

UZ BĪBELES PAMATIEM:

**ROKASGRĀMATA
GARĪGAI IZAUGSMEI**

Dankans Hīsters (Duncan Heaster)

No angļu valodas tulkojusi Irma Sabele

Bezmaksas Bībeles literatūra latviešu valodā:

www.vards.info
www.carelinks.net

**Carelinks
PO Box 152
Menai, NSW 2234
AUSTRALIJA**

SATURS

1. Ko nozīmē būt Kristū
“Tādēļ, ja kas ir Kristū”
  - 1.1.1 “Kristus ir jūsos”
  - 1.1.2 Apslēptais (sirds) cilvēks
  - 1.2 Noteiktības jautājums
  - 1.3 Jaunā Derība
  - 1.4 Jauna dzīve
  - 1.5 Mācības pamatu spēks
  - 1.6 Pasauļu sadursme
2. Dievbijības principi
  - 2.1 Ņemt savu krustu
  - 2.2 Tas nav vaļasprieks
  - 2.3 “Izmantojiet laiku”
  - 2.4 Kalpošana par velti
  - 2.5 Iemīlot Viņa parādīšanos
  - 2.6 Garīgās ambīcijas
  - 2.7 Dzīve dažādos līmeņos
  - 2.8 Uzticības loģika
  - 2.9 Noturības loģika
  - 2.10 Augšupejošā spirāle
  - 2.11 “Šī laika ciešanas ir nenozīmīgas .”
  - 2.12 Mūsu izmisums
  - 2.13 Uzticība: brīdinājums
3. Eklēzijas dzīve
  - 3.1 Priesterības gars
  - 3.2 Mēs visi esam priesteri
  - 3.3 Grēku nožēla un piedošana
  - 3.4 “Kopīgi Kristū”
  - 3.5 Maizes laušana
    - 3.5.1 Pashā un maizes laušana
    - 3.5.2 Maizes laušana kā pateicības upuris par mieru
    - 3.5.3 Pārliecināšana ar mācības palīdzību

- 3.5.4 Vēstule ebrejiem: pamācības uzrunas piemērs
- 3.5.5 Pašpārbaude
- 3.5.6 Maizes laušana: tiesas dienas priekšnojauta
- 3.5.7 Maizes laušana: daži jautājumi
- 3.6 Netiesājiet
- 3.7 Jaunība Patiesībai
- 3.8 Pievērsto pievēršana
- 3.9 Grēks ir nopietna lieta
- 3.10 Vientuļnieki
- 3.11 "Jā, jūs visi."
- 3.12 Kristadelfieši neierobežoti

4. Sludināšana

- 4.1 Mēs visi esam sludinātāji
- 4.2 Žēlastības Evanģēlijs
- 4.3 Evanģēlija pazemība
- 4.4 "Pa visu pasauli"
- 4.5 Sludināšana: Kā?

5. Lūgšana

- 5.1 Slavēšanas princips
- 5.2 Lūgšanas būtība
- 5.3 Lūgšana: daži praktiski jautājumi
- 5.4 Gandarījums par uzklausītu lūgšanu
- 5.5 Starpniecība lūgšanā
- 5.6 Daži lūgšanu paraugi

Bībeles studēšana

- 6.1 Maize no debesīm
- 6.2 Māja uz klints
- 6.3 Aklie cilvēki
- 6.4 Vai mēs esam pārāk akadēmiski?
- 6.5 Dieva valoda
- 6.6 Kāpēc Bībele tik daudzus mulsina?
- 6.7 Bībeles studēšana: Kā?
- 6.7.1 Bībeles studēšana ar jautājumu palīdzību
- 6.8 'Garlaicīgās vietas'
- 6.8.1 Apgūstot 3. Mozus grāmatu

- 6.8.2 Laiku grāmatu apgūšana
  - 6.9 Bībeles studenti
  - 6.9.1 Pēteris: neizglītots Bībeles students
  - 6.9.2 Daniēls: augstākās probes Bībeles students
  - 6.10 Bībeles studēšana
  - 6.10.1 Tēli: Jāzepts un Jēzus
  - 6.10.2 Lietas, kuras var tikai apcerēt: Vai Izraēls ēda Tā Kunga Pashā
  - 6.10.3 Lietas, par kurām var tikai minēt: Kas notika Ēdenē?
  - 6.11 Lietas, kuras jūs, cerams, kādreiz sapratīsiet: jautājumi manas Bībeles lappušu malās
-
- 7. Kungs, kuru mēs gandrīz nemaz nepazīstam
  - 7.1 Personīgais Kungs
  - 7.2 Saprotošais Kungs
  - 7.3 Iejūtīgais Kungs
  - 7.4 Žēlastības Kungs
  - 7.5 Prasīgais Kungs
  - 7.6 Krusta Kungs
  - 7.7 Darbīgais Kungs
  - 7.8 Tiesas Kungs
  - 7.9 Valstības Kungs
  - 7.10 Kristus mīlestība
  - 7.11 Pāvils un Kristus
  - 7.12 Krusta nāve
-
- 8. Dievs, kuru mēs gandrīz nepazīstam
  - 8.1 Dievs un laiks
  - 8.2 Dieva ierobežošana
  - 8.3 Dieva nekonsekvence
  - 8.4 Baidīties Dieva
  - 8.5 Dieva pazemība
  - 8.6 Dieva vienotība
  - 8.7 Dievs: galīgā realitāte
-
- 9. Paraug piemēri
  - 9.1.1 Ījabs: attīstības paraugs
  - 9.1.2 Ījaba pārveidošana
  - 9.2.1 Jēkabs un Dievs: progresējošas zināšanas
  - 9.2.2 Jēkabs un apsolījumi: progresējošs novērtējums

- 9.3.1 Mozus: ceļā uz briedumu
  - 9.3.2 Mozus: garīguma kalngals
  - 9.4 Pāvils: nesalīdzināmais kristadelfietis

  - 10 Dažas kristadelfiešu problēmas
  - 10.1 “Es nebūšu Valstībā”
  - 10.2 “Mana sirdsapziņa nesaskata tur nekā ļauna”
  - 10.3 “Es esmu liekulis”
  - 10.4 “Man nepatīk kristadelfieši”
  - 10.4.1 Tenkas eklēsijā
  - 10.5 “Vai mums nevajadzētu vairāk darīt pasaules labā?”
  - 10.6 “Ar ko man būt sadraudzībā?”
  - 10.6.1 “Kas ir mans brālis?”
  - 10.6.2 Sevis kristīšana

  - 10.7 “Vai tad kristadelfieši ir vienīgie?”
  - 10.8 Radīšanas pieraksti
  - 10.9 Precības ārpus Ticības
  - 10.10 Dzīve vienatnē
  - 10.10.1 Problēmas izvērtēšana: ievads
  - 10.10.2 Zaļāka zāle
  - 10.10.3 Dzīve vienatnē: bīstama dzīve
  - 10.10.4 Bībeles perspektīva
  - 10.10.5 Viņpus vientulības
  - 10.10.6 Hiskija: personības izpēte
  - 10.11 Lejupslidošā spirāle
  - 10.12 Apzināts iebildums
  - 10.12.1 Vārdi brālim pirms tribunāla
  - 10.12.2 Apzināts iebildums: viela pārdomām
  - 10.12.3 “Tira sirdsapziņa”
- Noslēgums: Izturēt līdz galam

“Tādēļ, ja kas ir Kristū ...”

Ko nozīmē būt Kristū

1.1 "Tādēļ, ja kas ir Kristū ..."

Mēs visi apzināties, vismaz teorētiski, ka pēc kristīšanās mēs esam "Kristū". Ar kristīšanos mēs pakļaujamies Kunga Jēzus aicinājumam ticēt "Viņam". Un Viņam ticēdami, mēs sadzirdējām patiesības vārdu, savas pestīšanas evaņģēliju un pēc kristīšanās saņēmām Svētā Gara zīmoju pēc apsollījuma (Ef. 1:13). Tagad mēs esam savienoti ar Kunga Jēzus Kristus nāvi un augšāmcelšanos, un Dieva priekšā parādāmies tā, it kā mēs būtu Viņa dēls. Viņa neizmērojamā taisnprātība tiek pieskaitīta arī mums; mums pieder līdzdalība Viņa izpirkumā un glābšanā pateicoties tam, ka mēs esam Viņā (Rom. 3:24). Tāpēc Dieva priekšā pēc kristīšanās mēs *Kristū* kļuvām par jaunradītu tautu (2. Kor. 5:17; Kol. 1:16,17). Viņš radīja *Pats Sevī* jaunu cilvēku (Ef. 2:15). Bet vai mēs patiesi *apzināties* ko nozīmē būt "Kristū", būt Kristadelfietim? Viņa *neizmērojamā žēlastība*, Viņa gudrība un Tēva atziņas bagātības, kas Viņam piemīt, - lūk, tas ir tas, kas mums ir pastāvīgi jāatklāj (Ef. 1:7; Kol. 1:27; 2:3). Mēs tikām kristīti Viņa nāvē; Viņam bija jāizdzer (Viņa nāves) kauss un jātop kristītam (caur Viņa apglabāšanu), ar ko mēs tagad esam apvienoti (Rom. 6:3,4; Kol. 2:10-12). Tā kā tāda uzmanības pārplnība tiek veltīta ciešanu pilnajai Dēla nāvei un arī Viņa apglabāšanai, viss tas pilnā mērā attiecas arī uz mums tagad, kad mēs esam *Viņā*. Un viss par Viņu sacītais kļūst zināmā mērā attiecināms arī uz mums. Viņš ir Ābrahāma dzimums, un tas nozīmē, ka arī mēs Viņā kļūstam par Ābrahāma dzimumu, un šo sarakstu var turpināt. Katrs Viņa esības posms ir attiecināms arī uz mums, kas ir Viņā:

- Viņš bija vēl tikai Tēva plānos pirms pasaules radīšanas, un mēs bijām Viņā (Ef. 1:4).

- Pat viss teiktais par Viņa dzimšanu attiecināms uz mums (Jņ. 1:13).
- Dievs *sūtīja* Kristu glābt pasauli, savukārt mēs esam sūtīti, lai par to liecinātu (Gal. 4:4 salīdz. ar Mt. 9: 38; 22:3; Ap.d. 13:4). Pats Pestītājs teica, kā Viņš bija sūtīts uz šo pasauli, tā arī Viņš sūta tajā Savus mācekļus, mūs (Jņ. 17:18).
- Kā Viņš liecināja Savā kalpošanā, tā jāliecina arī mums (Rom. 2:19 salīdz. ar Mt. 4:16).
- Kā Viņš liecināja Pilāta priekšā, tā jāliecina arī mums (1. Tim. 6:12,13).
- Kā Viņš lūdza par Saviem apsmējējiem un tos svētīja, bet ne nolādēja, kā to dara ļaundari, tā arī mums tas jādara (Mt. 5:44; 1. Pēt.2:21,23).
- Pēc kristīšanās mēs dzīvojam dzīvi, kurai ir dalība Viņa nāvē un augšāmcelšanās. Kad Jānis krita pie Kunga Jēzus kājām “kā miris”, Viņš viņam teica: “Nebīsties! Es biju miris un, redzi, Es esmu dzīvs mūžu mūžam” (Atkl. 1:17,18).
- Ticīgie nosaukti par “dzīvu upuri” Rom. 12:1, un tā ir atsauce uz grēkāzi, vienīgo dzīvo upuri, kas bija augšāmceltā Kunga pirmtēls (3. Moz. 16:10 = Ap.d. 1:3). Kā Kungs kļuva brīvs pēc Savas augšāmcelšanās, tā arī mēs, tie, kas Viņā sludina glābšanu, varam būt brīvi šodien. Kā Kristus “ņēma uz sevi mūsu nespēku”, tā arī “mums ... pienākas nest to vājības, kas nav tik stipri” (Rom. 15:1).
- Mēs nomirām, augšāmcēlāmies un garā *pacēlāmies* ar Viņu debesīs un pat *sēžam ar Viņu tur* (Ef. 2:6).
- Mes ceļam savu garīgo ēku uz klints, un to dara arī Viņš; mēs ceļam savu garīgo ēku kopā, jo mēs esam Viņā (Mt. 7:24; 16:18).

Sākotnējie apsolījumi Ābrahāmam arī attiecās uz to, kas tiks īstenots viņa dzimumā, nevis caur viņa dzimumu. Un tāpēc nosaukums “Kristadelfieši” (brālība Kristū, bet ne Kristus brālība) precīzi atbilst mūsu kopienas būtībai. Es vēlreiz pasvītroju: tas, kas attiecas uz mūsu Kungu Jēzu, tagad attiecas arī uz mums, tāpēc ka mēs esam Viņā. Bieži apsolījums, kas dots dzimumam vienskaitlī (Kungam Jēzum), vienlīdz attiecas arī uz daudziem (2. Sam. 7:12-14 salīdz. ar Ps. 89:31-36). Kristīšanās – nav sevī veltīšana Kristadelfiešu kopienai. Tas nav kaut kas, kas tikai *šķiet* pareizi. Un pat ja mūsu apkārtējās vides un sirdsapziņas dēļ kristīties bija vieglāk nekā to nedarīt, *tagad* tam tā nevajadzētu būt. Mēs patiesi esam Kristū, mēs esam no jauna piedzimuši, tagad mēs eksistējam, pastāvam garīgi! Vēl jo vairāk – mēs esam augšāmcēlušies ar Viņu un dzīvojam Viņa nemirstīgo dzīvi, kas tagad garīgi izpaužas mūsos un fiziski izpaudīsies pie augšāmcelšanas. Visas ārējās izpausmes pakāpeniski izzudīs: Kristadelfieši, Kristadelfiešu Bībeles Misija, Dankans Hīsters ... bet būtība paliks. Un būtība ir tā, ka mēs esam *Kristū*, mēs esam Viņam, ne šai pasaulei piederīgi, un dzīve, kas mums ir Viņā, turpināsies mūžīgi.

Mēs esam apklāti ar Viņa taisnīgumu un tāpēc arī esam Viņa uzvaras līdzdalībnieki, bet tas arī nozīmē, ka mums jārikojas tāpat kā riņķojās un riņķojas Viņš. Mums “jādzīvo Viņā” tāpat kā sākumā savienojāmies ar Viņu kristīšanās (Kol. 2:6). Mēs esam “Kristū Jēzū radīti labiem darbiem” (Ef. 2:10). Ja mēs izpildām Viņa pavēles, tad mēs paliekam “Viņā” (1. Jņ. 3:24). Būdami “Kristū”, mēs nevaram palikt pasīvi. 2. Kor. 5:17 grieķu oriģinālā var saprast divējādi, bet vienādi pareizi: “Kas ir Kristū, tas ir jauns radījums”, vai arī: “Kas ir Kristū, lai ir jauns radījums”. Tas, ka mēs nonākam Kristū caur kristīšanu, nozīmē, ka mēs varam kļūt

par jaunu radījumu, ja to radīsim sevī. Pēc kristīšanās Kristū mēs nedrīkstam apstāties pie tā, mums ir jāiet tālāk. Jānis rakstīja tiem, kas ticēja Dieva Dēla Vārdam (atsauce uz kristīšanos Viņa Vārdā), “jums ir mūžīga dzīvība, kas ticat Dieva Dēla Vārdam” (1. Jņ. 5:13). Viņa vēlēšanās bija, lai viņi virzītos tālāk, patiesi dzīvojot pilnā atbilstībā ar to, ko viņi pieņēma kā teoriju un sociālo statusu līdz ar kristīšanos Kristū. Padomājiet par šiem diviem piemēriem, kas parāda, ka būt Kristū nozīmē kaut ko *darīt*.

Pirmkārt, Pāvils izmantoja to, ka mēs esam “Kristū”, par pamatu savam aicinājumam patiesai vienotībai ticīgo vidū – ar visu pacietību, augstsirdību utt., ko tā ietver. Kristoties Kristū, mēs kristāmieš tajā pašā Kristus miesā, kā arī visi pārējie (Rom.12:5). Tāpēc mēs esam “paaugstināti debesīs” Jēzū Kristū (Ef. 2:6; 1:10). Viņš radīja *Sevī Pašā* vienu jaunu cilvēku, nodibinot mieru to vidū, kas ir Viņā (Ef. 2:15). Tādēļ šķelšanās to vidū, kas ir Kristū, starp Kristadelfiešiem ir vienkārši neiespējama. Kristu nevar sadalīt (1. Kor. 1:10).

Kristus liecība

Otrkārt, tas ir tas, kas attiecas uz sludināšanu. Apustulis Pāvils ņem pravietojumu, kurā sacīts, ka Kristus būs gaisma visai pasaulei (Jes. 49:6) un piemēro to sev personīgi, ar to pašu paskaidrodams, kāpēc viņš *pats* ir apņēmības pilns būt par gaismu visai pasaulei (Ap.d. 13:47). Pāvils pat apgalvo, ka pravietojums par Kristu – gaismu visai pasaulei bija *norādījums* viņam. Viss, kas ir teikts un attiecas uz Kungu Jēzu, līdzīgā mērā attiecas arī uz mums, tāpēc ka mēs esam Viņā. Ievērojiet, ka Pāvils teica, ka Dievs pavēlējis *mums* liecināt; nav tā, ka Pāvils būtu īpašs

gadījums, un Dievs būtu vērsis Jesajas vārdus attiecībā uz Kristu kā gaismu pagāniem tikai uz Pāvilu. Tie ir vērsti arī uz *mums*, tiem, kas ir Kristū, mēs arī esam šīs tumšās pasaules gaisma (Mt. 5:14; Filip. 2:15), jo mēs esam Kristū, kas *ir* pasaules gaisma (Jņ. 9:5). Kā Kungs bija gaisma sēdošajiem tumsībā (Mt. 4:16), tā arī visi ticīgie, kā par to rakstīja Pāvils, ir tāda pati gaisma (Rom. 2:19). Kristus gaisma apgaismo katru, kurš dzimis garīgajā pasaulē (Jņ. 1:9), ar neizbēgamām sekām – arī viņš kļūst par gaismu citiem (Mt. 5:14). Doma par liecināšanas neizbēgamību tiks attīstīta tālāk sadaļā “Mēs visi esam sludinātāji”. Un šeit atkal rodas tas pats jautājums: kurš ir sējējs? Sludinātājs vai arī Kungs Jēzus Kristus? Pēc vieniem grieķu manuskriptiem “sējējs” tiek rakstīts ar nenoteikto artikulu (viens no sējējiem), pēc citiem – ar noteikto artikulu. Iespējams, ka Jēzus, stāstot šo līdžību, izmantoja abus variantus ... tāpēc, ka sējējs pirmām kārtām ir Jēzus Kristus, bet par šo sējēju varam būt arī mēs, jo mēs esam *Viņa* liecinieki pasaulei. Lūk kāpēc arī Gars (Kungs – Gars, Jēzus) un līgava (eklēsija) saka: “Ejiet”; mēs liecinām kopā ar Viņu. Kā Viņš bija Jērs, Dieva sūtīts šajā pasaulē, tā arī mēs esam sūtīti kā jēri vilku barā sludināt to pašu Labo vēsti (Lk. 10:3).

Zīmīgi ir tas, ka Pāvils ņem vienu no Jesajas pravietojuma par Dieva kalpu, attiecinādams to uz *mums*. Šis daudzciekušais un pasaulei liecinošais kalps, acīmredzot, bija Kungs Jēzus Kristus. Tomēr arī Jesajas grāmatā ir skaidri pasacīts, ka šis kalps ir viss Ābrahāma dzimums, lēni pieaugošā Dieva tauta, “Israēls”, “Jēkabs” (Jes. 41:8; 44:1). Pravieša Jesajas grāmatā daudz runāts par to, ka šis Dieva kalps ir Izraēla tauta. Kalpam-glābējam vajadzēja izvest ieslodzītos no cietuma (Jes. 42:7), tāpat kā katram izraēlietim vajadzēja saraut nepatiesības važas, atlaist brīvībā apspiestos, atraisīt, saraut jūga važas (Jes. 58:6), t.i., darīt

to, ko darīja Jēzus Kristus (Mt. 11:28,29). Viņa atbrīvošanas darbs mums ir jāatdarina mūsu liecībā. Katrs, kurš ir Viņā, šī paša iemesla dēļ sekos Viņam šajā darbā. Jesajas pravietojums, pirmām kārtām, attiecās uz ķēniņu Hiskiju. Taču visai Izraēlai bija jāredz sevi viņā, kā garīgais Izraēls redz sevi Kristū. Tajā laikā “viņš bija vātīs”, kā Asīrija pārklāja brūcēm visu Izraēlu. Tāpat kā viņi viscaur bija klāti brūcēm, iegrīmuši garīgajā nevarībā (Jes. 1:5,6), tā arī kalps, kurš cieta, nesa viņu slimības, lai saceltos glābjošajā uzvarā.

Citās Jesajas pravietojuma daļās par ciešanu pārņemto kalpu ir runāts arī par mums. Kunga kalps bija aicināts “jau no mātes miesām” (Jes. 49:1), kā Pāvils (Gal. 1:15) un Jeremija (Jer. 1:5). Vai arī ņemsim Jes. 49:8,9: “Es tevi paklausīju žēlastības laikā un tev palīdzēju pestīšanas dienā (citēts attiecībā uz mums 2. Kor. 6:2 kā sludinātājiem, kā Dieva līdzstrādniekiem): Es tevi pasargāšu un celšu tevi tautai par derību, lai atjaunotu kārtību zemē, lai ikviens saņemtu savu izpostīto mantas tiesu un lai sacītu cietumniekiem: nāciet laukā! – bet tiem, kas sēd tumsā: nāciet gaismā!” Tie ir Kunga sludināšanas vārdi, kas atbrīvoja ieslodzītos no cietumiem (Jes. 61:1,2). Tomēr, tāpēc ka mēs esam Viņā, mēs pildām to pašu kalpošanu, un mūsu vārdi arī var pamudināt kādu uz glābšanos, uz Valstības *iemantošanu* un atbrīvot tos no jūga. Kā Kungs Jesajas kalpa dziesmās bija kalps, kas cieš, attīra un glābj, pacelts, lai nestu glābšanu visai pasaulei, tā arī mēs. Jo mēs esam Viņā. Pāvils izskaidroja savu liecināšanai visiem un katram veltīto dzīvi ar to, ka tāpat kā Viņa Kungs bija glābšanas liecinieks visiem cilvēkiem, viņš, būdams Kristū, uzskata par savu pienākumu rīkoties tieši tāpat kā Viņš (Ap.d. 13:47). Tādēļ jēdziens “Kristus Vārds” dažreiz tiek lietots “Viņa Evangēlija Labās Vēsts sludināšanas” vietā, tik cieši saistīta ir

kristīšana Kristus Vārdā un liecināšanas darbs, kas no tās izriet (Mt. 19:29; Ap.d. 9:16; 15:26; 3. Jņ. 7).

Ja dzina un vajāja Viņa Labo Vēsti, tad dzīs un vajās Viņa vārdā Labās Vēsts izplatītājus, tos, kas ir Viņā. Pāvils ar savas personīgās dzīves piemēru, katru dienu mirstot un augšāmceļoties ar savu Kungu, sludināja cilvēkiem krustā sisto Kristu. (Gal. 3:1). Dzimumam, kam Jēzus liecināja, divkosīgam un izlaidīgam, tika dotas pravieša Jonas zīmes – Kunga augšāmcelšanās pēc trim dienām. Tomēr šī zīme tika dota viņiem caur apustuļu labās vēsts sludināšanu. Šis dzimums pats neredzēja augšāmceļušos Kungu (Mt. 16:4) – viņiem pietika Viņa pārstāvju, Viņa mācekļu liecības.

Mums ir ne vien jāsludina, kā sludināja mūsu Kungs, mums ir jāliecina tāpat, *kā liecināja Viņš*. Kad Pāvils rakstīja, ka “mūsu Kunga kalpam nepienākas ķildoties”, vēstot Kristus Evangēliju (2. Tim. 2:24), viņš atsaucās uz to, kā Jesajas kalpa dziesma aprakstīja Kunga Jēzus sludināšanas darbu, kurš nepacēla savu balsi ielās par atbildi uz tīšiem un ķildīgiem izteicieniem (salīdz. Jes.42:2 ar Mt. 12:19). Un Pāvils turpina: “Bet būt laipnam pret visiem, izveicīgam mācīšanā un panest ļaunumu” – ar to pašu sniedzot pilnu Galilejā liecinošā Kunga portretu. Bet tas attiecas arī uz mums. Kungs bija “izveicīgs mācīšanā”, “kā parasts” mācot tautu (Mk. 10:1). Un mums ir jāliecina ne tikai tāpēc, ka Kungs, kurā mēs esam, bija “uzticīgais un patiesīgais liecinieks” (Atkl. 1:5; 3:14), bet tāpēc ka mēs esam Viņā, mums ir jāliecina, *kā Viņš* ar patiesu pazemību un dievišķu neatlaidību, kas ved pie glābšanas.

Jaunas radības

Tādēļ, ja kas ir Kristū, tas ir jauns radījums ... redzi, viss ir tapis jauns” (2. Kor. 5:17). Kā tikko dzimis bērns pirmoreiz skatās uz krēslu, galdu, brāli vai māsu, tādi esam arī mēs pēc kristīšanās. Mums ir tik grūti izprast kā zīdāinis vai bērns uztver visa pirmreizīgumu. Mūsu uztverē pēc kristīšanās “viss ir tapis jauns”. Taču mēs dzīvojam “atjaunotā dzīvē” tā (Rom. 6:4), it kā šis dzimšanas process turpinātos mūsu garīgajā dzīvē. Un tāpēc pēc kristīšanās mums sākas dzīve, kad mums izbrīnā plaši ieplestām acīm jāatver jauni garīgie jēdzieni un realitātes. Un cik gan pacietīgi mums jāizturas pret tiem, kas atrodas tādā stāvoklī. Kristībās “kas bijis, ir pagājis” – tāpat kā pāries iepriekšējā pasaule pēc Kunga atgriešanās (Atkl. 21:5). Tās dramatiskās izmaiņas, kas nāks pār šo planētu kopā ar Valstību, ir tāpēc jāskata to pārmaiņu līdzībās, kas paveras mums pēc kristīšanās mūsu atjaunotnes procesā. Viss paveras pavisam citā gaismā nekā pirms kristībām. Tomēr mums visiem ir jāatzīst, ka patiesībā tas visā pilnībā neatbilst tam, kā mēs īstenībā redzam vai redzējām lietas pēc kristībām. Tas ir tāpēc, ka pēc kristīšanās jaunā dzīve ir tikko kā sākusies; mēs piedzimām, un tagad mums jāizaug līdz briedumam. Un šī augšana turpināsies *visas mūsu mirstīgās dzīves garumā*, kamēr mēs ļausim Dieva Vārdam cītīgi un pamatīgi mūs atjaunot.

Izraēla iziešana cauri Sarkanās jūras ūdeņiem ir neapšaubāms kristīšanās simbols (1. Kor. 10:1). Dievs izveda tautu no Ēģiptes, kristīja Sarkanajā jūrā, “un esmu jūs pie Sevis atvedis” (2. Moz. 19:4). Tas bija tā it kā Dievs gaidītu viņus tur, tuksnesī; tāpat kā Viņš sagaida katru vīrieti vai sievieti, kas iziet cauri kristīšanās ūdeņiem. Daudzas reizes tautai bija pavēlēts atskatīties atpakaļ uz savu Iziešanu, uz to, kas notika pie Sarkanās jūras. Savas

atdalīšanās no Dieva laikā, vienaldzības laikos pret Dievu un pat vētraina ticības uzliesmojuma laikos Gars, klātesošs praviešos, tieši vai netieši virzīja viņu prātus, viņu apziņu atpakaļ pie tiem notikumiem. Tā arī mums, kā no jauna kristītajam Izraēlam, jāatskatās uz mūsu kristīšanu ar arvien pieaugošu atzinību.

Vecās Derības tēli

Augstāk ieskicētie Jaunās Derības principi pamatojas vairākos Vecās Derības tēlos.

Izraēla Sarkanās jūras šķērsošana ir viens no pazīstamākajiem kristīšanās tēliem (1. Kor. 10:1). Tauta, ko vajāja ēģiptieši, bija piespiesta pie jūras. *Vienīgais* glābšanās veids bija, lai jūras ūdeņi pašķirtos, ļaujot tautai tos pāriet. Ja kāds no izraēliešiem būtu atteicies iet pāri, glābšanas nebūtu. Vēl jo vairāk, ir skaidrs, ka visa Izraēla tauta kā viens izcieta Kunga Jēzus nāvi un augšāmcelšanos šīs Sarkanās jūras šķērsošanas un Iziešanas no tās procesā:

Izraēls	Avivs (Nisans)	Jēzus
Ēda Pashu (2. Moz. 12:6)	14.-jā	Nomira krustā kā Pashas upurjērs
Nākošajā dienā izgāja no Ēģiptes (4. Moz. 33:3)	15.-jā	
Trīs dienas ceļā (2. Moz. 8:27)	15.-17.	Jēzus trīs dienas atrodas kapenē Augšāmcelšanās jūrai
Izgāja cauri Sarkanajai jūrai	17.-jā	

Iznākot no kristīšanās ūdeņiem, mēs patiesi esam savienoti ar augšāmcelto Kungu. Viņa atbrīvošanās un veiksmīgā Iziešana no

šīs pasaules – tas viss kļūst mūsu. Izraēlieši bija vergi Ēģiptē, bet pēc kristīšanās Sarkanajā jūrā viņi kļuva par Dieva kalpiem. Ps. 68:19 attēlo tos kā gūstekņu gājienu, kurus izved no Ēģiptes, kas it kā pārtop gājienā uz citu gūstu, par ko tik uzsvērti skaidri vēsta Rom. 6, - visi mēs bijām grēka vergi, bet tagad esam kļuvuši par taisnības kalpiem.

Noas ieiešana šķirstā (kas simbolizē Kristu – 1. Pēt. 3:21) ir vienlīdz iespaidīga; atrasties blakus šķirstam uznākušo lietusgāžu laikā nebija nekādas jēgas. *Vienīgais* glābšanās ceļš bija atrasties šķirsta *iekšpusē*.

Kol. 2:11 runā par **apgraizīšanu** kā par vēl vienu kristīšanas veidu – tikai apgraizītais atradās derībā ar Dievu. “Neapgraizītais ... tā dzīvība ir izdzēsta no viņa tautas” (1. Moz. 17:14). Vai nu mēs sevi apgraizām .. vai arī Dievs aizgriežas no mums.

Tit. 3:5-7 atgādina par citu kristīšanās tēla veidu - priesteru **mazgāšanas atdzimšanai** vara traukā: “tiem ar ūdeni jāmazgājas, *ka tie nemirtu*” (2. Moz. 30:20). Visa Dieva tauta zināmā mērā ir priesteri (1. Pēt. 2:5,9), un tāpēc attīrīšanās kristīšanās ūdenī ir absolūti nepieciešama, pirms mēs kļūstam par svēto Dieva priesteru saimi.

Ārpus Kristus

Šie Vecās Derības tēli attiecās uz stāšanos derībā ar Dievu. Pārejot Sarkanā jūru, Dievs apzīmogoja Savu derību ar Izraēlu Sinaja kalnā. Dievs noslēdza derību ar Nou pēc viņa izešanas no šķirsta. Tāpat arī apgraizīšana bija par zīmi par iestāšanos derības saistībās ar Dievu. Bet līdz ar stāstu par šiem notikumiem Vecā Derība vēstī arī par tiem, kas neiestājās derībā, kas nesaņēma šo simbolisko “kristīšanos”. Nekristītie ēģiptieši tika “izdeldēti” (2. Moz. 9:15), “katra miesa”, kas nebija kristīta Kristū – šķirstā, tika “izdeldēta” (1. Moz. 9:15). “Bet neapgraizītie no vīriešu kārtas ...

tā dzīvība ir izdzēsta no viņa tautas” (1. Moz. 17:14). Attiecīgi Jaunā Derība vairākkārt atkārtoti vienu un to pašu pamācību: ārpus Kristus nav glābšanas.

Atrašanās ārpus Kristus nenozīmē tikai, ka mēs esam elles priekštelpā; mūsu grēki izsauc Dieva dusmas. Bet esot Kristū, mēs “tīksim izglābt no dusmības” (Rom. 5:9). Līdz kristībām mēs bijām “Dieva dusmības bērni”, kam nebija nekādas cerības un nekādas saskarsmes ar Dievu (Ef. 2:3,12). Naidība un atsvešinātība, kas bija starp mums un Dievu, var beigties tikai tad, kad mēs esam “Kristū Jēzū” (Ef. 2:13-16). Vienmēr un visur pastāv nedziestošs konflikts starp čūskas dzimumu un sievietes dzimumu (1. Moz. 3:15,16). Bez kristīšanās mēs esam čūskas dzimums. Mēs esam Bībeles velnā, miesas cilvēkā. Pēc kristīšanās Kristū mūsu garīgais “es” vairs nedzīvo “miesā, bet Garā” (Rom. 8:9). Tad mēs topam saistīti ar sievietes dzimumu; un naidis starp mums un Kristu apdziest. Pēc dabas jau mēs vēl esam miesā. Mūsu dabiskā, miesiskā domāšana pastāvīgi karo ar mūsos augošo jauno cilvēku Kristū Jēzū. Bet caur kristīšanos Kristū pamatos esošā naidība starp mums un Kristu izbeidzas; notiek izlīgšana, grēku izpirkšana.

Apkārtējā pasaule

Daudzi jaunpievērstie atzīstas, ka ir neskaidrībā par to, kā veidot attiecības ar pasauli un it īpaši ar apkārtējo reliģisko pasauli. ‘Vai mums nevajadzētu pret viņiem attiekties draudzīgāk nekā pret pārējiem pasaulē?’, tie jautā. Kristīšanās nozīmes izpratne palīdzēs mums veidot attiecības ar *nekristītajiem*. Mēs redzēsīm tos esam *ārpus* Kristus; censties iegūt to labvēlību vai draudzību ir vienkārši nelohiski! Tā vietā mums būtu jāizjūt žēlums pret viņiem, un no mūsu puses *nepieciešamību* palīdzēt viņiem

nekristīties. Vecās Derības tēlos mūsu attieksmi pret nekristītajiem simbolizē tās attiecības, kādas Dievs vēlējās redzēt starp Izraēlu no vienas puses un ēģiptiešiem un kanaāna ciltīm no otras, un starp Nou un apkārtējo pasauli. Izraēlam vajadzēja būt tautai, kas liecina par Dievu apkārtējai pasaulei, kā tā liecināja ēģiptiešiem. Noa sludināja visiem apkārtesošajiem cilvēkiem. Dievs vēlējās, lai Izraēls un Noa nešaubīgi apzinātos, kas ir pasaulē un kas nav tajā. Viņiem saskaroties ar pasauli, saplūšanas nebija.

Līdz tam laikam, kamēr cilvēks nesāks ticēt patiesajam Evāņģēlijam un nebūs kristīts, viņam nav saskarsmes ar Dievu. Tam, ka pēc pasaules (tā saucamajiem) kritērijiem viņš skaitās "labs cilvēks", nav nekāda sakara ar to, kas viņš ir Dieva priekšā. Un tāpēc tie, kas ir Kristū un atklāti atzīst, ka ir 'iemīlējušies' kādā, kas ir pasaulē, visai pretīgi izskatās Kunga Jēzus acīs. Mēs nevaram mīlēt Dievu un mīlēt pasauli. Ja mēs mīlam pasauli, tad neieredzam Dievu, un tas nozīmē, ka atkal kļūstam par Viņa pretiniekiem. Par to sāpīgi skaudri sacīts Jēkaba 4:4. Tas parāda, ka Dievs mūs ieredz vai neieredz pēc tā, ko mēs mīlam un ar ko mums ir saskarsme. Ja mēs biedrojamies ar tiem, kas neieredz Dievu, arī mūs Viņš atzīst kā tādus, kas Viņu neieredz. Ja mums ir sakars ar atkritēju tumsību, mums ir tāda pat saskarsme ar Dievu kā viņiem.

Tāda nekristītās pasaules stāvokļa izpratne veicina mūsu atdalīšanos no tās politiskajām un sabiedriskajām organizācijām. Piemērs tam – atturēšanās no balsošanas. Taču mums pēc iespējas jāizvairās no piederības *jebkuram* pasaulīgam grupējumam. *Jebkurai* tuvāku attieksmju izveidošanai ar cilvēkiem, kas ir sveši Dievam, jābūt tam, no kā mēs jau zemapziņā izvairāmies.

Taču mums jābūt ļoti piesardzīgiem tadās lietās, jo te ir ļoti viegli kļūt par taisnu tikai paša acīs, un tāpēc atdalīšanās no pasaules jāveic saprātīgi. Mums pastāvīgi jāatceras, ka “šī pasaule” ir mūsu būtības sastāvdaļa. Jānis saka, ka “viss, kas ir pasaulē”, ir mūsu dabas, mūsu būtības kārtība (1. Jņ. 2:16 salīdz. ar Sal. Māc. 3:11). Un šeit skaidri jāapzinās, ka mēs neesam spējīgi glābt nevienu, ja mēs zināmā mērā neesam “pasaulē”. Kristus arī atnāca pasaulē. Viņš saskārās ar *visāda* veida cilvēkiem, bet Viņš neļāva tiem sagrozīt Viņa personīgās Dieva atziņas. Tā vajag rīkoties arī mums. Mums jādodas šai Dievu aizmirsušajā pasaulē ar patiesu *garīgu mūlestību*, tāpat kā Dievs nesa pasaulei Evanģēliju. Atpazīstot kā cilvēki domā, uzzinot *kāpēc* viņi atsakās pieņemt īsto Kristu, mēs labāk sapratīsim, kā mums sekmīgāk sludināt Labo Vēsti. Jēzus līdzības parāda Viņu kā cilvēku, kurš siki atspoguļo Viņa laikabiedru ikdienu, ienesot patiesu garīgumu viņu likstās un sadzīvē.

1.1.1 “Kristus ir jūsos”

Iepriekšējā sadaļā es vispirms pievērsos negatīvajām lietām. Kristīšanās procesā un visā garajā atjaunotnes ceļā Kristū ir tik daudz brīnišķīgi pozitīva. Kristīšanās brīdī mēs piedzimstam no jauna. “Tādēļ, ja kas ir Kristū, tas ir jauns radījums” (2. Kor. 5:17). Pieceļoties no upes, baseina vai vannas, mēs esam atdzimuši “ūdenī” (Jņ. 3:5). Kristīšanās brīdī kaut kas tika *radīts* tai nozīmē, ka kaut kas piedzima. “Bet viss (pasaule) un visos (ticīgajos) – (ir radīts) Kristus” (Kol. 3:11). Tieši šī jaunradīšanas pieredze ir tā, kas sasaista mūs kopā kā vienu veselu, kā pasaules garīgo nāciju. Tas, kas tika radīts un piedzima kristīšanās brīdī, Bībelē tiek saukts par “Kristu” vai “Garu”. Ja mēs esam Kristū, tad arī Viņam jābūt *mūsos*; saikne ir abpusēja. Tagad mēs neesam

miesā, bet – Garā (Rom. 7:5), tajā nozīmē, ka jaunais garīgais cilvēks tika radīts mūsos, neskatoties uz to, ka mēs vēl atrodamies miesā. Mums ir pazīstams jēdziens “velns”, kas personificē to ļaunumu, kas ir klāt mūsu miesā. Bet Jaunās Derības lappusēs daudz biežāk var atrast tā personifikāciju, kas tiek saukta par garīgo cilvēku mūsos – cilvēku Jēzu Kristu, kurš dzima kristīšanās laikā. Kristīšanās glābj mūs *nosacīti*, tieši tā, kā tas bija ar Izraēlu, Sarkano jūru pārejot (Jūd. 5). Mes esam glābti nosacīti tajā nozīmē, ka tagad Dieva priekšā mēs esam *it kā* mēs būtu Kristus. Viņš raugās uz mūsu jauno cilvēku, Kristu Jēzu mūsos un vērsas pie viņa, ne pie mūsu miesas cilvēka. Šie divi ‘cilvēki’ mūsos pilnīgi dabiski ir lemti pastāvīgai cīņai viens ar otru uz dzīvību vai nāvi. Galīga “velna” sakāve ir iespējama tikai ar nāvi (Rom. 6:23). Taču ‘viņš’ ir spējīgs pārvarēt un uzveikt mūsu iekšējo garīgo cilvēku, ja mēs nebarojam un neaudzinām sevī cilvēku Jēzu Kristu. Un tas arī notika ar dažiem galatiešu eklēsiķu locekļiem. Tā Pāvils rakstīja par jaunām dzimšanas mokām “līdz kamēr Kristus izveidotos jūsos” (Gal. 4:19). Viņa no jauna pievērstajiem vajadzēja “mācīties Kristu” (Ef. 4:20); tādējādi runājot par “Kristu”, viņš domā par Kristum raksturīgo garīgo prāta ievirzi, izsakot to vienā vārdā “Kristus”.

Vecā Derība bieži runā par cilvēku it kā no divām daļām sastāvošu; viena no kurām vēlas kalpot Dievam, kamēr otra saceļas pret Viņu. Sal. Māc. 10:2 parāda, kā garīgais cilvēks ne tikai to apzinās, bet arī apzināti kontrolē šīs abas puses: “Gudram viņa saprāts ir virzīts uz visu taisnīgo, bet neprašu vairāk saista viss greizais”. Tāda sevis pazīšana cilvēku vidū ir visai reta lieta. Sal. Pamāc. 7 un 8 arī attēlotas divas sievietes, kuras personificē miesu un garu (7:12 salīdz. ar 8:2,3). Vecās Derības iespaidā jūdu ticībā izveidojusies tradīcija, kas saista cilvēka labo pusi ar ar

garīgumu un kreiso ar miesīgo, ko Jaunā Derība dēvē par ‘velnu’. Tieši šīs tradīcijas iespaidā Mūsu kungs brīdināja: “Tava kreisā roka lai nezina, ko labā dara (Mt. 6:3) – ar to domājot, ka garīga cilvēka labos darbus stipri var samaitāt ‘velns’, piemēram, izmantojot tos par pamatu godkārei un lepnumam.

Šizofrēnija

Apskatīsim tuvāk divus pretējos ‘cilvēkus’, kas ir ticīgajā:

- “Lai gan mūsu *ārīgais cilvēks* sadilst, mūsu *iekšējais* dienu no dienas atjaunojas” (2. Kor. 4:16). Vēlāk mēs apspriedīsim, kāpēc mūsu garīgais cilvēks ārēji nav tik uzkrītošs. Neskatoties uz entropiju visās mūsu dzīves nozarēs, tajā skaitā – veselības, mēs vienmēr varam priecāties, ka mūsu reālā garīgā patība katru dienu *aug augumā* un atjaunojas.
- Gan dvēsele, gan gars ir personificēti. Tā, ‘dvēsele’ attiecas uz miesas cilvēku un ‘gars’ uz mūsu iekšējo cilvēku, Jēzu Kristu. Mums ir teikts, lai mēs aizliedzam sevi (Lk. 9:23). Mēs nevaram *iznīcināt* miesas cilvēku sevī, bet mūsu patiesā garīgā patība var noliegt tā esamību, izvairīties un atteikties no tā.
- Mums “jāatmet vecais cilvēks” (Ef. 4:22) un “novelciet veco cilvēku” (Kol. 3:9). Vai mēs esam to atmetuši, novilkūši, vai tomēr nē? Dieva priekšā mēs esam to atmetuši, jo tika radīts jauns cilvēks un vecais nomira kristīšanās ūdeņos. Kaut gan, protams, mēs vēl atrodamies miesā un vecais cilvēks ir jāatmet. Tas, kas sākās kristīšanās brīdī, vēl aizvien turpinās – mūsu vecā cilvēka nodošana nāvei un celšanās jaunajai dzīvei. Evāņģēlijs mūs māca, “lai, atsacīdamies no bezdievības (kristīšanās brīdī) un pasaulīgām iekārēm, prātīgi, taisni un

dievbijīgi dzīvojam šinī laikā” (Tit. 2:12). Atmetuši visas šīs lietas līdz ar kristīšanos, mums arī turpmāk ir jādzīvo tās atmetot.

- Diemžēl, mēs zinām, ka mūsos dzīva ir svārstīšanās starp garu un miesu. Un tomēr Raksti ir pārbagāti ar vietām, kurās teikts, ka Dieva priekšā, Viņa acīs mēs esam vai nu pastāvīgā grēkā vai taisnprātībā. Mēs esam saldā ūdens avoti, kas jau pēc nosaukuma nav spējīgi brīžiem sniegt rūgtu ūdeni; vai nu mēs esam labā vai sliktā koka augļi. Dieva priekšā mēs neesam mazliet tādi un mazliet citādi. Un tas ir tāpēc, ka Viņš mūs redz Kristū, Viņa taisnprātībā tērtus un nevis kā individuus, kas dienas laikā var dažkārt rīkoties taisnprātīgi un dažkārt atkal nē. Tā Simsons Dieva priekšā vienmēr bija nazīrietis (Soģu 13:7), kaut gan mēs zinām, ka viņš dažkārt pārkāpa nazīrisma nolikumu, piemēram, pieskaroties mirušā ķermenim un apgrīžot matus. Izaicinājuma elements ir tajā apstākļi, ka mums jāredz brāļi un māsas esam Kristū (jo piedēvēt viņiem ko citu, nozīmētu tos nosodīt) un nevis kā tādus, kas dažreiz rīkojas taisnprātīgi un citkārt atkal nē.
- 1. Kor. 2:14,15 runāts par to, ka dabiskais cilvēks nav spējīgs saprast garīgās lietas, kamēr garīgajam cilvēkam tas nesagādā nekādas grūtības. To paturot prātā jālasa 1. Kor. 2:11:”Jo kurš cilvēks zina, kas ir (dabiskajā) cilvēkā, kā vien cilvēka gars, kas ir viņā. Tāpat arī neviens (garīgais cilvēks) nespēj izprast to, kas ir Dievā, kā vien Dieva Gars”. Šie ‘cilvēki’ mūsos šeit asociējas vai nu ar cilvēka, vai arī ar Dieva Garu. Pāvils saka, ka katrā no mums ir divi ‘gari’ vai arī divi domāšanas veidi, kuri personificēti kā ‘cilvēki’. Starp viņiem nav nekā kopīga, viņi viens otru nepazīst. Un tas ļoti ļoti izskaidro mūsu garīgās

puses neapmierinātību ar dabīgo pusi vai ‘cilvēku’ mūsos. ‘Es vienkārši nesaprotu, kā es kaut ko tik šausmīgu varēju izdarīt!’ mums visiem dažkārt nākas nožēlot. Tā arī Pāvils: “jo nevis to, ko gribu, es daru, bet, ko ienīstu, to es daru” (Rom. 7:15). Tieši šīs miesas un gara nesaprašanās dēļ Pāvils saka, ka tīra sirdsapziņa ne vienmēr kalpo par attaisnojumu cilvēkam (1. Kor. 4:4) – garīgais cilvēks nevar precīzi atbildēt par dabīgā cilvēka stāvokli. Patī par sevi šīs nesaprašanās pastāvēšana starp dabīgo un garīgo kalpo mums par drošu apliecinājumu, ka mūsos tomēr ir garīgais cilvēks un tas nozīmē, ka mēs esam uz pareizā ceļa. Šķelšanās brālībā ir miesas darbs, jo tas nozīmē, ka kaut kāda iemesla dēļ garīgais cilvēks brālī neredz vai nesaprot garīgo cilvēku otrā. Viens no viņiem (vai abi) saskata otrā tikai miesīgo cilvēku; un garīgais ir pretrunā ar miesīgo. Līdzīgā veidā, starp mums un pasaulīgajiem cilvēkiem, kuros garīgā cilvēka nemaz nav, jo tie nav izbaudījuši garīgo atdzimšanu kristīšanās rezultātā, ir jāveidojas momentānai pretestībai. Ievērojiet, ka Pāvils runā par garīgo cilvēku “viņu pašu” (1. Kor. 2:15) it kā reālais, noteicošais ticīgajā ir garīgais cilvēks, neskatoties uz miesīgā klātbūtni viņā. Līdzīgi, Rom. 7:25 Pāvils ar “savu prātu” domā savu garīgo cilvēku. Viņš jūtas tā, it kā tā būtu tikai viņa miesa, kas kalpotu grēka bauslībai, nevis viņš pats (Rom. 7:17).

-
- Jūdas vēstulē 19 runāts par to pašu: “Tie, kas nošķiras, laicīgi (tas pats, kas dabiskie) cilvēki, kam nav Gara” (kas ir garīgajiem cilvēkiem). Mēs visi pēc savas dabas esam laicīgi, bet ja mēs esam Kristū, tas nozīmē, ka mūsos ir arī garīgais cilvēks.
-

- Viss tas mums palīdz labāk saprast, kāpēc Kristus kārdināšanas aprakstītas tā un ne citādi. Mēs zinām, ka Jēzū bija tas pats grēcīgais sākums, kas arī mūsos, tas pats velns, miesīgais cilvēks. Bet mēs arī zinām, ka Viņš pilnīgi atdalīja Sevi no tā. Un tāpēc vienīgais iespējamais veids kā aprakstīt šo ‘velnu’, kas eksistēja Jēzū, bija šo personifikāciju novietot ārpus Viņa, kā kaut ko tādu, kas Viņam bija pilnīgi svešs. Tikai caur šo divu pretējo pušu – miesas un gara personifikāciju saprašanu mēs patiesi varam izprast Kristus iekšējo cīņu ar kārdinājumiem, kaut arī tie tēlaini aprakstīti kā ārējie. Gal. 5:17 teikts, ka miesa un gars viens otram pretī stāv. Kristus kārdināšanas kontekstā zīmīga ir velna un Gara parādīšanās. Gars Viņu aizveda tuksnesī, lai tas taptu ar miesu/velnu kārdināts (Mt. 4:1). Domāju, ka ar “Garu” šeit domāts Viņa garīgums. Daži uzskata, ka šis ‘gars’ bija Eņģelis. Kaut gan nav pietiekama pamatojuma, lai to pilnīgi izslēgtu, tomēr jāatzīmē, ka Kristus garīgums šeit iederas vairāk. No Mt.4:1 un Mk. 1:12, kur sacīts par Kristus aizvešanu tuksnesī grūti izdarīt secinājumu par Eņģeli. Ideja par kārdināšanu no miesas/velna un gara vēlreiz sastopama Mt. 26:41: “Esiet modrīgi un lūdziet Dievu, ka jūs neiekrītat kārdināšanā, gars ir gan labprātīgs, bet miesa ir vāja”. Pilnīgi noteikti šeit Kungs brīdina Savus mācekļus, ka viņi tagad atrodas tādā pašā stāvoklī, kādā arī Viņš bija kārdināšanas laikā tuksnesī. Šajā gadījumā ir pietiekami skaidrs, ka ar garu ir domāts viņu garīgums, bet ne Eņģelis.
-
- Iespējams, ka šī iemesla dēļ Ps. 22:18 saka par Jēzu tā, it kā Viņš skafītos uz Savu ciešanu pārņemto ķermeni no malas: “Es varu saskaitīt visus savus kaulus, bet viņi lūkojas manī ar prieku”. Pilnīgi skaidrs, ka krustā mūsu Kungs pilnībā atdalīja

Sevi no miesīgās domāšanas, dabīgā cilvēka un Sava ķermeņa grēcīgas miesas.

- Izpratne par šo divu ‘cilvēku’ klātbūtni mūsu ķermenī palīdz izskaidrot mūsu pašu dabas pretrunas. Piemēram, mēs nevaram būt taisnprātīgi, šķiet, ka mēs nespējam izdarīt to, ko mēs vēlētos (Gal. 5:17), tomēr Kristū mēs nevaram grēkot (1. Jņ. 3:9). Un tam jānozīmē, ja mūsu īstā patība identificējas ar Kristu, Dievs mūs uzskatīs it kā mēs būtu Kristus, un Viņš negrēkoja. Mūsu dabiskais cilvēks, velns ir grēka personifikācija. Viņu nevar pārveidot, viņu var iznīcināt tikai nāve. Jo “grēka alga ir nāve” (Rom. 6:23). Kā liekas, šeit netiek runāts par to, ka mēs nomirstam par katru grēcīgo rīcību (jebkurā gadījumā mēs varam nomirt par vienu grēku, jo mums ir tikai viena dzīve); drīzāk tas nozīmē, ka dabiskā cilvēka, “grēka”, velna mūsos gals ir nāve. Un tāpēc mums ir jāsaista sevi ar cilvēku Jēzu Kristu, kā kristījoties, tā arī turpmākajā dzīvē, lai Kristus personificēšanās mūsos, Viņam parādoties, būtu tērpta brīnišķā miesas formā. Un tas nekādā gadījumā nav jāuztver kā ‘nemirstīgas dvēseles’, kas pārdzīvo nāvi, pastāvēšana. Tāda nejēdzība nekur Rakstos nav atrodama.

Kungu nomaīņa

Par šiem diviem cilvēkiem mūsos Rom. 6 tiek runāts kā par vergturiem. Kristus kļūst par mūsu jauno Kungu, izpērkot mūs no grēka/‘velna’ verdzības. Pēc kristīšanās grēkam vairs nav varas pār mums. Grieķu vārdu “vara” – *kurios* – parasti tulko kā “Kungs”. Ar kristīšanos mēs atzīstam Jēzu par savu Kungu, mūsu *kurios*. Tagad Viņam ir vara pār mums, bet ne velnam. Un tāpēc Jēzus atzīšana par Kungu (Rom. 10:10-13) neatbilst vienkāršam

paziņojumam: ‘Es ticu Jēzum’ – jo nozīmē, ka mēs patiesi esam atteikušies no vecā grēka kunga, pieņemot Kungu Jēzu par mūsu īstā iekšējā “es” Kungu. “Grēks ir valdījis nāvē” (Rom. 5:21), ar to domāts, ka pirms kristībām mūsu stāvoklis bija “nāve”. Tagad mēs esam Kristū, un tas nozīmē – arī “mūžīgajā dzīvē”, pretēji mūžīgajai nāvei, kas bija maksa no tā grēka kunga, kas kādreiz valdīja pār mums. Mēs pastāvīgi saņemam algu par grēku – nāvi; “grēks ... man ir nesis nāvi” (Rom. 7:13). Tagad, esot jaunā Kunga varā, mēs tāpat pastāvīgi saņemam mūžīgo dzīvi. Tieši tāpat kā mēs neesam fiziski saņēmuši atmaksu – nāvi, tāpat mēs tagad nesaņemam fiziski mūžīgo dzīvi kā sekošanas Kristum rezultātu. Taču mūsu tagadējā dzīve Kristū ir drošs pierādījums, ka mēs esam ceļā uz to. Diviem kungiem kalpot nav iespējams (Lk. 16:30). Un tāpēc mums jaatzīst, ka jebkurā brīdī mes esam vai nu Kristū, vai arī velnā. Mums ir jāzina, vai mēs esam Kristū, vai mēs esam patiesi Kristadelfieši Dieva acīs, vai arī mēs pasludinām sevi par nekam nederīgiem (2. Kor. 13:5).

Pāvila piemērs

Pāvils ir labs piemērs tam, kā mums jāapzinās sevī šo divu cilvēku klātbūtne. Vēstulē korintiešiem viņš dziļi apzinājās tāda grēcinieka briesmas, kurš attaisnoja pats sevi, tā kā viņam pašam bija nepieciešama šī attaisnošana. Lai atrisinātu šo problēmu, viņš runā (Garā) par sevi kā par diviem pilnīgi dažādiem cilvēkiem: vienu – miesīgu un otru – garīgu. 2. Kor. 11 viņš bieži runā par sevi kā par “bezprāti”. Tas, ka Pāvils daudzkārt lieto vārdu “bezprātis” mudina mūs pievērsties Salamana Pamācībām, kur “bezprātis” vai “neprašā” ir miesīgs cilvēks. Sal. Māc. 10:2 teikts, ka viņa sirds ir virzīta pa kreisi, greizi – kas, kā mēs jau redzējām, ir miesīga cilvēka puse. Ir daudz vietu 2. Kor. 11,12, kas ir pretrunā viena ar otru, un tāpēc kļūst skaidrs, ka Pāvils sākotnēji runā “miesā”, bet pēc tam pāriet pie sava garīgā “es”. Tā viņš sevi

nosauc par “bezprāti” (12:11), uzsverot, lai neviens viņu par tādu netur (11:16; 12:6). Viņš saka, ka nelielīsies un tūlīt pat lielās. Viņš pielīdzina sevi augstākajiem apustuļiem, un vienā elpas vilcienā paziņo, ka viņš nav nekas (12:11). Viņa lielība bija “ne Kungā”, t.i., nerunāja vis cilvēks Jēzus Kristus, kas bija viņā, bet gan neprāša, bezprātis, miesas cilvēks (11:17). Labākais piemērs miesas atdalīšanai no gara Pāvila domās parādīts 12:2: “Es pazīstu cilvēku iekš Kristus (kurš dzirdējis neizteiktus atklājumus) ... Ar to (cilvēku) es gribu lielīties, bet ar sevi pašu es nelielīšos”. Bet 12:7 skaidri norāda, ka šis “cilvēks” ir Pāvils: “Lai es nepaaugstinātos īpašo atklāsmju dēļ, man ir dots dzelonis miesā ... ka netopu iedomīgs”. “Cilvēks Kristū”, par kuru runāja Pāvils, bija viņa iekšējais garīgais cilvēks, kurš bija “Kristū”. Interesanti atzīmēt, ka šeit Pāvils apzīmē “sevi” kā dabisku cilvēku, kamēr Rom. 7:25 viņš par “sevi” runā kā par garīgu cilvēku. Ar to tiek uzsvērts, ka dažādos laikos mēs sevi varam dažādi uztvert, vai nu kā miesas cilvēku, vai kā garīgu cilvēku mūsos. 2. Kor. 11,12 Pāvils apzināti sevi pieskaita dabiskajiem cilvēkiem, lai palielītos korintiešiem. Der atzīmēt, ka “priekš četrpadsmit gadiem” ir Sinodes laiks Jeruzālemē. Iespējams, ka atklāsme, ko Pāvils tolaik saņēma, bija apstiprinājums tam, ka viņš patiesi ir sūtīts sludināt cittautiešiem. Sajūsma par to, ka Pāvils būs tas, kas nesīs Labo Vēsti visai pasaulei, tik stipri iedarbojās uz viņu, ka viņam bija vajadzīgs dzelonis miesā, lai viņš nolaistos no iedomu augstumiem uz zemes. Taču mēs, vairumā gadījumu, šķiet nemaz neizjūtam tādu *sajūsma* par mūsu sludināšanas misiju.

1.1.2. Apslēptais (sirds) cilvēks

Pirmajā Pētera vēstulē garīgais cilvēks mūsos ir “apslēptais sirds cilvēks neiznīcīgs savā lēnajā un klusajā garā” (3:4), kas vēlreiz apstiprina, ka šis “cilvēks” ir gara vai domu personifikācija. Iznāk, ka mūsu garīgā būtība ir “apslēpta”. Un tāpēc pasaule mūs nevar saprast vai patiesi tuvoties ticīgajam, kura sirds dziļumos mīt garīgais cilvēks. Evanģēlijs pats par sevi ir “mīkla” (‘kaut kas apslēpts’), tomēr šī apslēptā mīkla ir mūsu Garā “apslēptā cilvēka” virzošais spēks. Viss, kas apslēpts, tiks atklāts Valstībā (Mt. 10:26). Svarīgs, patiesi svarīgs ir tikai iekšējais cilvēks (Rom. 7:22).

Mūsu patiesais garīgais “es”, ko mēs tagad attīstām sevī, atklāsies kā mums pašiem, tā arī mūsu brāļiem Kunga atnākšanas brīdī. Ir svarīgi apzināties, ka Dievs mūs nepadarīs par garīgām būtnēm pēc tiesas. Mūsu šodienas garīgums būs redzams fiziski, mūsu ķermenī. Lūk, kāpēc Rom. 8:11 iedvesmo mūs ar to, ka ja jau mūsos ir šis garīgais cilvēks, tad “Jūsos mājā Tā Gars, kas Jēzu uzmodinājis no miroņiem, tad Viņš ... arī jūsu mirstīgās miesas darīs dzīvas ar Savu Garu, kas ir (tagad) jūsos”. Mūsu patreizējā dzīve “līdz ar Kristu apslēpta Dievā” (Kol. 3:3) un kļūs “zināma” līdz ar Viņa brīnišķo parādīšanos. Pat pēc mūsu nāves mūsu “gars”, mūsu būtiski garīgā personība ir “pierakstīta” pie Dieva (salīdz. Ebr. 12:23). Apslēpts ir mūsu garīgais cilvēks, kas šeit ir nosaukts “jūsu dzīve”, tāpēc ka viņā ir mūsu mūžīgās dzīves garantija. Kāda gan vēl augstāka motivācija būtu vajadzīga, lai mēs nekavējoši attīstītu sevī Kristus garu? “Jo lielāks ir tas, kas jūsos (t.i., garīgais cilvēks Jēzus Kristus), nekā tas, kas ir pasaulē” (1. Jņ. 4:4). *Ja mūsos ir garīgais cilvēks, mēs galu galā noteikti uzvarēsim mūsu garīgajā cīņā!*

Rom. 2:29 turpina mūsu garīgā, apslēptā cilvēka tēmu, runājot par patiesi ticīgo ka par cilvēku ar “iekšēji” (tas pats grieķu vārds, kas tulkots kā “apslēptais” 1. Pēt. 3:4) apgraizītu sirdi. Miesas darbi ir “zināmi”, bet Gara darbi ir apslēpti (Gal. 5:18,19). Mt. 6:4,6,18 trīs reizes uzsver, ka Dievs redz slepeno. Vienīgi viņš pilnīgi un visaptveroši novērtē mūsu garīgo būtību. Un tas ir patiesi mierinājums tajos gadījumos, kad mūsu garīgums tiek pārprasts kā pasaulē, tā arī eklēsijā. Bet tas vienlaicīgi arī uzliek pienākumu, jo jebkurā laika posmā, brīdī mūsu garīgais “es” ir zināms Visuvarenajam. Kungs, kurš “redz slepenībā” pārbauda cilvēku sirdis. Garīgais cilvēks, ko Dievs redz un pie kā Viņš vērsas tagad, būs tas, ko Viņš ieraudzīs tiesas dienā. Dievs mīt “slepenībā” un redz “slepenībā”. Dievs ir Dievs, kurš slēpjas (Jes. 57:17) cilvēku grēcīguma dēļ. Ja mēs nevaram saskatīt garīgo cilvēku mūsu brāļos, tas ir tikai mūsu garīgā akluma dēļ, un pie vainas ir mūsu iedzimtais grēcīgums.

Mūsu apslēptais ...

Tie, kurus eklēsija atraidīja Efezā, savus grēkus izdarīja “slepenībā” (Ef. 5:11,12 salīdz. ar Atkl.2:2), t.i., apslēptajā cilvēkā. Grēka darbības lauks ir sirds. Tāpēc “Dievs ... spriedīs tiesu par to, kas cilvēkos apslēpts,” pēdējā dienā (Rom. 2:16). Tieši tāpēc Rom. 2:29 uzsvērts garīgās, “iekšējās” (tas pats vārds, kas arī “slepenās”) apgraizīšanas svarīgums. Tieši mūsu patiesais garīgums būs tas, kas tad tiks izvērtēts un visiem atklāts. Bībelē ir pietiekoši daudz mājienu, ka šī izvērtēšana nesīs pārsteigumus. *Daudzi*, kuri bija pirmie, būs pēdējie. Šis princips tiesas dienā *daudzos* gadījumos izrādīsies pareizs; nebūs tā, ka tas attieksies tikai uz dažiem dīvaiņiem, kuru izvērtēšanā eklēsija kļūdījies. Mūsu acīmredzamās nespējas dēļ patiesi izprast citu garīgo stāvokli, mums ir jābūt ļoti uzmanīgiem, veidojot savus

priekšstatus par tiem, stingri domājot viņus “Kristū”, ja par to liecina viņu ticība un dzīves veids. Citos ir apslēpts tik daudz garīguma, kuru mēs nenovērtējam. “Tātad netiesājiet priekšlaikus, tiekāms Tas Kungs atnāks; Tas arī cels gaismā, kas bija apslēpts tumsībā un atklās siržu nodomus, un tad ikvienam būs sava uzslava no Dieva” (1. Kor. 4:5). Lūk, dažas pamācošas paralēles:

“celt gaismā”	“atklāt”
“apslēpts”	“nodomi”
“tumsība”	“sirdis”.

Tādējādi, apslēptais (sirds) cilvēks ir mūsu siržu nodomi. Kā mēs vērsamies pie sevis un pamatojam kaut ko domās, tas ir apslēptā cilvēka rādītājs. Tas “taps zināms” šo siržu īpašniekiem. Dievam tāpat viss ir zināms un atvērts; otrā atnākšana Viņam neko neatklās. Mūsu apslēptā cilvēka atklāšana būs atklājums mums pašiem un citiem. Tiesa notiks vairāk mūsu nevis Dieva labā; tā būs mūsu galīgā paš-atklāsme. Tad mēs atzīsim paši sevi tā, kā esam atzīti (1. Kor. 13:12). Sava garīgā “es” aprises mēs tagad redzam caur stiklu, neskaidri (1. Kor. 13:11,12) un kaut gan mēs bieži ieskatāmies savas dvēseles spogulī, pētot šīs aprises, tomēr drīz vien tās aizmirstam (Jēk. 1:23,24).

Pašiepazīšana

Bet tad mēs iepazīsim sevi tā, kā tagad tas nav iespējams. Tad mēs novērtēsim grēka nopietnību un arī mūsu garīgās attīstības nozīmīgumu. Par to Kungs droši vien domāja, kad pastāstīja līdzību par jaunavām. Uzticīgās satver savus lukturus, savu iekšējo “es” un pirmo reizi visā gaidīšanas laikā saredz patieso savas eļļas stāvokli. Viņas pašas redz, vai viņas ir gatavas satikt

savu Kungu, vai nav. Tas, ka mēs *varam* izpētīt sevi tagad un zināt, vai mēs esam Kristū (2. Kor. 13:5), parāda, ka mēs jau tagad varam paredzēt savu stāvokli tiesā nākotnē. Bet vai mūsu pārpārēm steidzīgā un improvizētā pašizpēte tai līdzinās? Pāvils pārmeta korintiešiem par viņu nespēju zināt cilvēka-Kristus attīstību viņos pašos: “Vai jus nezināt ... ka Dieva Gars jūsos mājō?” (1. Kor. 13:5). Mums jāuzskata sevi par mirušiem grēkam (Rom. 6:11). Grieķu vārds, kas tulkots kā “spriest, uzskatīt”, bieži sastopams Vēstulē romiešiem aprakstot to, kā Dievs “spriež” par mums kā par ideāliem cilvēkiem. Mums jāspriež par sevi tā, kā spriež Dievs.

Sākotnēji cilvēks-Kristus dzimst kristībā, bet ir pilnīgi iespējams, ka tas guļ miegā, vai pat mirst, ja tas netiek barots. Gandrīz katrs no mums ir atklājis sevi patiesā garīgā “es” klātbūtni pēc kristīšanās. Tas tika dzemdināts ar patiesības vārdu, kas arī noveda pie cilvēka-Kristus dzimšanas pie kristīšanās (Jēk. 1:18; 1. Pēt. 1:23; 2. Kor. 5:17), taču tas ir vārds, kas padara “Dieva cilvēku” pilnīgu vai ideālu (2. Tim. 3:16,17). Ievērojiet, ka šeit ar “Dieva cilvēku”, iespējams, domāts mūsu iekšējais, garīgais “es”, bet ne vienkārši ticīgs cilvēks. Ja tas ir tā, tad 1. Tim. 6:11 Pāvils vērsas pie Timoteja garīgā cilvēka: “Bet tu, Dieva cilvēks, bēdz no šīm lietām”. Par “Dieva cilvēku” Vecajā Derībā bieži sauca praviešus, tā ka iznāk, ka Pāvils vērsas pie ar patiesības vārdu attīstītā cilvēka Timotejā. Un tāpēc arī mums, vērsoties pie brāļiem, jāvērsas pie viņu iekšējā cilvēka.

“Neiznīcīgs”

Mums nav jāskata ārieni, vai tā būtu mūsējā, vai kāda cita, “bet to, kas nav redzams; jo redzamais ir laicīgs, bet neredzamais mūžīgs” (2. Kor. 4:18). Šeit ir paralēle ar mūsu “iekšējo cilvēku”, kurš neies bojā kopā ar ķermeni (2. Kor. 4:16), un šajā apstākļī ir

vēl viens uzmundrinājums, ka mūsu garīgums pieder mūžībai, saglabājoties īpašā veidā caur Garu Dieva pārziņā pat pēc nāves. “Bet apslēptais sirds cilvēks *neiznīcīgs* savā lēnajā un klusajā garā” (1. Pēt. 3:4) nepārprotami atsauca uz mūsu garīgajām bagātībām, kas mūžīgi glabājas debesīs (Mt. 6:19,20). Pēteris raksta par mūsu nākotnes mantojumu kā par “neiznīcīgu” (1. Pēt. 1:4), bet viņš arī runā par “neiznīcīgo” Dieva vārdu, kas rada jaunu “neiznīcīgu” cilvēku (1. Pēt. 1:23), kāds ir šī vārda attīstītais “apslēptais sirds cilvēks” (1. Pēt. 3:4). Viss tas saka mums, ka jaunais cilvēks, kurš radīts šeit un tagad ar vārda palīdzību, ir cieši saistīts ar nākotnes “neiznīcīgo” mantojumu, kuru mēs saņemsim Kristus otrās atnākšanas laikā.

“Taisno gari”

Tieši šajā nozīmē mūsu šodienas garīgums apvieno mūs ar gariem/ pagātnes taisno gariem (Ebr. 12:23). Kur ir mūsu dārgumi, tur ir arī mūsu sirds, mūsu garīgais “es”, kas glabājas debesīs, lai tiktu atklāts Kristum atgriezoties. Mantojums debesīs ir neiznīcīgs; šis garīgais cilvēks nevar aiziet bojā (1. Pēt. 1:14). Šī mūsu garīgā debesu mītne paliks, kamēr mūsu zemes mājoklis/mūsu mirstīgais ķermenis atgriezīsies pišļos (2. Kor. 5:1,2). Tāpēc vajātie pirmā gadsimta kristieši, nāvei acīs skatoties, nodeva savas dvēseles (savu garīgo “es”) glabāšanā Radītājam (1. Pēt. 4:19). Līdzīgus vārdus izmanto arī Pāvils savā “gulbja dziesmā” (2. Tim. 1:12). Iespējams, ka šeit atrodams skaidrojums Atkl. 6:9,10, kas apraksta no Kristus altāra apakšas kliezdošās taisno dvēseles, kas, zināmā mērā, turpināja dzīvot arī pēc savas nāves. Iespējams, ka šeit ir viena no Atklāsmes atsaucēm uz Evāņģēliju, dotajā gadījumā uz Mt. 10:28: “Un nebīstieties no tiem, kas miesu nokauj un dvēseli nevar nokaut”.

Šis vajātās dvēseles vēreiz ir sastopamas Atkl. 20:4, kur par tām teikts, ka “tie kļuva dzīvi un valdīja kopā ar Kristu tūkstoš gadu”. Runa ir par to, ka mūsu patreizējo garīgo “es” Dievs vienādi atzīs arī pēc mūsu nāves, bet Valstībā šis garīgais cilvēks iegūs cildināmu ķermeni. Pilnīgi skaidrs, ka pēc nāves mēs neapzināsimies sevi. Mēs paliekam tikai Dieva apziņā, un nekā citādi. Tāpat arī 1. Tim. 6:19 runā par mūsu labajiem darbiem, kas tiek uzkrāti līdz tiesas dienai. Tie bija garīga pravietojuma vārdi, kas tapa himnas autoram, rakstot: “Viņi ar viņu ticību mūžīgo paliks ... kad (viss) pārvērtīsies pīšļos”. Un tāpēc garīgā cilvēka esamība mūsos ir garantija tam, ka mēs būsime Valstībā (2. Kor. 1:22; 5:5). Šim mūsu garīgumam būs saskarsme ar citiem nākamajā Valstībā, un tāpēc arī mūsu savstarpējās attiecības eklēsiķijas iekšienē ir *mūžīgas*. Vai tad nav apbrīnojami, ka tas iespējams jau tagad?! Garīgā tuvība pēc Bībeles lasīšanas vai sprediķa, vienprātīgs jūtu uzplūdums kopīgā lūgšanā – visā tajā ir ieslēgts tas garīgums, kas turpināsies mūžīgi. Un pretēji, ja mūsu saskarsmes pamatā ir ikdienišķas pasaules cilvēku darīšanas, tās ies bojā līdz ar ārējo cilvēku. Tas pats attiecas arī uz laulāto draugu un ģimenes attiecībām.

Piedēvētā taisnprātība

Tieši šo principu dēļ Pāvils uzrunā savus lasītājus (pat nepastāvēšos korintiešus) tā, it kā viņi visi būtu iesvētīti un Kristus pieņemti. Uzticamie vadītāji “ir nomodā par jūsu dvēselēm” (Ebr. 13:17); ne jau par mūsu fizisko dzīvi – viņi sekos iekšējā cilvēka attīstībai tajos, kas sastāda viņu draudzi. Tā iemesla pēc, ka “mūsu laicīgais telts mājoklis” drīzumā “būs nojaukts”, bet garīgā ēka jeb “garīgais cilvēks” paliks mūžos. Pāvils noslēgumā saka: “Tad no šī brīža mēs neviena nepazīstam

pēc miesas” (2. Kor. 5:1,16). Cilvēkā viņš redzēja tikai garīgu personību.

Viņš turpina: “Ja arī mēs Kristu esam pazinuši pēc miesas, tomēr tagad vairs nepazīstam”. Citiem vārdiem, tiklīdz Kristus tika celts godībā un slavā, tad Viņš vairs mūs neinteresē kā miesas cilvēks. Dievs *parādījās* Kristus miesā, bet tagad Viņš dzīvo “Garā”, tādējādi attaisnojot Dieva taisnprātību (1. Tim. 3:16). Kristus tika nonāvēts miesīgi, bet atdzīvojās (gara dēļ) caur garu, garīgo cilvēku, kurš mita Viņā (1. Pēt. 3:18). Kristus upuris bija pieņemams Viņa “mūžīgā Gara” (Ebr. 9:14) dēļ. Viņa garīgā pilnība bija tā, kas deva iespēju ar Viņa asinīm un nāvi panākt mūsu glābšanu. Viņa augšāmcelšanos izraisīja Viņa Gara svētums (Rom. 1:4). Un mūsu sakarsme ar Viņu tagad ir iespējama *tikai* garā. Mēs nevaram viņu tagad pazīt pēc miesas. Viņa miesa tika iznīcināta. Tagad mūsu Kungs ir Gars (2. Kor. 3:18). Atklāsmes grāmatā Viņš ir nosaukts par Garu, tāpēc ka tagad Viņš ir tas garīgais “es”, ko Viņš attīstīja, atrazdamies miesā. Tomēr tas nepavisam nenozīmē, ka Kristum tagad nav ķermeņa, “Gars” vai arī garīgais cilvēks nevar eksistēt ārpus ķermeņa. Kristus garīgums izpaužas un personificējas katrā no Viņa brāļiem. Tādēļ arī mūsu attieksmei pret tiem ir jābūt kā pret Kristu, kas ir katrā no mūsu brāļiem.

Iedvesmotā saskarsmē atspoguļojas Dieva skatījums uz Saviem kalpiem. Bieži Gars pamudināja Bībeli rakstošos attēlot Dieva bērnus pārlietu pozitīvi. Tā, Lk. 22:45 par viņiem rakstīts, ka viņi aizmiga no skumjām, kamēr patiesībā viņi gulēja sava garīgā vājuma dēļ. Līdzīgi Lk. 1:18 pierakstīti tikai daži (acīmredzot, visnevainojamākie) vārdi no daudzajiem, ko šaubīdamies dziļā neticībā izrunāja Caharija, par ko liecina viņa ilgā uzturēšanās

templī. Tādi piemēri parāda, cik labvēlīgi Dievs skatās uz Saviem lolojumiem.

“Nevar grēkot” -?

Tas, ka Dievs uz mums skatās tik labvēlīgi, it kā mēs arī esam Kristus, jo mēs esam “Viņā”, nozīmē, ka šajā ziņā mēs nevaram grēkot (1. Jņ. 2:1), jo Kristus tagad nevar grēkot. Mūsu garīgais “es” patlaban ir “glābts” perspektīvā. Brālis Roberts kādā no diskusijām to summēja tā: Ir divas glābšanas pakāpes, viena garīgā, otra fiziskā. Vienai ir darišana ar garu vai saprātu, otrai – ar miesu ... Tagad mēs esam attaisnoti garīgi ... bet fiziskā atīrīšana no grēkiem (miesiskā) ir atstāta līdz augšāmcelšanai”. Velns tagad Kristū ir beigts, un grēks mūsos tagad arī ir miris, tā kā mēs esam “Kristū” (Ebr.2:14; Rom. 8:3). Mūsu “vecais (grēka) cilvēks” tika iznīcināts, mums savienojoties ar Kristus nāvi tā, lai “grēkam pakļautā miesa” varētu tikt iznīcināta tiesā (Rom. 6:6). Bez bauslības grēks ir nedzīvs (Rom. 7:8), tomēr par to rakstīts, ka tas ir nedzīvs mūsos (Rom. 6:11; 8:3); un tas ir tāpēc, ka mēs neesam pakļauti likumam. Glābšana tiek dota pēc žēlastības, pēc mūsu ticības, ko Dievs ir devis katram no mums. Un ja mums patiešām ir ticība, tad tā mums jāparāda ar pašu dzīvi Kristus garā. Mēs esam “atsvabināti no grēka” (Rom. 6:22) tādā nozīmē, ka neviens no pastāvošajiem likumiem nevar to mums pielīdzināt (Rom. 5:13). Garīgo cilvēku ir radījis Dievs, un tāpēc “nevar grēkot” (1. Jņ. 3:9). Dievs “nepielīdzinās” (ne tagad, ne nākotnē, kā netieši norāda vārda grieķiskā forma) grēku tiem, kas ir Kristū (Rom. 4:8). Tāpat kā Dievs neredz iespēju saskatīt taisnprātīgu cilvēku ārpus Kristus, tā Viņš neredz grēciniekus tajos, kas patiesi atrodas Kristū (Rom. 6:20 salīdz. ar 22). “Ikviens, kas grēku dara, ir grēka vergs” (Jņ. 8:34), bet tie, kas ir Kristū, vairs neskaitās tā vergi, bet ir Kristus

kalpi (Rom. 6:17). Tas viss ļauj teikt, ka tādi tiek uzskatīti par grēkus neizdarījušiem.

Ir vērts izsekot Pāvila argumentiem Vēstulē romiešiem. Pirmās piecas nodaļas pārliecina mūs, ka visi ir zem grēka un ka ar mūsu darbiem nekādi neglābties. Tad sestā nodaļa parāda, kā mēs varam tapt glābti; savienojoties ar Kristu caur kristīšanos un dzīvi “Kristū”, kas ļaus Dievam mūs skatīt labvēlīgā gaismā. Septītā nodaļa būtībā turpina, sakot, ka jūs, protams, vēl grēkosiet, kaut gan, kā norādīts sestajā nodaļā, Dievs vairs neskatās uz šo jūsu ēnas pusi, ja jūs patiesi cenšaties dzīvot “Kristū”. Pāvils daudz spriež par savu dzīvi septītajā nodaļā, kā liekas, apzināti saistot to ar dzīvi pirms kristībām sestajā nodaļā (salīdz. 7:13 = 6:23; 7:14 = 6:17; 7:23 = 6:12,13; 7:24 = 6:6; 7:25 = 6:16,17). Cēlonis slēpjas apstākļi, ka pēc kristīšanās mūsos ir divi cilvēki; miesas cilvēks, kurš pilnībā dominēja pirmskristību dzīvē, vēl arvien ir mūsos, bet (kā shematiski rādīts septītajā nodaļā) tagad viņš cīnās uz dzīvību un nāvi ar garīgo cilvēku, ar mūsu patieso “es”. Astotā nodaļa mūs iedvesmo ar vārdiem, ka, neskatoties uz šo cīņu, grēks ir miris Kristū, un ja mēs esam Viņā, tad arī Dievs mūs redz Viņā. Tāpēc astotā nodaļa tā uzsver mūsu garīgā stāvokļa svarīgumu; ja mūs vada garīgais cilvēks, tad šajā laika posmā mēs esam glābti. Nodaļas no devītās līdz vienpadsmitajai īpaši vēršas pie Izraēlas, lai tā pieņemtu šo brīnišķo patiesību, un pēdējās piecas nodaļas sniedz praktiskus padomus, kas mums būtu jāievēro. Izprotot vecā un jaunā cilvēka esamību sevī, Pāvils Rom.7 runā it kā viņš būtu divi dažādi cilvēki: “Tā nu es ar savu prātu kalpoju Dieva bauslībai, bet ar savu miesu grēka bauslībai”. Līdzīgi Dāvids lūdza Dievu neapslēpt no viņa Savu vaigu (Ps. 27:9; 69:18; 102:3; 143:7), bet apslēpt Savu vaigu Dāvida grēku priekšā (Ps. 51:11). Un vai tas, kā Raksti atspoguļo Mūsu Kunga

kārdināšanu, netieši nenorāda uz to, ka Gars līdzīgā veidā atzīst divu 'cilvēku' esamību Kungā.

Ebr. 10:18,26 teikts, ka Kristus atnesa tikai vienu upuri par grēku, ar to domājot, ka visi grēki, kas bijuši tajos, kas ir Kristū, tika attīrīti vienā acumirkļī. Viņš nenesīs atkal upuri par katru mūsu izdarīto grēku, un tāpēc mums nevajag grēkot pēc brīvas gribas, jo par tādiem grēkiem Viņam vēl nāktos nest upuri – tā mēs atkal sitam Kristu krustā (Ebr. 6:6). Kristus upuris var padarīt mūs pilnīgus Dieva priekšā, jo "reiz šķīstīti" mēs "neapzinātos vairs nekādus grēkus" (Ebr. 10:1,2). Tas neattiecas uz sirdsapziņas pārmetumiem mūsos. Pāvils runā par to, ka mūsu iekšējam cilvēkam nav jāpārmet sev par pagātnes grēkiem, jo tagad tie ir piedoti. Bet ja mēs atļausim grēkam valdīt pār mums, mēs vairs nevaram skaitīties bezgrēcīgi (Rom. 6:12; 1. Jņ.3:8). Garīgās dzīves būtība jau arī ir šai cīņā par pārspēka gūšanu mūsu dzīvē starp Kristus cilvēku un veco dabīgo cilvēku. Acīmredzamos "labumus", (un šis vārds nav pietiekami spēcīgs, lai tos apzīmētu), ko dod 'Gara vadība', der atcerēties ik dienu, jo tas dos mums spēku šai cīņā.

Miesa pret garu

Mums jāiemācās skatīties uz citiem tā, kā uz mums skatās Dievs. Cilvēks spriež par citiem kā miesas cilvēks, kamēr Dievs spriež pēc gara (1. Pēt. 4:6). Pāvils saka, ka pēc kristīšanās, "kas bijis, ir pagājis", neatstājot neko, izņemot jauno cilvēku, pie kā tagad arī griežas Pāvils, vairs nepazīstot nevienu "pēc miesas" (2. Kor. 5:16,17). Citiem vārdiem, viņš domā par kristītajiem, kā par kļuvušiem Kristū, un tāpēc Dieva priekšā viņu vecais cilvēks ir iznīcināts. Mums jā*apzinās* šo divu cilvēku pastāvēšana vienā un nav jāspriež par cilvēkiem pēc viņu ārienes. Ebrejus mudināja

atzinīgi novērtēt to, ka Dieva vārds reāli atdala dvēseli no gara – divus cilvēkus mūsos (Ebr. 4:12). Tādas zināšanas ir vitāli nepieciešamas, jo dažādu iemeslu dēļ abi cilvēki mūsos ir spējīgi uz vienu un to pašu ārēju rīcību. Mums ir labāk jāizprot būtiskā atšķirība, kas pastāv starp miesas un gara cilvēku mūsu domāšanā. “Mēs dzīvojam gan pasaulē (salīdz. ar Pāvila vārdiem par miesīgo cilvēku viņā Rom.7), bet necīnāmies pasaulīgi. Jo mūsu cīņas ieroči nav miesīgi, bet spēcīgi Dieva priekšā cietokšņu noārdīšanai” (2. Kor. 10:3,4,5). Par šiem “cietokšņiem” nosaukti “prātojumi un visas augstprātīgas iedomas”, kas arī ir “jāapgāž”. Šie cietokšņi pastāv mūsu miesīgās apziņas slepenākajos nostūros. Rom. 6:13 uzrunā mūs nenodot sevi par ieroci grēkam, bet gan par taisnības ieročiem Dievam. Mūsu domāšana ir ierocis, ko var izmantot abas konfliktā esošās puses. Grēcinieks manī “karo ar mana prāta bauslību” un padara mani par “grēka bauslības gūstekni” (Rom. 7:23). Taču 2. Kor. 10:5 rakstīts, ka mūsu garīgais cilvēks gūsta miesīgo, novedot to pie paklausības Kristum. Rodas pastāvīgas novājināšanas cīņas iespaids, kurā uzvar te viena, te otra puse. Rom. 7 rodas iespaids, ka uzvar miesas cilvēks; kamēr 2. Kor. 10:2-5 apraksta Kristus cilvēka triumfu. Iespējams, ka šāda iespaida radīšanai Gars iedvesmoja Pāvilu rakstīšanai Rom.7 garīgas nospiesības brīdī; kamēr 2. Kor. 10 rakstīja gaviļējošais Pāvils?

Gara kopība

Dabiskais cilvēks nav spējīgs saprast Kristus mīlestību, bet Gars “iekšējā cilvēkā” ir spējīgs uz to visā pilnībā (Ef. 3:16-19). Nīcīgā nespēja saprast garīgo ir pamats īsteno brāļu domstarpībām. Vēlreiz un vēlreiz mums tiek atgādināts, ka mūsu saskarsme vienam ar otru notiek pateicoties tam, ka katrā no mums ir iekšējais garīgais cilvēks (Ef. 2:18; 4: 3,4; Fil. 1:27; 2:1). Mūsu

garīgums nav ierobežots telpā. Pāvils, nebūdam klāt miesīgi, bija kopā ar korintiešiem garā (1. Kor. 5:3), t.i., viņa garīgais cilvēks bija kopā ar viņiem. Tāpat arī ar kolosiešiem: “Jo kaut gan es miesīgi esmu tālu, tomēr garā esmu pie jums” (Kol.2:5). Kad mēs vaidām, Kristus, neskatoties uz milzīgo attālumu, kas mūs šķir, debesīs nopūšas kopā ar mums (Rom. 8:23 salīdz. ar 26.p.). Nav arī laika barjeras. Un tāpēc mūsu garīgais “es” ir tuvs “taisno garam”, kuri nomiruši daudzus gadus atpakaļ (Ebr. 12:23). Tā ir tā brīnišķā Gara kopība. Mēs ne tikai esam savienoti ar ar dzīvajiem svētajiem, lai kur viņi arī neatrastos, bet esam saistīti ar visu svēto garīgumu visas vēstures gaitā.

Un tā, mēs gribam teikt, ka saskarsme starp mums notiek garīgajā līmenī, starp iekšējo cilvēku mūsos. Mums jāatceras, ka katrā no mums, vismaz potenciāli, ir šis iekšējais cilvēks. Jāņa vēstules spriež, ka ja mūsos ir Kristus, tas nozīmē, ka mūsos ir arī mīlestība. Dažiem ir pat grūti iedomāties, ka viņos ir kaut maza kripatiņa mīlestības. Dzīves apstākļi, kā liktos, vispār neatstāj tai vietu. Bet patiesībā kristīšanās un pastāvīga “barošana” ar vārdu attīsta mūsos mīlestības cilvēku. Un to nepieciešams apzināties katram, kā attiecībā pret sevi, tā arī pret citiem. Mums vienmēr jāatceras, ka garīgais cilvēks *ir* visos, ar ko mēs tiekamies eklēsijā. “Ikviens, kas tic, ka Jēzus ir Kristus, ir no Dieva dzimis” (1. Jņ. 5:1). No Dieva dzimis ir mūsu garīgais cilvēks. Šeit par visiem ticīgajiem teikts tā, it kā viņi būtu garīgas personības. Un tāpēc katrā, kurš ir Kristū, ir garīgais cilvēks, kurš mums arī ir jāmeklē un ar kuru jātiekas, pat ja reizēm viņš ir tikai iztēlojams.

1.2 Noteiktības jautājums

Jāņa pirmās vēstules 4. un 5.nodaļas ir pilnas pārliecības par to, ka mēs lasītāji patiesi ieiesim Valstībā. Ir jautājums, kas kā

skabarga sēž katrā no mums un kas ar divkāršu spēku uzliesmo daudzos Kristadelfiešos pēc diskusijām: ‘Vai mēs varam būt pilnīgi pārliecināti, ka mēs būsīm Valstībā, ja Kristus atgriezto *tagad?*’ Šis jautājums izraisa visplašāko atbilžu spektru. No atbildes ‘Protams, ka nē! Kas par pašpārliecinātību!’ – līdz atbildei, ko dotu autors: ‘Pēc Dieva žēlastības – jā!’. Mēs nevaram teikt *galu galā*, jo varam jebkurā brīdī nākotnē atkrist, bet mums ir jābūt spējīgiem novērtēt to gara stāvokli, kadā mēs esam šobrīd. Ja mēs neesam spējīgi to izdarīt, tad mūsu glābšana ir ļoti šaubīga. Kā Pāvils atklāti teica korintiešiem: ‘Pārbaudiet paši, vai stāvat ticībā, izmeklējiet paši sevi. Jeb vai neesat pārliecināti, ka Jēzus Kristus ir jūsos? Citādi jūs esat nederīgi’ (2. Kor. 13:5). Viņi meklēja pierādījumus Kristus klātbūtnē Pāvilā (13:3), bet viņš aicināja tos meklēt Kristu vispirms pašiem sevī. Jo, ja viņiem tas nebija pa spēkam, tad kā gan viņi varēja spriest par Kristus klātbūtni kādā citā, tai skaitā arī Pāvilā? Dzelzaina loģika – Pāvils sava uzdevuma augstumos.

Kristū

Pēc kristīšanās Dievs par mums spriež tā, *it kā* mēs būtu tikpat morāli perfekti kā Kristus. Tāpat kā Viņš augšāmcēlies no mirušajiem mūžīgai dzīvei, tāpat tiks piecelti no mirušajiem visi, kas ir Viņā. Un tāpēc mēs jautājam – ‘Vai esam Kristū?’. Un uz to mums jāzina atbilde. Mums jāzina, vai mēs esam derībā ar Dievu, vai nē. ‘Žēlastība un patiesība’ vai arī ‘žēlastības derība’, zem kuras mēs nokļūstam pēc Jaunās Derības, nepavisam nav tas, kas attiecas uz mums tikai mūsu lūgšanu par piedošanu brīžos. Mēs dzīvojam žēlastības derībā, par ko mums pastāvīgi tiek atgādināts. Ticība Kristum sastāv ne tikai no ticības Viņa vēsturiskajai realitātei un pareizas sapratnes par šķīstīšanos caur Viņu. Patiesā ticība ir Kristus pilnīguma novērtējumā un tajā

atziņā, ka Dievs to *pielīdzinājis* arī mums. Tas ir visgrūtākais, bet arī visbūtiskākais mūsu ticībā.

Dažkārt der ieskatīties Jāņa pirmajā vēstulē. Gandrīz katrs pants tajā vai pāri plūst ar patiesi ticīgā ciešu pārliecību. Ja mēs 100% neesam pārliecināti savā glābšanā, tad grūti saprast viņa vēstījumu: “Un mūsu sadraudzība ir ar Tēvu ... tagad mēs esam Dieva bērni ... no tā var pazīt Dieva bērnus ... mēs zinām, ka esam no nāves pārgājuši dzīvībā ... no tā mēs zināsim, ka piederam taisnībai ... no tā mēs noskārstam, ka Viņš paliek mūsos ... Jūs, bērniņi, esat no Dieva ... mēs esam atzinuši un ticam mīlestībai, kas Dievam ir uz mums ... kas tic uz Dieva dēlu, tam ir liecība Viņā ... Dievs mums ir devis mūžīgu dzīvību ... lai jūs zinātu, ka jums ir mūžīga dzīvība”.

Spridiet par sevi ...

Es jau jūtu, ka jums paliek neērti. Visi mēs labi apzināmies savu garīgo vājumu. Tāpēc mums ir vairāk pa prātam Pāvila nepārspējamā atzīšanās viņa tieksmē uz grēku, kas ir tik stipra: “Jo labo, ko gribu, es nedaru, bet ļauno, ko negribu, to es daru”. Taču nav nejaušība, ka šī drausmīgā atzīšanās Romiešiem 7. nodaļā noved taisnā ceļā pie 8. nodaļas, kas satur pozitīvākos pantus visos Rakstos. Ļoti pamācoši izsekot sakarību starp šīm divām nodaļām. Piemēram, Rom. 7:14 Pāvila žēlaba: “Es esmu miesīgs” sabalsojas ar “miesas tieksme ved nāvē” (8:6). Visi viņa pārspriedumi Rom. 6-8 izsaka sekojošu domu, proti, ka visiem mums pēc dabas ir miesīga domāšana, bet taču arī Kristum bija tā pati grēcīgā miesa, bet Viņš sasniedza pilnību. Ja mēs esam Kristū caur kristīšanos un Viņa gars/noskaņojums ir redzami mūsos, tad Dievs uzskatīs mūs kā Kristu un cels augšā mūsu ķermeņus nemirstībai kā Viņa ķermeni. Tas, ka šajā dzīvē mēs vēl

atrodamies savā vecajā dabiskajā būtībā, nozīmē, ka mēs apzināmies milzīgo pretrunu starp miesu un garu. “Bet, ja Kristus ir jūsos, tad miesa ... ir mirusi grēka dēļ” (Rom. 8:10). Pāvils nepavisam nedomāja, ka grēka spēks vairs nedarbojas mūsos – iepriekšējā 7.nodaļā par to pietiekoši skaidri pateikts.

Acīmredzamā saikne ar Rom. 6:11 izskaidro šo pantu: “Tāpat spriediet arī jūs par sevi, ka esat miruši grēkam”. Apustulis redzēja savu personīgo grēcīgumu un garīgo vājumu, kas bija tikai viņa vaina (“jo labo, ko gribu ...”, Rom.7), bet viņš bija pārliecināts savā glābšanā (Rom. 8). Kāpēc? Tāpēc, ka viņš kvēli ticēja Kristus pilnībai, tam, ka viņš ir Kristū un, ka kristījoties viņš bija notiesāts uz nāvi, kuru viņš bija pelnījis. “Tad nu tiem, kas ir Kristū Jēzū, vairs nav nekādas pazudināšanas” (Rom. 8:1).

Patiesības pilnība

Mēs dzīvojam pasaulē, kurā diendienā pieaug nenoteiktība, kas valda kā domāšanā, tā arī filosofijā. Kristus evaņģēlijs un Dieva personīga atzīšana, pie kā tas noved, ir “patiesība”. “Patiesība” ir jēdziens, kas ir svešs pasaulei, kas ir mums apkārt. Lai teiktu, ka mēs esam patiesā derībā ar Dievu, ka mēs “zinām patiesību”, ka mēs sludinot paužam “Dieva patiesību”, ir vajadzīga ticība.

Pareizas “patiesības/taisnības” izpratnes pamatā nav akls dogmatisms vai trula ikdienas tradīciju ievērošana. Nosvērta, tradīciju iedibināta cieņa pret patiesības mācību neradīs ticību glābšanai; to neradīs arī nostāja par mācības mazsvarīgumu. Dieva vārds ir patiesība un šis vārds nostiprina ticību. Ticības garīgums nav svešs “ticībai”, kuras pamatā ir patiesu mācību kopums, kas to sastāda. Tieši pateicoties mācībai, kas atklājas “patiesības vārdā”, mēs attīstām ticību. Pieaugot ticībai, pieaug mūsu uzticība mācības pamatiem, un tāpēc mēs sākam labāk saskatīt maldus no šīs mācības, kas galu galā zudina pašu ticību.

Mistika, noslēpumainība ir visu maldu reliģiju specifiska īpatnība. Galvenās maldu mācības, kā Dieva bezpersoniskums, trīsvienība, velns kā būtne, dvēseles nemirstība – visas ir “noslēpumainības” plīvurā tītas (salīdz. ar Atkl. 17:5). To popularitāte ir izskaidrojama ar to, ka tās pieļauj pielūgsmi bez patiesas ticības. Patiesība un ticība ir saistītas. Šī iemesla dēļ ir nekonsekventi uzskatīt pareizticību par piemēru patiesai “ticībai”, izejot no Bībeles jēdzieniem.

Mūsu grēcīguma dēļ mums pastāvīgi jānoņemās ar noteiktības problēmu. Vai patiesām mēs esam Kristū? Vai Dieva apsolījumi patiesi attieksies arī uz mums? Vai mūsu mācības pamatā ir *patiesība*? Bet tāpēc, ka vārds *ir* patiesība, Kristus, mūsu Kungs *ir* patiesība, Dieva apsolījumi *ir* patiesība, mūsu pienākums ir pazemībā būt pārliecinātiem savā glābšanā. Mēs būsim spējīgi izvērtēt sevi un zināt, vai mūsos ir Kristus. Tāda ticība sakņojas ticības pamatu studēšanā un izvērtēšanā. Un kad mums nākas dzirdēt šo pamatu izklāstu no eklēsiķu tribīnes, tiem spēcīgi jāatbalsojas mūsos, nenogurdinot dzirdi, pat ja tie atkārtojas vienos un tajos pašos izteicienos.

Ja eklēsiķu sastāvētu no locekļiem, katram no kuriem būtu cieša pārliecība, ka šobrīd viņi ir Dievam pieņemami, kas tā būtu par sabiedrību! Kāda dedzība vēlmē dalīties ticībā vienam ar otru un ar pasauli, skaidri motivēta dedzība šīs vienotas ticības tīrības saglabāšanā, kāda sadraudzīga liksmība Dieva pielūgsmē un slavīnāšanā! Patiesi, kāds prieks par nākamo Valstību, kurā mēs esam pārliecināti, ka būsim visi kopā. Ar ticību, ka mēs iegūsim pestīšanu, arī tagad “dzīvosim cienīgi, kā diena to prasa” (Rom. 13:13).

Krusta patiesība

Tajā laikā, kad viņš skatījās uz Kunga krustu, patiesības pilnīguma apziņa papildīja Jāni: “Un, kas to redzējis, tas to ir apliecinājis, un viņa liecība ir *patiesa*. Un viņš zina, ka viņš runā *patiesību*, lai arī jūs ticētu” (Jņ. 19:35). “Es zinu, ka tā ir patiesība, un es runāju patiesību, tāpēc ka tā ir patiesība”. Tā varētu likties tautoloģija; bet tas, ko Jānis šeit dara Svētā Gara vadībā, ir tā lielā patiesības apjaušanas, kas viņu pārņēma, kad viņš bija Dieva Dēla nāves liecinieks, izpausme mums. Gars papildīja viņu ar šo patiesības izjūtu; viņš to komentē 1. Jņ. 5:6: “Viņš ir tas, kurš nācis caur ūdeni un asinīm (krustā), Jēzus Kristus ... Un Gars ir liecinieks (caur Jāni), jo Gars ir patiesība”. To pašu izjuta arī virsnieks un tie, kas bija ar viņu: “Patiesi, šis bijis taisns cilvēks, šis cilvēks bija Dieva Dēls”. Un tā arī tagad skatot Dieva Dēlu, mums ir jāiedvesmojas ar līdzīgu brīnišķās *patiesības* izpratni, kas ir mūsu garīgajā stāvoklī. Pāvils rāj galatiešus: “Jūs, neprāfīgie galatieši, kas jūs apmājis, jūs, kam acu priekšā ir tēlots Jēzus Kristus, krustā sistais?” (Gal. 3:1). Tāpat kā mēs, viņi nestāvēja krusta pakājē. Bet viņi iepazīna daļu no krustā sistā Kristus garīguma no apustuļa vārdiem, un viņš saka, ka tam būtu bijis jāiededz viņos patiesības mīlestību, viņu ticību tai, īsteni pieņemot glābšanu caur Kristus lielo žēlastību. Un tas pats attiecas arī uz mums. Ar savu nāvi Kristus apstiprināja Dieva apsollījumu, ko Vecajā Derībā bieži dēvē par Viņa “žēlastību un patiesību”. Par to, kā Kristus krustā parādīja patiesu mīlestību pret visiem Dieva bērniem, Pāvils saka: “Kristus (krustā šajā kontekstā) ir kļuvis par kalpu apgraizītajiem Dieva patiesības dēļ, lai apstiprinātu tēviem dotos solījumus” (Rom. 15:8). Šis paskaidrojums parāda saistību starp patiesību un Kristus nāvi. Apsollījumi Ābrahāmam par mūžīgo mantojumu, par iespēju būt Kristū, tie *patiesi* tagad attiecas uz mums.

1.3 Jaunā Derība

Kristījoties jūs kļūvāt par Ābrahāma dzimuma daļu, viņam doto apsolījumu līdzmantiniekiem, līdz ar to arī jūs stājāties jaunajā derībā. Jauno Derību sastāda apsolījumi Ābrahāmam, un tie sāka attiekties arī uz jums pēc kristīšanās. Šim kristīšanās aspektam mēs tagad arī gribam veltīt lielāku uzmanību. Pirmām kārtām, padomājiet, ko nozīmē but derības attiecībās ar Dievu. Tas nozīmē, ka Viņš mūs *vienmēr* redz šādā stāvoklī, vienmēr Kristū, kamēr mēs nepārkāpsim derību. Tas nenozīmē, ka tad, kad mēs lasām Bībeli (piemēram), mēs esam derībā ar Dievu, bet beidzot lasīt, izejam no tās, lai strīdētos (piemēram) ar savu sievu. Jeremijas grāmatā Dievs vairāk nekā 20 reizes vēršas pie Izraēla tautas, lai tā atgrieztos pie Viņa, atgrieztos derībā ar Viņu, atgrieztos, nevis pārtrauktu darīt grēka darbus A, B un C un sāktu pildīt 1.,2.un 3.baušļus.

Mēs lasām par jauno derību, kas noslēgta ar mums caur Kristus upuri krustā. Ebr. 8 apstiprina, ka mēs esam jaunajā derībā, citējot Jer. 31, kur pravietots par Izraēlas grēku nožēlu nākotnē un par jaunas derības noslēgšanu. Divas reizes Gars izmanto Jer. 31:31, lai pierādītu, ka tagad mēs esam jaunajā derībā (sk. Ebr. 8:6-13 un 10:16-19). Tomēr Jer. 31 runāts par tagadējo Izraēlu, par tās gaidāmo grēku nožēlu un jaunas derības noslēgšanu pēc tās pazemojuma no nākotnes iebrucēju rokas. Tas mūs māca, ka mūsu tagadējā derības noslēgšana ir līdzīga Izraēlas derības noslēgšanai nākotnē. Šo secinājumu apstiprina tas, ka Gars citē Jer. 31 saistībā ar mums šodien. Domas gājiens ir šāds: tā kā Jer. 31:34 runāts par piedošanu tiem, kas noslēguši jauno derību ar Dievu, tāpēc tagad vairs nav vajadzīga upuru pienešana un

cilvēku priesterība, jo Jer.31:34 attiecas uz mums. Tāpēc arī tagad Dievs raksta mūsu sirdīs. To apstiprina Pāvils 2. Kor. 3:3, atsaucoties uz Jer. 31. Dievs ar Savu Garu rakstīja “uz sirds plāksnēm”. Viņš noslēdza jaunu derību uz mūsu sirds plāksnēm. Par to pašu sacīts arī 2. Kor. 1:22: “Viņš mūs ir arī apzīmojis un devis Gara ķīlu mūsu sirdīs”. Par Izraēlas iestāšanos jaunajā derībā un ko tas viņiem nozīmēs ir runāts vairākos pravietojumos. Bet tas, kas sacīts viņiem, zināmā mērā, attiecas arī uz mums, uz tiem, kas tagad ir jaunās derības attiecībās. Tāpēc mums visiem ir jācenšas daudz *smalkāk* izprast, ko tieši nozīmē būt derībā ar Dievu, un kādas ir šīs saistības sekas.

Šodienas mēs – rītdienas Izraēls

Bet vispirms es gribu pārliecināti pierādīt, ka mums jālasa Vecās Derības pravietojumi par Izraēla iestāšanos jaunajā derībā, attiecinot tos uz sevi.

Izraēla nākotnē zem jaunās derības	Šodienas mēs zem jaunās derības
<p>“Es jūs slacināšu ar šķīstu ūdeni, lai jūs topat šķīsti” (Ec. 36:25)</p> <p>“šāda būs derība, ko Es slēgšu ar Izraēla namu pēc šīm dienām ... Es iedēstīšu Savu bauslību viņos pašos, Es to rakstīšu viņu sirdīs, un Es būšu viņu Dievs, un tie būs Mana tauta” (Jer. 31:33).</p>	<p>Salīdziniet ar kristiešu kristīšanu: “tad tuvosimies patiesīgu sirdi pilnā ticībā, apslacīti savās sirdīs un atsvabināti no ļaunas apziņas un miesu nomazgājuši ar tīru ūdeni” (Ebr. 10:22).</p> <p>“Jo ar to viņi pierāda, ka bauslība ierakstīta viņu sirdīs” (Rom. 2:15; 2. Kor.3:3)</p> <p>Tas atspoguļo mūsu tagadējās attiecības ar Dievu (1. Pēt. 2:10; 2. Kor. 6:16).</p>

<p>Jes. 55:1-3 pravieto, ka Israēls nākotnē pieņems jauno derību: “Visi izslāpušie, nāciet pie ūdens ... un nāciet pie Manis! ... Es jums celšu mūžīgu derību”.</p> <p>Es slēgšu ar tiem miera derību, tā būs mūžīga derība” (Ec. 37:26).</p> <p>Miera derība tika noslēgta ar priesteriem (Mal. 2:5).</p> <p>“Es gribu atsvabināt viņus no pazemes valsts varas un izglābt no nāves. Nāve, kur ir tava inde un sērgas? Elle, kur ir tavs iznīcības spēks?” (Hoz. 13:14)</p>	<p>Uz šiem vārdiem Kristus atsaucas, vērsoties pie mums: “ja kam slāpst, tas lai nāk pie Manis un dzer” (Jņ. 7:37,38).</p> <p>Tagad mēs esam garīgie priesteri (1. Pēt. 2:5).</p> <p>Mēs arī to pieredzēsim; Izraēlas nacionālā augšāmcelšanās citēta, runājot par mūsu personīgo augšāmcelšanos. (1. Kor. 15:55).</p>
--	--

Jauna sirds

Pāvils 2. Kor. 3:16 saka, kad izraēliešu sirdis pievērsīsies Kungam Jēzum, tad apsegs no viņu sirdīm nokritīs. Bet tagad katrs no mums caur Kunga Jēzus Garu ar atsegtu seju var raudzīties uz Kunga Jēzus slavu (2. Kor. 3:18). Skaidrībai par Kristu, pie kuras Izraēla galu galā nonāks, ir jābūt mūsos jau tagad, mūsu sirdīm jāpievēršas Kristum tagad, tāpat kā tas notiks arī ar izraēliešiem. Vecajā Derībā daudz informācijas par to, *kā* Izraēla sirds pievērsīsies Kristum.

Daudzas reizes par Izraēla iestāšanos Jaunajā Derībā runāts kā par to, kā Dievs izmaina viņu sirdis, apstiprinot viņu domāšanas izmaiņas. Citiem vārdiem, derība vairāk attiecas uz prātu. Un šī jaunā prāta ievirze ir būtībā šo jauno derības attiecību ar Dievu neatņemama sastāvdaļa: “šāda būs derība, ko Es slēgšu ar Izraēla

namu ... Es iedēstīšu Savu bauslību viņos pašos, Es to rakstīšu viņu sirdīs” (Jer. 31:33). Un tas liek mums visupirms attīstīt mūsu patiesu garīgumu, domāšanu, ko Dieva Gars iedvestu mūsu apziņā. Dievs nepastarpināti iedarbosies uz izraēliešu sirdīm ar Dieva Vārda palīdzību. Iniciatīva pieder Dievam: *Viņš* rakstīs viņu sirdīs. Tā nav pasīva iespējas došana darīt to pašiem; *Viņš* to darīs Izraēlā. Tamlīdzīga sirds nomaiņas operācija aprakstīta Ecēh. 36:25-27: “Es jūs slacināšu ar šķīstu ūdeni, lai jūs topat šķīsti; Es jūs šķīstīšu no visiem jūsu traipiem ... (salīdz. ar mūsu stāšanos jaunajā derībā). Es jums piešķiršu jaunu sirdi un jaunu garu ... Es jums došu Savu Garu (pievērsiet uzmanību divkāršam uzsvaram) un jūs vadīšu, ka jūs staigāsiet Manos likumos un sargāsiet un pildīsiet Manas tiesas”. Tādēļ, būt jaunajā derībā nozīmē jauna gara, jaunas domāšanas un līdz ar to jauna dzīves veida iegūšanu. Un tāpēc Ebr. 10:20 jaunā derība nosaukta par “jaunu un dzīvu ceļu”, jaunu un dzīvu dzīvības ceļu. Jer. 31:33 saka, ka Dievs ieliks likumus Izraēlas sirdīs. Jer. 36 mēs lasām, ka *Viņš* ieliks viņu sirdīs Savu Garu. Iznāk, ka Izraēla sirds nomaiņa notiks caur viņu atsaukšanos uz Dieva vārdu.

Sausie kauli

Ecēhiēla 36. nodaļas pravietojums turpinās nākošajā 37.nodaļā. Šeit Izraēla jaunās sirds iegūšanas apraksts, tā garīgā atjaunošanās ir likta nodaļas krustpunktā. Tajā apraksta kaulu savienošanos, pēc kā, pateicoties cilvēka dēla (Ecēhiēla) pravietojumam, viņos ieiet Dieva Gars un notiek augšāmcelšanās. Šis apraksts valodas ziņā stipri līdzinās Ādama radīšanas aprakstam; sākumā tika radīts ķermenis, bet pēc tam tajā tika iepūsts gars (1). 2. Kor. 5:17 mēs, pēc ieiešanas Kristū kristījoties, esam nosaukti par “jaunu radījumu”.

Vis tas runā par to, ka jaunajā derībā mēs patiesi izjūtam Dieva ietekmi uz mūsu sirdīm caur Viņa vārdu. *Un ja reiz mēs to apzināties, tad mazākais, ko mēs varam darīt, ir lasīt Viņa vārdu katru dienu un pārdomāt izlasīto.* Kad mēs lasām, Dievs raksta mūsu sirdīs, mūsu iekšējā būtībā, Dieva paša rokraksts gulstas mūsu sirds dziļumos. Un ja mēs to tā saprotam, tad nevar būt nekāda attaisnojuma ikdienas lasīšanas ignorēšanai. Rom. 6:4 teikts, ka pēc kristīšanās mēs staigājam “atjaunotā dzīvē” “jaunu dzīves ceļu” pēc jaunās derības (Ebr. 10:20). Dažkārt nākas novērot ļoti spēcīgas izmaiņas cilvēkā pēc kristīšanās. Taču garīgi, domās šīm pārmaiņām jāturpinās un jāturpinās tā, lai ar gadiem mēs pārmainītos līdz nepazīšanai, salīdzinot ar iepriekšējo cilvēku mūsos. Un mūsu eklēsiņās šodien ir cilvēki, uz kuriem to var pilnībā attiecināt. Dažkārt, kad tiecies ar tāda brāļa vai māsas vecākiem, kuri nav Patiesībā, ir grūti noticēt, ka tā varētu būt viņu atvase. Balss tonis, intonācija, izturēšanās un pat gaita ... pavisam citādi. Un tā katrā no mums *atjaunotnei* jāturpinās pastāvīgi. Un atjaunojoties mums jātuvinās tiem, kas atjaunojas tieši tāpat, veidojot jaunu ģimeni. Cik jauki ir vērot eklēsiņu, kas sastāv no jaunpievērstajiem, kuru pasaulīgās ģimenes nav Kristū, un redzēt, kā viņi tuvinās garā un kļūst atpazīstami kā vienas ģimenes locekļi!

Bez kritieniem

Brāļi bieži iedomājas, un ne bez pamata, ka mūsu sapratne par Dieva Garu var viegli attālināties no patiesības. Viņi ir nobažījušies, ka mēs galu galā teiksim, ka Dievs mūs mudina uz garīgumu bez kādas piepūles no mūsu puses. Šādas domas ir aplamas. Mēs patiesi apzināties, ka Dievs mūs tuvina Sev tad, kad mēs tuvināties Viņam. Un to, bez šaubām, dara Viņa Gars (jo kā gan citādi Viņš darbotos?). Šajā ziņā garīgā izaugsme ir

noslēpums. Tāpat kā mēs nezinām, kā veidojas kauli dīglī, tā mēs arī nezinām Dieva ceļus. Un šo izteicienu no Salamana Mācītāja izmanto mūsu Kungs (Jņ. 3), piemērojot to jaunajai piedzimšanai, bet jau Garā, kas arī nav skaidri iezīmējama. Pat mūsu Kungs pats, nesalīdzināmā garīgā pazemībā teica, ka Viņš nezina to, kā mazs Evanģēlija grauds izaug garīga brieduma stādā. Padomājiet par Izraēlas sirsnīgo grēksūdzi pēdējās dienās, nožēlojot savu līdzdalību krustāsišanā, apraudot to tā “kā vaimanā par vienīgo dēlu” (Cak. 12:10). Tādam grēku nožēlošanas spēkam jābūt arī mūsos. Un tas noteikti prasa piepūli no mūsu puses. Tomēr mums arī ir jāatceras, ka šī jaunā sirds Izraēlai tiek dota ne tikai viņu piepūles rezultātā; bieži Dievs saka, ka tāda apmēra garīgā palīdzība no Viņa nav salīdzināma ar viņu pūlīņiem. Viņš to darīs Sava svētā Vārda dēļ un dēļ patriarhiem, tāpat arī dēļ mums.

“Bet Ciānai nāks pestītājs un tiem, kas Jēkabā (dēlos) atgriezušies no sava uzticības zvēresta laužuma .... Šī ir mana derība ar tiem”, saka Tas Kungs, “Mans Gars, kas tevī mājō, un Mani vārdi, ko Es liku tavā mutē, nezudīs no tavas mutes ... mūžīgi!” (Jes. 59:20,21). Citiem vārdiem, Dieva garīgais atbalsts Izraēlai nezudīs, tas neizgaisīs nebūtībā. Es domāju, ka šis ir viens no skumjākajiem momentiem mūsu šodienas garīgajā dzīvē. Tu redzi jauno brāli, kurš iedvesmas pilns iznirst no kristīšanās ūdeņiem un tikpat dedzīgi ķeras klāt Dieva vārda studēšanai un sprediķošanai, viņš aug garīgi līdz pēkšņi ... kritiens, atsalšana, kas noved viņu atpakaļ uz šīs pasaules slidenā ceļa. Mēs satiekamies dievkalpojumos, Bībeles skolās, mēs aizrautīgi lasām Dieva Vārdu kopā. Un tad tas viss izgaist, mēs zaudējam sava aicinājuma īstenības sajūtu, atrodam to otrā dienā un atkal zaudējam līdz noslīdam līdz tam, no kā sākām. Bet tad mēs garīgi skriesim un nepiekušīsim, iesim pa jauno dzīvības ceļu un

nenogursim. Šī ir visbrīnišķīgākā Valstības dzīves puse – pastāvīga augšana bez nožēlas, bez atskatīšanās, bez garīga atslābuma. Nebūs garīgu kritienu. Tā vietā – pastāvīgas izaugsmes enerģija.

Patiesa nožēla - ?

Bet tagad šajā dzīvē, dzīves nemierīgajos viļņos cenšoties noturēties virs ūdens, tikai uz augšu un uz priekšu mēs traucamies sajūsmā par derību, kurā mēs esam. Maizes laušana ir ikreizējs atgādinājums un personisks atkārtots apliecinājums no mūsu puses, ka mēs patiesi sastāvam jaunajā derībā ar Dievu. Mēs ņemam jaunās derības kausu, kas noslēgta ar mums caur Kristus asinīm, kuras šis vīns simbolizē (Lk. 22:20; 1. Kor. 11:25). Un tāpēc mums visā nopietnībā ir jāuzdod sev jautājums, vai mēs patiesi nožēlojam grēkus, kā tas būtu jādara, vai šī nožēla ir pietiekami dziļa. Vai mēs saskatām grēka nopietnību, vai mūsu grēku *nožēla* pie kristīšanās bija patiesa, vai arī mēs kristījāmies tikai tāpēc, ka pēc Bībeles lasīšanas mēs to uzskatījām par loģisku nepieciešamību.

Būtu pārdoši no kristadelfieša puses dot pozitīvu atbildi uz visiem šiem jautājumiem. Pēc Pāvila vārdiem – grēks ir mātīgs. Visi mēs izejam caur grēku, kuru nekad agrāk nebijām darījuši. Mēs nožēlojam – un nožēlojam ļoti dziļi, patiesi ticot, ka tas, ko esam izdarījuši nekad neatkārtosies, ticot, ka pēc Savas žēlastības Dievs mums piedos. Bet, teiksim, pēc nedēļas viss atkal atkārtojas. Mēs nožēlojam, sāpīgi pārdzīvojam, ka tā iznācis, bet ne tik dedzīgi kā iepriekš. Un tad tas atkārtojas ik dienu, tas kļūst par mūsu dzīves sastāvdaļu, mēs pārstājam par to raizēties, atrodam sev attaisnojumus. Grēks ir mātīgs. Atcerēsimies to. Tieši tāpēc Jēkabs iesaka mums atzīties savos pārkāpumos citiem,

apsprīžot tos tikšanās reizēs, tādā veidā cenšoties visā nopietnībā cīnīties ar grēku mūsos.

Bet jo nopietnāk mēs pret to attiecamies, jo ciešāk ticam, ka tiksīm piedoti. Jaunajā derībā Izraels "Mani pazīs ... jo Es piedošu viņu noziegumus" (Jer. 31:34). Iznāk, ka būt jaunajā derībā nozīmē iepazīt Jahvi mūsu grēku piedošanas dēļ. Mēs ne tikai cerēsim uz to labāko, bet būsīm droši par to, ka mūsu grēki tiks piedoti. Raugoties uz krustu, droši stājosies pret grēkam, mums jābūt patiesi *aizkustinātiem*. Mums jāpazīst Jahve, jāpazīst Viņa glābjošā žēlastība, *jāpazīst* mūsu grēku piedošana. Izraēla izlies jūru asaru, kad sapratīs, ko jaunā derība viņiem patiesībā nozīmē. Un mēs? *Vai no mūsu acīm ir noritējusi asara, laužot maizi vai aizdomājoties par jaunās derības nozīmi mums, apzinoties cik grēcīgi mēs esam bijuši? Vai ir tā bijis? Iespējams reiz, bet ne šodien, ne tik bieži. Varbūt tāpēc, ka mēs vienkārši kļūstam vecāki. Vai arī atsalstam? Skaidrā saistība starp Izraēlas grēksūdzi, noslēdzot jauno derību, un mūsu grēksūdzi ir patiesi izaicinājums mums. Mums īstenībā tiek piedāvāts grūts un ilgs pašiepazīšanas un pašrealizācijas ceļš, pa kuru ejot mēs varam but pārliecināti, ka saņemsim Gara mierinājumu, kas nomainīs mūsu akmens sirdi pret žēlīgu un jūtīgu sirdi, kāda bija mūsu Kungam Jēzum. Mums ir jāpazīnās, ka pēc dabas mēs esam cietsirdīgi, egocentriski un ledus auksti pret Dieva karsto mīlestību. Bet Viņš patiesi cenšas mūs pārveidot. Un tāpēc nebūsīm cietsirdīgi kā šī pasaule, nesekosim tās modei, mūsdienu jaunavu vīzdegunīgai nevalodai un moderno jauno cilvēku auksti izaicinošajai vienaldzībai. Būsīm maīgi, bet ne raudulīgi sentimentāli vai tīši nevērtīgi, ļausim Kunga Jēzus lēnprātībai darboties mūsos, *ļausim* Dievam Tam Kungam rakstīt mūsu sirdīs.*

Piezīmes

- (1) Tāpat kā Ādamā tika iepūsts gars/dzīvības dvesma, tad viņš nostājās uz kājām un tika ievietots Ēdenes dārzā, ar Izraēlu ir tāpat, bet tā tiek ievietota savā Izraēlas zemē (Ecēh. 36:27,28; 37:14). Ēdenes identifikācijai ar Izraēlu ir ļoti daudz iemeslu (sk. grāmatu “Pēdējās dienas”).

1.4 Jauna dzīve

Pirmās Mozus grāmatas teksts aicina mūs vismaz pamēģināt iedomāties radīšanas ainu; ka no neredzamā cēlies redzamais (Ebr. 11:3), un tad pirms aptuveni 6 000 gadu tas kļuva par mūsu pasauli; pamata ķīmisko elementu pārveidošanās un reorganizācijas rezultātā no haosa parādījās jaunas dzīvības formas. “Jo ticībā mēs noprotam, ka pasaule ir radīta Dieva Vārda spēkā, ka no neredzamā cēlies redzamais”. Dieva sacītajam Vārdam ir piedēvēts šis radīšanas spēks. Un vēl grūtāk aptverams ir: “Tādēļ, ja kas ir Kristū (caur kristīšanos), tas ir jauns radījums (2. Kor. 5:17). Citiem vārdiem, neapturamais apvērsuma spēks vērsas pār ticīgo pēc kristīšanās. Cilvēka apziņā veidojas kaut kas pamatos pilnīgi *jauns*. Taču tas ir process; sešas radīšanas dienas simbolizē Dieva veikumu ticīgā apziņā visa viņa mūža laikā. Kad nogurušie kristadelfieši visā pasaulē pēc vakariņām ķeras pie saviem “Bībeles pavadoņiem”, lai veiktu ikdienas lasījumu, kad Dieva vārds atbalsojas viņu apziņā to ikdienas darba gaitās, grūti ir noticēt, ka Dieva spēks darbojas mūsos. Un tomēr Dievs *darbojas* mūsos, vareni un neapturami; “Jo pats Dievs *darbojas ar Savu spēku* jūsos, kas ticat” (1. Tes. 2:13). Dievs ir radītājs Dievs, ar nekad neizsīkstošu radīšanas vēlmi; Viņš *ir* Viņa Gara spēks, kas izpaužas caur Viņa vārdu.

Kad mēs kļūstam par “jaunu radījumu”, “kas bijis, ir pagājis, redzi (saproti to!), viss ir tapis jauns” (2. Kor.5:17). Šie paši vārdi sastopami Atkl. 21:5, kur rakstīts par Otro atnākšanu, kad viss tiks radīts no jauna, bet vecais, kas šajā pasaulē, tiks nodots aizmirstībai. Saistībai starp šiem citātiem ir jāliek mums domāt, ka perspektīvā mēs no šīs dzīves pāriesim Valstībā, tā kā globālajām izmaiņām, kas notiks uz zemes, kad nodibināsies Valstība, jāatspoguļojas ticīgā iztēlē jau šodien.

Atdalīšanās ...

Vecā, ko nomainīs jaunais, aiziešanas ideja jāskata saistībā ar 2. Kor. 4, kas vēstī par Mozus bauslības beigām. Citviet Jaunajā Derībā “senais”, “vecais” tieši attiecas uz Mozus bauslības elementiem (Lk. 5:39; 2. Pēt. 1:21; Rom. 7:6; 2. Kor. 3:14), līdzīgi kā arī vārds “pagājis” (Mt. 5:18; 24:35; 2. Pēt. 3:10). Tomēr 2. Kor. 5:17 skaidri norāda uz jauno domāšanas veidu, kas Kristum jaunpievērstajiem jāpiekopj. Tad kāpēc šeit arī ir atsauce uz pārslēgšanos no Mozus uz Kristus bauslību? Tam mums ir noteikti jāparāda, ka pirmo jaunpievērsto jūdu saišu saraušana ar jūdaismu ir tiešs pirmtēls mūsu saišu saraušanai ar iepriekšējo domāšanas veidu, kas sakņojas pagātnes attiecībās – ar vecāku vai garīdznieku, rietumu dzīves veida vai komunisma ateistisko ideju, vai arī āfrikāņu māņticības ietekmi. Visiem mums nākas atteikties no mūsu ierastā domāšanas veida un vides. Jaunās Derības būtību lielā mērā sastāda pirmo kristiešu cīņas apraksti, cīņas, kas veltīta viņu garīgo, sociālo un emocionālo saišu saraušanai ar apkārtpastāvošo jūdaismu. Un tie nav mazsvarīgi vēstures fakti, jo saskaņā ar 2. Kor. 5:17 saišu saraušana ar jūdaismu mums ir kā piemērs *mūsu* saišu saraušanai ar pagātņi. Agrīnie pievērstie *neebreji* tieši tāpat pārtrauca sakarus ar *savu* apkārtējo pasauli. Paskatieties uz tesalonīkiešiem. Viņi pieņēma Evāņģēliju kā

patieso Dieva vārdu (1. Tes. 2:13), kaut gan vairums tesalonīkiešu nopēla Evanģēliju (Ap.d. 17:11).

Jauna dzīve

Vārdus no Rom. 6:4, iespējams, lasīja mūsu kristīšanās reizē: “Lai tāpat kā Kristus Sava Tēva godības spēkā uzcelts no mirušiem, arī mēs dzīvotu atjaunotā dzīvē”. *Atjaunotā* dzīve ir mūsu dzīve pēc kristīšanās jaunā, līdzīgā Kristum pēc augšāmcelšanās garā. Pašai domai par atjaunotni jāienes mūsu dzīvē saviļņojumu, kas parasti pavada jaunas radības nākšanu dzīvē, jo kopš kristīšanās atjaunotnei mūs jāpavada mūža garumā. Taču mūsu pasaulīgā dzīve ir tik vienmuļa, svaiguma apdalīta. Atjaunotā dzīve no Rom. 6:4 ir saistīta ar “kalpošanu jaunā garā”, par ko runāts Rom. 7:6, ar atjaunotu domāšanu. Dievs, kurš runā mums par radīšanu 1. Moz. grāmatā, “ir atspīdējis mūsu sirdīs”, izgaismojis mūsu atziņu (2. Kor. 4:6). Pilnīgi iespējams, ka iepazīšanās ar atjaunoto dzīvi var izsaukt nicinājumu, kā tas notika agrīnajā baznīcā. Mēs aizmirstam par savu attīrīšanos no pagājušās dzīves, “ka ... (esam) šķīstīti no veciem grēkiem” (2. Pēt. 1:9) kristījoties. Šo brīnuma izjūtu mēs ar laiku varam zaudēt.

Tikko mēs apskatījām, ka dzīves atjaunotne pēc kristīšanās vairāk attiecas uz mūsu domāšanu, uz garīgumu, bet ne uz ikdienišķo dzīvi. Mūsu ārējais cilvēks ar laiku kļūst arvien vājāks un vājāks, kamēr iekšējais “dienu no dienas atjaunojas” (2. Kor. 4:16). Zīmīgi, ka maldu ceļus ejošā kristietība uzsver fizisko *izveseļošanu* caur Dievu, līdz ar to aizēnojot atjaunotās domāšanas labo vēsti, kuras radīšanai Dievs velta tādu pat Gara Spēku kā pasaules radīšanas laikā. Piemēram, “gars” Rom. 8 attiecas uz jauno domāšanas veidu kā jaunas radīšanas rezultātu,

bet šo “garu” bieži jauc ar Svētā Gara dāvanām. Skumji, ka šo brīnumaino Dieva darbu neredz tik daudzi no tiem, kas uzdodas par ticīgajiem.

Jauni priekšstati

Jauno domāšanas veidu atspoguļo valodas lietošana Bībelē. Jaunā Derība it īpaši ievieš jēdzienus, kas bija pavisam sveši to laiku pasaulīgajai domāšanai. Šī iemesla dēļ kristietība ir spēcīgi iespaidojusi grieķu valodu. Daudzi vārdi ir ieguvuši jaunu, daudz dziļāku nozīmi. Piemēram, kristietības ideja par nāvi kā miegu radīja grieķu vārdu *koimētērion* (kapsēta) no *koimaō* (iemidzināt), kura burtiskā nozīme ir ‘guļamzāle’. Grieķu valodā bija viens vārds ar nozīmi ‘sieviete’, nebija vārda, kas apzīmētu ‘precētu sievieti’, tāpēc ka pat doma par to, ka sieviete var palikt neprecēta, bija sveša grieķiem. Sievietes vienmēr apprecējās. Tāpēc bija tikai divi vārdi, viens apzīmēja ‘mazu meiteni’ un otrs ‘sievieti’. Bet Pāvils, Gara vadīts, izvirza domu par sievieti, kas apzināti paliek neprecēta, pilnībā veltot sevi kalpošanai Tam Kungam (1. Kor. 7:34). Viņš runā par “neprecēto”. Pirmā gadsimta grieķiem tas likās kas neiedomājams; mūsu laikos ir grūti novērtēt šīs domas kādreizējo novitāti. Būtībā Dievs sniedza ticīgajiem principiāli jaunus jēdzienus, kurus tā laika valoda vēl nebija spējīga atainot.

Vai arī ņemsim pazemības jēdzienu. Kungs mācīja, ka līderi, lielie priekšnieki, Viņa Valstībā būs pakļāvīgi kalpi (Mt. 20:27). Runājot par Sevi, Kristus nosauc Sevi par pazemīgu ķēniņu, kas pirmā gadsimta grieķa prātam būtu nesavienojami jēdzieni. Lūk kas citam autoram par to sakāms: “Senajiem grieķiem nebija laika pazemībai. Viņu valodā pirmā gadsimta sākumā pat tāda vārda nebija ... acīmredzot, agrīnajiem kristiešiem tas bija jādarina. Tas

ir neveikls garš vārds, kas salikts no diviem grieķu vārdiem, no kuriem pirmā vārda nozīme ir ‘nosliekties, noliekties’, bet otra - ‘domās’. Šī vārda pēkšņo parādīšanos pirmā gadsimta grieķu literatūrā parasti piedēvē agrīnās baznīcas ietekmei” (1).

Vai arī mīlestība. Mēs varam izprast “Kristus mīlestību, kas ir daudz pārāka par katru atziņu” (Ef. 3:19), mēs varam operēt ar garīgu jēdzienu, kas pārsniedz mūsu dabiskās zināšanas, mēs varam zināt nezināmo. Līdzīgi mēs varam izjust “Dieva mieru, kas ir augstāks par visu saprašanu” (Fil. 4:7). Mīlestības apzīmēšanai grieķiem bija vairāki vārdi: *agape* (diezgan vispārējs vārds, ko lieto Septuagintas tulkojumā); *eros* (attiecībā uz fizisko aspektu); *phileo*, kas attiecas (piemēram) uz vecāku mīlestību pret bērniem. Šo vārdu definīcijas bija diezgan izplūdušas un nenoteiktas, un kā Vecajā (Septuagintas tulkojumā), tā arī Jaunajā Derībā tos varēja lietot vienu otra vietā. Bet tad Kristus piedāvāja pilnīgi jaunu paradigmu: “Jaunu bausli Es jums dodu, ka jūs cits citu mīlat (*agape*), kā *Es jūs esmu mīlējis*” (Jņ. 13:34). Mīlēt tā, kā mīlēja Kristus, bija kaut kas absolūti jauns un Viņš izvēlējās vienu no vārdiem un iedvesa tajā pavisam jaunu nozīmi. Kristus izvēlējās diezgan bezkrāsainu grieķu valodas vārdu; *agape*, padarot to par vārdu, kas parāda Dieva un Kristus mīlestību pret mums, kā arī mīlestību, kas viņa sekotājiem jāizrāda vienam pret otru. *Agape* manā definīcijā, Viņš saka, ir vārds, kas jāieslēdz jūsu jaunajā vārdu krājumā. Tā ir patiesība, ka *agape* un *phileo* vietumis Jaunajā Derībā ir vārdi, kas cits citu aizstāj, taču Tā Kunga mīlestības definīcija un jaunas nozīmes došana vārdam ir spēcīgā arī šodien. Kungs ne tikai deva jaunu dzīvi vārdam ‘mīlestība’, Viņš parādīja mums, kādai tai jābūt. Kungs nostādīja cilvēku priekšstatu par mīlestību no galvas uz kājām. Tā Viņš iesaistījās farizeju disputā par to, kurš ir mūsu tuvākais, līdzībā

par samarieti parādot, ka mums *jākļūst tuvākajiem* vienam pret otru.

Vai arī ņemsim žēlastību. Mēs jau runājām par to citur (2). Doma par pilnīgi nepelnītu labvēlību, *pilnīgu* Dieva žēlastību pret mums ir sveša mūsu pieredzei un domāšanai. Vai arī Dieva taisnīguma izpratne ir mums pilnīgi sveša. Tā, piemēram, mums pavēlēts slavēt Dievu par pirmdzimto iznīcināšanu Ēģiptē tāpēc, ka tā ir Viņa mūžīgās žēlastības zīme (Ps. 136:10 salīdz. ar 143:12). Tas vien jau pierāda, ka mūsu sapratne par žēlastību ir krasi atšķirīga.

Jauna valoda

Un tā, mēs domājam jaunā valodā, kuras alfabēts sākas un beidzas Kristū, alfā un omegā (pirmais un pēdējais burts grieķu alfabētā, Atkl. 21:6). Tā ir valoda, kurā mēs sarunājamies savā starpā, ar ko izskaidrojama mūsu savstarpējā saprašanās tikšanās reizēs, kad mēs satiekamies ar tiem, kuru pasaulīgā valoda mums ir sveša. Mēs, garīgā Izraēla pilsoņi, esam atstājuši savu nacionālo piederību un dzīvojam jaunu dzīvi, ar jaunu Ķēniņu jaunā Valstībā ar jaunu valodu. Pats par sevi, ka mēs vēl atrodamies miesā, bet jo vairāk mēs apzināmies šīs lietas, dzīvodami šai pasaulē, jo skaidrāk mēs apzināmies sevi augstāk par šo pasauli esam, tik augstāk, cik debesis ir augstākas par zemi; mēs esam debesu telpā Jēzū Kristū (Ef. 2:6). Mēs nevaram sagaidīt, ka pasaule varētu izprast mūsu domu gājumu. Bet mēs apgrozāmies labā sabiedrībā. Ļaudis no sirds uzskatīja, ka Marija Magdalēna, Pēteris, Pāvils un citi apustuļi, pat Kungs Jēzus, ir vienkārši nenormāli, slimi. Jaunais domāšanas veids, kas saistīja šos cilvēkus, viņiem bija totāli neizprotams. Apzinādami visu to, Pāvils komentē: “Ja aizrāvāmies līdz neprātam, tas notika Dievam

par godu ... es runāju neprātā ... tad pieņemiet mani arī kā bezprāti ... Mēs esam ģeķi Kristus dēļ”.

Ja mēs domās aptveram to lietu būtību, par ko šeit runāts, tad nav nepieciešamības uzskaitīt visas tās pārmaiņas, kas notiek Kristum pievērstā praktiskajā dzīvē. Visas tās ir diezgan abstraktas lietas, bet ja tās ir pareizi saprastas, tās vienkārši un dabiski iedarbosies, radot mūsos radikālas pārmaiņas.

Piezīmes

- (1) Alans Heivards “Pazemīgais ķēniņš” (Alan Hayward “The Humble King”, *The Bible Missionary*, No. 131, January 1994.
- (2) Sk. *The Gospel of Grace* (Žēlsirdības Evāņģēlijs).

1.5 THE POWER OF BASICS

Starp ticību kā pārliecību un kristietības mācības pamatiem pastāv cieša un nesaraujama saite. Pareiza konfesijas mācības izpratne neizbēgami ved pie pareizas uzvedības un ticības darbiem, jo ticība un darbi ir neatdalāmi. Šī savstarpējā sakarība ir aprakstīta Ap.d. 3:16: “Un tāpēc, ka šis, ko jūs redzat un pazīstat, ir ticējis Viņa Vārdam, Viņa Vārds to ir dziedinājis, un ticība, kas ar To nāk, tam devusi veselību jūsu visu priekšā”. Neveselība ticībā, citiem vārdiem, ir Kristus noliegšana darbos (Tit. 1:13,16). Laba uzvedība tiek saukta par “rotu mūsu Pestītāja Dieva mācībai” (Tit. 2:10). Bauslības ievērošana un ticība ir saistīti kopā Atkl. 14:12. Ticība Jēzum (salīdz. Ap.d. 24:24) bija par iemeslu tā cilvēka ciešai pārliecībai un rezultātā viņa izdziedināšanai. Bet šī ticība ietver arī kristietības mācības saprašanu, ne tikai aklu pašlūgību. Tā Kungs cildināja kānaāniešu sievu par to, kā viņa saprata Izraēla cerību un pagānu vietu tajā: “Tava ticība ir liela”

(Mt. 15:28), liela bija viņas saprašana un tāpēc arī viņas ticība. Līdzīgi arī vārdos “Ābrahāma ticība” (Rom. 4:16) ir tīša divdomība, kas ieslēdz sevī visus tos, kas pieder šai konfesijai, kristietības mācībai, kurai arī Ābrahāms piederēja, kā arī tos, kuru ticība bija tikpat stipra kā Ābrahāmam. Līdzīgi Ābrahāmam, mēs esam taisnoti ticībā Jēzum Kristum (Gal. 2:16), tajā nozīmē, ka mūsu rīcībā ir tie paši ticības pamati, kas bija Ābrahāmam, kas ved pie ticības Kristum un līdz ar to mūsu taisnošanai ticībā Jēzum Kristum. Apustuļa Pāvila dzīve bija dzīve ticībā Kristum, proti, kristietības pamatiem, nevis vienkārši Kristum (Gal.2:20). Pāvila vēstuļu uzbūve skaidri norāda uz nesaraujamo sakarību starp mācības teoriju un dzīves praksi. Vēstules kolosiešiem pirmās divas nodaļas ir skaidra un nepārprotama teoloģija, kuru Pāvils izklāsta ar viņam piemītošo analītiskumu tekoši, intelektuāli iespaidīgi un pārliecinoši; bet “*ja nu ...*” (Gal. 3:1), un mēs nonākam pie divām nākamajām nodaļām ar praktiskajiem norādījumiem ticīgajiem, kas izriet no augstāk izklāstītās teorijas. Šis kritiskais pārejas punkts, ko ievada vārdi *ja nu ... un tā...*, no teorijas uz svētbijības praksi ir raksturīgs arī vēstulēm romiešiem (12:1), efeziešiem (4:1) un filipiešiem (4:1).

Iespējams, ka lielākais pārbaudījums kristadelfiešiem visos viņu garīgās izaugsmes posmos ir tas pats, kas bija klupšanas akmens Izraēla tauta, proti, kristietības mācības *zināšana*, tās saprašana ar prātu, bet ne ar sirdi, kas dabiski atsaucas uz darbiem. Pāvils to labi apzinājās, tāpēc arī runāja par mums kā par ticīgiem *un* patiesības atzinējiem (1. Tim.4:3). Viena no atraidīto ainām, ko apraksta Dieva vārds, zīmē cilvēku, kurš domā, ka tādēļ, ka viņš ir saglabājis viņam uzticēto talentu (Evanģēlija pamatmācību), viņam pienākas vieta Valstībā. Mums atliek iedomāties viņu puslepnī, pus-kautrīgi sniedzam to Kungam (Mt. 25:25). “Mācība”

attiecas uz uzvedības kodeksu, nevis tikai uz rindu pareizu priekšlikumu, kas skar Dievu un Viņa nodomu attiecībā uz cilvēku. Un tāpēc mēs nekur Bībelē nesastopam vārdus par “mācības tīrību”; bet drīzāk gan “*saprātīga mācība*”, dzīva un darbīga mācība. Veselīga mācība ietver sevī atturību, skaidru prātu un tā tālāk (Tit. 2:1-4). Pāvils sludināja tesalonīķiešiem jau *pēc viņu kristīšanas* “Dieva labo vēsti (Evanģēliju), ... kas darbojas ... jūsos, kas ticat” (1. Tes. 2:9,13). Viņos darbojās Labās vēsts pamati. Evanģēlija gaisma nav tā gaisma, kuru mēs redzam un apjūšojam; tā ir dzīvības gaisma, kas atver acis aklajiem (Jņ. 8:12)! Iespējams, ka tie, kas “izrādīdami ārēju svētījību”, bet noliedzami tās spēku (2. Tim. 3:5), bija tie, kas Labo vēsti pieņēma fīri teorētiski, noliedzami tās dzīvību nesošo spēku ikdienas dzīvē. Un atcerēsimies, ka Pāvils to piemin kā vienu no galvenajiem pēdējo dienu kardinājumiem.

“Mācības” un praktiskās darbības ciešās mijiedarbības apzināšanās ļaus mums saskatīt cik stipri maldās tie, kas pieļauj, ja kāda darbi ir labi, tad viņa uzskati par mācību nav tik svarīgi. Garīgais auglis, ko no mums gaida Dievs, tiek atnests caur Viņa vārdu, Evanģēliju. Bez ticības, kas nāk no ticības Evanģēlija pamatiem, nevar izdarīt Dievam pa prātam. Īsta taisnprātība ir Gara auglis, vārda, kas darbojas mūsos, rezultāts; Kristus Gara, kuru Dievs sūtīja Savas tautas sirdīs, darbības rezultāts. Daudzi ārpus Ticības izskatās daudz taisnprātīgāki par daudziem no mums, ja runājam par viņu ‘labajiem darbiem’. Bet šie labie darbi izriet no viņu personības tipa, tādi viņi *ir* no dabas. Bet Dievs sūtīja Savu Dēlu pie tiem, kam ir vajadzīgs ārsts, kas iesprostoti savas dabas tumsībā, pie traģiski aklajiem. Ar mācības pamatu spēku, kas veido Vienu Ticību, mums ir dots spēks izmainīties. Sēkla ir Dieva vārds (Lk. 8:11), bet “vārds” nav obligāti

attiecināms uz visu Bībeli. Tas nozīmē tās Labās vēsts vārdu, caur kuru mēs esam aicināti garīgajai dzīvei. Mēs kļuvām “atdzimuši ne no iznīcīgās sēklas, bet neiznīcīgās, no dzīvā un paliekamā Dieva vārda ... šis ir tas vārds, kas jums tapis kā prieka vēsts sludināts” (1. Pēt. 1:23,25). Atkal un atkal Jaunajā Derībā “Dieva vārds” vai arī “Tā Kunga (Jēzus) vārds” lietots sakarā ar Evāņģēlija pamatu sludināšanu. *Tā* ir tā sēkla, tas ir jaunas dzīves avots, kas var dot mums jaunu raksturu un jaunu izturēšanās veidu. Sava garīgā brieduma laikā Pāvils varēja teikt, ka “vēsts par krustu ... mums, kas topam izglābti, tas ir Dieva spēks” (1. Kor. 1:18). Un ne tikai kristībās, šo Evāņģēlijas pamatu spēks ilgst mūža garumā. Tieši tāpat arī vēstulē romiešiem: “Es nekaunos Kristus evāņģēlija dēļ (tas ir, nekaunos atkārtot vienu un to pašu): tas ir Dieva spēks par pestīšanu ikvienam, kas tic ... jo tajā atklājas Dieva taisnība no ticības uz ticību” (tas ir, ticība ceļ ticību uz šīs Labās vēsts pamatiem) (Rom. 1:16,17). Labās vēsts pamats ir ticība Jēzum Kristum, kas atklājas Rakstos un arī mūs “padara gudrus pestīšanai” (2. Tim. 3:15).

Ticības glabāšana

Pāvils sava mūža galā varēja teikt, ka viņš turēja ticību, bet domās viņš to salīdzina ar skrējiena pabeigšanu un labas cīņas izcīnīšanu (2. Tim. 4:7). Tādas domas par maratona skrējieni un cīņas izcīnīšanu Pāvilam ir sastopamas arī citviet, taču attiecībā uz sevis savaldīšanas centieniem. Tieši *tas* arī ir ticības saglabāšana. Nepieciešamība palikt ticībā, glabāt to ir viena no Jaunās Derības klasiskajām tēmām (Ap.d. 14:22; 1. Kor. 16:13; Fil. 1:27; Kol. 1:23; 1. Tim. 3:9; 2. Tim. 4:7). Ļoti slikti, ka mēs esam pieraduši redzēt šajos pantos atgādinājumu, ka mums ir svēti jāturas pie mūsu ticības mācības izklāsta saprašanas, *un neko vairāk*. Patiesi, šeit *tiek* runāts par mācības glabāšanu tīrībā,

taču šī mācība nav mums uzticēta tikai, lai mēs ‘glabātu’ patieso izpratni un izslēgtu no eklēsijs tos, kas to pazaudējuši. Ja tas tā būtu, tad mūsu Dievs būtu līdzīgs Romas vergturim, kurš nemitīgi met zemē karoti un pieprasa kalpam to pacelt *tikai tāpēc*, lai pārliecinātos par pēdējā paklausību. Dievs nav tāds! Viņš pavēlēja mums glabāt Ticības mācību un paskaidroja, kāpēc tas jādara. Mācība nav patvaļīgu nolikumu sakopojums, kurus Dievs izgudroja kā daļiņu no visvarenas būtnes bezgalīgajām teoloģiskajām fantāzijām. Tā ir domāta, lai veidotu *uzvedību*, un *tāpēc* tā ir jāaizstāv, jo bez pareizas mācības sapratnes, nav iespējama arī garīgi pareiza uzvedība. Pieturēties pie šīs mācības mēs mācījāmies pirms kristīšanās, proti, pie mācības par to, ka Dievs ir viens, bet ne trīsvienība, bet tas nenozīmē Ticības glabāšanu Jaunās Derības izpratnē. Tās vienkārši ir lietas, ar kurām mēs sadzīvojam, ticot tām, tieši tāpat kā vairums cilvēku turas pie savas ticības, ar gadiem jo ciešāk. Ticības glabāšana ir salīdzināma ar nogurdinošu skrējieni, cenšoties cīnīnā pašam ar sevi pārvarēt sevi miesīgo cilvēku patiesā garīguma uzvaras vārdā (2. Tim. 4:7).

Tāpēc šīs Vienas Ticības mācības pamatos ir ietverts milzīgs spēks. Ar laiku mēs pieaugam garīgi, atnākot “pie patiesības atziņas” (2. Tim. 2:25), lai vadītu svētbijīgu dzīvi, ne tikai *zinot* patiesību, bet arī *atzīstot* tās spēku (Tit.1:1). Titam tika vēlēts parādīt sevi par “paraugu labos darbos, mācībā bezviltīgu un cienījamu” (Tit. 2:7). Evanģēlija pamats, Labās vēsts mācība par krustu ir dzīva mācība, tā Kunga atklāts “elkonis” (Jes. 53:1). Mums ir jāļauj šim spēkam iedarboties. “Tikai dzīvojiet tā, kā tas ir Kristus evanģēlija cienīgi” (Fil. 1:27). Iedziļinoties *sevī* un mācībā, Timotejs sasniegs pestīšanu; 1. Tim. 4:16 runāts tā, it kā mācības tīrība un dzīves veids būtu cieši saistīti, jo mūsu dzīve ir

tās mācības, kurai mēs ticam, atspoguļojums. Mums ir jārīkojas “pareizi” (jāstaigā ‘taisnām kājām’, kā ķerubi – grieķu val.) “pēc evaņģēlija patiesības” (Gal. 2:14). Pareiza rīcība tādēļ ir saistīta ar mūsu ticību *patiesajam* evaņģēlijam. Tieši tāpēc Jesajas grāmatā 29:13,24 par grēku nožēlu teikts kā par mācības apgūšanu. Izraēla morāli nomaldījās tāpēc, ka ļāva sevi mācīt svešām mācībām. Labās vēsts mācības pamati nes pievērstajam garīguma augli (Kol. 1:6). Un tāpēc “kavēt” labo vēsti ir tas pats, kas kavēt citu garīgo izaugsmi (1. Kor. 9:12). Labā vēsts kļūst gandrīz par simbolu garīgumam, kuru izraisa Evaņģēlija mācība, tik cieša ir saikne starp Evaņģēliju un garīguma iedvešanu. Un tāpēc mums jārīkojas šīs mācības, ko esam saņēmuši, abstraktas tīrības cienīgi (Ef. 4:4-6). Mūsu pamatprincipu izpratnes skaidrības saglabāšanas galamērķis ir nonākšana pie patiesas mīlestības un ticības (1. Tim. 1:3-5). Pasaulīgā dzīvošana netiklībā vai arī sava sirdsprāta tukšībā nav tas ceļš, pa kuru gāja efezieši, iepazīstot Labo vēsti pirms kristīšanās. Šī Labā vēsts nesa arī praktiskus norādījumus (Ef. 4:17-27). Vēl jo vairāk, Evaņģēlija jaunais vīns iznīcinās to, kas to glabā, nemainot savu iepriekšējo dzīvi, lai tā arī taptu jauna. Evaņģēlija jaunā drēbe saplosīs gabalos to, kas nav nometis veco apģērbu. Ieraugs arī ir labs tēls Labajai vēstij, jo *atstāts bez uzraudzības*, tas var pārplēst trauku no iekšpuses. Ja patiesības principi, kas ielikti mūsos, paliek bez pielietošanas, tie var mūs novest pie iznīcības.

Garlaicības faktors šķiet neizbēgams, kad sākas runas par mūsu mācību; mācības izskaidrošanai mēs sliecamies lietot tos pašus izteicienus, bet tās poēzija un pacilātība aiziet gar ausīm; mēs zinām šo mācību (kaut gan dažkārt es nepavisam neesmu drošs, ka daži šo mācību patiesi zina; tāpēc ka parastais iegants, runājot par pašīvu attieksmi pret sludināšanu, ir: ‘Es patiesībā nezinu šos

pantus'!). Tieši tādēļ daudzi guļ un snauž (un ne tikai figurāli) Evangēlija pamatu sludināšanas laikā mūsu sietos. Daudz ir sūdzību par to, ka atkal un atkal nākas dzirdēt vienu un to pašu. Mēs uzskatām, ka visu zinām. Un zināmā mērā tas tā arī ir. Bet iespējams mūsu zināšanas ir tikai virspusējas; iespējams mēs turamies pie mūsu sapratnes, jo nevēlamies piepūlēties kādu pārmaiņu dēļ. Tā pati tendence vērojama arī Vecās derības laikos. Salamans piekodināja dēlam neaizmirst viņa pamācību: “Žēlastība un uzticība (parastais izteiksmes veids par Ābrahāmam dotajiem solījumiem) no tevis neatstāsies; nēsā manus baušļus sev valdziņā pakārtus ap kaklu, uzraksti tos uz savas sirds plāksnes” (Sal. Pam. 3:3). No Valsības Labās vēsts sēklas var izaugt milzīgs koks Valsībā (Lk. 13:18,19). Jēzus līdzība, šķiet, uzsver to, ka ir ļoti viegli pienācīgi nenovērtēt šīs mazās sēkliņas spēku. Es ļoti nopietni ieteiktu, lai mēs *visi* regulāri studētu mūsu Vienas Ticības mācības pamatus katrs individuāli. Derētu lasīt (pārlasīt, gribētos teikt) grāmatas par tiem: “Bībeles pamati”, “Kristadelfieši”, “Maldu ceļus ejošā kristietība” (Christendom Astray) ... Jo vairāk jūs studējat, pētat mācību, jo stiprāka kļūst jūsu ticība. Sekos ļoti saīsināts Vienas Ticības pamatmācību uzskaitījums un to ietekme uz mums, ja mēs *nopietni* ticam nevis vienkārši *zinām* mācības pamatus.

Dievs darbojas mūsu dzīvēs, dodot saprast mums to spēku, kas atrodas galvenajos principos, kurus mēs esam pieņēmuši pirms kristīšanās. Labās vēsts pamati ir spējīgi uzturēt pastāvīgu garīgo izaugsmi “no ticības uz ticību” (Rom. 1:17). Mums jāiet Ījaba pēdās. Viņš zināja visus pareizos principus un apzinājās no paša sākuma, ka Dievs var mūs pārbaudīt, pat ja mūsu uzvedība ir nevainojama. Bet laikam ritot, kad viņa ciešanas nerimās, bet kļuva dziļākas, viņā dzima

protests pret *pakāpi*, kādā viņam bija jāpielieto šie pareizi izprastie principi. Un galu galā viņam bija jāatzīst, ka viņš ir tikai dzirdējis par Dievu, kaut gan beigās viņš redzēja Dievu. Viņa attiecības ar Dievu šajā dzīvē, kas bija balstītas uz pareizi izprastajiem principiem, bija viņa priekšnojauta par attiecībām, kādas būs Valstībā (Īj. 42:4 salīdz. ar 19:25-27).

Pamatmācība	Tās praktiskā nozīme dzīvē
<p>Dievs eksistē.</p> <p>Ir tikai viens Dievs un Viens Kungs Jēzus.</p>	<p>Ticība tam, ka Dievs eksistē, jau pati par sevi atstāj ietekmi uz cilvēka uzvedību. Vārdus “dzīvais Dievs” bieži lieto lūgšanās vai grūtu pārbaudījumu laikos. Viņš ir dzīvs un tāpēc Viņš atbildina tiem, kas viņu meklē.</p> <p>Runa nav tikai par skaitļiem. Jo ir tikai viens Dievs, Viņš tādēļ pieprasa no mums <i>visu</i>. Tāpēc ka Viņš ir viens Dievs, Viņš pieprasa no mums pielūgsmes pilnību; un tāpēc ka Viņš ir viens, Viņš vienādi attiecas pret Savu tautu, neatkarīgi, piem., no nacionālās piederības (Rom. 3:30). Visi īstenie viena Dieva pielūdzēji, ebreji vai neebreji, ir vienoti tajā ziņā, ka viens Dievs piedāvā viņiem glābšanu uz tiem pašiem pamatiem (Rom 10:12). Tas, ka ir tikai viens Kungs Jēzus, nozīmē to pašu arī attiecībā uz Viņu. Pāvils redzēja šo nozīmi mācībā par Dieva vienotību. Mums šis princips ir pamatīgi jāapsver, pirms mēs sākam izprast no tā izrietošus secinājumus. Kristus mācīja, ka Dieva bauslis par Viņa vienotību un to, ka mums būs Viņu mīlēt <i>ietver sevī</i> arī otru bausli – mīlēt savu tuvāko kā sevi pašu. Pirmais un otrais bauslis faktiski bija viens; tie bija pirmā baušļa nesaraujamas daļas (Mk. 12:29-31). Ja Dievs ir</p>

vienīgs, tad mūsu brālis nes Viņa vārdu un tāpēc mīlēt Dievu nozīmē mīlēt brāli (1. Jņ. 4:21). Un tāpēc ka ir viens vienīgs Dievs, Viņam mums jāatdod *visa* mūsu garīgā enerģija. Ja eksistētu divi dievi, tad Jahve pieprasītu tikai pusi mūsu enerģijas. Bet mēs neko nevaram dot kādam citam, jo nav arī kam dot. Ir tikai viens Dievs. Katrā cilvēkā ir dziņa, vēlēšanās vēltīt savu dzīvi kādam vai kaut kam. Pamatā cilvēkiem ir raksturīgi vēltīt sevi kalpošanai šīs materiālās pasaules elkiem. Bet mums būs tikai viens Dievs, viens vienīgs mūsu pielūgsmes objekts. Un arī Vecajā Derībā pēc bauslības vajadzēja “lai piejums ir vienādi taisns likums kā svešniekam, tā iedzimtajam, jo *Es esmu Tas Kungs, jūsu Dievs!*” (3. Moz. 24:22). Jahves vārda visaptverošajai būtībai, kas ietvēra Viņa tautu, jau pašai par sevi bija jānovēd pie tā lai Izraēls bez uzpūtības attiektos pret citām tautām. Tāpēc ka Jahve *ir*, kas Viņš *ir*, mums jālīdzinās pēc Viņa. Jau Viņa eksistēšana un būtība to prasa no mums (3. Moz. 20:7 salīdz. ar 19:2,10). Ja mēs patiesi zinām īpašības, kas atklājas Viņa vārdā, mēs paļausimies uz Viņu (Ps. 10:12, 124:8). Kad vajadzēja stiprināt Cakarijas ticību, viņam tika pateikts: “Es esmu Gabriēls, kas stāv Dieva priekšā” (Lk. 1:19). Dieva vārda piesaukšana 2. Moz. 34:6,7 neietver vārdus: ‘Tici Dievam! Viņš tev palīdzēs!’ Tā vietā mēs lasām par Dieva žēlastību, žēlsirdību, taisnprātību un nenovēršamo Dieva tiesu. Šo abstrakto jēdzienu izpratne un izjušana vedīs pie patiesas ticības Dievam. Dāvids pieminēja Kunga vārdu, un tāpēc turēja Viņa bausļus (Ps. 119:55).

<p>Dieva Vārds ir Jahve.</p>	<p>Patiesības jēdziens bieži savīts ar to, ka Dievs ir vienīgs (Jes. 45:5,6,18,21,22). Tas nozīmē, ka viss, ko viņš saka ir pilnīga taisnība; jo nav cita Dieva. Un tā, viens Dievs ir devis mums tikai vienu ticību, cerību utt. (Ef. 4:4-6). Citas ticību sistēmas mums nav pieņemamas.</p> <p>Starp Vārdu Jahve un slavināšanu pastāv cieša saikne. Ale-lu-JĀ – slavējiet Jahvi. Īpaši skaidri šī sakarība redzama psalmos, piemēram, "...slavēt Tavu svēto Vārdu ... daudzināt Tavu slavu." (Ps. 106:47). Vārds un slava iet plecu pie pleca līdzās. Jau Dieva Vārda skaistuma un brīnuma, Viņa būtības apjaušma liek Viņu slavēt. Kā Dieva Vārds, tā arī Viņa slava sniedzas līdz pasaules galiem (Ps. 48:11), neievērojot ne robežas, nedz valodu barjeras. Visi, kas zina šo Vārdu, ir vienoti Tā slavināšanā. Vai Jes. 42:8 nesaka par Viņa Vārda un slavas nedalāmību, it kā pats Vārds jau būtu Viņa slava? "Es esmu Tas Kungs, tas ir Mans Vārds, Savu godu Es citam nedošu, nedz Savu slavu elkiem." Jau Dieva Vārda piesaukšana ir slavināšana (Ebr. 2:12). Tas izskaidro, kāpēc vismaz 15 reizes psalmos, kā arī bieži citviet Bībelē pavēlēts slavēt Viņa Vārdu (Ps. 7:18; 9:3; 44:9; 54:8; 61:9; 69:31; 74:21; 99:3; 113:1; 135:1; 138:2; 142:8; 148:5,13; 149:3; 150:3). Un tas arī izskaidro, kāpēc patiesa pielūgums ietver sevī pareizas Dieva mācības pamatu zināšanas (Mk. 7:7). Līdzīga ir saikne starp slavu un slavināšanu. Viena no Maleahijas tēmām ir tā, ka Izraēls nespēja pienācīgi novērtēt Dieva Vārdu, <i>kā dēļ</i> viņu kalpošana bija negribīga. Viņi nesniedza Viņa</p>
------------------------------	---

<p>Dievs zina un redz visu caur Sava Svētā Gara visuresamību.</p> <p>Bībele ir Dieva iedvests</p>	<p>Vārdam pienākošos slavu un kalpoja Viņam pa roku galam. Viņi nicināja Viņa Vārdu. Dieva Vārdam, Viņa būtības pilnībai un bagātībai žēlsirdībā un uzticībā (2. Moz. 34:6) jau vajadzēja novest pie pilnīgas un bagātīgas upurēšanas (Mal. 1:6-8; 9:11,14; 2:2). Ja mēs patiesi atzīstam Dievu, mēs rīkosimies un tiesāsim pēc taisnības kā Viņš (Jer. 22:16).</p> <p>Mēs tikām tērpti Dieva Vārdā kristījoties. Bet tas nozīmē, ka mums jādzīvo šī Vārda cienīgi. “Mums klājās kā tādiem, pār kuriem Tu it kā nemūžam nebūtu valdījis un kas nav saukti pēc Tava Vārda” (Jes. 63:19). Mēs nesam Viņa Vārdu un tāpēc esam Viņa kalpi, atrodamies Viņa lēmumu un Viņa Paša iespaidā. Tā dēļ, ka Dieva Vārds bija dots templim, tiem, kas atzina Dieva Vārdu, bija neiedomājami tur pielūgt elkus (2. Kēniņu 21:4,7). Visam, kas nes Dieva Vārdu, nes Viņa tēlu, ir jābūt veltītam tikai un vienīgi Viņam.</p> <p>Ījabs to zināja, un tāpēc viņš teica, ka pilnīgi izslēgts, ka viņš, piemēram, varētu iekārot kādu sievieti, ja jau viņš patiesi tic (kā viņš apgalvoja), ka Dievs ir vizzinošs. “Es noslēdzu derību ar paša acīm, ka es neuzlūkošu nevienu jaunavu ... Vai Viņš neredz manus ceļus, vai Viņš gan neskaita visus manus soļus?” (Īj. 31:1,4). Mums jātiecas ieiet Valtībā, <i>tāpēc</i> ka Dievam ir zināmas visas mūsu domas un gaitas, pēc kurām mēs galu galā arī tiksim tiesāti (Ebr. 4:11-13).</p> <p>Tādēļ mēs lasīsim un studēsim to ar tādu interesi, kādu nevar izraisīt neviens cits rakstu darbs. Tas</p>
---	---

nemaldīgs vārds.	<p>brīnumainais fakts, ka šī grāmata patiesi satur Paša Dieva vārdus, dod atkal un atkal vielu pārdomām. No debesīm Izraēla dzirdēja Paša Dieva balsi (5. Moz. 4:36). Tik bezgalīgi tālais Dievs uzrunāja cilvēkus. Un šie vārdi tika pierakstīti. Kad mēs lasām Viņa vārdu, mēs dzirdam Viņa balsi. Tā, “Raksti” tiek lietoti “Dieva” vietā (Rom. 9:17; Gal. 3:8) un otrādi (Mt. 19:4,5). Kad mēs sludinām Dieva vārdu, mēs it kā translējam Dieva balsi cilvēkiem, un mums ir jācenšas izturēties kā Viņa vārda un balss sūtņiem, nerunājot jau par to, cik cītīgi un rūpīgi jānodrošina, lai Dieva vārda izpausme un izklāsts atbilstu Bībeles patiesībai bez fantāzijas piejaukumiem. “Ja kāds runā, tad kā Dieva vārdus” (1. Pēt. 4:11). Sludinot Viņa vārdu, mēs esam <i>Viņa balss cilvēkiem</i>. Viņa vārds ir tik skaidrs, <i>tāpēc</i> tas ir tik mīļš (Ps. 119:140). Džons Karters grāmatā “Vai mēs varam uzdrošināties ticēt?” (<i>Dare We Believe?</i>) pilnīgi pareizi bilst, ka mūsu attieksmi pret Bībeli noteiks izpratne par to, kas tā patiesībā ir.</p> <p>Salīdzinot Pāvila otrās vēstules Timotejam 3:16 un 4:2,3, mēs redzam, ka Dieva iedvestie vārdi ir noderīgi</p> <p>Mācībai, <i>tāpēc</i></p> <p> Pasludini Dieva vārdus, uzstājies laikā, nelaikā (vai tu esi gatavs to darīt, vai ne);</p> <p>vainas pierādīšanai, <i>tāpēc</i></p> <p> norāj;</p> <p>labošanai, <i>tāpēc</i></p> <p> brīdini;</p> <p>audzināšanai taisnībā, <i>tāpēc</i></p>
------------------	---

<p>Dieva Valstība atnāks. Mums jādzīvo tā, it kā tā varētu atnākt kuru katru brīdi. Tā ilgs mūžīgi. Ar Dieva žēlastību mēs patiesi būsim tajā.</p> <p>Būs tiesa. Visi, kam tas pienākas, stāsies tās priekšā. Atraidītie griezīs zobus bezspēcīgās dūsmās paši pret sevi.</p>	<p>paskubini ar visu pacietību un mācību.</p> <p>Tādēļ mūs neinteresēs karjēras vai biznesa veidošana šajā dzīvē; mēs izvairīsimies no materiālisma un ar to saistītā enerģijas patēriņa. Ja mēs egoistiski uzkrājam materiālos labumus, nerēķinoties ar citiem, mēs esam atteikušies no Ticības, pat ja mēs skaidri apzināmies Ticības mācības pamatus (1. Tim. 5:8). Mantkārība ir Ticības noliegšana, atkal - pat ja teorētiskās zināšanas saglabājas (1. Tim. 6:10). Iespējams, ka Pāvils vienā un tajā pašā vēstulē tīšuprāt trīskārt runā par tiem, kas atstāj Ticību; vienreiz viņš par to runā nepareizas atziņas kontekstā (1. Tim. 6:21); nākamās divas atsauces (5:8; 6:10) saistītas ar ticības nomaldīšanos saistībā ar materiālismu, kaut arī turoties pie pareizajām atziņām. Nav labi ne viens, ne otrs. Tas, ka Valstība būs uz <i>zemes</i>, bet ne debesīs arī nav mazsvarīgi. Tas nozīmē, ka mūsu mūžīgais mantojums būs uz šīs planētas, par kura iegūšanu mums tagad nevajag cīnīties, nokļūstot to savstarpēji konkurējošo ekonomisko un politisko grupu iespaidā, kas daļa <i>šodienas</i> pasauli.</p> <p>Zinot par Tā Kunga tiesas šausmām, Pāvils centās pārliecināt ļaudis, to skaitā arī ticīgos korintiešus, pārvērtēt viņu nolaidīgo attieksmi pret Dieva Patiesību. Pilnīga nākošās tiesas nopietnības izpratne liek mums saskatīt virs galvām karājamies zobenu, apzināties garīgās dzīves un kristietības krusta nešanas svarīgumu. Mēs <i>ticēsim</i>, ka ko mēs sējam, to mēs arī pļausim (Gal. 6:7,8), un attiecīgi arī veidosim savu dzīvi.</p>
---	---

<p>Kristus atnāks, lai tiesātu šo pasauli.</p>	<p>Un tāpēc mēs atdalīsimies no šīs pasaules. Mēs neturēsimies par katru cenu pie mums piederošajiem materiālajiem labumiem. 2. Tes. 2:1,2 teikts, ja mēs patiesi ticam, ja visa mūsu uzmanība ir vērsta uz otro atnākšanu, tad mēs nepadosimies viltus mācībām. Jau tas vien, ka tiesas diena ir nolikta, ir pati par sevi <i>pavēle</i> “visiem cilvēkiem atgriezties no grēkiem” (Ap.d. 17:30,31). Tuvojošās tiesas apzināšanās noved pie pašanalīzes: “Un tad drīz ieradīsies ... Tas Kungs, kuru jūs kārojat. ... bet kas varēs izturēt Viņa atnākšanas dienu?” (Mal. 3:2 salīdz. ar Atkl. 6:17). Ticībai uz otro atnākšanu jāizraisa jautājums: “Cik stipriem tad (mums) jābūt”, tiesas dienai tuvojoties? “Tādēļ ... to gaidīdami, centieties, ka Viņš jūs atrod ... neaptraipītus un nevainojamus” (2. Pēt. 3:11, 14). Kad Izraēla tauta gaidīja Jahves parādīšanos, tad tā sagatavoja sevi šai dienai ar upurēšanu un šķīstīšanos (3. Moz. 9:4).</p>
<p>Ābrahāmam un Dāvidam dotie apsolījumi pēc kristīšanās kļūst mūsu. Un tāpēc mums ir patiesa cerība uz glābšanu Valstībā. Mēs esam garīgais Izraēls, tas</p>	<p>Mums prātā nenāks meklēt laulības partneri šai pasaulē, nedz balsot par tās politiķiem. Mēs esam atdalījusies tauta. Mēs tikām atpirkti ar dārgajām Kristus asinīm. Mēs esam garīgie jūdi. Visu, ko Dievs teica tādiem cilvēkiem kā Jēkabs, Viņš teica arī mums (Hoz. 12:5; 1. Moz. 28:15 salīdz. ar Ebr. 12:5,6). Tāpēc mēs meklēsim attiecības tikai Dieva tautas vidū. Tikai Dieva tautai piederošais aizņem mūsu domas un jūtas. Mūsu dabiskā vēlēšanās būs tikties ar viņiem, un mēs izjutīsim, ka eklēsija ir mums pieņemamākā vide. Sāls bija simbols derības</p>

<p>nozīmē – Dieva tauta, no šīs pasaules atdalīta tauta. Par mūsu garīgo tēvu kļūst Ābrahāms.</p> <p>Ābrahāmam bija apsolīts, ka Jahve būs viņa dzimtas, kas iemantos zemi, Dievs.</p>	<p>attiecībām ar Dievu (3. Moz. 2:12); tomēr Jaunajā Derībā sāls nozīmē mīlestību, mieru un labvēlīgas attiecības citam ar citu (Mk. 9:50; Kol. 4:6). Tas ir patiesu derības attiecību rezultāts; patiesa un pastāvīga mīlestība pret visiem derībā esošajiem. No pasaules sevi <i>apzināti</i> atdalījušā Ābrahāma piemēram sekosim mēs, viņa bērni. Tas, ka apsolījumi pieder arī mums, atdala mūs “no tā posta, kas kārību dēļ ir pasaulē” (2. Pēt. 1:4).</p> <p>Visi, kas atrodas patiesās derības attiecībās ar Dievu, sapratīs, cik daudz viņiem tiek dots un no visas sirds atsauksies, sevi visu atdodot Dievam (Mal 2:4,5). Pēc tam, kad Dāvids saņēma apsolījumus par nākamo Mesijas Valstību, viņš nodibināja savu ķēniņvalsti, aizdzenot no zemes visus Izraēla ienaidniekus (1. Laiku 18:1-3). Bet mums, kam pieder tie paši apsolījumi un tā pati cerība uz Valstību, jau tagad pēc iespējas jādzīvo tā, it kā mēs jau dzīvotu Valstībā.</p> <p>“Žēlastība un patiesība” ir vārdi, kas bieži attiecas uz apsolījumiem. Dāvids priecājās par Dieva žēlastību un taisnību, kad viņš kādu laiku dzīvoja “starp lauvām ... savu nauda pārņemto ienaidnieku vidū, starp cilvēkiem, kuru zobi ir šķēpi un bultas” (Ps. 57:5,6). Tieši tāpat arī mūsu līdzdalībai apsolījumos jāiedvesmo mūs svētbijīgas dzīves dzīvošanai šajā jaunuma pilnajā pasaulē.</p> <p>Zināmā mērā apsolījumi, ka Ābrahāma dzimums mantos zemi un Tas Kungs <i>būs</i> viņu Dievs, tika izpildīti tūlīt pēc to došanas. Tas Kungs kļuva par Īzaka, Ābrahāma dēla, Dievu (1. Moz. 31:42,53 atsaucas uz to). Atkal un atkal Dievs Izraēlam</p>
--	--

Glābšanai ir	<p>atgādina, ka Viņš <i>ir</i> viņu Dievs. Un ka zeme zināmā mērā bija dota jūdu patriarhiem (1. Moz. 15:18; 5. Moz. 28:63; 30:5; Jozuas 1:2-9; 21:43; 1. Ķēn. 4:20,21). Skaidrs, ka <i>galvenā</i> šo apsolījumu izpildīšanās ir gaidāma Valstībā; bet principā šis apsolījums <i>jau</i> ir piepildījies attiecībā uz Ābrahāma dzimtu, tas ir, uz mums! <i>Šī zeme, uz kuras mēs dzīvojam ir mūsu!</i> Mums pieder viss, kas ir apkārt. Viss <i>ir</i> mūsu (1. Kor. 3:21). Vienīgi, mēs esam šeit svešinieki, kas gaida aicinājumu celties, lai paņemtu to, kas <i>jau tagad</i> mums pieder. Tas ir galvenais. Kapitālisma materiālistiskā domāšana ir tiktāl izskalojusi mūsu smadzenes, ka mēs domājam, ka mums ir jālien no ādas ārā, lai tagad iegūtu savā <i>īpašumā</i> mantas un zemi, lai mēs varētu to apjot ar žogu un paziņot to par savu esam, nopirkt drošības sistēmu vai noīrēt sargu, lai nodrošinātu savas īpašuma tiesības, nopirkt apdrošināšanas polisi, lai nekādi ‘Dieva darbi’ to mums neatņemtu... tas viss ir pilnīgā pretstatā mācībai par apsolījumiem Ābrahāmam. Šajā dzīvē mums neizbēgami jāaskaras ar personīgā īpašuma un mantas tiesībām, bet neaizmirsīsim, ka faktiski viss pieder mums, un mēs pārkam šīs lietas ar tādu pat sajūtu, kāda, droši vien, bija Ābrahāmam, kad viņam bija jāpērk daļu <i>viņam jau piederošas zemes</i>, lai apglabātu savu sievu. Tā bija <i>viņa</i> zeme, kaut gan tajā laikā viņš to vēl nebija saņēmis. Un tā tas ir arī ar mums un visu pasauli, līdz ar to, kas ir tajā.</p> <p>Un tādēļ mēs sludināsim Labo vēsti un no visas sirds</p>
--------------	---

<p>nepieciešama kristīšanās. Bez tās, kā teikts Bībelē, neviens nevar tikt glābts vai arī būt derībā ar Dievu. Kristoties mēs kļūstam par Kristus miesas daļu, esam viens ar viņu, mēs <i>esam Kristū</i>.</p>	<p>centīsimies pārliecināt citus (mūsu bērņus ieskaitot) par kristīšanās nepieciešamību. Mēs apzināsimies, ka nekristītai pasaulei (ieskaitot maldu ceļus ejošo 'kristietību') nav cerības, un mēs pret viņiem atbilstoši arī izturēsimies. Kristīšana nekad nezaudēs savu spēku. Stājoties derībā ar Dievu, mēs dzīvojam visu turpmāko dzīvi, izjutot atbildību Viņa priekšā. "Un kad jūs To piesaucat (Dieva Vārdā kristoties) kā Tēvu ... tad pavadāt bijībā savu svešniecības laiku. ... Jūs zināt (jo skaidrāk jūs to apzināsit, jo lielāka bijība jūs pārņems), ka esat ... atpirkti ... ar Kristus ... dārgajām asinīm" (1. Pēt. 1:17-19). Tāpēc Pāvils saka: "Vai nezināt (vai tiešām nav saprotams?), ka jūsu miesas ir Kristus locekļi? ... ka tas, kas biedrojas ar netikli, ir viena miesa ar to?" (1. Kor. 6: 15,16).</p>
<p>Izraēlas iziešana no Ēģiptes caur Sarkanās jūras ūdeņiem ir mūsu kristīšanās tēls (1. Kor. 10:1).</p>	<p>Tāpēc mums vajag patiesi mīlēt mūsu brāļus; 3. Moz. 25:38, runājot par Sarkanās jūras šķērsošanu, glābjoties no ēģiptiešiem, mudina Izraēlu jo augstsirdīgāk izturēties pret saviem brāļiem. Tāpēc ka ēģiptieši bija bargi uzraugi un Izraēla tika žēlsirdīgi izglābta no verdzības, tā nedrīkst cietsirdīgi izturēties pret saviem brāļiem (3. Moz. 25:40).</p>
<p>Dievs ir visa radītājs.</p>	<p>Godbijību iedvesošās pasaules radīšanai ar Tā Kunga vārda spēku jāiedveš mūsos bijība un Viņa Vārda spēka atziņa (Ps. 33:6-9). Tā kā mēs esam radīti pēc Dieva tēla un līdzības, mūsu ķermeņa uzbūves struktūra pavēl mums sevi pilnībā veltīt Viņam (Mt. 22:19:21).</p>
<p>Piedošana un</p>	<p>Šīs žēlastības apziņa darīs mūs lēnprātīgus,</p>

<p>glābšana mums dota no Dieva žēlastības.</p>	<p>labsirdīgus, devīgus, situāciju izvērtēšanā saprotošus; tā mudinās mūs sludināšanas darbā dalīties šajā nepārspējamajā žēlsirdībā ar citiem, kas vēl kavējas to pieņemt, kā arī nenogurstoši strādāt, lai atgūtu tos, kas aizklīduši no Dieva žēlsirdības. Kā Dievs aizsniedza mūsu mazo pasauli, tā arī mēs centīsimies aizsniegt mūsu apkārtējo cilvēku sirdis. Paklausība patiesībai rada neliekuļotu brāļu mīlestību ... no visas sirds pastāvīgi (1. Pēt. 1:22).</p>
<p>Mēs tikām glābti, tāpat kā Izraēls mēs esam radīti par Dieva Valstības aizmetni, kaut gan fiziski tas atklāsies tikai ar Kristus atgriešanos.</p>	<p>Tāpēc ka Valstībā mums tiks dota visa bagātība, kas ir Kristum, mums ir jāpārdod tas, kas mums ir tagad un jāatdod tas nabagiem (Lk. 12:33 salīdz ar 44). Vēl jo vairāk, zināmā mērā Dievs jau <i>tagad</i> ir devis mums Valstību (Lk. 12:32), un tāpēc mums dabīgi jāatdod to, kas mums pieder, lai trūcīgo darītu bagātu, tāpat kā Kristus rīkojās attiecībā uz mums (2. Kor. 8:9). Pamatā, mūsu dāsnums (kā garīgais, tā materiālais) ir mūsu ticības rādītājs, kas mums ir tagad un ar neizmērojamo Dieva žēlastību gaida mūs Kristū. Dieva Valstības Labā vēsts kā tagad, tā arī nākotnē līdzinās ieraugam, kas darbojoties cilvēkā <i>no iekšpuses, neizbēgami, jo tāda ir tās daba</i>, izraisa viņā būtiskas parmaiņas (Lk. 13:20,21).</p>
<p>Jebkurš, kas patiešām tic Vienas Ticības mācībai un dzīvo saskaņā ar to, tiks glābts.</p>	<p>Tāpēc, neskatoties uz cilvēciskajiem šķēršļiem, kas varētu pastāvēt starp mums, mēs izjutīsim patiesu vienotību ar saviem brāļiem, kas tic tieši tāpat kā mēs. Tāpēc arī Ticība ir cieši savijusies ar ticīgo cilvēku vienprātību (Ef. 4:13; Fil. 1:27).</p>

<p>Eksistē tikai viens ķermenis, viena miesa. Un tas ir galvenais Ticībā saskaņā ar Jauno Derību, kaut arī mēs tam pievēršam maz uzmanības.</p>	<p>Pēc kristīšanās mēs kļūstam par vienota mūsu Kunga Jēzus Kristus ķermeņa jeb miesas locekļiem (1. Kor. 12:13). Mums tādēļ ir jābūt kontaktā ar visiem ķermeņa locekļiem (1. Kor. 10:16,17). Pāvils norāda Pēterim, ka viņš nerīkojas pareizi pēc evaņģēlija patiesības (Gal. 2:14), sakot, ka ir divi ķermeņi – jūdeiskais un pagāniskais – un kontaktējoties tikai ar vienu no tiem, nevis ar veselo ķermeni. Pāvils, atmetot eklēzijas politiskās attiecības, sacīja to Pēterim visu priekšā. Ja mēs patiesi atzīstam un zinām evaņģēliju, mēs kontaktēsimies ar visiem, kuri ir Viņā un Patiesībā. Ja mēs to nedarīsim, tad galu galā evaņģēlija patiesība tiks pazaudēta (Gal. 2:5). Diemžēl, cilvēku mēģinājumos saglabāt Evaņģēlija patiesību vienotā ķermeņa daļas nereti tiek atšķeltas. Taču Patiesība saglabājas tikai visu ķermeņa daļu savstarpējā kontaktā.</p>
<p>Nāve ir pilnīga bezsamaņa; elle ir kaps; “Kā aitas” tiks ieslodzīti pazemē visi tie, kurus mēs pazīstam. “Bet taisnie valdīs pār viņiem rītam austot”.</p>	<p>Cilvēka dzīves “zem saules” traģiskā īslaicīguma un galējā veltīguma apzināšanās liks mūs pievērst tam bojā ejai lemto miljoniem, ar kuriem mēs diendienā tiekamies, uzmanību. Ja mēs redzam šīs pasaules dzīves traģēdiju un saprotam, ka mēs no tās esam atpirkti, tad mums kādam tas ir <i>jāpasaka!</i> Un personiskajā līmenī, Dāvids, zinādams, ka aizgājušie necelsies Dievu godāt debesīs, vēlējās dzīvot pasaulīgo dzīvi, vienīgi lai teiktu Dievu To Kungu. Vienīgais iemesls, kāpēc viņš gribēja turpināt dzīvot, bija vēlēšanās slavināt Dievu (Ps. 6:5; 115:17,18). Hiskijā mājāja tas pats gars.</p>

	<p>Ps. 49:17,18 brīdina nenodoties pūļiem sasniegt materiālos labumus un neskaust tos, kam tie ir, tāpēc ka nāve tiem ir mūžīga aizmirstība. Un lietišķāk, tā kā kapā nav ne darba, ne pārdomu, ne atziņas, ne gudrības, ... <i>tad tagad</i> ir jādzīvo dzīve, kas veltīta kalpošanai Tam Kungam (Sal. Māc. 9:10-12). Tā kā nāve ir kā aizmigšana, tad Dieva tiesas diena būs mūsu pirmā sevis apzināšanās pēc nāves. Bet tā kā nāves iespējamība ir ar katru dienu arvien lielāka, tad tiesas diena ir <i>teju pienākusi</i>. Un ar šo atziņu mums arī ir jādzīvo.</p>
<p>Velns ir izplatīts mūsu būtības tēls; grēks un kārdinājums nāk no iekšpuses. Garīgās cīņas īstā vieta ir cilvēka sirds.</p>	<p>Ja mēs to saprotam, tad katru dienu paši sevi kontrolēsim, centīsimies piepildīt savas domas ar Dieva vārdu, ar ikdienas Bībeles lasīšanu, kritiski vērtējot savu rīcību, savus nodomus, apzinoties savas iekšējās būtības noslieci uz grēku, kas raksturīga visiem cilvēkiem pēc dabas. Mēs pārlietu stingri nesodīsim citu vājības, kas izpaužas attiecībās pret mums, mēs redzēsīm tajās viņu 'velna' izpausmi.</p>
<p>Svētais Gars šodien neparādās brīnumos, bet izpaužas caur Dieva vārdu. Bībele bija Dieva iedvesta un tādēļ tā ir Dieva vārds.</p>	<p>Un tam jāatspoguļojas tajā, ko mēs lūdzam savās lūgšanās. Mēs lasām Dieva vārdus ar patiesu svētbiļību, apzinoties, ka tā patiešām ir Dieva balss, kas runā ar mums, un to, ka tieši šeit ir Svētā Gara avots, kas var iedarboties uz mūsu raksturu, ienesot tajā tās pārmaiņas, kuras mums gribētos redzēt. Bībeles brīnums kā Dieva pašatklāsmē mūs neatstās. Īsta ticība tam, ka vārds ir Dieva iedvests, arī ir patiesa ticība (Jņ. 19:35), kas atklāj mūsu sirds</p>

<p>Kungs Jēzus bija pakļauts visiem mūsu kārdinājumiem. Viņš bija cilvēks, kam piemita mūsu daba. Viņš neeksistēja iepriekš.</p>	<p>noslēpumus (1. Kor. 14:25). Tāpat arī mūsu sirds domas tiks atklātas, kad mēs pilnībā apzināsimies krusta realitāti (Lk. 2:35). Pamatu zināšanas spēks ved pie pašizzināšanas un pašpārbaudes.</p> <p>Un tāpēc Viņš būs mums dzīvs piemērs ikdienas dzīvē, tieši tāpat kā Dāvidam Kungs Jēzus vienmēr būs mūsu acu priekšā. Mēs patiesi ticēsim, ka piedošana ir iespējama caur tāda pārstāvja darbu; un Viņa piemēra realitātei būs jo lielāka nozīme, lai smeltos iedvesmu celties pāri mūsu zemiskākajai būtībai. Šķīstīšanās principu izpratne palīdzēs mums pareizi lūgties; “mums, kas Viņam ticam, dota iespēja tuvoties Dievam bez bailēm un ar paļāvību” ne tikai ticības dēļ, bet ticības rezultātā (Ef. 3:12). Vēstulē ebrejiem bieži ir sastopams vārds “tāpēc”; un <i>tāpēc</i> ka mēs esam šķīstīti, attīrīti, mēs <i>tāpēc</i> ar paļāvību, bez bailēm varam nostāties pie žēlastības troņa lūgšanā ar uzticību un tīru sirdsapziņu (Ebr. 4:16). Šī “drosmē”, ko mēs gūstam caur šķīstīšanos, atspoguļosies arī mūsu “drošā runā”, sludinot evaņģēlija noslēpumu (2. Kor. 2:12; Ef. 6:19). Mūsu izjūtas, ka esam tērpti patiesībā, liks visai mūsu būtībai izstarot pārliecību. Lūk, kāpēc “drosmē” bija agrīnās baznīcas lozungs un atšķirības pazīme (Ap.d. 4:13,19,31; Ef. 3:12; Flp.1:20; 1.Tim. 3:13; Ebr. 10:19; 1. Jņ.4:17).</p> <p>Tas, ka mūsu Kungs neeksistēja iepriekš, dod vielu pārdomām. Šķietami skaidrs, ka ir jābūt bijušām kaut kā radīšanai (nām) jau iepriekš, piemēram, lai radītu enģeļus. Dievs eksistēja mūžīgi, bet tikai pirms 4 000</p>
--	---

<p>Jēzus Kristus ir Dieva Dēls.</p>	<p>gadiem Viņš pasaulei deva Savu Vienpiedzimušo Dēlu. Un Dēls bija cilvēks, lai glābtu cilvēkus – tikai kādus miljonus (ja ne mazāk) no mums, kas dzīvoja tikai aptuveni 6 000 gadu. Uz laika un telpas bezgalības fona tas liekas brīnumaini. Iedomājieties tikai, ka Dieva vienīgajam Dēlam bija jāmirst šo nedaudzo dēļ šeit, kas rosās uz šīs mazās planētas tik īsu laika sprīdi. Viņš mira, lai Dievs varētu mūs glābt, un Dieva mīlestība pret mums tiek pielīdzināta jaunekļa precībām ar jaunavu (Jes. 62:5).</p> <p>Visuvarētais Dievs, kas eksistē mūžu mūžos, tiek pielīdzināts nevainīgam jauneklim ar tam piemītošo jūtu kvēli, priekpilno ilgošanos un vilšanās iespējas noliegumu. Vēl jo vairāk. Viņš nomira par <i>mani</i>, pieņemdamas kaunpilnu nāvi. Mūsu sirdis un prāti, ar visu tiem piemītošo spēku, nav spējīgi to aptvert.</p> <p>Jāņa pirmā vēstule cieši saista ticību Kristum kā Dieva Dēlam ar dzīvi patiesā mīlestībā. Viņi “no sākuma” caur Labo vēsti ir dzirdējuši, ka Kristus bija Dieva Dēls, kā arī to, ka vienam otru jāmīl. “Vēsts”, ko viņi bija dzirdējuši no sākuma, bija, ka Kristus ir Dieva Dēls (1. Jņ. 2:24), un arī to, ka “mums būs citam citu mīlēt” (1. Jņ. 3:11). Tieši tāpēc Jānis mācības par mīlestības nepieciešamību kontekstā vienlaikus brīdina par viltus mācībām, kas izkropļo mācības par Kristus kā Dieva Dēla būtību (1. Jņ. 2:22,23; 4:1-4; 2. Jņ. 7-11). “Iesākumā bija Vārds” un tas bija Kristus (Jņ. 1:1-3); tomēr rūpīgāk visu apsvēris, Jānis raksta savās vēstulēs, ka vārds no sākuma bija bauslis, ka mums būs citam citu mīlēt (1.</p>
-------------------------------------	--

Jņ. 2:7; 3:11). Ticības Kristum būtība ir mīlestība vienam pret otru. “Šis ir Viņa bauslis, lai mēs ticam Viņa Dēla Jēzus Kristus Vārdam un mīlam cits citu, kā Viņš mums pavēlējis” (1. Jņ. 3:23). “Ikviens, kas tic, ka Jēzus ir Kristus, ir no Dieva dzimis, un ikviens, kas mīl To, kas Viņu ir dzemdīnājis, mīl arī to, kas no Viņa ir dzimis (tas ir, jūsu brāli). “Ja mēs mīlam cits citu, tad Dievs mājo mūsos ... Kas apliecina, ka Jēzus ir Dieva Dēls, tanī paliek Dievs un viņš Dievā” (1. Jņ. 5:1; 4:12,15). Bet kāpēc ir tāda sakarība starp mīlestību un ticību, ka Jēzus Nācarietis ir Dieva Dēls? Teoloģiski var teikt, ka, ja mēs Viņu pieņemam kā Dieva Dēlu, mums tāpat jāpieņem arī pārējos Dieva dēlus, kas dzimuši ar Viņa Svēto Garu. Bet vai praktiski tā nav mācība, cik *brīnumainā veidā Visuvarētais Dievs Savu vienpiedzimušo Dēlu* atdeva tik brīvi un tik sāpīgi par mums ...? Tas *neaptveramais brīnums*, ka Dievam bija Dēls pēc mūsu dabas, kā bērns un vēlāk vīrs, kas vāvajā un grēcīgajā cilvēka miesā varēja paust cilvēkiem Dieva būtību; un kuru Dievs atdeva par mums ... Ja mēs pa īstam to saprotam, mēs patiesi mīlēsim savus brāļus. Un tā, tas nenozīmē vienkārši domāt: jā, mēs ticam, ka Kristus bija Dieva Dēls, nevis Dievs, Dēls – un punkts. Nē. Būtība ir daudz dziļāka. Šī ticība un sapratne spēj sagraut šķēršļus, kas atdala cilvēkus vienu no otra, un iedvesmot tos patiesai, pašaiizliedzīgai mīlestībai. Tāpēc ka Jēzus bija *vienpiedzimušais* Dieva Dēls, Viņš ir Dieva žēlastības un patiesības *pārpilns*. Jāņa evaņģēlijs (1:14) parāda saikni starp žēlastības un

<p>Jēzus ir Kristus.</p>	<p>patiesības pilnību un vienpiedzimušo Dēlu. Šim brīnumam jāliek mums ar bijību klausīties Viņā un paklausīt Viņa vārdam jau tāpēc vien, ka mēs noliecamies Tā priekšā, kas Viņš ir un bija – Dieva Dēls (Lk. 9:35).</p> <p>Ja mēs noliedzam Kristu, tad mēs noliedzam to, ka Jēzus ir Kristus (1. Jņ. 2:22), bet mēs arī aizliedzam Kristu, ja mēs Viņu nesludinām (Mt. 10:33). No tā izriet, ka ja mēs patiesi ticam, ka Jēzus nebija vienkārši Jēzus no Nācaretes, bet gan Dieva Kristus, tad mēs sludināsim par Viņu, Viņu nenoliedzot. Tieši šī iemesla dēļ pastāv sakarība starp Jēzus atzīšanu par Kristu un Viņa sludināšanu un apliecināšanu (Jņ. 9:22; Ap.d. 18:5; Flp. 2:11). Pilnīga apjausma par to, kas patiesībā ir Kungs Jēzus un cik augstā godā Viņš tagad celts, rosinās Viņa apliecināšanu pasaules priekšā, kā arī dziļu personisku paklausību Viņa baušļiem (Ebr. 2:1). “Bet, ja arī jūs ciestu taisnības dēļ ... nebīstieties no viņiem, nedz iztrūkstieties. Bet turiet Kungu Kristu svētu savās sirdīs, būdami arvien gatavi aizstāvēties pret ikvienu, kas vaicā par cerības pamatu jūsos ... ar lēnprātību un bijību” (1. Pēt. 3:14-16). <i>Zinot un izjūtot</i> Kristu par mūsu sirds pavēlnieku, palīdzēs mums izturēt jebkurus pārbaudījumus un iemācīs mūs ar pienākošos pazemību liecināt apkārtējiem cilvēkiem.</p>
<p>Kungs Jēzus nomira un augšāmcēlās un</p>	<p>Tam, ka Jēzus ir Kungs, ir liela praktiska nozīme mūsu dzīvē. Rom. 14:7-9 Pāvils runā par nepieciešamību nedzīvot tikai sev pašam, bet gan par</p>

<p>Dievs Viņu darījis par Kungu un Kristu (Ap.d. 2:36).</p>	<p>labu savam tuvākajam. Kāpēc? Tāpēc ka “Kristus ir miris un dzīvs tapis, lai būtu Kungs pār mirušiem un dzīviem”. Tāpēc ka Viņš ir mūsu Kungs, mēs vairs nedzīvojam sev, bet Viņam un tiem, kas ir Viņā. Kad Pāvils, cildinot Kristu, sauc Viņu par ķēniņu Ķēniņu un kungu Kungu, kurš mīt nepieejamā gaismā, tad tas nav vienkārši literārs izteiksmes līdzeklis. Tas ir iespiests kontekstā, kas iesaka ticīgajiem atraisīties no materiālisma, pat bēgt no materiālisma slazda valgiem. 1. Tim. 6:6-14 attiecas uz to; un tad seko Kristus godinošie panti (:15,16) un atkārtots lūgums dalīties bagātībā, nevis uzkrāt to (:17-19). Tāpēc ka Viņš ir Kungs visam, mums ir jāatmet mantas kārtība un uzkrāšanas tieksme. Jo mēs esam Viņa, un viss, kas mums ir, arī ir kalpošanai Viņam.</p> <p>Ir vēl kaut kas, pie kā mūs ved Kunga cildināšanas <i>augstums</i>. “Tāpēc arī Dievs Viņu ļoti paaugstinājis ... lai Jēzus Vārdā locītos visi ceļi ... un visas mēles apliecinātu, ka Jēzus Kristus ir Kungs ... tātd ... gādājiet ar bailēm un drebēšanu, ka topat svēti” (Flp. 2:9-12). Šie vārdi sasauca ar Jes. 45:23,24: “Manā priekšā locīsies visi ceļi un man zvērēs ikviena mēle. Vienīgi tai Kungā – tā liecinās – ir pilnvērtīga taisnība un spēks”. Visiem mums grūti samierināties ar pazemību. Tomēr Viņa priekšā, Viņa paaugstinājuma priekšā, kas nāca visdziļākā krusta pazemojuma rezultātā, mums jāmetas ceļos ar nevilnotu pazemību, savu grēcīgo niecību apzinoties un dziļā pateicībā, zinot, ka caur Viņu mums tiek pielīdzināta taisnprātība.</p>
---	---

<p>Debesīs paceltais Kristus tika paaugstināts un saņēma Vārdu, kas bija pāri visiem vārdiem. Un tas nozīmē, ka visiem, kas tam tic, jānoliecas kalpošanā Viņa Vārdam.</p>	<p>Pēteris Jēzus vārdā sludināja par Pašu Jēzu – tas tiek uzsvērts (Ap.d. 2:31,38; 3:6,16; 4:10,12,17,18,30; 5:28,40,41; 10:43). Pēterim sludināt Labo vēsti lika lieliskās zināšanas par Kristu un Viņa raksturu, un Viņa Vārda pagodināšanas brīnums pēc Viņa pacelšanās debesīs (Flp. 2:9; Atkl. 3:21). Zināt un pieredzēt Viņa paaugstināšanu un nesludināt vienkārši nebija iespējams, to nevarēja paturēt sevī. 3. Jņ.7 ir runāts par to, kā tika pildīta sludināšanas sūtība: “Jo Viņa Vārda dēļ viņi ir izgājuši, nepaņemdami neko (materiālu palīdzību) no pagāniem (ticīgajiem cittautiešiem)”. Viņa Vārda zināšanas godība lika viņiem iet sludināšanas ceļu augstsirdībā, neprasot nekādu materiālu atlīdzību. Jau Kristus Vārda zināšanai vien ir jāiedvesmo aktīvai kalpošanai Viņam: efezieši strādāja Kunga Vārda labā (Atkl. 2:3).</p>
<p>Mūsu grēku piedošana kļuva iespējama pateicoties Kristus augšāmcelšanai.</p>	<p>Ja mēs tam ticam, tad mēs to sludināsim visai pasaulei. Lk. 24:48 vienkārši konstatē, ka apustuļi bija augšāmcelšanās, kas dara grēku piedošanu iespējamu visiem, liecinieki. Paralēlajās vietās Marka un Mateja evaņģēlijos runāts par viņiem doto pavēli iet un sludināt par to visai pasaulei. No tā izriet: ja savā ticībā mēs patiesi esam augšāmcelšanās liecinieki, tad mūsu ticības neatņemama sastāvdaļa ir šīs liecības sludināšana mūsu pašu mazajā pasaulē. Sludināt pavēl pati Viņa augšāmcelšanās. Kad Pēterim jautāja, kāpēc viņš, neskatoties uz stingro aizliegumu, turpina sprediķot, viņš atbildēja, ka paklause Dieva pavēlei sludināt Labo vēsti par Jēzus</p>

Kristus augšāmcēlšanos (Ap.d. 5:29-32). Dievs tādu pavēli nedeva (to deva Kristus), tomēr no visas Pētera pierādījumu loģikas izriet, ka pati Kristus augšāmcēlšanās ir Dieva *de facto* pavēle liecināt par to.

Tāpēc ka caur Kristus augšāmcēlšanos cilvēkiem kļuva iespējama grēku piedošana (1. Kor. 15:17), Pēteris aicina tautu uz grēku nožēlošanu un Kunga darba pieņemšanu caur kristīšanos Viņa nāvē un augšāmcēlšanos (Ap.d. 2:31-38; 3:15,19 “tāpēc”). Glābšana kļuva iespējama tāpēc, ka Kungam tika dots Vārds pāri visiem vārdiem (Ap.d. 4:12 salīdz. ar Flp.2:9). “Dievs devis Savu Kalpu un To sūtījis, lai Viņš jūs svētītu, ka ikviens atgriežas no sava ļaunuma” (Ap.d. 3:26). “Dievs ir uzmodinājis Jēzu ... Viņu paaugstinājis Sev pa labo roku par Valdnieku un Pestītāju, lai vestu (t.i., iedvesmotu) Israēlu pie atgriešanās un grēku piedošanas” (Ap.d. 5:30,31).

Tam, ka Kunga augšāmcēlšanās deva katram, kas savienots ar Viņu caur kristīšanos, iespēju saņemt grēku piedošanu, jānudina mūs sludināt to pasaulei, ja mēs tam ticam. Mācekļiem bija pavēlēts iet sludināt Kristus augšāmcēlšanos un no tās izrietošo grēku nožēlu, piedošanu un kristīšanu.

Augšāmcēlšanās rosina sludināt (1. Kor. 15:14). Kristīšanās “glābj (mūs) ... caur Jēzus Kristus augšāmcēlšanos” (1. Pēt. 3:21 salīdz. ar Rom. 4:21; Kol. 2:13). “Dievs ... mūs, kas savos pārkāpumos bijām miruši, darījis dzīvus līdz ar Kristu” (Ef. 2:5). Ja mēs ticam Kristus augšāmcēlšanai, mēs nožēlosim grēkus, izsūdzēsīm tos un iepazīsīm grēku

<p>Mēs esam atpirkti ar Kristus asinīm.</p>	<p>piedošanas svētību. Tā, ticība Viņa augšāmcelšanai un grēku atzīšana ir savienoti kopā Rom. 10:9,10 kā priekšnoteikums glābšanai. Kristus augšāmcēlās, tāpēc mēs pārstājam grēkot (1. Kor. 6:14). Mēs nevaram tīšām grēkot, ja ticam piedošanai, ko Viņa augšāmcelšana ir nodrošinājusi. Cilvēkiem ir jānožēlo grēki ne tikai tāpēc, ka nāks tiesas diena, bet tāpēc, ka Dievs aicina mūs to darīt, Viņš iedvesa ticību piedošanai <i>uzmodinādams To no mirušiem</i> (Ap.d. 17:30,31). Tukšais kaps un Kunga slavināšanas veidi ir tas, kam jāiedvesmo mūs dziļai personiskai grēku nožēlai un jāliek sludināt Labo vēsti grēcīgajai pasaulei, aicinot to nožēlot grēkus un kristīties, lai arī viņi varētu tapt glābti, pateicoties Kristus augšāmcelšanai.</p> <p>Ja mēs kaut ko saprotam šķīstīšanās ‘mehanismā’, mēs apjautīsim, ka mūsu galīgā atpirkšana, kas sasniegta krustā, būs tikai Kristus atgriešanās laikā. Pēc vairākām nodaļām, kas veltītas pārdomām par Kunga krustu, Pāvils rezumē: “Tā arī Kristus, vienreiz upurēts daudzu cilvēku grēkus atņemt neatkarīgi no grēka, tiks otrreiz redzams par pestīšanu tiem, kas Viņu gaida” (Ebr.9:28). Šeit mēs redzam savienotus kopā divus galvenos principus – ja mēs kaut mazliet saprotam šķīstīšanu un pestīšanu, tad mēs ar prieku gaidīsim otro atnākšanu, lai izpirkšana krustā noslēgtos visā pilnībā (sal. 1. Pēt. 1:13). Pacilātība otrās atnākšanas gaidās, ko uzkurina atziņa, ka tā nesīs krustā iesākto galīgo atpestīšanu, veicinās daudz vieglāku attieksmi pret visu šajā dzīvē</p>
---	--

<p><i>Mūsu dēļ</i> Kristus pieņēma briesmīgo nāvi.</p>	<p>notiekošo.</p> <p>Un tāpēc “vīri, mīliet savas sievas, tāpat kā Kristus ir mīlējis Savu draudzi, pats nododamies viņas labā” (Ef. 5:25). Kristus “nodeva” Savu garu Tēva rokās. Citviet šajā grāmatā mēs parādījām, ka Viņa nāve bija labprātīga, ka Viņš pats atdeva Savu dzīvi, nevis, ka tā Viņam tika atņemta. Un šai paškontroles un pašuzturēšanās augstākajai virsotnei ir kaut kādā veidā jāatspoguļojas mūsu garlaicīgajā ikdienas dzīvē. Viņš pacēla mūsu grēkus, “lai mēs, grēkam miruši, dzīvotu taisnībai; ar Viņa brūcēm (Pēteris tās redzēja) jūs esat dziedināti” (1. Pēt. 2:24). Tāpēc ka atbrīvošanos no grēka pavada Kunga ciešanas krustā, mums arī jāatbrīvojas no tiem, liekot tiem atmirt. Saudzīgi izsakoties, mūsu līdzjušanai Viņa nāvei par mums būtu jāmodina mūsos augstsirdīgas jūtas visādā ziņā. Mudinot korintiešus dāsnu dāvanu pasniegšanai nabagajiem brāļiem, Pāvils centās viņus iedvesmot ar Kristus krustāsišanas aprakstu: “Jo jūs zināt mūsu Kunga Jēzus Kristus žēlastību, ka Viņš, bagāts būdams ir tapis nabags jūsu dēļ, lai Viņa nabadzība kļūtu jums par bagātību” (2. Kor. 8:9). Ņemot vērā to, mums ir jābūt ne tikai dāsniem, dodot no savas bagātības, bet jāpaliek nabagiem savā dāsnumā. Kunga devība nebija finansiāla; tā bija emocionāla un garīga. Un tā, Pāvils saka, kā materiālā tā arī garīgā ziņā mums jāpalīdz mūsu nabagākajiem brāļiem.</p>
<p>Cilvēka</p>	<p>Un tā, mēs nevaram turpināt dzīvot miesīgu dzīvi,</p>

<p>daba/miesa nevar tikt šķīstīta; tā ir jāiznīcina.</p>	<p>cerot, ka mēs tiksīm kaut kādā veidā šķīstīti jeb attīrīti. Mums vismaz ir jāmēģina nomērdēt savu miesu; nevis saņemt piedošanu par tiem pašiem grēkiem un atsākt grēkot no jauna. Bet, pat ja mēs nevaram pārstāt grēkot, mums vajag patiesi gribēt iznīcināt savu miesu, savas miesīgās vēlmes, uzskatot sevi par mirušiem grēkam. Mums tas jādara, tāpēc ka Kristus “uznesa mūsu grēkus Savā miesā pie staba” un avansā izdziedināja mūsu garīgo vājumu. Mums atliek iznīcināt savu miesu, jo Viņš iznīcināja mūsu grēkus (1. Pēt. 2:24).</p> <p>Pēc desmit nodaļām, kas veltītas Kristus asinsizliešanas nozīmes skaidrošanai, Pāvils dedzīgi rezumē:</p> <ul style="list-style-type: none"> - “lai droši varam ieiet svētajā vietā Jēzus asiņu dēļ”, kas ir iespējams tikai caur skaidru grēku piedošanas saprašanu. Mūsu lūgšanām jāklūst par pozitīvu un pacilājošu pieredzi: “ tad tuvosimies patiesīgu sirdi pilnā ticībā, aplacīti savās sirdīs, un atsvabināti no jaunās apziņas”. Pārdomas par attīrīšanos un ticība tam visam stiprinās ticības pārliecību. - “turēsimies nešaubīgi pie cerības apliecināšanas”. Ja ticība krustam ir iespiedusies mūsu apziņā, ja mēs par to domājam ne tikai maizes laušanas reizēs svētdienās, bet katru dienu, mēs nesvārstīsimies. Dabiskā tieksme uzplaiksnīt un atdzist mūsu garīgajos centienos atkāpsies tā brīnuma priekšā, kas tika sasniegts krustā. Tikai ilgstošas pārdomas par krustu var gandrīz mistiskā veidā uzturēt cilvēkā iedvesmas uguni.
--	--

<p>Neskatoties uz to, ka Viņam bija uzkrauta mūsu nožēlojamā daba, Kungs Jēzus Kristus nomira un augšāmcēlās par <i>mani</i>, manis taisnošanas un glābšanas dēļ. Viņa dzīve un nāve tika atdotas manai atpirkšanai par slavu Dievam.</p>	<p>- “un vērosim cits citu, lai paskubinātu uz mīlestību un labiem darbiem, neatstādami savas sapulces, ... bet cits citu paskubinādami un jo vairāk, redzot tuvojamies to dienu” (Ebr. 10:24,25). Arī šeit mācība par šķīstīšanos un otro atnākšanu ir saistītas. Jo skaidrāk mēs apzināsimies, ka tuvākajā laikā Kunga krustāsišanas mērķis piepildīsies mūsu fiziskajā glābšanā, jo ar lielāku iedvesmu mēs domāsim par mūsu brāļu garīgo labklājību. Ja mēs ticam grēku izpirkšanai, mēs centīsimies piedalīties maizes laušanā, apliecinot savu apbrīnu un pateicību Kungam Jēzum.</p> <p>Un tas nozīmē, ka arī man ir jāatdod viss, es apzināti tiekšos uz to, lai tikai brīnumainā kārtā iepazītu šo Cilvēku, kas nomira, lai es varētu tapt brīnumaini glābts. Viņš “miris un dzīvs tapis, lai būtu Kungs pār mirušiem un dzīviem” (Rom. 14:9). Ja mēs ticam Viņa augšāmcelšanai un paaugstināšanai par Valdnieku, tad Viņš kļūs par mūsu dzīves Valdnieku, par katra mūsu sirds puksta Valdnieku. Mēs nomirām un augšāmcēlāmies ar Kristu, ja mēs patiesi ticam tam, ka Viņš ir mūsu pārstāvis un mēs esam ar Viņu saistīti, tad Viņa brīvība un uzvaras sajūta pārņems arī mūs. Tas ir līdzīgi vainīgajam asinsizliešanā, kurš, redzējis Augstā Priestera nāvē savas pelnītās nāves skatu, tiek atbrīvots no ierobežojuma atrasties glābšanas pilsētā (4. Moz. 35:32,33). Tāpēc ka Kristus patiesībā augšāmcēlies, un mēs esam ar to saistīti, mums it <i>tā dēļ</i> jāatturas no grēkošanas, jāšķiras no sliktas kompānijas un jāklūst</p>
---	---

pilnīgākiem Tā Kunga darbā (1. Kor. 15:34,58). Kunga nāves pārstāvnieciskā daba nozīmē, ka mums jāapņemas izdzīvot Viņa krustāsišanas apņemšanos, cik vien mēs to spējam; izdzīvot iztēlē Viņa ceļu, nonākot līdz tam momentam, kuru mēs *zinām*, ka nevarētu pārvarēt, un tad patiesā apbrīnā un pateicībā apjaust krusta glābšanas brīnumu. “Tā kā viens ir miris par visiem, tātad visi ir miruši. Un Viņš mira par visiem, lai tie, kas dzīvo, nedzīvo vairs sev pašiem, bet Tam, kas par viņiem miris un uzmodināts (2. Kor. 5:14,15). Spēcīgs komentārs: “Apzināšanās, ka tu esi iekļauts Kristus upurēšanās nāvē tās pārstāvnieciskās dabas dēļ, liek tev uzņemties upurēšanās dzīvi, it kā sevī iztēlojoties krustāsišanu” (W.F. Barling, *The Letters to Corinth*). Tāds ir patiesas, sevī izdzīvotas kristīšanās spēks. Ja nu mēs esam ar Kristu nomiruši un augšāmcēlušies, mēs būsīm nomiruši pasaulīgajām lietām (Kol. 2:20; 3:1). Tāpēc Pāvils apgalvoja, ka lielākais pierādījums Kristus augšāmcelšanai no mironiem ir izmaiņas viņa raksturā (Ap.d. 26:8 un tālāk). Tas bija “augšāmcelšanas spēks”, kas darbojas arī mūsos. Jēzus Nācarieša nāve un augšāmcelšanās ir ne tikai mums zināmi vēstures fakti; ja mēs tiem patiesi ticam, tajos mīt maksimāls parveidošanas spēks.

1.6 PASAUĻU SADURSME

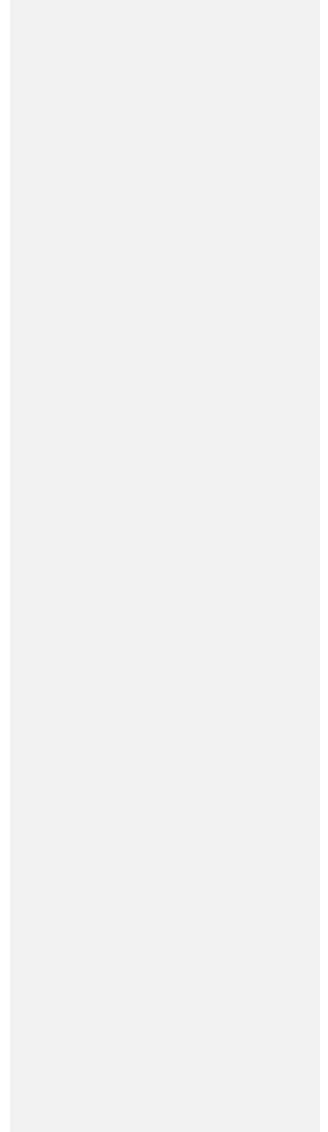
Konflikts, agresīva sadursme ar “šo pasauli”, vadoties pēc Bībeles, ir neizbēgama. Un ne vien neizbēgama, bet arī nepieciešama kā ļoti svarīgs mūsu atpirkšanas posms. Mums ir jānošķiras no pasaules, un tikai *tad* Dievs varēs mūs pieņemt (2. Kor. 6:17). Ar kristīšanos tiek nomazgāti ne tikai mūsu iepriekšējie grēki, tā arī atdala mūs “no šīs samaitātās cilts” (Ap. D. 2:40). Bez svētas dzīves (atdalīšanās) neviens neredzēs To Kungu (Ebr. 12:14). Kungs Jēzus nomira, lai atdalītu mūs no šīs pasaules, lai izveidotu no mums jaunu tautu un nāciju, kas dzīvotu Viņa un nevis šīs pasaules pārvaldībā (Tit. 2:14 salīdz. ar 2. Moz. 19:5). Lūk, cik tas ir svarīgi! Mozus likumā bieži sastopamais ebreju vārds, kuru tulko kā ‘nogriezt /atdalīt’ tulko arī kā ‘noslēgt’ derības ar Dievu. Derības noslēgšana ar Dievu prasa atdalīšanos no pasaules, no miesas. Jēkabs šo domu izsaka skaidrāk par skaidru: “Kas nu gribētu būt pasaules draugs, tas nostājas par Dieva ienaidnieku”. Neviens, pat ateists, neteiktu, ka viņš ienīst Dievu. Bet tieši tā Dieva priekšā izskatās mūsu draudzība ar šo pasauli. Sievietes dzimums un čūskas dzimums jau pēc savas dabas ir pretstatā viens otram. Starp cilvēku un čūsku ir mūžīga opozīcija; starp šiem diviem nav trešā kompromisa ceļa. Sekojoši, nepieciešamība ‘atdalīties no šīs pasaules’ var kļūt par tik ikdienišķu saukli, ka tas zaudē savu nozīmi, dažbrīd iegūstot pat negatīvu skanējumu; un jāsaka, to itin bieži uztver kā simbolisku atdalīšanos pretēji Dieva iecerētajai atdalīšanās idejai. Mums arī jāapzinās, ka viegli ir atdalīties no pasaules tajos brīžos, kad mums tas ir izdevīgi. Mums var nepatikt, piemēram, kafejnīcu

apmeklēšana, vai kino; mums varētu būt grūtības kontaktu izveidošanā ar cilvēkiem ... un mēs to varam attaisnot ar vārdiem par 'atdalīšanos no pasaules', kaut gan mūsu sirdis patiesībā tā arī paliks neatdalītas Dievam.

No ... lai

Svētums nozīmē atdalīšanos *no* un atdalīšanos *lai*. Atdalīšanās nav tikai kaut kas negatīvs, tai ir arī būtiski pozitīva nozīme. Mēs atdalāmies *no* šīs pasaules, *lai* pievienotos Dieva Valstības lietām. Atdalīšanās *no* šīs pasaules notiek dabiski un pati par sevi, *lai* mēs varētu pievienoties pie tā, kas ir Dieva. Tā nav daļa no krusta, kas ticīgajam jānes, vai viņš to grib vai nē. Kā visa garīgā izaugsme, tā ir nemākslota; pie televizora pavadītās stundas *dabiski* noplok (līdz nullei?); draudzība ar šo pasauli *pamazām* izčākst; mūsu ģērbšanās stils, tas, uz ko mēs ceram un par ko runājam ... tas viss izmainās laika gaitā. Izraēlu izveda no Ēģiptes caur Sarkano jūru (salīdz. ar kristīšanos), lai viņus ievestu apsolītajā zemē (5. Moz. 6:23). Ābrahāmam bija teikts iziet no savas zemes, un viņi paklausīgi *izgāja, lai dotos uz* Kānaāna zemi. "Un tie nogāja uz Kānaāna zemi" (1. Moz. 12:1,5). Tādam ir jābūt arī mūsu dzīves ceļam, lai mēs beidzot, Kungam Jēzum atgriežoties, pēc aicinājuma *izietu*, lai satiktu līgavaini un kopā ar Viņu *ieietu* kāzu dzīrēs (Mt. 25:6,10).

Dieva pasaule

Dieva interešu centrā ir ticīgie. Viņam Viņa pasaule ir ticīgie. Pāvils, runājot par Maķedoniju un Ahaju, domā tikai Maķedonijas un Ahajas ticīgos (Rom. 15:26). Rakstos bieži izskan, ka augšāmcelti tiks "visi". Rom. 2:6-9 ir teikts, ka otrās atnākšanas laikā tiks tiesāts "ikviens", kaut arī mēs zinām, ka "ikviens" netiks celts tiesai. Bet Dievam un Jēzum Kristum "visi" nozīmē ticīgie. "Visi" ir baznīcas nosaukums vēstulēs efeziešiem un kolosiešiem un "visi" 1. Kor. 8:1, acīmredzami, nozīmē jebkuru ticīgo. Kristus teica, ka Viņš nelūdz par visu pasauli, bet tikai par tiem, ko Dievs Viņam devis. Tāpat arī Pāvils vairākas reizes izsakās, ka "visi" augšāmceltie piecelsies glābšanai. Tomēr, kā mēs zinām, tas tā nav. Problēma atkrīt, ja ar "visiem" saprotam tikai ticīgos. Rom. 3:19 ar "visu pasauli" domāti tikai tie, "kas stāv zem bauslības" un ir atbildīgi Dieva priekšā. Kungs Jēzus aiznesa "pasaules" grēkus, tomēr jūdi turpināja mirt savos grēkos, tāpēc "pasaule", kuras grēki tika aiznesti, ir ticīgo pasaule. "Manā priekšā lieksies visi ceļi, un visas mēles atzīsies Dievam. Tātad ikviens no mums atbildēs Dievam par sevi" (Rom. 14:11,12) – ir vēl viens piemērs tam, ka ar "ikviens" ir domāti tie, kas ir atbildīgi Dieva priekšā. "Jo ir atspīdējusi žēlastība, kas nes pestīšanu visiem cilvēkiem" (Tit. 2:11), protams, ka ne ikvienam reiz dzīvojušam, bet "visiem" no jaunās radības. Kungs Jēzus baudījis nāvi "par visiem" (Ebr. 2:9) – par visiem, kas kristījušies Viņa nāvē. "Dievs ... Kristū ... salīdzināja pasauli ar Sevi", iegūstot piedošanu mums (2. Kor. 5:19) – mēs esam "tā pasaule", kas tika salīdzināta ar Dievu. Mēs esam "visi", kas šķīstīti Viņa asinīs (Ebr. 9:22). 1. Kor. 4:9 Pāvils it kā atdala "pasauli" no "cilvēkiem", ar "pasauli" domājot 'ticīgo pasauli'. Kungs "Sevi pašu ir nodevis par atpirkuma maksu par visiem" (1. Tim. 2:6), kaut gan tikai mūs, atpestītos, Viņš izpirka no grēka kundzības (Lk. 1:68; Tit. 2:14; 1. Pēt. 1:18-21; Atkl. 5:9; 14:3,4).

Jes. 60:1 teikts par gaismu, kas aust pār Ciānu, it kā Ciāna Dievam būtu visa zeme. No Ps. 89:13 redzams, ka Dievs nosaka debess puses no centra, kas ir Jeruzaleme: "Tu esi radījis ziemeļus un dienvidus; Tābors (rietumos) un Hermons (austrumos) gaviļēs teic Tavu Vārdu". Analóģiski, ļoti bieži, lai norādītu rietumus, tiek lietots vārds "jūra" (Joz. 16:5,6); Ecēh. 42:19). "Austrumi" tiek lietoti, runājot par Persiju, Midiānu un zemēm uz austrumiem no Jeruzalemes (Ec. 25:4; Mt. 2:1); "dienvidi" par Ēģipti, uz dienvidiem no Kānaānas (Jer. 13:19; Dan. 11:5) vai par Negevu, kalnaino zemi uz dienvidiem no Jeruzalemes (1. Moz. 12:9; 13:1,3; Ec. 20:46,47); "ziemeļi" norāda uz Babiloniju (Jer. 1:13-15 utt.).

Kungs Jēzus Savu dzīvi atdeva par pasaules dzīvību (Jņ. 6:51), tomēr tikai tie, kas uzņem Viņa vārdus un apzinās Viņa krusta patieso nozīmi, saņems šo dzīvību; tādēļ "pasaule" attiecas tikai uz ticīgajiem. Viņu dēļ (un mūsu dēļ, pēc Viņa žēlastības), pat ne to dēļ, kas atsaucās, bet galu galā atkrita, Kungs Jēzus atdeva Sevi visu. Viņam "pasaule" esam mēs. Nesadrumstalosim Viņa mīlestības vienreizīgumu un to brīnumu, ka Viņš mūs ir aicinājis. Mums būtu jājūtas dziļi saviļnotiem par to, ka mēs esam aicināti Dieva pasaulē, Viņa redzes lokā. Viņš pat radīja dažādu barību, "lai ticīgie un patiesības atzinēji saņemtu (to) ar pateicību" (1. Tim. 4:3), radīja to mums, bet ne visai pasaulei, un tāpēc to pieņemot, mums vajag pateikties Viņam par šo dāvanu.

Tātad "visi" *mūsu* pasaulei piederošie ir tie, kas sastāda Dieva pasauli, kā tā ir šeit definēta. Un ja mēs Viņam esam "viss", tad arī Viņam un Viņa patiesībai ir jābūt "visam" priekš mums: gaisam, ko mēs elpojam, ikviena mūsu

lēmuma virzītājspēkam. Kur mēs dzīvojam, cik pieejama mūsu dzīves vieta ir citiem ticīgajiem, kur un ko mēs studējam, cik daudz laika tērējam, lai nopelnītu tās papildu, kas nav pirmās nepieciešamības, lietas dzīvē ... ja Patiesība mums ir “viss”, Dieva Valstības perspektīva pilnīgi dabiski stāvēs pāri visām šīs pasaules lietām.

“Lai ar pasauli netopam pazudināti...”

Taču no tā izriet arī spēcīgs un bargs secinājums. Derību ar Dievu pārkāpušie Dieva priekšā kļūst par šīs pasaules locekļiem. Tā, Mozus pravietoja par Izraēla atkrišanu: “Pret Viņu ir apgrēkojušies; tie nav Viņa bērni, bet, sev par kaunu, nikna un netikla cilts” (5. Moz. 32:5). Tajos pašos vārdos Pāvils apraksta pagānisko pasauli (Flp. 2:15). Par no Dieva atkāpušos Izraēlu tiek runāts kā par pagāniem, tāpēc tiesas dienā jaunā Izraēla atraidītie tiks notiesāti kopā ar šo pasauli (1. Kor. 11:32), saņemot “algu līdz ar neticīgajiem” (Lk. 12:46). Tas Kungs apsmies un pasmiesies par pagānu tautām, kas ceļas pret Viņu pēdējās dienās (Ps. 2:4), tāpat kā arī par Izraēlu, kas noraidījuši Viņa augstāko gudrību (Sal. Pamāc. 1:26). Ja mēs neesam no šīs pasaules atdalīti šodien, ja mēs neiziesim no Bābeles, tad tiksīm pakļauti notiesāšanai kopā ar to Tiesā (Atkl. 18:4). Tā, par pirmtēlu nākošajai notiesāšanai kļuva tas, ka no Dieva atkāpusies Izraēla tika nodota tam pašam liktenim kā tai apkārtesošās pagānu tautas (Jer. 4:7). Izraēls pielūdza Bābeles elkus, tāpēc arī tika aizsūtīts tur, kur bija viņu sirdis, kopā ar Baalu, viņu elku. Tāpat arī m.ē. 70.gada tiesas dienā atraidītie jūdi tika aizsūtīti par vergiem uz Ēģipti. Par viņu notiesāšanu runā tā, it kā atpestīšana no pasaules, kas viņiem bija dota, būtu anulēta. Mācekļiem

vajadzēja nokratīt putekļus no savām kājām par liecību neticīgajam Izraēlam (Mt. 10:14; Mk. 6:11; Ap.d. 8:51), kas atbilda rabīnu mācībai, pēc kuras pagāniskās zemes putekļi apgānīja jūdu. Tāpēc arī Labo vēsti nepieņēmusī Izraēla bija pielīdzināma pagāniem. Atkal un atkal pravieši runā par Izraēlas notiesāšanu tāpat kā par apkārtējo tautu notiesāšanu. Vēsts bija nepārprotama: ar atraidīto Izraēlu būs tas pats, kas ar pagāniem. Tā, Joēls apraksta siseņu uzbrukumu Izraēlai tāpat kā tas aprakstīts, siseņiem aplājot Ēģiptes zemi (Joēls 2:2,20 = 2. Moz. 10:14,15,19). Izraēliešu siržu nocietināšanās ir salīdzināta ar faraona sirds nocietināšanos (1. Sam. 6:6). Kā ūdeņos tika iznīcināti ēģiptieši, tā tiks iznīcināti arī izraēlieši (Am. 9:5-8). Kā ar vātīm bija samaitāta faraona sirds, tādas pašas nelaimes skars izraēliešu sirdis (1. Ķēn. 8:38). Kā Ēģipte bija kā niedre, tā arī Izraēla (1. Ķēn. 14:15). Kā faraons tika nodots ienaidnieku rokās, tā notiks arī ar Izraēlu (Jer. 44:30).

Bet pat ja mēs ārēji esam atdalīti no pasaules, mēs tomēr varam turpināt iet tās ceļus un tad tiksīm notiesāti kopā ar to. Jēzus teica, ka labāk uzkārt kaklā dzirnakmeni un nogremdēt jūrā tādu ticīgo, kas ir par klupšanas akmeni savam brālīm (Lk. 17:2). Tieši tā tika notiesāta Bābele (Atkl. 18:21). Tas, kurš nepazīst mīlestību eklēsijā, ir padots tai pašai notiesāšanai, kā šī mīlestību nezinošā pasaule, kuras gars viņam piemīt. Bet mums vienmēr ir izvēle: vai nu pakļūpot uz akmens/Kristus, sadauzīties vai arī lepmi turpināt dzīvot pasaulīgo dzīvi, nelaužot mūsu miesas diktēto ceļu, kamēr ar Kristus atnākšanu mēs netiekam sašķaidīti (Mt. 21:44). Tā ir atsauce uz cilvēku valstību satriekšanu pīšļos otrās atnākšanas laikā. Kungs Jēzus

teica, ja mēs nelaužam savu miesas kārību tagad, tad tiksīm notiesāti kopā ar pasauli un satriekti kopā ar to.

Pasaļu sadursme

Rakstus caurstrāvo pretnostatījums starp šīs pasaules valstīm un Dieva Valstību. Pēc pirmās eklēsijs izveidošanas pirmā gadsimta Jeruzalemē Apustuļu darbos tiek uzsvērts saasinātais konflikts starp eklēsiju un šo pasauli. Mūsu pirmā gadsimta brāļu raksturīga īpašība bija "vienprātība" (Ap.d. 1:14; 2:1,46; 4:24; 5:12; 15:25), tomēr arī pasaule "vienprātīgi" darbojās pret viņiem (Ap.d. 7:57; 12:20; 18:12; 19:29). Divas sievas no Salamana Pamācībām arī pirmajā skatījumā ir līdzīgas viena otrai – mulķība parodē gudrību. Kā vienai no lūpām plūst medus un eļļa (Sal. Pamāc. 5:3), tā arī otrai (16:24). Rabsaks solīja jūdiem Asīrijas ķēniņvalsti, kur katrs sēdēs zem sava vīna un vīģes koka, apzināti parodējot Mihas tā laika pravietojumus par gaidāmo Dieva Valstību (Jes. 36:16 salīdz. ar Mih. 4:4). Asīrijas ķēniņvalsts bija nodibināta kā parodija Solomona ķēniņvalstij, kas bija Dieva ķēniņvalsts (1. Ķēn. 4:25; 2. Laiku 9:8). Ja paskatās uz zvēru aprakstu – šīs pasaules valstību tēliem – to raksturojumā lietoti tie paši vārdi, kas raksturo Kungu Jēzu un *Viņa* Valstību. Atklāsmes (1) sākuma skatā mēs redzam Kungu Jēzu slavā pēc Savas augšāmcelšanās, taču šī apraksta elementi sastopami visur Atklāsmes grāmatā zvēru aprakstā. Lieta tā, ka tie visi ir anti-Kristi. Kunga balss ir kā lielu ūdeņu balss (Atkl.1:15), bet pūķim, šķiet, bija tāda pat balss (Atkl. 12:15). Četri valstību zvēri no Daniēla 7 ir četru dzīvo būtnu – ķerubu parodija (Atkl. 4:6). Atraidītais, tas, kurš uzcēla lielākās labības klētis, tā viņam veicās, būtu domājais, ka

saņēmis Dieva svētību (Sal. Pamāc. 3:10). Pastāvēja nežēlīgs un prātus mulsinošs sajaukums starp ļauno un taisnprātīgo. Faktiski arī Izraēls kļuva par šī sajaukuma upuri, kad sāka aprakstīt Ēģipti, no kuras tie bija izvesti, kā zemi, kur tek piens un medus (4. Moz. 16:13). Un arī mums piemīt šī tendence iedomāties, ka mums apkārtesošā pasaule arī ir tā Dieva Valstība, vienīgais, uz ko būtu vērts tiekties.

Zvēri

Pūķim ir eņģeļi (Atkl. 12:9).

Viņš tēlaini nolaižas no debesīm uz zemi (12:10).

Runā par mums dienām un naktīm Dieva priekšā (12:10).

Uz galvas ir vārds (13:1).

Viņam dota vara, spēks un tronis (13:12).

Dara lielas brīnuma zīmes (13:13).

Tam uzticīgajiem ir zīme uz pieres un rokas (13:16; 20:4).

Visa pasaule pielūdz zvēru (13:12).

Viņa sekotāju skaits –kā jūras smiltis (20:8).

Viņi visi ir vienprātīgi (17:13).

Sieva tērpta purpurā un sarkanā audumā ar zelta kausu rokā (17:4).

Zvērs bija un atkal būs (17:8-11); atsauce uz Jahves vārdu.

Līdzīgi tam arī Bābele ārēji atdarina Kristu un Dieva Valstību.

Bābele

Bija jaunpievērstie un pravieši (Jer. 50:36,37).

Kalns (Jer. 51:25).

Vareni izpleties un auglīgs koks, zem kura zariem var atrast patvērumu (Dan. 4:17); Daniēla laikabiedrs pravietis Ecēhiēls ar tiem pašiem vārdiem apraksta īsto Dieva Valstību (17:23), it kā piedāvājot Izraēlai izvēli starp patieso Valstību un parodiju uz to.

“Lielā Bābele” (Dan. 4:27) ar bieziem mūriem (Jer. 51:58), ar straumēm un avotiem tajā (Jer. 51:36).

“kas nospieda ļaudis nežēlīgā verdzībā ... kura priekšā trīcēja zeme un drebēja ķēniņu valstis (Jes. 14:6,16).

Auseklis/ rīta zvaigzne (Jes. 14:12).

“Visas zemes lepnums” (Jer. 51:41).

Gribēja uzcelt savu troni augstāk par Dieva zvaigznēm (Jes. 14:13).

Bābeles ķēniņš – Mans kalps (Jer. 25:9).

“Viņš nokāva, ko vien viņš gribēja, un arī dzīvu atstāja, ko gribēja, un tāpat pazemoja, ko vien viņš gribēja” (Dan. 5:19).

Bābeles ķēniņvalsts bija redzama līdz pašam pasaules galam (Dan. 4:8) un ietvēra sevī tautas, valodas un visas zemes ciltis (Dan. 3:31).

Bābeles, mēdiešu un persiešu ķēniņu likumi neizmainījās (ebr. – bija mūžīgi), Dan. 6:8.

Deva Izraēlam ķēniņu, ko nosauca par ‘Cedekiju’. ‘Jahve – mūsu taisnība’ – viltus Kristus, kas ir Izraēla patiesais “Jahve mūsu taisnība” (Jer. 23:6).

Bābeli “atmodināja” Dievs (Hab. 1:5,6).

Tā apģērbta samtā un purpurā (Atkl. 18:16).

Tā teica: “es esmu tāda, citas tādas nav nevienas!” (Jes. 47:8).

Tajā spēlē uz cītarām, tāpat kā arī Dieva Valstībā (Atkl. 14:2 salīdz. ar 18:2).

Būtībā ir tāda, ka mums pastāv izvēles iespēja starp divām Valstībām: cilvēku ķēniņvalstis un Dieva Valstība. Pasaule ap mums attēlo sevi, it īpaši dažāda veida reklāmās, par īstu paradīzi, patieso Valstību. 'Aproģinoties pie mums, jūs gūsiet patiesu mieru' ... 'Smēķējiet šīs markas cigaretes, un jūsu dzīve kļūs svētlaimīga'. Šī pasaule izdara uz mums spiedienu, daudz spēcīgāku nekā to apjaušam, lai liktu mums atteikties no patiesās Valstības par labu viltus valstībām. Nepieredzējušam pat ļaunie var izlikties par taisnprātīgiem.

Tā, piemēram, tas cilvēks, kuram tā veicās, ka viņam bija jāceļ lielākas labības klētis savai bagātīgajai ražai, *šķīta* saņemam taisnprātīgo svētību (Sal. Pamāc. 3:32). Bet tuvojas šo divu pasaulu, divu Valstību nenovēršamā sadursme Kristus atnākšanas laikā. Akmens sadauzīs tēlu un sašķaidīs šīs ķēniņvalstis smalkās druskās. Tad iedegsies Dieva dusmība pret šo pasauli (Joēla 4:2,13,16; Ecēh. 38:18;22; 39:17.20), kā arī šīs pasaules dusmas un nīknums pret Dievu un Viņa tautu. Tautas iedegsies dusmās, un nāks arī Dieva dusmība (Atkl. 11:18). Sods pār viņiem nāks tad, kad viņu nelikumības sasniegs noteiktu līmeni (salīdz. Sodomu un amoriešus 1. Moz. 15:16). Tas nozīmē, ka Dieva tautas vajāšana no šīs pasaules tautu puses pēdējās dienās ir gandrīz neizbēgama. Saspīlējums starp ticīgajiem un pasauli pieaugs. Par pēdējo politisko krīzi Izraēlā noteikti kļūs sadursme starp miesu un garu, starp čūsku un sievu. Kad tautas sapulcēsies kopā kulšanai (Atkl.16:16), kopā ar tām pulcēsies arī ticīgie (Mih. 4:12; Mt. 3:12). Tautu sodīšana liesmojošajā Dieva ugunī kļūs arī par Tiesā atraidīto sodu – tie atkal savienosies ar šo pasauli, no

kuras viņi pēc būtības arī nemaz nebija atdalījušies. Šis notiesāšanas princips skaidri izskan Rakstos (kaut arī tas, kā tas izpaudīsies tiesas dienā, dod vielu pārdomām).

Visam tam būtu jādod mums pietiekami spēcīgu motivāciju, lai atdalītos no cilvēku valstības, kas strauji un neapturami virzās pretī savai pēdējai sadursmei ar Dieva Valstību. Bet, kā jau mēs minējām sākumā, lai tas notiktu, mums ir ciešāk jāpievienojas tam, kas ir Dieva. Atdalīšanās, kas īstenojas mūsos, ir pamatos īpašs, svēts *domāšanas* veids. Tomēr mums neizvairīties no šīs pasaules ielaušanās mūsu dzīvē. Ir gadījumi, kad mums gribot negribot nākas piedalīties šīs pasaules lietās. Patiesi, jau tas vien, ka mēs esam mirstīgi pēc dabas nozīmē, ka mums ir jādzīvo *šajā* pasaulē, kaut arī garīgi mēs nepiederam pie tās. Aizdomājieties par trīs Daniēla draugu galvas apsējiem (daļa no kaldeju apgērba; Dan. 3:21), par to, kā Mozus pēc izskata neatšķīrās no ēģiptiešiem (2. Moz. 2:19) un kā Pašam Kungam Jēzum bija jūda izskats (Jņ. Ev. 4:9). Vai arī kā Naamans turpināja kopā ar savu kungu iet uz pagānu templi, tam pielūdzot elkus (2. Kņ. 5:18). Iedomājieties visas tās sarežģītās situācijas, kas bija jāpārdzīvo Jāzepam kā Ēģiptes premjērministram, pagānu virspriestera znotam. Vai arī par Jāņa Kristītāja pievērstajiem karavīriem, kuriem bija jāveic savs darbs, nepielietojot varmācību (Lk. 3:14). Vai arī par Kornēliju, kas atgriezās pie saviem centuriona pienākumiem. Šiem cilvēkiem, droši vien, gribējās kaut kādā veidā izkļūt no šiem posteņiem. Padomājiet par Daniēlu. Viņš ķēniņa galmā ieņēma pašu augstāko posteni ... tomēr pēc pāris gadiem tajā pašā galmā maz kurš atcerējās viņa vārdu.

Tad atkal viņš ieņem augstu posteni; un dažus gadus pēc tam neviens neliekas par viņu dzirdējis. Jādomā, ka viņš pats pielika visas pūles, lai izvairītos no kompromitējošām situācijām, lai paliktu ēnā pēc visu šo virsotņu sasniegšanas. Un tā, studentam, kad viņu ielūdz uz apšaubāma rakstura ballīti, brālim, kad to vedina uz iedzeršanu kāda ģimenes locekļa bērēs, ierēdnim, kad viņu lūdz 'piesegt' kāda kolēģa grēciņus, sievai, kuras neticīgais vīrs velk viņu šīs pasaules purvā ... kaut kādā veidā centieties atrast izeju. Izvairieties no tā, tāpat kā Daniēls, lai ko tas jums maksātu. *Izvairieties no divdomīgām situācijām.* Izgriezieties no tām. Eklēsisijas bāreņu un atraitņu apmeklēšana pasargās mūs no aptraipīšanās šīs pasaules dubļos, mūsu tuvība eklēsisijai atdalīs mūs no šīs pasaules (Jēk. 1:27).

Un Dievs iesvētīs jūs šai izešanā no pasaules. Viņš teica Savai tautai, lai tā izietu no Bābeles vides, lai tā atdalītos no tās un atgrieztos Viņa zemē un Valstībā (Jes. 48:20; 52:2; Jer. 50:8; Cah. 2:7). Bābele piedāvāja viņiem mierīgu un drošu dzīvi, bagātību un sabiedrību, kas tos pieņēma (Esteres 8:17; 10:3), piedāvāja celt mājas, lai tajās dzīvotu (Jer. 29:5). Un viņus aicināja atstāt to visu, lai pa bīstamiem ceļiem atnāktu pie Izraēlas drupām. Jaunajā Derībā šie izraēlieši ir par piemēru mums mūsu nošķiršanās ceļā no pasaules (2. Kor. 6:17; Atkl. 18:4). Tie, kas izšķirās paklausīt Dieva pavēlei un iziet no Bābeles, saņēma Dieva svētību: Viņš nostiprināja viņos *vēlēšanos* atgriezties un atjaunot Jeruzalemi, kā arī rosināja ķēniņa Kīra garu izdot dekrētus, kas palīdzētu to īstenot (Ezra 1:2-5). Un tas pats Kungs Izraēlas Dievs gaida, lai svētītu mūs katrā mūsu

atdalīšanās rīcībā no šīs pasaules, lielākā vai mazākā. Viņš gaida, lai pieņemtu mūs kā mīlošs Tēvs pieņem Savus dēlus un meitas (2. Kor. 6:18).

1.nodarbība

JAUTĀJUMI PĀRDOMĀM UN APSPRIEŠANAI

1. Kāpēc jūs kristījāties?
2. Kura no Evanģēlija mācībām vai prasībām bija visgrūtāk saprotama vai atzīstama?
3. Vai jūs izjutāt kaut kādas izmaiņas pirmajos sešos mēnešos pēc kristīšanās?
4. Cik liela ir jūsu pārliecība par to, ka jūs būsiat Valstībā:
  - a) 100% pārliecība
  - b) Dažkārt 100% pārliecība
  - c) Tiesā jūs 'cerat uz to labāko'
  - d) Jūs esat pārliecināti, ka jūs tur nebūsiat.
5. Sadaļa "Pamatu spēks" satur virkni Bībeles mācības nolikumu un no tiem izrietošos secinājumus ikdienas dzīvē. Vai jūs tiem varētu pievienot vēl vienu vai divus?

2.nodarbība

DIEVBIJĪBAS PRINCIPI

2.1 ŅEMT SAVU KRUSTU

Kungs Jēzus Kristus vairākas reizes ir teicis par krusta ņemšanu un sekošanu Viņam. Tā ir dzīve, kurai jūs sevi veltījāt kristoties; jūs vismaz mēģinājāt ņemt uz sevi savu krustu. Šausmas un šoks, ko radīja šie Viņa vārdi, neapšaubāmi daudz spēcīgāk nekā uz mums iedarbojās uz 1.gadsimta ticīgajiem. Viņu pieredzē bija cilvēku pirmsnāves agonijas vērošana, kad tie nesa savu krustu uz soda vietu, kur viņus pienagloja pie tā. Un Kungs Jēzus aicināja cilvēkus pašiem uzņemties to darīt. Ideja par krusta ņemšanu piedāvā apzinātu, brīvprātīgu ticīgā vēlēšanos pašam sevi šajā dzīvē sist krustā. Tāpēc, krusta uzņemšana nenozīmē tikai pasīvu samierināšanos ar dzīves likstām.

Vārdi “Ņem uz sevi savu krustu un staigā Man pakal” (Lk. 9:23) aicina mūs nest Jēzus krustu kopā ar Viņu (salīdz. ar Mt. 11:29: “ņemiet uz sevi Manu jūgu”). ‘Ņemt’, ‘uzņemt’ grieķu tekstā nozīmē ‘aiznest’ par Jēzu, Kurš nesa uz sevis mūsu grēkus. Stronga skaidrojošā vārdnīca saista tos ar nozīmi “(grēku) izpiršana”. Ar saistību starp *mūsu* krusta ņemšanu/uzņemšanu un mūsu grēku izpiršanu caur Kristu ir jāsaprot, ka Viņa krusta iedarbība uz mums ir atkarīga no mūsu ikdienas “krusta uzņemšanas”. Tādēļ būtiski ir lai mēs

“ņemtu uz sevi savu krustu”, ja gribam, lai Viņš izpirktu mūsu grēkus.

Protams, mēs nevaram burtiski ņemt un nest Jēzus krustu. Tāpēc krusta ņemšanai jāattiecas uz mūsu nostāju; tā ir paralēle ar atsacīšanos no visa, kas mums pieder (Lk. 14:27,33), kas neapšaubāmi ir pavēle, kas attiecas uz mūsu domāšanas veidu. “Ņemt”, ‘uzņemt’ un arī ‘pārņemt’, kad mēs lasām par Jēzus jūga pārņemšanu, t.i. mācīties no Viņa (Mt. 11:29). Ņemt Kristus krustu, ņemt Viņa jūgu nozīmē iemācīties no Viņa, iepazīt Viņu. Bet vai mēs izjūtam kādu *sāpi* iepazīstot Kristu? Mums būtu tā jāizjūt, jo krusts bija maksimālais sāpju simbols, un krusta uzņemšana ir Viņa jūga, zināšanu par Kristu pārņemšana.

Krusta uzņemšanas konteksti

Iztirzāsim kontekstus, kuros Kristus runā par krusta ņemšanu:

- (1) Lk. 9:23-26 Jēzus saka pūļiem, kas ap Viņu sapulcējušies, ka viņi ir atnākuši aizraujošo maizes un zivju brīnumu dēļ. Kungs saka: ‘Nesekoiet man maizes un zivju dēļ; ņemiet Manu krustu!’
- (2) Bagātais jaunais cilvēks izteica vēlēšanos paklausīgi sekot Jēzum visā, bet nespēja šķirties no savas bagātības. Dotajā kontekstā, kad Jēzus lūdz izdarīt to, kas bija visgrūtākais šim cilvēkam, Kungs runā par krusta uzņemšanu – bagātības atstāšanu, kas izrādījās pats grūtākais pārbaudījums.
- (3) Pavēle par krusta ņemšanu Mt. 10:38 atrodas Kristus ģimenes problēmu aprakstā, kuras radīsies,

atsaucoties uz Viņa vārdu. Acīmredzot, bija cilvēki, kas izteica vēlēšanos sekot Viņam, ja tas nenovedīs pie ģimenes saišu sairšanas; bet tieši šajā nozīmē Kristus lūdz viņus ņemt savu krustu.

Visos šajos gadījumos cilvēki bija gatavi sekot Kristum – ja tas neskāra kādas viņu intereses. Viņi nevēlējās pieņemt apzinātus lēmumus, kas būtu pretrunā ar viņu dabiskajām nosliecēm un ar viņu apkārtējo vidi. Bet tieši tas jau arī ir domāts ar krusta ņemšanu un tas ir būtiski svarīgs nosacījums mūsu identifikācijai ar Kristu. Ļoti viegli ir kalpot Dievam, ja tas nemaina mūsu dzīves veidu, ir viegli pildīt dievišķos principus, ciktāl tie sasaucas ar mūsu personīgajām interesēm. Tā rīkojoties mēs apmānām paši sevi, domādami, ka piekopjam aktīvu garīgo dzīvi, kad būtībā nekad neejam pret vēju, nekad neuzņemamies Kristus krustu. Izraēls bija sazarots vīnogulājs, bet neauglīgs Dieva acīs, tāpēc ka tie garīgie augļi, kas tiem bija jānes, aizgāja personīgo vajadzību apmierināšanai (Hoz. 10:1; sk. pilnīgāk par šo tēmu 2.13.nodaļā).

Pretēji savām nosliecēm

Salamanu var minēt kā piemēru. Viņš mīlēja celtniecību un arhitektūru (Sal. Māc. 2:4-6; 2. Laiku 8:4-6), tāpēc tempļa celšana Izraēla Dievam bija kaut kas tāds, kas sakrita ar viņa vēlmēm. Tomēr, kad bija jāpilda skaidrais norādījums nevirot zirgu vai sievu skaitu, Salamans to vienkārši ignorēja. Līdzīgi tam, Izraēls bija tik ļoti nobēdājies, kad zaudēja templi: “*Mūsu skaistais un svētais nams, kur mūsu tēvi Tevi slavēja, ir kritis ugunij par laupījumu, un viss, kas mums dārgs, ir drupās!*” (Jes. 64:11). Tas bija *Dieva* nams,

ne Izraēla. Viņi sēroja par tā zaudējumu vairāk tāpēc, ka tas bija viņu vēlmju izpausmes, viņu pašu būtības atspoguļojums, nevis Dieva pielūgsmes veids.

Pilnīgs pretstats tam ir Pāvils, kurš saka, ka par pierādījumu tam, ka Dievs izvēlējies viņu Evanģēlija sludināšanai, ir fakts, ka viņš sāka sludināt pret savu gribu. Ja es to darītu ar prieku, viņš turpina, tas sakristu ar manu personīgo gribu, un tad man būtu alga jau šajā dzīvē (tā ir 1. Kor. 9:17 konteksta parafrāze). Liekas dīvaini domāt, ka Pāvils *piespieda* sevi sludināt un darīja to pret savu gribu. Bet atcerēsimies viņa vājo redzi, necilo ārieni un visu mūžu viņu mulsinošo kristiešu vajāšanu, ar ko viņš bija izcēlies agrā jaunībā. Nav brīnums, ka Kristus sludināšana cilvēku priekšā bija kaut kas tāds, ko viņš bija spiests darīt pretēji savām dabiskajām vēlmēm. Pilnīgi iespējams, ka viņa bēgšana uz Arābijas tuksnesi pēc pievēršanās ticībai bija nekas cits kā bēgšana no norādījuma sludināt cilvēkiem (Gal. 1:17,18). Vairākas reizes viņš runā par to, ka baidās zaudēt drosmi un spēku veikt sludināšanas darbu un līdz ar to zaudēt savu glābšanu. Viņš pat lūdz citus aizlūgt par viņu, lai piedotu viņam lielāku sludināšanas drosmi. Jāņem vērā arī, ka Pāvils bija kaismīgs ebrejs, viņš mīlēja savu tautu. Liekas, ka viņš "sludina apgraižīšanu" (Gal. 5:11) tai nozīmē, ka viņš aktīvi darbojas cenšoties pievērst savai ticībai pēc iespējas vairāk neebreju. Bet tieši Pāvils, ebrejs no ebrejiem, kļuva par apustuli *neebrejiem*. Liktos piemērotāk, ja viņš būtu ebreju apustulis un Pēteris no puspagāniskās Galilejas sludinātu pagāniem. Bet nē. Katrs cilvēks savam darbības laukam tiek izvēlēts pretēji savām nosliecēm. Vēl jo vairāk. Liekas, ka Tas Kungs iecēla

Pēteri, Jēkabu un Jāni par rakstu mācītāju un rabīnu aizvietotājiem. Pēterim bija dota vara siet un atraisīt virs zemes ar Debesu atbalstu (Mt. 16:19). Bet saistīšana un atraisīšana ir termini, kurus rabīni plaši izmantoja attiecībā uz Dieva piekrišanu viņu baušļu un lēmumu spēkam (pat Jaunās Derības pierakstā "sasiešana" nozīmē "likšana" Mt. 23:4). Viņiem bija debesu Valstības atslēgas (Mt.23:13), un viņi neļāva cilvēkiem tur iet. Tagad, Tā Kunga jaunajā Izraēlā, šī vara bija dota Pēterim. Neizglītotajam zvejniekam bija jāieņem izglīto rakstu mācītāju vieta, liktos, ka Pāvils vairāk derētu šai lomai. Bet Jēkabs un Jānis saņēma vārdu "pērkona dēli" (Mk. 3:17), kas ir vēl viens rabīnu izteiciens, ko piemēroja jaunajiem rabīniem-stažieriem, kas stāvēja sinagogas galvenajam rabīnam labajā un kreisajā pusē sestdienas dievkalpojuma laikā. (No šejienes arī pēdējo vēršanās pie Tā Kunga pēc apstiprinājuma, vai viņi *patiesi* stāvēs Tam kungam labajā un kreisajā pusē Viņa Valstībā). Šiem neizglītojamiem cilvēkiem vajadzēja ieņemt izglīto rakstu pratēju vietas, kurus viņi vienmēr cienīja un no kuriem baidījās ... viņus patiesi stūma pret viņu gribu.

Tas apstiprina mūsu pieņēmumu, ka Pāvilam bija jāpiespiež sevi sludināt. Tas bija pretēji viņa dabiskajam nosliecēm, un tomēr tieši tāpēc Kristus viņu tam aicināja (1. Kor. 9:17). Atsakoties saņemt atlīdzību par savu darbu no korintiešiem, viņš sevi *pazemoja*, lai *paaugstinātos* – tā ir krustāšanās valoda (2. Kor. 11:7 salīdz. ar Flp. 2:8,9). Tādējādi, viņa atteikšanās no likumīgās palīdzības, kas atvieglotu viņa darbu, nozīmēja vēlēšanos nolikt sevi zem krusta. Kungs Jēzus Savā kalpošanā neatļāva ekstravertiem sludināt par Viņu, kas tiem būtu bijis ļoti pa prātam (Mk. 8:26). Klusēšana prasīja piepūli no viņu puses,

tas bija pret viņu vēlēšanos. Grūti ir atrast kādu citu izskaidrojumu, kāpēc Viņš pavēlēja Jairam nevienam nestāstīt par to, ka Viņš atgriezās pie dzīves viņa meitu (Lk. 8:56), jo tas, neapšaubāmi, bija acīm redzami. Viņi zināja, ka viņa ir mirusi (8:53). Turpretī tiem, kas dotu priekšroku klusēšanai, bija pavēlēts iet un runāt (Mk. 5:19). Iespējams, Pāvils bija tieši no šīs kategorijas cilvēkiem. Viņam bija jābrīdina Timotejs pret tendenci domāt, ka cilvēks var sasniegt pilnību, necenzdamies to darīt pareizi, saskaņā ar likumu (2. Tim. 2:5). Mēs savās acīs varam sev likties sasnieguši lielu garīgo pilnību, bet būtībā būsīm līdzīgi cilvēkam, kurš uzbūvējis savu māju uz smiltīm. Bet galu galā pieņemts tika tas cilvēks, kurš, iespējams, tā arī neuzcēla savu māju līdz galam (mums atliek tikai minēt), bet kurš cirta savas sirds plāksnēs, cenzdamies no visas sirds paklausīt Sava Dieva vārdu *būtībai*.

Kristadelfiešu krusti?

Nav grūti saskatīt šo principu svarīgumu mūsu kristadelfiešu dzīvē. Apsvērsim sekojošus variantus:

- Jaunajam brālim, tāpat kā daudziem jauniem cilvēkiem šai pasaulē, patīk ceļot. Viņš ceļo, sludināt Evāņģēliju. Viņš var apgalvot, ka pilda pavēli sludināt visai pasaulei, bet faktiski viņš dara to, kas viņam patīk.
- Brālis vai māsa negrib sevi saistīt ar laulības saitēm – diezgan izplatīta attieksme šodienas pasaulē. Varētu likties, ka viņi ir sasnieguši apustuļu prasību augstumu nestāties laulībā Tā Kunga dēļ (1. Kor. 7:32), bet faktiski viņi dara to, ko grib darīt.

- Brālim, piemēram Kīnā, patīk sarakstīties ar brāļiem Anglijā, tāpēc ka viņš grib, lai viņam būtu draugi Anglijā, lai viņš labāk apgūtu angļu valodu, tāpat kā daudzi ķīnieši. Bet viņš var sev iestāstīt, ka sarakstās ar angļiem tikai tāpēc, ka viņam patīk kontaktēties ar saviem brāļiem Kristū, kaut gan viņš izrāda daudz mazāku vēlēšanos kontaktēties ar saviem ķīniešu brāļiem.
- Dažiem cilvēkiem patīk sajust sevi piederīgiem kādai grupai; viņi pēc savas dabas ir komunikabli. Viņiem patīk apmeklēt eklēsijas saiešanas; viņiem patīk iziet cilvēkos, satīkties ar citiem. Bet māsa, kuras dzīvi ir sagrāvušas vairākkārtējas nelaimīgas attiecības un kura ir palikusi viena ar četriem maziem bērniem, ir ļoti grūti izrauties uz sanāksšanu un atrasties starp cilvēkiem, kas viņas acīs izskatās gana laimīgi. Viņai tas tiešām ir krusts. Viņa labāk paliktu mājās un sarīkotu maizes laušanu vientulībā.
- Daži uzskata, ka viņi precas un rada bērnus, jo tā ir Dieva griba, bet faktiski viņi dara to, ko vairums cilvēku cilvēces vēstures gaitā ir vēlējušies darīt. Vairums vecāku ir laimīgi, daloties ar bērniem laika un naudas ziņā. Tas, ka daudzi vecāki-kristadelfieši jūtas tāpat, nebūt nav viņu *izcila* garīguma vai dievbijības izpausme.
- Vairākkārt ir ievērots, ka paštaisnības izjūta var kļūt par taisnprātības balvu. Tas ir īpaši pamanāms publiskos dāsnuma aktos. L.G.Sardžents to ļoti trāpīgi raksturo: "Pašapmierinātība kā devīguma apsēsītības rezultāts". Upurēšanās citu labā, lai cik dāsna tā nebūtu, pati par sevi vēl nenozīmē patiesu mīlestību

pret Dievu un Viņa Dēlu, ko Dievs meklē cilvēkos (salīdz. ar 1. Kor. 13). Atcerēsimies, cik devīgi Izraels upurēja saviem elkiem, kaut arī galu galā darīja to sev par prieku.

- Visiem mums dvēselēs ir zināma daļa dusmu un agresijas. Un pārāk bieži mēs varam izmantot Patiesību kā līdzekli, lai to izpaustu, iestāstot paši sev, ka aizstāvam Patiesības mācību. Piemēram, jauns izglītots brālis, kurš agresīvi, ar pārākuma apziņu debatē par trīsvienību ar Bībeli nepārzinošu katoli; vai arī māsa, kas dusmās aiziet no sapulces tāpēc, ka brālis savā lūgšanā vērsās pie Dieva uz "Jūs" "Tu" vietā. Šajos nedaudz pārspīlētajos piemēros Patiesības tīrības mīlestība kalpo par attaisnojumu dusmu un agresijas izpausmei, kas mīt katra cilvēka dvēseles dziļumos. Patiesības tīrības aizstāvība bez dusmu izvirdumiem patiesi ir garīgas mākslas veids.

Katrs no mums var turpināt citēt piemērus, kas ņemti no dziļi personīgās dzīves. Bet viens ir skaidrs: mēs esam aicināti *nest* Kunga Jēzus Kristus krustu. Kaut Viņa tēls, Viņa gars un Viņa krusts būtu pastāvīgi ar mums! Mēs daudz skaudrāk izjūstu nepieciešamību kalpot līdz sāpju izjušanai, patiesi uzpurēties, nevis tēlot līdzcietību Viņa ciešanām. Līdzīgi Dāvidam, mums jāatzīst, ka nav jēgas no upura, kas mums itin neko nemaksā. Upuris ir būtisks, lai mēs stātos derībā ar Dievu (Ps. 50:5).

Man liekas, ka Kungs no katra no mums prasa darīt to, kas mums personīgi sagāda grūtības, kas ir pret mūsu dabiskajām nosliecēm un personīgajiem uzskatiem un stāvoklim sabiedrībā. Tas varētu izskaidrot to, kāpēc vienus

izdziedinātos Viņš lūdza nest vēsti par Viņu cilvēkiem (iespējams intravertus, kas koncentrējas uz savu iekšējo pasauli, vai par kuriem gāja sliktas runas), bet citiem (iespējams ekstravertiem, kas labprāt uzturas sabiedrībā) Viņš ieteica klusēt par to, kas ar viņiem noticis. Kad Kungs ieteic Pēterim iziet jūrā, piemēram, viņš to uzņem kā izaicinājumu. Viņš bija zvejnieks, viņš bija jūrā visu nakti, viņš zināja, ka ir *pilnīgi* bezjēdzīgi atkal doties jūrā. Ko gan namdaris saprot zvejniecībā, viņš domāja. Kunga Jēzus padoms bija trieciens viņa profesionālajai patmīlībai, kas piemīt katram sava aroda pratējam. Ja Kungs to būtu lūdzis, teiksim, Pāvīlam, es nedomāju, ka šī lūguma izpilde tam būtu sagādājusi grūtības. Bet Viņš to iesaka Pēterim, to pašu brīdi, jo Pēterim tā bija krusta pacelšana. Līdzīgi tam, loģiski liktos būtu uzdot Evāņģēlija sludināšanu ebrejiem Pāvīlam un pagāniem – Pēterim (atcerieties, ka pagānu tautas no pus-pagāniskās Galilejas griezās pie Filipa, Jņ. 12:20,21). Taču, Tas Kungs Dievs izmantoja šos cilvēkus tieši pretējā veidā, pret viņu dabiskajām nosliecēm. Viņš lūdza zeltkaļus strādāt smagu fizisku darbu Jeruzalemes sienas salabošanā, kuras rauļņie akmeņi nesaudzēja zeltkaļu jūtīgos pirkstus (Neh. 3:8); arī Baraka drošsirdīgie karavīri bija ierēdņi un rakstveži (Soģu 5:14,15), nevis karavīri. Nehemans, Sīrijas ķēniņa karavadonis, bija gatavs izdarīt jebkuru varoņdarbu, bet viņam teica izdarīt to, kas viņam bija visgrūtāk izdarāms – iegremdēties Jordānas upē. Kā arī Ābrahāmam tika pavēlēts izdarīt to, kas viņam bija visgrūtāk izdarāms – upurēt savu vienīgo, karsti mīlēto dēlu.

“Tam, kas uzvar”

Kungs Jēzus Savos uz mums vērstajos pēdējos vārdos visu laiku atkārtu frāzi – “Tam, kas uzvar”, kas skan kā piedziedājums Atklāsmes 2,3. Daudzi no tiem, pie kā Viņš vērsās 2.un 3.nodaļās, pieņēma izpildīšanai tos baušļus, kas bija pieņemami viņiem, un pilnībā ignorēja tos, kas viņiem nepatika. Ir pamats domāt, ka mūsu pašu dzīvē, kā personīgajā, tā arī sabiedriskajā vērojama tā pati nosliece. Tāpēc “Tam, kas uzvar...” ir aicinājums arī mums. Tam, kas uzvar, būs ēst no dzīvības koka, kā arī tam, kas pilda Kristus pavēles (Atkl. 2:7, 22:14). Uzvarēt nozīmē pildīt baušļus, uzvarēt nozīmē pārvarēt sevi – mūsu dabai piemītošo pretestību Dieva principiem.

Mums visiem nepietiek gribas spēka, mēs esam pēc dabas neizlēmīgi, kaut arī cenšamies to slēpt, izsakot dažāda veida dogmatiskus paziņojumus. Pārāk daudzi no mums (kā arī tūkstoši plašajā pasaulē) dzīvo brīnišķīgu ieceru pilnu dzīvi, skaidri apzinoties to, kas pašos būtu jāmaina, taču piedzīvojot neveiksmi pēc neveiksmes mūsu centībā ņemt savu krustu un nest. Personīgi man tā ir dvēseles agonija. Es runāju, es iestāstu, es domāju, es nolemju tik daudz ko. Bet tiklīdz ir jādara, es ciešu pilnīgu neveiksmi. “Mēs jau visi tādi esam”, es dzirdu jūs sakām. Vai ‘mēs visi esam tādi’ vai nē, tas man nav būtiski. Un tādai būtu jābūt arī jūsu nostājai; jo, droši vien, jūs ļoti labi saprotat, kā es jūtos. Mūsu neveiksmei patiesi *izpildīt* to, ko mēs esam nolēmuši darīt, kas mums, kā mēs ļoti labi apzināmies, būtu jādara Kristus piemēra garā, kurš mūs mīlēja un nodeva Sevi par mums nāvei, jāizraisa arī jūsos nepanesamas dvēseles ciešanas. Dzīji iesakņojušās attieksmes, paradumi, lietas, bez kurām mēs šķietami nevaram iztikt; šo

lietu noraidīšana arī ir krusta ņemšana uz sevi. Kungs Jēzus gandrīz izsmēja farizejus par to, ka viņi atdeva baznīcai desmito daļu augu ražas, bet neizrādīja patiesu žēlastību un mīlestību. Viņš it kā teica viņiem: ‘ Protams, viegli ir būt dievbijīgiem tādās lietās kā desmitās daļas ziedošana. Bet patiesi būtiskajās lietās, kā mīlestība, žēlsirdība, taisnīgums, tas vairs nav tik viegli. Bet tieši tās ir tas galvenais.’ Mēs nereti kļūstam par īstiem ekspertiem, manipulējot ar Dieva baušļiem, attaisnodami sevi tādās lietās, kas jānoraida, un lieliski sadzīvojot ar to mūsu dzīves daļu, kurai jābūt nopietnākās pašanalīzes priekšmetam.

Jūs saprotiet, par ko es runāju? Vai jūs jūtat Kunga aicinājumu nest savu krustu kā gribas aktu no jūsu puses? Stingra desmit minūšu pašanalīze izgaismos trauksmi modinošu faktu; cik mūsu garīgums atbilst mūsu domu veidam, un kā tas attaisno mūsu tālu no Dieva prasībām esošo dzīves veidu. Ja mēs varētu aptvert jēdziena būtību par Kristus krusta ņemšanu uz sevi, mēs sajustu radniecības jūtas ar citiem, kas nonākuši līdz šai apjaušmai, un visaptverošo prieku un mieru pārlicībā, ka dalīsimies arī Viņa atdzimšanā.

2.2. TAS NAV VAĻASPRIEKŠ

Mūsu iepazīšanās ar Evangēliju gaitā, lasot literatūru vai arī regulāri kontaktējoties ar kristadelfiešiem, pilnīgi iespējams, ka kristietība izvērtās par sava veida vaļasprieku. Brīvajā laikā mēs lasījām neklātienē Bībeles studiju kursu vai apmeklējām kristadelfiešu sapulces. Mūsu dzīvē bija citas

svarīgākas lietas, kristietība bija viena no ‘papildus’ lietām mūsu dzīvē. Bet tad mēs kristījāmies. Mēs *nomirām* šai dzīvei, un tādēļ vienīgā dzīve, kas mums dota ir tā, kas mūs saista ar augšāmcēlušos Jēzu Kristu. Tādēļ garīgajai dzīvei ir jāieņem svarīgākā vieta mūsu dzīvē, tas vairs nav vaļasprieks. Tiklīdz es apžuvu pēc savas kristīšanās, es atvēru Bībeli ‘uz labu laimi’, un acu priekšā brīnumainā kārtā parādījās vispiemērotākās rindas: “Dod man *savu sirdi*, mans dēls” (Sal. Pamāc. 23:26). To pašu mācīja arī Pāvils: Jo jūs esat miruši, un jūsu dzīve līdz ar Kristu apslēpta Dievā” (Kol. 3:3). “Jo Kristus mīlestība mūs vada, kad tā spriežam: tā kā viens ir miris par visiem (ticīgajiem), tātad visi ir miruši. Un Viņš mira par visiem, lai tie, kas dzīvo, nedzīvo vairs sev pašiem, bet Tam, kas par viņiem miris un uzmodināts ... Tādēļ, ja kas ir Kristū, tas ir jauns radījums; kas bijis, ir pagājis, redzi, viss ir tapis jauns” (2. Kor. 5:14-17). “Līdz ar Kristu esmu krustā sists, bet nu nedzīvoju es, bet manī dzīvo Kristus; bet cik es tagad dzīvoju miesā, es dzīvoju ticībā uz Dieva Dēlu, kas mani ir mīlējis un nodevies par mani” (Gal. 2:20).

Ja mūs vada Kristus mīlestība, kurš nomiris par mums, ja mēs apzināmies, ka arī *nomirām* ar Kristu un tagad dzīvojam *tikai* savienojušies ar Viņu ... tad kristietība mums nav vairs vaļasprieka līmenī. Tā nav vaļasprieks; tā nav arī nodarbinātība. Tā ir mūsu *dzīve*. Kā kādreiz sev raksturīgā stilā izteicies Deniss Hinglijs: “Patiesībai *jākļūst par to atmosfēru, ko mēs elpojam*”. Līdzīgi arī Mozus pašā pēdējā savas dzīves dienā, sapulcējies visas Izraēla ciltis, drebošā no jūtu pārpilnības balsī *aicināja* tās saprast, ka *nav līdzīga Izraēla Dievam un Viņa Patiesībai*, un Tam ir jāieņem

centrālā vieta cilvēka dvēseles dziļumos. “Neviens nav kā Ješurūna Dievs ... Kas ir tāds kā Tu? Tu Tā Kunga izglābta tauta! ... Lieciet pie sirds visus šos vārdus, ko es jums šodien apliecinu ... Jo tas jums nav tukšs vārds, bet *ir jūsu dzīvība*” (5. Moz. 33:27,28; 32:46,47).

“Turēties pie galvas”

Pastāvīga garīga spriedze ir kaut kas svešs mūsu dabai. Izraēla un pirmā baznīca ir tam spilgts piemērs; viņi attiecās pret Dievu un viņa Patiesību kā pret vaļasprieku, pret kaut ko tādu, kam viņi ticēja un ko mācījās brīvajā laikā, kā tādu sabiedrisku klubu, garīgas apdrošināšanas polisi sēru un nāves gadījumā. Pāvils ar sarūgtinājumu atzīmēja, ka daudzi ticīgie izrādījās nespējīgi “turēties pie galvas” (Kristus), “no kuras visa miesa tiek vienota” (2. Kol. 2:19). Izraēla bija apsēsta ar indīgajām čūskām, un vienīgais glābiņš no indes, kas cēlās viņos, bija raudzīšanās ar ticību uz vara krustu, kuru Mozus bija pacēlis uz staba. Kungs Jēzus mācīja, ka šis krusts bija Viņa krusta tēls, un glābšanu alkstošais izraēliešu izmisušais skatiens uz to, kad viņi juta nāvējošo indi sevī, norādīja uz *mūsu* ticību Viņa glābšanas misijai krustā (Jņ. 3:14). Izraēls šajā laikā neskatījās televizoru un nelasīja romānus, šad un tad pametot skatu uz krustu, lai pārliecinātos, ka viņš arvien vēl ir tur. *Savas dzīvības glābšanas dēļ* viņi izmisīgi centās ieņemt tādu stāvokli (neskatoties uz vārgumu), lai krusts paliktu viņu acu priekšā, lai viņi varētu uz to nepārtraukti raudzīties, atrodoties spēcīgo čūsku ielenkumā. Raudzīšanās uz krustu viņiem nebija vaļasprieks. Tas Kungs it kā nofotografē šos cilvēkus un uzdāvina mums šo momentuzņēmumu, lai parādītu, kā mūsu dzīvēm ir jābūt

koncentrētām uz Viņu. Pāvils parāda, ka mūsu Kungs Jēzus ir pats visuma centrs, visas radības centrs (Ef. 3:15; Kol. 1:16,17); un saka to, vēršoties pie mums, lai visas mūsu domas līdzīgā veidā vērstos uz Kungu Jēzu.

Kungs pats saka, ka Viņš to gaida no mums, izsakot to veidā, kas, kā Viņš noteikti *zināja*, pievērsīs mūsu uzmanību: “Ja kāds nāk pie Manis un neienīst savu tēvu un māti, sievu un bērnus, brāļus un māsas ... tas nevar būt Mans mācekļis” (Lk. 14:26). Viņš ir prasīgs Kungs, bet Viņa dzīve un nāve mūsu dēļ parāda, ka Viņam ir visas tiesības tādām būt. Pievērsiet uzmanību tam, kā Kungs izmanto polisindetonu (saikļa “un” stilistisko vairākkārtēju atkārtojumu bez gramatiskas nepieciešamības tajā), lai uzsvērtu, cik daudz tuvu cilvēku mums ir jābūt gataviem atstāt. Viņa doma ir skaidra: Kungam Jēzum ir jābūt pirmajā vietā jebkuru radniecīgo attiecību starpā, vai arī mēs neesam Viņa mācekļi. Un mums ir jāatsakās ne tikai no radniecīgajām attiecībām; no “mājām ... zemēm” (karjerām, mašīnām, mēs varētu teikt) arī (Mt. 19:29). Tādēļ ir nopietni jājautā, vai mūsu kopiena, it īpaši jaunākā paaudze, ir gatava būt par Kunga mācekļiem, vai viņi ir atteikušies no šīm lietām Viņa dēļ? Viņam ir jābūt par mūsu dzīves Kungu, mūsu visaptverošajai kaislībai un noteicējam. Šāda veida prasības Evanģēlijos ir tik bieži sastopamas, ka gandrīz vai netiek uztvertas. Nevar būt nekādu šaubu par to, ko Viņš saka: Viņam nav vietas pasažieriem vai pusslodzes meklētājiem. Viņa uztverē nevar būt ne runas par vajasprieku.

Nekādu attaisnojumu

Parastie attaisnojumi, neievērojot 'ikdienas lasīšanu', vai Kunga atceri pie maizes laušanas, kā Viņš ir pavēlējis, vai satikšanos ar brāļiem un māsām utt. ir sekojoši: 'Man nav nekas pret šīm lietām. Bet galu galā mēs esam tikai cilvēki, un Kungs to zina. Viņš saprot, ka mums ir jārisina šīs dzīves problēmas.' Uz to Evanģēlijs ne reizi vien dod atbildi: 'Jā, kungs ļoti labi zina, ko nozīmē cilvēka ikdienas dzīve, un Viņš sagaida no jums tādu lēmumu pieņemšanu, kas prasa *apzinātu* atteikšanos no visa, ko jūs varētu iegūt šajā dzīvē.' Atcerēsimies līdztību par lielo mielastu (Valstību). Kalps iet aicināt ļaudis uz mielastu. Un visi atsakās, attaisnodamies minot iemeslus, kas no cilvēka redzes viedokļa šķiet pilnīgi saprotami: "Es nopirku zemi, un man jāiet un tā jāapskatās; otrs teica: es nopirku piecus pārus vērsu un eju tos izmēģināt, un ja tie nederēs, tad saņemt atpakaļ savu naudu" (1). No cilvēka redzes viedokļa nav prāta darbs iet pie cita, kas aizņemts ar ko svarīgu un teikt: 'Met malā savu darbu un nāc uz mielastu'. Trešais bija pilnīgi pārliecināts, ka Kristus pieņems *viņa* attaisnošanos: "Es sievu esmu apņēmis, tāpēc (Tu mani, bez šaubām, saproti) nevaru noiet". Jo pat Likums atbrīvoja cilvēku no karaklausības viņa precību gadījumā (5. Moz. 20:7). Bet "nama tēvs tapa dusmīgs" (Lk. 14:21). Ko pieļāva Mozus bauslība, Kungs Jēzus nebija vienmēr gatavs pieļaut (arī Viņa attieksme pret šķiršanos bija līdztīga).

Ja ņem visu līdztību kā vienu veselumu, pārāk neiedziļinoties, ir skaidrs, ko tajā resumēja Kristus: 'Tas, kas *jums* liekas pilnīgi pieņemami, nav pamatots attaisnojums, lai atteiktos sekot Manam aicinājumam, un, piedodiet, bet Es to nemaz neuzskatu par nopietnu. Ja jūs

esat uzaicināti uz Dieva Dēla kāzu viesībām, tas jums *ir* jāstāda pirmajā vietā jūsu cilvēciskajā dzīvē'. Un nav šaubu, ka Kungs ar to domāja, lai mēs paskatītos dziļāk: mēs neesam uzlūgti uz kāzām kā viesi, mēs esam pati līgava – cik daudz lielākai tad ir jābūt mūsu atbildībai atsaukties uz aicinājumu. Un ja Dieva attieksme pret nepateicīgajiem lūgtajiem viesiem ir skarba, cik gan *skarbāks* Viņš būs līgavas vienaldzības gadījumā? Tas nav vaļasprieks, tas nevar tā būt; tā nav pārejoša parādība uz pāris gadiem. Nevienš cits kā Kungs Jēzus Kristus, augstais, vienreizējais Dieva Dēls ir izvēlējis mūs par Savējiem, ir miris par mums, lai atpirktu mūs Sev un aicina mūs atsaukties. Un mēs atsaucāmies, kaut arī no sākuma, kad mēs uzzinājām par šīm lietām, tas bija kā vaļasprieks, kaut kas nenozīmīgs. Bet tagad, kad mēs esam aptvēruši šo lietu brīnišķo patiesību, tām ir jābūt pašā *centrā*. Mūsu pagodinājums ir tik liels, ka mēs izjūtam Dieva priekšā atbildību, kas nav raksturīga pasaulei kopumā.

Mānīgais Dievs

Un tas mani mudina izdarīt nopietnu secinājumu. Ja mēs turpinām pieiet savai garīgajai dzīvei 'vaļasprieka' līmenī, Dievam tas nav vienalga. Kad jūs vai es satiekam brāli vai māsu, kuri izrāda mazu interesi pret ikdienas Dieva Vārda studēšanu vai arī nepadara Patiesību par savas dzīves mērķi, mēs varam būt sarūgtināti, mēs varam taktiski vērst uz to viņu uzmanību, bet beigu beigās mēs nevaram izdarīt neko vairāk. 'Galū galā', mēs sakām, 'tā ir viņu problēma, es tur neko vairāk izdarīt nevaru'. Gribētos domāt, ka Dievs uz šīm lietām raugās līdzīgi. Bet tas tā nav. Viņš neuzņem šo vienaldzību pasīvi. Viņš aktīvi kaut ko dara ar tiem, kas

uztver savu attieksmi ar Viņu kā vaļasprieku. Viņš *labprāt tos apmāna*. Piemēri tam doti 6.6.nodaļā.

Dievs laida darbā viltus brīnumus ap m.ē. 70.gadu saskaņā ar 2. Tes. 2:9-11. Tas nozīmē, ka 'brīnumi', uz ko pretendē Vasarsvētku draudze (Piecdesmitnieki), var būt patiesi brīnumi; Dievs tos pieļauj, jo grib šos cilvēkus apmānīt. Bībele arī ir uzrakstīta tādā valodā, kas gandrīz aicina to pārprast. Paviršs Bībeles lasītājs, atverot Mt. 4, var nonākt pie slēdziena par velna kā personības, kas dzīvo tuksnesī un cenšas pavadīt cilvēkus uz grēka darbiem, eksistenci. Un ja pēc tam viņš uzšķirs Atkl. 12, tad domās, ka velns ir pūķis, kas nomests no debesīm uz zemes, jo tā tas arī ir teikts Bībelē. Bet mēs zinām, ka tā tas nav, ja iedziļinās Rakstu būtībā. Es varu atcerēties daudzas sarunas, kad man ir gribējies teikt: 'Jā, es zinu, ka tā var likties, es to saprotu, bet Bībeles dziļākā būtība ir tieši pretēja. Un kamēr jūs ar visu *sirds* degsmi necentīsieties izprast Dieva Patiesību, jūs visu redzēsiet tieši tādā veidā.' Un tā, paviršs Bībeles lasītājs caur Dieva vārdu tiks maldināts un sāks ticēt tādām lietām, kas *izskatās* pēc Evanģēlija, bet faktiski ir viltus Evanģēlijs (salīdz. 2. Kor.11:4 ar Gal. 1-6). Tas, ka daudzi acīmredzami patiesi Bībeli studējošie pieļauj tādas kļūdas, norāda uz to, ka maldu spēka darbība ir graužošāka par cilvēku kļūdām Bībeles izklāstā. Jo citādi, kā gan var noticēt 'trīsvienībai'? Bībele tik skaidri noliedz šo domu. Taču miljoniem cilvēku lasa Bībeli (neiedziļinoties) un tic tam. Pārcilvēciskā maldu spēka darbība nāk no Dieva. Vaļasprieka tīkotāji, daļēji pievērsties gribošie, kas nav *no visas sirds* pievērsušies Dieva Patiesībai, tiek apmānīti.

Tādu apmānu darbībā bieži var vērot starp ticībā vājiem kristadelfiešiem. Ikdienas lasīšana ir pamesta novārtā, maizes laušana aizmirsta (tiem, kas dzīvo izolācijā), lūgšanas kaut kur attālā plānā, barība norīta bez jebkādas domas par Tēvu, kurš to dod; doma par pašanalīzi nenāk ne prātā ... Un, neskatoties uz to, tāds brālis vai māsa izjūt sevi esam augstākā garīgā līmenī, kurā, kā viņiem liekas, (piem.) Dievs lieliski saprot, ja mēs stājamies laulībā ar tiem, kas nav mūsu ticībā, vai arī (piem.) viņi nonāk pie 'slēdziena', ka draudzība ar šo pasauli, vai pilnīga sevis veltīšana karjerai ir faktiski kalpošana Dievam, vai ka faktiski mācībai nav liela nozīme un citas baznīcas ir pilnīgi pieņemamas. Un tā, viņu patiesās attiecības ar Dievu izzūd, bet viņi ir *pārliecināti*, ka viņu attiecības ar Dievu sasniedz arvien augstāka garīguma pakāpi. Dievs, darbodamies viņu nodevīgās dabas ietvaros, ir apmānījis tos. Šī iemesla pēc Patiesība ir zināmā mērā visbīstamākā lieta pasaulē. Tā var mūs iznīcināt, saplosīt gabalos. Dievs var mūs tik briesmīgi maldināt, ka Tiesas dienā mēs griezīsim zobus briesmīgā niknumā pret Viņu un sevi (Jes. 45:24). Patiesība ir dārga, *loti* dārga, tā ir jāglabā kā dimants. Tā vai nu dāvās mums dīzenu glābšanu, vai arī pilnīgi mūs iznīcinās.

Mūsu dvēseļu centrs

Es to visu rakstu galvenokārt tiem, kas nesen ir kristījušies. Dzīves gaitā izturības loģika kļūst arvien redzamāka; "Kungs, pie kā mēs iesim?" (Jņ. 6:68) – skan mūsu prātā jo biežāk. Un tomēr, tāpēc ka daudzu gadu garumā mēs esam bijuši saistīti tikai un vienīgi ar kristadelfiešu dzīves veidu, patiesa garīguma un upurēšanās degsme, krusta gars var pieklust. Mūsu reliģija var pārvērsties maigi auklējāmā

vaļaspriekā, skaistu atmiņu par jaukiem draugiem un tikšanās reizēm piepildītu; bet Kungs Jēzus Kristus, ar kuru ir saistītas visa patiesā Izraēla cerības un alkas, Dievišķās Patiesības uguns, ko Viņš iemieso, var pārstāt degt mūsu dvēseles centrā. Mūsu pašiepazīšanās gaitā, vērojot mūsu dabai piemītošos paradumus, mūsu slepenās grēcīgās tieksmes, mēs cenšamies rast sev attaisnojumus, arvien piekāpīgāk izturoties pret savām cilvēciskajām vājībām, mūsu garīgā 'izaugsme' vairs neskar mūsu dvēseles dziļākās stīgas. Man nav viegli par to rakstīt, un arī jums, es domāju, nav viegli to lasīt. Jo tas skar visintīmāko ikvienā no mums, kā vīrietī, ta sievietē. "Dod man savu sirdi, mans dēls", attiecas uz jums tāpat kā uz mani. Mūsu izaugsmes pamatā ir jābūt augošai izpratnei par to cik *dedzīga* ir Dieva vēlēšanās mūs glābt. Ievērojiet, kā tēvs skrēja pretī savam noklīdušajam dēlam un krita ('spēcīgi aptvēra', grieķu val.) tam ap kaklu un to skūpstīja (Lk. 15:20). Vai padomājiet, kā Kristus interpretē mūsu bieži mulsās, miegainās un paviršās lūgšanas ar "bezvārdu nopūtām" (Rom. 8:26), apraksts, kas acīm redzami saistīts ar Viņa ciešanām krustā (Ebr. 5:5-8). Viņa lūgšanu spēks tobrīd ir tāds pats, kāds tas ir tagad, iestājoties par mums. Lūgšanas un grēksūdze nevar būt familiāras, nepārdomātas, vaļasprieka reliģijas daļa. Tēva un Dēla dedzīgā vēlēšanās glābt mūs no mūsu grēkiem un garīgās vienaldzības ir garantija, jo citādi nemaz nedrīkst būt, tikpat dedzīgai mūsu atsaucei.

Ir lietas, kuras darīt zem saules ir vienkārši mūsu *pienākums*. Mums ir jāstrādā, jāapkopj sava mašīna, jāgatavo ēdiens un jāēd, šonakt man ir jāizmazgā veļa ... pastāv kārdinājums ļaut šīm ikdienas rūpēm ņemt virsroku

pār mums. Pārāk bieži mēs attaisnojamies, ka cilvēki būdami, ikdienas vajadzību nomākti, mēs nevaram *pilnībā* nodoties ticībai. Liekas, ka mūsu dabā ir ieliktas *bailes* no pārāk lielu saistību uzņemšanās; mēs mulstam atbildīgu saistību priekšā. Atteikties no pārāk laikietilpīga darba vai mācību kursa, nolaisties *zemāk* materiālās nodrošinātības ziņā, atteikties no atvaļinājuma Havaju salās par labu vizītei pie mūsu brāļiem Ganā; šīs lietas nostāda mūs apgrūtinotā situācijā, pat ja uz tām skatās mūsu atbildības brāļu priekšā kontekstā. Un zemapziņā mēs to sev atgādinam. Mēs neļaujamies iesaistīties. Taču Valstību apraksta kā Sabata ievērošanu. Sabats bija atbrīvošanās no ikdienišķības, nepieciešamības meklēt pārtiku (ebreju ceļojuma laikā tuksnesī), darba, no baudām un runāšanas par paša pasaulīgajām vēlmēm (Jes. 58:13,14). Tādēļ ir piedienīgi mūsu dzīves tagadējā posmā neļaut šīm ikdienišķī nepieciešamajām lietām ņemt pār mums virsroku. "Ja vari kļūt brīvs (no tām), tad labāk kļūsti" (1. Kor. 7:21). Sodoma tika sodīta tieši par tīksmināšanos ar nepieciešamajām ikdienas vajadzībām – kāzu apmeklēšanu un organizēšanu, ēšanu, dzeršanu .... Tāpēc dzīsim prom bailes nopietnu saistību priekšā; mēs pārstāvam priesterību, mūsu dzīves centrā ir kalpošana Dievam. Viņa saiešanas telts ir vieta, ap kuru mēs izvietojamies nakī un kuru nesam dienā. Neatkārtosim Kristietības kļūdas un neuzliksim mūsu personīgo atbildību uz citiem. Mēs esam priesteru *nācija*. Ir jāapdomā šo saistību uzliktie pienākumi. Mums ir nopietni jāuztver mūsu garīgā dzīve. Ja tā nav mūsu eksistences kodols, tad mūsu garīgie vingrinājumi nav nekas cits kā Dieva zaimošana un attiecīgā veidā tiks nosodīti. Piemēram, ja mēs laužam maizi bez vajadzīgās

uzmanības, ar to mēs dzeram savu nosodīšanu. Līdzīgi arī Izraēla pārvērtā savas “svētku sapulces” “bezdievībā”, un viņu upuri pārvērtās par negantību Dieva priekšā (Jes. 1:14,15). Mēs varam pievērst daudz uzmanības lietu ārienei. Tam ir pievērsta mūsu sirds, kad mēs guļam, kad ceļojam ... Bet “raudzīsimies uz Jēzu, ticības iesācēju un piepildītāju” (Ebr. 12:2). Kristus mīlestība pret mums prasa mūsu vispilnīgāko sevis atdevi Viņam. Viņš norādīja Saviem mācekļiem iet un darīt darbu un “nesveicināt nevienu ceļā”, pat neiet uz tēva bērēm, bet darīt *Viņa* darbu. Iespējams, Viņš pārspīlēja, lai parādītu lietu būtību, un būtība ir Viņa prasībā pēc nelokāmas dievbijības.

Protams, mēs parādījām tikai medaļas vienu pusi. Mūsu glābšana ir pilnībā atkarīga no Dieva žēlastības, un tikai no tās, nevis no mūsu vēlēšanās uzņemties augstākā līmeņa saistības. Un tomēr tas ne mazākā mērā nav pretrunā ar augstāk minētā patiesību. Kungs Jēzus gaida no mums kalpošanu Viņam un vienīgi Viņam, kā Jahve to pašu gaidīja no Saviem cilvēkiem Vecajā Derībā. Viņš jāstāda augstāk par visu šajā dzīvē. Ja mēs izprotam Dieva žēlsirdības dāsnumu, *Viņa patieso žēlsirdību*, pārņemot mūs Sava Dēla Valstībā *pat tagad*, neskatoties uz mūsu darbiem (Ef. 2:9; Kol. 1:13; 1. Pēt. 1:9), mēs saprotam, ka nevar būt ne runas par vaļasprieka attieksmi pret mūsu ticību. Mēs *nevaram* kalpot diviem kungiem (Mt. 6:24), mēs mīlēsīm Dievu no *visas* sirds, vai arī (*Viņa* skatījumā) *neieredzēsīm* Viņu. Ja mēs to sapratīsim, mēs nevēlēsimies, lai mūsu attiecības ar Dievu būtu vaļasprieka līmenī. Tās arī nevar būt tādas gala iznākumā. Valstība, mūsu nākotne par 99,99%, būs pilnīgi garīga, un tāpēc

Cerībai uz Valstību ir jāieņem centrālā vieta mūsu dzīvē. Jesaja to apzinājās, kad teica, ka priestera dzīve ir pilnīga sevis veltīšana Dievam *jau dzīves laikā*, jo, beigu beigās, mūžība arī būs nekas cits kā pilnīga sevis atdošana Dieva ceļiem: “Pēc Tevis ilgojas mums dvēsele. Mana dvēsele Tevi meklē arī naktī ... kad Tu sodi pasauli, tad tās iedzīvotāji mācās taisnību” (Jes. 26:8,9). Mums tas jāaptver; savā visīstākajā nozīmē Patiesība *nevar būt* tikai kāda mūsu dzīves daļa. Un ja mēs to centīsimies saprast, tad ceļā uz šīs Patiesības apgūšanu tā pilnīgi vienkārši un dabīgi pārņems mūsu dvēseles.

Piezīmes

(1) Šeit var piejaut, ka šie trīs, sakot, ka viņi nevar atnākt, ar to domāja, ka viņi nevar atnākt tieši *dotajā brīdī*, bet atnāks vēlāk. Grieķu valoda pilnīgi pieļauj tādu interpretāciju. Ar kunga komentāru beigās domāts, ka Viņš zināja, ka viņi ieradīsies vakariņās vēlāk, bet šajā gadījumā saņems atteikumu: “Jo Es jums saku, neviens no lūgtajiem viesiem nebaudīs manu mielastu” (Lk. 14:24). Kunga līdzības bieži ir savstarpēji saistītas. Dotajā gadījumā lūgtie viesi, tik ļoti apgrūtināti ar ikdienišķajām rūpēm, ka nevarēja atrast laiku atnākt uz mielastu, ir saistīti ar jaunavām no līdzības par kāzu mielastu, kurām nebija pietiekoši eļļas lampās, bet kad to atrada un atnāca uz kāzu dzīrēm, tad saņēma atteikumu.

2.3 “IZMANTOJIET LAIKU”

Raugoties uz lielajiem baltajiem, pār mūsu galvu lēni slīdošajiem mākoņiem, vērojot dzīves tecējumu, kas pait sīkumainā, juceklīgā steigā, ir viegli nelikties ne zinīs par to, ka mūsu planēta traucas izplatījumā ar milzīgu ātrumu. Un tikpat grūti ar prātu aptvert cilvēka dzīves straujo un īso tecējumu. Dievs pastāv no mūžības sākumiem, un nākošā Valstība pastāvēs mūžīgi. Cilvēces vēstures seši tūkstoši gadi ir viens vienīgs kniepadatas dūriens mūžības skatījumā. Un mūsu septiņdesmit mūža gadi ir vēl jo niecīgāks laika sprīdis. Tāpēc ir gandrīz neiespējami noticēt, ka mūsu īsās uzturēšanās dēļ šeit mums ir dota mūžīgas dzīves cerība. Mūsu laika apjoma milimetri šai pasaulē pieved mūs pie mūžības vārtiem, ja mēs pareizi izmantojam to laika sprīdi, kas mums atvēlēts. Neiedomājami nesamērīga ir attiecība starp bezgalīgo laiku un dažiem mūsu pastāvēšanas gadiem. Mūsu vieglās ciešanas, kas ilgst tikai mirkli, "dod mums neizsakāmi lielu mūžīgu godību" (2. Kor. 4:17). No tā izriet, ka mūsu dzīves katru mirkli Dievs aktīvi izmanto, lai sagatavotu mūs priekšā stāvošajai mūžībai. Neticami, ka mūsu pārbaudījumi šeit ir tik īslaicīgi – tikai kādi četrdesmit gadi pēc mūsu kristīšanās. Šķiet piemērotāk būtu bijis, ja mēs ciestu, teiksim, vienu miljonu gadu, lai sagatavotos mūžībai, kuru reiz iegūsim un kurai viens miljons gadu būs tikai mirklis. Būtībā milzīgi lielai gara izaugsmei un attīstībai ir jāiekļaujas tik niecīgi mazā laika sprīdī. Un no tā izriet noteicošais secinājums: mums ir jāļauj Dievam izmantot katru mūsu dzīves mirkli šeit tik pilnīgi, cik tas iespējams, lai mēs būtu gatavi Viņa mūžīgajai Valstībai.

Comment [VS1]:

Vergi

Tā nav tikai izvēle, kas mums jāizdara, tas ir mūsu pienākums, kas loģiski izriet no situācijas. Diemžēl daudzi angļu (kā arī citvalodu) tulkojumi slēpj grieķu vārda 'vergs' patieso spēku, tā vietā lietojot vārdu 'kalps'. Jo vergs ir tas vārds, kurš nozīmē pilnīgu piederību savam kungam, bezierunu paklausību, pilnīgu nodošanos kalpošanai. Šī loģika izriet no Rom. 6: pirms kristīšanās mēs bijām grēka un savas patības vergi. Pēc kristībām mēs nomainījām kungus. Mēs nekļuvām brīvi, bet kļuvām par Kunga Jēzus kalpiem. "Ja kas aicināts, brīvs būdams, tas ir Kristus vergs" (1. Kor. 7:22). Mēs nevaram kalpot diviem kungiem; mēs visā pilnībā piederam Jēzum. Mēs esam ne tikai kalpi, mēs esam kalpi, kurus mūsu Kungs atzīst par Saviem draugiem (Jņ. 15:15,20). Jaunajā Derībā šai tēmai ir atvēlēts daudz vietas. Mēs esam ne tikai Kristus vergi, bet arī visas Viņa tautas vergi (Mk. 10:44), jo Kungs Jēzus ir Viņa tauta: viņi ir Viņa miesa. Kalpot mūsu brāļiem nozīmē kalpot Pašam Kungam. Kungs Jēzus *gaida* no mums, lai mēs uzskatītu sevi par Viņa vergiem. Viņš runā par to, ka kalps visu dienu var strādāt tīrumā, bet pārnākot mājās noguris, vēl saņemt pavēli pagatavot vakariņas savam kungam un tikai pēc tam paēst pats. Kungs par to viņam nepateicas, bet uztver to kā pašu par sevi saprotamu lietu. Un Kungs Jēzus to sagaida no mūsu attiecībām ar Viņu. Visas žēlastības Kungs ir, ar absolūtām uz to tiesībām, prasīgs Kungs. Viņš saka, ka dēvējot Viņu par Mācītāju un Kungu, mēs rīkojamies pareizi, jo tas Viņš arī ir (Jņ. 13:13). Un ja mēs patiešām esam Kunga Jēzus vergi, mums nav 'brīva laika' sev. ?///? Personiskās un sociālās brīvības neprāts, kas pārņēmis mūsdienu pasauli, atstās mūs neskartus. Absolūta brīvība un pilnīga neatkarība nav

priekš mums. Mēs varēsim saprast, kāpēc Salamana Pamācības kritizē tos, kas mīl labi pagulēt – pilnīgi dabīgu cilvēkam piemītošu īpašību (Sal. Pam. 6:9-11; 10:5; 19:15; 20:13). Mēs esam vergi, kas ir apzināti izvēlējušies kalpību. Mēs savienojāmies ar Kungu (kristīšanās laikā), *lai* kļūtu par Viņa kalpiem (Jes 56:6). Mēs mīlam savu Mācītāju un esam uzticīgi Viņam un Viņa lietai 24 stundas dienā. Un Valstībā būs tāpat, jo pats par sevi saprotams, ka “Viņa kalpi Tam kalpos” pastāvīgi un mūžīgi (Atkl. 22:3). Mēs esam “viss” Dievam, un esam aicināti aptvert Viņa pasaules uzskatu kā attiecināmu tikai uz mums un sagatavotu mums (Ebr. 2:8 salīdz. ar Ef. 1:22; 4:10; Kol. 1:16,20). Un ja mēs esam “viss” Dievam un Dēlam, tad arī mums Viņi ir viss. Visam, kas mūsu redzes lokā ir jābūt piepildītam ar Kunga lietām. Tās ir mūsu ‘visas lietas’.

Ir vēl daudz citu biblisku cēloņu, lai saprastu galēju nepieciešamību veltīt visu savu dzīvi Kristum. Un ne tikai *nepieciešamību* to darīt; mēs *esam* Viņa vergi un tāpēc jau pēc dabas esam pilnīgi uzticīgi Viņa lietai. Mums jāskaita mūsu dienas un jāsaprot, ka mūsu dzīvības laiks ir tikai 70 gadi un tāpēc jāpieliek visas pūles gudrības iegūšanai (Ps. 90:10 salīdz. ar 12). “Jo īstas gudrības sākums ir, ja to labprāt klausās un ja tā cilvēkiem ir mīļāka par visiem labumiem kopā!” (Sal. Pam. 4:7). Tieši uz to mums ir jātiecas un tas jālūdz mūsu lūgšanās. Sal. Māc. 9:5,6,10 iedveš mums atskurbinošu domu, ka kapā, kur mēs noiesim, nav absolūti nekā – nav darba, nav domu, tāpēc tagad ir laiks ar visu sirdi nodoties lietai, ko esam izvēlējušies. Ar prātu mēs to visu varam aptvert, taču mūsu dabai piemītošais slinkums neizgaist. Viens vienīgs iemesls kāpēc Izraēls nemantoja Valstību Jozuas un Soģu laikā bija

viņu kūtrums, slinkums, nevēlēšanās padzīt ciltis, kas tur dzīvoja (Joz. 18:3, tas pats vārds lietots 2. Moz. 5:8 attiecībā uz to, kā uz viņu darbu skatījās ēģiptieši, un arī Sal. Pam. 18:9). Viņus apmierināja no tām saņemtās nodevas un tas ko viņi saņēma no Dieva. Viņi bija patērētāji, bet ne principu cilvēki un misijas izpildītāji, viņi nebija patiesi vergi. Un tāpēc Dievs viņus atraidīja, un viņiem nekad īstenībā nepiederēja Valstība, kas viņiem bija sagatavota.

“Izmantojiet laiku”

Apkārtējās pasaules ļaunuma kontekstos Pāvils māca mūs ‘izmantot šo laiku’ (Ef. 5:15; Kol. 4:5). Tas ir tirgus apstākļu sakarībā plaši lietots izteiciens, kas mudina ‘uzpirkt (lielos daudzumos)’, kamēr tāda iespēja pastāv. Taču konteksts pieprasa, lai šī neatliekamā nepieciešamība izmantot laiku tiktu saprasta apkārtējās samaitātās pasaules gaismā. Vai nav tā, ka Pāvils šeit saka: ‘Izmantojiet visas iespējas, lai atgūtu laiku no šīs pasaules’ tai pašā garā kā viņš teica vergiem: “Ja vari kļūt brīvs, tad labāk kļūsti (1. Kor. 7:21)? Tas nozīmē, ka mums nav jānododas laika tērēšanai šīs dzīves sīkumiem. Ja mēs esam *spiesti* pavadīt laiku, nodarbojoties ar šīs pasaules lietām, no kā Jaunās Derības kalpiem nebija iespējas izvairīties, tad Dievs to pieņems kā kalpošanu Viņam. Bet mēs nedrīkstam izmantot šo žēlīgo piekāpšanos, lai kārtotu visas šīs pasaules darīšanas, aizbildinoties, ka darām to ‘Tam Kungam’. Šī piekāpšanās, šajā kontekstā, ir piemērojama tikai tiem, kas ir apstākļu spiesti tērēt savu laiku, piedaloties šīs pasaules lietās (Ef. 6:5-7; 1. Kor. 10:31). Bet mūsu pienākums ir Dievam “uzar(t) ... jaunu plēsumu savā sirdī” (ebr. ‘uzart neuzarto’),

uzplēst “jaunu atziņas līdumu”, analizēt sevi it kā no malas un izmantot laiku un visu, kas mums ir, par visiem 100% (Jer. 4:3; Hoz. 10:12). Mēs tikām “radīti labiem darbiem, kurus Dievs iepriekš sagatavojis, lai mēs tajos dzīvotu” (Ef. 2:10); mēs tikām atpirkti, lai būtu dedzīgi “labos darbos” (Tit. 2:14), bet ne vienkārši peldētu pa dzīves straumi, nododoties visiespējamākajiem vaļaspriekiem un varavīkšņainām karjeras perspektīvām.

Uzmanīga izteiciena “izmantojiet laiku” analīze parāda, ka tas faktiski ir citāts no Daniēla 2:8 pravietojuma, kur ķēniņš Nebukadnēcars teica saviem gudrajiem, ka viņi grib “tikai laiku novilcināt, jo jūs redzat, ka mans lēmums (sacirst tos gabalos) ir negrozāms” (Dan. 2:8). Kol.4 ir arī citas atsaucis uz Daniēlu: nebrīve, pastāvīga lūgšanās, pateikšanās, nepieciešamā sludināšana pasaulei, gudrība attiecībā ar pasauli. Daniēls un viņa draugi katru savas dzīves brīdi veltīja lūgšanām par atbrīvošanu, un Pāvils to ņem kā dedzīgas neatlaidības paraugu un piemēro to katram no mums, arī dzīvojošiem “Bābelē”. “Šīs dienas ir jaunas”, pasaule ap mums – viltīga, *tāpēc* mums ir jāizmanto tās laiks. Vai arī varētu būt iespējams, ka ‘jaunās dienas’ attiecas uz lielo un īpaši jauno otrās atnākšanas dienu (Ef. 6:13, kontekstā; Ps. 37:29). Sakarā ar šīs dienas atnākšanu un tiesu, ko tā atnesīs sev līdzī, mums ir jābūt dziļai nākotnes, kuru mēs varam zaudēt, izjūtai un mūsu tagadējā stāvokļa steidzamībai ir jāmudina mūs izmantot laiku. Šīs dienas neapšaubāmā atnākšana ir brīdinājums ticīgajiem: “Tā ka viņš miesas dzīvē atlikušo laiku vairs nedzīvo cilvēku kārtībām, bet Dieva gribai. Jo pietiek, ka pagājušajā laikā ir izpildīta pagānu griba”, jo mēs dosim

atbildi "Tam, kas drīz tiesās dzīvus un mirušus" (1. Pēt. 4:2-5). Pēteris grib teikt, ka mums nav jādzīvo tā, kā dzīvo apkārtējā pasaule, izdabājot savām iegribām, jo mēs jau tā esam pietiekoši daudz tam tērējuši sava laika (pirms kristībām). Mēs esam vīrieši un sievietes, kas dzīvojam Tiesas gaidās, un tāpēc mums jāveltī sava dzīve Dieva gribas pildīšanai.

Visa pārspriestā būtības skaidra apzināšanās mums neļaus skatīt Patiesības lietas vaļasprieka vai super-vaļasprieka izteiksmē, kas skar tikai mūsu brīvo laiku. Mēs esam mūsu cildenā Kunga kalpi un sastāvam ne tikai kalpošanā Viņam, bet arī draudzībā ar Viņu. Mūsu ikdienas nodarbošanās, algots darbs, vecāku pienākumi, rūpes par radniekiem, ēdiena gatavošana, veļas mazgāšana un vispār "lai arī ko mēs nedarītu" ... viss tas ir neatņemama cilvēciskās pieredzes daļa, un tas ir jāveic tā, *it kā* tas viss sastādītu apzinātu kalpošanu Kungam (Ef. 6:5-7; 1. Kor. 10:31). Nevar būt dalīšana starp garīgo un pasaulīgo dzīvi. Tā ir liela māksla; nevis laiku pa laikam piekrist šai Patiesībai, bet dzīvot mūsu ikdienas dzīvi tādā garā. Bet visas šīs lietas ir pazīstamā lāsta aspekti. Mēs nedrīkstam tam nodoties vairāk, nekā tas ir nepieciešams. Visupirms mēs esam Kunga Jēzus kalpi, un, *cik vien iespējams*, tam ir jāiekrāso visa mūsu dzīve. Visas pārējās lietas, kas ir nepieciešamas, lai cilvēks varētu pastāvēt, ir jāveic tā, *it kā* tā būtu kalpošana Viņam. Bet pirmām kārtām mēs esam *Viņa kalpi*. Mēs bijām nopirkti par cenu, atpestīti un iegādāti *tam*, lai varētu kalpot Viņam (Tit. 2:14). Mēs esam dārgi atpirkti, un mēs nedrīkstam tapt par cilvēku vergiem (1. Kor. 7:23), un tas ir kontekstā ar mūsu *izvēli* būt brīviem no

verdzības cilvēkiem. Mūsu atbildei uz šo atpirkšanu jābūt pastāvīgai tieksmei izmantot šīs pasaules laiku, lai iespēju robežās kalpotu tieši Dievam, ne cilvēkiem.

Praktiski padomi

Ņemot vērā, ka mums ir jākalpo Kungam (ne cilvēkiem, ja tāda iespēja pastāv) ar sirdi un dvēseli, pamatoti rodas svarīgs jautājums: *kā vislabāk izmantot mūsu laiku?* Ir daudz grāmatu par to, kā efektīvāk izmantot laiku, kā maksimāli izmantot savas iespējas – mērķa uzstādīšana, pašanalīze, soļu mērķa sasniegšanai noteikšana un tamlīdzīgi ... bet es personīgi necenšos iegadāties šīs grāmatas. Pats svarīgākais ir bibliski saprast, ka mēs esam Tā Kunga kalpi, iedegties kalpošanai un patiesai dievbijībai savas *misijas* apziņā ... un praktiskie risinājumi nāks paši no sevis. Es neņemos dot privātās dzīves padomus brāļiem un māsām, kurus es nopietni uzskatu augstāk par mani pašu esam, tāpēc sekojošie padomi rāda, kā es uztveru šo principu īstenošanu dzīvē:

- Ja jums ir dota iespēja izvēlēties karjeru, necentieties izvēlēties tādu, kas prasīs no jums pilnīgu atdevi, jo jūsu sirds, spēki un dvēsele ir atdoti kalpošanai Kungam. Apmierinieties ar minimālo. Sekojiet pirmo ticīgo paraugam, kas bez svārstīšanās gāja uz ārējo likumu pārkāpšanu, lai veltītu sevi Kunga darbam. Tā bija lielā gaisma viņu dzīvē (Lk.10:4, protams ir pārspilējums). Nenokļūstiet sekojoša domāšanas veida slazdā: nav nozīmes, ja es arī izvēlos prasīgu karjeru, ja reiz es to daru Kunga labā. Šī žēlīgā piekāpšanās, tai kontekstā, kādā tā bija dota, attiecas uz lietām, kas nepieciešamas dzīves uzturēšanai. Bet mums ir jāizmanto šīs pasaules

laiks, izvēloties brīvību no kalpošanas cilvēkiem, lai kalpotu Dievam.

- Ja jūs izvēlaties televizoru – daži no mums vienkārši atsakās no tā – skatieties, lai nepieļautu šai kastei aprīt jūsu laiku (un prātu), īpaši, kad jūs jūtat nogurumu.
- Izvairieties no vaļaspriekiem. Domas gājiens parasti ir šāds: ‘Dzīve ir tik saspringta, arī garīgā dzīve, ka ir vajadzīgs kaut kas pilnīgi atšķirīgs, lai atslābinātos’. Bībelē nav piemēru, ka Dieva kalpi varētu to atļauties. Vai vaļasprieku var savienot ar kalpību? Vai tie ir tie “labie darbi”, kurus gaida Kungs Jēzus, uzņēmies nāvi par mums?
- Attīstiet pareizus ikdienas ieradumus. Vismaz stundu nopietnai lasīšanai vai Bībeles studēšanai. Iemantojiet ieradumu 10-15 minūtes (kā minimums) iedalīt rīta un vakara lūgšanai.
- Dieva kalpu raksturojumos bieži atkārtojas: viņi ‘cēlās agri no rīta’ un darīja Dieva darbus. Katrā no sekojošajiem piemēriem šī frāze nav izteiksmes veids, tai ir vistiešākā burtiskākā nozīme: Ābrahāms (1. Moz. 19:27; 21:14; 22:3), Jēkabs (1. Moz. 28:18), Ījabs (1:5); Mozus (2. Moz.8:20; 9:13; 24:4; 34:4); Jozua (Joz. 3:1; 6:12; 7:16; 8:10), Gideons (Soģu 6:38; 7:1); Samuēls (1. Sam. 15:12); Dāvids (1. Sam. 17:20; 29:11); Hiskija (2. Kģn. 19:35; 2. Laiku 29:20). Pietiekami iespaidīgs saraksts, skaitliskajā ziņā. Tā var apzīmēt arī degsmi (Ps. 127:2; Sal. Pamāc. 27:14; Augstā dz. 7:13; Jes. 5:11). Dievs Pats agri “cēlās” savā tieksmē glābt un atgriezt Savu ietiepīgo tautu (2. Laiku 36:15; Jer. 7:13,25; 11:7; 25:3,4; 26:5; 29:19; 32:33; 35:14,15; 44:4). Un tomēr visi augstāk uzskaitītie piemēri parāda,

ka ļaudis cēlās agri, lai kalpotu Dievam; tā izpaudās viņu degsme attiecībās ar Dievu pateicībā par Viņa degsmi attiecībās ar mums. Ar to es negribu teikt, ka degsme Dieva darbā izpaužas tajā, ka mēs ceļamies agri no rīta vairāk, nekā ja mēs strādājam līdz vēlai nakts stundai. Tomēr, ja mēs esam pienākuma cilvēki, kas apzinās savu misiju, mēs netērēsim laiku gultā. Celieties, kad esat uzmodies.

- *Niciniet* šīs pasaules materiālos labumus. Pāvils visu to uzskatīja par mēsliem (Flp. 3:8), saprotot, ka šīs dzīves labumi *nav salīdzinājuma vērti* “ar nākamo godību, kas atspīdēs pār mums” (Rom. 8:18). Apzinieties, ka viss, ko dod virsstundu darbs, labāk apmaksāts darbs ir bieži vien iespēja pirkt delikateses, kas kairina mūsu garšas kārpiņas, iegādāties māju dzīvokļa vietā, zvilnēt mīkstākās mēbelēs, tērpties modelētāju šūdinātās drēbēs vai arī (un tas ir daudz spēcīgāks kārdinājums) darīt darbu, kas, pēc mūsu domām, vairāk atbilst mūsu intelektuālajam un sociālajam līmenim, pat ja būtu iespēja strādāt darbu, kas neaizņem tik daudz laika.
- Kad jūs redzat iespēju kalpot Tam Kungam, *dariet to nekavējoties*. Tā ir viena no galvenajām Bībeles tēmām. Izraēlai bija nekavējoties jāpienes pirmā raža Dievam (2. Moz. 22:29), lai vilcināšanās neklūtu viņiem par praksi. Nākošie apustuļi Pēteris un Andrejs *tūlīt* atstāja laivu un tīklus, lai sekotu Kungam Jēzum (Mt. 4:20,22). Matejs arī atstāja savas grāmatas atvērtas un apmeklētāju rindu nodokļu pieņemšanas kantorī un sekoja Kungam, lai nekad neatgrieztos (Lk. 5:27,28). Tā ir izteikta Jaunās Derības tēma par vīriešiem un sievietēm, kas, sadzirdējuši Labo vēsti, *nekavējoties* reaģēja, pieņemot

kristīšanās. Pakļaujoties šim garam, Kornēlijs nekavējoties sūta pēc Pētera (Ap.d. 10:33), bet cietuma sargs Filipos nekavējoties kristījās, neraugoties uz to, ka tai naktī bija daudz cita, par ko jādomā (Ap.d. 16:33). Jāzepam sapnī divas reizes tika teikts "celties" un nest bērnu Jēzu uz citu valsti. Abas reizes viņš "cēlās" agri no rīta un darīja to, atstājis visu, kas viņam bija, reaģējot bez kavēšanās. Pāvils un Lūka nekavējoties dodas sludināt uz Maķedoniju, saņemot parādībā atbilstošu aicinājumu (Ap.d. 16:10). Pāvils, saņēmis parādībā Kristus pavēli, "tūdaļ" sāka sludināt par Jēzu Kristu sinagogās (Ap. d. 9:20). Patiesi, kalpošanas Kungam aprakstos it bieži (īpaši Markam) sastopami vārdi: 'nekavējoties', "tūdaļ", "tūlīt"... Viņš bija ātras dabas cilvēks, *nepārspējams* Dieva kalps. Viņš atteica cilvēkam, kas izteica vēlēšanos Viņam sekot, kad būs apglabājis savu tēvu, tas ir, viņš gribēja nogaidīt dažus gadus, kamēr nomirs tēvs un tikai tad uzsākt īsta kristieša dzīvi. Taču Kungs gaida no mums nekavējošu darbību Viņa kalpošanā, bez aizkavēšanās un svārstībām, kas maskē nevēlēšanos nopietni strādāt Viņa labā. Pievērsiet uzmanību, kā Kungs Jēzus stāsta līdzību, kurā raksturo tos, kas nav Viņa cienīgi, kā ļaudis, kas domā, ka viņiem ir nopietns iemesls, lai atliktu aicinājumu kalpot Kungam (Lk. 14:16-20). Viņi nedomāja Viņam atteikt, bet vienkārši uzskatīja, ka Viņš sapratīs, ja viņi aizkavēsies. Bet mūsu Kungs ir prasīgs Kungs. Viņam no svara ir acumirklīga reakcija. Ja mums tāda ir ikdienas kalpošanā pašreizējā dzīvē, mēs tāpat reaģēsim bez kavēšanās, uzzinot, ka 'Viņš ir atgriezies' (Lk. 12:36 salīdz. ar līdzību par gudrajām jaunavām, kas

nāca uzreiz un nesaprātīgajām jaunavām, kas kavējās). Un vai mūsu atbilde ir nekavējoša vai nē – būs tas lakmusa papīrs, kas noteiks, vai mūsu garīgā dzīve ir ko vērtā vai nē. Tas nenozīmē, ka dedzības karstumā mums ir jātraucas, samīnot zem kājām citu māsu un brāļu darbu un sistemātiskus pūliņus. Bet kad mēs redzam vajadzību un kalpošanas nepieciešamību, lai nevilcināties ar atbildi, neizlēmībā zaudējot laiku, līdz kamēr paliksim vieni ar labo nodomu klāstu mūsu smadzeņu šūnās (un tikai). Tā vietā apzināsimies, ka viens no labajā zemē iekritušā grauda aspektiem bija *nekavējoša atbildes reakcija* uz vārdu, priecīga un tūlītēja 'uzdīgšana'(Mk. 4:8).

2.4 KALPOŠANA PAR VELTI

Rakstos ir ne mazums vietu, kas vēstī, kā taisnprātīgie tiek svētīti par savu taisnprātību šajā dzīvē. Piemēram, ja mēs atsakāmies no daudz kā šajā dzīvē Valstības dēļ, mēs to daudzkārtīgi atdabūsim jau šinī laikā (Lk. 18:30). Konteksts šeit (kā arī Lk.12:31) skaidri liek saprast, ka mūsu uzticības rezultātā mēs saņemsim *konkrētu* svētību no Dieva. Tam ir izcili piemēri kā Bībelē, tā arī kristadelfiešu dzīvē. Dievbijība dod ne vien nākotnes Apsolījumu, bet nes augļus arī tagadējā dzīvē (1. Tim. 4:8). Lūk, vēl virkne atbilstošu atsauču: Lk. 12:31; 5. Moz. 28:1-14; Ps. 37:25; 63:5,6; 84:12; Mal. 3:10. Un, neskatoties uz to, arvien lielāks skaits brāļu un māsu *dažādās mūsu zemeslodes malās* redz, ka viņu dzīve ar katru dienu kļūst arvien smagāka: garākas

darba stundas par necīgu samaksu, nabadzīga ēšana, nepietiekams apģērbs, nedrošība par ģimeni, un it īpaši (kas, pēc mana novērojuma, tiek visskaudrāk izjuts) brīvu līdzekļu trūkums darbam Patiesības labā vietējo iedzīvotāju vidū.

Tas izsauc pieaugošu neticību solījumiem par Dieva svētību tiem, kas Dievu stāda pirmajā vietā. Daudziem brāļiem un māsām Dievs patiesi ir pirmajā vietā. Taču viņi nesaņem solīto reālo labumu, kaut arī pilnībā ir gatavi izlietot to kalpošanai Kungam. Prieka un miera ideja šeit un tūlīt nekādi nesaskaņojas ar dzīvi, kas jāpavada bezgalīgos līdzekļu meklējumos, lai apmierinātu neatliekamās cilvēku vajadzības.

Kāpēc?

Ne jau tāpēc, ka šiem brāļiem un māsām nav pietiekamas ticības. Tieši nabadzīgos Dievs izredzējis par bagātniekiem ticībā (Jēk. 2:5). Ir daudz citu atsauču, kas māca, ka krusts nāk pirms vainaga: un vainags ir tikai Valstībā. "Caur daudzām bēdām mums jāieiet Dieva Valstībā" (Ap.d. 14:22). Kristietības viltus tēls, kas pastāv mūsu Eiropas un Āfrikas kultūrās, māca mūs, ka ticība Dievam kaut kādā veidā darīs katra stāsta beigas laimīgas. Ir viegli domāt, ka mums kā kristadelfiešiem klāsies labi šajā dzīvē – un arī tiesas dienā. Vientuļa māsa ar salauztu sirdi atrod lielisku brāli, un viņi stājas laulībā. Pašķīrušies brālis un māsa iemīlas viens otru atkal, un viņu laulība kļūst laimīgāka nekā jebkad agrāk. Brālis bezdarbnieks pēc kristīšanās saņem labu darbu; alkoholiķis pēc iepazīšanās ar Patiesību uz visiem laikiem šķiras no sava postošā ieraduma. Protams,

ka arī tā notiek. Bet Bībele ir pilna ar piemēriem, kur ticīgo dzīve, no cilvēciskā redzes viedokļa, nenoslēdzas ar laimīgām beigām. Un mūsu kristadelfiešu pieredze arī to parāda. Pilna ticības Jēzum Kristum vientuļa māsa, visu savu dzīvi ar grūtībām vilkdama galus kopā, nomirst pilnā vientulībā savā gultā ar pārliecību, ka viņu iemīļējušais un Sevi par viņu nāvei nodevušais Kungs viņu pieņem. Laulības nesaskaņas pieņemšanas spēkā, sieva aiziet no ticības, šķiras un iziet pie cita. Brālis nepamet ticību, turpina ikdienas lasīšanu vienatnē savā dzīvoklī; viņš ir ceļā uz Valstību ar neizārstējamu sāpi un grūtsirdību dvēselē. Brāli bezdarbnieku izmet no mājas, sieva no viņa aiziet, bet viņš turpina cīnīties ticībā, kamēr Tas Kungs nepieliek punktu viņa nelaimīgajai dzīvei. Protams, ir arī pretēji piemēri, kad Tas Kungs dāsni apveltī ar materiālajiem labumiem: Viņš izpilda Savu solījumu darīt to Savu bērnu labā. Es godīgi un atklāti atzīstos, ka salīdzinājumā ar daudziem maniem brāļiem un māsām es tik tiešām piederu šai kategorijai. Bet ļoti bieži tas tā nenotiek, it īpaši Āfrikā, Āzijā un Austrumeiropas valstīs šobrīd. Daudzu brāļu un māsu dzīve šajos reģionos, kā šķiet, neved pie laimīgām beigām, pie daudzkārtīgās svētības šajā dzīvē. Kāpēc? Kāpēc?

Personīgi es pieskaitu arī šo savam garajam neatrisināmo paradoksu sarakstam Dieva attiecībās ar mums (1). Ir pantī, kas māca, ka Dievs *patiešām* dos mums materiālo svētību šajā dzīvē. Bet ir arī tādi, kas runā par pretējo. Un tomēr Dieva vārdi nesatur pretrunas. Ījabs, Dāvids un Asafs bija to daudzo ticīgo rindās, kas centās atrisināt šo paradoksu. Beigu beigās viņi visi to *pieņēma*, nepiedāvājot vienkāršu atbildi, kas dažos kodolīgos teikumos to izskaidrotu.

Pašai dziedības piemēri

Tomēr ... Bībelē ietverta nozīmīga tēma par cilvēku lielo *mīlestību* pret Dievu, kas ir tik piesātināta ar Dieva rakstura cildināšanu, ka viņi bija gatavi kalpot Viņam, negaidot nekādu atlīdzību šajā dzīvē. Tādiem cilvēkiem mūsu apspriežamais paradokss nebūtu izraisījis nekādas grūtības. Tie vārdā nenosauktie, nezināmie ticīgie Vecās Derības laikā, kas sevi noliedza Patiesības labad, bija no šīs kategorijas (Mt. 19:12). Viņi kalpoja Dievam, *neko* negaidot no Viņa vietā. Ņemsim vēl dažus piemērus:

- Sātans Ījaba grāmatā izsaka nopietnas šaubas, ka kāds cilvēks būtu gatavs kalpot Dievam par velti šajā dzīvē (Īj. 1:9). Viena no Ījaba grāmatas tēmām ir parādīt, kā patiesi ticīgie *kalpos* Dievam par velti. Faktiski, Ījabs gāja vēl tālāk. Viņš saka, ka kalpos Dievam, pat ja viņš neko nesaņems no Viņa šajā dzīvē un *pat ja nesaņems balvas arī nākotnē*, un pat ja Dievs apiesies ar viņu netaisnīgi; 'pat ja', Ījabs prāto, 'Dievs mani nokaus (nevis vienkārši 'nosītīs')' (sk. Īj. 13:15; 14:7,14; 19:10). Tā bija mīlestība pret Dievu, pilnīga uzticība Radītājam, neskatoties uz Viņa ceļu neizpratni. Pravieša Maleahija laikos jūdi gaidīja no Dieva balvas par katru nenozīmīgu rīcību. Viņus nosoda ar vārdiem, kas atsauc atmiņā Ījabu un viņa vēlēšanos kalpot Dievam "par velti" (Mal. 1:10).
- Līdzīgus augstumus sasniedza arī Mozus. Viņš bija gatavs atdot savu dzīvi šajā saulē un Apsollīto mūžīgo dzīvi Izraēla glābšanas dēļ (2. Moz. 32:29-32). Viņš ir gatavs uz visu, lai tikai netiktu zaimots Dieva vārds.

Mozus tik stipri mīlēja un cienīja Dieva raksturu, Viņa personību (visu, kas ietverts Viņa vārdā), ka bija gatavs atteikties no personīgās svētības, no pašas dzīves Dieva brīnuma dēļ. Mazāka garīga brieduma laikā, 40 gadus pirms tam, Mozus raudzījās uz atmaksu (Ebr. 11:26). Bet tagad viņa dzīves vadmotīvs ir Dieva vārda slava. Mūsu galvenais mērķis *ir* Dieva Valstības sasniegšana. Bet, neapšaubāmi, līdzīgi Mozum, mums jāvirzās pretim vēlmei redzēt Dieva slavas veikumu, kas stāvētu pāri apsēstībai ar personīgās vietas iegūšanu politiskajā Valstībā.

- Arī levītiem tika mācīts, ka viņu tuvība Dievam, viņu aicinājums ikdienā kalpot Viņam bija pagodinājums, kas vairāk kā pietiekami kompensēja to, ka viņi nesaņēma materiālo svētību zemes mantojuma veidā Kānaānā. Un levīti ir mūsu prototipi (1. Pēt. 2:5).
- Pagāniete Ruta iemīlēja, patiesi iemīlēja Izraēla Dievu. Pēc vīra nāves viņa labprātīgi atteicās no otrreizējas laulības, kā brīnumu uztverdama savu uzņemšanu Izraēlas kopienā. Notika tā, ka šim stāstam *ir* laimīgas beigas. Bet Rute bija gatava arī pretējam.
- Dāvids juta, ka Dieva vārda brīnuma atklāsme bija daudz svarīgāka par materiālās svētības klātbūtni vai trūkumu šajā dzīvē (Ps. 119: 72,111).
- Rom. 12:20 Pāvils citē vārdus no Salamana Pamācībām 25:21,22: "Bet, ja tavš ienaidnieks ir izsalcis, paēdini viņu ... tā darīdams, tu uz viņa galvas sakrāsi kvēlojošas ogles". Bet viņš necitē nākošos: "Tas Kungs tev to atlīdzinās". Pāvila pozīcija ir

skaidra: mums nevajaga pretoties jaunumam, bet darīt visu, kas kalpo Dieva vārda slavēšanai, nekārojot balvas par mūsu taisnprātību.

- Elija sausuma laikā Dievam nelūdza lietu un maizi izraēliešu tautai (1. Ķēn. 17:1). Un kaut gan pats personīgi no tā cieta, viņš bija gatavs to pārdzīvot, lai tikai atgrieztu maldu ceļos kļīstošo tautu pie Dieva.
- Atraitne no Sidonas Sareptas jau gatavojās miršanai (1. Ķēn. 17:12). Šīs nabadzīgās sievietes traģēdija mani dziļi aizkustina. Es iedomājos, kā viņa uzkopa savu māju un tad izgāja kvēlojošās saules gaismā, lai salasītu nedaudz malkas. Bet viņa atdeva pēdējo, labāko kumosu Dieva cilvēkam Elijam, šķiet, negaidīdama, ka tas palīdzēs viņai izkļūt no nožēlojamā stāvokļa. Viņa atdeva pēdējo, labāko, neko negaidot vietā. Vairākus gadsimtus vēlāk cita atraitne iemeta pēdējos divus grašus pasakaini bagātas, mācībā korumpētas, liekulīgas eklēsisas ziedojumu šķirstā. Saistība šeit ir tajā, ka viņas nāve bija vēl traģiskāka, jo, iespējams, viņas ķermenis tika iemests Gehennā līdz ar klaiņojošajiem kaķiem (vietā, kur pie Jeruzalemes sienām sadedzināja atkritumus). Un šeit nav redzamas nekādas laimīgas beigas – šajā dzīvē. Un viņa to lieliski saprata.
- Sedrahs, Mesahs un Abed-Nego, atteikušies pielūgt zelta tēlu, paziņoja Nebukadnēcaram, ka izraēliešu Dieva spēkos ir viņus glābt no ugunīgās krāsns. “Bet, ja Viņš to arī nedarītu, tad tev būs zināt, ak, ķēniņ, ka mēs negodāsim tavus dievus” (Dan. 3:18). Pat ja Dievs nesaglabātu viņu dzīvības, vienalga, viņi bija gatavi kalpot tikai Viņam. Iespējams, ka domās viņi

atkārtoja Ījaba vārdus: “Kaut Viņš mani arī nokaus, taču es Viņam uzticēšos!” (Īj. 13:15 pēc angļu tulkojuma).

- Iespējams, ka tāpat jutās arī apustuļi. Kad Kungs taisījās iet pie Lācara, viņu acīs tas bija pielīdzināms pašnāvībai. Viņi cerēja, ka Viņš atpestīs Izraēlu godībā, tūlīt un uz vietas. Bet viņi tik ļoti uzticējās Viņam kā Pestītājam, kaut arī nesaprotot, kā Viņš to izdarīs, ka viņi piekrita Toma paslepus teiktajiem vārdiem: “Iesim arī mēs, lai kopā ar Viņu mirtu!” (Jņ. 11:16). Es stādos priekšā, kā Pēteris piekrītot svinīgi pamāj ar galvu, domājot par savu sievu un mīļajiem bērniem tai zvejnieka būdiņā. Bet viņš kalpoja par velti, jo viņš karsti mīlēja Kungu. Un viņš bija gatavs mirt par Viņu, pat nesajemot neko, ko Jēzus no Nacaretas, pēc viņa domām, varētu dot viņam šajā dzīvē. Taču Kungs sagaida tādu uzticību no mums visiem. Nogurušais kalps var strādāt visu dienu Viņa labā, bet kad viņš pārnāk mājās, Kungam ir *nekavējoties* jāpagatavo vakariņas, negaidot par to nekādu pateicību. Bet citviet Viņš dod saprast, ka Viņš mūs slavēs tiesas dienā, ka Viņš pats mums kalpos (Lk 12:37). Un šajā dzīvē mums ir jābūt noskaņotiem kalpot par velti, pat nedzirdot pateicības vārdu.
- Ābrahāmam tika sacīts atstāt dzimto pilsētu Ūru un visu, kas viņam tajā bija, un doties uz zemi, ko viņam norādīs. Cenšamies uzturēt jaunas dzīves cerības un vēlēšanos, viņš pienesa Dievam bagātīgus upurus un devās uz Kānaānu. Kad viņš beidzot sasniedza sava ceļojuma mērķi, viņš neaptvēra, ka viņš to ir sasniedzis. Tad Tas Kungs viņam parādījās un teica,

ka šo zemi Viņš atdos *viņa pēcteciem* (1. Moz. 12:1,7). Cilvēka apziņai tas būtu bijis milzīgs trieciens. Viņš bija atstājis visu cerībā uz jaunu dzīvi un mantojumu, bet tagad viņam saka, ka kāds, saukts par viņa “pēcteci”, saņems šo zemi mantojumā. Taču Ābrahāms uzcēla altāri un godināja Dievu, apzinoties, ka šajā dzīvē viņam ir jākalpo Dievam, neko no Viņa neprasot vietā. Bet viņa skatiens tagad bija vērstš uz nākamo Kristus Valstību, viņa pēcnācēja Valstību. Dieva sajūsma par šādu attieksmi bija tik liela, ka Viņa nākošie Apsolījumi ietvēra pašu Ābrahāmu personīgi, parādot, ka, pateicoties viņa piederībai Kristum kā savam pēcnācējam, viņš arī pats personīgi saņems savu mantojuma daļu.

- Taisnprātīgie deva nabagajiem, slimajiem, izsalkušajiem, pat neapzinoties, ka viņi to dara. Un viņi ar pārliecību to noliegs, kad Kristus norādīs uz visiem viņu labajiem darbiem. Viņi kalpo, negaidot atlīdzinājumu, pat neatceroties savus labos darbus. Un *katrs* tiesā attaisnotais būs bijis līdzīgs viņiem (Mt. 25:36). Dot un negaidīt neko vietā ir mūsu visu *pienākums*, kas patiesi vēlas parādīt Dieva gribu, jo tieši to Viņš dara un ir darījis katru minūti vienaldzīgās un nepateicīgās cilvēces labā visā tās vēstures garumā (Lk. 6:35,36).

Vairāk par visiem, pēc manām domām, Dieva svētības došanas politika uztrauca Habakuku. Viņš redzēja, ka taisnajam Izraēlā nereti bija liegtas materiālās svētības, kas taisnajiem bija solītas. Un tomēr, neskatoties uz to, viņš savu pravietojumu noslēdz ar personīgu, no sirds nākošu

slavas un uzticības himnu savam Dievam. Pravielis runā par labumiem, ar kuriem Dievs apsolīja apdāvināt taisnos izraēliešus, bet kas, kā brīdina Dievs, tiks liegti bezgožiem. Viņš saka, ka kaut arī viņam kā taisnajam ir liegtas apsolītās svētības, kuru vietā viņš saņem netaisnajiem sagatavoto lāstu, viņš tik un tā mīl Dievu arvien vairāk un vairāk. “Kaut:

- 1) “vīģes koks arī neziedēs un vīnakokam nebūs ogu” (salīdz. 5. Moz. 8:7,8; Ps. 105:33; Joēla 1:7; Mih. 4:4; un ģpaši Jer. 8:13);
- 2) “nepiepildās arī cerības, kādas bija liktas uz eļļas kokiem”;
- 3) “un arī tīrumi nesniedz nekādu barību” (salīdz. 5. Moz. 28:3; 32:32; 3. Moz. 26:4);
- 4) “...sīklopi būtu izzuduši no aplokiem” (salīdz. 5. Moz. 28:4,18; Jes. 45:10; Cef. 2:6);
- 5) “... kūtīs nebūtu arī vairs neviena liellopa”:

“tad es tomēr gribu gaviļēt savam Kungam un likt izpausties savam priekam par savu Glābēju, savu Dievu! Jo Dievs Tas Kungs ir mans spēks un darīs manas kājas vieglas kā kalnu kazai un pāri mani augstumiem rādīs man ceļu un vadīs mani” (Hab. 3:17-19).

Bet pāri visiem šiem piemēriem no Dieva ļaužu vēstures Kunga Jēzus dzīve un krusts ir augstākais nesavtīgas kalpošanas Dievam paraugs. Viņš bija labais gans, kuru neinteresēja augsta samaksa un personīgā izglābšanās no varmācīgas nāves, bet vienīgi savu mīļoto avju glābšana (Jņ. 10:11,12). Viņš nedomāja par vienlīdzību ar Dievu, kas viņu gaidīja kā atmaksa, kā par kaut ko, kas būtu jātver. Tā vietā Viņš visas savas pūles veltīja tam, lai būtu par

pazemīgu kalpu, kas strādā, lai atnestu glābšanu citiem (Flp. 2). Tādai pieejai darbam *Dieva* slavas labā ir jāpārņem visa mūsu būtība. Apdomājiet Salamana Pamācību 25:21,22: "Ja tavs ienaidnieks cieš badu, tad paēdini viņu ar maizi ... jo ar to tu sakrāsi kvēlošas ogles uz viņa galvas, un Tas Kungs tev to atlīdzinās". Šis fragments tiek citēts Rom. 12:20, ar nolūku izlaižot pēdējo frāzi: "Tas Kungs tev to atlīdzinās". Pāvils it kā saka: 'Bezdievīgo sodīšana, kad Dievs (bet ne jūs) izlies Savu atriebību, kalpos Viņa slavināšanai. Tāpēc dariet savu darbu, nerūpējoties tik daudz par apsolīto balvu, kā par zemes piepildīšanu ar Dieva slavu'.

Vai cilvēks ir spējīgs ...?

Uz šo brīdi, pēc visiem šiem piemēriem, jūs, droši vien, esat sapratuši, ko es gribu ar to teikt. Es baidos, ka daži padomās, ka es pārlietu asi ņemu, piesaucot būt askētam. Nekādā ziņā: es vienkārši cenšos, cik godīgi un sakarīgi ir manos spēkos, izprast Bībeles mācību par šo tēmu, apkopojot to ar mūsu tagadējo kristadelfiešu pieredzi. Izaicinājums vērsts uz katru no mums, tieši acīs: vai cilvēks ir *spējīgs* kalpot Dievam par velti? Nedrīkst novērsties no šādas jautājuma nostādnes svarīguma. Vai cilvēks *spēj* kalpot Dievam par velti? Vai jūs esat spējīgi? Vai spēju es? Vai mēs esam *spējīgi* pacelties līdz pravieša Habakuka līmenim? Vai arī, vai mēs esam spējīgi pacelties līdz Mozus vai Ījaba līmenim: tā iemīlēt Dievu, lai būtu gatavi atraidīt šīs pasaules materiālos labumus un pat pašu dzīvi, nedomājot par to, vai mēs būsīm Valsībā, vai nē? Vai mēs būsīm patiesi spējīgi aptvert bieži citētos doktora Tomasa vārdus: "Dieva slavas izpausme, ne cilvēka glābšana" ir

Dieva augstākais mērķis? Vai mēs būsīm spējīgi pēc atraidīšanas tiesā vēl aizvien *mīlēt* Dievu? Mums būtu jābūt spējīgiem uz to, kaut vai iztēlē. Jo tikai necienīgais var zaimot Dievu, nosaucot Viņa dēlu par cietsirdīgu cilvēku (Mt. 25:24).

Principi, kurus mēs izskatījām, ir daudz dziļāki un plašāki, nekā vienkārši uz ticīgo brāļu un māsu nabadzības problēmu attiecināmi. Daudzi aktīvi Dievam strādājošie brāji bieži sūdzas, ka viņu darbu nav pienācīgi novērtējuši citi, bet vientuļie brāļi vai māsa attaisno partnera meklējumus neticīgo vidū ar to, ka nevar to atrast starp ticīgajiem. Bet ja cilvēks kalpo Dievam par velti, viņš negaidīs Dieva svētību laulībā vai viņa darbu novērtēšanu citu brāļu vidū ... Ja mums tomēr *ir* šīs svētības, tad jāraugās uz tām kā uz cukuru pie tējas vai glazūru uz kūkas. Ja mūsos mīt Dievam nesavtīgas kalpošanas gars, tad mēs patiesi novērtēsim tās materiālās svētības, kas mums tiek dotas un no sirds pateiksimies par tām. Ir ciešs sakars starp Dievam nesavtīgas kalpošanas garu un dzīvi, kas papildīta ar patiesu atzinības un pateicības garu, ar garu, kas viegli samierinās ar zādzību, piemēram, materiālo vai arī citādu svētību zaudējumu.

Mēs patiesi esam nonākuši pie pašiem pamatjautājumiem. Vai cilvēks *ir gatavs* kalpot Dievam par velti? “Mans dēls, atdod sirdi man”; “Un tev būs To Kungu, savu Dievu mīlēt no *visas* savas sirds, no *visas* savas dvēseles un ar *visu* savu spēku. Mozus savas dzīves pēdējās stundās atkal un atkal atkātoja šos vārdus. Viņš lūdza Izraēlu nebaidīties no pārbaudījumiem, bet apbruņoties ar mīlestības ideju pret

Dievu un būt gataviem tā vārdā atteikties no visa (5. Moz. 6:5; 10:12; 11:13,22; 13:3; 19:9; 30:6 – izteismīgs septiņkārtīgs atkātojums). Es gandrīz dzirdu viņa balsi drebam, izrunājot vārdu “visu”. Sešas reizes, griežoties pie tautas ar aicinājumu mīlēt Dievu ar *visu* sirdi un *visu* dvēseli, Mozus dod skaidri saprast, ka ja viņi iemies Valstībā, Dievs dos viņiem mīlošu sirdi, lai viņi varētu mīlēt Viņu no visas savas sirds un ar visu savu dvēseli (5. Moz. 30:6). Neatvairāma loģika. Valstībā visa mūsu daba, katra mūsu būtības daļiņa būs papildīta ar mīlestību pret Dievu. Un ja tāds ir mūsu nākotnes liktenis, vai nav loģiski uz to tiekties jau tagad? Tajā dienā mūsu priekšā vairs *nestāvēs balvas saņemšanas perspektīva*. Mīlestība pret Dievu, prieks Viņa Vārdā būs mūsu virzošais spēks. Un tāpēc savā pēdējā uzrunā Mozus vairākkārt uzsver, ka tā jābūt arī tagad, mūsu šajā sagatavošanās brīdī. Šīs idejas pārņemšana nozīmē daudz vairāk nekā dažas Jaunā gada priekšvakaram raksturīgas apņemšanās; vairāk nekā piekrišana domās sprediķotājam, kas aicina brāļus strādāt vēl *nopietnāk*. Tāda pieeja *neskar mūsu dvēseles dziļākās stīgas*, veicot tikai virspusēju kosmētisku pielabošanu. Un, ak vai, mūsu kristadelfiskais garīgums nereti nav nekas vairāk. Mums jāatver savas sirdis *mīlestībai* pret Dievu abās nozīmēs: Viņa mīlestībai pret mums, un mūsu atbildes mīlestībai pret Dievu (3). Ja mēs to izdarīsim, mēs būsīm pārņemti ar to, *tik stipri pārņemti*, ka materiālo svētību esamība vai trūkums mūs vairs neuztrauks.

Jau tagad svētītie.

Jaunā Derība akcentē to lielo *garīgo* svētību, ko mēs *jau* esam saņēmuši; tai būtu jābūt mūsu uzmanības centrā. “Ko

jūs gribat, lai Es jums daru?” (Mk. 10:36) – Kungs Jēzus, neapšaubāmi, sacīja ar vieglu ironiju, jo Viņš tikko bija sacījis, ka pieņems nāvi par viņiem. Jēkabs un Jānis, acīmredzot, nespēja novērtēt to brīnumu, svētību, to pagodinājumu, ka Dieva Dēls viņus mīlēs līdz galam. Viss, ko viņi gribēja, bija labums šajā dzīvē, lai varētu palielīties citu priekšā, ka viņiem būs lielākā teikšana Valstībā. “Ko jūs gribat, lai Es jums daru”, vēl piedevām tam, ka mīlēšu jūs līdz nāvei ar mīlestību lielāku par *jebkura* cita? Viņu prāts bija pārāk šobrīdēji ievirzīts, uz sīkumaino slavu tagad un tūlīt. Bet kad viņi īstenībā ieraudzīja krustu (Lk. 23:49 vedina uz domām arī par Jēkaba klātbūtni tur), viņi visu saprata. Tā tas notika arī ar Ījabu. Ījaba grāmatas centrālajā daļā viņš konsekventi griežas pie Dieva ar uzrunu “Šaddajs”, jeb labdaris, svētību dodošais. Bet prologā un epilogā viņš Dievu sauc “Jahve”. Varētu būt, ka viņš bija nonācis līdz tādai Dieva vārda brīnuma apziņai, kas lika viņam atteikties no priekšstata par Dievu vienīgi kā materiālās labklājības svētību devēju.

Viss teiktais nebūt nenozīmē, ka tiekšanās pēc apsolītās balvas Valstībā būtu peļama; ir Bībeles liecības, kas apstiprina šo Valstības redzējumu. Līdzīgā veidā ir iespējams saskatīt šos cilvēku tieksmju elementus dažos Bībeles izteikumos. Tā, Gars mudina vīrus mīlēt sievas kā pašiem sevi, jo faktiski tas arī nozīmē mīlēt sevi pašu (Ef. 5:29). Tajā pašā laikā mūs brīdina, ka *patmīlība* būs raksturīga cilvēku īpašība pēdējās dienās. Pāvils, runājot “cilvēcīgi” (Rom. 6:19), domā, ka jau bailes vien soda priekšā liks mums sarosīties un nopietni pieiet garīgajai dzīvei (2. Kor. 5:11), kaut gan Rakstu būtība citviet norāda,

ka ne jau bailēm ir jābūt par motivāciju. Un tā Valstība ir mūsu galvenais stimuls. Bet mums tā ir jāvēlas ne sevis pēc, bet gan Dieva slavināšanai. Un nav nekā slihta lūgumos Dievam pēc materiālās labklājības, atsaucoties uz Viņa apsolījumiem, ko iespaidīgi dara Habakuks. Pats Kungs rekomendēja divpadsmit mācekļiem katru dienu lūgt Dievu par uzturu, balstoties uz Viņa apsolījumiem par to, ka taisnajam nekad nebūs staigāt izsalkušam (Ps. 37:25; Joz. 1:5 salīdz. ar Ebr. 13:5), kā to parādīja Izraēla klejojumu laiks tuksnesī, kad Dievs katru dienu deva viņiem barību. Dievs apliecināja Izraēla tautai, ka tāpat kā Viņš baroja viņus tuksnesī, Viņš darīs arī turpmāk (Joz. 1:5). Un šo pašu apsolījumu Pāvils citē arī mums (Ebr. 13:5), kāpēc arī Pāvils dod mums padomu dzīvot, nedzenoties pēc materiālajiem labumiem. Taču mums nav jāgaida uz tiem (vai arī vispār uz kaut ko). No vienas puses, mēs varam lūgt par to savās lūgšanās, un Debesu Tēvam patīk mūsu lūgšanas. Bet pastāv daudz augstāks līmenis mūsu dzīvē (4), kurā materiālo labumu lūgšana neieņem tik nozīmīgu vietu. Mēs varam līdzināties Kālebam, kurš atkaroja Hebronu (savu daļu Valsībā) sev, bet pēc tam atdeva to citiem (Joz. 14:12-14). Daudzi briedumu sasnieguši brāļi apzinās, ka viņu lūgšanas arvien mazāk akcentē fizisko svētību izlūgšanos no Dieva; drošību, veselību utt. Prieks, gods, Dieva pazīšana, Viņa vārda svētība, pārliecība apsolītajā Cerībā uz Viņa dalīšanos ar mums Viņa morālās dabas svētībā, iespēja *ieraudzīt* Viņu, tas, ka *Dievs Pats* nožāvēs mūsu asaras ... šo iespēju *apcerēšana* un *novērtēšana* liek nobālēt tieksmei pēc materiālajiem labumiem un to saņemšanai. Tieši tādu garīgu pieeju raksturo kāda apgarota autora himnas vārdi:

*Ak, Kungs, kas aicināji Pats mūs lūgt
Par maizi mūsu dienišķo,
Mēs Tavu žēlastību lūdzam, dod spēku mums
Iet Tavu ceļu svētīgo.*

*Mēs lūdzam ne par rītdienu,
tās nezināmo taku,
Ik dienas slogs par smagu nav,
Jo raugi Tu pār mums.*

Piezīmes

- (1) Pilnīgākai šīs tēmas apspriešanai skatieties 8.3.nodaļu.
- (2) Pēc manas personīgās pārliecības šeit sātans ir neviens cits kā taisnais eņģelis. Bet lai kas tas arī nebūtu, viņš ir ticīgais, un viņa vārdos, tos uzmanīgi izlasot, nav nekā slikta un Dievu zaimojoša. Un, iespējams, ka pat eņģeļiem ir grūti pieļaut, ka cilvēks var mīlēt Dievu par velti šajā dzīvē.
- (3) Tā saprašana atklāj mums sekojošo. Kaut arī ebrejus nebija Dieva mīlestības (Jņ. 5:42), tas nenozīmēja, ka Dievs viņus nemīlēja. Viņi ir Dieva mīlēti kā kaprīzi bērni. Pāvila lūgšana: "pats Kungs lai vēš jūsu sirdis uz Dieva mīlestību" (2. Tes. 3:5), neapšaubāmi nozīmē, ka Tas Kungs drīzāk pavīzīs viņus uz nebeidzamās Dieva mīlestības arvien lielāku apzināšanos nekā vienkārši noliks viņus stāvoklī, kad iemīlēs viņu sirdis.
- (4) Skatieties "Dzīve dažādos līmeņos".

2.5. IEMĪLOT VIŅA PARĀDĪŠANOS

Garīgās izaugsmes spēka trūkuma, iespējams, pat stagnācijas rašanos, kas, šķiet, vērojama dažos indivīdos un kolektīvos var izskaidrot ar sekojošiem pamatcēloņiem (es uzreiz piebildīšu, pēc manām domām):

1. Nopietnas *ikdienas* Bībeles studēšanas prasības neievērošana
2. Nopietnas attieksmes pret grēku trūkums
3. Mūsu Kunga Jēzus drīzas atgriešanās dedzīgas gaidīšanas trūkums.

Pie pirmajām divām problēmām es jau apstājos (1). Es saprotu, cik grūti ir dzīvot Kristus atnākšanas pastāvīgas saspringtas gaidīšanas stāvoklī, cik grūti ir pastāvīgi atrasties dvēseles pacēlumā šī diženākā notikuma gaidās. Bet ja mēs patiesi mīlam Kristu, ja mums ar Viņu ir īsta saskare, mēs karsti vēlēsimies būt ar Viņu, mēs ilgosimies pēc mūsu tagadējās dabas nomaiņas pret patiesu un pilnīgāku savienošanos ar Tēvu un Dēlu. Ebr. 9:28 runā par Kristu, kas "tiks otrreiz redzams par pestīšanu tiem, kas Viņu gaida". Tā ir atsauce uz pazemīgu, grēkus nožēlojošu Izraēlu Salīdzināšanas dienā, kas, ar gavēni attīrījusi dvēseli, gaida Augstā Priestera parādīšanos, kurš, pienesot upuri, pasludinātu viņu grēku piedošanu. Gars izmanto šo tēlu kā mūsu prototipu, kuri gaida mūsu Kunga otro atnākšanu. Mūsu dedzības motivācijai jābalstās uz mūsu grēku piedošanas un izlīgšanas ar Dievu nepieciešamības skaidru apzināšanos. Līdzīgi Dāvids runā par Kunga gaidīšanu dedzīgā cerībā uz piedošanu (Ps. 130: 4-6).

Iemīlot Kristus parādīšanos

Mums ir ļoti skaidri jāapzinās, ka mūsu attieksme pret otro atnākšanu ir tas izšķirošais faktors, kas noteiks, vai mēs būsīm Valstībā. Šajā ziņā mēs jau tagad spriežam sev tiesu; mēs formulējam tiesas sēdes iznākumu mūsu tagadējās attieksmes pret Kristus otro atnākšanu gaismā. To pierāda virkne fragmentu, kuri iedveš domu, ka visi, kas dedzīgi gaida Kunga Jēzus atgriešanos, tiks ielaisti Viņa Valstībā. Bet tas, savukārt, iespējams tikai, ja mēs pieturēsimies pareizajai mācībai un ja mūsu ticība un uzvedība būs pietiekoši nobriedušas, lai bez bailēm, ar mierīgu sirdsapziņu un pilnīgā pārliecībā par pozitīvu glābšanas iznākumu, gaidītu šo dienu. Pats Kungs teica, ka visus, "kurus Kungs pārņākot atrod nomodā", Viņš aicinās uz kāzām (Lk. 12:37). Un 8.pants 2. Tim. 4 liek skaidri saprast, ka visi, "kas ir iemīlējuši Viņa parādīšanos", saņems balvu kopā ar Pāvilu. Pāvila pārliecība savā glābšanā atrodama viņa patiesajā vēlmē "būt mājās pie sava Kunga" (2. Kor. 5:8), jo tāda bija viņa attiecību tuvība ar Viņu. Vai mēs varam apliecināt, ka arī mūsu attieksme ir tieši tāda? Vai mēs varam justies kā Sīmeans, kas bija ar prieku gatavs nomirt, ieraudzījis Kungu ar savām acīm (Lk. 2:29)? Vai patiesi pastāv stipra *mīlestība* starp mums un Kungu Jēzu? Ticīgie tiek raksturoti, kā "visi, kas Tevi meklē un ... kas ilgojas pēc Tavas pestīšanas" (Ps. 40:17). Patiesībā neviens nopietni nemeklē Dievu (Rom. 3:11, konteksts ietver visus, kā ticīgos, tā arī neticīgos); un tomēr mēs esam tie, kas Viņu meklē. Mums jātiecas sasniegt neiespējamo. Patiesību un Valstību ar visu savu sirdi *iemīlējušie* saņems to kā balvu. Pāvils 1. Kor. 8:2,3 raksturo ticīgos kā cilvēkus, kas pieņem, ka viņi neko nezina "kā pienākas", bet patiesi mīl Dievu. Ebr. 9:28 skaidri teikts, ka

Kristus "tiks otrreiz redzams par pestīšanu tiem, kas Viņu gaida". Citiem vārdiem, ticīgie, kas patiesi Viņu gaida, algā saņems glābšanu.

Protams, šos pantus izkropļo tie, kas uzskata, ka ikkatru, kas izjūt mīlestību pret Kristu, Viņš atalgos. Mēs zinām, ka patiesa mīlestība ietver kā Viņa baušļu zināšanu, tā arī izpildīšanu. Un daudziem no mums, Kristū esošajiem, šie panti vēl arvien ir lielākais izaicinājums. Ja mēs patiesi gaidām Kristus otro atnākšanu, ja mēs ilgojamies pēc Viņa pestīšanas, tas mūs novedīs pie tā, ka Viņš mūs pieņems. Tāpēc patiesība ir pietiekoši zīmīgi nosacīta: mūsu attieksme pret otro atnākšanu ir tas indikators, pēc kā var spriest, vai mēs tiksim glābti. Ne reizi vien Dāvids psalmos pauž savu labo sirdsapziņu, aicinot Dievu nākt un tiesāt viņu (kā, piemēram, Ps. 35:24). Vai tas neattiecas uz gaidāmo Dieva parādīšanos, kas (par ko Dāvids nešaubījās) kādu dienu notiks?

Mūsu attieksme un reakcija tajā mirklī, kad mēs uzzināsim, ka Viņš ir atgriezies, arī būs mūsu tiesa. Kad Jēzus saka, ka Viņš stāv un klauvē pie mūsu sirds durvīm, gaidot atbildi (Atkl. 3:20), Viņš šeit izmanto Augstās dziesmas motīvu (5:2-8), kur līgavainis (sal. ar Jēzu) klauvē pie savas līgavas durvīm. Bet pievērsiet uzmanību notikumu secībai:

Kamēr līgava guļ, atnāk līgavainis un klauvē (nesaprātīgās jaunavas guļ tā vietā, lai būtu nomodā; Kungs Jēzus ir atnācis)

Līgava atbild, ka viņa nav pienācīgi apģērbusies, runā par savām tikko nomazgātajām kājām, viņa nevar tās aptraipīt,

iet un atvērt durvis (Kunga necienīgie neatbild nekavējoties).

Līgavainis cenšas atvērt durvis no ārpuses, iebāžot roku caur spraugu (Kungs ir žēlsirdīgs – atcerēsimies Lata svārstīšanos, kad viņam bija teikts atstāt Sodomu, un pacietīgs pat pret guļošajām jaunavām, vēlēdamies tās glābt).

Līgavas sirdi pārņem vēlēšanās ieraudzīt līgavaini (atraidītie vēl joprojām sauc Jēzu: ‘Kungs! Kungs!’ Viņi ir mīlestības savīļņojumā)

Viņa apģērbjas un, kaisles pārņemta, skrien pie durvīm; dārgā ziežu eļļa pil uz durvju aizšaujamā, viņai to atverot (salīdziniet kā gudrās jaunavas nodrošinājās ar eļļu, nesaprātīgās apķērās par vēlu, nesaprotot, ka Kungs viņas tāpat mīl Viņa atnākšanas brīdī). Bet Viņš ir aizgājis, viņš *ir novērsies* (par vēlu, durvis ir ciet, Viņš nekad viņas nav zinājis)

Līgava ir izmisumā (atstumšanas šoks).

Viņa viņu meklē un neatrod, sauc viņu, bet viņš neatbild [Sal. Pam. 1:28; atraidītie sauks Kungu, bet Viņš neatsauksies, meklēs Viņu, bet neatradīs. Līdzību redzam arī Hozejas grāmatā (5:6): “Viņi nāks tad ar savām avīm un ar saviem vēršiem meklēt To Kungu, bet neatradīs Viņu, jo Viņš pa to laiku ir *novērsies* no viņiem”.]

Līgava ir nogurusi no attiecībām ar viņu (jūt nelabumu)

Viņu vajā apkārtējā pasaule (nolādēta kopā ar pasauli)

Tātad, runa ir par to, ka ja mēs tūlīt pat neatbildēsim uz Kunga aicinājumu, mēs parādīsim, ka mīlam Viņu nepietiekami. Neatvērt durvis tūlīt ir tas pats kas neatvērt tās nekad. Kungs Jēzus mūs pieņem tādus, kādi mēs

esam, neizgulējušies, bez kosmētikas, bet ar dedzīgu, visaptverošu mīlestību pret Viņu un ticību Viņa mīlestības dzījumam pret mums, kas arī liks mums nekavējoši traukties, lai satiktu Viņu.

It kā mēs zinātu

Mēs nezīnām precīzu Kristus atnākšanas kalendāro datumu; un tomēr mums Viņš jāgaida tikpat dedzīgi, *it kā* mēs droši zinātu to dienu un stundu. Tā, šķiet, ir galvenā Mt. 24: 42-44 ietvertā doma, kur Jēzus paskaidro, ka “ja nama kungs zinātu, kurā stundā zaglis nāks, tad tas paliktu nomodā ... Tāpēc esiet arī jūs gatavi, jo Cilvēka Dēls nāks tanī stundā, kuru jūs nedomājat”. Šajā ir ieslēgts daudz. Ja mēs precīzi zinātu Kunga Jēzus atgriešanās laiku, ir viegli iedomāties, kā mēs rīkotos šīs dienas priekšvakarā. Liekas, ka Kristus lūdz mūs iedomāties šo ainu un aicina mūs visu laiku tieši tā arī uzvesties. Un tas patiesi ir liels izaicinājums. Mūsu attieksme pret Dieva vārdu, izpriecās, vaļasprieki, nauda, attiecības ar citiem – visas šīs cilvēku dzīves sfēras, droši vien, nebūtu tādas, kādas tās ir patlaban, ja mūs patiesi spārnētu ideja, ka mums ir jādzīvo tā, *it kā* mēs gaidītu Kristus atgriešanos jebkurā brīdī.

“Esiet modrīgi”

Visos Kristus izteikumos par Viņa atgriešanos pamatvārdi ir “esiet modrīgi” (Mt. 24:42; 25:13; Mk. 13:33-37; Lk. 12:37; 21:36). Jaunajā Derībā ir ne mazāk par desmit atgādinājumu mums par Kristus pavēli būt “modriem” Viņa atgriešanās laikā. Tas jau pats par sevi norāda, ka modram gaidīšanas garam ir jābūt mūsu dzīves pamatā. Es teiktu, ka visumā mēs pat neapzināmies šī aicinājuma

uzstājīgumu. “Esiet modrīgi ... esiet nomodā ... esiet nomodā” – ir aicinājums, kas nāk no paša Kunga. Mēs neapzināmies, ka tā ir mūsu Kunga Jēzus Kristus *pavēle*, kas uzstājīgi prasa no mums neatliekami veidot savu dzīvi Viņa nenovēršamās atnākšanas gaidīšanas garā. Ir viegli aļoties, domājot, ka šis aicinājums nozīmē Bībeles pravietojumu studēšanu un to salīdzināšanu ar tekošajiem pasaules notikumiem, izdarot no tā visa secinājumu par tuvojošos Kristus atnākšanu. Taču tā nav vārdu “esiet modrīgi” pamatdoma. Mums ir teikts būt nomodā tieši tāpēc, ka mēs *nezinām* Viņa atnākšanas laiku. Jēzus nesaka (šajā pavēlē), ka mums jāseko politiskās situācijas attīstībai pasaulē kā norādījumam uz Viņa atgriešanās laiku. “Esiet modrīgi” vairumā gadījumu attiecas uz mūsu personīgā garīguma stāvokļa apzināšanos un mūsu rūpēm par citu garīguma stāvokli. Ebreju vārds, kas tulkots kā “nomods”, satur sevī ideju par kaut kā dzīvību apdraudoša nepieļaušanu, modrības saglabāšanu uz izturības robežas. Tā, Habakuks ar vārdu “sargs” domā garīgo nomodu gaidīšanas brīdī, kad Dievs gatavojas viņam ko atklāt (Hab. 2:1).

Jaunās Derības uz Kristus pavēli “esiet modrīgi” atsauču izpēte noved pie secinājumiem, ko daži uztver visai negatīvi. Grieķu valodā darbības vārds ar nozīmi “būt nomodā” ir tieši saistīts ar lietvārdu “nomods, modrība” un attiecas uz karavīriem, kas kaut ko apsargā vai uz apsardzes funkciju pildīšanas laiku. Modrības ideja noteikti saistās drīzāk ar aizsardzību nekā ar agresiju. Tāpat kā lielas mājas durvju sargam ir jābūt modram, apsardzības misiju pildot, tā arī mums jādzīvo pēdējās dienās (Mk.

13:34-37). Lk. 21 definē nomodu kā pastāvīgu lūgšanu, kas virza mūsu ticību uz to, lai nostātos Kunga priekšā tiesas dienā labvēlīgā gaismā, un ar Viņa žēlastību izbēgtu no nelaimēm, kas gāzīsies pār šo pasauli. Nomoda un lūgšanas ideja bieži iet kopā (Lk. 21:36; Mk. 14:38; Mt. 26:41; Ef. 6:18; 1. Pēt. 4:7). Lūgšanām par piedošanu, lai Kungs mūs pieņemtu ir jāraksturo mūsu nomodas stāvoklis šajās pēdējās dienās. Mums jābūt "nomodā", pastāvīgi stāvot sardzē, lai nepieļautu personīgas un kolektīvas atkrišanas no ticības iespēju (Ap.d. 20:31). Būt modriem nozīmē stingri stāvēt ticībā (1. Kor. 16:13), uzmundrināt un iedvesmot ticībā citus draudzes locekļus (1. Tes. 5:6,11), nebūt padotiem apātijai un atkrišanas idejām, stiprinot tos, kas palikuši ticībā (Atkl. 3:2,3; 2. Tim. 4:3-5), turēt ticības uguni liesmojošu, pat ja citi ir atļāvuši tai nodzist (Mt. 25:13).

"Modrība" nav tikai mūsu personīgā garīguma sargāšana; mājas, cilvēku un mantu aizsardzības ideja ietver sevī domu, ka mums tāpat jā rūpējas par mūsu brāļu un māsu garīguma stāvokli. Tieši šajā nozīmē vadītāji "ir nomodā par jūsu dvēselēm" (Ebr. 13:17). Kristus līdzība par kalpu, kam bija uzticēta māja, pirmajā acu uzmetienā var likties būt attiecināma tikai uz vadītājiem; *tiem* jā sargā un jābaro ganāmpulks, tāpat kā mājas pārvaldniekam jā sargā māja un jā rūpējas par pārējiem kalpiem (Mt. 24:43-51; Mk. 13:33-37). Bet šī līdzība ir vērsta uz mums *visiem*: "Bet ko Es jums saku, to Es saku visiem. Esiet nomodā!" (Mk. 13:37). Citiem vārdiem, mēs visi esam vadītāji, un pavēle būt nomodā par citiem attiecas uz katru no mums. Padomāsim:

Cik nopietni vairākums no mums ir norūpējies par citu glābšanu?

Ar modrību domāta arī mūsu tieksmes uz atkrišanu atzīšana, kā personīgajā, tā arī kolektīvajā plānā. Tā ietver mūsu mācības tīrības aizsardzību un rūpes par mūsu brāļu un māsu glābšanu kā par savējo. Reālas rūpes par viņu vajadzībām (Mt. 24:45), atbalsts ticības nostiprināšanā, ikdienas lūgšanas, līdz kamēr tas viss nekļūs par mūsu dzīves un domāšanas veidu. Daži no mums to visu ir dzirdējuši pat pārāk bieži. Bet lieta ir tāda, ka nav iespējams apiet modrības nozīmi un tās nepieciešamības vairākkārtēju akcentēšanu. Nav iespējams ignorēt Bībelē pausto faktu, ka pēdējās dienās daudzi zaudēs ticību, *to pat neapzinoties*.

Pastāv reāla iespēja, ka Kristus atgriešanās brīdī nebūs neviena ticīgā (Lk. 18:8). Tikai astoņi cilvēki reāli bija nomodā, kad atnāca plūdi; un Pēteris to stāsta par piemēru mums. Tāpēc nav jābrīnās par īpašo uzsvāru uz nepieciešamību būt nomodā.

Ja mēs esam tā paaudze, kas ieraudzīs Kristus atnākšanu, mēs būsīm vienīgie cilvēki, kuri nepazīs fizisko nāvi. Un mēs būsīm tie, kas sagaidīs Kungu Jēzu uz šīs zemes, kas ir gatavi viņu sagaidīt. Šis gods ir lielāks par mūsu spējām to novērtēt. Tāpēc nav jābrīnās par augošo nepieciešamību pēdējās dienās modri sargāt mūsu doktrīnas tīrību, mūsu dzīves veidu, lai *neatkāptos* no lielās pestīšanas, kas mums nākotnē dota. Tajā pašā laikā, kā nekad vēl mūsu kustības vēsturē, pastāv reāli destruktīvi faktori, kas izdara spiedienu uz mūsu mācību un mūsu dzīves veidu. Vai tas viss

neparāda, cik perfekti atbilstoša ir pavēle būt nomodā šajās pēdējās dienās?

Tā nav nejaušība, ka Mateja evaņģēlijā divas reizes sastopam uz mums vērsto Kristus aicinājumu būt modriem (Mt. 24:42; 25:13). Un tam uz pēdām seko Ģetzemanes dārza notikumu apraksts, kur Kristus lūdz mācekļus līdz ar Viņu būt nomodā un lūgties, lai nekristu kārdināšanā (Mt. 26:38-41). Viņa dziļais sarūgtinājums par to, ka viņi nevarēja būt līdz ar Viņu nomodā šajā laikā, bija nepārprotams. Neapšaubāmi tālākā nepieciešamības būt modriem pieminēšana iedvēš domu, ka pēdējo dienu modrības ciešanās mēs būsīm vienoti ar mūsu sāpju pārņemto Kungu Ģetzemanē. Arī Viņš modri vēroja ne "laiku zīmes", bet gan Viņa paša attiecības ar Tēvu, izmisīgi lūdzot dot Viņam spēku nest savu krustu un nenoiet no distances (2).

“Paši no sevis...”

Pastāv virspusēja pretruna starp sekojošiem trim Rakstu pantiem:

“Tāpēc esiet modrīgi, jo jūs nezināt, kurā stundā jūsu Kungs nāk” (Mt.24:42).

“Bet jūs, brāļi, nedzīvojat tumsībā, ka šī diena jūs varētu pārsteigt kā kāds zaglis” (1. Tes. 5:4). Šeit ir mājiens uz Kristus līdzību Mt. 24:42-51, kur tiek runāts par to, ka mums jābūt nomodā līdzīgi namsaimniekam, kurš zina, kad atnāks zaglis, un tāpēc neguļ.

“Ja tu nebūsi nomodā, Es nākšu kā zaglis, un tu nezināsi, kurā stundā es nākšu pār tevi” (Atkl. 3:3). Mājiens ir nepārprotams, ja mēs būsīm nomodā, Kristus atnākšana

mums nebūs pārsteigums, tādējādi mēs *zināsim* Viņa atnākšanas stundu.

Un tā, mums ir jābūt nomodā, jo nezinām, kad Kristus atnāks. Ja būsim nomodā, Viņš neatnāks līdzīgi negaidītam zaglim un nepārsteigs mūs pēkšņi. Skatot šos fragmentus pēdējo dienu gaismā (nenoliedzot arī to sākotnējo nozīmi pirmajā gadsimtā), mēs gūstam pārliecību, ka patiesi nomodā esošie zinās Kristus atnākšanas laiku. Es jau dzirdu daudzas balsis sakām: “Bet mēs nevaram zināt precīzi dienu un stundu!” Mana atbilde uz to ir: mums jābūt nomodā, *it kā* mēs precīzi zinātu, ka šī ilgi gaidītā stunda jau ir pār mums! Ja rīkosimies tā, tad Kristus atnākšanas laikā mēs būsim gatavi, *it kā* mums būtu zināma konkrēta stunda. Tas ka Jaunās Derības veidotāji runāja par Kristus atgriešanos kā par drīzu notikumu neliecina par viņu optimismu, jo šī pārliecība bija viņiem iedvesta. Viņu iedvesma lika tiem rakstīt tā, *it kā* Kristus atgriešanās nenovēršami notiks viņu laikā, jo tieši tādu pieeju Dievs gaida no Saviem ļaudīm: gaidīt Kungu atnākam kuru katru brīdi.

“Zinot laiku...”

Bet es gribu iet pat tālāk par to, pieņemot, ka, iespējams, pēdējā paaudze patiešām *zinās* precīzu Kristus atgriešanās laiku. “Tāpat, redzot visu šo notiekam, jums *būs zināt*, ka tuvu ir Dieva valstība” (Lk. 21:31). Kā ar ziedu ziedēšanu un lapu parādīšanos kokiem atnāk pavasaris un vasara, tā arī ar Lk. 21:24-26 aprakstīto notikumu sākšanos Izraēlā mēs zināsim, ka Kristus atgriešanās ir tuvu. Tikai Viņa necienīgajiem Kristus atnākšana būs negaidīta. Visām

paaudzēm, ieskaitot arī pirmo, pie kuras piederēja Kristus mācekļi, Viņa atnākšanas laiks un stunda nebija zināmi. Bet tad nebūtu nekādas jēgas dot mums vispār *jebkādas* ziņas, ja pēdējā paaudze nevarētu ar precizitāti noteikt Viņa atnākšanas laiku. Vai gan Jahve neatklāj Savus plānus Saviem kalpiem – praviešiem? Kā sievietē pati zina aptuveno bērna dzimšanas laiku, kaut arī nezina ne dienu, ne stundu, tā arī mums ir jāzina mūsu jaunās dzimšanas laiks – tāda ir Pāvila spriedumu 1. Tes. 5 jēga. Pāvils brīdina: tiem, kas nebūs modri, Kristus atnākšanas diena būs pēkšņa posta diena, “kā dzemdību sāpes pār grūtnieci, un viņi nevarēs izbēgt” (1. Tes. 5:3). Neapšaubāmi, šeit ir asociācija ar sievieti, kas mirst dzemdībās tādēļ, ka dzemdību diena iestājas pilnīgi negaidīti. Bet tāpat kā sievietē, kura zina aptuveno dzemdību sākšanās laiku un attiecīgi uzmanās, tā arī pēdējās paaudzes ticīgajiem jāuzvedas līdzīgi, zinot, ka laiks ir tuvu. To pašu baiļu un prieka savīlņojumu, kā bērnu gaidošajai sievietei, jāizjūt arī mums.

Lasīsim Lk. 21:28: “Kad tas sāk piepildīties, tad stiprinieties (grieķu ‘iztaisnojieties’ – it kā ticīgo apspiešana daļēji mazinātos līdz ar Kristus tuvošanās priekšnojautu) un celiet uz augšu savas galvas, jo jūsu pestīšana tuvojas”. Šie vārdi ir attiecināmi tikai uz pēdējo paaudzi, un tie nenoliedzami norāda uz to, ka šī pēdējā paaudze patiesi precīzi zinās, ka Kristus atgriešanās ir tuvu. Un nākošajos pantos Kungs Jēzus runā par pavasari, kad kokiem pumpuri raisās “*jūs pašī no sevis zināt*, ka vasara jau ir tuvu; tāpat, redzot visu šo notiekam, *jums būs zināt*, ka tuvu ir Dieva valstība” (Lk. 21:30,31). Cilvēkiem piemīt gadalaiku maiņas sajūta,

līdzīgā veidā ticīgi sajūtīs Kunga atgriešanās tuvošanos. Un nebūs vajadzīgi nedz “laika zīmju” tulki, nedz cilvēki, kas teiktu “laiks ir pienācis”, jo mēs to zināsim *paši no sevis* (Lk. 21:7,8.panti lasāmi 30-31.pantu kontekstā). Attiecības starp Salamanu un viņa līgavu Augstajā Dziesmā ir analogiskas Kristus attiecībām ar baznīcu. Un tādēļ zīmīgi, ka baznīca jūt Viņa tuvošanos, dzird Viņa balsi, kaut arī vēl neredz Viņu tuvojamies (Augstā dz. 2:8).

Un visbeidzot vislabākais: Lk. 17:24-26.fragments stāsta par “Cilvēka Dēla dienām” un attiecina tās uz trim momentiem:

1. Kristus kalpošanas dienas
2. Laiks, kas ved uz Viņa atgriešanos
3. Tiesas diena Viņa otrās atnākšanas laikā.

Saistot to visu kopā, mēs nonākam pie sekojoša slēdziena: pēdējās dienās dzīvojošie dzīvos faktiskā Kristus klātbūtnē, it kā Kristus jau būtu fiziski atgriezies, kaut arī tas vēl nebūs noticis. Tas varētu būt, lai uzmundrinātu vajātos svētos pēdējo dienu masveida iznīcināšanas laikā. Un tas pilnīgi noteikti liek noprast, ka viņi *zinās*, ka Kristus ir kuru katru brīdi jāatgriežas, ka viņi dzīvo Cilvēka Dēla dienās. Šīs dienas, kas pakāpeniski sagatavo Kristus atgriešanos, sekojoši, vairs nebūs līdzīgas nevienam citam cilvēces vēstures posmam – *patiesi ticīgajiem*. Viņiem zīmes būs tik skaidras, ka viss būs tā, it kā Kristus jau ir atgriezies.

Pastāv sakarība starp maizes laušanu un otro atnākšanu. Mums tas ir jādara “*tiekāms Viņš nāk*”. Kristus teica: “Es vairs nedzeršu no vīnakoka augļiem *līdz tai dienai*, kad Es to no jauna dzeršu Dieva valstībā”(Mk. 14:25). Tā, “šajā tumšajā nodevības naktī mēs esam apvienoti ar Viņa

atnākšanas svētību”. Kristus vēlme par regulāru maizes laušanu Viņa atcerei tādējādi ir saistīta ar Viņa vēlēšanos, lai mēs pastāvīgi atcerētos Viņa otrās atnākšanas realitāti.

Piezīmes

- (1) Sk. “Vai mēs neesam pārāk akadēmiski?”
- (2) Doma, ka uzticīgais baznīcas atlikums pēdējās dienās tiks stipri vajāts, ir izklāstīta grāmatā “Pēdējās dienas”, kā arī doma par nozīmīgu atkrišanu no ticības pēdējo dienu eklēzijā.

2.6 GARĪGĀS AMBĪCIJAS

Evanģēlija cerība aprakstīta kā “Dieva debesu aicinājums” (Flp. 3:14; Ebr. 3:1). Kā debesis paceļas pār zemi, tā pārmums paceļas Valstības Cerība. Katrā, kas tic Evanģēlijam, ir jābūt garīgo ambīciju dzirkstij; apziņai un ticībai, ka neskatoties uz to, ka esam no pīšļiem cēlušies mirstīgie ar visai ierobežotu redzesloku, mēs kāda skaistā dienā būsīm apveltīti ar Dievišķo dabu. Tūkstoši dzird Evanģēlija aicinājumu, tomēr neizjūt vēlēšanos attiecināt to uz sevi. Šī aicinājuma brīnums attiecībā uz viņiem pašiem nenonāk līdz viņu apziņai. Taču mēs, kas esam uz ticības ceļa, esam gatavi celties, lai saņemtu Dieva piedāvājuma realitāti, jo raugāties uz “atmaksu” (Ebr. 11:26); mums ir garīgas ambīcijas.

Ikdienu dzīves burzmā ambīciju liesma kļūst blāva. Taču garīgās dzīves māksla ir uzturēt spožu šo liesmu. Tās pašas saknes grieķu darbības vārds nozīmē ‘būt

godkārīgam', un vairumā gadījumu tā tulkojums ir neveiksmīgs. Pamācošas ir tās trīs vietas, kur mēs ar to sastopamies.

“Šeit (atrazdamies savā ķermenī) mēs *nopūšamies* ... šinī teltī būdami, mēs *nopūšamies* un panesam grūtības ... tāpēc mēs arvien *turam drošu prātu* ... mēs *turam drošu prātu* ... mēs cenšamies (esam godkārīgi/ lolojam ambīcijas), lai būtu Viņam patīkami. Jo mums visiem jāparādās Kristus soģa krēsla priekšā” (2. Kor. 5:1-10). Pievērsiet uzmanību apzinātam “nopūšamies”, “turam drošu prātu” atkārtojumam. Šis dzīves garlaicīgās nopūtas ir saistītas ar mūsu godkārīgo/ambiciozo pārliecību, ka tiesas dienā mēs patiesi tiksīm pieņemti. Šī doma ir tik godkārīga, ka šī godkārība paceļ mūs pāri šīs dzīves ‘nopūtām’.

Ambīcijas sludināšanā

Jebkura mēroga sludināšana ietver sevī noteiktu godkārības garu. Piemēram, cerība un ticība, ka skrejlapa, vienkāršs papīra gabaliņš varētu būt līdzeklis, lai ievirzītu kādu ceļā uz Valsībū. Ka neliels papīra gabaliņš, starp citu izteikts komentārs autobusa pieturā varētu patiesi novest vienkāršu mirstīgo līdz Dievišķās dabas mūžīgajai slavai... bez garīgajām ambīcijām sludinātājs vienkārši neuzsāktu savu darbu. Pāvils bija sludināšanas ambīciju paraugmodelis: “Es visapkārt ... visur esmu izpildījis savu uzdevumu, *pauzdams* Kristus evaņģēliju ... jo es *esmu turējis par savu godu* (dedzīgi vēlējos/kāroju) nest evaņģēliju” (Rom. 15:19,20). Pāvila pēdējās dienās (vai stundās) viņš atgriežas pie šiem vārdiem. Viņa gulbja dziesma 2. Tim. 4:17 ir tiešs mājiens uz fragmentu Rom.

15:19: "Bet Tas Kungs stāvēja man klāt un deva man spēku, lai caur mani *sludināšana* būtu pilnīga un visi pagāni *dzirdētu to*". (1)

Šķiet, ka Pāvils pēc savas personīgās iniciatīvas attīstīja savas ambīcijas sludināt Evanģēliju, cik tālu vien viņš to spēja. Kungs zināja par to iepriekš, tomēr tas nenozīmē, ka Pāvilam bija stingri pavēlēts izplatīt Evanģēliju, cik tālu vien iespējams. Pāvils nebija marionete, pretējā gadījumā stāsts par viņa personīgajām ambīcijām būtu bezmērķīgs. Protams, ne visiem no mums piemīt Pāvila dotības. Viņa dotības un iespējas balstījās viņa izglītībā, valodu prasmē, sociālajā un ģimenes stāvoklī. Viņš to visu izmantoja savu ambīciju uzkurināšanai, lai viņa sludināšana aptvertu pēc iespējas lielāku cilvēku skaitu. Daudziem mūsu kopienā ir viss nepieciešamais Dieva vārda pēc iespējas plašākai izplatīšanai. Ja tikai mēs pieietu savai karjerai kā Pāvils telšu šūšanai un būtu viņa Dieva vārda sludināšanas godkārtības gara pārņemti! Bet attiecībā uz katru no mums Evanģēlija sludināšanas ambīcijām ir vēl aizvien liela nozīme. Sarunu novirzīšana uz Patiesību, lapiņu atstāšana autobusā ... godkārtības gars virzīs mūs uz daudz krasākiem centieniem. Ir iemesls domāt, ka pirmie ticīgie varēja censties iegūt noteiktas dāvanas. Pāvils, kā šķiet, 1. Kor. 12 un 14 māca, ka ticīgajiem jābūt pietiekoši godkārtīgiem, lai censtos iegūt šīs dāvanas, kas veicinās daudz plašāku Dieva vārdu izplatīšanu kā pasaulē, tā arī eklēsijā. Atkal viņš propagandē sava veida garīgās ambīcijas.

Pēdējā atsauce uz ambīcijām atkal pievērš mūs ikdienas rutīnai: "Turiet par lielu *godu*, klusi dzīvojot, darīt savu darbu ...lai jūs nenodotos skumjām kā tie, kam nav cerības" (1. Tes. 4:11,13). "Turiet par lielu *godu*, klusi dzīvojot" ir spēcīgs ideju pretnostatījums; būt varonīgi godkārīgam, lai dzīvotu klusu, savaldīgu, nevainojamu garīgo dzīvi ikdienas gaitās. 2. Tes. 3:12,13 Pāvils atgriežas pie šīs idejas, viņš vēlreiz iesaka ticīgajiem dzīvot *klusī* un piekrodina: "Nepiekūstiet, labu darīdami". Taču 1. Tes. 3:12,13 viņš lūdz tos turēt par *godu*, klusi dzīvojot, darīt savu darbu. Viņš nepārprotami mudina tos nepagurt, dzīvojot šādu ambīciju garā. Un tā nav vienīgā atsauce uz ambīcijām vēstulēs tesalonīkiešiem. Pāvils slavē viņus par brālīgo mīlestību, kas viņiem neapšaubāmi bija. Tomēr viņš nesaka vienkārši: 'Turpiniet tādā pat garā!' viņš aicina tos tapt šai ziņā vēl pilnīgākiem (1. Tes. 4:10).

Ir citi mājienu uz garīgajām ambīcijām, kur šis grieķu vārds netiek lietots. Aplūkojiet, kā Kungs Jēzus māca garīgo ambīciju lūgšanā – Viņš piedāvā mācekļiem reālu iespēju iegāzt kalnu jūrā, ja pēc tā ir nepieciešamība (Mk. 11:23). Un šī piemēra izvēle nebija nejauša; Viņš apzināti atsaucās uz pantu Ījaba 9:5, kur Ījabs saka, ka tikai Dievs, bet ne cilvēks, var izdarīt ko līdzīgu kalna iegāšanai jūrā. Taču Kungs saka: 'Jā, Dievs ir vienīgais, kas to var izdarīt, bet lūgšanu potenciālais spēks ir apstākļi, ka Dievs, dzirdot jūsu lūgumus izdarīt ko līdzīgu, to izdarīs'. Viss nazīrieša process pastāvēja, lai ierindas izraēlieši pamodinātu godkārības garu pacelties līdz Augstākā Priestera līmenim. Ierobežojumi, kas nazīrietim bija jāievēro, ar nodomu sabalsojās ar Augstākā Priestera ierobežojumiem. Dievs

aizliedza Izraēlam vīnu un reibinošus dzērienus (5. Moz. 29:6) ceļojuma pa tuksnesi laikā, lai, neskatoties uz viņu vājībām un izlaidību, paceltu viņus garīga līdera augstumos.

Kristus ambīcijas

Kungs Jēzus bija garīgo ambīciju ikdienas dzīvē visaugstākais piemērs. Mācekļu strīda laikā par to, kurš būs lielāks Valstībā, Jēzus teica: “Ja kas grib būt pirmais, tas lai ir no visiem pēdējais un visu kalps” (Mk. 9:34,35). Jēzus bija “visu kalps”, tāpēc ka *vēlējās* būt lielākais Valstībā. Tieši šī vēlēšanās motivēja Viņa pacietību katru dienu nest savu krustu: “Un kas jūsu starpā grib būt pirmais, tas lai ir jūsu kalps, *tā kā* Cilvēka Dēls nav nācis, lai Viņam kalpotu, bet ka Viņš kalpotu un atdotu Savu dzīvību kā atpirkšanas maksu par daudziem” (Mt. 20:27,28). Viņš smēlās idejas no Hoz. 13:1, kur teikts, kad Efraims runāja ar Dievu patiesā dziļā pazemībā, viņš sevi paaugstināja, bet kad apvienojās ar Baalu, gāja bojā. Kungs Jēzus savas dzīves laikā tika nicināts (Jes. 53:3). Šī tēma sasaucas ar Dan. 4:17, kur runāts par to, ka Jahve paaugstinās *pašu zemāko* no cilvēkiem, pašu nicinātāko paaugstinās līdz visas šīs pasaules Ķēniņa godam. Ar pašu zemāko ir domāts Kungs Jēzus. Viņš pazemojās, būdams krustā, lai tiktu paaugstināts. Tieši tas ir Pēterim padomā, kad viņš lūdz mūs būt pazemīgiem, raugoties uz Jēzus piemēru, lai noteiktajā laikā tiktu paaugstināti (1. Pēt. 5:6). Kristus vēlējās būt dižens Valstībā, mēs arī varam to vēlēties; jo spožākās zvaigznes tikai atstaro vairāk no Saules spožuma (1. Kor. 15:41). Šai domai vien jau mūs jāpaceļ Gara ērgļa

spārniem pāri jebkurām nebūšanām vai bēdām, kas mums tagad jāpacieš.

Doma par Paša Kunga ambīcijām varētu izskaidrot problēmu, kas mani jau ilgāku laiku ir nodarbinājusi. Dievs apsolīja Ābrahāmam noteiktu mantojumu Kānaānā. Taču vēlāk šo apsolījumu Raksti interpretē kā attiecināmu uz *vispasaules* Valstību, kas tiks nodibināta pēc otrās atnākšanas. Piemēram, Rom. 4:13 vēstī par to, ka Ābrahāmam mantojumā bija apsolīta visa pasaule. Ps. 72 un citi līdzīgi pravietojumi vēstī par vispasaules Mesiānisko Valstību, kas balstās uz Ābrahāmam dotajiem apsolījumiem. Vienu iespējamo izskaidrojumu atrodam Ps.2, kur Tēvs šķietami mudina dēlu lūgt Viņam: “*tautas* (ne tikai jūdus) par īpašumu un *pasaules galus* (ne tikai Apsolīto zemi) par mantību” (Ps. 2:8). Vai nevarētu būt, ka, pateicoties Kunga garīgajām ambīcijām, mantojums tika paplašināts līdz piederībai ne tikai jūdiem, bet *visām* tautām, ne tikai Kānaānā, bet visā zemē. Ar to es, protams, negribu teikt, ka apsolījumi Ābrahāmam tika *pamatos* izmainīti. Nē. Apsolījumi par mūžīgo Kānaānas mantošanu paliek par Valstības Evanģēlija pamatu (Gal. 3:8), bet dotais apsolījums tika ievērojami paplašināts, pateicoties Kunga Jēzus ambīcijām.

Varonības gars

Mūsu garīgajā dzīvē pastāv zināma daļa varonības. Mēs nabaga vājie grēcinieki, ieslodzīti mūsu mirstīgās un aprobežotās dabas rāmjos, pīšļi un pelni patiesībā, cīnāmies, lai nomestu važas, paceltos līdz dievišķīgajām lietām, kas sniedzas pāri mūsu saprātam. Un kaut kādā

ziņā mums tas izdodas. Jau tas vien, ka mūsos ir šī vēlēšanās pacelties augstāk, ir Dievam tīkami. Kad bagātais jaunais cilvēks savos centienos pēc taisnības iesaucās: “Šo visu es esmu turējis kopš savas jaunības”, Kungs nepārmeta viņam paštaisnību. Tā vietā Viņš, uzmanīgi “viņu uzlūkodams, iemīlēja viņu” (Mk. 10:21). Dziļš savijņojums pārņēma Jēzu, kad Viņš uzlūkoja šo augstprātīgo jauno cilvēku, jo Viņš spēja novērtēt jaunajā cilvēkā strāvojošās izteiktās garīgās ambīcijas. Tieši šī iemesla dēļ Tēvs iemīlēja Savu Dēlu. Dievs lika Kungam Jēzum Viņam tuvoties; “Jo kas gan pats rotaļāsies ar savu dzīvību, lai Man tuvotos?” Tēvs apstiprināja Dēla garīgās ambīcijas, atzīstot, ka ļoti maz ir tādu cilvēku, kas paceltos līdz godam patiesi tuvoties Dievam. Viss taisna cilvēka dzīves ceļš tiek aprakstīts kā tiekšanās pēc Dieva pārlicībā, ka mēs beidzot Viņu atradīsim, kad Kungs atgriezīsies, lai izmainītu mūsu dabu (2. Laiku 15:2). Mēs pamazām sākam *izprast* Kristus mīlestību, “kas ir daudz pārāka par katru atziņu” (Ef. 3:19), un iepazīt Dieva mieru, “kas ir augstāks par visu saprašanu” (Flp.4:7). No mums tiek prasīts būt pilnīgiem, kā mūsu Debesu Tēvs ir pilnīgs (Mt. 5:48); ticēt Dievam (Mk. 11:22). Ar ticības palīdzību, tērti Jēzus Kristus taisnībā, mēs varam sasniegt šīs augstienes, bet ne pašu spēkiem. Mūsu ikdienas cīņās un uzvarās pār miesas kārbām mēs izrādām patiesu varonību, kādu varētu iedomāties atveidot dramaturgs: galīgs neveiksminieks, bez kādām izredzēm uz uzvaru beigās gūst galīgu uzvaru viņam visnelabvēlīgākajos apstākļos. Pašai mūsu dabai ir nosliece pret garīgajām ambīcijām: “Nav neviena, kas saprot, neviena, kas meklē Dievu” (Rom. 3:11). Tomēr kaut kādā veidā mēs “vienmēr”, atkal un atkal,

svinam uzvaras Kristū (2. Kor. 2:14), piedaloties dienu no dienas (dažreiz, stundu no stundas) Viņa triumfālajā gājienā. Ambīciju, godkāribas garam nevar būt gadījuma uzplaiksnījuma raksturs mūsu dzīvē. Tam ir jāraksturo viss mūsu dzīves, mūsu domāšanas ceļš.

Un pašās beigās, brīnišķajās beigās, mēs tiksim apbalvoti ar ko tādu, kas pārspēj visaugstākās garīgās ambīcijas, kādas mums tagad varētu būt; pestīšanu, kas aptver daudz vairāk par visu, ko lūdzam un saprotam (Ef. 3:20 – šeit drīzāk ir runa par pestīšanu, nevis svētībām tagadējā dzīvē). Kad Kungs Jēzus solīja uzvarētājiem, ka viņi kopā ar Viņu sēdīsies Viņa goda krēslā (Atkl.3:21), Viņš, bez šaubām, turēja prātā mācekļu lūgumu ļaut viņiem sēsties pie Viņa labās un kreisās rokas Valstībā (Mk. 10:37). Viņš zināja, ka Viņa absolūtā godība nākotnē daudzkārt pārsniedz visas viņu garīgo ambīciju augstienes.

Kā vīri cenšas parādīt nesalīdzināmo Kristus mīlestību pret savām sievietēm, atspoguļot Viņa cēlsirdīgo pacietību, kā brāļi no dažādām kultūrām un ar atšķirīgu pagātni cenšas sadzīvot, kā mēs katrs tiecamies atspoguļot augstāko Dieva mīlestību pret apkārtējo pasauli, kā mēs cīnāmies ar mūsu iekšējās dabas pastāvīgajiem kūdījumiem – šajās monotonajās ikdienas gaitās Kristū mums ir jāizjūt šīs *varonības* – gandrīz vai *piedzīvojumu* – gars cīņā par reāla mērķa, patiesu garīgo ambīciju, sasniegšanu.

Piezīmes

(1) Šķiet, ka Pāvils grib iedvest garīgās ambīcijas sludināšanā, kad saka korintiešiem, ka viņiem ir jābūt

godkāriģiem, lai iegūtu tās Gara dāvanas, kas visvairāk būs noderīģas publiskai nevis personiskajai Dieva vārda sludināšanai (1. Kor. 14:1,12). Tāpat Pāvils slavē tos, kas bija godkāriģi (pozitīvā nozīmē), vēlēdamies iegūt bīskapa amatu (1. Tim. 3:1). Iespējams, ka tādi cilvēki kā Jefta (Soģu 11:9) un Simsons (14:4) ir uzteicami par viņu *tieksmi* kļūt par soģiem, kas atbrīvotu Izraēlu no filistieģiem.

2.7 DŽĪVE DAŽĀDOS LĪMEŅOS

Ja kādam no malas ienāks prātā doma analizēt mūsu kopienu, viņš redzēs lielu daudzumu dažādu pieeju Patiesībai. Daži no mums varētu likties uzticīģāki nekā citi principi, kuriem mēs visi ticam. Tie, kuri uzskata, ka ir uzticīģāki Patiesībai nekā citi, bieži sastopas ar grūtībām, veidoģot attiecības ar citiem ticīģajiem, kas, pēc visa redzot, nav tik nopietni. Piemēram, kādai māasai ir jāpārvar lielas grūtības, lai apmeklētu Bībeles skolas nodarbības: jāvienojas ar auklēm bērnam, jāmaina attiecīģās dienas kārtība ... tai laikā kad divi citi brāģi ir nolēmuģi izlaist Bībeles skolas nodarbības, lai apmeklētu futbola maģu. Nav grūti iedomāties māsas vilģanos viņos un iespēģjamās dusmas. Viņai būs ļoti grūti saglabāt labas attiecības ar šiem brāģiem nākotnē. Vai vēl reālāka situācija: iedomāģieties šķīruģos brāģi, kurģ uzskata, ka viņa pirmā laulība (pirms kristģšanās) bijusi vienīģā pareizā Dieva acīs. Viņģ personīģi tic tam, ka citas attiecības pēc viņa šķirģšanās var tikt uzskatģtas par neticģību un būs par cēloni viņa izslēģģšanai no Valģģības. Bet tad viņu ielūdģ uz kāda brāģa kāzām, jau trģs reizes šķīruģos pirms kristģšanās, kurģ tagad precēģies ar māģu Kristģ. Būs grūti, ļoti grūti šim brāģim būt klāt dotajā pasāģumā un redzēt

savu brāli, darot tādas lietas, ko nevar aptvert viņa prāts. Un tad viņš dzird brāļus un māsas sakām, “cik jauks” ir jaunais pāris. Viņam būs ļoti grūti dzīvot tādos apstākļos. Parastā kristadelfieša reakcija tādā gadījumā ir aizvainotajam brālim piecelties un aiziet, murminot par atkrišanu un par grēku no tamlīdzīgiem sakariem. Šie divi piemēri varētu likties pārāk radikāli, tomēr tā tas it bieži notiek mūsu dzīvē šodien. Viens brālis var atnest smēķēšanu, tāpēc ka viņa sirdsapziņa ir vērsta uz Dievu. Viņam būs grūti skatīties uz citu brāli, kurš smēķē, it nemaz neizjūtot sirdsapziņas pārmetumus. Mums ir jāatrod saprašanās ceļš citam ar citu līdzīgos apstākļos, kas dotu iespēju tikt galā ar radušos situāciju. Es vēlētos kaut mani turpmākie vārdi to veicinātu, kaut vai nelielā mērā.

Piekāpšanās vājībām

Dievs dod atlaides cilvēku vājībām. Viņš uzstāda ideālas prasības, bet pieņem arī zemāka līmeņa sasniegumus. “Tāpēc esiet pilnīgi, kā jūsu debesu Tēvs ir pilnīgs” (Mt. 5:48). Prasības ir nepārprotamas – absolūta pilnība. Bet arī zemāki sasniegumi ir pieņemami, pateicoties Viņa žēlastībai. Ja Dievs pieņem mūsu acīm redzamās neveiksmes ideālu prasību sasniegšanā, mums jābūt gataviem pieņemt tās arī citos. To mācīja Izraēlas ikdiena; jo viņiem bija jāpurē pilnīgi nevainojami dzīvnieki. Taču pilnīgi nevainojamu dzīvnieku nebija. Ir daudz citu piemēru, kā Dievs piekāpjas cilvēciskajām vājībām:

- Dievs pavēlēja izraēliešu tautai pilnīgi iznīcināt sagrābto laupījumu no pilsētām, kuras viņi iekaroja. Bet kad Jērikas gadījumā viņi nespēja izpildīt šo pavēli, Dievs viņiem sacīja, ka pēc Ajas ieņemšanas, nākošās pilsētas, kas bija jāieņem, viņi var saglabāt laupījumu (Joz. 8:2). Kaut arī 5. Moz. 20:14-

16 teikts, ka tā var apieties ar attālajiem ienaidniekiem, bet *ne* ar pilsētām kā Aja, kuras bija viņu mantojuma daļa. Tā bija neapšaubāma piekāpšanās viņu vājībām. Tas kļuva par parastu viņu uzvedības veidu, ka “visu šais pilsētās gūto laupījumu ... Israēla bērni paturēja paši sev”. Taču tūlīt pēc tam mēs lasām, ka Jozua “itin neko neatstāja neizpildītu no visa tā, ko Tas Kungs bija Mozum pavēlējis” (Joz. 11:14,15). Dievs pieņēma šo piekāpšanos vājībām, šo dzīvošanu zemākā līmenī kā pilnīgu paklausību. Apbrīnojama ir Dieva žēlastība.

- Jēzus Kristus neatnāca, lai iznīcinātu Mozus Likumu. Tas vēl joprojām darbojās, kad Jēzus sludināja Savu mācību (Mt. 5:38). Taču Viņš teica tā vietā, lai uzstātu par principu “aci pret aci” situācijās, kad grūtniece dzemdēja sakropļotu bērnu vīrieša vardarbības dēļ, viņai būtu jāpacenšas viņam piedot (2. Moz. 22:22-24). Viņš nemainīja Likumu, kā daudzi maldīgi domāja. Viņš sacīja, ka Likums ļauj atrasties dažādos līmeņos, kas dažreiz izpaužas kā piekāpšanās cilvēciskajām vājībām. Tā, sievietei ar sakropļoto bērnu var likumīgi pieprasīt vīrieša, kurš viņai uzbrucis, attiecīgu sakropļošanu. Tomēr, kā saka Kungs, pastāv daudz augstāks līmenis: vienkārši piedot šim cilvēkam.
- Dieva vēlēšanās bija, lai Izraēlai nebūtu ķēniņa-cilvēka; tāpēc Viņš noskuma, kad viņi to pieprasīja (1. Sam. 10:19-21). Taču Dievs bija paredzējis, ka viņi vēlēšies ķēniņu, tāpēc Likumā ir baušļi, kā ķēniņam jārikojas (5. Moz. 17:14,15). Šie panti runā par to, kā Izraēla iecels sev Ķēniņu un kas ķēniņam ir jāievēro. Taču Dievs strādā caur cilvēku ieceltajiem ķēniņiem. Tādēļ Sābas ķēniņiene runā par to, ka Dievs sēdināja tronī Salamanu par Ķēniņu un ka viņš valda Dieva interesēs (2. Laiku 9:8). Izraēls nolika pār sevi ķēniņu, taču tas bija Dieva darbs, tāpēc savā ziņā tas bija *Dievs*, kas nolika ķēniņu pār

Izraēlu. Dieva pavēle vēstīja, ka levīti dzīvos no desmitās tiesas, no tā, ko nodeva Izraēls (5. Moz. 14:27). Taču Dievs paredzēja, ka šo ideālo līmeni viņi nespēs sasniegt, tāpēc levītiem tika dota zeme, kur viņi stādīja un vāca ražu sev. Bet ir jāatzīmē, ka izvēle pieņemt Dieva piekāpšanos cilvēciskajām vajībām apgrūtina īsta garīguma sasniegšanu. Tā, bija grūtāk pieņemt Jahvi par Kēniņu, ja bija cilvēku iecelts ķēniņš, kurš pieprasīja viņu lojalitāti. Joz. 23:7 izdara līdzīgu piekāpšanos attiecībā uz tautām, kas palika zemē. Ideālā Dievs lika tās pilnībā iznīcināt. Taču bija izdarīta piekāpšanās, saskaņā ar kuru viņi nedrīkstēja uzturēt sakarus ar viņiem un pielūgt to dievus. Tomēr neizbēgami viņi sajaucās ar apkārtējām tautām un pārņēma to reliģiju. Līdzīgi arī agrīnajiem kristiešiem bija atļauts ievērot Mozus Likumu (kā piekāpšanos – Ap.d. 15), tomēr īstenībā tas pauda nepietiekošu ticību Kristus upurim, kā rezultātā daudzi no viņiem atgriezās jūdaismā.

- Liekas, ka Dievs grib, lai cilvēks pārvarētu kādas noteiktas vajības savā dzīvē. Ja viņam tas izdodas, Dievs var izdarīt atlaides viņam citās cilvēcisko vajību jomās. Izskatās, ka vienīgā nasta, kas bija uzvelta ticīgajiem Tiatīrā, bija nepieciešamība noraidīt “sievietes Jezabeles” mācību un praksi (Atkl. 2:24), kaut gan, šķiet, pastāvēja citas ‘nastas’, kuras Dievs *būtu varējis* viņiem uzlikt.
- Tas pats attiecas arī uz cilvēku celtu templi. Dievs skaidri izteica Savu gribu, ka Viņš *nemājos* cilvēka rokām darinātā mājā (Ap.d. 7:48; 17:24). Un tomēr Viņš gāja pretī cilvēku vajībai, kas izpaudās vēlmē, lai būtu templis, kur Viņu pielūgt. Viņš atnāca un mājaja (savā veidā) tādā ēkā.
- Dievs izmainīja Apsolītās zemes un Izraēla atsevišķo cilšu robežas atbilstoši Izraēla vajībai, kas izpaudās nespējā faktiski

izdzīt ciltis un pārņemt mantojumu (atcerieties, kā Simeona un Jūdas mantojums tika apvienots, jo viņi nespēja izdzīt kānaāniešus, Joz. 19:1). Un tomēr Dievs strādāja Savas izvēlētās tautas vidū atbilstoši viņu garīgā stāvokļa līmenim. Tālāk, sadurdamies ar to pašu naidīgo tautu iznīcināšanas problēmu pēc Jozuas nāves, viņi vilcinājās, jautājot; “Kurš no mums lai iet pa priekšu karot pret kānaāniešiem?” (Soģu 1:1). Dievs būtu varējis atbildēt: ‘Es jau eju jums pa priekšu; viss, kas jums jādara, ir iet aiz Manis un iegūt īpašumā zemi, palīdzot jūsu brāļiem. Jautājums, kas jūs vadīs, liecina par ticības trūkumu un ir nevietā!’ Bet Dievs tā neteica. Viņš pavēlēja Jūdam iet pirmajam (1:3). Plašāk par šo tēmu 8.2 nodaļā.

- Daži pamatojumi mūsu iedvesmošanai, jāatzīst, atbilst cilvēku spriestspējai. Pāvils aicina vīrus mīlēt sievas, tāpēc ka sieva tā pieder vīram, ka viņu mīlot viņš mīl pats sevi (Ef. 5:29). Šī spriestspēja ir zemākā līmenī par tiešu aicinājumu pašreizējai mīlestībai. Taču to izdarīja Gars. Tāpat ir ar aicinājumu paklausībai, tāpēc ka Tiesas diena būs tik briesmīga un šausmas iedvesoša (2. Kor. 5:5).
- Rakstos var atrast daudz piemēru, kas liecina par piekāpšanos mūsu vājībām, ja tos pameklētu. Pravietim Ecēhiēlam bija pavēlēts izcept maizi no cilvēku izkāmījumiem, lai Izraēla tautai parādītu nākošo ciešanu pakāpi. Taču viņa levītiskā izcelsme pamudināja viņu lūgt piekāpšanos. Un Tas Kungs to izdarīja, atļaudams lietot govju mēslus (Ec. 4:15). Māsas ideāls ir gari mati, bet Pāvils atzīst: “mēs nepazīstam tādu ieražu, Dieva draudzes arī ne” (1. Kor. 11:16), it kā teikdams: ‘Tā tas ir ideālā, bet, kā jums zināms, diemžēl eklēsiju vidū nav tādas tradīcijas’.

Dzīve dažādos līmeņos

- Ir dažādi brālības līmeņi, kā mēs zinām no mūsu personīgās pieredzes. Ir daži, ar kuriem mēs sastāvam ‘brālībā’, bet kuri mums neliekas tik tuvi kā citi. Jānis saka, ka vēlas viņiem pasludināt Kristus atziņas dziļumus, “lai arī jums būtu sadraudzība ar mums” (1. Jņ. 1:3), kaut gan faktiski viņi jau bija ‘saudraudzībā’. Tāpat arī mūsu kopienas dzīvē. Cieša sadraudzība Kungā Jēzū, Viņa dziļumos un augstumos, ved pie arvien dziļākām brālības jūtām. Pilnīgi iespējams, ka varētu būt dažādi kontaktu līmeņi starp cilvēkiem un Dievu. Tā, sākotnēji Dievs Eņģeļa veidolā gribēja iet uz Kānaānu Izraēla bērnu vidū, bet to vājību dēļ Viņš gāja viņiem pa priekšu, ar nelielu atstarpi (2. Moz. 33:2,3). Līdzīgā veidā Dieva slava pamazām attālinājās no tempļa un Dieva tautas Ecēhiēla laikā.
- Valstībā būs atšķirīgas apbalvošanas pakāpes. Vai tas nav to dažādo līmeņu atspoguļojums, kādos cilvēki kalpo Dievam šajā dzīvē?
- Kungs, liekas, pieņem to, ka Viņa Patiesības izpratnes pakāpe dažādos cilvēkos ir atšķirīga. Viņš cilvēkiem teica attiecībā uz Jāni: “Un, kad jūs gribat saprast, viņš ir Ēlija” (Mt.11:14). Šeit Kungs, šķiet, nav pārliecināts, vai viņi varēs sasniegt to saprašanas līmeni, ka Maleahija pravietojums sākotnēji izpildījās Jānī, neskatoties uz tā acīm redzamo attiecību uz nākotni. Un Jānis raksta, ka daži jūdi noticēja, kaut arī neapliecināja Jēzu kā kungu atklāti (Jņ. 12:42). Bija vajadzīgas krusta ciešanas, lai paceltu viņus augstākā līmenī.
- Mozus bauslības struktūra, šķiet, gandrīz veicināja ideju par kalpošanu Dievam dažādos līmeņos. Ņemsim šķīstības baušļus. To būtība ir sekojoša: nepieskarieties nešķīstam dzīvniekam. Ja jūs to izdarīsiet, sekos sods. Ja jūs nesat beigtu

dzīvnieku, sekos stingrāks sods. Bet ja jūs atnesat beigtu dzīvnieku mājās un ēdat to, sekas ir vēl nopietnākas (3. Moz. 11). Augstākais ideāls ir nepieskarties nekam nešķīstam. Bet tika izdarītas atlaides tiem, kas nevarēja vai negribēja pacensties, lai sasniegtu dievišķā standarta augstāko līmeni. Cītu piemēru, kas attiecas uz dažādiem kalpošanas līmeņiem, var redzēt likumā par levītiem. Viņi varēja atstāt savu māju un iet kalpot Dievam Jeruzalemē un tam nolūkam pārdot savā īpašumā esošo zemes gabalu (5. Moz. 18:6-8). Tā rīkojoties, viņi pārkāpa virkni principu; un tas viņiem tika atļauts, lai viņi varētu iziet uz daudz augstāku kalpošanas līmeni – kalpošanu Dievam Jeruzalemē.

- Dievs Izraēla tautai teica, ka vēlas, lai altāri būtu celti no zemes; bet Viņš zināja, ka tauta vēlēšies taisīt akmens altārus līdzīgi citām nācijām, un viņš to ņēma vērā (2. Moz. 20:24,25). Bauslībā var atrast vairākus līdzīgus piemērus. “Un neatliciniet neko no tā (Pasā Jēra) līdz rītam, bet, kas līdz rītam atlicis, to sadedziniet ugunī” (2. Moz. 12:10) ir zīmīgs piemērs. Dievs paredzēja Viņa iedibināto principu pārkāpšanu un, izdarot atlaides, noteica arī piesardzības soļus, kas jāasper.
- Kad Kungs Jēzus deva savus baušļus kā Mozus Likuma pilnveidojumu, šim Likumam vēl bija spēks. Viņš neteica: ‘Kad Es nomiršu, jums jārikojas tā ...’ Viņš parādīja daudz augstāku līmeni; starplaikā, kamēr Likums vēl bija spēkā, Viņš deva šī daudz augstākā līmeņa *izvēles* iespēju, kaut arī sekošana Mozus bauslībā izdarītajām atlaidēm neskaitījās grēks šajā starplaikā. Tā, Viņš neuzstāja par principu “aci pret aci”, kaut arī dažos gadījumos bauslība pieļāva ko līdzīgu. Jēzus teica: ‘Jūs variet ievērot Mozus bauslību un prasīt aci pret aci. Bet ir augstāks līmenis: vienkārši piedot’.

- Līdzīgi arī Pāvils mācīja savus bezcerīgos korintiešus, ka viņiem nav jāgriežas vienam pret otru pie netaisno tiesas, bet gan jāizspriež tiesa brāļu starpā. Bet tad viņš piedāvā vēl augstāku līmeni: nedariet arī to, “Kādēļ jūs labāk nepaciešat netaisnību? Kādēļ jūs labāk nepanesat pārestību?” (1. Kor. 6:7).
- Kunga mācība par sodīšanu nesaka, faktiski, ka brāļa nosodīšana pati par sevi ir grēks. Kungs saka, ka vispirms vajag izņemt balķi no savas acs un tikai pēc tam tiesāt brāli, norādot uz skabargu viņa acī. Taču Jēzus iesaka mums netiesāt, tāpēc ka Viņš paredzēja, ka mums nekad neizdosies izņemt balķi no savas acs. Viņa pavēle netiesāt/nenosodīt vispār bija šajā ziņā piekāpšanās mūsu neizbēgamajām vājībām (Mt. 7:1-5).
- Dievs teica, ka Viņš atjaunos Jeruzalemi Izraēla tautas atgriešanās laikā no Bābeles gūsta; “un Es pats būšu ... tai visapkārt par ugunīgu mūri” (Cah. 2:9). Tāpēc Nehemijas mūra sienas atjaunošanu pilsētas aizsardzībai var uzskatīt par zemāka līmeņa ticības izpausmi. Un tomēr Dievs strādāja ar viņu, ieliekot šo ideju viņa sirdī un nostiprinot viņu šajā darbā (Neh. 2:12,18,20).
- Mums ir pavēlēts būt “kūtriem dusmoties”, jeb dusmojoties, nesagrēkot. Taču šī pavēle ir dota kā brīdinājums pret cilvēka dusmu izpausmēm (Jēk. 1;19-21). Protams galvenais te ir, ka ‘taisnīgas dusmas’ ir pieļaujamas (atcerēsimies Kunga dusmas pret tirgotājiem un naudas mainītājiem templī), bet kaut arī tās ir pieļaujamas, mums, vājākiem cilvēkiem, saprātīgāk ir *vispār* nedusmoties.
- “Tev nebūs atriebties, nedz nemitīgi dusmas turēt pret savas tautas bērniem, bet tev būs savu tuvāku mīlēt kā sevi pašu” (3. Moz. 19:18). Bet viņi *varēja* atriebties; un tika doti nolikumi,

kas pieļāva šādu cilvēku darbību (4. Moz. 35:12; 2. Moz. 19:6). Šie nolikumi jāuzskata par zināmu baušļa nenogalināt paveidu. Augstākais standarts bija *neatriebties*, bet cilvēka sirdij piemītošās cietsirdības dēļ tika izdarīta atlaide, kas *dažos gadījumos* pieļauj atriebību, bet tikai kā Dieva prerogatīvu.

Mums nav nekādu tiesību piesavināties šo prerogatīvu sev.

- Bauslība aizliedza turēt līdz saulesrietam apģērbu par ķīlu (2. Moz. 22:26,27). Bet Kungs mācīja, *kamēr Likums vēl turpināja darboties*, ka mums labprāt ir jāpiedod tamlīdzīga iekļilāšana un pat jāpiedāvā tā (Mt. 5:40). Apdraudētais cilvēks būtu varējis citēt Likumu un paturēt savu apģērbu. Bet Kungs pavēl mums pacelties augstākā līmenī un neizmantot Dieva Likumu, lai aizsargātu savas tiesības. Un līdz ar to Viņš uzstāda būtisku, kaut arī grūtu principu: ne vienmēr centieties īstenot dzīvē jūsu likumīgās bibliskās tiesības pret savu brāli. Nesteidzieties ņemt tās savai aizstāvībai un attaisnošanai, pat tad, kad Raksti ir jūsu pusē. Dzīvojiet patiesas mīlestības un nepretošanās ļaunumam līmenī.
- Mēs gūstam priekšstatu, ka Dievs bija ļoti stingrs attiecībā uz upuru pieņemšanu. Tā tas arī bija. Bet Viņš deva atlaides cilvēkam, kurš nevarēja upurēt to, ko vajadzēja: “Bet, ja viņš ir nabags un viņa ročība ir maza ... divus jaunus baložus, *kurus tas ar savu rīcību var iegūt*” (3. Moz. 14:21,22). Ja tiem bija kāda vaina, un pat ja tie nebija tie dzīvnieki, kurus Dievs vēlējās, Viņš tos pieņēma kā vienīgos, ko nabadzīgs cilvēks varēja upurēt. Līdzīgi, upurēšanai vajadzēja ieslēgt sevī upurējamā dzīvnieka asins izliešanu, bet Dievs bija gatavs pieņemt arī ēdamo (maizes) upuri, ja cilvēks patiešām nevarēja dabūt dzīvnieku. *Dieva gatavība drīzāk pieņemt to, ko cilvēks varēja izdarīt*, nekā akli sekot Likuma burtam, lūk pie kādas skaidrības mēs nonākam. Šī gatavība ietvēra zemāku

standartu pieņemšanu salīdzinājumā ar Dieva pieprasīto ideālu. Saskaņā ar to, Lieldienu ‘jērs’ varēja būt vai nu aita, vai arī, nepieciešamības gadījumā, kaza (2. Moz. 12:5), pat ja kazlēna izmantošana šim mērķim, zināmā mērā, izkropļoja norādījumu uz Kristu.

- Grēka priekšā Viņa tautas vidū pastāv vairāki Dieva attālināšanās no cilvēkiem līmeņi. Dieva slavas pakāpeniskas attālināšanās ceļš no Tempļa, kā to parāda Ecēhiēls, ir tam grafiska ilustrācija. Saskaņā ar Likumu sākotnēji Ārons varēja ienākt Vissvētajā vietā katrā laikā pēc savas vēlēšanās. Taču pēc tam, kad viņa dēli bija zaimojuši Dievu (pēc visa spriežot, piedzērušies kalpošanas laikā), Ārons varēja tur ieiet tikai reizi gadā un tikai pēc rūpīgas rituāla izpildīšanas, kas pasvītvoja cilvēka grēcīgumu (3. Moz. 16:2 un tālāk). Līdzīgi liekas, ka sākotnējais Dieva nodoms bija, ka Viņa Eņģelis ies Izraēla tautas vidū, viņiem pārvietojoties pa tuksnesi. Taču pēc viņu elkdievības ar zelta teļu Dievs paziņoja, ka Viņš vēl joprojām ir ar viņiem, bet Eņģelis ies “tev pa priekšu ... bet Es pats neiešu jums līdz, jo jūs esat spītīgi ļaudis, ka Es jūs ceļā neiznīcinu” (2. Moz. 33:2,3).
- To, kas izlējis nevainīgas asinis, bauslība prasīja iznīcināt bez kādas žēlastības: “Tev ir jāizdeldē nevainīgi izlietās asinis no Israēla, lai tev labi klātos” (5. Moz. 19:13). Bet Dāvids, šķiet, pacēlās augstāk par šo līmeni, kad sievietei no Tekojas apsoltija aizstāvēt viņas dēlu no atriebības par cita cilvēka izlietajām asinīm (2. Sam. 14:8-10). Sieviete teica, ja viņas dēlu nogalinās, viņas vīra vārdam pienākošais mantojums būs zaudēts. Tas bija gadījums, kad sadūrās divi principi: nepieciešamība nokaut vainīgo un nepieciešamība saglabāt mantojumu. Augstākais līmenis bija piedošana slepkavam, kaut gan Likums kategoriski pieprasīja viņa nāvi.

- Ticības vadīts, Elīsa zināja, ka kalni ir pilni ar neredzamiem eņģeļiem, kas viņam kalpoja, kamēr viņš pildīja Dieva gribu. Bet viņa kalpam nebija tādas ticības. Un tādēļ Elīsa lūdzās un teica: “Kungs! Atver viņam acis, lai viņš ieraudzītu”. Un Tas kungs atvēra kalpam acis, un viņš ieraudzīja Eņģeļus. Elīsa nelūdza to sev, kaut arī būtu varējis to darīt. Bet viņš izvēlējās augstāku līmeni, nesatricināmas ticības līmeni Dieva klātbūtnē.
- Jaunā Derība sniedz vairākus piemērus, kad Pāvils varēja izvēlēties noteiktu rīcības veidu vai uzstāt, lai tiktu ieņemta konkrēta mācības nostāja, zinot, ka Patiesība ir viņa pusē. Bet viņš to nedarīja. Tā, draudze Jeruzalemē pieņēma lēmumu, ka tiem, kas nāk pie Dieva no pagānu vidus, nav vajadzības apgraizīties, taču tūlīt pēc tam Pāvils apgraizīja Timoteju no Listras jūdu ticīgo dēļ (Ap.d. 16:1-3). Viņš varēja pastāvēt uz savām tiesībām un nepārprotamiem garīgajiem principiem. Taču viņš nolaidās līdz citu ticīgo zemākajam līmenim (turoties pie dažiem nevajadzīgiem jūdu rituāliem), cenšoties būt par visu visiem, lai iegūtu baznīcai jaunus ticīgos, un, tā rīkojoties, pacēla vēl augstāk sava garīguma līmeni.

Dievs tā rīkojas, jo Viņš ir gatavs pieņemt, ka dažādi cilvēki uztvers Viņa Patiesību dažādā veidā. Līdzība par sējēju parāda, ka “laba augsne” nes augļus 30, 60 vai 100-kārtīgi. Daži ticīgie atsaucas uz Evanģēliju trīs reizes aktīvāk nekā citi; taču viņi visi galu galā tiks pieņemti. Es redzu sakarību starp šo līdzību un Kristus vārdiem, vērstiem pret bagāto taisno jaunekli: “Ja tu gribi būt *pilnīgs* ... pārdod visu, kas tev ir”, un tad tu saņemsi *100-kārtīgi* šajā dzīvē un mūžīgajā dzīvē Valsībā” (Mt. 19:21). Iespējams, ka šis cilvēks tajā laikā atradās, teiksim, 30 vai 60-kārtīgā līmenī. Kristus vēlējas, lai viņš sasniegtu 100-kārtīgu

līmeni. Taču, ja cilvēks atsakās pārdot visu, kas viņam ir, tas vēl nenozīmē, ka Kristus viņu atraida. Šajā kontekstā Viņš saka: “Daudzi, kas bija pirmie (šajā dzīvē), būs pēdējie (Valstībā), un kas bija pēdējie, būs pirmie” (Mt. 19:30). Kas nepārdos savu bagātību, visu, kas viņiem pieder, arī būs Valsībā, bet tikai pēdējo skaitā. Šīs pasaules nabadzīgie, bet ticībā bagātie, būs lieli Valsībā (Jēk. 2:5). Mums jāpajautā sev: vai mēs patiesi pieņemam līdzību par sējēju; vai mēs esam tik stipri, lai atļautu citam brālim būt vājam, pieņemt, ka pat ja viņš pieder 30-kārtīgajai kategorijai, viņš Kungam ir pieņemams. Patiesībā, mums nemaz nav jāiedziļinās tajā, kā Kristus novērtē citus, tāpēc ka mēs to nevaram zināt. Galvenais ir saprast, ka Dievs grib, lai mēs pastāvīgi celtos, sniedzoties pēc ticības augstumiem. Pāvils bija pārliecināts, ka ticīgie Romā bija “krietni, apveltīti ar visu atziņu”, bet viņš lūdzās par viņu turpmāko izaugsmi (Rom. 15:13,14).

Laulības

Standarts vīrs=Kristus, sieva=paklausīga baznīca ir neiespējami augsts. Taču šis standarts ir uzstādīts, un tādēļ neizbēgami, ka Dievs pieņem arī zemāka līmeņa sasniegšanu. Šāda attieksme pret šīm lietām saskatāma jau Vecajā Derībā, it īpaši Mozus bauslībā, kur, kā mēs redzējām, bija vairāki piemēri, kas ilustrēja piekāpšanos cilvēku vājībām. Tāpēc nav jābrīnās, ka laulību sfērā Likums tāpat pieļāva dažāda līmeņa sniegumu attiecībā uz Dieva uzstādītajiem principiem:

- Ja vīrietis izrīkojās netikli ar nesaderinātu meiteni, viņam tā noteikti jāaprec, tā nosaka 2. Moz. 22:15. Taču, ja viņas tēvs atteicās dot piekrišanu šīm laulībām, minētais bauslis nebija vairs spēkā (2. Moz. 22:16).

- Ja precēta sieviete pārkāpa laulību, viņas vīrs varēja viņu nogalināt vai arī pakļaut viņu pārbaudījumiem saskaņā ar bausli par greizsirdību (4. Moz. 5), kā rezultātā viņa varēja kļūt neauglīga; vai arī viņš varēja šķirties no viņas (5. Moz. 22:19; 24:1; 3. Moz. 21:14; 22:13). Likuma ietvaros, kas bija svēts, taisns un labs (Rom. 7:12), nepārspēts savā taisnīgumā (5. Moz. 4:8; neizlaidīsim no redzes loka šo vērtējumu), bija pieļaujama dažāda līmeņa reakcija. Bet bija arī augstākais līmenis: viņš varēja vienkārši piedot. Tieši tā Dievs rīkojās attiecībā pret svārstīgo Izraēlu, atkal un atkal (Hoz. 3:1). Tādējādi, sievas neuzticības gadījumā Likums sniedza izraēliešiem vismaz četrus rīcības veidus. Šis uzskats izskaidro, kā šķiršanās, kas nav pieļaujama saskaņā ar 5. Moz. 22:19,29, tomēr tiek šķietami pieļauta citās Vecās Derības vietās. Jāatzīmē, ka bauslībā pastāvēja dažas piekāpšanās vājībām, kuras Kungs Jēzus nevēlējās attiecināt uz saviem sekotājiem (piem., ārpus laulības konteksta, 5. Moz. 20:5-8 salīdz. ar Lk. 9:59-62; 14:18,19).
- Ja cilvēks saderināja kalponi ar savu dēlu, viņam *vajadzēja* attiekties pret viņu kā pret savu meitu. Bet ja viņš tā nerīkojās, viņa varēja būt brīva (2. Moz. 21:9-11).
- Ja vīrietis vienkārši krita greizsirdībā, viņš varēja pakļaut savu sievu pazemojošiem pārbaudījumiem (4. Moz. 5:14-30). Bet, acīmredzot, augstākais līmenis bija pārvarēt šo vīriešu dabai piemītošo izpaušmi.
- Vecajā Derībā atkārtoti uzsvērts, ka Izraēlam nav jāstājas laulāto attiecībās ar cittautiešiem. Bet tad 5. Moz. 21:11-15 mēs redzam piekāpšanos viņu iespējamai vājībai: ja viņi redzēja skaistu sievieti gūstekņu vidū, kura viņiem iepatikās, viņiem vajadzēja izvest to cauri noteiktam rituālam, un tad viņi varēja viņu apprecēt.

- Jaunā Derība ir pilna ar līdzīgiem piemēriem. Pārfrazējot, piemēram, 1. Kor. 7: ‘Būtībā, vislabākais ir palikt neprecētiem. *Bet un ja* jūs stājieties laulībā, tas nav grēks. Vienreiz precējušies, nešķirieties; *bet un ja* arī izšķirsieties, tas ir pieļaujams. Ja jūs esat padzīvojusi atraighte, labāk no jauna neiziet pie vīra; *bet un ja* iziesiet; labi, dariet to’. Jēzus Kristus atzina, ka tamlīdzīgas piekāpšanās laulības dzīves neveiksmju gadījumā tika izdarītas arī agrāk. Viņš runāja par to, kā Dievs caur Mozu “jūsu cietsirdības dēļ” pieļāva bauslībā šķiršanos, kaut gan diez vai tas atbilda Ēdenē iedibinātajam ideālam (Mt. 19:8). Kungs Jēzus, sekojot šim paraugam, “uz tiem vārdu runāja, tā ka tie varēja to klausīties” (Mk. 4:33). Izņēmums, kas atļāva šķiršanos laulāto neuzticības gadījumā, ir galvenais šāda veida piekāpšanās piemērs. Un tomēr Mk. 10:2-12 Kungs runā tā, it kā nepastāvētu atļauja šķirties pat šajā gadījumā, kaut gan Mateja Evangēlija pierakstā viņš to skaidri atļauj. Būtība ir tajā, ka Dievs neaifišē Savas atlaides cilvēku vājībām (arī mums tas nav jādara). Viņš aicina cilvēkus censties dzīvot augstākajā līmenī. Līdzīgā veidā 4. Moz. 6:7 skan tā, it kā cilvēks *nevarētu* padarīt sevi nešķīstu un pārkāpt savu veltīšanos Dievam, kaut gan pastāvēja nolikums, kas pieļāva šo daudz zemāko līmeni. Taču Tēvs negrib, lai mēs būtu minimalistiski, kalpojot Viņam pašā zemākajā līmenī, bet gan tieši otrādi.
- Kaut arī Dievs savieno vīru un sievu, Viņš pieļauj šķiršanos pat gadījumos, kad nav pārkāpta laulība (1. Kor. 7:11). Sal. pamāc. 21:9; 25:24 gandrīz vai pamudina uz to, sakot, ka ir labāk sēdēt stūrī uz jumta nekā būt ar nesaticīgu sievu kopā (*koinos*) vienā namā. Tas pats vārds sastopams arī Mal 2:14, aprakstot sievu kā vīrieša līdzgaitnieci (grieķu *koinonos*).

- Cita piekāpšanās precību jomā parādās 5. Moz. 25:5-10: “Kad brāļi kopā dzīvo un viens no viņiem nomirst ... tad tā mirušā sieva lai nekļūst par sievu kādam citam, svešam vīram, bet lai viņas vīra brālis iet pie viņas un ņem sev par sievu ... Bet ja šis vīrs nevēlas ņemt sava brāļa sievu ... tad lai viņa brālā sieva pieiet klāt pie viņa un, vecajiem to redzot, lai tā nomauc viņam no kājas sandali un lai iesplauj viņam sejā...” Tas parāda ne tikai piekāpšanos cilvēku vājībām; jāatzīmē, ka tā kā tādās kopienās vairums pieaugušu vīriešu bija precēti, šīs pavēles ievērošana varēja novest pie daudzsievības. Viens princips tika upurēts, lai saglabātu otru, daudz svarīgāku (dotajā gadījumā, “lai tā vārds netop izdzēsts no Israēla vidus”).
- Kungs Jēzus Pats teica, ka Likuma attieksme pret šķiršanos bija piekāpšanās cilvēku cietsirdības dēļ. 5. Moz. 24:1-4 atļāva šķiršanos, ja vīrs atrod sievā “kādu kauna lietu”. Kungs saka, ka tā bija piekāpšanās “jūsu cietsirdības dēļ”. Bet pieminētajā fragmentā turpina: “Kad vīrs ir ņēmis jaunu sievu, tad lai viņš neiet karapulkos ... veselu gadu lai viņš ... iepiecina savu sievu” (5). Ar *jaunu* sievu ir domāts, ka ir arī pirmā sieva. Šķiet, ka Jahve caur Mozu izdara žēlsirdīgu piekāpšanos cilvēkam, ļaujot viņam ņemt otru sievu saskaņā ar piekāpšanos par otras sievas apņemšanu, kas dota iepriekšējos pantos.
- Dievs izteica savu protestu Dāvidam attiecībā uz Batsebu: “Un Es esmu tev devis tava kunga namu un tava kunga sievas tavā klēpī (tas nozīmēja, starp citu, Dieva atļauju Dāvidam precēt uzreiz māti un viņas meitu, pretēji bauslībai) ... un, ja ar to visu nepietiktu, tad Es vēl šo un to pielikšu” (2. Sam. 12:8). Tas it kā saka, ka Dievs būtu gatavs izdarīt arī vēl lielāku piekāpšanos Dāvida seksuālajai vājībai. Izskatās tā, it kā Dievs būtu sagatavojis šīs piekāpšanās dažādiem līmeņiem. Ja

Dāvids būtu jutis, ka viņam nepieciešams vēl lielāks seksuālais apmierinājums, Dievam bija sagatavots ceļš, lai viņš to varētu iegūt. Taču Dāvids pats nolēma izlemt, ko Dievs viņam varētu pieļaut. Tomēr Dieva piekāpšanās Dāvidam nav obligāti attiecināma uz mūsu dzīvi šodien. Mēs nevaram sevi mierināt arī ar to, ka Dievs pieņēma zemāku standartu sasniegšanu nekā potenciāli iespējams no tādiem cilvēkiem kā Ārons.

- Laulības pārkāpumu kritikas kontekstā Sal. Pamāc. 6:30 pievieno šādu komentāru: “Zāglim nav tik liels negods, kad viņš zog, lai apmierinātu savu izsalkumu, kad viņš cieš badu ... Bet, kas ar cita sievu laulību pārkāpj, tas ir neprātis ... *viņam būs negods un kauns*”. Šis izteikums par briesmīgi izsalkušu cilvēku, kurš zog un negodā nekrīt, jau pats par sevi liecina par Dieva piekāpšanos cilvēku vājībām. Bet konteksts, kurā tas parādās, liek domāt, ka *dažās* laulību jomās, varētu sagaidīt piekāpšanos cilvēku galējam izmisumam. Taču to nav jāuzskata par attaisnojumu netiklībai, kam neizbēgami sekos sods, ja cilvēks nenožēlos grēkus.

Ja Dievs tik bieži devis atlaides cilvēku vājībām un vēl arvien tā rīkojas attiecībā pret katru no mums, tad mums ir kaut kādā veidā jāreaģē uz to mūsu attiecībās ar brāļiem un māsām. Mums jācenšas to darīt, nepārkāpjot nepieciešamību sekot dievišķo baušļu Patiesībai. Kungs Pats piekāpjas apkārtējās pasaules nespējai Viņu saprast, kad Viņš saka Pēterim, ka, Dieva cilvēki būdami, viņi ir brīvi no saistībām maksāt nodokļus šajā pasaulē. Bet, “lai mēs tiem nedotu apgrēcību”, mums ir jāmaksā (Mt. 17:27). Kā Kungs runāja ar cilvēkiem, vadoties pēc viņu spējas saprast Viņu (Mk. 4:33; atcerieties, kā Viņš Savā runā izmantoja dēmonu jēdzienu), tā jārikojas arī mums.

Daniēls

Detalizēta daudzu Dieva kalpu dzīves analīze atklāj, ka viņi saprata šo domu par iespēju kalpot Dievam dažādos līmeņos. Ņemsim Daniēlu. Vairums jūdu Bābelē tajā laikā bija garīgi stipri, viņi bija “labas vīģes” (Jer. 24:2) gūstā gūto pārbaudījumu rezultātā. Taču viņi nesaskatīja neko sliktu tajā, lai ēstu gaļu, kas atnesta par upuri elkiem. Tāpat arī Pāvils (pēc iedvesmas!) teica, ka šajā rīcībā nav nekā sliktā (1. Kor. 8). Taču problēma ir tajā, ka tas var apvainot citus. Tā, Daniēls bija gatavs riskēt ar savu dzīvību, lai paklausītu savai sirdsapziņai, kas liedza viņam ēst tādu barību. Tāpat arī, kad ķēniņš aizliedza cilvēkiem pielūgt jebkuru dievu, izņemot viņu pašu, Daniēls atvēra savus logus Jeruzalemes pusē un publiski lūdza Dievu visu acu priekšā. Jādomā, ka citi jūdi lūdza savu Dievu klusībā, nedarot to zināmu atklātībai. Es varētu sevi iedomāties tā rīkojamies. Taču Daniēls jūta, ka viņam tas ir jādara; un viņš riskēja ar dzīvību, to darīdams. Un gadījumā ar statujas pielūgšanu tikai trīs no tūkstošiem jūdu izvēlējās stāvēt, ar to izsakot protestu. Iespējams, ka arī Daniēls paklanījās tai. Tomēr es neteiktu, ka *tikai* šie trīs cilvēki bija Dievam pieņemami tajā laikā.

Hiskija

Citviet (“Dzīve vientulībā”) mēs jau apskatījām Hiskija garīgās dzīves patiesi augsto līmeni pirms viņa slimības un Sanheriba iebrukuma. Liekas, ka viņš nebija precējies, bet savas slimības laikā aizdomājās par savu pēcnācēju un rezultātā apprecēja pagānieti. “Bet Hiskija nemācēja pateikties par to, kas viņam bija labi darīts” (2. Laiku 32:25) un kļuva augstprātīgs, par ko Dievs viņam piedraudēja ar sodu. Tad Hiskija pazemojās un sods tika atlikts, kamēr Hiskija dzīvoja. Viņš bija apmierināts, ka miers un

drošība pastāvēs to 15 gadu laikā, ko Dievs viņa dzīvei pievienoja (2. Ķēn. 20:19). Man ir tāds iespaids, ka savas dzīves atlikušo daļu Hiskija nodzīvoja saskaņā ar Dievu, bet ievērojami zemākā līmenī nekā savas valdīšanas sākumā. Bija arī citi ķēniņi, par kuriem liecināts, ka viņu dzīves Dieva acīs bija pieņemamas, kaut arī viņu dzīves garīgais līmenis acīmredzami bija daudz zemāks par Dāvida garīgo līmeni.

Jefta

Jefta būtu varējis atpestīt meitu no sava zvēresta, kurā viņa bija ieslēgta (3. Moz. 27:4). Bet savā prātā viņš izsprieda: “es esmu atvēris savu muti pret To Kungu, un es tagad vairs nespēju atkāpties” (Soģu 11:35). Viņš būtu varējis rīkoties citādi, bet viņš tik cieši turējās augstākajā līmenī, ka viņam likās, ka atpakaļceļa nevar būt. Ps. 15:4 acīmredzami atsaucoties uz Jeftu, apraksta tos, kas sasniegs Valstību, kā Jahvi bijājoši, zvērējuši sev par nastu un neizmainījuši savu zvērestu. Daži var zvērēt, izmainīt zvērestu un sasniegt Valstību; taču mēs esam aicināti sekot Jeftam, lai sniegtos līdz visaugstākajam līmenim.

Pāvils

Vai arī ņemsim Pāvilu. Viņš saka, ka būtu varējis apprecēties un citē Pēteri par attaisnojumu tam. Bet viņš liek mums saprast, ka viņš to neizdarīja Evāņģēlija dēļ. Liekas, ka Kristus Pāvilam bija devis izvēli: mirt un darīt galu savam pārbaudes laikam. Bet viņš izvēlējās dzīvi ar visiem tās kārdinājumiem un cilvēka dabai piemītošajām garīga rakstura lamatām pirmā gadsimta ticīgo labad (Flp. 1:24). Viņš būtu varējis ņemt naudu no jaunpievērstajiem, un faktiski Kristus to tā bija *lēmis*, bet Pāvils atteicās (1. Kor. 9:4-16). Līdzīgi viņš uzskatīja par labāku neēst gaļu nekā aizvainot ticīgo jūtas, kaut lieliski apzinājās, ka Dievs ir

radījis dzīvniekus, lai cilvēki tos ar baudu lietotu pārtikai (1. Kor. 8:13). Sev Pāvils izvēlējās augstāko garīguma līmeni, un viņa garīguma pazīme bija tā, ka viņš spēja pacietīgi attiekties pret tiem, kas bija zemākos līmeņos; un it īpaši korintiešiem viņš pat piedāvā zemāka līmeņa sasniegumus. Savās vēstulēs viņš lieto cilvēku līmenim atbilstošu valodu, jo tā jau arī bija vienīgā, kuru viņi tad varēja saprast (piem., 1. Kor. 15:32). Viņš vērsās pie viņiem, it kā viņi būtu zīdaiņi ticībā, kaut gan viņiem jau vajadzēja atrasties daudz augstākā līmenī Kristū (1. Kor. 3:1-3). 1. Kor. 11:15 Pāvils saka, ka māsām piestāv gari mati, bet tālāk turpina: “bet, ja kāds tur grib tiepties, mēs nepazīstam tādu ieražu, Dieva draudzes arī ne”. Jāatzīst, ka to ir grūti saprast. Pēc manām domām, Pāvils saka sekojošo: ‘Ideālā māsai ir jāaudzē gari mati. Bet es zinu, ka tiklīdz jūs sāksit par to runāt, daži sāks strīdēties pretī (laiki nemainās!). Labi, tāpēc es pieļauju, ka mums nav tādas ieražas draudzēs, kaut arī ideālā, es domāju, vajadzētu būt. Bet ja tas noved pie ķildām, labāk nerunāsim par to. Taču augstākais līmenis māsām ir gari mati’.

Daudz personiskāka līmenī, mēs lasām (gandrīz starp citu), ka Pāvilam piecas reizes piesprieda 39 sitienus (2. Kor. 11:22-27), kaut gan no fragmenta Ap. 22:26 ir redzams, ka Pāvils, Romas pilsonis būdams, varēja izvairīties no šī soda. Katrā no šiem pieciem gadījumiem viņš būtu varējis atgādināt par savām Romas pilsoņa tiesībām, lai netiktu pakļauts šādam sodam, bet to neizdarīja. Tas nebūtu bijis nepareizi, taču piecas reizes no sešām viņš izvēlējās augstāko līmeni. Iespējams, ka viņš neizmantoja Romas pilsonības privilēģijas, lai viņam būtu pieejama sinagoga sludināšanai.

Kungs Jēzus

Bet pāri visiem stāv Kungs Jēzus. Ar to, kā Pāvils apraksta “tik *dārgu* pestīšanu” (Ebr. 2:3), var domāt, ka Kristus būtu varējis sasniegt arī mazāku glābšanu, bet Viņš sasniedza to visaugstāko. “Tādēļ arī Viņš var uz visiem laikiem izglābt tos, kas caur Viņu nāk pie Dieva” (Ebr. 7:25), iespējams, runā par to pašu. Patiešām, mūsu glābšanas Kristū *pārākums* ir Jaunās Derības galvenā tēma. To simbolizēja Esteres aizbildniecība par Izraēlu. Viņa būtu varējusi lūgt par savas dzīvības glābšanu, bet viņa lūdzās par visu Izraēlu. Un tālāk var tikai brīnīties par viņas vīrišķību (mēs jūtam viņas atturību, cik grūti tas viņai nācās) lūdzot ķēniņam atļauju dot jūdiem vēl vienu dienu, lai sakautu savus ienaidniekus, kā arī pakārtu Hamana dēlus (Esteres 9:12,13). Viņa panāca Izraēlas glābšanas iespējamo maksimumu, nepiekrītot minimumam. Pāvils atkal, kā liekas, komentē doto tēmu, runājot par to, kā Kristus kļuva “paklausīgs līdz nāvei, līdz pat krusta nāvei!” (Flp. 2:8), it kā varbūt arī kāda cita veida pestīšana varētu tikt sasniegta bez *krusta* nāves. Iespējams, ka nebija tādas teoloģiskas nepieciešamības, lai Kristus mirtu *šādā* mokošā nāvē; ja tā, tad, neapšaubāmi, tā bija galvenā doma, kas Viņu plosīja Getzemanes dārzā. Vārdi: “ja tas var būt, tad lai šis biķeris iet Man garām” (Mt. 26:39) var vienkārši nozīmēt, ‘Ja tas ir iespējams, lai es nenomirtu’. Ar to Kungs būtu varējis domāt: ‘ja pastāv kaut kāda *patiesi* iespējama alternatīva krustam, lai šis biķeris iet Man garām’, it kā sakot: ‘Ja ir iespējams variants B, lai variants A iet Man garām’. Bet Viņš atraidīja šo domu, vēlēdamies būt pilnīgi paklausīgs Sava Tēva par labāku atzītajai gribai, kas nozīmēja to, lai mums piederētu daļa lielajā, visu pārspējošajā glābšanā, kas prasīja krusta nāvi.

Varētu arī domāt, ka Kristus būtu varējis neatteikties no pretsāpju līdzekļa, ko Viņam piedāvāja pirms pašas nāves (Mt. 27:34), bet

Viņš to atraidīja. Pēc manām domām, tas tika darīts, lai sasniegtu *lielāko* glābšanu mums. Līdzīgā veidā daži pagātnes taisnie atraidīja likumīgu atbrīvošanu no spīdzināšanas, “lai iegūtu augšāmcelšanos” (Ebr. 11:35). Krusta apraksts (sk. 7:11) ir pārpilns ar piemēriem, kad Kungs atraidīja no medicīnas viedokļa iespējamus līdzekļus, kas varētu atvieglot Viņa pēdējo stundu ciešanas. Taču visas savas dzīves laikā Viņš vienmēr bija gatavs piekāpties to vajībām, kas viņam patiesi sekoja. To pierāda arī tas, kā Jēzus stāsta par dēmoniem, nepaskaidrojot Saviem klausītājiem tādas māņticības bezjēdzīgumu. Viņš būtu varējis uzstāt, kā darām mēs, lai apgāztu šādu māņticību. Bet tas nebija Viņam raksturīgi. Es ar to nesaku, ka *mums* ir tiesības uz tādu piekāpšanos mūsu sludināšanā un kristīšanā. Bet Viņam bija.

Tāpat ir vērts padomāt par Kunga kārdināšanām tuksnesī. Pirmā kārdināšana – akmeņu pārvēršana maizē – neklūtu par grēku, ja Viņš piekristu to izdarīt. Taču tā būtu daudz zemāka līmeņa izvēle, ja Viņš pārkāptu Savu gavēni. Bet nākošā kārdināšana patiesi bija grēka piesaukšana. Ja Viņš būtu padevis pirmajai kārdināšanai, pastāvēt pret nākošajām būtu bijis sarežģītāk. Varētu pat strīdēties, ka Kunga pakļaušana pārbaudei būtu pieļaujama arī zemākā līmenī. Piemēri no Ps. 34:8 un Mal. 3:10 kalpo par atbalstu tiem, kas ir vāji ticībā. Līdzīgi, arī Gideons uzstādīja Tā Kunga priekšā nosacījumu, un Tas atbildēja Viņam. Taču Kungs Jēzus izvēlējās augstāko līmeni: un Viņš zināja Rakstus, kuri to varētu atbalstīt. Viņš bija vairāk spējīgs atkal izvēlēties augstāko līmeni un beidzot pārvarēt arī trešo kārdinājumu, kas nenoliedzami jau prasīja atklātu izvēli starp labo un ļauno. Jo vairāk tāpēc, ka tikai vispilnīgākā pakļaušanās Dieva gribai varēja vest pie pozitīva rezultāta. Pantu “Gudram viņa saprāts ir virzīts uz visu taisnīgo, bet neprasu vairāk saista

viss greizais” (Sal. Pam. 10:2) saprot ne tik daudz kā atsaukšanos uz patieso un nepatieso, labo un ļauno, bet gan kā uz augstāko labumu un uz mazāku labumu (salīdz. kā svētīšana ar kreiso roku vienkārši nozīmē mazākus labumus, bet ne klaju ļaunumu, piem. 1. Moz. 48:13-20). Nesaprātīgam cilvēkam ir tieksme uz daudz zemāku vēltīšanās līmeni. Gudrais vienmēr centīsies sasniegt maksimāli iespējamo, pilnas atdeves līmeni.

Jēzus paslavēja galma vīru par viņa ticību un tāpēc izdziedināja viņa dēlu. Taču tālākais pieraksts vēstī, ka šis galma vīrs kļuva ticīgs tikai *pēc* dēla izdziedināšanas (Jņ. 4:50,53). Kristus saskatīja cilvēka ticības zemo līmeni un pieņēma viņu tādu, kāds viņš bija, kā rezultātā viņš drīz vien sasniedza daudz augstāku līmeni. Kristum, droši vien, daudzkārt nācās pārdomāt Viņa saskarsmē ar cilvēkiem to lielo atšķirību starp viņu ticības un paļaušanās līmeņiem. Jairs Viņu lūdza uzlikt rokas viņa meitai, lai tā taptu vesela (Mk. 5:23), kamēr virsnieka attieksme bija: “Saki tik vienu vārdu” (Lk. 7:6,7). Viņa ticība, neapšaubāmi, bija daudz augstākā līmenī, bet Jēzus pieņēma arī Jaira zemo līmeni un palīdzēja viņam. Tajā izpaudās Viņa Tēva attieksme. Padomājiet par to, kā Daniēls atteicās ēst Bābeles ķēniņa sūtīto ēdienu, bet Dievs iekārtoja, ka to pašu ēdienu sūtīja Jojahīmam par zīmi, ka pieņēmis viņa grēku nožēlu (Jer. 52:34)! Dievs redzēja, ka Joahīms neatradās Daniēla līmenī, tomēr Viņš ar viņu strādāja.

Mūsu attieksmē citam pret citu ir jāatspoguļojas Dieva attieksmei pret mums. Mēs varam izdarīt atlaides tuvākā vājībām, pieļaujot, ka daži dzīvo daudz augstākā līmenī; vai arī mēs varam prasīt no viņiem stingrus uzvedības standartus. Es uzdrošināšos teikt, ka neviena no šīm attieksmēm nav *morāli* kļūdaina pati par sevi.

Vienkārši, kā mēs tiesājam, tā arī mūs tiesās. Kādu laiku man bija grūtības ar Mt.18. Visa šī nodaļa ir par piedošanu: piedot “septiņdesmit reiz septiņas” reizes, nepadoties centienos atrast pazaudēto avi, *būt kā kautri bērni atsaucīgiem vienam pret otru* (vienreizēji spēcīga analogija). Tomēr pašā nodaļas vidū ir fragments, kur teikts, ja tavs brālis tevi apvainojis, tad noeļ un pamāci viņu. Un ja viņš neklausā, tad pastāsti citiem ticīgajiem par viņu. Un ja nekas nelīdz, pieaicini lieciniekus un izslēdz viņu no draudzes. Tas man vienmēr ir licies ārpus konteksta šajā nodaļā. Taču ir jābūt pamatam šī paradoksa iekļaušanai nodaļā. Vai tas nevarētu būt kas līdzīgs šādai domai: ‘Ja tavs brālis tevi apvainojis, tu būsi pilnībā attaisnots, ja viņu vairākas reizes pamācīsi un, beigu beigās, izslēgsi no draudzes. Bet kāpēc gan vienkārši viņam nepiedot, neprasot no viņa atvairošanos?’

Melns un balts - ?

Es apzinos, ka dažus mulsina šie apgalvojumi. Daži gribētu visu redzēt melnās vai baltās krāsās. ‘Ja rīkosies *tā*, tu grēkosi, bet vari darīt *citādi*, un viss būs kārtībā, tas nav grēks.’ Un, protams, daudzas baznīcas tā arī rīkojas (katoļi un Jehovas liecinieki it īpaši), jo viņi zina, ka tieši to cilvēki arī vēlas. Bet mums ir jācenšas nodibināt personiskas attiecības ar Dievu, neizmantojot baznīcas vai garīdznieka starpniecību. Tādēļ es nedomāju, ka, analizējot savu dzīves ceļu, vienmēr būtu piemēroti uzdot sev jautājumu “Vai tas ir grēks ...?”. Tas atgādina balansēšanu uz naža asmens, spēli ar Dievu, kam jābūt mums svešai. Mēs nevarēsim būt dinamiski *savstarpējās attiecībās* ar Dievu, ja tās būs būvētas tādā veidā. Mēs neveidojam *savstarpējās attiecības* ar priekšrakstu palīdzību, kas nosaka, ko var darīt, bet ko nē. “Vai tas ir grēks ...? sindroms rada problēmas arī tāpēc, ka dažu baušļu ievērošana var *tehniski* novest pie cita baušļa pārkāpšanas.

Piemēram, bauslis par mirušā brāļa sievas apņemšanu, ja jūs jau esat precējies, ved pie daudzsievības, kas ir pretrunā ar 1. Mozus grāmatas ideālajiem standartiem. Un ir arī citi līdzīgi piemēri.

Tam, ka Dievs mums atļauj dzīvot Viņa Patiesībā dažādos līmeņos, ir mūs jāiedvesmo daudz augstāku līmeņu sasniegšanai pašapmierinātības vietā. Galu galā iedomājieties cilvēku, kuru jūs mīlat un cienāt par visu vairāk. Ja viņš teiks: 'Lūdzu izpildi šo darbu priekš manis līdz nākamajai nedēļai, bet nebūtu slikti, ja tu to varētu izdarīt līdz rītdienai, kaut gan, būtu vienkārši brīnišķīgi, ja tu pie tā varētu ķerties klāt nekavējoties.' Kāda būs jūsu atbilde? Jau tas vien, ka mums ir dota izvēles iespēja, iedvesmos mūs izpildīt viņa lūgumu pēc iespējas labāk un ātrāk ar dedzību, kuras varētu arī nebūt, ja termiņa izvēles iespēja netiktu dota. Un jo vairāk jūs apzināsieties, ka šis cilvēks patiesi jūs mīlēs un cienīs, ja jūs paveiksiet darbu arī nedēļas laikā, jo vairāk jums gribēsies uzsākt to nekavējoties.

Es domāju, ka līdzīgi ir ar mūsu attiecībām ar Dievu. Mums visiem ir zināms (vai vajadzētu būt zināmam), ka būtībā mēs esam vājas gribas cilvēki, mēs cenšamies izvēlēties vieglāko iespējamo ceļu. Mēs ciešam no 'nedaudz no abiem' sindroma. Mūsu dabas dēļ mēs drīzāk tieksimies izpildīt Dieva baušļus nākamnedēļ, bet ne šodien. Dievam tas ir zināms, un tādēļ tā vietā, lai dotu mums *tikai* melnus un baltus baušļus (un es neapgalvoju, ka tādi nepastāv), Dievs mums ir piedāvājis arī dažas izvēles iespējas. Problēma, kas rodas, ja mēs apzināti izvēlamies dzīvot zemākā līmenī, apmierinoties ar 30% izpildi 100% vietā, ir tajā, ka nolaižoties zemāk un zemāk mēs nemanāmi varam faktiski zaudēt attiecības ar Dievu. Labais un ļaunais *pastāv*. Ja mēs patiesi *mīlam* Dievu, mēs, protams,

vēlēsimies kalpot Viņam visaugstākajā līmenī. Tam, ko dara citi, nav mūs jāietekmē. Lielāko daļu dzīves mēs pavadām salīdzinoši vienaldzīgi attiecoties pret katram no mums personīgi parādīto lielo mīlestību un žēlastību. Ja mēs pamanām, ka mūsu brālis tikpat vienaldzīgi attiecas, kaut arī pret citiem dzīves aspektiem, kāda mums daļa gar to? Ja tikai mēs būtu mums dāvātās žēlastības jūtu *pārņemti*, tā *brīnuma*, ka Dieva acīs mēs esam pieņemami, mūsu brāļu vājības mums sāpētu daudz mazāk.

Ar šo tēmu saistīta nodaļa:

8.2 Dieva ierobežojumi

2.8. UZTICĪBAS LOĢIKA

Ja mēs izlasīsim visas Salamana Pamācības vienā vai divos piegājienos, mēs pamanīsim, ka atkārtoti tiek uzsvēta ceļa, tekas ideja. Tā kā mēs esam tik bieži sastapušies ar šo vārdu pārnesto nozīmi, tā brīžiem aizēno šo vārdu burtiskāko nozīmi. Divi ceļi ir pamatā ļoti vienkāršam, bet spēcīgam sprediķim, kas attiecas uz pilnīgas veltīšanās Dieva ceļam loģiku. Ir tikai divi ceļi, kas galvenajos vilcienos aprakstīti Salamana Pamācībās, pa kuriem iet cilvēks. Mēs esam vai nu uz viena no tiem, vai uz otra.

Ceļš

“Ceļš” Salamana Pamācībās apzīmē mūsu parasto dzīves stilu (1:19, AV angļu variantā: ‘negaušu ceļi’); mūsu plānus (1:31); mūsu sirdi (7:25; 14:14; 19:3; 21:2; 23:26), mūsu dzīves izpratni (2:9; 9:6; 21:16); mūsu māju, dzīvi, ko veidojam (2:18; 7:27); darbu, ko darām dzīvē (21:8); nodomus mūsu sapņos (3:22-24);

mūsu mutes vārdus un mūsu roku darbus (12:14,15). Mūsu taka, mūsu dzīves ceļš tāpat ir tas, ko mēs darām, ko mēs domājam dvēseles dziļumos, kā izprotam dzīvi, mūsu pasaules uzskati; kas ir mūsu apziņas dziļēs, kad mēs guļam; mūsu ģimenes dzīve. Ir dzīves veids, ceļš, kas ved uz Valstību: "Pārmācības sods ir dzīvības ceļš" (6:23). "Kas pārmācību pieņem, ir ceļā uz dzīvību" (10:17). Un ir ceļš, kas ved uz nāvi: "Jo viss viņas nams noliecas nāvei pretī" (2:18). "Lai tava sirds nenovirzās uz netikles ceļu, un neļaujies ievilināt sevi viņas gaitās! Viņas nams ir sākums ceļam uz pazušānu"(7:25,27). "Viņas kājas virzās pazemē nāvei pretī, viņas gaitas noved kapa tumsā" (5:5,6). Trešā ceļa nav. Dievs šo uzskatu pauž savā attieksmē pret mums. Viņš skatās uz mums vai nu kā uz ticīgajiem, vai kā uz neticīgajiem; kā uz glābtajiem, vai arī notesātajiem (Jņ. 3:18); un tādējādi Viņš aizver acis uz mūsu īslaicīgajiem neticības uzliesmojumiem un nepievērš uzmanību nejausām to cilvēku garīguma izpausmēm, kas pieder 'neticīgo' kategorijai.

Ceļabiedri

Šie divi ceļi nav ejami vienlaicīgi. Mēs iemīlam vai nu gudrības ceļu, vai arī to, kas ved mūs nāvē (Sal. Pamāc. 8:36). To galamērķi ir pretpoli: nāve un dzīvība. Salamana Pamācībās uzsvērta nepieciešamība apzināties, cik milzīga ir atšķirība starp šiem ceļiem, kā arī to, ka nāves ceļu ejošie, "kas atstāj īsteno ceļu un iet pa tumsas tekām" (2:13), centīsies mūs pārvilināt uz savu ceļu. "Neviens, kas pie viņas iegriežas, neatnāk atpakaļ un neatgūst dzīvības ceļu" (2:19). "Grīļodamās sper soļus viņas kājas ... Lai *tavi* ceļi būtu tālu projām no viņas" (5:6,8). Netaisnie mudina taisnos pievienoties viņiem: "lai aicinātu pie sevis visus, kas iet garām un kas pareizi savu ceļu staigā ... noziedzīgais gan vilina savu tuvāko, bet neizved viņu ne uz kādu labu ceļu ... kas

taisnos pavedina uz ļauniem ceļiem” (9:15; 16:29; 28:10). Pa šiem diviem ceļiem ejošie ir pretstatā viens otram; kas nav uz dzīvības ceļa, tie ir bezdievji, kas dodas pretī nāvei. Tas ir pietiekams iemesls tam, lai mēs atdalītos no šīs pasaules lietām un cilvēkiem: “Nepiebidrojiem sirdīgajam ...ka tu nemācies viņa tekas” (22:24,25). “Neizraugies par savējo nevienu no viņa ceļiem!” (3:31). “Neej pa bezdievju tekām un neuzej uz ļaunu cilvēku ceļa! Lai tas aizlokās projām no tevis, un neej pa to.” (4:14,15).

Savstarpējam naidam starp šīm divām grupām ir saknes sievas un čūskas pretstāvēšanā 1. Moz. 3:15: “Netaisnais taisnajam šķiet negantība esam, un taisna ceļa gājējs ir negantība bezdievim” (29:27). Salamana Pamācībās vairākkārt ir uzsvērts kontrasts starp taisnajiem uz dzīvības ceļa un “ļaujajiem”, t.i., visiem pārējiem. Un atkal, mums piemītošās dabas iespaidā, mums negribētos saukt visus neticīgos par “ļaujajiem”, mums labāk patiktu iedalījums trijās kategorijās: taisnie, ļaunie un vēl viena starpkategorija. Bet tādas nav. Tieši tāpat kā ir tikai divi kungi, kam mēs kalpojam: mēs pieķeramies vai nu mantai vai Dievam (Mt. 6:24). “Pieķeršanās” grieķu valodā vienlaicīgi nozīmē visa pārējā *noraidīšanu*; ja mēs esam ar Dievu, tad mēs atraidām visu pārējo. “Kas nav ar Mani, tas ir pret Mani, un, kas ar Mani nesakrāj, tas izkaisa” (Mt. 12:30) – drīzāk nekā pasīva vienaldzība. Tik daudz par līdzsvara filosofiju! Ebreju vārds ar nozīmi “svārstīties” (AV tulkots kā “izlikties”) nozīmē arī “nomaldīties”; neizlēmība un vienaldzība efektīvi noved pie Dieva ceļa noraidīšanas. Ebreju valoda bieži atspoguļo Dieva īpašības un attieksmes. Un Salamana Pamācībās ir tikai divi ceļi, un cilvēki ir vai nu uz viena vai arī uz otra. Tie ved pretējos virzienos, lūk kāpēc tie nav ejami vienlaicīgi. Taisno ceļš pats par

sevi nozīmē vairīšanos no ļaunuma (16:17). Tādējādi, vai nu mēs vairāk un vairāk attālināties no šīs pasaules, vai arī tuvojamies tai. Nepietiek ar to, lai mums vienkārši patiktu *doma* par atrašanos Valstībā. Mums ir jātiecas uz to! Kungs Jēzus pastāstīja līdzību par uzaicinātajiem Valstībā, kuriem visiem atradās aizbildinājumi, kapēc viņi nevar atnākt. Šo līdzību Jēzus pastāstīja, reaģējot uz kāda cilvēka izteiktajiem vārdiem: “Svētīgs, kas ēdīs maizi Dieva valstībā!” – ‘cik brīnišķīga būs uzturēšanās Valstībā!’ (Lk. 14:15). Un Kungs atbild: ‘Daudzi, kam bija dota iespēja tur būt, nemaz tik ļoti to nevēlējās. Tas, ka jums patīk *doma* par būšanu Valstībā nav pietiekami. Lai šī vēlēšanās kļūst par jūsu dzīves vadmotīvu, kuras dēļ jūs ziedojat visu.’ Mēs vai nu ar varu ielauzīsimies Valstībā (Mt. 11:12), vai arī mūsu pašu dabas velns paraus mūs prom no tās (Mt. 13:19; Jņ. 10:12). Izvēle mūsu priekšā ir nepārprotama: cīnīties vai krist.

Dziļais konflikts starp tiem, kas atrodas uz dzīvības ceļa, un tiem, kas iet pretī nāvei, nav definējams tikai negatīvā veidā caur nepieciešamību atdalīties no tiem, kas neatrodas uz “mūsu ceļa”. Svarīgi ir arī izjust ciešu saikni ar tiem, kas atrodas uz “mūsu ceļa”, apzinoties cik stipri cita šīs pasaules cilvēku kategorija atšķiras no mums. “Lai tu ietu pa labu ļaužu ceļu un paliktu uz taisnīgo stigas” (2:20). “Kam darīšana ar zinīgo, tas kļūst pats zinīgs” (13:20). Tie, kas apzinās mūsu atdalīšanās no šīs pasaules dziļumu, tāpat apzināsies to tuvības nepieciešamību, ko mēs izjūtam attiecībā pret citiem, kas atrodas uz dzīvības ceļa kopā ar mums. Pēc maniem novērojumiem, daudzi no tiem, kas kādu iemeslu dēļ neuztur ciešas saites ar citiem ticīgajiem, nav atdalījušies no apkārtējās pasaules gara. No šī redzes viedokļa skatoties, sapulču apmeklētības līmenis ir patiesi zems. Ja mēs tiešām ejam pa dzīvības ceļu un mēs zinām, ka citi, kas neiet pa

“mūsu ceļu”, ātri virzās pretējā virzienā, mēs tieksimies tuvināties ar ticīgajiem, kas atrodas uz ceļa pretī Valstībai, neskatoties uz to, vai mums ‘saskan’ personiskajā līmenī. Līdzīgi, tam, ka ir daudz brāļu un māsu, kas atrodas izolācijā visā pasaulē un iet ‘mūsu ceļu’ vienatnē, jāizsauc mūsos atbildības sajūtu, kas pieaug un izpaužīsies darbībā mūsu iespēju robežās.

Apstiprinājums

Bieži tiek uzsvērts, ka miesas ceļš ved nāvē, kamēr dzīvības ceļš ved Valstībā (salīdz. ar Mt. 5:3,14). “Dzīves ceļš gudrajam iet strauji augšup, lai viņš izvairītos no nāves valstības tā lejas galā” (15:24); jo tālāk mēs ejam pa šo ceļu uz Valstību, jo vairāk mēs attālināmies no nāves ceļa. Un jo garīgāki mēs kļūstam, jo skaidrāks kļūst mūsu ceļš; kamēr miesas ceļu ejošie ir neziņā par savu nākotni, viņiem nav mums piemītošās virziena sajūtas. “Sliņķa ceļš ir kā ar ērkšķiem noklāts, bet taisno tekas ir līdzenas” (15:19). Gudro ceļš tiek aprakstīts arī kā taisns ceļš (16:17), bet bezdievju ceļš ir noklāts ar dažādiem šķēršļiem (22:5). Iespējams, ka šeit mēs redzam iezīmējamies apzinātu kontrastu starp šo aprakstu un Kunga Jēzus aprakstītajiem šaurajiem vārtiem uz Valstību un plato ceļu, kas ved uz nāvi (Mt. 7:13,14); Salamana Pamācības, šķiet, saka pretējo. Atbilde varētu būt tāda, ka Salamana Pamācības sniedz Dieva viedokli; jo ceļš uz Valstību patiesībā ir plats, skaidrs un vieglāks, labāk iezīmēts nekā nāves ceļš. Taču Kungs Jēzus visu apgrieza otrādi, saprazdams, ka no *mūsu* redzes viedokļa tā tas nav. Mūsu izpratnē ceļš uz Valstību ir darīts šaurš (gr. v.), grūts un ierobežots, kamēr nāves ceļš liekas tik plats un acīmredzami pareizs.

Dievs mūs gandrīz vai pastumj pa ceļu, kuru izvēlamies savas sirds dziļumos: “Cilvēka sirds izdomā sev savu ceļu, bet vienīgi

Tas Kungs pašķir viņa gājumu” (16:9). Taču, “kas ir rimtīgs, tā ceļš pastāvēs” (21:29); it kā gājuma virziens ir Dieva apstiprināts. “No Tā Kunga ir atkarīgi ikviena cilvēka soļi, bet kurš cilvēks gan zina un izprot savu ceļu?” (20:24). Šī frāze nenozīmē, ka pašizpēte nav iespējama, drīzāk tā parāda, ka mums nav 100% “sava ceļa”, tāpēc ka mūsu izvēlētie soļi mūsu dzīvē ir Dieva rokas apstiprināti un vadīti. “Viņš liek vaļsirdīgajam piedzīvot izdošanos un ņem Savā aizvējā tiklos, un pasargā tos, kas dara pareizi, un paglabā neskartus Savu svēto ceļus” (2:7,8) – to arī izsaka. *Dievs* sargā taisnīgo ceļā uz dzīvību, ja tā ir viņa griba. Jo tālāk mēs ejam pa šo ceļu, jo vairāk mēs to apzināmies: “Bet domā uz To Kungu visos savos ceļos, tad Viņš darīs līdzenas tavas tekas” (3:6), pateicoties daļēji arī mūsu ikdienas lūgšanām un uzkrātajām zināšanām. Viņa vārdu ikdienas lasīšana *ved* mūs pa šo ceļu: “Es virzu savus ceļus pa taisnīgo ceļu, pa tiesību teku” (8:20); “Es vedīšu tevi pa gudrības ceļu, es izvedīšu tevi uz pareizās stigas, lai, kad tu iesi, tavs gājums tev nekļūtu nepatīkams, un, kad tu skriesi, lai tava kāja nekur neapdauzītos” (4:11,12).

Jo ilgāk mēs dzīvojam Kristū, jo tālāk mēs ejam pa ceļu, jo vairāk mēs tuvojāmies Valstībai un jo vairāk mēs nostiprināmies ticībā par izvēlēta ceļa pareizību, apzinādamies, ka mēs virzāmies tieši pretī Valstības godībai: “Bet taisno teka mirdz kā rīta ausmas gaišums, kas arvienu kļūst spilgtāks, līdz pilnīgi uzaust diena” (4:18). Mūsu pašu garīguma attīstības spēks virzīs mūs pa šo ceļu: “Kas nevainīgi dzīvo, dzīvo droši, bet, kas staigā netaisnus ceļus, tas atklāsies savā nepievilcīgajā īstenībā” (10:9). “Tā Kunga ceļš ir sirdsskaidrā stiprums” (10:29). “Taisnība pasargā nevainīgo savā ceļā” (13:6); “tas staigā pa īsto dzīves stīgu (14:2). Un ir vēl vairākas citas atsaucis uz to, ka taisnie iet pa ceļu uz

Valstību, pateicoties savai personīgajai “patiesībai” un “taisnīgumam”. Un šeit nav runa par paštaisnumu, bet gan par to, ka nopietnas paklausības dzīve ved pie vēl lielākas paklausības. Līdzīgi, Dieva baušļiem paklausīgs cilvēks dzīvos tajos, t.i., tie kļūs par neatdalāmu viņa dzīves ceļa daļu (3. Moz. 18:5; Nehem. 9:29; Ezras 20:13,21 u.c.). Tāpēc ka mēs ejam pa Valstības ceļu un zinām sava ceļa mērķi, jau pats fakts, ka mēs ejam šo ceļu, nozīmē, ka kamēr mēs ejam to, mūsu glābšana mums ir garantēta. Tik skaidrs ir ceļš uz Valstību, tik drošs ir galamērķis, ka jebkurš, kas ir uz šī ceļa, droši būs Valstībā: “Taisnīgo gaidas izvērtiesies viņiem par prieku, bet bezdievīgo cerība iznīks” (10:28). Pakāpeniski mēs to apzināties; kļūst acīm redzamāka sevī pilnīgas veltīšanas vienīgajam ceļam loģika. Un šajā ceļā izbaudītās mīlestības, miera un prieka jūtas apstiprina to: “Tās ceļi ir patīkami ceļi, un visas tās tekas pauž mieru” (3:17). Kungs Jēzus ir spilgts piemērs. Viņš grieza savu vaigu, lai ietu uz Jeruzalemi un pienestu Sevi par upuri tur (Lk. 9:51). “Viņš apcietināja savu seju kā akmeni” (Jes. 50:7); taču arī bezdievīgie tāpat apcietina savu pieri vairāk nekā akmeni (Jer. 5:3), lai sekotu pa miesas ceļu. Mēs nocietināties savos ceļos, vai nu vienā, vai otrā.

Stingrākais pamudinājums

Lasot Salamana Pamācības mēs ievērojam, ka dažreiz par ceļiem runā daudzskaitlī un dažreiz vienskaitlī. Tas nozīmē ne tikai to, ka mūsu dzīves vispārējais ceļš aptver daudz dažādu aspektu (mūsu ‘ceļš’ darbā, baznīcā, mājās ir praktiski tas pats ceļš, kaut arī ārēji daži var izskatīties ‘garīgāki’ par citiem), kuru virzība ir viena. Tas nozīmē arī to, ka daudzskaitlī lietotais “ceļš” īpaši uzsver to, ka dzīvē pastāv divi lieli ceļi. Kungs Jēzus par pamatu daudzām no savām līdzībām izmantoja Salamana Pamācības un Viņa vārdi

attiecībā uz plato ceļu uz nāvi un šauro ceļu uz Valstību (Mt. 7:13,14) ir neapšaubāmi balstīti uz biežajiem aprakstiem par ceļu, kas ved uz dzīvību un ceļu, kas ved uz nāvi, Salamana Pamācībās. Ceļš, uz kura mēs atrodamies, patiesi ved kaut kur. “Bezdievja ceļš” ir pretstatīts cilvēka ceļam, kas “dzenas pēc taisnības” (15:9 salīdz. ar Mt. 5:47).

Taču dzīves tecējums ir šķietami monotons, vai mēs esam garā stipri, vai nē. Dieva vārda lasīšana, maizes laušana, sapulču apmeklēšana, bērnu barošana, brīvdienų pavadīšana ... pamatā viss atkarojas. Un tomēr mēs esam ceļā, mūsu virzība ir neapturami ātra, mēs drāžamies pa dzīves lielceļu vai nu uz mūžīgo nāvi, vai arī uz mūžīgo Valstību. Arī mūsu planēta ar milzīgu ātrumu traucas kosmiskajā izplatījumā kopā ar mums, kas kāda centrālās spēka ietekmē esam piekļauti tās virsmai. Taču raugoties uz pūkainajiem mākoņiem, kas lēnām slīd pa debessjumu, lūkojoties uz pasauli ap mums, iespaids ir pavisam citāds. Un vēl jo vairāk garīgajā ziņā. Mums ir atvēlēts ļoti īss laiks, lai attīstītos, lai atbilstu Dieva Dēla tēlam, lai sagatavotos mūžībai un Dieva Valstības garīgajai godībai. Izbrīnu rada tas, ka mūsu uzturēšanās laiks šeit ir tik īss, ka vidējais pārbaudes laiks aptver aptuveni tikai 35 dzīves gadus. Dievs vēlas tik bagātīgi un spraigi piepildīt, bagātināt mūsu ikdienas dzīves pieredzi. Taču lielākā daļa no mums, lai cik traģiski tas neizklausītos, ir pilnīgā neziņā par to. Mēs to nejutām. Mēs neizjutām garīgās izaugsmes aktualitāti. Mēs neuztveram Dieva neatlaidīgos, vitāli svarīgos centienus ikdienas notikumu gaitā veidot mūsu raksturu.

Uzticības loģika

Tas, ka nav trešā ceļa, ir visspēcīgākais pamudinošais motīvs pilnīgai uzticībai. Izraēlam bija teikts, ka viņiem *jābūt*

paklausīgiem Dievam, *tāpēc* ka viņi ir Dieva tauta, kas atrodas derībā ar Viņu. Ja viņi nebūs paklausīgi, viņi taps nolādēti. Un ja viņi negribēs būt par Dieva tautu, arī tad viņi taps nolādēti (5. Moz. 27:9,19,26). Atpakaļceļa nebija: tikai pilnīga paklausība. Dievam būs prieks viņus svētīt, vai arī prieks viņus nolādēt (5. Moz. 28:63). Viņš nav vienaldzīgs; Viņa spēks iedarbosies uz mums tā vai citādi. Ir tikai divi celtnieku tipi: gudrais un neprāša; divi koku veidi: kas nes labus augļus un kas nes sliktus augļus. Tāpat kā Izraēlai mums tiek piedāvāti dzīvības ceļš un nāves ceļš (5. Moz. 30:15-20; Jer. 21:8). Mozus savā nāves dienā, sava garīguma pilnbriedā saprata, ka tā bija galīgā izvēle. Viņa aicinājums *tad nu* izvēlēties dzīvību ir tik acīmredzami loģisks. Mēs esam vai nu ceļā uz Valstību, vai ceļā uz mūžīgu nāvi, no Dieva redzes viedokļa. Iespējams, ka mēs neredzam dzīves problēmas tik skaidri, neredzam mūsu kustības virzienu tik skaidri, kā to redz Dievs. Padomājiet par Atkl. 3:15,16 teikto: “Es zinu tavus darbus, ka tu neesi ne auksts, ne karsts. Kaut jel tu būtu auksts vai karsts. Tā kā tu esi remdens, ne auksts, ne karsts, Es tevi izspļaušu no savas mutes”. Mēs zinām, ka no Dieva redzes viedokļa *mēs* esam vai nu karsti vai auksti. Mēs kalpojam vai nu Dievam, vai mantai. Mēs esam vai nu uz ceļa pretī Valstībai, vai arī uz ceļa pretī nāvei. Un tā, Tas Kungs runā no *mūsu* redzes viedokļa; Viņš gribētu, lai ticīgo attieksme būtu karsta vai auksta, lai tie nedomātu par vidusceļa iespējām. Būtībā viņu problēmas ir mūsu problēmas. Mēs slēpjāmies aiz ‘līdzsvara’ filosofijas, lai attaisnotu “ne karsts ne auksts” attieksmi. Nopietnas uzticības trūkums kā personiskās, tā arī sabiedrības kopumā pamatojas šajā ‘līdzsvara’ sofistiskā. Remdenums kļuvis cienījams gan ticīgo kopienā, gan pasaulē kopumā. Pilnīgu uzticību dēvē par fanātismu un dogmatismu. Brālis vai māsa, kuri atraida iespēju mācīties universitātē, lai pilnībā nodotos Kunga darbam, kuri

ikgadējā atvaļinājuma laikā nododas Dieva vārda studēšanai, kuri visus savus brīvos līdzekļus izlieto sludinājumu ieviešanai avīzē, kuri noraida paaugstinājumu amatā tāpēc, ka viņiem būs mazāk laika Patiesībai, kuri reorganizē savu biznesu, apzinoties, ka tas pārņem viņu dvēseles, atraida līguma noslēgšanu, jo tajā laikā jālasa lekcija Bībeles skolā, kuri izplata skrejlapas svētdienas pēcpusdienā tā vietā, lai laiski pavadītu šo laiku kā pasaulē pieņemts, kuri atsakās no TV kārdinājumiem ... tādu rīcību uzskata par fanātismu, par galējību. Tomēr tādi mēs esam Dieva acīs; vai nu pilnīgi uzticīgi, 'fanātiķi' pasaules un dažu brāļu acīs, vai auksti kā akmens. Un ja *mēs* domājam, ka mums nav tādiem jābūt, ka mēs varam kalpot diviem kungiem, iet abus ceļus, būt karstiem un aukstiem vienlaicīgi, mēs tapsim atraidīti. Tas patiesi ir spēcīgākais stimuls pilnīgas sevis veltīšanas Dievam dzīvei. Vai nu absolūti viss, vai arī pilnīgi nekas. Tāda ir mums dotā izvēle. Un šo izvēli mēs liekam priekšā cilvēkiem sludināšanas laikā eklēsijā un ārpus tās: "Jo mēs esam Kristus saldā smarža Dievam tiem, kas top izglābti, un tiem, kas pazūd. Vieniem nāves smarža uz nāvi, bet otriem dzīvības smarža uz dzīvību" (2. Kor. 2:15,16). "Un kas šim darbam ir derīgs?" - Pāvils komentē, it kā sakot: 'Mēs vienkārši pienācīgi nenovērtējam tās loģikas, kuru mēs piedāvājam cilvēkiem, spēku un no tās izrietošās sekas'.

Jo tā ir spēcīga, ļoti spēcīga loģika. Mēs vai nu mīlam Dievu un neieredzam pasauli, vai arī mēs nīstam Dievu un mīlam pasauli. Mēs vai nu mīlam gudrību, vai arī to nīstam, un, sekojoši, esam iemīlējuši nāvi (Sal. Pamāc. 4:6 salīdz. ar 8:36). Dieva Patiesība, kas mums pieder, vai nu glābj mūs, vai arī iznīcinās, tāpat kā jaunu vīnu lej vai nu jaunās vai vecās pudelēs. Ja mēs neesam visā pilnībā ar Dievu, Viņš skatās uz mums kā uz tādiem, kas

Viņam pretojas (Mk. 9:40). Mēs vēlētos kādu vidusceļu. Bet *Dievs* nedod mums tādu iespēju. Neviens neteiks, ka viņš neieredz Dievu, pat ateists ne. Taču Dieva acīs tie, kas mīl pasauli, neieredz Dievu. Līdzīgi arī Bībele apraksta pasauli kā grēcīgu un Dievu nīstošu, kaut cilvēka acīs pasaule ir lielākoties nezinoša. Tā, kānaānieši praktiski neko nezināja par Izraēla Dievu, tomēr viņi ir aprakstīti kā Dieva nīdēji (4. Moz. 10:35; Ps. 68:2). Samariešu jauktā pielūgsmē gandrīz izpelnās prasīgā Jahves izsmieklu: “Viņi bijās gan To Kungu, bet kalpoja arī saviem dieviem ... un tā līdz šai dienai viņas (tautas) rīkojas pēc saviem iepriekšējiem paradumiem; tie nebīstas To Kungu, nedz dara pēc saviem likumiem un pēc savām tiesām ... un tāpat ... dara, kā viņu tēvi bija darījuši” (2. Ķēn. 17:33,34,41). Vai viņi turēja godā Kungu? Protams, ka godāja, bet ne no visas sirds, tāpēc no Dieva redzes viedokļa viņi vispār Viņu negodāja. Dievs necentās mūs šokēt, piedāvājot izvēli starp mīlestību un naidu pret Viņu (Mt. 6:24 salīdz. ar Jēk. 4:4); Viņš vienkārši ļoti precīzi izteica savu nostāju. Šo pašu domu Kungs turpināja uzsvērt, runājot par to, ka koks var nest tikai divu veidu garīgos augļus: labus vai sliktus (Mt. 7:18,19). Līdzīgi arī Jēkabs: avots no vienas mutes izverd vai nu saldu vai rūgtu (Jēk. 3:11). Mēs mīlam Dievu, vai pasauli. Ja mēs mīlam pasauli, mūsos *nav* Dieva mīlestības (1. Jņ, 2:15). Cilvēks, kurš atradis laukā dārgakmeni, vai augstvērtīgu pērli, pārdod *visu*, kas viņam pieder, lai to iegādātos. Ja viņš nebūtu pārdevis visu, viņam nepietiktu naudas. Šis mini-līdzības ir Jēzus komentāri Dieva likuma prasībām, lai ticīgie iemīlētu Viņu ar *visu* sirdi un dvēseli. Samuēls lūdza Izraēli: “Neatkāpieties no Tā Kunga, bet kalpojiet Tam Kungam ar visu savu sirdi, un neatkāpieties, sekodami blēņu dievībām (elkiem) ... jo tie ir nieki” (1. Sam. 12:20,21). Ja mēs nekalpojam Dievam patiesi no visas sirds, mēs kalposim šīs pasaules elkiem.

Trešā ceļa nav. Ja mēs esam Dieva tauta, tad vairīsimies no viltus mācītājiem (Jņ. 10:5). Ja mēs rīkosimies citādi, tas kļūs par mūsu attieksmes pret Dieva Patiesību atspoguļojumu. Jēzus pastāstīja iespaidīgu, baismīgu līdžību. Bagātnieks tā iemīlēja kādu pērli, ko viņš ieraudzīja, ka izvēlējās kļūt par nabagu, pārdodot absolūti *visu*, kas viņam piederēja – biznesu, transportu, dārgo apģērbu, lai tikai iegādātos šo pērli. Un, nobeidzot stāstu, mēs varam iedomāties viņu, pieticīgi dzīvojam savas dzīves atlikušo daļu starp šīs pasaules nabagajiem, katru dienu apbrīnojot pērles brīnumaino skaistumu, kas apkārtējai pasaulei neko neizsaka, rūpējoties par to, kā par vissvarīgāko lietu savā dzīvē, redzot tajā visas savas dzīves augstāko jēgu: mīlestību, bagātību, nākotni, dzīves prieku no dienas dienā. Un tikpat pilnīgai jābūt mūsu attieksmei pret Evanģēliju; ne par matu mazākai.

Šī tēma ir saistīta ar daudziem Jāņa evaņģēlija pantiem, kas vēstī par ticīgo, kurš pastāvīgi atrodas augsta garīguma stāvoklī, piemēram: “Kas seko Man, tas patiesi nestaigās tumsībā, bet tam būs dzīvības gaismā” (Jņ. 8:12). Tamlīdzīgi fragmenti, bez šaubām, vēstī par to, ka Dievs neskatās uz katru mūsu grēcīgu vai taisnīgu rīcību atsevišķi. Viņš raugās uz mūsu dzīves ceļu kopumā, līdz ar to redzot mūs vai nu pilnīgi taisnus, vai arī kritušus grēciniekus. Tā, Salamana Pamācības daudzi panti apraksta divus uzvedības veidus: labu un sliktu; trešā veida nav. Piemēram, mēs *vai nu* turam savu mēlu, *vai* runājam pārsteidzīgi (Sal. Pamāc. 13:3). Kristīšanās laikā mēs mainām savu kungu, no ‘grēka’ uz ‘paklausību’. Var likties, ka mēs svārstāmies starp šiem diviem. Zināmā mērā tas tā arī ir, bet no Dieva redzes viedokļa - tomēr nē (arī Rom. 6:6-20 aprakstīts, kā Dievs skatās uz mūsu kristīšanu). Dabiskā Izraēla cilvēciskās vājības atkārtoti izpaužas viņu kalpošanā Jahvem *un* elkiem (1. Sam. 7:3; 2. Ķēn.

17:41; Cef. 1:5). Jaunajam Izraēlam pirmajā gadsimtā par kārdināšanu bija maizes laušana kopā ar Kungu Jēzu un elkiem (1. Kor. 10:21,22). Taču netrūkst pierādījumu tam, ka Dieva acīs tā bija īsta svešu dievu pielūgšana. Pravieši pastāvīgi sludināja nepieciešamību būt patiesi uzticīgiem Jahvem un nevienam citam. Būtībā mums ir līdzīga kārdināšana: kalpot Dievam un mantai, lai būtu mazliet no katra, būt pasīviem kristadelfiešiem. Kā Kristus krustāsišanas realitāte lika Jāzepam un Nikodēmam pilnībā atzīties ticībā Kristum ar 100% atdevi, tā arī nopietnām pārdomām par Pestītāja uzticību jāizraisa līdzīgas sekas arī mūsos.

Neiznākušā ticīgā sindroms

Es teiktu, ka mēs ciešam no 'neiznākušā ticīgā' sindroma. Niknums un neapmierinātība, kas vērojama mūsu kopienā, rodas šī sindroma rezultātā. Daudziem no mums ticība nav pilnīga, bet tikai daļēja; mēs esam mūsu sirdsapziņas slazdā. Mēs nevaram atklāti atteikties no ticības; jo "Kungs! Pie kā mums iet?" mūsu sirdsapziņa to mums neļauj. It īpaši tiem, kuru vecāki ir ticīgi, bieži nav izvēles. Taču daudzi viņu stāvoklī nav arī pilnīgi uzticīgi Tā Kunga ceļam, viņi nav gatavi pilnībā veltīt sevi kalpošanai Kungam. Un tā rodas sajūta, ka tu esi slazdā, nepiepildītības sajūta; sajūta, ka tev nav vēlēšanās pilnībā nodoties kalpošanai Kungam, bet nespēja atgriezties pasaulē, nespēja pilnībā nodoties pasaulīgajiem ceļiem kā arī nevēlēšanās pilnībā nostāties uz Kunga ceļa. Tā rezultātā attīstās pasīvs niknums, skaudība, greizsirdība un neapmierinātība, kas nereti vērsti pret tiem, kas skaidri un gaiši izlēmuši, kādu ceļu tie izvēlas. Bet skaidrs ir tas, ka *Dieva acīs* trešā ceļa nav, nav iespējas sēdēt starp diviem krēsliem. Vai nu mēs esam dedzīgi Dieva piekritēji, vai arī esam pret Viņu. Vai *mēs* to tā uztveram

vai nē, nemaina *Viņa* redzes viedokli, un tādēļ arī lietu reālo stāvokli.

Neiznākušā ticīgā sindroms uzskatāmi izpaužas kalpošanā mantai. Brālis vai māsa, kas pilnībā nododas savas karjeras vai biznesa veidošanai, *tajā pat laikā apgalvojot, ka ir ticīgie*, saskarsies ar šo problēmu. Viņi cenšas radīt trešo ceļu, lai viņiem būtu mazliet no katra, kaut gan tāda nostāja nepastāv Dieva acīs. Jūs vai nu atdotat savas dvēseles, savu dziļāko būtību Viņam un vienīgi Viņam, vai arī novērsaties no Viņa un nostājieties uz slidena ceļa, kas ved uz nekurienu, pretī mūžīgai aizmirstībai. Praktiskajam brīdinājumam jānoskan jau pat izvēloties kādu amatu mācīties, vai kādu darbu uzņemties, domājot vai tas neprasīs visu spēku atdevi no cilvēka, un ne mazāk par to. Augstais atalgojums parasti kalpo par apliecinājumu izvirzītajām augstajām prasībām.

Bet šis neiznākušā ticīgā sindroms izpaužas arī daudz abstraktākā līmenī. Pastāv, es teiktu, ‘Dieva cietā puse’; Dievs, kurš neglābj (saskaņā ar Viņa vārdu) nekristītus jaundzimušos (vai pieaugušos); Dievs, kurš pieņēļ tikai dažus no miljardiem dzīvojušo; Dievs, kurš pieļauj šausmīgu ciešanu gāšanos pār cilvēkiem, bērniem un dzīvniekiem, kas atrodas ārpus Viņa nodomiem; Dievs, kurš pieļauj neskaitāmiem miljoniem cilvēku domāt, lasot Viņa vārdus, ka viņi pazīst Viņu un Viņa pestīšanu, kaut gan faktiski viņi ir tālu no tā; un šis “daudzums” ļaužu gala iznākumā dzirdēs: “Es jūs nekad neesmu pazinis; eita nost no Manis” (Mt. 7:23). Tā ir Dieva cietā puse, kuru mēs neliekamies redzam. Dievs liekas uzsveram šo bardzību Rakstos; Viņš uzsver, ka kānaāniešu pilsētu “bērni” ir jānogalina ar zobenu (5. Moz. 2:34); midiāniešu vīriešu kārtas bērniem jābūt nogalinātiem pēc

Dieva pavēles (4. Moz. 31:17, tieši tāpat kā bija pavēlējis Hērods). Neiznākušais ticīgais pieņem tikai Dieva labo pusi (kas, neapšaubāmi, ir vairāk uzsvērtā Bībelē), bet faktiski atsakās pieņemt šo otro pusi, kaut gan klusībā atzīst, ka arī šī cietā puse ir Dieva vārdos atklāta. Tomēr, vai nu visu, vai neko. Mēs vai nu pieņemam Dieva pašatklāsmi Bībelē, vai arī noraidām to – lūk kā *Viņš* to redz. Mūsu kārdinājums ir tajā, ka mēs domājam Dievu redzam lietas tā, kā mēs tās redzam, domājam, ka Dievs ir vienkārši cilvēka ideāls. Bet Tiesas diena mums atklās patiesību (Ps.50:7). *Viņš* ir Dievs, nevis cilvēks. Nav mūsu varā uzstādīt noteikumus. Kungs Jēzus māca līdzībā par tuvojošos karaspēku: vai nu pilnīga kapitulācija Debesu Ķēniņa priekšā, pieņemot *jebkurus* nosacījumus, ko *Viņš* izvirza, vai arī neprātīgs mēģinājums satikt *Viņu* aci pret aci (Lk. 14:31). Tie, kas met izaicinājumu Dieva cietajai pusei, bieži tiek saukti par ‘drosmīgiem’; bet *viņu* ‘drosme’ ir neprāšu sacelšanās pret Visvareno.

Neiznākušā ticīgā sindroms uzpeld arī atsakoties patiesi mīlēt un pieņemt mūsu brāļus. Mēs ejam trešo, vienaldzīgas paciešanas ceļu attiecībā pret pārāk daudziem. Mēs neizlīdzinām starp mums radušās domstarpības. Mēs pieļaujam šķelšanos un vēsu saskarsmi. Tūlīt pēc mācības par lūgšanu Jēzus Kristus nekavējoties piebilda saviem apustuļiem, ka ir jāpiedod saviem brāļiem. It kā *Viņš* sacītu: ‘Nu, Es zinu, ka šī lūgšanas daļa jums tiksies grūti. Bet jums tas ir jādara’. Runājot par nepieciešamību piedot brāļiem, Kungs Jēzus atkārtoja Savu galveno tēmu, ka nav trešā ceļa: “Bet ko tu redzi skabargu sava brāļa acī ...? Nav labs koks, kas nes nelāga augļus, nedz tas ir nelāga koks, kas nes labus augļus” (Lk. 6:41-43). Nav trešās pozīcijas. Vai nu mēs mīlam savus brāļus un nesam labus augļus, vai arī mēs atraidām *viņus* un

nesam sliktus augļus. Mēs nevaram dažreiz nest labus augļus un dažreiz sliktus. Sirds dziļumos mēs esam vai nu mīloši, vai arī savtīgi ļauni. Visu, kas mazāks par sekošanu Jahvem ar sirdi un dvēseli, Dievs uzskata par ļaunumu (1. Ķēn. 11:6).

Pašanalīze

Apskatīsim sakarību starp sekojošiem fragmentiem: “*Apsver* savu kāju soļus, tad tu droši virzīsies uz priekšu!” (Sal. Pamāc. 4:26). “Jo ikviena cilvēka ceļi ir atklāti Tā Kunga (Eņģeļu) priekšā, un Viņš *izsver* visas viņu gaitas” (5:21). “Ikvienam cilvēkam savi ceļi šķiet taisni, bet Tas Kungs *sver* sirdis” (21:2). “Viņa neievēro dzīvības ceļu, grīļodamās sper savus soļus viņas kājas un nezina, kurp aiziet” (5:6). Protams, mums ir teikts izpētīt savas dzīves ceļu, paturot prātā, ka mēs dabiski domāsim, ka tajā nav nekā sliktā, jo Pats *Dievs* tos izpētī; mūsu pašizpētei ir jāatspoguļo Viņa pētījumi. Par to ir sacīts arī 1. Kor. 11:28-31; ja mēs izpētām (tiesājam, nosodām) paši sevi tagad, Dievam to nevajadzēs atkal darīt Tiesas dienā. Šajā nozīmē cilvēka gars ir Dieva svece, kas izgaismo cilvēka dvēseles iekšējās slēptuves (Sal. Pamāc. 20:27). Citiem vārdiem, pastāv sakarība starp to, kā cilvēks izpēta savu sirdsapziņu, un kā to izpētī Tas Kungs. Taču, ja mēs atrodamies uz miesas ceļa, šis ceļš nav “noturīgs”, tas vienmēr aizved mūs kaut kur citur, pie kaut kā jauna un *tāpēc* tas sacelās pret pašanalīzi; “grīļodamās sper soļus viņas kājas un nezina, kurp aiziet” (5:6). Tas norāda uz to, ka atrašanās uz miesas ceļa jau pati par sevi nozīmē cilvēka nevēlēšanos analizēt savu rīcību; kamēr tie, kas ir uz dzīvības ceļa, “apsver savu kāju soļus” (4:26). To ne reizi vien pierādījusi to cilvēku pieredze, kuru ticība ir vāja. Dzīve ir tāda, ka tā pastāvīgi sniedz jaunus un steidzami risināmas problēmas. Tās ceļi nav noturīgi. Un dzīves steigā nepaliek laika nopietnai pašizpētei. Tādējādi, leļupslīdošā spirāle grimst arvien

dziļāk. Vājtīcīgā ceļš pats par sevi attur viņu no pašanalīzes: “Dažam kāds ceļš labi patīk, bet beidzot tas viņu tomēr noved nāvē” (14:12); “ikvienam cilvēkam viņa ceļi šķiet šķīsti” (16:2). Ir jāatzīmē, ka šie panti nesaka, ka pašizpēte vispār nav iespējama; tie nozīmē, ka cilvēkam, kurš ir uz nāves ceļa, nav iespējama pašizpēte. Intereses trūkums par to, kādu ceļu ejam, gala iznākumā novedīs nāvē: “bet, kas nepievērš nopietnu vērību savam ceļam, mirs” (19:16). Mūsu dzīves veida un rīcības, mūsu ikdienā pieņemto lēmumu un domu gaitas, kurās mēs ieslīgstam, izšķirošo nozīmi ir ļoti viegli atstāt bez ievēribas. “Neprašam šķiet viņa ceļš taisns viņa paša acīs” (12:15). “bezdievīgo ceļš ir kā akla tumsa: viņi nezina, pār ko tie kritīs” (4:19).

No otras puses, nopietna pašizpēte ir mūsu ceļa uz Valstību sastāvdaļa, tā raksturo *jebkuru* veiksmīgu ticīgo: “Sapratīga vīra gudrība ir tā, ka viņš neko savā ceļā neatstāj neievērotu” (14:8). “Bet gudrais novēro un pārbauda savus soļus” (14:15). “Kas savu ceļu ietur pareizi, iegūst dzīvību” (16:17). “Bezdievīgais izskrien ar galvu vai caur sienu, bet, kas ir rimtīgs, tā ceļš pastāvēs” (21:29). Šī pēdējā atsauce liek domāt, ka pašanalīzes trūkums asociējas ar cietsirdību, nekaunību, kas rodas no atsacīšanās apsvērt sava paša personīgā garīguma problēmas un personīgās attiecības ar Dievu. Ir pilnīgi iespējams nodoties kristadelfiešu pieredzes pašplūsmei, ne mirkli neaizdomājoties par šīm lietām. Mēs dzīvojam pasaulē, kas nav spējīga saprast savu personīgo grēku, pasaulē, kas ļauj pasaplūsmai, kritizējot tikai tos, kas uzdrošinās kritizēt; pasaulē, kas neuzdrošinās domāt par rītdienu, kurai nav nekādas atbildības sajūtas, kura neizjūt bailes Dieva un Viņa tiesas priekšā. Šādai attieksmei neizbēgami jāatstāj iespaidu arī uz mums. Pašizpēte, iespējams, ir tas, kas mums ir visvairāk nepieciešams šajās pēdējās dienās; reāla sevis izzināšana, patiesa

pazemība, patiesa tā ceļa apzināšanās, pa kuru mēs ejam, un reāla izpratne, ka iet abus ceļus nekādi nav iespējams.

“Es *esmu* ceļš”, sacīja Jēzus Kristus, iespējams, domādams lielo ceļu no Salamana Pamācībām. Viss dzīves ceļš, kas ved uz Valstību, mūsu rīcība, mūsu apslēptās domas, ikdienas lēmumi un risinājumi ir šis “ceļš”, kas ved uz Valstību; un tomēr Jēzus ir “ceļš”. No tā skaidri izriet, ka visam uzskaitītajam, visai mūsu esamības būtībai, katrai domāšanas procesa daļiņai, visam mūsu darbības pamatam jābūt ietvertiem Kungā Jēzū Kristū.

Noslēgumā

Pārdomas par cilvēka mūža traģiski ātro tecējumu mudina mūs ātrāk apzināties to, ka trešā ceļa nav. Bauslība mācīja: cilvēkam jāpienes dedzināmais upuris pēc savas brīvas gribas kā simbols sevis veltīšanai Tam Kungam. Kristus altāra liesmām bija tas pilnībā jāaprij, līdz tas pārvērtās pelnos. Un tajā cilvēkam bija jāšaredz līdzība ar viņa paša dzīvi, pilnībā atdotu kalpošanai Dievam, līdz kamēr beigās no tās paliek vien pelnu sauja. Cilvēks, Kuram mēs sekojam ir visaugstākais piemērs. Viņš zināja par Sevi teikt: “Jo dedzība Tava nama labad mani ir *ēdusi*” (Ps. 69:10), tie paši ebreju val. vārdi tiek lietoti 3. Moz. 6:3: “sakrāj pelnus, kas radušies uz altāra, ugunij *aprijot* dedzināmo upuri”. Pat Savā dzīvē Viņš juta, ka ir sasniedzis šo pilnīgas atdeves punktu (Jņ.2:17). Kādu dienu, ja Tas Kungs neatgriezīsies, tu nomirsi. Un tavi bērni nomirs. Nomiršu arī es. Kādu dienu kāds (kaut kur uz šīs vientuļās planētas) uz kapakmeņa izgrebs vārdus D-A-N-K-A-N-S H-I-S-T-E-R-S. Droši vien, daudzi no jums nebūs klāt manās bērēs. Laika gaitā visi, kurus es pazinu, kurus es mīlēju, mīlēju Patiesībā, rokas, kuras esmu paspiedis, viss, ko manas acis redzējušas, man

pazīstamās ielas, manis radītās un sagraudās lietas – viss aizies nebūtībā. Mēs dzīvojam tikai vienu reizi. Visbiežāk mēs nevēlamies par to domāt. Mūsu pašu daba un apkārtējā pasaule ir ieprogrammējuši mūs tā, lai mēs izvairītos no domām par galīgajām realitātēm. Reiz es apmeklēju kādu bērnu slimnīcu Krievijā. Pie atkritumu urnas es redzēju nomestu plīša lācīti. Man iešāvās prātā doma: ‘Kādam mazam zēnam tā bija mīļākā rotaļlieta, bet nu bērns ir miris, un lācītis izmests’. Mans prāts nekavējoties *lika man* atmest šo domu. *Mēs esam ieprogrammēti izvairīties no domām par neizbēgamo realitāti*, tāpat kā cilvēki aizgriezta savas sejas no bailes un šausmas iedvesošās Kristus krustāšanās ainas (Jes. 53:3). Un tāpat “neviens to nepārdomā un nesajēdz”, ka koka gabalu – elku pielūgšana ir muļķība (Jes. 44:19). Bet visas šīs lietas ir pārāk traģiski patiesas – cilvēciskajā līmenī. Taču mums, pateicoties Patiesībai, *ir* reāla cerība uz patīkamu augšāmcelšanu mūžīgai dzīvībai, tas ir mūsu ceļamērķis. Patiesība ir unikāla. Nav nekā līdzīga Patiesībai. Tad atdosimies tai ar visu, kas mums ir. Mēs gandrīz fiziski sajūtam Dieva un Ēlijas balsi vilšanos, kad viņi lūdza Izraēlu: “*Cik ilgi* jūs klibosit uz abām pusēm? Ja Tas Kungs ir Dievs, tad sekojiet (ebr.v.: ejiet Viņa ceļu)Viņam! Bet, ja Baals ir dievs, tad sekojiet tam! Bet tauta viņam neatbildēja ne vārda” (1. Ķēn. 18:21). *Cik ilgi* mēs svārstīsimies starp diviem ceļiem, neizdarot galīgo izvēli? Dievam sagādā neizsakāmas ciešanas stāvoklis, kas līdzīgs Lāodikejas “ne auksts, ne karsts” stāvoklim. Es dažkārt domāju, vai tikai 90% mūsu lūgšanu, mūsu Rakstu lasīšanas, mūsu garīgo aktivitāšu neaiziet tukšgaitā tāpēc, ka mēs tikai pa pusei esam tam nodevušies. Vai (bieži) ir tā, ka mēs lūgšanā tiecamies izteikt visu mūsu sirds degsmi, vai (bieži) mēs lasām, vai (bieži) mēs laužam maizi pilnīgas veltīšanās un koncentrēšanās garā. Jūs, droši vien, tāpat kā mani pēkšņi uz kādu pārāk īsu brīdi spēcīgi pārņem tā

fakta loģika, brīnums un neapstrīdamā aktualitāte, ka trešā ceļa nav; ka pilnīga veltīšanās ir vienīgā izvēle. Centieties cieši pieķerties šo brīžu noskaņām. Saskaņojiet jūsu dzīves lēmumus šo noskaņu garā. Apsveriet ceļu, kur speriet savu kāju soļus. Kādu dienu mēs skriesim pa šo ceļu un nenogursim, mēs iesim pa to un nepiekusīsim, mēs atjaunosimies spēkā (Jes. 40:27,31). Pēdējās dienas darīs mūsu izvēli vēl uzskatāmāku: mēs vai nu saņemsim zvēra zīmi un iznākumā sadursimies ar mocībām un izdzersim Dieva dusmības vīnu; vai arī to atraidīsim un sadursimies ar Bābeles niknumu (Atkl. 13:16,17; 14:9,10).

Un atcerieties. Tiesas dienā neviens nebūs pasīvs vai vienaldzīgs. Katrs vēlēšies tikt pieņemts. Visi no mums, kas tur būs, redzēs, ka ir tikai viens ceļš, kuru mēs vēlamies iet. Jaunavas no līdzības klauvēs pie durvīm un lūgsies, lai tās taptu atvērtas. Pirmā gadsimta jūdi tajā dienā sacīs: “Svētīts, kas nāk Tā Kunga vārdā” (Lk. 13:35). Tad viņi vēlēšies būt Mesijas pusē. Neviens no mums nesvārstīsies starp pilnīgu veltīšanos un cilvēka dabai piemītošo laisko pašplūsmu. Un mūsu tiesa ir jau tagad sākusies, jau šodien.

2.9. NOTURĪBAS LOĢIKA

Kādā aukstā 1984.gada decembra vakarā seši jauni brāļi bija sapulcējušies kādā dienvid-Londonas dzīvoklī, lai nodotos nopietnām Bībeles studijām, kā viņi mēdza to darīt ik otro piektdienu. Šīs grāmatas autors apspriešanai piedāvāja sekojošu tēmu: Pārlasot žurnāla *Dawn* (kristadelfiešu žurnāls “Rītausma”) rubriku “Jaunumi no eklēzijām”, atklājas, ka no trijiem kristītajiem viens atstāj Ticību, un šī attiecība pasliktinās. Citiem vārdiem sakot, daudzi, kas nostājušies uz Patiesības ceļa,

nenoturās uz tā. To pašu izsaka arī līdzība par sējēju. Redzot, cik satriecoši tas iedarbojās uz pārējiem pieciem brāļiem, es atceros sakām aptuveni sekojošo: “Tas, protams, ir tikai vidējais statistiskais rādītājs, tas nenozīmē, ka trīs no *mums*, kas šovakar ir šeit, atstās Patiesību”. Bet tagad, kad desmit gadi ir pagājuši, Patiesībā ir palikuši tikai divi no mums.

Reālisms

Tas var likties nomācoši tiem no jums, kas nesen kristījušies. Taču mēs kristījāmies tāpēc, ka esam reālisti, ka redzam šīs dzīves tukšību, ka nebaidāmies atklāti atzīt mūsu pestīšanas nepieciešamību. Tāpēc garīgās dzīves grūtības, kas salīdzināmas ar ceļojumu tuksnēī, ko daudzi nespēj izturēt, arī ir tas, kam mums jābūt gataviem stāties pretī. Zīmīgi – ja tas ir pareizais vārds – ka no Patiesības aizgriezušies parasti neaiziet uz citām baznīcām un nepiesienas citām mācībām, bet atgriežas pie laicīgajiem šīs pasaules priekiem. Tas jau pats par sevi pierāda, ka mūsu ticība ir stingri dibināta Dieva vārda Patiesībā.

Taču Dievs necenšas padarīt ceļu uz Valstību mums neiespējami grūtu; Kristus jūgs nav nepanesams, Viņa nasta ir viegla. “Jo tagadējās grūtības, kas ir *vieglas*, dod mums neizsakāmi lielu mūžīgu godību” (2. Kor. 4:17). Tas, ka Dievs mūsu labā ir tik daudz darījis, pirmkārt jau upurējot Savu Dēlu mūsu labā, ir pietiekams pierādījums, ka mums nebūs pārāk grūti sasniegt lielo pestīšanu, kas kļuvusi iespējama, pateicoties Jēzum. No otras puses, tik vienkārši tas nav. Jēzus Kristus bieži brīdināja par izvēlēta ceļa grūtumu, liekot cilvēkiem divreiz padomāt, pirms pieņemt lēmumu sekot Viņam. Viņš runā par garīgo dzīvi kā par krusta nešanu diendienā. Skatoties uz cilvēku, kas nes krustu, mēs redzam cik acīmredzami grūti ir nest krustu, un jo tālāk, jo

cilvēkam ir grūtāk un grūtāk. Tas nozīmē, ka mums jāstāpjas ar reālu nepieciešamību pēc pacietības, pēc “noturības”, kā raksta Pāvils.

Noturības loģika

Ir vairāki panti, kas pārlicinoši atklāj mums noturības loģiku. Savā ziņā nākamās Valsības diženumam būtu jābūt mūsu stimulam. Tomēr Dievs ir izvēlējis cita veida argumentus, runājot ar mums: ja mēs meklējam, kā šajā dzīvē izdabāt sev, mēs jebkurā gadījumā cietīsim, un ne mazāk, ja mēs izvēlētos ciešanas garīgās dzīves labad. No tā loģiski izriet, ka labāk izvēlēties ciešanas taisnīguma un patiesības labad, nekā ciest savu grēku dēļ. Tā ir netieša norāde uz to, ka grēcinieka laime ir tikai virspusēja, tāda tā šķiet cilvēkiem.

Un tā, apskatīsim dažus fragmentus, kas tādējādi vēstī par noturību:

- “Bet, kas grib tapt bagāts ... ir nomaldījies no ticības un *pats sev* nodarījis daudz sāpju” (1.Tim. 6:9,10). Izteiciena “nodarījis sev” vai “pakļāvis sevi” grieķiskais tulkojums ir radniecīgs darbības vārdam “sist krustā”. Mūs aicina sist sevi krustā, atteikties no šīs dzīves laicīgā materiālisma. Taču, ja mēs to noraidām, mēs tomēr caururbjam sevi, mēs sitam sevi krustā ar ciešanām, kas nāk no prāta, kas noskaņots sevis izdabāšanai un materiālismam, dzīvei, kuras mērķis ir tiekšanās pēc neiespējamā. Un tā, kas tad pēc loģikas likumiem būtu jādara? Abi ceļi ir krustā sišana. Tā, krusts ir aprakstīts kā “piedauzība”, “pārkāpums” (Gal. 5:11). Vai nu mēs pakļūpam

pret to (esam ievainoti), vai arī mēs pakļūpam un esam ievainoti tajā ziņā, ka kļūstam par garīgiem atkritējiem. Krusts izraisa klupšanu; vai nu mēs klūpam, krītot uz šī akmens un kļūstam pazemīgi, jeb arī nesaistītie klūp krusta augsto prasību dēļ.

Tas viss bija Pāvilam padomā, kad viņš rakstīja par cilvēku miesas kārbām/iejūgšanos (Gal. 5:1), lietojot vārdu, kuru citviet tulko kā "ciešanas"

Kristus krusta kontekstā. Ciešanas, kārbas, miesas krusts ... vai arī Kunga Jēzus krusts. Vai nu mēs nesam savus noziegumus un to sekas (3. Moz. 19:8), vai mēs nesam Kunga Jēzus krustu. Jebkurā gadījumā tā ir nasta. Kungs apspēlēja šo faktu, runājot par diviem ceļiem, viens no kuriem *ved* uz nāvi, otrs – uz dzīvību (Mt. 7:13,14).

Grieķu valodas vārds, kas tulkots 'ved' ir faktiski idiomas daļa, kuras nozīme ir 'tikt nonāvētam'

(salīdz. ar Jņ. 18:13; 21:18). Patiesi, tas pats vārds, kura tulkojums bija 'aizved', Mt. 7:14 ir tulkots 'notiesāt' jeb 'nodot nāvei' (Ap.d. 12:19).

Un tā, mēs tiksīm nodoti nāvei jebkurā gadījumā, kā noziedznieks, kas veic savu 'pēdējo ceļu' uz krustu. Mēs tiekam vesti un nodoti nāvei vai nu mūžīgās dzīves vai mūžīgās nāves dēļ.

Apžilbinoša loģika. Lasot ebreju valodā Ps.

139:24, mums atklājas zīmīga vārdu spēle, kas uzsver to pašu: "Jauns ceļš" ir 'ciešanu ceļš';

ļauņuma ceļš jau pats par sevi nes ciešanas.

- Jeremija lietoja līdzīgu loģiku, lūdzot Izraēla tautu pazemīgi nožēlot grēkus: "Saki ķēniņam un ķēniņienei: Zemojieties, sēdieties jo zemu, jo jūsu

goda vainags *nokritis* no jūsu galvas” (Jer. 13:18). Jahve pazemos cilvēku lepnumu; ja mēs nevēlamies būt pazemīgi no brīva prāta, dievišķā taisnīguma tiesa darīs mūs pazemīgus. Tādēļ loģiski ir pazemoties tagad.

- Jānim Kristītājam bija skaidra šīs loģikas izpratne: “Viņš (Jēzus) jūs kristīs ar Svēto Garu un ar uguni; Tam vēteklis rokā, un ... pelavas sadedzinās ar neizdzēšamu uguni” (Mt. 3:11,12). Jānis piedāvāja izvēlēties: uguni vai uguni. Vai nu mēs būsīm Dievam ziedošanās uguns pārņemti, vai arī tiksīm pakļauti tēlainajai ugunij tiesas dienā.
- Jēzus uzirdina šo pašu ideju. Viņš runāja par Dieva necienīgo iznīcināšanu Gehennas ugunī un nekavējoties komentēja: “Jo ikviens ugunī taps sālīts” (Mk. 9:49). Ja mēs nekļūstam par dzīviem upuriem, kurus ir pilnīgi apņēmusi dievišķā uguns, brīvpriecīgi noliekot sevi uz altāra, tad mūs aprīs tēlainā Gehennas uguns tiesas dienā. Atkal, mums nav reālas izvēles: uguns vai uguns.
- Un bankrots vai bankrots. Pāvils runā par spēku izsīkumu kalpošanā Tam Kungam, domājot arī par to, kā pazudušais dēls izlaidībā noved sevi līdz spēku izsīkumam (Lk. 15:24). Visa zaudēšanas sajūtai jāatnāk: vai nu kalpošanā grēkam, vai arī kalpošanā Kungam.
- Mums būs jāizjūt ciešanas vai nu, kad tiksīm nosodīti tiesā (Rom. 2:9), vai arī tagad, lai iemantotu Valstību (Ap.d. 14:22). Mums ir jāizjūt vai nu mūsu grēku jūgu (Am. 2:13; Jes. 58:6; Ps.

38:4,5), vai arī Kristus krusta jūgu (Gal. 6:4, etc.). Mēs izjutīsim vai nu garīgo kauju, ko izcīna svētais (Rom. 7:15-25), vai arī miesas kārtību, kas cīnās mūsu locekļos un sagrauz mūs ar grēka nepiesātināmību (Jēk. 4:1; Ecēh. 16:28,29). Vai nu mēs sērosim tagad, nožēlojot grēkus (Lk. 6:25; grieķu 'sērot/apraudāt' bieži tiek lietots grēku nožēlas kontekstā), vai arī sērosim un apraudāsim sevi tiesas dienā (Mt. 8:12, etc.). Pareģojis tiesas dienas atnākšanu, Jahve lūdza Izraēlu: "Bet arī vēl *tagad* ...griezieties atpakaļ pie Manis ...ar gavēšanu, asarām, nožēlām un sērām!" (Joēla 2:12).

- Kunga diena bezdievjiem aprakstīta vārdos: "...viņus māc žņaugi un sāpes, viņi lokās kā sieva, kas dzemdē" (Jes. 13:8; 1. Tes. 5:3). Kungs Jēzus, šķiet, jau atsaucies uz to, kad viņš runāja, kā uzticīgie neilgi pirms Viņa atnākšanas līdzināsies sievietei dzemdībās, kas ar bērna nākšanu pasaulē izjūt sajūsmu, kura līdzināsies pacilātībai, ko nešīs Kristus atgriešanās (Jņ. 16:21). Un tā, atkal vai nu moka, vai moka, īpaši pēdējās dienās. Ja mēs izvēlēsimies miesas ceļu, tad cietīsim dzemdībām līdzīgas sāpes, neko nedzemdējot (tas raksturīgs visai pasaulīgajai dzīvei, saskaņā ar Jes. 65:23). Vai nu mēs atsakāmies no miesīgās dzīves tagad (garīgajā apgraižībā), vai arī Dievs mūs atraidīs. Tas bija uzsvērts, kad apgraižības rituāls tika ieviests: "...kam miesas priekšāda nav apgraižīta, tā dzīvība ir izdzēsta no viņa tautas ..." (1. Moz. 17:14).

- “Un, kas kritīs uz šo akmeni (Kristus), tas sašķīdīs, bet, uz ko tas kritīs, to viņš satrieks” (Mt. 21:44). Šajā fragmentā ir nepārprotams mājiens uz Dan 2:45, kur akmens satriec tēlu, kas simbolizē cilvēku valstības. Mums ir izvēle: vai nu pakrist uz Kristus un sadauzīt visus mūsu kaulus, t.i., pazemot savu dabisko miesu līdz pašai galējai robežai, bet celties un iet, vai arī tikt no Tā Kunga “saberztiem pulverī” pēc Viņa atgriešanās, dalot sodu ar apkārtējo pasauli. Un tomēr ir dīvaini (pirmajā acumirklī), ka uz akmens-Kristus paklūpošā tēls bieži apraksta cilvēku, kas paklūp Kristus vārdus dzirdot, kas tos atraida (Jes. 8:14,15; Rom. 9:33; 1. Pēt. 2:7,8). Citiem vārdiem sakot, mūsu garīgo kļūdu rezultātā mēs sevi laužam, kļūstot par “salauzto” cilvēku sabiedrības daļu; salauzto, lai pilnveidotos saskaņā ar Dieva gribu. Kad Sīmeans apmīloja brīnišķīgo, nevainīgo mazuli Jēzu, viņš to paredzēja: “Redzi, Viņš ir likts par krišanu un augšāmcelšanos daudz ļaudīm Israēlā ... lai daudz siržu domas nāktu zināmas” (Lk. 2:34,35). Ja mums ir lemts augšāmcelties kā Viņam, ja mums lemts piedzīvot dzīves atjaunotni šai saulē, mums ir jākrīt uz Viņu, reāli sajūtot Viņa vārda asos stūrus. Mums ir jālauž sevi tagad, vai arī mēs tiksīm salauzti un saberzti pulverī tiesas dienā.
- Visa Pāvila vēstules romiešiem 6.nodaļa apspēlē šo domu. Mēs esam grēka kalpi, bet caur tērpšanos Kristū mēs kļūstam par taisnīguma un

patiesības kalpiem. Mums vairs nav brīvības, lai darītu, ko *mēs* vēlamies. Mēs esam kalpi un nevaram kalpot diviem kungiem. Kāpēc gan nekalpot Dievam Bībeles velna vietā? Tā arī Mozus Izraēlam piedāvāja atrasties kalpībā vai nu pie Dieva, vai arī verdzībā pie saviem ienaidniekiem (5. Moz. 28:47,48). Miha (2:3) arī atgādināja Izraēlam, ka viņi atradīsies soda jūgā, ja atraidīs Jahves jūgu. Kungs Jēzus teica, ka Viņa kalpiem ir viegla nasta (Mt. 11:30). Bībeli zinošo prātos starp Viņa klausītājiem bija jātaust brīdinājumam par dzelzs jūgu kā sodu par nepaklausību (5. Moz. 28:48). ‘Jebkurš ceļš ir jūgs’, tie secina. Taču Kunga Jēzus jūgs ir viegls *pat šajā dzīvē* un nes nākotnes dzīves apsolījumu! Vai tad nav vairāk nekā loģiski uzņemties šo jūgu ar visiem no tā izrietošajiem neizbēgamajiem (jo tas jau ir jūgs) ierobežojumiem.

- Mums jābūt par dzīviem, svētiem Dievam patīkamiem upuriem (Rom. 12:1), bet ja tas mums neizdodas: “Pārkāpēja ļaunais darbs saņems savā varā viņu pašu, un ar savu grēka valgu viņš paliks nesaraujami sasiets” (Sal. Pamāc. 5:22). Jebkurā gadījumā mēs esam upuri, saistīti, bez kādām kustības brīvības (kas būtu mums pa prātam) iespējām. Jebkurā gadījumā tādēļ mēs izjutīsim skumjas: “Dievišķas skumjas dod atgriešanās svētību, ko neviens nenožēlos (t.i., šo dāvanu jūs patiešām baudīsiet mūžīgi), bet pasaulīgās skumjas nes nāvi” (2. Kor. 7:10).

- Izraēla zemei bija jāatpūšas katru septīto gadu (sabata gads). Dieva tauta domāja, ka var mierīgi ignorēt šo neērto Dieva prasību un nekas par to nebūs. Taču Dievs vienmēr un visur panāk savu. Beigu beigās, visai zemei bija 70 gadus jāpaliek pamestībā, lai kompensētu 70 sabata gadus (vairāk nekā 490 gadu garumā), kurus Viņa tauta bija atļāvusies ignorēt.
- Bībele raksta par tiem, kas izvēlas vieglu ceļu (kā viņiem liekas), pastāvīgi uzsverot, ka viņi to būtībā beigs ar tādām pašām ciešanām, kādas viņiem varētu būt bijušas ceļā uz Valstību. Tie, kas pielūdz viltus dievus, “zaudē savu žēlastības tiesu” (Jonas 2:9). Tā, Rahele prasīja Dievam bērnus, citādi viņa nomiršot, bet viņa nomira dzemdībās. Izraēla tauta kļuva galīgi izlaidīga, pielūgdama elkus (5. Moz. 31:29). Ebreju vārds, kas šajā pantā tulkots kā “grēkot”, nozīmē arī “iznīcināt”. Viņi iznīcināja sevi grēkojot. “Israēl, tu grūd sevi postā; vienīgi Es esmu tavs glābiņš un atbalsts” (Hoz. 13:9), ja tikai viņi būtu to sapratuši.
- Ne tikai Dieva ceļa izvēles loģika ir tik spēcīga, bet arī miesas ceļš nesniedz gandarījumu. Grēki Izraēlu nogurdināja jau pirms soda pļaujas par tiem (Jes. 57:10); viņu prāts novērsās no pašu izraudzītajiem mīļajiem. Viņi atstāja tos, kuru dēļ bija atstājuši savu Dievu (Ecēh. 23:17). Viņi aizvien gribēja *jaunus* dievus; nekad negūstot apmierinājumu no saviem elkiem (Jer. 44:3).

- Upurēšana mācīja Izraēla tautai, ka Dievs īpaši vērtē upuru taukus - pašu vērtīgāko dzīvē vajadzēja brīvprātīgi veltīt Viņam. Bet bezdievīgie tiesas dienā būs līdzīgi jēru taukiem, kas likti uz altāra (Ps. 37:20). Mēs vai nu atdodam pašu vērtīgāko kalpošanai Dievam, vai arī Viņš jebkurā gadījumā to paņems no mums. Automašīnas, mājas, dzīvokļus, dārglietas, paslēpto naudu, banku rēķinus, visdziļākās emocijas, greizsirdību, mīlestību ... mēs vai nu atdosim to Viņam tūlīt, tagad, vai arī Viņš to paņems no mums tiesas dienā.
- Izteiciet par nepieciešamību katru dienu ņemt uz sevi krustu, Kungs Jēzus pielietoja šo loģikas veidu, lai iedrošinātu ļaudis reāli atsaukties Viņa aicinājumam: “Kas Man grib nākt pakal, tas lai aizliedz pats sevi, lai ņem savu krustu ... *jo*, kas savu dzīvību grib glābt, tas to zaudēs; un, kas savu dzīvību zaudē Manis un evaņģēlija dēļ, tas to izglābs. Jo ko tas cilvēkam palīdz, ka viņš iemanto visu pasauli un zaudē savu dvēseli? Jeb ko cilvēks var dot par savas dvēseles atpirkšanu?” (Mk. 8:34-37). Ja mēs sekojam Kristum, mums ir jāaizliedz tā dzīve, kuru dzīvojam parasti. Bet, ja mēs to neizdarīsim, tad, pat iegūstot visu pasauli, mēs vienalga zaudēsim savu dzīvību. *Jebkurā gadījumā mēs zaudējam savu dzīvību*. Mums jādzīvo, pastāvīgi to sev atgādinot. Dievs prasa mūsu dzīvību pilnībā. Ja mēs mēģināsim to paturēt sev šajā dzīvē, Viņš to tik un tā paņems. Krusts bija kauna simbols (Ebr. 12:2 runā par

krusta pazemojumu). Minētajā kontekstā 38.pants turpina: “Jo, kas Manis un Manu vārdu dēļ kaunas šai laulību pārkāpējā un grēcīgā ciltī, tā paša dēļ arī Cilvēka Dēls kaunēsies” tiesas dienā. Mēs vai nu izejam caur krusta nešanas kaunu tagad, īpaši mūsu personiskajā liecināšanā apkārtējiem, vai arī cietīsim mūžīgo atraidīšanas kaunu (Dan 12:2); mūsu kauns tad kļūs visiem redzams (Atkl. 16:15).

- Grieķu teksts Mt. 16:25,26 un Lk. 9:25 skaidri un pārliecinoši uzsver mūsu dzīvības zaudēšanas Viņa dēļ loģiku: “Jo, kas grib izglābt savu dzīvību, tas to zaudēs; un, kas savu dzīvību zaudē Manis dēļ, tas to mantos. Jo ko tas cilvēkam palīdz, ka tas iemanto visu pasauli (Valstībā), bet tam zūd dvēsele (tagad, kā Es jūs lūdzu, zaudēt dvēseles Manis dēļ). Jo Cilvēka Dēls nāks ... un tad Viņš ikkatram atmaksās par viņa darbiem”; citiem vārdiem, Kristus prasa veltīt mūsu dzīves kalpošanai Viņam katru dienu. Lūka (9:25) izsaka to pašu domu: ‘Jo ko tas cilvēkam līdz, ka viņš iemanto visu pasauli (Valstību) un pats sevi pazaudē un samaitā (tagad)!: *vai* – būt atraidītam, tikt notiesātam tiesas dienā, tāpēc ka viņš mēģināja saglabāt savu dvēseli, viņš tajā nesaskatīja nekādu loģiku.
- Tā vai citādi mums jāzaudē savas dzīvības. Ja mēs zaudēsim dzīvību Kristum, tad iegūsim mūžīgo dzīvību. Šo mācību Kungs skāris Lk. 21:16-18 par apstiprinājumu, ka kādi no Viņa cilvēkiem tiks nodoti nāvei, bet patiesībā neviens

mats no viņu galvām nepazudīs. Protams, Viņš teica, ka viņi zaudēs savas dzīvības, bet patiesībā viņi iegūs mūžīgo dzīvību. Tie vīrieši un sievietes, kas miruši krusta nāvē, sadedzināti kā dzīvas lāpas, iemesti pie lauvām ... Kungs to paredzēja, domādams, ka viņu upuriem ir jākļūst *principā* par priekštēliem procesam, kas jāpārdzīvo katram no mums: zaudēšana, atteikšanās

no mūsu dzīves un visām lietām, kas sastāda mūsu ikdienas dzīves gaitu.

- Izraēlam bija teikts “izmest”, “sadauzīt gabalos” un “pilnīgi iznīcināt” elku tēlus un kānaāniešu upuru altārus. Vēsturē bija laiks, kad tauta sekoja minētajam bauslim, šķīstījusies no savas atkrišanas negoda. Šie ebreju valodas vārdi gandrīz nav sastopami citviet, bet ļoti bieži kontekstā par to, kā Dievs “iznīcina”, “sagrauj” un “izmet” Izraēla tautu caur Babilonijas un Asīrijas iekarotājiem viņu atteikšanās dēļ “pilnīgi iznīcināt” (un tml.) savus elku tēlus. Vārds “sagraut” (vai tml.) pantos 2. Moz. 34:13; 5. Moz. 7:5; 12:3; 2. Laiku 31:1 ir tas pats vārds arī 2. Laiku 36:19; Jer. 4:26; 31:28; 33:4; 39:8; 52:14; Ecēh. 16:39; Nahuma 1:6. Vārds “nocirst” no 5. Moz. 7:5 vēlāk ir sastopams Jes. 10:33; Jer. 48:25; Raudu dz. 2:3. Izraēla priekšā bija izvēle: vai nu sagraut savus elkus, vai arī pašiem tapt sagrautiem. Akmens vai nu kritīs uz mums, mūs iznīcinot, vai arī mums jāpakrīt uz tā, kļūstot satriektiem (Mt. 21:44). Cilvēkam, kuru nav

skārusi doma par Dieva slavas celšanai veltītu dzīvi, šī ir grūta izvēle. Beigu beigās Dievs uzvarēs grēku. Kad cilvēks mirst, tas nav tikai bioloģiski noteikts process. Tā ir Dieva uzvara pār grēku šajā konkrētajā cilvēkā. Vai nu Dievam mūs ir jānogalina, vai arī, ar Viņa žēlīgo palīdzību, mums ir jānomērdē grēks mūsu locēkļos caur tērpšanos Vienīgajā, kas to patiesi spēja – un tā rezultātā augšāmcelties mūžīgajai dzīvībai. Dieva uzvaras pār grēku neizbēgamība ir aprakstīta Ecēh. 6:4-6: “Jūsu altārus nopostīs un jūsu saules stabus sagraus ... visur, kur jūs dzīvojat, sagraus ciemus un pilsētas, nopostīs augstieņu upuru vietas ... jūsu roku darinājumi (būs) iznīcināti ... Izraēla bērnu liķus Es nometīšu viņu dievekļu priekšā un izkaisīšu jūsu kaulus ap jūsu altāriem”. Izraēla tautai bija jābūt iznīcinātai, jo bija jābūt iznīcinātiem viņu elkiem. *Galīgās Dieva uzvaras pār grēku neizbēgamība* ir acīm redzama: mūs lūdz būt ar Viņu, nevis pret Viņu. *Dievs panāk Savu*. Dumpinieki Izraēla vidū “bija gājuši bojā” (5. Moz. 2:14), kur lietots ebreju vārds ar nozīmi “pilnīgioti”. Dievs darīs mūs pilnīgus jebkurā gadījumā, vai nu caur iznīcināšanu, vai arī caur glābšanu; Viņš vienmēr panāk Savu. Tas nozīmē, ka mums mūsu grēcīgie darbi jānodod nāvei *tūlīt*, neatstājot tos Dieva iznīcināšanai līdz ar mums pašiem. Katra cilvēka dvēseles apslēptos grēkus, tās Dievam netīkamās lietas, kuras mēs atļaujamies darīt, tos slepenos, mūsu pašu neatzītus paradumus, visu Tas Kungs

iznīcinās: vai nu pateicoties tam, ka mēs atsauksimies Viņa aicinājumam, vai arī caur mūsu iznīcināšanu, lai tiktu iznīcināti mūsu grēki.

- Ir iemesls domāt, ka pēdējo dienu pārbaudījumiem jānāk pār mums, lai pārbaudītu mūsu attieksmi pret minēto Dieva atklāsmē iemūžināto principu. Tie, kas noraidīs zvēra pielūgsmi, tiks iznīcināti (Atkl. 13:15), taču tos, kas mēģinās izbēgt no šīs nāves, *iznīcinās* Jērs, tāpēc ka viņi pielūdza zvēru (14:9-11; 16:2).
- Maizes laušana ir domāta, lai mums atklātu iepriekš teiktā loģiku. Tā Kunga kauss ir Dieva nosodījuma, kā arī Viņa piedošanas un svētības simbols. Mēs to katru nedēļu dzeram vai nu mūsu nosodījumam, vai arī glābšanai. Trešā ceļa nav. Tas nu mums būtu jāsaprot. Kungs Jēzus *necieš* daudzu cilvēku iedomas par trešā ceļa iespējamību. Viņš gribētu, lai mēs apzinātos, tāpat kā Viņš, ka nav 'remdenuma' pozīcijas, ir tikai karsts vai auksts. Viņš, šķiet, aicina mūs to apzināties: "Padarait koku labu, tad arī viņa augļi būs labi, vai padarait koku nelabu, tad arī viņa augļi būs nelabi" (Mt. 12:33).

Augstāk par loģiku

Es nedomāju, ka kāds no mums nopietni iestāsies pret visu iepriekš klāstīto. Atdot mūsu dzīvības Kungam, tāpēc ka mēs zinām, ja mēs to neizdarīsim, Viņš pats mums tās atņems; nest sludināšanas krusta kaunu, piekopt Kristum līdzīgo dzīves veidu,

zinot, ja mēs to neizdarīsim, tad tiksīm pakļauti vēl lielākam kaunam tiesas dienā; apzināties mūsu kalpību un pieņemt brīvības trūkumu; lauzt sevi un būt pazemīgiem tagad, saprotot, ka gala iznākumā mēs tā vai tā pie tā nonāksim – visa sacītā loģika ir vairāk kā iespaidīga.

Patiesībā visi izteiktie argumenti ir cilvēciskā viedokļa izpausme: mēs cietīsim jebkurā gadījumā, tāpēc labāk ciest Valstības dēļ tā vietā, lai ciestu no neilgās miesīgās dzīves tukšības. Ir gadījumi, kad Dieva Gars pielieto šāda veida cilvēcisko loģiku – Pāvils runāja “cilvēcīgi” (Rom. 6:19). “Kas gudrs kļuvis, mīl savu dzīvību ... Kas glabā Tā Kunga bauslību, tas saglabā savu dzīvību ... kas aizdod viņam dusmas, tas grēko pats pret savu dzīvību; žēlsirdīgs cilvēks dara labu pats sev, bet nežēlīgais tomēr nereti skumdina savu garu un ar to kaitē pats savas miesas spēkiem; kāpēc jūs darāt tādu lielu ļaunumu paši sev?” (Sal. Pamāc. 19:8,16; 20:2; 11:17; Jer. 44:7). Izraēls taisīja elkus, “lai aptraipītos” (Ecēh. 22:3). Tikai mūsu pašu interesēs ir būt garīgiem un noraidīt miesas darbus – vēstījums ir pietiekami skaidrs. Un tomēr pēc savas būtības mēs esam tik truli garīgajā ziņā. Mēs izmisīgi tiecamies pēc šīs dzīves acumirkļīgajām baudām, lai *ko* tas maksātu. Bet, pateicoties mūsu kristīšanas faktam, es esmu pilnīgi pārliecināts, ka ikviens no mums saprot šādas rīcības mulķību; mēs saprotam noturības loģiku. Dažkārt visa teiktā nepārprotamība pēkšņi uzbango kā devītais vilnis, kas brāžas pret mierīgo krastu! Mēs esam *vairāk nekā* uzvarētāji, pateicoties Tam, Kurš mūs ir iemīlējis. Dievs *lūdz* cilvēkus saskatīt, cik nepārprotami loģiski ir atsaukties Viņa aicinājumam (2. Kor. 5:20), *piesauc* mūs apjaust Viņa lielās mīlestības brīnumu pret mums Kristū (Jes.1:18), *lūdzot* saprast, ja Viņš atdeva Savu vienīgo Dēlu par mums, kad mēs vēl bijām grēcinieki, cik daudz *vairāk visa* Viņš tad dos mums tagad, kad

caur kristīšanos esam salīdzināti ar Viņu (Rom. 5:6-10)! Tas pārspēj visu loģiku, tas pat nav cilvēku valodas vārdos izsakāms. Tā ir “tūrā Dieva žēlastība, kas nes pestīšanu”. Lai tā jūs tur savā varā, lai Kristus mīlestība *pati par sevi* “liek” jums turēties, stingri turēties pie pārliecības un mūsu cerības prieka līdz galam.

2.10. AUGŠUPEJOŠĀ SPIRĀLE

Dieva attieksmes pret cilvēkiem raksturīga iezīme ir tā, ka Viņš apstiprina to mūsu garīgās izaugsmes vai lejupslīdes pakāpi, kuru mēs esam sasnieguši vai arī tiecamies sasniegt mūsu pašu brīvas gribas rezultātā. Tā, mēs lasām deviņas reizes, ka faraons nocietināja savu sirdi, bet desmit reizes ir raksfīts, ka Tas Kungs nocietināja faraona sirdi. Līdzīgā veidā, Dievs krāj noziegumu pie nozieguma tiem, kas stūrgalvīgi turpina grēkot (Ps. 69:28; Atkl. 22:18), un otrādi – pielīdzina taisnīgumu un pieliek mums Sava Paša taisnīguma īpašības par atbildi mūsu ticībai. Šī ir atslēga ‘taisnošanas ar ticību’ idejai, mēs esam pieskaitīti taisnajiem, kaut arī personīgi tādi neesam.

Atbilstoši tam, Raksti satur bagātīgas norādes uz mūsu garīgās izaugsmes augšupejošo spirāli, kas īsi izklāstīta principā: “Jo, kam ir, tam tiks dots, un tam būs pārpilnība” (Mt. 13:12). Šīs tēmas atkārtojums sastopams arī citviet:

- 5. Moz. 4:2 saka mums, ka Dieva prasības un baušļi būtībā ir radīti, lai Dieva tautai palīdzētu nest paklausības augli: “Nepielieciet pie tā vārda, ko es jums pavēlu, neko klāt, nedz no tā ko atraujiet, ... (lai ievērotu) Tā Kunga, jūsu Dieva, baušļus, ko es jums pavēlu”. Ar to izskaidrojama

Dāvīda vēlēšanās, lai Dieva prasības un baušļi tiktu pilnīgāk atklāti viņa priekšā. Pretēji domāšanai: 'Es nevaru ievērot jau man zināmos baušļus, neatklāj man neko vairāk', Dāvids neatlaidīgi grib zināt, ko Dievs no viņa sagaida: "jo es rūpējos par Tavām pavēlēm ... dod man gudrību, ka es saprotu Tavas liecības ... es slāpstu pēc Taviem baušļiem ... Māci mani, Kungs, Tavu likumu ceļus, un es staigāšu pa tiem līdz galam" (Ps. 119). Tādējādi, Dāvids slāpa zināt vairāk par Dieva pavēlēm un baušļiem, tāpēc ka tie doti, lai palīdzētu mums būt paklausīgiem tiem visā pilnībā.

- 5. Moz. 12:28: "Ņem vērā un klausī visus šos vārdus ... lai tev ... labi klājas ... ja tu darīsi to, kas ir labs un kas ir taisns", it kā teiktu: 'Paklausot, būsi vēl paklausīgāks'. "Sargājiet Manus likumus un Manas taisnās tiesas; ikviens cilvēks, kas to darīs, tas to dēļ dzīvos" (3. Moz. 18:5); šķiet, ar to domāts, ja mēs no sirds centīsimies būt paklausīgi, paklausība kļūs par mūsu ikdienas dzīves veidu, un katrs atsevišķs paklausības akts nav nemaz tik grūts. Tas tad, neapšaubāmi, arī ir Kunga uzvaras pār miesu avots. Viņš nodzīvoja Savu zemes dzīvi paklausības atmosfērā.
- Rom. 6:9 vēstī par to, kā pastāvīgi lejušlidošā paklausības grēkam spirāle pēc kristībām pagriežas pretējā virzienā, uzsākot augšupejošo paklausības taisnīgumam spirāles posmu. Dievs dara labu tiem, kas ir labi, bet tos, kas aizgriežas

no Viņa, vēl vairāk attālina no Sevis (Ps. 125:4,5).

- “Bet izturība lai parādās darbā līdz galam ... brāļu mīlestība lai paliek!”, skan tā, it kā mums pašiem jāļauj attīstīties taisnīguma procesam mīlestības un pacietības izpausmju iespaidā. Mēs varam kavēt šo procesu (Jēk. 1:4; Ebr. 13:1).
- Jņ. 3:21: “Bet, kas dara patiesību (t.i., kas klausā vārdam, Jņ. 17:17), nāk pie gaismas” (pie vārda, Ps. 119:105). Un atkal, paklausība vārdam ved pie vēl dziļākas saprašanas.
- Salamana Pamācību grāmata ir labs garīgo zināšanu piemērs, kas veicina to izaugsmi. Pamācību mērķis ir darīt mūs spējīgus “piesavināties dzīves ziņu” (1:2), un Pamācību vārdi dara cilvēku jūtīgāku pret “gudrības vārdiem”. Pamācības pašas par sevi ir dotas, lai cilvēks “šīs pamācības un to īsto izpratni uztvertu pareizi, tāpat arī zinīgo vīru mācības un viņu paraugus” (1:6). Un tāpēc “kas ir gudrs un zinīgs, tas klausās un labojas, un, kas ir prātīgs, tas ļaujas sev ko sacīt” (1:5). “Taisnība pasargā (jau) nevainīgo savā ceļā (13:6). Ja, kā minēts agrāk, Pamācības ir komentāri Likumam (bauslībai), tad var saprast, kāpēc šī grāmata sākas ar sava mērķa paskaidrojumu: sniegt citu vārda daļu pareizo uztveri.
- Mozus, šķiet, to visu saprata, kad izlūdās Dievam daudz dziļāku atklāsmi: “Bet tagad, ja es esmu labvēlību atradis Tavās acīs, tad, lūdzams, liec man zināt Tavu ceļu, lai es Tevi zinātu un

varētu atrast labvēlību Tavās acīs” (2. Moz. 33:13). Viņš jau zināja Dievu, jau bija atradis labvēlību Viņa acīs, bet lūdza pacelt viņu vēl augstākā līmenī par to, kurā viņš jau atradās.

- “Un jūs lai Tas Kungs dara vēl pilnīgākus, vairodams mīlestību, kas jūs vieno savā starpā un ar visiem citiem ... un lai stiprina jūsu sirdis” (1. Tes. 3:12,13) – dod mums ieskatu augšupejošās spirāles attīstības norisēs, kurās Dievam labpatīk, lai mēs ņemtu dalību.
- Jņ. 8:47: “Kas no Dieva ir (atdzimuši no Dieva vārda, 1. Pēt. 1:23), dzird Dieva vārdus” – rezumē šo tēmu. Tai pašā reizē, Kungs secina: “Ja jūs paliekat Manos vārdos ... jūs atzīsiet patiesību (vārdu – Jņ. 17:17)” (Jņ. 8:31,32).
- Pateicoties pareizai reaģēšanai uz agrīnajiem viņam dotajiem apsolījumiem, Ābrahāmam tas tika “pielīdzināts par taisnību” pēc ticības. Bet *pateicoties* ticībai, ko iedvesa agrīnie apsolījumi, viņam tika dots “solījums, ka viņš iemantos pasauli” (Rom. 4:13). Šis apsolījums, savukārt, atnesa vēl vairāk ticības. Tajā pašā kontekstā Pāvils bija runājis par to, kā Ābrahāmam sludinātais Evāņģēlijs ved cilvēkus “no ticības uz ticību”, pa augšupejošo spirāli (Rom. 1:17).
- Cah. 11:11 saka, ka taisno atlikums, kas ir pieņēmis pravieša Caharijas teiktos pravietiskos vārdus, smels spēkus un ticību caur pravietojumu par salauzto kūju (Cah. 11:10,11 salīdz. ar Jes. 14:32; Cef. 3:12). Jūdi atgriezās savā zemē no Babilonijas paši pēc savas gribas, taču Jahve bija

tas, kas *savāca* viņus atkal kopā (Ps. 147:2), it kā tā būtu bijusi *Viņa* griba, nevis pašu jūdu. Viņi atjaunoja Jeruzalemi, bet faktiski to izdarīja Jahve, apstiprinot visus Ezrai un Nehemijam līdzīgo cilvēku brīvas gribas centienus (Ps. 147:2).

- Dāvids piemin, ka Dievs nodeva Izraēlam bauslību par liecību grēku piedošanai viņiem, kā zīmi Viņa mīlestībai pret tiem, neskatoties uz to grēkiem (Ps. 103:7,8), norādot, jo taisnīgāki mēs būsim, t.i., jo paklausīgāki vārdam, jo vairāk vārdi mums atklāsies.
- Pāvils, dzirdēdams par efeziešu garīgo attīstību (1:15-19), lūdzās, lai Dievs dod viņiem vairāk zināšanu un gudrības (1:16,17). Dievs apstiprināja viņu brīvās gribas centienus, dodams tiem virzību ar Dieva Gara spēka palīdzību. Pāvils atkārtō šo lūgšanu Ef. 3:14-21: “lai Viņš ... jums dotu Savu Garu un darītu stipru jūsu iekšējo cilvēku ... ka ... jūs spētu aptvert ... un izprastu ... un iegūtu visu Dieva pilnību”. Tieši ar Dieva Gara palīdzību vārds aktīvi iedarbojas uz mūsu “iekšējo cilvēku”, lai sasniegtu vēl lielāku mūsu brīnišķā aicinājuma izpratni. Pāvils vēlāk iesaka viņiem, ka ir “jāatjaunojas savā sirdsprātā” (Ef. 4:23), atsaucoties uz Ecēkiēlu, kurš runā ne tikai par to, ka Izraēls radīja sev jaunu sirdi/garu/prātu, bet ka Dievs to viņiem piešķīra (Ecēh. 36:26), apstiprinādams viņu centienus. Ir neskaitāmi piemēri tam, kā Dievs iedarbojas uz cilvēku prātu, lai izveidotu viņos attieksmi, kas

savādāk nebūtu izveidojusies (atcerieties, kā Viņš deva Saulam citu sirdi, vai deva Izraēla tautai žēlastību ēģiptiešu acīs, lai tie atdotu viņiem dārgumus 2. Moz. 12:36).

- “Ikviens, kas ir no patiesības (atdzimis no vārda, Jņ. 17:17; 1. Pēt. 1:23), dzird Manu balsi” (Jņ. 18:37); reakcija uz vārdu dara mūs daudz jūtīgākus pret mūsu Gana balsi nākotnē.
- “Tad mēs veltīsim visu savu uzmanību un neatlaidīgi centīsimies (izteiksmīgs ebreju val. vārds ar nozīmi vajāt/medīt), lai atzītu To Kungu. Jo Viņš atmirdzēs kā skaista rīta ausma cauri mākoņu plīvuram un nāks pie mums kā lietus, kas veldzē zemi” (Hoz. 6:3). Tā, Dieva atzīšanas svētība (lietus) caur Garu/vārdu nāks pār cilvēkiem (“zemi”), ja tie dedzīgi tieksies iepazīt Dievu. Līdzīgi Hoz. 10:12: “Uzplēsiet jaunu atziņas līdumu, jo vēl ir laiks meklēt To Kungu, tiekams Viņš nāktu un liktu nolīt pār jums Savai taisnībai”. Pievērsiet uzmanību tam, ka sākumā tiek prasīta kaislīga vēlēšanās iepazīt Dievu. Kunga Jēzus līdzībā par sējēju uzartās zemes sagatavošana sēklām jāsaprot kā mūsu siržu brīvas gribas sagatavošana pareizi atsaukties uz vārdu.
- 2. Pēt. 1:5-9 piemin: “tikumā atziņu ... pacietību ... dievbijību ... Jo, ja šīs lietas pie jums ir un iet vairumā, jūs netapsit kūtri, nedz neauglīgi mūsu Kunga Jēzus Kristus atziņā”, t.i., pareiza zināšanu pielietošana praksē ved pie vēl lielākas ražības, skaidrākas atziņas un garīgā skatījuma.

- Ebreji nespēja virzīties pa augšupejošo spirāli, "...kūtri palikuši dzirdēt" vārdu (Ebr. 5:11). Grieķu vārdam, kurš šeit tulkots "kūtri", ir nozīme 'slinki' un tas nāk no tās pašas saknes kā "ārlaulības" ('*nothros*' salīdz. ar '*nothos*'). Tamdēļ, ka viņi pienācīgi neatdzima no evaņģēliskā vārda, viņi izrādījās nespējīgi savā turpmākajā garīgajā dzīvē saņemt vārda reālo spēku.
- Pēdējā konfliktā starp Izraēlu un tās ienaidniekiem Dieva apstiprinājums cilvēku centieniem būs vēl redzamāks. Pagānu tautas tiks sapulcētas pēdējai kaujai ar Dieva ļauno garu palīdzību, kas apstiprinās viņu ļaunos nodomus. Tajā pat laikā grēkus nožēlojušais Izraēlas atlikums saņems Dieva apstiprinājumu caur pār viņiem izlieto "žēlastības un lūgšanas garu" (Cah. 12:10), t.i., kaismīgu vēlēšanos un spēju piesaukt Tēva piedošanu. Ja cilvēki vēlas atgriezties no saviem grēkiem, Dievs viņus atgriezīs. Tā, vārdus: "Bet Ciānai nāks Pestītājs un tiem, kas Jēkabā atgriezušies no sava uzticības zvēresta lauzuma" (Jes. 59:20), Gars ir izmainījis uz: "no Ciānas nāk Glābējs, Viņš novērsīs bezdievību no Jēkaba" (Rom. 11:26). Kas atstāj savus grēkus, atstāj tos, pateicoties Dieva atbalstam. Ābrahāmam dotā Dieva svētība ietvēra sevī ne tikai grēku piedošanu, bet arī to, ka Kungs Jēzus *novērsīs* Ābrahāma dzimumu no viņu ļaunprātībām (Ap.d. 3:26). Tomēr, mēs varam kļūt par Ābrahāma dzimumu tikai caur grēku

nožēlu un kristīšanos. Mūsu grēku nožēlošana un nevēlēšanās grēkot tiek apstiprināti pēc kristīšanās.

- Mūsu Kungs komentēja vairākus cilvēku tipus, kas bija dzirdējuši Jāņa liecību. Beigās Viņš griezās pie tiem nedaudzajiem, kas bija patiesi izpratuši Viņa vēstījumu: “Jeb ko jūs esat izgājuši redzēt? Vai kādu pravieti? Tiešām, Es jums saku... Patiesi Es jums saku ...” (Mt. 11:9,11). Tik tiem, kas saprata, ka Jānis runāja Dieva vārdus, uz kuriem tieši tas atstāja vislielāko iespaidu, Kristus pilnāk atklāja Jāņa liecības nozīmi. Un Viņa pēdējie vārdi bija: “Un, kad jūs gribat saprast ... Kam ausis ir, tas lai dzird” (Mt. 11:14,15), uzsverot to pašu principu: ja kādam ir iekšēja nosliece izprast vārda garu, tad viņiem ir uzmanīgi jāieklaušs Viņa tieši tamdēļ piedāvātajā papildus palīdzībā. Rodas iespaids, ka Jēzus pūli mācīja ar līdzībām, bet tos, kas atnāca Viņu paklausīties agri no rīta, vai kādā privātmājā, vai augstu kalnos, tos Viņš pacēla augšup pa Viņa atziņas spirāli.
- “Vai Viņa vārdi nav patīkami tiem, kas (jau) bez vainas staigā?” (Mih. 2:7). Vārda spēks tikai nostiprinās tos, kas ir gatavi tam paklausīt. Šie Mihas vārdi ir teikti par atbildi uz ebreju šaubām: “Vai Tā Kunga gars ir par ierobežotu?” Atbilde skanēja, ka Dievs pielietos Savu Garu/vārdu to labā, kas dzīvo atbilstoši Dieva vārdam.

- Izraēlam būtu dots vairāk pilsētu-patvērumu, ja viņi būtu paklausīgi (5. Moz. 19:9); veids, ka izbēgt no grēka, varētu kļūt vienkāršāks.
- Bāreņu un atraitņu apmeklēšana palīdzēs ticīgajam pasargāt sevi neapgānītu no pasaules (Jēk. 1:27).
- Pāvils lūdza Titu apmeklēt korintiešus. Viņš pats “labprātīgi nogāja”, lai viņus apciemotu. Taču Dievs ielika šo ideju Tita sirdī (2. Kor. 8:6, 16,17). Tita paša vēlēšanās tika apstiprināta ar Dieva roku, iespaidojot viņa sirdi. Varētu iebilst, ka tieši Dievs arī iedvesa Titam šo ideju, iepriekš zinādams, ka Titus “labprātīgi” gribēs izpildīt šo darbu.
- Rom. 6:19-23 pasvītro kontrastu starp to, kā kalpošana grēkam ved pie vēl lielāka grēka, kamēr kalpošana Kristum ved pie taisnīguma vairošanās. Mēs visi labi apzināmies pieaugošo (lejupvedošo!) grēka spirāli – mums ir pazīstama sajūta, kad mēs zaudējam garīguma noturību uz stundu, dienu vai nedēļu un apjaušam grēka arvien pieaugošo varu pār mums. Bet tērptoties Kristū caur kristīšanos ir iespējams, patiesībā paredzēts, virzīties pa paklausības spirāli augšup, no vienas uzvaras uz otru.
- Mēs nesam garīgos augļus, pateicoties Dieva vārdam, kas atrodas mūsos. Ja tas tā notiek, tad Dievs ar Savu vārdu palīdzību mūs attīrīs, lai mēs nestu vēl vairāk augļu (Jņ. 15:27; Ef. 5:26). Tādējādi, atsaukšanās uz Dieva vārdu noved pie tā, ka šis vārds kļūst mūsos arvien iedarbīgāks.

- Tie, kas pazīst Dieva vārdu, atradīs tajā atbalstu dzīves problēmu risināšanā, bet šis atbalsts ir atkarīgs no tā, cik atzinīgi jūs vērtējat šo vārdu un cik prasmīgi jūs varat saskatīt jūsu situācijas līdzību ar jau agrāk notikušajām.

- 1) Tā, Engēlis iesaka Pēterim *apjozties, apaut kājas*, piecelties un *iet* (Ap.d. 12:8). Ja Pēteris te ieraudzītu analogiju ar Jņ. 21:18, viņš saprastu, ka tas ir vēl viens veids, lai pateiktu, ka viņa nāves stunda vēl ir tālu: “Jauns būdams, tu pats *jozies* un *gāji*, kur gribēji”, bet tikai kad viņš būs vecs, viņš nespēs to darīt un tādēļ tiks sodīts ar nāvi.
- 2) Vēl viens piemērs ir, kad Kungs Jēzus liek mācekļiem pabarot ļaudis, kaut gan viņiem nebija, ko dot (Mk. 6:37). Patiesībā, Viņš šeit citē no 2. Ķēn. 4:42, kur Dieva vīrs (Elīsa) liek savam kalpam darīt ko līdzīgu. Kalps dod cilvēkiem maizi, kas viņam bija, un viņi brīnumainā kārtā ar to sārtīgi paēd. Šķiet, mācekļi šeit nesaskatīja atbilstību, citādi viņi saprastu, ka, pateicoties viņu ticībai, varēja notikt vēl viens līdzīgs brīnums. Bet, šķiet, Kungs pamudināja viņus atbildēt līdzīgi neticīgajam Elīsas kalpam 2. Ķēn. 4:43: “Ko lai es ceļu priekšā simts tādiem vīriem?” Viņi bija gandrīz ‘spiesti’ tā atbildēt, lai vēlāk ieraudzītu šī gadījuma līdzību ar 2. Ķēn. 4. Ja mācekļi būtu bijuši garīgi redzīgāki tajā brīdī, Kunga Jēzus citāts būtu kļuvis par stimulu viņu ticībai.
- 3) Izraēlam *trīs reizes* tika teikts, ka Saulam piederēs daudz kaujas ratu (1. Sam. 8:11,12). Ja viņi būtu bijuši redzīgāki garīgajā ziņā, viņi saprastu, ka palielinot zirgu un kaujas ratu skaitu, Sauls kļūst par ķēniņu, kas valdīs, nepakļaujoties Mozus bauslībai (5. Moz. 17:16-21). Bet viņi bija tā nocietinājušies savā dumpībā, ka neievēroja šo potenciālo

garīgo palīdzību (kaut gan Dievs to viņiem potenciāli deva, pat laikā, kad tas šķita pilnīgi bezcerīgi. Viņš *vienmēr* vēlas piedabūt cilvēkus atgriezties pie Viņa!).

- 4) Stefana ienaidnieki “grieza zobus pret to”, un viņa bibliskais prāts tūlīt būtu atcerējies Ījaba 16:9, kas apraksta bezdievju uzvedību attieksmē pret ticīgajiem: “Viņa dusmas mani saplosījušas un padarījušas mani nīstamu, tās man rāda savus zobus; kā mans pretinieks Viņš met ar savām acīm bultas uz mani”. Un tālāk: “Un kaut tā, tad tomēr debesīs jau mīt viens mans liecinieks, un visaugstākā vietā man ir galvinieks” (19). Bez šaubām, Stefans domāja par to, kad viņa ienaidnieki grieza zobus pret viņu, “bet viņš, Svētā Gara pilns, skatījās uz debesīm un redzēja Dieva godību un Jēzu stāvam pie Dieva labās rokas” (Ap.d. 7:55). Viņš raudzījās uz debesīm un ieraudzīja Savu uzticamo un patieso liecinieku, kā viņš to arī bija gaidījis.
- 5) Sausums un lietus trūkums bija viens no Likuma nolādējumiem par elku pielūgšanu (5. Moz. 11:10-12,17). Par atbildi Izraēla elkdievībai, Elija sacīja, ka nebūs lietus (1. Ķēn. 17:1 salīdz. ar 16:32,33). Tie, kas pārdomāja Dieva Likumu, būtu sapratuši viņa vārdos ielikto kritiku; citi, kuriem pietrūka garīguma, būtu vienkārši nosodījuši Eliju par postošā sausuma piesaukšanu.

Tikai mūsu garīgā slinkuma dēļ, kas neļauj izpausties mūsu brīvās gribas vēlmēm tiekties pēc saprašanas, pēc Dieva vārda atziņas, kas ietverta Viņa rakstos (Sal. Pamāc. 2:3-5), mēs nesaņemam Dieva spēcinošo atbalstu. Kādu vēl lielāku motivāciju gan katrs no mums varētu vēlēties, kas iedvesmotu mūs pilnīgi vēltīt sevi vārdam, no agra rīta līdz vēlam vakaram meklēt Dieva atziņu, lai pārvarētu grēku, ko mēs ienīstam? Ja mēs tikai turpinātu būt

neatļaidīgi savā vēlmē apturēt miesas kārības caur Dieva svēto vārdu, tad spirālveidīgās augšanas ātrums aizvien pieaugtu. Virzoties augšup, mēs atradīsim patieso dzīves jēgu – uztversim, redzēsim, sapratīsim reālo, garīgo dzīvi, kā pazudušais dēls, “pie atziņas nācis”, nožēloja savus grēkus (Lk. 15:17,21). Un mēs tiešam apzināsimies, ka trešā ceļa nav: mēs vai nu virzamies pa augšupejošo spirāli, vai pa lejupslidošo. Spoža gaisma izgaismo apkārtni, bet met arī tumšu ēnu, kuras varētu arī nebūt. Un jo spožāka kļūst gaisma, jo lielāks veidojas kontrasts. Dieva nepārspējamais spožums divējādi iedarbojās uz cilvēkiem; tas izcēla (un izceļ) labāko labos cilvēkos un sliktāko sliktos.

“Ko nu sacīsim par visu to? Ja Dievs par mums, kas būs pret mums?” (Rom. 8:31). Dievs negaida pašīvi, kad mēs sāksim darboties, vienaldzīgi piedāvājot mums iespējamo pestīšanu vai sodu nākotnē atbilstoši mūsu darbiem. Viņš patiesi grib mūs glābt. Viņa griba un vēlēšanās ir, lai mēs savās attiecībās ar viņu būtu augšupejošajā spirālē. Īpaši pieteicis Ecēhiēlam, ka Izraēls *negribēs* klausīties viņa vārdos, Viņš liek pravietim rīkoties līdzībās tieši viņu acu priekšā: “Varbūt tad tie nāks pie atziņas, ka tie ir pretestības pilna cilts” (Ecēh. 3:7 salīdz. ar 12:3). Šeit redzam Dieva lielo *cerību*, pat līdz vēlmei noliegt Pašam Savus vārdus. Izteicies par to, kā mūsu attieksme pret Dieva vārdu izsauc Viņā dažādas atbildes reakcijas, Kungs skaļi *iesaucās*: “Kam ausis dzirdēt, *tas lai dzird!*” (Lk. 8:8). Un tad 9.panta sarūgtinājumu izraisošais mācekļu jautājums, “ko šī līdzība nozīmē?” Šeit nevar nesajust pauzi, kuras laikā Kungs Jēzus nomierina Sevi, cenšoties apslēpt vilšanās sāpi, un pēc tam Viņa cerība atkal atgriežas 10.pantā: “Jums ir dots zināt (potenciāli) Dieva valstības noslēpumus (līdzības)”.

2.11. “ŠĪ LAIKA CIEŠANAS IR NENOZĪMĪGAS ...”

Materiālisms: miesīguma manifestācija

Ir pietiekami daudz liecību tam, ka Dieva acīs mūsu attieksme pret materiālajiem labumiem ir mūsu garīguma rādītājs. Kungs Jēzus mums piedāvā tikai divus iespējamus ceļus: kalpošanu Dievam vai mamonom (aramejiešu val. bagātībai/ mantai, Mt. 6:24). Mēs sagaidītu, ka Viņš teiks: kalpošanu Dievam vai miesai. Patiešām, Jaunā Derība citviet mūs nostāda šīs izvēles priekšā. Bet Kungs skaidri saskatīja mamonu kā visa ar miesu saistītā personifikāciju. Iespējams, ka daudzi no mums uzskata, ka kaut gan mums ir daudz trūkumu garīgajā ziņā, tomēr materiālisms nav viens no tiem. Taču Kunga acīs, ja mēs Viņu pareizi izprotam, mūsu attieksme pret miesu vislielākajā mērā atspoguļojas mūsu attieksmē pret bagātību. Lūk, kāpēc Bībelē daudz runāts par ‘mūsu’ materiālo labumu upurēšanu, un ne jau tāpēc, ka tie paši par sevi būtu vajadzīgi Dievam, bet tāpēc, ka atteikšanās no tiem, kalpojot Viņam, ir mūsu garīgā brieduma rādītājs. Visam tam ir tik liela nozīme Kunga acīs, ka Viņš līdzībā par neuzticamo mājas pārvaldnieku mums piedāvā sekojošo: ja mēs ar prātu izmantosim to, kas mums pieder, ciešot neveiksmi garīgajā jomā, fakts, ka mēs ar savu bagātību rīkojamies gudri, ievedīs mūs Valstībā (Lk. 16:9). Mājiens uz to, ka mēs gandrīz vai varam nopirkt sev vietu Valstībā, protams, ir pārspīlējums. Tas ir paņēmiens, ko Kungs Jēzus bieži lieto savās līdzībās: pārmērīgs pārspīlējums, lai akcentētu lietas būtību. Kad Viņš runā par labo ganu, kurš pamet 99 labās avis, lai glābtu vienu nesaprātīgo, tas it nemaz nenozīmē, ka Viņš īstenībā mūs atstāj. Viņš mūs nekad neatstās. Bet tik stipra ir Viņa mīlestība pret zudušajiem, ka Viņš *it kā* ir gatavs mūs atstāt viņu glābšanas dēļ. Vai arī bauslis izraut sev aci, ja tā mūs kārdina. Tas ir uzkrītošs

pārspilējums, bet mūsu atteikšanās no visa pie grēka vedošā arī pieprasa tikpat lielu gribas spēku un pašsavaldīšanos. Tāpēc Lk. 16:9 Kungs Jēzus saka, ka pareiza mūsu materiālās labklājības izmantošana ir *tik ļoti svarīga*, ka *gandrīz caur to* (hiperboliski) mēs varam nopirkt sev vietu Valstībā. Par šo pašu tēmu citā vietā Lk. 11:41: “Bet dodiet, kas iekšā, par mīlestības dāvanu (neraugoties uz to, cik maz jums ir), un redzi, viss jums būs šķīsts”. Liekas, šie paši vārdi ir Pāvilam padomā, kad viņš saka: “Šķīstajiem visas lietas ir šķīstas” (Tit. 1:15), it kā redzot šķīstuma rādītāju dāvanās no tā, kas mums pieder. Arī Dāvids saprata *patiesas*, ne *ārišķīgas* dāvināšanas vitālo nozīmi: “Bet piešķir man to par pilnu samaksu, lai tā mocība tiek novērsta no tautas” (1. Laiku 21:22). Viņš saprata, ka Dievs atbildēs uz viņa lūgšanu vienīgi, ja viņš pilnīgi visu atdos, nevis izmantos cita cilvēka dāsnumu, lai tuvotos Dievam.

Runājot kalpošanas *vai nu* Dievam *vai* mamonam kontekstā, Kungs Jēzus saka sekojošo: “Nekrājiet sev mantas virs zemes ... miesas spīdeklis ir acs; ja nu tava acs ir skaidra, tad visa tava miesa būs gaiša; bet, ja tava acs ir nevesela, tad visa tava miesa būs tumša ... cik liela būs tumsa” (Mt. 6:19-22). Tas viss, runājot par to, ka nav jābūt materiālistam. Kungs Jēzus izmanto Vecās Derības “skaudīgās, nenovīdīgās acs” tēlu un viscaur šī idioma apzīmē tos, kas ir norūpējušies par savu materiālo labklājību (Sal. Pamāc. 22:9; 23:7; 28:22; 5. Moz. 15:9). Skaidra acs attiecas uz dāsnuma garu (1. Laiku 29:17) un ir radniecīga grieķu vārdam, kas sastopams arī 2. Kor. 8:2; 9:11,13 un apzīmē “dāsnumu”. Un tā, neapšaubāmi, Kungs saka, ka mūsu attieksme pret bagātību nosaka mūsu garīgumu kopumā. Ja mēs esam materiālistiski tendēti, mūsu dzīve ir aizpildīta ar tumsu, lai kādas nebūtu mūsu ārējās ambīcijas, un šeit ir noteikta saikne ar noraidīšanos

“tumsu”. Jērika ir aprakstīta ebreju vārdā, kas nozīmē lāstu un kaut ko velnītu (Dievam; Jozuas 6:18). No tā mums būs mācīties: mūsu rīcībā nonākušie šīs pasaules labumi būs mūsu lāsts, ja nebūs velnīti Tēvam.

Bībelē ir ne mazums pantu, kas tāpat kā jau pieminētās liecības apstiprina šo uzskatu par materiālismu kā nerimstošu katras cilvēka dvēseles kārdinājumu un norāda, ka šī iemesla dēļ mūsu attieksme pret materiālismu ir kā lakmusa papīrs mūsu garīguma pārbaudei. Līdzība par sējēju māca, ka tiem, kas priedīgi uzņem patiesību, kas neatkrīt uzreiz vai vajāšanu rezultātā, galvenais kārdinājums būs “bagātība un pasaules kārtības” (Lk. 8:14). Es drīzāk gaidīju, ka Kungs Jēzus vai nu runās vispārīgākos vilcienos par miesu, vai arī dos galvu reibinošu parasto netikumu uzskaitījumu. Tā vietā Viņš saasina uzmanību bagātības vēlmei kā galvenajai problēmai. “Jo visa ļaunuma sakne ir mantas kārtība; dažs labs, tiekdamijs pēc tās, ir nomaldījies no ticības” (1. Tim. 6:10). Un es ietu vēl tālāk, norādot, ka tās daudzās atrunas, kuras mums nākas dzirdēt kā: “Man nav laika” (lasīšanai, sludināšanai, sapulcēm, sarakstei ar brāļiem un māsām utt.), ir saistītas ar šo materiālā stāvokļa uzlabošanas vēlmi. Vēlēšanās gūt panākumus šai jomā dzelžainā tvērienā ieskauj cilvēka dvēseli. Dzīves tecējuma gaitā mēs arvien vairāk esam norūpējušies par cenām, iedzīvošanās perspektīvām, viltīgām izdarībām... un tas, kam *būtu* jābūt par visnotaļ dominējošo faktoru mūsu dzīvē, Dieva Dēls un Viņa Patiesība, atvirzās nožēlojamajā otrajā plānā. Ef. 5:3-5 sniegs dažus pārsteigumus vērtīgajam lasītājam; melns uz balta ir lasāmi baismi spēcīgi vārdi: “Jo to iegaumējiet: nevienam netiklim, nefīram vai *mantrausim*, tas ir, elku kalpam, nav vietas Kristus un Dieva Valstībā!” Tie ir vārdi, kurus lasot mēs ar vieglu sirdi palaižam garām svētā pārliecībā, ka *tie* uz mums neattiecas.

Bet alkatība, mantkārība šeit uzskaitīti vienā rindā ar netiklību kā miesai piemītoši grēki. Tik nopietni tas ir. Neviens mantrausis nebūs Valstībā. Un tieši tāpēc bagātniekam ir grūti tajā ieiet. Faktiski, Kungs saka, tur ieiet nav neviena bagāta cilvēka spēkos; tikai pateicoties Dieva žēlastībai var notikt tā, ka bagāts cilvēks ar lielām grūtībām tur var ieiet (Mt. 19:23-26). *Katrā no mums ir alkatības elementi, kas ikkatru brīdi ir gatavi izlauzties uz āru.* Un tik nopietna ir šī materiālo labumu iegūšanas tieksme, ka Kungs izklāsta zīmīgu hiperbolisku līdzību Lk.16 (par bagātnieku un Lācaru): domas pamatā ir, ka bagātais tiek nosodīts par to, ka ir bagāts. Tas ir pārspilējums, bet nepieciešams, lai izgaismotu domu. Un doma ir tāda, ka bagātība *visticamāk* novedīs jūs līdz nosodīšanai. Bagātības rūsa tiek salīdzināta ar iznīcības uguni un atraidīšanu (Jēk. 5:3); kā zelts ir ierūsējis, tā arī atraidītie tiks sadedzināti tiesas dienā. It kā attieksme pret tiem būtu tāda pati kā pret bagātību, ar kuru viņi sevi identificēja savas īsās dzīves laikā šai saulē. Šīs rūsošās bagātības iemantošana nozīmē nosodīšanu jau *tagad*: “Jūsu bagātība ir sapuvusi” (Jēk. 5:2). Līdzīgā veidā arī mūsu neprātīgās runas šajā dzīvē ir uzskatāmas par mūsu nākamās nosodīšanas uguni (Jēk. 3:5,6).

Tāpēc bagātajam ir grūti ieiet Valstībā. Mk. 10:24 runā par jaunekli, kas tic bagātībai; Lk. 18:24 runāts par to pašu jaunekli, “kam daudz mantas”. But bagātam gandrīz nešaubīgi nozīmē ticēt bagātībai. Tāda nu ir bagātības iemantojušo daba, ticēt tām. Tāpēc cilvēkam, kas tic bagātībai un kam tā ir, ir jānostājas uz ceļiem kā kameiļim, lai iesprauktos caur šaurajām durvīm, atstājot *visu* savu bagātību kalnu. Šī līdzība tika dota Kunga skaidrā un nepārprotamā paziņojuma kontekstā: “kas pats pazemojas, taps paaugstināts” (Lk. 18:14 salīdz. ar 25). Līdzīgi kameiļim, kurš

pieceļas pilnā augumā otrpus šaurajām durvīm, tā arī šaipus Valstības durvīm tie, kas būs šķīrušies no savas ticības bagātībai, tiks paaugstināti.

Bagātības apmāns

Spēcīga ir saikne starp mantkārību un velnu (mūsu dabu). Velns ir viltīgs krāpnieks. Tāpat arī 'bagātība' (Mt. 13:22). To mēs droši zinām. Vēlēšanās gūt materiālos labumus, bankas rēķina mātīgo drošību, attaisnošanās, ka to visu mēs darām ģimeņu labā, doma, ka mēs esam tikai cilvēki un Dievs neļautosies uz mums par šīm rūpēm ... tas viss ir tikai miesas apmāns. Dievs patiešām *zina*, ka mēs esam tikai pīšļi, un, protams, mums *ir jā*rūpējas par mūsu ģimenēm un jāpiedomā (bet ne pārāk) arī par rītdienu (Mt. 6:25,31, 34). Bet viss tas nedrīkst likt mums atvirzīt Dieva Patiesību *otrajā* plānā. Lauku ziedi aug un ir Dieva greznoti, necik par to nerūpēdamies. Izraēls tuksnesī brīnumainā kārtā tika apgādāts ar barību *un apģērbu*, kas, bez šaubām, kalpo par priekštēlu Dieva rūpēm par garīgā Izraēla vajadzībām pēdējos laikos. Dāvids visa sava garā mūža laikā nekad neredzēja "taisno atstātu, nedz arī viņa bērnus lūdzam maizi" (Ps. 37:25). Visi šie Vecās Derības apsoltījumi neapšaubāmi attiecas arī uz mums: "Jūsu dzīvē lai nav mantkārības! Lai jums pietiek ar to, kas pie rokas, jo Viņš pats ir sacījis: Es tevi neatstāšu un tevi nepametīšu" (Ebr. 13:5). Atkal jāpiezīmē, ka nosodāma nav pati manta, bet gan dzīves veids, kuru raksturo vēlēšanās iegūt vairāk mantas, nekā mums ir dots.

Ja mēs uzticami izmantosim mums dotos materiālos labumus, *tad* iegūsim patiesu mūžīgās pestīšanas bagātību (Lk. 16:11). "Netaisna manta" nav mūsu personīgā, tā pieder citam, proti, Dievam; toties Valstībā mums būs mūsu pašu "patiesā bagātība".

Visumā tā ir burvīga doma. Lai kas mums tagad nepiederētu, tas nav mūsu; “mēs nenieka neesam pasaulē ienesuši, tāpēc arī nenieka nevaram iznest” (1. Tim. 6:7). Mums jāatsakās no visa, ja gribam sasniegt Valsfību (Lk. 14:33), līdzīgi cilvēkam, kurš atradis tīrumā dārgakmeni un pārdevis visu savu tīpašumu, lai iegūtu šo tīrumu (Mt. 13:44); līdzīgi aklajam, kurš nometis savu apģērbu (Mk. 10:50); līdzīgi atraitnei, kas ielika Tempļa šķirstā divas artavas – visu, kas viņai bija, atraidot kārdinājumu būt ‘gudrākai’ un atstāt vienu sev rītdienai (Lk. 21:2); līdzīgi Matejam, kas “visu atstājis”, cēlās un sekoja Jēzum (Mt. 9:9); līdzīgi apustuļiem, kas ar apbrīnojamu bērnu naivumu varēja sacīt: “Redzi, mēs visu esam atstājuši ...” (Mk. 10:28). Tas viss skaidri nozīmē to, ka mūsu *nostājai* ir jābūt tādai, it kā mums nekas nepiederētu, it kā dvēseles dziļumos mēs būtu atteikušies pat no pašas domas par personīgo ‘tīpašumu’. Pāvils varēja sacīt par sevi: “mēs ...kam nav nenieka...” (2. Kor. 6:10), kaut gan, bez šaubām, kāda nauda viņam varēja būt (Ap.d. 24:26). Tajā ir ietverta liela brīvība, ja vien mēs vēlētos to saprast. Mums nekā nav tagad, mēs nevienam neko neesam parādā. Visu, kas mums ir dots, mums gudri jāizmanto, lai tad, kad mēs paklupsim (morāli, dzīvē visādi gadās), mums uzticēto lietu izmantošana varētu sagatavot ceļu mūsu uzņemšanai “mūžīgajos mājokļos” (Lk. 16:9).

Nozīmība, kas tiek piešķirta mūsu attieksmei pret materiālajiem labumiem, ir īpaši uzsvērtā. Viss, kas mums ir, nav mūsu personīgais tīpašums. Tā nav ‘mana nauda’, tā nav ‘jūsu mašīna’, tā pat nav ‘mana kāja’, uz kuru tu esi nejausi uzminis. Taču mēs visi cieši turamies pie tā mazumiņa, kas mums ir, un esam saērcināti un nomākti, kad to ‘zaudējam’ vai jūtam, ka to no mums pieprasa. Taču ne tikai tas, kas mums ir, nav mūsu, bet arī

“jūs nepiederat sev pašiem; jo jūs esat dārgi atpirkti” (1. Kor. 6:19,20). Tas ir sacīts brīdinājuma kontekstā pret seksuālo izlaidību; miesa nav *mūsu*, tāpēc jāseko Dieva mācībai attiecībā pret to. Mēs paši, es un jūs esam atpirkti ar Kunga Jēzus asinīm. Un, ja es pat nepiederu pats sev, tad skaidrs, ka nekādi materiālie labumi man arī nevar piederēt. *Tagad* es nepiederu sev. Es esmu Kunga Jēzus nopirkts kalps. Tas, ka Viņš ir Kungs *pār visiem*, nozīmē, ka Viņš valda pār visu ap mums (Ap.d. 10:36). Tiesas dienā tas mums taps pilnīgi skaidrs. Kungs pieprasīs no mums atskaiti par to, kā mēs izlietojām Viņa naudu (Mt. 20:15; 25:27). Viss, kas mums ir, pieder Dievam, tas nav mūsu personīgais īpašums. Tādēļ, ja mēs ko noslēpjām ziedojot, mēs *apzogam Dievu*. Izraēls tādu pieeju uzskatīja par absurdu, bet tas tieši tā arī ir. Dievs uzstāj caur pravieti Malehiju (Mal. 3:8-12): “Jūs *mani krāpjat*, neatdodot atpakaļ”. Mēs krāpjam Dievu pat tad, kad neatdodam visā pilnībā savas sirdis ticībā viņam. *Bet vai cilvēks grib apzagt Dievu?* Vai cilvēks grib...? Mums jāatdod Dievam viss, kam ir Viņa līdzības zīmogs uzspiests, un mēs, mūsu ķermeņi ir radīti pēc Viņa līdzības (Mt. 22:21); tādēļ mūsu pienākums ir atdot sevi Viņam. Mēs nepiederam sev: jo mazāk to var teikt par ‘mūsu’ naudu vai laiku! Līdzīgi Dāvidam mums jau tagad, *šajā dzīvē*, pirms tiesas dienas ir jāapzinās, ka visu, ko mēs atdodam Dievam, mēs esam no Viņa saņēmuši: “Bet viss ir no Tevis, un no Tavas rokas mēs Tev dodam” (1. Laiku 29:14).

Bet drīz nāks laiks, kad man tiks dots tas, kas *ir* manis paša (Lk. 16:12) – lietas, kas asociējas ar atrašanos Valstībā. Pašlaik mēs esam kalpi, un mums nekas nepieder, bet pienāks laiks, kad mēs būsim apskaidroti un brīvi (Rom. 8:21). Tātad ideja par to, ka mums nekas nepieder, ka mēs paši sev nepiederam, attiecas tikai uz šo dzīvi. Ataus svabadības diena, un mēs iegūsim patiesu

brīvību un patiesu personīgā īpašuma priekšstatu, ja *tagad* mēs no tā atteiksimies. Ābrahāms patiesi izprata šo ideju, ka tagad mums nekas nevar piederēt. Viņš zvērēja: “Es paceļu savu roku uz To Kungu, visaugsto Dievu, kam pieder debesis un zeme; nevienu pavedienu, nevienu kurpju siksnu, nedz citu ko es neaiztikšu no tā, kas tev pieder (1. Moz. 14:22,23). Viņš zināja, ka Jahve ir visa saimnieks, un *tāpēc* netaisījās padoties kārdinājumam pavairot to, kas liktos piederēja ‘viņam’. Salamans, vismaz teorijā, arī nepārprotami deklarēja: “Nenopūlē pārlieku sevi, lai tu kļūtu bagāts ...tikko tu esi savas acis tai pievērsis, redzi, tā jau ir pazudusi, jo tā iegūst sev spārnus kā ērglis, kas paceļas padebešos” (Sal. Pamāc. 23:4,5). Bagātība, pēc kuras cilvēki tiecas, vienkārši neeksistē, materiālie īpašumi ir tīrā fantāzija. “Kas pelna algu, tas ber to caurā makā” (Hagaja 1:6- atzīmējiet sev, ka darba alga kā tāda tolaik nepastāvēja. Hagajs sūta savas bultas pret tā laika mantraušiem). Bagātību vai vēl kaut kā iegūšana personīgā īpašumā nav iespējama; tāpēc ka viss pieder Dievam, un kā ērglis atgriežas debesīs, viss atgriežas pie Viņa. Ja mēs neatdodam Dievam to, kas mums ir, galu galā Viņš to paņems no mums tik un tā, caur nāvi vai vēl agrāk. “Viss, kas nav atdots, ir pazaudēts”, saka indiešu paruna. Mums jāraugās uz mūsu nopirktajām mantām kā uz mums nepiederošām (1. Kor. 7:30). Pāvils dzīvoja saskaņā ar to, ko sludināja; kaut arī viņam, droši vien, bija nelieli naudas līdzekļi (Ap.d. 24:26), viņš dzīvoja un darbojās tā, it kā viņam nepiederētu absolūti nekas (2. Kor. 6:10). Pirmie kristieši Jeruzalemē rīkojās tā, ka “neviens neko no savas mantas nesauca par savu” (Ap.d. 4:32), kā rezultātā daudzi pārdeva visu, kas viņiem piederēja. Bet tie, kas to neizdarīja, kā vēlāk izrādījās, pazaudēja savu īpašumu un mājas ticīgo vajāšanu laikā, kas drīz sekoja (Ap.d. 11:19); Ebr. 10:32-34). Dievs paņēma atpakaļ to, ko bija iedevis viņiem uz laiku, pat vēl pirms

nāves. Izpratne par to, ka viņiem nekas nepieder, nebija īslaicīgs entuziasma pacēlums; viņi saprata principu, kas darbojās agrāk, tolaik un tagad. Tas darbojas šodien tikpat lielā mērā, kā tas darbojās toreiz.

Mantrausības valgs

Divas reizes 1. Tim. Pāvils runā par valgu; velna valgu (3:7) un tieksmes tapt bagātam valgu (6:9). Mantrausības alkas jebkurā veidā ir pats velna iemiesojums, mūsu iedzimtā grēka, ar kuru mums pastāvīgi jācīnās. Valgs noved pie pēkšņas un *negaidītas* iznīcības. Kāpēc negaidītas? Tie, kas sapinušies materiālo labumu vairošanā, neapzinās, ka ir grēka apmāti, un tāpēc viņu atraidīšana beigās šī iemesla dēļ būs traģiski negaidīta. To var salīdzināt ar lepniību; ja jūs esat lepns un to neapzināties, tad jūs patiesi esat lepns. Un ja mēs esam materiālā labuma tīkotāji un to neapzināties, tad tā patiesi ir mūsu problēma. Skats uz bagātību kā uz valgu ir saistīts ar neskaitāmiem pantiem Vecajā Derībā, kas atsaucas uz elkdievību kā uz pastāvīgu slazda valgu Izraēla tautai (2. Moz. 23:33; 5. Moz. 7:16; Soģu 2:3; 8:27; Ps. 106:36; Hoz. 5:1). Pāvila doma neapšaubāmi ir tā, ka mantrausības alkas ir pielīdzināmas Vecās Derības elkdievībai.

Bet ir vēl arī cits, vēl zīmīgāks vārda “valgs” pielietojums Bībelē. Kunga diena būs kā slazds, kā valgs pasaulei, kas to nenojautīs, kas pēkšņi atklās, ka Kungs Jēzus jau ir atnācis un sagatavo tiesu šai pasaulei (Jes. 8:14; 24:17,18; Jer. 50:24; Lk. 21:35). Taču mantkārīgais ticīgais iekrīt un sapinas šais valgos tūlīt un uz vietas. Skaidrs, ka mūsu attieksme pret bagātību ir mūsu tiesas dienas priekšnosacījums; mantkārīgais ticīgais ir jau tagad sevi notiesājis. Viņš ir ne tikai nokļuvis velna valgā, bet arī pats “sev nodarījis daudz sāpju” (1. Tim. 6:10), kas oriģinālā sasaucas ar

krustāsišanas valodu. Šī saistība atkal noved pie loģiska secinājuma. Krusts mūs sagaida šā vai tā; Kunga Jēzus krusts, kas priekšvēstī ne ar ko nesalīdzināmo mūžību; vai arī šīs dzīves krusts, kropļojošās neremdināmās sāpes, ko nes dzīve, kas veltīta materiālo labumu vairošanai, kuru gala rezultāts ir atraidīšanas tumsa.

Slazdā nokļuvušie cilvēki

Saistība starp mīlestību pret mantu un *visiem* grēkiem skaidri izpaužas tajā, ka Jūdas piedāvājums nodot Kungu balstījās uz summu, kuru ebreji viņam maksās: “Ko jūs man dosit, es jums Viņu nodošu?” (Mt. 26:15). Jūdas lēmums par šādu rīcību radās tūlīt pēc tam, kad viņš redzēja sievieti svaidām Jēzu ar dārgu svaidāmo eļļu. Visa viņa būtība sacēlās pret tādu izšķērdību; viņš zināja, ka to varētu pārdot par lielu naudu, kas būtu varējusi nonākt pie viņa kā apustuļu kases pārziņa, un viņam būtu bijusi iespēja piesavināties daļu sev. Lasot šos pierakstus, es skaidri redzu, ka Jūdas motivācija bija *pamatā* finansiāla, lai arī kādus citus iemeslus mēs vēl varētu iedomāties. Gandrīz nav iespējams noticēt, ka cilvēks, kurš staigāja Dieva Dēla izredzēto ciešajā lokā, piedalījās dziļās garīgās sarunās ar Viņu, par kuru pat Kristus Gars sacīja: “cilvēks man līdzīgs – mans draugs un uzticīgais biedrs” (Ps. 55:13,14), varēja nozagt kādus pāris dolārus (mūsu naudā) no šo divpadsmit ceļojošo mācekļu kopējiem līdzekļiem. Tā nevarēja būt liela summa, ko Jūda piesavinājās šajos trijos gados. Taču tas noveda viņu pie visas žēlastības Kunga nodevības par summu, kas nepārsniedza pāris tūkstošus ASV dolārus (atkal mūsu terminos). Trīsdesmit sudraba gabali bija maksa, ko viņi noteica par Dieva Dēlu (Mt. 27:9) – un *par šo naudu varēja nopirkt tikai nelielu tīrumu*. Un Jūda bija apmierināts ar to. Tas, ka viņš vēlāk nometa šo naudu un aizgāja

kārties, liek domāt, ka viņš apjēdza, ka viņa nelaimes pamatā ir šī nauda. “Netaisnības alga”, tā Pēteris nicinoši to nodēvēja (Ap.d. 1:18).

Lai cilvēks nodotu Kungu Jēzu par dažiem grašiem ir neiedomājami – gandrīz. Taču mūsu sabiedrība ir piegružota ar to cilvēku garīguma grausti, kas līdzīgā veidā ir nokļuvuši dzīšanās pēc bagātības varā, un visdažādākajos līmeņos. Un Raksti mums parāda tik daudzus citus: viens no traģiskākajiem ir Hiskija. Viens no imesliem, kāpēc izraēlieši neizdzina kānaāniešu ciltis un tādējādi pazaudēja Valstību, bija vienkārša vēlēšanās piedzīt no viņiem meslus (Jozuas 17:13). Bet-Šemešas iedzīvotājus Dievs sodīja par to, ka tie ielūkojās Tā Kunga šķirstā cerībā tur atrast dārglietas (1. Sam. 6:19 salīdz. ar 6:15). Viņi apgānīja Dieva lielāko svētumu savā kārtībā pēc dārglietām. Pirmie kristietības izkropļojumi parādījās viltus mācītāju iespaidā, kas līdzīgi Bileāmam, “dzinās pēc netaisnās algas” (2. Pēt. 2:15) un mācīja melīgas doktrīnas “negodīgas peļņas dēļ” (Tit. 1:11). Atkal un atkal Jaunā Derība brīdina no mācītājiem, kuru motīvs ir drīzāk “negodīga peļņa” nekā Kungs Jēzus un Viņa cilvēki (1. Tim. 3:3,8; Tit. 1:7; 1. Pēt. 5:2). Vārdi, kurus no grieķu valodas tulko kā “negodīga peļņa”, patiesībā ir grūti iztulkojami, jo tie nenozīmē tikai ‘naudu’. Tie norāda uz peļņu, kas ir netīra, pretīga no morāles viedokļa. Lūk, par ko pārvēršas nauda Dieva skatījumā, kad cilvēks nonāk tās valgos.

Praktiskie secinājumi

Ir viegli iedomāties, ka visa šī mācība attiecas uz jaunajiem veiksmes brāļiem biznesā, jaunbagātniekiem, lielu darījumu veiksmīniekiem, nabago brāļi, kas arvien runā par to, ko viņam gribētos iegūt īpašumā ... tikai ne uz mani. Tā kā mēs pazīstam

cilvēkus (un brāļus), kuri ir bagātāki par mums un vairāk tiecas pēc bagātības nekā mēs, tādēļ ir tik nožēlojami viegli sev iegalvot, ka mēs neesam bagāti un tāpēc neesam arī mantkārtīgi. Tas viss iederās materiālisma viltīgajos valgos; ka mēs visi domājam, ka šajā jomā ar mums viss ir kārtībā; ka patiesībā mēs *tik* ļoti neuztraucamies par to, kur mēs dzīvojam, kādas mums ir mēbeles, un vai mums ir nauda, lai dotos atvaļinājumā ... Bet atceraties, ka mūsu attieksme pret bagātību ir mūsu garīguma pārbaudes lakmusa papīrs. Nevienam no mums nevajadzētu tik viegli izlemt, ka šajā jomā mēs neesam grēcīgi. “Nekrājiet sev mantas virs zemes, kur kodes un rūsa tās maitā un kur zagļi rok un zog” (Mt.6:19), to visu Kungs Jēzus teica lielam ebreju zemnieku pulim. Viņš neuzrunāja tikai tos dažus bagātos cilvēkus, kas tur būtu varējuši atrasties pūļa malā. Viņš uzrunāja visus. Viņš zināja, ka to māju māla sienām zagļi var viegli izurbt ejas. Tā mazā lētā rokas sprādze, tas gredzens, paslēpti zem matrača, kā tas bija Ahava gadījumā, šī trofeju tunika ... sīkās nabadzīgo cilvēku bagātības, pēc kurām tie tā tiecās, kas *viņiem* šķita nenovērtējami dārgumi. Lūk, ko ar to domāja Kungs, un Viņa paziņojuma jēga bija tāda, ka *katram no mums*, no ubaga līdz princim, piemīt šī ‘krāšanas’ mentalitāte. Viņš ir gandrīz cietsirdīgs savās prasībās. Līdzīgu pūli Viņš brīdina nemītīgi neraizēties par to, ko ēst vai dzert nākamreiz; un tad tajā pašā kontekstā iesaka *viņiem* pārdot visu, kas viņiem ir (Lk. 12:29-33). Viņš nerunāja tikai uz bagātajiem. Viņš lika bezcerīgi nabagajiem atstāt visu, kas viņiem ir, lai meklētu Dieva Valstību. Droši vien, Viņš nedomāja, ka Viņa vārdus uztvers burtiski (salīdz. ar “izrauj savu aci ... nocērt roku”). Viņš neapšaubāmi teica sekojošo: ‘Ar prātu atsakieties no visa, kas jums pieder, un domājiet drīzāk par citu vajadzībām un par to, kā ieiet Manā Valstībā’. Tāpēc nav

brīnums, ka pūlis aizgriezās no Viņa un jau pavisam drīz brēca pēc Viņa asinīm.

Tad nedomāsim, ka visa Bībeles mācība par materiālismu attiecas tikai uz tiem, kurus mēs varam uzskatīt par ‘bagātiem’. Mozus bauslība uzstājās pret to, ka tikai bagātie var būt devīgi. Šķīstīšanās pēc dzemdībām un spītālīgā šķīstīšanās pieļāva nabagajiem pienest mazāku upuri, uzsverot to, ka *naviens* nav atbrīvots no upurēšanas Dievam, lai cik nabadzīgs viņš arī nebūtu. Palūkojieties, kā tiek uzsvērts, ka “jārādās Tā Kunga, tava Dieva, priekšā ... ikvienam ar savu dāvanu rokā, *pēc tās svētības ... kas bija pieejami* viņa rociņai ... un mācekļi (minēto principu rosināti?) apņēmas, *kurš spēja*, sūtīt pabalstu ... lai *ikviens*, cik bijis iespējams atlicināt, tur gatavībā ... dāvanas” (5. Moz. 16:17; 3. Moz. 14:30,31; Ap.d. 11:29; 1. Kor. 16:2).

Viss iepriekšminētais neatstāj nekādu šaubu par to, ka mūsu attieksme pret materiālajiem labumiem ir drošs mūsu patiesā garīguma rādītājs. Taču, kā nekad iepriekš, mēs esam materiālistiskās, naudas varā esošās pasaules ielenkti. Ticīgajiem kalpiem bija teikts, lai viņi nezog neko no savu kungu īpašuma, cerībā, ka kādā jaukā dienā viņi būs sakrājuši pietiekoši naudas, lai nopirktu sev brīvību (Tit. 2:10 kontekstā). Un tomēr mēs divdesmitajā gadsimtā ar mūsu hipotekāro kredītu un pensiju projektiem paliekam tajā pašā bezcerīgajā, sīkumaini merkantīlajā līmenī. Bet Kunga griba ir tāda, lai mēs, Viņa cilvēki, būtu gatavi Viņu sagaidīt. Pļauja sākas tad, kad labība ir nobriedusi. Viņa acīmredzamā kavēšanās ir izskaidrojama ar to, lai dotu mums pietiekoši daudz laika garīgajai pilnveidei. Un liekas, ka tā nav nejauša sagādīšanās, ka šajās pēdējās dienās mums ir brīnišķīga, ne ar ko nesalīdzināma iespēja atsacīties no tā, kas mums ir,

Kunga lietas labā. Vairojot īpašumus (vienalga kādā veidā) pēdējās dienās ir bezjēdzīgi. Tas ir tāpat kā govij pieēsties pirms kaušanas (Jēk. 5:5), vai Jeremijas vārdiem, kā putnam būvēt ligzdu tieši pārlidojuma priekšvakarā. Mūsu rīcībā ir tik daudz konkrētu iespēju kaut ko dot Kunga darba labā, lai tā būtu kaut vai vienkārša pastmarka nedēļā vienā gadījumā vai paša ceļa izdevumu apmaksāšana uz Bībeles skolu, necerot uz citu devību, vai arī lielu regulāru naudas summu ziedošana cita ticīgā kontekstā. Der padomāt arī par to, kam novēlēt ‘mūsu’ īpašumu (ja tāds mums ir). Kungs mums ir devis visu, kas mums ir, tas nepieder mums, un Viņš uzmanīgi vēro mūsu attieksmi pret saņemto. Tas, kas mums pieder, nav mūsu tāpēc, ka mēs esam strādājuši, lai to saņemtu – kaut gan, es zinu, ka tā mēs uz to skatāmies. Tas mums ir aizdots. Tam jau būtu pašsaprotami jānozīmē, ka katram no mums ir jāatstāj mūsu īpašums, ja mums tāds ir, Patiesības labā vai arī brālim vai mātai, kuri, mēs zinām, izmantos to Kunga darbā (līdzīgi Dāvidam, kurš novēlēja visu savu personīgo īpašumu tempļa celšanai nevis Salamanam personīgi – 1. Laiku 29:3). Kristadelfiešu Labdarības fonds sniedz konkrētas iespējas, kā to izdarīt, ne tikai Lielbritānijā, bet jebkurā citā valstī.

Atstājot visu

Aicinot kristiešus būt devīgiem, Pāvils norāda, ka Kungs Jēzus kļuva par nabagu mūsu dēļ, un pestīšanas bagātības dēļ, ko Viņš mums sniedzis, *mazākais*, ko mēs varam darīt ir ieiet citu dzīvēs ar to bagātību, kas pieder mums (2. Kor. 8:9). Lūk, kāpēc 2. Kor. 8:1,19 Pāvils lieto vārdu “žēlastība”, kas vienlīdz apzīmē Dieva žēlastību un mūsu žēlastību (dāvanas), atbildot uz to. Viņš runā par naudu, kas savākta svētajiem, kam tā nepieciešama, runā par viņu savāktajām dāvanām un tajā pašā kontekstā runā par Dieva

žēlastību Kristū. Ja mēs esam saņēmuši no Dieva grēku piedošanas žēlastību un pestīšanu (un tik daudz vairāk) Kristū, mums ir jāparāda svētības dāvana ar labdarību. Mūsu sirds liek mums dot, devība nāk no sirds, kā patiesi ticīgajam pienākas (2. Kor. 9:5-8). Labdarība ir pilnīgi dabīgs mūsu ticības un krusta pieredzes rezultāts. Dāvanu došana Kunga darba labā asociējās ar maizes laušanu pirmajā draudzē (Ap.d. 2:42-46; 1. Kor. 16:1,2) pēc parauga, ka katram vīram nebūs nākt Tā Kunga priekšā tukšā (ebr. 'parādīties bez iemesla') ebreju svētku reizēs (5. Moz. 16:16). Mēs nevaram baudīt Viņa žēlastību attiecībā pret mums, neko nedodot pretī. Pateicoties Izraēla atbrīvošanai no Ēģiptes, viņiem bija jābūt devīgiem pret saviem brāļiem un devīgiem vispār (3. Moz. 25:37,38). Maizes un vīna dāvanas nāca līdz ar upuru pienešanu, tie nebija pienesamie upuri. Līdzīgā veidā upurēšanas garam ir jāizpaužas arī mūsos Jēzus Kristus pieminēšanas reizēs. Lāodikejas draudzes bagātība noveda pie tā, ka viņi neapzinājās, cik viņi ir nabadzīgi garīgajā ziņā (Atkl. 3:17,18). Bagātība var likt šaubīties Kungā: "Kur tad ir Tas Kungs?" (Sal. Pamāc. 30:9); bagātais pat negribēs zināt Kunga Vārdu/raksturu. Jūdu izglābšanās no Hamana sagatavotā likteņa *pilnīgi dabiski* izraisīja savstarpēju dāvanu apmaiņu un apkārtējo trūcīgo apdāvināšanu (Esteres 9:22). Tāpēc ka Jahve izglāba Izraēlu, tiem nebija jābūt sīkumainiem labuma meklētājiem, kas tirgojoties krāpjas dažu gramu vai centimetru dēļ. Dieva darba diženumam viņu labā vajadzētu vest tos pie izvairīšanās no sīkumainas pašlabuma meklēšanas. Dievs visiem dod dāsni (Jēk. 1:5), tāpēc arī mums jābūt devīgiem (Mt. 6:22 – Jēkabs daudzkārt atsauca uz šo vietu Kalna sprediķī).

Vienā no visu laiku spēcīgākajiem Kunga Jēzus izteicieniem ietverta vienkārša, bet dziļa doma: "*Bagātais grūti ieies Debesu*

Valstībā”. Viņam ir jāšķiras no savas bagātības tāpat kā kameiļiem *bija* jāatbrīvojas no savas nastas, lai izietu cauri šaurajiem vārtiem (Mt. 19:24). Tā ir ļoti dziļa pamācība. Un tik vienkārša. Lai to saprastu nav vajadzīgi izvērsti paskaidrojumi. Tāpat kā man jums, droši vien, ir spilgtā atmiņā dažas bērnības ainas. Es atceros, kā mans mīļais tētis man to demonstrēja, kad es biju vēl pavisam mazs, ar rotaļlietu kameiļi un uz papīra uzzīmētiem vārtiem. Un es sapratu, par ko ir runa. Man bija laikam četri, pieci vai seši gadi. Tas ir tik *saprotami*. Bet kā ir ar mūsu bankas kontiem tagad, kad mēs esam pieauguši un bezbailīgi? “Vieglāk kameiļim”, Kungs teica. Kāpēc? Vienkārši tāpēc, ka kameiļi kāds cits atbrīvo no nastas, tam pašam tajā nav nekādas teikšanas. Bet mūsu gadījumā kameiļim pašam ir jāatbrīvojas no visa nesamā, tai jābūt mūsu pašu brīvas gribas izpausmei. Un kā mēs redzējām, tas attiecas uz katru no mums, ieskaitot tos, kuriem nav rēķina bankā. Un kas attiecas uz dāvanām, (atkal) pastāv dažādi atsaukšanās līmeņi Cilvēkam, kas atdeva visu. Mēs varam dot proporcionāli tam, kas mums ir. Vai mēs varam dot *vairāk, nekā mēs varam atļauties*; kā maķedonieši, kurus uzteic Pāvils (un nē, Pāvils nepārmet viņiem bezatbildību): “paši dzīvodami lielā nabadzībā ... tie labprātīgi ziedojuši pēc savām spējām, pat pāri spējām” (2. Kor. 8:2). Daudzu līdzību galvenais motīvs ir, ka mūsu dāsnums Kunga darba labā nedrīkst balstīties pirmām kārtām uz apsvērumiem un aplēsēm, atzīstot, ka tāds dāsnums var nonākt pretrunā ar cilvēka veselo saprātu. Tā, bagātnieks pārdod *visu, kas viņam ir*, un nopērk pērli – viņam vairs nepieder nekas, izņemot šo nelietderīgo pērli. Viņš nepārdod to, ko viņš var atļauties pārdot, kaut ko no pārpilnības ... *visu, kas viņam bija*, viņš atdeva par pērli, lai priecātos par tās nepārspējamo visu-pieprasošo skaistumu. Viņa sieva, kolēģi, kalpotāji viņu uzskatītu par nenormālu. Viņš rīkojās pretēji vispār-pieņemtajām cilvēku

uzvedības normām. Tieši tāpat kā gans atstāj 99% sava ganāmpulka nepieskatītus, lai dotos meklēt vienu nomaldījušo avi. No cilvēku viedokļa, tas ir neprāts; zaudēt 1% būtu prātīgāk. Bet viņš riskēja ar visu, šīs vienas avs mīlestības dēļ.

Patiesā izpratnē balstīts Kunga darba krustā novērtējums, sirsnīga iespēja pateikt, ka Dieva Dēls *mani* iemīlējis un atdevis sevi par *mani*, atspoguļosies mūsu attieksmē pret materiālajiem labumiem. Kungs Jēzus atdeva Savas asinis, lai atpirktu mūsu miesu un dvēseles Sev (1. Kor. 6:19,20; Atkl. 5:9). *Tāpēc* mums ir jāatdod miesa un dvēsele, viss, kas mums ir, Viņam. Mēs nepiedēram paši sev. Paturēt *kaut ko* sev nozīmē noliegt krustu; neatdot Kungam to, par ko Viņš tik briesmīgi dārgi ir samaksājis: mūsu dzīvības, sirdis, mūs visus. 1. Pēt. 1:18,19 Kristus dārgās asinis ir pretnostatītas iznīcīgajām lietām, sudrabam vai zeltam. Viņa krusta vēsturiskais fakts pats par sevi nozīmē pilnīgu novēršanos no materiālajiem labumiem. Mēs esam pietiekami labi pazīstami ar to, ka Izraēla Sarkanās jūras šķērsošana simbolizē mūsu izpiršanu caur Kristu. Viņu reakcija, sasniedzot pretējo krastu, izpaudās labprātīgā sev līdzpaņemto ēģiptiešu dārglietu upurēšanā; viņi tās atdeva Kunga darba labā, lai varētu uzcelt Saiešanas telti. Izraēla iziešana no Ēģiptes un Dieva Valstības nodibināšana pie Sinaja kalna bija agrīnās draudzes pieredzes prototips. Arī pirmie kristieši Patiesības prieka pārņēmti atteicās no materiālajiem īpašumiem. Tirgotājs, sajūsmā par atrasto pērli, pārdod *visu*, kas viņam ir, lai iegūtu savā īpašumā šo vienu izcili skaisto pērli (Mt. 13:44-46). Un šim cilvēkam ir jāklūst par simbolu katram, kas vēlas sasniegt Valstību: “Gluži tāpat neviens no jums, kas neatsakās no *visa*, kas *viņam pieder*, nevar būt mans mācekļis” (Lk. 14:33). Bet nedaudz agrāk Kungs Jēzus ir apsolījis tiem, kas pastāvēs Viņā, atdot visu, kas Viņam pieder (Lk. 12:44).

Tas ir vēl viens piemērs apbrīnojamām savstarpējām attiecībām starp cilvēku un Kungu: mēs upurējam Viņam visu, kas mums ir, un Viņš atdos mums visu, kas Viņam pieder. Šo attiecību brīnumainais cēlums izsauc manī vēlēšanos nolikt pie Viņa kājām absolūti visu, kas man ir, padarīt Viņu par to, kam es varētu teikt, ka es Viņam esmu uzticējies visu. Un ne apsolījuma dēļ, saskaņā ar kuru es saņēmsu visu, kas Viņam ir, bet sirsnīgā pateicībā apbrīnojot Viņa visaptverošo žēlastību.

Mozus un Pāvils bija līdzīgi noskaņoti, kaut gan atšķirībā no manis viņiem tas izdevās. Pāvils būtu sasniedzis augstas virsotnes; pārspējis (grieķu val.: pārspējis materiālajā ziņā) jūdu ticībā daudzus savus biedrus (Gal. 1:14). Bet viņš atteicās no tā visa. Viņa rakstīto cildeno vārdu noskaņai būtu jāklūst par dzīves mērķi ikkatram no mums: “Bet, kas man bija ieguvums, to es Kristus dēļ esmu uzskatījis par zaudējumu. Bet arī tagad es visu to uzskatu par zaudējumu, salīdzinot ar mana Kunga Kristus Jēzus atziņas nesalīdzināmo pārākumu, kura dēļ es visu to esmu zaudējis un uzskatu to par mēsliem, lai Kristu iegūtu” (Flp. 3:7,8). Kāda iemesla dēļ viņš to darīja? Ne tikai tāpēc, ka viņš gribēja iegūt glābšanu, bet Kristus Jēzus atziņas nesalīdzināmā pārākuma dēļ. Tā pārākuma atziņas dēļ, kas ir Kristus, mans Kungs, viņš to izdarīja. Mūsu pestīšanas Kungā Jēzū aptveršanai ir jārada mūsos kas vairāk nekā pamudinājums izrakstīt čeku; Pāvils ne tikai deva, bet uzskatīja šīs dzīves lietas par mēsliem (kas būtībā tā arī ir), viņš nicināja materiālās priekšrocības. Bet tas jau ir līmeni augstāk par dāsnumu. Dievs Pats “neieredz” mamonu, kuru cilvēks tik augstu vērtē (Lk. 16:13-15). Nāks diena, kad cilvēks sāks nicināt materiālos labumus. “Tanī dienā cilvēki atmetīs savus sudraba un zelta elka dievus ... aizmetīs tos projām žurkām un siksprāņiem un paslēpsies klinšu aizās un klinšu alās bailēs no

Tā Kunga un Viņa varenās godības ...” (Jes. 2:20,21). Bet mums šodiena jau ir Kunga atnākšanas diena, lai spriestu tiesu.

Šķiet, ka Pāvils būvē savas dzīves principus, ņemot par paraugu Mozu, par kuru saka sekojošo: “Ticībā Mozus ... liedzās saukties par faraona meitas dēlu, labāk gribēdams kopā ar Dieva tautu ciest ļaunumu nekā Īsu laiku baudīt grēcīgu laimi, par lielāku bagātību turēdams *Kristus negodu* nekā Ēģiptes mantas, jo viņš raudzījās uz atmaksu” (Ebr. 11:24-28). Mozus būtu varējis kļūt par nākamo faraonu; saskaņā ar Josifu Flāviju, viņš bija Ēģiptes armijas karavadonis. Bet viņš atteicās no iespējas kļūt par bagātāko cilvēku valstī, viņš “atteicās” no tās, jo *augstāk* vērtēja “Kristus negodu” un Valstības apsolījumu. Ko viņš varēja zināt par Kristus ciešanām? Iespējams, ka no apsolījumiem, kas bija doti Ēdenes dārzā un arī sentēviem, Mozus secināja, ka nākotnes Pestītājs tiks nodots ciešanām un būs atraidīts; un viņš saskatīja savas dzīves pieredzē ciešu saistību ar šo nezināmo nākotnes Pestītāju, kuram neapšaubāmi jānāk. Iespējams, ka tādēļ Mozus daudz augstāk vērtēja nākamo godu un brīnumu par visām Ēģiptes bagātībām. Kā Pāvils, tā arī Mozus noraidīja mamonu abstraktu un garīgu lietu labad: Kunga Jēzus un Viņa krusta atziņas *pārākuma* un Valstības, kas nāks rezultatā. Mūsu laikā ar, iespējams, lielāku atziņu par Kunga uzvaru un pārākumu, mūsu motivācijai jābūt vēl lielākai.

2.12 MŪSU IZMISUMS

Man ir tāda sajūta, ka mūsu garīgajai dzīvei pietrūkst enerģijas, dinamisma, virzošā spēka. Mēs lasām par prieku un mieru ticībā,

par patiesi kūsājošu garīgo dzīvi, par Pāvila nepārspējamo dievbijību ... un mēs redzam, ka atšķirība starp šiem cēlajiem ideāliem un mūsu pašu garīgo pieredzi ir milzīga. Mēs varam izjust garlaicību, ērtu pamirumu, kas ļauj mums turpināt dzīvi mūsu tagadējā garīgajā līmenī bez jebkādas tālākas izaugsmes. Kāpēc mūsos nav šīs virzošā spēka sajūtas, kurai būtu jābūt? Kā mums trūkst?

Viens no galvenajiem cēloņiem, man liekas, ir tas, ka mēs nespējam atbilstoši novērtēt grēka nopietnību; mēs nespējam izprast un sajūst *mūsu pilnīgo izmisumu*. Šī iemesla dēļ mēs nespējam novērtēt Dieva mīlestības Kristū dziļumu, plašumu un augstumu; Tēva un Viņa Dēla žēlastības *pārākuma cēlums nenonāk līdz mūsu apziņas dziļumiem*. Mēs nevaram aptvert krusta brīnumu un tomēr šausmas; mēs lasām krustāsišanas aprakstu vai Pāvila izklāstīto grēku izpirkšanas koncepciju, bet tas mūs vairs neaizkustina. Bet visizšķirtīgākais visā tajā ir tas, ko es nosauktu par *patiesas pazemības problēmu*. Mēs saprotam visdziļākās pazemības nepieciešamību un tajā pat laikā liekas, ka nav nekas, ko mēs varētu apzināti *darīt*, lai to sasniegtu. Mēs esam apmierināti, nododoties dzīves plūsmai tādi, kādi mēs esam, neizjūtot dievbijības degsmi, vai pateicības guni, kas sprēgātu mūsu iekšējā cilvēkā, kas sapratis mūsu stāvokļa nopietnību un to diženo pestīšanu, kas mums ir dota. Mēs visi pārāk bieži nonākam līdz dienas beigām ar pārliecību, ka, sliktākajā gadījumā, mēs dienu esam nodzīvojuši kā nelieli grēcinieki. Jā, mēs atzīstam, ka esam grēcinieki, bet gandrīz vai abstraktā līmenī. Bet dzīves plūsma ir par ātru, lai mēs apstātos un padomātu, ka izteicām, vai nodomājām sliktu vārdu, izrādījām vienaldzību patiesas mīlestības vietā ... tā paiet diena, nekas neizsit mūs no sliedēm, mēs lasām un izdarām prātā kadas piezīmes, piedalāmies Bībeles

skolas nodarbībās, klausāmieš, piedomājam mazliet; laužam maizi un dažas neveiklas minūtes mūsu apziņa kavējas pie krusta un mūsu atpirkšanas un mūsu atzinības un, protams, mūsu trūkumiem, *un tad* prom mēs esam, un vēl viena nedēļa tādā pat garā. Nopietna sevis izvērtēšana nav mūsu dienas kārtībā. Dienu, mēnešu, gadu gaitā mēs kļūstam taisni savās acīs, kritizējam citus, neapzinoties, ka dzīvojam tikai pateicoties žēlastībai, ka mūsos nav patiesās pazemības, bez kuras nav glābšanas ... mēs dzīvojam kā miglā, grēka šausmām attālinoties no mūsu apziņas. Lietas, kas agrāk nedeva mieru mūsu sirdsapziņai, pakāpeniski tiek pieņemtas kā pašsaprotamas šai dzīvē, kā individuāli, tā arī kolektīvā. Nejutība pret grēku ir daļa no mūsu virzīšanās lejup pa spirāli garīgajā plāksnē, kas ir tik raksturīga cilvēka dabai. Ar laiku pazemība mūsu acīs kļūst par abstraktu jēdzienu, kaut ko nepieciešamu, bet tās reālā būtība nemanāmi aizslīd no mums.

Bībeles mācībā par grēku ir trīs aspekti, pārdomājot kurus mums būtu jānonāk pie izmisīgās mūsu dabas stāvokļa apzināšanās sajūtas un attiecīgi vēlēšanās degsmes kaut ko darīt lietas labā. Jā, patiesi, dzīve rit par ātru, lai mēs apstātos un formāli nožēlotu katru grēku. Un tomēr ir jābūt vispārējai grēka nopietnības sajūtai un apziņai un no tā izrietošajam izmisumam, kas liktu mums *apzināties* šo grēcīgumu un tā smago nastu un *līdz ar to* darītu mūs spējīgus sajūst un apzināties atbrīvošanos no šīs nastas, kas nāk caur Kristu. Atbilstoši Paša Kunga mācībai zināmā mērā ir tikai divi ticīgo tipi: vai nu mēs esam līdzīgi paštaisnajam farizejam, vai muitniekam, kas “sita pa savām krūtīm”, sevi lādēdams, nosodīdams savu korumpēto sirdi, atzīdams *sevi* par grēcinieku (Lk. 18:13). Apustulis Pāvils sasniedza tādu pašu grēku nožēlas virsotni, paziņodams visā atklātībā, ka viņš ir pirmais grēcinieku starpā (1. Tim. 1:15).

1. Grēks ir nopietna lieta. Tā ir viena no visbiežāk atkārtotajām tēmām Bībelē. Bet, neskatoties uz to, ar cilvēka dabai raksturīgo aklumu, mēs tai nepievēršam vajadzīgo uzmanību. ‘Tikai’ viens grēks Ēdenē noveda pie nāves – un pie daudzkārt vairāk kā nāves. Ikdienā lasot Bībeli, gandrīz katra nodaļa uzsver vienu un to pašu domu: Dievs uztver grēku daudz satriecošāk, nekā to darām mēs. Apdomājiet šos dažus gandrīz nejaušos piemērus:

- Pat ļoti grēcīgu cilvēku nemītīgā grēkošana iedarbojas uz Dieva jūtām. Kā Dievs arvien spēcīgāk sajūt amoriešu uzkrāto grēku smagumu atspoguļojas Viņa amoriešu grēku mēra pildīšanās aprakstā (1. Moz. 15:16); vai Izraēla vīru precībās ar svešām sievietēm, “lai palielinātu Israēla vainu” (Ezra 10:10). “Sakrāti ir Efraima noziegumi, un saglabāti ir visi viņa grēki” (Hoz. 13:12). Dievs atsevišķus cilvēkus uzskata par grēcīgākiem nekā citus; tāpēc ka Viņš ir ļoti jūtīgs pret katru atsevišķu grēka izpausmi (piem., 2. Ķēn. 17:2). “Triju, vēl vairāk, četru ... noziegumu dēļ”, izraēliešu vai pagānu, Dievs vienādi sodīs kā vienus tā otru (Am. 1,2) – t.i., Dievs sajūt arī ceturto grēku, Viņš nepaliek nejūtīgs pēc trešā grēka pastrādāšanas. Un tas neattiecas tikai uz Viņa tautu, bet uz visa veida grēku, lai kas un kur to būtu pastrādājis. Tā, Hērōds “pievienoja visiem ļauniem darbiem vēl to, ka viņš lika iemest Jāni cietumā” (Lk. 3:20) pēc tam, kad izdarīja grēku ar sava brāļa sievu.

Mums ir baismīga īpašība kļūt nejutīgiem pret grēku, jo vairāk mēs to vērojam vai nodarām. Bet tas tā nav ar Visuvareno un taisnīgo Dievu. Tā ir Viņa rakstura šķautne, kas sniedz vielu pārdomām. “Pret šādu Jēkaba augstprātību Tas Kungs ir sacījis, zvērēdams (t.i., Pats pie Sevis, tik svarīgi tas ir): “Tiešām, visus šādus viņa darbus Es nekad neaizmirsīšu!” (Am. 8:7). “Es nojaušu visu viņa ļaunumu” (Hoz. 7:2).

- Dievs *tiesās* grēkus. Tās būs pastaro dienu šausmas. Es pārfrazētu Am. 3:6,7 sekojoši: ‘Ja pilsētā valda ļaunums, Dievs rīkosies, t.i., Viņš to sodīs. Bet *tagad* Viņš nedara neko, vienīgi atklāj patiesību par Savām nākamajām tiesām Saviem kalpiem, praviešiem’. Šajā kontekstā Amoss pavēstī par tiesām un sodiem, kas nāks pār noteiktām pilsetām (Am. 3:9,12,14,15).
- Tāpēc Dievs nežēloja vai nesaudzēja Izraēlu, *jo* viņi uzskatīja grēku par Dievam nenožīmīgu lietu (Ecēh. 8:17,18), ar to pašu dziļi aizvainojot Viņa dabas pašu būtību.
- Ecēhiēls turpina runāt par to, ka katrs elku pielūgšanas akts Dieva acīs līdzinās taisna vīra neuzticīgās sievas slepenajiem sakariem ar citu, nekam nederīgu vīru. Un tikpat baismīgi šokējoša ir mūsu neuzticība Kungam, kurš mūs ir Sev atpircis. Grēkus nožēlojošā Izraēla pašsaustīšana pirms jaunas derības pieņemšanas ir aprakstīta tīšuprāt šausminoši kā *sieviete, kas plosa pati savas krūtis* (Ecēh. 23:34). Uz šiem vārdiem jāskatās tās ainas kontekstā, kad Izraēls atdod šīs

sava ķermeņa daļas pagānu rokās (Ecēh. 23:3,8). Un tagad, apzinoties savas krišanas dziļumu, savām paša rokām Izraēls ir gatavs izplēst sev krūtīs. Šim riebumam pašam pret sevi ir jābūt katras patiesas grēku nožēlas sastāvdaļai, jo arī mums līdzīgi Izraēlai, un apsteidzot to, būtu jāizjūt grēku nožēlas mokas, ieslēdzoties šajā derībā. Vienkārši padomājiet par riebumu pret sevi grēku nožēlas kontekstā, lasot Ecēh. 6:9; 20:43; Īj. 40:4; 42:6.

- Vai nu mēs tiksīm sašķaidīti Kunga Jēzus atgriešanās brīdī, vai arī *tagad* krifīsim uz Viņu un tiksīm salauzti (Mt. 21:44). Taču krist uz Kristus tēlainā nozīmi ir grēkot pret Viņu (Rom. 9:33; 1. Pēt. 2:7,8). Tāpēc, tie no mums, kas netiks sašķaidīti tiesas laikā, neizbēgami paklups, bet celsies atkal pestīšanai. Sīmeans to paredzēja, kad teica, ka Kungs Jēzus kļūs par klupšanu un augšāmcelšanos tiem, kurus Viņš paglābs (Lk. 2:34).
- Tāpēc pasaule Dieva acīs ir grēkos pagrimusi. Ja cilvēks nepieņem Kristus glābšanu, tad “Dieva dusmība *paliek* uz viņa” (Jņ. 3:36) – tā netiek noņemta. Tādēļ pirms kristīšanās mēs esam pēc dabas “Dieva dusmības bērni” (Ef. 2:3). Mēs to tā neizjūtam. Bet Dievam vienmēr ir bijušas dusmas pret grēku, kaut arī cilvēkam nav dots tās sajūst.
- Kalps, kurš ir bezcerīgi, izmisīgi iestidzis parādos savam kungam, ir ticīgā portrets, kurš ir parādā Dievam (Mt. 18:25). Kungs neteica:

‘Nu, nesatraucies par to, jo man visa pietiek, aizmirsti to’. Viņš uzskaitīja panikas pārņemtā kalpa pilnu parāda summu, “tad pavēlēja to pārdot ar sievu un bērniem un visu, kas tam bija, un samaksāt”. Un tikai *tad* – un tas ir stāsta kritiskais brīdis – “kalps krita pie zemes un viņu gauži lūdza, sacīdams: cieties ar mani, es tev visu nomaksāšu”. Tās bija muļķības, protams: viņš nekādi nevarētu to nomaksāt. Bet savā izmisumā, nonācis līdz cilvēka izturības robežai, viņš ir gatavs zvērēt, ka samaksās visu parādu. Un tikai tad “kungam palika kalpa žēl, un viņš to palaida un parādu tam arī atlaida” (Mt. 18:27). Es nebūt negribu teikt, ka Kungs ir cietsirdīgs un nežēlīgs, bet Viņa piedošana nav viegli iegūstama. Atcerieties, ka Dievs citur ir attēlots kā tiesnesis, kuru ir jābaidās, “lai viņš tevi nevestu pie soģa un soģis tevi nenodod uzraugam, un uzraugs tevi neiemet cietumā” (Lk. 12:58). Nē, Kungs nav cietsirdīgs. Mūsu garīgā bankrota kontekstā Viņš “nepieskaita tev par ļaunu vēl visus tavus grēku parādus” (Īj. 11:6); un tajā pat laikā prasa no mums Viņa taisnīgo prasību dziļu un patiesu atzīšanu.

- Rom. 5:17,21 velk paralēli starp Ādama grēku un mūsu grēkiem. Viņa traģēdija, izmisums, kad viņš skatās uz savu ķermeni, savu sievu pavisam citām, grēcinieka, acīm; viņa plaši plaši ieplestās acis izmisumā maldās pa dārzu. Visi, kas krīt grēkā ir līdzīgā stāvoklī, vēlēdamies ātrāk apsegties ar nokautā jēra ādu.
- Dāvids pēc grēka ar Batsebu bija izmisis. Viņam bija jāmirst, un viņš bija apkaunots visa Izraēla

priekšā. Izdarītais vairs nebija labojams, nedz arī ar upuri izpērkams. Nekāda jauna tekstu interpretācija neveda pie viņa pārkāpuma apiešanas. Pavadījās 9 izmisuma pilnus mēnešus, Dāvids atrada brīnumainu piedošanu. Un viņa monologs skanēja: “Svētīgs (viņš pats, Dāvids), kam pārkāpumi piedoti” (Ps. 32:1). Rom. 4:6,7 mazliet izmaina šos vārdus, attiecinot tos uz visiem tiem, kam pārkāpumi piedoti: “Svētīgi *tie*, kam *pārkāpumi* (daudzskaitlī) piedoti un grēki aplāti!” Būtība ir skaidra: Dāvida izmisumu izjūt visi Kristus izglābtie. Caur savu pieredzi Dāvids nonāca pie saprašanas, ko viņš nosauks par “patiesību, kas apslēpta sirds dziļumos” (Ps. 51:8), ka viņš ir “vainas apziņā ... dzemdināts” un ka vienīgais pieņemamais upuris ir izmisuma pārņemta un nožēlas pilna sirds (Ps. 51:19). Saskaņā ar to, kā Pāvils izmanto incidentu ar Batsebu, Dāvida pamācošajai pieredzei *jāklūst* par mūsu pieredzi. Ir vēl virkne vietu, kas parāda, ka Dāvida grēks, viņa izmisums, grēku nožēla un piedošana ir tipiska patiesi Dievam uzticīgo dzīves pieredze (Ps. 51:9 = Jes. 1:18).

- Ījabs beigās nožēloja grēkus pīšļos un pelnos. Un tomēr – kāpēc viņš sūdzēja grēkus? Pēc Paša Dieva atzinuma viņš bija taisnīgs un nevainojams cilvēks. Viņš nebija pastrādājis nekādu nāves grēku. Un tomēr viņa “mazie grēciņi” – vispārējā citādi taisna ticīgā apgrēcība – *lūk*, par ko viņam nācās izciest tādas ciešanas, lai viņš tiktu vests pie apskaidrības par to. Un tas ir ārkārtīgi spēcīgs

paraugs tam taisnajam kristadelfietim, kas dzīvo pašapmierinātībā. Mozus arī bija taisns cilvēks. Bet arī viņam tika dota pazemības mācība, kad Dievs viņam lika stāvēt klints spraugā (2. Moz. 33:22), līdzīgi grēciniekiem, kas tur slēpsies no Tā Kunga varenās godības (Jes. 2:21), pirms viņš spēja novērtēt Jahves diženumu. Elijam tāpat nācās izciest līdzīgu parbaudījumu (1. Ķēn. 19:9-12). Līdzīgs ir arī Ēlifasa stāsts par to, kā Eņģelis pagāja viņam garām, kā Viņš pagāja garām Mozum un Elijam, un caur to viņam nācās apzināties dziļo patiesību par cilvēka grēcīgumu un izmisīgu vajadzību pēc grēku nožēlošanas un Dieva žēlsirdīgas pieņemšanas (Īj. 4:16,17).

- Grēka nopietnība tika visskaudrāk parādīta caur krusta šausmām. Kunga Jēzus moku pilnā agonija nebija tikai piemērs; Viņa dzīve un nāve, tā kā tās norisinājās, un augšāmcelšanās bija patiesas grēka izpiršanas ceļš, visās tā formās un izpausmēs.

2. Dieva dziļā riebuma pret grēku dēļ **grēki aiz nezināšanas** arī tiek uzskatīti par noziegumu pret Dievu, un tie prasa izpiršanu. Tam būtu patiesi jādara mūs pazemīgus – ja *mēs to tā izjūtam*. No tā izriet nepieciešamība pacelt savas balsis lūgšanā, lai Dievs ļautu mums saprast Viņa ceļus, jo netīšs grēks aiz nezināšanas tik un tā ir grēks Dieva acīs – pat ja Viņa tiesa var, iespējams, ņemt vērā mūsu nodarījumu izvērtēšanas iespēju līmeni.

3. Bezdarbības grēki skaitās tikpat nopietni kā izdarītie grēki. Atkal un atkal Bībeles vēsture parāda, ka noklusēšanas grēki un bezdarbības grēki ir tikpat fatāli kā publiski un atklāti pastrādātie grēki.

- Sāra neteica, ka Ābrahāms ir viņas vīrs, par ko pelnīja nosodījumu (1. Moz. 20:16).
- Onāns atteicās gādāt pēcnācējus savam brālim, par ko Dievs lika viņam mirt (1. Moz. 38:10).
- Neienīst ļaunumu ir tas pats, kā to pastrādāt (Ps. 36:5).
- Tāpēc ka Dāvids neieviesa Tā Kunga šķirsta pārņemšanas likumus, gāja bojā cilvēks. Dāvida labais nodoms nepārsvēra viņa nolaidību šajā gadījumā (1. Laiku 15:13).
- Mūsu pienākums ir nest patiesības vārdu pasaulei; mēs esam tās parādnieki, taču bieži mēs to tā neuztveram (Rom. 1:14).
- Samuēls būtu sagrēkojis pret Jahvi, ja viņš nelūgtu par Izraēlu, kad viņi bija vāji (1. Sam. 12:23). Mēs tik bieži neaizlūdzam par ticībā vājajiem.
- Ādama pastrādātais grēks (proti, ābola ēšana), iespējams, radās tā rezultātā, ka viņš neizpildīja pavēli iziet no dārza centrālās daļas un vairoties. Viena cilvēka neuzmanības dēļ pasaulē ienāca grēks (Rom. 5:19). Par to der padomāt (sk. 6.10.3.nodarbību).
- Kungs Jēzus mācīja, ka izvairīšanās no rūpēšanās par vecākiem un minētā pienākuma uzvelšana uz eklēsijas pleciem ir grēks, kas pelna nāvi (Mk. 7:10,11). Tam, kas zina, kas ir labs, bet tā

nerīkojas, tiek pielīdzināts grēks (Jēk. 4:17 – uzrakstīts kontekstā par brāļu izvairīšanos palīdzēt cits citam).

- Atteikšanās aizdot nabadzīgajam brālim tiks pielīdzināta par grēku (5. Moz. 15:9).
- Ja mēs atsakāmies ‘apmeklēt’ bāreņus (ebreju vārda ‘apmeklēt’ nozīme ietver tuvināšanos ar viņiem un rūpes par tiem), tad mūsu ticība ir aptraipīta un neķītra (Jēk. 1:27).
- “Un priesteri ar savu atbalstītāju baru ir kā slepkavas, kas uzglūn ceļiniekiem un žņaugdami nogalina viņus uz ... ceļa” (Hoz. 6:9) – citāts, kas ir pamatā Kunga Jēzus līdzībai par cilvēku, kam uzbruka laupītāji ceļā no Jeruzalemes uz Jēriku. Kungs to pārveido: Viņš nodala laupītājus no priesteriem. Un tomēr, saskaņā ar šo citātu no Hozejas, nav nekādas atšķirības starp laupītājiem un priesteri, kas pāiet garām ievainotam cilvēkam, nesniedzot nekādu palīdzību. Šīs atsaucis uz Hoz. 6:9 būtība ir tajā, ka priesteris, kas nesniedz palīdzību, it nemaz nav labāks par laupītājiem, kas uzbrūk.

Mūsu izmisums

Tie, kas pateicoties Dievam, ir atpirkti Kristū, ir aprakstīti kā akli, izmocīti cietumnieki, kas sasaistīti sēž tumsā soda gaidās (Ps. 107:14; Jes. 42:7; 49:9; 61:1; Cah. 9:11). Mūsu lūgšanām jābūt līdzīgām cietumnieka lūgšanām, kam piespriests nāves sods un kas to gaida nāvnieku kamerā, caur nopūtām lūdzot glābšanu (Ps. 102:18,21). Tik dziļš ir mūsu izmisums. Mēs esam tie “garā nabagie” (gr.: ‘verdziski pazemīgie’), pie zemes pieplakušie nabadzībā

(Mt. 5:3). Un tomēr mums ir drausmīga tendence tikai reizumis *patiesi no sirds* lūgties, parasti apmierinoties ar virspusēja līmeņa lūgšanu (sk. 2.13.nodarbību). Jaunajā Derībā Kunga Jēzus līdzības aicina mūs paskafīties uz sevi kā, piemēram, uz nelaimīgo atraitni, kas lūdz tiesnesi aizstāvēt viņu pret pretinieku, kas viņu nomāc (Lk. 18:3). Kungam bija īpašs veids pievērst cilvēku uzmanību tam, kas viņiem nepieciešams. Mācekļu izmisīgais stāvoklis laivā vētras laikā lika viņiem modināt nogurušo skolotāju, par ko viņi saņēma pārmetumu par mazticību. To pašu pārmetumu saņēma arī divi mācekļi, satikdami augšamcēlušos Jēzu ceļā uz Emavu. Kungs uzdod aklajiem tiešu jautājumu: “Ko jūs gribat, lai Es jums daru?” (Mt. 20:32). Viņš tikai daļēji izārstēja citu aklo, lai pievērstu viņa uzmanību, ka otrajai un noslēdzošajai izdziedināšanas fāzei ir nepieciešama ticība (Mk. 8:23-25). Viņš izdibināja no epileptiķa tēva nelaimīgā zēna slimības vēsturi – ne jau tāpēc, ka Kungam tā bija jāzin, bet lai vērstu tēva uzmanību uz to, ka Kunga iejaukšanās ir nepieciešama (Mk. 9:21). Visos šajos gadījumos Kungs gribēja pievērst cilvēku uzmanību tam, kas viņiem bija visnepieciešamākais – ticībai Viņam. Viņš ļāva Pēterim sākt slīkt, un tikai tad, kad Pēteris ar visu sirdi un dvēseli tiecās pie Viņa, Viņš pastiepa Pēterim roku. Un vai Viņš *patiesi* bija aizmidzis laivā, kad apkārt trakoja vētra? Vai Viņš negaidīja to brīdi, kad viņi beidzot atteiksies no saviem mēģinājumiem cīnīties ar stihiju un vērsīsies pie Viņa kā pie vienīgās cerības glābties (Mk. 4:38,39)? Tikai, kad cilvēki skaidri un skaudri izjutīs izmisīgo vajadzību pēc Kunga, Viņš nāks tiem palīgā.

Evangēliji atspoguļo ļoti daudzas Kunga satikšanās ar cilvēkiem, kas nonākuši izmisuma stāvoklī. Izmisīga aklo lūgšana pēc redzes, spītīgais, kas krīt uz vaiga, lūdzot pēc palīdzības; cits spītīgais, kas izmisumā paceļ savu vārģo balsi lūgšanā; paralītiķis, kas izmisīgi tic leģendai par Engēli, kas, sakustinot ūdeni dīķī, nes dziedināšanu; vecāki, kas lūdz par savu slimo, mirstošo bērnu izveseļošanu ... Evangēliji ir šādu incidentu pilni. Protams, ka bija daudz vairāk ‘normālu’, ne tik saspringtu Kunga tikšanos ar cilvēkiem. Bet tās netiek īpaši uzsvērtas. Mēs, bez šaubām, esam aicināti ieraudzīt šajās Kunga tikšanās reizēs ar cilvēkiem, kas atrodas izmisuma stāvoklī, zināmu prototipu Viņa savstarpējām attiecībām ar mums, jo šie nelaimīgie vīrieši un sievietes ir mūsu priekštēli. Tāpēc mums ir jāiedziļinās savā izmisīgajā stāvoklī, kā to savulaik darīja Jēkabs un Simsons un kā

čūsku sakostie izraēlieši raudzījās uz bronzas čūsku, atrazdami tajā glābiņu, tāpat arī mums vajag raudzīties uz Kristu un Viņa krustu. Tiem, kas kristījās pēc Evanģēlija studēšanas savu vecāku vadībā, kas bija neatņemama daļa viņu audzināšanā, vai loģiski turpinot Bībeles studijas kā savu vaļasprieku, ir ļoti grūti izprast šo izmisumu. Taču ir skaidrs – Evanģēlija aicinājums ir vērstis pie izmisumā nonākušajiem. Ar to arī ir izskaidrojams, kāpēc zemes nabadzīgākās nācijas ir atsaucīgākas pret Evanģēliju nekā bagātākās; un kāpēc pat bagātāko nāciju vidū tieši izmisumā nonākušie ir tie, kas apzinās savu nepieciešamību, kas atsaucas. Un šeit ir izskaidrojums tam, kāpēc arī tie, kas gandrīz vai dzimuši eklēsijā ir jāved pie sava izmisīgā stāvokļa apzināšanās.

Mums ir jāsalīdzina sevi ar Viņu, kas pārcietis tādu pretestību, un jo atklātāk jāatzīst, ka mēs vēl neesam “līdz asinīm pretim turējušies, cīnīdamies pret grēku” (Ebr. 12:4). Tikai caur personīgu krusta ciešanu atjaunošanu atmiņā un pārdzīvojumu, caur patiesiem ilgstošiem centieniem dzīvot saskaņā ar krusta garu, mēs nonāksim pie mūsu niecības atzīšanas, mūsu slāpēm pēc Viņa žēlastības un sirsnīgas pateicības par to, kas tiešām tika darīts mūsu labā. Un ja mēs to visu aptversim, tad mūsu atsaukšanās būs patiesi spēcīga. Kā vainas izpirkšanas upuris ietvēra vispirms upuri par grēku un tad dedzināmo upuri (ar tā vēltījuma domu), tā arī mūsu izmisums noved mūs pie pašaizliedzīgas dievbijības (3. Moz. 5:7). Es neredzu nepieciešamību izklāstīt pašaizliedzīgas dievbijības būtību, jo dziļi sirdī jūs zināt, kā ir jādzīvo: kas ikdienā jālasa, nauda, kas neuzkrītoši jāziedo; kam būtu jāpiezvana, kāda neatlaidīga doma ir jāizmet no galvas ... No kā jums sevi jāattīra, par ko jāliecina, kādi derīgi ieradumi ir jāizveido, no kā jāatsakās un kas ir jāpieņem. Mūsu izmisīgā stāvokļa apzināšanās māca mūs, ka jāiet uz priekšu un pilnīgi dabiski jādara visas šīs lietas. Kam daudz piedots, tas arī mīlēs vairāk (Lk. 7:41-50). Šī Kunga mini-līdzība it nemaz nemāca, ka narkomāni, laupītāji, slepkavas iemīlēs Viņu vairāk nekā jūs vai es. Tā māca, ka cilvēkam *apzinoties* savu grēku smagumu, viņa mīlestība pret Kungu pieaug. Pārāk bieži ir tā, ka mēs Viņam kalpojam, jo to mums liek darīt mūsu sirdsapziņa; un tomēr kalpošana, ko Viņš no mums sagaida, pat šīs sievietes, kuras grēki tika piedoti, neprātīgā kalpošana ar šo dārgo svaidāmo eļļu, ir kalpošana, kas nāk vienkārši no *mīlestības* pret Viņu. Un šī visaptverošā, pāri malām plūstošā mīlestība nāks tikai patiesi apzinoties

mūsu izmisīgo stāvokli. Mūsu izmisīgā stāvokļa apjaušmā mēs atzīsim mūsu Kungu, mēs aptversim Viņa labestību un neizmērojamo žēlastību, kas ir pati *Viņa būtība*: "...un jūs sajūtīsiet riebumu paši pret sevi par visu to ļaunumu, ko jūs esat darījuši. Tad jūs arī atzīsiet, ka Es esmu Tas Kungs, jo Es esmu jums tā darījis Sava Vārda dēļ un ne saskaņā ar jūsu ļaunajiem ceļiem un jūs netiklajiem darbiem" (Ecēh. 20:43,44).

"Ja mēs paši sevi pārbaudītu ..."

Pat taisnajam ir jāapzinās savs grēcīgums, ja viņš patiesi aptver Dieva būtības pilnību. Mozum bija jātūp klints spraugā (t.i., paslēptuvē), kur slēpsies arī necienīgie (2. Moz. 33:22 = Jes. 2:21), un viņš varēja redzēt tikai Dieva muguru, bet ne seju. Bet tā ir Dieva attieksme pret tiem, kurus Viņš atraida (Jer. 18:17). Un tikai tāda stāvoklī Mozus varēja ieraudzīt Dieva slavas izpausmi.

Šis pārdomas sasniedz kulmināciju Pāvila komentāros par maizes laušanu. Viņš pamudina mūs uz dziļu pašanalīzi, jo maizes laušana ir nākamās tiesas priekšnojautā. Mēs ēdam un dzeram vai nu svētībai un pieņemšanai, vai nosodījumam (1. Kor. 10:16; 11:29). Kad ticīgie *sapulcējās kopā* kā draudze Kunga simbolu priekšā (1. Kor. 11:17-20,33), viņi *sapulcējās* it kā tiesai Viņa priekšā, jo tad arī mums nāksies nostāties Viņa priekšā. Patiesībā, grieķu izteiciens, kas tulkots "savienošanās ar Viņu" 2. Tes. 2:1 citviet tiek lietots tikai Ebr. 10:25 attiecībā uz mūsu pulcēšanos kopā, Kristu pieminot. Pastāvēja zināma riska pakāpe, kad viņi *sapulcējās* simbolu priekšā, ka viņi *sapulcēsies* nosodījumam (1. Kor. 11:34). Mums ir jāizšķir mūsu Kunga Jēzus Kristus miesa un jāieskatās pašiem sevī (1. Kor. 11:29,31 oriģinālā tie paši vārdi). Mūsu pārdomām par Viņu jāļauj atspoguļoties pārdomās par sevi; un tas, cik dziļi mēs ieskatīsimies Viņā un pārdomāsim to, rādīs mūsu personīgās pašanalīzes dziļuma pakāpi. No šejienes izriet sakarība starp maizes laušanu un pašanalīzi. Un ja caur šo pašanalīzi mēs nosodām sevi, mēs netiksim notiesāti. Mums pašiem sev ir godīgi jāpasaka, ka mēs neesam cienīgi kalpi (Lk. 18:10), pilnīgi apzinoties, ka nederīgs kalps ir tas, kas tiks nodots tiesāšanai (Mt. 25:30). Ja mēs nonāksim līdz mūsu absolūtās garīgās nabadzības atzišanai, saprotot, ka mēs neesam piedošanas vērti, ka esam nodevuši Kunga mīlestību, ja mēs paši sevi nosodīsim, tad mums nenāksies iziet cauri šim procesam vēlreiz, Kungam Jēzum atgriežoties. Ja tomēr to

neizdarīsim, tad, kā saka Pāvils, dzersim paši sevis nosodišanas kausu pēdējā dienā. Tas ir spēcīgs un baismīgs arguments. Tādam *jābūt* – nevis vajadzētu būt – mūsu pašanalīzes un izmisuma apziņas līmenim. Ja mēs tā apzināmies savu izmisumu tagad, mēs netiksim notiesāti. Mūsu izmisuma apzināšanās un apjaušana ir tik daudzu kristadelfiešu problēmu atslēga: garīgās dzīves vienvēidības un garlaicības, partneru attiecību, attiecību eklēzijas iekšienē, lepņības, kritiska nepateicības gara, sirsnīgas uzslavas trūkuma, atturības liecināšanā. Patiesa personīgā izmisuma apzināšanās izstums visas savstarpējās domstarpības. Atcerieties, kā desmit spītāļīgie pulcējās kopā, jūdi un samarieši, kuru domstarpībām vairs nebija nekādas nozīmes kopīgā izmisuma apziņā (Lk. 17:12). Dziļā pazemībā mēs ar nevēlētu ticību varam gaidīt savas taisnošanas dienu austam, kalpojot patiesā mīlestībā, nemekļojot kašķi ar brāļiem, ar pateicību piedaloties kopā ar viņiem maizes laušanā, neaizmirstot, *kā* mēs tapām šķīstīti no mūsu iepriekšējiem grēkiem (salīdz. ar 2. Pēt. 1:9 – nepārprotama atsaucē uz deviņiem nepateicīgajiem no spītāļīgajiem, kas bija aizmirsuši savas šķīstīšanas brīnumu). Ja mēs atcerēsimies, kā bijām šķīstīti, tad mūs pārpildīs tikums, atziņa, atturība, savaldība, brālīga labsirdība, pacietība, dāsnums, kas sasniegs augstāko pakāpi patiesā mīlestībā (tā Pētera loģika ir izsekojama 2. Pēt. 1:5-9). Jo mūsu izmisums, Kunga Jēzus krusts, Tēva piedošanas patiesums – viss tas vienmēr *mājos* mūsu pateicīgajās un pazemīgajās dvēselēs.

2.13 UZTICĪBA: BRĪDINĀJUMS

Iepriekšējās nodaļās mēs runājām par to, ka mums ir jābūt dāsniem, jāvairās no mantkārbas, jākalpo Dievam bez atlīdzības, atdodot sirdi un dzīvi bez ierunām, lai Viņa Patiesība kļūtu par mūsu dzīves augstāko, visaptverošo motivāciju. Tā tas patiesi ir, un tas loģiski izriet no tā, ka Kungs mūs ir iemīlējis līdz pēdējam, atdodot Sevi mūsu labā. Bet ir jāieskanas arī brīdinājumam. Tiesas dienā atraidītajiem, kuriem praktiski nekā nav, tiks atņemtas arī tas, kas tiem ir (Lk. 19:26). Patiesībā tas nozīmē, ka tā garīguma, kas, kā likās, viņiem ir, vai arī viņi domāja, ka viņiem ir, viņiem nekad nav bijis un pat iedomas par to tiks viņiem atņemtas. Var likties, ka mēs esam garīgi, kad patiesībā tā nemaz nav. Es to rakstu tādēļ, ka man ir bijis ļoti daudz draugu Kungā, kas kādu laiku likās tik dedzīgi un uzticīgi, bet tagad viņi ar mums vairs nebiedrojas un paši atzīst, ka viņu uzticība un darbs

Kungam īstenībā nenāca no patiesa garīguma. Sekojošie piemēri parāda, kā mēs varam likties garīgi, mēs varam rīkoties pareizi, labu motīvu mudināti, bet dziļi dvēselē mēs it nemaz neesam garīgi cilvēki.

Mīlestība

- Mēs varam iedomāties, ka mēs kalpojam Kungam pāri visam tam, kas no mums tiek prasīts, kaut gan īstenībā nekas tamlīdzīgs nenotiek. Mēs varam ziedot Kunga darba labā, kad faktiski mēs tikai esam apgājuši Dieva baušļu dziļāko būtību būt dāsnam un izrādīt patiesu mīlestību (Mt. 15:5,6). Jūdi gavēja dienās, kad bauslība neprasīja no viņiem gavēni, bet Dieva acīs viņi to darīja paši sev, lai balstītu savu garīgo patmīlību, nevis ievērojot Dieva noteikto gavēni (Cah. 7:15,16). Jo aktīvāki mēs esam kopienā, jo vairāk mūsu iztēlē mēs darām Kunga darbu – jo skaudrāk jāskan brīdinājumam. Pēteris runā par nepieciešamību parādīt viesmīlību *bez kurnēšanas* (1. Pēt. 4:9). Viņš paredzēja, ka brālīga mīlestība var tikt pausta ārēji, bet ar iekšēju nepatiku, ka mums *jāizrāda* tāda mīlestība.
- Iespējams, ka 1. Kor. 13 ir dotā principa visskaidrākais izklāsts. Mēs varam mirt par mūsu ticību, atdot sevi visu dienu dienā; patiesi, patiesi ticēt, bet ja tam pamatā nav mīlestības, tas *neko* nenožīmē. 1. Kor. 13 ir biedinoša nodaļa, ja to tā saprot. “Mīlestība” nav tikai siltas jūtas pret dažiem mūsu brāļiem. Tā vispirms ir patiesa un karsta, visaptveroša un pāri plūstoša *mīlestība* pret Tēvu un Viņa Dēlu (kas neizbēgami izliesies mīlestībā pret mūsu brāļiem).
- Kungs apzinājās, ka ir viegli izrādīt miera un mīlestības jūtas pret brāļiem, patiesībā tās nemaz neizjūtot. Sarunājoties ar saviem mācekļiem, Kungs Jēzus izstāstīja nelielu līdzību, kurā Viņš salīdzināja sāls turēšanu sevī ar miera turēšanu brāļu starpā (Mk. 9: 38-40;49,50). Viņš brīdināja, ka sāls, kas zaudējusi sāļumu, izskatās tikpat laba, kā laba sāls, bet tāda sāls ir *nekam nederīga* vielas kaudzīte. Protams, ka Viņš domāja: ‘Jūs varat domāt, ka jums ir mīlestība pret jūsu brāļiem, kad patiesībā tās nemaz nav. Un, ja tas ir tā, tad jūs neesat nekas, tikai vielas kaudzīte.’ Ne par velti Viņš atgādināja, ka jebkuram upurim ir jāpievieno laba sāls. Jēga ir tajā, ka mūsu dievbijībai un upuriem nav nozīmes, ja tajos trūkst *īstas* sāls – patiesas mīlestības pret mūsu brāļiem un māsām Kristū. Tas ir tieši tas, ko māca 1. Kor. 13. Mīlestība ir dziļas jūtas, kas

izpaužas dzīves sīkumos, bet ne gadījuma varonībā (piem.), atdodot savu miesu par dedzināmo upuri.

- Jaunajā Derībā atkārtoti sastopams brīdinājums, ka ir ļoti viegli sev iegaltot, ka tu esi 'mīlošs', lai gan patiesībā tā nemaz nav. "Jūsu mīlestība lai ir neliekuļota" (Rom. 12:9). Tas, ka Pāvils apzinājās sevi "neviltotā mīlestībā" esam (2. Kor. 6:6), liecināja par to, ka viņš ir patiesi apustulis. Jēkabs (3:17) runā par patiesu garīgumu, kas sevī ietver lēnprātību, pacietību, labestību, utt. "bez liekulības" (neviltotu). Patiesa atbilde uz Evāņģēlija mācības aicinājumu izpaudīsies "neliekuļotā brāļu mīlestībā" (1. Pēt. 1:22). Senā Izraēla cieta neveiksmi tajā, ka "viņi ir mīļīgi ar savu muti, bet viņu sirdis dzenas pēc mantas" (Ecēh. 33:31). Tas šeit ir spēcīgi uzsvērts. Tas palīdz izskaidrot, kāpēc sevī un citos var novērot izteiktu mīlestības nozīmes pasvīturošanu, kas vienlaicīgi pauž naidpilnu attieksmi. Es domāju, ka visi, kam ir dzīves pieredze eklēsiņā, atcerēsies sarunas, kurās tiek aizstāvēta 'mīlestība', vai kritizēta 'nemīloša uzvedība' tādiem vārdiem, kuros *dveš* rūgtums un nicinājums!
- Jūtas, kas mūs pārņem, kad domājam par Kunga ciešanām krustā, var būt vēl viens piemērs, kad mūsu apgarotība nav patiesa. To 11 pieaugušu vīriešu aina, kas sēro un apraud sava Kunga zaudējumu, liek man domāt, ka 'viņi patiesi bija atsaucīgi cilvēki, paskatieties, kā viņi mīlēja Viņu ...'. Bet tad Kungs parādās viņiem un pārmet tiem *cietsirdību* un neticību Viņa vārdiem (Mk. 16:10,14). Viņa pārmetumi, droši vien, patiesi sāpināja viņus, jo viņi, neapšaubāmi, bija pārliecināti, ka cietsirdībā pret Viņu jau nu viņus nekādi nevarēja vainot.

Upuris

- Izraēliešu eklēsiņa cieta nožēlojamu neveiksmi šajā jomā. Ārīšķīgi viņi pildīja garīgo darbu, taču viņiem trūka iekšēja garīguma, kas ir tik vitāli nepieciešams. Viņi godināja Dievu ar lūpām, taču viņu sirdis bija tālu no Dieva. Viņi glabāja Viņa baušļus, bet izjauca to nodomus, neļaujot tiem iedarboties uz viņu iekšējo būtību (Mk. 7:6-9). Viņi stingri sargāja Viņa Derības Vārda izrunu; bet faktiski viņi aizmirsa Viņa Vārdu (Jer. 23:27). Līdzīga situācija bija ar templi: jūdi to ļoti mīlēja, sargāja kā savu acuraugu, bet faktiski viņi apgānīja visu, kam tas bija domāts. Kad pagāni sagrāva un apgānīja templi, tas bija tikai ārējais atspoguļojums

tam, ko principā bija pastrādājuši jūdi; un pagānu iebrukumam, neapšaubāmi, bija jākalpo par mācību Izraēlam. Stefāns norādīja ar Vecās Derības citātu palīdzību, ka Izraēla kalpošana Dievam bijusi veltīga, tāpēc ka vienlaicīgi viņi pielūdza savus elkus: “Vai tu, Izraēla nams, šinīs četrdesmit gados tuksnesī Man *esi atnesis* dzīvnieku un citus upurus? Jūs esat nesuši Moloha telti un sava dieva Romfana zvaigzni” (Ap.d. 7:42,43). Tas bija retorisks jautājums. Viņi pienesa upurus, bet faktiski viņi to nedarīja. Kāda ir atšķirība starp “nokautiem dzīvniekiem” un “upuriem”? Vai tad upuri nav vienkārši nokauti dzīvnieki? Būtībā, viņu pienestie dzīvnieki bija tikai nokauti dzīvnieki, nekas vairāk, tie nebija īsti upuri. “Kaut viņi arī daudz lopu kauj upuriem un ēd viņu gaļu, Tas Kungs tomēr netur labu prātu uz viņiem” (Hoz. 8:13). Līdzīgi mēs varam tērties uzticībā un tēlot upuru pieņemšanu, kaut patiesībā tas itin neko nenozīmē. Kā Pēteris, mēs varam degt vēlmē dziļi izjust krusta nozīmi (Jņ. 13:36: “Kungs, kurp Tu ej?”), kaut patiesībā to nedarām (Jņ. 16:5: “neviens jūsu starpā Man nejautā: kurp Tu ej?”). Es nevaru šeit nepasvītrot, ka tik bieži ir bijusi uzsvērtā nepieciešamība ‘apmeklēt sapulces’, ‘piedalīties maizes laušanā’ kā *rituālos pašos par sevi*, ka jaunajai Izraēlai var draudēt senās Izraēlas liktenis: ārēja rituālu ievērošana virspusējā līmenī, neiedziļinoties būtībā. Starp mums ir daudz brāļu un māsu, kuriem ir grūti apmeklēt sapulces un kontaktēties ar citiem, kaut gan viņi patiesi tic un pauž savu garīgumu daudz privātākā līmenī. Viņu publisko sapulču apmeklēšana var būt minimāla. Tomēr nenorakstīsim tos kā garīgi zemākus par citiem, kas varbūt sociālu iemeslu dēļ, taisnību sakot, gozējas kristadelfiešu sapulces sociālajā gaisotnē. Un centīsimies būt *sevišķi* uzmanīgi savā attieksmē pret Kunga piemiņas sapulcēm. Ticīgie Korintā izpildīja pavēli par maizes laušanu pastāvīgi; taču viņiem bija teikts, ka garīgajā plāksnē viņi to nemaz nav darījuši: “Kad jūs sanākat kopā, tad nav iespējams turēt Tā Kunga mielastu” (1. Kor. 11:20), kaut gan ārēji tieši to viņi darīja. Izraēls ievēroja Pashā visus tuksnesī dzīvošanas gadus, varētu iedomāties – bet viņi nekad neatcerējās dienu, kurā Dievs viņus izveda no Ēģiptes (Ps. 78:42). Tomēr, ja Izraēls neatcerējās Dievu, Viņš atcerējās viņus, parādot viņiem žēlastību (Ps. 106:7,45).

Grēku nožēla

Grēku nožēla ir vēl viens piemērs. Kungs nolādēja vīģeskoku (salīdz. ar Izraēlu), tāpēc ka tam bija tikai lapas, virspusēja grēku nožēla un garīgi augļi, bet patiesībā tajā nebija pat pirmo īsta augļa pazīmju pēc rūpīgas apskates. Agrāk likās, ka Izraēls nes augļus, bet īstenībā no tiem nebija ne vēsts (Hoz. 10:1). Cilvēks līdzībā uzbūvēja savu garīgo namu, bet patiesībā viņš nesasniedza patieso iekšējo paklausības līmeni Dieva vārdam; un tā tas nožēlojami, kaunpilni sagruva tiesas dienā. Grēka nopietnība tiek nonivelēta mūsu dzīvēs (kā tas notiek arī mūsu kopienā), līdz grēku nožēla sāk asociēties ar neskaidriem sirdsapziņas pārmetumu uzplaiksnījumiem. Tā atkal bija senās Izraēlas problēma. “Viņi neatgriežas pie Visaugstākā” (Hoz. 7:16), viņiem bija atgriešanās nepieciešamības, nožēlas sajūta, bet tā nebija patiesa grēku nožēla; “kad viņai to sludina (atgriešanos), tad neviena sirds neceļas šiem vārdiem preti” (Hoz. 11:7) tā kā to prasa patiesa grēku nožēla. “Jūda nav pie Manis atgriezies no visas sirds, bet tikai liekuļodama!” (Jer. 3:10). Viņi tiešām griezās pie Jahves, bet ne ar sirdi. Izraēls līksmoja Jāņa mācības gaismā – un viņš mācīja nožēlot grēkus. Viņi domāja, ka ir nožēlojuši grēkus. Taču Dievs apraksta Jāni kā sērojošu, bet viņi nesēroja kopā ar viņu, atsaucoties uz viņa sērām (Lk. 7:32). Viņi priecājās par grēku nožēlas ideju, bet līdz patiesai grēku nožēlai nenonāca. Jūdas grēku nožēla nereti tiek norakstīta kā domu gājiena maiņa, bet es domāju, ka *morālajā* ziņā viņš patiesi nožēloja (tā kā mēs lietojam šo vārdu šodien) padarīto, taču nožēla bija tikai virspusēja – un tādēļ tā nebija pieņemama (Mt. 27:3). Tajā pat laikā Pēteris izgāja cauri *patiesai* grēku nožēlai, būtībā par to pašu grēku. Jūdiem, kas bija palikuši zemē tūlīt pēc Babilonijas iebrukuma, bija vainas apziņa; apziņa, ka viņi ir grēcinieki un cieš par saviem grēkiem, bet viņi bija jāmudina patiesi *nožēlot grēkus*: “Jūs sakāt: mūsu pārkāpumi un grēki smagi guļ uz mums, ar tiem mēs ejam bojā. Kā tad mēs varētu dzīvot? Saki tiem ... Man nav prieka par bezdievja nāvi, bet gan par to, ka bezdievis atgriežas no sava ļaunā ceļa un dzīvo. Atgriezieties, jel atgriezieties no saviem ļauniem ceļiem! Kāpēc tu gribi mirt, Israēla nams?” (Ecēh. 33:10,11). Kā daudzi ieslodzītie, daudzi kristadelfieši, kā es, tie izjuta vēlmi iet pie Kunga, apzinājās savas kļūdas, bet tiem trūka reāla nodomu spēka, lai nopietni nožēlotu grēkus.

- Praviešu un taisno Jūdas ķēniņu reformas sniedz papildu piemērus. Asa un Jošafāts darīja to, kas taisns Dieva acīs, bet augstieņu svētīnās

nenozuda (1. Kĕn. 15:14 salīdz. ar 2. Laiku 14:5; 17:6 salīdz. ar 20:33). Mēs lasām par to, kā Izraēla zeme tika atfīrta no Baaliem un citiem elkiem, bet pēc ļoti īsa laika sprīža mēs lasām, ka atkal vajadzīga tīrīšana. Hiskija, Manase un Hozeja katrs veica nozīmīgus atfīršanas darbus 80 gadu garumā. Jeremija tādēļ nosodīja jūdus, kas dzīvoja Hozejas reformu laikā par to, ka viņi *nezināja* Dievu sirdī. Asa savāca visus zelta un sudraba traukus atpakaļ templī, bet pēc tam izmantoja tos valsts politisko interešu sasniegšanai. Viņš *ārišķīgi* izturējās tā, it kā tā būtu Dievam piederoša bagātība, bet faktiski izmantoja to kā savu īpašumu (1. Kĕn. 15:18,15). Daudziem rietumu kristadelfiešiem piemīt tāda pat tendence. Mums arī ir jājautā sev, vai mūsu garīgums nav vienkārši pūļa mentalitātes produkts; kā pūlis reiz kļiedza: “Ozianna, Dāvida Dēlam!” un dažas dienas vēlāk viņi gribēja, lai atlaiž Jēzu Barabas vietā, bet pagāja tikai dažas kūdīšanas minūtes un pūlis jau kļiedza, lai Dieva Dēlu sit krustā. Dzīve eklēsijā, Bībeles skolas, maizes laušana ... neizbēgami, ka šai gaisotnē veidojas pūļa mentalitāte. Dievbijības jūtas uzvirto mūsos kā kopienā, kā auditorijā, kad mēs klausāmies, slavinām un pielūdzam Dievu visi kopā. Taču *patiesais* garīgums ir daudz dziļāks. Mums ir nopietni jājautā sev, vai mūsu garīgums, mūsu dievbijība nav *tikai* šo sapulču izraisīti?

Lūgšana

-Iespējams, ka lūgšana ir tā joma, kur visvieglāk izpaužas tikai virspusējs garīgums, kad tālu līdz patiesai ticībai, patiesai neatlaidībai lūgšanā, patiesai cīņai ar Dievu lūgšanā. Elija “lūgdams lūdza” (Jĕk. 5:17), norāda uz to, ka Gars atšķir lūgšanu un patiesu lūgšanu. “Klausī, Dievs, manu balsi, kad es žēlojos” (Ps. 64:2), šķiet, runā par to pašu: pastāv patiesa lūdzoša balss un ārišķīga lūgšanas forma. Vārdu formas, kuras mēs lietojam, ārējais ietērs, aizsedz *patieso*; patiesos gara vaidus, kurus Dievs uzskata par īstu lūgšanu. Tieksmei vairot vārdus lūgšanā, kuros nav jūtama iekšējā kvēle, iespējams, var rast atbildi Kunga mācībā par ticību sinepju sēkliņas lielumā, kas spēj lielas lietas (Lk. 17:6). Viņa vārdi skaidri norāda, ka *patiesa ticība* var darīt brīnumus, neprasot liekvārdības izpušķojuma.

-Īsi pirms pēdējās kaujas ar filistiešiem “Sauls jautāja To Kungu, bet Tas Kungs viņam neatbildēja” (1. Sam. 28:6), tāpēc viņš griezās pie burves. Taču

Dieva gala vārdā par Saulu teikts, ka Viņš sodījis Saulu tāpēc, ka “viņš bija griezieš pie mirušo garu izsaucejas ... bet nebija jautājis To Kungu” (1. Laiku 10:13,14). Būtība ir tajā, ka lai gan Sauls vērsās pie Tā Kunga un jautāja, viņš neielika sirdi lūgšanā, kas bija virspusēja, un tādēļ Dievs to vispār neuzskatīja par notikušu. Un mums ir jājautā sev, cik lielā mērā mūsu lūgšanas un Dieva vārda studēšana Dieva acīs ir tikai virspusējas. Dabiskā Izraēla problēma bija tieši šajā apstākļi. “Viņi arī nepiesauc Mani no sirds, bet vaimanā un kauc, izstiepušies savās guļasvietās” (Hoz. 7:14). “Mana tauta ir piekususi, lai atgrieztos pie Manis, un, kad viņai to sludina, tad neviena sirds neceļas šiem vārdiem pretī” (Hoz. 11:7).

-Jēk. 4:2,3 ir skaidri pateikts: daži lūdz un nesaņem, tāpēc ka faktiski viņi nemaz nelūdz. Viņi spēlējas ar lūgšanas iespējamo spēku, lai izmantotu to savā labā. Vecās Derības Izraēla gavēja, bet tikai paši sev, ne Dievam (Cah. 7:5,6)

Ticība

-Un to pašu var teikt arī par ticību. Ticība var izvērsties par neskaidru cerību uz kaut ko labāku “drošas pārliecības”, neredzamā redzēšanas vietā. Pāvila vārdi par “neliekuļotu ticību” (1. Tim. 1:5; 2. Tim. 1:5) kā personiskās un eklēsiķas dzīves mērķi liek domāt, ka viņš saskatīja kārdinājumu ticības tēlojumā, atdarināšanā. Daudzi jūdi ticēja Kristum (Jņ. 8:30), bet Viņš pārmeta viņiem, ka viņi nav “patiesi” Viņa mācekļi, jo viņiem nebija brīvības, ko dod neviltota Patiesības pieņemšana, viņi nebija īsteni Ābrahāma bērni, bet vēl joprojām dzīvoja grēkā, nebija spējīgi klausīties Viņa vārdos, pasīvi meklējot Viņu nokaut (Jņ. 8:33-44). Taču visi šie kritiskie vārdi bija vērsti pret tiem, kas, pēc Bībeles vārdiem, “bija sākuši ticēt Viņam” (Jņ. 8:31). It kā Gars gribētu mums parādīt, ka ticība Kristum var būt tikai virspusēja. Viņš saka, ka viņi ir Ābrahāma dzimums (Jņ. 8:37,56), bet gandrīz tai pašā elpas vilcienā Viņš noliedz to garīgumu (Jņ.8:39). Kungs runāja par to, ka pat kriptatīna patiesas ticības, līdzīga sinepju sēkliņai, var veikt ļoti daudz (Mk. 11:23,24) – it kā Viņš atzītu, ka pastāv pseidotīcība un patiesa ticība.

-Galma vīrs ticēja Jēzus vārdiem. Bet tikai tad, kad viņa dēls atveseļojās, viņš kļuva *patiesi* ticīgs (Jņ. 4:50 salīdz. ar 54).

-Kunga netiklais kalps tiesas dienā tiks nošķirts – atsedzot viņa īsto seju – un tad saņems algu, kas viņam pienākas līdz ar (citiem) liekuļiem (Mt. 24:41). Gandrīz tos pašus vārdus Kungs lietoja Savas kalpošanas sākuma posmā, tikai sakot, ka šāds kalps saņems algu līdz ar *neticīgiem* (Lk. 12:46). Atraidītie kalpi, kas šķietami ticēja, bet faktiski tikai tēloja ticīgos, patiesībā ir neticīgi. Viņu ticība ir tikpat liela kā neticīgajai pasaulei, kaut gan viņi domā, ka tic un kalpo Kungam.

Pazemība

-“Lepnība, kas tērpjas pazemībā” – izsaka visu. Mēs varam izskatīties pazemīgi, bet to darot faktiski paust savu lepnību. Citviet jau tika minēts, ka brālis var atteikt māšai, kas slavē viņu par sagatavoto Bībeles lasījumu sapulcē: “Nu, tas jau nav nekas liels patiesībā”. Bet ja cita māsa saka: “Man šķiet, ka jūsu Bībeles lasījums patiesībā nav necik labs”; kā viņš reaģē? Vai viņš bija *paties*, pazemīgos vārdus teikdams? Ahass ir viens no daudziem šāda veida mēlīgas pazemības piemēriem Bībelē. Viņš atteicās lūgt zīmi Jahvem, kad viņam piedāvāja to darīt, lai neliktos līdzīgs atkritušajam Izraēlam tuksnesī un nekārdinātu Jahvi (Jes. 7:12 salīdz. ar 5. Moz. 6:16). Bet faktiski tā bija Dieva “kaitināšana”, un viņam tika dota zīme par viņa nosodišanu (Jes. 7:12,13).

Bībeles lasīšana

-Mūsu Bībeles lasīšana ļoti viegli var kļūt par virspusēju acu slīdēšanu pāri vārdiem, nemaz neļaujot to patiesajai nozīmei nokļūt līdz mūsu apziņai. Filips to apzinājās, kad viņš jautāja galminiekam: “Vai tu arī saproti, ko tu lasi?” (Ap.d. 8:30): *ginoskeis ha anaginoskeis?* ‘Vai tu patiešām saproti, uz savu dzīves pieredzi balstoties, ko tu lasi?’ Jēk. 1:22 skaidri norāda, cik vienkārši ir klausīties vārdu un *maldināt* sevi, ka klausīšanās process pats par sevi mūs attaisno. Bet ja mēs neesam vārda darītāji, mēs tikai šķietami kalpojam Dievam (*maldinot* savu sirdi), “tā kalpošana ir velta” (Jēk. 1:26). Mēs esam aicināti saskatīt līdzību starp Dieva vārda klausīšanos un šķietamu dievbijību.

-Laba augsne tiek raksturota ar vārda saprašanu (Mt.), pieņemšanu (Mk.) un saglabāšanu (Lk.). Mēs dzirdam Bībeles skaidrojumus un tai brīdī *saprotam*

prāta līmenī. Bet tā vēl nav patiesa saprašana; jo ja mēs patiesi apzināmies Bībeles mācību, mēs to uzņemam dziļi sevī un tās saprašana atspoguļojas mūsu tālākajā rīcībā.

-Ebreju vārds, kuru mēs tulkojam kā 'dzirdēt', nozīmē arī 'paklausīt' (1. Moz. 22:18; 2. Moz. 19:5; 5. Moz. 30:8,20; Ps. 95:7). Mēs varam klausīties Dieva vārdos un nesekot tiem. Bet ja mēs *patiesi* klausāmies tajos, kā tas ir paredzēts, mēs arī sekosim tiem. Ja mēs patiesi ticam, ka Dieva vārds ir Viņa balss, kas personīgi mūs uzrunā (sk. 1.5.nodarbību), tad jau dzirdot to, mēs tai pakļaujamies. Vēstījums pats par sevi, ja mēs to pareizi, nevis virspusēji, sadzirdam, spiež darboties. Mēs varam *jūsmot* par Dieva likumu zināšanu un katru dienu Viņu pielūgt un vienlaicīgi atteikties no Viņa un Viņa likumiem; bet būdami patiesi paklausīgi Viņam, mēs *jūsmosim* par Viņa likumiem (Jes. 58:2 salīdz. ar 14). Mums piemīt tendence mīlēt un jūsmot par Dieva likumu tikai virspusēji.

Amoss (5:18) un Maleahija (3:1,2) brīdina, ka vienkāršas vēlēšanās pēc Kunga atnākšanas ir par maz; jo uz ko gan mēs varam cerēt, ja mēs nejutām *patiesu* mīlestību Viņa gaidās? Mēs varam pēīt pravietojumus, bet negaidīt Viņa atnākšanu ar patiesu mīlestību, kas liktu mums nopietni gatavoties šai dienai. Tieši tāpēc Kungs noslēdz Savas atgriešanās zīmju uzskaitījumu ar dažām atvēsinošām līdzībām attiecībā uz personīgas modrības nepieciešamību. It kā Viņš paredzētu vairākas ticīgo paaudzes cenšamies rūpīgi interpretēt Viņa vārdus, samērojot tos ar pasaules attīstības tendencēm ... un tomēr nesaskatot būtiskāko: ka mums ir jābūt modriem un jāgatavojas Viņa atnākšanai, lai kad tā arī mūs sasniegtu. Nosaucis tik daudz Savas drīzās atnākšanas pazīmju, Kungs pēc tam saka, ka Viņa atnākšana ticīgajiem būs negaidīta (Mt. 24:36,44). Viņš neteica, 'Vienalga jūs nespēsīt pareizi saprast to, ko Es jums saku'. Drīzāk Viņš ar to domāja: 'Lielākā vai mazākā mērā jūs jutīsiet, ka Mana atnākšana tuvojas, taču tik un tā *patiesībā* tā būs satricecoši negaidīta, ja jūs tai negatavosities. Ir nepieciešama jūsu personības maiņa un sevis vērošana; pretējā gadījumā visas pareizas pravietiskās interpretācijas būs veltīgas'.

-Dievs paredzēja, ka tie, kuru priekšā Ecēhiēls pravietos, nedzirdēs viņa vārdus (Ecēh. 3:11). Un tomēr viņi nāca un sēdēja viņa priekšā, vēlēdamies

dzirdēt Dieva vārdu (Ecēh. 33:30-32). Viņi vēlējās dzirdēt, viņi dzirdēja, taču patiesībā viņi to nesadzirdēja.

Vadmotīvi

Bībeles aprakstu veids dažkārt attēlo kā notikušu vai vārdos izteiktu to, kas bija faktiski personas iekšējā motivācija nevis (piem.) to, kas izskanēja vārdos. Tā, kad divas netiklas sievas stāvēja Salamana priekšā un viena no viņām teica “Lai tas nav nedz man, nedz arī viņai; pārcērtiet to” (1. Ķēn. 3:26) – šie vārdi drīzāk attēloja viņas iekšējo attieksmi, kā Gars to redzēja, nevis viņas teikto burtiski. Bet viņas iekšējās domas tika ņemtas vērā, it kā tās būtu izteiktas vārdos (uzmanīgi pārļausot un pārdomājot, tas liekas visticamākais izskaidrojums). Jūdi, kas vēl bija atlikuši zemē pēc Babilonijas iebrukuma, lūdza pravieti Jeremiju, lai tas pateiktu viņiem Dieva vārdus: “Vai nu tas mums patīk, vai nepatīk, mēs klausīsim Tā Kunga, mūsu Dieva balsij” (Jer. 42:5,6). Bet pēc tam, kad viņi dzirdēja viņiem teiktos vārdus, viņu atbilde bija: “Tiem vārdiem, ko tu mums runāji Tā Kunga vārdā, mēs negribam klausīt! Mēs izpildīsim savu solījumu, ko esam devuši...” (Jer. 44:16,17). Viņu šķietamā dedzība Bībeles studēšanā izrādījās velta, kad rezultāts izrādījās viņiem nepiemērots (un no tā mums būs mācīties). Bet es šaubos, vai viņi patiešām izteica vārdus: “Mēs izpildīsim *savu* solījumu, ko esam devuši”. Varbūt, bet, iespējams, ka tas skanēja kā *Dieva* vārdu noraidījums, tāpēc arī minētie vārdi tika pierakstīti. Tāda pieceja Rakstiem pirmajā acu uzmetienā var likties dīvaina, bet, kad mēs pārejam pie Evāņģēlija pierakstiem, šādas piecejas patiesīgums apstiprinās. Dažādu pierakstu salīdzināšana parāda, ka Kunga un to cilvēku teiktie vārdi, pie kuriem Viņš vēršas, nedaudz atšķiras dažādos Evāņģēlijos. Un šīs atšķirības nav vienmēr savienojamas, ja mums jātic, ka šie vārdi patiesi izskanēja un tika pierakstīti vārds vārdā. Protams, ka šajos gadījumos Gars pieraksta teiktā *būtību*, nolasot cilvēku domas un pārstāstot tās no dievišķā redzes viedokļa. Skaidrs, ka ir citas vietas, kur teiktais pierakstīts no cilvēciskā redzes viedokļa, ar burtisku precizitāti. No tā izriet, ka mums ir jācenšas saskatīt mūsu vadmotīvus.

-Līdzīgā veidā Dievs skatījās uz Dāvidu, it kā *viņš* ar *savu* zobenu būtu nogalinājis Ūriju (2. Sam. 12:9); kaut gan Dāvids speciāli pavēlēja Joābam

pamest Ūriju un ļaut amoniešiem viņu nogalināt, lai nepārkāptu bauslības burtu.

-Jūdas ķēniņu pierakstos bieži atkārtojas frāze, kuru, man jāatzīstas, es nespēju pārliecinoši interpretēt: “Viņš darīja to, kas ir taisns Tā Kunga acīs”. Daudzi no tiem, par kuriem tas bija teikts, nebija tik taisni un daži (piem., Usija 2. Laiku 26) tika sodīti par viņu vēlāko atkrišanu. Iespējamie izskaidrojumi varētu būt, ka viņi nožēloja grēkus savas dzīves beigās, kaut arī pieraksti to neatspoguļo; vai ka viņi bija taisni no sākuma; vai arī ka Dievs viņus uzskatīja par tādiem, lai gan viņi nerīkojās, kā vajadzēja. Nevienš no šiem izskaidrojumiem nav pārliecinošs. Un tā, man neatliek nekā cits, kā domāt, ka cilvēks var *darīt* (un, iespējams, ka šo vārdu ir īpaši jāizceļ) to, kas ir taisns Dieva acīs, bet, neskatoties uz to, var tikt nosodīts, jo viņa *sirds* ir tālu no Dieva; ko mēs lasām 1. Kor. 13; Mk. 7:6-9 un citviet Rakstos, kas apskatīti iepriekš. Amacja “darīja to, kas ir taisns Tā Kunga acīs, kaut gan ne tā kā viņa ciltstēvs Dāvids” (2. Ķēn. 14:3), jāsalīdzina ar 2. Laiku 25:2: “Viņš gan darīja to, kas ir taisns Tā Kunga acīs, tomēr ne no visas sirds”. Tātad, darīt kā Dāvids darīja nozīmē darīt no sirds, ar atklātu sirdsapziņu, ko Dāvids tik bieži izpauž Psalmos. Kas attiecas uz Amacju, viņu maldināja tas, ka viņš darīja labus darbus, bet savām būtiskajām attiecībām ar Dievu šī iemesla dēļ nepievērsa uzmanību. Arī mēs varam citu acīs izskatīties kā garīguma iemiesojums, tiktāl, ka paši tam noticam, kaut gan sirdī mēs esam tālu no Dieva. Šī cilvēka dabas īpašība izskaidro, kāpēc vīrietis vai sievietes var sasniegt lielas dievbijības virsotnes, bet pēc tam atgriezti un aiziet no tā visa atpakaļ pasaulīgajā tumsā. Farizeji arī izpildīja visu bauslībā teikto, bet sirdī viņi nekad nepazīna Dievu, un galu galā ņēma un nodeva Viņa Dēlu nāvei. Dievs apspēlē šo faktu, ka viņa acīs gala iznākumā viņi neko neizpildīja: “...pēc viņu darbiem nedarīet; jo tie gan māca, bet paši to *nedara*” (Mt. 23:3). Mums atliek tikai iedomāties šo fanātiķu niknumu. Viņi patiesi *darīja* darbu, kā Dievs atzīmēja, bet Viņam gala iznākumā viņi nedarīja neko.

Īstais mūsu dzīves mērķis Kristū, mūsu piederības kristadelfiešiem, lūgšanu, Bībeles lasīšanas, sapulču apmeklējumu, garīguma – lai kā jūs uz to skatītos – īstais mērķis ir attīstīt raksturu, kas atbilstu dievišķajam ideālam kā Viņa izpausme. Tas nozīmē neļauties, piedot citiem, prast pacelties pāri cita

nodarījumiem, saskatīt labākos nodomus, būt pacietīgiem attiecībā ar vīru, ar suni, ar kaķi, pastāvīgi domās kavēties pie mūsu nesalīdzināmā Kunga Jēzus, mīlēt Dieva vārdu, kā Viņš to mīlēja... lūk, par ko ir runa. Spontānas pašuzpurēšanās, dievbijības uzplaiksnījumi, pilnīga savas dzīves un domu veltīšana "Patiesības" lietai, "kristadelfiešiem" (vai kā mēs to vēlētos formulēt) *vēl neliecina* par patiesu *garīgumu*, par to, ka cilvēks ir veltījis savu dzīvi Kristum. Jaunpievērstajiem bieži ir nepieciešams ilgs laiks, lai to apzinātos, un jo ātrāk mēs pie tā nonāksim, jo labāk. Galu galā Dievu interesē mūsu *sirds* attieksme. Lūk, kāpēc cilvēki var rīkoties identiski, bet tikt novērtēti atšķirīgi. Padomājiet par Kainu un Jonu, kas abi aizgāja no Dieva acīm; kā Peteris tā Jūda noliedza Jēzu; kā Samuēls tā Ēlis nespēja savaldīt savus atkritušos dēlus. Ēlis *pārmeta* saviem dēliem, bet Dieva acīs viņš to nedarīja (1. Sam. 2:24 salīdz. ar 3:13). Viņš teica vārdus teikšanas pēc, bet sirds dziļumos viņš tos nenosodīja.

Nodošanās sludināšanai un mācības aizstāvēšana *ir* mūsu garīguma vitāli svarīga sastāvdaļa; šīs lietas *ir* tā ceļa sastāvdaļa, ko nogāja Tas, kurš gāja pirms mums. Taču, tūlīt pēc kristīšanās jaunkristīto vidū ir vērojama tendence garīgumu reducēt *tikai* uz šiem diviem aspektiem, neredzot citus aspektus, kas raksturo dzīvi Kristū. Pašsavaldīšanās, īsts garīgums, *visaptveroša, pār malām plūstoša* mīlestība naida un vienaldzības priekšā... tam ir jābūt visam pamatā. Patiesības sludināšanas un mācības aizstāvības darbs var itin viegli novērst mūsu uzmanību no šiem pamatprincipiem. Sludināšana *pati par sevi* var pārvērsties mānijā (tas pats attiecināms arī uz ilgstošu lūgšanu); daži pareizticīgās baznīcas agrīnie misionāri aplīpa ar šo slimību, kā arī daži kristadelfieši. Es pazīstu vairākus dedzīgus brāļus, kas pārgāja uz Jehovas liecinieku draudzi un tai līdzīgām ne jau kādu doktrinālu nesaskaņu dēļ, bet vienkārši tāpēc, ka viņiem patika sludināšana. Protams, es nebūt negribu teikt, ka darbs Patiesības labā, sludināšana un ilgstošas lūgšanas būtu nevajadzīgas. Bet tām ir jāizriet no mūsu dievišķā garīguma pārdzīvojuma, nevis maniakālas dziņas, baiļu vai atlīdzības saņemšanas vēlmes rezultātā.

Un ja tomēr tā ir, tad dievišķās patiesības gaisma, kas ir mūsos, beigu beigās tiks uzskatīta par apkārtējās pasaules tumsu (Lk. 11:35). Pievēršanās garīgumam un no sirds nākošs atzinīgs Kunga Jēzus Kristus un Viņa Tēva, kuru Viņa krusts atsedza, novērtējums būs mūsu sekmīga darba pamatā.

2. NODARBĪBA

JAUTĀJUMI PĀRDOMĀM UN APSPRIEŠANAI

1. Nosauciet vienu jomu, kurā jūs apzināties, ka jums ir nepieciešams ‘ņemt krustu’, bet jūs to vēl neesat izdarījuši.
2. Vai jūs varat minēt vēl vienu piemēru, kuru varētu ieslēgt sadaļā ‘Kristadelfiešu krusti’? Nodarbība 2.1.
3. Kāds ir jūsu garīgo ambīciju saraksts?
4. Ja precētam brālim negaidīti uzdāvinātu 2 000 dolāru, kas viņam būtu jādara ar šo naudu un kāpēc?
  - a) Atdot to trūcīgiem brāļiem un māsām
  - b) Ievietot avīzē sludinājumu par Bībeles neklātienes studēšanas kursu
  - c) Izlietot to mājas labiekārtošanai saviem bērniem
  - d) Noguldīt bankā un procentus tērēt Patiesības izplatīšanai
  - e) Uzglabāt to melnajai dienai
  - f) Iztērēt to atpūtai kopā ar ģimeni
  - g) Neviena no augstāk minētajiem, bet ... (jūsu priekšlikums)

Piezīme: Šis jautājums faktiski domāts, lai rosinātu jūsu iztēli

5. Vai mēs varam būt pārāk centīgi, kalpojot Dievam?

3. NODARBĪBA

EKLĒSIJAS DZĪVE

3.1 PRIESTERĪBAS GARS

Atkl. 1:6 lasām, ka būdami Kristū, mēs esam ķēniņ-priesteru tauta, tieši tāpat kā Kristus tagad ir ķēniņ-priesteris Melhisedeka kārtā. Uzmanīgi lasot Vecās Derības rakstus kļūst skaidrs, ka Izraēla nosodījumā lielā mērā vainojamas priesteru pieļautās kļūdas. “Kāds mācītājs, tāda draudze” ir paruna, kuras pamatā ir Vecā Derība. Priesterības trūkumi bija par cēloni izraēliešu tautas atkrišanai no ticības. Mums jābūt gataviem atzīt kaut nelielu līdzību ar seno

Izraēlu. Nav ne mazāko šaubu, ka agrīnā draudze maldu ceļos aizgāja “viltus mācītāju” dēļ, kas ir Vecās Derības viltus priesteru ekvivalents.

Priesterības atbildība

Protams, ka *kaitram* izraēliešiem bija jābūt priesterim; viņiem vajadzēja būt “priesteru ķēniņvalstij”. “Mana miera derība” bija noslēgta kā ar visu Izraēlu (Jes. 54:10), tā arī ar priesterību (Mal. 2:5). Tas pats attiecas arī uz garīgo Izraēlu; “garīgu namu ... svētu priesteru saimi” (1. Pēt. 2:5). Kristīšanas process atgādina, kā priesteri mazgājās un tad sāka dievkalpojumu Izraēla tautai. Kristus ir augstākais priesteris, bet tā kā mēs esam “Viņā”, mēs arī esam līdzdalīgi priesterībā. Pievērsiet uzmanību tam, kā Dievam piederīgā valodā tiek aprakstīti priesteri: “Patiesības likums bija viņa mutē, un nekāda ļaunuma, nedz netaisnības nebija uz viņa lūpām. Mierīgi un ar atklātu sirdi viņš virzījās Man pa priekšu un atgriezta daudzus no grēkiem” (Mal. 2:6). Un tā, mums vajaga “nodot sevi pašus par dzīvu, svētu Dievam patīkamu upuri” (Rom. 12:1); padarot ticīgo par upuri un par priesteri, kāds bija (un ir) Kristus. Interesanti ir paraudzīties uz Jēzus Kristus vārdiem Mt. 5:29,30 no šī redzes viedokļa. Viņš aicina dedzīgo svēto atteikties no dažādām ķermeņa daļām (jo tās visas aprēķina savā laikā!), lai viņš varētu ieiet Valsībā. Jūda uzverē tāda aina radītu priestera darbības iespaidu. Un jūtīgais lasītājs atkal tiek aicināts iedomāties sevi upura un priestera kārtā.

Priesterības galvenais pienākums bija mācīt Dieva vārdu tautai. Tas ir uzsvērts ļoti daudzās pantos: 5. Moz. 24:8; 2. Ķēn. 17:27; 2. Laiku 15:3; Neh. 8:9; Mih. 3:11. Jāatzīmē arī priesteru un praviešu kopējās partnerattiecības. No viņu, kā mācītāju, redzes viedokļa kļūst saprotamas arī pirmā gadsimta priesterības dusmas, kas vērsās pret to, ka Kristus un apustuļi *mācīja* tautu: Mt. 22:33; Lk. 19:47; 20:1; Ap.d. 5:21. Garīdzniecība jūta, ka viņu stāvoklis tiek apdraudēts. Mēs esam piederīgi priesteru saimei, tāpēc mūsu *katra* pienākums ir mācīt vai nest Dieva vārdu viens otram. Dievam bija prātam, lai katrs izraēlietis pakļautos šim garam, lai katrs no viņiem varētu mācīt “katrs savu tuvāko un brālis brāli, sacīdami: atzīsti To Kungu” (Ebr. 8:11). Tādā veidā Dievs bija cerējis, ka senā Izraēla īstenos priesterības nācījas ideju. Neebreju Izraēla ir aicināta nest augļus, kur senā Izraēla cieta neveiksmi; un mums ir jāuzdod sev jautājums, vai mūsu kopiena to spēj. Kur ir mūsu reālā atbildības sajūta vienam par otru? Kā mēs

iespaidojam viens otru? Kur ir tā *dedzīgā vēlēšanās dalīties* Dieva vārda atziņās, ko pauž Ebr. 8:11? Ar moderno sazināšanās līdzekļu iespējām tagadējā kristadelfiešu žurnālu bagātība ir uzteicama, ja tie patiesi dalās Dieva vārda atziņās nevis pārstāv kādas politiskās grupas viedokļus. Diskusijas pēc Bībeles skolas nodarbībām, šai saistībā uzdotie jautājumi viens otram, intensīva sarakste – viss tas ir viena veseluma sastāvdaļas. Un tas nebūt *nav* kaut kas tikai akadēmiski izglītotam prātam. Ja mēs patiesi “atzīstam To Kungu”, mēs gribēsim dalīties domām par šīm attiecībām.

Taču ir skaidrs, ka dažiem vieglāk padodas šo zināšanu izplatīšana nekā citiem. Šī iemesla pēc Dievs paredzēja īpašu cilvēku grupu, kuras pienākumos ietilptu Izraēla mācīšana organizētā veidā. Izraēls nespēja novērtēt to, ka šie priesteri bija domāti kā priesteri priesterības vidū. Agrīnā baznīca pielaida to pašu kļūdu; parastā izraēlieša kārdinājums ir vienmēr bijis atstāt Bībeles studēšanu priesteru/eklēsijas vecāko ziņā. Tās pašas briesmas draud arī tagadējai kristadelfiešu paaudzei, kaut arī šodien tā ir svētīta ar vairākiem izcilākiem mūsu kustības skaidrotājiem un veicinātājiem, kādi jebkad ir bijuši. Tomēr mūsu attieksmē pret maldus ceļus ejošo ‘garīdzniecību’, iespējams, mēs esam gājuši par tālu; tā ka dažās eklēsijās ir tikai daži ar īstu atbildības sajūtu par ganāmpulka garīgumu apveltīti brāļi (ja vispār tādi ir). Pārāk bieži brāļi uzņemas atbildīgā organizatora vai sekretāra atbildību vienkārši tāpēc, ka nav neviena cita, kas to uzņemtos. Jebkurš, kas pietiekami izveicīgi raksta, un spēj vairākus gadus saglabāt noturīgu apmeklējumu, parasti automātiski ieņem eklēsijas līdera pozīcijas. Taču ir vajadzīgi brāļi, kas perfekti atbilstu Vecās Derības idejai par ‘priesterību priesterības vidū’; brāļi, kas apzināti uzņēmušies atbildību par citu eklēsijas locekļu garīgo labklājību; brāļi, kas vēlas izziņāt eklēsijas vajadzības un atbilstoši tām veltīt laiku un pūles, lai sagatavotu atbilstošu uzrunu sapulcē; brāļi, kas rūpētos par transportu, lai *neviens* no tiem, kas vēlas apmeklēt sapulci, nepaliktu mājās.

Pats par sevi saprotams, ka es nedomāju apmaksātu ‘pilnas darba dienas’ garīdzniecību (vismaz Lielbritānijā); bet drīzāk *apzinātu* priesterības *gara* izvērtējumu. Jaunajā Derībā ir vairākas norādes uz to, ka mūsu eklēsijās ir

jābūt kādai vecāko sistēmai, kurai mēs pakļaujamies (1. Kor. 16:16), atzīstot, ka viņiem patiesi no sirds rūp mūsu garīgā labklājība.

Izraēla trūkumi

Pravieša Maleahijas grāmatā izsekojamas divas galvenās tēmas: priesterības pagrimums un pravieša Ēlijas darbs, sagatavojot ceļu Mesijam. Šīs tēmas ir savstarpēji saistītas. Mēs zinām, ka bauslība ir pilna ar mācību par Mesiju. Priesterībai vajadzēja tā lasīt un sajūsmināties par Likumu, lai paaudžu gaitā viņi būtu varējuši Izraēlai darīt atpazīstamu komplicēto Mesijas tēlu. Mēs jau pieminējām, ka Dievs bija paredzējis, ka visa Izraēla sajūsmināsies, viens otram teikdami: “Atzīsti To Kungu”. Vai tas neliek domāt, ka viņiem visiem bija jūsmīgi jātērzē par Kungu Mesiju? Diemžēl, nekas tamlīdzīgs nenotika. Šī iemesla dēļ Maleahijam bija teikts sludināt par Ēlijas kalpošanu, kuram bija jāattīra priesterība un jāpiesaka Mesijas atnākšana, rūpīgi pievērsot Viņam Izraēlu, kā tas būtu bijis jāizdara priesteriem līdz mūsu ēras pirmajam gadsimtam. Tieši šī iemesla dēļ Jānis Kristītājs *mācīja* tautu par Mesiju, uzņemoties priesteru lomu. Lk.1:16: “Un daudzus Israēla bērņus viņš atgriezīs pie Tā Kunga, viņu Dieva” sasauca ar agrāk teiktajiem Maleahijas pravietojumiem par Mesiju (Mal. 1:6), kas apzīmēja ideālu priesteri, kurš “atgriezta daudzus no grēkiem” (Mal. 2:6).

Šeit lieti iederētos īpaši izcelt tās jomas, kurās jūdu priesterība cieta neveiksmi:

- Priesteri bija “Levija derību laužuši” (Mal. 2:8) ar to, ka viņi precējās ārpus Ticības (Neh. 13:29), aptraipdami levītu derības garu, kurš tika dots, atzīstot dedzīgu pretdarbību pagānu sieviešu aplidošanai (4. Moz. 25:12,13). Vairāki pravieši nosoda priesterus par viņu dzimumnesavaldību.
- Viņi upurēja neveselus dzīvniekus, ko izraēlieši viņiem pienesā (Mal. 1:8,14). Tādējādi, viņi nepārmēta ganāmpulkam zemo garīguma līmeni, bet sekoja viņu pavadā.
- Kalpošanas vienvēidību viņi sāka uztvert kā garlaicīgu darbu un dedzīgāk vērsās biznesa interešu kārtīšanai.
- Bet vissliktāk bija tas, ka viņi neredzēja nekā ļauna savā attieksmē. Viņi bija garīgi pašapmierināti.

Dzīve divdesmitā gadsimta eklēsijā daudzējādā ziņā arī ir vienveidīga. Un tās pašas kārdināšanas ir spēkā. Jēkaba vēstule, kā arī vēstules korintiešiem un septiņām draudzēm, runā par to, ka pirmajā gadsimtā vecajie iekļuva tajās pašās lamatās. Patiešām, Jēkaba vēstulē daudz kas sasaucas ar Maleahiju un priesterību neilgi pēc tās atjaunošanas.

Bazūnes aicinājums

Gars pielīdzina publisko uzstāšanos eklēsijā bazūnes skaņai. “Un, ja taure izdod neskaidru skaņu, kas tad gatavosies karam (t.i., Kunga dienai vai ikdienas garīgajai cīņai)? Tāpat arī, ja jūs ar savu mēli neteiksīt skaidrus vārdus, kā lai saprot runāto? Jūs būsit “vējā runājuši” (1. Kor. 14:8,9). Interesanti, cik daudzi šodienas eklēsijās ir “vējā runājuši”. Vecajā Derībā “bazūnes” skaņu valoda attiecas uz sekojošo:

- Lai gatavotos karam
- Lai ziņotu, ka jāvirzās tālāk

- Lai atmaskotu grēkā (Jes. 58:1; Jer.4:19)
- Lai brīdinātu par iebrucējiem (Ez. 33:3-6)
- Lai sludinātu par steidzamu nepieciešamību gatavoties Kunga dienas atnākšanai (Joēla 2:1)
- Lai apstiprinātu Dieva glābšanu par atbildi uz lūgšanām: “Saceliet trauksmi ar taurēm, un tad Tas Kungs, jūsu Dievs, jūs pieminēs (kas atbild: jūsu lūgšanas tiks sadzirdētas), un jūs tiksiet izglābti no saviem ienaidniekiem” (4. Moz. 10:9).

Visiem šiem elementiem ir jābūt raksturīgiem arī mūsu divdesmitā gadsimta priesteru darbā. Bet cik daudz grēka atmaskojumu, skarbu brīdinājumu, pamudinājumu virzīties uz priekšu/uz augšu, ticības stiprināšanas darbību, lūgšanas spēka reālas nozīmības akcentēšanas un galvenokārt, kādu garīgās attīstības neatliekamas nepieciešamības apziņu jūs personīgi esat ienesis, piedāvājis, kas plūst no *jums*? Mēs taču visi kā viens esam augstākās, bazūnējošās priesterības locekļi. Izraēlam bija jābūt priesteru valstībai, *jo* “jūs esat redzējuši, ko Es esmu darījis ...kā Es jūs esmu nesis uz ērgļa spārnem un esmu jūs pie sevis atvedis” (2. Moz. 19:4-6). Glābšanai, kuru

mēs esam personīgi izbaudījuši, ir jābūt par stimulu, lai uzņemtos šo izaicinājumu. Tādēļ priesterības garam ir jābūt saskatāmam katrā no mums.

Ja ar lūgšanu par otru tiek panākta viņa glābšana – un tam ir ne mazums apstiprinājumu Bībelē – tad mums katram ir *dievbijīgi* jālūdz vienam par otru. Lotam par žēlsirdīgo glābšanu daudzējādā ziņā jāpateicas Ābrahāma lūgšanām, bez kurām, kā izskatās, pats Lots nebija garīgi nobriedis pieņemt Eņģeļu aicinājumu. Dievs saudzēja Aronu, tāpēc ka Mozus aizlūdza par viņu (5. Moz. 9:20). Un tas, droši vien, ir pamatā Jēkaba aicinājumam aizlūgt vienam par otru, lai mēs taptu dziedināti, zinot, ka caur mūsu lūgšanām un audzināšanas darbu citu labā mēs varam glābt cilvēku no viņa neskaitāmajiem grēkiem un viņa dvēseli no nāves (Jēk. 5:20). Šo spēju, kas mums piemīt darīt to citu labā, ir jāņem vērā katram no mums. Un par atbildi mums ir jādzīvo dzīve, kas būtu veltīta mūsu brāļu garīgajai labklājībai un glābšanai. Tādai ir jābūt mūsu motivācijai visās mūsu kalpošanas un garīguma jomās. Varētu izvirzīt argumentu, ka *viss*, kas mums ir dots no Dieva žēlastības, tiek dots, lai mēs to varētu atdot citiem (2. Kor. 1:4-6). Pat mūsu Bībeles studēšanai, mūsu vēlmei augt Dieva atziņā jābūt caurstrāvotai ar vēlēšanos dalīties tajā ar citiem. Atcerieties, kā Mozus lūdza daudz dziļāku Dieva atziņu 2. Moz. 33.un 34., un rezultātā saņēma Dievišķo atklāsmi, kurā tika paziņots Vārds Jahve. Mozum tā nebija izsmalcināta intelektuālas stimulācijas atklāsmē. Šo pašu atklāsmi, savas zināšanas par Dieva būtības žēlsirdīgo raksturu viņš citēja savā vienreizējā lūgšanā (4. Moz. 14:13-19), lūgdams, lai Dievs nepazudinātu Izraēlu un nepaaugstinātu viņu pašu, kā Dievs bija solījis. *Viss*, ko mēs uzzinām par Tēvu, Kristus tēla neizsmeļamās bagātības vīzija, viss tas nedrīkst palikt mūsos, līdzīgi piezīmēm uz Bībeles lappušu malām, sapulču uzrunu pierakstiem, ideju nojausmām, kas kavējas smadzeņu šūnās. Ja mēs *patiesi* esam redzējuši, tad neizbēgami un dabiski šai vīzijai ir jāizstaro no mums.

3.2. MĒS VISI ESAM PRIESTERI

Dievs bija domājis, ka Izraēla būs Viņam “par priesteru un ķēniņu valsti” (2. Moz. 19:6). Caur kristīšanos mēs kļūstam par garīgo Izraēlu, un šī ideja attiecas arī uz mums. Pēteris ņem šos vārdus no 2. Mozus grāmatas un attiecina tos uz katru no mums: “uzceliet no sevis pašiem garīgu namu un

topiet par svētu priesteru saimi, nesot garīgus upurus” (1. Pēt. 2:5,9). Kungs Jēzus ir Ķēniņ-priesteris pēc Melhisedeka kārtas (Ebr. 7:13-18; Ps. 110:4), un, būdami Viņā, mēs dalām ar Viņu šo augsto stāvokli. Caur to, ko Viņš izdarīja mūsu labā krustā, mēs *tagad* esam iecelti ķēniņ-priesteru kārtā ar cerību nākotnē valdīt uz zemes (Atkl. 1:6; 5:10). Reliģiskā pasaule mums apkārt piešķir lielu nozīmi mācītāju un priesteru sistēmas pastāvēšanai. Kristadelfieši ir gandrīz vienīgā grupa, kurai nav tādas sistēmas. Manuprāt, pamatojums tam ir Bībelē: gluži vienkārši, saskaņā ar Bībeles mācību, *mēs visi esam priesteri*.

Priesteru valstība

Priesteru pienākums zem Vecās Derības bija uzturēt Dieva vārda patiesu izpratni, liecināt par to apkārtējai pasaulei un mācīt to saviem brāļiem un māsām Izraēlā (Mal. 2:7). Kaut gan pastāvēja speciāla priesterība, Dievam labpatika, ka viss Izraēls būtu kā priesteri; viņiem bija jābūt par *“Priesteru valstību”* (2. Moz. 19:6). Citu tautību cilvēkiem, kas grib pievienoties Dieva tautai Tūkstošgadē, būs jāpieņem priesterības derība. Izraēlam bija jāmaca katru savu tuvāko un brāli, sakot: Atzīsti To Kungu (Ebr. 8:11). Tādēļ Dievs redzēja visu Izraēlu kā priesteru saimi (Hoz. 4:9; Jes. 24:2; Jer. 5:31; 8:10). Hag. 2:12-14 Dievs saka, ka Viņš visu Izraēlu redz kā nešķīstu priesteru saimi. Hoz. 4:1,6, vēršoties pie visa Izraēla, nevis tikai pie priesteriem, brīdina visu tautu, ka tā vairs nevar būt par Dieva priesteriem savu grēku dēļ. Visā Vecajā Derībā ir daudz mājienu, ka Dievs mudināja savu tautu uzvesties kā priesteriem. Pirmās Salamana Pamācību nodaļas iesaka vienkāršajam izraēlietim mīlēt Dieva Likumus, atzīt tos, runāt par tiem ar saviem tuvākajiem un bērniem, proti, uzvesties kā priesteriem. Priesterības valoda šajos pantos ir vērsta uz vidusmēra Bībeli mīlošu izraēlieti. Piemēram, “jo priestera lūpām būs glabāt īsto atziņu” (Mal. 2:7); bet vienkāršajam izraēlietim tika ieteikts patstāvīgi studēt bauslību, “lai tava mute glabātu atzišanu” (Sal. Pam. 5:2)(1).

Un patiešām nazīrisma principi, kas aprakstīti 4. Moz. 6, mudināja parasto izraēlieti, neatkarīgi no cilts piederības, kaut kādā veidā tiekties pēc augstās priesterības. Viņš varēja audzēt garus matus līdzīgi priesterim, viņš varēja izpildīt tos pašus likumus par aptraipīšanos, pieskaroties mironim, par aizliegumu dzert dzērienus, darinātus no vīnogām, kas attiecās uz Augsto Priesteri.

Jaunajā Derībā mēs neatrodam ekvivalentu Vecās Derības priesterībai. Pirmā gadsimta ebreju tautības kristiešiem tā bija liela pārmaiņa. Tāpēc, kā arī lai dibinātu Kristus baznīcu, Dievs uz laiku piešķīra vairākiem agrīno draudžu locekļiem brīnišķās Svētā Gara dāvanas. Tie, kam piemita dāvanas runāt Dieva vārdus un būt nekļūdiģiem savos spriedumos, bija, bez šaubām, jātur lielā cieņā; viņi runāja un tiesāja Kunga vārdā. Liekas, ka katru no agrīnajām eklēsijām vadīja vecākais, kam piemita Svētā Gara dāvanas, kuru Pāvils un Pēteris aicināja godāt un cienīt. Bet tagad dāvanas ir atņemtas; tās aizvieto pilnīgā Dieva vārda, kurš mums visiem ir pieejams, izplatīšana.

Pašmāju priesterība

Savā ziņā tas nozīmē, ka katrs no mums ir pats par sevi. Katrs no mums ir pats sev priesteris. Agrīnajiem ebreju kristiešiem šī doma, droši vien, likās pārdroša. Bet tieši to domāja Pāvils un Pēteris, kad sacīja: “topiet par svētu priesteru saimi, nesot garīgus upurus ... nodot sevi pašus par dzīvu, svētu Dievam patīkamam upuri, tā lai ir jūsu garīgā kalpošana” (*kalpošana* ir priesterības valoda)(1. Pēt. 2:5; Rom. 12:1). Tas, ko viņi teica, nozīmēja: ‘Jūs paši esat jūsu priesteri tagad!’ Un agrīnajiem ticīgajiem bija grūti tikt ar to galā. Vai jūs esat aizdomājušies par to, ka visizplatītākais atkāpšanās veids no patiesās ticības agrīnajā baznīcā bija atgriešanās pie Jūdu bauslības ar tās priesteru sistēmu? Dabīgā Izraēla arī nespēja izpildīt Dieva gribu, ka tai ir jābūt par priesteru *Valstību*. Viņi to visu atstāja priesteru ziņā. Viņi *nemācīja* savu tuvāko un katrs savu brāli, sakot: Atzīsti To Kungu (Ebr. 8:11; kaut gan kad Dievs tos atkal pieņems, Viņš uzskatīs, ka viņi to ir darījuši). Lai arī Dievs bija no paša sākuma nolīcis, ka katrs ģimenes galva šķīstījas un pats nokauj Pashā jēru, viņi to pārlika uz priesteru pleciem (uz to netieši norāda 2. Laiku 30:17).

Jaunajā Derībā priesterības valoda ir daudzviet lietota kā pamatstāstījumā, tā arī starp citu (piem., par mūsu “nevainojamību” Tit. 1:7). “Kas ir mazgājies, tam nevajag vairāk kā vien kājas mazgāt” (Jņ. 13:10), bez šaubām, norādīja uz to, ka visi kristītie (“mazgājies”) ticīgie bija kā priesteri, kas vispirms mazgāja savu ķermeni un tad rokas un kājas pirms uzsākt kalpošanu (2. Moz. 30:21). Pat padzīvojušie brāļi un māsas Krētā, par kuru pavadoņiem bija īpaši nozīmēti vecājie, tika mudināti izturēties tā, ‘kā tie, kas nozīmēti svētajai kalpošanai’ (Tit. 2:3). Visbiežāk sastopama ir atsaucē uz kalpošanu.

Atkal un atkal Vecajā Derībā runāts par priesteriem, kas notur dievkalpojumu svētnīcā. Šos priesterus sauc par Tā Kunga priesteriem, Dieva kalpiem (Jes. 61:6; Jer. 33:21; Ecēh. 45:4; Joēla 1:9,13; 2:17). Pirmie kristieši, droši vien, dzirdēja un lasīja daudzas Jaunās Derības atsaucis uz Dieva kalpiem un kalpošanu Dievam kā aicinājumu uzskatīt sevi par jauno priesterību. Kungs teica, ka mums jācenšas būt par priesteriem, Dieva kalpiem visiem mūsu brāļiem, negaidot, lai tie kalpotu mums, bet nodotos kalpošanai viņiem (Mt. 20:26). Tas ir pretēji mūsu dabai un priekšstatiem par reliģiju pasaulē, kas mums apkārt. Cilvēki *sagaida*, ka viņiem kalpos citi. Viņi grib, lai garīdznieks domātu viņu vietā. Bet mūsu Kungs teica, ka mēs esam viens otra priesteri. Mēs šeit neesam, lai mums kalpotu, bet tāpēc, lai kalpotu citiem, lai atdotu mūsu dzīves kalpošanā viens otram. Lūk, daži konkrēti kalpošanas piemēri. Pāvils runā par Dieva vārda sludināšanu kā pasaulei, tā arī brāļiem un māsām kā par dievkalpojumu (Kol. 1:23; 25; 1. Kor. 9:13). Sevi viņš redzēja kā Evāņģēlija kalpotāju, "lai šīs tautas kļūtu Dievam par patīkamu Svētā Gara svētītu upuri" (Rom. 15:16). Tā ir priesterības valoda. Viņš saka, ka mēs *visi* esam Dieva kalpi (priesteri), patiesā Evāņģēlija izplatītāji, tāpēc mums arī atbilstoši jārikojas (1. Kor. 4:1). Citi dod naudu trūcīgākajiem brāļiem, un tas tiek aprakstīts kā kalpošana, priesterība (Rom. 15:27; Ebr. 6:10). Brāļiem jau zināmas pamatmācības atgādināšana arī ir priesteru darbības veids (1. Tim. 4:16). Pēteris saka, ka *katram* no mums ir ar ko pakalpot otram, ka mēs visi varam viens otram pakalpot vienā vai otrā veidā (1. Pēt. 4:10,11). Mums ir jānes vienam otra sloģis kā priesterība nesa Izraēlas noziedzības sloģu (4. Moz. 18:1, 23).

Mt. 19:27-30 ir vairākas izvērstas norādes uz to, ka mēs tagad esam priesteru saime. Kungs runā par to, ka Viņa sekotāji ir atstājuši māti, brāļus, utt., lai kalpotu Viņam, kas sasaucas ar to, kā Mozus svētīja levītus, kas arī visu to atstāja, lai kalpotu Dievam (5. Moz. 33:9). Bet Viņš arī runāja par to, kā viņi atstās mājas un zemi, lai kalpotu Viņam un Evāņģēlijam, kas arī sasaucas ar to, ka levīti atteicās no zemes mantošanas tiesībām dēļ savām attiecībām ar Dievu un Dieva darbu, kam viņi bija aicināti. Tāpat kā Mozus pareģoja, ka levīti būs materiālajā ziņā svētīti jau šajā dzīvē savas dievbijības dēļ (5. Moz. 33:11), arī mūsu Kungs deva to pašu solījumu. Un nav neviena

kristadelfieša, kas ar sirdi un dvēseli ir nodevies kalpošanai Evangēlijam, labās vēsts sludināšanai pasaulei vai saviem brāļiem, kurš nebūtu to izjutis.

Taču Jaunā Derība ne tikai mudina mūs visus būt par priesteriem; bet mēs arī varam tiekties pēc Augstās Priesterības, zināmā mērā. Jēk. 5:16 runā par nepieciešamību lūgt vienam par otru, lai mēs izveseļotos. Tā ir neapšaubāma atsauce uz varenā Mozus lūgšanu par slimības pārņemto Mirjamu un to, kā Ārons apturēja tautas sodīšanu, aizdedzinājis kvēpināmās zāles kā lūgšanu Dievam (4. Moz. 17:12). Šai ziņā Jēkabs droši saka, ka katrs no mums var pacelties līdz Augstā Priestera līmenim. Pēc bauslības likuma nazārieša stāvoklis vienkāršo izraēlieti pamudināja sasniegt Augstā Priestera garu, uzliekot tam par pienākumu pildīt dažus no Augstajiem Priesteriem uzliktajiem rīcības noteikumiem. *Visam* Izraēlam tika pavēlēts taisīt pušķus drēbju stūros, izrotātus ar zilu auklu, kā apzinātu Augsto Priesteru atdarināšanu, kuru garīgumu viņiem visiem bija jācenšas sasniegt (4. Moz. 15:38). Bet mums ir sacīts: “Tāpēc pieiesim bez bailēm pie žēlastības troņa (salīdzini ar ieiešanu Vissvētajā vietā) ... (lai)droši varam ieiet svētajā vietā” (Ebr. 4:16; 10:19) – ko pēc Vecās Derības Likuma varēja darīt tikai Augstais Priesteris. Tam bija jābūt nopietnam izaicinājumam ebreju ticīgajiem. Ebr.10 konteksts mudina mūs ieiet svētnīcā un “vērot cits citu” (24). Augstais Priesteris iegāja svētnīcā, lai šķīstītu Izraēlu, nevis lai priedātos, ka viņš tur top ielaists. Un tā tas ir arī ar mums. Brīnišķā saskarsme ar Tēvu, kas mums ir atļauta caur Jēzu Kristu, ieeja Vissvētajā vietā nav vis tāpat vien, bet lai mēs kaut ko darītu citu labā. Ar to es nekādā ziņā nedomāju, ka mēs kaut kā varētu aizvietot mūsu vienīgo Augsto Priesteri Kungu Jēzu. Bet tāpēc, ka mēs esam *Viņā*, mēs līdz ar to zināmā mērā dalām ar Viņu Viņa slavu un darbu. Doma par upurmaizes baudīšanu pirmā gadsimta kontekstā arī liktos dīvaina: it kā visu brālību (arī māsas) aicinātu uzskatīt sevi par priesteriem. Bet savā pēdējā paziņojumā Kungs gāja vēl tālāk: Viņš apsollja, ka tie, kas izturēs, baudīs dārgo mannu, kas apslēpta Vissvētākajā vietā: it kā teiktu ka galu galā mēs sasniegsim un pārsniegsim slavā Augstos Priesterus, kas redzēja šo maizi tikai reizi gadā. Ja mēs ieejam aitu mājoklī caur durvīm, mēs ieiesim un iziesim (JD apzīmējums līdera lomai) un atradīsim ganības (Jņ. 10:9). Tas varētu nozīmēt, ka aita kļūst par ganu, kas meklē labas ganības citiem, ejot citiem pa priekšu labā gana pieredzes apgaismotā.

Atbildības novelšana uz citu pleciem

Taču gan vēsture, gan mūsu daba ir pret mums. Izraēls nespēja pacelties uzdevuma augstumos un kļūt par priesteru Valstību. Jaunais Izraēls, agrīnā baznīca arī to nespēja; tie vai nu atgriezās atpakaļ pie priesterības zem Mozus bauslības vai arī attīstījās priesteru pārvaldītajā katoļu baznīcā. Viņi sāka ar to, ka padarīja visu kopīgu, ar to atdarinot priesterus, kas “ēd līdzīgu daļu” (5. Moz. 18:8). Garāmejot atzīmējiet uzsvāru, kas tiek likts uz priesteru vienlīdzību, un apsvērti vienaldzīgā attieksme pret viņu personīgo bagātību (1. Laiku 24:31; 25:8; 26:13). Likums balstījās uz pieņēmumu, ka priesteri būs tik stipri pārņemti ar kalpošanu Jahvem, ka viņi nekad nebūs bagāti (sk. 5. Moz. 14:29), un Kunga darba darīšanas brīnums atsvērs viņu mantiskā īpašuma trūkumu (4. Moz. 18:23). Taču agrīnā draudze nespēja ilgstoši uzturēt tādā pašā garā savu sākotnējo izpratni par visām šīm lietām. Drīz pēc pirmajām eiforijas dienām Jeruzalemē Pāvils žēlojās, ka visi meklē tikai sevis glābšanu tā vietā, lai meklētu to citiem, kas ir Kristū (sk. Flp. 2:21 un kontekstu). Katru no mums raksturo tā pati *pamattendence* uz garīgo egoismu, bezatbildību par tuvākā garīgo labklājību. Mēs vēlētos, lai par to rūpētos kāds cits. Taču tikai retos gadījumos kristadelfieši to ir izpauduši, aģitējot par apmaksātu mācītāju sistēmu. Visbiežāk mēs vienkārši rūpējamies paši par sevi, nepievēršot uzmanību apkārtējai pasaulei un citu vajadzībām. Mēs cieši pieķeramies tiem, kas atveda mūs pie Ticības, kas mūs kristīja. Mēs stipri ļaunajam uz mūsu kristadelfiānismu. Atkal un atkal mēs pārlietam atbildību uz citiem. Mēs dzīvojam ar pārliecību, ka kāds cits visu izdarīs. Mums pietrūkst pašmotivācijas. Mēs ļaunajam uz to, ka cits brālis vai māsa uzņemsies iniciatīvu. Tāpat kā korintiešiem mums ir daudz skolotāju, kas prot labi runāt par Bībeli un sludināt, bet ļoti maz tēvu, kas paliek ar ganāmpulku priekos un bēdās (pat izjūtot pašīvu neapmierinātību pret sevi; arī bērniem raksturīga tāda attieksme pret tēviem!). Ja pasaulīgajā dzīvē mēs uzvestos tāpat, kā mēs to darām mūsu garīgajā dzīvē, mēs kļūtu par bomžiem.

Mums ir tieksme aizmirst, ka ja kāds nebūtu aizsniedzis mūs mūsu mazajā pasaulītē un sludinājis *mums*, mēs nebūtu tur, kur mēs tagad esam. Brāļiem Anglijā ir tieksme domāt: ‘Lai brāļi (teiksim) Mongolijā paši nodarbojas ar sludināšanu, patiesībā tas taču ir viņu pienākums’. Citi uzskata: ‘Ja viņiem ir Bībele, viņi atradīs Patiesību un Dievs atvedīs viņus pie mums’. Un tajā pašā, teiksim, Mongolijā varētu būt brāļi, kas domā, ka viņiem nav jāsludina

vai jāpalīdz citiem ticīgajiem. Lai brāļi no Anglijas to dara, viņi domā. Viss, kas no mums tiek prasīts, ir sagaidīt tos, kad tie ierodas reizi gadā. Mēs visi ar to grēkojam; un, ja godīgi, mēs to zinām. Bet faktiski *mēs visi esam priesteri*. Manis glābšana ir tavās rokās, tevis glābšana – manējās. Tas ir mans pienākums, kam būtu jāklūst par manu vēlēšanos, lai Evanģēlijs taptu sludināts tavā valstī, lai brāļi stiprinātos ticībā Kungam. Un tam ir jāklūst arī par tavu pienākumu un vēlēšanos. Mēs visi esam priesteri, pienesam savus upurus, studējam Dieva vārdu, dalāmies tajā ar brāļiem, būdami par cietoksni, par balstu mūsu brāļiem un māsām. Ir daži brāļi un māsas, kurus es citādi nemaz nevarētu nosaukt. Viņi ir vienmēr klāt, ar sirdi un dvēseli nododas Dieva darbam. Es vienmēr varu pieplakt ar nogurušo galvu viņu plecam. Dievam labpatiktu, lai mēs būtu tieši tādu vīru un sievu *sadraudzība*. Priesteri nestrādāja uz pusslodzi. Viņi veltīja savas dzīves Dievam, apzinoties, ka Viņš glāba viņu pirmdzimtos Pashā un Sarkanās jūras ūdeņos (4. Moz. 3:12). Mūsu glābšana no šīs pasaules kristībās bija mūsu Sarkanā jūra. Mēs esam glābti. Tie pirmdzimtie pārstāv mūs, pirmdzimto eklēsiju (Ebr. 12:23). Mēs tagad tiekam vesti uz brīnišķo Valstību, kaut gan patiesībā mums bija jābūt nogalinātiem tajā drūmajā Ēģiptes naktī. Šis brīnums prasa, lai mēs, līdzīgi levītiem, *atdotu* savas dzīves Dievam kalpošanā Viņa bērniem. Kungs mira, lai Viņš varētu “iesvētīt” mūs Dievam. Tas ir tas pats vārds, ko Vecajā Derībā lieto, aprakstot priesteru iesvētīšanu kalpošanai Izraēlam (2. Moz. 28:41; 19:22). Ja mēs atsakāmies no aicinājuma kļūt par priesteriem, mēs atsakāmies no Kunga ciešanām, kuras Viņš uzņēmās mūsu glābšanas dēļ. Veltot sešus pantus mūsu atbildībai par citiem eklēsijā, Pāvils izsaka apgalvojumu, kuru mēs drīzāk uztveram kā pārmetumu rupjā morālas dabas pārkāpumā nevis laiskumā kalpošanā viens otram: “Nepievilieties, Dievs neļauj apsmieties! Jo ko cilvēks sēj, to viņš arī pļaus. Proti, kas sēj savā miesā, tas pļaus no miesas pazušanu, bet kas sēj Garā, tas pļaus no Gara mūžīgo dzīvību. Tad nu nepiekušsim, labu darīdami, jo savā laikā mēs pļausim, ja nepagursim. Tad nu, kamēr mums ir laiks, darīsim labu visiem, bet sevišķi ticības biedriem” (Gal. 6:7-10). Pāvila nopietnais brīdinājums šajā kontekstā attiecas uz mīlestības un kalpošanas trūkumu brāļu starpā. Vienaldzīga un bezatbildīga attieksme pret draudzes locekļiem *sēj savā miesā*. Tādēļ katram no mums jādzīvo, uzņemoties nopietnu atbildību vienam par otru, ja mēs gribam sēt Garā.

Tā rīkojoties, mēs ievērosim, ka arī paši augam garīgi. Praktiski tas izpaužas brāļim pārskatot ikdienas lastījumus pirms to lasīšanas ģimenei, vai arī izlasot nodaļu piecgadīgajai meitīnai un tad to pašu sievai, kā arī ja viņš papūlas sagatavot īpašu uzrunu katrai runāšanas reizei nevis atkārtoti jau reiz teikto ... no tā visvairāk iegūst viņš pats. To pašu Pāvils teica Timotejam: "Līdzdams šīs lietas brāļiem pie sirds, tu būsi labs Kristus Jēzus kalps, audzināts ticības un tevis ieturētās labās mācības vārdos" (1. Tim. 4:6). Viņa kalpošana ar Kristus vārdu citiem, baroja garīgi *viņu pašu*, virzot viņu arvien augstāk pa augšupejošo spirāli no jau sasniegtā atskaites punkta.

Piezīme

(1) Citi piemēri ietver veidu, kādā Salamana Pamācībā uzsvērts, ka cilvēks, kurš iemīlējies gudrību, būs spējīgs ar gudrību tiesāt citus (2:9; 31:9). Taču tiesāt Izraēlu bija priesteru privilēģija (5. Moz. 19:17), tiem nācās izspriest sarežģītākās lietas. Taču Salamana Pamācības norāda uz to, ka visi var būt priesteri. "Tam Kungam labāk patīk, ja kāds dara ko labu un taisnīgu (bet taisna tiesa bija priesteru pienākums), nekā kad tas nes kaujamus upurus (upurus nesa priesteriem) (Sal. Pam. 21:3). Gudrības mīlestība vainagos vienkāršo izraēlieci (4:9), mājiens uz augstā priesteru galvas segu (2. Moz. 29:6; Cah. 6:11). Salamana Pamācības pastāvīgi mudina Izraēlu neaizmirst bauslību (piem., 2:6), bet tieši to darīja priesteri (Hoz. 4:6). Ir pamats domāt, ka Salamana Pamācības ir komentārs Mozus bauslībai.

3.3 GRĒKU NOŽĒLA UN PIEDOŠANA

Atkal un atkal kristadelfiešu kopienā notiek šķelšanās jautājumā par to, kuru var uzskatīt par grēkus nožēlojušu un vai viņam var tiktāl piedot, lai lauztu maizi kopā ar viņu. Šī problēma var likties nebūtiska dažiem nesen kristītajiem, īpaši tiem, kas ir izolācijā, bet, kā dienai seko nakts, tā arī jums kādreiz nāksies saskarties ar šo problēmu.

Arguments par pazudušo dēlu, kas bija pieņemts atpakaļ, kas nozīmē, ka arī mums ir jāpieņem grēkus nožēlojušos brāļus, nav pietiekošs. Neviens kristadelfietis nesāks to apstrīdēt. Problēma ir tajā, ko mēs uzskatām par grēku nožēlu un cik lielā mērā mēs pieņemam, ka Dievs uzstāda augstas

prasības, taču *pacietīs* zemāku līmeni. Ja mēs atsakāmies pieņemt šo pēdējo principu jebkādā formā, mēs apgalvojam, ka ir tikai viens pieņemams līmenis un, ja mēs to nespējam sasniegt, mēs nevaram būt glābti. Tādā gadījumā mēs sludinām attaisnošanu ar darbiem, bet ne ar ticību.

Bēdu brāļi

Mt. 5:48 nosaka prasību līmeni: “Tāpēc esiet pilnīgi, kā jūsu Debesu Tēvs ir pilnīgs.” Ja Dievs nepacietīs mūsu zemāka līmeņa sasniegumus, nekā Viņa paša, kā tas atklāts Viņa vārdā, neviens netiks glābts. Katrs no mums cer uz Dieva pacietību pret mūsu trūkumiem mūsu centienos Viņa svētuma līmeņa sasniegšanā. Piemēram, mīlestībā vienam pret otru ģimenē jebkurš kristadelfiešu pāris tālu atpaliek no tā, kā Kristus mīlēja draudzi. Arī šķirtie pāri cieš neveiksmi šajā ziņā, tādējādi papildinot mūsu bēdu brāļu saimi. Tādēļ par nepateicības kalngalu var nosaukt citu iebaidīšanu ar atteikšanos kontaktēties ar viņiem, līdz viņi pilnībā nesasniegs Dieva prasību līmeni laulības dzīves jomā. Mēs tiksim tiesāti tieši tā, kā mēs paši tiesājam. Vai tas neliek mums satrūkties? Ir jābūt daudz iecietīgākiem pret tiem, kam neizdodas sasniegt šo augsto prasību līmeni.

Spēja atlīdzināt

Mums, kā bēdu brāļiem, ir jāturas cieši kopā, lolojot domu par to, ka Dievs mums piedos. To, ko mēs Viņam esam parādā, mēs nekad nespēsīm Viņam atlīdzināt. Viens vienīgs grēks nes mūžīgu nāvi. Mēs neesam spējīgi no jauna pārdzīvot minūtes, stundas, dienas un gadus, kad tika izdarīts šis grēks. Viss, kas mums atliek, ir cerēt uz Dieva žēlastību, ka Viņš anulēs šī grēka taisnīgos rezultātus. Tāpēc, ka mums tiek piedoti milzu parādi, kurus mēs neesam spējīgi samaksāt, no mums tiek prasīta daudz sīkāku mūsu brāļu parādu piedošana. Tam, kas ir mazāk parādā, vieglāk samaksāt nekā tam, kurš ir daudz parādā; tomēr ne mums spriest par mūsu brāļu *spēju* atlīdzināt grēkus. Tieši par to runā līdzība. Mums nav *jāspriež* par mūsu brāļu *spēju* nožēlot grēkus. Dievs neaplūko *mūsu* spēju atlīdzināt Viņam – jo mēs to nekādi nevaram izdarīt.

Patiesa piedošana

Mums jāpiedod brāļiem tāpat, kā Dievs piedod mums (Ef. 4:32). Dievs izdzēs mūsu grēka garīgo ierakstu, nesamērojot to ar kaut kādu standartu,

kas noteiktu piedošanas iespēju. Kristus līdzībā "patiesi" piedeva parādniekiem. Patiesa piedošana neparedz iepriekšēju rūpīgu apsvēršanas procesu. Dieva patiesā piedošana redzama arī Ps. 130:3: "Ja Tu, Kungs, gribi noziegumus pielīdzināt, kas gan, ak, Kungs, lai pastāv?" Kungs "neievēro" grēku, kā mūsu brālīgajai mīlestībai nevajag "ievērot" otra pagātnes grēkus (1. Kor. 13:5-7). Ja mēs atsakāmies no sakarsmes ar kādu viņa pagātnes grēku dēļ, kurus viņš ir patiesi nožēlojis, tad mēs "ievērojam" nelikumības. Dieva attiecības ar mums nebalstās uz mūsu grēku lielumu vai veidu (Ps. 103:7-12).

Iespējams, ka jūs satiksiet brāļus, kas centīsies jūs pārliecināt, ka dažu grēku nožēlošanai ir jābūt publiskai, bet citu (piem., dusmu lēkmju) – Dieva priekšā dvēselē. Bet derētu padomāt, vai tam ir kādi bibliiski pamatojumi.

Grēka pakāpes?

Pēterim bija grūti samierināties ar domu, ka grēku smagums vai pakāpe nav būtiski. Bet piedošana "septiņdesmit reiz septiņas" reizes parāda, cik stipri viņš kļūdījās. Pat ja brāļa grēku nožēla liekas cilvēkam neiespējama (490.reizei dienā ir grūti noticēt!), mums ir jāsaglabā ar viņu žēlastības derība. Ievērojiet, ka tiek prasīta tikai vārdos izteikta nožēla, un Kungs saka, ka tā ir jāpieņem, nepieprasot fiziskas dabas pierādījumus par paraduma 'atmešanu'. Grieķu valodā 'nožēla' ir saliktenis ar nozīmi 'domāt citādi pēc tam'. Nožēla būtībā ir mainīts *domu gājiens*. Tādēļ ir grūti spriest, vai otra cilvēka sirds to ir pieņēmusi. Mūsu grēcīgās dabas dēļ mums ir pastāvīgi vajadzīga žēlsirdība, katru mūsu dzīves sekundi. Par Jauno Derību Vecajā Derībā ir bieži runāts kā par "žēlastību" vai "patiesību". Ja mēs esam šajā Derībā, tad mēs pastāvīgi dzīvojam žēlastībā. Žēlastība nav kaut kas, ko mēs saņemam tajās nedaudzajās minūtēs, kad mēs lūdzam piedošanu. Tas ir nepārtraukts process. Mēs dzīvojam *tajā*. Ja mēs to apzinātos, mēs neuzvertu piedošanu citiem kā kaut ko īpaši 'piešķiramu'; mēs izturētos žēlsirdīgi pret citiem vienmēr, tāpat kā Dievs ir vienmēr žēlsirdīgs pret mums.

Dažiem liekas, ka mēs grēkojam tikai laiku pa laikam, un tad mēs nožēlojam grēkus un saņemam piedošanu. Tāds viedoklis nerēķinās ar mūsu dabai piemītošo grēcīgumu un pašu derības ar Dievu būtību. Mēs vienmēr ar Viņu

esam derībā, pat līdz ausīm iegrimuši grēkos, tāpat kā ar Viņu derībā bija Izraēls, līdz derība netika lauzta. Tāpat kā Liepiņa kundze paliek Liepiņa kundze pat viskarstākā strīda laikā ar Liepiņa kungu. Nav mūsu varā lauzt kāda derību ar Dievu. Mēs varam tikai pieprasīt noteiktu principiālu mācību, kas ir šīs derības pamatā, ievērošanu. Katrs, kurš noraida mācību, kura ir derības pamatā, ir jāizslēdz no brālības, jo viņš atsakās pieņemt to, kas sastāda šo derību. Bet ar tiem, kas ir derībā ar Dievu, mums ir vienmēr jābūt žēlsirdības derībā, tāpat kā arī Dievs ir ar mums.

Stings skolotājs?

Dievs nav stings skolotājs ar mīkstu sirdi, kurš saka: ‘Labi, šodien es tev piedodu, bet pielūko, lai tā būtu pēdējā reize!’ Viņš zina, ka tā nebūs pēdējā reize, un mēs arī to zinām. Viņa žēlastība ir pastāvīga, bet, ja mēs to gribam redzēt nākotnē, ir jābūt grēka *izsūdzēšanai*, kā arī *atziņai*, ka mēs dzīvojam Viņa žēlastībā. Ar kristīšanos mēs ieejam Kristū. Dievs uzskata *it kā* mēs būtu tādi kā Kristus. Dievs ietērpj mūs Savā paša taisnīgumā caur Kristu, neskatoties uz mūsu nepilnību un nepaklausību Viņa likumiem. Tieši tas ir pamatā attaisnošanai ar ticību, drīzāk nekā *tikai* vadoties pēc paklausības vai grēku atmešanas. *Skatoties nākotnē*, mēs jau esam glābti. Visi mūsu nākošie grēki tapa piedoti mums kristoties. Mēs jau tagad un šeit pat esam debesu tālēs ar Kristu. Kā Dievs rīkojas ar mums, tā mums ir jārīkojas ar citiem; mums arī jāskatās vienam uz otru *it kā* mēs būtu pilnīgi: “Bet esiet cits pret citu laipni un žēlsirdīgi; piedodiet cits citam, kā arī Dievs Kristū jums ir piedēvis” (Ef. 4:32). Pāvils nesaka, ka mums ir jāpiedod, kā Kristus mums *piedod*, bet kā *ir piedēvis*. Piedošana tika dāvāta mums kristoties. Grēka ietekme mūsu dzīvēs tika pārvarēta ar kristīšanos Kristus nāvē, kas atņēma velnam spēku. Un tāpēc jebkurš Kristū kristītais vairs nav grēka vergs, kamēr neatstās Kristu. Protams, mēs apzināmies, ka praktiski mēs turpinām grēkot. Taču mūsu garīgais cilvēks ir Kristū, Dievs raugās uz *viņu*, nevis uz velnu, kas ir mūsos. Velnu, kas ir mūsos, mēs nevaram iznīcināt – viņa iznīcība ir nāvē (Rom. 6:23). Tas dabiskais cilvēks nevar pakļauties Dieva vārdam (Rom. 8:7; Gal. 5:17,18; Jēk. 3:8). Dievs prasa no mums garīgu izaugsmi, lai dzīves svaru kausos mūsu jaunais, garīgais cilvēks gūtu pārsvaru pār veco “es”. Tāpat kā Dievs kaismīgi uzlūko jauno cilvēku mūsos, arī mums ir jāraugās uz mūsu brāļu jauno iekšējo cilvēku. Parāk bieži brāļi skatās uz slikto veco cilvēku otrajā brālī, un cik publiski tas parādās

(piem, izpaužoties ģimenes nesaskaņās), bet ne uz jauno, “apslēpto cilvēku”, kurš obligāti ir sirds dziļumos visos brāļos un māsās. Pievērsiet uzmanību tam, ka atstumtie (Mt. 25:42-45) tika atraidīti ne par to, ko viņi *izdarīja*, bet par to, ko viņi *neizdarīja*.

Grēku nožēla: kad un kur?

Ja mums būtu jāpiedod kādi konkrēti nodarījumi, nevis jārikojas pēc žēlastības derības, tad mums būtu jāzin *kad* kāds ir nožēlojis grēkus.

Tad ir rūpīgi jāapsver jautājums: *‘Vai mēs patiesi varam zināt, kad kāds ir nožēlojis grēkus?’*. Ja atbilde ir : ‘Jā’, tad mēs spriežam pēc ārējā izskata. Mēs sakām, ka mēs spējam pilnīgi pareizi novērtēt cita garīgo centienu rezultātus. Sapratīgākais kristadelffietis teiktu *‘Dažkārt’*. Bet ja tas tā ir, tad mums ir jābūt kādam kritērijam, pēc kura vadoties mēs nosakām, vai kāds ir nožēlojis grēkus. Bet vai Bībelē ir kāds norādījums uz skaidri izteiktu, nešaubīgu kritēriju? Lūk, tāpēc ir grūti izvairīties no pilnīgi noteikta secinājuma: *‘Nē, mēs nevaram zināt, kad kāds ir nožēlojis grēkus.’* Pirms kristīšanās ir jānožēlo grēki. Bez grēku nožēlas nav kristīšanas. Bet kā mēs varam zināt, kad un vai patiesi kristāmais ir nožēlojis grēkus? Vairums brāļu, intervējot kristāmos, atzīst, ka viņi nevar zināt, kad un vai kristāmais ir nožēlojis grēkus un tāpēc pirms kristīšanās reti tiek jautāts: *‘Vai tu esi nožēlojis grēkus?’*. Kunga pavēle piedot 490 reizes dienā (Mt. 18:22) skaidri norāda, ka mēs nespējam spriest par grēku nožēlas patiesīgumu; mums atliek tikai piedot.

Grēka nožēla + atstāšana = piedošana?

Ir bieži dzirdēts arguments: ‘Mēs varam tev piedot tikai, ja tu nožēlo grēkus un met mieru grēka darbiem’. Tas skan piemēroti, ja attiecas uz kādu vairāk publisku grēku. Bet ja mēs taisāmieš pielietot šo formulu visos gadījumos, kad runa ir par brālību, tad tā būtu jāpielieto konsekventi. Mēs varam piedot brālim tikai, ja redzēsim, ka viņš ir atstājis savu grēku. Ja šo principu pielietotu pret katru grēku, tad mēs izveidotos par sabiedrību, kura nav ne mazākā mērā piekāpīga “mīlestībā citam pret citu”; par sabiedrību, kurā katrs tur pistoli pie brāļa deniņiem viņa vājības pamešanas gaidās.

Attiecībā uz tādiem grēkiem kā gadījuma rakstura piedzeršanās, savaldīšanās zaudēšana, laulāto lēmums šķirties un tml. kristadelfieši

(kā likums) nekad nav teikuši: ‘Mēs nevaram tev piedot, ja tu neizmainīsi savu uzvedību’. Tā vietā ir vienmēr vērojams iecietības un nodarījuma neievērošanas gars, tāpat kā Dievs “neievēro” mūsu pašu apslēptākos grēkus. Tad kādēļ būtu jāpielieto princips ‘nav piedošanas bez grēku atstāšanas’ vienās un ne citās dzīves jomās? Mēs visi grēkojam, nožēlojam un ... turpinām tādā pašā garā! Mēs visi cīnāmies ar tām pašām vajībām, kurām ir tendence atkārtoties – un ciešam neveiksmi. Laulāto pāris var grēkot, cīnoties ar problēmām – un daži atsakās ar tiem kontaktēties. Bet mēs visi darām to pašu. Vai tad tiešām ir tāda atšķirība starp redzamo un apslēpto grēku? Mēs nedrīkstam aizmirst Dieva bezgalīgo pacietību grēku nožēlas gaidās. Lk. 15 ir divas līdžības, kas attiecas uz grēku nožēlošanu, kur atgūtais grēcinieks faktiski nav nožēlojis grēkus: zaudētā avs un zaudētais grasis. Kungs meklē tos, *kamēr* Viņš tos atrod; neviens no tiem faktiski nenožēlo grēkus un necenšas atgriezties pie Viņa. Skaidrs, ka grasis ir nedzīvs, tas nevar nožēlot grēkus. Tā pazušanā īstenībā ir vainojama pati sieviete. Protams, ka visi šie piemēri ir hiperbolas, milzu pārspīļējumi, lai uzskatāmāka kļūtu doma. Mūsu maldīšanās ceļos nav Kunga vainas. Bet līdžībā Viņš runā tā *it kā* būtu, lai parādītu to, *cik* dedzīgi Viņš vēlas, lai mēs atgrieztos pie Viņa. Tieši tāpat Jahve Sevi pielīdzina sliktam laulātajam, kurš atstājis savu jaunības mīlestību Izraēlu (Jes. 54:6). Skaidrs, ka mums ir jāsaņemam un pašiem jānožēlo grēki, bet Kungs mūs pielīdzina nedzīvām lietām, kas *nevar* nožēlot grēkus un tomēr, pat grēkus nenožēlojušas tās ir vienādi dārgas Kungam un Viņa bezgalīgai tēvišķai gādībai pakļautas. Te katrā ziņā jāpiemin arī Pētera vārdi, ka Kunga Jēzus paaugstināšana bija arī tam nolūkam, lai dāvātu ne tikai piedošanu, bet arī *grēku nožēlu* Dieva tautai (Ap.d. 5:31; 11:18 salīdz. ar 2. Tim. 2:25). Tāda ir Viņa lielā griba cilvēciskā šķīstīšanai – ne tikai piedošanas piedāvājums un bezgalīgas žēlastības parādīšana, bet pat *grēku nožēlošanas spējas* dāvana cilvēkiem. Visa augstāk minētā gaismā jautājums par to, cik lielā mērā mēs paši sev varam pateikties par grēku nožēlu, paliek atklāts. Ne visi zaudētie grēcinieki atgriezīsies, taču Kungs runā tā, it kā Viņš turpinātu meklēt viņus vienmēr, ikkatrā gadījumā, *līdz kamēr* viņi atgriezīsies. Šīs hiperbolas runā par Viņa bezgalīgo vēlēšanos atgriezt pazaudētos. Un tāpēc, kas mēs tādi esam, lai sāktu pratināt, vai brālis ir vai nav nožēlojis grēkus, ja viņš saka, ka ir, un zināmā mērā to arī parāda?

Pret Dievu un cilvēkiem

Pastāv būtiska atšķirība starp brāli, kurš sava vājuma dēļ grēko pret eklēsiju un brāli, kurš sava vājuma dēļ grēko pret Dievu. Lk. 15:18,21 netieši norāda uz šo atšķirību. No mums tiek gaidīta piedošana cits citam, tāpat kā Dievs mums ir piedēvis. Bet tas it nemaz nenozīmē, ka mēs piedotu viens otram Dieva vārdā. Ja tas tā būtu, tas nozīmētu, ka mūsu lēmumi diktē Dievam, kā Viņam būtu jāreaģē. Tā vietā jānotiek ir tieši pretējam – Dieva reakcijai ir jānosaka mūsu attieksmi pret nomaldījušos brāli. Var jau būt, ka galu galā tas tā arī ir, ka Dievs piedos mums, ja mēs nožēlosim *un* atstāsim mūsu grēkus, bet var būt arī, ka nē. Taču Bībelē, šķiet, nav liecību, kas rādītu, ka tam būtu jābūt pamatā *mūsu* piedošana citiem. Mūsu piedošanas citiem pamatā ir tas, ka Viņš ir piedēvis mums un ir žēlsirdīgs pret mūsu pastāvīgajām vājībām. Taču Dieva piedošanas brāļiem pamatā ir kas cits – tas balstās uz cilvēka ticību Kristus asinīm. Mēs nejaudājam mūsu vājšajam brālim, vai viņš tic krusta uzvarai Golgātā, pirms mēs piedodam viņam.

Piedošana bez grēku nožēlošanas?

Jūtīgs brālis vai māsa atzīs, ka mēs bieži saņemam piedošanu bez redzamas grēku atstāšanas, tāpēc tam *ir* jābūt pamatā mūsu attieksmei pret citu grēkiem. To pierāda sekojošais:

- Dāvida lūgšana šķīstīšanai no “neapzinātām kļūdām” (Ps. 19:12), no tiem grēkiem, kurus mēs nenožēlojam, neapzinoties tos kā tādus, bet kuri tomēr ir grēcīgi Dieva acīs. Grēks paliek grēks, neatkarībā no tā, vai mēs to apzināties, vai nē (par ko runā Mozus vainas izpiršanas upuris). Ja mēs nepiekrītam tam, ka mums tiek piedoti grēki, kurus mēs nenožēlojam un neatmetam, tad mums ir jāatzīst, ka mēs *zinām* katru no saviem grēkiem; un ka tikai viena nenožēlota grēka dēļ mēs varam zaudēt glābšanu. Neviens no mums līdz galam nepazīst nedz sevi, nedz apzinās Dieva taisnīguma pilnību, lai varētu būt pilnīgi drošs par to, ka zina katru savu grēku. Tikai paštaisnais apgalvo, ka nožēlojis it visus savus grēkus. Un tā, mēs atkal nonākam pie pestīšanas, kas ir atkarīga tikai no žēlastības, ticības tam, ka mums tiks piedoti mūsu grēki, kad mēs grēkojam, paši to neapzinoties. Ja mēs ceram uz piedošanas saņemšanu bez īpašas grēku nožēlošanas, tad mums nav morālu tiesību turēties pie principa, ka mēs *nekad* nepiedosim brālim, ja viņš darbos neparādīs savu grēku nožēlu.

- Daudzi grēki, kas mums tiek piedoti, nevar tikt atstāti. Ja brālis nogalina brāli, tas vairs nav maināms. Viņš vairs nevar apsolīt, ka nenogalinās šo brāli otru reizi – šo grēku nevar atstāt. Dāvida grēks ar Batsebu tika piedots viņam tāpēc, ka viņš *atzina* savu grēku kā tādu. Neviens vārds netika bilsts nedz no Dieva, nedz no Dāvida puses, ka tas vairs nekad neatkārtosies (Ps. 32:5; 2. Sam. 12:13). Kāpēc, ja grēka *atstāšana* ir tik svarīga? Grēka *atzīšana* ir tik svarīga tāpēc, ka mūsu nākamā pestīšana ir atkarīga no derības ar Dievu. Mēs atzīstam, ka esam aptraipījuši Dieva slavu, ka neesam rīkojušies saskaņā ar Kristus cilvēku, kas dzīvo mūsos. Dievs nesūta mums piedošanu it kā tā būtu banderole, kas krīt no debesīm. Viņš ir priecīgs atzīt, ka Viņa žēlastība pret mums Kristū, kas tika dāvāta mums kristoties, nav veltīga, ka mēs *atzīstam* savu grēcīgumu un Dieva taisnprātību.
- Tēvs piedeva savam pazudušajam dēlam vēl pirms kādiem tiešiem grēku nožēlas pierādījumiem – tikai pēc vispārējās nožēlas pazīmēm. Izskatās, ka pats fakts, ka dēls *gribēja* atgriezties tēva mājās bija pietiekams, lai viņu pieņemtu un nokautu nobaroto teļu.
- Mums ir jāsvētīti tos / jāpiedod tiem, kas mūs vajā (Rom. 12:14; svētīšana un piedošana Rakstos ir cieši saistīti). Un tas ir jādara, negaidot, kamēr vajātājs rimsies vai nožēlos izdarīto.
- Laulība ārpus ticības ir briesmīgs grēks – Dieva bērns stājas derībā ar pasaulīgo cilvēku, kurš ir tālu no Dieva. Grēks jau nav tikai tad, kad jaunais pāris ir laulības reģistrācijas procesā un viņu vārdi tiek saistīti laulības apliecībā. Grēcīga bija jau uzmanības parādīšana viens otram viņu satikšanās pirms laulībām laikā; Dieva svētais atzīstas mīlestībā Dieva ienaidniekam. Un pēc laulībām grēka darbi turpinās. Nekas neliecina par to, ka pēc ticīgā grēka nožēlošanas Dievs atzītu šo laulību tieši tāpat kā ticīgo partneru laulību. Dievs automātiski nesavieno grēkus nožēlojušo ticīgo ar viņa pasaulīgo partneri, kā mēs to redzam no pavēles atdalīties, ko Dievs deva tiem, kas bija precējušies ārpus ticības Ezras laikā (Ezras 10:17-44). Bet, kad ticīgais nožēlo savas precības ārpus Ticības, mēs pieņemam, ka Dievs piecietīs šo grēcīgo situāciju, kas pārkāpj Viņa principus par atdalīšanos no pasaules. Bet mēs neuzstājam, lai nomaldījies ticīgais *atteiktos* no maldīgās laulības. Jebkuram, kurš uzstāj, ka nožēla un piedošana prasa publisku atteikšanos no maldīgās

rīcības, loģiski būtu pieprasīt, lai tie, kas precējušies ārpus Ticības, šķirtos pēc grēku nožēlošanas.

- Kristus lūdza Dievu piedot kareivjiem, jo “tie nezina, ko tie dara”. Pats fakts, ka Viņš lūdza viņiem piedot, norāda uz to, ka viņi grēkoja, kaut arī nezināja par to, un tādēļ arī nevarēja grēku nožēlot. Kā viņi būtu varējuši nožēlot Kristus krustā sišanu, faktiski īstenojot to dzīvē? Viņi gan būtu varējuši nožēlot, ka viņi ir ārējo apstākļu spiesti to darīt. Tādējādi, Kristus zināja, ka piedošana iespējama bez īpašas grēku nožēlas un atstāšanas. Piezīme, ka tas attiecas tikai uz grēkiem, kas izdarīti nezināšanas dēļ, nav pieņemama. Kristus attieksme apgāž pieņēmumu, ka piedošana var tikt dāvāta *tikai* pēc grēka atstāšanas.
- Dievs piedod cilvēkiem pēc *ticības* Kristus asinīm un savienošanās ar tām kristību procesā, bet “nevis taisnības darbu dēļ, ko mēs būtu darījuši” (Tit. 3:5). Dieva pestīšanas pamatā *nav* darbi. Mums ir jābūt sevišķi uzmanīgiem, lai uzstājoties par grēku atstāšanu nenovestu to līdz sludināšanai par taisnošanu pēc darbiem. Par tikai vienu grēku - nāve. Nekāda šī grēka atstāšana nevar izmainīt šo spriedumu. Dieva dotais glābšanās ceļš mūsu gadījumā ir tērpšanās Kristū, lai viņš redzētu mūs *it kā* mēs būtu Kristus, tērti Viņa pilnībā. Tādēļ grēka atstāšana pati par sevi nav pamatā pestīšanai, bet gan ticība Kristum. Protams, ka patiesa ticība izpaužas darbos. Taču nevienam no mums nepiemīt tik stipra ticība, kādai tai ir jābūt, un tādēļ neviens no mums nevar padarīt tik daudz un tāda veida darbus, kas būtu padarāmi. Uzstāt, lai kāds parādītu savu ticību ar kādu noteiktu darbību, piem., ģimenes stāvokļa maiņu, nozīmē uzstāt, ka ir tieša, vārdos izsakāma sakarība starp ticību un noteikta veida darbiem, pie kuriem šī ticība noved. Bet mēs neesam tik stingri paši pret sevi. Katra no mums ticība un darbi ir tālu no pilnības. Viena no spilgtākajām ticības izpausmēm Kristus darbā ir vēlēšanās izdarīt maizes laušanu. Taču tas tiek atteikts tiem, kas atzīst sevi cīnāmieš par ticību savam pestītājam.
- Kalpam no Mt. 18:26 tika piedots parāds par viņa *vēlēšanos* to atdot, kaut arī faktiski viņš to nebūtu varējis izdarīt. Grēku savā ziņā nekad nevar padarīt par nebijušu, to var tikai piesegt. Un no kalpa tika gaidīts, lai viņš, saņēmis piedošānu, tāpat piedotu arī savam brālim.
- “Grēks ir pārkāpums”. Un tāpēc katrs no mums, zināmā mērā, dzīvo grēkā. Mums ir nepieciešama šķīstīšanās no mūsu pašu dabas – jo to mēs

nevaram nedz atmest, nedz atstāt. Dažs smēķē. Iespējams, ka katru izpīpēto cigareti viņš uzskata par grēku, jo viņa sirdsapziņa viņu atmasko. Bet tas neiespaido mūsu saskarsmi ar viņu, kaut arī mēs greizi skatāmies uz viņa grēku. Un atkal, nav normāli paciest kāda brāļa vājību, kurš atzīst, ka viņa dzīve ir vienā ziņā ‘grēcīga’, un atteikt saskarsmē citam, kuram arī ir garīgas problēmas, tikai citā jomā. Vai mēs varam pierādīt, ka *mēs* esam tie, kam jānosaka grēcības pakāpi citā? Kurš var pierādīt, ka nesavaldība ir labāka vai sliktāka par jebkuru citu vājību?

No visa izklāstītā kļūst skaidrs, ka vienādojums ‘Piedošana = grēka nožēlošanai + grēka atstāšanai’ ir pašā būtībā nepareizs. Bet, pat ja Dievs piedod mums pēc šīs formulas, vai tad tā būtu attiecināma uz mūsu piedošanu saviem tuvākajiem? Un kur ir pierādījums tam, ka mums ir jāatsaka brālībā tam, kuram mēs nevaram piedot?

Divi standarti?

Mums ir jāatzīst, ka Dievs uzstāda visaugstākās prasības, bet ir gatavs pieņemt mūsu zemāka līmeņa sasniegumus. Ik dienu, ik stundu mēs pārkāpjam tos pašus Kristus baušļus. Tomēr mēs stingri ticam savai glābšanai. Tādēļ paklausība baušļiem nav vienīgā nepieciešamība pestīšanai. “Tāpēc esiet pilnīgi, kā jūsu Debesu Tēvs ir pilnīgs” (Mt. 5:48) paliek neizpildāms katram no mums, ja runājam par paklausību. Tātad, ir iespējams neizpildīt Kunga baušļus un tapt glābtam. Ja šis apgalvojums ir nepatiess, tad glābšana ir iespējama vienīgi, ja mēs sasniedzam Dieva pilnību, bet tā ir utopija.

Ja Dievs pacieš nepaklausību Kristus baušļiem (mūsu ticības šķīstīšanai dēļ), kā mēs varam noteikt, *kura* baušļa pārkāpumu mēs varam pieciest un kura pārkāpuma dēļ mēs pārtrauksim sakarus ar brāli? Ja mēs nespējam noteikt grēka nopietnības pakāpi, kā tad mēs varam noteikt, kuri baušļi ir svarīgāki par citiem?

Visu Gara mācību par laulātajiem 1. Kor. 7 caurstrāvo tā pati iezīme, kas nosaka ideālo prasību, bet pieņem arī zemāku standartu. To demonstrē vairākkārtēja vārdu “ja” un “bet” lietošana vēstulē:

- Labāk ir neprecēties, “*bet, ja* tu arī dodies laulībā, tas nav grēks”(28.p.).

- Tas pats redzams 10.un 11.pantos “sievai nešķirties no vīra, un, ja tā ir atšķiršies ...”. Tādējādi, Dievs piecieš šķiršanos, piekāpjoties cilvēciskajām vajībām, kaut gan tāds dzīves veids neizbēgami izraisa citu baušļu pārkāpumus.
- Svētīgāk būtu, ja atraitne vēlreiz neprecētos, bet var arī apprecēties (1. Kor. 7:39,40; 1. Tim. 5:11).
- Tas pats divu standartu princips ir redzams arī citās 1. Kor. vēstules vietās. Elkiem upurētā gaļa ir tā pati parastā gaļa, bet Pāvils piekāpjas ticībā vājo dēļ (1. Kor. 8).
- Tāpat arī 1. Kor. 9:12 Pāvils runā par to, ka viņš būtu varējis palūgt eklēsijai Korintā viņam materiāli palīdzēt, taču viņš izvēlējās to nedarīt. Tādējādi, viņš izvēlējās augstāko no diviem standartiem.
- Kam bija mēlēs runāšanas dāvanas, tās bija jālieto tikai citu pamācībai, runājot tā, lai citi saprastu, bet Pāvils bija gatavs atļaut, lai korintieši runātu mēlēs arī sev (1. Kor. 14:28), kaut arī tas bija pretrunā ar viņa parādīto šīs dāvanas *ideālo* izmantošanu.
- 1. Kor. 12:31 - 13:12 ir domāts, ka Pāvils izvēlējās augstāko kalpošanu mīlestībā un rakstītajā vārdā salīdzinājumā ar zemāko – Svētā Gara dāvanu pielietošanu praksē. Katrā ziņā salīdziniet to arī ar izvēli, kura viņam bija dota Flp. 1:21-26: viņš varēja atstāt šo dzīvi, bet viņš izvēlējās augstāko, daudz grūtāko un garīgi riskantāko – vēl dažus gadus dzīves, lai stiprinātu ticībā brāļus.
  - Sadaļā “Dzīve dažādos līmeņos” ir minēti vēl vairāki piemēri, kas liecina par piekāpšanos cilvēciskajām vajībām. Dažreiz Dieva dotie standarti ir pretrunā viens otram, virspusēji raugoties. Tā, Boāsam bija skaidrs, ka cilvēkam *ir* jāizpērk sava mirušā tuvākā īpašums, dažreiz apprecot viņa sievu, taču tas novestu pie daudzsievības (Rutes 4:5).

Garīgās ambīcijas

Viss tas nebūt nenozīmē, ka Dievs neciena principus. Tam, ka Dievs piecieš arī zemāku standartu, ir jāiedvesmo mūs nebūt pastāvīgi atkarīgiem no tā; drīzāk tam būtu mūs jāpamudina daudz augstāka līmeņa sasniegšanai, kas Viņam ir daudz vēlamāks. 1. Kor. 7 parāda, ka Dievs piecieš zemāku par ideālo prasību līmeni laulības dzīves jomā, kas eklēsijas dzīvē parasti izraisa visskarbāko šķelšanos. Tam ir precedents arī Vecajā Derībā. Ābrahāms dzīvoja drīzāk pēc Ēdenes principiem nekā

pēc Mozus likumiem. Ēdenes principi saskan ar Kristus principiem laulības jomā. Taču Ābrahāmam bija sakars ar Hagaru, Jēkabam bija divas sievas – un Dievs piecietā šo atkāpi no ideāla: viens vīrs viena sieva.

Nav būtiski domāt, ka tādas ‘neatbilstības’ bija pieciešamas līdz jaunās derības stāšanās spēkā. Dieva morālie principi neizmainījās ar Kristus nāvi krustā un jaunās derības pilntiesīgu ienākšanu dzīvē. Iespējams, ka mēs daudz dramatiskāk uztveram vecās derības nomaiņu ar jauno derību nekā tas patiesībā bija. Tās izsaka tos pašus principus, tikai dažādā veidā. Dieva pamatprincips ir Viņa žēlsirdība un gatavība piekāpties cilvēcisko vajību priekšā, tomēr pieturoties pie Viņa taisnprātības. Un tā paliek nemainīga abās derībās.

Dieva meklējumi

Pravieši Rakstos mums pastāvīgi atgādina, ka garīgā dzīve ir tā, kura meklē Dievu. Mums ir jāmeklē Viņa vaigu (Ps. 24:6; 27:8), kuru mēs nevaram ieraudzīt (2. Moz. 33:20). Faktiski atrast Dievu šajā dzīvē vienkārši nav iespējams, bet visai mūsu dzīvei šai saulē jārit maksimālas pilnības meklējumu garā. Dieva meklējumus pravieši bieži apzīmē kā mūsu grēku atstāšanu un vēlēšanos kļūt taisnprātīgiem (Am. 5:6,8, 14,15). Neviens no mums Dieva meklējumos nesasniedz pilnību, un tāpat neviens nav *pilnīgi* atstājis savu grēcīgumu.

Tas, kas visus mūs vieno mūsu brālībā, ir viena un tā paša Dieva meklējumi, dzīšanās pēc taisnības mūsu dzīvēs (Cef. 2:3). Tieši tas mūs vieno, nevis tas, ka mēs visi būtu taisnprātīgi. Mēs nevaram būt brālībā ar tiem, kas meklē ļaunumu, kuru dzīve ir vērsta uz ļaunumu, kas nespēj novērtēt Dieva taisnprātību. Ir daudz tādu, kurus ģimenes dzīves problēmas ir pavirzījušas uz patiesas taisnības meklējumiem un tās daudz dziļāku novērtējumu nekā mēs varam iedomāties. Atkal ir jāatzīmē, ka nav nekāda pamata tam, lai atlasītu kādu vienu taisnības ceļa meklēšanas veidu, padarot to par ticīgā dzīves virzības rādītāju. Jo, ja laulātais pāris, piemēram, ir izšķīries vai, ja brālis dažkārt nezina mēru dzeršanā, tas nedod mums tiesības apgalvot, ka viņi meklē ļaunumu, bet ne taisnprātību.

Šķiet, ka nav nekāda pamata domāt, ka mums ir jāatteic saskarsmē tiem, kas *nepietiekami* meklē To Kungu, ja mēs zinām, ka viņi nemeklē *laumu*. Grēku nožēlošana un Dieva piesaukšana ir savstarpēji saistīti. Tā, Izraēla atjaunošana nāca, kad viņi piesauca Dievu un tātad nožēloja grēkus (Jer. 29:12-14). Bet ir ne mazums iemeslu domāt, ka Izraēls tajā laikā bija vēl garīgi vājš – dažiem no viņiem piemita *vēlēšanās* piesaukt taisnību – un Dievs to pieņēma. Saistība starp grēku nožēlošanu un Dieva meklējumiem nozīmē, ka brālības atteikšana kādam par nepietiekamu grēku nožēlošanu ir tas pats kā brālības atteikšana par nepietiekamiem Dieva meklējumiem. Līdz ar to mēs it kā apgalvojam, ka pārējie no mums ir pietiekami meklējuši Dievu – un tādēļ Viņu atraduši. Tā nu ir vislielākā paštaisnība. Noslēgumā jāsecina, ka Dievam tīk, ka mēs Viņu *meklējam*, bet šie *meklējumi* nenozīmē *pilnīgu* grēku nožēlošanu un atstāšanos no tiem.

IEBILDUMU APSPRIEŠANA

Ir vērts rūpīgāk izlasīt vairākus Bībeles pantus, kas šķietami runā pret mūsu izskatāmās tēmas galvenajai tēzei. Katrs no tiem varētu būt (un arī ir!) bieži pārprasts tai nozīmē, ka *pilnīga* grēku atstāšana ir nepieciešama, pirms Dievs mūs pieņem. Pat paviršs acu uzmetiens atklās, ka Dievs negaida *pilnīgu* grēku atstāšanu. Neviens no mums nav sasniedzis tādu stāvokli. Tāpēc šie panti nav jāsaprot tā, ka bez pilnīgas grēku atstāšanas mēs nevaram tikt glābti vai arī atrasties brālīgās attiecībās ar kristadelfiešiem!

“Kam nenoziedzīgas rokas” (Ps. 24:3-6)

“Kam nenoziedzīgas rokas un skaidra sirds ... dabūs svētību no Tā Kunga un taisnību no Dieva, sava pestītāja”.

Mums jāatceras, ka mūsu sirds nav skaidra, bet viltīga (Jer. 17:9). Tāpēc šeit runa ir drīzāk par mūsu tērpšanos Dieva taisnībā, nevis par skaidrību, kas nāk no grēku atstāšanas. Vēstule romiešiem skaidri runā par to, ka tāda tērpšanās ir atkarīga no ticības, bet ne no darbiem (kā piem., ģimenes problēmu risināšanas). Tā ir *Dieva* taisnprātība, kas mums tiek piedēvēta, ne mūsējā (2. Kor. 5:21).

Dieva taisnprātība ir 100%. Pieņemsim, ka taisnprātība, kuru mēs sasniedzam (piem., ievērojot baušļus par laulību) sastāda (stipri pārvērtējot) 5%. Nekāda grēku *atstāšana* nesastādīs tos 95%. Ja turpina šādi argumentēt, tad, ja šķirtajam brālim mēs piedēvējam 4% taisnprātības, viņam atliek pārklāt 96%. Viņš to sasniedz tikai ar ticību. Vai gan mēs varam apgalvot, ka viņš nespēs pārklāt šos 96% un mēs spēsim pārklāt 95%? Atkal mēs sastopamies ar to pašu problēmu grēcīguma pakāpju noteikšanā un mūsu brāļu grēku nosodīšanā.

“Atgriezies un dari pirmos darbus” (Atkl. 2:5)

Šī Kunga vēšanās pie eklēģijas norāda, ka Viņš novērsīsies no tiem, kas nedara “pirmos darbus” pēc grēku nožēlošanas. Tātad, no darbiem atkarīga viņu glābšana. Vien *Kristus* var vērsties pie eklēģijas ar vārdiem no Atkl. 2:5. Un vai ir gudri eklēģijai teiktos vārdus attiecināt uz indivīdu? Tikai Kristus zina “darbus”, no kuriem ir atkarīga glābšana. Bībelē nav apstiprinājuma tam, ka uz laulību attiecināmi “darbi” būtu jāveic, lai Kristus nenovērstos no cilvēka. Mums visiem ir darbi, kas mums būtu jā dara, bet kas netiek darīti. Tad kā gan mēs drīkstam lemt, par kuriem nepadarītiem darbiem mēs atsakām brālim saskarsmē? Tikai Kristus var to lemt! Atkl. 2:5 netiek pavēlēts stiprajiem eklēģijas locekļiem novērsties no tiem, kas nav darījuši “pirmos darbus”. “Pirmie darbi” efeziešiem bija viņu “pirmā mīlestība” (agape). Kristus šeit lieto vārdu “darbi” (kā daudzkārt Jaunajā Derībā), domājot par attieksmi – efezieši darīja visu pareizi, bet pietrūka mīlestības “darbu”. Bet tikai Kristus var novērsties no kāda nepietiekamas *agape* mīlestības dēļ. Un to mēs nevaram uzstādīt kā brālības pārbaudījumu. Pārlasiet arī citus pantus, kuros “darbi” attiecas uz abstraktiem garīgiem augļiem, kā piem., ticību, nevis uz konkrētām darbībām: Jņ. 6:29; 8:39; Sal. pamāc. 12:22; 2. Jņ. 11:7; Rom. 2:15; Kol. 1:10,11; Atkl. 2:6 salīdz. ar 15.

“Pienācīgi atgriešanās augļi” (Mt. 3:8)

“Tad nesiet pienācīgus atgriešanās augļus” jāskata saistībā ar mūsu Kunga cittautu ticīgo aprakstu kā tautas, “kas nes viņas (Dieva Valstības) augļus”. Rom. 14:17 saka: “Dieva Valstība ...(ir) taisnība, miers un prieks”. Kristus līdzība Jņ. 15 skaidro, ka vārds, kas ir mūsos, “nes daudz augļu”. Tādēļ nest augļus nozīmē dzīves veidu (salīdz. ar Rom. 6:21,22).

Jebkurā sakarībā, kad mēs ‘nesam augļus’, mēs esam savā veidā ‘nožēlojuši grēkus’. Mūsu grēku nožēlu un augļu nešanu nevar šai saulē ievietot kaut kādos laika rāmjos. Kristus būtu bijis apmierināts, ja Izraēls būtu atnesis vismaz kādu nepilnīgi nobriedušu augli (Lk. 13:7). Tikai kad mūsu garīgā dzīvē nenesīs augļus nevienā aspektā, Kristus novērsīsies no mums. Daži nesīs vairāk augļu nekā citi – daži sešdesmit, daži simtkārt tik daudz. Mt. 6:8 saista grēku nožēlošanu ar augļu nešanu. Tas parāda, ka Dievs var noteikt atsaukšanās uz Viņa vārdu un grēku nožēlas *pakāpi* tāpat kā augļu nešanas pakāpi. Būtu pārāk vientiesīgi no mūsu puses teikt, ka daži no brāļiem ir nožēlojuši grēkus, kamēr citi ir galīgi bezcerīgi. Jebkurā gadījumā atgriešanās augļi tiek nesti Dievam, nevis obligāti citiem ticīgajiem (Rom. 7:4). Bībelē nav atrodamas it nekādas norādes uz to, ka ticīgajam ir jāuzrāda brāļiem savas grēku nožēlas redzams pierādījums, pirms tie var viņu pieņemt savā vidū.

“Darbi, kas grēku nožēlas cienīgi”

Ir nepieciešams, lai cilvēki “nožēlo savus grēkus un atgriežas pie Dieva un dara darbus, kas grēku nožēlas cienīgi” (Ap.d. 26:18-20). Tāpat kā Mt. 21:28-31, tas, pirmkārt, attiecas uz kristīšanos. “Nožēlojiet grēkus un atgriezieties pie Dieva” pilnībā saskan ar “atgriezieties no grēkiem un liecieties kristīties ikviens” (Ap.d. 2:38). Atgriešanās pie Dieva ir saistīta ar kristīšanos Ap.d. 9:35; 11:21; 15:19; 1. Tes. 1:9.

Pēc pievēršanās ticībai mūsu darbiem ir jāatbilst mūsu ticības apliecinājumam. Bet šeit nav nekādu pierādījumu, ka formula ‘Piedošana = grēku nožēla + grēku atstāšana’ būtu pareiza. “Darbi”, šķiet, attiecas uz pozitīviem sasniegumiem, nevis uz pagātnes pārkāpumu anulēšanu. Darbi, kas grēku nožēlas cienīgi, ir atgriešanās augļi (Mt. 3:8 salīdz. ar Lk. 3:8). Mēs esam parādījuši, ka Dievs pieņem dažādas pakāpes augļus/nožēlas un ka šie augļi tiek nesti *Dievam*, un ir nepieciešams laiks, lai auglis nobriestu. Un tāpēc mēs nevaram atraidīt brāļi par to, ka viņš nav atnesis augli kādā vienā savas dzīves jomā. Vismaz mums ir jāspēj sadzīvot ar tām eklēsiām, kuras ir gatavas ilgāk gaidīt, lai daži brāļi nobriestu līdz augļu nešanai.

Darbs vīnadārzā

Mt. 21:28-31 nosoda cilvēku, kurš solīja tēvam, ka ies strādāt vīnadārzā, bet neaizgāja. To arī uztver kā norādījumu, ka grēks ir pilnībā jāatstāj, vai arī cilvēku gaida nosodījums.

Nodaļas turpinājumā darbs vīnadārzā tiek pielīdzināts garīgo augļu nešanai Valstībā (Mt. 21:41-43; Rom. 14:17). Apliecināšana vārdos: “Jā, Kungs!” (Mt. 21:29) saistās ar Kristus apliecināšanu par savu Kungu kristību procesā, pievēršoties ticībai. Tas ir solījums nest garīgos augļus, ko daži no pievērstajiem tā arī nekad neizpilda. Taču par to, vai šis solījums ir izpildīts, spriež Kristus, nevis mēs. Un galīgais spriedums par to, vai pievērstais patiesi gāja strādāt vīnadārzā, atklāsies tikai tiesas dienā. Mt. 21:32 darbs vīnadārzā tiek apzīmēts kā ticība Jāņa Kristītāja vārdiem par Kristu, un Dieva gribas izpildīšana (31.p.). Kā Dieva griba, tā arī no mums prasītie “darbi” attiecas uz ticību Viņa dēlam (Jņ. 6:29,40). ‘Darbs’ vīnadārzā, tādējādi, attiecas uz ticības darbu, nevis atstāšanos no konkrētiem grēkiem.

“Ticība bez darbiem ir nedzīva”

Jēk. 2:17 saka, ka ticībai ir jāatspoguļojas darbos. Taču mēs aplami sliecamies atšķirīgi skatīties uz šīm divām lietām. Patiesa ticība jau pēc definīcijas izpaužas praktiskajā dzīvē. Tomēr katram no mums ikdienas dzīvē neizdodas precīzi atspoguļot “Vienas Ticības” abstraktos principus. Vai tad Jēk. 2:17 tiešām māca, ka mums ir jāizceļ kāds konkrēts otra cilvēka dzīves aspekts, kurā viņa darbi neatspoguļo ticību, un jāatraida viņš par to? Jēk. 2:15,16 apraksta piemēru, kur ticība neatbilst darbiem. Kad mēs sakām: ‘Mēs ticam, ka Dievs palīdzēs mūsu brāļiem, kas ir badā (piem., Āfrikā)’, un neko nedarām lietas labā, tad tāda ticība arī neatbilst darbiem. Mēs ļoti bieži esam vainīgi tādā neatbilstībā. Tomēr mēs neatraidām viens otru šī iemesla dēļ. Tad kāpēc gan izvēlēties kādu vienu dzīves jomu un uzstāt, ka tai ir *precīzi* jāatbilst ticībai? Ja mēs pieļausim, ka jābūt noteiktam atbilstības līmenim starp ticību un darbiem, kuru kādam pārķāpjot ir jāpārtrauc attiecības ar šo brāli, tad kas noteiks šo līmeni? Vai tas būs vienāds visās eklēsiņās un visu locekļu pieņemts, pat ja mēs vienojamies, ka tas būtu jānoteic?

“Kas atzīstas un turpmāk tā vairs nedara...”

“Kas noliedz savu ļauno darbu, tam tas neizdodas, bet, kas tajā atzīstas un turpmāk tā vairs nedara, tas izpelnīsies žēlastību” (Sal. Pamāc. 28:13) nevar nozīmēt, ka Dievs novēršas no mums katra grēka dēļ, līdz kamēr mēs to neatstājam. Par to mēs jau runājām iepriekš. Un, protams, ka šis pants nerunā par to, vai piedot tiem, kas nav pilnībā atstājušies no grēka, un vai mēs varam turpināt biedroties ar tiem, kuriem mēs neesam piedevuši. Šis pants runā par Dieva atbildi uz grēku nožēlošanu.

Visvairāk būtu, ka Sal. Pamāc. 28:13 ir Vecās Derības līdzinieks Pāvila lūgumam neturpināt grēkot, lai valdītu žēlastība. Ja mēs “turpinām grēkot”, tad, acīmredzot, mēs neesam atstājuši savus grēkus. Mēs jau minējām, ka dažus grēkus nevar ‘atstāt’ un, ka mēs visi turpinām grēkot, nožēlojam un darām to pašu atkal. Tāpēc grēka ‘atstāšana’ nenozīmē, ka mēs nekad vairs negrēkosim. Ja brālis grēkos 490 reizes dienā un atzīsies grēkā, mums ir jāpiedod viņam, katru reizi pieņemot viņa atzīšanos par grēka atstāšanu. Kā *Dievs* skatās uz tāda brāļa pastāvīgo grēkošanu nav būtiski, ja mēs runājam par mūsu attieksmi pret viņu. Tādēļ *mūsu gadījumā* ‘grēka atstāšana’ ir jāsaprot gandrīz kā sinonīms vārdiem ‘grēka atzīšana’.

Daudzas Salamana pamācības ir balsītas uz Izraēlas vēsturiskajiem notikumiem. Sal. pam. 28:13 nepārprotami attiecas uz Dāvida atzīšanos grēkā ar Batsebu: “Es sacīju: ‘Es izsūdzēju Tam Kungam savus pārkāpumus!’ Un Tu piedevi man manu grēka vainu” (Ps. 32:5) – pēc kāda laika, kad viņš mēģināja ‘piesegt’ savu grēku. Uzsvars uz atzīšanos un izsūdzēšanu nevis uz apņemšanos vairs neiekārot sievietes atkal liek domāt, ka ‘atzīšanās’ un ‘atstāšana’ (nedarīšana latviskajā tulkojumā) Sal. pam. 28:13 ir uzskatāmi par sinonīmiem.

Sal. pam. 28:13 pirmā daļa noteikti attiecas uz Ādama grēka pieseģšanu Ēdenē un otrā daļa uz viņa stāvokli pēc grēka atzīšanas. Viņš nebija ‘atstājis’ nepaklausību Dieva vārdam vai acu un miesas kārtības. Līdzīgi, arī Dāvids turpināja grēkot pēc gadījuma ar Batsebu, bet Sal. pam. 28:13 kā viņu, tā arī Ādamu apraksta kā grēkus atzinušus un atstājušus. Viņš nevarēja ‘atstāt’ grēku ar Batsebu; bet viņš to bija izdarījis domās, un Dievs to pieņēma kā grēka atstāšanu. Droši vien, ir daudz kristaldelfiešu,

nerunājot par tiem, kas precējušies ārpus Ticības, kuri ir *domās* atstājuši pagātnes grēkus un ir no sirds izsūdzējuši savus grēkus, bet nerod iespēju parādīt to ārēji.

Salamana pamācībām raksturīgas arī biežās atsaukšanās uz Mozus bauslību. Ebreju vārds “atstāt” burtiski nozīmē ‘laist, lai iet’ un to lieto arī attiecībā uz grēkāzi, ko ‘laida, lai iet’ tuksnesī līdz ar Izraēla grēkiem, kuros Izraēls bija *atzinies*. Tā ir atsaukšanās uz Grēku izpirkšanas dienu. “Kas piesedz savus grēkus, tam neveiksies, bet kas tajos atzīstas, tiks apžēlots”. Tādējādi, lasītāju pamudina patiesi ticēt tam, ka viņa izsūdzētie grēki tiek ‘laisti, lai iet’ kopā ar grēkāzi. Tas bija ceļš uz šķīstīšanos, nevis cenšanās piesegt savus grēkus, it kā tie nekad nebūtu bijuši.

“Bezdievis lai atstāj savu ceļu ...”

“Bezdievis lai atstāj savu ceļu un ļaunprātis savas domas” (Jes. 55:7) jālasa pievēršanās ticībai kontekstā. Jes. 55:1-3 apraksta to, kā notiek pievēršanās Kristum: “Visi izslāpušie ...piegrieziet Man savu ausi un nāciet pie Manis!” Tad 6.pants pravieto attiecībā uz Dieva vārda piesaukšanu kristībā: “Meklējiet To Kungu, kamēr Viņš atrodams, piesauciet Viņu, kamēr Viņš ir tuvu!” (salīdz. ar Dievu, kas “nav tālu” no iespējamiem ticībai pievērstajiem Ap. d. 17:27). Tālāk Jes. 55:7 runā par grēku nožēlas cienīgiem darbiem, kam jāseko pēc pievēršanās ticībai. Bet pievērsiet uzmanību paralēlei starp bezdievja “ceļu” un “domām”; tie nav radniecīgi Dieva ceļam/domām (Jes. 55:8). Tāpēc Jes. 55:7 uzsver nepieciešamību pēc pievēršanās ticībai mainīt domu gaitu, tiecoties pēc nesasniedzamajiem Dieva ceļiem un domām. Mums nav jānorobežojas no tiem, kas nesasniedz Dieva domas/ceļus. Mēs visi esam tikai *ceļā* uz mūsu ceļu un domu atstāšanu, lai ‘meklētu To Kungu, kamēr Viņš atrodams’, atgriežoties pie Viņa. Atgriešanās pie Kunga ir pamatā līdzībai par pazudušo dēlu; pieredze, ko katrs no mums savā mūžā pārdzīvo ne reizi vien.

Jes. 55:6,7 it kā norāda, ka mēs varam atrast Dievu šajā dzīvē, mēs varam atgriezties pie Viņa. Bet tad Jes. 55:9 ir teikts: “Cik augstākas debesis ir pār zemi, tik augstāki ir Mani ceļi pār jūsu ceļiem un Manas

domas pār jūsu domām”. Šķiet, šī ir viena no daudzajām Jesajas atsaucēm uz Ījaba grāmatu: “Vai tad tu vari izprast Dieva apslēptos dziļumus?”, kam atbilde ir ‘Nē’. Tāpēc, kaut arī mēs galu galā *nevaram* atrast Dievu, tik bezgalīgi morāli pārāks Viņš ir; taču, ja mēs *meklējam* Viņu, Viņš uzskatīs, *it kā* mēs būtu Viņu atraduši. Tādējādi, Dievs piedēvēs mums pilnīgu atstāšanos no cilvēciskās domāšanas. Par atbildi mēs tikai varam tāpat piedēvēt mūsu brāļiem atstāšanos no grēkiem.

Bet tas it nemaz nenozīmē, ka mēs izliekamies neredzam viņu vājības – mūsu izvīzītā tēze bieži tiek šādā veidā pārprasta. Mēs nevaram neredzēt viņu vājības. Tas nemaz nav cilvēku dabā izlikties neredzam citu trūkumus! Mūsu Kungs nemaz neizlikās neredzam pirmā gadsimta Izraēla trūkumus; arī šodien Dievs uz tiem neaizver aci. Tomēr nav jāvēršas pie miesas cilvēka, bet gan pie “Jēzus Kristus cilvēka”, pie iekšējā cilvēka katrā no mums. Kad viņu ārējais cilvēks pievērs mūsu uzmanību, mums ir jāizlieto vārda spēks, ņemot palīgā mūsu pašu pieredzi garīga vājuma brīžos, lai izceltu viņos viņu iekšējo Kristus cilvēku. Tikai gadījumā, ja viņš skaidri un nepārprotami noliedz vienīgo Ticību, vai Kristus cilvēku sevī, mums ir jānorobežojas no viņa.

3.4. “KOPĪGI KRISTŪ”

Pāvila vārdi Ef. 5 saka skaidri: vīrs simbolizē Kristu un sieva simbolizē eklēsiju. Bet palūkosimies zemāk uz 5:30: “jo mēs (visi) esam Viņa (Kristus) miesas locekļi”. Jaunajā Derībā bieži runāts par to, ka baznīca ir Kristus miesa. Nav tēlaināka un intīmāka salīdzinājuma kā būt kāda miesai. Jūs pieskarieties savai miesai, jūs jūtat kaulus zem miesas – tie esat *jūs*. Lai gan Kristus, protams, eksistē atsevišķi miesā, mēs esam pamatā Kristus. Bez mums un mums piemītošā grēcīguma, Kristus neparādītos, un Viņa nebūtu arī tagad.

Un tā, vīrs ir Kristus tēls, un sieva ir eklēsijas tēls. Bet eklēsija, visā visumā, *ir* Kristus miesa. Tātad, “vīriem pienākas savas sievas mīlēt kā savu miesu: kas mīl savu sievu, tas mīl sevi pašu; jo neviens nekad vēl nav ienīdis pats savu miesu” (Ef. 5:28,29). Jo vairāk mēs apzināsimies šī salīdzinājuma spēku un varenību, jo stiprāk izjutīsim kādai garīgai

tuvībai ir jābūt starp brāļiem un māsām. Kristus materiālā miesa ir nedalāma – debesīs ir tikai viens Jēzus. Ja brāļi personificē Kristu, bet māsas – Viņa miesu, tad nav iespējama šķelšanās, nedz starp vīriem un sievietēm, nedz starp brāļiem un māsām Kristū. Un tāpēc laulības saišu sairšana un iekšējās nesaskaņas eklēsijā ir vienādi aplamas parādības; kā viena tā otra izkropļo Ef.5 doto simboliku. Tie burtiski rauj Kristus miesu gabalos kā cilvēki centās to darīt, sitot Viņu krustā. Mēs sakām “centās”, jo galu galā Kristus miesa ir nedalāma – tāpat kā savā ziņā Viņa miesa bija “salauzta” (kā tas notiek iekšējās šķelšanās gadījumā), bet citādā ziņā tā palika nesalauzta, Dieva acīs. Līdzīgi, eklēsijas miesa Dieva acīs arī tagad paliek nedalāma.

Dieva attiecībām ar mums jābūt vīra un sievas attiecību spožattēlam. Bet tāpēc, ka gan vīrs, gan sieva (dažādā ziņā) pārstāv Kristu, ģimeniskām attiecībām jāpastāv starp visiem brāļiem un māsām eklēsijā. Tieši tāpēc salīdzinājums ar laulību tiek bieži lietots Rakstos, runājot par vienotību, kādai ir jābūt mūsu starpā.

- “Bet Dievs miesu ir tā sastādījis ... lai neceltos miesā šķelšanās” (1. Kor. 12:24,25) un radniecīga vārda lietojumu redzam arī Ef. 5:31,32 attiecībā uz cilvēku, kas “pieķersies savai sievai un abi kļūs par vienu miesu ... es to attiecinu uz Kristu un draudzi”. Tāpēc, ka gan vīrs, gan sieva pārstāv Kristu, nedrīkst būt šķelšanās nedz eklēsijā, nedz starp sievu un vīru. Mūsu starpā jābūt vienprātībai, lai mēs “visi pilnīgi vienoti stāvētu vienā pratā un vienā domā” (1. Kor. 1:10). Atcerieties, kā “Israēls sapinās ar Baalu Peoru” (4. Moz. 25:3) seksuālā kontekstā. Hoz. 9:10 komentē to kā Izraēla piesliešanos Baal Peoram. Piesliešanās vienam nav iedomājama bez atdalīšanās no otra. Ja mēs patiesi savienojamies ar Kristu un savā starpā, tad mums *ir* jāatsakās no elku pielūgsmes. Nav iespējams izjust ‘savienošanos’ ar ticīgajiem, kuri nav no tā atteikušies. Mēs *nevaram* vienlaicīgi kalpot diviem kungiem, *neienīstot* Dievu.
- “Bet Dievs miesu ir tā sastādījis, ka mazāk cienītam loceklim piešķirts lielāku cieņu” (1. Kor. 12:24) – tāpat kā vīriem jāgodā sieva kā vājākais radījums (1. Pēt. 3:7). Dieva darbība eklēsijā salīdzināma ar attiecībām laulībā un arī starp eklēsijas locekļiem, jo arī mums īpaši saudzīgi un

uzmanīgi jāattiecas pret eklēģijas ķermeņa vājajiem locekļiem (Rom. 14:1; 15:1).

- Vecāko pienākums ir vēlēties “lai ikvienu cilvēku darītu pilnīgu Kristu” (Kol. 1:28), tieši tā kā Kristus mūs ir salīdzinājis, lai mēs “svēti ... un nevainojami varētu stāties Viņa priekšā (Kol.1:22) kā līgava “bez traipa” (Ef. 5:27). Un atkal, attiecībām starp Kristu un eklēģiju jāatspoguļojas arī pašā eklēģijā.
- Baznīcai ir jābūt *paklausīgai* Kristum, kā sievas eklēģijā *ir paklausīgas* vīriem (1. Pēt. 3:6) un brāļi *ir paklausīgi* vadītājiem. (Ebr. 13:17).
- Baznīca *ir paklausīga* Kristum kā sievas vīriem (1. Pēt. 3:1). Taču arī sievas pārstāv Kristus miesu, tātad katram no mums ir jāpakļaujas cits citam (1. Pēt. 5:5).
- Vīri un sievas kļūst par “vienu miesu”. Bet “miesa” ir gandrīz tas pats kas ķermenis (Ef. 2:15,16; Kol. 1:22). Viņu savienošanās “vienā miesā” ir salīdzināma ar savienošanos vienā vienotā eklēģijas ķermenī.
- Vīri un sievas ir “*līdzmantinieki*” (1. Pēt. 3:7), tāpat kā visa draudze ir “mantinieki pēc apsolījuma” (Gal. 3:29; Ef. 3:6).
- Tāpēc ka mēs visi pārstāvam Kristu, Viņš mājā katrā no mums, “jo mēs savā starpā esam locekļi” (Ef. 4:25), tāpat kā mēs tālāk lasām, ka “mēs esam Viņa miesas locekļi” (Ef. 5:30). Kā vīrs un sieva ir “viena miesa” (Ef. 5:31), tā arī mēs esam Kristus miesas locekļi (5:30).

No visa tā izriet vismaz divas praktiskas pamācības.

Pirmkārt, tā kā mēs visi pārstāvam Kristu, kaut arī pretējo dzimumu veidolā, eklēģijas vidū nevar būt šķelšanās – jo Kristus ir viens. Tāpat arī “Dievs ir viens”, un mēs visi pēc kristīšanās nesam Viņa vārdu.

Otrkārt, mums ir jāapzinās, ka sekojošās lietas ir vienādi aplamas, jo tās šķir mūs no Kristus:

- dalīšanās un šķelšanās starp brāļiem Kristus miesā
- dalīšanās un šķelšanās starp vīriem un sievietēm.

Un tāpēc šķelšanās radīšana starp brāļiem ir tikpat aplama kā šķelšanās pašā laulības dzīvē. Tragiski ir tas, ka daži, šķiet, uzskata šķelšanos par garīgu

brieduma pazīmi, tajā pat laikā uzskatot laulāto konfliktu par neizmērojami lielāku grēku. Ja mēs atzīstam, ka mūsu brāļi patiesi simbolizē Kristu, tad mēs tieksimies apvienoties ar viņiem, tāpat kā mēs ticamies pēc apvienošanās ar Kristu, nereti nākot pie slēdziena, ka šī mērķa sasniegšanai ir jāmaina viss domu gājums.

Dzimumattiecības dara vīru un sievu par “vienu miesu”. “Ir sacīts: tie abi būs viena miesa. – bet, kas turas pie Tā Kunga, ir viens gars ar Viņu” (1. Kor. 6:16,17). Pievērsiet sevišķu uzmanību, pasvītrojiet šos vārdus “viena miesa” 16.pantā un arī “viens gars” 17.pantā. Mums stingri jāstāv “vienā Garā, vienprātīgi kopā...” (Flp. 1:27). Mēs redzējām, ka mums ir jābūt vienā Garā ar Kungu, kā vīrs ir vienā miesā un garā ar savu sievu (1. Kor. 6:16,17). Bet tādai pašai kvēlai vienprātībai ir jāpastāv arī eklēsijā! Šo domu cēlumam ir jāizaicina mūs pacelties pāri konfliktiem eklēsijas iekšienē, pāri nesaskaņām, kuras var rasties mūsu personīgajā dzīvē. Šādu kvēlu attiecību iespējai starp mums un mūsu partneriem, mūsu eklēsiju un pirmām kārtām mūsu Kungu Jēzu Kristu jāpaceļ mūs augstu gara spārnos, pār miesu, pār šo pasauli ar tās sekļajām attiecībām. Šī pasaule *nespēj* saprast tās neaprstāmās sadraudzības saites, kas vieno patiesi ticīgos cilvēkus.

Dievs ceļ Savu māju, Savu eklēsiju. Bet tāpēc, ka mēs esam Dieva izpausme, mēs esam “Dieva darba biedri”. Mēs neesam marionetes Viņa rokās, mēs kopā ar Viņu ceļam Viņa māju (1. Kor. 3:9-13). Ja mēs patiesi *esam* Dieva izpausme, ja mēs patiesi esam Kristus miesa, tad mēs arī mīlēsim eklēsiju, jo Tēvs un Dēls mīlēja eklēsiju tik stipri, ka Dievs Kristū atdeva Savu dzīvību par mums. Dievs “pats ar Savām asinīm ieguvis par īpašumu” draudzi (Ap.d. 20:28). Dievs *Pats* caur Kristu bija mūsu Glābējs krustā (Tit. 3:4 salīdz. ar 6.p.). Vīra savienošanās ar sievu arī simbolizē vienotību starp Dievu un Kristu (1. Kor. 11:3). Šī kopība ir tik liela, ka nav pat iespējams to pareizi izprast. Tāpat kā tuvību starp vīru un sievu, starp mums un Kristu, mūsu starpā eklēsijā ir tik grūti aprakstīt un apzināties. Tā ir mūsu pieredzē, mēs to izjūtam, mēs izjūtam kopību, kuru mēs pilnībā neizprotam. Kristadelfiešu brāļi misionāri, kas ar asarām acīs apkampjas Āfrikas lidostā; vecāki, kas dzīvo līdzī sava bērna iegrimšanai kristību ūdeņos; ticīgais, kas pieceļas pēc divas stundas ilgām lūgšanām pie gultas – visās mūsu garīgās dzīves izpausmēs mēs *izjūtam* šo garīgo vienotību, kas nav aprakstāma un kuru mēs

vēlētos pastāvīgi izjust mūsu dzīvē. Taču šis prieks mūs sagaida Valstībā, patiesa sadraudzība vienam ar otru un ar Kungu Jēzu.

Kungu pieminēdami maizes laušanā un vīna dzeršanā, mēs esam šī laika priekšnojautās. “Svētības biķeris, ko mēs svētiņam, vai tas nav savienošāns ar Kristus asinīm? Maize, ko laužam, vai tā nav savienošāns ar Kristus miesu? Jo, kā ir viena maize, tā mēs daudzi esam viena miesa, jo mēs visi esam šīs vienas maizes daļībnieki” (1. Kor. 10:16,17). Maizes laušanai ir nesaraujami jāsavieno mūs visus kopā ar Kristu, jo mēs visi esam vienas un tās pašas miesas daļas. Kā mūsu miesa uzņem maizi, kas apzīmē Viņa miesu, tā arī mums mūsu dienišķajā domāšanā un darbībā ir jābūt vienprātīgiem ar Kristu, un citam ar citu kā Viņa miesas locekļiem.

3.5. MAIZES LAUŠANA

Maizes laušana pilnīgi pamatoti ir kristadelfiešu dzīves centrā. Bet tieši tādēļ, ka *ir* kas ļoti īpašs, kas raksturo šīs tikšanās reizes, var rasties tieksme uzskatīt, ka tām, kā arī maizei un vīnam, piemistu kāda mistiska aura. Tā rezultātā šīs pulcēšanās zaudē no to nozīmes un derīguma. Taču otra galējība, šo pulcēšanās reižu uzskatīšana par kaut ko ikdienišķu, savukārt, nedod mums pienācīgi izjust to lielo nozīmi. Šajā daļā mēs centīsimies izanalizēt galvenos maizes laušanas aspektus.

Pulcēšanās atcerei

Mēs labāk sapratīsim maizes laušanu Jaunajā Derībā, pielīdzinot to Pashai. Pashas mielasts bija, lai *atcerētos* lielo glābšanu, ko Dievs veica Izraēlas labā Niedru jūras ūdeņos. Ēģipte, kā grēka simbols, piedzīvoja tur grandiozu sakāvi. Taču visu laiku ticīgajam izraēlietiem bija jādeklarē: “Tas tāpēc notiek, ka Tas Kungs *man* tā darījis, kad es iznācu no Ēģiptes zemes” (2. Moz. 13:8). Mūsu atceres tikšanās reizēm ir tāda pati divpakāpju struktūra; atcere par to, ko Dievs darījis katram no mums personīgi, kā arī par to, ko Viņš izdarīja vispārējās atbrīvošanas labā. Tādēļ maizes laušanas brīdī ir jāizjūt personīga piederība Dievam, kā arī piederība visu izglābto pulkam kā tagad, tā arī pirms mums bijušajam. Mūsu kristīšanās ir pielīdzināma Sarkanās (Niedru) jūras ūdeņu pieredzei (1. Kor. 10:1). Tādēļ pilnīgi pamatoti būtu mūsu personīgajās pārdomās maizes laušanas reizēs domās pakavēties pie mūsu kristīšanās, mūsu

atbrīvošanās no personīgo grēku un vājumu nastas. Pāvils runā par “svētības biķeri, ko mēs svētījam” (1. Kor. 10:16), iespējams lietojot “svētību” bibliskajā piedošanas nozīmē (piem. Ap.d. 3:25,26). Tādēļ, kamēr mūsu atceres tikšanās reizēs mēs apzināties savus grēkus un atbrīvošanos no tiem, maizei un vīnam nav īpašas starpniecības nozīmes mūsu grēku piedošanā. Perspektīvā mēs esam glābti ar kristīšanos caur mūsu Kunga darbu krustā. Jau tad arī visi mūsu grēki tika piedoti. Mums ir jāuzmanās, lai nepiedēvētu maizei un vīnam kā tādiem kādu šķīstīšanas spēku, kā to dara katoļu baznīca. Maize un vīns ir iepriekš noteikti palīgīdzekļi, lai mēs *atcerētos* to, kas jau ir sasniegts.

Sevis pārbaudīšana

Ja mēs to saprotam, tad pavēle pārbaudīt sevi maizes laušanas reizē nekļūs par izmisīgu dažu izgājušās nedēļas grēku uzskaitījumu cerībā, ka maizes laušana atlaidīs tos. “Ja mēs paši sevi pārbaudītu (maizes laušanas reizē), tad netiktu sodīti” (1. Kor. 11:31) vai notiesāti. Mūsu sevis pārbaudīšanai ir jābūt tik intensīvai, lai mēs apjaustu, ka esam pelnījuši nosodījumu; ja mēs sasniedzam šo sevis izziņāšanas pakāpi tagad, tad mēs netiksim notiesāti tiesā. Sevis pārbaudīšanas pavēles kontekstā 1. Kor. 11 Pāvils runā par nepieciešamību pilnībā pievērsties domās Kristus upurim. Bet šai pavēlei ir jāmeklē pamats norādījumā Izraēlam iztīrīt māju no rauga pirms Pashas baudīšanas (2. Moz. 12:19). “Tad svinēsīm svētkus ne ar veco raugu, ne ar ļaunuma un netikumības raugu” (1. Kor. 5:8). Apustuļu jautājums Kristum: “Taču ne es, Kungs?” ir vēl viena norāde uz pavēli pārbaudīt sevi atceres reizē (Mt. 26:22). Atceroties Pāvila bausli pārbaudīt pašiem sevi, pilnībā pievērsties Kristus upurim, un Mozus bausli par attīrīšanos no ļaunuma, mēs nonākam pie secinājuma, ka patiesi apdomājot Kristus uzvaru mūsu labā, mēs neizbēgami apzināsimies mūsu pašu konkrētos trūkumus, kurus Kristus ir patiesi uzveicis. Bet tas nāks tikai pēc tam, kad mūsu apziņa būs patiešām aptvērusi Kunga uzvaras pilnību. Pashā svinībām bija jāpasludina apkārtējai pasaulei, ko Dievs bija darījis Izraēla labā. Tāpat arī mūsu pulcēšanās svinībām ir ‘jāpasludina’ Tā Kunga nāvi. Un tāpēc mūsu atceres tikšanās reizēm ir jāietver sevī atklāts vēstījums citiem par to garīgo atbrīvošanu, ko Kungs ir paveicis mūsu labā. Tā ir tā sarunas

tēma, kurai būtu jādominē tās pusstundas laikā starp dievkalpojuma beigām un došanos mājup.

Ja mēs patiesi zinām Kristu, ja mēs esam *iemīlējuši* to pestīšanu, ko Viņš ir panācis, mēs vēlēsimies lauzt maizi jo biežāk. “Ja jūs mīlat Mani, turiet Manas pavēles” (Jņ. 14:15). Nav šaubu, ka maize un vīns katru reizi patiesi atkal tuvina mūs Kunga realitātei. Jo vairāk izraēlietis ticēja, ka Dievs viņu patiešām bija atbrīvojis no Ēģiptes, jo vairāk viņš gribēja svinēt Pashā. Tāpat arī mūsu maizes laušana atspoguļo mūsu ticību glābšanai un piedošanai. Nekas nespēs atturēt īstu ticīgo no maizes laušanas; vai tā būtu atrašanās tālu no eklēzijas vai svētdienas pienākumi vai tuvinieki, kam viss tas ir svešs; viņš to darīs arī vienatnē, ja ne citādi.

Maizes laušanas lielā nozīme

Zīmīgi, ka Dieva priekšlikumu atbrīvot Izraēlu no Ēģiptes jūga pavadīja vairāki nosacījumi. Viens no tādiem nosacījumiem bija ievērot Neraudzētās maizes svētkus atcerei par lielo glābšanu, ko Dievs bija iecerējis sasniegt viņu labā. Un tāpēc Rakstos bieži tiek uzsvērts: “Turiet šo dienu uz audžu audzēm kā mūžīgu likumu”. Tāpēc ir nepieciešams pirms kristīšanās (salīdz. ar Pashā atbrīvošanu) izskaidrot maizes laušanas nepieciešamību. Raksti skaidri pauž Dieva vēlēšanos, lai viņi to atcerētos. Atceres pulcēšanās apraksts kā Tā Kunga nāves pasludināšanas apraksts (1. Kor. 11:26) ir atsauce uz otro no četriem jūdu Pashā biķeriem, “pasludināšanas biķeri”. To dzēra pēc 113. un 114. psalmu lasīšanas, kuri vēstī par Izraēla atbrīvošanu no Ēģiptes jūga. Tādēļ mūsu maizes laušana ir pasludināšana, ka mēs patiesi ticam mūsu atbrīvošanai no šīs pasaules un ticībai tam, ka mēs šķērsojam tuksnesi ceļā uz Valstību. Patiesi, nedod Dievs, lai mūsu maizes laušana izvērstos par vienkāršu rituālu un paradumu. Tā ir ļoti personiska mūsu pašu, kā arī visu ticīgo kopas, glābšanas pasludināšana.

Tik svarīgi tas bija, ka tas, “kas ir atrāviens no Pashā turēšanas, tad tāda cilvēka dzīvība lai tiek izdeldēta no viņa tautas... tāds cilvēks, lai nes savus grēkus” (4. Moz. 9:13). No 4. Moz. 9:10, no Hiskijas un Jozuas piemēriem šķiet, ka labāk bija turēt Pashā svētkus, pat ja ne viss tika darīts tieši tā, kā pienākas, pat tad, ja juties necienīgs, nekā neturēt tos

nemaz. Tas ir jāatceras, ja kāds nejūtas ‘cienīgs’ baudīt maizi un vīnu, vai arī, ja ir problēmas ar vīna iegādi.

“Tad tāda cilvēka dzīvība lai tiek izdeldēta no viņa tautas ... tāds cilvēks lai nes savus grēkus” ir valoda, kas līdzīga 2. Moz. 12:15 par raudzēto ēdušo neraudzētā vietā, kā arī 1. Moz. 17:14: “Bet neapgraizītais no vīriešu kārtas, kam miesas priekšāda nav apgraizīta (kas attiecies apgraizīties), tā dzīvība ir izdzēsta no viņa tautas, Manu derību tas ir lauzis”. Apgraizīšana Vecajā Derībā bija līdzvērtīga kristībām. Ilgstoša atturēšanās no maizes laušanas tādēļ norāda uz to, ka cilvēks vairs neatrodas derībā ar Dievu. Starp citu, tas ir galvenais attaisnojums (pēc autora domām) lai atdalītos no tiem, kas nemitīgi atsakās no maizes laušanas. Tieši nepareizas attieksmes pret maizes laušanu dēļ korintiešu starpā bija “daudz vāju un neveselu un diezgan daudz mirušu” (1. Kor. 11:30); iespējams atsaucoties uz apustuļu spējām sodīt atkritējus ar slimību vai pat nāvi. Tik augstu viņi vērtēja šīs atceres pulcēšanās reizes. Bībeli uzmanīgi studējošais pamanīs līdzību starp maizes laušanu un maizes un vīna piedāvājumu līdz ar ikdienas dedzināmo upuri Vecajā Derībā. Šai līdzībai bija jānāca, ka šīm atceres jūtām ir jāpavada mūs rītos un vakaros mūsu ikdienas dzīvē. Nav tāda kristadelfieša, kurš pie sevis nebūtu nožēlojis gandrīz neizbēgamo intensitātes zudumu pēc maizes laušanas kulminācijas punkta.

Par maizes laušanu 1. Kor. 10:21 ir sacīts kā par “Tā Kunga galdu”. Tā Vecajā Derībā bija teikts par altāri (Ecēh. 41:22). Piedalīšanās pie tā nozīmē kopību ar altāri, ar Kungu Jēzu (1. Kor. 9:13; 10:18; Ebr. 13:10). Ja mums nav kopības ar altāri, mēs pasludinām, ka mums nav daļas Viņā. Bet mūsu dalība pie Tā Kunga galda pati par sevi pasludina mūsu atdalīšanos no šīs pasaules, jo nav iespējams vienlaicīgi būt par Tā Kunga galda un par šīs pasaules dalībnieku (1. Kor. 10:21). Pashā, kā maizes laušanas tēls, saturēja arī rūgtas garšvielas, lai atgādinātu Izraēlai par Ēģiptes darba sūrumu (2. Moz. 1:14). Tā arī mūsu pulcēšanās reizēm ir mums jāatgādina, ka atgriešanās šinī pasaulē nav atgriešanās brīvībā, bet gan nebrīvē un sūrumā.

Pulcēšanās

Braļi un māsas jūdzēm soļo svelmainās Āfrikas saule apspīdēti, salā pavada stundas ceļā Austrumeiropā, nobrauc simtiem kilometru pa Ziemeļamerikas šosejām lai pulcētos atceres maizes laušanā. Kāpēc? Kāpēc gan nelauzt maizi mājās? Atbilde ir tajā, ka maizes laušana (tāpat kā Pashā) ir domāta, lai atgādinātu par visas Kristus baznīcas (miesas) glābšanu, kas ietver katru no mums personīgi. Un tas mums ir jāatceras, ja mums nākas lauzt maizi vienatnē. Un tāpēc ir saprotams, ka tie, kas atrodas 'izolācijā', bieži cenšas lauzt maizi vienlaicīgi ar brāļiem un māsām, kas to dara citviet. "Maize, ko laužam, vai tā nav savienošanās ar Kristus miesu? Jo, kā ir viena maize, tā mēs daudzi esam viena miesa, jo mēs visi esam šīs vienas maizes daļībnieki" (1. Kor. 10:16,17). Maize ir Kristus miesas tēls. Bet Jaunajā Derībā atkal un atkal tiek uzsvērts, ka Kristus miesa ir *ticīgie*. Maizes laušana ir savienošanās ar Kristus miesu kā viena kopība. Pāvils to uzsver, atsaucoties uz Veco Derību: "Uzlikojiet pēc miesas Israēlu! Vai tie, kas piedalās upura ēšanā, nestāv kopībā ar altāri?" (1. Kor. 10:18). Mēs esam dzīvs upuris uz Kristus altāra ((Rom. 12:1; Ebr. 13:10). Upuris, kas uzlikts uz altāra, jau skaitījās kā pats altāris. Kā Kristus tika sist krustā, tā arī visi ticīgie ir līdzī sisti krustā, būdami Viņā. Šajā ziņā Kristus un ticīgie bija nedalāmi krustā. Nedalāmi viņi ir arī tagad kā tēls, kas veido *Miesu*, pašu Kristus *būtību*. Personiska kopība ar Viņu tādēļ *obligāti* ietver arī spēcīgu kopību ar citiem Kristus miesas locekļiem. Mums ir 'jāizšķir' Kunga miesa (1. Kor. 11:29), kā arī jātiesā (tas pats grieķu vārds, kas arī 'izšķirt') pašiem sevi tikšanās reizēs (1. Kor. 11:31). Izšķirot Kunga miesu, mēs spriežam par sevi, jo mēs visi esam Viņa miesas locekļi. Un tāpēc pārbaudīšana pie maizes laušanas nozīmē ne tikai sevi pārbaudīšana, bet arī Kristus, kura miesu mēs visi kopā un katrs par sevi sastādam.

"Jo, kur divi vai trīs ir sapulcējušies Manā Vārdā, tur Es esmu viņu vidū" (Mt. 18:20) sola īpašu tuvību ar Kristu, kad mēs sapulcējamies visi kopā. Visi tie, kas pielikuši pūles, lai sapulcētos kopā, to labi zina.

Mūsu kopienā pieaug to locekļu skaits, kas pa pusei atrodas izolācijā; tāpēc šis garīgās svētības apsolījums pulcēšanās reizēs viņiem ir sevišķi saprotams un tuvs. Tā ciešā kopība, kas radās Pashā mielasta laikā, kad visa Izraēla pulcējās ģimenes lokos ap nokauto jēru, kas simbolizēja viņu mīlestību un pateicību Dievam, izskaidro kāpēc Izraēlam daudzkārt tika

dots brīdinājums nedalīt šo galdu ar tiem, kas neatrodas derībā ar Dievu. Apgalvojums, ka mūsu kopība ir *tikai* ar Dievu, noved pie neskaidras attieksmes pret maizes laušanu ar atkritējiem; taču tas ir krasā pretrunā ar Pashā pirmtēlu.

Laužamā miesa?

Domājot par maizes laušanu un Kristus miesu, rodas jautājums: ja ir rakstīts “nevienu kaulu Viņam nebūs salauzt”, tad kā mēs varam teikt, ka, maizi laužot, mēs atceramies Viņa miesu laužamu? Pirmkārt, jāsaprot, ka ar maizes laušanu ir domāta parasta ēdiena dalīšana ar kādu (Jes. 58:7; Jer. 16:7; Ecēh. 24:17; Hoz. 9:4; 5. Moz. 26:14; Īj.42:11). Vārdu ‘maize’ lieto, runājot par ēdienu vispār, tāpat kā arābu valodā šajā nozīmē lieto vārdu ‘sāls’. Un maizes klaipa laušana nemaz nav netiešs norādījums par laušanas nepieciešamību (lai gan tā arī varētu būt). Taču jāapzinās, ka daudzu izpratnē pastāv maldīgs uzskats, ka *tas*, kā atcerei mēs pulcējamies, ir Kristus dabiskā miesa un asinis. Šī uztvere ir saistīta ar mistisku spēku piedēvēšanu maizei un vīnam pašiem par sevi. Brālis Roberts savā grāmatā “Kristus asinis” uzsver, ka “ne jau burtiskās asinis ir tik dārgas un iedarbīgas”. Un to pašu varētu teikt arī par Kunga dabīgo miesu. Viņa miesa un asinis ne ar ko neatšķirās no jebkura cita cilvēka miesas un asinīm.

Un tas, ka mums ir teikts atcerēties Viņa simboliski laužto miesu, kaut gan ir skaidrs, ka Viņa dabiskais ķermenis *netika* laužts, ir pietiekams pierādījums tam, ka Kristus miesa ir jāsaprot kā kaut kas vairāk nekā Viņa dabīgā miesa un asinis. 1. Kor. 10:16,17 uzvedina uz domām, ka “Kristus miesa”, kuru mēs ēdam, Kristu pieminēdami, simbolizē visu ticīgo kopumu tieši tāpat kā Viņa faktiskā miesa, kas padarīja iespējamu šo glābšanu. Tieši tāpat arī Pashā nebija domāta Pashā nokautā jēra sarkanā šķidruma atcerei, bet lai atcerētos glābšanu, ko Dievs veica *visa Izraēla labā* ar šo asiņu palīdzību. Kristus “uznesa mūsu grēkus Savā miesā pie staba” (1. Pēt. 2:24), un ne jau Viņa caurdurtās rokas un kājas to padarīja, bet gan Viņa gars un garīgā apziņa. Citi piemēri, kur “miesa” attiecas uz visu mūsu garu un būtību nevis tikai uz dabisko miesu atrodami Mt. 5:29,30; 6:22-25; Jņ. 2:21; Rom. 7:4; 1. Kor. 6:19; 9:23. Lūkas Svētā vakarēdiena apraksts parāda, ka Jēzus saista Savu miesu un

asinis ar Savu uzpurēšanos: “Tā ir Mana miesa ...To darait *Mani* pieminēdami (visu Viņa dzīves veidu – ne tikai Viņa ķermeni). Šis biķeris ir jaunā derība Manās asinīs, kas par jums top izlietas” (Lk. 22:19,20). Biķeris ir apsolītās glābšanas (“derības”) tēls, kas tika apstiprināta ar Kristus asinīm. Pievērsiet uzmanību tam, ar kādu mieru Jēzus runā par savu “miesu, kas par jums *top dota*”, asinīm “kas par jums *top izlietas*”. Viņa dzīvības/asins atdošana bija kaut kas šobrīd notiekošs, tai brīdī, kad šie vārdi tapa runāti. Krusts bija visas Viņa dzīves iekšējās būtības vai “miesas” atdošanas un laušanas vainagojums. Tieši to mēs atceramies maizes laušanas reizēs. Mēs “izšķīram” Kunga miesu, cienīgi ēdot no šīs maizes (1. Kor. 11:29). Grieķu vārds, kas tulkots kā “izšķirt”, nozīmē analizēt, izspriest, kā to tiesnesis dara. Tas ir tas pats vārds, kas iepriekšējā pantā tulkots kā “pārbaudīt sevi”. Pārdomas par Kunga miesu neizbēgami noved mūs pie pašpārbaudes. Dieva tautas pārdomas par sava Kunga nāvi atklāj daudzu siržu domas (Lk.2:35). Tādēļ arī atceres reizes uzrunai ir jāvirza mūsu domas uz Kristu, lai mēs “izšķirtu” Viņa “miesu”, Viņa būtību un garu, lai mūsu domas būtu tikpat cieši pievērstas upurjēram, kā tas bija tai Pashā naktī Izraēlā.

Valstības tēls

Kungs Jēzus mums teica, ka Pashā “piepildīsies Dieva Valstībā” (ar Valstības nodibināšanu?), ko apstiprina “Jēra kāzu mielasta apraksts” Atkl. 19:9. Tāpat arī līdzība Lk. 14 stāsta par “lielo mielastu” Tūkstošgades sākumā. Kad mēs pulcējamies kopā tagad, mēs it kā izspēlējam līdzību par kāzu mielastu Kunga atgriešanās laikā. Cik svarīgi tādēļ ir nodrošināt, lai maizes laušanas pulcēšanās reizes neaptumšotu rūgtums un nesaskaņas! Ja mēs pareizi izpratīsim šīs tīkšanās tēla nozīmi, tas noteiks visu sapulces garu; visu sapulcējušos skatam izvietotie simboli, vismaz piecu minūšu klusums pirms sapulces sākuma, kad visu klātesošo domas pievēršas simboliem un Valstībai, uz kuru šī pulcēšanās arī norāda. Aicinājums sēdēt pie Kunga galda ir patiesi liels gods (salīdz. ar 2. Sam. 19:19). Atcerieties, ka mēs no jauna apstiprinām derību. “Jaunās derības asinis” ir atsauce uz Vecās derības asinīm, kas slacītas pār tautu, kas vienā balsī solījās pildīt Tā Kunga baušļus (2. Moz. 24:7). Šī pagātnes laika derības momenta svētsvinīgumam ir jābūt ar mums, ik nedēļu.

3.5.1. PASHĀ UN MAIZES LAUŠANA

Ja mēs varam teikt, ka maizes laušanas svinības pielīdzināmas Pashā svinēšanai, tad raugoties atpakaļ uz Pashā svinēšanu, kā tā aprakstīta 2. Moz. 12, mēs varēsim dziļāk izprast mūsu atceres pulcēšanās būtību.

1. Pashā vietā Jēzus pavēlēja maizes laušanu augšistabā; kā jūdi fiziski savienojās ar Pashā jēra miesu un asinīm, tā mēs darām to simboliski maizes laušanas reizēs.
2. Tā darot, Viņš norādīja, ka maize simbolizē Viņa miesu, jo, kā Viņš teica pirms tam: “Ja jūs neēdat Cilvēka Dēla miesu un nedzerat Viņa asinis, jums dzīvības nav sevī”. Jūdam vārdi par miesas ēšanu momentāni atgādina Pashā, kad bija jāēd jēra miesa. Tādā veidā jaunajā Pashā, ēdot maizi, mēs ēdam jēra miesu.
3. Dodot padomu korintiešiem pārstāt biedroties ar netiklo, Pāvils saka: “Jo arī mūsu Pashā jērs ir par mums upurēts – Kristus. Tad svinēsim svētkus ne ar veco raugu (t.i., netiklo, kuru vajag nodot sātanam), ne ar ļaunuma un netikumības raugu ... Es jums rakstīju ... nebieđrojaties ar netikļiem”. Apustulis salīdzina maizes laušanu, kurā netiklajam neklājas piedalīties, ar Pashā, kurā raudzēta maize pārstāv kļūdu vai maldus attieksmē vai kalpošanā.

Vispārējie pieturas punkti

No 3. Moz. mēs uzzinām, ka otrajā dienā pēc Pashā sabata Tam Kungam vajadzēja pienest pirmo līgojamā upura kūli, kas ir Kristus, pirmā no mums visiem, augšāmcelšanās pirmtēls. Bet, cik uzmundrinoši, pēc dažām nedēļām Piecdesmitajā dienā Kungam par līgojamo upuri tika pienestas divas maizes, kas *ceptas no raudzētas mīklas*. Raudzēta mīkla vienmēr un visur ir grēka simbols. Šīs divas maizes simbolizē jūdus un pagānus, kas, pateicoties Kristus augšāmcelšanai un uzvarai, var tuvoties Dievam, neskatoties uz raugu, mūsu dabisko grēcīgo miesu, kas vēl nav pilnībā šķīstīta. Personīgi man liekas, ka, vadoties pēc Jaunās Derības, Dievs gribētu, lai mūsu maizes laušanas pulcēšanās notiktu katru nedēļu. Bet ja tā, tad turpmākās septiņas neraudzētās maizes dienas simbolizē mūsu atturēšanos līdz nākošajai maizes laušanai.

Katrs no mums atnāk uz maizes laušanu ar savām rūpēm un vajadzībām. Bet tā kā Pashā ietver visus upurēšanas veidus, tad mūsu atceres pulcēšanās reizēm ir jāapmierina visas mūsu vajadzības. Neraudzētās maizes ēšana bija ēdamā upura pieešana, ēdamā upura palieku pilnīga sadedzināšana atgādināja dedzināmo upuri, nokautā jēra ēšana – svēto pateicības upuri; asins uztriepe, kas Hiskijas laikā, šķiet, tika nomainīta ar to, ka priesteris aplacīja tautu ar asinīm, attiecas uz asins uztriepi un aplacīšanu, pienesot upuri par grēku. Tādējādi, vai nu mēs izjūtam vajadzību pēc piedošanas (salīdz. ar upura pieešanu par grēku), vai arī no jauna veltīšanās Dievam (dedzināmais upuris), vai kopības ar Dievu un brāļiem (pateicības upuris), vai pateicības Dievam (pateicības upuris), mūsu maizes laušana, Kristus, mūsu Pashā, apmierina visas mūsu vajadzības. Vai kristadelfiešu maizes laušana patiesi ir tik visaptveroša, ir jautājums, kas būtu rūpīgi jāapdomā. Ja mūsu maizes laušana līdzinās Pashā, tad šīs ēdienreizes intensitātei ir jābūt saskatāmai, kad mēs baudām šos simbolus. Visam, kas novērstu mūsu uzmanību no galvenā, ir jābūt tālu prom no mūsu redzes loka.

Iziešanas apraksts

2.Moz.12:10 liecina par to, ka viņi cītīgi ēda maltīti visu nakti, jo līdz rītam nekam nebija jāpaliek pāri. Un tāpēc arī mums pilnībā jāizmanto visu garīgo spēku un piedošanu, kas dota Kristū, līdz Viņa atnākšanas rītam, kad jau būs par vēlu meklēt palīdzību. 5. Moz. 16:7 arī norāda, ka ēdienu ēda visu nakti: “Tev to būs vāfīt un ēst tanī vietā, ko Tas Kungs, Tavs Dievs, izraudzīs; no rīta tev jāgriezās atpakaļ un jāiet savās teltīs”. Šajā pirmajā reizē viņi atstāja Ēģipti burtiski tajā pat naktī. Ir grūti nepamanīt šīs nakts trauksmaino spraigumu, taču to ir grūti izjust mūsu personīgajā pieredzē. Un tomēr, vai nu mēs vēl joprojām esam Ēģiptē, vai atpirkti. Šobrīd tavs vārds vai nu ir ierakstīts dzīvības grāmatā, vai nav. Vai nu tava grēku nasta ir ar tevi, vai nav. Tagad ir laiks pēc iespējas ātrāk tos nožēlot, gūt pilnīgu piedošanu, gūt pilnīgu atbrīvošanu Kungā. Viņi ēda Pashā, kājās stāvot, bailēs no Ēģiptes, tāpat kā mēs baidāmies no grēka, dievbijības pārņemti, jūtot Dieva klātbūtni – tāpat kā arī mums jājūtas Jēzus Kristus klātbūtnē mūsu maizes laušanas sapulcēs. Tāpat arī Hiskijas laikos tauta ēda Pashā, kājās stāvot, t.i., garīgi sagatavoti. Jau vārdu izvēle šajā nodaļā norāda uz spriedzi. Viņiem vajadzēja “aptraipīt” durvju stabus un palodas ar asinīm (angļu variantā “ietriekt”

asinis durvju stabā, tulk. piezīme); sagrābt/satvert asinis, vārdi, ko bauslībā lietoja sakarā ar cilvēku nolaupīšanu. Ar tādu pašu intensitāti mums ir jāsatver Kristus upuris, vai, kā Jaunajā Derībā teikts, jāsatver tas, kā dēļ mēs esam satverti, lai ieņemtu vietu Valslībā ar spēku, gandrīz vardarbīgi. Un tieši to nozīmē vārdi 21.pantā: “ņemiet savai saimei jērus”, grābiet vienu ar spēku. Un tā, mēs esam kā slīkstošie, kas satver Kristus glābšanas riņķi un neatlaiž roku tvērienu. Viņš ir vienīgais, kas var mūs atbrīvot no mūsu grēku nastas, no Ēģiptes verdzības un nāves.

Pashā ēšanu ar apjoztiem gurniem (2. Moz. 12:11) Pēteris redz kā *prāta gurnu* apjošanu, saņemšanos, vietā un laikā (1. Pēt. 1:13). Pievērsiet uzmanību tam, kā Vēstule sasaucas ar 2. Moz. (1:17 ar bailēm, ceļojot pa Ēģipti; 1:18 – sudrabu un zeltu, kas paņemti no Ēģiptes; 1:19 – Pashā jērs; 1:23 – iznīcīga sēkla = ieraugs; 2:9,10 – salīdziniet ar nakts iziešanu no Ēģiptes, no tumsas uz Sinaja triumfu, kur viņi kļuva par nāciju).

Taču iziešanas nakts nesaistās tikai ar bailēm un intensitāti. 2. Moz. 12:11 teikts, ka Pashā viņiem vajadzēja ēst steigšus. Ebreju vārds, kas tulkots kā “steigšus”, ir sastopams tikai Pashā aprakstā un nāk no vārda “zebiekste”, kas uzbur kustību lokanumu un veiklumu. Iziešana no Ēģiptes nesaistās ar paniku, viss notiek mierīgi. Atšķirībā no 2. Moz. 12:33, kur mēs lasām par to, kā ēģiptieši uzmācās tautai, to skubinādami; šis vārds pauž ēģiptiešu bailes, viņu panisko vēlēšanos ātrāk tikt vaļā no šīs tautas. Tātad mūsu iziešanā no miesas, mums nav jāvadās no bailu sajūtas tapt atraidītiem, bet gan pirmām kartām no Dieva pavēļu virzošās pārplūstošās mīlestības.

Pashā ēšanai sekoja septiņas neraudzētās maizes dienas: “Nekādi darbi, lai šinīs dienās netiek darīti kā vien, kas katram vajadzīgs, lai paēstu” (2. Moz. 12:16). Tātad arī mūsu ikdienas darbībai ir jābūt ierobežotai tikai ar dzīvībai nepieciešamākā nodrošināšanu tā, lai viss pārējais laiks tiktu veltīts pārdomām par Dievu un kalpošanu Viņam. Dzīvot atbilstoši visu šo pirmtēlu mācībai nav viegls uzdevums; tādēļ 2. Moz. 12:25 Pashā ir nosaukta par “kalpošanu”, vārds, ko parasti lieto attiecībā uz smagu fizisku darbu, zemes arāja darbu, vergošanu, it kā uzsverot, ka cīņa par garīgo modrību ir tik pat smags darbs kā tas, no kura viņi tika atpirkti. Tā arī 5. Moz. 16:3 neraudzēta maize nosaukta par “bēdu maizi”, kamēr 1. Kor. 5:8 tā nosaukta par

“skaidrības un patiesības neraudzētajām maizēm”, it kā skaidrība un patiesība bez ļaunuma un rūgtuma mūsu sirdīs ir sasniedzama caur lielām dvēseles ciešanām un gara vingrinājumiem. Un tāpēc pirms Pashā mums ir jāiztīra sava māja, sava dzīve no visa, kas līdzīgi raugam uzrūgst, izkropļojot mūsu patieso niecību un pazemību, mūsu sirds patiesību. Pēc dabas mēs esam tik lepnī, mūsos ir tik daudz tāda, kam ir tendence uzpūsties. Katru reizi, kad mēs sevi pārbaudām, mums ir jāatrod kāds raugs mūsos. Jūdi mēdza pārbaudīt savas mājas ar sveci rokās, meklējot mazākās rauga pazīmes. Tā arī mums ir jāieskatās katrā savas dzīves stūrītī ar Dieva vārda sveci sirdī. Līdzīgi, pirms Hiskijas un Josijas lielajām Pashā notika elku meklēšana, kuri tad tika nogāzti.

Pashā tika iedibināta, lai cilvēks varētu atskatīties atpakaļ uz savu un savas tautas pagātņi. Tai bija jāatgādina viņiem diena kad viņi izgāja no Ēģiptes, mūžu mūžos (5. Moz. 16:3). Tas tika uzrakstīts viņu ceļojuma pa tuksnesi četrdesmitajā gadā, kad viņi bija uz ieiešanas Kanaānā sliekšņā. Gandrīz visi no Ēģiptes izgājušie bija jau miruši; šis pants bija bauslis kopējs visām ebreju paaudzēm. Dievs gribēja, lai viņi visi justos tā it kā viņi būtu personīgi izgājuši no Ēģiptes tajā laikā, lai gan tolaik viņi vēl nebija pat dzimuši. Tā arī ar mums. Kad mēs bijām vēl grēkos pirms dzimšanas, Kristus nomira par mums. Krustā visa Dieva tauta bija it kā izvesta no Ēģiptes, atbrīvota no nākamajiem grēkiem. Un tāpēc arī savā kalpošanā mēs atskatāmies atpakaļ uz nokauto jēru mūsu svētkos, uz mums tur Dieva plānos atbrīvotiem no grēka, no velna spēka. Grēks ir perspektīvā iznīcināts mūsos ar Kristus nāvi krustā. Ir tik daudz ko pārdomāt katram no mums šo sapulču laikā; maizes laušanas reizi nekad nevajaga sasteigt. Labāk veltīt vairāk laika pārdomām, nekā, piem., Bībeles nodaļu lasīšanai, kuras varētu arī neatbilst dotajai situācijai.

Pashā 3. Mozus grāmatā

3. Mozus grāmatas Pashā aprakstā ir tik daudz valdzinošu sīkumu. Malkai virs uguns bija jābūt saliktai noteiktā kārtībā (3. Moz. 1:7), katrs klēpis ar upura daļām arī saliktām noteiktā kārtībā. Tas bija tā, it kā katrai Kunga dzīves daļai (un arī mūsējai) būtu savs krusts. Upura pienesējam bija jāsadala upuris gabalos pēc viņa daļām, kas it kā vienādoja upuri un upura

pienesēju (1:12). Upuris pārstāvēja upura pienesēju. Gabali bija jāmazgā (vārda) ūdenī pirms miesas galīgās nodošanas ugunij / krustā- sišanai. 3. Moz. 1:15 nosaka, ka pienesot upurim putnus, “upurim jānokniebj galva” (angļu variantā “with the nail”, “nail” nozīmē ir “nags” un arī “nagla”), izsaucot asociācijas ar pienaglošanu pie koka (krusta). To pašu domā arī Pāvils Rom. 7, kad runā par savu iekšējo cilvēku, kas ar prieku piekrīt Dieva bauslībai. Viņš redz sevi kā sadalītu atklātu upuri Dievam. Tas viss izsauc rūpīgu sevis pārbaudīšanu. Vai katru mūsu dzīves daļu nepārņem dedzība pēc Dieva mājokļa, kad esam uzlikuši sevi uz altāra, rīkojot mūsu Pashā kalpošanu? Vai altāra uguns aprij mūs? Vai mūsu sejās un vārdos atspoguļojas visu mūsu dzīves daļu krustāsišana? Vai arī mūsu trivialitāte, mūsu garīgā nespēja sakoncentrēt prātu un sirsnīgas vēlēšanās trūkums pildīt Kunga darbu atspoguļo to skumjo faktu, ka mēs neesam līdzīgi nokautajam upurim, kas mierīgi guļ uz altāra, neesam vienoti garā ar Kristu. Attieksme pret naudu, brīvdienām, savstarpējām attiecībām, dzīves līmenis, nodošanās vārda studēšanai, dedzīgums sprediķošanā – visi šie jautājumi nostājas mūsu priekšā. Viegli ir nekavējoties atrast patvērumu vārdos, ka mūsu glābšana nav atkarīga no darbiem, bet gan no Kunga žēlastības upura. Bet pirms mēs tā runājam, labāk godīgi atzīsimies, ka mēs visi esam tālu no pilnības. Ja mēs droši to atzīstam, ja mēs to neaizmirstam ikdienas dzīvē, tad mūsu sirdis būs sagatavotas un prāta gurni apjoztī, mums kājās stāvot. Tad mēs būsīm spējīgi, tāpat kā nešķīstījušies Hiskijas laikā, pienācīgi ēst svētku mielastu. Un tā, mēs varēsīm priecāties mūsu mūža garajā naktī, nepacietīgi gaidot aicinājumu atstāt šo pasauli, lai būtu aizrauti citviet. Ir kaut kas brīnumains visā Pashā vēstījumā; ka kaut kas tik vienkāršs kā pašu mājās cepta smaržīga jēra gaļa un ar tā asinīm notriektas durvis varēja sniegt šo lielo atbrīvošanu. Lai

notrieptu parastu durvju aplodu ar neliela jēra asinīm, būtu jāizlieto visas jēra asinis. Tāpat arī mums rūpīgi jāsaprata Kunga upura visas puses, kas nostājas mūsu priekšā, Viņa miesas un asins simbolus baudot. “Dzeriet no tām visu” atgādina mums to, kā Izraēla ēda visu jēru, pat tās daļas, kuras viņu kuņģi citkārt atteiktos pieņemt (2. Moz. 12:9).

Hiskijas Pashā

Hiskija un Josija ļoti veiksmīgi svinēja Pashā svētkus, un tas labais, kas tajos bija, ir labs arī mums, ja mēs gribam, lai maizes laušanas reizes izvērstos par veiksmīgu garīgu pārdzīvojumu.

Pārdomājiet sekojošus vērojumus no 2. Laiku 30:

21.pantā mēs lasām, ka viņi skaļi un līksmi dziedāja. Ka Pashā svētkos parasti dziedāja, lasām Jes. 30:29, kas pravietoja par Izraēla priecīgās glābšanas laiku, kad “jūs dziedāsiet kā svētku naktī un priecāsities kā svētcēlnieki”. Pashā ir vienīgie svētki, kas svinami naktī, tānad Izraēlam līksmā dziedāšana svētku naktī atgādināja Pashā svinēšanu. Tā arī mūsu atpestīšanai no grēka, vai Ēģiptes, būtu jāizraisa patiess prieks un pateicības vārdi Dievam.

22.pantā levīti “parādīja labu izpratni kalpošanā Tam Kungam” – proti, enerģiski studēja Bībeli.

22.pantā viņi atzina sevi par grēcīgiem un necienīgiem.

23.pantā Pashā gars pārņēma ļaudis “un visa sapulce nosprieda svētīt vēl otras septiņas dienas”. Pārāk bieži Pashā gars mūs atstāj, tikko mēs esam aizvēruši sapulces vietas durvis.

26.pantā valdīja “liels prieks”.

19.pants ir mums sevišķi nozīmīgs. Kaut arī liels ļaužu pulks nebija šķīstījušies un pēc bauslības nevarēja piedalīties Pashā svinībās, viņi uzdrošinājās lūgt Dieva žēlastību, lai viņiem atļautu piedalīties. Tā arī mēs savā grēcīgumā rēķināties ar krustā sistā

Kristus glābšanu, Kristus mūsu Pashā, par mums nokautais, un atzīstam, ka baidot no simboliem, mēs apņemamies ne tikai censties sekot Viņa piemēram, bet arī glābšanai, ko Viņš mums žēlsirdīgi piedāvā; sist krustā katru savas miesas kārību, katru patības daļiņu sevī. Un mēs neesam vienīgie, kam smeldz šī grēcīguma sajūta; jo Hiskijas Pashā aprakstā tādi bija “daudzi”, “liels ļaužu pulks” (17.un 18.pp.), kas nevarēja baudīt Pashā. Bet pēc Hiskijas aizlūguma, un tāpēc, ka viņi bija “sirdsprātā stipri apņēmušies meklēt Dievu”, viņiem to atļāva. Kā mēs redzēsim vēlāk, pavēlei baudīt Pashā, kājās stāvot, gataviem doties ceļā, bija jāveicina prāta modrība, garīgā gatavība. Tādējādi, ja mēs tādi būsim, tad mūsu daudzie grēki netiks pieminēti un mēs varēsim baudīt Pashā ar prieku. Ja mūsu sirdsprāts ir vērstis pareizajā virzienā, ja mēs esam stingri apņēmušies meklēt Dievu, tad mūsu gadījuma svārstīšanās var tikt aizmirstas.

Dedzināmie upuri

Vēlākas atsaucis uz Pashā rāda, ka tika pienesti arī dedzināmie upuri; levīti jēriem nodīrāja ādu (2. Laiku 35:11), kas ir baismīgs Kunga šausmīgas pravietojums. 5. Moz. 16 saka, ka Pashā bija jāvēja un jāēd Dieva noteiktajā vietā. Bet 2. Moz. 12 ir teikts neēst to “sutinātu ūdenī, bet tikai ugunī ceptu”; līdz ar to mēs varam secināt, ka bija arī citi dedzināmie upuri, kas tika pienesti Pashā laikā. Tā 2. Laiku 35:8,9,13,16 mēs lasām, ka Josijas laikā izraēliešu vadoņi pienesa trīs simti vēršu – ne jēru – “Pashā svētkiem ... viņi apcepa Pashā jēru ugunī ... bet svētkos gabalus tie sutināja podos”. Dedzināmais upuris – derības atjaunošanas tēls; šos upurus pienesa, atsaucoties uz nokautā jēra upuri. Tā arī mums, katru reizi laužot maizi, ir jāatjauno mūsu derību ar mūsu Kungu, jāapliecina no jauna mūsu apņemšanās patiesi kalpot Kungam, nedarot to rituāla pēc, bet gan no sirds, vēloties jo

ciešāk pieķerties Viņam. Upura pienesējs sadalīja upuri gabalos ar nazi, parādot ar to, kā mums ir jāatver mūsu dzīves Dieva priekšā. Un tāpēc, kaut arī mums šajās reizēs ir jāpārbauda sevi, koncentrējoties uz Kristu, uz savu stāvokli Kristus miesā, ir vietā arī personīga pašpārbaude. Jo jēra upurim neizbēgami un neatvairāmi jānoved mūs pie pašuzpurēšanās.

3.5.2. MAIZES LAUŠANA KĀ PATEICĪBAS UPURIS PAR MIERU

Bībelē izlīgšana ar Dievu nozīmē mieru, kas nāk piedošanas rezultātā. Dievs mums nesola cilvēciska miera sajūtu; bet gan pastāvīgu mieru, kas valda mūsu sirdīs (Kol. 3:15). Maizes laušana ir atgādinājums par šo mieru, kas kļūva iespējams caur krusta asinīm; tas ir veids kā daudz labāk izprast, kā sods par mūsu mieru bija uzkrauts Kristum, kad Viņš tika krustā sists (Jes. 53:5). Mēs atceramies un svinam mūsu izlīgumu ar Dievu mūsu atceres sapulcēs. Un tas liek mums atcerēties miera upuri Vecajā Derībā, kas kalpoja tiem pašiem mērķiem.

Viena no redzamākajām analogijām starp miera upuri un maizes laušanu ir tā, ka abos gadījumos figurē maize un vīns, kas ir saistīti ar nokauto dzīvnieka upuri (4. Moz. 15:9,10; 2. Sam. 6:17-19). Un abos gadījumos no upura pienesēja tiek prasīta upura apēšana. Pateicības upuris un Pashā (kā tas ir arī atceres sapulcē) tika baudīti "Tā Kunga priekšā". Pateicības upura par mieru aprakstos tiek pastāvīgi uzsvērti vārdi "Tā Kunga priekšā". Man šķiet, ka neviens no mums neiebildīs, ka mūsu atceres sapulcēs mūsu Tēva un Dēla klātbūtnes izjūta ir tāla no ideāla. Kad mēs pulcējamies, mēs patiesi pulcējamies "Tā Kunga priekšā". Dievs nāca pie cilvēkiem, kad tie pienesā Viņam pieņemamus pateicības

upurus (2. Moz. 20:24), tāpat kā viņš ir ar mums, kad mēs Viņu pieminam maizes laušanas reizēs.

Mēs zinām, ka 116.psalms ir viens no psalmiem, kurš varēja būt lasīts pēdējā vakarēdienā, kas ir maizes laušanas pirmtēls. Daudz kas šajā psalmā sasaucas ar pēdējo vakarēdienu: “Es pacelšu svētības kausu ... es pildīšu Tam Kungam savus solījumus visas viņa tautas priekšā (divpadsmit mācekļu)! Viņa svēto nāve ir dārga Tā Kunga acīs (pastiprinājuma daudzskaitlis attiecībā uz Kristu?)... es esmu Tavs kalps, Tavas kalpones (Marijas) dēls”. Bet padomājiet par sākotnējo nozīmi. Dāvids priecājās par Dieva žēlastību, iespējams, viņa grēka ar Batsebu sakarā. Viņš jautā: “Kā es atmaksāšu Tam Kungam par visu, ko Viņš man labu darījis?” Viņš nolemj pienest pateicības upuri: “Tev es upurēšu pateicības upurus (miera upuris par pateicību, 3. Moz. 7:12) ... es pacelšu svētības kausu... es pildīšu Tam Kungam savus solījumus visas Viņa tautas priekšā Tā Kunga nama pagalmos”. Kad mēs sēžam “Tā Kunga priekšā” mūsu atceres sapulcēs ar Kristus krustu un Golgātas asinīm mūsu gara acu skatījumā, mums skaidri jāapzinās, cik lielu žēlastību Dievs mums parāda: mūsu glābšanas nemainīgumu, grēku piedošanu, izlīgšanu ar Dievu. Par atbildi mums ar prieku jāatjauno savi solījumi Dieva priekšā, šeit eklēsijā, Dievnamā, Viņa tautas priekšā, kad mēs baudām miera pateicības upuri. Tāpat kā pateicības upuri pienesa publiski “Saiešanas telts priekšā” (3. Moz. 3:13), tā arī mums jāatjauno mūsu solījumi visu sapulcējušos priekšā un jāpauž miers ar Dievu. Un ja mēs visi esam mierā ar Dievu, tad mums tādēļ jābūt mierā arī visiem savā starpā.

Miers un grēks

Pateicības upura apraksts 2. Laiku 30:22,23 sasaista to ar Bībeles studēšanu un grēku izsūdzēšanu, kas arī norāda uz ciešu saikni ar mūsu atceres sapulcēm. Grēka apzināšanos, pateicības upuri pienesot, skaidri izceļ kāda ļoti neparasta iezīme. Kā pateicības upuris par mieru “jānes arī maize no raudzētas mīklas” (3. Moz. 7:13), kaut gan parasti ēdamo upuri nedrīkstēja pienest no raudzētas mīklas (3. Moz. 2:11). Šim izņēmumam bija jānovēd līdz ticīgo apziņai sekojošais: kaut gan mēs nedrīkstam piedāvāt Dievam mūsu miesu ar ieraugu (salīdz. ar 1. Kor. 5), pateicības upuri pienesot, mums ir jāapzinās grēka klātbūtne sevī. 3. Moz. 4:10, 26, 31, 35 četras reizes tiek īpaši uzsvērts, ka dzīvnieks jāsgatavo un jāpienes grēka upurim tā, lai būtu atdalīti tauki “tāpat kā kaujamā pateicības upurī”. Tas viss uzsver saikni starp šiem diviem upuriem; pateicības upuri pienes priekā un pateicībā par mieru, kas nāk no grēka piedošanas. Tieši tāpēc to pienes pilnīgi brīvprātīgi. Mūsu kristadelfiešu dzīve nav iedomājama bez regulārām atceres sapulcēm. Bet mums katru reizi jāsanāk kopā nevilto tā priekā par mieru, kas mums ir ar Dievu, pateicoties Kristus asinīm. Ja mēs laužam maizi kā mūsu pateicības upuri brīvprātīgi, pateicoties par mieru, kas mums ir ar Dievu, iespējams, ka mums to vajadzētu darīt kādreiz arī nedēļas vidū, vienkārši paužot prieku par mieru ar Dievu. Bet cik daudzi no mums to ir kādreiz darījuši? Par to derētu padomāt.

Miera upuris tika pienests kā pateicības upuris (3. Moz. 7:12). Ebreju vārds “pateicība” Ezras 10:11 tiek saistīts ar grēku izsūdzēšanu. Un tā, atkal mēs redzam, ka pateicības upuris par mieru ir saistīts ar grēka atzīšanu un nožēlošanu. Zīmīgi, ka pēc Manases apbrīnojamās grēku nožēlas (vai varētu būt vēl kāds lielāks pamudinājums grēku nožēlai?) viņš pienes

pateicības upurus (2. Laiku 33:16). Hiskijas laikā visi, “kas jutās uz to pamudināti”, nesa “pateicības upurus” Tam Kungam, t.i., miera upurus (2. Laiku 29:31 salīdz. ar 3. Moz.7:12) pēc tam, kad viņi bija veltījuši sevi Kungam. Tīrā sirdsapziņā, kas nāk no patiesas sevis no jauna veltīšanas Dievam, atspoguļojās miera upura pienešanās. Līdzīgai motivācijai jāvada arī mūs, ejot uz maizes laušanas sapulci. Bet cik daudz mēs par to domājam sestdienas vakarā vai svētdien no rīta? Pateicības upuri nesa arī ar neraudzētu maizi (salīdzini ar Pashā, kas ir visskaidrākais atceres sapulces pirmtēls). Grēka rūgtums bija vienmēr jāatceras, arī līksmojot par izlīgšanu ar Dievu. Norādi uz miera upuri kā pateicības upuri atrodam arī Ebr. 13:15: “Nesīsim tad caur Viņu slavas upuri Dievam vienumēr”. Slavai un pateicībai par mūsu garīgo mieru ar Dievu, par piedošanu mums pēc Viņa žēlastības jābūt mūsu tikšanās neatņemamai sastāvdaļai.

Pateicības upura par mieru pienešana tiek gandrīz vienmēr minēta pēc grēka upura pienešanas. Tas atkal uzsver to, ka miers, ko viņi piemin, ir garīgais miers ar Dievu pēc grēku piedošanas. Bauslība vienmēr uzskaita upurus noteiktā secībā: grēka upuris, dedzināmais upuris un pateicības upuris (piem., 3. Moz. 9:2-4). Tas būtu uzskatāms par Jaunās Derības trijotnes pirmtēlu: “Svētība, žēlastība un miers”. Tādējādi, pateicības upuris tiek nests tāpēc, ka mēs saņemam žēlastību. Tādēļ, pulcējoties piemiņas reizei, mēs nesam pateicības upuri, atceroties žēlastību, kas mums dāvāta. Mēs nenākam tādēļ, lai saņemtu žēlastību. Mums nav jālauž maize, lai gūtu piedošanu. Psalmis 100:4,5 šķiet norādam uz pateicības upuri: “Ieeita pa Viņa vārtiem (pateicības upuri pienesā pie Saiešanas telts vārtiem) ar pateikšanu, Viņa pagalmos ar teikšanu! Pateicieties Viņam, slavējiet Viņa Vārdu! Jo Tas kungs ir laipnīgs, Viņa žēlastība paliek mūžīgi”. Mēs

redzam, ka miera upuris ir pateicības upuris, un tas tika pienests, slavējot Dievu par Viņa žēlsirdīgo attieksmi pret cilvēka grēku. (1) Tieši tāpat arī Psalmis 107:17-21 gaviļē par Dieva žēlastības brīnumu, kas izpaužas piedošanā cilvēkiem. Gars teica Izraēlam atbildēt uz to ar brīvprātīgu pateicības upuru pienešanu: “Viņi lai nes pateicības upurus” (22.p.), tas ir, miera upurus (3. Moz. 7:12).

Tāpēc ka miera upuris ir saistīts ar grēku piedošanu, tas izsauc veselu emociju gammu, kurā mijas prieks, nopietnas atzinības un pateicības jūtas. Un tāpēc to pienes “savās prieka dienās un savos svētku laikos” (4. Moz.10:10). Bet parasti miera upura pienešana rakstos neiztiek bez prieka pieminēšanas (2. Laiku 29:35,36; 5. Moz.27:7). Tam, ka mēs esam mierā ar Dievu, ir neizbēgami jāizraisa prieka jūtas, kurām nav obligāti jāizpaužas apskāvienos vai mutes smaidā līdz ausīm, bet patiesā garīgā jūsmā par vienotību ar Dievu. 1. Sam. 11:13-15 apraksta pateicības upura pienešanu, pieminot Izraēla glābšanu un derības atjaunošanu ar Dievu. Jebkurā dotajā laika sprīdī mums jābūt spējīgiem teikt, ka mēs nešaubāties, ja Kristus nāks tagad, mēs būsim glābti.

Laikā, kad mēs laužam maizi, domājot par Kristus darbu un mūsu grēcīgumu, ko tas brīnišķi uzveic, mūsos jāuzvirmo tām pašām derības atjaunošanas prieka jūtām, svinot Viņa glābšanu šajā piemiņas reizē, ko Viņš ir nozīmējis. Brīžiem mūs nospiež mūsu problēmu nasta, iespējams mūsu grēku fiziskajā iespaidā. Pateicības upurus par mieru Izraēls nesa arī bēdu un sakāvju laikā (Soģu 20:26; 21:4). Visās mūsu dzīves likstās mums ir jāatceras, ka vienīgais, kas ir no svara, ir mūsu miers ar Dievu, tā priekpilnā doma, ka mūs nekas nešķir. Tāpat kā Izraēls nesa pateicības upurus tādos laikos, arī mums ir jāapdomā maizes laušanas iespēja, varbūt arī vienatnē, grūtos dzīves pārbaudījumu brīžos.

Bībeles lasīšanai pirms simbolu baudīšanas ir jāiedveš mūsos vainas apziņa. Tas nav laiks banalitātēm vai padziļinātai studēšanai. Iespējams, ka pirmtēls tam ir bauslis, kas prasa pateicības upura pieešanu ar plāceņiem, kas iejaukti eļļā, apziesti ar eļļu, vai sajaukti ar eļļu. Eļļai / vārda garam ir jābūt mūsos, ap mums, virs mums; mums ir jābūt it kā iejauktiem tajā. Šai mācībai ir jābūt saistītai ar mūsu pateicības upuri maizes laušanas brīdī. Tieši šī iemesla dēļ mēs lasām un studējam Bībeli maizes laušanas reizēs.

Upura nozīme

Pacentisimies iedziļināties tajā, ko simbolizēja dzīvnieka pieešana miera upurim. Upura pienesējs uzlika roku uz tā galvas, tādā veidā savienojoties ar to. Zināmā mērā dzīvnieks pārstāvēja pašu upura pienesēju. Bet tam bija jābūt “bez vainas” (3. Moz. 3:1), jānes “patīkamu smaržu Tam Kungam” (3. Moz. 3:16). Bet kā gan mēs varam piedāvāt sevi kā upuri bez vainas? Mēs visi apzināmies savu izmisīgo grēcīgumu. Atbildi uz šo jautājumu mēs rodam tajā, ka pateicības upuris par mieru norādīja uz Jēzu. “Jo Viņš ir mūsu miers” (Ef. 2:14), tēlaini izsakoties, mūsu miera upuris (2) pēc analogijas ar to, kā Viņš tapa par “grēku” mums, tas ir, par grēka upuri. Viņš ir bezvainīgais un nevainojamais Jērs (1. Pēt. 1:19), un ja mēs esam Viņā, tad arī mums tiks pieskaitīta tā pati neaptraipītā nevainība (Ef. 5:27). Mums ir jāzina, vai mēs esam Kristū. Ja mēs esam Kristū, tad Dieva priekšā mēs būsim tikpat tīri kā Viņš.

Pateicības upurim bija jānes “patīkama smarža”. Ar nāvi krustā “Kristus ... mūsu labā Sevi nodevis Dievam par upura (miera upura?) dāvanu, par jauku smaržu” (Ef. 5:2). Ja mēs esam Kristū,

tad arī mēs esam jauka smarža Dievam, par ko arī runāts 2. Kor. 2:15: “Jo mēs esam Kristus saldā smarža Dievam”. Bet ja jau mēs esam Viņā, tad mums ir jādalās ar Viņu Viņa ciešanās. Pateicības upurim pienesa taukus un asti, kas tika nogriezta “pie paša mugurkaula” (3. Moz. 3:9). Visdziļākajai miesas un gara sadalīšanai Kristū (kas izcili aprakstīta Viņa kārdināšanā tuksnesī) ir jāatspoguļojas arī mūsos. Mums ir jājautā sev, vai mēs patiesi atdalījām visus taukus līdz pašam mugurkaulam. Vai mēs vispār esam gatavi tai sāpei, kas nāk no sevis izzināšanas un atsacīšanās no sevis, ar ko mums ir jārēķinās.

Dieva maize

Upuris par mieru bija “uguns upura barība (vārds, ko tulko arī kā ‘maize’) Tam Kungam” (3. Moz. 3:11). Tātad pateicības upuris bija Dieva barība vai arī Viņa maize. Taču upura pienesējs tika aicināts ēst Dieva maizi. Tas norādīja uz to, ka upura pienesējs, apsēžoties pie galda ēst Dieva maizi, sēž it kā Dieva klātbūtnē, kas arī bauda šo maizi. Cilvēkiem to simbolizēja tas, ka priesteris, kā Dieva pārstāvis, ēda daļu no šīs miera upura maizes un otru daļu ēda upura pienesējs. Iespējams, ka viņi sēdēja viens otram blakus, lai to baudītu. Dieva tuvība, uz ko tas norāda, ir gandrīz prātam neaptverama. Mēs esam aicināti aptvert patiesas tuvības ar Dievu neaprakstāmo skaistumu.

Domai par Dieva maizes ēšanu, upura, kas simbolizē Viņa dēlu un tādēļ tuvību ar Viņu, ir jāatgādina mums Jņ.6. “Dieva maize ir tā, kas nāk no debesīm”, tas ir, mūsu Kungs Jēzus Kristus (Jņ.6:33). Ne velti daži rabīni runā par ‘Mesijas miesas ēšanu’, šādi izsakot to tuvību ar Viņu, uz kuru viņi cer, Viņam atnākot. Dzīvnieku upuru pienešanu sauc par “Dieva maizi” (3. Moz. 21:6,8,21; 22:25; Ecēh. 44:7; utt.), norādot uz Kristus nākšanu.

Atsaucoties uz mannu, Kristus apzināti uzsver šo saistību, kad runā par sevi kā par Dieva maizi. Vienīgā reize, kad izraēlieši varēja ēst “Dieva maizi”, bija upuri par mieru pienesot. Kad šajā kontekstā Kristus aicina mūs ēst Dieva maizi, ēst Viņa miesu un dzert Viņa asinis (Jņ. 6:51,52), Viņš atskatās uz miera un pateicības upuri. Bet šis ir arī acīm redzams pravietojums par maizes laušanas dievkalpojumu. Daudzi jūdi vienkārši nespēja aptvert to, ko Kristus viņiem piedāvāja, kad Viņš to teica. Viņi aizgriezās no Viņa kā fiziski, tā arī garīgi. Doma par to, ka Kristus ir tas miera un pateicības upuris, ka Viņš aicina tos apsēsties it kā pie Dieva galda un Visuvarēnā klātbūtnē baudīt Viņa Dēla upurēto miesu, bija parāk sarežģīta viņu uztverei. Bet tieši uz to mūs Kristus aicina Viņa piemiņas reizēs, apsēsties līdz ar Viņu un baudīt Viņa maizi. Dievs patiesi ir ar mums tagad. Viņš mūs neatslābstoši vēro. Viņš *ir* ar mums, Viņš patiesi vēlas mūs glābt, ja vien mēs būsīm stipri ticībā tam, cik karsti Viņš mūs mīl, cik ļoti Viņš vēlas, lai mēs izjustu tuvību ar Viņu un apzinātos Viņa klātbūtni.

Ticiet tam

Vai mēs to visu uztversim nopietni? Vai arī mēs atteiksimies no intelektuāli sagremot un piedalīsimies maizes laušanā vienīgi tāpēc, ka esam kristadelfieši un ka tā ir pieņemts? Vai arī mēs būsīm kā Izraēls, kas pienesā upurus par mieru, bet pieceļoties no galda devās pielūgt elkus un apmierināt savas miesas kārtības (2. Moz. 32:5,6)? Vai arī mēs būsīm līdzīgi tiem izraēliešiem, kas pienesā upuri par mieru, kaut gan faktiski viņi nemaz nebija mierā ar Dievu (1. Sam. 13:9; 2. Ķēn. 16:13; Sal. Pam. 7:14; Am. 5:22)? Kā mēs *varam* būt tādi tagad, kad Dievs ir tā atvēris mūsu acis uz mūsu piemiņas sapulces nozīmi? Pacientieties gara acīm saskatīt Visuvarēnā goda krēslu debesu augstumos un Kungu Jēzu

pie Viņa labās rokas, kas šobrīd ir mums līdzās mūsu maizes laušanas reizē, uzlūkojot mūsu sirdis, mūsu vēlēšanos būt tikpat nevainīgiem un Dievam patīkamu smaržu nesošiem kāds ir Viņš. Viņš patiesi uzskata mūs par pilnīgiem, attaisnotiem, taisnprātīgiem pēc ticības. Tātad, mēs varam būt droši, ka mums ir patiesš miers ar Dievu. Dievs būs ar mums kopā maizē un vīnā, Viņš gribēs biedroties ar mums, ēst ar mums, kad mēs baudīsim Viņa upurētā Dēla simbolus.

Piezīmes

- (1) 100.psalmam ir daudz saskares punktu ar 2. Laiku 30, kur aprakstīti pateicības upuri.
- (2) Ja šī doma nav pamatā Ef. 2:14, ko citu gan tas varētu nozīmēt? Kā gan var cilvēku nodēvēt par “mieru”, nedomājot to tēlaini?

3.5.3. PĀRLIECINĀŠANA AR MĀCĪBAS PALĪDZĪBU

Ja jūs sludiniet Patiesību kā pienākas, tad jūs gandrīz noteikti kādu atvedīsiet pie Kunga. Tas nozīmē, ka jūs būsiet atbildīgi viņu priekšā, kaut arī jūs nejūstos tam gatavi. Šajā grāmatas daļā es gribētu paust domu, ka citu, kā arī sevis iedvesmošana, kad mēs sēžam vienatnē un laužam maizi, notiek caur pārdomām par vienas Ticības pamatu mācību.

Didaktiska pieeja

Kā starp kristāmajiem, tā arī starp kristītājiem ir vērojama kopēja tendence uzskatīt, ka kristības ir gala iznākums, ka uzvara ir sasniegta. Taču tas ir tikai sākums – sākums vecāku un bērnu attiecībām starp mums (1. Tes. 2:11), skolotāja un skolēna attiecībām, kas turpinās vismaz dažus gadus pēc kristībām.

Attiecības starp krusttēvu un jaunpievērsto ir patiesi unikālas. Gandrīz katrā savā vēstulē Pāvils atgādina saviem lasītājiem, ka tie ir viņa garīgie bērni (1. Kor. 1:9,17,26; 2:1; 3:6; Gal. 1:6; 3:1,2; 4:13; Flp. 1:1-8; 1. Tes. 1:5,6,9; Tit. 1:4). *Kā* palīdzēt mūsu garīgajiem bērniem augt garīgi būtu jābūt visaizraujošākai tēmai mūsu interešu lokā. Mūsu bērnu / vecāku attiecības nozīmē to, ka mēs tiem esam daudz lielāki piemēri nekā mēs spējam iztēloties, tādēļ mūsu uzvedībai jābūt nevainojamai. Pāvilam nebija kauns vairākkārt aicināt ticībai pievērstos sekot viņa piemēram. Viņš zināja, ka tie tā vai tā viņu atdarinās kā savu garīgo tēvu.

Nodarbībā 4.5 mēs parādam, ka grieķu vārdiem, kas attiecas uz sludināšanu un Evanģēlija pamatu mācīšanu, visiem ir didaktiska nozīme; proti, mēs nododam informāciju tiem, kas to nezina. Taču tie paši vārdi, kas tiek lietoti, aprakstot jaunpievērsto mācīšanu, tiek izmantoti arī izklāstot pamatprincipus neticīgajiem. Tā, Pāvils bieži izmanto sprediķa formu, lai aprakstītu pirmo draudžu apmācību (1. Kor. 9:14; 2. Kor. 4:5; Gal. 1:9; 2:2; 5:11; Kol. 1:28; 2. Tim. 4:2). Tā, viņš varēja teikt, ka apmeklēs Romas eklēsiju, lai sludinātu viņiem Evanģēliju (Rom. 1:15). Pāvils “uzdeva” tesalonīķiešiem dzīvot jauno dzīvi; šī vārda nozīme ietver tiešu brīdinājumu un apliecinājumu. Šī vārda nozīme sasauca ar vārdiem, kurus lieto svinīgi apliecinot Labo Vēsti nekristītajiem. Vārdus “sprediķot”/ “pamācīt” lieto, skaidrojot pamatprincipus nekristītajiem (Ap.d. 2:40), kā arī jaunpievērsto pamudināšanai (2. Kor. 9:5). Praktiskie secinājumi, kas no tā izdarāmi, ka tā pati didaktiskā pieeja jāpielieto arī jauno brāļu un māsu pamācīšanā. Visizplatītākā jauno skolotāju kļūda ir tā, ka viņi, ienākot klasē, sāk stundu ar jautājumu, kura apspriešanai klase nav sagatavota. Iespējams, ka dažiem arī būs, ko teikt, taču viņu zināšanas var neiekļauties kontekstā un būt

nepiemērotas. Studenti neko negūst no diskusijām, ja viņi tām nav gatavojušies, nav apguvuši nepieciešamos pamatus.

Bērnu barība

Es pieminu to tāpēc, ka šobrīd mācīšanās diskusiju formā, šķiet, kļuvusi par modes lietu. Bet Bībele viennozīmīgi uzsver *pamācīšanu* ar vārdu. Jaunie brāļi un māsas ir tikai jaunpiedzimušie, kuriem ir nepieciešama barība. Viņi raud pēc barības. Mūsu pienākums ir sagatavot un dot viņiem barību, nevis uzsākt pusceptas diskusijas, kuras faktiski pieprasa, lai viņi paši gatavotu sev barību. Piemēram, nav nekādas jēgas piedāvāt dažiem tikko kristītajiem brāļiem un māsām apspriešanai Ījabu kā Kristus pirmtēlu. Iespējams, ka viņi nav lasījuši Ījaba grāmatu un vispār pat nezina, kurā Bībeles vietā tā meklējama. Ir nepieciešams rūpīgi sagatavots 30-40 minūšu referāts par doto tematu, vienlaicīgi dodot pietiekami daudz laika, lai viņi varētu izlasīt pieminētos fragmentus un tikai *tad* prasīt pēc komentāriem un jautājumiem nodarbības beigās.

“Ko jūs domājat par lūgšanu?” ir vēl viens bieži sastopams sākuma jautājums. Taču jauno brāļu un māsu pamācīšanai ir nepieciešams norādīt pāris attiecīgas vietas Bībelē un tad uzdot pamudinošus jautājumus, kas *pārdomāti* noved klausītājus pie nepieciešamās atbildes. Piemēram, “Kā jūs domājat, vai Dievam *ir* jāatbild uz ticīgā lūgšanām?” Es zinu, ka tas noved pie jautājuma par Dieva gribu. Kas attiecas uz mani, tad man tādiem gadījumiem rezervē ir vienmēr Jņ. 5:14 ar vairākām piezīmēm par Dieva gribu, kā arī Pāvila lūgšanas, lai dzelonis tiktu izrauts no viņa miesas ar dažiem komentāriem par “gana tev Manas žēlastības”, kas manuprāt ir izšķirošais arguments. Ir nepieciešama rūpīga *gatavošanās*. Parāk bieži brāļi un māsas,

kuriem tas būtu jāzina, izvairās no šī pienākuma. Pārāk bieži jautājumu apspriešana ar jaunajiem brāļiem un māsām paliek cilvēciskajā līmenī tā vietā, lai tiktos pēc garīgā. Spontānas, garīgi nepārdomātas diskusijas ir tas pats, kas piedāvāt desas luņķi jaunpiezimušajam.

Mēs jau pieminējām, ka vārdi, kurus lieto Evangēlija mācīšanai un sludināšanai, lieto arī jauno brāļu un māsu mācīšanai. Jaunā sludināšanas darbs ir nama celšanas darbs (Rom. 15:20); tēls, ko lieto, runājot par jaunpievērstajiem. Mūsu mērķis ir tempļa iekārtošana Jahves mājošanai. Kristīšanās šajā procesā ir tikai pakāpiens, kaut arī vitāli svarīgs. Mēs esam sūtīti sludināt Evangēliju un mācīt ticībai pievērstos visam tam, ko pavēlējis Kristus (un tādēļ arī apustuļu priekšrakstiem). Doma par apmācīšanu visam, kas pavēlēts, ir priesterības valoda, kas prasīja apmācīt ļaudis visam, kas Vecajā Derībā bija pavēlēts (2. Moz. 29:35; 3. Moz. 8:36; 5. Moz. 1:18). Tāpat kā Izraēlam vajadzēja būt priesteru tautai, kas pamācīja cits citu bauslībai, tā arī mums ir jādara tas pats, it īpaši attiecībā uz jaunpievērstajiem (Jer. 31:34). Nedomāju, ka mums ir jāpienes *katrs* Jaunās Derības vārds (Jēzus un apustuļu vārdi) cilvēkiem pirms kristīšanās. Taču mums ir pavēlēts iet visā pasaulē, mācot tos jaunpievērstajiem (Mt. 28:20), un mācot viņus tos ievērot.

Audzināšana mācībā

Pāvils saka, ka mums jāizmanto mācība paskubināšanai (2. Tim. 4:2; Tit. 1:9). Mācīšana un paskubināšana ir atšķirīgi jēdzieni. Grieķu vārds, ko tulko kā paskubināt, ietver arī mierināt, tuvināties, lūgties. To ir viegli sasniegt emocionālajā līmenī, taču, ja paskubināšana nebalstīsies mācībā, tai nebūs noturības. Pāvils deva Timotejam norādījumu mācīt un skubināt (1. Tim. 6:2),

citiem vārdiem sakot, pamācīt, dodot viņiem zināšanas, un tad, uz šī pamata balstoties, arī skubināt. Piemērs tam ir Vēstule romiešiem. Pirmās vienpadsmit nodaļas ir pamācība, kas balstīta mācībā. Un tad 12:1 sākas ar: “Es jums lieku pie sirds” (tas pats vārds, kas paskubināt), pamatojoties uz iepriekšējām vienpadsmit mācības nodaļām, dzīvot cienīgi. Tam ir jābūt par pamatu mūsu skubināšanai un faktiski Bībeles studēšanai ar jaunpievērstajiem vispār: vispirms mācība, kas stingri balstās uz pamatiem, pēc tam paskubināšana, pamudināšana, dievbijīgais aspekts. Cits piemērs paskubināšanai ar mācības palīdzību ir Jūdas vēstule. Viņš saka, ka viņa vēstule ir *pamudinājums* cīnīties pret viltus mācītājiem (3.p.). Un viņš turpina, citējot virkni piemēru no Vecās Derības, kas skaidri parāda, ka visi pagātnes viltus mācītāji tika atmaskoti un notiesāti, un uzticamie atdalījās no tiem. Jūda dod vārdu Bībelei, kas arī visu pasaka. 1. Kor. 14:31 runāts par pravietošanu (mācības izklāstīšanu), lai visi gūtu mierinājumu (pamudinājumu). Un atkal mēs redzam, ka mūsu pamācības nav jābūvē uz personīgajiem pārdzīvojumiem, bet gan uz stingri pakāpeniska Bībeles mācības izklāsta. Mūs lūdz skubināt (pamācīt) cilvēkus *Dieva vārdā*. Kad mēs pamācam, mēs skubinām brāļus un māsas *Dieva vārdā*. Ja mēs aptveram šī fakta nozīmīgumu, tad kļūst skaidrs, ka mēs varam pamācīt *tikai*, lietojot Dieva vārdu. Pamācīšanas un pamudināšanas kontekstā mēs esam Dieva līdzstrādnieki (2. Kor. 6:1). Tāpēc sarunā ar jaunpievērstajiem mums ir vienmēr jāatceras, ka mēs strādājam kopā ar Dievu, lai skubinātu ļaudis pieņemt Viņa glābšanu.

Bet es it nemaz negribu teikt, ka mēs nedrīkstam *nekā* personiska izteikt šajās sarunās; mēs neesam mašīnas, kas pārdrūkā Dieva vārdu jaunajiem brāļiem un māsām. Dievs mierina (pamāca, skubina) mūs, lai mēs varētu pamācīt citus (2. Kor. 1:4,6). Bet šis

mierinājums nāk caur Viņa vārdu, kas atver mūsu acis uz Viņa ceļiem tā, lai apgaismotu un sniegtu mierinājumu mūsu šodienas pieredzē. “Bet Dievs, no kā nāk izturība un ieprieca ... (deva Bībeli), lai mēs, izturīgi būdami bēdās un iepriecu smeldami Rakstos, iegūtu cerību” (Rom. 15:5,4), parāda, ka Dievs mierina mūs caur Savu vārdu. Tāpat kā Viņš mierina mūs, tā arī mums ir jāmierina un jāskubina citi. Šajā nozīmē mēs varam pamācīt citus pēc mūsu personīgā piemēra.

Pāvils saka, ka mācības pamati ir maize, kas jāsagatavo vecākajiem, presbiteriem, lai pabarotu draudzi (1. Tim. 5:17,18). Bet lai to sagatavotu, ir *jāpiestrādā*, kas nereti ir monotons darbs, pielīdzināms vērša darbam, kas klonā min labību, lai tā būtu derīga lietošanai. Mums ir jāstrādā, lai sludinātu Labo vēsti jaunpievērstajiem (2. Tim. 2:15). Labās vēsts sludināšanas māksla jauniem brāļiem un māsām ir pamatprincipu izklāsts tādā veidā, kas, atgādinot jau zināmo, dotu tiem stimulu virzīties uz priekšu. Tā ir arī svētdienas lektoriju māksla Anglijā: strādāt ar doto tematu tā, lai tas palīdzētu brāļiem un māsām augt garīgi. Bet tas nav izdarāms bez nopietnas *gatavošanās*; labības mīšanas līdz tā ir derīga lietošanai. Kādēļ ir jāuzsver Dieva vārdu pirmsākumu nozīme: vispirms tādēļ, ka jaunpievērstajiem radīsies kārdinājums novērsties no tiem, praksē vai teorijā (2. Tim. 4:2); un otrkārt tādēļ, ka praktiskā uzvedība sakņojas mācības pamatu atzīšanā (Tit. 1:9; 2:1-3,7). Piemēram, ja mēs patiesi atzīstam Dieva izpausmi, kristīšanās Viņa vārdā brīnumu, mēs piedomāsim par savu uzvedību šīs pasaules acu priekšā. Ja mēs atzīstam Kristu par savu pārstāvi, mēs ar jo lielāku gatavību vērsīsimies pie Viņa ikdienā.

Turieties!

Mums jā māca jaunpievērstajiem “turēt” Patiesības baušļus un principus (Mt. 28:20). Tā ir daļa no mūsu uzdevuma. Mums jā māca ticībai jaunpievērstajiem turēties pie pareizās ticības, kā to dara Pāvils savās vēstulēs. Brīdinot par atkrišanas iespēju, nepieciešamība *turpināt* turēties pie patiesās mācības var likties nepievilcīga. Un tomēr mums ir *uzdots* mācīt jaunpievērstajiem šīs ticības pamatus tāpat kā mums ir uzdots sludināt šo mācību visai pasaulei. Pāvils, griežoties pie nesen kristītajiem, runā par to, ka viņiem ir jāpiekļaujas Tam Kungam, ka viņiem ir jāapzinās nepieciešamība turēties pie Viņa, pretojoties neizbēgamajiem kārdinājumiem atteikties no Viņa (Ap.d. 11:23; 14:22). Viņš pamāca Timoteju turēties pie tās pašas mācības (1. Tim. 4:6) un mācīt citus, lai arī tie, savukārt, mācītu pašu galveno – turēties pie veselīgas mācības (1. Tim. 1:3,4; Tit. 1:9). Neatslābstoša ticība mācības pamatiem ir mūsu glābšanas ķīla (1. Tim. 4:16). Pāvils saka, ka turēties pie mācības pamatiem ir tikpat grūti kā ievērot kareivja ikdienas dzīves disciplīnu (2. Tim. 2:3). Pāvila lūgums garīgo briedumu sasniegušajam Timotejam ir tas pats: esi drošs, ka tu turies pie mācības pamatiem (1. Tim. 6:20; 2. Tim. 1:3; 3:14). Mums ir jāizskaidro jaunpievērstajiem, ka mācība, kas viņiem tagad ir zināma, ir uzticēta viņiem glabāšanai un viņi ir atbildīgi par tās ievērošanu (1. Tim. 6:20). Pāvils pats sevi liek par piemēru kā turēties pie patiesās mācības līdz pat “skrējiena” beigām (2. Tim. 4:2,7,8).

Vēl viens iemesls, kāpēc par sludināšanu runā tajos pašos izteicienos kā par garīguma pilnveidošanu ir tas, ka jaunpievērsto pilnveidošanas pamatā ir jābūt pirmajiem principiem. Zīdaiņi jābaro ar pienu – kas ir mācības pamatu tēls. Sākotnējās diētas pamatā ir jābūt Dieva vārda pirmsākumiem, kas pakāpeniski apaug ar dziļākiem jēdzieniem. Mums ir tieksme uzskatīt, ka

kristīšanās automātiski ļauj brāļiem un māsām pāriet uz daudz dziļāku garīgās barības līmeni. Ar studentiem, piemēram, mēs pat neiedomātos runāt par Vēstules ebrejiem vai Atklāsmes smalkajām niansēm. Taču mēs pieņemam, ka jaunpievērstie kaut kādā veidā būs spējīgi tikt ar tām galā.

Pamudinājuma vārds

Apmeklējot brāļus un māsas, maizes laušanas organizēšana ir viens no visparastākajiem pienākumiem. Domājot, kā to noturēt, mums ir jāatceras tie principi, kurus mēs izklāstījām šīs nodarbības sākumā. Mūsu mērķis ir mācīt, dot zināšanas un garīgo uzmundrinājumu. Mums jāatceras, ka vairums jauno brāļu un māsu atrodas izolācijā un lauž maizi vienatnē, vai arī divatā vai trijatā. Cita tādu maizes laušanas sapulču īpatnība ir pietiekoša laika trūkums tiekoties. Parasti kādas valsts apmeklējuma laikā katrai pilsētai mēs varam veltīt tikai vienu dienu. Skatoties pēc apstākļiem, mēs varam pavadīt tikai stundu vai divas ar brāļi vai māsu. Lai tiktos ar viņiem mēs, iespējams, iztērējam simtiem vai pat tūkstošiem mārciņu. Ar vēsu prātu to novērtējot, katra tāda stunda maksā daudz naudas un pūles. Tādēļ izmantosim to pēc iespējas lietderīgāk, *pēc iespējas* mazāk laika veltot ikdienišķajām sarunām. Mums ir visapbrīnojamākās attiecības ar Jahvi, Izraēla Dievu un Viņa Dēlu, kā arī brīnišķīgākā cerība mūsu priekšā. Lūk, par to mums ir jārunā. Un saskaņā ar šeit apspriežamo didaktisko pieeju, es dažkārt domāju, vai tomēr nav labāk apmeklētājiem teikt visas lūgšanas. Daudzi no jaunpievērstajiem, iespējams, ir tikai dažas reizes lauзуši maizi ar citiem. Viņiem nav gadījies dzirdēt daudz lūgšanu, ja neskaita pašu lūgšanas. Mūsu lūgšanu vārdi var iespieties viņu atmiņā. Mūsu apmeklējuma sīkākās detaļas, pat krēsls, uz kura mēs sēdējām, var palikt viņu atmiņā. Mums tā var būt viena no

daudzajām tikšanās reizēm garā ceļojuma laikā. Bet apmeklētajam brālim vai mātai tas var būt spilgtākais garīgais notikums gadā.

Maizes laušanas dievkalpojuma centrā ir jābūt Jēzum Kristum. Skumji ir atzīt, ka vēsturiskā ziņā mūsu kopiena nav bijusi tik Kristus-centrēta, kāda tā būtu varējusi būt. Maizes laušanas reizes uzruna *nav* tas laiks, kad jārunā par kādu nopietnu problēmu eklēsijā vai kāda jaunpievērsta dzīvē. Es domāju, ka mums ir jāveic maizes laušana tā, lai tā kļūtu par paraugu turpmākajām brāļu un māsu tikšanās reizēm. Sagatavot parastu pamācošu uzrunu, kā tas ir pieņemts Anglijā, viņiem nebūs pa spēkam. Viņi varēs veikt ikdienas lasījumus, gūstot kādu mācību no katras nodaļas. Domāju, ka arī mums vajaga darīt ar viņiem to pašu. “Bībeles pamatos” tika piedāvāts, lai ticībai jaunpievērstie pirms maizes laušanas lasītu krustāsišanas aprakstu (vai Jes. 53, Ps. 22,69). Tas nodrošina Kristus-centrētas piemiņas sapulces, kā arī uzlabo Rakstu zināšanas. Domāju, ka apmeklētājiem jau iepriekš jāizlasa attiecīgās nodaļas un jāsatavo daži ar Kristu saistīti komentāri, kā arī izvērstāki komentāri pravietojumiem par Mesiju, runājot par Jes.53 vai 22.psalmu, vai arī par krustāsišanu. Komentāriem pamācīšanas / paskubināšanas garā, par ko mēs runājam iepriekš, jāsaturs atsauce uz mācības pamatprincipiem un jābalstās uz tiem, ejot tālāk. Maizes laušanai ir jā sākas ar lūgšanu, kurai seko ikdienas nodaļu lasīšana ar komentāriem par katru tēmu; lasīšanu noslēdz ar komentāru apkopojumu. Tad seko tās vietas lasīšana, kas attiecas uz Kristus nāvi, sniedzot dažus komentārus; un tad lasiet 1. Kor. 11:23-29, atliciniet laiku pašpārbaudei, tad lūgšana par maizi, ņemiet maizi, lūgšana par vīnu, dzeriet vīnu un noslēguma lūgšana.

Nodarbība 1.5 arī attiecas uz šo tēmu.

3.5.4. VĒSTULE EBREJIEM: PAMĀCĪBAS UZRUNAS PIEMĒRS

Ievads

Dažkārt ir labāk sākumā izteikt slēdzienu, bet pēc tam izklāstīt pierādījumus. Uzdrošinos pieņemt, ka Vēstule ebrejiem faktiski ir Pāvila pirmā pamācības uzruna Jeruzālemes eklēzijai maizes laušanas sapulcē, kas norisinājās laikā, kad jūdaisti uzstājīgi aicināja atgriezties pie bauslības un eklēzijā bija vērojamas dažas specifiskas morāla rakstura un mācības izpratnes problēmas. Ja jūs lasīsit šo vēstījumu skaļā balsī, lasīšana aizņems apmēram 45 minūtes. Pēdējie pāris panti liekas ‘piekabināti klāt’ vēlāk, lai pārveidotu to vēstulē. Pāvils lūdz: “panesiet šo pamācības vārdu!” (Ebr. 13:22), kaut arī piebilst, ka tas nav garš. Tas netieši norāda uz to, ka parasti “pamācības vārds” bija daudz garāks. Atcerieties, kā Pāvils Troadā maizes laušanas sapulcē mācīja visu nakti (Ap. d. 20:7-9). Mums jau nepatīk pat doma par to, ka brālis varētu ‘turpināt runāt’ stundu vai divas. Taču acīmredzot pirmajā gadsimtā (un arī deviņpadsmitajā, starp citu) brāļi to pieņēma. Ja viss, kas ir teikts pamācībā, ir *vērtīgs* un attiecas uz lietu, tad garajām pamācībām nav nekādas vainas. Vaina ir tajā apstākļi, ka mums trūkst nepieciešamās koncentrēšanās. Kā mēs jau minējām, mēs veicam tik tālus ceļojumus, lai tiktos ar jauniem brāļiem un māsām, ka mums vajadzētu dot viņiem pēc iespējas vairāk garīgās barības.

Ir liecības tam, ka maizes laušana agrīnajās draudzēs pamatojās sinagogas Sabata dievkalpojumā. Ebr. 13:17,24 runāts par “vadītājiem”, kas sasaucas ar ‘sinagogas vecākajiem’, ‘sinagogas

priekšniekiem' (salīdz. ar Lk.8:49; 13:14; Ap.d. 18:8). Bija noteikti iknedēļas lasīšanas gabali, salīdzināmi ar mūsu Bībeles kalendāra noteiktajiem (1), kuru nolatīšanai sekoja Rabīna paskaidrojumi vai arī kāda klātesošā, kas gribēja sniegt "pamācības vārdu" (Ap. d. 13:15), uzruna. Ap.d. 13:15 ir vienīgā vieta, kur sastopami tie paši "pamācīgi vārdi", kas lasāmi Ebr. 13:22. Nav šaubu, ka tā ir sinagogā lietotā valoda. Iespējams, ka "pieņemiet šo pamācības vārdu" arī bija sinagogā lietotā frāze uzrunas beigās Sabatā. Tas liek domāt, ka visa Vēstule ebrejiem bija "pamācības vārds" Sabata maizes laušanas reizē (iespējams, tā bija diena, kad ebreju eklēsija tikās Jeruzalemē), kas komentēja nedēļas lasījumus (iespējams, par Melhisedeku un kādu daļu no bauslības), pastāvīgi atgriežoties pie Kunga Jēzus nāves. Šajā ziņā Vēstule ebrejiem ir ideāla pamācības uzruna: tā atkal un atkal atgriežas pie Jēzus veiktā darba.

Tajā pat laikā Vēstule ebrejiem ir arī vesela citātu un atsaukšanās uz VD (kas sastāda lielāko pamācības pusi) virkne, kas mijas ar komentāriem un īsām praktiskām pamācībām (piem., par viltus mācītāju nošķiršanu, 12:15,16), kas visas cieši saistītas ar Kristus upura tēmu un mūsu attieksmi pret to. Mūsu pamācībām arī ir jābalstās uz Bībeli, pēc tā paša parauga. Tieši tā arī ir jāsastāda pamācības: pārlasīt pantus no Bībeles nodaļām, sniegt komentārus par tiem, sasaistot to visu ar Kristus veikto darbu. Tēma, pie kuras pastāvīgi atgriežas Pāvils Vēstulē ebrejiem, ir atgādinājums klausītājiem par viņu nākotnes balvas realitāti, ko nodrošinājis Kristus upuris krustā (4:9; 5:9; 6:10,19; 9:28; 10:34; 11:40; 12:10). Šai tēmai ir jābūt mūsu pamācības uzrunas pamatā: mūsu personīgā cerība uz Valstību, ko ar Savu darbu nodrošinājis Jēzus Kristus.

Neapšaubāma saistība

Vēstulē ebrejiem ir tik daudz kā, kas acīmredzami saistīts ar atceres sapulcēm. Vīns ir jaunās derības asinis. Vārdi “jaunā derība” atkārtojas 8:10,11. pantos; un vārds “derība” atkārtojas 19 reizes un vēl vārdi ar to pašu nozīmi “novēlējums” (2 reizes) un “mantojums” (1 reizi). Derības asinis ir minētas 13:20. 12:24-26 personificē šīs asinis, kas spēcīgi “runā” uz mums Dieva balsī, kas ir spējīga satricināt zemi un debesis. Tajā ir šī debesu aicinājuma spēks, kas runā uz mums caur pārdomām par Kristus derības asinīm, kuru simbols ir vīns.

“Asinis” vēstulē ir pieminētas 22 reizes, “miesa” - 9 reizes, “upurēšana” – 8 reizes un 9 reizes tā norāda uz dzīvnieku upurēšanu. Maizes laušana ir iedibināta Mūsu Kunga miesas un asins upura atcerei. Un tam arī ir veltīta visa Vēstule ebrejiem. Taču tajā pat laikā Pāvils centās Jeruzalemes eklēzijai īpaši iedvest sekojošo domu: Kristus upura absolūtajam pārākumam jānovērš nepieciešamība pēc jebkuras citas teorijas par izlīgšanu ar Dievu. Kaut mēs spētu tādējādi pamācīt: iedvest eklēzijai aktuāli nepieciešamo domu, neatslābstoši uzsverot Kristus upura nozīmīgumu arī šīs domas kontekstā.

Līdzdalība Kristū

1.Kor. 10:17,21 (vēstule, kas, iespējams, bija zināma Jeruzalemes eklēzijai) runā par mums kā par vienas maizes *dalībniekiem* maizes laušanas reizē, “Tā Kunga galda *dalībniekiem*”. Tas pats vārds tiek lietots Ebr. 3:14, kur tiek runāts par mūsu *līdzdalību* Kristū, kas vēlreiz apstiprina pieņēmumu, ka Vēstule sākotnēji bija pamācības uzruna maizes laušanas kontekstā. Tas pats vārds sastopams arī Ebr. 10:33: mēs esam Kristus ciešanu līdzdalībnieki, mēs esam Kristus “biedri” (1:9); Kristus tāpat kā

mēs ir pieņēmis miesu un asinis (2:14). Taču mēs paliksim Kristus līdzdalībnieki, ja “tikai paļaušanos paturēsim līdz galam stipru” (3:14). Visas šīs domas ir vienkopus, kad mēs *piedalāmies* Tā Kunga galdā, baudot simbolus atceres sapulcē. Tajos, Pāvils iegalvo, mums ir jāsaskata līdzdalība Kristus ciešanās, atsaucoties uz to, ka Viņš ir pieņēmis mūsu dabu, un līdz ar to mēs esam apsolījuma, “debesu aicinājuma dalībnieki” (3:1).

Sarunvalodas stils

Sarunvalodas stilam raksturīgie izteicieni ‘darīsim to’ vai ‘darīsim to’ liecina par mutisku uzrunu-pamācību, kas aicina klausītājus atsaukties uz Kristus darbu. “Mēs redzam Jēzu” (2:9), “ņemiet vērā ... Jēzu” (3:1; 7:4; 12:3) ļoti labi iederas pamācības uzrunas kontekstā ar maizes laušanas simboliem klausītāju priekšā. “Par to mums būtu daudz ko runāt” (Ebr. 5:11) iederas mutiskas uzrunas kontekstā. “Bet galvenais *pārrunājamā* lietā” (8:1) vairāk izskatās pēc uzrunas pieraksta nekā pēc rakstu darba. “Un, tā sakot,” (7:9) ir vēl viens piemērs. “Kādā vietā...” (2:6) ir dīvaini lasīt vēstulē. Taču tas ir pilnīgi vietā, ja tas ir uzrunas atreferējums; tā var teikt, ja jūs zināt, ka klausītāji nevar uzšķirt attiecīgo citātu. Vēstules ebrejiem pamācības vārds nebija garš (13:22), bet “īsos vārdos” neatbilst oriģinālam, kura grieķu vārda nozīme ir “īsu brīdi, ne ilgi” (2) – tas ir, Pāvils it kā saka: ‘Laika ziņā tas nebūs ilgi, bet rūpīgi apsveriet visu teikto’. Rodas iespaids, ka Pāvils bija stipri ierobežots laikā: “ķerubi ... Par tiem tagad nav jārunā atsevišķi ... Un ko vēl lai saku? Man pietrūktu laika stāstīt par ...” (Ebr. 9:5; 11:32). Tamlīdzīgi izteicieni nekādi neiederas rakstītā vēstulē. Bet uzrunas atreferējumā tie ir pilnīgi saprotami. M.R.Vincents grāmatā “Jaunās Derības vārda pētījumi” Vēstulē ebrejiem saskata “ritmisku teikumu struktūru”, it kā uzrakstītais būtu sākotnēji bijis runāts.

“Nesīsim tad caur Viņu slavas upuri Dievam vienumēr” (13:15) – būtu īsti vietā atceres sapulcē. Kā arī: “Tāpēc pieiesim bez bailēm pie žēlastības troņa” (4:16; 7:19) – vārdi, kas ir piemēroti sapulces kopējai un individuālai lūgšanai, kuras kulminācija ir ‘pieiešana’ simbolu baudīšanai (salīdz. ar 11:6: “pie Dieva griežas”). Uzsvars uz Kristus starpniecības spēku (7:25; 9:24) būtu vietā, lai stiprinātu sapulcējušos ticību viņu lūgšanā un grēku nožēlā. Pamudinājums “pamācait cits citu katru dienu” (3;13; 10:25) ir īpaši nozīmīgs, ja to saka maizes laušanas reizē; Pāvils it kā saka: ‘Nepietiek klausīties manā pamācībā šodien, vai kāda brāļa pamācībā katru nedēļu, jums *visiem* jāpamāca cits citu katru dienu, ne tikai sestdienā!’

Sevis pārbaudīšana

Šo pamācību caurvij arī otra tēma paralēli neatslābstošam uzsvaram uz Mūsu Kunga upuri, proti, atkal un atkal izskanošais brīdinājums par atkāpšanās no ticības iespējamību (2:1-3; 3:12; 4:1; 6:4-8; 10:26-30,38; 12:15-17,25,27) un iespējamību noniecināt Kristus derības asinis (10:26-30) – tieši tā, kā 1. Kor. 11:26-30, kur šis brīdinājums izskan maizes laušanas kontekstā. Šāds uzsvars 45 minūšu ilgajā pamācībā netiktu labvēlīgi uztverts Anglijā. Tomēr, jo vairāk mēs pārdomājam Kristus darba brīnumu, jo vairāk mēs būsīm spiesti apzināties mūsu personīgo vājumu un nepieciešamību “stipru saglabāt” savu kopību ar to. Tieši tāpēc mums ir sevi jāpārbauda maizes laušanas reizēs (1. Kor. 11:28). “Noturība” ir vēl viena ar iepriekšējām saistīta tēma (3:6,14; 4:14; 10:23). Un pie tam vietumis vēstulē mēs atrodam īsus, praktiskus brīdinājumus, kas bija īpaši attiecināmi uz sākotnējo auditoriju. Apbrīnojami, cik daudz Pāvils ir pratis ietvert 45 minūtēs. Taču tas ir iespējami. Pievērsiet uzmanību

tam, ka visas pamācības Vēstulē ebrejiem, mierinājums, brīdinājumi, viss izriet no pirmsākuma principiem, sevišķi tiem, kas attiecas uz grēku izpirkšanu. Tā Pāvils apgriež faktu, ka Kristus ir mūsu *pārstāvis*, lai pamācītu mūs par vienotības nepieciešamību starp mums, kurus Viņš pārstāv (2:11).

“Pielūkojiet, brāļi, lai kādā no jums nebūtu neticības ļaunā sirds, atkāpjoties no dzīvā Dieva” (3:12) ir ļoti būtisks aicinājums pašpārbaudei simbolu klātbūtnē. “Tāpēc ... bez bailēm” lai prasām piedošanu (4:16) arī varētu lasīt šajā kontekstā. Atgādinājumam par to, ka Kristus mūs pārbauda, ka mēs esam atkailināti un atvērti Viņa skatam, vajadzētu pamudināt viņus būt atklātiem ar viņu savā pašpārbaudē (4:12). Pāvils atgādina viņiem par viņu sākotnējo pievēršanos ticībai (3:6,14; 6:11; 10:22,23), tāpat arī Pashā vajadzēja izsaukt tautā padziļinātu sevis pārbaudīšanu, kā tautas, tā arī atsevišķas personības, atskatoties uz saviem garīgajiem pirmsākumiem pie Sarkanās jūras (salīdz. ar kristīšanos). Viņš iedvesmo viņus ar atgādinājumu, ka Kristus ir tik varens priesteris, ka Viņš var patiesi šķīstīt mūsu sirdsapziņu (9:14; 10:2,22); *jaunās* derības asinis var patiesi iznīcināt vainīgu sirdsapziņu (10:22 salīdz. ar 9:20). Tādēļ, Pāvils turpina, ar šo tīro sirdsapziņu “tad tuvosimies” – simboliem, mūsu saskarsmes ar Dievu realitātei. Un atkal tiek skaidri uzsvērtā pašpārbaudes nepieciešamība maizes laušanas reizē.

Izveidojis šo pamatu pašpārbaudei, Pāvils var atklāti pārmet klausītājiem: “Jūs esat kūtri palikuši dzirdēt” (5:11-14; 12:5). Un tajā pat laikā Pāvils pauž pārliecību par viņu ticības stiprumu: “Par jums ... mums ir pārliecība par kaut ko labāku” (6:9; 10:38,39). Tā ir ļoti svarīga pamācības uzrunas iezīme, darīt

brāļiem un māsām zināmu to, ka mēs patiesi cienām viņus kā brāļus un māsas Kungā Jēzū drošā Cerībā uz pestīšanas iespēju.

Tiek uzsvērti arī labie darbi, kurus jānes patiesai pamatprincipu izpratnei (4:11; 9:14; 10:24; 12:28). Tas saskan ar augstāk pausto domu par to, ka mācības pamatu izskaidrošana ir pamats praktiskajai darbībai. Uzsvars uz darbu nepieciešamību par atbildi uz mācību par šķīstīšanos varētu nozīmēt, ka Pāvils sagaidīja, ka sapulce maizes laušanas reizē pieņems lēmumu par uzvedību nākotnē. Iespējams, ka tieši to viņš domāja, aicinot sapulcējušos apzināties, ka Kristus pienes mūsu darbus Dieva priekšā, tāpat kā priesteri pienesa Viņam upurus pagātnē (5:1; 8:3,4; 9:9).

Personīgā saistība

Visas Vēstules ebrejiem daļas ir savstarpēji saistītas, kā tam arī jābūt, kad runājam par mūsu sprediķiem, kuriem vienmēr ir jābūt savstarpēji saistītiem. Pāvils cenšas iedvest brāļiem un māsām, ja viņi vajadzīgajā veidā uztvers viņa pamācības, tad viņi taps garīgām saitēm saistīti ar uzticamajiem Vecās Derības varoņiem; viņi būs tuvojušies “pilnību sasniegušo taisno gariem” (12:23). Tā Noa ticībā paļāvās uz Dievu, saka Pāvils (11:7), kā tas arī mums ir jādara; Sāra “turēja par uzticamu To, kas devis apsoltījumu” (11:11), kā arī mums ir jādara (10:23); kā Mozus “par lielāku bagātību” turēja “Kristus negodu” (11:26), kas arī mums ir jānes (13:13). Maizes laušana ir pielīdzināma Pashā Vecajā Derībā; un tāpēc 11:28 uzsver, kā Mozus izpildīja Pashā ticībā uz slacīšanas ar jēra asinīm spēku, tā arī mums ir jātic. Ar to domāts, ka baudot vīnu ar tādu pašu ticību Kristus asins spēkam, mēs savienojamies ar Mozus garu.

Vēstulē ebrejiem tādu savstarpēju saistību ir ļoti daudz. Mūsu “smagu ciešanu cīņa” (10:32) saistās ar to pašu vārdu Kristus “ciešanu” kontekstā (2:9,10). Mēs esam “izcietuši smagu ciešanu cīņu” (10:32) tāpat kā Kristus “krustu ir pacietis” (12:2,3). Ar šo savstarpējo saistību palīdzību Pāvils cenšas darīt Kristus ciešanas piederīgas viņiem. Mums nav cerību 45 minūtēs sasniegt to, ko varēja sasniegt Pāvils. Taču mēs varam censties strādāt pie pamācības uzrunas sastādīšanas pēc doto principu parauga. Tādēļ mums jācenšas, lai mūsu komentāri ikdienas lasīšanas sakarā būtu saistīti ar Kunga Jēzus darbu. Mums ir jāsamēro Viņa ciešanas ar mūsu brāļu un māsu ciešanām, iedvesmojot viņus ar domu, ka viņi ir saistīti ar visu ticīgo cerībām, kas ir atspoguļotas Rakstos.

Noslēguma aicinājums

Labas pamācības uzrunas iezīme ir spēcīgs galavārds – aicinājums Kristus upura ievirzē. Pēdējā 13.nodaļa tieši pirms noslēdzošajiem vārdiem par Kunga Jēzus miesu un asinīm sniedz īsu praktisku pamācību virkni. 13:10 turpinājumā, savukārt, salīdzina mūs ar priesteriem, kas ēd upurējamo pie altāra – piemērots tēls simbolu baudišanai atceres reizē. 13:11-15, neapšaubāmi, ir piemērots pamācības uzrunas kulminācijas punkts, gatavojoties simbolu baudišanai: “kustoņu ... *miesas* ... arī Jēzus, lai ar savām *asinīm* tautu darītu svētu, *ir cietis* ... Tāpēc iziesim pie Viņa ārpus nometnes Viņa negodu nesdami! Nesīsim tad caur Viņu slavas upuri Dievam *vienumēr* (ne tikai šajā sapulcē)”. Pievērsiet uzmanību uzsvaram uz miesu un asinīm un aicinājumam, lai mēs slavētu Dievu nevis turpinātu sevis pārbaudīšanu. Pamācība sākās ar vārdu Dievs (pats pirmais vārds 1:1) un beidzas ar vārdu Dievs; atspoguļojot to, ka Kristus

darbs ir Dieva izpausme, lai vestu mūs pie Tēva un uz mūžīgiem laikiem samierinātu mūs ar Viņu.

Piezīmes

(1) Šī frāze ir vēlreiz sastopama tikai Ebr. 2:7,9, kur mēs lasām, ka Kristus “īsu laiku bija padarīts mazāks par eņģeļiem”.

3.5.5. PAŠPĀRBAUDE

Pasaule nevar sevi pārbaudīt

Bībelē ir pietiekami daudz liecību, it īpaši Salamana Pamācībās, par to, ka pasaule nevar pati sevi pārbaudīt, kā to nevar arī kādreizējais ticīgais, kas ir nostājies uz nāves ceļa. Tas netieši norāda, ja mēs sevi nepārbaudam un nevaram sevi pārbaudīt, mēs esam izvēlējušies nāves nevis dzīves ceļu. Ja tu “neievēro dzīvības ceļu” (5:6), tad miesas kārtību ceļš grīlodamies novedīs tevi kaut kur citur, kādā jaunā vietā, *tādējādi*, pretodamies pašpārbaudei; “grīlodamās sper soļus viņas kājas un nezina, kurp aizie” (5:6). Ar to ir domāts, ka, miesas kārtību ceļu ejot, jūs negribēsiet rakņāties sevī, kamēr tie, kas ir uz dzīvības ceļa, “apsver savu kāju soļus” (4:26). Un tas ir daudzreiz pierādījies ticībā vājo brāļu dzīvēs – dzīve vienmēr atnes jaunas grūtības. Tās ceļi ir nepastāvīgi. Un dzīves steigā neatliek laika nopietnai sevis pārbaudei. Un tā, lejupejošā spirāle padziļinās. Ticībā vājā ceļš pats par sevi neatstāj vietu pašpārbaudei. “Dažam kāds ceļš ļabi patīk, bet beidzot tas viņu tomēr noved nāvē” (Sal. Pam. 14:12); “ikvienam cilvēkam viņa ceļi šķiet šķīsti” (16:2). Jāatzīmē, ka šie panti nenozīmē, ka pašpārbaude nav iespējama; ir sacīts, ka tā nav iespējama cilvēkam, kas atrodas uz nāves ceļa. Nevēlēšanās zināt, uz kāda ceļa mēs esam, galu gala novedīs mūs

uz nāves ceļa. “Kas nepiegiež nopietnu vērību savam ceļam, mīrs” (19:16). Ir viegli nelikties ne zinīs par mūsu dzīves un dzīvošanas, mūsu ikdienā pieņemto lēmumu, domāšanas veida, kuru mēs pieņemam, par visa tā, vitālo, mūžīgo svarīgumu. “Neprašam šķiet viņa ceļš taisns viņa paša acīs” (10:15); “Bezdievīgo ceļš ir kā akla tumsa; viņi nezina, pār ko tie kritīs”(4:19).

No otras puses, dziļa sevis apzināšanās ir daļa no ceļa uz Valstību; tā ir *katra* veiksmīga ticīgā rakstura īpašība. “Sapratīga vīra gudrība ir tā, ka viņš neko savā ceļā neatstāj neievērotu” (14:8); “gudrais novēro un pārbauda savus soļus” (14:15); “kas savu ceļu ietur pareizi, iegūst dzīvību” (16:17). “Bezdievīgais izskrien ar galvu vai caur sienu, bet, kas ir rimtīgs, tā ceļš pastāvēs” (21:29). Pēdējais nozīmē sirds nocietināšanu, nekaunību, kas rodas no atteikšanās droši stāties pretī pastāvošajām garīguma problēmām un izvērtēt savas personīgās attiecības ar Dievu. Ļoti viegli ir ļauties kristadelfiešu dzīves tecējumam, nemaz neaizdomājoties par visām šīm lietām. Mēs dzīvojam pasaulē, kurā nonivelējas paša grēcīguma jūtas, nepastāvīgā pasaulē, kas neuzdrošinās domāt par rītdienu, pasaulē bez kādas atbildības sajūtas, bez jebkādam bailēm Dieva un Viņa tiesas priekšā. Šīs noskaņas neizbēgami atstāj iespaidu arī uz mums. Iespējams, ka tieši pašpārbaude ir tas, kas mums ir tik ļoti nepieciešams šajās pēdējās dienās; patiesa sevis apzināšanās, patiesa pazemība, patiesa sapratne par to, kurp mēs ejam un apzināšanās, ka divus ceļus iet nav iespējams. Atkal un atkal Eļļas kalna pravietojums uzsver pašpārbaudes nepieciešamību, lai pārvarētu pēdējo dienu garīguma muklāju (Mk. 13:5,9,23,33, 35-37 – iespaidīgs akcents). Tas paredz, ka mūsu pasaule pēdējās dienās agresīvi pretosies nopietnai pašpārbaudei; un, kā mēs jau

parādījām, pasaule nav spējīga sevi pārbaudīt. Kunga Jēzus brīdinājumi runā par to, ka pēdējās dienās šī pasaules iezīme izpaudīsies vēl neatlaidīgāk un ticīgajiem ir jābūt nomodā, lai tā viņus neiespaidotu.

Pašpārbaudes svarīgums

Mēs redzējām, ka pašpārbaudes trūkums ir raksturīgs tiem, kas ir miesā, kas ir ceļā uz pazušānu. Un tā paša iemesla dēļ pašpārbaudei ir jāraksturo tos, kas ir uz dzīvības ceļa. Tikai bezprincipu cilvēki nezinās, vai viņos ir Kristus; pārbaudītie noteikti zinās, ka viņos ir Kristus (2. Kor. 1:5). *Jau pati šī doma ir tik tālejoša.* Neļaujiet Pāvila loģikai aizslīdēt garām. Priesteri, kas nešķīstīti ēda svētās dāvanas (salīdz. ar simboliem), tika izdeldēti (3. Moz. 22:3,7). Tāpat arī aizliegums Pashā laikā turēt mājā raudzēto (miesa) Rakstos iespaidīgi atkārtots 10 reizes (2. Moz. 12:8-20). Nevienam citam svētku svinēšanas noteikumam nav ierādīts tik daudz vietas. Sods par raudzētā atrašanos mājā bija izmešana no draudzes vidus. Šīs lietas ir citētas 1. Kor. 5 kā vistiešākajā veidā saistītas ar mūsu atceres reizēm. Bez pašpārbaudes, bez šķīstīšanās arī mēs tiksīm izmesti. Tāpēc pašpārbaudes nepieciešamība ir acīm redzama. Ne velti doma par Tā Kunga biķera dzeršanu Vecajā Derībā bieži ir nosodījuma apraksts. Ja mēs laužam maizi necienīgi, mēs dzeram nosodījumu sev. Bet ja mēs dzeram šo biķeri cienīgi (un katru reizi, kad mēs to darām, mēs to darām tā, vai tieši pretēji), tad saņemam svētību un piedošanu, kas ir Kristū. Šī īpatnība bija iedibināta maizes laušanas akta simbolikā, lai liktu mums apzināties šīs darbības vitālo svarīgumu un liktu mums nopietni un dziļi izzināt pašiem sevi. Patiesībā mēs tiesājam paši sevi; mēs it kā iztēlojamies pēdējo tiesu. Ja mēs to nedarām, tad mēs esam noziegušies pret Tā Kunga asinīm (1. Kor. 11:27) – atsaukšanās uz jūdu pūļa

neprātīgo klaigāšanu piekrītot tam, ka Viņa asinis būs uz viņiem. Neizšķirot Kristu, mēs pievienojamies pūlim.

Grūtības pašpārbaudē

No augstāk teiktā ir skaidri redzams, cik svarīga ir pašpārbaude. Taču uzdevums nav no vieglajiem, jo pati cilvēka daba jau ir mānīga; mēs nevaram saskatīt paši sevi patiesā gaismā. Cilvēka sirds ir tik ļaunprātīgi lokana, ka mēs nevaram zināt, *cik* ļaunprātīga tā ir (Jer. 17:9). Mēs tiecamies par sevi domāt labāk, nekā mēs patiesībā esam (Sal. Pam. 14:12; 16:2). Mēs vienmēr jutīsim, ka mūsu pašpārbaude nekad nav bijusi simtprocentīga. Dāvids to saprata, kad lūdza piedošanu par savām “neapzinātām kļūdām”, saprotot, ka neviens neapzinās savu “nomaldīšanos” (Ps. 19:13). Līdzīgi, arī Pāvils juta, ka viņa sirdsapziņa šķiet tīra esam, bet tādēļ vēl viņš nav taisnots (1. Kor. 4:4). Un tomēr Ebr. 9:7-14 viņš runā par mūsu iespēju atnākt pie Dieva ar tīru un šķīstu sirdsapziņu. Šo pantu pamatā ir Augstais Priesteris, kas nostājies Dieva priekšā Vissvētajā vietā, vispirms pārbaudījis sevi, un tad piedāvājis upuri grēku šķīstīšanai. Šajā brīdī viņam bija jābūt tīram no visiem saviem grēkiem; un viņš to saprata. Tāpēc viņš, droši vien, izjuta mokas no apziņas, ka viņš varētu būt grēkojis, to neapzinoties, un viņš kvēli ticēja, ka viņa pienestā upura asinis apsegs visus viņa grēkus, kā apzinātos, tā arī neapzinātos. Viņa ieiešana Vissvētajā vietā šķīstītu no grēkiem, ar tīru sirdsapziņu ir tēls mūsu iespējai tuvināties Dievam lūgšanā un kalpošanā ar sirdsapziņu jo spēcīgāk šķīstītu ar Kristus asinīm (1). Šajā ziņā pašpārbaude var atklāt tīru sirdsapziņu, un mēs varam būt par to pārliecināti. Mēs varam apzināties, ka ir garīguma aspekti mūsos, kurus mēs neesam pamanījuši vai izpratuši, taču mēs ticam, ka tie tikuši šķīstīti ar Kristus asinīm. “Bet ikviens lai pārbauda pats savus darbus, tad viņam pašam būs

prieks un viņš nelielīsies citu priekšā” (Gal. 6:4) – runā par to, ka katrs no mums var izjust tīras sirdsapziņas prieku, neskatoties uz to, ka mēs neesam spējīgi izzināt sevi par visiem 100%.

Neskatoties uz to, ka mūsu daba nedod mums simtprocentīgi pareizu ieskatu pašiem par sevi, sirdsapziņai ir liela nozīme. Tā, dažiem kāda rīcība var šķist nepareiza, kad citiem ticīgajiem tā ir pieņemama, atkarībā no viņu sirdsapziņas (piem., 1. Kor. 8:11). Mūsu sirdsapziņa ir no svāra; taču mūsu sirdsapziņas pārbaude ir ārkārtīgi grūta lieta. Tās ir grūtības, ko Dievs ir devis mūsu kristiešu pieredzei. Viņš patiesi vēlas, lai mēs mokoši pārbaudītu paši sevi, zinādams, ka mēs nekad nevaram būt simtprocentīgi pārliecināti par rezultātu; zinādams, ka tas vedīs ticīgo pie vēl dziļākas un intensīvākas pārliecības Kristum piedēvētajā taisnprātībā.

Maizes laušana

Noteicošais jautājums, protams, ir: *kā* mēs sevi pārbaudām? Vai mēs tam iedalām īpašu laiku katru dienu? Vai arī mums vienkārši jācenšas pastāvīgi izvērtēt mūsu domas un rīcību? Lai kā mēs veiktu šo pašpārbaudi, tai ir jābūt apzinātai, un tāpat kā lūgšana tā nav jāveic tikai tad, kad tas mums labpatīk. Katra cilvēka dzīvē ir brīži, kad viņš grib paraudzīties atpakaļ. Maizes laušana, šķiet, ir iecerēta, lai pievestu mūs pie robežas mūsu garīgajā dzīvē, kas neizbēgami prasa, lai mēs izvērtētu paši sevi. Krustāsišanu mūsu Kungs uzskatīja par šīs pasaules tiesas stundu (Jņ. 12:27-33). Krusta priekšā cilvēki sadalījās vairākās grupās: ticību ieguvušajā kareivī un tajos, kas nīrgājās; sievietēs, kas izmeta banālas frāzes, un tajās, kas patiesi jūta līdzī Viņa ciešanām; vienaldzīgajā pūlī un tajos nedaudzajos, kas sajūta notiekošā svarīgumu; jūdos, kas nīrgājās, un grēkus nožēlojušajos Jāzēpā un Nikodemā. Krusts

zināmā mērā bija soģa krēsls; un tādēļ pastāv cieša saistība starp pašpārbaudi un krusta apceri, kurām arī ir jābūt mūsu atceres sapulču neatņemamai sastāvdaļai.

Bieži izskan pilnīgi likumsakarīga iebilde, ka mūsu pašpārbaude nevar aprobežoties ar minūti vai divām, kad mēs redzam maizes un vīna simbolus tuvojamies mums. Tai ir jāklūst par regulāru ikdienas ieradumu. Un tomēr mums ir īpaši norādīts pārbaudīt sevi maizes un vīna simbolu klātbūtnē. Krusts nāca, “lai daudzu siržu domas nāktu zināmas” (Lk.2:35), un krustāsišanas apraksts to apstiprina. Ļaudis, raugoties krustā, grēku nožēlā sita sev pa krūtīm (Lk. 23:48 salīdz. ar 18:13). Un tā ir jājūtas arī mums. Nopietnām pārdomām par Kunga Jēzus darbu ir jāizsauc mūsos līdzīga reakcija. Vai mēs patiesi varam vērot Viņa agoniju, Viņa asiņainos sviedrus, neko neizjūtot? To vienkārši nav iespējams vērot un nejust domas rosāties mūsos. Tajā ir kaut kas praktiski darboties saucošs, kaut kas gandrīz mistisks. Pašpārbaude notiek kopā ar Kunga miesas “izšķiršanu”, it kā pārdomas par Viņa miesu krustā neizbēgami novestu pie pašpārbaudes, un otrādi (1. Kor. 11:28,29). Mums ir jāizšķir Kunga miesa un līdz ar to jāpārbauda pašiem sevi (grieķu valodā – viens un tas pats vārds).

Padomājiet par to, kas vieno sekojošos pantus. “Apsver savu kāju soļus, tad tu droši virzīsies uz priekšu!” (Sal. Pam. 4:26). “Jo ikviena cilvēka soļi ir atklāti Tā Kunga (Eņģeļu) priekšā, un Viņš izsver visas viņu gaitas” (Sal. Pam. 5:21). “Ikvienam cilvēkam savi ceļi šķiet taisni, bet Tas Kungs sver sirdis” (Sal Pam. 21:2). “Viņa neievēro dzīvības ceļu, grīļodamās sper soļus viņas kājas un nezina, kurp aiziet” (Sal. Pam. 5:6). Skaidrs, ka mūs māca pārbaudīt savas dzīves ceļus, atceroties, ka mēs dabiski domāsim, ka tie ir pareizi, tāpēc ka *Dievs* tos pārbauda; mūsu pašpārbaudei

ir jābūt Viņa pārbaudes spoguļattēlam. Šajā nozīmē cilvēka gars ir Tā Kunga gaismeklis, kas pārbauda pašus visslepenākos cilvēka miesas dziļumus (Sal. Pam. 20:27); proti, pastāv sakarība starp cilvēka sirdsapziņas pašpārbaudi un Tā Kunga pārbaudi. Tādēļ ir kas neticami kopējs tajā, kā patiesa pašpārbaude atspoguļo Kunga pārbaudes procesu. Kā Izraēls kārdināja Dievu tuksnesī, tā arī Viņš tajā pat laikā pārbaudīja viņus (Ps. 95:9). Kā upura pienesējs sadalīja upuri gabalos un nolika to uz altāra Jahves priekšā, tā arī mums ir jāpienes sava miesa par dzīvu upuri (Ebr. 4:12,13; Rom. 12:1). Taču tas ir Kungs Jēzus, Savā Kunga Vārda lomā, kurš beigu beigās sadala, izšķir un noliek mūs par upuri Dievam (Ebr. 4:12-15 un konteksts). Mūsu pašpārbaude, mūsu sevis atvēršana Tā Kunga Dieva priekšā notiek ciešā sadarbībā ar mūsu vareno Augsto Priesteri. Praviets Jeremija lūdza Izraēlu pārbaudīt sevi (Raudu dz. 3:40), zinot, ka Dievs pārbauda viņus (Jer. 6:27; 11:20; 17:10). Tāpēc Dāvids vispirms pārbaudīja sevi un tikai pēc tam lūdza Dievu pārbaudīt viņu (Ps. 26:2; 139:23). Salamana Pamācības māca to pašu; mums ir “jāizsver” savas dzīves ceļus tāpat kā tos “izsver” arī Dievs (Sal. Pam. 4:26 salīdz. ar 5:21; 21:2).

Sevis notiesāšana

To pašu māca 1. Kor 11:28-31; ja mēs parbaudām / izspriežam / tiesājam paši sevi tagad, Dievam mūs nebūs jātiesā tiesas dienā. Loģika ir pārlicenošana. Ja mēs pasludinām sevi par nevainīgiem, mēs paši sevi notiesājam (Tit. 3:11); ja mēs tiesājam sevi tagad, tad beigās mēs netiksim tiesāti. Tāpēc grieķu vārds, kuru 1. Kor. 11:28 tulko kā “pārbaudītie”, 1. Kor. 11:19 tiek tulkots kā “rūdtītie” (vai arī 1. Kor. 16:3 – “izvēlētie”, 2. Kor. 13:7 – “uzskatīti par derīgiem”, un 2. Tim.2:15 – “krietni darbinieki”). Tiesājot paši sevi, mēs it kā kļūstam rūdtīti, krietni, izvēlēti. Mūsu

pašpārbaudei jānovēd mūs pie atziņas, ka mēs neesam cienīgi, ja mēs skatāmies uz sevi Dieva acīm. Un tāpēc tiek novilkta paralēle starp mūsu sevis tiesāšanu atceres reizēs un galīgo tiesu, kurā pēc taisnības mēs tiksim notiesāti, un tomēr glābti, pateicoties Dieva žēlastībai. Ja mēs nesasniedzam šo pašizziņas līmeni tagad, mums tiks sniegta šī mācība, notiesājot mūs tiesas dienā. Tādēļ tik vitāli svarīga ir patiesi dziļas pašpārbaudes loģika; vai nu mēs to darīsim visā nopietnībā un spriedīsim sev tiesu, vai arī ja mēs to *nedarīsim*, mēs tiksim notiesāti tiesas dienā. Taču tāpat kā ar daudz ko mūsu garīgajā pieredzē, to, kas ir tik nepārprotami loģiski, ir ārkārtīgi grūti parvērst realitātē. Tiesas process notiks mūsu, ne Kunga labā. *Tad* nesapratīgās jaunavas sapratīs, ka viņām pietrūkst eļļas / garīguma; kamēr gudrajām tas jau bija zināms (Mt. 25:13). Par to ir viegli rakstīt un runāt, bet pārbaudīt sevi līdz mēs nonākam pie iekšējas pārlicības, ka mēs patiesi esam pelnījuši notiesāšanu, ir neizsakāmi grūti. Mums ir jāsaka *tagad*: “mēs esam necienīgi kalpi” (Lk. 17:10), tieši tā kā Dievs teiks atraidītajiem tiesas dienā (Mt. 25:30). Ja mēs varētu pēc iespējas augstāk pacelties līdz tam līmenim, mēs sasniegtu patiesu pazemību un iecietību savstarpējās attiecībās, kuras, šķiet, tik ļoti vairās mūsu kopienas. Stādoties priekšā tiesas dienu, mums ir “jāpārbauda” sevi, it īpaši pie maizes laušanas (1. Kor. 11:28). Tas pats vārds ir sastopams 1. Kor. 3:13, kur tiesas norise salīdzināta ar uguni, kas mūs *pārbaudīs*.

Mēs “pārbaudām” sirdis tāpat kā to dara Dievs (1. Tes. 2:4). Tiesas process jau notiek tajā ziņā, ka Dievs tieši tagad (pat tad, kad mēs gulām) izsver un iztiesā mūsu ceļus un motīvus (Īj. 7:18; Ps. 10:4; 17:3; 26:2; 139:23). Ja mēs esam saskaņā ar Viņu, mēs redzēsīm, kā mēs esam pelnījuši notiesāšanu; un mēs arī redzēsīm kaut ko no tā taisnprātības dziļuma un augstuma, kas mums tiek

piedēvēta Jēzus Kristus žēlastībā, un tādēļ arī pārliecību mūsu gaidāmajā glābšanā. Tieši šī iemesla dēļ maizes un vīna baudīšana simbolizē kā glābšanu, tā arī notiesāšanu (Jes, 49:26; Atkl. 16:6). Kungs Jēzus iedibināja gan vienu, gan otru atceres dievkalpojumā – pašpārbaudi, sevis izzināšanu / notiesāšanu un glābšanas cerību. Tas ir vislielākais paradokss, kādu var iedomāties: pilnīga savas niecības izjūta un, neskatoties uz to, droša pārliecība par glābšanu. Taču tas ir katra patiesa ticīgā garīgās pieredzes pamatā.

Piezīmes

(1) Mūsu tuvošanās Dievam lūgšanā un dievkalpojumā savā nopietnībā ir salīdzināma ar Augstā Priestera skaudrām dievbijības sajūtām, ieejot Vissvētajā vietā.

3.5.6. MAIZES LAUŠANA: TIESAS DIENAS PRIEKŠNOJAUTA

Ir brīži, kad neskatoties uz visu Bībeles lasīšanu, sirsnīgām lūgšanām, sapulču apmeklēšanu – patiesas ticības ugunīņa kļūst blāva, spožā dievbijības dzirksts sāk ņīrbēt. Un nevarētu teikt, ka tam par iemeslu būtu kāda nolaidība vai kļūda mūsu garīgajā dzīvē; vienkārši tā notiek. Man liekas, ka mēs visi varētu piekrist, ka tā nu tas ir. Katram, kas lasa Bībeli, kā svelmainajā Āfrikā, tā arī sniegotajos Krievijas plašumos, no nelielajām Indijas draudzēm līdz milzīgajām Dienvidaustrālijas eklēsijām ir pazīstama šī sajūta. Mēs dzirdam vārdus, lasām rakstus; un nekas no lasītā mūs neskar, nekas un neviens neizraisa nekādas emocijas. Un mēs esam trulas vienaldzības pārņemti daudz biežāk un dziļāk nekā mēs to gribētu atzīt. Nesen man gadījās izlasīt intervijas rezultātus par to, kas cilvēkiem palika atmiņā no

svētdienas sprediķa anglikāņu baznīcā. Rezultāti bija satriecoši. Un uz jautājumu, vai viņi ko atceras no nedēļu, mēnesi atpakaļ dzirdētā sprediķa, vai arī cik sprediķi viņu dzīvē vispār ir iespiedušies atmiņā – tas bija nožēlojami. Un mums, kristadelfiešiem, nav pamata pašapmierinātībai. Cilvēki no mūsu apkārtnē pasaules neko neatceras no sprediķiem un nedzīvo saskaņā ar tiem. Un kas attiecas uz mums, ar visu mūsu kristadelfiešu vārda lasīšanu un klausīšanos, vai mēs esam labāki par viņiem? Tajā, pēc manām domām, arī slēpjas mūsu sprediķu un rakstu vājā vieta. Mēs vienkārši neatceramies, mēs reti kad - kaut gan *dažreiz* tomēr sekojam dotajiem padomiem. Bet nebūtu pareizi teikt, ka mūsu aizmāršība ir grēks pati par sevi. Tas būtu tas pats, kas nosaukt šķaudīšanu par grēku. Vienkārši tas ir mūsu dabā. Un tomēr, apzinoties to, mums ir nepieciešams kaut kas, kas mūs sapurinātu, līdz pašiem pamatiem. Paldies Dievam, tāda iespēja ir, kaut kas daudz spēcīgāks par cilvēka teiktiem vārdiem.

Krusta balss

Kristus asinis personificējas balsī, kas vēršas pie mums ar spēcīgāku vārdu nekā Ābela asins balss, kas *brēca* uz Dievu (Ebr. 12:24; 1. Moz. 4:10). Tas ir apmēram tāpat kā bija tad, kad Jahves balss bija dzirdama no ar asinīm slacītā “salīdzināšanas vāka virsus, kas aplāja liecības šķirstu” (4. Moz. 7:89). Pievērsiet uzmanību tam, ka tiesas tronis asociējas ar šķīstīšanas asinīm 2. Sam. 6:2 un Jes. 37:16, it kā mēs varētu paredzēt, ka mūsu tiesāšana būs atkarīga no tā, kā mēs reaģēsim uz Kunga asins izliešanu par mums. Atkl. 19:13 saista Kristu kā “Dieva Vārdu” un Viņa drēbes, kas krusta asinīs mērkas. Viņa asinis ir Viņa vārds. Ebr. 12:25-29 turpina salīdzinājumu starp Kunga asins balsi un Dieva balsi, kas līdzīgi zemestrīcei satricināja zemi, iedibinot Veco derību, kas pat Mozum lika bailēs nodrebēt,

nerunājot jau par visu draudzi (2. Moz. 20:18). Kunga Jēzus asins balss var satricināt pilnīgi *visu*, izņemot cerību uz Valstību. Tajā ir dzirdama Dieva taisnības balss (Rom. 3:25,26). Kad 1. Kor. 1:18 ir runāts par “vēsti par krustu”, mēs domājam par to pašu; krusta vārds, kas sludina labo vēsti pats par sevi, kad mēs to dzirdam. Pāvils pavēstīja korintiešiem “Dieva liecību”, proti, Jēzu Kristu un to pašu krustā sistu” (1. Kor. 2:1,2). Šī vēsts bija “gara un spēka izpausmē”, Dieva gudrībā, krustā sistajā Jēzū (1. Kor. 1:17,23,24; 2:4,5). “Kristus krusts” ir vienlīdzīgs evaņģēlija sludināšanai (1:17). Pats krusts ir Dieva liecība. Tieši tāpēc Pāvils apgalvo, ka krusta spēks pats par sevi nozīmē, ka nav no svara, cik nemākulīgi šī vēsts tiek pasniegta cilvēku vārdiem, jo tik liels un brīnumains ir šis spēks, ka mums pat *nav* jānopūlas ietērt to ar cilvēku ‘kultūrai’ piemītošo līdzekļu palīdzību. Tuvojošās nāves priekšā Pestītājs teica, ka Viņš ir atnācis šajā pasaulē tikai tāpēc, lai liecinātu par Patiesību (Jņ. 18:37 salīdz. ar 12:27, kur atkal Viņa atnākšanas iemesls ir krusts). Viņa nāve tādēļ kļuva par Dieva visupārspējošās Patiesības liecību. “Darbi, ko Tēvs man ir devis, lai Es tos pabeidzu, ... liecina” (Jņ. 5:36); un tad, kad tie bija “pabeigti”, Viņa nāvē uz krusta, tad bija izskanējusi pilnīga liecība. Kad Viņš tika pacelts krustā, jūdi, kas to redzēja, saprata, ka Viņa vārdi patiešām bija Dieva vārdi. Krustā viņi redzēja Kristus pausto Dieva vārdu, tur viņi saskatīja visa tā, ko Kungs bija teicis savas kalpošanas laikā, iemiesojumu (Jņ. 8:28). Jānis, kurš redzēja krustu un no tā plūstošo ūdeni un asinis, centās izteikties trūcīgajā cilvēku valodā: “Un, kas to redzējis, tas to ir apliecinājis, un viņa liecība ir patiesa. Un viņš zina, ka viņš runā patiesību, lai arī jūs ticētu” (Jņ. 19:35). Pēc vairākiem gadiem viņš saka par sevi, atsaucoties uz šo, kā par to, “kas apliecinājis (pagātnes formā) Dieva vārdu un Jēzus Kristus liecību” (Atkl. 1:2). Un pirms tam viņš rakstīja par Gara, ūdens un asins liecību

(1. Jņ. 5:8). Liekas, Jānis grib teikt, ka Kunga nāve, kuras liecinieks viņš bija, bija Dieva vārds, kas liecināja par Jēzu Kristu. Un tā kā viņš bija uzticams krusta nāves liecinieks, tad viņš tagad būs tās atklāsmes liecinieks, kas viņam parādīta Apokalipsē.

Jāņa 6 Kungs Jēzus runā par ticību Viņam, kas ved uz mūžīgo dzīvību, un šīs ticības ciešo saikni ar ticību Viņa vārdiem, asinīm un miesai, kas noved pie tā paša. Kristus vārds šajā nozīmē ir Kristus miesa un asinis; tas runā uz mums “vēstī par krustu”. Var novilkt paralēli starp mannu un Kristus vārdu; kā arī starp mannu un Viņa nāvi. Viņa vārdi deva dzīvību tāpat kā manna (:63), taču manna tiek saukta arī par Viņa miesu, kuru Viņš atdeva, lai nestu dzīvību (:51). Šajā kontekstā Viņš runā par mūžīgās dzīvības gūšanu, Viņa maizi ēdot un dzerot Viņa asinis, kas dod skaidru nojautu par maizes laušanu Viņa piemiņai, kuru Viņš vēlāk iedibina (salīdz. ar ‘maize ir Mana miesa, kas par jums top dota’). Viņa maizes, krusta upura, ēšana / uzņemšana ir vitāli nepieciešama mūžīgās dzīves pieredzei tagad un nākamajai fiziskai tās saņemšanai. Viņa gara un dzīves krusta uzņemšana mūsu dzīvēs ir mūžīgās dzīves būtība; un Viņš paredzēja, ka viens no ceļiem, kas ved uz mūžīgo dzīvi, būs šī krusta pieminēšana maizes laušanas reizēs.

Kungs Jēzus bija vārds, kas kļuva par miesu; Dievs, kas runājis ar mums caur praviešiem, tagad runā ar mums caur Dēlu (Ebr. 1:1,2). Viņa atklāsmē šajā ziņā nav beigusies, tā turpinās. Jānis jūtas pacilāts, ka viņi pieskārās un savām acīm redzēja ‘dzīvības vārdu’; Kungs Jēzus pats bija un ir Dieva vārda balss. Kad Jānis raksta, “ko esam redzējuši un dzirdējuši, to pasludinām jums” (1. Jņ. 1:3), viņš negrib teikt, ka viņš vienkārši atstāta Kunga teiktos

vārdus. Viņš stāsta cilvēkiem par Kunga Jēzus personību, par Cilvēku, kuru viņš pazina personīgi un, līdz ar to Viņš pasludina viņiem Dieva vārdu. Ja pati Kunga Jēzus būtība bija Dieva vārda izpausme, nav jābrīnās, ka krusts, kas ir visa, kas Viņš bija un ir kvintesence, ir vēl lielākā mērā Dieva balss, kas runā uz mums. Un šim pašam procesam, kad vārds tapa par miesu, ir jāklūst redzamam arī mūsos. Jo mūsos dzīvo liecinieks, jo liecinieks ir Jēzus Kristus vārds un dzīve, Viņa mūžīgā dzīve, kas dzīvo mūsos (1. Jņ. 4:12,13). Kungs Jēzus Kristus neliecināja par Savu vārdu, izplatot skrejlapīņas vai mācot katķismu; Viņš pats, personīgi, bija pastāvīgs vārda, par kuru Viņš liecināja, nesējs. Un tā tas ir arī ar mums. Es negribu teikt, ka es esmu pret grāmatu rakstīšanu, literatūras izplatīšanu, uzstāšanos publikas priekšā ... taču daudz vairāk vērtā liecība cilvēkiem ir pati mūsu dzīve, tā liecība, kas izriet no Kristus vārda un dzīves, kas ir mūsos. Kā Dieva vārds kļuva miesa redzams arī Hozejas grāmatā. Viņa precības ar netikli ievadīja Dieva vārds, kas nāca pār Hozeju (Hoz. 1:2). Ne tik daudz pavēle apprecēties ar netikli bija Dieva vārds Izraēlam, cik viņa precības un viņa uzticīgās mīlestības pret sievu piemērs. Vārds kļuva par miesu. Kungs to veica perfekti, taču, līdzīgi Hozejam, mums principā ir jādara tas pats.

Krusts un sevis pārbaude

Kad vīrietis vai sieviete iegrimst nopietnās pārdomās par krustu, viņi neizbēgami nonāk pie sevis izzināšanas un sevis pārbaudīšanas, kas tos satricina līdz sirds dziļumiem. Vairākas vietas no Bībeles izgaismo to, kādā veidā krusts noved pie pašpārbaudes:

- Kad Simeans turēja rokās mazuli Jēzu, viņš saskatīja šajā skaistajā puisēnā kaut ko satriecošu; jo viņš redzēja cauri laikiem, kā Viņa dvēsele reiz tiks caurdurta krustā, "lai

daudzu siržu domas nāktu zināmas” (Lk. 2:35). Dieva dēla caurduršanas rezultātā daudzu siržu domas nāks zināmas. Rodas jautājums: nāks zināmas kam? Var (pilnīgi pareizi) pieņemt, ka mums pašiem. Bet Lūkas evaņģēlijs uzsver Kunga Jēzus spēju pazīt cilvēku sirdis (5:22; 6:8; 9:2,6,47; 24:38). Vai nevar būt tā, ka Tēvs un Dēls caur krustu uzzina cilvēku siržu nodomus? Viņi redz mūsu attieksmē pret to patieso tevi un patieso mani. “Tā Kunga gaismeklis ir cilvēka gars, tas apgaismo pašus visslepenākos cilvēka miesas dziļumus” (Sal. Pam. 20:27). Mūsu pašpārbaude ir tā, kas stāsta Dievam par mums. Mūsu domas atceres sapulcēs, kad mēs pieminam krustā sisto Pestītāju, tādēļ ir liecība tam, kas mēs patiesi esam. Ja maizes laušanas laikā mēs domājam par vīna un maizes garšu, mūziku, par to, kam mēs nepiekritām pamācības uzrunā, par kristadelfiešu ārējām izpausmēm vispār; vai arī, ja mēs baudām maizi un vīnu sirdsapziņas nomierināšanai, izpildot šo nelielo reliģisko rituālu mūsu psiholoģiskas drošības labad, tad mēs vienkārši nezinām Viņu. Mūsu ticība ir virspusēja un ne vairāk. Un tas arī ir tas vēstījums, ko Viņš no mums saņem. Mūsu gars / attieksme ir Kunga gaismeklis, kas mūs dara zināmus Viņam. Mūsu domas krusta priekšā atklāj mūs Tam, kurš uz tā nomira. Tā arī Jāzebs (visprecīzākais no Kristus prototipiem) izzināja savus brāļus ar sava kausa palīdzību (1. Moz. 44:5). 1. Kor. 11:31,32 tālāk norāda uz to, ka sevis nosodīšana maizes laušanas reizē ir faktiski Kunga tiesa: “Ja mēs paši sevi pārbaudītu, tad netiktu sodīti. Bet sodīdams Tas Kungs grib mūs pārmācīt”. Mēs sagaidām, ka Pāvils teiks: ‘Kad mēs sevi nosodām, mēs tiekam sodīti. . .’. Bet viņš tā nesaka; mūsu pašsodīšana ir mūsu atklāšanās Kungam un tādēļ arī pamats tam, lai Viņš mūs sodītu. Pat ja mēs atturamies no apzinātas pašpārbaudes,

sirds dziļumos neticot tam, ka mēs sasniegsim Valstību, tad tas jau pats par sevi atklāj Viņam mūsu sirdis. Šīs ciešās saiknes starp maizes laušanu un sodīšanu dēļ, šķiet, ka pirmā gadsimta baznīcas pieredzē bija Kunga nosodījums ar slimību vai pat nāvi *maizes laušanas laikā* (1. Kor. 11:29,30). Tādējādi, eklēsijs sapulču laikā – it sevišķi maizes laušanas reizēs – agrīnā baznīca izsūdzēja savus grēkus un lūdza par izdziedināšanu no slimībām, kuras dažiem bija uzliktas kā sods par to grēkiem (Jēk. 5:14-16).

- Tie, kas redzēja krustu, “sita sev pa krūtīm”, raksta Lūka (23:48). Vienīgā reize, kad šo frāzi atkal sastopam Lūkas evaņģēlijā, ir aprakstā par izmisušo, grēku-nospiesto muitnieku, kas Dieva priekšā tāpat sita sev pa krūtīm, grēku nožēlas pilns (18:13). Vai tas nenozīmē to, ka krustāsišanas skats pārliecināja tos, kas sita sev pa krūtīm, viņu pašu personīgajā grēcīgumā? Tomēr krusta apraksts noved arī pie ticības, ne tikai pie pārliecības par mūsu izmisuma pilno stāvokli (Jņ. 19:35).
- Nopietnām pārdomām par Kunga darbu ir jāizraisa mūsos šīs izjūtas. Vai mēs patiesi varam redzēt Viņa agoniju, Viņa asiņainos sviedrus, neaizdomājoties par to, kā mēs tam atsauksimies? Nav iespējams krustu vērot vienaldzīgi. Tajā ir kaut kas, kas rosina darboties, kaut kas gandrīz mistisks. *Tāpēc*, ka “Kristus par mums bezdievīgajiem ir miris”, tāpēc, ka krustā “Dievs savu mīlestību uz mums pierāda”, tāpēc “mūsu sirdīs izlieta Dieva mīlestība ar Svēto Garu, kas mums dots” (Rom. 5:5,6,8). Kā satriektā klints deva tuksnesī ūdeni, tā arī satriektais Kristus deva mums dzert “garīgo dzērienu”. Sakars starp Kristus asiņu izliešanu un Dieva mīlestības izliešanu mūsu sirdīs notiek, ticīgajiem saprotot un apzinoties Kristus upuri, kurš izsauca viņos atbildes mīlestību un

garīgumu. Kā krustā tika pausta Dieva mīlestība, tā tā atspoguļosies patiesi ticīgā sirdī, kas droši zina un tic tam.

- Krusts bija augstākais Dieva vārda pasludinājums, ko paredzēja 2. Moz. 34. Bet Dieva vārda pasludināšana ir saistīta ar grēka atzīšanu un tā nožēlošanu (1. Ķēn. 8:35,38,47,50).
- 1. Kor. 11:29 aicina mūs *izšķirt* Tā Kunga miesu Kunga atceres reizēs. Tas pats vārds 28.pantā tulkots “lai cilvēks pats sevi *pārbauda*”. Slikti, ka tulkojums aizplūvuro šo saistību. Mums ir jāpārbauda / jāizšķir Tā Kunga miesu tieši tāpat kā pašiem sevi (1). Šī saistība ir nesaraucama. Pārdomas par Kunga miesu un analīze novedīs pie *pašpārbaudes* un sevis izšķiršanas. Šeit ir atbilde uz bieži uzdoto jautājumu: ‘Kas mums jāpārbauda maizes laušanas laikā? Mūsu pašu grēki vai krustāsišanas un augšāmcelšanās notikumi?’ Domājot par pēdējo, mēs neizbēgami nonāksim pie pirmā.
- Jes. 6:1-4 apraksta “To Kungu sēžam uz augsta, cēla troņa” svētnīcā, kuras sliekšņu pamati trīcēja un nams pildījās ar dūmiem, kas uzvedina uz domām par zemes trīcēšanu un priekškara pārplīšanu. Pievērsiet uzmanību tam, ka Atkl. 15:5-8, pamatojoties uz šiem pantiem, veido savu Tempļa atklāšanas redzējumu ar priekškara noņemšanu, Vissvētās vietas atvēršanu un tempļa pildīšanos ar dūmiem no Dieva varenības un spēka. Tas viss dzīvi atgādina priekškara pārplīšanu un zemestrīci krustāsišanas laikā (Mt. 27:51). Kunga augsto (6:1) pacelšanu Jesaja piemin vēl arī vēlāk (52:13), aprakstot laiku, kad Viņš “tiks paaugstināts un augsti godāts” krustāsišanas rezultātā. Jņ.12:37-41 ir sacīts, ka Jesajas 6 ir vīzija par Kungu Jēzu godībā; un šajos pantos Jānis citē kā Jesajas 6, tā arī 53 kopā, atspoguļojot šo pantu saistību, jo tie attiecas uz to pašu notikumu, proti, Kunga krustāsišanu. Un tā, mēs esam konstatējuši, ka Jes.6 ir

redzējums, kas vēsta par krustā sisto Jēzu, paaugstinātu un augsti godātu Dieva acīs, kamēr cilvēku acīm pavērās nevienam nepievilcīga asiņaina un apspļaudīta miesa.

Galvenais ir tajā, ka šis redzējums lika Jesajam apzināties savu grēcīgumu: “Bēdas man, jo es esmu nāvei lemts!” Un tajā pat laikā šis redzējums deva viņam mierinājumu, pārliecinot par piedošanas iespēju, iedvesmojot viņu iet liecināt Izraēlam par Dieva žēlastību. Tātad atkal, krusta redzējums nosoda cilvēka grēcīgumu, taču iedvesmo viņu kalpošanas darbam Dievam. Starp citu jāsaprot, ka vīzijai no Jes.6 ir daudz kopīga ar Ecēh. 1 un Atkl.4, kur arī tiek runāts par Dieva godību, kas redzama krustā sistajā Kristū, kas arī iedvesmo cilvēkus, tādus kā Ecēhiēls un Jānis, nest liecību un dzīvot garīgo dzīvi atkritēju pilnajā pasaulē.

Krusts un tiesa

Jes. 6 rāda Kungu Jēzu *godībā* krustā. Jānis saka, ka Jesaja redzēja To Kungu *godībā* šajā laikā. Taču Viņš sēdēs uz Sava godības krēsla, kad Viņš atgriezīsies tiesas dienā (Mt. 25:31). Tādējādi pastāv sakarība starp krustu un tiesas dienu. Tur Kungs sēdēja (un sēž) uz sava godības krēsla tiesas dienā. Tas izskaidro kāpēc, kad mēs nonākam krusta priekšā, ne tikai maizes laušanas reizēs, bet *vienumēr*, kad mēs nonākam kontaktā ar Viņu, vai domājam par Viņu un Viņa nāvi, mēs savā ziņā nonākam Viņa priekšā tiesāšanai. Patiešām, *jebkura* Dieva vai Viņa Dēla tikšanās ar cilvēku ir iedarbīgs sava veida tiesas process. Viņu gaismas spožums pats par sevi neizbēgami izgaismo mūsu dzīves ēnas puses. Krustā mēs redzam Kunga Jēzus godību, kas iemiesota viskoncentrētākajā veidā. Jāņa 12:31,32, tajos pašos pantos, kur tiek apvienoti Jes. 6 un 53 saistībā ar Jēzus krustā sišanu, Viņš Pats pareģoja, ka Viņa nāve būs šīs pasaules tiesas

stunda. Un nekavējoties paziņoja, “kad Es no zemes tikšu paaugstināts (atsauce uz Jes.6), Es visus vilkšu pie Sevis” (salīdz. ar to, ka visi tiks sapulcēti pēdējā tiesas dienā, Jes. 49:22; 62:10; Mt. 25:32). Kad Viņš būs paaugstināts, tad Izraēls apzināsies savu spriedumu (Jņ. 8:26-28).

Saistība starp krustu un tiesāšanu ir lasāma arī Caharijas 12:10, kur teikts, ka cilvēki raudzīsies uz sadurto (t.i., krustā sisto) Pestītāju un sēros, apzinoties savu grēcīgumu. Šī panta piepildīšanas citē kā krustā sišanas (Jņ. 19:37), tā arī pēdējā tiesas dienā (Atkl. 1:7). Abi šie notikumi ir cieši saistīti. Un kā jau mēs atzīmējam, krusts sadalīja cilvēkus divās grupās: grēkus nožēlojušais zaglis un nepiekāpīgais zaglis; karavīri, kas ņirgājās un virsnieks, kas pievērsās ticībai; Sinedrija locekļi, kas ticēja un tie, kas ņirgājās; sievietes, kuras vaimanāja, bet neticēja Viņa vārdam un tās, kuru raudāšana nav fiksēta Rakstos, bet kas stāvēja, vēroja un domāja; ļaudis, kas grēku nožēlā sita sev pa krūtīm un tie, kas ņirgājās, klaigādami, kur tad ir Elija, ka nenāk glābt Kungu.

Krusts daudz siržu domas *dara zināmas* (Lk. 2:35); un tāpat arī tiesas process darīs domas zināmas (Mt. 10:26; 1. Kor. 3:13; 4:5). Kunga nāve aprakstīta kā mazgāšana: “Viņš savas drēbes mazgā vīnā, savu apmetni vīnogu asinīs” (1. Moz. 49:12). Vīnogu spaidīšana ir hebraisms, kas norāda uz tiesāšanu, taču šeit, kā arī Jes. 63:1-3, to lieto attiecībā uz Kungu, kas spaida vīnu viens pats Savā nāves stundā. Patiesi, Jesajas panti skaidri attiecināmi kā uz krustā sišanu, tā arī uz Kunga pēdējo tiesu. Un par iemeslu tam ir Viņa nāve, kas sprieda pasaules tiesu. Kad apustuļi bija aizrāvušies savā vēlmē uzzināt, kur varētu tikt priesta nākamā tiesa un kā gan viņi tur nokļūs, Kungs atteica,

kur maita, tur salasās ērgļi. Viens no krustāsišanas kauna traipiem bija tas, ka putni mēdza knābāt miesu pat pirms nāves iestāšanās. Pati doma par kailu ķermeni, kas pievelk putnus (t.i., ticīgos), būtu skaidri noprotama atsauce uz krustā sišanu. Tas varētu likties nepiedienīgs simbols, taču tā nav pirmā reize, kad Bībele lieto valodu, kas mums liktos nepiedienīga. Lasiet arī Ps. 78:65,66, kas pielīdzina Kungu vīnā noreibušam gulētājam, kas pieceļas un sit Savus ienaidniekus no mugurpuses, uzkrājot viņiem mūžīgu negodu. Man vienmēr ir jāparlāsa šie pantī, lai pārliecinātos un pieņemtu, ka tā tur tiešām ir teikts. Tā, Mt. 24:28 Kungs, atbildot uz apustuļu vēlmi zināt nākamās tiesas vietu un laiku, šķiet sakām, ka patiesībā Viņa krustā sišana būs viņu tiesa un tieši par to viņiem būtu jādomā. Tur viņi salasīsies visi kopā un tādēļ zinās spriedumu par viņiem tikpat dabiski kā ērgļi, kurus pievelk līķa smaka.

Vispēcīgāk saistība starp krustu un tiesu ir izteikta Jņ. 3:14-21 (kas vairāk izskatās pēc Jāņa komentāra nekā Paša Jēzus vārdiem). Tiek vilktas paralēles starp:

- Čūsku paaugstinātu tuksnesī (=kustā sišana), kas māca, ka visiem, kas tic kustā sistājam Jēzum, ir jādzīvo.
- Tik ļoti Dievs pasauli mīlējis (šie vārdi lietoti kustā sišanas sakarā Rom. 5:8; 1. Jņ. 3:16; 4:10,11).
- Viņš devis Savu vienpiedzimušo Dēlu (kustā sišanai, Rom.5:15; 8:32; 1. Kor. 11:24), lai neviens, kas Viņam tic nepazustu, bet dabūtu mūžīgo dzīvību.
- Dievs Savu Dēlu ir sūtījis, lai pasaule caur Viņu tiktu glābta (1. Jņ. 4:10; Gal. 4:4 salīdz. ar Jņ. 12:23,27; 13:1; 16:32;17:1).
- Gaisma ir nākusi pasaulē (ar Viņa nāvi tumsai pienāca gals).

Visas šīs frāzes var tikt attiecinātas uz Kunga dzīvi un personību; bet dažreiz tās tiek speciāli attiecinātas uz krustu. Un pati pirmā no šīm frāzēm Jņ.3 attiecas uz Kungu paaugstinātu kā čūsku tuksnesī. Kunga būtība, Paša Dieva būtība faktiski, tika atklāta visskaidrākajā formā krustā. Tur cilvēku acīm atklājās pats mīlestības iemiesojums, visas Dieva godības puses. Tieši tur, galvenokārt, Dieva mīlestības un godības gaisma nāca pasaulē. Šajā kontekstā Jāņa komentārs turpinās: “šī ir tā tiesa, ka gaisma ir nākusi pasaulē, bet cilvēkiem tumsība ir bijusi mīļāka par gaismu, tāpēc ka viņu darbi bija ļauni. Jo ikviens, kas dara ļaunu, ienīst gaismu un nenāk pie gaismas, lai viņa darbi netiktu atklāti. Bet, kas dara patiesību, nāk pie gaismas, lai būtu redzami viņa darbi, ka tie Dievā darīti”. Ja ar “gaismu” mēs saprotam galvenokārt krustu, mēs redzam vēl vairāk pierādījumu tam, ka tur patiesi bija un ir šīs pasaules tiesa. Kungs aprakstīja savu tuvo nāvi kā “šīs pasaules tiesas stundu” (Jņ. 12:31); un šeit Viņš saka, ka šīs pasaules tiesa ir tajā, ka Viņš ir pasaules gaisma un cilvēki vairās Viņa. Saistība starp pasaules gaismu un stabā pacelto vara čūsku būtu daudz acīmredzamāka ebreju valodā lasošajiem un domājošiem nekā tā ir mums. Stabs, kurā čūska bija paaugstināta, bija balsts, stabs, kurā mēdza pacelt lukturi, karogu: “kā ceļa stabs kalna galā un kā karogs pakalnā” (Jes. 31:17). ‘Gaisma’ asociētos ar iedegtu gaismu, nevis, piem., ar sauli. Gaisma, par kuru Kungs runāja, tiktu saprasta kā lāpa, kas pacelta staba galā. Runājot paaugstinātās čūskas kontekstā, Viņš aicina Savus klausītājus redzēt Viņa krustā sisto tēlu kā savas dzīves gaismu. Un tas izskaidrotu, kāpēc Jesaja salīdzina tautas, kas tuvojas Kristus karogam, stabam, kārtij un tautas, kas nāk pie Viņa kā pie pasaules gaismas (Jes. 5:26; 11:10,12: 18:3; 39:9; 49:22; 62:10 salīdz. ar 42:6; 49:6; 60:3).

Jes. 45:20:24 runā par to, ka “visi zemes gali” raudzīsies uz “patieso Dievu un Glābēju [Jēzu]” un būs glābti – acīm redzama atsauce uz vara čūsku, kas paaugstināta glābšanai. Tā rezultātā Viņa “priekšā locīsies visi ceļi un zvērēs ikviena mēle”, atzīstoties savos netikumos un priecājoties, ka “Kungā ir pilnvērtīga taisnība un spēks ... Viss Izraēla dzimums atradīs taisnību pie Tā Kunga”. Šie vārdi citēti Fil. 2:11, aprakstot ticīgo atsaukšanos Pestītāja ciešanām. Taču tos atkal citē Rom. 14:10-12 sakarā ar mūsu grēku nožēlu Tā Kunga priekšā tiesas dienā. Šī saistība nozīmē tikai to, ka Kunga krusta priekšā mēs noliecamies ceļos un izsūdzam savus grēkus, apzinoties Viņam piedēvēto taisnprātību, paredzot kā mēs nolieksimies Viņa priekšā un sniegsim savu nožēlojamo atskaiti tiesas dienā. Un abiem šiem procesiem piemīt brīnumains dabiskums. Mums vienkārši jāļauj patiesai ticībai Viņa krusta spēkam iedarboties uz mums. Tiesas dienā neviena miesa negodinās sevi, bet vienīgi Kungu Jēzu (1. Kor. 1:29). Un pat tagad mēs varam lielīties tikai ar mūsu Kunga Jēzus Kristus krustu (Gal. 6:14).

Šai saistībai starp krustu un tiesu ir liela praktiska nozīme. To Kungs parāda, nosaucot trīs iemeslus, kāpēc mums sevi jāaizliedz un jāņem savs krusts; pēdējais un spēcīgākais ir “*Jo Cilvēka Dēls nāks Sava Tēva godībā ar Saviem eņģeļiem, un tad Viņš ikkatram atmaksās pēc viņa darbiem*” (Mt.16:24,27). Ņem savu krustu, dari to, kas tev ir garīgi grūti, jo uz šī pamata tevi tiesās – cik tālu tu nesi savu krustu, patiesi aizliedzi sevi. Kristus krusta priekšā mēs apzināties ceļu, kas mums ir ejams. Tiesas dienā mēs arī to apzināsimies. Bet mēs dodam atbildi tagad.

Maizes laušana un tiesa

Tāpēc ka maizes laušana ir saistīta ar nopietnām pārdomām par krustu, un krusts bija savā ziņā šīs pasaules tiesa, ir skaidri redzams, ka maizes laušana ir it kā tiesas dienas ģenerālmēģinājums. Mūsu attieksme pret krustu *un visu, kas ar to ir domāts*, ir mūsu garīguma apkopojums. Parasti man nepatīk atsaukties uz alternatīvo teksta lasījumu, lai uzsvērtu kādu domu, bet 1. Kor. 11:29 izsaka šo domu skaidrāk par skaidru: “Jo, kas ēd un dzer (‘necienīgi’ daudzos pierakstos nefigurē), tas ēd un dzer sev pašam par sodu, ja viņš neizšķir Tā Kunga miesu. Tādēļ jūsu starpā ir daudz vāju un neveselu”. Ēšana un dzeršana atceres sapulcēs ir sevis tiesāšana. Tā ir tiesāšanas ģenerālmēģinājums. Izskatās, ka 1. Kor. 11 ir sakars ar uzvešanos atceres sapulcēs. Atkal un atkal pierakstā figurē brāļu ‘sanākšana kopā’ uz mielastu (:17,18,20,33,34). Ticīgie sanāk kopā tāpat kā viņi sanāk kopā tiesas dienā. Kur divi vai trīs ir *sapulcējušies*, tur Kungs ir viņu vidū (Mt. 18:20) lietots tas pats vārds, kas Mt.25:32 sakarā ar sapulcēšanos Viņa priekšā tiesas dienā. “Neatstādami savas sapulces” (Ebr. 10:25) – tas pats vārds, kas 2. Tes. 2:1(kur latviešu variantā ir “draudze”) nozīmē pulcēšanos kopā Viņa vārdā. Draudzes pulcināšana (Ap.d. 11:26), divi vai trīs sapulcējušies (Mt. 18:20) – tās ir pēdējās pulcēšanās tiesai priekšnojauta (Mt. 25:32). Pavēle *pārbaudīt* sevi (11:29) sasaucas ar 3:12, attiecībā uz to, ka mūsu darbi tiks vērtīti ugunī pēdējās dienas tiesā. Ja draudzes locekļi lauž maizi necienīgi, viņu “sanāksme” ir viņiem “par sodu” (1. Kor. 11:34). Taču mums ir jātiesā sevi šajās pulcēšanās reizēs, līdz kamēr mēs patiesi izjutīsim, ka mēs esam pelnījuši nosodījumu (1. Kor. 11:31). Mums ir jāpārbauda sevi un galu galā jānonāk pie slēdziena, ka mēs esam nekam nederīgi kalpi, t.i., esam pelnījuši nosodījumu (Mt. 25:30 sastopam to pašu izteicienu, ko lieto par tiesā

atraidītajiem). Tam ir jānotiek pēc tā paša parauga kā pirmajā maizes laušanas reizē, kad, atsaucoties uz Kunga paziņojumu, ka viens no viņiem Viņu nodos, brāļi vaicāja “Taču ne es, Kungs?” (Mt. 26:22). Nebija tā, ka viņi nešauboties pieņemtu, ka viņi to nedarīs. Un tā mēs sastopamies ar iespaidīgu paradoksu: tie, kas nosoda sevi atceres sapulcē, netiks nosodīti. Tie, kas paštaisnības pārliecībā dzer šo kausu, dzer to savai nosodīšanai. Ta ir atvēsinoša doma: mēs patiesi varam pulcēties maizes laušanas reizēs sevis nosodīšanai. Ījabs to apzinājās, kad viņš teica, ja viņam būtu taisnība, tad viņa mute pati viņu nosodītu (Ījabs 9:20 – viņam bija skaidra doma par pašnosodīšanu, par tiesu tagad). Jesaja arī to paredzēja, kad viņš uzrunāja cilvēkus (tagadnes formā): “Lien *iekšā klints alā* un paslēpies zemē bailēs no Tā Kunga un Viņa varenās godības”, un tālāk viņš turpina, ka Dieva pēdējā tiesas dienā “cilvēki (atraidītie) paslēpsies *klints alās ... aiz bailēm no Tā Kunga un Viņa varenās godības*, kad Viņš celsies, lai iztrūcinātu zemi” (Jes. 2:10,11, 19-21). Mums ir jārod sevī patiesa, pašnosodoša pazemība tagad, lai mums tā netiktu uzspiesta tiesas dienā.

Priecīgāka ziņa ir tā, ka zinot par Dieva tiesas dienu, baudot simbolus, mums var rasties arī kaut kāds priekšstats par to, cik Dievam pieņemami mēs varētu būt. Lai arī cik grūti tam noticēt, tomēr Gal. 6:4 saka, ka mēs varam pārbaudīt paši sevi, savus darbus un izjust prieku pašam par sevi. Kaut gan pašpārbaude nav viegls process un arī mūsu sirdsapziņa brīžiem var mūs vilt (1. Kor. 4:4), tomēr savā ziņā mēs jau tagad varam spriest / izšķirt sevi paši.

Šī saistība starp maizes laušanu un tiesas dienu ir faktiski Vecās Derības tēmas turpinājums. Trīs reizes gadā izraēliešiem bija jāradās Tā Kunga priekšā svētkos (5. Moz. 16:16). Viņam bija

‘jārādās’ tur (ebreju valodas vārds, kas citur tiek tulkots arī kā ‘apstiprināt’, ‘saskatīt’, ‘cieši skatīties’, ‘ņemt vērā’, ‘vērot sevi’, ‘uztvert’, ‘parādīt sevi’). Viņa parādīšanās Dieva priekšā pati par sevi jau radīs šo efektu: viņš būs atklājies Dieva priekšā un redzēs sevi tādu, kāds viņš bija. Tāds bija mērķis; taču Dievs Jahve turpināja, brīdinot tos, ka viņi nedrīkst rādīties Viņa priekšā “tukši”, “iedomīgi”, “veltīgi”. Lūk mūsu parādīšanās Dieva priekšā Pashā svētkos būtiskums: ir *tik viegli* tur parādīties ‘veltīgi’, kad svarīgi ir atklāties savā un Dieva priekšā.

Kalpošanas rituāla atpazīstamība, labi zināmie psalmi, pazīstamas un bieži paša ģimenes sejas ... visi šie faktori (kuros nav nekā nosodāma) dod mums iespēju ‘parādīties’ tur veltīgi. Dāvids apraksta došanos uz svētkiem nepārprotamā tiesas dienas valodā: “Es priecājos, kad man teica: ‘Iesim Tā Kunga Namā!’ ...kur pulcējas ciltis, Tā Kunga ciltis, kā Izraēla tautai noteikts, slavēt Tā Kunga Vārdu, jo tur stāv novietoti tiesas krēsli (pastiprinošais daudzskaitlis – lielais tronis), Dāvida nama krēsli [proti, Kristus tronis]” (Ps. 122:1-5). Dāvids to rakstīja, skaidri apzinādamies, ka Mesijas atgriešanās laikā lielās tiesas dienā Mesija sēdēs savā tronī Jeruzalemē. Vai varētu būt pādroši iedomāties, ka Dāvids redzēja ciltis, kas pulcējās Cīānas kalnā, Dieva tautu, kas devās augšā, lai pulcētos pēdējai tiesai? Ja tā, tad viņš saprata, ka viņi ar *prieku* atsaucās aicinājumam turp doties; mēs dodamies uz tiesu, lai slavētu Dievu, gaviļēdami par saņemto aicinājumu.

T-veida ceļu krustojums

Patī maizes laušanas daba noved mūs pie T-veida ceļa krustojuma mūsu dzīvē. Tā noved mūs krusta priekšā, kas ir sava veida soģa krēsls. No Dieva troņa iespējamās tikai divas izejas, pa labi vai pa kreisi, un līdzīga izvēle ir mūsu priekšā, mums atsaucoties uz maizi un vīnu. Vīna kauss ir divējāds simbols – svētības (1. Kor.

10:16, 11:25), vai arī nosodījuma (Ps. 60:3; 75:8; Jes. 51:17; Jer. 25:15; Atkl. 14:10; 16:19). Kamdēļ šī divējādība? Nav šaubu, ka Kungs iecerēja šo sakramentu, lai izgaismotu divus ceļus, kas stāv mūsu priekšā, kad mēs ceļam pie lūpām šo kausu: tas ir vai nu mūsu svētībai, vai arī mūsu nosodījumam. Katra nākamā maizes laušanas reize ir nākamais posms pa vienu no šiem diviem ceļiem.

Un nepiedalīšanās maizes laušanā nav nekāda izeja. Miera upuris bija viens no daudziem maizes laušanas sapulces priekšgājējiem. Reiz upura pienesējs bija apņēmis to darīt, viņš tika nosodīts, ja pēc tam viņš to nedarīja. Taču viņš tika nosodīts arī, ja viņš ēda to nešķīstīties (3. Moz. 7:18,20). Tā, cilvēkam *bija* jāveic šķīstīšanās, vai arī jātop nosodītam. Cita, trešā ceļa nebija. Cilvēks, kas, nešķīsts būdams, ēda no svētām dāvanām bija izdeldējams no Dieva vaiga; svēto dāvanu ēšana uzliek tam apgrēcību (3. Moz. 22:3,16). Šeit rodamas saknes mūsu iespējai ēst un dzert “sev pašam par sodu”, darot to necienīgi. Tā ir arī ar mums, kad mēs esam simbolu priekšā. Tas mums ir jādara, vai arī mēs noliedzam mūsu derības attiecības. Taču, ja mēs to daram nešķīstībā, mēs arī noliedzam šīs attiecības. Tādā veidā maizes laušana noved mūs krusta un Kunga Jēzus troņa priekšā jau tagad. Tā noved mūs pie reālistiskas pašpārbaudes. Ja mēs nevaram pārbaudīt sevi un apzināties, ka Kristus patiesi ir mūsos, tad mēs esam nosodāmi, mēs esam “nederīgi” (2. Kor. 13:5). Pašpārbaude, tādējādi, ir viens no tiem šķēršļiem mūsu dzīves ceļā, kas mums liek pievērsties Valstībai vai miesai. Ja mēs nevaram sevi pārbaudīt un redzēt, ka Kristus ir mūsos un ka tādēļ Viņā ir mūsu lielā glābšana, tad mēs esam nederīgi. Es neiedrošinātos nevienā uzrunā kādam no mums izteikt tādu

izaicinājumu. Taču Pāvils to dara. Tā ir spēcīga, pat šausalīga loģika.

Cits priekštecis maizes laušanas dievkalpojumam, kurā mēs piedalāmies, bija Pashā. Ja to ēda nešķīstīties, viņš ēda pats sev nosodījumu. Viņš bija izdeldējams no draudzes, ja viņš nepiedalījās Pashā svinēšanā, kā arī tad, ja viņš to darīja nešķīstīties. Viņš nevarēja izvairīties no Pashā svinēšanas. Viņam tā *bija* jāsvin, bet viņam *bija* jāšķīstās pirms svinēšanas. Un tā tas ir arī ar mums. Vienkārša nepiedalīšanās maizes laušanas dievkalpojumā nozīmē derības laušanu ar Kungu. Bet ja mēs esam apņēmušies to darīt, mums *ir* jāiztīra savas mājas no rauga, no tām maznozīmīgajām lietām, kas ar laiku iespaidos visu mūsu garīgās dzīves dabu un virzību. Maizes laušana nostāda mūs pašpārbaudes nepieciešamības priekšā un šo divu ceļu priekšā. Tas ir tas liktenīgais ceļu krustojums, kas rod atspoguļojumu pēdējā tiesas dienā. Jūdas reakcija pirmajā atceres vakarēdienā var kalpot par piemēru. Kungs ņēma (maizes) kumosu un iemērcis to (etiķvīnā, pēc jūdu paraduma), deva to Jūdām. Tā bija īpaša Viņa mīlestības un atzinības zīme, un nez vai Pēteris un Jānis to neuztvēra ar asu greizsirdības sajūtu. Taču *pēc šī kumosa saņemšanas*, pēc šīs Kunga īpašās mīlestības zīmes saņemšanas “tanī iegāja sātans”, un Jūda steigšus izgāja ārā un nodeva gaismas Kungu (Jņ. 13:27). Šajā maizes un vīna baudīšanas reizē Jūda aci pret aci sastapās ar Kunga ne ar ko nesaldzināmo mīlestību pret vistumsonīgāko grēcinieku un Viņa vienreizējo uzpurēšanos. Taču šī pati pieredze apstiprināja viņā ļaunā ceļa ievirzi, kas jau bija viņa sirdī. Taču, par laimi, tā iedarbojas arī pretējā virzienā. Mēs varam aiziet no šīs sapulces-tikšanās ar Kungu, šīs pēdējās tiesas priekšnojautas, šīs grēka nosodīšanas un Kunga uzvaras par to ar mierīgu pārliecību par Viņu

nesatricināmo mīlestību, lai kādus pārbaudījumus mums arī nesniegtu nākamā nedēļa.

Pašpārbaude ir skatāma paralēli ar Kunga miesas izšķiršanu: it kā Kunga miesas vērošana krustā neizbēgami noved pie pašpārbaudes, un otrādi (1. Kor. 11:29,29). Mums ir jāizšķir Kunga miesa un tādā veidā jāpārbauda sevi (grieķu tekstā tas ir viens un tas pats vārds). Ja mēs pārbaudām, analizējam un nosodām sevi tagad, Dievam tas nebūs jādara tiesas dienā. Ja mēs noliedzam savu miesu tagad, Dievam nevajadzēs atraidīt mūs tiesas dienā (Mt. 5:30). Tajā ir spēcīga loģika. Ja mēs pasludinām sevi par nenosodāmiem, mēs sevi nosodām (Tit. 3:11); ja mēs nosodām sevi tagad, mēs gala iznākumā netiksim nosodīti. Tādēļ grieķu vārdu “pārbaudīt” tulko arī kā “atzīt” 11:19 (kā arī 1. Kor. 16:3; 2. Kor. 13:7; 2. Tim. 2:15). Nosodot sevi, mēs it kā atzīstam sevi par taisnīgiem. Mūsu pašpārbaudei ir jānoved mūs pie mūsu necienīguma izpratnes no Dieva redzes viedokļa. Tādēļ tiek novilkta paralēle starp mūsu personīgo sevis nosodījumu atceres reizē un galējo spriedumu – kur mēs būsim nosodīti, un tomēr glābti no žēlastības (Jēk. 2:12; 3:1). Ja mēs nerasniedzam šo sevis izziņas līmeni tagad, mums tas taps atklāts pēdējās dienas nosodījumā. Tas piešķir nopietnai, reālai pašpārbaudes loģikai tās vitālo svarīgumu. Vai nu mēs darām to visā nopietnībā un saprotam, ka esam nosodījuma cienīgi, vai arī, ja mēs to *nedarām*, mēs tiksim nosodīti tiesas dienā. Un tāpat kā ar citām mūsu garīgās pieredzes lietām, tas, kas šķiet tik acīmredzami loģisks, ir tik grūti realizējams dzīvē. Tiesas process norit mūsu dēļ, nevis Dieva dēļ. *Tad* nesaprātīgās jaunavas atskārtīs, ka viņām pietrūka eļļas / garīguma; kamēr saprātīgās to jau zināja (Mt. 25:13). Tiesas dienas priekšnojautās mums ir “jāpārbauda” sevi, it sevišķi maizes laušanas reizēs (1. Kor. 11:28). Tas pats vārds lietots 1.

Kor. 3:13, attiecībā uz tiesas dienu, kad uguns *pārbaudīs*, kāds kura darbs.

Praktiskie slēdzieni

Un tā, visa augstāk izklāstītā gaismā, *laužat maizi*. Daudzi šo rindu lasītāji dzīvo izolācijā vai arī tikai retumis satiekas ar brāļiem un māsām formālās maizes laušanas reizēs. Bet *laužat maizi vienanē* katru nedēļu, ja iespējams. Es zinu, jo gadiem esmu dzīvojis pus-izolēti no citiem, cik viegli ir zaudēt šo iknedēļas ritmu. ‘Es to izdarīšu rīt, nākamnedēļ un drīz jau arī atbrauks apmeklētāji / vai būs sapulce, tad jau es tik un tā piedalīšos ...’. Katru reizi, kad Kungs sāka runāt par Savu nāvi, apustuļi vienmēr novirzīja sarunu citā gultnē. Un, rūpīgi analizējot krustā sišanas pierakstus, liekas, ka klātesošie nebija spējīgi ilgi vērot Golgātas šausmu skatu un gāja projām. Tā arī ar mums, mēs tiecamies atlikt sastapšanos ar krusta vēstījumu, kā simboli to iztēlo; un pat piedaloties maizes laušanā, mēs tiecamies domāt par visu ko, *izņemot* pašu krusta būtību; vīna garšu, maizes pārklāju, mūziku; to, kam mēs nepiekrītam dievkalpojuma uzrunā ... viss tas mūsu apziņā var viegli aizēnot krusta būtību.

Kad jūs esat izolācijā, neviens jums nekad nejautā tieši un bez aplinkiem: ‘Vai tu lauz maizi vienanē katru nedēļu?’ Kad mums iznāk sastapties ar citiem, mēs visi izliekamies it kā tā, *bez šaubām*, būtu mūsu garīgās dzīves norma; pat ja tas tā nemaz nav. Ja jūs uzmanīgi sekojāt augstāk izklāstītajam domu gājumam, maizes laušana ir būtiska, Dieva iedibināta mūsu garīgās attīstības daļa. Tai ir jāsatricina visa mūsu būtība, kad tā nostāda mūs ar kaunā noliektu seju krustā sistā Pestītāja priekšā. Tas nav rituāls, kas kaut kādā veidā norāda uz to, ka mēs esam kvēli kristadelfieši; tā ir būtiska darbība mūsu personīgā garīguma

izveidē. Un tā, es jums jautāju bez aplinkiem: ‘Vai jūs laužat maizi katru nedēļu?’. Nav jau runa par to, ka būtu kāds bauslis, kas liktu to darīt katru nedēļu; bet maizes laušana ir tik acīmredzami būtiska sastāvdaļa mūsu attiecībās ar Kungu Jēzu, ka mums ir pašiem sev jājautā, kāpēc gan *nedarīt* to katru nedēļu.

Un laužat maizi *tā, kā pienākas*, nevis lai izvairītos no sirdsapziņas pārmetumiem vai tāpēc, ka to gaida no jums, vai tā jau ir iegājies. Jāapzinās, ka pastāv reliģiskas pieredzes psiholoģija; visiem ticīgajiem piemīt tieksme pēc fiziskiem simboliem (piem., maize – miesa, vīns – asinis) un it īpaši svinīgiem rituāliem; un viņi jūtas mierīgāki, pilnīgāki un gandarīti pēc šo rituālu piekopsanas. No vienas puses, mēs, kristadelfieši, esam ticīgi tāpat kā citi ticīgie un mums arī piemīt tās pašas īpašības. Bet no otras puses, patiesa kristietība *galu galā ir viena vienīgā patiesā reliģija*, kuru no Dieva žēlastības mēs esam iepazinuši. Mūsu maizes laušana ir *daudz daudz pārāka* par *parastu* reliģisku rituālu, kaut arī vienā ziņā tā ir rituāls. Bet mums ir jāpaceļas daudz augstāk. Izraēla svinēja Pashā (salīdz. ar maizes laušanu), taču Dieva acīs *patiesi* tie to neievēroja. Korintieši dzēra Tā Kunga biķeri un ļauno garu biķeri (1. Kor. 10:21). Bet viņiem bija teikts, ka to *nedrīkst* darīt. Viņi turēja Tā Kunga mielastu; bet viņiem bija jāpasaka, ka patiesībā tie to *neturēja* (1. Kor. 11:20). Viņi pārvērtā *Kunga* mielastu pašī *savā* mielastā. Viņi to turēja, bet gan paši sev. Tādējādi, garīgajā nozīmē, viņi to neturēja (1. Kor. 11:20,21). Sekojoši, mums ir jāreķinās ar to, ka virspusēji mēs varam lauzt maizi, bet patiesībā to nemaz nedarīt. Iespējams, ka mēs visi esam tā darījuši. Neļaujiet tam izvērsties par paradumu. Līdzīgi, Izraēlam bija jāuzdod retoriskais jautājums: ‘Vai jūs, Izraēla nams, Man tuknesī visus četrdesmit gadus nesāt kaujamos un ēdamos

upurus?” (Am. 5:25). Tā kā tie pielūdza arī Molohu, viņu svētku svinēšana netika pieņemta. Un tā, es atkal varu vaicāt: Vai jūs *patiesi* laužat maizi?

Tā tad maizes laušana ir ne tikai obligāta, bet tā arī prasa, lai mēs atvēlētu tai laiku un sakopotu domas, lai tā notiktu, kā tai bija jānotiek pēc Dieva ieceres. Tāpat kā kristībās mēs nespējam paturēt prātā visas tās brīnīškās augstās domas, kuras šis dievkalpojums simbolizē tā noturēšanas brīdī. Bet mums ir jācenšas pēc iespējas vairāk apzināties visas šīs lietas. Ar jūsu atļauju es gribētu nosaukt dažus acīmredzamus norādījumus:

- Neiedrāzieties dievkalpojuma telpā ar troksni, ja jums ir gadījies nokavēt dievkalpojuma sākumu. Pacientieties ieņemt savu vietu, pēc iespējas netraucējot citus. Noteikti ņemiet līdzi bērnus, tikai papūlieties, lai viņi pārmērīgi nenovērstu pārējo uzmanību. Ja jūs laužat maizi mājās vienatnē, mēģiniet novērst visus iespējamus traucēkļus un, pēc iespējas, izslēgt pārtraukšanas iespējas.
- Domās sagatavojaties sapulcei. Padomājiet par to, ko jūs esat nākuši darīt. Mēs *visi* varētu panākt vismaz piecu minūšu klusumu pirms sapulces sākuma.
- Ja jūs vēlaties izteikt komentārus par lasīto vai teikt atceres reizes uzrunu-pamācību, vai paši gūt mācību no lasītā, vērsieties pirmām kārtām pie Kunga Jēzus teiktā un pie Viņa krusta. Viņš atrodams visur Rakstos. Neizniekojiet šo laiku, vienkārši plāpājot vai aprunājot citus (pat ne domās).
- Nesāciet runāt (vai domāt) par pasaulīgām lietām, tiklīdz pēdējā lūgšana ir izskanējusi.
- Esiet nosvērti saskaņā ar darāmā nopietnību. Neļaujiet vieglprātīgam noskaņojumam iezagties dievkalpojuma norisē.

Mēs atrodamies tiesas dienas ģenerālmēģinājumā. Mēs stāvam Kunga krusta priekšā.

- Un tomēr esiet priecīgi, cik tas ir iespējams. Taču neļaujiet šim prieka izpausmēm mūzikā novērst jūsu uzmanību no sapulces krustpunkta. Skaistajiem psalmu dziedājumiem bez mūzikas pavadījuma rietumu kultūrā un ritmiskajiem koru dziedājumiem citviet pasaulē nav nekāda vaina, ja tie nenovērš uzmanību no centrālā tēla, Galvas, proti, Paša Kunga Pestītāja un mūsu nerimtīgās pateicības par Viņa mīlestību.
- Neapvaldiet sevī vēlēšanos izteikt tās apņemšanās, kuras jums gribas izteikt. Mūsu miesa bez maz liek mums justies neērti, it kā mēs liekuļotu, ja mēs apņemamies kaut ko radikāli (vai minimāli) mainīt mūsu dzīvē. Ļaujiet patiesai dievbijībai un atsauktībai pacelties pāri šīm sajūtām. Mums vienkārši ir jāpieņem, ka atceres sapulce *ir* emocionāls pārdzīvojums; tas nevar būt nekas cits dievbijīgai sirdij. Un tajā nav nekā nosodāma. Neesat parāk lepmi (brāļi), lai kaunētos nobirdināt kādu asaru.

Un kas ir īpaši svarīgi: *Neatdaliel maizes laušanu no pārējās jūsu dzīves.* Tai ir dabīgi jāizriet no jūsu ikdienas pārdomām par Kunga mīlestību. Mūsu prāta ievirzei šai klusajā stundā principā nav jāatšķiras no visu pārējo stundu un dienu prāta ievirzes; jo mēs dzīvojam kā vīri un sievietes, kas pastāvīgi ir Dieva redzes lokā, kuru acu priekšā vienmēr kā mierinājums ir Tēva un Dēla mīlestības apliecinājums, tik varens un tik brīvs. Tas jau pats par sevi prasa no mums pašpārbaudi un atsauksmi, kas nav mērama ar dažām stundām nedēļā.

Piezīme

- (1) Korintiešu kontekstā Kristus miesa ir jāsaprot kā eklēsija. 1. Kor. 12 šis tēls dominē. Nepieciešamība izšķirt Kunga miesu maizes laušanas reizē nozīmē, ka mūsu pārdomām jāsniedzas dziļāk par Viņa fizisko miesu. Mums ir jāizšķir arī Viņa eklēsija. 1. Kor. 11 tiešais konteksts ir brāļu necienīga uzvedība atceres sapulcē. Ja mēs nespējam izšķirt / novērtēt Kunga fizisko miesu, mēs nespēsim novērtēt arī Viņa brāļus. Un ja mēs tajā esam vainojami, tad mēs esam vainojami Viņa miesā un asinīs, mēs esam atkal situāti Viņu krustā. Tādēļ es lūdzu tos, kas izmanto maizes laušanu kā šķelšanas ieroci Kunga eklēsijā, padomāt par to nopietnāk. Miesa, kuru mēs izšķiram maizes laušanas reizē, bez šaubām, ir saistīta ar eklēsiju. Tādēļ mēs ieņemam bīstamu pozīciju, atsakoties baudīt šos simbolus ar citiem eklēsijā un atsakoties piedalīties dievkalpojumā ar tiem, kas to dara.

Vai tā ir?

Bieži vien mēs nepaceļam savus krustus. Mēs tiecamies nodzīvot dzīvi, pārkāpjot tiem pāri.

Brālis Dennis Gillett

3.5.7 MAIZES LAUŠANA: DAŽI JAUTĀJUMI

1. *Mt. 26:26 lasām: "Bet, tiem vēl ēdot, Jēzus ņēma maizi, svētīja, pārlauza un deva to Saviem mācekļiem un sacīja: 'Ņemiet, ēdiet'". Jēzus paņēma maizi, nevis maizes šķēli, un teica "ņemiet", kas izklausījās tā it kā apustuļi gāja un ņēma maizes gabalus no galda.*
2. *Kāda maize mums jālieto, raudzēta vai neraudzēta?*
3. *Cik biķeru bija Jēzus vakarēdienā?*

Komentāri:

1. Pirmajā gadsimtā maizi negriezja šķēlēs ar nazi; to lauza. Mēs visi esam viena maize (grieķu val. – maizes klaips), kad mēs laužam maizi, jo mēs visi ēdam no viena klaipa, proti, Kristus (1. Kor. 10:17). Kristus ir maize, ko Dievs mums devis ēst, kā prototipi bija maizes klaipi (nevis maizes šķēles), kas bija jāpienes līdz ar upuri pēc Mozus likuma (2. Moz. 29:23; 3. Moz. 8:26). Dāvids (salīdz. ar Kristu) deva maizes klaipu un vīna krūku saviem ļaudīm, kas acīmredzot atgādina maizes laušanu (1. Laiku 16:3). Es gribētu teikt, ka neliela maizīte būtu piemērotāka par maizes šķēli maizes laušanas reizē. Es arī domāju, ka nelielā sapulcē būtu labāk apēst visu piedāvāto maizi, nevis nokniebt pa kripatiņai un atstāt lielāko tiesu maizes neapēstu. Mēs esam viena maize un mēs ēdam no viena Kristus, viena maizes klaipa. Tāpat arī ar vīna kausu; “Dzeriet visi no tā” varētu nozīmēt, ka ‘visiem, kas ir sapulcē, ir jāizdzer šis vīns, jo tas simbolizē manas asinis, kas par jums tiek izlietas’. Taču tas viss ir lielā mērā runa par virspusējo. Maizes būtība ir tajā, ka tā simbolizē mūsu dalību Kristus miesā un mūsu brīvprātīgo saplūšanu ar Viņa sasniegto lielo pestīšanu. Kā mēs to darām visos sīkumos, lai paliek katra ziņā. Daudzi no jums lauž maizi vienatnē. Kad man gadās to darīt vienatnē, es ņemu nelielu maizīti un visu apēdu, lēnām. Tas arī palīdz medītēt par Kristus upuri kopumā, kas nests katram no mums.

Pēc manām domām, nav nekādas gramatiskas norādes uz to, ka “Ņemiet, ēdiet” varētu nozīmēt, ka Kristus salauza maizi gabalos, un apustuļi nāca un ņēma tos. Tomēr ir liecības tam, ka pirmās kristādfiešu eklēzijas ASV piekopa šādu praksi, kā arī poļu brāļi XVII gadsimtā (viņu ticība bija līdzīga mūsējai). Pēc būtības Kristum piestāvētu lauzt maizi, kā Viņš lauza sevi, un tad dot

rezultātu saviem sekotājiem, vispirms paņemot to pašam. Kad mēs laužam maizi, mēs simboliski parādām kā Kristus lauza sevi par mums. Ja sapulces vadītājs salauž maizi gabalos un mēs katrs paņemam gabaliņu, tad viņš parstāv Kristu. Principā, tajā nav nekā ļauna, bet viņam tā ir liela atbildība, kuru nevajadzētu steigā uzņemties. Galvenais maizes laušanas reizēs ir: a) neizraisīt savstarpējas nesaskaņas brīdī, kad mums ir jābūt visaugstākā mērā vienotiem, un b) nodrošināt vairuma sapulcējušos nopietnas pārdomas par Kristus upuri un sevi, baudot šos simbolus.

2. Grieķu vārds *artos*, kas lietots maizes laušanas pantos, ir parasts vārds, ko lieto, runājot kā par raudzētu, tā arī par neraudzētu maizi (sk. kā tas lietots Jņ. 6:13; 21:9). Apgalvojums, ka nekas, kas ir raudzēts, nevar pārstāvēt Kristu, nav vietā, jo vīns, kas tika lietots, ir raudzēts. Pēdējais vakarēdiens notika aprīlī, un vīnogu raža tiek novākta septembrī. Ledus skapju vēl nebija, tātad vīnam bija jābūt raudzētam. Tas simbolizēja grēkos pagrimušo cilvēci, kas tecēja Kristus asinīs. Nav šaubu, ka pēdējā vakarēdienā Kristus lautzā maize bija neraudzēta, bet tas nenozīmē, ka mums tādai ir jābūt. Tajā laikā Viņš mazgāja apustuļu kājas; maizi un vīnu viņi baudīja maltītes laikā; viņi, droši vien, dzēra vīnu no atsevišķiem kausiem (kas mūsdienās ir pieņemts vismaz trijās eklēsijās). Iespējams, viņi ņēma maizi, tad vīnu, tad atkal maizi, un tad atkal vīnu (Lk. 22:15-20); viņi ēda gaļu pirms un pēc maizes un vīna (“tiem vēl ēdot”, Mt. 26:26) ... bet lai mēs cienīgi lauztu maizi, mums tas viss nav jādara. Svarīga ir maizes laušanas dievkalpojuma *būtība*, nevis cenšanās imitēt Kristus pēdējā vakarēdiena norises nianšes.

3. Lūkas evaņģēlijs skaidri pasaka, ka Kungs Jēzus ņēma un piedāvāja divus biķerus. Tā laika tradīcijās bija dzert “svētības

biķeri”, kā arī “jaunās derības biķeri”. Pāvils atsauca uz abām frāzēm 1. vēstulē korintiešiem, attiecībā uz *vienu* biķeri, no kura mēs dzeram. Šis viens biķeris apvieno abu biķeru nozīmes, ko dzēra tajā laikā.

3.6 NETIESĀJIET - ?

Jaunpievērsto izplatītākās grūtības, it sevišķi sastopoties ar problēmām eklēzijas dzīvē, rodas no sajūtas, ka mēs nevaram ‘tiesāt’ individuus vai situācijas.

Jebkurš ticīgais vai draudze, kristadelfiešus ieskaitot, tiks pakļauts kārdinājumam no morālā un ticības mācības viedokļa atkāpties vienā jautājumā pēc otra, kamēr nonāks līdz tam, ka vairs nespēs atšķirt labu no ļauna; vispirms, citu uzvedībā un ticībā un tad, beidzot, arī savā dzīvē. Mēs nonākam uz šī ceļa, bieži vadoties pēc principa, ka mēs nedrīkstam tiesāt, un tādēļ mēs nevaram kvalificēt kādu uzvešanos vai ticību, nosaucot to par pareizu vai nepareizu. Šāda attieksme rodas no pārprastas vārda ‘tiesāt’ nozīmes. Jaunpievērstajam var likties neticama situācija, kad labā un ļaunā atšķirība ir miglā tīta. Taču kā Bībele, tā arī kristadelfiešu pieredze parāda, ka tā ir mūsu visu galvenā problēma.

Pat virspusēja Jaunās Derības lasīšana atklās, ka grieķu *krino* (parasti tulkots kā “tiesāt”) lieto vairākās nozīmēs. Tas pats attiecas arī uz vārdu “tiesa” daudzās valodās. Tā, angļu val. “judgement” attiecas kā uz tiesāšanas procesu, tā arī uz gala spriedumu vai notiesāšanu. Mēs lasām, ka Tēvs nespriež tiesu ne par vienu (Jņ. 5:22); bet (acīmredzot citā nozīmē), Viņš spriež tiesu (Jņ. 8:50). Kristus nav nācis spriest tiesu (Jņ. 8:15), bet

citādā veidā Viņš to darīja (Jņ. 5:30; 8:16,26). Pāvils iesaka korintiešiem netiesāt priekšlaikus, un tad rāj viņus par to, ka tie neiztiesā laicīgās lietas (1. Kor. 4:5 salīdz. ar 6:1-3). *Krino* (“tiesāt”) var vienkārši nozīmēt nonākt pie slēdziena, vai domās pārspriest kaut ko (Ap.d. 20:16; 26:8; 27:11; 1. Kor. 2:2 ; 7:37; 2. Kor. 2:1; Tit.3:12). Un tādēļ mūs mudina “tiesāt” situācijas (spriest par tām) saskaņā ar Dieva vārdu un principiem; tādējādi, ‘spriedums’ var nozīmēt viedokļa izveidošanos, kas pamatojas vārda pareizā izpratnē (Jņ. 7:24; 1. Kor. 10:15; 11:13; 2. Kor. 5:14). Tādēļ spriešana vai viedokļa veidošanās, kur pamatā nav Dieva vārds, bet miesas kārības ir nepareizs (Lk. 12:57; Jņ. 8:15); pareiza spriešana ir pamatā tam, vai mēs būsīm pieņemami Kungam Jēzum (Lk. 7:43). Kauna lieta, ja mēs nevaram tiesāt savus brāļus (1. Kor. 5:12).

Tiesāt savus brāļus

Šāda ‘tiesāšanas’ izpratne būs neizbēgami jāpielieto spriežot par citiem cilvēkiem, it īpaši pašā eklēzijā. Lēmums kristīt Lidiju Jēzus Kristus draudzē ietvēra sevī spriedumu par to, ka viņa “tic Tam Kungam” (Ap. d. 16:15). Ja mēs nevaram nekādā veidā spriest tiesu, jebkāda lēmuma pieņemšana kļūst neiespējama, piem., intervējot kandidātu pirms kristībām. Jēkabam bija jāsasakaras ar problēmu, cik lielā mērā jūdu brāļu ticības sirdsapziņa būtu jāuzspiež jaunpievērstaļiem cittaūtībniekiem. Viņš sprieda, vadoties pēc Bībeles principiem un tad izteica savu “tiesas spriedumu” (grieķu *krino*), proti, ka tos nevajag apgraizīt (Ap.d. 15:19). Jeruzalemes eklēcijas vecaji ‘lēma’ (*krino*), viņi ‘noteica’ dažus eklēcijas noteikumus cittaūtībnieku eklēzijām (Ap.d. 16:14; 21:25). No tā visa ir skaidri redzams, ka nav nekā nosodāma tajā, ka mēs ‘tiesājam’ savus brāļus, proti, veidojam priekšstatu par viņu uzvedību vai ticību un rīkojamies saskaņā ar

to. Pāvils māca, ka brāļu domstarpības ir jāiztiesā citiem brāļiem eklēsijā, negriežoties pie pasaulīgās tiesas (1. Kor. 6:1-3).

Pāvils izsaka pārmetumus Korintas eklēsijai, ka tā to nedara. Pilnīgi iespējams, ka, iedami pie pasaulīgās tiesas, viņi aizbildinājās ar to, ka nevar tiesāt brāli. Pāvils saka, 'ja jūs būtu garīgi nobrieduši, jūs saprastu, ka jūs varat tiesāt / spriest par brāli. Patiesībā būtu jākaunas, ja jūs neesat pietiekami nobrieduši, lai spētu to darīt'. Tajā pat kontekstā Pāvils pārmet korintiešiem, ka tie biedrojas ar netikliem, kas saucas par brāļiem. Un viņš saka, kaut gan miesīgi tālumā, viņš nolēmis, ka tāds brālis nav paturams eklēsijā; un skaidri izskan mājiens, ka viņiem jau bija jāpieņem tāds spriedums (1. Kor. 5:3). Skaidrs, ka brāļa izslēgšana no eklēsijas ietver tiesāšanu / sprieduma izteikšanu, un mēs nerīkojamies saskaņā ar Kristus garu, ja mēs atsakāmies to darīt.

Nenosodi

Un tomēr gandrīz tiešā kontrastā tikai dažus pantus pirms tam Pāvils brīdina korintiešus netiesāt priekšlaikus, tiekāms Tas Kungs atnāk, kurš arī būs tiesnesis pēdējā dienā (1. Kor. 4:3-5). Tā ir viena no Pāvila gandrīz neapzinātām atsaucēm uz Kunga vārdiem evaņģēlijos; šobrīd uz Mt. 7:1: "Netiesājiet, lai jūs netopot tiesāti" tiesas dienā. Līdzīgi, 1. Kor. 11:31,32 arī atsaucas uz šo pašu pantu, un atkal interpretē 'tiesāšanu' kā nosodišanu. Mūs visus tiesās (2. Kor. 5:10); taču ja mēs netiesāsim, mēs netapsim tiesāti. Acīmredzot 'tiesāt' šeit lietots 'nosodīt' nozīmē. Ja mēs nenosodam citus, mēs netapsim nosodīti. Nav pareizi domāt, ka tas nozīmētu aizliegumu spriest, veidot viedokli, analizēt; jo šajā ziņā mēs visi tapsim tiesāti. Ja mēs nespriedsim, neanalizēsim, neveidosim priekšstatu par citiem, tas mūs neglābs

no tiesas Kristus atgriešanās dienā. Bet ja mēs nenosodīsim, tas mūs paglābs no nosodīšanas. Mt.7 konteksts apstiprina to; citu nosodīšana pielīdzināta kāda pasludināšanai par aklu (7:4) – kas Bībelē ir Dieva nosodīto pazīme (Lk. 6:39; Jņ. 9:39; Rom. 2:19; Atkl. 3:17).

Bet Kunga Jēzus kalna sprediķim no Mt. 5-7 ir Dieva iedvests komentārs. Jebkurš uzmanīgs Jēkaba vēstules komentētājs nosauks daudzkārtējās sasaistes ar Mt. 5-7. Tā, Jēkaba 4:11,12 lasām komentāru par Mt.7:1: “kas savu brāli aprunā vai brāli tiesā ... Viens ir likuma devējs un soģis ... bet kas tu tāds esi, tu kas tiesā savu tuvāku?” ‘Aprunāšana’ šeit nenozīmē neslavas celšanu, bet gan nosodījumu. Kā Pāvils saka 1. Kor. 4:3-5, ka mēs nedrīkstam tiesāt cits citu (nosodīšanas nozīmē), jo Kristus ir soģis; mums nav priekšlaicīgi jāpasludina tiesas spriedums. Bet neizbēgami ir ‘jatiesā’ citam citu, analizējot un veidojot priekšstatu par ticības pamatu stiprumu un uzvedību. Patiesi, vismaz vadoties no sevis izzināšanas pieredzes, šķiet, Kungs nemaz nevarētu mums aizliegt ‘tiesāt’ vienam otru šajā nozīmē, jo tā jau ir cilvēka neatņemama īpašība. Tas jau būtu tāpat kā nosodīt šķaudīšanu. Mēs vērojam un klausāmies un par visu mums neizbēgami veidojas priekšstati. Taču mums ir jāveido taisnīgi priekšstati /spriedumi, kas veidojas Dieva vārda iespaidā, priekšlaicīgi nemēģinot noteikt galīgo nosodījumu.

Liekas, ka sekojošais Mt. 7 konteksts (“Netiesājiet...”) attiecas uz tiesāšanu nosodīšanas nozīmē. Un atsauces uz “netiesājiet” Jēkaba vēstulē un 1.vēstulē korintiešiem arī, šķiet, lasāmi kā aizliegums nosodīt. Kad Kungs atkārtoja tēmu “netiesājiet” Lk. 6:37, Viņš, manuprāt, uzsvēra tieši to, kas ir domāts ar netiesāšanu: “Netiesājiet, tad jūs netapsit tiesāti; nepazudiniet, tad

jūs netapsit pazudināti”. Viens no diviem: vai nu Viņš domāja ‘netiesājiet nekādā nozīmē’ vai ‘nenosodiet’. Mēs redzējām, ka Viņš nevarēja prasīt ‘netiesāt nekādā nozīmē’, jo Viņš prasa, lai mēs spriestu un analizētu. Tātad, Viņš domāja ‘nenosodiet’, un tā kā Viņš turpina, sakot skaidri un gaiši (“nenosodiet”) nepazudiniet, ir loģiski lasīt turpmāko kā uzsvāru uz šo nozīmi, iespējams, paskaidrojot to, kas varētu būt pārprasts, kad Viņš agrāk teica “Netiesājiet Mt. 7:1. Un tā, Viņš teica: “Netiesājiet, ar ko es domāju, nenosodiet’ (1).

Sevis izzināšana

Ar šādu ‘tiesāšanas’ izpratni mēs nonākam pie nozīmīgas 1. Kor. 11:31,32 interpretācijas: “Ja mēs paši sevi pārbaudītu, tad netiktu sodīti ... ar pasauli pazudināti”. Konteksts ir pašpārbaude maizes laušanas reizē. Ja pārdomu par Kunga krustu gaismā mēs nonākam līdz tādām garīgas nožēlas līmenim, ka mēs atzīstam sevi par nosodāmiem, mēs netapsim nosodīti tiesas dienā. Šajā ziņā mūsu salīdzināšanai ar Kristu Viņa nāves stundā ir jāizraisa mūsos nākamās tiesas priekšnojautā. Šo rindu autoram ir mokoši apzināties, ka maizes laušana reti kad Viņā izraisa tādas jūtas. Un tomēr, pilnīgi atklāti sakot, nopietna Rakstu vārdu nozīmes analīze rāda, ka tāda arī bija Pāvila pārliecība.

Mums ir jātiesā / jānosoda sevi, bet ne citus. Pāvils ‘sprieda’, ka jāatteic biedroties ar netiklo brāli, viņš ‘sprieda’, ka Lidija ir cienīga piebiedroties eklēzijai, kristoties Jēzū Kristū. Taču Pāvils varēja pieņemt šos lēmumus, ‘netiesājot’ nosodījuma nozīmē, kā tas ir domāts Mt. 7:1. Šo faktu pašu par sevi nevar paskaidrot tie, kas uzskata, ka izslēgšana no draudzes ir tiesāšana / nosodīšana un līdz ar to mēs nosodām paši sevi. Pāvils pārmeta korintiešiem, ka viņi atsakās ‘tiesāt’ kā viņš tiesāja. Šķiet, ka šo pārmetumu

arvien vairāk izpelnās kristadelfiešu sadraudzība. Ja mēs nekādā ziņā nevaram cits citu tiesāt, tad ir vispār jāatsakās no eklēsisjas disciplīnas jēdziena. Netiesāšanas loģiskais rezultāts ir ‘atvērta sapulce’, kurā (aiz bailēm tiesāt) maizes laušanā piedalās visi. Nepieciešamība ‘tiesāt taisnu tiesu’ tiek iznīcināta, vispār atsakoties no spriešanas. Taču mēs nedrīkstam nevienu nosodīt. Piemēram, kaut arī mēs zinām, ka kristīšanās ir būtiska pestīšanai, nav mūsu varā *kādu* apzīmogat ar drošu nosodījumu tiesas dienā.

Tadējādi, Jaunā Derība māca, ka mums neviens nav jānosoda, taču mums nav jābiedrojas un jāturas tālāk no noteiktu ļaunu tipa. Tas jau parāda, ka atteikšanās biedroties ar kādu nav tas pats kas nosodījums, kuru aizliedz Mt. 7:1.

Piezīmes

- (1) Ir izplatīts uzskats, ka “netiesājiet” attiecas uz rīcības motīvu netiesāšanu. Ja mums nav jātiesā rīcības motīvi, bet kaut kādā ziņā mums jātiesā ir, tas varētu nozīmēt, ka mums ir jātiesā cilvēku ārējās uzvedības izpausmes. Taču Bībele un cilvēku izpēte liecina, ka ārējā uzvedība bieži nemaz nav iekšējo motīvu atspoguļojums (piem., Simsona precības, Soģu 14:4). Tiesāt ārējo uzvedību, neņemot vērā motīvus, ir gandrīz bezjēdzīgi. Ir daudz gadījumu, kur viena un tā pati rīcība var būt laba vai ļauna atkarībā no motīva. Piemēram, kā Dāvids, tā arī Usija rīkojās kā virspriesteri, bet tikai Usija tika nosodīts par to. Dāvids atteicās izvēlēties sev soda mēru, kā Dievs viņam piedāvāja, bet atstāja to Dieva ziņā; taču kad Ahass izdarīja ko līdzīgu, viņš saņēma sodu par to. Rahābas meli tika pielīdzināti ticības apliecinājumam, kamēr citi meli ir grēks. Kā Samuēlam, tā arī Ēlim dēli bija atkritēji, abi tika kritizēti, bet tikai Ēlis saņēma nosodījumu par to. Ja daži pirmā

gadsimta kristieši joprojām daļēji pieturējās pie Mozus bauslības, tad tā bija viņu garīgā nepilnīguma zīme, kamēr citi, kas to darīja, lai neapvainotu citu ticīgo jūtas, izrādīja augstu garīguma pakāpi. *Motīvs* bija noteicošais ārējās uzvedības tiesāšanai. Pavēle disciplinēt vājos brāļus gandrīz vienmēr ietver motīvu vērtēšanas elementu; tā, viltus mācītāji iesaka viltus mācību, jo viņu motīvs ir vara (Ap. d. 20:30). Tie, kas atteicās strādāt, aizbildinoties ar to, ka otrā atnākšana ir tuvu, faktiski bija tenkotāji, viņu motivācija nebija patiesa *un tesalonīkiešiem tika ieteikts atzīt tos par tādiem* un tādiem aizrādīt (2. Tes. 3:12). Mums ir jāņem vērā tie, kas “kalpo savam vēderam”, radot šķelšanos (Rom. 16:17,18) un par eklēsijas vecākajiem jānozīmē tos, kuru attieksme ir nevainojama (Tit. 1:7). Patiesi, viena no Tīta tēmām ir skaidra prāta nepieciešamība, kurai jābūt redzamai tajos, kurus eklēsija izvēl par vecākajiem (1:9,10,15; 2:2,5-7,12,15; 3:1,3,5,10). Tas viss skaidri norāda uz motīvu ‘tiesāšanu’, it īpaši eklēsijas dzīvē.

3.7 JAUNĪBA PATIESĪBAI

Viena no jaunpievērsto kristīto īpašībām ir to jaunība, parasti tie vēl nav sasnieguši 25 gadu vecumu. Pirmās baznīcas paši pirmie jaunpievērstie arī pārsvarā pārstāvēja šo pašu vecuma grupu, un to pierāda Raksti. 1. Kor. 15:6 teikts, ka “Viņš ir parādījies vairāk kā pieci simti brāļiem..., no kuriem daudzi ir vēl dzīvi”, un tas bija laikā, kad Pāvils rakstīja korintiešiem kādus 25-30 gadus vēlāk. Tā kā pirmā gadsimta Palestīnā dzīves ilgums bija 50 gadi, jāsecina, ka pirmie augšāmceltā Kunga Jēzus liecinieki bija jaunāki par 25 gadiem. Daniēls bija 18-gadīgs jauneklis Dan.2 laikā; Jozua, Jeremija, apustuļi un citas ievērojamas Bībeles personības arī nesa savu jūgu jaunībā. Viena no Dieva

brīnumainajām īpašībām ir tā, ka Viņš var izvēlēties jebkuru veidolu, lai atklātu mums Savu raksturu. Tā praviešos Dievu pielīdzina kā Tēvam, tā Mātei; Viņu apraksta kā vecu vīru (ar brīnišķīgi sirmiem matiem) un kā jaunekli. Lai atklātu mums Sava rakstura dažādās šķautnes, Dievs izvēlas dažādus izteiksmes līdzekļus. Šo rindu uzdevums ir mudināt kristadelfiešus jauniešus izliet savu ideālismu, optimismu, pozitīvo redzējumu Dieva priekšā atklāti, bez minstināšanās.

“Kā jauneklis ...”

Sāksim vērojumu ar to, ka Dievs izvēlējas līdzību ar enerģisku jaunekli. Faktiski, jaunekli, kas iemīlējies jaunavā – Izraēla nevainīgajā meitā (Hoz. 3:1,2; Ecēh. 16:10,14). Mīlestība un valdzinājums, kurus Dievs izjuta pret Izraēlu Sinajas tuksnesī, ir tipisks Viņa nākamo jūtu attēlojums pret Izraēlu: “Jo kā jauneklis ... priecājas par savu līgavu, tā tavs Dievs priecāsies par tevi” (Jes. 62:5). Runājot par to pašu laiku, Hoz. 2:14-16 ļauj mums gūt ieskatu Dieva attieksmē pret Izraēlu izešanas no Ēģiptes laikā: “Es viņu vilinādams aizraušu un vedīšu viņu tuksnesī (kā Dievs darīja izešanas laikā) un runāšu laipni ar viņu ... kā savās jaunības dienās, kad viņa izgāja no Ēģiptes zemes”. Tāpat kā Dievs (it kā) runāja apburoši ar Izraēlu, vilinādams viņu iet pie Viņa, Izraēls atsaucās kā kaislīga jaunava līdzīgā situācijā. Viņas jūtas pret Dievu atbilda Viņa jūtām. Par tām Viņš vēlāk teica: “Es atceros tevi, kad tu vēl plauki jaunības košumā un degi līgavas mīlestībā un sekoji man tuksnesī” (Jer. 2:2). Jauneklis (Dievs) viņu vilināja, bet viņa jau tāpat izjuta kaisli pret viņu.

Bet ...

Tiktāl viss būtu labi. Mēs parādījām, ja neko vairāk, ka Dieva mīlestība pret Viņa tautu (tad un tagad) ir pielīdzināma

romantiskām attiecībām starp diviem jauniešiem. Taču Bībeli pārziņošanā lasītājam nedod mieru jautājums. Ja Dieva un Izraēla mīlestība ir tik abpusēja, tad to ir grūti saskaņot ar pastāvīgu problēmu aprakstu viņu attiecībās, - maigi izsakoties. “Viņi vienmēr maldās savās sirdīs” (Ebr. 3:10), atskafīdamies uz Ēģipti – tāds ir Dieva apdomāts komentārs viņu attiecību sakarā. Dievs bija gribējis viņus iznīcināt, kad viņi vēl bija Ēģiptē (Ecēh. 20:8), bet Viņš to neizdarīja tikai Sava Vārda dēļ. Vēlāk tuksnesī Viņš faktiski gribēja tos momentā iznīcināt, radot lielāku nāciju no Mozus pēcnācējiem. Tā vietā Dievs iznīcināja lielāko daļu tautas četrdesmit klaiņojuma gadu laikā tuksnesī – par neuzticību Viņa derībai. Ecēhiēla 20 aprakstīts, kā Izraēls iznesa Ēģiptes elkus, ejot cauri Sarkanajai jūrai; viņi nēsāja tuksnesī sev līdzī veselu pagānu tēlu sistēmu līdz ar patieso Dieva telti (Ap. d. 7:43,44).

Tomēr iziešanu un klaiņošanu pa tuksnesi apraksta kā Dieva, jaunekļa, kaislu mīlestību pret jauno sievieti Izraēli. Kā Dievs, kas mīl šķīstību, kas nevar uzlūkot nekrietnību, varēja tik kaislīgi iemīlēt tādu izvirtušu baru? Nevar būt, ka Dievs izlikās neredzam viņu grēkus. Un kā var aprakstīt Izraēli kā sekojošu Dievam tuksnesī, degošu līgavas mīlestībā (Jer. 2:2), kad savās sirdīs “tie bija pretestības pilni un negribēja Man klausīt” (Ecēh. 20:8,13,16,21)?

Uzticīgie jaunieši

Es uzskatu, ka risinājums šai problēmai ir tajā, ka Dievu tolaik valdzināja viena noteikta uzticīga Izraēla tautas daļa. Brālis Roberts nekļūdās, kad viņš apraksta paaudzi, kas Ēģiptes atstāšanas laikā nebija sasniegusi 20 gadus, kā visuzticīgāko no visām Izraēla paaudzēm. Šajā uzticīgajā tautas daļā, kurā Dievs ‘iemīlējās’, nebija tikai un vienīgi padsmītnieki. Jozua un Kalebs

arī bija viņu vidū, kā arī levīti (uz kuriem neattiecās tuksneša iznīcības lāsts: 4. Moz. 14:29). Taču skaitliski vislielākā no šīm trim ‘uzticīgā elementa’ grupām bija padsmītnieki. Tādēļ arī jaunavas tēls bija piemērots simbols visai šai uzticīgajai tautas daļai. Tā Dievs teica Hozejam: “Kad Izraēls bija jauns, Es viņu, Savu dēlu, iemīlēju un atsaucu šurpu no Ēģiptes” (11:1). Mēs lasām, ka Izraēls bija atbrīvots no Ēģiptes jūga, jo viņi piesauca Dievu to darīt savās lūgšanās. Taču Dievs negribēja dzirdēt tās grēkos pagrimušās Izraēla tautas daļas lūgšanas, kas bija Ēģiptes materiālās pārticības pārņemta (2. Moz. 16:3; 4. Moz. 11:5). Tieši uzticīgā pārpalikuma lūgšanas, droši vien, bija tās, kas Dievā izsauca vēlēšanos tiem palīdzēt.

4.Moz. 8:2-7 apraksta, kā Dievs vadīja Izraēlu tuksnesī četrdesmit gadus, *lai* pēc tam viņi varētu nonākt zemē. ‘Izraēls’ šeit ir padsmītnieki, Jozua, Kalebs un levīti. Tikai viņi staigāja pa tuksnesi 40 gadus. Tas bija tas ‘Izraēls’, kuru Dievs bija iemīlējis. Savā sirdī viņi atzina, ka Dievs pārmāca viņus tā, kā tēvs pārmāca savu dēlu (5. Moz. 8:5). Tam ir arī praktiskas sekas; padsmītniekiem, droši vien, bija nesaskaņas ar viņu dabīgajiem vecākiem, kuri zināja, ka viņiem ir lemts nomirt tuksnesī, un kuri neņēma savu derību ar Dievu nopietni. Šis jaunais pārpalikums, pārdomājot notiekošo, pieņēma Dievu par savu debesu Tēvu; dabiskās attiecības, kas nesakņojās patiesā Dieva mīlestībā, pamazām izplēnēja, garīgo pilnbriedu sasniedzot. 5. Moz 8:3 lasām, ka šo 40 gadu laikā viņi iemācījās dzīvot no visa tā, kas iziet no Tā Kunga mutes. Tas nemaz neattiecas uz nepakļāvīgo Izraēlu kopumā. Taču padsmītnieki, levīti, Jozua un Kalebs, visi izvērtās par dedzīgiem Dieva vārda cienītājiem šajā laikā.

Bībeles studēšana

Ir citas liecības par to, ka šī jauno cilvēku grupa dedzīgi studēja Bībeli. Tuksneša ceļojuma laikā Dievs “piešķīra dažiem no ... bērniem praviešu (Dieva vārda priekšnoteikšanas) spējas un dažus no ... jaunekļiem izredzēja par nazīriešiem” (Am. 2:10,11). Ja zemi sasniedza levīti un padsmītnieki, tad pilnīgi iespējams, ka starp viņiem bija izveidojusies spēcīga saikne. Tādēļ jaunie fanātiķi deva nazīrieša zvērestu, kas nepiederošu pie levītu kārtas tuvināja priesterībai. Garie mati pārstāvēja augsto priesteru mitru; un ierobežojumi, kas attiecās uz vīnu un aptraipīšanos no pieskaršanās mirušajiem, bija identiski kā levītiem, tā arī nazīriešiem. Mēs domājam, ka tipiskā ‘jauna sieviete’, kas apprecējās ar Dievu tuksneša ceļojuma gados, pirmām kārtām attiecas uz šiem dedzīgajiem jauniešiem. Rom. 7:1,2 zīmīgi salīdzina Izraēla precības ar Dievu kā precības pēc *bauslības*. Tas vēlreiz apliecina mūsu pieņēmumu, ka šos jauniešus vienioja Dieva vārda mīlestība.

Viens no barvežiem šajā grupā bija Jozua. Atstājot Ēģipti, viņš bija tikai nedaudz vecāks par 20 gadiem, “jauneklis”. Ebreju valodā tas skan aptuveni kā ‘tas, kurš aug’ un Hoz. 11:1 mēs lasām “Kad Izraēls bija *jauns*”. Jozua, “vēl jauneklis, palika teltī, kad ... Tas Kungs runāja ar Mozu vaigu vaigā (2. Moz. 33:11). Ps. 91 runā par to, kā viņš dzīvo slepenā vietā (angļu variantā) “Visaugstākā patvērumā”, kur Dieva vārds tiek runāts (ievērojiet “slepenas vietas” saistību ar Dieva vārdu: Īj. 15:8; 29:4; Ps. 25:14; Sal. Pam. 3:32; Jes. 45:19; Dan. 2:18; Am. 3:7). Tieši šīs vārda mīlestības dēļ Jozua pārdzīvoja šos tuksneša klaiņojuma gadus, tai laikā kad viņa vienaudži tika izdeldēti Sinajas brikšņos: “Jebšu tūkstoši krīt tev blakus un desmit tūkstoši tev pa labo roku, tacu tevi tas neskars”. Jozua mierīgi noskatījās uz to, *zinādams* kam viņš ticēja. “Tiešām, tu vēl skatīsi ar savām acīm *un* redzēsi

(apsvērsi), kā bezdievjiem tiek atmaksāts” (Ps. 91:7,8). Līdzīgas izjūtas, bez šaubām, piemeklēs arī uzticīgos jaunos kristadelfiešus, kad pēdējo dienu nosodījums un sērgas iestāsies Kunga atgriešanās dienās.

Neskatoties uz jaunību, Jozuam piemītošās Dieva vārda mīlestības un tālākās garīgās izaugsmes dēļ, uz viņu krita izvēle pavadīt Mozu svētajā kalnā, lai liecinātu par Visuvarenā Kunga godību. Kad Jozua bija nedaudz vecāks par 20 gadiem, viņu iecēla par Izraēlas armijas virspavēlnieku, kad Izraēls karoja ar Amaleku. Jozuam pašam bija jāizraugās vīri, ar kuriem iet cīņā (2. Moz. 17:9). Nez vai nolādētajai paaudzei bija liela vēlēšanās cīnīties? Vai nebūtu pareizāk pieņemt, ka viņš izvēlējās dedzīgos Ēģiptes reformistus līdz ar cīnītāj-priesteriem?

Šķiet, ka Jozua bija tikai viens no Mozus “jaunekļu” grupas, kas rosījās nometnē, izpildot viņa pavēles (2. Moz. 24:5; 4. Moz. 11:27,28); tāpat kā līdzīga grupa daudz vēlāk izpildīja Nehemijas un Pāvila pavēles. Jaunās Derības jauniešus arī raksturoja vārda mīlestība (1. Jņ. 2:14). Mozus, droši vien, sevišķi mīlēja šo paaudzi, kurai bija lemts ieiet Tā Kunga apsolītajā zemē. Liela daļa bauslības attiecās uz Izraēlu jau pēc apmešanās zemē; tā attiecās uz šo jaunāko paaudzi. Nav brīnums, ka kā Mozus, tā arī Kalebs (un Jozua?) saglabāja savu jauneklīgo degsmi līdz pat nāves stundai (5. Moz. 34:7; Joz. 14:11).

Slikta apkārtējā vide

Nav iespējams pārspīlēt nolādētās paaudzes vidū augošo izmisumu, bezcerību un atkāpšanos no ticības. Viņi neapgraizīja savus jaundzimušos bērnus (Joz. 5:5,6), izrādot savu atteikšanos no Ābrahāma derības ar Dievu. Ir pamatoti domāt, ka Rom. 1

apraksts Izraēls tuksneša klaiņojumu laikā. Rom. 1:23 vaino viņus par to, ka viņi “apmainījuši neiznīcīgā Dieva godību pret ... lopiem un rūpuļiem līdzīgiem tēliem”, nepārprotami atsaucoties uz Ps. 106:20, kur lasām, ka viņi “apmainīja savu Dieva godību pret lopa tēlu, vērša, kas ēd zāli”, darinot zelta teļu. Rom. 1 veiksmīgi attēlotais ateisms neatpaliek no Ps. 106:21: “Viņi aizmirsā Dievu, savu glābēju”. Garais Izraēla tuksneša grēku uzskaitījums 106.psalma ir pielīdzināms Rom. 1 dotajam. “Skaudība” (Rom.1:29) sasauca ar “viņi apskauda Mozu” (Ps. 106:16); “mēlnesība” (Rom. 1:29) ar “kurnēšanu” (Ps. 106:25); “Jauna izdomātāji” (Rom.1:30) ar Dieva aizkaitinājumu par viņu “darbiem” elku izgudrošanā (Ps. 106:29). Visa tā dēļ Dievs atteicās no viņiem, sagandējot viņu prātu, ka viņi turpina darīt to, kas neklājas, ķildojas savā starpā, pat līdz slepkavībai (Rom.1:27,29). Tas bija ap 2 miljoni liels salašņu bars, kas dzīvoja morālas anarhijas apstākļos, kurus vadīja miesas kārtības apziņa, ka Dievs tos ir atstājis. Tiem jaunajiem cilvēkiem bija varmācīgi jāsaceļas pret apkārtējās pasaules un vecākās paaudzes attieksmi. Sarkanās jūras ūdeņi bija patiesi radījuši no tiem jaunus cilvēkus. Viņi tik acīmredzami *nebija* savas apkārtējās vides un vecāku piemēra produkts. Psihologi apsmej šodienas jaunus kristadelfiešus par to, ka viņi cenšas attaisnot vecāku cerības un pakļauties apkārtējai videi. Taču, ja kristībā mēs patiesi esam radīti no jauna, tas vienkārši nevar būt tiesa.

Tuksneša paaudze -?

Dievs ir augstākā mērā pilnīgs. Tādēļ Viņam tik garīgais ideālisms. “Tāpēc esiet pilnīgi, *kā* jūsu Debesu Tēvs ir pilnīgs” (Mt. 5:48) nepārprotami provocē ideālismu. Iespējams šī iemesla dēļ Dievam tik pievilcīga šķita šī jauneklū paaudze, kas atstāja Ēģipti. Brīvība, patiesa brīvība bija tas, par ko tie sapņoja Ēģiptē

– un viņi to dabūja! Pasaules jaunībai piemīt ideāli, kurus tā nekad nespēj realizēt. Pārkāpis 30 gadu sliekšni, retais vairs interesējas par savu studiju gadu ideāliem. Taču mūsu ticības unikālā iezīme ir tā, ka ar katru gadu patiesā garīgo ideālu realizācijas iespēja kļūst arvien skaidrāka. Pasaulīgā vilšanās un garlaicība mums nedraud. Tai laikā kad ārējais cilvēks iet bojā, iekšējais cilvēks atdzimst – ik dienu, dažkārt ik stundu.

Šos jauniešus tuksnesī iekvēlināja Dieva vārds. Dieva vārds “ir patiesība” – vēl viens augstākais ideāls. Biežā jaunekļu sasaiste ar praviešiem un ar Dieva vārdu Bībelē ir pārliecinošs pierādījums tam, ka jaunība *ir* patiesības laiks. Līksmā, labi trenētā prāta liesma ir jālaiž Dieva vārda druvā. Tikai vārds var uzsūkt sevī visu jaunībā kūšājošo saprāta liesmu. Patstāvīga šī vārda patiesības uzsūkšana sevī, kā tas notika tās paaudzes laikā, dos mums motivāciju turēt augsti paceltu galvu pasaulē, kas izmisīgi attālinās no Dieva. Mūsu dzīve tagad ir pretstatā riņķiem tuksnesī klaiņojošajam Izraēlam. Pasaules uzskatā karjēra ir kāpnes, pa kurām jāsteidzas augšup. Mums, turpretim, darbs ir vienkārši riņķošana. To jauniešu domas nesaistīja vienmuļā, bezcerīgā klaiņošana pa tuksnesi. Tās bija cieši pievērstas Izraēla patiesai *Cerībai*, Valstības vārdiem, tēvu derībai. Tādēļ viņi bija tik ciešā, patiesā sadraudzībā ar Mozu (Jēzu) un vecākiem levītiem, ka jūtu kvēluma ziņā reta paaudze varēja tiem līdzināties. Mūsu Izraēla cerībai sasaistē ar XX gadsimta beigām raksturīgo pilnīgo garīgo vienaldzību ir jāizveido vēl viena tuksneša paaudze.

3.8 PIEVĒRSTO PIEVĒRŠANA

Ļaudis uzzina Patiesību, top kristīti, piedzimst no jauna un sāk garīgo dzīvi, tā vai citādi kontaktējoties ar tiem, kas jau gadiem

Comment [VS2]:

Comment [VS3]:

dzīvo šo jauno dzīvi. Tiem, kas nav auguši kristadelfiešu vidē, drīz rodas sajūta, ka šajā draudzē, kurai viņi ir pievienojušies, viss nav tā, kā tam vajadzētu būt. Ir tāda sajūta, ka degsme, kas ir *viņu* sirdīs, nav tik stipri jūtama pārējo sirdīs draudzē, kurai viņi ir pievienojušies. Tā ir ļoti izplatīta sajūta jaunkristīto vidū un es gribētu par to parunāt. Tā ir savā veidā saistīta ar citu problēmu, ko izjūt tie, kas ir auguši Ticībā. Problēma ir tajā, ka kristadelfiešu vidē augušie nejūtas kā jaunpievērstie, viņu problēma ir sajūtā, ka viņiem ir jādara tas, ko no viņiem sagaida vecāki un draudze. Lai kāda būtu mūsu izcelsme, no kuras mēs esam ienākuši ticībā, pacentīsimies neizteikties par to, ka 'kristadelfieši tā un šitā ... viņi ne...', jo jūs jau arī esat kristadelfietis! Mēs visi esam viens vesels visi kopā. Un vēl, atceraties, ja Kungs vēl kavēsies, tad pēc divdesmit gadiem citi jaunpievērstie, iespējams, to pašu teiks arī par jums.

Vairums mūsu sabiedrības ir uzauguši apkārtējā vidē, kas elpo Patiesības mācības gaisu. Draugi, radnieki, literatūra, kas bija mājās, draudzenes, vīri ... *viss* bija kristadelfisma caurstrāvots. Bet tā jau tam arī ir jābūt. Taču divas, trīs paaudzes vēlāk neizbēgami rodas problēmas. Nav brīnums, ka psihologiem mūsu vidū ir paveicies ar pieprasījumu! Daži no viņiem uzskata mūs par cilvēkiem, kas nav spējīgi sadzīvot ar pārējo pasauli, kas nezina, kas ir citu cilvēku darbības pamatā, kas ārkārtīgi ātri ieņem paš aizsardzības un pašattaisnošanās pozīcijas, kas neapzināti cenšas attaisnot vecāku cerības ... un kļūst arvien *slīktāki un slīktāki* šajā ziņā.

Kristadelfietis, kas tikai paraustītu plecus, nosaucot to visu par tukšu ķengāšanos ("Mums jābūt gataviem vajāšanām, brāļi!"), būtu patiešām akls. Mums ir jāapzinās, ka *daļēji* tā ir patiesība.

Pajautājiet, kāpēc jauniešiem, kas nav saskārušies ar kristadelfiešiem pirms tam, arvien biežāk kaut kā neiederas vispār-atzītu eklēsiju dzīvē, un jūs nesapemsit atbildi. Piedāvājiem skrejlapīņu izplatīšanas vietā klauvēt pie durvīm, ejot no vienas mājas uz otru, un eklēsija būs gatava sacelties pret jums. Ir jāatzīst, ka mums ir aizvien grūtāk saprasties ar tiem, ar kuriem mums nākas saskarties dzīves gaitās.

Mācība praksē

Vēl viens šīs problēmas aspekts ir arī tas, ka daudziem nemaz nerūp Evāņģēlija pamatprincipu zināšana. Bez šaubām, neviens no mums netic velnam ar divi ragiem vai ka Jēzus ir Pats Dievs. Bet vai mēs patiesi apzināmies, ka mūsos ir velns, rēcošs lauva, gluma čūska, par kuru esamību mums ir jābūt nomodā, lai cīnītos ar tiem jo neatlaidīgāk? Vai mēs ticam, ka Kristus bija mūsu pārstāvis tik lielā mērā, ka Viņš ir patiesi *ar mums* katrā mūsu kārdinājumā? Vai mēs *zinām* Tēvu un Dēlu? Vai mūsu attieksme pret Dēlu ir tāda pati kā attieksme pret Tēvu (Jņ. 5:23)? Vai mūsu lūgšanas ir tikai vārdi, vai patiesu abpusēju attiecību ar Dievu sastāvdaļa? Vai mūsu Bībeles lasīšana ir Dieva saruna ar mums vai acu pārlaišana melniem iespaidburtiem uz balta papīra? Kad mēs skaitām lūgšanu, vai tā ir vienkārši viena mūsu smadzeņu daļa, kas runā ar otru daļu, melno kasti, kuru mēs saucam par ‘Dievu’?

Izraēla kūtrums

Mūsu problēma nav nekas jauns. Rakstos ir daudz par to, kā Izraēls cīnījās – un vairumā gadījumu neveiksmīgi – ar to, ka tuvība rada necienīgu izturēšanos. Arī viņi turējās pie ticības Dievam un sniedza negribīgu liecību par to apkārtējai pasaulei. Taču viņu attiecību ar Dievu patiesums nemanāmi aizslīdēja un

zuda. Dziļi dvēselē viņi jūta, ka Dievs ir kaut kur aizmirstībā; kādreiz Viņš būs aktīvs Dievs, bet ne tagad (Cef. 1:5,12). “No visām ciltīm zemes virsū Es vienīgos jūs esmu atzinis”, Dievs viņus uzrunāja. Viņu reakcija bija divējāda. Daži reaģēja tieši pretēji, tuvinādamies citām ciltīm, cik tuvu vien iespējams. Daži izvēlējās citu ceļu; viņi atdalījās no pasaules, tīksminādamies par savām tradīcijām un vajāšanām šo tradīciju dēļ no pasaules puses, iekūņojot savus bērnus šo tradīciju apvalkā, aizstāvot savu reliģiju līdz pat agresivitātes izrādīšanai pret tiem, kas nepieņēma viņu uzskatus, pat tautiešu vidū. Jaunā Izraēla priekšā ir tās pašas problēmas.

Piedzimšana no jauna

Bet *ir* izeja. Kristīšanās Kristus Evanģēlijā rada jaunu cilvēku; tā nav tikai kristadelfiešu bērna sirdsapziņas atvieglošanai. Tā ir piedzimšana no jauna. Mums ir jāuztver sevi kā iekšēji jaunu radību. Pāvils runā par savu jauno cilvēku, sakot “es” (Rom. 7:25). Patiesais garīgais cilvēks mūsos ir *pilnīgi* brīvs no visām tām kaitēm, ar kurām mēs sirgstam pēc psihologu domām: neapzināta vecāku cerību attaisnošanas dziņa, vienaudžu ietekmes spiediens, sevis iemūžināšanas instinkts. Kādā no nesenajām pirmskristību intervijām Austrumeiropā kāds man uztraukti jautāja: ‘Es taču tieku kristīts Kristus vārdā, nevis kristadelfiešu vārdā?’ Jā, bez šaubām! Kaut arī mēs esam mūžīgi pateicīgi tiem, kas mums mācījuši Patiesības pamatprincipus. Šīs mācības iespaidā mēs kļūstam “patiesi brīvi”, šo brīvību pasaulei ir grūti aptvert (Jņ. 8:36). Mūsu ticība ir *attiecības* ar Dievu, nevis ‘reliģija’. Mūsu atlīdzība būs “jauns vārds rakstīts, ko neviens nezina, kā vien tas, kas to dabū” (Atkl. 2:17). Mūsu attiecības ar Dievu tagad *un* Valstībā būs savā ziņā dziļi personiskas (1). Traģiski, ka daži, kas ir sapratuši šo nepieciešamību pēc attiecībās

balstītās pieejas mūsu Ticībai, acīmredzot nav to atraduši mūsu sadraudzībā. Tādēļ tie ir pārgājuši citās sadraudzībās, kurās ir šī pieeja, bet kuras nepiegiež vērību mācības pamatprincipiem, kuri ir priekšnoteikums jebkurām attiecībām ar Tēvu un Dēlu. Šeit nu ir mūsu spēku pārbaude. *Mums* ir šie mācības pamati. Mūsu uzdevums ir to dinamiska *pielietošana* mūsu attiecībās ar Dievu.

“Uzmoties!”

Ja mēs esam īsteni pievērsti, mums ir jādzīvo tādā “atjaunotā dzīvē”, kuru mēs redzam tajos, kas atrod šo sevišķi dārgo pērli, nākdami no citām, ne kristadelfiešu ģimenēm. Mūsu eklēsiķiem pietrūkst tās neatliekamības gara un garīgās realitātes, kas piemīt jaunajām eklēsiķiem misionāru darbības laukā. Ja mūsu ‘pievēršanas’ un kristību laikā mēs *nejūtāmie* kā tas vīrs, kas pēkšņi atrada mantu tīrumā, vai savu sapņu mirdzošo pērli, ja mēs nejūtam, ka Kristus *dzīvo* mūsos, ja mēs nejūtam, ka mūsu attiecības ar Dievu ir abpusējas ... iespējams, mums ir vajadzīga vēl viena pievēršana. Ne kristības, bet jaunā cilvēka, kas toreiz bija atdzimis no jauna un dusējis, uzmošanās. Atcerieties, ka bija daži, kas ticēja pirmajā gadsimtā, kuriem Pats Kungs teica: “Ja jūs paliekat Manos vārdos, jūs patiesi esat Mani mācekļi, un jūs atzīsiet patiesību, un patiesība darīs jūs brīvus” (Jņ. 8:31,32). ‘Patiesības zināšana’ nav tikai pievēršanas un kristīšanās brīdī. Ir vairākas ‘Patiesības zināšanas’ un kļūšanas patiesi par Viņa mācekļiem pakāpes. Kristībā Viņš mūs “darījis dzīvus” (Kol. 2:13). Bet Pāvils rakstīja kristītajiem svētajiem Efezā: “Uzmoties, kas guli, un celies augšā no miroņiem, tad atspīdēs tev Kristus” (Ef. 5:14). Pastāv uzskats, ka Pāvils šeit citē pirmā gadsimta baznīcas kristību psalmu; viņš mudina tos it kā kristīties vēlreiz, garīgi, augšāmceļoties dzīvei Kristū. Atzīmējiet sev, ka efezieši bija aktīvi ārējā Patiesības darbā (Atkl. 2:2,3); bet viņu

reālais garīgais cilvēks vēl dusēja. Iespējams, ka arī mums ir jāpārlasa mūsu kristību psalms, reāli pārdomājot, ko mūsu *jaunā* dzīve Kristū mums nozīmē.

Daudzi no mums, atskatoties pagātnē, var atpazīt vismaz vienu atkārtotu pievēršanos mūsu dzīvē. Ja tas ir noticis vienreiz, tas var notikt atkal. Dabiskais cilvēks mūsos var sūroties, ka mūsu garīgā dzīve ir sterīla, jo tās pamatā ir pastāvīgs prāta un uzvedības modeļu vienmuļš atkārtojums. Taču ir jāatcerās, ka tepat aiz stūra mums var pavērties pilnīgi jauni garīgi horizonti; ne jau jauna ticība mācības ziņā, es gribētu uzsvērt. Bet dinamiski jaunas attiecības ar Dievu un Viņa Dēlu, kuru raksturu šobrīd mēs pat nevaram stādīt priekšā – jauna paradigma kaut kādā mūsu ikdienas dzīves sfērā (2).

Harijs, Ījabs, Pēteris, efezieši

Mēs nebūsim pirmie, kas pārdzīvo otrreizēju pievēršanos pēc kristībām. Daudzi var liecināt, kā viņi uzmodās garīgi, kad bija pagājis krietns laika sprādis pēc kristīšanās. Harijs Vitakers “Vēstulēs Džordžam un Dženijai” stāsta, cik asi viņš reaģēja uz savu kristadelfiešu izcelsmi, kritiski analizējot grāmatu “Maldu ceļus ejošā kristietība”. Rezultātā: viņa otrreizēja pievēršanās, kas (tagad maniem vārdiem runājot!) deva mums kristadelfiešu Bībeles ekspertu un izcilu 1900-gadu misionāru. Un Ījabs saprata: “Līdz šim es tikai no ļaudīm biju dzirdējis par Tevi, tagad arī mana acs Tevi skatījusi!” (Ījabs 42:5). Skatīt Dievu bija kaut kas tāds, ko Ījabs, patriarhālo laiku cilvēks, nevarēja ne iedomāties (2. Moz. 33:20); bet viņš bija sasniedzis jaunu paradigmu. Pirms viņa otrreizējās pievēršanās Ījabs apzinājās Vienas Ticības pamatprincipus, piemēram, augšāmcelšanos un pēdējās dienas tiesu. Viņš ticēja, ka taisnprātība tiek atalgota, un viņš bija

apmulsis, nesaprotot kāpēc viņš to nesaņem šajā dzīvē. Viņa garīgajām un fiziskajām ciešanām pieaugot, viņš nāca pie daudz pamatīgākas mācības principu, kas viņam jau bija zināmi, izpratnes. Patiesi *nāks* tiesa, atklāta Dieva taisnprātības manifestācija uz zemes, un atklātas attiecības ar Dievu, pēc kurām alka viņa sirds. Ja viņš būtu dzīvojis Ābrahāma laikā, viņš būtu apzinājies, ka viņš, pēc apraksta, ir “pīšļi un pelni” (1. Moz. 18:27). Taču Dievs viņam lika nākt pie šīs atziņas, ka viņš ir līdzīgs “pīšļiem un putekļiem” (Ījabs 30:19). Tā tas bija viens vienmēr, bet nu viņš bija nācis pie atziņas par izmisumu, kas piemīt viņa dabai. Grāmatas sākumā viņš ber pelnus uz galvas, apraudot savus materiālos zaudējumus; bet beigās viņš to dara atkal par zīmi tam, ka viņš nožēlo savu vispārējo grēcīgumu un vājumu.

Vai ņemsim Pēteri. Viņš likās esam daudzējādi stiprs ticībā. Taču patiesa kristīga (*agape*) mīlestība viņam nebija zināma. “Un, kad tu atgriezies, tad stiprini savus brāļus,” Kristus viņu uzrunāja. Viņam bija nepieciešama otrreizēja pievēršanās, lai iepazītu Kristus mīlestību, kas ir pārāka par cilvēka saprašanu. Un tad “stiprini savus brāļus”. No jauna pievērsta neizbēgami un neapzināti nodos savu Kristus ‘zināšanu’ citiem. Mēs varam “atgriezt” savus brāļus eklēsijā (Jēkabs 5:20). Un tas ir tikai viens sludināšanas piemērs mūsu brāļiem eklēsijā (3).

Vai arī ticīgos Efezā. “Daudzi, kas bija (tur) kļuvuši ticīgi, nāca atzīdamies un izstāstīdami savus darbus. Un labs skaits to, kas bija nodarbojušies ar burvju mākslām, sanesa grāmatas un tās sadedzināja visu acu priekšā ... Tā mācība augs un kļūva stipra Tā Kunga spēkā” (Ap.d. 19:18-20). Šīs rindas, šķiet, ir domātas sasaistei ar kristīšanās aprakstu Mt. 3:6, kur jaunpievērstie

izsūdēja savus grēkus un tika kristīti Jordānas upē. Efeziešu atzīšanās “visu acu priekšā” arī atsauc atmiņā kristīšanos kā publisku paziņojumu. Taču efezieši to visu darīja *pēc tam*, kad viņi bija kļuvuši ticīgi. Izskatās tā, it kā mūs aicinātu uzskatīt to kā otreizēju pievēršanu, kā vienu pakāpienu augstāk ticībā. Zīmīgs ir arī konteksts. Daži, kuri bija izlikušies par ticīgiem un Svēto Garu dabūjušiem, tika atmaskoti un “tiem kailiem un ievainotiem bija jābēg no šī nama. Tas kļuva zināms visiem ... kas dzīvoja Efezā. Viņus visus pārņēma bailes, un viņi slavēja Kunga Jēzus Vārdu”. Tas, ka Kungs Jēzus ir tik prasīgs, tas kā Viņš gala iznākumā vērtēs Viņa Vārda valkāšanu, noskaņoja jaunpievērstos efeziešus nopietni izturēties pret attiecībām ar Viņu (salīdziniet arī kā Ananija un viņa sievas Sapfiras sodīšana ar nāvi izsauca daudzu pievienošanos ticīgajiem, Ap.d. 5:11).

Mūsu garīgās izaugsmes rādītāja līkne nebūs vienmērīga. Mēs varam piedzīvot vairākas pievēršanās, it kā soļojot pa pakāpieniem uz augšu mūsu garīgās izaugsmes ceļā. Tās var izsaukt lielas fiziskas ciešanas, kā Ījaba gadījumā, vai meditējot par mūsu grēcīgumu, kā tas bija Pētera un Dāvida gadījumos. Tas, ka mums vēl jākāpj vairāki pakāpieni uz augšu, nenozīmē, ka mēs obligāti esam grēcīgi vai Dievam netīkami. Galu galā, Tēvs nedusmojas uz dēlu par to, ka viņam ir tikai pieci gadi. Izaugsmes trūkums neizsauc dusmas, bet gan *bažas*.

Pat Kristus ...

Mūsu Kungs Jēzus arī, šķiet, pārdzīvoja dažādus posmus pakāpeniski veidojot sevī pazemību, pakāpiens uz augšu (uz leju), pirms Viņš tika ciešanās *padarīts* pilnīgs (Ebr. 2:10): Kristus

1. “Sevi iztukšoja,
2. pieņemdams kalpa veidu un

3. cilvēka kārtā būdams
4. Viņš pazemojās,
5. *Kļūdams* paklausīgs līdz nāvei” (Fil. 2:7,8).

Šis uzskaitījums parāda it kā piecus posmus, piecus pakāpienus. Šai Kunga virzībā uz visaugstāko pakāpienu, uz dzīvības atdošanu par citiem, mēs redzam mūsu augstākā mērķa piemēru. Viņš pakāpeniski nolaidās zemāk miesā, lai varētu pacelties augstāk garā. Tāpēc mēs atceramies Viņa nāvi krustā šajos maizes un vīna simbolos. Kad Viņš bija paaugstināts krustā, Viņš bija visas Viņa dzīves posma garīgās izaugsmes rezumējums. Ir noteiktas analogijas starp krustu un tiesas troni, kuras mēs šobrīd neapskatīsim. Kad mēs satiksim Kristu tad, Dieva priekšā atklāsies mūsu garīgās dzīves rezumējums. Ja mēs paļaujamies paši uz saviem spēkiem, šai domai ir jāizsauc bažas. Mūsu pašu centieni un attīstība vienkārši nav pietiekami. Mēs būtu varējuši izdarīt vairāk un labāk. Mēs zinām, ka mūsu dabas vājība nav pietiekams aizbīdinājums attīstības trūkumam, mūsu garīgajam slinkumam. Jo tā tas ir. Vienīgā izeja ir caur Kristu. Mēs patiesi esam *Viņā*, Dievs skatās uz mums it kā mēs būtu pilnīgi, tikpat garīgi attīstīti un pilnīgi kā Kungs Jēzus. Kad maize un vīns kļūst mūsu sastāvdaļa, Kristus patiesi ir *mūsos* un mēs *Viņā*. Visas Viņa garīgās attīstības, Viņa ciešanu galīgo rezultātu Viņš dala ar mums. Tieši tā Dievs lūkosies uz mums lielajā atskaites dienā; kā uz tiem, kas visādā ziņā ir tikpat garīgi nobrieduši un pilnīgi kā Cilvēks, kurš dzīvoja un mira par mums.

Piezīmes

- (1) Salīdziniet uzrakstu uz akmens, “ko neviens nezina” ar Urīma un Tumīma akmeņiem; kas uz tiem uzrakstīts nezināja neviens, izņemot Augsto priesteri, kas varbūt redzēja tos reizi

gadā Vissvētajā vietā. Atkl. 2:17 pirms tam runā par “apslēpta mannu”, kas apslēpta Vissvētajā vietā. Tas saskanētu ar kontekstu, ja “balts akmens” attiektos uz Urīmu un Tumīmu. No otras puses, tas varētu attiekties uz derības plākšņu balto akmeni. Jaunais vārds, kas uz tām uzrakstīts tad saskanētu ar derību, kuru Dievs raksta ticīgā sirdī kā jaunās derības daļu: “Es iedēstīšu Savu bauslību viņos pašos, Es to rakstīšu viņu sirdīs” (Jer. 31:33; 2. Kor. 3:3). Kaut arī derības noteikumi ir tie paši katram ticīgajam, personīgais Valstības apsoltījums ir kaut kas, ko cita persona nevar zināt. Tātad, mums *nekad* nav jāgarlaikojas, klausoties lekcijas par Evanģēlija pamatu mācību, apsoltījumiem, kas sastāda derību.

- (2) ‘Paradigma’ attiecas uz izpratnes veidu un attieksmi, kas izslēdz citas paradigmas. Starp citu, godīgi filosofijas zinātnes pārstāvji atzīst, ka evolūcijas paradigma var tikpat viegli tikt aizstāta ar Radīšanas paradigmu.
- (3) Citus piemērus sk. Jēkaba 131. lpp.

3.9 GRĒKS IR NOPIETNA LIETA

Tie, kas dzīvo eklērijas vidē pēc kāda laika neizbēgami sliksies pielāgot savus uzskatus par Dievu, Patiesību un mūsu saistībām ar to, par labu un ļaunu eklērijā pastāvošajai brāļu un māsu, ar kuriem mēs regulāri tiekamies, uzskatiem. Garīgā vidē, kurā mēs dzīvojam, ietekmēs mūs un mūsu garīgo izaugsmi mūsu Debesu Tēva izpratnes ziņā. Mūsu attieksmi dažādās situācijās ietekmē ne tikai mūsu personīgā, dievbijīgā vārda studēšana un individuālā patiesību atklāsmē, kuru Dievam labpatīk mums sniegt, bet arī mūsu eklērijas kopējie uzskati. Šī tendence ir jāliek pie sirds jaunpievērstajiem un jāskubina viņi individuālai vārda lasīšanai un *studēšanai* regulāri *katru dienu*.

Mēs visi zinām – vai arī mums tas būtu jau tagad jāzina – ka mūsu morālais novērtējums ir neizbēgami maldīgs. Lietas, kuras mums liekas ļoti ļaunas, var nelikties tādās Dievam un tās lietas, kurās mēs neredzam nekādu vainu, var Viņa acīs būt neķītras. Šī iemesla dēļ var gandrīz ar pārliecību teikt, ka mūsu priekšstati par to, kā Dievs mūs tiesās tiesas dienā nav nemaldīgi. Atcerieties tikai, kā Izraēls mīlēja templi un Dieva baušļus; taču patiesībā viņi apgānīja šo templi tādā pat mērā kā babiloniešu iebrucēji (Ecēhiēls bieži to uzsvēra); “viņi ir atmetuši Tā Kunga Cebaota baušļību un nicinājuši Israēla Svētā vārdu” (Jes. 5:24). Es vēlētos uzskaitīt dažus piemērus, kur Dieva attieksme pret grēcīgumu nedaudz atšķiras no mūsējās.

Kas attiecas uz mums pašiem, mēs sliecamies domāt, ka mēs esam vainīgi tikai tajā, ko mēs darām. Taču Jaunās Derības teoloģija liek saprast, ka mūsu ēras 33. gadā, mūsu Kunga nāves laikā, mūs uzskatīja par “grēciniekiem” (Rom. 5:8); mums piedeva strīdu ar Viņu (Kol. 3:13 norāda); “mēs Viņu uzskatījām par sodītu, Dieva satriektu un nomocītu...”, kaut gan tajā laikā Viņš mira par mūsu grēkiem (Jes. 53:4,5). Šie ir tikai daži piemēri no daudziem, kur grēcīgums tiek piedēvēts mums personīgi, neskaitot tās lietas, kuras mēs tagad darām nepareizi. Vēl viens līdzīgs piemērs ir tajā, ka pēdējā Izraēla paaudze tika nosodīta par grēkiem ne jau tāpēc, ka viņi būtu grēkojuši vairāk par citām paaudzēm, bet gan tāpēc ka kopējie nepiedotie grēki pie Dieva bija sakrājušies tik lieli, ka nāca Viņa nosodījums (2. Ķēn. 17:2,13-18; Ecēh. 9:9). Dievs nav pasīvs, Viņš neaizver acis uz nenozēlotiem grēkiem, kaut gan Viņa pacietība un augstais pārkāpumu sliekšņa līmenis pirms nosodījuma var likt mums tā domāt. Amorietis arī tika sodīts tikai tad, kad viņu grēku mērs bija

pilns (1. Moz. 15:16). Hērods “pievienoja visiem ļauniem darbiem vēl to, ka viņš lika iemest Jāni cietumā” (Lk. 3:20), izklausās tā it kā Dievs vestu katra cilvēka grēku uzskaiti, ārēji to neizrādot. Mēs tiecamies domāt, ka Dievs ignorē tādu pagānu grēkus, bet tā tas nav. Viņš pat redzēja Jērikas ļaudis kā tādus, kas neticēja, tāpat kā tiek aprakstīti Izraēla ļaudis (Ebr. 11:31; 3:18). Dieva jūtīgums pret pagānu grēkiem, neatkarīgi no tā, vai Viņš prasīs no viņiem atskaiti pēdējā dienā vai ne, ir daudz lielāks nekā mēs varētu domāt. Viņš pat ievēro “aci, kas nievā tēvu” (Sal. Pam. 17:3); pat ķermeņa valodu Viņš ievēro tāpat kā mūsu neapzinātās domas, kad mēs guļam (Ps. 17:3). Un Viņa jūtīgums attiecībā uz mūsu grēkiem ir vēl jo lielāks, jo mēs esam Viņa priekšā atbildīgi. Atbildīgos, kurus tiesas dienā noraidīs, raksturos kā slepkavas, netikļus, burvjus un elku kalpus (Atkl. 21:8). Interesanti, cik daudzi no viņiem būs burtiski visu to darījuši. Pēc manas pārlicēības, tādi viņu darbi un attieksmes izskatījās Dieva acīs.

Es nevēlos rakstīt teoloģisku traktātu par grēka dabu un nopietnību; bet jo vairāk to saproti, jo dziļākas ir mūsu pateicības jūtas un skaidrāka top apzināšanās, cik neizmērojami liela ir mūsu pestīšana. Šo apziņu pastiprina sapratne par to, ka nolaidības / nedarīšanas grēki tiek pieskaitīti pie pastrādātajiem grēkiem. Tā Kungs Jēzus uzskatīja par paralēliem baušļus godāt savus vecākus un nenolādēt tos. Šos divus atsevišķos baušļus (no 2. Moz. 20:12 un 21:17) Viņš nosauc par ‘vienu bausli’ (Mk. 7:10). Viņš uzskatīja, ka negodāt vecākus ir tas pats, kas nolādēt viņus. Baušļa par vecāku godāšanu *nepildīšana*, pat aizbildinoties ar darbiem tempļa labā, ir tas pats, kas grēka darba pastrādāšana, nolādot tos. Pat mūsu apzināšanās, ka mēs neesam grēkojuši, Dieva acīs ir Viņa pasludināšana par meli (1. Jņ. 1:10) – pat ja

mums nekad prātā neienāktu to teikt. Un tādu piemēru var nosaukt bez gala.

Jaunās Derības eklēzijas: Korinta

Bet mēs gribam apspriest grēka uztveri eklēzijas kontekstā. Ņemsim Korintas eklēziju. Tajā bija lielas netiklības gadījumi, pat asinsgrēks; daži piedzērās atceres dievkalpojumā, daži pat noliedza Kristus augšāmcēlšanos. Protams, ka tādu ticību un uzvedību nevarēja paciest ne Pāvils, nedz Dievs. Taču pievērsiet uzmanību pirmajam, ko Gars 'izskata' Korintā. Tā nebija neviena no šīm acīmredzamajām lietām. Uzmanība tiek pievērsta eklēzijā pastāvošajam šķelšanās garam. Pāvils to atkārtoti uzsver 1. Kor. 11:18, kur norādot tos par piedzeršanos atceres sapulcē, Pāvils uzsver, ka *pirmkārt* (proti, tas ir svarīgākais) viņu starpā ir šķelšanās. Par to ir runa arī vēstules noslēgumā (2. Kor. 13:11); Pāvils nesaka viņiem: 'Nu, tad neaizmirstiet, ko es teicu par netiklību un elkdievību'. Tā vietā viņš saka: "Beidzot, brāļi, ... esiet vienprātīgi, turiet mieru". Līdzīgi Gal. 5:20,21 uzskaita dusmas un šķelšanos līdz ar netiklību un buršanu kā grēkus, kas izslēgs no Valstības. Patiesībā grēku uzskaitījums vēstulē galatiešiem, šķiet, dots augošā secībā, it kā viens grēks novestu pie otra, un vislielākais grēks ir šķelšanās brāļu starpā. Tikai nepārprotiet mani, lūdzu. Es negribu teikt, ka šķelšanās kā atdalīšanās no maldīšanās ir *vienmēr* nepareiza. Bet skaudīgs šķelšanās gars tāds, bez šaubām, ir.

Efeza

Kungam Jēzum bija kaut kas "pret" sešām no septiņām pieminētajām eklēzijām. Viņam bija kaut kas "pret" vienu eklēziju, tāpēc ka viņi pieļāva prostitūciju eklēzijā. Bet tieši to pašu rindkopu lasām arī vēstījumā efeziešiem; Kristum bija "pret"

tiem tas, ka tie ir atstājuši savu pirmo kristīgo (*agape*) mīlestību; starp eklēzijas locekļiem vairs nebija patiesas mīlestības, kā tas kādreiz bija bijis – pat ja viņi citādi bija pilni dievbijības. Šo rindkopu līdzības uzdevums ir mācīt mums, ka patiesas mīlestības trūkums Kungam Jēzum ir tikpat pretīgs kā tie citi grēki, kas cilvēku acīs izskatās daudz briesmīgāki.

Vecās Derības Izraēla

Liela daļa pret Izraēlu vērstās praviešu kritikas tērpta vārdos, kas cilvēkiem varētu likties pārmērīgi. Tā, Ecēhiēls (16:33) apraksta Izraēla naudas došanu kaimiņu ķēniņiem, lai apmaksātu algotņus, kas cīnītos par viņiem, pielīdzinot Izraēlu izmisušai netiklei, kas tik stipri alkst vīriešu sabiedrības, ka maksā tiem, lai to nopirktu, nevis otrādi, kā tas parasti ir. Bet no tā mēs varam spriest, cik nopietni Dievs uztvēra viņu uzvedības grēcīgumu. Maleahija laikā Izraēls bija kļuvis nolaidīgs Dieva baušļu turēšanā: “Kāds labums mums no tā, ka mēs turam Viņa baušļus ...?” viņi kurn. Viņi šķīrās no uzticīgām sievietēm, lai apprecētos ar cittautietēm, viņi nodarbojās ar buršanu un netiklību (Mal. 2:14-16;3:5). Bet visupīrmā problēma bija tā, ka viņi neprata novērtēt Dieva patieso un dziļo mīlestību (Mal. 1:2).

Jesajas pravietojums ir vēl viens, kaut gan daudz izvērstāks, piemērs. Izraēls bija attālinājies no patiesās mācības, daudzi gandrīz nemaz nepazina baušļus (Jes. 57:4,5; 59:3). Viņi piedzērās tempļa svētkos (36:10-12; 58:3,4), tāpat kā korintieši viņi sprieda: “Ēdīsim un dzersim, jo rīt mums jāmirst!” (22:12,13). Viņi piekopa visāda veida seksuālās perversitātes un gandrīz visas iespējamās atkāpes no mācības un morālajiem principiem (5:11-13,24; 8:19; 9:15; 22:12,13; 24:5; 27:11; 28:7;30:10; 31:6; 44:8-20; ņemiet vērā līdzību ar Korintu). Ir

vērts pārlasīt šos pantus un apsvērt pie kādiem rezultātiem noved šāda uzvedība (66:17). Taču Jesajas sākotnējās nodaļas norāj Izraēlu par viņu *lepnību* – nav ne mīņas par visām šīm citām lietām vairāku nodaļu garumā (2:11-22; 3:16-20; 5:15; 9:9). Un pat tālāko pārmetumu gaitā atkārtoti tiek kritizēta viņu lepnība (13:11; 16:6; 23:9; 24:4; 25:11; 26:5; 28:1,3,14; 29:4; 30:25; 50:33; 57:15). Tādēļ Jesajas pravietojumi par Kristu uzsver Viņa pazemību (Ap.d. 8:33) un Dieva lielo, diženo varenību. Šie Jesajas pravietojumā bieži lietotie vārdi ir tie, kas Jesajas Izraēla lepnības nopelūmā tiek tulkoti kā “lepnība”; it kā sakot, ka tikai Dievam ir ar ko lepoties.

Vai mums būs mācīties?

No tā mums patiesi būs mācīties. Šķelšanās tieksme, nevēlēšanās atzinīgi novērtēt Dieva lielo mīlestību pret mums, patiesas mīlestības un pazemības trūkums utt. – tas viss ir pamatā tikpat neķītrs kā acīmredzami lielākie grēki, kuri nosodīti Rakstos. Pārdomājiet visas tās lietas, kurās bija vainojami Izraēls un Jaunās Derības eklēsijs: prostitūcija, piedzeršanās reliģiskajās sapulcēs, asinsgrēks, elkdievība, utt. Visas šīs lietas daudzi pasaulē uzskatīs par aplamām; un tādēļ arī mēs tā reaģējam. Taču lepnība, vienaldzība pret Dieva mīlestību, baznīcas dalīšanās frakcijās – šīs lietas pasaule neuzskata par ļoti nopietnām. Mūsu problēma, kā kolektīvi, tā arī individuāli ir tajā, ka tas, ko nosoda pasaule, nosodām arī mēs, un *ko pasaule tiecas ignorēt, mēs tiecamies mazināt.*

Vai man būs mācīties?

Bet ir vēl viena, līdzīga problēma. Kas liekas (vai ir licies) pieņemams kristadelfiešiem, var likties pieņemams arī mums: mūsu priekšstatus par labo un ļauno ietekmē mūsu draudzes

uzskati. Piemēram, manā uztverē ir (vismaz!) divi baušļi, kas attiecas uz māsām:

1) viņām jāapsedz galvas eklēsisas sapulcēs;

2) viņām nav jānoklāj sevi ar “ārējiem izgreznojumiem”.

Ja māsa atnāktu uz maizes laušanas dievkalpojumu bez galvas segas, es reaģētu daudz asāk nekā, ja viņa atnāktu ar galvas segu, bet nosmiņķējusies līdz nepazīšanai. Kāpēc? Abi šie baušļi ir kategoriski izteikti, abi pamatojas Vecās Derības tēlos. Es asāk reaģēju uz pirmā baušļa neievērošanu tāpēc, ka mūsu draudzē lielāks uzsvars vienmēr ir bijis uz pirmo bausli, nevis uz tikpat svarīgo otro. Tas nav pareizi no manas puses. Tikai Dieva vārdam ir jāveido mūsu labā un ļaunā uztvere, nevis mūsu garīgajai videi.

Ja mēs esam atkāpjami no mācības vai morāles principiem, mūsu pestīšana ir apšaubāma. Tādēļ pilnīgi pamatoti jebkura maldu kustība šajās jomās izsauc skaļus protestus. Bet uz tām citām lietām, tām, kuras mūsu pasaulīgā un pat kristadelfiešu vide sliecas mazināt, mēs tik asi nereaģējam. Pilnīgi iespējams, ka mēs riskējam ar pestīšanu, būdami (piem.) lepmi un šķeltnieciski, vienalīdzīgi pret Dieva mīlestību, tikpat stipri, cik atkāpjoties mācības vai morāles ziņā. Darīt jebko, *jebko* kas apdraud mūsu pestīšanu, ir pilnīgs neprāts. Mēs nedrīkstam atļaut pasaules vai pat kristadelfiešu spriedumiem ietekmēt mūsu priekšstatus par labo un ļauno. Aizvien vairāk “ši šodienas ļaunā pasaule” nevar atšķirt labu no ļauna. Ja mēs turpināsim ietekmēties no viņu uzskatiem, mēs arī līdz tam nonāksim. Ja, pretstatā tam, mēs studēsim vārdu katru dienu, mēs patiesi *varēsim* atšķirt labu no ļauna un izprast grēka nopietnību. Mēs redzēsim grēku un taisnprātību to dievišķajā kontekstā un patiesā gaismā. Mēs paši sapratīsim Kunga saistošos izteikumus par to, kā Viņš uztver grēku: ka, piem., pat dusmu pilna doma ir pietiekama, lai

aizvilktu jūs uz vietējo tiesu. Tad mēs atradīsim pamatu mūsu grēcīguma patiesai novērtēšanai un līdz ar to Dieva žēlastības apjausmai. Mēs apbrīnosim Viņu vēl vairāk par to, ka Viņš mūs svētījis, kad mēs kurnējām pret Viņu (1. Pēt. 3:9), neskatoties uz to, ka mēs nevērtējam mūsu vienaldzību pret Viņu tādā gaismā (salīdz. kā grēks tiek pielīdzināts vardarbībai Jes. 53:9 un 1. Pēt. 2:22). Elkdievīgais Izraēls nekad *apzināti* nemēģināja izraisīt Jahves dusmas ar savu atkrišanu; praviešu vārdi viņiem, droši vien, likās stipri pārspīlēti. Bet tā to redzēja Dievs (2. Laiku 34:25). Mums tiek piedots tikai tāpēc, ka mēs patiesi nožēlojam savus grēkus, saprazdami tos kā mūsu pašu vainu un bēdu (2. Laiku 6:29,30). Kungs uzņēma mūsu bēdas, t.i., mūsu grēkus. Viņš uzņēma tikai *tos* grēkus, kurus mēs nožēlojam. *Tādēļ* mums ir jāapzinās, ka grēks ir ļoti nopietna lieta. Mēs varam būt aktīvi Kunga krusta *ienaidnieki* (Fil. 3:18), ja mēs to nenesam, neskatoties uz to, cik iemidzinošs un miermīlīgs arī nebūtu mūsu dzīves veids.

Taču šī grēka nopietnības izpratne nenāks uzreiz. Tādi gara milži kā Pāvils, Ījabs, Jēkabs un Mozus tikai pamazām nonāca līdz tā novērtēšanai (sk. 9.nodarbību). Tāpat arī Dieva eklēsijai bija nepieciešams laiks, lai tā varētu iemācīties un saprast, cik mēs būtībā grēcīgi esam. Ēlifass domāja, ka pasaulē ir tikai nedaudz ļoti grēcīgu cilvēku (Ījabs 15:35); bet viņa vārdus Gars citēja Jes. 59:4 attiecībā uz visu Izraēla tautu; un tie atkal citēti Rom. 3:15-17 attiecībā uz visu cilvēci. Šo pašu pakāpenisko apjausmas ceļu ir jānoiet katram ticīgajam atsevišķi, kā arī visai draudzei.

Par to pašu arī: “Mūsu izmisums”.

3.10 VIENTUĻNIEKI

Daudziem brāļiem un māsām nākas cīnīties ar atstumtības sajūtu. Iespējams, ka mēs aizrautīgi sprediķojām, izdalījām skrejlapīņas, ievietojām paziņojumus, mācījām studentus, runājām savā ģimenē un interesentiem par Patiesību – un galu galā neradām nekādu atbalsi. Mūsu pūliņi tika atstumti un pat apsmieti. Vai arī mēs varam justies kaut kādā veidā brāļu atstumti vai nesaprasti, nenovērtēti. Tā varētu it sevišķi notikt nelielās jaunpievērsto eklēsijās. Mūsu augstie priekšstati par kristadelfiešiem var noplakt pēc nelabvēlīgas saskarsmes ar viņiem. Iespējams, ka mums pat var rasties doma, ka viņi vienkārši nedzīvo pēc Patiesības, kā tam būtu jābūt, attiecībā uz dzīves sākumiem, un nav nekādas jēgas censties viņiem to aizrādīt. Un tas, kas mums liekas viņos nepareizi, var mums beidzot tik ļoti sākt krist uz nerviem, ka mēs attālināmies no tiem. Vai arī kristadelfieši, ar kuriem mēs reiz kontaktējāmies, varētu mūs formālā līmenī atstumt, pat ja mēs zinām, ka mūsu uzskati nemaz nav mainījušies. Tās visas ir ļoti reālas problēmas, ar kurām sastopas daudzi lasītāji. Mūsu iespējamai reakcijai tādā gadījumā nevajadzētu būt mūsu ticības apšaubīšanai, bet gan drīzāk pašizolēšanās; iekapsulēšanās mūsu pašu garīgajā salīnā, atbildēt pašiem par sevi, lūkoties iekšpus.

Diemžēl, mēs dzīvojam pasaulē, kas mudina mūs ieņemt šīs pozīcijas. Dažreiz, kad tu stāvi uz stūra, izdalot skrejlapas bezgalīgai cilvēku straumei, liekas, ka faktiski viņu sejas visas pauž to pašu stāstu: vientuļīgi ļaudis, ļoti vientuļi, kas neatveras nevienam. Darbā cilvēki spēlē lomu, lai izdzīvotu un saglabātu darbu; viņi atgriežas mājās, kur dzīves centrā ir televīzors (un tas arvien vairāk attiecas arī uz afrikāņu ģimenēm, ne tikai eiropiešu). Visa uzmanība ir pievērsta tai kastei un nevis ģimenes locekļu savstarpējām sarunām. Un no rīta tie uzceļas, lai viss sāktos no

jauna tādā pat garā. Nedēļas nogaļas un atvaļinājumi kļūst vienkārši par līdzekli, lai atbrīvotos no nervu sasprindzinājuma. ‘Izklaide’ arvien vairāk pievēršas juteklības kairināšanai, nevis nopietnu domu apmaiņai. ‘Reliģija’ izvēršas par sava veida pašpalīdzības psiholoģiju tam, kam tas ir hobijs, kuras uzdevums ir apmierināt indivīda personiskās intereses. Tādējādi, nopietna cilvēku sazināšanās māksla – un tā ir māksla – tiek strauji zaudēta. Nopietna, no sirds nākoša atklāta diskusija, ne tikai par reliģiju, par *jebko*, ir retums. Doma par atbildību *par citiem* tiek izmesta mēslainē – vai tas attiektos uz garīgajām vajadzībām, vai nepieciešamību palīdzēt vecākai sievietei iekāpt autobusā. Un tad nav jābrīnās, ka jebkura veida attiecības mums visapkārt vienkārši sabrūk.

Cilvēciskajā līmenī es varētu izskaidrot vilšanās, atstumtības un atzinīga novērtējuma trūkuma sajūtas ar to, ka parasti jebkurā darba jomā, skolā vai koledžā, katrā sabiedrībā, katrā ģimenes šūniņā – tie, kas *reāli* strādā vaiga sviedros parasti netiek atzīti, vai arī pret tiem slikti izturas tie, kuru labā viņi tik daudz dara. Bet kas attiecas uz mums, kas ir uz mūsu atpirkti Tēva un Dēla pāri malām plūstošā mīlestībā, atpirkti tūrā nepelnītā *žēlastībā*: *mēs* esam aicināti ne tikai būt nedaudz labākiem par savu kaimiņu, ne tikai izturēt to visu un darboties, *bet sacelties pret šo straumi*, stāties pretī vējam. Mēs nedrīkstam būt vientuļnieki. Pieturoties pie mūsu dziļi personīgajām attiecībām ar Dievu, kas mūs atpircis, mūsu misija ir būt par gaismu šajā tumšajā pasaulē, parādīt *atkal un atkal*, neskatoties uz visāda veida atstumšanu, pastāvīgu nesavtīgumu, kura augstākā izpausme bija krusts. Jānis nepārprotami sāk savu Evāņģēliju ar šo domu prātā: ka brīņišķā Kunga dzīves un rakstura gaismā bija vienīgā gaismā tumsībā, kura gan to neuzņēma, taču nevarēja to pievarēt (Jņ. 1:5-9).

Taču nedaudzi šajā tumsībā tomēr *uzņēma* gaismu. Jaunajā Derībā ir dažas skaistas vietas, kas runā par patiesas kalpošanas garu, kā Tēva, tā Dēla kalpošanas garu, kas parādījās krustā. Šeit mīlestība, kas ir daudz pārāka par katru atziņu (Ef. 3:19), mīlestība līdz galam (Jņ. 13:1), lielākas par kuru nav nevienam (Jņ. 15:13), tika izlieta un *apsplaudīta un atstumta un apsmieta* no tiem, kam tā bija parādīta, jo vispirmām kārtām Kungs Jēzus mira, lai izpirktu Izraēlu, tos, kas atstūma un nogalināja Viņu (Gal. 4:5). Mūsu neebreju pestīšana ir iespējama, tikai ņemot dalību Izraēla cerībā un pestīšanā. Un pat tiem, kuri galu galā pieņems Kunga mīlestību, mēs toreiz bijām ienaidnieki un grēcinieki. Dievs Savu mīlestību uz mums pierāda (it kā tas Viņam būtu vajadzīgs ...) ar to, ka Kristus par mums miris, kad vēl bijām grēcinieki (Rom. 5:8). Kad mēs bijām ienaidnieki, mēs tikām salīdzināti ar Viņu Viņa Dēla nāvē krustā (Rom. 5:10 salīdz. ar Ef. 2:12-14).

Un tie nedaudzi, tie ļoti nedaudzi, kas krusta laikā pretendēja uz to, ka ir pieņēmuši Kungu, tie Viņu bija atstājuši un aizbēguši. "Jūs izklīdīsiet katrs savā vietā un Mani atstāsiet vienu" (Jņ. 16:32). Katrs no tiem pievienojās savai mazajai ģimenītei, lai saglabātu savus paša necilos cilvēciskos īpašumus un atstāja Viņu vienu; vienu, kad Viņam visvairāk vajadzēja cilvēku mierinājumu un līdzjūtību, rokas mājieni no pūļa, pāris klusu izteiktu vārdu, acu skatienu, iespējams pat draudzīgu tšu rokas spiedienu vai uzsitienu pa plecu, pirms tie 11 aizskrēja naktī, vārda 'paldies' skaņu, kad Viņš klupdams gāja uz Golgātu. Bet nekā. Tie vienkārši aizskrēja, aizbēga, katrs uz savu pusi. Un sāpes būt nodotam ar skūpstu no cilvēka, kuru Viņš žēlīgi bija uzskatījis par sev līdzīgu, par draugu un uzticamu biedru (Ps. 55:13,14). Un

dzirdēt, kā Pēteris noliedz, iespējams, nolād Viņu; ka viņš nekad nav pazinis šo cilvēku no Nazarejas. Un neskatoties uz *visu to*, Kungs gāja uz priekšu: Viņš atdeva Savu dzīvību *par mums*, kas bija Viņu nodevuši, aizbēguši no Viņa, ienīduši Viņu, noveduši līdz nāvei vispazemojošākai un sāpīgākai nāvei, kāda bija cilvēcei zināma. Neskatoties uz šo galīgo noraidījumu, Viņš kalpoja mums līdz pēdējam, līdz nāvei, pat nāvei krustā.

Dievs un krusts

Un ne jau tikai Kungs Jēzus to visu darīja mūsu labā tādas nesaprašanas un nolieguma priekšā. Ir pietiekams pamats noprast, ka šajās šausmīgajās krustā sišanas stundās notika īpaša Dieva izpausme pasaulei. Krustā izpaudās vienreizēja, nepārspējama Tēva un Dēla vienotība. Dievs salīdzināja pasauli ar Sevi, būdams krustā līdz ar Kristu (2. Kor. 5:19). Tur Kungs Jēzus darīja zināmu un pagodināja Dieva vārdu, Viņa būtības raksturu pilnībā (Jņ. 12:28; 13:31,32; 17:5,6,26). Kunga atsauces uz ‘iešanu pie Tēva’ attiecās uz Viņa tuvojošos krustā sišanu. Tā bija vieta, kur bija Tēvs, krustā. Viņa nāves brīdī virsnieks, kas tur klāt stāvēja Viņam pretī, izdvesa: “Patiesi, šis cilvēks bija Dieva Dēls” (Mk. 15:39; Lk. 23:47). Viņa nāvē bija kaut kas tik pašsaprotami saistīts ar Dievu. Dievs bija tik tuvu.

Ir vairāki mazāk svarīgi iemesli, lai uzskatītu krustu kā Dieva Paša vēstījumu par Sevi.

- Daži uzskata, ka ebreju valodā uzraksta “Jēzus nacarietis, jūdu ķēniņš” vārdu pirmie burti veido vārdu JAHVE. Tādēļ jūdi tik stipri protestēja, kad pie krusta piestiprināja šo uzrakstu. Pilāta atbilde “Ko esmu rakstījis, to esmu rakstījis” varētu būt netieša atsauce uz ‘Es esmu, kas Es esmu’. Tas bija viņa mēģinājums pasmieties par jūdiem, kas bija viņu piespieduši sist krustā

cilvēku, pret kuru nebija patiesas apsūdzības. Tas bija tā it kā Kungs izcieta visas tās mokas ar uzrakstu virs galvas, kas nepārprotami teica: ‘Tas ir Jahve’. Kā Kungs to bija iepriekš paredzējis, Viņš darīja zināmu Dieva vārdu (Jņ. 17:26). Tādā veidā Jahves vārda nosaukšana Mozum 2. Moz. 34:5 ir it kā Kunga krustā sišanas priekšnojautā. “Tas Kungs, Tas Kungs, apžēlošanās un žēlastības Dievs ...”. Cilvēka Jēzus Kristus krustā sišanā bija darīta zināma Jahves būtība. Un mēs, Jānis saka, atsaucoties uz krustu, skatījām šo godību, *pilnu* žēlastības un patiesības (Jņ. 1:14 salīdz. ar 2. Moz. 34:6).

- Jahve uzkrāva Kungam visus mūsu grēkus, it kā Viņš tur būtu bijis klāt, kad karavīri uzlika krustu Kunga plecos (Jes. 53:6).
- Pēc jūdu tradīcijas vienīgā reize, kad Jahves vārdu varēja pieminēt, bija tad, kad Augstais priesteris slacīja altāri ar Izraēla nožēlas asinīm. Vārds izpaudās asinīs.
- Sarkana govs bija jānokauj priesterā acu priekšā (4. Moz. 19:3-5), norādot uz turpmāko Kunga nogalināšanu Tēva klātbūtnē.
- Pāvils redzēja Kristus krustu kā paralēli ar “Dieva Gara lietām”, Dieva gudrību, ko acs nav redzējusi un auss nav dzirdējusi, bet kas ir atklāta tikai tiem, kas viņu mīl, nevis pasaulei (1. Kor. 1:18,23,24; 2:7-13). Kristus krusts bija Dieva Gara augstākā izpausme, un tās patiesā nozīme pasaulei nav saprotama. Krustā, saskaņā ar Pāvila atsauci uz Jesaju, Dievs nolieca Debesis un nonāca lejā. Viņš darīja brīnišķas lietas, pēc kurām mēs nekārojām.
- Kā jūdi, tā pagāni bija apvienojušies pret Kungu (Dievu) un Viņa Kristu krustā (Ap.d. 4:26). Pēteris tādējādi saista Tēvu un Dēlu krustā.
- Ir vairākas Jaunās Derības vietas, kur atrodama nepārprotama saistība starp Dievu un Jēzu cilvēku pestīšanas kontekstā.

Tādas frāzes kā “Dievs, mūsu Pestītājs, Jēzus ...” ir samērā bieži dzirdamas pastorālēs (1. Tim. 1:1; 2:3; Tit. 1:3,4; 2:10 salīdz. ar 13 un sk. arī Jūdas 24; 2. Pēt. 1:1). Ap.d. 20:28 pat runā tā, it kā krustā būtu izlietas Dieva asinis. Šis un daudzas citas vietas, kuras citē trīsvienības piekritēji it nemaz nenozīmē, ka ‘Jēzus = Dievs’ tā, kā viņi to interpretē. Taču tās izsaka to ciešo Tēva un Dēla vienotību pestīšanas darbā, kas sasniegta krustā.

- Īsi pirms nāves Pestītājs runāja par aiziešanu pie Tēva un atgriešanos pēc augšāmcelšanās (Jņ. 13:36,37 salīdz. ar 14:28; 16:16,17; 17:11). Viņš kaut kādi redzēja krustu kā būšanu ar Tēvu, iešanu pie Viņa (‘iešanu pie Tēva’ šajos Jāņa evaņģēlija pantos ir grūti attiecināt uz Viņa pacelšanos Debesīs pēc augšāmcelšanās). Starp citu, ievērojiet, ka runājot šajā kontekstā par *mūsu* iešanu pie Tēva, Viņš atsaucas uz to, ka mums ir jāņem Viņa krusts un līdz ar to jānāk pie patiesas Dieva atziņas. (Jņ. 14:6 salīdz. ar 4; 13:36).
- Altāris “Jahve-Nissi” (“Tas Kungs ir mans karogs”) savienoja Jahvi personīgi ar Izraēla karogu / emblēmu (2. Moz. 17:15). Taču ebreju valodā vārds *nissi* tika lietots, lai apzīmētu mastu, kurā tika pacelta vara čūska un arī krusta balstu, kas pacels Kristu. Kaut kādā veidā Jahve Pats bija būtiski saistīts ar Kristus krustu. “Bez Manis nav cita patiesa Dieva un Glābēja (Jēzus) ... Griezieties pie Manis, tad jūs būsit glābti, visi zemes gali” (Jes. 45:21,22) ir nepārprotama atsauce uz čūsku mastā, uz kuru Izraēlam bija jāskatās, lai izglābtos. Taču šis krustā sistā Jēzus pestīšanas simbols ir patiesībā Pats Dievs, kas paaugstināts visiem cilvēkiem.
- “Dievs bija Kristū un salīdzināja pasauli ar Sevi” (2. Kor. 5:19) skan kā komentārs par Kunga Jēzus nāvi nevis Viņa

dabu, jo Kristus mira par visiem cilvēkiem (2. Kor. 5:15). Šajā nāvē Dievam īpaši bija jābūt Kristū.

- Augstais Priesteris grēku izpiršanas dienā slacīja asinis uz austrumu pusi žēlastības troņa virzienā. Viņam bija jāiet apkārt uz žēlastības troņa pusi un jāslacina asinis uz to pusi, no kuras viņš bija nācis. Tas radītu priekšstatu par asinīm, kas nāk no Paša Dieva klātbūtnes, it kā *Viņš* būtu upuris. Ap.d. 20:28 šķiet mācām, ka Dievs Pats ir atpircis baznīcu ar *Savām* personīgajām asinīm. Viņa izpausme Dēlā bija īpaši spēcīga.
- Ir sasaite starp ‘patiesības’ jēdzienu un krustu. Ps. 60:6 Dieva patiesība ir rakstīta karogā (masts ar pacelto vara čūsku). Jānim, pat Gara iedvesmotam, bija jāmeklē vārdi, lai pārraidītu mums to lielo patiesību un realitāti, kurai viņš bija liecinieks krusta tuvumā (Jņ. 19:35). Dievs ir visaugstākā Patiesība un krusts bija Viņa Patiesības visaugstākā deklarācija. Es pat gribētu atzīmēt hronoloģisku secību Jņ. 1:14:

“Un Vārds tapa miesa” – Viņa dzimšana

“un mājāja mūsu vidū” – Viņa dzīve

“un mēs skatījām Viņa godību ... pilnu žēlastības un patiesības” – Viņa nāve krustā. Kristus godību Jānis citviet lieto, atsaucoties uz godību, kas bija redzama krustā (Jņ. 12:38-41; 12:28; 13:32; 17:1,5,24). Tādējādi, Jānis sāk savu evaņģēliju ar paziņojumu, ka viņš redzējis Kunga nāvi. Žēlastības un patiesības pilnība ir viena no Jāņa daudzajām atsaucēm uz Mozus pieredzi, kad Dieva Vārds tika viņam nosaukts – Jahve, apžēlošanās un žēlastības Dievs (2. Moz. 34:6). Vārds tika pilnībā nosaukts, cik pilnīgi vien iespējams, krustā. Pateicoties krustam bauslību nomainīja žēlastība un patiesība, kas nāca pasaulē caur Jēzu Kristu pēc bauslības beigām (Jņ. 1:17). Viņa nedzīvajā, nomocītajā miesā žēlastība un patiesība beigu beigās nomainīja bauslību. Jānis

turpina, ka vienpiedzimušais Dēls darīja mums zināmu Dievu, kuru neviens nav redzējis (Jņ. 1:18) – vēl viena atsauce uz krustu. Doma varētu būt tāda, ka ja Mozus (pat Mozus!) trīcēja un drebēja no bailēm Dieva godības priekšā, mums arī ir attiecīgi jāatsaucas uz godību, kas bija un *ir* (ievērojiet Jāņa lietoto laika formu) pausta mums krustā.

Dievs Pats

Vairāki krustā sišanas pirmtēli Vecajā Derībā ietver lielas tumsības laiku, kad Dievs Pats ‘nāca lejā’, līdzīgi kā Dieva parādīšanās laikā Sinaja kalnā. Tur Dievs Pats personīgi nolaidās no augstumiem uz zemes. Mozus redzēja Viņa mugurpusi, bet ne seju; jo nevienam cilvēkam nav dots redzēt Dieva seju un palikt dzīvam. Viņš redzēja Eņģeļa seju un runāja ar viņu kā vīrs runā ar savu draugu. Tas, ka Mozus redzēja Dieva mugurpusi var nozīmēt vienīgi to, ka Dievs patiesi nonāca lejā zemē. Ja Viņš to darīja, iedibinot Veco Derību: vai tad vēl jo vairāk Viņš to nedarītu Sava vienpiedzimušā Dēla nāves stundā? Manuprāt, Viņš bija tur fiziski klāt, pie krusta. Derības asinis tika izlietas Viņa priekšā, Viņam klātesot, tāpat kā neskaitāmie upuri teltī par to bija pravietojuši gadsimtiem pirms tam. No tā mēs esam nopratuši mīlestību, ka Viņš (Dievs) Savu dzīvību par mums ir atdevis (1. Jņ. 3:16). Cah. 12:10 runāts tā, it kā Dievs Pats būtu bijis sadurts krustā (kā angļu, tā arī krievu variantā: “tie raudzīsies uz *Mani*, ko tie sadūruši). Tik stipra bija Dieva izpausme Kristū. Bet lai vēl padziļinātu Dieva izpausmes jēdzienu, Dievs Pats nonāca lejā, lai skatītu un liecinātu par Sava Dēla nāvi. Neizsakāmi milzīgais fiziskais attālums starp Debesīm un zemi varētu būt vienīgi, lai parādītu mums brīnumu, šo prātam neaptveramo brīnumu Dieva Paša ‘nonākšanā lejā’ Kristus krustā. Tas bija *cik tālu* lejā Viņš nonāca; fiziskais attālums norāda uz garīgo attālumu. Paskaties

augšā uz zvaigznēm zvaigžņotā naktī un pacienties aptvert šo brīnumu. Domājams, ka 1. Tim. 3:16 vārdi ir bijuši labi pazīstami pirmā gadsimta jaunpievērstajiem, iespējams, jaunpievērstais tos runāja ūdenī pirms kristīšanās. Tajos var saskatīt hronoloģisku Dieva nāves un augšāmcelšanās aprakstu:

1. “Viņš ir skatīts miesā” Kunga *krustā sišanas* brīdī, ne tikai *Viņa dzīves* laikā
2. “taisnots Garā” – augšāmcelšanās (Rom. 1:4)
3. “Parādījies eņģeļiem” – kapā (Mt. 28:2)
4. “sludināts tautām, ticēts pasaulē” – salīdz. ar Mk. 16:15,16
5. “uzņemts godībā” – kas notika uzreiz pēc novēlējuma sludināt evaņģēliju visai radībai.

Šī hronoloģiskā pieeja uzvedina uz domām, ka “Dievs (kā angļu, tā arī krievu variantā nav “Viņš”, bet “Dievs”) ir skatīts miesā” attiecas uz Tēva īpašo izpausmi *Viņa Dēla* krustā sistā cilvēka dabā šo stundu pēdējās ciešanās, nevis uz *Viņa* piedzimšanu. Šeit ciešanās *Visu*augstais Dievs *Pats* atklājās visvairāk. *Viņš, Dievs Pats*, bija cilvēku nicināts un atraidīts; *Viņa* mīlestība un pašuzpurēšanās bija tik nežēlīgi atgrūsta; *Viņu* apspļaudīja un padarīja par zobgalīgu sakāmvārdu (Ps. 69:12).

Krustā sistais Dieva Dēls bija pilnīga Dieva parādība. Kristus mīlestība parādījās *Viņa* krustā un *Gara* apgaismoti mēs varam *aptvert* kāds ir šīs mīlestības platums, garums, augstums un dziļums (Ef. 3:18,19). Bet šie panti Vēstulē efeziešiem pamatojas uz Ījaba 11:7-9: “Vai tad tu vari izprast Dieva apslēptos dziļumus vai pacelties līdz paša *Visu*varenā pilnībai? Tā ir tik augsta kā debesis – ko tu tur sasniegsi? Dziļāka nekā elle – cik tālu tur sniedzas tavas zināšanas? Tās garums ir garāks nekā zeme; tās platums platāks nekā jūra”. Šīs saistības mērķis ir parādīt, ka caur Kristus mīlestības apzināšanos mēs redzam

Visuvareno visā pilnībā, kā to nevarēja redzēt Garā neapgaismotie Vecās Derības ticēgie. Tā bija tik augsta kā Debesis, ko viņi tur varēja darīt? Taču jāatzīstas, ka praktiski mēs nevaram teikt, ka sasniedzam šo zināšanu un redzējuma pilnību. Mēs ceram uz Valtību, viena no tās priekšrocībām būs pilnība Visuvarenā redzējumā, kā tā izpaudās Viņa Dēla nāvē. Viss, kas mums *tagad* ir zināms, ir tas, ka krusts bija Dieva pilnība, tas bija “Visuvarenā pilnība”. Bet tad mēs zināsim, mēs to uzzināsim.

Dieva veids

Filipiešiem 2:6-9 apraksta Kunga Jēzus pieaugošo pazemojumu krustā (nevis Viņa dzimšanā, kā to kļūdaini uzskata trīsvienības teologi. Pievērsiet uzmanību atsaucēm uz Jes. 53). *Tur* Viņš visaugstākajā mērā bija “Dieva veidā”, bet neskatoties uz to “Viņš Sevi iztukšoja, pieņemdams kalpa veidu”. Šajā asiņainajā un apspļautajā pazemībā un kalpošanā mēs redzam pašu Dieva veidu un būtību. Manā saprašanā Fil. 2:8 saka, ka Dieva veids, Dieva Dēls un līdzināšanās Dievam nozīmē vienu un to pašu. Kungs saprata ‘līdzināšanos Dievam’ kā sava veida izteicienu, kas būtībā izsaka to, ka Viņš ir Dieva Dēls (Jņ. 5:18; 10:33; 19:7). Viņš bija Dieva veidā, Viņa Dēls būdams, un tādēļ līdzināšanos Dievam Viņš neuzskatīja par kaut ko, kas Viņam būtu sev jāpieraksta; Viņam tā vienkārši bija kā jau Dēlam. Viņš “Dieva veidā būdams, neturēja par laupījumu līdzināties Dievam” jālāsa kā Viņa augstā stāvokļa Dieva Dēla kārtā apraksts; nevis tai nozīmē, ka Viņam nekad pat prātā neienāca doma līdzināties Dievam. Viņš līdzinājās Dievam tajā ziņā, ka Viņš un Tēvs bija vienoti garīgi, un Jēzus bija Tēva vienpiedzimušais Dēls. Šī interpretācija, kas ‘līdzināties Dievam’ un ‘būt Dieva Dēlam’ saprot kā analogus izteicienus it nemaz nenozīmē to, ka ‘Jēzus ir Dievs’, kā to izprot trīsvienības piekritēji. Tur, krustā, Jēzus bija

Dieva veids, līdzīgs Dievam, būdams Viņa vienpiedzimušais Dēls. Taču krustā šis Viņa veids bija tik briesmīgi sakropļots, ka galu galā tas nelīdzinājās nevienam cilvēkam, Viņam nebija nekāda izskata, lai to ar labpatiku uzlūkotu (Jes. 52:14; 53:2). Taču tas bija Dieva veids. *Viņš* bija pārvērsts un sakropļots vairāk nekā jebkad, *Viņā* nebija skaistuma, kas pievilktu cilvēkus, šajās Viņa Dēla ciešanu stundās krustā. Toreiz Kungs Jēzus bija Dieva veidā, kaut gan Savā prātā Viņš bija pieņēmis kalpa lomu. Kungs pieņēma kalpa veidu savā prātā, neraudzīdamies uz savām, bet arī uz citu vajadzībām (Fil. 2:4,7). Tas ir Fil.2 konteksts; ka mums ir jābūt Kristus *prātā*, kas Dieva dēls būdams, pazemojās, kļūdams paklausīgs līdz nāvei, līdz nāvei krustā (1), lai arī mēs varētu kļūt līdzīgi Viņam. Viņa piemērs ir mūsu piemērs, saka Pāvils (kas neļauj uzskatīt šo fragmentu kā ‘inkarnāciju’ Kristus dzimšanas brīdī). Kungs bija runājis par cilvēka izšķirošo nepieciešamību pazemoties pirms paaugstināšanas (Lk. 14:11); un tieši par to Pāvils domā, rakstot par Kristus pazemošanos, kurai seko paaugstināšana. Viņš redzēja, ka Kungs krustā piedzīvoja to, ko Viņš bija prasījis no mums visiem. Ja tam ir jābūt mūsu piemēram, tad mēs nevaram atteikties no visa tikai tāpēc, ka mēs jūtamies atstumti un nesaprasti un mūsu brāļu nenovērtēti. *Jo tā jau ir krusta būtība, kuru mēs esam lūgti dalīt ar Kristu.*

Skolotājs kalps

Kungs *pieņēma kalpa veidu* (Fil. 2:7) sabalsojas ar to, kā Pēdējā Vakarēdienā Kungs *ņem* priekšautu un apsien to, lai kalpotu (Jņ. 13:4). Saikne starp Pēdējo Vakarēdienu un Fil. 2, kur aprakstīta Kunga nāve krustā, liek paskatīties uz Kunga apustuļu kāju mazgāšanu kā uz Viņa krusta upura koncentrētu simbolu. Pēdējā Vakarēdiena apraksts sākas ar apgalvojumu, ka Kungs “parādīja ... Savu mīlestību līdz galam” (Jņ. 13:1). Tas jau ir nepārprotams

krusta apraksts un tomēr Viņa kalpošana Saviem sekotājiem Pēdējā Vakarēdienā tādēļ arī simbolizēja Viņa kalpošanu līdz galam krustā. Tāpat kā šis Vakarēdiens bija “sataisīts” (Mt. 26:17,19), tā arī Kungs krustā “sataisīja” vietu mums Valstībā (Jņ. 14:1). Tāpat kā mācekļi, kas to vēroja, nesaprata, ko Kungs dara, viņu kājas mazgājot, tā viņi nesaprata arī krusta ceļu (Jņ. 14:1 salīdz. ar 36). Tādējādi, mēs redzam analogiju starp kāju mazgāšanu un Viņa nāvi. Bet abos gadījumos Kungs Jēzus apsolīja viņiem, ka nāks laiks, kad viņi sapratīs, ko nozīmēja Viņa apustuļu kāju mazgāšana; un tad viņi sapratīs arī krusta ceļu un sekos Viņam. Jānis apraksta, kā Kungs *noliek* drēbes, lai mazgātu kājas mācekļiem, lietojot to pašu vārdu, ko viņš bieži lieto, lai aprakstītu, kā Kristus *atdod* Savu dzīvību krustā kā brīvas gribas aktu (Jņ. 10:11,15,17,18); un kā vēlāk Viņa upurēto miesu *lika* kapa vietā (19:41,42; 20:2,13,15). Tāpat kā Kungs atdeva Savu dzīvību par mums, simbolizēdams to ar veiklu drēbju nolikšanu, tā arī mums, Jānis uzskata, pienākas atdot savu dzīvību par brāļiem (1. Jņ. 3:16). Kā Viņš darīja pēdējā vakarēdienā, tā Viņš grib, lai mēs darītu cits citam. Jānis lieto to pašu vārdu “drēbes”, aprakstot pēdējo vakarēdienu un krustā sišanu (13:4,12 salīdz. ar 19:23). Varētu atzīmēt, ka cilvēks vakariņās bez apģērba Kungam likās kā necienīgā simbols (Mt. 22:11 salīdz. ar Lk. 14:16,17). Viņš pazemoja Sevi līdz grēcinieka līmenim; Viņš sacerēja stāstu par grēcinieku, kurš neuzdrošinājās pat acis pacelt uz debesīm, lai parādītu, ko Viņš domā, runājot par cilvēku, kas pazemojas, lai taptu paaugstināts (Lk. 18:14). Un Viņš pazemojās (Fil. 2:9), Viņš pieņēma kalpa un grēcinieka veidolu kā pēdējā vakarēdienā, tā arī krustā, ko pirmais simbolizēja. Tāpat kā Jēzus nolika Savas drēbes un tad mazgāja mācekļu kājas, tikai ar divieli apjozies, tā arī krustā Viņš bija nolīcis drēbes un, iespējams, tikpat kails kalpoja mums līdz galam: nodevējiem, vienaldzīgajiem un

piesardzīgi ticīgajiem, visiem. Visa Pēdējā Vakarēdiena aprakstā ir pietiekami daudz liecību tam, ka Jēzus zināja par Jūdas nodevību (Jņ. 13:10,11,18,21,25). 1. Kor. 11:23 arī pasvītrots, ka vakariņu norisē Kungs pilnībā apzinājās, ka Jūda ir nodevējs. Tādēļ, iespējams, ir neizbēgami, ka mums iznāk cīnīties ar atstumtības, nodevības, nesapratnes un brāļu nenovērtēšanas problēmām. Jo tās visas bija būtiskas Kunga ciešanu sastāvdaļas, kurās Viņš lūdz mūs dalīties ar Viņu.

Kungs Jēzus “pazemojās” un tapa “paaugstināts” (Fil. 2:9), praksē izdzīvojot Savu iepriekšpausto mācību par to, kurš sevi pazemos un ieņems pēdējo vietu mielastā, tas taps paaugstināts (Mt. 23:11,12; Lk. 14:10,11). Kungs Jēzus Pēdējā Vakarēdienā pazemojās, neieņemdams goda vietu, kas Viņam bija un pat ne pēdējo vietu, bet pat vēl zemāk: Viņš mazgāja viņu kājas kā kalps, kuram pat nebija vietas pie mielasta galda. Un kā Jēkabs, tā arī Pēteris redzēja Kunga pazemošanos šajā vakarēdienā un Viņa sekojošo paaugstināšanu kā piemēru, kuram mums jāseko (Jēk. 4:10; 1. Pēt. 5:6). Pāvils iet vēl vienu pakāpi tālāk. Viņš runā par to, ka sevi pazemojis, lai augsti celtu *viņa bezcerīgi vājos un nepateicīgos brāļus* (2. Kor. 11:7). Viņš acīmredzot atsaucas uz Evāņģēlija vietām, kas runā par to, kā mums jāpazemojas, lai *mēs* taptu paaugstināti (Mt. 23:11,12; Lk. 14:10,11). Bet Pāvils redz *savu* paaugstināšanu, ko viņa pazemošanās darītu iespējamu, par identisku *viņu* paaugstināšanai. Viņš nesaka: ‘Es pazemojos, lai taptu paaugstināts’. Viņš runā par to, ka pats sevi pazemojis, lai *viņi* taptu augstu celti.

Viņš redzēja savu apbalvojumu, savu mūžīgo likteni tik nesaraujami saistītu ar viņu likteni. “Jo kas gan cits ir mūsu cerība, prieks un slavas vainags mūsu Kunga Jēzus priekšā Viņa

atnākšanas dienā, ja arī ne jūs?” (1. Tes. 2:19,20; Fil. 4:1). Tāpēc arī Pāvils nevarēja to ilgāk paciest, kad kādu laiku viņam nebija nekādu ziņu no tesalonīkiešiem; viņš tik ļoti gribēja dzirdēt par viņu garīgo izaugsmi (1. Tes. 3:5,6). Ja viņi nebūtu Valstībā, Pāvils to izjustu kā lielu personisku zaudējumu (1. Kor. 3:11-15), pat ja viņš pats būtu izglābts. Viņš stipri baidījās, ka tik viņa darbs ar jaunpievērstajiem nebūtu bijis veltīgs (Gal. 2:2; 4:11; Fil. 2:16). Pāvils lūkojās nākotnē, kad tiesas dienā tiks paziņots spriedums par viņu pieņemšanu; viņš iztēlojās, ka viņi ir pieņemti un patiesi sajuta, ka viņi tad būs *viņa* kronis, viņa apbalvojums. Viņu atrašanās Valstībā būs viņa balva. Filipiešu mūžīgā dzīvība būtu Pāvilam par mūžīgu iepriecinājumu (Fil. 2:16). Pāvils dzīvoja viņu gara stiprības dēļ, viņš dzīvoja, ja viņi stipri stāvēja Kungā (1. Tes. 3:8). Ja kāds no viņiem paklupa ticībā, viņš jutās tā, it kā viņš degtu viņu nosodījuma simboliskajās liesmās; viņš bija vājš ticībā, ja viņi tādi bija (2. Kor. 11:29). Tāpat arī Jānis vilka paralēles starp rūpēšanos par sevi un rūpēšanos par jaunpievērsto garīgo labklājību, it kā viņu alga būtu saistīta ar mūsējo (2. Jņ. 8 salīdz. ar Jņ. 15:16). Pēc rūbeniešu piemēra Tas Kungs mums ir devis apsolīto atdusu Valstībā šeit un tagad (Joz. 1:13 salīdz. ar Ebr. 4:3); bet tāpat kā viņi mēs tikai ieiesim atdusā, kad mēs būsīm nodrošinājuši, ka mūsu brāļi ir saņēmuši savu īpašumu (Joz. 1:15). Joz. 1:13,15 ir paradoksa piemērs: rūbenieši saņēma savu “atdusu”, bet viņi dabūs to tikai tad, kad arī viņu brāļi būs saņēmuši savējo. Šie rūbenieši patiesi simbolizēja mūs: jo šī rakstu vieta ir pamatā pārspridumiem Ebr. 4, kur *mums* ir teikts, ka *mūsu* apsolījums ieiet atdusā pastāv, bet ka mums ir jāpadara darbi, pirms mēs to sasniedzam.

“Glāb tos, kurus nevainīgus taisās nonāvēt ... Kad tu saki: ‘Redzi, mēs to nesaprotam!’ – vai tad tev nešķiet, ka Viņš, kas sirdis sver,

to novēro, un Viņš, kas uzmana tavu dvēseli (kā tev ir jāuzmana savu brāļu dvēseles), zina to un atmaksā (tiesas dienā) cilvēkam pēc viņa darba (citu labā)” (Sal. pam. 24:11,12 salīdz. ar Atkl. 22:12)? Mūsu brāļu atpirkums ir saistīts ar mūsu personīgo atpirkumu. Un tāpat arī ar Kungu; mēs nevaram atdalīt Viņa glābšanu, nedz Viņa krustu un augšāmcelšanos no mūsējās. Un tālāk, mēs nevaram atdalīt mūsu glābšanu no mūsu brāļu glābšanas. Tas viss izriet no mūsu organiskās saistības, jo mēs visi esam vienoti Kristū. Tādējādi, “Kristus” nav tikai Kunga Jēzus personīgais tituls, bet arī visu ticīgo draudzes, kas sastāda Viņa miesu, nosaukums (1. Kor. 12:12). Mīlēt Kristu tadēļ nozīmē rūpēties par viņa ļaudīm (Jņ. 21:15-17).

Ja mēs mīlam Tēvu, mums jāmīl arī to, kas no Viņa ir dzimis (1. Jņ. 5:1,2). Ja mēs mīlam Dieva bērņus, tas pierāda, ka mēs patiesi mīlam Dievu. Mēs nevaram teikt, ka mēs mīlam Tēvu un Dēlu, ja mums ir ‘vientuļnieka’ nostāja. Kains, ‘velna’ iemiesojums (Jņ. 8:44) tiek raksturots ar vārdiem, ka viņš nav sava brāļa sargs (1. Moz. 4:9). Tieši šī iemesla dēļ viņa upuris netika pieņemts; jo Dievs jau pieņēma upurus, kas nebija dzīvnieku upuri (4. Moz. 15:17-21; 18:12,13; 5. Moz. 26:1-4). Bet, iespējams, ka Kungs Jēzus komentēja šo incidentu, kad teica, ka mūsu upuris tikai tad būs pieņemams, ja mēs papriekš izlīgsim ar savu brāli (Mt. 5:24). Kaina stūrgalvīgais atbildības trūkums attiecībā uz savu brāli bija īstais grēks, kura dēļ Dievs nepieņēma viņa upuri. Viņš gribēja kalpot Dievam pēc sava prāta, neņemot vērā savu brāli, attaisnojot savu nesaprašanos ar to ... viņš gribēja būt vientuļnieks. Bet tas arī bija viņa atraidīšanas pamatā. Mūsu vienotība ar pārējo Kristus miesu nenozīmē tikai to, ka mums jājūtas vienotiem un atbildīgiem par pārējiem brāļiem, kurus mēs pazīstam tagad. Dāvids šķita sajūtam vienotību ar pārējo miesu

pāri laikiem, ne tikai viņa tuvākajā apkārtnē tobrīd. Viņš jutās tā, it kā viņš būtu ar Izraēlu pie Sarkanās jūras, ka viņu brīnumainā atbrīvošanās patiesībā attiecās arī uz *viņu*, viņa dzīves grūtajos brīžos. Arī dižajam Pāvilam bija tāda sajūta. Viņš bija pārliecināts, ka būs dzīvs Kunga atgriešanās laikā, ka tādēļ viņam nevajadzēs augšāmcelties pēc nāves (1. Kor. 15:51; 1. Tes. 4:15). Taču viņš runā par to, ka “Dievs To Kungu ir uzmodinājis, un Viņš uzmodinās arī mūs ar Savu spēku” (1. Kor. 6:14; 2. Kor. 4:14). Tur nav pretrunas; vienkārši brīžiem Pāvils tik stipri identificējās ar pārējo Kristus miesu *pagātnē*, ka viņš runāja tā, it kā viņš līdz ar viņiem tiks augšāmcelts no kapa.

Un tā mēs atgriežamies pie mūsu sākotnējās problēmas: vientuļnieku būšanas. Alkstot pēc saprašanas un novērtēšanas un pateicības, un neatrodot to, mēs ieraujamies sevī, vairojot bezcerīgo vientuļnieku pūlus mums visapkārt. Bet mūsu acu priekšā kā dzīvs piemērs – uz ceļiem nometies Dieva Dēls, ar divi roku, mazgā apustuļu kājas un neizmērojamais Tēva un Dēla mīlestības piemērs krustā: mokpilnā sevi spīdzinošā mīlestība, kas mirdzēja, neskatoties uz viscietsirdīgāko noliegumu, atzīnības trūkumu. Un tā *turpināja mirdzēt*, pat tagad tā turpina mirdzēt visu Viņam uzticīgo cilvēku sirdīs, “lai dotu Dieva godības atziņas gaismu Kristus vaigā” (2. Kor. 4:6). Bet mēs visi, atsegtām sejām, “Dieva godību redzēdami kā spogulī, topam pārvērsti Viņa paša līdzībā no spožuma uz spožumu” (2. Kor. 3:18).

Piezīmes

- (1) Ievērojiet, kā septiņiem Pestītāja pazemošanās pakāpieniem (Fil. 2:6-8) seko septiņi paaugstināšanas pakāpieni (9-11).

3.11 “JĀ, JŪS VISI ...”

Mūsu sadraudzībā pasaules mērogā ir iemājojusi tendence, ka tikai daži aktīvi iesaistās brālības darbā. Daļēji tas izskaidrojams ar to, ka mūsu vidū ir daži izcili apdāvināti brāļi un māsas, salīdzinājumā ar kuriem mūsu pūliņi šķiet nenozīmīgi un lieki. Jaunpievērstie it īpaši var justies tā, it kā tiem nebūtu ko piedāvāt salīdzinājumā ar viņiem. Daudzos misionāru darba apvidos sievietes, nabagie, tie, kas nepārvalda angļu valodu, analfabēti – visi šīm grupām piederošie nonāk situācijā, kurā viņi (kā arī citi) jūt, ka viņi nespēj neko dot draudzei. Citi jaunpievērstie nāk no baznīcām, kurās pastāv mācītāji, un domu gājiens ir tāds, ka ticīgā pienākumos ietilpst tikai baznīcas apmeklēšana, bet visa atbildība gulstas uz mācītāja vai priestera pleciem. Tiem, kas audzināti tādā garā, ir grūti pierast pie domas, ka pašam jāuzņemas atbildība par citiem. Vai arī pamatā ir vienkārši egoisms un slinkums: neuzņemies nekādu atbildību par brāļiem un māsām, atstāt visu citu ziņā, uzskatot ka citi visu nokārtos, kamēr mēs nodarbosimies tikai ar savām problēmām.

Materiali

Bībeles mācība par materiālismu nav tikai tajā, ka bagātākiem no mums jānodrošina sava bagātība Evāņģēlija izplatīšanas darbam. Raksti to *patiešām* māca: bet tur ir daudz teikts arī par to, kā nabagajiem jānodrošina.

Tāpēc, ka mēs pazīstam cilvēkus (arī brāļus), kas ir bagātāki un tendēti uz bagātības iegūšanu, ir ārkārtīgi viegli nopriest, ka šī iemesla dēļ mēs neesam bagāti, mēs neesam materiālistiski noskaņoti. “Nekrājiet sev mantas virs zemes, kur kodes un rūsa tos maitā un kur zagļi rok un zog” (Mt. 6:19) tika teikts, uzrunājot

lielu jūdu zemnieku pūli. Kungs to neattiecināja tikai uz tiem dažiem bagātajiem, kas varēja būt nonākuši tai vietā. Viņš uzrunāja visus. Viņš zināja, ka viņi dzīvo būdās ar māla sienām, kurām zagļi viegli varēja piekļūt. Tā mazā lētā aprobe, gredzentiņš paslēpts zem gultas matrača kā Ahanam, tā iemīļotā tunika ... tās mazās nabago bagātības, pēc kurām tie tiecās, kuras *viņiem* šķita nenovērtējamas bagātības. Tieši uz to jau Kungs mērķēja; ka *katram no mums*, no ubaga līdz princim piemīt šī 'krāšanas' nosliece. Viņš ir gandrīz nežēlīgs Savās prasībās. Viņš brīdina līdzīgu pirmā gadsimta pūli bada gadu apsēstajā Palestīnā neraizēties mūžīgi par to, kur raut nākošo maltīti; un tad tajā pat kontekstā pavēl *viņiem* pārdot visu, kas tiem pieder (Lk. 12:29-33). Viņš jau nerunāja tikai uz bagātajiem. Viņš uzrunāja izmisīgi nabagos, lai tie atstātu to mazumiņu, kas viņiem bija, lai tiektos pēc Valstības. Iespējams, Viņš nedomāja, ka Viņa vārdi tiks uztverti burtiski (piem., lai nocirstu grēcīgo roku vai kāju); bet Viņa domu gājums noteikti bija: 'Atsakies, savā prātā, no visa, kas tev pieder, labāk rūpējies par citu vajadzībām un ienākšanu Manā Valstībā'. Nav brīnums, ka šie pūļi pagriezta Viņam muguru un drīz jau brēca pēc Viņa asinīm.

Mozus bauslība vērsas pret domu, ka tikai bagātie var būt devīgi. Attīrīšanās pēc dzemdībām un pēc lepras atļāva nabagajiem zemākas vērtības upura pienešanu – lai pasvītrotu, ka *neviens* nav atbrīvots no došanas Dievam, neskatoties uz to, cik nabags viņš ir. Ievērojiet, kas ir uzsvērts: "ikvienam ar savu dāvanu rokā, *pēc tās svētības* ... un mācekļi (šo principu motivēti) apņēmas, *kurš spēja*, sūtīt pabalstu brāļiem [var iedomāties brāļus ceļā uz Jeruzālemi ar kādu Stirnas sūtītu maltīti, dažiem naudas gabaliem no Tita ...] ... lai *ikviens*, cik bijis iespējams atlicināt, tur gatavībā" (5. Moz. 16:17; 3. Moz. 14:30,31; Ap.d. 11:29; 1. Kor.

16:2). Kungs mācīja dot, kas iekšā, par mīlestības dāvanu (Lk. 11:41); kamēr mums ir laiks, darīt labu visiem (Gal. 6:10). Visi šie panti māca devības *garu*; un pat māsa, kurai burtiski *nav* naudas var būt devīga garā. Galvenā doma ir izteikta 2. Kor. 8:12: “Jo, kur ir *laba grība* (tas ir galvenais), tā ir apsveicama ar to, cik tā spēj, vairāk nevar sagaidīt”. No *ikviena vīra, kura sirds to skubina*, bija jāpieņem dāvana Dieva svētnīcas (salīdz. ar eklēsiju) celšanai (2. Moz. 25:2 – Pāvils noteikti atsaucas uz šo vietu). Nebija teikts: ‘kura sirds to skubina un kurš ir spējīgs dot, lūdzu dariet to’. Jo vairumam no mums ir vismaz *kaut kas* īpašumā, tad nu dosim no tā, ar ko Dievs mūs ir svētījis. “Ikviens lai dara, kā tas savā sirdī apņēmis, ne smagu sirdi vai piespiests; jo prēcīgu devēju Dievs mīl”. Un tā, piem., kad mūs apciemo brāļi, neskaitīsim savā prātā, cik mums izmaksā viņu uzņemšana; ziedosim savu cienasta daļu mūsu sapulcēm *pēc mūsu iespējām*; pārvarēsīm mūsu dabiskās rūpes par izmaksām ar *devīgu garu*. “Esiet viesmīlīgi cits pret citu bez kurnēšanas” (1. Pēt. 4:9).

Garīgi

To teicis, Pēteris turpina: “Kādu katrs dāvanu saņēmis, ar to kalpojiet cits citam kā labi dažāda veida Dieva žēlastības namturi” (4:10). “Ikvienam ir dota Gara izpausme, lai nestu svētību” citiem (1. Kor. 12:7 salīdz. ar 1. Kor. 7:7,17). Mums *katram* ir savi talanti: un, diemžēl, atraidītos raksturo tas, ka viņi nav likuši lietāt savus talantus (Mt. 25:15). Katram pirmās baznīcas loceklim bija dota kāda gara dāvana, bet tikai dažiem bija brīnumdara spējas. Visi, kas ir kristīti Kristū, ir Kristus miesas locekļi, un, pēc dabas likumiem, miesa ir atkarīga no *katra* locekļa devuma. Tādēļ tīša atdalīšanās no pārējās miesas ir aplama; izveidojot ekskluzīvu kristadelfiešu ‘brālību’, nesniedzot savu daļu mūsu eklēsijai, ‘vēsi

uzņemot' dažus brāļus ... mēs ne tikai ierobežojam paši savu garīgo izaugsmi, bet arī visas miesas izaugsmi.

Katrai daļai savs darbs

“Viņā visa miesa, kopā saturēta un visādām palīgsaitēm vienota, pastāvīgi aug pēc tām spējām, kas katrai viņas daļai dotas, kļūdama arvien pilnīgāka mīlestībā” (Ef. 4:16). Kontekstā Pāvils demonstrē nepieciešamību pēc ebreju un neebreju sadarbības eklēsiņā; viņi nevarēja dzīvot paralēlas dzīves eklēsiņā, kaut arī sākotnēji, šķiet, bija pagaidu piekāpšanās viņu cilvēcīgajām īpašībām. Tikko kristītajiem Veco Derību nepārzinošajiem neebrejiem bija ko dot no savas puses Bībeles mācības piesātinātajiem ebreju ticīgajiem; kā arī otrādi, bez šaubām. “Neviens lai nemeklē savu paša, bet citu labumu!” (1. Kor. 10:24) – lai cik maz, pēc mūsu domām, tas arī nebūtu. Praksē tas nozīmē, ka mums ir jābūt ieinteresētiem, *patiesi* ieinteresētiem mūsu brāļu garīgajā izaugsmē. Tas nenozīmē, ka mums ar ziņkāri jāvēro citu vājības. Kad mēs redzam brāli, piem., runājam ar lepības pieskaņu; māsu, kurai patīk tenkot ... *no visas sirds aizlūdziet* par tiem. Ja nepieciešams izveidojiet sarakstu lūgšanām, uz papīra vai domās. “Aizlūdziet cits par citu” (Jēk. 5:16) – katrs no mums. Uzdod sev jautājumu, cik minūtes dienā tu pavadi lūgšanās. Ar to es negribu teikt, ka minūšu skaits dienā atspoguļo garīgumu; bet padomājiet par to. Līdz ar lūgšanām, parunāsim ar brāļiem par garīgajām lietām, pārvarot mūsu dabisko atturību runāt par ko tādu. Visiem Jaunajā Derībā ir jāmaca citi cilvēki un savi kaimiņi ar vārdiem: “Atzīsti To Kungu” (Ebr. 8:11).

Bībelē pastāvīgi atkārtojas vecājo tēma. Katrā eklēsiņā neizbēgami ir vecāji, t.i., tie, kas izpelņējušies cieņu kā vecāji,

nevis tie, kas uzdodas par tādiem, vai pat ir ievēlēti vadošajā amatā. Un tomēr mēs redzam, ka liela uzmanība ir pievērsta tam, ka katram kristītam ticīgajam ir ievērojama loma citu ticīgo garīgajā izaugsme, kuru *nevar* aizstāt neviena vecaja vārdi, darbi vai piemērs, lai cik garā stipri tie būtu. Mēs jau iepriekš komentējām, ka mēs visi arī esam priesteri; un nevaram šo lomu pāradresēt tikai dažiem brāļiem. Pāvils cenšas pārliecināt, ka tāpat kā viņš un Apollis bija iesvētīti par Evanģēlija mācītājiem, Dievs principā ir devis šo svētību “ikvienam” (1. Kor. 3:5).

Krusta iedvesma

Ja mums ir jādzīvo dzīve, kas veltīta citiem, mums ir vajadzīga daudz spēcīgāka motivācija par vienkārši dzelžainu gribasspēku. Pastāvīga atmiņa par krustu, neskatoties uz visrafinētāko noliegšanu un atzinības trūkumu, var būt tā vienīgā motivācija, kas atkal un atkal, nešaubīgi atdzīvinās mūsu atslābstošo gribasspēku. Pāvils zīmē spēcīgu Kunga arvien pieaugošo pazemināšanos, kalpojot citiem, kuras kulminācija bija nāve krustā, un ar šo domu viņš mums iesaka neraudzīties katrs uz savām, bet arī uz citu vajadzībām. “Savā starpā turiet tādu prātu, kāds ir arī Kristū Jēzū” (Fil. 2:4). Mozus bauslība katram cilvēkam dot dāvanu pēc tās svētības, ko Tas Kungs tam devis (5. Moz. 16:17) ne par velti sasauca ar pavēli ēst Pashā jēru pēc katra nama rocības, “pēc tā ko viens var apēst”; un arī mannu ēst, cik var apēst (2. Moz. 12:4; 16:16). Saskaņā ar mūsu izmisīgo vajadzību mēs baudām Kristu; un par atbildi, pēc mums dotās svētības mēs dodam citiem, atbildot uz Viņa žēlastības dāvanu.

Vienreizēja vienotība

Pareiza Bībeles mācības par vienu miesu sapratne, kā arī regulāri piekopta prakse no visas sirds rūpēties par brālības garīgo un

materiālo labklājību, izveidos mūs par pilnīgi neatkārtojamu vienību. Mēs būsīm liecinieki tam, kā pati sadraudzība, Kristus piemēra un gara caustrāvota, aug augumā. Tieši šī vienotība ir tā, kas raksturo kristadelfiešus. Nevienā citā baznīcā nav šīs nesaraļamās vienotības sajūtas. Dažreiz, ierodoties pie agrāk nesastaptiem brāļiem es kaut kā nojaušu: ‘Tie ir viņi!’ pat no tālienes. Un citiem arī ir bijusi tāda sajūta. Šī gandrīz mistiskā vienotības sajūta Ef. 4:3 ir aprakstīta kā “Gara vienība”, kaut gan Pāvils parāda, ka šīs vienības sajūta un uzturēšana ir atkarīga no mūsu pacietības vienam ar otru un “vienas ticības” uzturēšanas (t.i., vienojošās ticības, kas rada vienu miesu). Šī vienotība ir potenciāli pietiekami spēcīga, lai pārveidotu pasauli. Lai visi ir viens, “lai pasaule ticētu”, “lai pasaule atzītu” teikts Jņ. 17:21,23). Taču, pēc Jāņa domām, “lai pasaule atzītu” bija nepieciešama Kunga nāve (Jņ. 14:31), kā arī mīlestība viņa mācekļu starpā (Jņ. 13:35). Kunga nāve iedvestu šo mīlestību Viņa tautas starpā, un tās rezultātā uzplaukusi vienotība tiks pasaulei atzīt Tēva un Dēla mīlestību. Uz to visu Pāvils atsaucas, sakot, ka šīs jaunās vienotības starp ebreju un neebreju dēļ visiem cilvēkiem, valdniekiem un šīs pasaules spēkiem “Dieva daudzveidīgā gudrība kļūtu zināma” (Ef. 3:9-11). Pāvils saka, ka Gara brīnumainās dāvanas tika dotas, lai savestu ebreju un neebreju ticīgos kopā, lai apvienotu svētos pilnīgā cilvēkā, vienotā miesā. Un kad eklēsijā ebreju un neebreju atšķirības tika atrisinātas pirmā gadsimta beigās, Gara dāvanas tika atņemtas.

Šī neatkārtojamā vienība bija krusta radīta. Savienošanās, brālība bija savienošanās ar Kristus miesu un asinīm (1. Kor. 10:16). Patiesi, “saudraudzība” ir bieži sastopams vārds Jaunajā Derībā (piem., 2. Kor. 13:14; Ef. 4:3). Tā kā tāds bija Dieva nodoms, mēs visi esam, no Viņa redzes viedokļa, vienoti sadraudzībā,

tādēļ mums jācenšas turēties vienā prātā (Fil. 2:1,2). Sienas, kas dabiski slējās starp cilvēkiem, sabruka, pat starp tik pretstatītiem kā ebreji un neebreji (Ef. 2:14). Gans atdeva savu dzīvību ganāmpulka apvienošanās vārdā, lai tas taptu vienā veselā, vienā ganāmpulkā (Jņ. 10:15,16). Kristus asinīs abi tika “pārradīti par vienu jaunu cilvēku” (Ef. 2:15). Gatavojoties nāvei, Kristus domas aizņēma vienotības tēma (Jņ. 17). To redzam, lasot Jņ. 17:20: “Un viņu labā es pats svētījos nāvē ... lai visi ir viens” (Jņ. 17:19,21). Dieva godība būs šīs vienības avots (Jņ. 17:22); un Dieva Vārds un godība tika darīti zināmi vispārākajā pakāpē krustā (Jņ. 12:28; 17:26). Apžēlošana, žēlastība, grēku nosodīšana, Dieva žēlsirdība un bargums (2. Moz. 34:5-7) ... visas šīs lietas, kā tas tika parādīts krustā, apvieno cilvēkus. Tādējādi, praktiskajā dzīvē kā pārāk barga, tā arī pārāk vaļīga attieksme pret mācību un praksi, nebalansēta Dieva godības izpratne nekad nenesīs vienotību. Visa Izraēlas draudze (eklēsija) bija sapulcējusies pie šausmīgās klints, kas “bija Kristus”, krustā sistais (4. Moz. 20:8 salīdz. ar 21:16; 1. Kor. 10:4). Masts, kurā bija paaugstināta vara čūska, pulcēs kopā atsevišķus Dieva tautas dēlus un tāpat kā čūsku sakostais Izraēls pulcējās ap šo zīmi, tā arī krustā sistais paaugstinātais Kristus pulcēs kopā visus Viņa ļaudis (Jņ. 12:32 salīdz. ar 3:14). Taču Kristus krusts asociējas arī ar visu Dieva ienaidnieku apvienošanu (Ap. d. 4:26). Pat Herods un Pilāts sadraudzējās tajā laikā (Lk. 23:12). Krusts sadala cilvēkus divās vienotās nometnēs; tie apvienojas vai nu Kunga pusē, vai arī pret Viņu. Krusts bija pasaules tiesas stunda (Jņ. 12:31). Līdzīgi arī tiesas dienā būs pulcēšanās kopā vai nu pret Kungu (Atkl. 16:16; 19:19), uz nosodīšanu (Jņ. 15:6); vai arī Viņa pestīšanas šķūnī (Mat. 13:30). Un līdzīgi tam arī maizes laušana, kā tiesas priekšvēstnesis, ir kopā pulcēšanās vai nu par nosodījumu, vai pestīšanu (1. Kor. 11). Tādēļ Evangēlija

sludināšana ir Dieva ļaužu pulcēšanās kopā ap Kristu (1. Moz. 49:10, Mt. 12:30) (1). Tagad mēs pulcējamies kopā, taču galīgā pulcēšanās būs tiesas dienā; tādēļ mūsu atsauksšanās uz Evāņģēlija aicinājumu tagad ir tiesas dienas pulcēšanās priekšnojauta (Mt. 3:12 salīdz. ar 13:30).

Svarīgākā iecere

Šī vienotība atpirkto starpā, kas kļuva iespējama pateicoties krustam, bija Dieva sākotnējā iecere; Viņa gribas noslēpums, Viņa labais nodoms, “kuru Tas, laikiem piepildoties, bija apņēmis novest līdz galam, visu apvienojot zem vienas galvas – Kristus” (Ef. 1:10). Tātad atpirkto vienotība nav vis nejausa sagādīšanās mūsu glābšanās rezultātā Jēzū Kristū; tas bija Dieva būtiskākais nodoms un mērķis no pasaules radīšanas un atklājās mums tikai caur vienību, kas sasniegta krustā (Ef. 3:9,10). Tam bija jānotiek pēc “Viņa mūžīgā nodoma” (Ef. 3:11). Ir vērts domās pakavēties pie šīm Vēstules efeziešiem rindām, jo ir ļoti viegli atstāt bez ievērtības to lielo uzsvaru, kas ir likts uz to, ka neizprotamā /noslēpumainā ticīgo vienotība, *visiem kopā* godinot Viņa Vārdu bija pamatos un mūžīgi Dieva galvenais nodoms. Un tā Pāvils apbrīnoja to, ka *viņš* bija izraudzīts tam, lai skaidri atklātu šo Dieva skaistāko un būtiskāko noslēpumu visiem cilvēkiem; jo Vecajā Derībā par to it nekas nav teikts, neko nav teicis (vismaz tieši) arī Kungs Jēzus. Un arī mēs varam tikai apbrīnot to, ka mums ir jābūt tam dzīviem lieciniekiem.

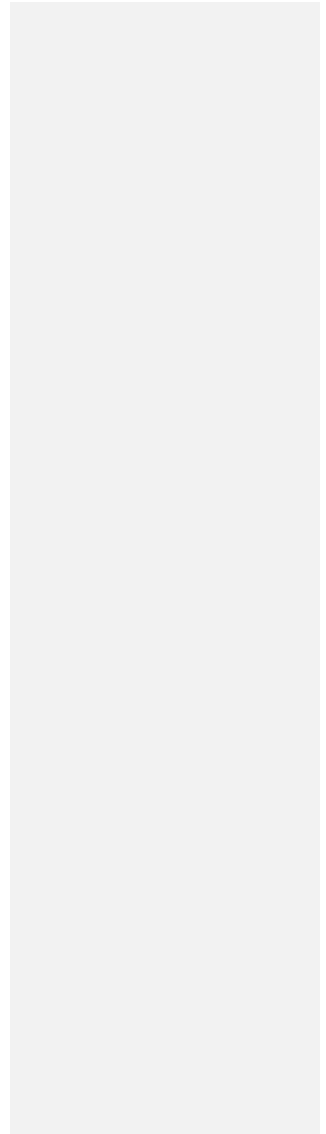
Piezīme

(1) “Kur divi vai trīs ir sapulcējušies Manā Vārdā, tur Es esmu viņu vidū” (Mt. 18:20) nevar nozīmēt, ka Kristus klatbūtne ir iespējama tikai, ja divi vai trīs fiziski sanāk kopā, ka Viņš nemājo individuā. Es teiktu, ka šī teiciena nozīme ir: ja divi vai

trīs pulcējas kopā Viņa Vārdā, tas ir tāpēc, ka Viņš ir viņu vidū; proti, ka vienotība, pulcēšanās ir iespējama tikai ap Kristus personu un klātbūtni.

“Viss, kas nav atdots, ir zaudēts” - Indiešu paruna

3. 12 KRISTADELFIEŠI NEIEROBEŽOTI

Viens man ļoti mīļš brālis bieži lieto paša darināto izteicienu “Dievišķā ekoloģija”. Doma ir tāda, ka visi Dieva nodoma aspekti darbojas kopā lietas labā, pat ja mums šķiet, ka kaut kas nav kārtībā vai nav īsti labi saskaņots no Dieva puses. Ja mēs pārlietu uzmanību veltam kādam vienam Dieva nodoma vai rīcības ar cilvēkiem aspektam, mums var rasties nesabalansēts uzskats. Dievs var likties, piem., pārāk maigs, vai pārāk skarbs. Mums būtu jāredz Viņa nodoma dažādās daļas plašākā perspektīvā un to, kā tās visas darbojas kopā, lai sasniegtu Viņa ieceres pilnīgu īstenošanos mūsos. Tāpēc ka mēs esam pārāk ierobežoti, lai saprastu visu sarežģīto sistēmu, daži Viņa rīcības aspekti mums šķiet nesabalansēti, kaut gan galu galā tā tas nemaz nav. To visu es saku tāpēc, ka es gribu pievērsties tikai vienam aspektam Dieva attiecībās ar mums: tam, ka kalpošanā Viņam Viņš mums dod neierobežotu brīvību. Mums tas ir jāsaprot iepriekšnolemtības kontekstā; Dieva suverenā griba darbojas, lai sasniegtu iecerēto mērķi bez cilvēku palīdzības. Es domāju, ka mēs pamazām nākam pie atziņas, ka daudzas lietas, kuras mēs darām, šķietami, lai īstenotu Dieva nodomus, piem., sludināšana un lūgšanas, ir pirmām kārtām nepieciešamas mums pašiem, un tām absolūti nav būtiskas lomas Dieva ieceru īstenošanā.

Totāla brīvība

Kad tas ir pateikts, atļaušos izvirzīt sekojošo tēzi: Dievs var visu, Viņš ir visvarens. Bet Viņš izvēlas ierobežot savu visvarenību, lai dotu cilvēkam izvēles brīvību. Tādējādi, Viņa ieceres īstenošanās ir atkarīga no tā, cik paklausīgi Viņam mēs esam. Dievs, bez šaubām, var rīkoties nerēķinoties ar mums; Viņam ir suverēnas tiesības un spēja rīkoties pēc Savas patikas un sasniegt Savus mērķus tā, kā Viņam tas labpatīk. Taču liekas, ka Dievs Pats

izvēlas ierobežot savas rīcības spējas. Mums ir dota neierobežota brīvība, un Dievs strādā ar mums individuāli, sadarbojoties ar mums tādā mērā, kādā mēs to Viņam atļaujam. Mums ir patiesa izvēle ne tikai jautājumā, vai vispār kalpot Dievam, bet arī *kā*, kādā līmenī un kādā mērā kalpot Viņam glābšanā, kura mums dāvāta Kristū. Šajā pasaulē nav brīvības; cilvēki ir grēka kalpi, kuru dzinulis ir pašu lepnība un meli. Kristū mēs esam saņēmuši žēlastības dāvanu (Rom. 5:15-18); “Kur Tā Kunga Gars, tur ir brīvība” (2. Kor. 3:17). Mūsu brīvība ir tik liela, ka mums ir uzmanīgi ar to jāapietas, lai neapvainotu citus (1. Kor. 8:8 – piem., kā mēs tērējam naudu, kā mēs ‘atpūšamies’ ...). Šī brīvība, par kuru JD tā gavilē (Lk. 4:18; 1. Kor. 10:29; Gal.2:4; 5:13; Jēk. 1:25; 2:12; 1. Pēt.2:16), pilnībā atklāsies Valstības brīvībā, kur visa radība “iegūs Dieva bērnu apskaidrību un svabadību” (Rom. 8:21). Kā būs tad, tā arī tagad: mēs nebūsim brīvi darīt visu, kas mums patīk morālajā plāksnē, bet tikai Dieva Derības kontekstā; mēs esam brīvi, pilnīgi brīvi mūsu kalpošanā Viņam. Dievs negrib redzēt mūs kā robotus, kas kalpo savam radītājam; Viņš uzskata mūs par Saviem partneriem, Saviem bērniem, Saviem draugiem, pat par labprātīgu Sava Dēla līgavu (1). Taču kā Šaha Lielmeisters viņš iestrādā mūsu ierobežojumus Savā kopējā spēles plānā. Piemēram, Dievs izmanto mūsu vājības un morālas dabas parkāpumus Sava mērķa īstenošanas labā. Tā, precoties ārpus Ticības, vīrietis var dažkārt vest sievieti pie Ticības (tas gan viņu neattaisno). Dievs nekad nezaudē; cilvēks neko nevar izdarīt pret patiesību, tikai par patiesību (2. Kor. 13:8). Dieva vārds nekad neatgriežas pie Viņa tukšā, kaut kādā veidā pazudušās avis vienmēr atrodas. Tas nav teikts tikai lai pasvītrotu Tēvam un Dēlam dabīgi piemītošo optimismu (kaut gan tas pats par sevi var patiesi iedvesmot); šie apgalvojumi atspoguļo tikai to, ka Dieva rīcības sfērā viss strādā Viņa godības slavināšanai.

Galu galā mēs tapsim tiesāti pēc mūsu darbiem, ne jau tāpēc ka tie mūs taisnotu, bet tāpēc ka mūsu nākamais apbalvojums ir atkarīgs no tā, kā mēs izmantojām savu brīvību dzīves laikā. Pestīšana pati par sevi nenāk no darbiem (Rom. 11:6; Gal. 2:16; Tit. 3:5); patiesi, pestīšanas dāvana no Dieva žēlastības tiek pretstatīta grēka *algai* (Rom. 4:4; 6:23). Taču tiesas dienā priesteris saņems *algu* par savu darbu (Jņ. 4:36), strādnieki saņem *algu* par savu darbu vīnadārzā (Mt. 20:8; 1. Kor. 3:8). Ir *atalgojums* arī tiem, kas paceļas augstākajā līmenī, izrādot mīlestību pret tiem, kas ir pilnīgi neatsaucīgi (Mt. 5:46), vai sludina situācijās, kas ir pretējas viņu dabiskajām tieksmēm (1. Kor. 9:18). *Pestīšana* pati par sevi netiek dota pēc bauslības darbiem; taču mūsu mūžīgās dzīves būtība Valstībā atspoguļos to, kā mēs izmantojām brīvības dāvinājumu šajā dzīvē. Tikai tādā nozīmē mēs tiksīm tiesāti pēc darbiem.

Dieva ierobežošana

Visuvarēnais ļauj mūsu garīguma līmenim ierobežot Savu visuvarētību. Ņemsim sekojošu piemēru: atraitnei bija pavēlēts aizņemties no kaimiņiem traukus, kuri brīnumainā kārtā tiks piepildīti ar eļļu. Brīnuma apjomu ierobežoja to trauku izmēri un skaits, kurus viņa ticībā aizņēmās. Vai arī Ņemsim 2. Ķēn. 8:10: “Tu tiešām dzīvosi, – bet Tas Kungs man ir rādījis, ka viņš tiešām nomirs”. Ben-Hadads *varēja* atveseļoties, tas bija iespējams, bet Dievs zināja, ka viņš neizpildīs zināmus priekšnoteikumus, un tādēļ viņš nomirs. Saskaņā ar Ebr. 11:12, Dieva apsolījumi Ābrahāmam piepildījās pateicoties viņa ticībai; Dievs dažā ziņā atļāva Ābrahāma ticībai Sevi potenciāli ierobežot. Vai Ņemsim piedošanu. Dievs vēlas pilnībā piedot grēkus nožēlojušam grēciniekam. Viņš varētu piedot visiem cilvēkiem, tas ir Viņa

varā. Bet Viņš to nedara. Viņš ļauj mūsu grēku nožēlas dziļumam ierobežot Viņa varu. “Varbūt viņi uzklaušīs tos un atgriezīsies ikviens no sava jaunā ceļa. Tad varbūt arī Man kļūtu žēl Mana nodoma tiem sūfīt nelaimi viņu ļauno darbu dēļ” (Jer. 26:3). Līdzīgi “Tāpēc nožēlojiet savus grēkus un atgriezieties, lai jūsu grēki tiek izdeldēti ... tāpēc atgriezies no šī ļaunuma un lūdz To Kungu, vai šī tavas sirds iedoma tev nevarētu tikt piedota” (Ap.d. 3:19; 8:22). Dieva spēju piedot nosaka mūsu nožēla (“vai ... varētu”). Tas liek Pēterim mudināt cilvēkus nožēlot savus grēkus. Tā Kunga spēks varēja dziedināt farizejus – taču viņi neizmantoja to, kas bija potenciāli pieejams (Lk. 5:17). Līdzīgi, apstākļus, kuros Dieva mīlestība un piedošana varēja darboties, uzsvēra arī Kristus: “Un, kad jūs stāvat, Dievu lūgdami, tad piedodiet, ja jums kas ir pret kādu, lai arī jūsu Tēvs, kas debesīs, jums piedod jūsu pārkāpumus, bet, ja jūs nepiedodat, tad arī jūsu Tēvs debesīs jūsu pārkāpumus nepiedos. (Mk. 11:25,26). Dieva vēlme mums piedot atspoguļojas Viņa vēlmē redzēt mūs piedodam citiem. Šī Viņa vēlēšanās darīt visu, lai žēlastība mūs aptvertu, ir kaut kas neparasti skaists un brīnumains.

Jau domā par to, ka mēs paši ierobežojam tās attiecināšanu uz sevi, būtu jārosina mūsos neatliekama vēlēšanās piedot citiem, lai nerādītu šo iemeslu. Ja mēs varam pieņemt, ka Dievs liek ierobežojumus Savai varai (visvarenībai), tad vieglāk ir arī iedomāties, ka ir tādi apstākļi, kad Viņš ierobežo arī Savu viszinību. Tā, Dievs, kas pēc Savas dabas nevar aizmirst un kuram laiks neko nenozīmē, var tāpēc spēt neatcerēties mūsu grēkus (Jes. 65:16; Jer. 31:34). Tas arī izskaidro, kāpēc dažreiz Dievu apraksta kā pēkšņi uzzinām kaut ko un steidzamiem iejaukties, vai arī jūtam sāpes kāda pēkšņas atkāpšanās dēļ. Šīs lietas ir grūti izprotamas, ņemot vērā to, ka Dievam viss ir zināms

no pašiem sākumiem. Šeit varētu būt vai nu Dieva apraksts no cilvēka redzes viedokļa, vai arī Dieva ierobežojumi paša visvarenībai, kuri neļauj Viņam paredzēt visas mūsu iespējamās nākotnes.

Lūgšanas ierobežojumi

Mūsu ticība lūgšanai savā ziņā ierobežo Dieva spējas. Jūdu ēšanas noteikumi izbeidzās ar Dieva vārdu (proti, Kristus Evāņģēliju) un kristieša lūgšanu pirms ēšanas: personiska lūgšana bija svarīga ēdiena svētīšanas sastāvdaļa (1. Tim. 4:5). Atraitne ticēja, ka viņas eļļas mazumiņš pārvērtīsies lielā daudzumā; taču šis daudzums nebija atkarīgs no Dieva, bet gan no to trauku skaita, kurus viņa bija aizņēmusies ticībā (2. Ķēn. 4:3). Mēs bieži grēkojam, ierobežojot Dievu ar mūsu attieksmi pret lūgšanu. Pārāk bieži mēs līdzināties vīram, kurš ticēja un tomēr šaubījās: “Ja Tu ko spēj, tad palīdzi mums, apžēlojies par mums, bet Jēzus uz to sacīja: ‘Tu saki: ja spēj! Kaut tu varētu ticēt! Tas visu spēj, kas tic’”(Mk. 9:22,23). Vīrs domāja, ka Kristus spēja palīdzēt ir ierobežota: ‘Ja Tu ko spēj, tad, lūdzu, palīdzi’. Kungs Jēzus apgriezta to otrādi: ‘Ja tu tici, viss ir iespējams’ – citiem vārdiem, Dievs var visu, bet mūsu ticība, nevis Viņam piemītošā iekšējā nespēja, ierobežo Viņa spēju tieši atsaukties uz kādu noteiktu nepieciešamību. To vīrs nebija iedomājies. Dievu viņš bija iedomājies kā kādreiz spējīgu nedaudz palīdzēt; Kristus apgriezta vīra vārdus otrādi, lai parādītu, ka Dieva spējas ir bezgalīgas, tās ierobežo tikai mūsu ticība (2). Ir arī citi piemēri, kur saņēmeja ticība ir tā, kas liekas ierobežojam Dieva dziedināšanas spēju dabu un daudzumu (Mt. 8:13 “lai ...kā”; 9:29 “lai ... pēc jūsu ticības”; 12:22 “tā ka”). Kungs Jēzus turpināja, komentēdams zēna izdziedināšanu: “Šī suga citādi nevar iziet kā vien ar Dieva lūgšanu un gavēšanu” (Mk. 9:29). Tikai dedzīga lūgšana var

izraisīt šādu Dieva atbildi; Viņš nerīkojas emociju vadīts, vienīgi tāpēc, ka Viņam kāda ir žēl. Jāatzīmē, ka sākotnēji zēns neatlaba, tāpēc ka mācekļiem pietrūka ticības. No tā mums būs mācīties, ka Dieva iejaukšanās citu labā ir daļēji atkarīga no cita cilvēka lūgšanām. Kāda gan vēl spēcīgāka motivācija būtu nepieciešama, lai dedzīgi aizlūgtu par citiem?

Jo vairāk mēs aizdomājamies par šīm lietām, jo vairāk apbrīnojam, cik sarežģīta ir Dieva darbība mūsu dzīvē. Caharija bija pareģojis Jeruzalemes atjaunošanas kontekstā, ka tā varētu būt pilsēta bez mūriem Dieva aizsardzībā (2:4-6). Taču Izraēlam pietrūka ticības, un tādēļ Dievs nolaidās līdz viņu zemākam līmenim un atļāva viņiem celt mūrus, kā arī palīdzēja viņiem tajā. Šī mūra celšana parādīja Nehemijas lielo dedzību un ticību; taču faktiski šis darbs bija jādara Izraēla ticības trūkuma dēļ, kas ierobežoja Dievu, neskatoties uz to, ka pats Nehemija bija stiprs ticībā. Patiesi, visa Izraēla apgrēcība bija "ieguvums pasaulei" (Rom. 11:12). Nekas neiet zudumā un neizgaist. Jo mēs nekā nespējam pret patiesību (2. Kor. 13:8). Pārdomājiet savas dzīves notikumus un atcerieties tās neskaitāmās neveiksmes, kurās, it sevišķi skatoties caur laika prizmu, Dieva "neredzamais" pirksts top redzams.

Ja Jūda būtu palicis zemē un nebūtu aizbēdzis uz Ēģipti, Dievs būtu nožēlojis tiem apsolīto nelaimi un uzreiz būtu cēlis viņu zemi un atjaunojis Jeruzalemi (Jer. 42:10 salīdz. ar Cah. 6:15); nekādas atjaunošanas no Bābeles nebūtu bijis vispār. Bet Izraēls to nedarīja. Taču visi atjaunošanas darbi galu galā nesa Dievam slavu, pateicoties tādu vīru kā Ezra un Nehemija ticībai un garīgumam. Lūk atkal, 'dievišķā ekoloģija'. Jo ciešāk ielūkojies, jo vairāk redzi nosacījuma pareģojumus un Dieva vārdus. "Mans nams taps nosaukts lūgšanas nams" pieredzēja iespējamās

izpildīšanās ierobežojumu ar to, ka ebreji to bija pārvērtuši tirgošanās vietā (Mk. 11:17). Pareģojums, ka Nebukadnēcaram septiņi gadi būs jācieš pazemojums *būtu* varējis tikt atsaukts viņa nožēlas gadījumā (Dan. 4:16 salīdz. ar 27-29). “Tu izdzīsi kānaāniešus, kaut arī viņiem ir dzelzs rati un kaut arī viņi ir stipri” (Joz. 17:18) bija faktiski teikts ar nosacījumu, ka viņi pieliks pūliņus un darīs to ticībā, kaut gan apgalvojuma pozitīvais skanējums par to neliecina. Daniēls saprata, ka pēc 70 gadiem Jeruzaleme ir jāatjauno; taču viņš dedzīgi aizlūdza par piedošanu viņiem, *lai* tas varētu notikt (Dan. 9:2 salīdz. ar 19).

Sludināšanas spēks

Ne tikai mūsu pašu, bet arī citu pestīšana var tikt ierobežota mūsu brīvas gribas dēļ. Ja citu pestīšana nav atkarīga no mūsu sludināšanas, tad pats sludināšanas jēdziens zaudē jēgu. Klasiskais pants ir Rom. 10:14: “Bet kā lai dzird, kad nav, kas sludina?” Nav iespējams dzirdēt, ja nav, kas sludina. Dievs, bez šaubām, varētu iedvest cilvēkiem šo sludinājumu kādā citā veidā. Bet parasti Viņš izvēlas cilvēku-sludinātāju. Sludinātājiem līdzībā par mielastu saka: “Spied visus nākt iekšā, lai mans nams būtu pilns” (Lk. 14:23). Dieva Valsfības nams ir pilns pateicoties dedzīgai sludināšanai. Pāvils *tā* runāja, “ka liels pulks jūdu un grieķu kļuva ticīgi” (Ap.d. 14:1). Viņš sludināja un *tā* korintieši kļuva ticīgi (1. Kor. 15:11). Viņš aicināja galatiešus pievērsties Evanģēlijam, atsaucoties uz Kristus aicinājumu viņam (Gal. 1:6 salīdz. ar 15). Filemons guva pestīšanu pateicoties Pāvilam, un tādēļ bija viņa mūžīgais parādnieks (Filem. 19). Mēs arī varam būt dzīvības koks tiem, ar kuriem mēs dzīvojam; mēs varam iemantot viņu dvēseles Valsfībai (Sal. Pam. 11:30). Farizejiem bija “atzīšanas atslēgas”, kas ļāva cilvēkiem sasniegt Valsfību (Lk. 11:52); taču tie nedeva tās cilvēkiem un tā neļāva tiem ieiet

Valstībā (Mt. 23:13). Tādējādi, cilvēku pestīšanu var ietekmēt citi, kas nerunā uz tiem un nesludina tiem pareizo mācību. Tādēļ arī pastāv ‘Ticības aizstāvēšanas’ nepieciešamība. Daudz svētīgāk bija ar Pēterim dotajām atslēgām, pateicoties viņa sludināšanai tās atvēra aizvērtās pestīšanas durvis daudziem, kas citādi nebūtu ienākuši (Mt. 16:19). Atsvabināšanās no važām ir pestīšanas un piedošanas vārdi (Jes. 51:14; 58:6; Mt. 13:30; 18:27; 22:13; Lk. 13:16). Un šīs atslēgas ir arī mūsu rokās. Ja mēs atklājam cilvēkam Evāņģēlija pestīšanu, viņam atveras durvis; ja mēs to nedaram, tās viņam paliek aizvērtas. Šajā ziņā mūsu sasaistītie un atsvabinātie automātiski saņem Dieva svētību, jo Viņš mums ir uzticējies sludināt ieeju Viņa Valstībā (3). Tāpēc ka citu pestīšana ir mūsu rokās, kā eklēzijā, tā arī ārpus tās, mēs esam atbildīgi par viņu mūžīgo zaudēšanu, ja mēs viņiem nepalīdzam. “Glāb tos, kurus nevainīgus taisās nonāvēt, un neatraujies no tiem, kurus paredz nomākt un nožņaupt. Kad tu saki: ‘Redzi, mēs to nesaprotam!’ – vai tad tev nešķiet, ka Viņš, kas sirdis sver, to novēro, un Viņš, kas uzmana tavu dvēseli, zina to un atmaksā cilvēkam pēc viņa darba [tiesas dienā]?” (Sal. Pam. 24:11,12). Dieva nodoms bija, “lai tagad caur draudzi visām varām un spēkiem debesīs Dieva daudzveidīgā gudrība kļūtu zināma” (Ef. 3:10). Baznīca ir Kristus miesa; Viņš parādās tikai caur mums. Mēs esam Viņš, šajā ziņā. Mūsu miesa ir Kristus locekļi (1. Kor. 6:15). Viss, ko mēs darām, vārdos un darbos, ir Kunga Jēzus vārdā, t.i., pārstāvēt Viņu, kura Vārdu mēs uzņēmāmies kristībā (Kol. 3:17). Viņa darīšanu labklājība tagad ir atkarīga no mūsu, Viņa pārvaldnieku, dedzības un iniciatīvas (Lk. 19:12,13). Citā tēlainā līdzībā Kristus ir galva, un mēs esam miesa. Tāpat kā cilvēkam var būt vesela galva un saprāts, taču viņš var būt ierobežots kustībā savu vājo locekļu dēļ – tā ir arī ar Kungu Jēzu. 1. Kor. 12:21 ir vairāk nekā nejaus piemērs: galva (Kungs Jēzus)

nevar iztikt bez kājām (priestera simbols Rom. 10:15). Liecināšanas darbā it īpaši Galva paļaujas uz priesteri tajā darbā, kuru Viņš grib redzēt izpildītu. Viņš pielīdzina sludināšanu zvejošanai jūrā ar tīklu (Mt. 13:47), kad liels zveju kuģis velk tīklu, kura otrs gals piestiprināts nelielai laiviņai. Dieva loms tādā veidā ir atkarīgs no mums, kas strādā kopā ar Viņu, mazajā laiviņā. Un tā, Kunga darbības laikā pļaujāmā bija daudz, taču samērā nedaudz bija pievērsto darba darītāju trūkuma dēļ (Mt. 9:37 netieši norāda). Kungam Gara netrūka, taču Viņš “nevarēja” darīt daudz brīnumu Nazarejā viņu neticības dēļ. Viņš salīdzināja pasauli ar sevi; taču mūsu starpā Viņš ir licis salīdzināšanas vārdu (2. Kor. 5:19). Tikai mūsu sludināšanas darbs var pilnīgu darīt krusta darbu – un šī doma ir biedējoša. Ir viedi teikts: “Kristus darbs vienā ziņā ir pabeigts, bet citā ziņā tas nav galā, kamēr visi cilvēki to neapzināsies un netiks caur to samierināti ar Dievu. Viņš paļaujas uz to, ka cilvēki nesīs šo ziņu visiem. Par to, kas uzņemsies nest šo Kristus darba vēsti cilvēkiem, varētu droši teikt, ka viņš pilnīgo Kristus ciešanas” (4). Tā Pāvils var teikt, ka savā sludināšanas un izaugsmes darbā viņš piepildīja to, kas vēl trūkst no Kristus ciešanām (Kol. 1:24). Ar krustu visas lietas bija samierinātas, bet praksē tas darbojas tikai, ja cilvēki paliks “savā ticībā stipri”, kā vārdā Pāvils arī kalpoja (Kol. 1:20-23). Šajā kontekstā Pāvils runā par krusta piepildījumu.

Dieva žēlsirdība tiek parādīta pasaulei caur eklēzijas sludināšanas darbu; un šajā ziņā Dievs ir ļāvis ierobežot Savu žēlsirdību atkarībā no mūsu liecināšanas centieniem. Dievs “Savu vārdu ir atklājis vēstī, kas man uzticēta” (Tit. 1:3). Taču Pāvils pats atzīstas savā tieksmē nesludināt, atturēties no pilnīgas sevis atdeves tai misijai, kuru viņš ir saņēmis, misijai sludināt Dieva Žēlsirdības Evangēliju (1. Kor. 9:16). Viņš lūdz brāļus aizlūgt par

viņu, lai viņš spētu darīt to zināmu, kā tas viņam pienākas (Kol. 4:4). Tas jau ir pietiekams pierādījums tam, ka Dieva vārds top darīts zināms samērojoties ar sludinātāju darba apjomu. Pirmajā gadsimtā Evāņģēlija sludināšanas rezultātā vīri un sievietes “atgriezās no tumsas gaismā un ... dabū grēku piedošanu un mantojumu svēto pulkā” (Ap.d. 26:18). Pāvils lasīja VD pareģojumus par to, ka “redzēs tie, kam nebija sludināts par viņu”; un viņš tos neuztvēra kā aprakstus par to, kas galu galā notiks. Viņš saprata, ka šo pareģojumu piepildīšanās *kaut kādā mērā* ir atkarīga no cilvēka brīvas gribas. Un tādēļ viņš *centās* (ārķārtīgi smagos apstākļos) sludināt Kristus evāņģēliju, kur tas vēl nebija zināms (Rom. 15:19,20). Un viņš lūdz romiešus nākt viņam palīgā aizlūgšanās Dieva priekšā (15:30) – proti, pievienoties viņam centienos sludināt visai pasaulei, lai viņi aizlūgtu par viņa misijas veiksmi. Tā bija Dieva izteikta griba, ka Evāņģēlija vēsts ir jādara zināma visai pasaulei, bet lai tā taptu īstenota bija nepieciešami Pāvila brīvas gribas centieni, un brāļu centieni lūgšanās Dievam.

Mūsu sludināšanai ir jāpaaugstina Cilvēka Dēls visu acu priekšā, lai ikviens, kas tic, Viņā iegūtu mūžīgo dzīvību (Jņ. 3:14,15). Mūsu sludināšana, “proti, ticības vārds, ko mēs sludinām” (Rom. 10:8) ir vārds (Evāņģēlijs), kas noved klausītājus pie ticības. Nevar ticēt tas cilvēks, kas neko nav dzirdējis par Evāņģēliju, un (Evāņģēlija) vārdu sadzirdēs tikai tad, kad sludinātājs to sludinās. Pāvils to apkopo, sakot, ka ticība nāk no sludināšanas un sludināšana – no Kristus pavēles (Rom. 10:8,14,17). Pāvils uzsver, ka ikviens, kas tic, tiks glābts (Rom. 9:33) – un tādēļ mums ir jāsludina visiem, lai viņi varētu izmantot šo laimīgo

iespēju. Kā parasti, vairākkārt atkārtojot to pašu domu, Pāvils sakāpina savu argumentāciju šajā vēstulē:

- Pat pēc bauslības Izraēls varēja ticēt Mozus sludinātajam Dieva vārdam un iegūt mūžīgo dzīvību (10:5-8)
- Mēs būtībā sludinām to pašu vārdu (10:9,10)
- Jesaja teica to pašu: ka ticība viņa sludinātajam vedīs pie taisnošanas (10:11)
- Mēs sludinām to pašu. Ikviens, kas piesauc Tā Kunga vārdu, tiks izglābts (10:12,13)
- Tādēļ, sludini vārdu, jo ja tu to nedarīsi, ļaudis nevarēs tam ticēt un tikt glābti (10:14,15)
- Izraēls bija dzirdējis krusta vārda sludinājumu pagātnē, taču sludinājuma dzirdēšana vien nav automātiski novedusi pie ticības (10:16-20). Kā sludinātajam, tā arī klausītājam tas ir jāapzinās. Tieši šī imesla dēļ sludinātājiem bija jāvērsas pie citas plašākas auditorijas, proti, pie pagāniem.

Sludināšanā, kā ar vārdu, tā arī ar savu piemēru, Pāvils mēģināja “tikams būt visiem, ... lai tie taptu glābti” (1. Kor. 10:33).

Izraēlas pēdējo dienu nožēlas kontekstā mēs lasām dažus, jāsaka, dīvainus vārdus: (ebreji) tagad kļuvuši nepaklausīgi jūsu (pagānu) apžēlošanas labā, lai pēc tam paši tiktu apžēloti” (Rom. 11:31).

Vai tas nevarētu nozīmēt, ka Izraēla samierināšanās ar Dievu ir daļēji atkarīga no mūsu “žēlastības” Evanģēlija sludināšanā viņiem? Un tagad apsveriet Pētera uzrunu Izraēlam: “Tāpēc nožēlojiet savus grēkus un atgriezieties, lai (pirmkārt) jūsu grēki tiek izdeldēti un Tas Kungs liktu nākt atspirgšanas laikiem un (otrkārt) sūtītu jums izredzēto Kristu Jēzu” otrajā atnākšanā (Ap.d. 3:19,20). Vai tas neliek domāt, ka Kristus otrā atnākšana, kuru Viņš nepacietīgi gaida, kavējas dēļ mūsu pasīvās sludināšanas Izraēlai?

Padomājiet par to, ka tiklīdz Valstības Evanģēlijs tiks sludināts visā pasaulē, tad nāks gals (Mat. 24:14). Tātad Kunga otrās atnākšanas laiks, kuru ar nepacietību gaida Viņš un Viņa Tēvs, precīzi sakrītīs ar to laiku, kad mēs būsīm sasnieguši apmierinošu Labās Vēsts izplatību pasaulē. Kad raža ir nobriedusi, tad to novāc. Kungam ir jākavējas ar atnākšanu mūsu kūtrās un neapmierinošās attīstības dēļ; tādējādi mēs viņu ierobežojam. Un nevajaga domāt, ka Kunga atnākšanu automātiski paskubinās mūsu sludināšana visai pasaulei. Viņam ir no svara nobriedušie augļi, kas piesauc Viņa vārdu.

Padomājiet, cik liels ir šis uzdevums: iet un sludināt visai pasaulei. Pēc augšāmcelšanas Kungs Jēzus tika *sūtīts*, lai Viņš nestu svētību un piedošanu Izraēlam (Ap.d. 3:26). Bet Viņš pēc augšāmcelšanās sūtīja Savus ļaudis, lai tie sludinātu šo vēsti. Viņa liecības paudēji bija Viņa sludinātāji, kas arī ierobežoja šo liecību. Kunga augšāmcelšanās dēļ Dievs ir pavēlējis visiem cilvēkiem visur atgriezties no grēkiem (Ap.d. 17:30,31) – atkal atsauce uz lielo uzdevumu. Taču Dieva pavēle cilvēkiem atgriezties no grēkiem top zināma tikai caur mūsu Labās Vēsts sludināšanu. Matejs un Marks raksta, kā apustuļi tika *sūtīti* sludināt Evanģēliju un kristīt cilvēkus, lai ikviens dabūtu *grēku piedošanu* (Ap.d. 2:38). Saskaņā ar Lūkas Evanģēliju, Kungs apgalvoja, ka apustuļi zināja, ka *grēku piedošana* jāsludina no Jeruzalemes, un tādēļ viņiem ir jāliecina par to. Es gribētu teikt, ka Jāņa Evanģēlijs arī faktiski runā par lielo uzdevumu, taču savādāk, daudz garīgākiem vārdiem: “Kā Tēvs Mani sūtījis, tā Es jūs sūtu. ... Kam jūs grēkus piedosit, tiem tie būs piedoti, , kam jūs tos paturēsit, tiem tie paliks” (Jņ. 20:21,23). Šie vārdi man vienmēr ir likušies problemātiski, it sevišķi šī pēdējā frāze. Vai

patiešām Dieva piedošanu var ierobežot piedošana, ko piešķir cilvēki, kuru dabā, kā to allaž uzsver, ir kļūdīties? Taču, ja šos vārdus uztver kā lielā uzdevuma iet un sludināt oficiālu ierakstu, un aizpilda no konteksta izrietošo domu, viss kļūst daudz skaidrāks: ‘Es jūs sūtu sludināt Evangēliju un piedošanas kristības; ja jūs to darīsiet un cilvēki atsauksies, tad Evangēlijam, kuru jūs sludināt, patiesi būs piedošanas spēks. Bet ja jūs neizpildīsiet Manu uzdevumu sludināt piedošanu, tad jūsu potenciālo klausītāju grēki paliks nepiedoti’. Tātad atkal citu piedošana un glābšana ir darīta atkarīga no mūsu piedošanas sludināšanas.

Mācītāja darbs

Pāvils runā tā, it kā viņš būtu saņēmis savdabīgu mērļentu, kas deva viņam iespēju sludināt noteiktās vietās, ieskaitot Korintu. Kad Korintas jaunpievērsto garīgā izaugsme tiks sasniegta, tad viņa mērļente tiks pagarināta, un Dievs atļaus viņam sludināt Evangēliju “pāri par jūsu robežām” (tā es interpretēju 2. Kor. 10:6, 13-16). Tas māca to, ko daudzi no mums ir pieredzējuši praksē, strādājot ar Evangēliju: Dieva svētība tikai tad pavada mūsu centienus izplatīt Evangēliju tālāk, kad jau pievērstajos riest patiesi garīgie augļi. Iznāk, ka atkarībā no ticīgo brīvas gribas atsaukšanās patiesa garīguma aicinājumam, var tikt ierobežots citu Labās Vēsts aicinājums.

Līdzīgi, mēs ar savu attieksmi varam ierobežot Dieva plānus citu glābšanā eklēsijā, liekot šķēršļus viņu ceļā uz glābšanu. “Esiet nevainojami kā jūdu, tā grieķu starpā un Dieva draudzē (nevediet nevienu kārdināšanā). Gluži kā arī visās lietās mēģinu tīkams būt visiem, nevis savu, bet daudzu citu labumu meklēdams, lai tie taptu izglābti! Dzenieties man pakaļ tā, kā es Kristum!” (1. Kor.

10:31-11:1; nodaļu daļējums nav pareizs). Pāvils saprata, ka nebūdamas tīkams, viņš nemeklē citu glābšanu. Līdzīgi Pāvilam, Kungs Jēzus nav dzīvojis par patikšanu Sev pašam, rūpēdamies par Savu personīgo glābšanu, bet dzīvoja par patiku Saviem tuvākajiem, lai tos celtu (Rom. 15:2,3). Mēs nevaram būt kristadelfieši, ja mēs neiespajdam pārējo ķermeni. Mēs visi iespajdam cits citu. Mūsu uzvedība, cik pasīva tā arī nebūtu, atstāj spēcīgu iespaidu uz mūsu brāļiem. Mēs visi esam viena ķermeņa locekļi. Tas, ka mēs varam būt vainīgi citu klupšanā, nozīmē, ka mēs varam ierobežot Dieva žēlastības plānu attiecībā uz tiem. Mēs varam garīgi *iznīcināt* mūsu brāli, par ko Kristus ir miris (Rom. 14:15); mēs varam padarīt krusta darbu nebijušu attiecībā uz brāli, kas citādi būtu bijis glābts tā rezultātā. Mēs varam likt citiem grēkot (2. Moz. 23:33; 1. Sam. 2:24; 1. Ķēn. 16:19). Šeit mēs redzam uzstājīgu pavēli patiesi uzmanīt savu uzvedību; piem., nedzert alkoholu brāļa klātbūtnē, kura sirdsapziņa nav stipra. Kāduviet Kungs apraksta Valstību kā laiku, kad visi tie, kas eklēsijā apgrēcina citus, tiks nosodīti (Mt. 13:41). Taču dažās lietās mēs visi klūpam (Jēk. 3:2). Un tādēļ mūsu atrašanās Valstībā ir atkarīga tikai un vienīgi no Dieva žēlastības, un mums būtu jāatsaucas uz šo žēlastības brīnumu ar patiesiem *centieniem* darīt visu, lai celtu mūsu brāļus, nevis ievestu tos kārdināšanā. Personīgi 'taisnam' brālim Valstība var tikt liegta par to iespaidu, kādu viņš ir atstājis uz citiem. Nav šaubu, ka mūs var saukt pie atbildības par to, ka mēs esam kādu brāli ievēduši kārdinājumā, kaut gan viņš arī ir atbildīgs par šo apgrēcību. Vīrietis, kurš pārkāpj laulību, spiež arī savu bijušo sievu pārkāpt laulību, Kungs atzīmē (Mt. 5:32). Viņas grēks ir viņas grēks, bet arī viņš ir pie vainas. Sal. Pam. 5:15,16 saka to pašu: vīram jādzēr ūdens no savas bedres, proti, jāgūst seksuālā bauda no savas paša sievas, citādi viņa avoti (proti, viņa sievas

seksualitāte) izgāzīsies uz ielas, būs pieejami katram. Viņa pievēršīsies citiem viņa neuzticības dēļ. Grēks ir tik daudzveidīgs.

Ir pilnīgi skaidrs, ka daudzējādā ziņā mēs paši esam atbildīgi par savu glābšanu; mūsu brāļi nevar mums reāli palīdzēt, ja mēs tīši izvēlamies pretoties savam aicinājumam. Taču ir iemesls domāt, ka zināmā mērā mūsu lūgšanas un pamācoša rūpēšanās par brāļiem var tos izglābt, turpretim bez mūsu centieniem viņi glābšanu nepiedzīvotu. Padomājiet par 1. Jņ. 5:16: “Ja kāds redz savu brāli darām grēku, kas nav nāves grēks, tas lai lūdz Dievu, un Viņš tam dos dzīvību, proti, tādiem, kas nedara nāves grēku”. Vai tad tas nenozīmē to pašu? Ja nē, ko tad tas nozīmē? Tas pats ir teikts Jēkaba 5:15,20: “ticīga lūgšana (no uzticīgo draugu puses) izglābs slimo (no slimības, kas viņam uzsūtīta par grēku, kas šķietami notika pirmajā gadsimtā, salīdz. ar 1. Kor. 11:30; Ap. d. 5:5) ... Un, ja viņš grēkus būtu darījis, viņam tiks piedots. Izsūdziet cits citam savus grēkus un aizlūdziet cits par citu, ka topat dziedināti. Daudz spēj taisna cilvēka lūgšana, darbodamās savā spēkā ... tas, kas ir atgriezis grēcinieku no viņa maldu ceļa, izglābs tā dvēseli no nāves un aplās grēku pulku”. Lūk, kur redzams spēks, kas piemīt brīvas gribas centieniem citu labā: dažos gadījumos mūsu lūgšanas var novest pie tā, ka citu grēki top piedoti, kas bez mūsu lūgšanām nebūtu bijis iespējams. Mūsu nomaldījušos brāļu otrreizējas pievēršanas centieni dēļ tie var tikt izglābti no mūžīgas nāves un to grēki aplāti. Līdzīgi, tikai kad Izraēls bija pārkāpis noteiktu grēcīguma pakāpi, Jeremijam tika teikts pārstāt aizlūgt par tiem (Jer. 7:16 salīdz. ar 11:14). Līdz tam laikam Dievs, šķiet, bija gatavs uz klausīt Jeremijas aizlūgumu par tiem kā viņu pašu aizlūgumu (viņa “žēlabas” tika pieņemtas kā Izraēla žēlabas). Ja mūsos ir kaut kripatiņa mīlestības, mēs tāpat

dedzīgi aizlūgšim par mūsu brāļiem, apzinoties, ka šīm lūgšanām patiesi ir maģisks spēks pieļaujamās robežās.

Kad Jēzus redzēja draugu ticību, Viņš teica triekas ķertajam: “Mans bērns, tavi grēki tev piedoti” (Mk. 2:5). Šis cilvēks tika izārstēts viņa draugu ticības dēļ. Līdzīgi arī Pēteris teica tizlajam: “Nacarieša Jēzus Kristus Vārdā – staigā!” Bet dziedināšana notika dēļ Pētera ticības Kristus Vārdam. Bībele to pasaka skaidri un gaiši: “Viņa Vārds to ir dziedinājis, un ticība, kas ar To nāk, tam devusi veselību jūsu visu priekšā”. Mēs varam mantot savu brāli Dieva Valstībai (Mt. 18:15), tāpat kā Noa ticībā izglāba savu namu, uztaisīdams šķirstu (Ebr. 11:7). Caur mūsu personīgo miesas aizliegumu Kristus dzīvība parādās ne tikai mūsu mirstīgajā miesā, bet top pieejama citiem: “Mēs visur nesam Kristus miršanu savā miesā, lai arī Jēzus dzīvība parādītos mūsu miesā. Jo, kamēr mēs dzīvojam, vienmēr topam nodoti nāvē Jēzus dēļ, lai arī Jēzus dzīvība parādītos mūsu mirstīgajā miesā. Tātad nāve darbojas mūsos, bet dzīvība jūsos” (2. Kor. 4:10-12). Dzīvība, kas jau tagad ir parādījusies mūsos, var iedarboties uz citiem, jo miesas nāve ir uz mums iedarbojusies personīgi.

Un tā, mēs varam darīt Paša Pestītāja darbu, ja mēs patiesi dzīvojam Viņā. Šajā garā Mozus ticība Pashā svinēšanā noveda pie Izraēla glābšanas, viņi atstāja Ēģipti Mozus vadībā (Ebr. 3:16; 11:28); un kad Ārons bija pelnījis nāvi, viņš tika atpirkts, Mozum aizlūdzot par viņu (5. Moz. 9:20). Mozus lūgšana ar augšup paceltām rokām deva Izraēlam uzvaru pār Amaleku; bez viņa dedzīgās lūgšanas viņi nebūtu guvuši uzvaru. Taču viņam bija jāapgūst šī mācība; jo Dievs visupirms mācīja viņam, ka ja viņš izskaidros Izraēla vecajiem Dieva Vārda spēku, tad tie viņam klausīs (2. Moz. 3:18). Bet viņi neklausīja Mozu (5:20), jo viņš

nebija pacenties izskaidrot Vārdu viņiem. Tādēļ viņš to beidzot viņiem izskaidroja (6:1-9 = 3:14-17); bet tad viņi atkal atteicās viņam paklausīt (6:9 salīdz. ar 3:18). Viņš saprata, ka tas, ko Dievs pasludinājis par iespējamu, tik un tā ir atkarīgs no cilvēku centieniem. Un tas, savukārt, noveda viņu pie tālākās atskārsmes, ka caur savu garīgumu viņš var nest glābšanu citiem.

Šķiet, ka Jūda arī to atskārtis, rakstot: “lūdziet Dievu Svētajā Garā ... un citus, kas šaubās, apžēlojiet, glābiet, no uguns izraudami, citus apžēlojiet ar bailēm...” (Jūda 20-23). Tiesas dienas nosodīšanas uguns, savā ziņā, jau kvēlo, kā Kungs Pats ir mācījis (Lk. 12:49). Vājš brālis pats sevi notiesā jau tagad ar savu dzīves veidu un tiek nosodīts jau tagad, pirms tiesas dienas (Jēk. 5:12; 1. Tim. 3:6; Tit. 3:11). Mēs to redzam un mēs spējam dažos gadījumos izglābt brāli, izraujot viņu no nosodījuma uguns. No svara ir tas, ka mēs varam izglābt brāli no nosodījuma tiesas dienā ar to, ko mēs darām viņa labā tagad. Ābrahāms izglāba Lotu no Sodomas dedzīgi aizlūdzot par viņu; un ir pietiekami daudz iemeslu domāt, vadoties pēc 1. Mozus grāmatas un Lota vilcināšanos pēc Enģeļa aicinājuma atstāt Sodomu, ka Lots pats vienkārši nebija pietiekami stiprs ticībā. Bez šīm lūgšanām un Ābrahāma bažām, kuras Dievs uztvēra kā lūgšanu, Lots būtu atstāts izciest tās pasaules nosodījumu, kurā viņš vēlējās dzīvot. Un tomēr Lota bēgšana no Sodomas Jaunajā Derībā attēlota kā pirmtēls mūsu pēdējo dienu pasaules atstāšanai Kunga atnākšanas laikā. Vai tam nevajadzētu nozīmēt, ka pēdējo dienu ticīgie tiks glābti tikai no Dieva žēlastības, tie nebūs pietiekami stipri un gatavi aiziet; un viņu pestīšana būs tikai pateicoties uzticīgo lūgšanām? Lotam netrūka garīguma, bet viņš bija iestidzis pasaules valgos, nerunājot jau par viņa garīguma apdalīto sievu. Viņš piederēja pie tiem, kurus varēja apžēlot un izvilkēt no uguns.

Pilnīgi iespējams, ka Jūdas vārdi par brāļa izraušanu no uguns varētu būt atsauce uz Lota izvilkšanu no uguns, kas nāca pār Sodomu. Viņa stāvoklī esošo grēks nav nāves grēks tikai tajā nozīmē, ka mēs varam aizlūgt par viņiem, lai viņu grēks nenovestu viņus līdz nosodīšanai. Bet tikai šajā nozīmē grēks nav nāves grēks; jo grēka, jebkura grēka, alga ir nāve (Rom. 6:23). Bet dažos gadījumos šis spriedums var beigu beigās tikt mainīts, pateicoties mūsu centieniem rūpēs par brāli.

Pat ja veids, kā es to esmu izteicis, var likties pārāk radikāls, taču ir pilnīgi skaidrs, ka būtu bezjēdzīgi aizlūgt par brāļiem, ja faktiski šīm lūgšanām nebūtu nekāda spēka un ja galu galā mēs visi esam atbildīgi tikai par mūsu pašu garīgo taku. Šajā visā ir saskatāma neiedomājami neatlaidīga pavēle. Šī iemesla dēļ Pāvils metās ceļos, lai aizlūgtu par ezeziešiem, zinot, ka viņa vārdi var reāli stiprināt un bagātināt viņu attiecības ar Dievu, ja ne pašu viņu pestīšanu (Ef. 3:14-19). Ja manas lūgšanas var iespaidot jūsu mūžības likteni, ja tās var vest jūs no nosodīšanas uz Dieva Valstības mūžību, tad man, ja manī ir kaut kripatiņa mīlestības un žēlastības, ir jāveltī sevi lūgšanai par jums. Un jums, par mani. Lūgšana par citu garīgo labklājību nav vairs kaut kas 'piekabināts' pie mūsu pagurušajām, atkārtotajām vakara lūgšanām. Gatavošanās uzrunām, komentāriem par ikdienas lasīšanas tēmām, viss priesterības darbs, kas mums visiem ir jāveic rūpēs par citiem, visu to mēs vairs nevaram uzskatīt par rutīnas pienākumiem, kas nepieciešami, lai kristadelfieši varētu pastāvēt. Šie centieni celt citam citu ir neatliekami un vitāli svarīgi. Jo runa jau ir ne mazāk kā par citu mūžības likteņiem. Pat ja viņi liekas garīgi stipri, tik un tā mūsu lūgšanas par viņiem ir no svara. Pāvils lūdza brāļus aizlūgt par viņu, "lai es jums drīz tiktu atdots" (Ebr. 13:19). Kungs Pats, šķiet, lūdza mācekļus

pievienoties Viņa lūgšanām Tēvam, lai Viņš sūta vairāk strādnieku plaujā, jo plaujamā daudz (Lk. 10:2), tik daudz, ka Viņš viens, pēc visa spriežot, nevar tikt galā.

Kristadelfieši neierobežoti

Un tā, kā mēs redzējām, cilvēks ir totāli brīvs savā izvēlē, un Dievs pieskaņojas, pat ierobežo Sevi tās ietvaros – tā, ka mūsu brīvā griba ir pilnīga. Un mēs redzējām, ka to, ko krusts darīja iespējamu, mēs varam ierobežot ar lūgšanu un priestera darbību. Kungs mira, lai varētu salauzt šķēršļus starp Viņa ļaudīm un radīt jaunu miesu Sevī. Tas tika atgādināts korintiešiem, taču Pāvilam bija jāatgādina viņiem, ka starp tiem *pastāv* šķelšanās. Viņi bija ierobežojuši Kristus sasniegto brīnumu, tā ka uzvara nedeva praktisko rezultātu. Taču kaut arī novirzieniem un frakcijām nevajadzētu būt vienā vienotā Kristus miesā, citā nozīmē novirzieniem arī jābūt, lai “taptu redzami” ticībā rūdītie (1. Kor. 11:19) – kā mēs visi “tapsim redzami” tiesas dienā (Lk. 8:17; 1. Kor. 3:13). Tajā mēs arī redzam Dievišķo ekoloģiju; nekas nav par velti. Šķelšanās nav vēlama, bet kad tā notiek, Dievs to izmanto, lai taptu redzami taisnprātīgie un patiesa garīguma principi.

Mēs sākām ar to, ka patiesa izvēle un brīvā griba ir tikai viens aspekts no galīgās, šobrīd neizprotamās, Dieva ceļu ainavas. Viņa iepriekšnolemība, Viņa paredzējums, Viņa griba strādā daudz pārāk par cilvēkam saprotamo; Viņa suverēnās tiesības strādāt kā Viņam labpatīk; nevienu no šiem aspektiem nevar izlaist Dieva ceļu galīgajā vienādojumā. Mums ir zināms tikai tas, ka viss galu galā izvēršas par labu (un tas ir brīnišķīgi) šajā galīgajā neapraktāmajā Dievišķajā vienādojumā. Katram no mums personīgi pestīšana galu galā ir no tīras žēlastības, ne no darbiem

– vai tie būtu mūsu pašu, vai citu darba rezultāti. Šīs žēlastības pilnīgā un nesalīdzināmā tīrība prasa pastāvīgu nodošanos pārdomām. Bet es gribu teikt, ka tajā pat laikā Dievs aicina mūs saprast, ka mēs esam pilnīgi brīvi rīkoties pēc pašu brīvas gribas, un caur mūsu ticības centieniem un rīcību mēs varam ietekmēt, uz mūžību, Viņa mērķa īstenošanu un citu pestīšanu. Es zinu, ka šajā gadījumā es pats runāju sev pretī. Mēs, cilvēki būdami, neatradīsim nevienu paradigmu, nedz filosofisku klišeju vai vārdu formu, lai samierinātu šīs divas atšķirīgās līnijas. Tas ir viens no tiem nesamierināmiem paradoksiem, ar kuriem ticīgajam ir jāsadzīvo. Jo vairāk par to domā, jo nesamierināmāks tas ir. Caur jūsu centieniem jūs varat vest cilvēkus pie pestīšanas, kā sludinot tiem, tā arī vēlāk aizlūdzot par viņiem un citādi izrādot brālīgas rūpes. Būdams nomodā par sevi un par mācību, tu izglābsi gan pats sevi, gan tos, kas klausās tevī (1. Tim. 4;16). Un ja tu to nedarīsi, ja tu ļausi mūsu dabas stindzinošajam slinkumam tevi atturēt – kā tava, tā arī citu pestīšana, nerunājot jau par Visuvarenā Dieva slavināšanu, būs ierobežota un pat anulēta. Taču, no otras puses, darbiem nav galīgās vērtības visuvarenā un visužēlīgā Dieva priekšā. Tas ir brīnumaini. Tas ir pāri visgudrākā cilvēka saprašanai. Bet mūsu atsaukšanās uz sapratni par pilnīgu izvēles brīvību un pilnīgo žēlsirdīgo pestīšanu, kad Dievs neskatās uz darbiem, ir ļoti praktiska: padomā, kā tu vari aptvert vairāk vīriešu un sievietes, runā ar viņiem, izdali skrejlapīņas, ievieto sludinājumus avīzēs, māci studentus, aizlūdz ilgi un dedzīgi, uz ceļiem stāvēdams, par saviem brāļiem un māsām, raksti tiem, brīdini tos, zvani tiem, mierini tos, apmeklē tos, rūpējies par viņiem viņu nelaimēs un vientulībā; apdomā, kādas vēl garīgas, materiālas vajadzības tiem varētu rasties, jūti viņiem līdzī, esi ar tiem garā, dod tiem; ej, lai tos glābtu ... jo

darot to visu, tu izglābsi sevi un tos, kas klausās tevi (1. Tim. 4:16).

Piezīmes

- (1) Tā ir Kārļa Barta tēze viņa darbā “Brīvības balva” (Karl Barth, *The Gift of Freedom*, John Knox Press, 1960, pp. 74-79).
- (2) Daudzos tekstos vārds “ticēt” tiek izlaists. Citiem vārdiem varētu teikt: ‘Attiecībā uz “Ja tu ko spēj..., kā tu teici šai sakarā,” tad viss ir iespējams’. Tas ir F.B Meyer(a) un Marvin Vincent(a) viedoklis.
- (3) Šī doma par siešanu un atraisīšanu atkal parādās Mt. 18:18 kā brīdinājums, lai mēs nesteigtos izslēgt brāli no eklēzijas. Tas nenozīmē, ka Dievs automātiski atbalsta jebkuru eklēzijas lēmumu. Bet tā kā pestīšana ir saistīta ar palikšanu Kristus miesā, Kungs varētu teikt: ‘Bez pietiekama iemesla izslēdzot kādu no Manu ļaužu vidus, jūs apdraudat viņu glābšanu. Nav teikts, ka es obligāti viņu paglābšu; Es esmu jums uzticējies šī brāļa sargāšanu. Jūs esat šī brāļa sargi. Ja jūs tos izslēdzat, iespējams, ka viņi zaudēs savu pestīšanu. Tas, ko jūs uz zemes lemjat, netiek obligāti pārskatīts Debesīs. Cilvēka mūžīgā glābšana ir uzticēta Viņa brāļiem, tādējādi arī jūs varat būt par iemeslu viņa glābšanas zaudēšanai’. No tā mums būs secināt, ka mums ir jāizslēdz no eklēzijas tikai tie, kas klaji un izaicinoši ir nostājušies ārpus Dieva pestīšanas. Un Kungs, protams, cerēja, ka mēs atcerēsimies arī Viņa pavēli nesodīt. Viņš, droši vien, ar to domājis: ‘Jūs varat izspriest ar to jūsu brāli un beigu beigās varat panākt, ka eklēzija viņu izslēdz. Bet līdz ar to jūs būsit pateikuši, ka viņš ir atstājis glābšanas ceļu, un tas, ko jūs darāt, var novest pie viņa atraidīšanas; jo ceļš uz Valstību bez brāļiem ir grūts un gandrīz neiespējams.

Un jūs zināt, ka jums nav viņš jāsoda. Tātad labāk vienkārši piedot, piedot viņam 490 reizes dienā bez nosacījumiem’.

- (4) William Barclay, “Baznīca un tās uzdevums” grāmatā “The All-Sufficient Christ” (Edinburgh: St. Andrews Press, 1978 ed. p.110).

Visu šo autoru darbos ir kļūdas pamatu mācības izklāstā.

Atsauces tiek dotas, lai izvairītos no apvainojuma plaģiātā (t.i., cita ideju izmantošanā bez atzinības izteikšanas), nevis lai ieteiktu šos darbus obligātai lasīšanai jauniešiem.

TREŠĀ NODARBĪBA JAUTĀJUMI PĀRDOMĀM UN APSPIEŠANAI

1. Kādus trūkumus jūs varētu paredzēt, ja kristadelfiešiem būtu apmaksāti macītāji?
2. Kas jums šķiet grūts maizes laušanas norisē?
3. Kas jums visvairāk patīk maizes laušanā?
4. Nosauciet nopietna grēka piemēru, kurš netiek uzskatīts par grēku šai pasaulē.
5. Vai jūs varat nosaukt kādas darbības, kuras dažreiz ir grēks un dažreiz nav? Piemēram, vai melot *vienmēr* ir grēks?

CETURTĀ NODARBĪBA

SLUDINĀŠANA

4.1 MĒS VISI ESAM SLUDINĀTĀJI

Mūsu sabiedrībā valda uzskats, ka sludināt Evaņģēliju ir brīnišķīgi, ja tev ir tieksme uz to, kamēr mēs citi ar labvēlīgu smaidu vērosim tavus pūliņus, bet tas nav *katra* brāļa vai māsas pienākums. Ja mēs izprotam ‘sludināšanu’ kā ceļošanu vai rakstīšanu, tā tas patiesām arī ir. Taču mums katram ir jāliecina par Evaņģēliju tiem, ar kuriem mēs saskaramies diendienā: vēl jo vairāk, tas ietilpst mūsu neapšaubāmajos pienākumos. Patiesi, mūsu attieksme pret personīgo liecināšanu ir viens no rādītājiem, kas noteiks to, vai mēs būsim galu galā pieņemami Dievam. Tas ir pārdoši teikts, bet ar nolūku. Iedziļināsimies sekojošos jautājumos:

- Grieķu vārda *evangelion*, kas latviski atveidots kā ‘Evaņģēlijs’, faktiskā nozīme ir ‘labā ziņa, kas nododama tālāk’; piemēram, labā vēsts par uzvaru tika darīta zināma ar skrējēju palīdzību, kas to nonesa līdz galvaspilsētai (salīdz. ar ebreju val. asociāciju par prieka vēsts nodošanu 2.Sam. 18:20). Kad šī vēsts nāca zināma visiem, tā pārstāja būt *evangelion*, šo vēsti vairs nebija vajadzības steidzami nodot tālāk, jo tā vairs nebija nekāds jaunums. Tikai tajā laikā, kad tā bija *neatliekama prieka vēsts*, kas bija nododama tālāk, tā varēja saukties *evangelion*. Un Garam labpatika izvēlēties tieši šo vārdu, lai aprakstītu šo sapratni un cerību, kas ir mums uzticēta. Ja mums ir Patiesība, Evaņģēlijs, tad to jau pilnīgi *pašsaprotami* ir jānodod tālāk, jo tieši tajā jau ir šī vārda jēga (1). Tādēļ arī Pāvils bieži lieto vārdu “Evaņģēlijs”, izprotot ar to “Evaņģēlija sludināšanu”; evaņģēlijs pats par sevi ir tas, kas ir *jāsludina*, ja mums tas patiesi ir (Rom.1:1,9; 16:25; Fil.1:5,12; 2:22; 4:15; 1.Tes. 1:5; 3:2; 2. Tes.2:14; 2.Tim.1:8; 2:8). Pāvilam bija uzticēta Evaņģēlija sludināšana neapgraižītajiem, tāpat kā Pēterim apgraižītajiem (Gal.2:7). Evaņģēlijs būtībā ir Labās Vēsts sludināšanas pienākums. Tāpat arī “Dieva vārds (*logos*)”, kas Jaunajā Derībā drīzāk tiek lietots attiecībā uz Evaņģēliju nevis uz Bībeli vispār, dažkārt tiek lietots ar nozīmi sludināt Evaņģēliju (Atkl. 1:9; 6:9; 20:4 un it sevišķi Kol.1:25). Pāvils runā par sava uzdevuma izpildīšanu, Kristus Evaņģēliju sludinot (Rom.15:19); Evaņģēlijs, tāpat, ir tas, kas pieprasa sludināšanu no tiem, kam tas ir.
- – Sēklas tēlu Kungs lieto savās līdzībās kā vārdu, tā arī Dieva bērns domānot. Ja mūsos ir Dieva patiesības vārds, mēs paši no sevis būsim liecinieki, jo šī

vārda zināšana nešaubīgi vedīs pie tā liecināšanas. Līdzīgi, arī pērles tēls tiek lietots attiecībā uz Evaņģēliju (Mt.7:6), taču arī attiecībā uz ticīgajiem (Atkl.21:21; Mt.13:45). Ja mūsos ir Patiesības vārds, mēs ar to identificējamies un līdz ar to kļūstam par tā sludinātājiem cilvēkiem.

- Visa augstāk teiktā gars ir uztverts Atkl.22:17: "Un Gars ("Kunga gars", Jēzus) un līgava (baznīca) saka: "Nāc!" Un, kas to dzird, lai saka: "Nāc!". " Visa Kunga Jēzus Gara būtība ir aicināt citus nākt lai dalītos ar viņiem glābšanā. Tas, kurš dzirdēs, teiks citiem: "Nāc!" Ir daudz saikņu starp Jāņa Evaņģēliju un Atklāsmi. Jāņa Evaņģēlijā Kristus bieži aicina cilvēkus "nākt" (Jņ.1:39; 4:16; 5:40; 7:37; 21:12); un "līgavas" locekļi arī vienkārši un dabīgi aicina "nākt" arī citus (Jņ. 1:41,45, 46; 4:29). Ar to es gribu teikt, ka tā, kurš dzird, dabiskā reakcija būs aicināt "nākt" arī citus. Tas nebūs kaut kas, kas prasa lielu gribas piepūli, nekādai Sludināšanas komitejai nevajadzēs mums iepotēt idejas; tas, kurš dzirdēs, teiks "Nāc!" Cik tas ir vienkārši un dabīgi redzams vērojot to, kā cilvēki, kas uzzina patiesību *loti* bieži dalās ar šo jaunatklāto patiesību ar citiem. Tas notiek atkal un atkal; tie, kas apgūst Bībeles mācību pēc sarakstes, dalās savās zināšanās ar citiem. Un Bībelē mēs lasām, ka Tūkstošgadē mirstīgie sludinās citiem mirstīgajiem, *tiklīdz tie sāks izprast Evaņģēlija būtību* (Jes.2:3; Jer.50:5; Mihas 4:2; Cah.8:21). Mēs tik bieži aizbildināmies ar to, ka manā Bībelē nav daudz piezīmju, es nezinu visus pantus; labāk, ja to darīs kāds cits; es varu kaut ko greizi pateikt. Tas viss norāda uz nopietnu pamatproblēmu: iespējams, ka mūsos nav *īstas* ticības; vai arī, līdzīgi daudziem, mēs ticam vienā līmenī, taču citā līmenī mēs vienkārši neticam (Mk.9:24; Lk.17:5) (2). Jaunpievērstajiem ir parasti raksturīga instinktīva degsme un panākumi sludināšanā citiem, pat ja viņu Bībeles zināšanas nemaz nav tik plašas. Mani nesen patiesi iepriecināja tas, cik daudzus jaunpievērstie ir spējuši pievērst ticībai. Ja mēs patiesi ticam, mēs *dabīgi*, kā ticības neatņemama sastāvdaļa, runāsim par to – un ne tikai pirmajā gadā pēc kristībām.
- Tādēļ tiesas dienas spriedums atspoguļos mūsu attiecību pret sludināšanu citiem: "Kas jums (divpadsmit mācekļiem) ausī sacīts, to sludināt uz jumtiem ... *ikvienu*, kas mani apliecinās cilvēku priekšā, to arī es apliecināšu Sava Tēva priekšā, kas ir debesīs" (Mt.10:27, 32). Liekas, ka Kunga novēlējums mācekļiem pirms došanās sludināt Labo Vēsti, aptver lielāku auditoriju; Viņš turpina, sakot, ka *ikvienu*, kas sekos viņu piemēram, Viņš apliecinās Sava Tēva priekšā. Ievērojiet, ko Viņš *nesaka*: Viņš nesaka, ja jūs esat dedzīgs sludinātājs, tad tā arī ir garīgās dzīves būtība un tas arī būs tas, kas noteiks, vai tu esi pieņemams Dievam. Viņš saka, kas jums sacīts ausī (kam mēs ticam), mūsu dziļi personiskā Evaņģēlija izpratne un ticība ir atklāti jāsludina citiem. Mūsu

glābšana ir atkarīga no mūsu ticības Dieva lielajai žēlastībai; bet ja tā ir *patiesa* ticība, mēs to sludināsim uz jumtiem, mēs vienkārši nespēsim *tādas* žēlastības, tādas lielas glābšanas zināšanas paturēt sevī. “Tāpēc, ka mums ir tāda cerība, mēs runājam ar lielu drosmi”, sludinot (2.Kor. 3:12).

- Pēteris, aizstāvot sevi, rezumē: “Jo mēs nevaram nerunāt par to, ko esam redzējuši un dzirdējuši” (Ap.d.4:20). Viņš teica Augstajai tiesai, ka liegt patiesam kristietim sludināt ir nepiedienīgi, jo “mēs *nevaram* nerunāt” – sludināšana nav atdalāma no Kunga Jēzus augšāmcelšanās pieredzes. Nevar teikt, ka Pēteris bija neizglītots zvejnieks; tik daudzi viņa vārdi un izteicieni liecina par to, ka viņš it ļoti pārzinājis grieķu Veco Derību (3). Šoreiz liekas, ka viņa zemapziņā ir 4.Moz. 24:13; Bileāms saka, ka kaut arī Balaks liedz viņam runāt, viņš nevar nerunāt to, ko Tas Kungs viņam saka, pat ja tas izraisa visu apkārtējo neapmierinātību. Skaidrs, ka kristietis-sludinātājs nesapņem iedvesmu no Dieva, kā tas bija Bileāma gadījumā, bet princips paliek tas pats: nevar nerunāt tā iemesla dēļ, kas mēs esam un kam mēs ticam. Jānim bija Pētera gars, kad viņš rakstīja (vienā no viņa daudzajām atsaucēm uz Pētera vārdiem), ko viņi redzējuši un dzirdējuši, to pasludina arī citiem (1.Jņ.1:1,3), it kā Kristus redzēšana un dzirdēšana jau neizbēgami noved pie liecināšanas.
- Stāsti par mācekļu atsaukšanos uz augšāmcelšanās sapratni ļoti labi parāda, ka cilvēki spēj pārvarēt visus šķēršļus, kā iekšējos, tā arī ārējos, lai paustu Labo Vēsti par to, ko viņi tagad saprot kā neapšaubāmu patiesību. Marija, kaut bikla, kādreizējā ielasmeita būdama, “gāja un pasludināja to tiem, kas ar Viņu bijuši”, un bēdu pārņemtās sievietes “ar lielu prieku ... tecēja to vēstīt Viņa mācekļiem”, un tie, kas bija ceļā uz Emmausu, “arīrdzan nogājuši to pārējiem pasludināja”, “*tad* pārējie mācekļi” stāstīja Tomam, Jānis teica Pēterim: “Tas ir Kungs”, un beidzot viņi visi devās un sludināja visur augšāmcelšanās vēsti (Mt.28:8; Mk.16:10,13,20; Jņ.20:25; 21:7). Stāstījuma temps un gars nemitīgi pauž vienu un to pašu galveno tēmu: dabisko vēlēšanos paziņot arī citiem Kunga augšāmcelšanās Evanģēliju. Tas pats gars, kas *skubina* nest Labo ziņu tālāk, caurstrāvo sludināšanu, kas aprakstīta Apustuļu darbos. Gandrīz ar pilnu pārliecību var teikt, ka mēs kā sabiedrība kopumā pārāk ilgi neesam spējuši pienācīgi novērtēt Kunga Jēzus eksaltācijas *cēlumu*, kā arī Viņa augšāmcelšanās brīnumu. Pēteris un Jānis ir redzējuši nācarieti Jēzu nicinātu, nīstu, noguruma pārņemtu aizmiegam laivā, slāpstošu noslīgstam pie akas, apsplautu un asiņojošu, bezkaunīgi apsmietu. Un tagad tie zināja, ka Viņš ir augšāmcelies, ka Viņš ir paaugstināts un ir pie Dieva labās rokas, lai darītu iespējamu cilvēku glābšanu. Viņi *nevarēja* nerunāt par to. Tas, ka viņiem pietrūka gramatiskas izglītības, ka cilvēku izpratnē viņi nebija tam piemēroti ... tas viss viņiem nebija no svara. Kunga paaugstināšanas cēlums un tā

rezultātā gūtā glābšanas iespēja *bija* jādara zināma citiem. Ja vien mēs spētu apjaust Jēzus paaugstināšanas pakāpes brīnumu, ja mēs spētu dziļāk izprast šī tukšā kapa patieso nozīmi, no kura Dieva dēls sakumpis piecēlās un iznāca tai agrajā rīta stundā, mūs arī pārņemtu šī *dabiski* neapurtamā vēlēšanās un spēja. Par nožēlu, *patiesu* nožēlu, viss, ko pārāk daudz no mums šķiet spējīgi pateikt, ir: ‘Jēzus nebija Dievs, Viņš nebija Trīsvienības sastāvdaļa, pat tagad Viņš nav tas pats, kas Dievs’. Tas ir pareizi un tas arī ir jāsaka. Bet tur ir *tik daudz kas vairāk*; un tieši pateicības pilnā apjauisma par to, kas paaugstinātais Kungs patiesībā *ir*, dos mums šo nemāksloto, nevaldāmo dziņu paziņot visai pasaulei. Mēs jau citur norādījām par to, ka pavēle doties pasaulē un sludināt augšāmcelšanos bija dota ne tikai apustuļiem, bet arī mums visiem (4); tādēļ patiesībā mums visiem bija jābūt šī gara apdvestiem.

- Tādēļ mūsu evaņģēliskās degsmes trūkums atspoguļo to, ka mēs neesam aptvēruši Kunga augšāmcelšanās nozīmi, līdz mūsu apziņai nav nonācis tas, cik augstu Viņš ir ticis pacelts. Dievs mūs salīdzinājis ar Sevi caur krustu, un *tādēļ* mums ir devis salīdzināšanas kalpošanu (2.Kor.5:18,20) – lai mēs dalītos savā pieredzē ar citiem. Tieši tas jau arī bija pirmā gadsimta eklēsijas iedvesmas pamatā. Es saviem vārdiem tā izteiktu Ap.d.5:28-31 jēgu: ‘Jautājums: Kāpēc jūs turpiniet sludināt, kad jums pavēl to nedarīt? Atbilde: Kristus ir augšāmcelies un “Dievs Viņu paaugstinājis Sev pa labo roku par Valdnieku un Pestītāju, lai vestu Israēlu pie atgriešanās un grēku piedošanas”’. Svētība, ko Dievs mums nodod caur paaugstināto Kungu, nozīmē, ka *neskatoties* uz šķēršļiem, tie, kas ar apbrīnas pilnu pateicību pieņem šo svētību un Viņa *cēlo* brīnumaino paaugstinājumu, kā arī iespējas, kas līdz ar to paveras mums, *nevarēs* nesludināt.
- Lk.24:46-49 izklāsta Lūkas vārdiem lielo sludināšanas misiju, kas dota Mk.16 un Mt.28 nodaļās. Viņš nesaka, ka Kungs pavēlēja mācekļiem doties ceļā un sludināt. Tā vietā viņš saka, ka Vecās Derības pravieši pareģojuši Viņa nāves un augšāmcelšanās Evaņģēlija sludināšanu visā pasaulē, “un jūs esat liecinieki tam visam”. Tas ir tā, it kā Viņš teiktu, ‘Ja jūs esat liecinieki tam visam, tad jums jāliecina par to visiem’ (salīdz. ar Ap.d.1:8). Mēs parādījām Nodarbībā 7.1, ka mums visiem ir Kunga augšāmcelšanās liecība mūsos (1.Jņ.5:10). Ja mēs esam patiesi liecinieki, kas liecina par patiesu Kunga nāvi un augšāmcelšanos, tad tādēļ mums *jābūt*, mūsu pieredzes būtības dēļ, par šo lietu lieciniekiem visai pasaulei. Kungs teica mācekļiem: “Eita ... ” (Mk.16:15 salīdz. ar Mt.28:19 un kontekstu). Viņš mudināja viņus izdarīt dabīgos secinājumus no tā, ko viņi bija pieredzējuši (apliecinājumam, ka ‘sludināšanas misija’ attiecas uz katru no mums, sk. Nodarbību 4.4). Patiesi, sekošanu Kristus Viņš pielīdzina Viņa Valstības sludināšanai (Lk.9:59,60). Ja mēs

nesludinām, mēs nesekojam Viņam. Un ja mēs sekojam Viņam, tad no tā nešaubīgi izriet, ka tādēļ mēs sludinām Viņu.

- "Ticību es esmu turējis", tāpēc es runāju (Ps.116:10) tiek citēts 2. Kor.4:13, runājot par sludinātāja attieksmi; "mēs ticam, *tāpēc* mēs arī runājam". Tā ir dabiska attieksme. Jo mums, protams, ir jāsludina visiem cilvēkiem, tāpat kā mums ir jāmīl visi brāļi – tā iemesla pēc, kas mūsu labā ir darīts (Rom.1:14). Dievs ir *katrā* no mums ielicis salīdzināšanas vārda sludināšanu (2.Kor. 5:19). Sal. Pam.21:28 (ebr. val.) arī tiecas pārliecināt, ka patiesību dzirdējušam ir pastāvīgi jārunā par to. Tiem, kas bija dzirdējuši Dieva aicinājumu nožēlot grēkus, bija *protams* jāmāca grēku nožēla citiem (Jer.9:20 salīdz. ar 19). Mēs jau citur parādījām, ja mēs patiesi esam saņēmuši piedošanu un tādējādi ieguvuši pestīšanu jau tagad, tad mūsu pieredzes brīnums neizbēgami tiks mums dalīties pieredzē ar citiem, kā to darīja Dāvids un Pēteris (5).
- Šajā kontekstā jālasa arī Jāņa mīklainais 7:38: "Kas Man tic, kā rakstos sacīts, no viņa miesas (iekšējās būtības) plūdis dzīva ūdens straumes". Kāds "rakstus" Kungs ar to domāja? Skaidrs, ka Ecēh. 47:1,9, pravietojumu par to, kā Tūkstošgades laikā no Cionas plūdis dzīva ūdens upes, lai nestu dzīvību visai pasaulei, un iespējams arī dzīvo ūdeni, kas atvaira spītālību un nāvi (3. Moz.14:5; 15:13; 4. Moz.19:17). No patiesa ticīgā iekšējās būtības *dabiski* plūdis un tecēs dzīvais Evaņģēlija ūdens, lai dziedētu cilvēkus, kā tagad, tā arī vēl pilnīgāk Valstībā, tad arī ar Svētā Gara dāvanu palīdzību. Ticīgais, *ikviens* ticīgais, *visi*, kas tic, sludinās Dieva vārdu citiem *iekšējās vajadzības dzīti*, kā tagad, tā arī Valstībā – un nebūs vajadzības pēc sludināšanas komitejām vai speciālas piepūles (ar to es negribētu teikt, ka tas pats par sevi ir kas nosodāms). Vienkārši ir vērojama tendence pāradresēt mūsu pienākumus šādām komitejām. Starp ticību un darbiem nav būtiskas starpības. Ja mēs ticam, mēs arī sludinām, pilnīgi spontāni.
- Katrs, kuram tiek mācīts Evaņģēlijs, dabīgi no savas labās sirds krājuma izdos (Lk.6:45), savas jaunās un vecās zināšanas – jaunās zināšanas plus Vecās derības zināšanas (Mt.13:52).
- Kungs ierasti lauza maizi un izdalīja to mācekļiem, skaidri liekot ar to saprast, ka šī maizes laušana ir Viņa nāves pasaules dzīvības vārdā priekšvēstnesis. Tad tie, iespējams, atkal lauza maizi (jo tie salasīja lautzās maizes paliekas) un savukārt izdalīja to pūlim. Tas, ko mēs saņemām no mūsu Kunga, Viņa krusta pieredze mūsos ir tas, kam ir dabīgi jāatspoguļojas, kad mēs dalāmies tajā ar pasauli. Mūsu liecība pasaulei tādēļ nav vien skrejlapīņu ievietošana pastkastītēs vai izdalīšana uz ielas, tā ir mūsu pašu ļoti personiska un patiesa dalīšanās mūsu Kunga nāves pieredzē (Mt.15:36,37).

- Kas mums ausīs sacīts, tas mums jāsludina no jumtiem (Mt.10:27). Tas balstās uz 1.Sam.9:15,25, kur Dievs runā Samuēlam ausī un tad Samuēls vēsta šo vārdu Saulam uz jumta. Kungs saka, ka būfībā mēs visi esam Samuēla stāvoklī; mēs dzirdam šīs pasaules glābšanas vārdu un šis fakts jau pats par sevi pavēl mums pārvarēt mūsu dabisko atturību un dalīties tajā ar tiem, kam tas ir domāts.
- Pāvils, šķiet, pieņem par pašsaprotamu to, ka mēs visi būsim sludinātāji un vervēsīm jaunpievērstos (nevis atstāsim to tikai dažu mūsu biedru ziņā): viņš saka, ka “katrs” eklēsijā ceļ uz Jēzus Kristus liktā pamata, bet kā viņš ceļ, to uguns pārbaudīs. Ja kāda darbs sadegs tiesas dienā, viņš pats izglābsies, bet viņa darbs – ne (1. Kor.3:10-15). Es teiktu, ka ‘ēka’ attiecas uz mūsu pievērstajiem un darbu ar citiem ticīgajiem. Ja viņi arī neiekļūs Valstībā, mēs paši būsim izglābti, bet mūsu darbs būs bijis veltīgs. Šī līdzība dod ieskatu arī par to, ka citu glābšana, un tas, vai viņi izturēs uguns pārbaudi, ir atkarīgi no tā, kā mēs ceļam. Tas varētu būt pārspilējums, lai uzsvērtu lietas būtību, bet tas ir arī spēcīgs apstiprinājums tam, ka mēs *visi* esam vecaji un sludinātāji, un mēs *visi* atstājam spēcīgu iespaidu uz citu garīgumu. Dieva Valstības sludinājums nav tikai vārds, bet arī piemēra spēkā (1.Kor.4:20).
- Pāvils ‘nešaubīdamies noprata’, ka “Dievs mūs aicina viņiem sludināt evaņģēliju” (Ap.d.16:10). Dieva aicinājumu parasti lieto attiecībā uz Viņa aicinājumu cilvēkiem izprast un pakļauties Evaņģēlijam. Iespējams, Pāvils saka, ka mēs esam aicināti, lai sludinātu, un šajā kontekstā viņš saprata, ka cilvēki, kuriem *viņam* bija jāsludina, bija maķedonieši. Vēlāk viņš nodevās atmiņām: “Mēs runājam (sludinām) tāpēc, ka Dievs mūs atradis par cienīgiem, uzticēdam mums evaņģēliju” (1.Tes.2:4). Tas, ka mums ir uzticēts evaņģēlijs, jau pats par sevi uzliek mums par pienākumu tā sludināšanu. Līdzīgi arī Ebr. 11:13 māca, ka visi ticīgie gājuši to pašu ceļu: tika pārliecināti – pieņēma – liecināja apkārtējai pasaulei. Liecināšana bija ticības apsoltījumiem neatņemama sastāvdaļa. Dieva vārda uzklaušanās ticībā ir saistīta ar tā izplatīšanu (Jer.9:12).
- Atkl.12:11 varētu netieši norādīt uz to, ka mūsu liecināšana citiem ir tieši proporcionāla mūsu uzvarai pār velnu. Tādēļ sludināšana ir iekšējās taisnprātības izpausme. Dievs māca grēciniekiem Savu ceļu, tāpēc ka Viņš ir laipnīgs un taisns (Ps.25:8); un ja mēs esam taisni, mēs savās izpausmēs paudzīsim Viņu. Sludinātājs ir viņa vēsts; ja mūsos patiesi ir Evaņģēlija mācība, tad mēs paši ar savu dzīvi būsim tās liecinieki. Evaņģēlijs ir Kristus saldā smarža; un mēs paši esam saldā smarža Dievam (2.Kor.2:14,15); mēs esam Kristus vēstule un Evaņģēlijs (2.Kor.3:3).

- Rom.10:9,10 uzsver, ka ticība *un* liecināšana ir nepieciešamas pestīšanai. Tā var būt viena no daudzajām saiknēm starp Vēstuli romiešiem un Jāņa Evaņģēliju, jo Jņ.12:42 teikts par tiem, kas ticēja, bet neliecināja. Liecināšana, publiska ticības atzīšana ir vitāli svarīga pestīšanai.
- Taisnprātīgs cilvēks “ir līdzīgs kokam, kas stādīts pie ūdens upēm, kas savus augļus nes pareizā laikā un kam lapas nesavīst. Viss, ko viņš dara (šai sludināšanas darbā?), tam labi izdodas” (Ps.1:3). Šie vārdi citēti Atkl.22:2 attiecībā uz to, ka mēs nesam augļus mirstīgajai pasaulei par dziedināšanu Kunga atgriešanās laikā. Secinājums? Ja mēs liecinām tagad, mēs jau tagad dzīvojam Valstības dzīvi, un tādēļ mēs saņemsim mūžīgo dzīvību tai laikā. Tas, ka mēs mācām citus dzīvot pēc taisnības, būs mūsu pieņemšanas ķīla (Mt.5:19); kaut arī ne vienīgā. Pastāv saistība starp to, ka mēs “bez maksas” dodam Evaņģēliju tagad (Mt.10:8) un “bez maksas” saņemsim pestīšanu pēdējā dienā (Rom.8:32; Atkl.21:6). Dieva dāvanas dāsnumam mūsos ir jāatspoguļojas tik pat dāsni dāvatājā Evaņģēlija vēstī citiem.
- Izraēla bija radīta kā priesteru valstība; visai tautai bija jāsludina Dieva ceļi visai apkārtnē pasaulei. Un šis uzdevums, šī misija tagad attiecināma uz jauno Izraēlu (1. Pēt.2:5,9 salīdz. ar 2. Moz.19:6). Neauglīgie vīrieši netika uzņemti draudzē (5. Moz.23:2), iespējams kā tēls tam, ka garīgā auglība bija nākamās Izraēlas vitāli nepieciešamā īpašība. Dievs redzēja Izraēlu kā koku ceļmalā (Mt. 21:19), kura augli bija domāti visiem garāmgājējiem (5. Moz.23:24). Bet tā kā pat augļu aizmetņi nebija saredzami, Kungs tos nosodīja.
- Aplūkosim, kā Pāvila garīgā biogrāfija atspoguļota rakstos: “Kamēr Pāvils Atēnās viņus gaidīja, viņa gars iedegās dusmās, redzot, ka pilsēta ir pilna elku”, un tādēļ viņš viņiem sludināja (Ap.d.17:16). Korintā “Pāvils ar visu sirdi sludināja, apliecinādams jūdiem, ka Jēzus ir Kristus” (18:5). “Un, lūk, tagad es garā saistīts, eju uz Jeruzālemi” (20:22), šie vārdi nav atdalāmi no iepriekšējiem. Iespējams, ka Svētais Gars apstiprināja Pāvila paša gara vēlmi; taču man to gribētos lasīt kā vēl vienu piemēru tam, ka viņš vienkārši nevarēja neliecināt. “Pāvils garā apņēmas ... iet uz Jeruzālemi, sacīdams: ‘Pēc tam kad es būšu tur bijis, man jāredz arī Roma’” (Ap.d.19:21). Tas bija tā it kā viņa paša sirdsapziņa, ko bija attīstījuši Dieva vārdi un viņa pieredze ar Jēzu Kristu, liktu viņam nest Evaņģēlija vēsti līdz viņa pasaules malai. Viņa Spānijas sasniegšanas vēlme ir vienkārši lieliska, un tas bija laikā, kad vairums cilvēku reti kad aizceļoja tālāk par 100 km no savas dzimšanas vietas (Rom. 15:24,28). Patiesi, “Vai man, ja es nesludinātu evaņģēliju!” (1.Kor.9:16). Iespējams, ka ar šiem vārdiem Pāvils atsaucas uz to, ka Augstajam Priesterim bija zvārguļi pie apmetņa apakšmalas, lai “būtu dzirdama to skaņa ... ka viņš nemirtu” (2. Moz.28:35; šī doma par dzirdamo skaņu ir uztverta arī Ps.19 attiecībā uz

Evanģēlija izplatību). Lai kāds arī bija Dieva iepriekš paredzētais, jau iepriekš nolemtais plāns attiecībā uz Pāvila – sludinātāja gaitām, taču raksti pasvītro viņā dabiski radušos verdošo nepieciešamību sludināt. Dieva vārda nešana citiem ir garīgo augļu daļa: tas ir kaut kas pilnīgi dabisks: “Taisnīgā auglis ir dzīvības koks, un gudrais iemanto cilvēku sirdis” (Sal. Pam.11:30). Pāvils pats arī, šķiet, paredzēja šo tendenci atstāt sludināšanas darbu dažiem ‘speciālistiem’ eklēsiņā. Viņš saka *visiem un katram*, ko neticīgie aicina viesos, ēst visu, ko tiem ceļ priekšā; un tomēr šajā padomā Pāvils citē Kunga pavēli septiņdesmit sludinātājiem (1. Kor.10:27 salīdz. ar Lk.10:8). Skaidrs, ka ar to Pāvils domāja: ‘Jūs visi esat sludinātāji tāpat kā tie septiņdesmit speciāli sūtītie sludinātāji, un jūsu ikdienas saskarsmē ar pasauli arī jūsu misija ir sludināt, tāpat kā viņi to darīja’.

- Mēs esam zemes sāls (Mt.5:13). Sāls neizbēgami iespaido, savas *būtības* dēļ, it visu, ar ko tā nāk saskarsmē. Mēs esam gaisma tumšajā pasaulē. Gaisma nes gaismu. Ja sāls ir zaudējis savas īpašības, to izmet. No šī skatu punkta raugoties kristadelfiešu nabadzīgais personīgās sludināšanas raksturojums vieš nemienu. Mēs esam aizslēpušies aiz skrejlapinām, avižu sludinājumiem un naudas došanas. Bet ja mēs neesam sāls, ja mēs nenesam gaismu *mūsu* mazajā pasaulē; vai tad mēs maz esam sāls un pasaules gaisma? Šis zemapziņas garīgums, šī dabiskā liecināšana ir mūsu pieredzes ar Kungu Jēzu būtiskais atspoguļojums. Viņš neteica: ‘Dari labus darbus, lai cilvēki redz gaismu’. Viņš teica: ļaujiet jūsu gaismai spīdēt un *tad* cilvēki redzēs jūsu labos darbus un teiks Tēvu. Pāvils izsaka to pašu citiem vārdiem, sakot, ka mēs visi esam spoguļattēli (2. Kor. 3:18). Spogulis, savas būtības dēļ, jo tas ir, kas tas ir, atspoguļo uz tā krītošo gaismu citiem. Ja mēs *patiesi* esam redzējuši Kunga Jēzus Kristus gaismu, mēs to *neizbēgami* atspoguļosim citiem.
- Dieva vārds nāk kā lietus no debesīm un nes augļus tajos, kas atsaucas, *tā lai* dotu sēklu sējējam *nākamajai* ražai mūsu apaugļošanas rezultātā (Jes.55:10). Ja mēs pareizi atsaucamies vārdam, tad mēs pieliksim savu roku nākamās paaudzes ražai. Jāzepts – Jēzus atpirka ļaudis, *tā lai* viņi varētu doties un sēt sēklu (salīdz. ar Evanģēliju; 2. Moz.47:23 salīdz. ar 1. Kor.6:20; 7:19).
- *Ikvienā*, kas dzers no dzīvā ūdens avota, šis ūdens kļūs viņā par ūdens avotu, kas verd mūžīgai dzīvībai (Jņ.4:15). Avota uzdevums ir dot cilvēkiem ūdeni. Kunga vārdu un glābšanas pieredze *neizbēgami* ved pie tā, ka mēs tāpat rīkojamies attiecībā pret citiem. Faktiski tas bija pirmais, ko Dievs apsolīja Ābrahāmam, kad viņš iedibināja jauno derību: “Es tevi svētīšu (t.i., ar piedošanu un glābšanu Valstībā) ... un *tu* būsi par svētību”, tajā ziņā, ka mēs, viņa sēkla Kristū, nesīsim šo svētību visu nāciju cilvēkiem savas liecības rezultātā (1. Moz. 12:2,3). Kad Kungs piedāvāja pestīšanu sievietei pie akas,

Viņš runāja par ūdeni, kas kļūs viņā par ūdens avotu. Viņa to gribēja, bet, acīmredzot, tikai priekš sevis. Tādēļ, kad viņa lūdza dot viņai šo ūdeni, Kungs atbildēja, lai viņa pasauc savu vīru, kas dzirdētu Viņa vārdus (Jņ.4:15,16). Viņš ar to, droši vien, gribēja teikt: "Ja tu gribi šo glābšanu sev, tad tev jābūt gatavai to dalīt ar citiem, lai cik mulsinoši tas tev pašai liktos".

- Kungs saprata, ka personiskas liecināšanas nepieciešamība būs nevēlama Viņa sekotājiem. Bet Viņš to redzēja kā neizbēgamu tā krusta daļu, kas mums ir katram jāņem un jānes: "Kas man grib nākt pakaļ (šie vārdi nav attiecināmi tikai uz tiem, kam sludināšana ir aicinājums), tas lai aizliedz pats sevi, lai ņem savu krustu ... kas savu dzīvību zaudē Manis un evaņģēlija dēļ (evaņģēlija sludināšanas dēļ), tas to izglābs ... kas Manis un Manu vārdu dēļ kaunas ... tā paša dēļ arī Cilvēka Dēls kaunēsies" (Mk.8:34-38). Sludināšana ir nepieciešama. Bet tā ietver sevis aizliegšanu un stingru apņemšanos; tāpat kā brīdis, kad Kungs faktiski cēla Savu krustu, prasīja Viņa apzinātu apņemšanos to darīt. Kaut mēs varētu aptvert visu to cilvēku *traģēdiju*, kas kā pašnāvnieki dodas mūžīga kapa virzienā ... kad *mums* ir iespēja rādīt tiem glābšanās ceļu.

Augstāk iztīrītā pamattēze nav tikai bibliska. To demonstrē arī pēdējo gadu kristadelfiānisma izaugsmes statistiskā analīze. No tās arī izriet, ka *vispār* Dievs dod priekšroku ticīgo *personiskajai sludināšanai*, nevis skrejlapām, avižu sludinājumiem, Bībeles izstādēm, utt. Ar pēdējām metodēm Dievs plaši strādā, kad Viņa Evaņģēlijs ienāk jaunā valstī; tādos gadījumos, kad nav ticīgo, kas varētu dot personisku liecību. Mūsu pieredzē tā tas bija Āfrikas un Austrum Eiropas valstīs, praktiski visā pasaulē: Evaņģēliju ievadīja skrejlapas un sludinājumi avīzēs. Atsauksme bija liela, un ticīgie tapa kristīti. Ar kristīto skaita palielināšanos skrejlapu un avižu sludinājumu loma dīvainā kārtā vairs nedeva iepriekšējos rezultātus, bieži bez kāda redzama iemesla. *Mēs turpinājām* ievietot avižu sludinājumus utt., bet atsauksme bija daudz mazāka. Tāds scenārijs ir atkarīgojies tik konsekventi, ka, šķiet, tā ir Dieva roka. Viņš nepārprotami dod priekšroku personiskai liecināšanai, nevis pastarpinātām skrejlapu un tml. metodēm, bet es nebūt negribu noniecināt šīs metodes. Tas pats attiecas arī uz Angliju; pēc brālības iedibināšanas 19.gadsimtā pāri par 90% jaunpievērsto nāk no personīgajiem kontaktiem, vai arī tie ir ticīgo bērni. Varētu jautāt, vai mēs esam pietiekamu vēribu piegriezuši šiem statistikas datiem? Skaidrs, ka Dievam ir kas mums sakāms: Viņš negrib, lai mēs aizbīdinātos ar to, ka sludināšana ir tas pats, kas atstāt skrejlapu uz autobusa sēdekļa. To var darīt, bet daudz svarīgāk ir ticēt Evaņģēlijam tā, ka rodas dabiska un nepārvarama tieksme darīt to zināmu citiem. Vai mēs patiesi ticam?

Un tā mēs esam nonākuši pie galvenā jautājuma. Es nesaku: ‘Sludināsim dedzīgāk, brāļi, jo mums patiešām ir jādara vairāk, nekā mēs darām!’ Es tā nesaku, jo tā ir veltīga mutes dzesēšana. Cilvēka vārdiem nav tāda iedarbības spēka, kas liktu mums sludināt, *patiesi* sludināt, kā Dievs to ir domājis. Tas, ko es cenšos pateikt, ir, ka sludināšana citiem automātiski un dabiski izriet no mūsu ticības Evaņģēlijam. Un tāpēc mūsu attieksmes pret sludināšanu analīze ir spēcīgs pašpārbaudes līdzeklis, kas nosaka vai mēs *patiesi* ticam. Ar to es gribu teikt, ka ir pilnīgi iespējama virspusēja ‘ticība’, kas nav *patiesa* ticība. Nav grūti atspoguļot tādu virspusēju ‘ticību’ kādā simboliskā sludināšanā – piem., kautrīgi sakot: “Man ir draugs baznīcā, kas ...”, vai pat izplatot skrejlapas vai piedaloties sludināšanas kampaņā (un šajās lietās nav nekā sliktā). Kā es jau teicu, *tāda* sludināšana nav *nešaubīgs* pierādījums tam, ka mēs patiesi ticam. Ir viegli iedomāties, ka palīdzība kādā fiziskā darbībā, kas saistīta ar Bībeles neklātienes kursu, vai skrejlapas iedošana kādam Džehovas lieciniekam, kas pieklauvējis pie durvīm, liecinātu par mūsu sludināšanas pienākuma izpildi (6). Bet ja mēs *patiesi* ticam Evaņģēlijam, mēs par to runāsim dabiski, nedomājot par sludināšanas pienākuma izpildi. Mums nevajadzēs sasparoties tam, lai mēs sāktu sludināt; mēs vienkārši un dabiski atspoguļosim to mūsu dzīves veidā un runāsim par to un runāsim ....

Un ja mēs to nedarām, *vai mēs ticam?* Mēs esam aicināti un pievērsti, *lai* nestu gaismu citiem. Dievs uzticējās mums Evaņģēliju, atrodot mūs par cienīgiem nest to tālāk, sludināt to citiem (1. Tes.2:4). Mēs esam pielīdzināti svecei, kas ir iedegta *ar nolūku, lai* tā nestu gaismu citiem (Lk.8:16; 11:33); sieviete (Kungs Jēzus) iedez gaismu (Viņš izmanto ticīgos), lai atrastu pazaudēto monētu (ar mūsu pūliņu palīdzību) (Lk. 15:8; tas ir jāskata saistībā ar divām citām vietām Lūkas Evaņģēlijā, kur ir runa par sveces iedegšanu). Ja mēs nenesam gaismu (Dieva vārdu, Ps. 119:105) citiem, mēs esam sveces zem pūra, un tādēļ mēs zaudēsim ticību, liesma izdzisis. Tādēļ nav grūti nonākt pie secinājuma, ka ja mēs nenesam gaismu citiem, mēs neticam. Iedegtas sveces loma ir dot gaismu; tā ir *katras* sveces būtība, nevis tikai dažu no tām. Es zinu, ka tas, ko es saku, nepatiks. Kā kopienai mums ir jāatzīst, ka mēs parasti esam bezcerīgi kautri, lai izdvestu apkārtējiem kādu vārdu par labo ziņu par Kristu un Viņa krustu. Bet ja mēs nedarām Evaņģēliju zināmu citiem, *vai mēs tam ticam?* Vai varētu būt, ka neskatoties uz Bībeles studēšanu un cīņu par ticības tīrību, mūsu attieksme pret sludināšanu rāda, ka daudzi no mums patiesībā nemaz sirds dziļumos *netic Evaņģēlijam?* “Jo ar sirds ticību panākama taisnība un *ar mutes liecību pestīšana*” (Rom.10:9); pastāv saistība starp sludināšanu un pestīšanu, jo pestīšana balstās uz ticību; un ja mēs ticam, ja mēs esam dzēruši dzīvo ūdeni, tā strūkla, burbuļodama mūsos, nesīs valgmi citiem.

Dabīga izaugsme

Beidzot, šīs domas par Evaņģēlija spontānumu noved mūs pie vispārīgāka principa atziņas. Ne tikai sludināšana dabīgi padodas patiesi ticīgajam. Tāpat kā brāļu un māsu starpā ir dabīgas savstarpējas simpātijas, tā arī patiesā kristiešu brālībā. Tā, grupa jaunpievērsto var pirmo reizi satikties Bībeles skolā un to starpā pilnīgi *dabīgi* izveidojas savstarpējas simpātijas. Nav nekādas vajadzības mudināt tos saliedēties. Viņi ir brāļi un māsas, un viņi to zina, un viņi tā arī uzvedas, un tas notiek pats no sevis. Mēs visi esam vienas miesas locekļi, un tādēļ starp mums pastāv dabīga saikne, kā piem., jūs dabiski ciešat, ja kāds jūsu ķermeņa loceklis cieš sāpes (1. Kor.12:26). Visa miesa, kopā saturēta, aug, kļūdamā aizvien pilnīgāka mīlestībā (Ef.4:16). Augšana ir dabisks process, nevar teikt, ka brāļa sprediķa vai raksta vārdi to varētu paātrināt. Taču, no otras puses, mums nevajadzētu arī domāt, ka labi, tagad mēs esam Kristū, mēs augam, mēs varam mierīgi apstāties un vērot pārmaiņas mūsu personībā. Tā tas nenotiek.

Augšanas spēku mēs gūstam divējādi. Pirmkārt, Dieva vārds ir tas spēks, kas mūs radījis, un tas arī dos spēku jaunajai izaugsmei mūsos (1. Pēt. 1:23; Jēk.1:18). Regulāra, sistemātiska, *individuāla* Bībeles studēšana ir absolūtais ceļš. Ne tikai cita brāļa vārdu uztveršana Bībeles uzrunā un piekrišana lielākā vai mazākā mērā tām patiesībām, kuras viņš izteicis, bet patstāvīga rakstu *pētīšana*; “kārojiet ...pēc garīgā tīrā piena, ka jūs *ar to* augat” (1. Pēt.2:2). Evaņģēlija patiesības vārds nes augļus un pastāvīgi aug mūsos (Kol.1:6). Sēkla ir Dieva vārds (Lk.8:11), un tas uzdīgst jaunpievērstajā, sējējam (sludinātājam) nemanot (Mk.4:27). Dievs dod spēku augšanai, nevis brāļi, kas sludina vai pilda mācītāja funkcijas (1. Kor.3:6). Tas ir liels mierinājums tiem, kas uztraucas par to, ka ticīgajam, kas ir izolācijā, bez saskarsmes iespējām ar citiem ticīgajiem, būs grūti atrast ceļu uz Valstību. Ja mēs ielaižam vārdu mūsos, tas uzdīgs un nesīs augļus, mums nemanot. Tā, Apustuļu darbos ir vilkta paralēle starp vārda un baznīcas augšanu (6:7; 12:24; 19:20).

Otrkārt, garīgās izaugsmes dinamisms ir saistīts ar Kristus gara / prāta / rakstura klātbūtni mūsos (Kol.1:11; Efez.3:16). Tieši Kristus ietekmē mēs augam un kļūstam garīgāki un mīlošāki (Kol.2:19; 1. Tes.3:12). Viņa gara auglis ir mīlestība, pacietība utt. (Gal.5:22; Ef.5:9). Mūsu saistība ar Viņu nes augļus (Jņ.15:5; Rom.7:4). Ja mēs koncentrēsimies savā domāšanā uz Viņu, ar pateicību vērtējot Viņa rakstura morālo krāšņumu, mēs tapsim pārvērsti Viņa paša līdzībā ar Viņa Gara spēka palīdzību, kas ir mūsos (2. Kor.3:18). Krustā Viņš darīja zināmu Dieva rakstura būtību, *lai* Viņa mīlestība būtu mūsos (Jņ.17:26). Ja mēs sākam aptvert

Viņa taisnprātības cēlumu; pateicīgi novērtēt, kaut arī no tālienes, Viņa pilnības skaistumu, mēs sāksim pildīties ar Viņa garu, Viņa sejas krāšpains mirdzums arvien vairāk atspoguļosies arī mūsos. Tādējādi, izaugsme nāks dabiski, ja vārds, Kristus *logos* ir mūsos. Mēs nejutīsim nepieciešamību, lai kāds mūs pamācītu kā jādzīvo, mūs nevajās šaubas par mūsu garīgo nespēju. Pārmaiņas veidosies pilnīgi dabīgi un neatvairāmi, ja mēs savās sirdīs dosim augšāmceltā Kristus vārdam tam pienākošos vietu.

Piezīmes

- (1) Sk. Nodarbību 10.3
- (2) Sk. Nodarbību 6.9
- (3) Sk. Nodarbību 4.4
- (4) Sk. Nodarbību 4.3
- (5) *The Humility of the Gospel* (Evanģēlija pazemība)
- (6) Liekas, ka šāda attieksme izveidojusies, nepareizi akcentējot tās vietas Ecēhielā, kurās teikts, ka pravieša uzdevums bija brīdināt Izraēlu par gaidāmo nosodījumu; un ja viņi to ir izdarījuši, tad viņi tiek atbrīvoti no atbildības. Rodas iespaids, ka tādēļ pravieši, pateikuši: “Sargies, Izraēla, nāk tiesas diena!”, aizgāja, atviegloti nopūtušies, pārliecināti, ka viņi paši netiks sodīti par uzdevuma nepildīšanu. Taču praviešu uzdevums bija lūgt Izraēlu nākt pie prāta un nožēlot grēkus, aprakstot maksu par grēku ar cerību, ka tas izraisīs grēku nožēlu tajos, kas to dzirdēs. Ja viņi *to* nedarīs, viņi tiks nosodīti. Kungs Jēzus saka, ka mēs *visi* esam eklēsijas durvju sargi (Mk.13:34,35; Lk.12:39,40), tāpat kā pravieši bija durvju sargi Cionā, Dieva Vecās Derības eklēsijā. Tādēļ pienākums norādīt ceļu un brīdināt eklēsiju attiecas uz mums *visiem*, mums no visas sirds ir jātiecas palīdzēt citiem atrast ceļu uz Valstību, nevis tikai pašiem izsprukt no nosodījuma.

4.2 ŽĒLASTĪBAS EVANĢĒLIJS

Evanģēlijs, kuram mēs ticam, ir Dieva “žēlastības vārds” (Ap. d.20:24, 32; Gal.1:6; Kol.1:5,6; Ap.d.14:3); mūsu sludināšanai un mūsu dzīvei ir jābūt Dieva žēlastības atspoguļojumam. Patiesi, “Kristus žēlastība” Gal. 1:6 nozīmē ‘patiesais Kristus Evanģēlijs’. Ir viegli raksturot vārda “žēlastība” nozīmi kā “nepelnīta labvēlība”. Bet vai mēs patiesi sākam apzināties, ko tas īstenībā nozīmē? Žēlastība ir viena no galvenajām Jaunās Derības tēmām, it īpaši Evanģēlija sludināšanas darbu izklāstā, kuru mēs lasām Apustuļu darbos un vēstulēs. Tādēļ tai ir jābūt mūsu dzīves un

domāšanas pamatā. Bauslības mērķis bija iedvest vainas apziņu cilvēkos, lai grēks un līdz ar to žēlastība “pārpārim” vairotos (Rom.5:20).

Mums ir sirdīs jāieraksta, ka pestīšana ir Dieva dāvana, kas nebūt nav atalgojums par mūsu darbiem. “Viņš mūs izglāba, nevis taisnības darbu dēļ, ko mēs būtu darījuši, bet pēc Savas žēlsirdības ... lai Viņa (Jēzus Kristus) žēlastībā taisnoti, mēs kļūtu cerētās mūžīgās dzīvības mantinieki”. (Tit.3:5-7). Tā ir svarīgākā tēma Pāvila vēstulēs; pestīšana ir totāla dāvana, kas balstās ticībā, nevis mūsu darbos. Dievs it kā saka: “Redzi, Es jums dodu šo lielo dāvanu par velti; tikai ticiet Man, un tā būs jūsu”. Bet es jau dzirdu, kā lasītāji skandē Jēkaba 2:26: “nedzīva ir ticība bez darbiem”. Punkts un āmen. Saliekot šos divus pavedienus kopā, nonākam pie secinājuma: Pestīšana ir no žēlastības, tas ir, tā ir dāvana, kas ir atkarīga no mūsu ticības. Ja mēs patiesi ticam, ka esam tik brīnišķīgas dāvanas saņēmēji, ka Tēvam labpatik dot mums Valstību, tad mēs atsauksimies ar *pateicības* darbiem; mēs nedarīsim Dieva darbus, nenopūlēsimies garā ar domu, ka, ja mēs to *darīsim*, tad mēs būsim Valstībā. Mūsu motivācija būs bezgalīgā *pateicība* par šo Dieva dāvanu, par kuru netiek prasīta alga. Es esmu ievērojis, ka tie, kas ir sapratuši, ka glābšana ir žēlastības, ne darbu dēļ, ir arī viscītīgākie strādnieki šai jomā.

Darbi un žēlastība

Gars, dodams mums mācību, bieži izmanto paradoksus. Un kā piemēru tam mēs varam minēt darbu un žēlastības pretstatījumu rakstos (Rom. 11:6; 2. Tim.1:9), taču tajā pat laikā žēlastība un darbu saistību tajā nozīmē, ka sirsnīga ticība Dieva žēlastībai izraisīs aktīvu kalpošanu: “Dievs var jums bagātīgi dot visādu žēlastību, ka jums ... vēl pietiekoši paliek pāri labiem darbiem” (2. Kor.9:8). Pateicīgi novērtējot Dieva *bagātīgo* žēlastību, mēs *bagātīgi* atbildēsim ar labiem darbiem. Pāvils domāja, ka Viņam pārpārim dāvētā Dieva žēlastība nav bijusi veltīga, jo “es esmu vairāk par viņiem visiem strādājis, tomēr ne es, bet Dieva žēlastība, kas ir ar mani” (1. Kor.15:10). Pacentīsimies to patiešām aptvert. “Tāpēc saņemot nesatricināmu valstību, būsim pateicīgi. Tā mēs Dievam patīkami kalposim” (Ebr.12:28, citviet žēlastības saistība ar darbiem: Ap. d.14:26; Rom.5:21; 1. Pēt.4:10). Kalpošana Dievam bez žēlastības motivācijas ir sava veida elkdievība. Izraēlam bija stingri pieteikts, ka elku pielūdzejam Dievs būs rijēja uguns (5. Moz.4:24). Taču šie paši vārdi tiek citēti attiecībā pret tiem, kas neturēsies pie glābšanas pēc žēlastības, bet tā vietā ķersies pie darbiem (Ebr.10:28,29 un konteksts).

Jēkaba 1:24,25 rāda mums divus vīrus. Viens redz sevi pašpārbaudes spoguļi un neko paliekošu nedara. Cits, apzinoties pilnīgo svabādības likumu, ceļas un *dara*,

būdam darba darītājs. Žēlastības ideja, pilnīgā un patiesā svabadība no darbu nepieciešamības, kas mums ir dāvāta Kristū, ir tā, kas iedvesmo cilvēku atbildes reakcijai. Cilvēks, kura mērķis ir tikai pašpilnveidošanās, to tā arī nerasniegs.

Mēs dzīvojam pasaulē, kurai tīras žēlastības ideja ir pilnīgi sveša. Psihologi atzīmē, ka visi cilvēki savās attiecībās vienkārši izspēlē dažādas lomas. Priekšnieks un viņa padotie var sniegt nelielus pakalpojumus viens otram, negaidot neko konkrētu to vietā; taču galu galā tos vada pašsaglabāšanās instinkts. Vīri un sievas, vecāki un bērni, Klintons un Jeļcins ... visas cilvēku attiecības ir savstarpējas lomu spēles. Tāpēc absolūta nesavtība, Dieva žēlastības pret mums nevainojamā tīrība ir tik grūti aptverama, tā ir tik neparasta. Šī iemesla dēļ mums ir tik grūti noticēt iepriekšnolemtības idejai; ka Dievs mūs izvēlējis no paša sākuma, nevis mūsu darbu dēļ, bet tādēļ, ka Viņam labpatika dot mums iespēju iepazīt Viņa Dēlu. Pāvils it bieži izteica apbrīnu par to (Gal. 1:15,16). Taču Gars pastāvīgi cenšas ieskaidrot šo brīnumu. Tādējādi, žēlastības un patiesības idejas ir bieži cieši saistītas (Jņ.1:14,17; Kol.1:6; 2. Jņ.1:3). Tā it kā Dievs mūs censtos pārliecināt, ka absolūtas žēlastības brīnums nav vis abstrakta doma, kas skar mūsu smadzeņu šūnas to dažu minūšu laikā, kad mēs par to lasām. Mūsu sirdij, mūsu iekšējam saprātam ir jābūt "stiprinātam žēlastībā" (Ebr.13:9); pārliecībai par Dieva žēlastību ir jābūt mūsu domāšanas procesu pamatā. Viņa žēlastības realitāte ir absolūta patiesība, tik dziļi patiesa, ka tai ir jāietekmē visa mūsu dzīve tās dažādajās jomās. Tā, Pēteris saka, ka viņš pastāvīgi vēlas ieskaidrot un liecināt, "ka tā ir patiesa Dieva žēlastība, tanī stāviet!" (1. Pēt.5:12). Tā bija viņa lielā tēma, kā arī Pāvila. Un tai ir jābūt arī mūsējai. Jo žēlastības apjaušmā tiek stiprināta sirds (Ebr.13:9).

Visa tā brīnums

Mums ir pastāvīgi sev jāatgādina visa tā brīnumainība, jo mums piemīt sliekšme zaudēt šo brīnuma izjūtu par Dieva tīro žēlastību, kuru mēs nedrīkstam zaudēt. "*Lieciet savu cerību pilnīgi uz to žēlastību, kas jums tiks pasniegta Jēzus otrajā atnākšanā* (1. Pēt.1:13). Tad mēs kļūsim dzīvības valdnieki, jo žēlastība ir *valdījusi* mūsu dzīvēs (Rom.5:17,21). Kaut mūs nekad neatstātu visa tā brīnums, kaut tas turētu mūs ciešā tvērienā! Pāvilam bija jāpārliecina cilvēkus palikt Dieva žēlastībā (Ap.d. 13:43); diemžēl Jaunās Derības baznīcas vēsture stāsta par to, cik daudzi vīrieši un sievietes Kristū nespēja to izdarīt un atgriezās pie viena vai otra taisnošanas pēc darbiem veida. Tā, Ebr.12:15 mudina mūs pielūkot, ka nevienš nezaudētu Dieva žēlastību, kā tas notika, kad Izraēls aizgriezās no Mozus cildenā vaiga un kā ebreji aizgriezās no Dieva slavas Kunga Jēzus veidolā. Mums ir jāpielūko pašiem un jāgriežas pie citiem, iedvesmojoties no šīm brīnumainajām lietām un iedvesmojot citus, lai mēs nekad nezaudētu visa tā brīnumu.

Un tā, saskaņā ar Pēteri, mēs “stāvam” šai lielajā žēlastībā, tā attiecas uz mums. Pāvils runā par iespējamību zaudēt šo žēlastību. Kristoties Jēzū Kristū mēs, “kas ticam, esam iegājuši tai žēlastībā, kurā stāvam” (Rom. 5:2). Kristībā mēs saņemam Kristus tainības lielo dāvanu, mūsu grēcīgums tērpjas Viņa drānās, un Dievs mūs redz tā, *it kā* mēs būtu tikpat pilnīgi kā Kristus. Mums ir jāsauglabā šis brīnumainais žēlastības stāvoklis, aktīvi attīstoties ticībā un šī brīnumainā stāvokļa pateicīgā apjaušmā. Bet Pāvils runā arī par ‘stāvēšanu’ evaņģēlijā, par pamata doktrīnu zināšanu (1. Kor. 15:1). Tas parāda saistību starp doktrīnu un žēlastību. Mēs stāvam žēlastībā, stāvot patiesajā Evaņģēlijā, kas ir “Viņa žēlastības vārds”. Tādēļ Patiesības mācības aizstāvība un sludināšana ir Dieva brīnumainās žēlastības liecinājums un aizstāvība. Mūsu stāvēšana šai žēlastībā ir saistīta ar stāvēšanu Vienā Ticībā. Būdami patiesās mācības kalpotāji, mēs esam arī “labi dažāda veida Dieva žēlastības namturi” (1. Pēt.4:10). Zīmīgi, ka Gars runā par sirds stiprināšanu žēlastībā, pretstatot to jūsmošanām par “visvisādām svešām mācībām” (Ebr.13:9). Dieva žēlastības patiesas apjaušanas priekšnoteikums ir patiesās doktrīnas zināšanas. Ja mūsu acu priekšā ir visa žēlastības aina, kuru šīs doktrīnas paredz, tad mums neradīsies vēlēšanās novirzīties no tām. Dieva žēlastības Evaņģēlija brīnums pasargās mūs no atkrišanas.

Pareizi izpratuši saikni starp žēlastības saņemšanu un Evaņģēlija sludināšanu, mēs liecināsim ar patiesu pazemību. Jānis sludināja, apzinoties, ka viņš ir tikai saucēja balss cilvēces tukšnesī (Jņ.1:23); viņš sevi nesauc par ‘Jāni’, bet par ‘balsi’. Pāvils, aprakstot Evaņģēliju kā “Kristus žēlastību”, pats par sevi runā trešajā personā: “...no tā, kas jūs aicinājis Kristus žēlastībā” (Gal.1:6). Pāvils izsakās tādā pat veidā, runājot par sevi kā par “cilvēku iekš Kristus ... to pašu cilvēku” (2. Kor. 12:1-4).

“Zināt savu pestīšanas žēlastību”

Nereti mūsu attiecībās, pat starp brāļiem un māsām Kristū, pavīd savtīgi motīvi žēlastības parādīšanai. Mēs esam pieaugošas žēlastības saņēmēji (“žēlastību un atkal žēlastību”, Jņ.1:16), jo ilgāk mēs dzīvojam un grēkojam, jo lielāks ir Dieva žēlastības dāsnums, un tādēļ jo nopietnāk un dziļāk žēlastības jēdzienam ir jāaptver mūsu domāšana un uzvedība. Pat ar mūsu runas veidu (Kol.4:6), mūsu ķermeņa valodu, mūsu gaitu, ar to, ko mēs sakām, mēs atspoguļosim mūsu Dieva nesavtīgās žēlastības pieredzi. Rom.9:18 pretstata žēlastības dāvināšanu un sirds apcietināšanu. Dieva žēlastības dāsnuma un būtības apjaušana var tikai mīkstināt cilvēka sirdi, saprotot, ka “tavs maigums ir mani darījis varenu”. “Audziet mūsu Kunga un Pestītāja Jēzus Kristus žēlastībā un atziņā!” (2. Pēt.3:18) sasaista lielāku Kunga Jēzus atziņu ar pieaugošu žēlastību; žēlastības jēdziena visaugstākā izpausme ir

Jēzus Kristus personībā. Līdzīgi arī žēlastības pateicības pilnā uztvere izpaužas Dieva slavinašanā. Mēs atzinīgi novērtējam Viņa būtības dziļumu un plašumu caur Viņa žēlastības dānuma atziņu (2. Kor.4:15).

Vispilgtāk žēlastības deklarācija izpaužas Pestītāja nāvē (Ebr.2:9; 10:29). Un ik nedēļu, kad mēs tuvojamies simboliem, krustam, krustā sistajam *Kungam Jēzum Kristum*, mūs skaudri uzrunā daži pamatjautājumi: Vai mēs zinām Jēzu Kristu? Vai mēs zinām Viņa pestīšanas žēlastību? Bet patiesībā jau runa ir par daudz dziļākām lietām. Par kaut ko tik neparasti brīnumainu, tik aizraujoši neatvairāmu, kas virza mūsu dzīves, kam ir *jauzvirmo* mūsos ar tādu spēku, ka mums vienkārši ir jārunā par to ar citiem. Man ausīs skan kristību psalma vārdu smeldzīgā melodija: "paklausot Tavam vārdam, apjaust Tavu pestīšanas žēlastību". Arvien dziļāk to izprotot, mēs daudz atzinīgāk vērtēsim kristadelfiešu atšķirīgo mācību par grēku izpirkšanu, mēs daudz dedzīgāk vēlēsimies to sludināt, un mēs aizvien pilnīgāk atspoguļosim to mūsu ikdienas dzīvē.

4.3 EVAŅĢĒLIJA PAZEMĪBA

Nereti nākas dzirdēt divus pilnīgi pareizus novērojumus:

1. Neskatoties uz to, ka mēs izprotam patieso Evaņģēlija pestīšanu, mēs, kristadelfieši, parasti neatšķiramies ar aktīvu tā sludināšanu, it īpaši personīgajā līmenī. Prezbitērieši jau simts gadu bija sludinājuši Āfrikā, kad mēs piesardzīgi ievietojām avižu sludinājumus šajā kontinentā. Džehovas liecinieki un baptisti infiltrējās Austrumeiropā krietnu laiku pirms tam, kad mēs uzzinājām, ka tādas pilsētas kā Viļņa un Kijeva ir atrodamas uz pasaules kartes.
2. Aktīva sludināšana bieži asociējas ar lepnību. Iedomājieties tipisku amerikāņu evaņģēlistu stadionā: "Es tā ... Es to", lielā centībā steidzīgi klāstot visu savu personīgo pieredzi. Vai arī, uzdrošinos teikt, labi sagatavots kristadelfietis iedzen strupceļā katoli, citēdams pantu pēc panta savu argumentu aizstāvībai. Lepnībai nav grūti iezagties – galu galā mums ir taisnība un viņi aļoņas, mēs to zinām.

Spēcīgi sludinātāji

Lai palīdzētu rast samēru starp lepnību un biklu klusēšanu sludināšanā, apskatīsim sekojošus piemērus, kas motivēja ticīgos aktīvai sludināšanai:

- Jesaja, sapratis savu nepiedienību, izsauca: "Bēdas man, jo es esmu nāvei lemts! Es esmu cilvēks ar nešķīstām lūpām". Viņš juta, ka viņu nosodīs. Bet tad Enģelis viņu mierināja: "Tavs noziegums ir deldēts un tavi grēki piedoti!"

Un viņš nekavējoties pieteicās doties ar sludinājuma misiju uz Izraēlu: “Redzi, es esmu še, sūti mani!” (Jes. 6:5-8).

- Jesajam līdzīgu jūtu pārņemts, Pēteris krita Jēzum pie kājām: “Kungs aizej no manis, jo es esmu grēcīgs cilvēks.” Bet Kungs atbildēja: “Nebīsties, jo no šī laika tev būs cilvēkus zvejot.” (Lk.5:8-10). Tā, dziļi apzinoties savu grēcīgumu, Pēteris saņem sludināšanas uzdevumu. Līdzīgi, otru uzdevumu mācīt Dieva vārdu Pēteris saņēma, kad viņš pirmo reizi satika Kristu pēc tam, kad bija Viņu trīs reizes noliedzis (Jņ.21:15-17). Atsaucoties uz to, viņš piecēlās un sludināja, ka grēku piedošana ir iespējama visiem, kas vēl ir tālu no Dieva (Ap.d.2:39). Kad viņš to darīja, apzināti vai neapzināti, viņš domās kavējās pagātnē, tai kaunpilnajā naktī, kad viņš sekoja Kungam “no tālienes” un, vēl tālu no Viņa būdams, noliedza Viņu (Mk.14:54).
- Un vēl lielāks uzdevums iet pasaulē ar Evaņģēliju sekoja uzreiz pēc tam, kad Kristus bija norājis tos vienpadsmit par “viņu neticību un cietsirdību” (Mk.16:14,15). Šis ‘norājums’, droši vien, lika tiem skaudri izjust savu vājumu”. Tas patiesi būs bijis kas vienreizējs. Dieva Dēls norājis savus draugus. Bet uzreiz pēc tam: “Eita pa visu pasauli”. Un Viņš teica viņiem sludināt, ka tie, kas netic, tiks pazudināti – un tas pēc tam, kad viņš tikko bija tos norājis par neticību. Marka Evaņģēlijā pirms tam ir trīs reizes teikts, ka tie “netic”, un pēc tam viņš raksta, kā viņiem bija pieteikts iet un sludināt tiem, kas netic (Mk.16:11,13,14,16). Tie bija pazemības pilni vīri, kas to darīja.
- Līdzīgi, arī Pāvilam bija lemts dziļi izjust savu grēcīgumu, pirms viņam tika dots sludināšanas uzdevums. Bet “tūdaļ” pēc kristīšanās Pāvils uzsāka dedzīgu personiskās liecināšanas kampaņu Damaskā, vēl pirms Kristus bija viņam licis sludināt (Ap.d.9:20 salīdz. ar 22:17-21). Pēc vairākiem gadiem viņš komentēja: “Man, vismazākajam starp visiem svētajiem, dota šī žēlastība pagāniem pasludināt Kristus neizdibināmo bagātību” (Ef.3:8). Tādēļ viņš to darīja “dziļā pazemībā” (Ap.d.20:19). Viņš atstāta Ap.d.22:19-21, kā visupirms viņš izjuta tik dziļu kaunu par savu pagātni, ka viņš vārgi pretojās šai sludināšanas misijai ar vārdiem: “Kungs, viņi zina, ka es esmu apcietinājis un licis šaust sinagogās tos, kas tic uz Tevi ... Tad Viņš man sacīja ... Es sūtīšu tevi tālās pagānu zemēs”. Šķiet, ka šī vārda maiņa no Saula uz Pāvilu (“mazo”) bija viņa pirmā misionāra ceļojuma laikā (Ap.d.13:9), it kā atzīstot paša pazemošanos. Pāvils raksta, ka viņš ir Dieva aicināts, Kristus žēlastībā; un šajā kontekstā viņš komentē, kā viņš aicina galatiešus Kristus žēlastībā (Gal.1:6 salīdz. ar 15). Viņa atbilde žēlastības aicinājumam bija došanās sludināt, līdz ar to aicinot cilvēkus tai pašā žēlastībā, atkārtotot savā sludināšanā to, ko Dievs bija darījis viņa labā.

- Ja kāds ir bijis ārkārtīgi bargs pret sevi, tad tas bija Jānis Kristītājs. Viņa vārdi, Kristu sludinot, bija, ka Tam viņš nav cienīgs kurpes nest (Mt.3:11). Kurpju nesējs bija vēstnesis; Jānis zināja, ka viņa uzdevums bija nest vēsti par Kristus nākšanu, bet viņš atklāti atzinās, ka nav cienīgs to darīt. Vai arī mums nevajadzētu tik dziļi izjust šo misiju; jo Kunga atnākšanas priekšvakarā arī mēs esam ļoti līdzīgā situācijā. Kaut arī viņš sludināja Kristus pārākumu, viņš pat neuzskatīja sevi par mistiskās Kristus līgavas sastāvdaļu; jo viņš sevi pielīdzināja tikai līgavaīnā draugam, kas no sirds priecājas, vērojot jaunā pāra laimi, bet neņemot tajā dalību (Jņ.3:29).
- Vienu brīdi nabaga Leģions skaļā balsī sauca “Ko tu gribi no manis, Jēzu?” Brīdi vēlāk viņš jau bija pievērstis un saņēmis pavēli doties, lai personīgi liecinātu sava paša ļaudīm (visgrūtākā no sludināšanas misijām; Lk.8:28, 39).
- Evaņģēlīji bija evaņģēlistu personīgās Evaņģēlija sludināšanas pieraksti. Matejs pieraksta mācekļu uzskaitījumā, ka viņš ir “muitnieks” (nodokļu ievācējs, Mt.10:3). Un Evaņģēlija rakstos laiku pa laikam pavīd mājiņi uz viņa personīgo niecīgumu – viņa personīgajā Evaņģēlija izklāstā citiem.
- Samariete pie akas izjuta dziļu kaunu par savu grēcīgo dzīvi, kad viņa saprata, ka Jēzus zina visus viņas grēkus. Ar kautrīgu pazemību viņa atzinās: “Man nav vīra”, jo viņa dzīvoja grēkā. Pie šīs akas viņa tika pievērsta. “Tad sieva atstāja savu ūdens trauku, aizgāja uz pilsētu (pieraksts aicina mūs palūkoties viņas gaitās no malas) un sacīja ļaudīm: ‘Nāciet, tur ir cilvēks, kas man visu pateicis, ko esmu darījusi! Vai tikai Tas nav Kristus?’” (Jņ.4:17,28,29). Šajos vārdos ir nomanāms brīnumains jūsmas un kautrības sajaukums: “Nāciet, tur ir cilvēks ...”. Šī iezīme raksturo daudzu jaunpievērsto sludināšanas sākumu. Tiek uzsvērts, ka ļaudis ticēja tieši tā iemesla dēļ, kā sieviete viņiem to pavēstīja: Viņš “man visu pateicis, ko es esmu darījusi” (Jņ. 4:39). Viņš bija viņai uzskaitījis visus viņas pagātnes grēkus (4:18,19). Un tagad viņa, nepārspējamā pazemībā, iet un stāsta savu pagātni saviem līdzgaitniekiem tajos pašos vārdos, kurus lietoja Kungs. Viņš iedvesa viņā vainas apziņu par viņas grēkiem, un šī apziņa deva viņai drosmi liecināt.
- Pāvils šķiet pierakstām savu neatslābstošo sludināšanas degsmi tam, ka Dievs savā žēlastībā ir viņam piederis. Un tālāk viņš runā trešajā personā, liekot ar to saprast, ka citiem sludinātājiem ir līdzīga motivācija: “Tādēļ, šinī kalpošanā būdami, *kas mums uzticēta no žēlastības*, mēs nepieķūstam” (2. Kor.4:1).
- Līdzīgi, Jesaja pravietoja, kad Izraēls uzzinās, ka viņš ir saņēmis piedošanu un pestīšanu, viņš tādēļ pilnīgi dabiski sauks: “Pasludiniet Viņa darbus tautu starpā” (Jes.12:1-5). Tā būs motivācija Izraēla liecināšanai pasaulei Tūkstošgades laikā.

- Vecajā Derībā ir vairāki vārda sludināšanas piemēri pēc savu grēku dziļuma apzināšanās (Jona otrreiz; Manase, 2. Laiku 33:16; Josija,
- 2. Laiku 34:29,32; Nebukadnēcars, Dan. 3:29; 4:2).
- Bet visspilgtākais Vecajā Derībā ir Dāvida piemērs pēc viņa grēka ar Batsebu. Piedzīvojis morālu apkaunojumu visa Izraēla un pat apkārtesošo tautu priekšā, nerunājot jau par paša ģimeni, Dāvids nebija tas, kuram pieklātos mācīt citus, kā pieklājas dzīvot. Mazāka mēroga cilvēks nekā Dāvids būtu atteicies no jebkāda veida saistības ar sludināšanu. Bet visus Batsebas psalmus caurstrāvo Dāvida vēlme iet un dalīties Dieva žēlastībā, kuru viņš ir izjutis uz sevis, ar citiem (Ps.32 virsraksts; 51:13). Iztēlojieties *viņa* attieksmi sludināšanā! Viņa runāšanas veidu, ķermeņa valodu un viņa vēsti, bez šaubām, caurstrāvoja patiesa pazemība, kurā vienlaicīgi izpaužas tāda deģsmē un jūtu kvēle, kādu retajam ir izdevies sasniegt.

Kāpēc mēs neesam kvēli sludinātāji?

Un tā mēs atgriezīamies pie mūsu sākotnējā jautājuma. Kāpēc mēs neesam kvēli sludinātāji? Visu iepriekšminēto piemēru gaismā, tas, droši vien, ir saistāms ar to, ka mēs nepietiekami apzināmies savu grēku nopietnību. Mēs apzināmies, ka mēs grēkojam, bet ne jau tik stipri, dienas nogalē mēs nenonākam ar atziņu, ka esam nogrēkojušies pret Dievu, mēs nejūtam, cik dziļi grēks un vienaldzība *sāpina* Viņu. Iespējams, ka mūsu uztverē Dievs ir pārāk līdzīgs cilvēkam, kuru tāpat kā mūs pārāk nesatricē parastie grēki, kurš ir pietiekami nejutīgs pret to, ka grēcīgas domas patiesībā ir tikpat grēcīgas kā darbi. Dieva vārds Izraēlam attiecas arī uz mums, kas dzīvo pasaulē, kur grēkam nav nekādas nozīmes un kur Dievs nekad atklāti neiejaucas ar nosodījumu: "Tā tu dari, un, kad Es ciešu klusu, tu domā, ka Es esmu tāds pats kā tu. Tādēļ Es pārmācīšu tevi un turēšu to tev acu priekšā (tiesas dienā)" (Ps.50:21).

Lieli grēcinieki

Ja mēs tiecamies pēc garīga sprauguma mūsu dzīvē, nerunājot jau par sludināšanu, mums ir patiesi jāapzinās, cik bezgala grēcīgi mēs esam. Cēloņi kā lepnības izpausmēm, tā arī deģsmes trūkumam sludināšanā ir rodami mūsu vainas apziņas trūkumā. Mēs varam lūkoties uz Dāvidu un Pāvilu un just, ka mēs neesam tik dziļi iestīguši grēkos kā viņi. Tātad, mēs esam labāki... Bet ienīst savu brāli ir tas pats, kas īstenībā nogalināt viņu, un mēs visi kā viens esam izjutuši naida kvēli. Tātad mēs *varam* apzināties viņu nožēlas jūtu spraugumu, viņu vēlmi nest citiem Dieva žēlastības Labo Vēsti. Tā tam ir jābūt, citādi Pāvils nebūtu izcēlis savu pievēršanu un tai sekojošo deģsmi kā piemēru, kuram mums jāseko (1.Tim.1:15,16). Mēs *neesam* mazi grēcinieki. Tā bija mūsu rase, kas sīta krustā slavas Kungu, un mēs

esam līdzvainīgi. Pievērsiet uzmanību vietniekvārdiem Jes.53. “Mēs”, kas sludinām krusta Evaņģēliju, esam tie paši “mēs”, kas noliedza un nosodīja Pestītāju, un “mēs”, kuru grieķi ir piedoti un kas ir salīdzināti ar Dievu. *Šie* ir tie iemesli, kāpēc mēs sludinām krustā sisto Kristu ar degsmi un pazemību (Jes.53:1,2,3,4,5,6).

Tādēļ mums nav psiholoģiski jāuzlādējas, lai sludinātu. Pilsētu, kura atrodas kalnā, *nevar* noslēpt, tā ir acīm redzama. Mūsu sludināšanas avots ir mūsu personīgā Dieva žēlastības pieredze. Tieši Dieva žēlastības lielumam ir jāveido mūsu sludināšanas saturu, nevis mūsu pašu žēlastības pieredzes uztveri. Mūsu pieredze motivēs mūs pašus, nevis citus. Mēs taču nesludinām sevi, bet gan Kristu kā Kungu un Pestītāju. Tad ķersimies pie nopietnas pašpārbaudes, lai daudz pilnīgāk novērtētu un aptvertu Dieva svētumu un grēka pretīgumu. Ja mēs to spēsim izdarīt, un tikai tad, kad mēs to spēsim, mūsu runas veidu, mūsu argumentus, pat mūsu ķermeņa valodu raksturīgi iezīmēs: pazemība.

Sk. arī “Mūsu izmisums” un “Grēks ir nopietna lieta”.

4.4. “PA VISU PASAULI”

Ja pavēle sludināt Evaņģēliju nebūtu saprasta burtiski, tad vairuma nesen kristīto brāļu un māsu ārpus anglosakšu pasaules vienkārši nemaz nebūtu. Ja mūsu uzdevumā ietilptu sludināšana tikai mūsu pašu tuvākajai apkārtni, tad Evaņģēlijs nebūtu izplatījies starp tām daudzajām nācijām, kuras tas ir aptvēris pēdējos gados. Tas nebūtu gājis tālāk par baltās rases angļu valodā runājošo pasauli. Vai arī, ja pārļapojam vēstures lappuses vēl tālāk atpakaļ, tas nekad nebūtu atstājis pirmā gadsimta Tuvo Austrumu ebreju apdzīvoto pasauli. Kā visi sludināšanā iesaistītie bieži liecinājuši, Dieva svētība ir spēcīgi balstījusi tos, kas centušies nest Evaņģēlija vēsti visai pasaulei. Ir atvēršies ceļi, ir atradušies līdzekļi, kas cilvēku spēkiem vien nebūtu izdarāms. Nerodas iespajds, ka Dievs vienaldzīgi vērotu pēdējo gadu Evaņģēlija izplatīšanas aktivitātes, it kā mēs būtu nepareizi sapratuši pavēli “Eita pa visu pasauli”. Pat ja izskatās, ka sludināšana nenes auglus, tam nevajadzētu mūs atturēt no dabīgi neapturamās vēlēšanās sludināt Dieva vārdu visur. Daudzo līdzību irēālo elementu loma ir pievērst mūsu uzmanību kādam vitāli svarīgam mācības aspektam. Sējēja līdzībā 75% sēklas krīt nelabvēlīgā augsnē, dēļ gandrīz fanātiskās sējēja centības izsēt sēklu pēc iespējas tālāk un plašāk, nepievēršot lielu uzmanību tam, vai tā krīt labvēlīgā augsnē, vai nē. Uzsvars krīt uz to, ka sēkla ir jāsēj it visur.

Lielā sludināšanas misija

Marka Evaņģēlija 16:15,16 vārdi ir skaidri saprotami pat bērnam: “Eita pa visu pasauli un pasludiniet evaņģēliju visai radībai. Kas tic un top kristīts, tas tiks izglābts, bet, kas netic, tiks pazudināts”. Pavēle visiem cilvēkiem atgriezies no grēkiem, Kunga augšāmcelšanās ... šīs idejas visas atkārtojas Ap.d.17:30; Dievs tagad pavēl visiem cilvēkiem atgriezies no grēkiem, ieklausoties mūsu sludināšanā. Šie vārdi neattiecas tikai uz pirmo gadsimtu, jo tie jāsaista ar Mt.24:14, kur šie paši vārdi attiecināmi uz sludināšanas darbu pašās pēdējās dienās (pat ja konteksts liek saprast, ka mēs kā draudze paklausīsim šai pavēlei tikai lielu vajāšanu rezultātā). Ja mēs sakām, ka pavēle sludināt visai pasaulei *neattiecas* uz mums, tad jāsecina, ka pavēle kristīt arī neattiecas uz mums. Un ja šie vārdi par kristīšanu neattiecas uz mums šodien, tad nav Kunga Jēzus pavēles tapt kristītam. Saikne starp pavēli sludināt un pavēli kristīt kļūst vēl skaidrāka, ja lasām Mt.28:19,20: “Tāpēc eita un darait par mācekļiem visas tautas, tās kristīdami ... Un redzi, Es esmu pie jums ik dienas līdz pasaules galam”, tas ir, Kristus būs ar mums mūsu sludināšanas darbā līdz pasaules galam. Divdesmitā gadsimta kristadelfiešu sludinātāji ir plaši komentējuši Kristus īpašo tuvību sludināšanas darbā. Uz Mt.28:19,20 minēto misiju atsaucas Ap. d.14:21 sakarā ar Pāvila un Barnabas sludināšanas darbu, un neviens no viņiem nebija divpadsmit apustuļu skaitā: “Pasludinājuši evaņģēliju šinī pilsētā un ieguvuši labu pulku mācekļu ...”. Tas jau pats par sevi parāda, ka lielā sludināšanas misija neattiecas tikai uz divpadsmit apustuļiem. Lasot 1. Tes.1:6-8 ir grūti nesaskatīt atsauci uz lielo sludināšanas misiju. Pāvils it kā saka: ‘Labi, ka jūs esat sapratuši, ka lielā misija, ko daži no mums ir īpaši saņēmuši, attiecas arī uz jums!’: “Jūs kļuvāt par mani un Kunga Kristus sekotājiem ... jo no jums Tā Kunga vārds *atskanējis tālāk* ne vien Maķedonijā un Ahajā, nē, *visās vietās* kļuvusi zināma jūsu ticība Dievam”.

Kristus paskaidroja, kāpēc Viņš dod šo pavēli: “Man ir dota visa vara debesīs un virs zemes. *Tāpēc eita*”. Tāpēc mums ir jāizplata Kristus evaņģēlijs uz visas planētas, jo Viņam ir dota vara pār visu zemi. Viņam ir šī vara tagad, tāpat kā tā bija pirmajā gadsimtā; un *tāpēc* pavēle izplatīt evaņģēliju visā pasaulē ir spēkā arī šodien.

Pretspars Evaņģēlija izplatīšanai ārpus mūsu tuvākās vides ir bijis vienmēr. Jona negribēja nest to uz Ninivi, Izraēls nespēja pildīt tam paredzēto misionāru tautas misiju, un apustuļi pirmajā gadsimtā ārkārtīgi negribīgi pildīja pavēli nest Kristus Evaņģēliju visai pasaulei. Rodas iespaids, ka cilvēki, iestājušies derības attiecībās ar Dievu, tiecas kļūt savtīgi garīgajā ziņā; tiecas aizmirst, ka viņi ir iestājušies derības attiecībās ar Dievu, tikai pateicoties tam, ka kāds cits ir to viņiem pavēstījis. Mums

ir stipri jāuzmanās, lai neattaisnotu savu vājumu šajā ziņā, sakot, ka faktiski atbalsts tam rodams Bībelē.

“Kā lai dzird ...”

Tie, kas iestājas pret sludināšanu visai pasaulei, ir pārliecināti, ka laudis tik un tā uzzinās patieso Evaņģēliju, ja viņiem ir pieejama Bībele. Loģiski spriežot, šis arguments noved pie domas, ka mums nemaz nav jāsludina. Taču, kā jebkurš jaunpievērstais liecinās: “Bet kā lai piesauc, kam nav ticējuši? Un kā lai tic tam, par ko nav dzirdējuši? Bet kā lai dzird, ja nav, kas sludina?” (Rom.10:14). Tas skaidri pasaka, ka (parasti) nav iespējams ticēt Kristum, ja nav, kas sludina. (Šī tēma ir dziļāk izklāstīta apakšnodaļā 3.12). Etiopiešu ķēniņienes galminieks ir tam klasisks piemērs. Bībeli rokās turēdams, viņš uzbudinājumā iesauca: “Kā gan to varētu (saprast), kad neviens mani nepamāca?” (Ap. d. 8:31). Pilnīgi iespējams, ka Rom. 10:4 atsaucas uz šo ar domu, ka šī cilvēka gadījums ir tipisks [un ievērojiet saistību starp Ap.d.8:37 un Rom.10:9]. Līdzīgi Kungs Jēzus runāja par “tiem, kas caur *viņu* (sludinātāju) vārdiem Man ticēs” (Jņ. 17:20) – nevis caur patstāvīgu Bībeles lasīšanu. Ja mums būtu bijusi tikai un vienīgi Bībele, vairums no mums garīgajā ziņā nebūtu nonākuši tur, kur mēs esam tagad. Ja es būtu sācis lasīt Bībeli no Pirmās Mozus grāmatas, es nedomāju, ka es būtu ticis tālāk par Trešo grāmatu. Taču ir arī tādi, kas ir izlasījuši Bībeli no sākuma līdz Atklāsmes grāmatai. Un viņu liecība ir vēl kategoriskāka: “Skaidrs, ka man bija vajadzīgs kāds, kas mani pamācītu, kas palīdzētu man visu salikt kopā”, tā viens no nesen pievērstajiem.

Pāvils turpina sludināšanas tēmu Rom.10. Uzsvēris to, cik ļoti nepieciešami ir sludinātāji, viņš citē Vecās Derības pravietojumus attiecībā uz Evaņģēlija sludināšanu: “Vai viņiem nav sludināts? Un kā vēl! ‘Pa visu zemi ir izgājusi viņu balss skaņa, līdz pasaules galam viņu vārdi.’” (Rom.10:18). Šeit Pāvils, bez šaubām, atsaucas uz lielo misiju. Bet viņš saka, ka to ir izpildījuši sludinātāji, par kuriem runāts Ps.19:2-5, kuru viņš citē. Tajā runāts par to, ka “debesis” nes Dieva vēsti pa visu pasauli. Tāpat kā saule ‘sāk savu gaitu’ apkārt pasaulei, tā “debesis” daudzina Evaņģēliju. ‘Debesis’ neattiecas tikai uz divpadsmit apustuļiem pirmajā gadsimtā; Jaunajā Derībā teikts, ka visi, kas ir Kristū, ir “debesis ķermeņi”, mēs visi esam daļa no “taisnības saules”. Par Kristus kā taisnības saules uzlūkšanu Viņa otrajā atnākšanā (Mal. 3:20 [1965.g.izd., tulk]) vēstīs baznīca, iepriekš liecinot par Viņa Evaņģēlija nākšanu. Uzmanīgs lasītājs ievēros vairākas atsaucē uz sludināšanu 19.psalma: “Izplatījums *izteic* Viņa roku darbu” (1.p.) lieto vārdu, kas sastopams Lk. 9:60 attiecībā uz Evaņģēlija izplatīšanu. “To vēsts iziet pa visu pasauli” (4.p.) sasaucas ar Pāvila paša sludināšanas aprakstu (2. Kor.10:13-16). Doma par iešanu pa visu pasauli bija Kristus lielās misijas pamatā (Mk. 16:15).

Taču, kā mēs jau teicām, 19.psalma “debesis” Jaunā Derība interpretē kā *visus*, kas tic Kristum.

Pasaules gaismā

Jēzus teica, ka mēs esam pasaules gaismā. Un tā nav nejaušība, ka Viņš lietoja tieši tos pašus vārdus, kurus Viņš lietoja, aprakstot Sevi: “Es esmu pasaules gaismā”. Viņš ir pasaules gaismā šeit un tagad, ne tikai pirmajā gadsimtā. Tas, ka Viņš un mēs saucamies vienādi, nozīmē, ka Viņš ir pasaules gaismā, kas izpaužas mūsos. Tā, Kristus pauž savu domu par mums: “Tāpat kā Tu Mani esi sūtījis pasaulē, arī Es viņus esmu sūtījis pasaulē” (Jņ.17:18; 20.p. norāda, ka Kristus lūgšana šeit neattiecas tikai uz divpadsmit mācekļiem, bet uz visiem ticīgajiem). Viņš nebija tikai Izraēla gaismā, Viņš nav tikai anglosakšu izcelsmes ļaužu gaismā.

Kristus nozīmē ‘Mesija’, svaidītais. Viņš bija svaidīts “sludināt prieka vēsti nabagiem” (Lk.4:18); un arī mēs esam svaidīti, par cik mēs esam Kristū, svaidītāji (2. Kor.1:21). Tāpēc ka Viņš bija svaidīts sludināt Evaņģēliju pasaulei, arī mēs esam cienīgi to darīt (kā mēs esam cienīgi dalīt visu Viņa slavu, zināmā mērā). Viņš bija Dieva svaidīts, lai dotu prieka eļļu Saviem ļaudīm; Viņš dalījās ar mums Savā svaidīšanas pieredzē, un mums ir jānodas pasaulē un jādara tāpat (Jes.61:1,2 salīdz. ar Lk.4:18). Kristus sludināšanas skaistuma aprakstu Jes.52:7 Pāvils citē, attiecinot to uz ikkatru Evaņģēlija sludinātāju (Rom.10:15). Kungs Jēzus citē pravietojumu par Sevi kā par gaismu pagāniem, attiecinot to arī uz tiem, kas sludina Viņu (Ap.d.13:47). Kad efezieši no Pāvila mutes uzzināja par mācības pamatprincipiem, kad viņi dzirdēja un mācījās par to, ka patiesība ir Jēzū (Ef.4:20,21), Kristus sludinātājs bija Kristus izpausme viņu acu priekšā. To visu Kristus vienkārši rezumē, piekoduinot jaunpievērstajiem nesludināt Evaņģēliju nepiedienīgā veidā, jo *personīgi par Viņu* ir rakstīts: “Ne Viņš bārsies, ne brēks, ne arī dzirdēs uz ielām Viņa balsi” (Mt.12;16,19). Citiem vārdiem, īstens Kristus sludinātājs pašas sludināšanas dēļ jau tiek stingri salīdzināts ar Kristu. Patiesi, mūsu sludināšanā “mēs nākam, Kristus sūtīti” (2.Kor. 5:20). Kā Kristus uzrunāja visas tautas, tā arī mums ir jādara. Pravietojumi, kurus Kristus attiecināja uz baznīcu, kas izplata Evaņģēliju visā pasaulē, tiek aprakstīti kā pravietojumi, kas attiecas personīgi uz Kristu (Lk.24:44,47: “Ka visam bija notikt, kas par *Mani* rakstīts Mozus bauslībā, praviešos un dziesmās ... sludināt atgriešanos un grēku piedošanu ...”). Tādējādi, Evaņģēlija sludinātāji personificēs Kristu, kas arī izskaidro Kristus īpašo klātbūtni, ko viņi izjūt, šī darba gaitā (Mt.28:20). Pāvils sludināja Antiohijas ļaudīm, bet viņš uzsvēra, ka “caur Viņu (augšāmcelto Kungu) jums tiek sludināta grēku piedošana” (Ap. d.13:38). Pāvils uzskatīja, ka sludināšanas darbs visciešāk vienoja viņu ar Kungu, kura sūtnis viņš bija (šīs tēmas pamatīgāka apspriešana lasāma nodaļā 1.1.).

“Dievs bija Kristū un salīdzināja pasauli ar Sevi, tiem viņu grēkus nepielīdzinādams, un ir mūsu starpā licis salīdzināšanas vārdu (Evanģēliju). Tā mēs nākam, Kristus sūfīti, un pamācām, it kā Dievs runātu caur mums... Mēs kā līdzstrādnieki jūs pamācām, lai jūs Dieva žēlastību nebūtu veltī saņēmuši. Jo Viņš saka: labvēlīgā laikā Es tevi paklausīju ... Redzi, tagad ir vislabvēlīgākais laiks; redzi, tagad ir pestīšanas diena” (2. Kor.5:19-6:2). Mēs esam tie, ar kuru palīdzību Dievs uzrunā cilvēci; un mums tas ir jādara, kamēr vēl pastāv pestīšanas iespēja. Saskaņā ar 2. Kor.5, perspektīvā, Dievs salīdzināja visu pasauli ar Sevi krustā, sātant bija izmīcināts, un *visi* grēki tad bija uzveikti, perspektīvā. Šajā ziņā Kristus ir ne tikai mūsu grēku, bet arī visas pasaules grēku izpircējs (1. Jņ.2:2). Krustā Viņš nesa pasaules grēku (Jņ. 1:29). Un tagad mums ir jādara šī ziņa zināma visai pasaulei, jo *visi* cilvēku grēki tika uzveikti krustā. Tātad, pavēle sludināt visai pasaulei paliek nemainīga arī pēc pirmā gadsimta. Ierobežot sludināšanu ir tas pats, kas ierobežot Dievu; un ierobežot Viņu ir mūsu spēkos, jo Viņa mērķis strādāt saskaņā ar cilvēku brīvas gribas lēmumiem. Aktualitāte, kas ir skaidri saskatāma šajā Pāvila domu gājienā, ir tikpat patiesa arī šodien, šodien vēl jo vairāk. “Pestīšanas diena” nebija tikai pirmajā gadsimtā; tā ir arī šodien.

“Izej steigšus”

Līdzība par lielo mielastu stāsta par Evanģēlija sludināšanu visos laikos. Bija trīs aicinājuma laiki: “Lūgtajiem viesiem” (Izraēlas ebrejiem), tiem, kas bija uz pilsētas ielām un gatvēm (ebreju diasporai), un beidzot lielā steigā sludinātājiem pavēl: “Ej uz lielceļiem un sētmalēm un spied visus nākt iekšā, lai mans nams būtu pilns” (Lk.14:16-23). Kad Dieva garīgā mītne būs pilna, sāksies mielasts – un šis mielasts ir maizes ēšana Dieva Valtībā otrās atnākšanas laikā (Lk.14:15). “Izej steigšus” ir jāsaista ar “Eita” mācīt visas tautas. Līdzība attiecas uz mājas kungu (Dievu), kas pavēl savam kalpam (Kristum); taču saistība ar sludināšanas misiju norāda, ka Kristum uzdoto misiju Viņš izpilda caur mums, kā mēs to jau minējām iepriekš šajā nodarbībā. Arvien pieaugošai aicinājuma steidzamības pakāpei ir jāatspoguļojas mūsu sludināšanā šajās pēdējās dienās.

“Visas tautas”

Iedziļināšanās tekstā parasti atklāj Dieva vēlēšanos vēl spēcīgāk. Sludināšanas misijas pierakstu analogisku augstāk minētajiem Mk.16 un Mt.28 atrodam arī Lk.24:45-47. Tur mēs lasām Kristus skaidrojumu mācekļiem, ka par viņu Evanģēlija sludināšanu “visām tautām, iesākot no Jeruzālemes” pravietots psalmos un praviešos. Tad Bībeles studentam rodas jautājums: *Kur* psalmos un praviešos? Kristus izklāstā šķīta, ka pravietojumu netrūkst. Šķīiet, ka nav pravietojumu, kas

runātu tieši par divpadsmit apustuļiem, kas sludina Evaņģēliju, sākot no Jeruzalemes pirmajā gadsimtā. Tā vietā mēs lasām, ka Evaņģēliju sludina no Jeruzalemes *Valstībā*. Un vārdkopa “visas tautas” bieži sastopama Valstības kontekstā, aprakstot to, kā visas tautas nāks uz Jeruzalemi pielūgt Kristu (Ps.22:27; 67:2; 72:11,17; 82:8; 86:9; 117:1; Jes.2:2; 66:18,20; Jer.3:17; Dan. 7:14; Hag.2:7; Cah.8:23). Šī “psalmu un praviešu” izlase ir pietiekami iespaidīga. Taču Kungs Jēzus nepārprotami interpretēja šos nākamās Valstības pantus saistībā ar Evaņģēlija izplatīšanu visā pasaulē. “Visas tautas” sastopamas arī pantos, kas mudina slavēt Jahvi visām pasaules tautām. Jo Dieva godība ir tik liela, ka mums tā ir jāslavina, cik tālu vien iespējams. Visiem šiem pantiem raksturīga doma izteikta 1. Laiku 16:24-26: “Vēstiet citām tautām Viņa godu un it visu tautu vidū Viņa brīnumu darbus! Jo liels ir Tas Kungs un ļoti augsti slavējams, un Viņš ir bijājams pār visiem dieviem, jo visu tautu dievi ir elki”. Tātad sludināšana visām pasaules tautām ir Jahves slavināšanas veids, un kā tāds tas ir garīgs darbs, kurš ir mūžīgs.

Tāpēc ka Valstībai ir jāizplatās pa visu pasauli, mums arī jāsludina šīs Valstības nāksanas Labo Vēsti visai pasaulei. Perspektīvā – atcerēsimies to – Valstības dibināšanas aizsākums ir tajā, ka Kristum ir dota visa vara debesīs un virs zemes (Mt.28:18). Šos vārdus mēs lasām Dan.7:14 attiecībā uz nākamo Valstību. Ticīgajam jau tagad ir jādzīvo Valstības dzīvi iespēju robežās (Rom.13:12,13). Valstībā mēs izplatīsim Evaņģēliju visā pasaulē uz šīs planētas. Arī šajā dzīvē mums ir jādabojas Valstības garā sludināšanas ziņā.

Jēzus teica, ka, saskaņā ar praviešiem, sludināšanai bija *jāaizsākas* Jeruzalemē. Ja šī sludināšana visai pasaulei krasi izbeigtos pirmā gadsimta beigās, lai aizsāktos atkal Jeruzalemē Valstībā, vai tam nevajadzētu būt atspoguļotam Vecajā Derībā? Augstāk minētos Vecās Derības pantus pārļausot, rodas iespaids, ka Labās Vēsts sludināšana aizsāksies Jeruzalemē un *turpinās* izplatīties līdz pat galīgai Valstības nodibināšanai. Šeit arī rodams izskaidrojums tam, kāpēc Kristus pavēle doties un nest Labo Vēsti pasaulei ir spēkā visu laiku. Pavēle sludināt “visām tautām” sasauksies ebreju prātos ar apsolījumiem Ābrahāmam, ka viņa pēcnācējos visas tautas tiks svētītas (1. Moz.18:18; 22:18; 26:4). Tādēļ Dieva ļaudīm ir jāsludina piedošanas Evaņģēlijs Kristū “visām tautām”. Piedāvājums dalīties šai svētībā nebeidzās pirmā gadsimta beigās. Apvienojot Ābrahāma apsolījumu “visām tautām” ar Kristus sludināšanas misiju nonākam pie vienkārša secinājuma: Izraēla Cerība tagad attiecas uz visām tautām; tāpēc ejiet un paziņojiet šo labo vēsti visām tautām. Kā lasot Evaņģēlijus vispār, tā arī šajā gadījumā svētīgi būtu iedomāties, kādā tonī Kristus izrunāja tur pierakstītos vārdus. “*Eita pa visu pasauli un pasludiniet evaņģēliju visai radībai*”. Kaut mēs varētu apjaust to vēlēšanās

spraigumu, to garīgās nozīmes dziļumu, kas skanēja Viņa balsī. Mūsos *ir* jāatskan tai garīgajai degsmei nest Evaņģēliju visai pasaulei, cik maza šī mūsu pasaule arī būtu. Mūsu ielas, pilsētas, nācijas pasaulei un, ja tas ir iespējams, visai planētai. Pāvilam bija šī vēlme, nemaz nerunājot par personīgi viņam doto pavēli. Viņš runā par to, kā viņš visapkārt paudis Kristus evaņģēliju “Itdz pat Iltrijai” (Rom.15:19). Tā bija latīņu valodā runājoša province. Vai viņš ar to nedomāja, ka viņš ir paudis Kristus evaņģēliju grieķu valodā runājošajai pasaulei un tagad grib nest to latīņu valodā runājošajai pasaulei? Viņš vēlējās evaņģēliju sludināt pāri sasniegtajām robežām (2. Kor.10:15); viņš plānoja pavadīt kādu laiku Romā un tad sludināt Spānijā. Vai mēs nevarētu teikt, ka viens no viņa iemesliem doties uz Romu bija atsvaidzināt latīņu valodas zināšanas sava nodoma īstenošanai?

Iepriekšējās rindkopas sniedz liecības, kas prasa kāda sprieduma veidošanu. Vai mums ir vai nav jāpieliek īpašas pūles Evaņģēlija izplatīšanas darbā? Mt.24:14.pants ir nepārprotami saistāms ar lielo sludināšanas misiju: “Un šis Valstības evaņģēlijs tiks sludināts visā pasaulē par liecību visām tautām, un tad nāks gals”. Nav nekāda iemesla noliegt, ka Mt.24 ir pravietojums par pēdējām dienām pirms Kristus atnākšanas. Vai tad Kungs nesaka: ‘Mana lielā pavēle sludināt visai pasaulei tiks spēcīgi izpildīta pēdējās dienās, un tad Es atgriezīšos godībā’? Un cik atbilstoši tas ir mūsdienām, kad divdesmitā gadsimta beigas dod tik brīnumaini lielas iespējas lingvistiski, politiski un tehnoloģiski Evaņģēlija izplatīšanai burtiski visām nācijām. Ja šie argumenti ir pārliecinoši, tad mums ir jāuzņemas atbildība; gan naudas, laika, gan citu resursu ziņā, un galvenokārt, kvēlu lūgšanu un garīgas piepūles ziņā, lai izpildītu Kunga sirsnīgo vēlēšanos, lai visi cilvēki varētu redzēt Tēva mīlestības gaismu, kura atspoguļojas Viņā. Mēs visi apgrozāmies savā cilvēku vai pasaules vidē, kurā Dievs sagaida, lai mēs ieliecinātu. Pāvils tā runāja par to, kā viņam un citiem brāļiem bija savs “darba lauks” vai vide, kurā viņiem bija jāliecina (2. Kor.10:16 salīdz. ar Ps.19:5; Am.7:15). Mums katram ir sava vide, tie var būt mūsu dzīvojamās mājas cilvēki, kāds mūsu valsts reģions vai pilsēta, vai cita pasaules daļa. “Eita pa visu pasauli ...”, paklausiet pavēlei, uztveriet iztēlē “Viņa Vārda dēļ” (3. Jņ.7) visas tās izcilās zināšanas un pieredzi, kas ir Viņā.

4.5 SLUDINĀŠANA: KĀ?

Tāpat kā citās mūsu dzīves Kristū jomās, izlasījis attiecīgu rakstu, tu nevari uzreiz apgūt sludināšanas māku. Tā tas arī *nevar* notikt; kā mēs skaidrojām sadaļā “Mēs visi esam sludinātāji”, īsteni ticīgajam vēlme izplatīt Dieva vārdu rodas pati no sevis. Katrs no mums atradīs savu sludināšanas veidu. Daudziem brāļiem un māsām

vienīgā sludināšanas iespēja ir viņu pašu apkārtējā vidē. Uzvedinot sarunas par Patiesību, pamudinot cilvēkus uzsākt Bībeles apgūšanas sarakstes kursu, piedāvājot viņiem literatūru ... tā jau ir sludināšana. Jūs varētu arī ievietot sludinājumu vietējā avīzē. Ja mēs visi tā darītu, cik veicīgāka gan būtu Evaņģēlija izplatība! Daži sludinājumu paraugi:

IR JĀBŪT LABĀKAM VEIDAM!

Vai jūs esat viens no tiem daudziem, kas meklē ceļu pie Dieva, bet ir vīlies tradicionālo reliģiju un baznīcu tukšumā? Personīgi nododoties Bībeles studijām mājās, jūs varat atrast Patieso Evaņģēliju un caur ūdens kristībām iegūt mūžīgās dzīves Cerību Dieva Valstībā uz zemes, kad Kristus atgriezīsies. Lai saņemtu *bez maksas* Bībeles pamatu kursu rakstiet uz norādīto adresi:

CARELINKS, info@carelinks.net, PO Box 152, Menai, NSW 2234 AUSTRALIJA.

VIENA BĪBELE: DAUDZ BAZNĪCU. KĀDĒĻ?

Lai nodibinātu attiecības ar Dievu nav vajadzīgi priesteri un mācītāji. Studē Viņa vārdu pats savās mājās un atklāj, ka Jēzus Kristus bija tāds pats kā mēs, viņam bija mūsu daba (nevis Pats Dievs), un caur ūdens kristībām Viņā mēs varam iegūt mūžīgo dzīvību Dieva Valstībā uz zemes. Neļauj daudzām baznīcām novērst tevi no vienas Bībeles. Lai saņemtu *bez maksas* Bībeles pamatu kursu raksti uz norādīto adresi:

Cristadelfians, 49 The Woodfields, Croydon CR2 OJH ENGLAND

Bet galvenokārt es ieteiktu pastāvīgi runāt ar cilvēkiem par Patiesības mācību. Vajadzētu pacensties piesaistīt viņu uzmanību uz ilgāku laiku. Atgriežoties pie sarunas par Evaņģēliju, piedāvājiet apciemot viņus uz kādu stundu, vai ielūdziet viņus pie sevis, vai arī sarunājiet kādu neitrālu tikšanās vietu. Atstājiet viņus ieinteresētus, necentieties pirmajā reizē atklāt visu, kam mēs ticam. Tā vietā ierosiniet viņu ziņkārī un norunājiet tikšanos. Un ja tas izdodas labi, ierosiniet regulāras tikšanās.

Vispārēja pieeja mācībām

Pāvils *tā* runāja par Evaņģēliju, ka daudzi kļuva ticīgi (Ap.d.14:1). Tas vien jau parāda, cik nozīmīgs ir mūsu runas veids. Kaut arī galu galā pestīšanas spēks ir pašā Evaņģēlijā (Rom.1:16), mums tomēr ir jādomā, kādā veidā mēs runāsim par

Evaņģēliju. Aprakstot sludināšanu neticīgajiem, Jaunajā Derībā tiek lietoti vairāki grieķu vārdi, kuru tulkojumi parasti ir “sludināt” un “mācīt”:

- Divkārt Pāvils lūdz citus aizlūgt par viņu, lai viņa “mute droši atvērtos runai un es bez bailēm varētu *sludināt* evaņģēlija noslēpumu, ... lai es to varu *darīt zināmu*, kā tas man pienākas” (Ef.6:19,20; Kol. 4:4) (1). Šeit atveidots grieķu vārds *phaneroo* (no kura atvasināts *phanerosis*, manifestācija, izpausme). *Phaneroo* nozīmē “izpaust”, “darīt zināmu”.
- Pēdējos savas dzīves gados Pāvils “tiem *izskaidroja*, apliecinādamš Dieva valstību un pārliecinādamš tos par Jēzu, sākot ar Mozus bauslību un praviešiem” (Ap.d.28:23). Grieķu valodā lietotā vārda nozīmi šeit definē kā “eksponeēt”, “izstādīt”; tas ir tas pats vārds, kas lietots Ap.d.11:4, kad Pēteris atstāta brāļiem Kornēlija pievēršanos ticībai. Pēteris to izklāsta visos sīkumos, skaidri un gaiši.
- Pāvils “apliecināja” Dieva valstību (Ap.d.28:23). Attiecīgā grieķu vārda nozīme ir “svinīgi apstiprināt, svinīgi liecināt, argumentēti pierādīt”. Šī vārda jēga ir informācijas tiešā un nepārprotamā nodošanā, kā to pieprasa no liecības tiesas sēdē. Grieķu vārda *kerusso* nozīme, ko bieži tulko kā “sludināt”, ir “vēstīt kā heroldam, būt pavēļu / rīkojumu izsaucējam publikai, 9vienmēr ar formālas autoritātes pieskaņu”. Tādai ir jābūt mūsu pārliecībai, nesot Patiesības vārdu pasaulei. Labi pazīstamā vārda *evangelizo* nozīme arī ir “vēstīt” un “deklarēt”.
- Ir viens grieķu vārds, kuru tik bieži lieto Jaunajā Derībā, runājot par sludināšanu, ka tas jau šķiet viņu sludināšanas raksturīga iezīme esam. Pāvils sludināja “ar lielu drosmi” (Ap.d.28:31). Stronga vārdnīcas (angļu valodā) skaidrojuma: “bez nenoteiktības, neizlietojot līdzības vai metaforas”. Ievērojiet, kur vēl šis vārds ir sastopams: Kristus runā *pilnīgi atklāti* (Jņ.7:26); “Ja tu esi Kristus, saki mums to *skaidri*” (Jņ.10:24); “Jēzus viņiem *skaidri saka*”, ka Lācars nomiris (Jņ.11:14); Jēzus *pilnīgi atklāti* runājis pasaulei (Jņ.18:20); Pēteris *uzdrošinās atklāti* runāt visiem, *drošu sirdi runāt* (Ap.d.2:29; 4:13,29,31); “mēs runājam ar lielu *drosmi*” (2. Kor.3:12).
- Grieķu valodā ir vēl viens vārds, kuru tulko “drosmīgi”, kuru arī pastāvīgi lieto, aprakstot agrīnās sludināšanas raksturīgās īpašības (Ap.d.9:27,29; 13:46; 14:3; 19:8; 26:26; 1. Tes.2:2). Šī vārda nozīmi Strongss definē kā “uzdrošināties, runāt ar pārliecību, atklāti runāt”. Tātad mūsu runas veidam ir jārada pārliecība par to, ka tas, ko mēs sakām ir patiesība, tekoši plūstošajam runas veidam ir jārada šī pārliecība, bez kādas minstināšanās, kas atstātu klausītājus grūtas izvēles priekšā.
- Pavēlē doties pasaulē un sludināt (Mk.16:15) lieto to pašu vārdu, kas lietots attiecībā uz rabīniem sinagogā (Ap.d.15:21), kas nepārprotami paredz

autoritatīvu, pamācošu stilu. Mēs esam aicināti kā sludināt, tā arī *mācīt* (Mt.28:20). Tas ir grieķu vārds *didasko*, kas nozīmē “runāt ar citiem, lai tos mācītu; noturēt pamācošas uzrunas...uzvesties kā skolotājam...iedvest kādam kādu mācību”. Tas rezumē visu to, ko ietver visi pārējie vārdi: mums ir jābūt pārliecinošiem skolotājiem, kas didaktiski tiecas iedvest auditorijai mācības pamatus. Sludināšanas mērķis ir mācīt citus, nodot tiem informāciju – būt pamācošiem.

Apmācība ikdienā

Ir pietiekami daudz pierādījumu tam, ka mūsu sabiedrība (vismaz Anglijā) izvairās no pamācošas attieksmes. Ir vērojama tendence atteikties no ‘lekcijām’, radīt diskusiju kluba atmosfēru, kurā mēs varam stādīt priekšā savu perspektīvu. Tai pašā laikā ir vēlēšanās apspriest ikdienas notikumus, piemēram, atgadījumus darbā, un tad pagriezt sarunu Evaņģēlija virzienā. Pretstatiet to sludināšanas piemēram, “nelietojot retoriskas figūras vai salīdzinājumus”. Pozitīvi apgalvojumi, citējot Bībeli, šķiet vecmodīgi esam. Taču aizdomāsimies atkal par augstāk apspriestajiem vārdiem. Man liekas, ka sludināšanai atvēlētajā laikā mēs pārāk aizraujamies ar tekošo notikumu apspriešanu un tad tā starp citu ierunājamies par Kristus atnākšanu un Valstību. Taču Jaunajā Derībā jebkura tekošo notikumu vai apstākļu pieminēšana bija tikai starp citu, kāds viens teikums, lai pievērstu uzmanību, un tad uzreiz pievērsšanās mācībai (padomājiet par to, kā Kristus pieminēja nodevas naudu, Ziloas torni; un kā Pāvils vienā teikumā piemin altāri nepazīstamam dievam Ap.d.17:23).

Nav šaubu, ka agrīnā sludināšana pirmajā gadsimtā līdzinājās agrīnajai kristadelfiešu sludināšanai Anglijā: draudzīgs, pamācošs mācības izskaidrojums, ko sniedz brāļi absolūtā pārliecībā, ka šī mācība sastāda vienu vienīgo patieso Evaņģēliju, kas nes pestīšanu. Zvejnieks Pēteris nemaz nekaunējās no šīs didaktiskās pieejas. Viņš zināja, kam viņš tic: “Pēteris, nostājies...iesāka runāt un tiem sacīja...lai tas jums ir zināms, un iegaumējiet manus vārdus” (Ap. d. 2:14). Ja mēs esam pilnīgi pārliecināti, ka Evaņģēlijs, kuru mēs esam dzirdējuši, ir “Patiesība”, tad mēs vēlēsimies dalīties šajā informācijā, lai arī citi to uzzinātu, un tādēļ arī mūsu pieeja būs pamācoša, didaktiska. Un tā nav mana personīgā interpretācija; mums ir *pavēlēts* būt didaktiskiem (Mt.28:20), sludināt vienkāršiem, saprotamiem teikumiem; atklāti un nepārprotami izskaidrot Evaņģēlija pamatus, nevis izplūst aplinkus runās vai kristadelfiešu kustības publicēšanā.

Šo rindu rakstītājam augstākminētie fakti ir pietiekams pierādījums tam, ka mūsu nostājai ir jābūt didaktiskai. Tas nozīmē, ka visas mūsu nodarbības tiks organizētas

tā, lai sasniegtu šo mērķi. Mūsu savstarpējās attiecības ir skolotāja un skolēna attiecības, nevis skolēna un skolēna attiecības. Skolotājs nekad bezgalīgi nerunās par savu privāto dzīvi un pieredzi.

Didaktisks salīdz. ar diktatorisku

Didaktiskās pieejas lamatas ir pilnīga centrēšanās uz skolotāju. Dažiem tā varētu izvērsties par problēmu, ja kāds ir jāuztver kā autoritāte; kaut gan pieredze rāda, ka starp pievērstajiem ir ļoti maz tādu, kuru raksturs pretojas apmācībai. Raksturīgs ir tieši pretējais gadījums. Daudzi no mūsu studentiem pieder pie tiem, kas meklē līderi, kas grib, lai kāds viņiem pateiktu ko tādu, kam patiesi var ticēt. Daži no tādiem studentiem ņems par labu visu, ko viņiem mācīs, arī jebkurš skolotājs. Tas arī nav pareizi. Mēs gribam, lai viņi sekotu Bībelei, nevis mums. Mācību stundu māksla, patiesību sakot, sludināšanas māksla, ir būt didaktiskam / pamācošam, taču neļaut mūsu personībai apmāt studentus; kā arī neizskatīties lepnēm, diktatoriskiem vai arī gribošiem tikai sniegt viņiem mācības stundu, neizjutot nekādas ieinteresētības viņos. Mums arī jāizvairās no iespaida, ka skolotājs tiecas radīt savas personības kultu, cenšoties iegūt personīgus sekotājus. Kā mēs varam būt didaktiski un tomēr neieslīgt šajās lamatās?

Degpunktā visnotaļ ir jābūt Bībelei. Visa sludināšana, kas aprakstīta Apustuļu darbos, ir pamatā virkne Bībeles citātu un atsauču ar dažiem komentāriem pa starpu (2). Patiesi, Pētera un Pāvila sludināšanas darbībā vairāk nekā pusi no laika aizņēma Bībeles citēšana. Tas jau pats par sevi neļauj atrasties uzmanības centrā. Es ieteiktu, ja ir tāda nepieciešamība, ņemt līdzi Bībeli, kad mēs ejam pie kāda runāt par Evaņģēliju, un lūgt viņus izlasīt pantus skaļi un vislabāk dzimtajā valodā. Es arī ieteiktu mudināt studentus izlasīt atsauces no Bībeles. Lappuses un panta atrašana jau pati par sevi novērš uzmanību no runātāja. Nav slikti, ja auditorijā ir māsa, kas palīdz atrast attiecīgo Bībeles pantu. Varētu palīdzēt arī koncentrēšanās uz kādas vienas Bībeles grāmatas vai daļas ņemšanu par pamatu; piem. pierādījumi tam, ka Jēzus nav Dievs, var būt ņemti no Jāņa Evaņģēlija (5:19,30 salīdz. ar 13:16; 14:28; 20:17). Studentiem nebūs grūti atvērt katru no šiem pantiem, kad viņi jau būs uzšķīruši Jāņa Evaņģēliju.

Īsumā, vislabākais ceļš kā novērst uzmanību no sevis ir pēc iespējas vairāk izmantot uzskates līdzekļus – un parastākais uzskates līdzeklis ir Bībele, tās nodaļu un attiecīgā panta atrašana. Nebūtu slikti arī pievērst studentu uzmanību kartēm Bībeles beigās, vai arī uzzīmēt Izraēlas iziešanas no Ēģiptes shēmu, kas reprezentē kristīšanos, Abrahāma ceļojumu uz Kānaānu. Jebkura veida izdales materiāli, pat ja to saturs nav cieši saistīts ar sarunas tēmu, novērsīs uzmanību no jums.

Nebūtu slikti arī izdalīt katram studentam papīra lapu un zīmuli, lai tie varētu pierakstīt jautājumus, kā arī atzīmēt visas atsaucis uz Bībeli. Šādas darbības aktivizē apmācību vidi, kā arī novērš uzmanību no runātāja. Vismaz 30% studentu kricelēs uz papīra, reiz tāda iespēja ir dota. Tas arī mazina jums pievērsto uzmanību.

Mums ir jābūt didaktiskiem, kad mēs izklāstam mācības pamatprincipus, taču neizceļot savu personību. Patiesībā mums ir jācenšas mazināt mūsu personas lomu informācijas nodošanas lietā. Tas ir no svara; ikviens, kas galu galā tiek kristīts, sliecas glorificēt savus skolotājus daudz vairāk nekā pienāktos. Tas itin bieži noved vēlāk pie vilšanās, kā arī rada iespaidu, ka viņu attiecības ar Dievu notiek caur mums, nevis tieši caur Bībeli.

Plūstoša sludināšana

Mēs jau runājām par apustuļu sludināšanas stila raksturīgajām īpašībām, par plūstošo valodas stilu. Grūti ir pateikt, kā tas būtu darāms, ja nu vienīgi caur dziļu pamatprincipu pārziņāšanu un pirmām kārtām jo kvēlu ticību tiem; ticību, kas ir tik nepārvarama, ka tā ir gatava plūst pāri malām. Nav tādas mācību metodes, kas spētu radīt šādu sludināšanas garu. Visbrīnīšķīgākie un plūstošākie sludinātāji parasti ir brāļi un māsas, kas nebūt nav skolotāji, kuru *vienīgā* kvalifikācija ir dziļa Patiesības mācības pārziņāšana un mīlestība. Ja mēs esam pārņemti no mācības un pantiem, kas to balsta, mēs varēsim pievienoties apustuļiem un Kungam Jēzum, it bieži uzdodot klausītājiem jautājumu: “Vai jūs nekad neesat lasījuši...?”; citiem vārdiem sakot, ja kāds apgalvo, ka viņš tic Bībelei, viņam ir jābūt spējīgam aizstāvēt savas mācības principus. Mums nav jācieš no sirdsapziņas pārmetumiem, atsedzot oponenta nepietiekamās Bībeles zināšanas.

Pamatprincipu pārziņāšanas jomā neatsverama ir pirmo principu literatūras lasīšana un pārasišana. Jo īpaši es ieteiktu agrīno kristadelfiešu rakstus, ja jūs neatbaida to arhaiskā angļu valoda. Viņu sajūsma par mācību plūst pāri malām. Man personīgi liekas, ka Roberta Robertsas “Maldu ceļus ejošā kristietība” (*Christendom Astray*) ir nepārspējama šajā ziņā. Mūsu pēdējā laikā izdotie galveno principu uzskaitījumi, iespējams, vairs nav tik spoži un saucoši kā šie paši pirmie mācības pamatprincipu izklāsti. Taču iepazīšanās ar to, kā dažādi autori izklāsta tos pašus principus var palīdzēt mums šo principu sludināšanā.

Rekomendējamā literatūra (galvenokārt pieejama angļu valodā): *The Christadelphians: What they Believe and Teach* (Harry Tennant; Pub.: The

Christadelphian); *Thine is The Kingdom* (Peter Southgate; Pub.: Light Publications); *The Way of Life* (Stan Jeacock; o.o.p.); *First Principles Bible Marking Course* (Brian Luke; Pub.: C.S.S.S. Australia); *Bible Basics* (D.H.; Pub.: The Dawn Book Supply) [pieejama arī latviešu valodā: “Bībeles pamati”]; “Neklātieņus mācību kurss”. Nebūtu slikti izlasīt attiecīgās nodaļas no Rona Abela grāmatas “Sagrozītie Raksti” (*Wrested Scriptures* [Ron Abel; Pub.: The Christadelphian]), atzīmējot tās vietas jūsu Bībelē. Angļu valodā ir pieejami debašu atreferējumi, kur fiksēti parastie pareizticīgo argumenti, runājot par velnu, trīsvienību, Svēto Garu un tml.

Mācību stratēģija

Gandrīz katru Jaunās Derības sludināšanas nodarbību var sadalīt trijās daļās:

1. Bībeles citāts un panta izskaidrojums
2. Jautājumi
3. Secinājumi

Kungs Jēzus līdztekus šīm trim daļām lietoja arī līdzības (taču jāatzīmē, ka neviens cits to nedarīja). Pamēģināsim sekojoši sadalīt kādas mācību stundas vielu sīkākās daļās:

<p>Lk. 7:24-28 a) Vairāki retoriski jautājumi b) Bībeles citāts c) Citāta skaidrojums</p>	<p>Lk. 14:26-35 a) Nepārprotami apgalvojumi b) Jautājumi un līdzības c) Nepārprotams apgalvojums d) Jautājumi un līdzības</p>
<p>Lk. 11:17-26 a) Retorisku jautājumu virkne b) Līdzība c) Bībeles citāts (24.p.) d) Citāta skaidrojums</p> <p>Lk. 12:49-54 a) Līdzība b) Jautājumi c) Nepārprotams apgalvojums</p>	<p>Ap.d. 2:14-36 a) Īss ievads (14.,15.pp.) b) Bībeles citāts (16.-21.pp.) c) Citāta skaidrojums (22.p.) d) Skaidri apgalvojumi (23.,24.pp.) e) Bībeles citāts (25.-28.pp.) f) Citāta skaidrojums (29.-31.pp.) g) Skaidri apgalvojumi (32.,33.pp.) h) Bībeles citāts (34.,35.pp.) i) Nepārprotams apgalvojums (36.p.)</p>

Ir jāatzīmē, ka apustuļi nerunāja līdzības. Kristadelfiešiem arī nevajadzētu censties sacerēt savas līdzības. 11 no šiem 22 pantiem Ap. d. 2:14-36 ir citāti. Pētera sludināšanas stils (tāpat arī Pāvila) balstījās uz citātiem, katram no kuriem sekoja skaidrojums, un skaidri izteikti lakoniski secinājumi. Ap. d. 7 ir vēl viena sludināšanas uzruna, kas pamatā ir citātu virkne, kuri runā paši par sevi, kas pastarpināti ar dažiem komentāriem, lai novestu klausītāju līdz secinājumam, ka pagātnē Dievu nepielūdza templī, ka daudzi Mesijas prototipi pagātnē arī netika pieņemti.

Visi Jaunās Derības sprediķi beidzas ar galīgo personīgo aicinājumu, kura centrā parasti ir lūgums censties apzināties sava grēcīguma nopietnību un pestīšanas realitāti (salīdz. ar Vecās Derības praviešu pieeju). Par to ir vienmēr jāatceras kā privātā sarunā, tā arī lasot sprediķi sapulces priekšā. Taču pēc tam nav slikti mudināt klausītājus uzdot jautājumus un radīt gaisotni, kurā jūsu didaktiskā pieeja tomēr ļauj klausītājiem nekautrēties izteikt atšķirīgu viedokli. Kad nonākam līdz jautājumiem, var viegli ļaut sludināšanas tēmai sadrumstaloties. Es ieteiktu jau iepriekš noteikt jautājumiem 10 minūtes; citādi dažiem var rasties iespaids, ka jūs izvairāties no atbildes uz jautājumiem, ja jūs atsakāties to darīt laika trūkuma dēļ. Jebkura sprediķa vai sarunas piemērotākais laika sadalījums varētu būt sekojošs:

45 minūtes uzrunai par kādu vienu tēmu

5 minūtes sarunas apkopojumam un aicinājumam (piem., par nepieciešamību vairāk pievērsties Bībelei, kristīšanos, morālo pienākumu uzņemšanos un tml.).

10 minūtes jautājumiem

Jautājumi, jautājumi...

Mūsu uzruna noteikti izraisīs jautājumus. Ir divas iespējas: atvēlēt laiku jautājumiem pēc uzrunas, vai arī atbildēt uz tiem uzrunas gaitā. Uz daudziem no jautājumiem, kas varētu rasties uzrunas gaitā, atbilde tiks dota tā vai tā. Tādēļ liekas lietderīgāk *no paša sākuma* brīdināt klausītājus, ka jūs runāsit apmēram 45 minūtes un tad varēs uzdot jautājumus. Tos viņi var pierakstīt uz tās papīra lapas, kuras jūs viņiem izdalīsit pirms uzrunas. Mūsdienās ir populāra tā sauktā interaktīvā pieeja, kas balstās uz draudzīgā gaisotnē sarunas gaitā skolotāja izteiktiem apgalvojumiem un pieņēmumiem, kuriem seko studentu komentāri. Apgalvo, ka tādā veidā tiek uzturēta uzmanība un stimulēta vielas uztvere. Taču mums ir jāatgriežas pie augstāk piedāvātajām sludināšanas un mācīšanas definīcijām. Patiesi didaktiskais stils, kas nodod informāciju tā, kā to pieprasa tiesas sēdē, lai atklātu ko slēptu, nav pieeja, kas pieļautu interaktīvās metodes pielietošanu. Jaunajā Derībā tādu piemēru nav. Jautājumiem atvēlētais laiks uzrunas beigās var tikt izmantots, lai dotu vēl vairāk informācijas – piem., atbildot uz lielāko daļu jautājumu par Kristus dabu (piem.,

“Viņa vārds ir ... Varenais Dievs;” “Mans Kungs un mans Dievs”) mēs gūstam iespēju vēl pilnīgāk izklāstīt Patiesības mācību (piem., izskaidrot Dieva izpausmes pamatprincipus).

Jautājumu iepriekš paredzēšana

Ar jautājumiem vislabāk ir tikt galā, tos jau iepriekš paredzot, apdomājot uzrunas vielu un iedomājoties iespējamus jautājumus, lai uzrunas gaitā jau atbildētu uz tiem. “Sagrozīto rakstu” (*Wrested Scriptures*) caurskatīšana atklāj visparastākos no tiem. Labs piemērs tam ir Kungs Jēzus, kas jau iepriekš paredz jautājumu un atbild uz to. Viņš zināja, ka jūdi pratinās viņu par ūdenssērdzīgā slimnieka dziedināšanu sabbatā. Tādēļ vēl *pirms* dziedināšanas Viņš uzdeva viņiem jautājumu: “Vai ir atļauts sabbatā dziedināt vai ne?” Bet tie klusēja. Tad viņš to ņēmis dziedināja ... Bet tiem Viņš teica: “Kurš no jums, ja viņa dēls vai vērsis sabata dienā iekritīs akā, to tūliņ neizvilks?” Tas parāda, kā Kristus turēja diskusijas grožus savās rokās. Viņš zināja, kas viņi ir un kādi jautājumi viņiem radīsies. Mūsu situācija nodarbības laikā ir līdzīga. Ievērojiet, cik bieži Evaņģēlijos sastopama vārdkopa “Viņš atbildēja un sacīja...” Parasti “atbild” uz *jautājumu*. Taču it bieži jautājums nemaz neatskan. Un tomēr mēs lasām: “ Viņš atbildēja tiem”. Tas norāda uz to, ka Kungs Jēzus jau iepriekš paredzēja viņu jautājumus un atbildēja uz tiem. Šī iemesla pēc es ieteiktu, runājot par trīsvienību, uzrunas gaitā vai tās beigās apskatīt Jņ. 1:1-3, vai arī Mt 4:1-10 un Atkl.12:7-9 velna sakarā. Tas pārliecinās mūsu klausītājus, ka mūsu pieeja ir godīga un mēs nevairāties no tiem Bībeles pantiem, kas grūtāk izskaidrojami, kā to dara daudzas jo daudzas baznīcas.

Atbildes uz jautājumiem

Taču pienāk laiks, kad ir jābūt gatavam atbildēt uz jautājumiem. Paskatīsimies kā Lk.20 Kungs Jēzus atbildēja uz jautājumu par to, vai Valstībā cilvēki precēsies:

Šinī dzīvē laudis precē un tiek precēti. (34.p.)

Bet, kas tiks atrasti par cienīgiem ieiet viņā dzīvē

- 1) Ne tie precēs, ne tiks precēti
- 2) Un arī mirt tie vairs nevar (35.,36.pp.)

Tāpēc ka augšāmcelšanās rezultātā

1) Viņi ir līdzīgi eņģeļiem

2) Un ir Dieva bērni (36.p.)

Mirušie *celties augšām*; sk. 2. Moz.3:6 (37.p.)

Kristus izskaidro 2. Moz.3:6 (38.p.)

Lasot šo tekstu grieķu valodā, redzam, ka Kristus atbilde sastāv no īsiem kodolīgiem apgalvojumiem, kurus noslēdz pārliecinošs Bībeles citāts ar paskaidrojumu. Jāatzīmē, ka Kristus nedeva vienkārši *īsu* atbildi. Runāt vienkārši un saprotami nenozīmē dot īsu atbildi, kas parasti paliek virspusēja.

Taču ļoti bieži Kungs Jēzus atbildēja uz jautājumu ar pretjautājumu. Šo gadījumu uzskaitījums ir izteiksmīgi garš; pietiekami garš, lai rastos iespajds, ka tā bija Kunga Jēzus iecienīta stratēģija: Mt.12:10,11; 15:2,3; 19:3-5; 21:16; 22:17-20, 42-45; Lk.5:21-24; 12:41,42; 20:2-4. Šo piemēru analīze rāda, ka Kungs bieži kritizēja jautājuma izteiksmes veidu, tādējādi demonstrējot jautājuma nepiemērotību. Ja to var demonstrēt, tas atstāj daudz spēcīgāku iespaidu uz klausītājiem. Tā piemērs rodams Lk.18:18,19. Kristum uzdod jautājumu: “Labo Mācītāj, kas man jādara, lai es iemantotu mūžīgu dzīvību?” Viņa atbildē dzirdam, ka uzruna “Labo Mācītāj” nav piemērojama cilvēkiem. Tad Viņš uzskaita dažus no desmit baušļiem, zinot, ka atbilde būs, ka cilvēks tos ir turējis. Kristus bija gaidījis šo atbildi, jo tad Viņš turpina, sakot, ka mūžīgā dzīve ir sekošanā Viņam. Viņš izmanto šo jautājumu, lai komentētu pārējiem ļaudīm, cik grūti ir tiem, kam daudz mantas šai saulē, kā tas bija jautātāja gadījumā, ieliet Dieva Valstībā (Lk.18:21-26).

Daudzi Kunga Jēzus jautājumi bija retoriski, tie neprasīja pēc atbildes (piem. Lk.6:32-34 “Ja jūs mīlat tos, kas jūs mīl, kāda pateicība jums nākas?”). Mani bieži ir kaitinājis tas, kā Jehovas liecinieki mēdz uzdot jautājumus, sagaidot, ka atbildes ievilinās mūs amatās. Viņi aizbildinās ar to, ka Jēzus uzdeva jautājumus. Taču atšķirībā no viņu jautājumiem Jēzus uzdotie jautājumi neprasīja atbildi; tas, ko viņš gribēja pateikt, nebija atkarīgs no atbildes. Arī mūsu jautājumiem ir jābūt tādiem pašiem. Tas arī pasargā no ‘izgāšanās’, kad sarunas biedram vai auditorijai izdotais jautājums nesāņem atbildi. Arī Pāvila mācīšanas stils bija retorisks (Ap.d.19:8 “sarunādamies un pārliecinādam”).

Nemiera cēļi

Pamācoši, ka Kungs Jēzus uz kritiku nereti atbildēja ar kādu retorisku jautājumu, necenšoties dot teiktā izvērstu paskaidrojumu (Mt.12:3,4; 24-29; Jņ.5:44,47; 10:31-36; Lk.15:2-4). Neizbēgamas arī reizes, kad klausītāju starpā gadās kādi nemiera cēļi, kuru klātbūtnē novērs klausītāju uzmanību no mācīšanās. Pāvils atdalīja pievērsties grībošos no šīs kategorijas ļaudīm (Ap. d.19:9-12). Ja nodarbības laikā grupā ir vairāki cilvēki, ne vienmēr ir viegli. Gari klusuma brīži ir vietā tādās reizēs, ļaujot nemiera cēļam pateikt visu, kas viņam sakāms. Tad viņš var sākt justies mulķīgi, apjaušot pārējo klātesošo patieso dabu.

Skaidrs, ka Kungs Jēzus neizsakāmi labāk tika galā ar līdzīgām situācijām, nekā mēs to jebkad varēsim. Skatieties kā Viņš tika galā ar virkni āktīgu jautājumu Mt.22. Beigu beigās Viņš nostādīja jautātājus tādā stāvoklī, ka ar Bībeles palīdzību viņi nevarēja sevi aizstāvēt. Viņš tiem jautāja, kā dēls ir Kristus, zinādam, ka viņi atbildēs “Dāvida” – kā viņi arī darīja. Tad Kristus, pievērsies Ps.110:1, uzdeva tiem divus satriecošus retoriskus jautājumus, atbildes uz kuriem rādīja Kristu pārāku par Dāvidu esam, kā Dieva dēlu, kas sēž pie Viņa labās rokas. Rezultātā: “neviens nevarēja Viņam atbildēt neviena vārda, un no tās dienas arī neviens nedrīkstēja vairs Viņam ko jautāt” (Mt.22:41-46). Īsi sakot, Kristus aplūsināja tincinātājus, uzdodot tiem Bībeles mīklu, kuru viņi nevarēja uzminēt, nenonākot pretrunā ar to, ko bija teikuši iepriekš.

Praktiskie secinājumi

Viens no kārdinājumiem Bībeles nodarbību laikā ar studentiem ir novirzīties no sarunu tēmas un runāt par daudz ko virspusēji. Tas tikai rosina jautājumus, tā vietā lai radītu stingru pārliecību. Aptuveni varētu runāt par kādām desmit pamatmācības tēmām: Kristus daba, apsolījumi, Svētais Gars un Dieva daba, Valstība / augšāmcelšanās / tiesa, sātans, grēku izpirkšana, nāve un elle, kristīšanās, praktiskā kristietība. Katrai nodarbībai es ieteiktu veltīt apmēram vienu stundu. Katrā nodarbībā ir jāpievēršas tam, kas atšķir kristadelfiešus no citām baznīcām; piem., ja tam nav īpašas vajadzības, nav jātērē laiks, runājot par Dieva eksistenci vai kāpēc būtu jātic Kristus augšāmcelšanai. Tam klausītāji, droši vien, jau tic. Mums ir tiem ļoti svarīgas lietas sakāmas, kuras, cik mums zināms, viņiem neviens cits neteiks. Tad pateiksim tās viņiem.

Nodarbībām ir jābūt savstarpēji saistītām. Atgādiniet studentiem iepriekšējo nodarbību pamattēmas. Atcerieties, ka daudz kas no tā, par ko jūs runāsit, tiem būs kaut kas pilnīgi nedzirdēts, kaut kas iespējams pat šokējošs. Tādēļ atkārtojums nenāks par sliktu. Katrā nodarbībā jāpievēršas virknei pantu, uzdodot dažus, galvenokārt retoriskus, jautājumus. Aiciniet studentus izlasīt pantus un paskaidrojiet tos. Ja Pētera piemērs Ap.d.2 mums kaut ko izsaka, tad mēs sapratīsim, ka pusi laika var veltīt fragmentu lasīšanai (ar to kontekstiem). Runā lietojiet vienkāršus nepaplašinātus teikumus. Uzsveriet kristīšanās nepieciešamību; vislabāk būtu sākt ar šo nodarbību (un beigt ar sātanu, it īpaši Āfrikā!). Studentiem ir jāatstāj nodarbība ar skaidru mērķa apziņu: pabeigt nodarbību kursu un kristīties, lai virzītos uz Valstību. Mums ir jāvairās no tāda iespaida radīšanas, ka mēs esam labdarīgs Bībeles studiju klubs.

Veiksmes pamatā ir nopietna gatavošanās un dziļa Patiesības mācības mīlestība. Kungs Jēzus bieži atkārtoja Savu mācību. Kā arī atbildes uz jautājumiem (piem., Mt.9:14-17 salīdz. ar Lk.5:33-39). Man personīgi liekas, ka Viņš *gatavoja* savu sakāmo iepriekš, nevis runāja pēkšņas iedvesmas rezultātā. Kristadelfiešu sludinātājam arī ir tā jārikojas ne tikai katrā jaunā situācijā, bet tāpēc, ka cilvēkiem ir jādzird viena un tā pati lieta vairākkārt. Mēs viņiem sniedzam kaut ko tādu, kas ir spēcīgāks par dinamītu, viņu mūžīgās dzīvības Evaņģēliju. Skaidrs, ka viņiem tas ir jādzird atkal un atkal; skaidrs arī tas, ka mums tas ir jāsniedz viņiem saprotamā veidā. Strādāsim kopā ar Dievu šajā cilvēku glābšanas jomā, un runāsim *tā*, lai liels pulks kļūtu ticīgi (2. Kor.6:1; Ap.d.14:1).

Un noslēgumā. Neskaitāmi sludināšanas mēģinājumi var radīt sludinātājā nocietinātu, cinisku pieeju. Desmitiem nāk uz lekcijām, simptiem atbild uz sludinājumiem, daudzi nobeidz neklāties kursu: un knapi kāds tikai vēlas kristīties. Mēs varam neskaitāmas reizes tikties ar interesentiem, bet gandrīz vienmēr ieinteresētība izžākst. Tie, kas likās tik dedzīgi, izrādās bija tikai virspusēji ieinteresēti. Lai mūsu vēlēšanās sludināt nezustu ir vajadzīgs kas vairāk par vēlēšanos pievērst cilvēkus Dievam. Vispirmām kārtām mums ir jāizjūt *Dieva slavināšanas mīlestība*. Mums ir jāvēlas runāt visai pasaulei par Viņa brīnumaino Patiesību, lai kāda arī būtu šīs pasaules attieksme pret to. Tāpat, mums ir jālolo kvēls *optimisms* liecināšanas darbā. Kungs Jēzus tam ir vislabākais piemērs. Viņš pievērsa tik dažus; tikai tos 12, sievietes un varbūt vēl 70 – no burtiski tūkstošiem, kas kādreiz izrādīja nopietnu interesi par Viņa vēsti. Un tomēr Viņš runāja par to, cik *liela* ir raža. Viņš juta, ka “druvas ir baltas plaujai”, lai arī skaitliskajā ziņā tas nebija nekas liels (Jņ.4:35). Viņu pilnīgi aizgrāba samarietes interese pie akas, tiktāl, ka Viņš aizmirs par nogurumu un izsalkumu. Taču sieviete centās mainīt sarunas tēmu, lai novirzītu to viņai labvēlīgākā gultnē (Jņ.4:20); brīžiem viņa šķīta gluži ciniska un beigās sacīja, ka nekas tāds nevar notikt, ka jānāk Mesijam (4:25). Taču Kungs zem ārējās vienaldzības maskas saskatīja dziļu ticību. Tā tas ir arī ar mums. ‘Tikai’ viens patiesi pievērstais var dot mums brīnumainu iedvesmu. Bet visupirms, nezaudēsim *cerību*, ka cilvēki pievērsīsies Dievam, tāpat kā Kungs nezaudē cerību par mums kā tagad, tā arī toreiz.

Piezīmes

- (1) Atzīmējiet sev, ka Pāvils, nepārspēts sludinātājs būdams, juta, ka viņš to nedara pienācīgi labi. Viņš juta, ka viņam ir jābūt daudz draudzīgākam un jāaptver vairāk cilvēku savā liecināšanas darbā, tiktāl, ka viņš baidījās, vai viņa vienaldzība nevarētu apdraudēt viņa pestīšanu (1. Kor. 9:16). Būtu jābrīnās, ja mēs būtu pilnīgi

- apmierināti ar savu attieksmi pret sludināšanu. Pāvila “drosmīgā” sludināšana nebija dabas dota, bet gan Pāvila gribas spēka virzīta. It īpaši šī iemesla dēļ viņš var būt mums par piemēru.
- (2) Pāvila runa Marsa kalnā varētu izskatīties pēc izņēmuma gadījuma. Taču sīkāka analīze parāda, ka tā ir atsaucēm uz Jūdu praviešiem caurausta. Sk. H. A. Whittaker, *Studies In The Acts Of The Apostles*.

4. NODARBĪBA

JAUTĀJUMI PĀRDOMĀM UN APSPRIEŠANAI

1. Kurš sludināšanas veids sniedza Patiesības vēsti jums:
  - a) Vecāki / ģimene
  - b) Skrejlapa
  - c) Sludinājums avīzē
  - d) Personīga tikšanās ar kristadelfieti
  - e) Cits... (pastāstiet, lūdzu)
2. Kā, jūsuprāt, kristadelfieši varētu sludināšanu padarīt efektīvāku?
3. Kas jums sagādā vislielākās grūtības sludināšanas darbā?
4. Vai, jūsuprāt, didaktiskās mācību metodes ieteikums sadaļā 4.5 ir pareizs? Kādas vēl pieejas varētu pielietot?
5. Nosauciet dažus iemeslus (kas atrodami sadaļā 4.1), kādēļ mums *visiem* ir pienākums sludināt.

Piektā nodarbība

LŪGŠANA

5.1 SLAVĒŠANAS PRINCIPS

Katrs nopietni domājošs ticīgais meklēs veidus, kā pārvarēt grēku, kas mūs tik viegli piemeklē. Saskaņā ar Jauno Derību, patiesas pateicības garam Dievam *visās lietās* būtu jāapslāpē mūsu nosliece uz grēcīgumu. Dieva slavēšanas principam būtu jāpārņem viss mūsu domāšanas veids tik lielā mērā, ka miesīgas dabas domāšanai neatliktu vietas. To pašu sīkāk izklāsta Ef.5:3,4. Aizliegtu netiklu domu un darbību uzskaitījumam seko pretlīdzeklis: “lai visāda veida netīra dzīve pat vārda pēc jums ir sveša ... bet *gan* jo vairāk pateicība”.

Dažus pantus tālāk tiek parakstītas tās pašas zāles; šoreiz kā pretlīdzeklis pārmērīgai alkohola lietošanai: “Un neapreibināties ar vīnu ... *bet* topiet Gara pilni; runādami cits uz citu psalmos ... dziedādami un slavēdami To Kungu savās sirdīs. Pateicieties vienmēr un par visu Dievam Tēvam mūsu Kunga Jēzus Kristus vārdā” (Ef.5:18-20). Mēs redzam, ka neatlaidīgs trīskāršs uzsvars ir likts uz slavēšanu kā pretlīdzekli plēgurošanai. Līdzīgā veidā tiek pasniegta Evaņģēlija pamatprincipu saikne ar pateicību kā pretlīdzekli maldināšanai ar tukšu filozofiju (Kol.2:7,8; šis fragments rāda, ka himnu vārdiem ir jāatspoguļo pamatmācība). “Pāri plūzdami savā pateicībā”, mēs augam garīgi, “sakņodamies Viņā ... stipri kļūdami ticībā”. Ja mēs esam nolēmuši izmantot slavēšanu kā pretindi mūsu grēcīgajām nosliecēm, mums ir nopietni jāizanalizē, kas tad tā slavēšana patiesībā ir. Atcerēsimies, ka Dāvids negribēja mirt, zinādams, ka nāvē viņš neslavēs Jahvi (Ps.6:4-6). Tāpat arī Hiskija (Jes.38:19). Šiem vīriem Jahves slavēšana bija dzīves būtiskais mērķis. Dāvids redzēja saistību starp slavēšanu un ikdienas paklausību / Dievam doto solījumu izpildīšanu (Ps.61:9). Vēl jo vairāk, Ebr.3:6 uzstāj, ka pestīšanai būtiski ir “drosmi un cerību, ar ko *lepojames*,” stipru paglabāt līdz galam. Slavēšana neattiecas tikai uz tiem, kam ir nosliece to darīt. Tā ir būtiska glābšanai. Izraēls atkrita tāpēc, ka tie Tam Kungam, savam Dievam nebija kalpojuši *ar prieku* (5.Moz. 28:47). Mozs savā beigu briedumā nosauca to kā iemeslu atkrišanai, kura, kā viņš paredzēja, neizbēgami sagaida viņa tautu.

Slavēšana: ne tikai mūzika

Ir svarīgi apzināties, ka slavēšana nav vien dziedāšana vai mūzikas instrumentu lietošana. Daudzu prātos ir stingri iesakņojusies doma, ka starp slavēšanu un mūziku var likt vienlīdzības zīmi. Tā, pastāv pieņēmums, ka Eņģeļi dziedāja ganiem; taču faktiski viņi “slavēja Dievu” (Lk.2:13), runādami vārdiem. Es gribētu teikt, ka daži vispār neprot dziedāt – šaiļus Valstībai (kaut gan mēs visi varēsim tad: Jes.12:3; 26:1; Mt.26:29,30; Atkl.15:3, līdz ar Pašu Kungu Jēzu, Ebr.2:12); taču tas nenozīmē, ka tie nevar slavēt Dievu. Ef.5:19 lasām: “runādami cits uz citu psalmos ... slavēdami To Kungu *savās sirdīs*”. Grieķu valodā “radīt melodiju” ir “raustīt”, “strinkšķināt”, proti: spēlēt stīgu mūzikas instrumentu (Stronga angļu vārdnīcas skaidrojums) – acīmredzot, tas ir mūzikas termins. No tā mēs varam secināt, ka mums ir jāpārzina sava sirds un jādzīvo saskaņā ar savu prātu tā, lai mēs zinātu, kā modināt jūtas slavēšanai. Tāda sevis zināšana ir drošs preflīdzeklis miesiskai domāšanai.

Spēlēt slavas dziesmas uz mūsu sirds stīgām nenozīmē paust tikai pozitīvas, prieka pilnas emocijas Dievam. Hiskija izteica dažas ļoti prātīgas domas, kad viņš atveseļojās pēc savas slimības; viņš tās pierakstīja, lai citi tās apsvērtu. Viņš saprata, ka viņa atveseļošanās saistīta ar Dieva žēlastību, kas izpaudās viņa grēku neievērošanā; viņam bija grūti izteikt savu pateicību vārdos. Viņa pateicība izpaudās tajā, ka viņš staigāja Dieva priekšā, sperdams soļus uzmanīgi un prātīgi: “Ko lai es saku? ... Es staigāšu mierā visās savās mūža dienās” (Jes.38:9,15). Taču Hiskija to aprakstīja kā “slavēšanu” (Jes.38:18). Tātad, pats mūsu dzīves veids, līdz pat ķermeņa valodai, ir slavas teikšana Dievam.

Slavēšana un grēks

Slavēšana ir saistāma ar izpratni par to, ka grēks ir piedots. Hiskijas pateicība Dievam, kad viņš saprata, ka Dievs ir bijis žēlīgs pret viņu, izpaudās viņa vēlmē staigāt mierā ar Dievu visu atlikušo mūžu. Nav norādes uz to, ka slavēšana izpaustos kādos pārmērīgos jūtu uzplūdus. Iespējams, jūs pārsteigs tas, ka parastais ebreju vārds, kuru tulko kā “slavēšana / pateicība” tiek tulkots arī kā “atzīšanās” grēkos atzīšanās kontekstā (3. Moz.5:5; 16:21; 26:40; 4. Moz.5:7). Tādēļ sirdsapziņas pārmetumi, apzinoties mūsu pašu neveiksmes, arī ir Jahves vārda slavēšanas veids. Ļoti bieži vārds “slavēt” parādās Jahves *Vārda* slavēšanas kontekstā, vai arī sakarā ar Izraēla Dieva, t.i., Jahves, slavēšanu. Ps.48:11 ir tam klasisks piemērs: “Kā Tavs Vārds, Dievs, tāpat arī Tava slava sniedzās līdz pasaules galiem”. Kungs Jēzus tagad slavē Dievu, paužot Viņa vārdu eklēzijā: “Tad es paudīšu Tavu Vārdu saviem brāļiem, draudzes vidū es Tevi slavēšu” (Ps.22:23). Mūsu slavēšana arī ir Dieva Vārda atzinīga novērtēšana un daudzinašana, proti,

viņa rakstura īpašību paušana (Ps.106:47; Jes.42:8). Tāda atzinīga vērtēšana izaug no regulāras saskarsmes ar Dieva vārdu; pat tad, kad mēs lasām par notikumiem, kurus mēs īsti nesaprotam, mēs esam visu laiku atvērti Dieva rakstura un personības, proti, Viņa Vārda priekšā.

Patiesa grēku nožēla ietver ne tikai mūsu pašu kļūdas atzīšanu, bet arī Jahves taisnprātīgo rakstura īpašību daudzinašanu, kā arī ticību, ka šīs īpašības tiek piedēvētas arī mums. Viss šis atzīšanās, nožēlas un ticības mums piedēvētajā taisnumā process attiecināms uz slavēšanu. Slavēšana ir Jahves Vārda piesaukšana (Jes.12:4), Viņa taisnīguma daudzinašana, Viņa svētuma skaistuma slavināšana (2. Laiku 20:21; Ps.97:12; 99:3). No tā mēs varam secināt, ka slavēšana šajā nozīmē nav priecīga muzicēšana un dziedāšana jūtu uzplūdā; drīzāk tā ir nopietna, stingri apzināta tās lielās pestīšanas atzinīga novērtēšana, kas ir saistīta ar Jahves Vārdu. Tā kā patiesa slavēšana ir tieši proporcionāla Vārda atzinīgai novērtēšanai (Ps.48:11), tad tikai tie, kas piekopj šo vienu ticību var sniegt pieņemamu slavēšanu. Atkritēju kori un muzicēšana ir tādēļ tikai troksnis Dieva ausīm; nevar būt slavināšanas bez Jahves patiesas atzinīgas novērtēšanas tajos, kas slavē.

Ir arī citas saiknes starp slavēšanu un grēku. Kol.3:16 runā par kopīgu himnu dziedāšanu cits cita "paskubināšanai / pamācīšanai", vārdu ar to pašu nozīmi sastopam arī Tit.3:10. Saikne starp slavēšanu un atzīšanos / piedošanu attaisno šādu grieķu vārda interpretāciju. Iespējams, ka Pāvils raksta, domājot par 5. Moz.32; Mozus dziesmā runāts par Izraēla vājumu un tieksmi uz atkrišanu. Taču Izraēls tiek lūgts dziedāt šo dziesmu cits citam. Vai kas tamlīdzīgs tiktu iekļauts kristadelfiešu himnu grāmatā šodien?

"Slavas upuris"

Patiesas upuris ir slava Dievam; tā Ābrahāma gatavība upurēt Īzaku bija "slava" (1. Moz.22:5). Izraēls savā nožēlā nesīs "ziedam ... mūsu lūpu upurus" (Hoz.13:3). Vienumēr mums ir jānes Viņam slavas upuri (Ebr.13:15); "Vienumēr" jau arī nozīmē to, ka "slavēšana" nenozīmē dziedāšanu vai mūzikas instrumentu lietošanu. "Slavas upuris" ir citāts no Jer.33:11 (= "pateicības upuris"), kur aprakstītas "slavas dziesmas, kas nesīs pateicības upuri" par Viņa žēlastību Valstības sākumā. Taču "slavēšana" šeit ir tā paša ebreju vārda tulkojums, kurš citviet tiek tulkots kā "pateicība"; un pateicības upuris bija miera upuris, aizlūgums par mūsu brīvo sirdsapziņu un mieru, ko nes grēku piedošana (3. Moz.7:12-15). Ja mēs nopietni atzīstamies savos grēkos un ticam piedošanai, mums ir jādzīvo tā slavēšanas prieka priekšnojautās, kas mūs pārņems uz Valstības sliekšņa, ieejot mūžībā. Mēs varēsim runāt par slavas upura pieešanu "vienumēr", ja mēs uzturēsim sirdsapziņas tīrību,

pastāvīgi izsūdzot grēkus. Tas, bez šaubām, ir ļoti augsts prasību līmenis, lai mēs *vienumēr* izsūdzam grēkus, *vienumēr* saņemam Dieva žēlastību un tādēļ *vienumēr* dzīvojam pateicīgas slavēšanas garā. Izcils piemērs šajā ziņā ir Dāvida jūsmīgais Dieva slavēšanas veids par nemainīgām lietām un principiem (piemēram, par Viņa raksturu, sk. Ps.33:3-5); mēs tiecamies nopietni slavēt Dievu tikai tad, kad Viņš atrisina negaidītās krīzes situācijas mūsu dzīvē.

No tā visa jāsecina, ka bibliiska pateicība būtībā ir drīzāk vispārēja domu ievirze nekā vārdiska vai muzikāla izpausme. To skaidri iezīmē tas pārdabiskais klusums, kas pārtrauca muzikāli nevainojamo Salamana orķestru slavas dziesmu Dievam, kad Tā Kunga nams piepildījās ar mākonī (2. Laiku 5:13,14). Tas nebūt neizsaka to, ka slava neizpaužas tādā veidā; taču slavēšanas būtība ir Jahves Vārda nozīmes apjausmā, kad mēs redzam Viņa īpašības izpaužamies visās mums apkārtesošajās lietās, piemēram, pārtikā, laika apstākļos, dzīves situācijās un tamlīdzīgi. Zināšanas par Dievu (un tas neattiecas *tikai* uz abstrakto mācību, bet uz skaidru apjausmu, kādā veidā Viņš strādā un izpaužas mūsu dzīvēs) tādēļ ir tieši proporcionālas mūsu slavēšanas kvalitātei (Rom.1:21). Slavēšana ir upuris (Ps.54:6; 69:30; Jonas 2:9; Ebr.13:15), kaut kas tāds, kas prasa apdomību un rūpīgu pareizo sastāvdaļu izvēli, lai tas taptu pieņemams. Tā visa gaismā nekontrolējamas emocijas nav iedomājamas kā īstas slavēšanas sastāvdaļas. Izraēlu izveda no Ēģiptes, lai tas vēstītu apkārtējām tautām Izraēlas Dieva raksturu un diženumu. Izraēls nespēja īstenot Dieva aicinājumu, tas nespēja tapt par misionāru tautu (vai nav saskatāma analogija ar jauno Izraēlu?). Tā iemesla pēc mēs esam “izredzēta cilts, ķēnišķīgi priesteri, svēta tauta, Dieva īpašums, *lai* jūs paustu Tā varenos darbus, kas jūs ir aicinājis no tumsas (safīdz. ar Ēģipti)” (1. Pēt.2:9). Mūsu atdalīšanās no šīs pasaules ir tādēļ saistāma ar mūsu Dieva slavēšanu. Mēs nerādām Dieva zināšanu un slavēšanu šai pasaulei ar dziedāšanas palīdzību, bet gan parādot ar mūsu dzīvi un sludināšanu, ka mēs esam atdalījušies, lai pievienotos brīnišķīgajai gaismas Valstībai. Tajā ir patiesā slavēšanas izpausme.

5.2 LŪGŠANAS BŪTĪBA

Bieži vien, Bībeli lasot, mēs uztveram Dieva Vārdu tā mūsdienīgajā kontekstā, taču Viņa lietotie vārdi un idejas būtiski atšķiras no to mūsdienīgās uztveres. Tas, kā mēs uztveram lūgšanu, ir tam lielisks piemērs. Mums liekas, ka lūgšana ir apzināta runātu vai iedomātu vārdu virknēšana, kurā mēs lūdzam Dievu kādas noteiktas konkrētas lietas. Bet var gadīties, ka *Dieva* priekšstats par lūgšanu atšķiras no mūsējā. Ja mūsu priekšstats par lūgšanu ir tāds, tad rūpīgi analizējot mūsu lūgšanas pieredzi, rodas virkne sarežģītu jautājumu. Bieži vien mēs saņemam atbildi uz

lūgšanu, kad mēs faktiski necerējām to sagaidīt. Citkārt, liekas, ka Dievs ir sadzirdējis mūsu lūgšanu un tādēļ izmainījis kaut ko mūsu dzīvē, kaut gan patiesībā tādas lūgšanas nemaz nav bijis. Vai arī (*itin bieži*) mēs lūdzam Dievu par kādu noteiktu lietu un tikai vēlāk saprotam, ka tā bija nepiedienīga lūgšana un laimīgā kārtā tā *netika* uzklausi.

Lūgšana: ne tikai vārdi

Pēc manām domām, lūgšanai nav noteikti jābūt izteiktai vārdos. Šķiet, ka vairums “lūgšanu” Bībelē nav specifiski vārdos izteikti lūgumi, kā, piemēram, Tēvreize. Vislabāk to paskaidros piemēri:

- Jona lūdza – taču faktiski viņš ‘vērsās pie Dieva’ (kā Salamans teica) un atzinās savā vājumā. Viņš neizteica kādu konkrētu lūgumu. Bet mēs uzzinām, ka viņa lūgšana tika uzklausi un zivs izspļāva Jonu jūras malā (Jonas 2:10). Dievs to izdarīja, *it kā* tieši tāds būtu bijis lūgšanas saturs.
- Ābrahāms lūdza izglābt Sodomu, ja tajā atrastos desmit taisno (1. Moz.18:32). Viņš neizteica vārdos to, ko viņš vēlējās, proti, lai Lats tiktu izglābts. Taču Dievs saskatīja viņa lūgšanas *būtību* un izglāba Latu, kaut arī Ābrahāms nezināja, kā lūgt, un nelūdza par to, ko viņš īstenībā vēlējās gūt, proti, Lata glābšanu.
- “Un es *vienīgais* esmu atlicies”, bija Elijas žēlaba Dievam, kad viņš bija sapratis, cik nopietna ir Izraēla atkrišana (1. Ķēn.19:10). Dievs to saprata kā lūgšanu par Izraēla nosodīšanu (Rom.11:2,3). Dievs lasīja Elijas sirdi un uzskatīja to par lūgšanu.
- Ps.6:8,9 parāda, ka Dievs uztver Dāvida raudāšanu kā lūgšanu, kas vērsta uz Dievu. Skaidrs, ka raudāšana neietvēra vārdos perfekti izteiktu lūgšanu. Bet Dievs “klausā manu lūgšanu, manu saukšanu Viņš ir sadzirdējis”.
- Josija apraudāja Izraēla grēkus, un Dievs to iztulkoja kā Josijas lūgumu atlikt Dieva sodu, kaut arī Josija bija pārliecināts, ka sodi pār Izraēlu nāks viņa laikā (2. Ķēn.22:19).
- Dievs dzirdēja Izraēla raudāšanu (bieži lieto lai apzīmētu lūgšanu) Ēģiptē (Ps.106:44). Viņu *žēlabas*, kaut arī tās bija elku pielūdžēju žēlabas, kuru patiesā ticība bija niecīga, Dievs uzskatīja par lūgšanu, un Viņš atbildēja, izvedot tos no Ēģiptes. Taču Jes.64:3 saka, ka izvešana no Ēģiptes “pārsniedza mūsu (Izraēla) cerības”. Viņi to nebija lūguši, bet Dievs, sadzirdējis viņu žēlabas, uztvēra tās kā lūgumu viņus atpestīt, un izveda tos no Ēģiptes, kaut gan viņi to nebija prasījuši, un tas viņus pārsteidza.
- Bagātnieku piemānīto ticīgo strādnieku sūdzība pielīdzināta tiem atrautās algas brēcieniem. Šie saucieni ir sasnieguši Tā Kunga Ceptaotā ausis

(Jēk.5:4). Situācija tika uztverta kā šo brāļu lūgšana pret tiem, kas viņus izmantoja un piemānīja.

- Bileāms savā prātā negribēja svētīt Izraēlu; viņš gribēja to nolādēt, lai saņemtu tās bagātīgās dāvanas, kuras Balaks bija viņam apsolījis par to. Bileāms zināja, ja Dievs viņam liek svētīt Izraēlu, tad tur nekas vairs nav maināms. Bet Dievs saka, ka Viņš atsacījās uz klausīt Bileāma lūgšanu par Izraēla nolādēšanu (Jozua 24:10). Rodas iespaids, ka Jahve uztvēra kā Viņam adresētu lūgšanu Bileāma apslēpto, neizteikto vēlēšanos.
- Hiskija, būdams asīriešu aplenkumā, lūdzās Tā Kunga priekšā, lai Viņš izpestītu viņus no Sanheriba rokas. Taču Dievs uztvēra viņa lūgšanu un attieksmi citādā gaismā: "Tevi nievā, tevi (Sanheribu) apsmej jaunava, Ciānas meita (Hiskija un ticībā palikušie Jeruzalemē) un aiz tavas muguras krata galvu Jeruzālemes meita" (2. Kēn.19:21). Hiskijas izmisīgais palīgā sauciens ("Kungs, mūsu Dievs, lūdzams, izpestī mūs no viņa rokas") tika uztverts kā pārliecības pilna galvas kratīšana pret Sanheribu. Dievs uztver mūsu lūgšanas savādāk nekā mēs tās uztveram. Hiskija vienkārši izklāstīja situāciju Dieva priekšā: "Pievērs, ak, Kungs, Savu ausi un klausī! [pārmetums]; Atver Savas acis, ak, Kungs, un redzi!" (Jes.37:17); taču tas tika uztverts kā lūgšana pret Sanheribu (Jes.37:21).
- Līdzīgi, Hiskija, uz nāves gultas gulēdams, "gauži raudāja" un lūdza To Kungu pieminēt, ka viņš ir visu mūžu staigājis patiesībā. Nav rakstīts, ka viņš būtu izteicis kādu lūgumu. Bet Dievs, sadzirdējis viņa lūgšanu, pielika viņa mūžam vēl piecpadsmit gadus un apsolīja izglābt Jeruzalemi no Asīrijas ķēniņa rokas (Jes.38:4,5). Taču Hiskija nešķiet prasījis visas šīs lietas. Iespējams, savā *prātā* viņš domāja: 'Es esmu bijis taisnprātīgs, tad izglāb Izraēlu manas taisnības dēļ un piecel mani no gultas, lai es varētu to panākt viņu dēļ, lai arī viņi dalītu ar mani pestīšanu'. Un Dievs uztvēra šo domu kā lūgšanu un apsolīja atveseļot Hiskiju un izglābt Jūdeju. Tādējādi, Hiskijas attieksme tobrīd bija *tieši tāda pati* kā Kunga Jēzus attieksme. Atcerieties, ka Jes.53 sākotnēji attiecās uz tā laika Hiskiju.
- Par atbildi uz Kornēlija žēlastības dāvanām un lūgšanām Dievs sūtīja Pēteri, lai viņš mācītu viņam Evaņģēliju un kristītu Kornēliju (Ap.d.10:4). Tas norāda uz to, ka mūsu labie darbi tiek uzskatīti kā mūsu būtības atspoguļojums un tiek pielīdzināti lūgšanām. Taču šie labie darbi paši par sevi nav vārdos izteiktas lūgšanas. Varētu šaubīties arī par to, vai Kornēlija lūgšanas attiecās uz vēlmi iegūt lielākas zināšanas un kristīties. Bet tieši tā Dievs uztvēra viņa pasīvo neizteikto vēlmi un atbildēja uz to.
- Dāvids uztvēra Valstību kā vienu garu lūgšanu: "visu savu mūžu ... pielūgt Viņu Viņa svētajā vietā" (Ps.27:4). Viņš neskatījās uz Valstību kā uz

iespēju pastāvīgi izlūgties kādas lietas, bet gan kā iespēju iepazīt, “skatīt Tā Kunga jaukumu”.

- Kad priesteri Hiskijas laikā svētīja tautu. “viņu lūgšana nonāca Viņa svētajā mājoklī – Debesīs” (2. Laiku 30:27). Taču tautas svētīšana nebija lūgšana Dievam, bet gan vārdi, kurus priesteri teica tautai: “Tas Kungs lai tevi svētī un lai tevi pasargā! Tas Kungs lai apgaismo Savu vaigu pār tevi un lai ir tev zēlīgs! (4. Moz.6:24,25). Taču Dievs uzskatīja šos priesteru vārdus par lūgšanu. Tas izklausās drīzāk pēc vārdiem, kurus mēs sakām, atstājot brāļa māju: ‘Lai Dievs tevi svētī!’; Dievs var tos iztulkot kā lūgšanu un rīkoties tādā garā. Bet *mēs* to neuztveram kā lūgšanu. Atcerieties arī kā ticīgo runāšanu *savā starpā* Dievs uztvēra kā viņam adresētu lūgšanu (Mal.3:16). Tas varētu izskaidrot mīklaino fragmentu 1. Sam.20:12,13: “Un Jonatāns sacīja Dāvidam: “Tas Kungs, Israēla Dievs, lai ir liecinieks ... es ... izdibināšu viņa (tēva) prātu ... ja tas būs labvēlīgs pret Dāvidu un es tev to nedarītu zināmu ... lai Tas Kungs ir ar tevi”. Jonatāna saruna ar Dāvidu šķiet saplūdis ar lūgšanu Dievam – iespējams, norādot, ka Dievs uztvēra šo sarunu kā lūgšanu.
- Ābela asinis *brēca* uz Dievu tā, it kā tā jau arī būtu lūgšana. Situācija brēca uz Dievu tā, it kā Ābels brēktu uz Dievu pēc atriebības, kaut arī viņš bija miris. Analogs piemērs ir Jēkaba 5:4: “Raugi, alga, atrauta strādniekiem, kas ir nopļāvuši jūsu laukus, brēc, un plāvēju saucieni ir sasnieguši Tā Kunga Cebaota ausis”. Algas brēkšana bija strādnieku brēkšana, Dievs to uztvēra kā lūgšanu. Vai atkal, Dievs redzēja Izraēla bēdas un dzirdēja viņu brēkšanu pie Niedru jūras (Neh.9:9); situācijas novērtēšana un lūgšanas izteikšana ir paralēlas.
- To izprotot, Asa savās labākajās dienās nelūdza Dievu steigšus nākt palīgā, kad viņam draudēja kušītu ielaušanās. Viņš parādīja savu ticību tam, ka pamatos Dievs visu zina: “Ak, Kungs! Neviena nav kā vienīgi Tu cīņā starp to, kam ir daudz spēka un kuram nav nekāda spēka. Palīdzi mums” (2. Laiku 14:10). Nedzird nekādas zēlabas par šī brīža stāvokli, lielākā lūgšanas daļa drīzāk patiesā ticībā vērsta uz Dieva rakstura īpašību uzskaitījumu. Un atgriezoties pie ikdienišķām lietām: “Liec motoram darboties! Liec motoram darboties!” līdz ar garīgā briedumu iestāšanos nomainīšies pret Dieva rakstura īpašību slavēšanu ar tikai it kā fonā skanošu šī brīža problēmas pieminēšanu. Mēs lūgsim garā, neizsakot to vārdiem. Jāņa 11:21,22 ir tam brīnišķīgs piemērs. Marta saprata, ka Kristus varā ir palīdzēt, un viņa pielūdza Viņu (Jņ.11:22 salīdz. ar 16:23). Taču viņa neizteica acīm redzamo izmisīgo savas sirds lūgumu: atgriez viņas

brāli pie dzīvības. Viņa tikai teica, ka Kungs spēj visu. Un viņa zināja, ka Viņš lasīs viņas sirdī un redzēs viņas patieso vēlēšanos.

- Un kānaāniešu sieva vienkārši lūdza Viņu: “Kungs, palīdzi man!” Un Kungs palīdzēja, izdziedinot viņas meitu, un bilstot: “Ak, sieva, tava ticība ir liela, lai tev notiek, kā tu gribi” (Mt.15:25,28). Viņa neizteica savu lūgšanu vārdos, taču Kungs saprata viņas nedaudzos vārdus, kuros apslēpta bija tās vēlēšanās un uztvēra tos kā lūgšanu.
- Manua lūdza, lai pravietis (ar to viņš domāja Eņģeli) vēlreiz atmāktu pie viņiem un pastāstītu, kā tad vajadzētu rīkoties ar šo zēnu. Viņa lūgšana nonāca līdz Dieva ausīm (Soģu 13:9) – taču viņa lūgums nesaņēma konkrētu atbildi. Eņģelis atnāca – nevis pravietis, kā viņš bija lūdzis – un apstiprināja Manua, ka viņa sievai būs bērns. Atbildi uz jautājumu, kuru viņš gaidīja garā, viņš saņēma, taču tā nebija atbilde uz visiem viņa jautājumā izskanējušiem vārdiem.
- Lūgšana ir pielīdzināma vīrakam, kas paceļas Dieva priekšā. Bet tāpat ir arī ar Kornēlija žēlastības dāvanām; viņa labie darbi teica viņa sirds garīgumu, un Dievs to uzskatīja par lūgšanu (Ap.d.10:4). Līdzīgi, pravietojumam nav jābūt vārdiski ietērptam; tas var attiekties uz rakstīto vārdu dziļāko garu un apslēpto jēgu. Tā, “Raksti” pravietoja Kristus augšāmcēlšanos pēc trīs dienām (Lk.24:45; 1. Kor.15:3,4); taču nekur tas nav skaidri pateikts. Uz to norāda pirmtēli, kā piemēram, Jonas un 1. Moz.22:4. Tātad ‘pravietojums’ nav tikai vārdi, bet gan tajā ietvertais gars; tāpat arī lūgšana nav tikai vārdi, bet gan tā cilvēka, kurš vērsas pie Dieva, sirds balss, pat ja viņa vārdi to tā neprot izteikt.
- Pastāvīga vīraka kūpināšana, dienu un nakti, bija atgādinājums tam, ka lūgšana (salīdz. ar vīraku) ir dzīves veids, nevis tikai konkrēti apgalvojumi (2. Moz.30:8). Dāvida atsauces uz pastāvīgu Dieva piesaukšanu (Ps.88:2) var attiekties uz pastāvīgu vīraka kvēpināšanu Dieva priekšā. Mēs nevaram burtiski visu laiku piesaukt Dievu, taču mūsu dzīves būtībai ir jābūt pastāvīgi vērstai uz Dievu kā lūgšanā. Cilvēks, savā ziņā, ir viņa lūgšana. Dāvids lūdz Dievu uzklausi viņu, jo viņš ir taisns un piebilst: “Kas ļaunu dara, lai netuvojas Tev ... Tu ienīsti visus ļauna darītājus. ... Bet es drīkstu nākt Tavā namā ... pielūgt Tevi bijībā Tavā svētnīcā” (Ps.5:2-7). “Bezdievības pilna daba” izpaužas cilvēku lūgšanās; cilvēks ir viņa lūgšana. Tādēļ lūgšanas neuzklausišana norāda uz Dieva neapmierinātību ar cilvēku, kurš vērsas pie Dieva ar lūgšanu. Psalmis 109:4 saka: “Uz manu mīlestību tie atbild ar naidu, kaut es par tiem lūdzu Dievu”. Un tas nozīmē tikai to, ka cilvēks ir viņa lūgšana. Dāvids zināja, ka viņu nepatiesi apšūdz,

un par atbildi visam tam viņš apzinājās savu dzīves veidu kā pastāvīgu vērsanos pie Dieva.

- Anna un Daniēls lūdza Dievu uzlūkot stāvokli, kādā viņi bija, viņi vērsās pie Dieva, lai Tas uzlūkotu viņus, neizsakot konkrētas vēlēšanās. Taču Dievs uztvēra viņu vārdus kā lūgšanas un atbildēja uz tām.
- Tādi fragmenti kā Lk.11:10 māca, ka “ikkatrs, kas lūdz, dabū”. Tas nenozīmē, ka mēs saņemam atbildi konkrēti uz mūsu lūgšanās izteiktajiem vēlējumiem. Bet ja mēs saprotam, ka Dievs saredz to garu, kādā mēs izsakām savas lūgšanas, nevis to vārdisko ietērpju, tad šie apsolījumi kļūst daudz reālāk ticami.

Šie principi neattiecas tikai uz lūgšanu. Asaras un bezpalīdzīga stāvēšana netālu no krusta arī tiek aprakstīti kā sekošana Kungam Jēzum un kalpošana Viņam, tāpat kā tas notika laimīgākajās dienās Galilejā (Mk.15:41). Viņas tiek aprakstītas kā tās, kas “meklē Jēzu, krustā sisto” (Mt.28:5). Viņu gara centieni bija saprasti un novērtēti, kaut arī viņu rīcība šķita runājam tiem pretī. Līdzīgā veidā mūsu būtiskās vēlēšanās tiek uztvertas kā mūsu lūgšanas, pat ja mūsu izteiktie vārdi šķiet pretēji esam.

Lūgšana garā

Šī lūgšanas koncepcija izskaidro, kāpēc bieži vien raudāšana, brēkšana, gaidīšana, izsvēršana domās tiek uztvertas kā “lūgšana”, kaut arī vārdos izteikti lūgumi izpaliek (Ps.5:2,3; 6:8; 18:1,2,3,7; 40:2; 42:9; 64:2; 65:2,3; 66:17-20; Cah.8:22). Visbiežāk lūgšana tiek saistīta ar raudāšanu: 1. Sam.1:10; Ps.39:12; 55:1,2; Jņ.11:41,42; Ebr.5:7 it sevišķi Kunga dzīvē un pravietiskajos psalmos. “Tas Kungs uzklausa manu raudāšanu! Tas Kungs klausā manu lūgšanu, manu saukšanu Viņš ir dzirdējis” (Ps.6:9,10) izgaismo šo domu. *Sirds vēlēšanās* arī tiek uztverta kā iedarbīga lūgšana par kaut ko (Rom.10:1; Kol.1:9; 2. Kor.9:14). Raudāšana, vēlēšanās, gaidīšana, apcere saistās ar prāta vai “gara” darbību Bībeles terminoloģijā. Tādēļ arī pastāv tik stipra saistība starp mūsu garu vai prāta ievirzi un lūgšanu. Kristus gars (noskaņojums), kuru mēs esam mantojuši, liek mums *saukt*: “Aba, Tēvs!” (Rom.8:15; Gal.4:6). “Lūdziet Dievu Svētajā Garā” (Jūdas 20) ir jāskata šajā kontekstā. Lūgšana ir daļa no garīgās dzīves *gaisotnes*, tā nav kaut kas nošķirts un atdalīts; tā ir mūsu gara izteiksme. Tādējādi, ir pantī, kuri daudzās dienas lūgšanas sauc par vienu lūgšanu (Ps.86:3,6; 88:2,3); lūgšana ir dzīves veids / gars, nevis kas specifisks, kas norisinās dažu minūšu laikā katru dienu. Pavēle “lūdziet bez mitēšanās Dievu” vienkārši nav burtiski īstenojama (1. Tes.5:17). “Palieciet nomodā *visu laiku*, Dievu lūgdami” pēdējās dienās arīdzan saista lūgšanu ar *modrību*, kas arī raksturo prāta ievirzi nevis ko darāmu kādos noteiktos gadījumos. Tas nebūt nenorāda uz to, ka *nav iespējama* arī formāla konkrēta

lūgšana. Skaidrs, ka tā ir iespējama, bet tā vienkārši izsaka vārdos mūsu kopējo dzīves garu.

Rom.8 runā par nepieciešamību dzīvot Gara dzīvi un tad turpina runāt par to, ka mūsu gars, mūsu iekšējais saprāts aizlūdz par mums caur Kristu, kuru sauc par "Tā Kunga Garu", *nelietojot* konkrētus vārdus. Tas pierāda to, ka Kungs netulko mūsu lūgšanas, kā to darītu tulks no vienas valodas otrā, piemeklējot vienas valodas vārdiem attiecīgo izteiksmi otrā. "Mēs nezinām, ko mums būs lūgt", un Kungs Jēzus nolasa mūsu gara vēlni un nodod to Tēvam dziļākajā gara izteiksmē bez vārdiem. Viss šis starpniecības process notiek Kunga prātā ar bezvārda nopūtām kā tad, kad Viņš lūdza Tēvu celt augšām Lācaru (Rom.8:26 salīdz. ar Jņ.11:38), kā arī krustā Viņš ar asarām acīs aizlūdza Dievu par mūsu pestīšanu (Ebr.5:5; Jes.53:12). Kungs Jēzus ir tas pats vakar un šodien. Viņa aizlūgums ir tikpat dedzīgs un kaismīgs. Tieši tādēļ mūsu prāta ievirze, noskaņa ir tik būtiski svarīga; jo tieši to jau Kungs Jēzus nodod tālāk Tēvam. Tāpēc ka Dievs atbild uz mūsu gara, mūsu vispārējo stāvokli, Viņš dara lietas, kas šķiet esam atbilde uz lūgšanām, kuru piepildīšanās iespēja pašam lūdzējam likās neticama. Starp piemēriem varētu minēt: 1. Moz.30:16,17; 2. Moz.14:10,11 salīdz. ar Neh.9:9; Ps.9:24; Jņ.12:39-43. Šīs lūgšanas tika uzklausa tātad, ka Dievs redzēja vispārējo situāciju, Viņš redzēja lūdzēju gara stāvokli un rīkojās attiecīgi, pat ja viņu ticība izteiktajai konkrētajai vēlmei bija necīga. Iespējams, ka līdzīgi varētu uztvert arī Jēk.4:6, kas liekas mācām, ka Dievs dzirdēs arī pazemīgo lūgšanas, kas skan vienlaikus ar lepno lūgšanām; ticība šeit netiek pieminēta.

Un tā mēs redzam, ka mūsu visslēptākās vēlēšanās, mūsu žēlabas, mūsu šībrīža stāvokli, mūsu apslēptākās attieksmes Dievs nolasa kā mūsu lūgšanas un attiecīgi atbild uz tām. Viņš redz mūs lūdzam pēc lietām, kuras mēs, iespējams, pat nevaram iztēloties (piemēram, Ps.106:44 salīdz. ar Jes.64:3); vai arī jūtam tādu pārliecību lūgšanā, kādas mums patiesībā nemaz nav. To uzskatāmi pierāda tas, kā Dievs uztvēra Hiskijas attieksmi pret Sanheribu. Taču Dievs tā redz ne tikai Savu bērnu domas un attieksmes. Viņš apraksta Sevi "dzirdam" arī Moāba nievas (Cef.2:8); un Dieva dzirdēšana asociējas ar atbildi uz lūgšanu. Kad ļauna darba darītāji apspiež nabagos, piemēram, Dievs sadzird apspiesto un nomākto kliegzienu (Ījaba 34:28). Līdz ar to jāsaprot, ka ne tikai dedzīgas konkrētas lūgšanas, bet stāvokļa nopietnība liek Dievam rīkoties. Hiskija vēlējās "kaut jel Tas Kungs ... dzirdētu Rabsaka vārdus" (Jes.37:4). Tādēļ Viņš redz pasaules attieksmi kā sava veida sazināšanos ar Viņu, un Viņš "sadzird" un rīkojas. Tas arī izskaidro to, kāpēc daudzas lūgšanas nekonkrētā veidā palīdzības veidu. Tās drīzāk atver ticīgā sirdī Dievam, izklāstot vispārējo lietu stāvokli Dieva priekšā, ar drošu pārliecību, ka Dievs to

izlasīs kā lūgumu rīkoties, bet ticīgais nestāsta Dievam, *kādā veidā* Viņam būtu jāreaģē uz situāciju. Tā, Dāvids bieži izklāsta Dievam lietu stāvokli un sauc to par lūgšanu, kaut arī konkrēti viņš neko nelūdz (piemēram, Ps.3:2-5; 142:2,3). Tas, ka Dievs uztver šo stāvokli kā lūgumu, palīdz izskaidrot sarežģītus jautājumus: piemēram, kāpēc Dievs šķiet atbildam uz lūgšanām, kurās nav patiesas ticības (1. Moz.30:16-18; Neh.9:9 salīdz. ar 2. Moz.14:10,11; Ps.31:22; Lk.1:13). Jādomā, ka Dievs uztver apstākļus kā lūgšanu, pat ja ticīgā ticība konkrēti izteiktajai lūgšanai ir niecīga. Ījabs gandrīz sarkastiski lūdza Dievu darīt viņam zināmus viņa pārķāpumus un grēkus, par kuriem Dievs viņu soda (Ījaba 13:23); un Dievs to dzirdēja, jo viņš skatījās dziļāk par izteikto vārdos un redzēja viņa lūguma būtību.

Dievs, kurš zina

Lūgšana, izklāstot Dieva priekšā vispārējo lietu stāvokli mūsu dzīvē, neattiecas vienīgi uz to brīdi, kad mēs esam saskārušies ar krīzes situāciju. Tam ir jābūt principam, kura mēs pieturamies mūsu ikdienas attiecībās ar Tēvu. Tātad, tai vietā lai lūgtu piedošanu par konkrēti nosauktiem grēkiem, garīgais cilvēks atzīsies savos grēkos, atverot savu sirdi Viņa priekšā, un to Dievs uztver kā piedošanas lūgšanu (Ps.119:26). Daniēls atzinās Izraēla grēkos un Dievs atbildēja, ka Viņš atjaunos Jeruzalemi (Dan.9:18-25). Un atkal atcerēsimies, ka viņa lūgums bija dziļi apslēpts sirdī, tas nebija izteikts vārdos. Dāvids līdzīgi apcerēja Prāvietisko Valtību, un tā bija lūgšana par tās drīzāku atnākšanu (Ps.72:20). Tajā visā nomanāma garīgas kultūras izpausme, es neatrodu tam labāka definējuma; tur nav dzīvnieciska blāviena par to, kas Dievam tāpat ir zināms, jau pirms mēs to izsakām, nedz bērnišķīgas prasības pēc acīm redzamā, it kā tieši mūsu prasība būtu tā, kas atvērtu Dievam acis uz mūsu problēmu.

Tādi cilvēki kā Dāvids, Hiskija un Daniēls skaidri zināja, ka Dievam viss jau ir zināms. Savā ziņā, viss, kas notiks, ir jau noticis; tā kā lūgšana ir mūsu atvēršanās Dieva priekšā, *kalpošana* Dievam (Dan.6:16; Lk.2:37), Viņa slavai un mūsu labā nevis informācijas nodošanas veids Viņam. Tādēļ viņi atvēra sirdis Viņa priekšā, paužot saprašanu par to, ka Viņam viss jau ir zināms, neiesniedzot Viņam garu konkrētu lūgumu sarakstu. Viņu attiecības ar Dievu stāvēja pāri šādām virspusējam līmeņa attiecībām. Un kā ir ar mūsējām?

5.3 LŪGŠANA: DAŽI PRAKTISKI JAUTĀJUMI

Pirmām kārtām, apzinies lūgšanas izšķirošo nozīmi. Tā patiesi ir garīgās dzīves enerģijas avots. Parūpējies par to, lai tev vienmēr atliktu laika lūgšanai un attīsti dievbijīgu attieksmi. Jo no tā ir atkarīgas tavas attiecības ar Dievu. Agrinās kristiešu

draudzes vecaji nolēma, ka viņi pārāk daudz laika tērē praktisko lietu risināšanai, kā rezultātā neatliek pietiekami daudz laika lūgšanai. Tāpēc viņi veica pārkārtojumus, lai būtu vairāk laika Dievu lūgt un kalpot ar vārdu (Ap.d.6:1-4). Pāvils uzskata lūgšanu par tik nozīmīgu laulāto ticīgo dzīves sastāvdaļu, ka tie var izvēlēties uz laiku atturēties no seksuālajām attiecībām, lai atrastu laiku dedzīgākai Dieva pielūgšanai (1. Kor.7:5). Tas jau pats par sevi norāda uz lielo nozīmi, kas tiek piešķirta lūgšanai; nevis tikai dažas minūtes katras dienas nogalē, sakot bieži vien vienus un tos pašus vārdus. Daniēls bija gatavs mirt, lai varētu atklāti, bez sirdsapziņas pārmetumiem, regulāri pielūgt un slavēt Dievu (Dan.6:10). Atraitnes, kuras uzturēja agrīnās eklesijas, pastāvēja lūgšanās nakti un dienu (1. Tim.5:5 un konteksts). Ņemot vērā to, ka ticīgie atkrīt no ticības, kā arī mūsu lielā pienākuma dēļ sludināt visai pasaulei, *pirmām kārtām* (proti, visbūtiskāk) ir pastāvīgi turēt *lūgšanas* (1. Tim.2:1 un konteksts).

Neveido lūgšanu kā vienkāršu lūgumu sarakstu

Palicis kādu laiku vienīgi savas Bībeles kompānijā, es izlasīju visus psalmus un citas visiem pazīstamas lūgšanas, pasvītrotot tos pantus, kuros izteikti konkrēti lūgumi, un mēģināju sadalīt lūgumus grupās. Psalmi, protams, ir vislielākais mums pieejamais lūgšanu krājums. Dažas Psalmu grāmatas iedaļas ir neapšaubāmi velītas drīzāk slavēšanai, nevis lūgšanai. Taču Psalmu otrās grāmatas (42-72) virsraksts ir "Dāvida lūgšanas" (Ps.72:20). Un ir daži psalmi, kuri nosaukti par 'lūgšanām' (38,86, 90/91, 102, 142/3); un vairāki autori, kā kristadelfieši, tā arī citi, ir parādījuši, ka šie psalmu virsraksti ir Dieva iedvesti, un tā tie arī ir jālasa.

Darba rezultātā sanāca:

"Dāvida lūgšanas" (Ps.42-72): 1 lūgums katros 7 pantos.

Konkrētās Psalmos ierakstītās 'lūgšanas': 1 lūgšana katros 5 pantos.

Kristus lūgšana Jņ.17: 1 lūgšana katros 4 pantos.

Tas ir apbrīnojami, cik maz šajās lūgšanās personīgu lūgumu, kaut gan ir skaidrs, ka Dāvida prātu nomāc kāda noteikta problēma. Lūgumu sadalījums pēc atkārtotas lasīšanas bija sekojošs:

1) "Izglāb mani" - parasti ar domu 'glāb mani mūžībā, Valstībā' vai arī, dodot noprast, ka Dievs zina, no kā tieši Dāvids grib lai viņu izglābtu, un tādēļ viņš par to konkrēti nerunā. 2) Par citiem garīgi, it sevišķi par Izraēli. 3) Par piedošanu. 4) Par Valstības atnākšanu. 5) Par netaisno sodīšanu (neapšaubāmi domājot drīzāk par Valstību nekā par pasaulīgo dzīvi).

Šīs pēdējās divas lūgumu kategorijas sastāda lielāko pusi visu lūgšanās ietvertu lūgumu. Tas būtu jāsalīdzina ar 'Tēvreizi', kas sākas ar lūgumu par Valstības

atnākšanu un līdzīgi arī izskan. Šī paraug lūgšana sastāv no 11 teikumiem, no kuriem tikai 4 ir lūgumi (par Valstību, piedošanu, garīgo aizstāvību, dieniško maizi). Pat lūgums par Valstības nākšanu nav jāsaprot vienkārši kā vēlēšanās atbrīvoties no šīs pasaules problēmām. Tas pazeminātu Valstības Cerību līdz jebkuras citas reliģijas izpratnei kā miglainu priekšstatu par kādu fantastisku nākotni, kas dod iespēju šīs reliģijas piekritējam kulties pa dzīvi ar neskaidru labākas nākotnes cerību. “*Svētīts lai top Tavs Vārds*” ievada lūgumu par Valstības atnākšanu. Tieši *tāpēc* mums ir jālūdz pēc Valstības: Dieva slavas triumfam, Viņa Vārda izpausmei mūsos un visā pasaulē.

Pāvils, iespējams, izprata tieksmi veidot lūgšanu kā lūgumu sarakstu, kad viņš pavēlēja filipiešiem: “Jūsu lūgumi lai nāk zināmi Dieva priekšā ar pateicību ikvienā pielūgšanā un lūgšanā” (Fil.4:6). Tā jau ir lūgšanas būtība, ka jūs atveriet savu dzīvi Dieva priekšā, nevis uzskaitiet savas vēlmes; jūs nododat sevi Dieva gādībā (1. Pēt.5:7). Līdzībā ticīgie izstāstīja savam kungam par sava darba biedra nepateicīgo rīcību (Mt.18:31) – viņi vienkārši pastāstīja, kas noticis, neizsakot nekādas vēlmes.

Bet vai mēs sekojam šim paraugam mūsu lūgšanās? Jebšu tieši otrādi, vai mēs necensāties virknēt lūgumu pie lūguma, nezīnot vai tie atbildīs Dieva gribai? Bībeles lūgšanās lūgums pēc lietām nav tas svarīgākais. Svarīgākais ir pateicība Dievam un sirds izklatīšana Viņa priekšā, skaidri apzinoties, ka Viņš jau zina, kas mums ir nepieciešams. Un Bībeles paraugs rāda, ka vislielākā nepieciešamība ir pēc Valstības atnākšanas un pestīšanas, kam arī būtu jābūt mūsu lūgumu pārsvarā. Vai mēs atspoguļojam šo nepieciešamību mūsu lūgšanās?

Lūgšana par citiem

Augstāk veiktā analīze atklāja, ka Dāvida lūgumi sadaļās, kuras neattiecās uz piedošanas un pestīšanas lūgumiem, galvenokārt izteica viņa vēlēšanos, lai Dievs sniegtu garīgu palīdzību citiem. Ir ļoti daudz lūgumu piemēru, kuros tiek lūgta Dieva garīgā palīdzība citiem: 2. Kēn.19:4; 2. Laiku 30:18; Ījaba 42:10; Rom.10:1; 2. Kor.13:7; Fil.1:9,19; Kol.1:9; 1. Tes.3:10; 2.Tes. 1:11; 2. Tim.4:16; 1. Jņ.5:16. Tā pati vēlēšanās bija pamatā tam, kā Ābrahāms iestājās par Lota glābšanu no Sodomas. Ja tajos, par kuriem lūdz, ir kaut mazumiņš ticības, kā Noa, tā Daniēls un Ījabs izglāba citu dvēseles sava taisnīguma dēļ (Ecēh.14:14). Kad mēs lūdzam par citiem, Dievs to uztver kā viņu lūgšanu (ja viņos ir kāds mazumiņš ticības). Tāpat kā kad Kungs Jēzus aizlūdz par mums, Viņš nodod Dievam mūsu dvēseles gara tieksmi, saprotot, ka mēs neprotam pienācīgi vārdos izteikt mūsu lūgšanu (Jer.11:14). Kungs Jēzus aizlūdz par mums mūsu garīgo problēmu dēļ, kuras mēs tobrīd neizpratām (Lk.22:32; Jņ.17:9,15,20), un Pāvils it īpaši, šķiet, uztvēra šo

piemēru. Līdzīgi arī Mozus aizlūdza par piedošanu Izraēlam un pestīšanu, pat piedāvājot savu paša vietu Valstībā apmaiņā pret to, un tie pat nezināja (līdz 2. Mozus grāmata nāca klajā), cik spraiģu lūgšanu pilnu cīņu Mozus viņu dēļ izcīnīja. Ja lūgšana par citiem patiesi var viņiem palīdzēt sasniegt Valstību, cik daudz tad mums būtu jānopūlas! Mums būtu jāapstājas un jāapsver šis jautājums: vai es patiešām ticu, ka manas lūgšanas par citiem var iespaidot viņu garīgo spēku? Visi augstāk minētie piemēri no Bībeles liecina par to. Ja mēs to saprotam, tad tas uzliek mums par pienākumu ķerties pie lietas un darīt to, no visas sirds – ne formāli, tikai pienākuma pēc. Šī tēma ir sīkāk iztirzāta nodarbībā 3.12. Kad tu redzi, ka Dievs atbild uz tavu lūgšanu par citiem, tas, liekas, atstāj uz mums daudz spēcīgāku iespaidu, nekā redzot Dieva atbildi uz lūgšanu par sevi pašu.

Dažas no garantijām, ka lūgšana nepaliks bez atbildes, ir tieši lūgšanu par citiem kontekstā: “Ja divi no jums virs zemes ir vienā prātā kaut kādas lietas dēļ, ko tie grib lūgt, tad Mans Debesu Tēvs to tiem dos” (Mat.18:19). Līdzīgi, “Viņš klausā mūs, ja ko lūdzam pēc Viņa prāta ... Ja kāds redz savu brāli darām grēku, kas nav nāves grēks, tas lai lūdz Dievu, un Viņš tam dos dzīvību, proti, tādiem, kas nedara nāves grēku” (1. Jņ.5:14-16). Un piedošanas kontekstā Salamans lūdza Dievu: “Uzlūko redzīgām acīm Sava kalpa pielūgšanu un Savas Israēla tautas saucienus pēc žēlastības” (1. Kēn.8:52). “Ne jūs Mani esat izredzējuši, bet Es jūs esmu izredzējis un jūs nolīcis, ka jūs *ejat* un nesat augļus un jūsu augļi paliek, jo visu, ko jūs *Tēvam* lūgsit *Manā Vārdā*, Viņš jums dos” (Jņ.15:16) ir teikts sakarā ar misiju sludināt visai pasaulei; un šajā kontekstā *visu*, ko mēs lūgsim šīs misijas īstenošanai, mēs dabūsim. Brīnumaina garantija, par kuras patiesību šo rindu rakstītājs var droši liecināt. Lk.11:5,6 sniedz zīmīgu līdzību. Pie kāda cilvēka nakts vidū atnāk draugs, kas grib ēst. Tad viņš iet pie sava drauga, neskatoties uz vēlo stundu, un lūdz dažus klaipus maizes, bet faktiski viņš saņem visu, ko vēlas. Viņa vēlme, vēlēšanās bija pabarot savu draugu / brāli. Un tādēļ viņa draugs dod viņam, cik viņam vajag, visu, kas ir vajadzīgs. Tādēļ apsolījums izpildīt visas vēlēšanās bez ierobežojumiem ir patiesss, kad jūs lūdzat par palīdzību citiem. Šī līdzība seko ‘Tēvreizei’. Mateja pierakstā ‘Tēvreizei’ seko atgādinājums, ka mums ir jāpiedod savam brālim, ja mēs gribam, lai mums taptu piedots (Mt.6:14,15). Iespējams, ka draugs, kas izsalcis nāk un klauvē pusnaktī, pārstāv brāli, kas grēko pret mums. Mums ir jāvēršas pie Tēva ar lūgšanu piedot un sniegt garīgu barību mūsu brālim. Un šajā kontekstā mēs saņemsim visu, ko vēlēsimies. Atzīmējiet sev arī to, ka klauvēšana pie durvīm citviet ir piedošanas izlūgšanās simbols (Lk.13:24,25; Mt.25:10).

Lūgšanu par citiem kontekstā ir jāpiemin viens praktisks brīdinājums. Ir ļoti viegli ierasti (un sliktas ieražas parasti vajā katru dievbijīgo lūdzēju) uzskaitīt virkni vārdu katru nakti, piemēram: “Mīļo Dieviņ, lūdzu neatstāj Dāvidu un bērnus un Māsu Santu, un Karīnu, un ...”. Tur jau nav nekā sliktā, vispārīgi ņemot. Bet pēc kāda laika tas var izvērsties par sava veida maģisku formulu, kad mūs sāk mākt bailes, vai tik mēs šovakar neaizmirsām pieminēt kādu no šiem vārdiem. Pāvils bieži raksta, ka viņš “nemiņīgi piemin” vai “atceras” savus brāļus ikdienas lūgšanās (Rom.1:9; Ef.1:16; 1. Tes.1:2; Filem.4). Grieķu vārds *mneia* grieķiskajā Bībeles variantā lietots, runājot par patīkamas smaržas “piemiņas tiesu” vai par ēdamo upuri (3. Moz.2:2,16; 6:14; 24:7), vai arī kā pastāvīgu uguni uz altāra (3. Moz.6:13,14). Šis uguns, šie milti, šis vīraks bija rūpīgi un apzināti jāgatavo; tam bija jābūt cilvēku pūliņu rezultātam. Un līdzīgā veidā Pāvils šķiet sakām, ka viņš vispirms apdomā visu, ko viņš pēc tam ceļ Tēva priekšā. Tās ir augsta līmeņa prasības, kuras ir jāuztur.

Stādies priekšā Dievu

Vēl viena Bībeles lūgšanu īpatnība ir, ka tās parasti sākas ar Dieva uzrunu, kas bieži ietver vairākus palīgteikumus. Tas parasti saistīts ar acu vēršanu pret Debesīm lūgšanas sākumā (Ps.121:1; 123:1; Ecēh.23:27; Dan.4:34; Lk.16:23; 18:13; Jņ.11:41; 17:1). Šo piemēru ir tik daudz, ka jāsāk domāt, vai citas atsaucēs uz acu pacelšanu nebūtu jāuztver kā tēlaina atauce uz lūgšanu. Tas šķiet visai ticami 4. Moz.24:2; Joz.5:13; Soģu 19:17 un 1. Laiku 21:16 citu starpā. Tas viss netieši norāda uz to, ka mums ir jābūt lūgšana, apzināti stādoties priekšā Tēvu, kuru mēs uzrunājam: “Mūsu Tēvs *Debesīs*” visu to izsaka. “Dievs *ir debesīs*, bet tu esi virs zemes; tāpēc lai maz ir tavu vārdu!” (Sal. Māc. 5:1). Ezra, Nehemija un Salamans, visi sāk savas lūgšanas ar vārdiem, ka Dievs reāli *ir* tur Debesīs.

Svarīgi ir tas, ka Dievs ir materiāla miesiska būtne. Jau tas vien, ka Dievs atrodas kādā vietā, Debesīs, ar Jēzu Kristu pie labās rokas, norāda uz to, ka Dievs ir fiziska nevis tīri garīga (1) būtne. Tas, ka Kristus reāli ir tur, sēž pie Dieva labās rokas, aizbilstot par mums, bija priekšstats, kas nodarbināja Pāvila domas (Rom.8:34; Ef.1:20; Kol.3:1; Ebr.1:3,13; 8:1; 10:12; 12:2 salīdz. ar 1.Pēt.3:22). Mūs aicina iztēloties Kristu sēžam Dievam pie labās rokas atšķirībā no nervozajiem veco laiku Augstajiem Priesteriem, kas ikgadēji ienākot Vissvētākajā vietā *stāvēja*; un mūs arī droši aicina stādīties priekšā to, ka Stefans redzēja Kungu *stāvam* pie Dieva labās rokas, dedzīgi aizlūdzot par Savu cietēju kalpu (Ap.d.7:56), kad parasti Viņš aizlūdz par mums sēdus.

Vērsies pie Dieva

Šī Dieva Debesu troņa stādīšanās priekšā asociējas ar to, kā Psalmos lūgšana parasti sākas ar nopietnu, dedzīgu vēršanos pie Dieva, lai Dievs uzklausītu šo lūgšanu (Ps.4:2; 5:2,3; 17:1,2; 26:1; 28:1,2; 31:2,3; 35:1; 43:1; 54:3; 55:2,3; 57:2-4; 61:2; 64:2; 67:2; 71:2; 80:2; 83:2; 86:1; 88:2,3; 102:1,2; 109:1; 130:2,14,1,2; 143:1). Tas, bez šaubām, ir zīmīgi. Mēs redzam izteiktu atšķirību no tā, kā mēs veidojam lūgšanas, kuras parasti *beidzas* ar lūgumu, lai Dievs mūs uzklausītu. Taču, ja mēs stādāmies priekšā, kā mēs ieejam Debesu tiesā, tad kļūst skaidrs, ka mums *ieejot* jau ir jālūdz būt uzklausītiem caur mūsu Kungu Jēzu.

Un tas mūs noved pie vēl vienas parastas tēmas Bībeles lūgšanu sakarā: tiesas zāles valodas ar lūgumiem uzklausīt, lūgumiem pēc taisnības, lūgšanām Dievam spriest taisnīgu tiesu, sniegt žēlastību, sūtīt Enģelus, lai dotu atbildi, un tamlīdzīgi. “No Tava vaiga es gaidu spriedumu par sevi” (Ps.17:2); “Gādā man taisnību (Ps.26:1); “Ej tiesā, Kungs, ar tiem, kas ar mani tiesājas” (Ps.35:1); “Gādā man taisnību, mans Dievs ... No ... ļauna darītājiem izglāb mani, Kungs!” (Ps.43:1) ir tikai daži no daudziem piemēriem. Mūs aicina stādīties priekšā Dievu sēžam uz Sava troņa ar enģeļiem pa labi un pa kreisi no Viņa (1. Kēn.22:19,21). Ījaba grāmata ved mūs tālāk; Dieva dēli nāk Dieva priekšā un apspriež Viņa bērnus. “Sātans” nāk Viņa priekšā, acīm redzot, arī Enģelis, bet no tiem, kas pārstāv kādu no Ījaba ‘eklēsijas’. Viņš izklāsta savu viedokli Dieva priekšā, un Dievs atļauj viņam attiecīgi sagādāt ciešanas Ījabam. Visas lietas un cilvēki ir pakļauti Enģeļu kontrolei; katram ir savs Enģelis – pārstāvis Dieva troņa priekšā. Tas arī izskaidro, kāpēc Enģeļi tiek pretnostatīti cits citam Daniēla grāmatā un Atkl.12. Varētu domāt, ka mums tiek dota iespēja ieskafties Debesu tiesas norisēs, kur Enģeļi pārstāv un daļēji identificējas ar tām nācijām vai lietām, kuras viņi pārstāv; un tādēļ tie šķiet esam pretējās nometnēs, kaut gan patiesībā tas tā nemaz nav.

Dāvīda vajāšanu Dieva troņa priekšā izklāstīja Enģelis, kas pārstāvēja šos ļaudis, un Dāvīda lūgšana tika izskafta, nonāca Dieva priekšā, pateicoties (kaut arī viņš nebija vidutājs) Dāvīda Enģelim (salīdz. ar Atkl.8:4). Dāvīds lūdza, lai viņa lūgšana tiktu uzklausīta un Enģeļi tiktu nosūtīti īstenot atbildi uz viņa lūgšanu. Tādēļ viņa lūgšanās lasāms vārds “sūtīt” (Ps.20:3; 43:3; 57:4; 144:6); viņš sagaidīja, ka Dievs sūtīs Enģelus ar atbildi uz lūgšanu. Tāpat domāja arī Ābrahāms (1. Moz.24:12 salīdz. ar 40). Doma par lūgšanu, kas nonāk Dieva kā soģa priekšā visās lietās, tika uztverta arī Jaunās Derības rakstīšanas gaitā ar to atšķirību, ka Jēzus ir mūsu vienīgais vidutājs un aizstāvis. Tādēļ šī doma par Debesu tiesu ir ļoti svarīga, un pie tās pieturas visi ticīgie, par kuriem lasām Bībelē.

Dažādas piezīmes

- Aizlūdz Dievu ne tikai tad, kad tu izjūti kādu nepieciešamību. Daniēls (Dan.6:10) un Dāvids (Ps.55:17; 119:164) aizlūdza Dievu regulāri; vīraku (salīdz. ar lūgšanu) kūpināja pastāvīgi. Daniēls bija gatavs zaudēt pat dzīvību, lai atklāti parādītu savu dievbijību. 5 minūtes no rīta un lenča laikā un 20 minūtes naktī būtu minimālais lūgšanām veltītais laiks (neskaitot lūgšanas pirms ēšanas un ikdienas Rakstu lasīšanas sākuma).
- Neaizlūdz tikai par sevi. Lūgšana viegli var izvērsties par garīga egoisma paveidu. Vairums Bībeles lūgšanu ir lūgšanas par citiem. Dievs sadzirdēs mūsu lūgšanas par citiem, ja vien tiem būs kaut neliela garīguma daļiņa (Jēk.5:16 salīdz. ar Jer.14:12). Ja mūsu lūgšanas patiesi var palīdzēt citiem glābšanas ceļā – kā mums tas būtu jāizmanto! Atcerieties Lotā glābšanu, pateicoties Abrahāma lūgšanām, kamēr viņš, to neapzinoties, gāja savas ikdienas gaitās tais pēdējās stundās.
- Apdomājiet iepriekš, ko jūs gribat lūgt no Dieva. Pāvila lūgšanu “dienu un nakti” apraksts atsaucas uz upurēšanu, kas tiek sagatavota un pasniegta “dienu un nakti” (2. Moz.30:7,8; Ps.55:17,18). Pirms upura pieņemšanas tāpat kā pirms lūgšanas ir nepieciešams sagatavošanas elements. Pārlicinieties, ka tas, ko jūs lūdzat, ir patiesi tas, kas jums ir nepieciešams saskaņā ar Dieva vārdu. Atcerieties, kā Jeremija lūdza Dievu ebreju vajātāju aplenkts: “Ievēro mani, Kungs, un uzklausi manu pretinieku balsi (ievērojiet, kā viņš pielīdzina pretinieku balsi savai lūgšanai, it kā Dievs redzētu citu rīcību kā lūgšanu Viņam par mums) ... Tie manai dzīvībai ir izrakuši bedri! ... Tādēļ pavēli viņu bērņus bada nāvei un viņus pašus atstāj zobena varā! Lai viņu sievas paliek bez bērņiem un top par atraitnēm, kad viņu vīri būs mēra aizrauti un viņu jaunekļi karā zobenu nogalināti! ... Nepiedod tiem viņu noziegumu un neatlaid tiem viņu grēkus Tava vaiga priekšā. Lai tie nogāzti pie zemes guļ Tavu acu priekšā!” (Jer.18:18-23). Taču Jeremija lielu daļu savas Raudu dziesmas veltīja lūgšanai, lai Dievs to *nedarītu*, atkārtojot šos pašus lūgumus gandrīz vārds vārdā, lai Viņš atmaigtu un neizpildītu savu lāstu pret Izraēli. Līdzīgi Jeremijam, mēs it viegli varam lūgt Dievam kaut ko tādu, ko vēlāk gribēsim atsaukt. Dieva slavai ir jābūt mūsu visaptverošākajai ietekmei.
- Tici, ka tu to patiesi dabūsi; izvairies no kārdinājuma lūgt lietas, kā bērni to dara, izlūdzoties Ziemassvētku dāvanas, ar neskaidru cerību, ka gan jau kaut kas no tā varētu izpildīties. Atcerieties, kā Elija dzirdēja ticībā lietusegāzes švīkoņu vēl pirms viņš bija formāli aizlūdzis par to, un kad nekas vēl neliecināja par lietu (1. Ķēn.18:41-45 salīdz. ar Jēk.5:18). Atraine aizslēdza durvis un sāka pildīt traukus ar eļļu (2. Ķēn.4:5); tā kā

Dievs uz to atsaucas liek domāt, ka viņa lūdza Dievu pirms viņa sāka to darīt, taču viņa nešaubījās par to, ka tas tā arī notiks (Mt.6:6). Tam ir jāiedvesmo mūs nosvērtībai lūgšanās. Mozus piesauca To Kungu, lai Viņš aizvāktu vārdes, “un Tas Kungs darīja, kā Mozus lūdza” (2. Moz.8:8,9); aizlūgums kļūst gandrīz vai par pavēli Dievam; pēc Viņa žēlastības mēs saņemsim to, ko mēs lūgsim (Jņ.16:23). V. E. Vains (W.E.Vine) uzsver, ka grieķu valodā šeit ir skaidra norāde uz priekšnieka lūgumu padotajam kaut ko izdarīt. Un tā nav tikai Dieva pašatlāsmes pazemība, bet arī droša norāde uz to, ka nopietna ticība lūgšanas spēkam ved pie lūguma reālas izpildes. “Tu Viņu lūgsi, un Viņš tevi paklausīs” (Ījaba 22:27). Atkl.9:13 (salīdz. ar Atkl.5:8) lūgšanu ataino kā pavēli Eņģeļiem. Tam visam ir jāizsauc mūsos ļoti izsvērtu attieksmi pret lūgumu izteikšanu lūgšanās. Mēs “nepļāpāsim kā pagāni” (Mt.6:7); kas grieķu valodā atbilst ‘stostīties / raustīt valodu’. Mēs zinām, ko cilvēks, kas stostās grib teikt, pirms viņš to ir izteicis. Dzirdēt to, kā viņš atkārtu vienu un to pašu zilbi vairākkārt, ir nomācoši. Un tas ir zīmīgs salīdzinājums. Dievs jau zina, kā mums vajag, pirms mēs to lūdzam (Mt.6:8). Saki, ja tu to gribi izteikt vārdos, un esi drošs, ka tas patiesi ir tas, ko tu vēlies. Un āmen. ‘Nestosties, pastāvīgi atkārtojoties lūgšanā’ ir saistāms ar mazliet vēlāk pausto: “Tāpēc jums nebūs zūdīties un sacīt: ko ēdīsim, vai: ko dzersim, vai: ar ko ģērbsimies? Jo pēc visa tā pagāni dzenas ... Bet dzenieties (proti, lūdziet, Jes.55:6) papriekš pēc Dieva valstības un pēc Viņa taisnības, tad jums visas šīs lietas taps piemestas” (Mt.6:31-33).

- Saskaņā ar visu teikto, atcerieties, ka patiesa lūgšana taps reāli uzklausa; Dievs ‘uzklausa’ nozīmē, ka Viņš atbild uz lūgšanu (piemēram, 1. Sam.7:9; Jes.30:19; 65:24). Tādēļ Dāvids vēlējās slavēt Dievu pat pirms atbildes saņemšanas; tas, ka Dievs viņu uzklausa, iedvesa viņam šo pārliecību (Ps.108:1-6; 109:30). Necentieties aizbildināties, ka, ja lūgšanai nav atbildes, tad Dievs to ir dzirdējis, bet nav atbildējis. Ja mēs lūdzam un nedabūjam, tad mūsu lūgšana bija nepareiza (Jēk.4:3); vai nu mums nav pietiekamas ticības, vai mums nav īstas Dieva gribas izpratnes, mēs neesam ļāvušies Viņa vārda vadībai. Jebkurā gadījumā tā ir mūsu vaina.
- Skaidrs, ka kritisku situāciju gadījumā mēs aizlūdzam Dievu ar atvērtām acīm, dažu sekunžu laikā izbrēcot Viņam mūsu bēdu. Nehemijas lūgšana ķēniņa priekšā ir tam piemērs (Neh.2:4). Tāpēc, ka Dievam labpatīk, ka mēs pie Viņa tā vērsamies, neļausim mūsu lūgšanām nolaisties līdz šim ‘viens un divi – darīts’ līmenim. Lūgšana ir pielīdzināma rūpīgi sagatavotam upurim, centīgi sastādītam kvēpināmam upurim (Ps.141:2), ievērojot nepieciešamās proporcijas. Nepareiza kvēpināmā upura pienešana

sodāma ar nāvi. Patiesai lūgšanai jābūt pienācīgi sagatavotai. Mēs to sniedzam Dieva priekšā. Taču man ir tāda nojauta, ka mēs tiecamies noskaidrīt lūgšanu ar domu, ka mēs esam taisni jau tāpēc vien, ka mēs to iedomājamies darīt. Atcerieties Daniēlu, kuram draudēja nāve. Es dabīgi ātri noskaidrītu lūgšanu Dievam un lūgtu, lai notiktu kaut kas ārkārtīgs un jo ātri. Bet Daniēls lūdza *laiku lūgšanai*. Viņš zināja, ka tai ir jābūt nopietnai lūgšanai, kas viņu izglābtu no tā brīža stāvokļa, un viņš zināja, ka tam ir vajadzīgs laiks un piepūle (Dan.2:16).

- Neskatoties uz visām augstāk minētajām liecībām, nekaunieties aizlūgt Dievu par *niecīgākām* lietām. Viņam labpatīk to darīt mūsu labā. Un nekautrējieties aizlūgt par citiem arī šķietami nenozīmīgās lietās. Pat varenais Pēteris nekautrējās prasīt ebreju ticīgos aizlūgt par viņu, jo viņu lūgšanas veicinātu viņa atbrīvošanu (Ebr.13:19). Mums jālūdz, lai mūs neievestu kārdināšanā (Mt.6:13); bet ja mēs krītam kārdināšanā, turiet to par prieku, saka Jēkabs (1:2). Lūgt par neiekrišanu kārdināšanā nāk par labu mūsu garīgumam, un Dievam tas labpatīku.
- Lūgšana ir attēlota kā cīņa. Moābs aizlūgs tiesas dienas laikā, taču "viņš neko nepanāks un nepaveiks" (Jes.16:12), it kā lūgšanas process būtu cīņa. Jēkabs, turpretī, cīnījās ar Eņģeli lūgšanā un to uzvarēja (Hoz.12:2-4). Romiešiem bija jānāk palīgā Pāvilam viņa aizlūgšanās Dieva priekšā (Rom.15:30); Kunga lūgšanas cīņiņu spraigums Ģezemanes dārzā noveda Viņu līdz asins sviedriem (Ebr.12:4). "Es gribu, lai jūs zinātu, cik karsti es cīnos par jums ... Viņu sirdīm jātop stiprinātām ar mīlestības pilnu pamācību, lai viņi bagātīgi iegūtu atziņas pilnību" sasauca ar "mēs ... pastāvīgi piesaucam Dievu savās lūgšanās, lai jūs, bagātīgi apveltīti ar garīgu gudrību un atziņu, visā pilnībā izprastu Viņa gribu" (Kol.2:1 salīdz. ar 1:9,10). Pāvila cīņa par viņiem bija viņa lūgšana par viņiem. Mūsu nopūtās, mūsu cīņu lūgšanās Jēzus Kristus nodod tālāk Dievam arī ar nopūtām, taču ar nopūtām daudz dziļākām un kvēlākām spēkā nekā mūsējās (Rom.8:22,23 salīdz. ar 26). Mūsu lūgšanās jābūt "nemitīgām" (Jes.62:7), nekādas karadarbības pārtraukšanas (Strong). Atraitne, kura nemitīgi nāca ar lūgšanās pie tiesneša, tā viņu 'nogurdināja', ka viņš bija spiests atbildēt. Stronga vārdnīca skaidro šo grieķu vārdu kā atbilstošu 'piekaut līdz zilumiem'. Tas ir neparasts izteiciens, taču tas vēlreiz atgādina lūgšanas salīdzinājumu ar cīņiņu. Jēkaba cīņa ar Eņģeli patiesībā bija neatstāšanās no viņa un, žēlabās raudot, lūgšana pēc žēlastības; un tajā viņš bija mūsu paraugs (Hoz.12:4-6). Lk.21:36 runā par izglābšanos no briesmām, nemitīgi lūdzot Dievu. Mozus cīņiņu lūgšanās ir tam piemērs;

izmisīgā un garīgas kultūras piesātinātā Mozus lūgšana spēja izmainīt pat Dieva nosprausto mērķi.

- Centieties ieturēt pārdomu pauzes starp jūsu lūgšanas apgalvojumiem. Tās, droši vien, raksturoja Kunga lūgšanu, kad Viņš visu nakti aizlūdza Dievu, prasot padomu divpadsmit apustuļu izvēlē, vai kad viņš gāja aizlūgt Dievu trīs reizes, un katru reizi atrada mācekļus aizmigušus pa to laiku. Viņš lūdza Dievu daudz ilgāk nekā tas būtu vajadzīgs, lai izteiktu Bībelē citētos vārdus. “Tēvs, ja Tu gribi, ņem šo biķeri no Manis”, droši vien, nebija izteikti vienā elpas vilcienā. Lai to praktiski stādītos sev priekšā, varbūt izrunājiet savas lūgšanas vārdus čukstus (tas arī novērsīs domu aizklīšanu, kas piemeklē katru dievbijīgu cilvēku). Daži psalmi šķiet saplūstam ar Dieva atbildi. Apsveriet Mozus lūgšanu par Jozua: “Nekāds ļaunums tev nenotiks ... Viņš sūtīs tev Savus eņģelus tevi pasargāt ... tādēļ, ka Viņš man stipri pieķēries, Es viņu izglābšu... Es viņam esmu klāt bēdās” (Ps.91). Mozus lūgšana par Jozua saplūda ar Dieva atbildi Mozum. Mums ir pamazām jāskaidro sajūst vienotību ar Tēvu lūgšanā. Dievs uzmanīgi uzklausa mūsu vārdus lūgšanā (Ps.17:1; Neh.1:6) tāpat kā mēs uzklausām Viņa vārdus (Sal.Pam.4:1,20). Tā kā ebreju valodā “žēlīgs” burtiski atbilst “zematies / klanīties”, to lieto kā attiecībā uz Dievu, kas žēlīgi pievēršas zemei, lai uzklausītu mūsu lūgšanas, tā arī par mums, kas metas ceļos, lai pielūgtu Viņu (2.Laiku 6:37).
- Atcerieties, ka Kungs Jēzus izmisīgi cīnās par mums Debesīs ar vaidiem garā, lai mūsu sirsnīgākā vēlēšanās tiktu žēlīgi uzklausa. Mums ir jācīnās līdz ar Viņu. Centīsimies, lai mūsu vakara lūgšana nebūtu kas tāds, ko mēs nevērīgi izmetam pirms aizmigšanas. Šī vājība piemīt vairumam no mums. Necenšoties pievērst sev citu uzmanību, ieņemiet stāvokli, kas veicina koncentrēšanos. Ir Bībeles piemēri, kas apraksta lūgšanu stāvot, stāvot uz ceļiem, sēžot, sēžot ar sakrustotām kājām, uz augšu paceltām rokām ... Atcerieties, kā Kungs teica mācekļiem *celties* un lūgt Dievu; Viņš saprata, ka apgūlušies viņi visdrīzāk aizmigs nevis nodosies dedzīgai lūgšanai (Lk.22:46). Viņš jau bija lūcis viņiem lūgt Dievu (40.p.), un viņi, bez šaubām, to bija paklausīgi sākuši darīt, bet bija aizmiguši, to darot. “*Celieties* un lūdziet Dievu” nepārprotami liek saprast: ‘Klausieties, Es jūs lūdzu aizlūgt Dievu, bet tā gulšņājot nav nekāda aizlūgšana!’. Un es esmu pārlicināts, ka daudziem no mums ir nepieciešams šāds pamudinājums.

Piezīmes

- (1) Šīs tēmas sīkākai apskatei skat. “Dieva burtiskums”.

5.4 GANDARĪJUMS PAR UZKLAUSĪTU LŪGŠANU

Ja mēs saņemam atbildi uz mūsu lūgšanu, tā ir droša zīme, ka mēs esam uz pareizā ceļa uz Valstību. Ir jāatzīst, ka Dievs ir spējīgs arī maldināt ļaunos, izliekoties, ka Viņš ir viņu pusē, kad faktiski Viņš ir pret tiem. Kristīgajā pasaulē ir daudz tādu, kurus Dievs maldinājis, nereti it kā atbildot uz viņu lūgšanām, kad patiesībā Viņš tikai apstiprina viņus viņu pašu maldos. Taču pastāv arī ļoti patiesa Bībeles mācība, ka uzklausiņa lūgšana norāda uz to, ka mēs esam tīkami Dieva sadraudzībā. Ja mēs pieņemam, ka mūsu lūgšana ir uzklausiņa, katram no mums ir jāizlemj, vai Dievs mūs maldina, vai arī apstiprina mūs mūsu cerībā uz pestīšanu. Liecības par to, ka uzklausiņa lūgšana norāda uz to, ka mēs Dievam labpatīkam, ir neatvairāmas:

- “To es jums rakstu, lai jūs zinātu, ka jums ir mūžīga dzīvība ... un šī palāvība mums ir uz Viņu, ka Viņš klausā mūs, ja ko lūdzam pēc Viņa prāta” (1.Jņ.5:13,14). Uzklausiņa lūgšana ir palāvība uz mūžīgo dzīvību. Uzklausiņa lūgšana nozīmē, ka mūsu prieks būs pilnīgs (Jņ.16:24).
- Taisnie skatīs Viņu vaigā, ja Viņš tos pieņems (Ps.11:8; 13:2) – Dieva vaiga vērsšanās pret cilvēkiem, to uzlūkošana ir izteiciens, kas liecina par lūgšanas uzklausišanu (piemēram, 1.Sam.1:11). Tādējādi, tas, ka mēs labpatīkam Dievam, un mūsu lūgšanu uzklausišana ir savstarpēji saistītas lietas.
- Un otrādi, neuzklausiņa lūgšana asociējas ar Dieva noraidījumu. “Ja es netaisnību turētu savā sirdī, tad Tas Kungs, Visuvarēns, mani nebūtu uzklausiņš” (Ps.66:18). Tā, Nehemija aizlūdza Dievu, lai Viņa auss kļūtu uzmanīga un dzirdētu ticīgo pārpalikuma grēksūdzi (Neh.1:6).
- Parādīties Dieva vaiga priekšā lūgšanā (Ebr.9:24; Ps.17:1,2) ir tiesas dienas valoda. Ja mēs nākam Viņa vaiga priekšā un tiekam uzklausiņi, tā jau ir mūsu tiesas dienas iznākuma priekšnojauta, ja tieši šis būtu bijis mūsu tiesāšanas brīdis. Valstības pravietojums, ka “pirms viņi sauc, Es viņiem jau atbildēšu, un, kamēr viņi vēl runā, Es viņus jau uzklausišu” (Jes.65:24) attiecas uz mums *tagad* (Mt.6:8) – it kā uzklausiņa lūgšana jau ir Valstības dzīves priekšnojauta. Kristus žēlastībā mēs varam pieiet “bez bailēm” pie žēlastības troņa lūgšanā (Ebr.4:16); bet mums būs “droša palāvība tiesas dienā” (1.Jņ.4:17) tajā ziņā, ka tā attieksme, kura mums tagad ir lūgšanā, un tā Kunga uztvere, kāda mums ir tagad, būs arī tiesas dienā. Ja Viņš mūsu uzverē nav nekas vairāk par melno kasti mūsu prātā, kuru mēs saucam ‘Dievs’ vai ‘Jēzus’, ja, neskatoties uz mūsu piederību kristadelfiešiem, mēs Viņu neesam zinājuši, tad tā tas būs arī tad, kad mēs skatīsim viņu vaigā.

- “Kungs, mūsu Dievs, Tu esi viņus uzklaudis! Tu esi bijis viņiem Dievs, kas piedod” (Ps.99:8) atkal sasaista piedošanu / Dieva apmierinātību ar mums un uzklaudītu lūgšanu.
- Uzklaudīta lūgšana tiek pielīdzināta Svētā Gara došanai tiem, ar kuriem Dievs ir apmierināts (Mt.7:11; salīdz. ar Lk.11:13). Filipiešu lūgšana par Pāvilu arī tiek saistīta ar “Kristus Gara atbalstu” (Filip.1:19). Garīgu augļu klātbūtnē tādēļ tiek saistīta ar uzklaudītu lūgšanu (Jņ.15:16), kā arī ar to, ka mums ir Mierinātājs (Jņ.14:14; 16:24 šajā kontekstā). Daudzi fragmenti netieši norāda uz to, ka Dievs uzklauda mūsu lūgšanas proporcionāli tam, kā Viņš uztver mūsu garīgumu. Viņš neuzklaudīs to cilvēku lūgšanas, kuru dzīves veids nesaskan ar Dieva Vārdu: Ps.66:18; Sal.pam.1:24-28; Jes.1:15; 59:2; Jer.7:16; 11:14; 14:10-12; 29:12; Raudu dz.3:8,44; Mal.1:7-9; Mk.11:25; Jņ.9:31; Jēk.1:6,7; 4:3; 1.Pēt.3:7,12. Bet Viņš uzklauda taisno lūgšanas; un “uzklaudīt” nozīmē “atbildēt”; tas nenozīmē tikai to, ka Dievs ir dzirdējis taisno lūgšanas: Mt.7:7; 18:19,20; Jņ.14:14.
- Kā Dāvids, tā arī Kristus krita panikā, kad viņu lūgšanas netika uzklaudītas; viņi juta, ka tas nozīmē, ka viņi ir grēkojuši (Ps.22:1-4; kā arī apdomājiet 17:15; 24:5; 27:4,8). Viņi nepārprotami saistīja uzklaudītu lūgšanu ar Dieva apmierinātību ar lūdzēju. Kristus zināja, ka Dievs viņu *vienmēr* uzklauda (Jņ.11:42). Kad Viņam likās, ka Dievs nedzird Viņa lūgšanu par atbrīvošanu krustā, Viņam uz brīdi likās, ka Viņš ir grēkojis, un tādēļ Dievs ir Viņu atstājis.
- Līdzība par draugu pusnaktī ir noteikti jāsaprot šādi: Drauga atnākšana = negaidīta krīze; iešana pie drauga pēc maizes klaipa = vērsšanās pie Tēva ar lūgšanu; tas, ka moments ir stipri neērts (bērni gul ...) norāda uz to, ka tikai laba drauga dēļ cilvēks celsies augšā un dos viņam maizi (Lk.15:5,6). Tas ļoti labi ilustrē to, ka mūsu uzklaudītās lūgšanas (citu labā, kā līdzībā) ir apgalvojums tam, cik lielā mērā Dievs mūs uzskata par Saviem cienjamiem draugiem.
- Kristus ir vidutājs starp Dievu un Viņa tautu. Tas, ka Viņa darbība šai jomā ir veiksmīga, nozīmē, ka mēs esam Viņa tauta, mēs nezinām, ko lūgt, bet Kungs Jēzus aizlūdz par pareizajām lietām mūsu labā. Nereti mēs aizlūdzam par kaut ko, nesaņemam to, bet tomēr saņemam to, ko mēs redzam kā Dieva dāvanu, tomēr citādā veidā. Tas ir pierādījums tam, ka mūsu lūgšanas tiek uzklaudītas un Kristus aizlūdz par mums, pat ja mēs pilnībā neapzināmies Dieva gribu. Tā ir droša norāde uz to, ka mēs esam Dieva tauta.

Uzklausītas lūgšanas pieredze ir tādēļ daļa no ticīgā cilvēka augošās pārliecības un garīguma pieredzes. “Visu, ko jūs lūgdami lūgsit, ticiet, ka jūs dabūsit, tad tas jums notiks” (Mk.11:24). Šie vārdi lasāmi tādā nozīmē, ka mums jāatceras, kā mēs saņēmām lietas pagātnē, un tādēļ mums ir jātic, ka to, ko mēs vēlamies tagad, mēs arī tāpat reāli dabūsim. Šī iemesla dēļ lūgšanas, kas ierakstītas Psalmos, pastāvīgi atskatās uz iepriekšējo uzklusīto lūgšanu pieredzi ticības un Cerības stimulēšanai: Ps.3:4,5; 44:1-4; 61:5; 63:7; 66:18-20; 77:4-16; 86:13; 94:5,7-19; 116:1; 120:1,2; 126:1,4; 140:6,7. Tas pats attiecas arī uz Jeremiju (Raudu 3:55,56). Un arī tas, ka citu ticīgo lūgšanas tika uzklusītas, iedvesmoja Dāvida ticību lūgšanai (Ps.74:11-15;106). “Bet”, neskatoties uz to, ka Dievs uzklausa lūgšanas, “vai Cilvēka Dēls, kad Tas nāks, atradīs ticību virs zemes?” (Lk.18:8). Ar to domāts, ka uzklusītas lūgšanas pieredzei *būtu* jāattīsta ticība, taču pēdējo dienu garīgie pārbauījumi un nopietnu lūgšanu trūkums var reāli kļiedēt pēdējās paaudzes ticību.

Taču ... ?

Iespējams, ka tagad visus lasītājus sāks mākt šaubas; jo visiem ir pazīstama uzklusītas lūgšanas pieredze, bet *arī* neuzklusītas lūgšanas pieredze. Taču atcerēsimies augstāk iztirzāto; uzklusīta lūgšana patiesi rāda, ka Dievs ir mierā ar mums. Neuzklusītas lūgšanas iemesli tādēļ varētu būt:

- Lūgšana uzklusīta, bet tādā veidā, ka mēs to neesam aptvēruši, vai arī šī apjausma nāks pār mums daudz vēlāk. Atbilde uz Elijas lūgšanu 1. Kĕn.18:37 nāks tikai tad, kad Elija atnāks pēdējās dienās (Mal.3:24). Caharija un Elizabete, droši vien, uzskatīja, ka viņu lūgšanas par bērnu palika neuzklusītas, taču tās bija uzklusītas daudz gadu vēlāk viņu dzīves gaitā. Daniēls pavadīja trīs nedēļas lūgšanās, lai Jūdai tiktu dota pavēle atgriezties no Bābeles; viņa lūgšana tika uzklusīta jau pirmajā dienā, taču tas tapa zināms tikai pēc trim nedēļām (Dan.10:3,12,13). Kungs Pats aizlūdza pļaujas Kungu, lai Viņš izsūtītu vairāk pļāvēju (Mt.9:37), taču reāla atbilde atnāca tikai Debesu Valstības laikā, kad Tēvs izsūtīja strādniekus (Mt.20:1).
- Lūgšana par nepareizām lietām, proti, tādām, par kurām mēs nezinām Dieva gribu.
- Lūgšana bez ticības, patiesībā nemaz negaidot uz atbildi.

Bībele atkārtoti māca, ka to, ko mēs lūgsim, mēs arī dabūsim. Dieva uzklusīta lūgšana ir *atbildēta* lūgšana. Un tas nav secinājums, kas izdarīts uz viena vienīga panta pamata. Pievērsīsimies Ps.6:9,10 paralēlismam:

“Tas Kungs uzklausa manu raudāšanu!

Tas Kungs klausā manu lūgšanu,

Manu saukšanu Viņš ir dzirdējis”.

Cerams, ka visiem būs bijusi kritiska stāvokļa pieredze, kad mēs esam lūguši, lūguši no visas sirds, un brīnumainā veidā saņēmuši atbildi. Taču tāda arī ir patiesa lūgšana; taču mēs vienkārši neesam spējīgi uzturēt tik spēcīgu intensitāti. Vienīgā izeja ir griezties pēc atbalsta pie Kunga Jēzus, kas aizlūdz par mums ar šādu intensitāti (Rom.8:26). Mēs jau citviet norādījām, ka Bībeles lūgšanas reti aizlūdz par lietām; ja mēs lūdzam saskaņā ar Dieva gribu, mēs arī dabūsim (1. Jņ.5:14); taču, ja Dieva vārds mājō mūsos, mēs lūgsim, ko gribēsīm un saņemsim to (Jņ.15:7). Tādējādi, ja mūsu griba sakrīt ar Dieva gribu, ikkatra mūsu lūgšana tiks uzklausiāta. Taču mūsu griba vēl pilnībā nesakrīt ar Dieva gribu; pat Dēla griba pilnībā nesaskanēja ar Tēva gribu (Lk.22:42; Jņ.5:30; 6:38), no tā izriet arī pēdējā neatbildētā lūgšana par tūlītēju atbrīvošanu no krusta. Taču mūsu garīgās izaugsmes gaitā mēs arvien skaidrāk aptversim Dieva gribu un mēs lūgsim tikai par tām lietām, kuras ir Viņam pa prātam. Un līdz ar to mūsu uzklausiāto lūgšanu pieredze augs augumā, kas, savukārt, nostiprinās mūsu ticību lūgšanas efektivitātei.

5.5 STARPNIECĪBA LŪGŠANĀ

Šīs nodarbības pamatā ir daži jēdzieni, kas jāapgūst, pirms mēs ejam tālāk:

1. Lūgšana nav tikai kādu lietu izlūgšanās. Dievs redz tos apstākļus, kuros mēs atrodamies, un iekšējo vēlēšanos / garu kā ‘lūgšanu’ bez obligātas vārdiskas šo vēlmju nosaukšanas. Pierādījumus tam lasi sadaļās “Lūgšanas būtība” un “Lūgšana: dažas praktiskas piezīmes”.
2. Pastāv saistība starp taisnprātīgu dzīves veidu un attieksmi un Dieva atbildi uz lūgšanu. Tas tika apspriests sadaļā “Gandarījums par uzklausiāto lūgšanu”.
3. Pastāv saistība starp mūsos mītošo Dieva vārdu un uzklausiāto lūgšanu. Ticība nāk no Dieva vārda atzinīgas novērtēšanas (Rom.10:17), un uzklausiātas lūgšanas pamatā ir ticība (Mt.21:22) – pat tiktāl, ka mēs ticam, ka esam uzklausiāti tai brīdī, kad mēs vērsāmies pie Dieva ar lūgšanu (Ps.56:9). Ja Dieva vārds mājō mūsos, mēs lūgsim un dabūsim to, ko *mēs* lūgsim. Taču, tikai ja mēs lūgsim saskaņā ar *Dieva* gribu, mūsu lūgšana būs uzklausiāta (Jņ.15:7 salīdz. ar 1. Jņ.5:14). Tas norāda, ka, ja vārds mājō mūsos, mūsu vēlēšanās kļūst par mūsu Tēva vēlēšanos un tādēļ mūsu lūgumi, mūsu dziļākās vēlmes saskan ar Viņa gribu un tādēļ top piepildītas. Tādēļ vārds bija tas, kas virzīja un rosināja Dāvida regulārās ikdienas lūgšanas (Ps.119:164); tās neveidoja to pašu teikumu un lūgumu atkārtojumu, tās bija Bībeles vārda pārdomu apcerējumi. “Kas novērs savu

ausi, lai nebūtu jāuzklausa bauslības vārdi, tā lūgšana ir negantība” (Sal.pam.28:9). Tur arī rodams izskaidrojums tam, kāpēc tik daudzās ticīgo lūgšanās rodams saistību, kā apzinātu, tā arī neapzinātu, ar agrākajiem Rakstiem. Šodienas ticīgo lūgšanas arī satur kā apzinātas, tā arī neapzinātas atsaucis uz Rakstiem. Ir lietderīgi atzīmēt Bībeles lappusēs atsaucis uz citām Rakstu vietām. Neh.1:5-10 un Ap.d.4:24-30 ir labi piemēri tam; vairumā Bībeles izdevumu šīs atsaucis tiek dotas, pievērsiet tām uzmanību. Daniēla 9 ir vēl viens piemērs. Daniēla lūgšanu, šķiet, visupirms rosināja Dieva apsolījums, ja Izraēls atzīs savus noziegumus, būdams nebrīvē, tad Viņš atkal piegriezīsies viņiem (3. Moz.26:40,42), kā arī Jeremijas pravietojums par to, kad Izraēls no visas sirds Viņu meklēs, Viņš būs atrodams. Dieva vārds ne tikai rosināja Daniēla lūgšanu, viņa lūgšana balstās uz šīm Rakstu vietām:

Daniēls 9	Atsaucis uz
:2 “svēto rakstu vārdiem”	4.Moz.26:40; 1. Ķēn.8:52; Jer.29:12
:3	Jer.29:13
:3	3.Moz.26:31
:4	1.Ķēn.8:23
:5	1.Ķēn.8:47
:7	1.Ķēn.8:46
:9	1.Ķēn.8:30,34,36,39
:17	1.Ķēn.8:29,38
:18	1.Ķēn.8:52
:18,19	Jer.29:12
:24	Jer.29:11

Starpniecība lūgšanā

Paturot visu to prātā, mēs varam pievērsties klasiskajiem pantiem, kas attiecas uz starpniecību lūgšanā, Romiešiem 8. Romiešiem 8 konteksts māca, ka faktiski ir tikai viens Gars; Kristus Gars ir Dieva Gars un ir ticīgā “Gars” (Rom.8:9-11). Ir “viens Gars” (Ef.4:4). Ja Dieva griba ir mūsos, ja Viņa griba ir iespiedusies mūsu sirdsapziņā, mēs lūgsim to, ko mēs gribēsim, ko vēlas mūsu gars, un to mēs dabūsim. Tas ir tāpēc, ka mūsu Gars ir saskaņā ar Dieva un Kristus Garu un mūsu vēlmes automātiski tiek pārraidītas Viņam Garā. Visu, ko mēs lūgsim Tēvam Kristus vārdā, *saskaņā* ar Viņa raksturu un Viņa Gara būtību, mēs dabūsim (Jņ.15:16). Tas nenozīmē, ka “Es lūdzu Kristus vārdā” teiktajam būtu kāda maģiska iedarbība uz Tēvu. Bet tas noteikti nozīmē, ja mēs esam Viņā, ja Viņa vārdi mājā

mūsos, tad mēs noteikti tiksim uzklausi, jo mūsu griba ir Viņa griba. Atbilde ir garantēta, ja mēs lūdzam Viņa vārdā, ja mēs lūdzam to, ko mēs vēlamies, ja vārds mājā mūsos, ja mēs lūdzam saskaņā ar Dieva gribu... tas viss būtībā ir viens un tas pats. Ja mēs patiesi esam Viņā, ja vārds patiesi mīt mūsos, ja mūsu griba ir saplūduši ar Dieva gribu, tad mēs lūgsim tikai tādas lietas, kuras saskan ar Viņa gribu, un šī iemesla dēļ mēs tās arī dabūsim. Tādējādi, uzklausiņas lūgšanas pieredze kļūst par veiksmīga ticīgā garīgās dzīves gaisotnes sastāvdaļu. Kungs zināja, ka Dievs katrā laikā Viņu paklausa (Jņ.11:42). Tāpēc arī ticīgo cilvēku lūgšanas reti ietver skaidri izteiktus lūgumus; viņu lūgšanas ir viņu dzīves gara, viņu attiecību ar Dievu izpausmes nevis lūgumu uzskaitē. Tas arī izskaidro, kāpēc Dievs redz mūsu vajadzības, Viņš redz mūsu dzīves apstākļus tā, it kā tie būtu mūsu palīdzības lūgumi un attiecīgi rīkojas. Lūgumam nav jābūt bez aplinkiem izteiktam; Dievs redz un zina un atsaucas.

Tādēļ Romiešiem 8 šķiet neatšķiram Dieva Garu, Kristus Garu ticīgajā un pašu Kristu kā "Tā Kunga Garu". Taču Pāvils uzsver, ka garīgi domājošā uztvere ir saskaņā ar Tēvu un Dēlu, ka lūgšana ir mūsu Gara saplūšana ar Viņu Garu. Doma par lūgšanu kā par kādu lietu prasīšanu vienkārši nepastāv, jo Dievs zina, kas mums ir vajadzīgs, un mēs to dabūsim. Citā līmenī nevar teikt, ka Dievam nepatīktu, ka Viņa bērni steigjas pie Viņa nelaimes gadījumos. Taču Pāvils grib teikt, ka garīgi domājošā lūgšana ir mūsu Gara saplūšana ar Dieva Garu, un kaut gan mēs nezinām, ko mums nāktos lūgt, mūsu Gara patiesās vēlmes caur Kristu tiek nodotas mūsu Tēvam. Kā Ef.2:18: "Caur Viņu ... mums ... ir dota pieeja pie Tēva vienā Garā". Šī pieeja nav tikai lūgšanai atvēlētajos brīžos. Kristus cieta mūsu dēļ un panāca mums piedošanu, "lai jūs pievestu Dievam" (1. Pēt.3:18), tā kā mēs esam tādā stāvoklī tagad, visu laiku, ne tikai lūgšanas brīžos. Atrasties tādā stāvoklī nozīmē, ka mūsu Garu, mūsu garīguma būtību, mūsu dziļākās garīgās vēlmes Dēls nodod Tēvam. Kristus ir Debesīs, "lai tagad par mums parādītos Dieva vaiga priekšā" (Ebr.9:24). Grieķu vārda "parādīties" dziļākā nozīme ir "parādīties kā eksponātam izstādē". Kungs Jēzus demonstrē Tēvam mūsu gara dziļāko būtību, mūsu būtiskās vēlmes. Kristīti Kungā Jēzū, mēs kļūstam viens gars ar Viņu (1. Kor.6:17; 12:13); tādējādi to, ko mēs jūtam dziļi sirdī, mūsu garā, tajā jaunajā cilvēkā, kas radies mūsos, automātiski jūt arī Kungs Jēzus. Un tādēļ, ka Viņš ir viens Garā ar Tēvu, Viņš var nodot mūsu garu Viņam. Rom.8 māca, ka tieši tāda jau arī ir lūgšanas būtība nevis tas, ko mēs vārdiski lūdzam, nezino, kā lūgt.

Gara vienotība

Gara vienotība starp mums, Dēlu un Tēvu izskaidro šķietamo pretrunu Kunga teiktajā: "Un visu, ko jūs lūgsit Manā Vārdā, to Es darīšu, lai Tēvs tiktu pagodināts

Dēlā. Ko jūs lūgsit Manā vārdā, to Es darišu (Jņ.14:13,14) ...”ja jūs *Tēvam* ko lūgsit, Viņš jums to dos Manā Vārdā ... un Es nesaku, ka Es aizlūgšu Dieva priekšā par jums. Jo pats Tēvs jūs mīl” (Jņ.16:23,25). Pie kā mēs vērsāties ar lūgšanu? Pie Tēva, vai pie Dēla? Kas “atbildēs” uz mūsu lūgšanām? Dievs, vai Kristus? Kunga vārdu kontekstā lasām: “Es esmu Tēvā un Tēvs ir Manī ... Tēvs, kas pastāvīgi ir Manī, dara Savus darbus”, tāpat kā ticīgie ir Dēlā un Tēvā, tā arī viņi ir mūsos. Tas nozīmē, ka jautājums, pie kā jāvērsas ar lūgšanām, ir nevietā. Mūsu gars liecina līdz ar viņu Garu, ir tikai viens gars. Šī ticīgā vienotība ar Tēvu ir iespējama tikai pateicoties Dēlam, tātad mūsu formālās lūgšanās mums jāvērsas pie Tēva caur Dēlu, apzinoties šo faktu. Bet, kā mēs redzējām, lūgšanas būtība nav formālajā lūgumā. “Tas, kas izpētī sirdis, saprot, ko Gars grib” (Rom.8:27) un mums nav vārdos jāizsaka mūsu formālā lūgšana. Tāpat kā priesteri palīdzēja Vecās Derības dievlūdzējiem nevis faktiski vērsās pie Dieva ar lūgšanu un upuriem viņu vietā, tā ir arī ar Kungu Jēzu. Pāvils runāja par to, kā “jums Dievu lūdzot, ar Jēzus Kristus Gara atbalstu tas man nesīs glābšanu” (Fil.1:19). Viņu lūgšanas nonāca pie Dieva tiešā veidā, bet atbilde nāca ar Kunga Jēzus gara palīdzību. Viņa vēlēšanās palīdzēt, kā arī Viņa cēla vienotība ar Tēvu dod pārliecību par to, ka palīdzība neizpaliks.

Ieskats notikušajā

Mūsu izteikto domu vislabāk ilustrēs kāda notikuma analīze. Lācars nomira un Martas kvēlākā vēlēšanās bija atkal redzēt savu brāli dzīvu, tagad un uz vietas. Taču viņa nesteidzās pie Kunga, lai izteiktu šo vēlēšanos. Viņa vienkārši dažos vārdos apliecināja savu ticību Kunga neierobežotai spējai atdzīvināt un pārliecību par to, ka Viņš var pielietot Tēva spēku pēc Saviem ieskatiem. Viņš lasīja viņas sirdī, Viņš redzēja tās kvēlo vēlmi. Un Viņš uzklaušja to, it kā tā būtu bijusi viņas lūgšana. Jēzus garā aizgrābts raudāja – tās nebija bēdu asaras, kā to kļūdaini uztvēra ebreji (ievērojiet, kā viņi visu laiku pārprata to, kas īstenībā notika), bet gan asaras, kas pavada sirsnīgu lūgšanu (Jņ.11:33-39). Tad “Jēzus pacēla acis augšup un sacīja: Tēvs, Es Tev pateicos, ka Tu Mani esi paklausījis! Es jau zināju, ka Tu *katrā laikā* Mani paklausī”. Tāpēc ka Viņa gars, Viņa prāts pastāvīgi bija ar Tēvu, Viņa lūgšanas / vēlēšanās vienmēr bija Viņam zināmas un tika uzklauštas. “Tēvs, Es Tev pateicos, ka Tu Mani esi paklausījis!” izklaušās it kā Kungs būtu lūdzis par kaut ko un pēc kāda laika saņēmis atbildi. Mums ir dota vienreizēja iespēja ielūkoties Kunga prāta dziļumos un visciešākajās Tēva un Dēla attiecībās, lasot sekojošos vārdus: “Es jau zināju (nevis ‘Es zinu’), ka Tu katrā laikā Mani paklausī, bet apkārt stāvošo lauzu dēļ Es to esmu sacījis, lai tie ticētu, ka Tu Mani esi sūtījis”. Tas, droši vien, netika skaļi izteikts; tas ir rets un konfidenciāls ieskats Dēla un Tēva bezvārdu sazināšanās fenomenā. Izskatās, ka tas tiktu piebilsts it kā atvainojoties, lai nešķistu, ka Viņš lūdzās par Lācara atdzīvināšanu, tad nāca atbilde un tad Viņš pateicās par

to Tēvam. Šķiet, ka tas būtu pārāk primitīvs notikumu gaitas izklāsts. Viņš saka, ka Viņš *zināja*, ka Viņa lūgšana tika uzklausa, un Viņš pateicās Dievam par uzklauso lūgšanu ļaužu dēļ: lai *tie* redzētu, ka lai ko arī Dēls lūgtu, Viņš to saņem no Dieva. Bet patiesībā Kunga domas Tēvam šķiet paužam to, ka runa nav par uzklauso Dēla lūgšanām. Viņa Gars, Viņa domas sakrita ar Tēva Garu un domām, tādēļ nebija nekādas vajadzības izteikt lūgšanu, to apdomāt un tad dot atbildi uz to. Viņa domas jau arī bija lūgšana un atbilde vienlaicīgi. Viņa 'starpniecība' mūsu gadījumā ir tajā nozīmē, ka Viņš ir Tā Kunga *Gars*. Nav robežšķirtnes (un nav nekad bijis) starp Viņu un Tēva prātu.

Tāču Kunga Gars cīnās starpniecībā ar bezvārdu nopūtām un asarām (Rom.8:26), tāpat kā Lācaru atdzīvinot (1). Ir arī saikne ar Ebr.5:7, kur mēs uzzinām, ka Kungs krustā lūdza Dievu tikpat kvēli. Un šis Kungs ir mūsu Kungs šodien. Viņš var tikt no jauna sists krustā, tādēļ Viņam piemīt izcilas cīņas un domu spējas. Grieķu "nopūtas" (Rom.8:26) sastopam arī Mk.7:34: Viņš "skatījās uz debesīm, nopūtās un sacīja uz to: 'Efata'". Kunga kvēlās lūgšanas nopūtas bija Viņa Garā atspoguļota šī cilvēka gara viskvēlākā vēlēšanās, tāpat kā Viņa nopūtas un asaras atspoguļoja Martas vēlēšanās uzklausošanu un Lācara augšāmcelšanu. Kā jau ir pilnīgi pareizi atzīmēts, Kristus starpniecības valoda var tikt pilnīgi pārprasta. Mums "nav jāstādās priekšā lūdzējs, kurš pastāvīgi *stāv*, rokas izstiepis Dieva priekšā ... aizlūdzot par mums negribīga Dieva klātbūtnē ... bet gan *svaidīts* Kēniņ-Priesteris, kas prasa, ko Viņš grib no Tēva, kurš vienmēr uzklausa Viņu un izpilda Viņa lūgumu" (2).

Lūgšana par atpestīšanu

Visos Jaunās Derības tekstos sastopam lūgšanas un starpniecības tēmu. Tā galvenokārt traktēta lūgšanas par piedošanu un pestīšanu kontekstā (1.Tim.2:5; Ebr.7:25; 1.Jņ.2:1). Par to jau mums patiesībā arī ir jālūdz. Fragmentu, kas attiecas uz Kristu kā mūsu starpnieku, konteksts ir saistīts ar Viņa aizlūgšanu par piedošanu mums tāpat kā Augstais Priesteris aizlūdza par piedošanu Izraēlai Grēku izpirkšanas dienā. Kristus apraksts, kas nopūšas garā, lai nodotu mūsu garu Dievam (Rom.8:26), ir mūsu nopūtu pēc atpestīšanas un brīvības atnākšanas dienas Dieva bērniem atspoguļojums (Rom.8:22,23), kad tas, ko garantē apveltīšana ar "pirmo debess balvu – Garu", beidzot kļūs par īstenību. "Visas lietas nāk par labu" piedošanas un pestīšanas gūšanai. Tas nebūt nenozīmē, ka katra kristadelfieša stāsts ir ar laimīgām beigām šajā dzīvē. "Mēs nezinām, ko mums būs lūgt un kā" (Rom.8:26) šķiet sava veida atsauce uz Cebedeja dēlu mātes lūgumu, lai viņas dēli dabūtu labākās vietas Valstībā (Mt.20:22). Viņa atbilde faktiski bija: "Jūs nezināt, ko lūdzat", proti, "jūs nevarat to pienācīgi novērtēt". Iespējams, ka Pāvils Rom.8 saka, ka mūsu Valstības vēlmē, mūsu nopūtās pēc tās, mēs neapzināmies, ko mēs

lūdzam un kā, taču Kristus spēkā aizlūdz par mums, lai mūsu lūgšanas tiktu uzklauskātas.

Kunga dotā paraug lūgšana būtībā lūdz pēc piedošanas un Valstības atnākšanas. Viņš deva mums šo lūgšanu, lai mēs izprastu vajadzību tiekties pēc garīgām nevis materiālām lietām. Mēs parādījām (sadaļā “Lūgšana: dažas praktiskas piezīmes”), ka Dāvida lūgšanu saturs būtībā attiecās uz Valstības atnākšanu un piedošanu. Tas atkārtoti uzsver, ka vairumā lūgšanu saturam ir jābūt vēltītam tieši šīm lietām. Kungs deva šo paraug lūgšanu, brīdinot mācekļus, lai tie nedarītu tāpat kā pagāni, kas uzmācas Dievam ar materiālo lietu pieprasījumiem. ‘Tā vietā’, Viņš it kā saka, ‘pievērsiet uzmanību tam, kas ir patiesi no svara; jūsu piedošana un pestīšana; slavējiet Dievu, domājiet par Viņu, un pieminiet pamata vajadzības, vajadzības pēc dienišķās maizes. Viņš apzinās, ka jūs esat tikai cilvēki, un Viņš jūs uzklauskās’. Ir pamats domāt, ka mums vēl jāmācās, lai sasniegtu šādu lūgšanas garu. Izzanalizējiet jūsu personīgās lūgšanas. Vai tās patiesi nav garu garais lūgumu saraksts? Varbūt, ka nav. Bet brīdinājums ir vietā. Daudzu ticīgo vilšanās Dievā pamatojas tieši šajā maldīgajā priekšstatā par lūgšanu.

Savādi secinājumi

Ja šajās nodarbībās izvirzītā tēze ir pareiza, rodas daži ļoti nopietni jautājumi vispārpieņemto uzskatu par lūgšanu sakarā. Vai lūgšanas vispār ir vajadzīgas, formālā nozīmē, ja vissvarīgākais ir mūsu garīguma stāvoklis un ja Dievs tāpat redz un zina mūsu sirds domas un uztver tās kā mūsu lūgšanu? Teorētiski, nav tādas vajadzības. Bet praktiski mums ir jālūdz; tas tiek gandrīz vai pieprasīts. Būtība ir tajā, ka lūgšana nāk mums par labu; tā pati par sevi veicina mūsu garīgo attīstību. Lūgšanas procesā nenotiek mūsu vēlmju, informācijas par mūsu garīgo stāvokli, vai konkrētu lūgumu nodošana Dievam; arī Jēzus vārda piesaukšanai lūgšanās nav nekādas mistiskas iedarbības uz Dievu. Ja tas tā būtu, tad mūsu attiecības ar Dievu būtu atkarīgas no lietoto vārdu formas. Intelektuāļiem un daiļrunātājiem tādā gadījumā būtu daudz labākas attiecības ar Dievu. Ir skaidri redzams, ka tas tā nav, ka tā ir klasiska katoļu un pareizticības sludinātāju kļūda. Svarīgs ir mūsu garīgums, nevis veids kādā mēs to pasniedzam Dievam valodas izteiksmē. Un tomēr lūgšana ir nepieciešama. Taču tā ir nepieciešama mums pašiem. Izraēlam bija teikts pūst taures svētku reizēs, lai Dievs dzirdētu viņu lūgšanas un upurēšanu un pieminētu tos (4.Moz.10:10). Tauru pūšana pati par sevi nebija tā, kas atgādināja Dievam par Viņa tautu; tas bija jādara viņu pašu labā. Un Dievam, kurš redz pirms mēs lūdzam, nav nepieciešamas mūsu lūgšanas kā informācijas nodošanas avots. Kungs Jēzus pielūdza skaļā balsī: “Tēvs, pagodini Savu Vārdu!”. Tad balss nāca no debesīm, kas teica, ka Dievs to jau ir izdarījis un darīs to atkal. Un Kungs teica klausītājiem, ka šī

atbilde nav atskanējusi Viņa dēļ, ka tā patiesībā nav bijusi atbilde uz Viņa lūgšanu, bet gan viņu dēļ, lai šajā skaidri redzamajā 'atbildē' Viņa vārdiem, viņi varētu redzēt lūgšanas spēku un Tēva ciešās attiecības ar Dēlu (Jņ.12:28-30). Bet Viņš zināja, ka lūgšana jau bija uzklusīta pirms tā bija izteikta. Un pat mūsu gadījumā atbildes var nākt ne pašas atbildes dēļ, bet lai demonstrētu citus principus. Tāpat Kungs vedina mūs lūgt par Valstības atnākšanu ne jau tāpēc, ka kāds noteikts lūgšanu skaits ir spējīgs izmainīt Valstības atnākšanas datumu, bet tieši tāpēc, ka pats lūgšanas process par Valstības atnākšanu nāk mums par labu.

Mums par labu...

Tāpat arī Vecās Derības upuri nebija vajadzīgi, lai gūtu piedošanu; šo dzīvnieku asinis nevarēja nodzēst grēku. Tie bija ieviesti upuru pienesēju dēļ, to garīgai izglītošanai nevis kādai teoloģiskai vajadzībai, kāda varētu būt bijusi Dievam. Dievam nebija vajadzīgi upuri *kā tādī*. Viņam pieder visi kustoņi pa tūkstošiem kalnos, un tādā ziņā Viņam neko nevar dot (Ps.50:8-14). Taču mums par labu Viņš pieprasa upurēt Viņam. Pāvils līdzīgi lūdza pienesumu no filipiešiem: "Ne it kā es meklētu dāvanu, bet es meklēju augli, kas vairotos jums par labu" (Fil.4:17). Lūgšana Jaunajā Derībā ir līdzvērtīga Vecās Derības upuru pienesšanai.

Dievs galu galā saglabās Savu Taisnību ar Ķerubu - Eņģeļu palīdzību, kas apšargā ceļu, kas ved pie dzīvības koka. Taču mums par labu mums pavēlēts nebiedroties ar viltus skolotājiem; jo pašanalīzes process, paša vājību izvērtēšana, satīcība ticībā stipro starpā un tamlīdzīgi nāk par labu mūsu attīstībai. Un ja Izraēls slēpj acis no viltus skolotājiem, "tad Es dusmās pacelšu *Savu* vaigu pret šo vīru ... un Es to izdeldēšu" (3. Moz.20:4,5).

Tāpat arī Tiesas diena ir mums par labu; šis process sagatavos mūs ieiešanai mūžīgajā dabā; tā nav veids kā Dievam savākt liecības par mums, izvērtēt tās un nolasīt spriedumu. Viņš zina beigas jau no paša sākuma (kā tagad arī Viņa Dēls).

Sludināšana arī ir garīgas dabas vingrinājums, kas nāk par labu sludinātājam. Caur savu sludināšanas darbu vajātie ticīgie pārvar savas likstas (Atkl.12:11).

Strādnieki tika aicināti noiet vīnadārzā, tāpēc ka Kungs iežēlojās par tiem, kas stāvēja bezdarbībā, bez iztikas līdzekļiem, - nevis akūtas vajadzības dēļ. Pretējā gadījumā viņš ap vienpadsmito stundu nebūtu saderējis strādniekus, viņš arī nebūtu viņiem maksājis to pašu algu, ja tie viņam būtu bijuši vajadzīgi sava labuma dēļ (Mt.20:4,5). Dievs aicinās pie Sevis Savu tautu, neliekot mums kaut ko darīt, taču mēs jūtam atbildību un pat misiju nest Kristu pasaulei. Tas, ka Dievs tā vai tā piesauks Savu tautu, neatbrīvo mūs no sludināšanas pienākuma; un sludināšanas norise it bieži nāk *mums* par labu. Jebkurš, kas ir nodevies pārdomām par ilgāku eklēsisjas darba posmu, sapratis, ka taisnība ir tajā, ka liela daļa mūsu sludināšanas un kalpošanas darba patiesībā nāk *mums pašiem* par labu, kaut arī sajūta varētu būt

tāda, ka tas viss tiek darīts citu labā. Tas jo sevišķi attiecināms uz sludināšanas darbu: atcerieties, cik mācekļiem bija jānopūlas, lai noķertu zivis pēc Kunga pavēles, bet nonākot krastā ar zivīm, viņi redzēja, ka Kunga zivis jau ir pagatavotas brokastīm (Jņ.21:9). Viņu darbs nāca viņiem pašiem par labu, nevis Kungam, jo Kungam zivis jau bija (salīdzini ar jauniešiem). Pāvila lūgums pēc materiālās palīdzības no filipiešiem nebija it kā viņš meklētu dāvanu, bet “es meklēju augli, kas vairotos jums par labu” (Fil.4:17). Un fiziska, vārdiska lūgšanas izveidošana ir vēl viens nepieciešams garīga vingrinājuma piemērs, kas ir *mums* par labu.

Vai Kristus nodod mūsu lūgšanas Dievam?

‘Bet vai tad Kristus nenodod mūsu lūgšanas Dievam?’ es dzirdu dažus no jums izbrīnā vaicājam, domājot par izteikto pieņēmumu, ka lūgšana nav tik daudz noteikti vārdi, bet gan mūsu dziļākās domas, kuras Dēls nodod Tēvam. Kāpēc tad mums ir Kungs Jēzus kā mūsu Augstais Priesteris? Atbilde uz šo jautājumu prasa izlemēt, vai Bībele kaut kur deklarē, ka Kungs nodod mūsu lūgšanas Dievam, jebšu ka Viņš aizlūdz par mums, nododot mūsu vārdus Dievam kādā Viņam pieņemamā veidā. Citiem vārdiem sakot, vai būtu pareizi teikt “Mēs vērsamies pie Tevis ar lūgšanu caur Kunga Jēzus mūsu Augstā Priestera, kas sēž pie Tavas labās rokas, starpniecību?” Secinājums no augstāk apspriestā un no tā, par ko runāsim zemāk, nesniedz pilnīgi pareizu priekšstatu.

Mums ir teikts, ka mums vairs nevajadzēs Kristus palīdzības, lai vērstos pie Tēva, mums būs nepastarpinātas attiecības ar Tēvu lūgšanā (Jņ.16:26). Mums nevajadzēs būt kā mācekļiem, kas brieduma trūkuma dēļ lūdza Jēzu nodod viņu lūgumus Dievam (Jņ.11:22). Viņš jau tāpat redz mūsu garu, zina mūsu vajadzības; šis zināšanas nav atkarīgas no Kunga starpniecības. Taču tam ir jāpretnostata neapšaubāma patiesība par to, ka Kungs faktiski ir mūsu aizstāvis un aizlūdzējs par mums. Aizstāvis identificējas ar to, kuru viņš aizstāv, stāv tam blakus, pilnīgi pārzinot viņa lietu. Bet tā kā Kristus ir mūsu aizstāvis, tā arī mums ir jābūt mūsu brāļu aizstāvjiem (“iepriecināt” 2. Kor.2:7 salīdz. ar 1. Jņ.2:1). Tas nenozīmē, ka mēs izskaidrojam brāļa vārdus Dievam, bet gan drīzāk to, ka mēs aizlūdzam par brāli mūsu pašu vārdiem; mēs esam kopā ar viņu, atbalstām viņu, zinādami viņa vajības.

Un tā no vienas puses, mums ir tiešas attiecības ar mūsu Tēvu. No otras puses, Kungs Jēzus ir mūsu neaizstājamais pestītājs aizstāvis Viņa priekšā. Es nedomāju, ka šie divi aspekti būtu apvienojami ar interpretācijas vai izskaidrošanas mēģinājumu palīdzību. Fakts ir tas, ka caur Kunga sasniegto mums teorētiski Viņa starpniecība nav nepieciešama. Viņš bija mūsu Augstais Priesteris, kas caur krustu

atveda mūs pie Dieva. Viņam vairs nav jāieiet Vissvētākajā vietā (salīdz. ar debesīm), lai gūtu mums izpirkšanu, jo to Viņš ir izdarījis reiz par visām reizēm (Ebr.9:26). Mums būtu jālūdz ar Elijas vai Mozus degsmi, kas aizlūda Dievu bez starpnieku palīdzības, un tika uzklausi. Taču mums trūkst šīs degsmes. Un tādēļ Kungs Jēzus atbalsta mūsu vārgās 'nopūtas' Tēva vaiga priekšā. Tāpat arī Viņš ir mūsu aizstāvis, kaut gan teorētiski taisnam cilvēkam aizstāvis nav vajadzīgs. Jāna rakstīto gandrīz varētu lasīt kā: 'Skaidrs, ka jūs negrēkosit, bet ja nu tomēr kādreiz tā gadās, Jēzus var iestāties kā jūsu varens aizstāvis'. Taču faktiski Viņš spēlē aizstāvja lomu daudzos mūsu grēku piemeklētās dzīves gadījumos.

Jāatceras, ka Vecās Derības Augstais Priesteris nenodeva cilvēku lūgšanas Dievam. Jahves ausis bija vienmēr atvērtas katra izraēlieša brēcienam bez jēlkāda starpnieka palīdzības. Mozus bija Vecās Derības starpnieks tajā nozīmē, ka viņš to saņēma un nodeva to Izraēlam; viņa starpniecība bija vienreizēja darbība. Tas arī ir tas pamats, uz kā balstās Jaunās Derības fragmenti par Kristu kā Jaunās Derības starpnieku; Viņš to darīja caur Savu nāvi un augšāmcelšanos (Gal.3:19,20; Ebr.8:6; 9:15; 12:24). Kristus bija Jaunās Derības starpnieks, lai pirmās derības laikā izdarītie pārkāpumi tiktu piedoti (Ebr.9:15); tādējādi, Viņa starpniecība nav tajā, ka Viņš nodod mūsu vārdus Dievam, bet gan jaunās derības noslēgšanā caur šķīstīšanos Viņa paša asinīs. Kunga starpniecība starp Dievu un cilvēku pielīdzināta Sevis paša nodošanai šīšanai krustā par atpirkuma maksu par visiem (1. Tim.2:5,6). Tādā nozīmē Viņš ir Jaunās Derības starpnieks. Viņš izpildīja starpnieka lomu *vienreiz*, tas nav pastāvīgs process. Tāpēc ka Viņa starpniecība bija vienreizēja darbība, Kristus nebūtu priesteris, ja Viņš tagad būtu virs zemes (Ebr.8:4). Viņam ir dots priestera *tituls*, tāpat kā tituls "cilvēks Kristus Jēzus" (1. Tim.2:5), kaut arī tagad Viņš nav cilvēks. Kā starpnieks Viņš pats Sevi upurēja reizi par visām reizēm (Ebr.5:7; 7:27); tādēļ tagad viņam nav nekā ko upurēt. Augstākā Priestera ieiešana Vissvētākajā vietā arī ir tēls Kristus ieiešanai Debesīs. Savā ziņā Viņš ir pastāvīgi Vissvētākajā vietā, Viņš *vienmēr* nes mūsu vārdus Dieva vaiga priekšā; Viņš var uz visiem laikiem aizlūgt par mums, aizstāvēt mūs, uz visiem laikiem (Ebr.7:25). Viņš visu laiku nenodod mūsu lūgšanas Dievam; Viņš aizlūdz par mums tajā nozīmē, ka Viņš tur ir mūsu pārstāvis vienmēr, un šī iemesla dēļ mēs esam pieņemami Dievam, jo mēs esam Viņā. Tas arī ir pierādījums tam, ka aizlūgšana un mūsu lūgšanu nodošana Dievam pieņemamā veidā nav viens un tas pats. Mēs paši vēršamies pie Dieva ar lūgšanām, kā cilvēki to allaž ir darījuši. Šajā ziņā mēs paši esam sev priesteri. Mēs paši sevi nododam Dievam (Rom.12:1; 1. Pēt.2:5). Viņš Sevi nodeva tikai vienreiz; Viņš nenodod Sevi atkal. Ja Viņš būtu virs zemes, Viņš nebūtu priesteris. Tieši tas, ka mēs esam Viņā, dara mūsu upurus tīkamus Dievam.

Panti, kas attiecas uz starpniecību, kā mēs parādījām, attiecināmi uz Kunga iestāšanos par jauno derību caur grēku izpirkšanu, ko Dievs sasniedza caur Viņu. Neviens no šiem pantiem nesaista Viņa starpniecību ar mūsu lūgšanu nodošanu Dievam. Patiesi, daži panti netieši norāda uz to, ka augstā Kunga atrašanās debesīs, un mūsu mājošana Viņā, ir tā starpniecība, kas nepieciešama mūsu atpestīšanai – nevis Viņa burtiska mūsu lūgšanu it kā tulkošana Dievam (Rom.7:25; 8:34; 1. Jņ.2:1). Atsauces uz starpniecību / aizlūgšanu arī nekad nenorāda, ka Kristus pārraida mūsu lūgšanas Dievam. Starpniecība (kas pareizi latviskoti kā aizlūgšana – tulk.) faktiski attiecas uz lūgšanu; tā šo terminu parasti lieto (Jer.7:16; 27:18; Rom.11:2; 1. Tim.2:1). Tā, kad Jeremijam pavēl neiestāties kā starpniekam par Izraēli, tas nozīmē, ka viņam nav jāaizlūdz par viņiem; tas nenozīmē, ka viņš pildīja priesteru lomu, nododot Izraēla lūgšanas Dievam. Nekur Bībelē neatrast vietu, kas teiktu, ka cilvēks var nodot cita cilvēka lūgšanas Dievam, padarot tās Dievam pieņemamas. Grieķu vārds, kas tiek tulkots kā 'starpniecība' atvasināts no vārda 'satikt kādu'; lūgšana / starpniecība ir satikšanās ar Dievu. Nav nekādu morālu šķēršļu cilvēka tiešam kontaktam ar Dievu lūgšanā bez kāda priesteru vai 'starpnieka' palīdzības; Vecā Derība pārpilna ar šādiem piemēriem. Tas, ka mūs lūdz iestāties par citiem tikai vēlreiz pierāda to, ka ir domāta aizlūgšana, nevis cita vārdu pārraidīšana Dievam (1. Tim.2:1). Šo starpniecības nozīmi ir jāatceras, kad mēs par to lasām Rom.8. Tur mums ir teikts, ka mēs nezinām, ko mums būs lūgt un kā; Kungs Jēzus iestājas par mums – Viņš aizlūdz par mums – ar bezvārdu nopūtām, proti, netulkojot cilvēku valodas vārdus Dieva mēlē, nezēģelējot šurp un turp starp mums un Dievu, tēlaini izsakoties, bet ar Sava paša Gara nopūtām. Mēs nezinām, ko mums būs lūgt un kā, tāpēc Kristus aizlūdz par mums (iestājas par mums kā starpnieks, ja pieturamies pie grieķu valodas vārda nozīmes Rom.8).

Un tagad mums ir jāaplūko, ko nozīmē būt pieņemamam Dievam Kristū, kā mēs varam pateikties Tēvam Kristus Vārdā, ja jau Viņš faktiski nemaz nenodod mūsu vārdus Tēvam (Ef.5:20; Kol.3:17; Ebr.13:15; 1. Pēt.2:5). Mēs esam Dievam pieņemami tāpēc, ka mēs ticam Kristum un esam kristīti Kristus Vārdā. Dievs redz mūsu tuvošanos Viņam kā Dēla tuvošanos (kas ir vēl viens iemesls, kāpēc mums nav vajadzīga Kristus kā priesteru starpniecība; tas nozīmētu, ka mēs būtu kaut kā atdalīti no Viņa Dieva acīs). Mūsu upuri ir pieņemami Dievam caur Jēzu Kristu (1. Pēt.2:5); caur Viņu mēs nesam slavas upuri Dievam (Ebr.13:15). Tas, ka mēs nonākam pie Dieva tieši *dia*, "caur" Kungu Jēzu nenozīmē, ka tāpēc Kristum būtu jāuzņemas katra mūsu vārda tulkošana Dievam; tas nenozīmē, ka lūgšanā mēs nevaram vērsties tieši pie Tēva. Ja tas tā būtu, tad Kunga paraug lūgšanā (Tēvreize) varētu saskaņot nopietnu tāda palīdzīguma trūkumu, kurš atgādinātu mums, ka mēs aizlūdzam Dievu caur Kristu / ar Kristus starpniecību. Kungs kategoriski bilda, ka

Viņš *nenodod* mūsu lūgšanas Dievam; caur Viņu, Viņa darba rezultātā mums ir tieša pieeja Dievam: "jūs *Mani* vairs nejaudāsīt ... tanī dienā jūs lūgsit [Tēvu] Manā Vārdā (tāpēc ka jūs esat tā situēti / tādās attiecībās), un es nesaku, ka Es aizlūgšu Tēva priekšā par jums. Jo pats Tēvs jūs mīl" (Jņ.16:23,26,27). Kristus nelūdz par mums, nododot Tēvam mūsu lūgšanu vārdus; Viņš aizlūdz par mums, saskaņā ar Rom.8, no Savas brīvas gribas, tā kā to noteic Viņa griba, nevis mēs. Viņa ciešanu un Debesu starpniecības mērķis šodien ir "lai jūs pievestu Dievam" (1. Pēt.3:18). Tas drīzāk attiecas uz to, ka Viņš samierina mūs ar Tēvu, nevis nodod mūsu lūgšanas. Tāpēc ka mēs esam Kristū, pateicoties Viņam un Viņa darbam, mēs varam vērsties ar lūgšanām tieši pie Tēva. Viņš mūsu vietā neaizlūdz Tēvu.

Tas, ka mēs slavējam Dievu un nākam pie Viņa bez starpniecības *dia*, caur Kungu Jēzu nenozīmē, ka mūsu vārdi nonāktu pie Tēva caur Dēlu it kā Viņš būtu siets vai telefona līnija. Mēs nākam tieši pie Tēva *dia*, pateicoties Kristus veiktajam darbam, caur to, šī darba dēļ. Sekojošie piemēri palīdzēs jums apjaust vārda *dia* nokrāsu: Jānis bija ielikts cietumā *dia Herodias*, Hērodijas dēļ (Mt.14:3). Farizeji pārkāpa Dieva baušļību (*dia*) savu likumu dēļ (Mt.15:3); mācekļi nevarēja izārstēt (*dia*) savas mazzīdības dēļ (Mt.17:20); "šo mazo" eņģeļi (*dia*), viņu pašu dēļ, vienmēr redz Tēva vaigu (Mt.18:10); tāpēc ka farizeji izlikās dievbijīgi esam, tie *dia*, tamdēļ saņems smagu sodu (Mt.23:14); ticībā stipros vajās (*dia*) Kristus Vārda dēļ (Mt.24:9);(*dia*) izredzēto dēļ, Kristus Vārda dēļ šīs dienas tiks saīsinātas (Mt.24:22); "Visupirms es pateicos savam Dievam (*dia*) caur Jēzu Kristu" (Rom.1:8) tādēļ nemaz nenozīmē, ka Pāvils lūdz Dievu 'caur' Jēzu Kristu kā caur kādu savienojošu tuneli; viņš pateicas Dievam Kristus dēļ. Tā pati grieķu valodas konstrukcija atkārtojas dažas nodaļas vēlāk: "Kas mani izraus no šīs nāvei lemtās miesas? Pateicība Dievam mūsu Kungā Jēzū" (Rom.7:24,25). Viņš pateicas Dievam, ka Viņa glābšana ir iespējama Kunga Jēzus dēļ.

Mozus no savas brīvas gribas izvēlējās iestāties par Izraēlu sakarā ar lietām, par kurām viņi tolaik nezināja; lietām, kas faktiski bija gandrīz pretējas viņu gribai. Un tas ir pirmtēls Kunga starpniecībai par mums, kas nezina ko mums būs lūgt un kā. Mozus brīvas gribas iestāšanās par Izraēlu, nevis viņu upura pieņemšana, kas bija Ārona ziņā, ir pamats JD aprakstiem par Kristus starpniecību mūsu labā lūgšanā. Lk.13:8 atzīmē, kā Kristus no brīvas gribas lūdz Tēvu neiznīcināt Izraēlu iepļānotajā laikā, bet dot tam vēl kādu laiku, lai tie atgrieztos. Tas bija tieši Mozus lūgšanu par Izraēlu garā. Bet tas nav tas pats, kas 'novadīt' cilvēku lūgšanas Dievam. Tā daudzi no mums, bez šaubām, stādās priekšā Kristus starpnieka lomu mūsu labā, bet vai to mums māca Rakstī? Daudzas no attiecīgām Rakstu vietām, kas runā par Kristus darbību mūsu labā Dieva priekšā, nemaz neattiecas uz to; tāš

liecina, ka Viņš no Savas brīvas gribas aizlūdz par mums par lietām, kas Viņam, ne mums, ir padomā mūsu labā. Ja mēs apliecināsim Kristu cilvēku priekšā, tas ir, atklāsim viņiem To, tad Viņš apliecinās mūs Debesu tiesā Dieva un Engēļu priekšā (Lk.12:8). Vēstulē ebrejiem uzsvērts, ka Kungs Jēzus parasti sēž pie Dieva labās rokas, taču Stefans redzēja Viņu *stāvam* dedzīgi aizlūdzot par viņu Tēvam (Ap.d.7:55). To redzot, Stefans paziņoja Augstajai tiesai, ka viņš redz Kristu stāvam pie Dieva labās rokas. Tajā brīdī Kungs nenodeva Stefana lūgumus Tēvam, Viņš Pats aizlūdzta Tēvu par Stefanu. Tas, ka Kungs “vienmēr dzīvs būdams, lai tos (mūs) aizstāvētu” (Ebr.7:25) ir atsauce uz Jes.53:12, kas pareģo, ka Kristus krustā aizlūgs par ļaundariem. Viņa lūgšana par mums tad, lai mums visiem taptu piedots (un skat. pareģojumus par to Ps.22,69) tādēļ bija aizlūgums par mūsu pestīšanu. Viņa nāve pati par sevi bija Viņa aizlūgums / iestāšanās par mums. Bet tas notika no Viņa brīvas gribas; tā nebija mūsu vārdu nodošana Dievam. Un Viņa iestāšanās par mums krustā ir paraugs Viņa starpniecībai par mums šobrīd. Tā ir doma, kas iedveš – vai kurai būtu jāiedveš – pazemību.

Piezīmes

- (1) Šo saistību pastiprina zināšanas par to, ka ir daudz saikņu starp Vēstuli romiešiem un Jāņa evaņģēliju. Skat. G.& R. Walker, *Romans in the Light of John's Gospel* (Alsager: Bible Student Press, 1995).
- (2) H.B. Swete. *The Ascended Christ* (London: L.U.P., 1912).

5.6 DAŽI LŪGŠANU PARAUGI

Kristības ir piedzimšana no jauna, piedzimšana jaunās attiecībās ar Dievu kā mūsu Tēvu un Kungu Jēzu kā mūsu vecāko brāli un starpnieku. Tādēļ pēc kristībām sazīšanās ar Dievu ir būtiski svarīga. Taču nesen kristītajiem bieži tieši lūgšana sagādā problēmas. Kā lai uzsāk lūgšanu? Dažiem šī problēma ir vienkārši bezgalīga. Citi atkal jūt, ka viņu lūgšanām kaut kā pietrūkst, un cīnās ar cilvēku valodas nepilnībām, kas traucē viņiem izteikt to, ko viņi jūt. Šīs grūtības šādā vai tādā veidā neatstās mūs mūsu garīgās dzīves laikā. Taču mums ir vienmēr jāsaprot, ka Kungs Jēzus nenodod mūsu vārdus Dievam tā, kā to dara tulks. Redzot, ka mēs nezinām, ko mums būs lūgt, Viņš mūsu gara domas nodod Dievam (Rom.8:26,27). Tieši šajā kontekstā Pāvils mudina mūs būt garīgiem mūsu ikdienas dzīvē; jo mūsu gara dzīvi Kungs Jēzus, “Tā Kunga Gars”, ceļ Dieva priekšā. Tādēļ lūgšana var būt visa mūsu dzīve, ko mēs dzīvojam Dieva priekšā. Tomēr, mūs mudina izteikt lūgšanu arī vārdos; un tiešām, Rakstos rodama pulka piemēru tam, ka cilvēki to arī dara.

Veidojot lūgšanas, jāpatur prātā vismaz divi galvenie principi. Pirmkārt, mums nav jāvēršas ar lūgšanu pie melnās kastes mūsu smadzenēs, ko mēs saucam par ‘Dievu’. Mūs aicina iztēloties Viņu kā reālu, dzīvu būtni, kas mīt Debesīs, ar Kungu Jēzu pie Viņa labās rokas, kas spēcīgi aizlūdz Dievu par mums. Tas nozīmē, ka mūsu lūgšanām ir mērķis, mēs neizkliežam vārdus visuma monolītājā tukšumā un mēs nenodarbojamies ar abstraktām pārdomām, kas paliek mūsu smadzeņu šūnās, kurās tās arī dzimst. Otrkārt, mums ir jāvēršas pie Visaugstākā garīgā Dieva, hietojot garīgu valodu; Gara vārdu valodu. Tādēļ mūsu lūgšanām ir jācītē, jāpārveido un jāatsaucas pēc iespējas biežāk uz Rakstu valodu. Sekojošās lūgšanas cenšas to darīt; lasītāji varētu vienkārši pārlasīt šīs lūgšanas un ar zīmuli ierakstīt tos pantus, uz kuriem šie vārdi attiecas; tas būtu interesants mājas darbs.

Vairāku gadu garumā brāļi un māsas ir lūguši mani uzrakstīt dažas lūgšanas. Es esmu vairākkārt atteicies to darīt, jo man likās, ka tādā gadījumā Dieva bērni runātu ar Viņu ar cita cilvēka vārdiem un tādējādi viņu attiecības ar Dievu kļūtu neauglīgas un tukšas. Šī doma vēl arvien man neliek miera. Taču brāļu un māsu skaits, kas nepārstāj mani tirdīt, lai es dotu vismaz dažus konkrētus piemērus, ir strauji audzis ar kristīto cilvēku skaita krasu pieaugumu, daudzi no kuriem bijuši pavisam bez reliģijas, kuriem nav kristietības pamatu. Man šķiet, ka labāk tomēr Dieva bērniem vērsties pie Dieva ar *kādu* lūgšanu, nevis atteikties no tām pavisam. Taču es gribu tūkstoškārt pasvītrot, ka tas, kas sekos, nav lūgšanu grāmata. Šo lūgšanu uzdevums ir jūsu pašu domu veicināšana. Es ieteiktu jums pārtulkot šīs lūgšanas dzimtajā valodā, pievienojot dažus teikumus. Daži no mums, kas ir lūguši Dievu visu savu mūžu, dažkārt jūtas vainīgi, visu laiku lietojot tos pašus izteicienus un vārdus. Tajā jau nav nekā sliktā faktiski; Kristus trīs reizes lūdza Dievu Ģetzemanes dārzā, “sacīdams tos pašus vārdus”; un Viņš deva mums lūgšanas paraugu (Tēvreizi), kas jāatkārto. Taču kā vīri un sievas, kas dzīvo “atjaunotā dzīvē” dinamiskas attīstības garā, nebūtu slikti, ja mēs laiku pa laikam pārskatītu mūsu lūgšanu valodu un stilu. Cita kristadelfieša lūgšanu lasīšana varētu to veicināt. Mums būtu jārunā par šīm lietām, kad mēs satiekamies un sarakstāmies. Lūgšim Dieva padomu, lai mūsu cilvēku valodas ietvaros mēs varētu labāk atklāties mūsu Visvarenajam Valdniekam, Visuma Ķēniņam, Debess un Zemes Radītājam.

Dienas sākumā

Visuvarētais Tēvs, Izraēla Dievs, manu brāļu un māsu Dievs, es vēršos pie Tevis Kunga Jēzus vārdā šorīt. Lūdzu uzklausi mani. Lūdzu sūti Kungu Jēzu atpakaļ ātrāk. Lai tas būtu pat šodien, Kungs. Paskubini šīs dienas atnākšanu, Tēvs. Tēvs, kad es domāju par Jēzus atnākšanas brīdi, es patiesi cenšos būt tam gatavs. Varenais Dievs, es zinu, ka tu gribi, lai es gaidītu un būtu gatavs. Es zinu, ka tāda ir Tava

griba. Un ko vien es prasīšu saskaņā ar Tavu gribu, Tu to uz klausīsi. Un tā, mūsu Tēvs debesīs, uz klausī debesīs, tavā mītnē, uz klausī manu lūgšanu, ka es būšu gatavs Kristus atnākšanai šodien. Vadi mani un taisno visas šīs dienas gaitā, lai viss tas kopā strādātu mana garīguma attīstībai. Dod man garīgu spēku, Tēvs, pastāvīgi uzturēt šo cīņu apziņā. Lūdzu palīdzi man būt garīgam, apzināties, ka es esmu Tavs kalps, Visvarenā Dieva kalps. Dod man spēku, Kungs, pret šo pasauli, pret miesas pasauli, kas ir kā manī, tā arī visapkārt man. Žēlīgais Tēvs, dod man patiesi dziļāku izjūtu šodien, ka es esmu Tavs, ka piederu garīgajam Izraēlam, dzīvodams šai grēcīgajā pasaulē. Ak, Jahve, Izraēla Dievs, dod man dziļāku ieskatu Tavā raksturā šodien manas dzīves pieredzes rezultātā, pārdomājot Tavu vārdu, dod man Tava Vārda apziņu. Jo es zinu, ka tie, kas apzinās Tavu Vārdu, paļaujas uz Tevi. Un, Tēvs, es tā gribu dzīvot ticīgā dzīvi, es tā vēlos pastāvīgi apzināties mana aicinājuma realitāti. Lūdzu palīdzi man tajā, Tēvs! Ak, Augstais Kungs, debesu un zemes Radītāj, jā debesu un zemes radītāj, dod man šo spēku, es lūdzu! Un Tēvs neatstāj manus mīļos brāļus un māsas, kas tāpat cīnās un pūlās kā es, dod mums izbaudīt uzvaru ik stundu šodien, tā lai galu galā mēs varētu satikties visi kopā beigu triumfā. Ak, Tēvs, paātrinī Savas Valstības atnākšanu, brīnišķo Kristus satikšanas brīdi! Un pat tagad, šajā dzīvē, Tēvs, ļauj man izjust Tavu žēlastību, ļauj man dzīvot tagad tā, it kā es dzīvotu Tavas Valstības dienā! Esi ar mani šai ceļā, Kungs, dod man manu dienišķo maizi šodien, dod man to, kas man ir nepieciešams fiziskajā ziņā, un ļauj man biežāk izjust Tavu mīlestību šodien, Tēvs! Ak, Jahve, Jahve! Kaut man būtu vairāk iespēju šodien paust šo lielo Cerību cietim, šīs lielās zināšanas, lai pasaule man apkārt uzzinātu Tavas mīlestības labo vēsti, un Tavu mīļoto Dēlu! Ak, Tēvs, es pateicos Tev par Tavu klātbūtni šorīt, lai tā ir ar mani un lai Tavas tuvības sajūta aug augumā šodien, Tēvs! Nedod man griezties atpakaļ, paklupt, būt vienaldzīgam pret Tavas taisnības lielajām lietām, Tēvs! Dod man spēku iet uz priekšu, Tēvs, un uz klausī mana gara upuri, kad es aizlūdzu Tevi caur manu Kungu Jēzu, Āmen.

Lūgšana pirms ēšanas

Žēlīgais Tēvs, Jēzus vārdā es nāku pie Tevis, Tavā klātbūtnē, šīs dzīves burzmā, lai lūgtu Tevi uz klausīt manus pateicības vārdus par šo ēdienu. Tēvs, lūdzu atver manas acis, lai es varētu redzēt tavu lielo mīlestību visās lietās. Un visupirms, es pateicos Tev par manu Kungu Jēzu, par Valstības cerību, šo maizi, kuru cilvēks var ēst un dzīvot mūžīgi. Ak, visvarenais Dievs, lūdzu pateidzini Valstības atnākšanu, un lūdzu pieņem manus necīlos pateicības vārdus mūsu Kunga Jēzus Kristus vārdā, Āmen.

Lūgšana pirms došanās ceļā

Augstais Dievs, Jahve, Es Tevi lūdzu Kunga Jēzus vārdā, lai nāk Tava Valsība! Bet kamēr vēl šīs dzīves ceļi nav galā, Tēvs, lūdzu palīdzi man šajā ceļojumā, ved mani ar drošu roku pa šīs dzīves ceļiem kā Tu vedi savu tautu caur dzīves ceļu tuksnešiem pagātnē, lai pagodinātu savu Vārdu. Lūdzu, Tēvs, vadi arī mani. Lūdzu palīdzi man stiprināt garīgumu šinī ceļā, neskatoties uz visām ceļojuma problēmām, palīdzi man domās kavēties Tava vārda augstumos, debesu Valsībā Kristū un pārdomās arvien skaidrāk aptvert Tava mīļotā Dēla mīlestību. Caur Viņu, Kungs, lūdzu uzklausi mani! Āmen.

Lūgšana pirms vārda lasīšanas

Pilnīgais Tēvs, caur Tavu mīļoto pilnīgo Dēlu es nāku pie Tevis Vissvētākajā vietā, pašās Debesīs, lai dedzīgi aizlūgtu par Kristus atgriešanos, lai es varētu zināt Tevi kā Tu zini mani. Ak, Tēvs, savā garīgajā cilvēkā viss, ko es vēlos, ir sēdēt Tavā templī un vērot Tava rakstura skaistumu un Tavus ceļus. Es pateicos Tev par to, ka Tu tagad dod man šos brīžus, lai to darītu! Kad es tagad sēžu Tava vaiga priekšā, ak, Dievs, es cenšos uztvert jaunekļa Samuēla garu, lai teiktu: 'Runā, Kungs, jo Tavs kalps klausās!' Tēvs, runā uz mani caur Tavu vārdu, runā uz mani personīgi, atver manas acis, lai es redzētu vairāk par melniem burtiem uz balta papīra, parādi man Tava vārda brīnumainās lietas, parādi man Savu godību, Izraēla Dievs, un lūdzu dod man spēku šo lietu garu ņemt līdzī manā dzīvē, Tēvs, lai tas būtu kas vairāk par prāta jūsmu! Tēvs, uzklausi manu lūgšanu, manu sirsnīgo vērsanos pie Tevis ar lūgumu dziļāk tvert Tavu garīgumu, Tava Gara pilnīgumu Kunga Jēzus vārdā! Āmen.

MAIZES LAUŠANAS LŪGŠANAS**IEVADA LŪGŠANA**

Visuvarenais Valdnieks, Jahve, visa Izraēla Dievs, caur manu Kungu Jēzu es nāku Tava troņa priekšā, savās domās, Kungs, es noliecos Tavas godības klātbūtnē, jūtot to atspoguļojamies Kunga Jēzus sejā. Noliecies pie manis un uzklausi mani, ak, Dievs. Tēvs, lūdzu esi tik labs un atver manas acis, lai es skaidrāk saredzētu Kristus varenību, Tavu godību Viņā atspoguļojamies. Ļauj man labāk iepazīt Tevi, mans Tēvs, lai šī tikšanās paceltu mani vēl vienu pakāpienu augstāk, iepazīstot Tava mīļotā Dēla žēlastību, kas mani mīlēja un atdeva Sevi par mani. Atver manas acis, Tēvs, lai es skaidrāk un reālāk iztēlotos Viņa dzīves un visupirms Viņa nāves sāpi; lai es saredzētu tās nozīmi priekš manis, Tēvs, lūdzu padari to skaidrāku manā apziņā, lai es šo lietu garu varētu ņemt līdzī šai grūtajā dzīvē. Lūdzu esi ar visiem

Taviem mīļajiem bērniem, kad mēs esam visi kopā ap šo nonāvēto avi, Tava mīļotā Dēla simboliem, šai Ēģiptes tumsībā, šai pasaules tukšumā. Lai kur tie arī atrastos, Kungs, fiziski un garīgi, esi tiem visiem līdzās, apvieno mūs, Tēvs, caur mūsu kopējo Kristus mīlestības pieredzi un sapratni. Atver manas acis Tavam vārdam, kad es to lasu, Kungs, lai es tajā saredzētu Kristus garu un skaudro nepieciešamību, Tēvs, jā, mans Kungs, lai es skaidri saredzētu sava stāvokļa bezcerību, Tavas piedošanas un žēlastības nepieciešamību caur mūsu Kungu Jēzu Kristu. Ak, Jahve, lūdzu paātrinī Kunga atnākšanu, lai es pats Viņu redzētu, lai manas acis Viņu skatītu, lai es redzētu Kēniņu Viņa skaistumā. Es vēlos, lai Viņš atnāktu Manas dzīves laikā, Tēvs. Palīdzi man turēties, Tēvs, ak Dievs, liec man būt uzticīgam derībai, ko mēs noslēdzām kristību laikā. Tēvs, es no visas sirds pateicos Tev par mūsu ciešo attiecību brīnumu! Es Tev pateicos domās un vārdos, cik kvēli tas cilvēku valodā iespējams, par to, ko Tu man esi darījis, pietuvinot mani sev, padarot mani piederīgu savai tautai! Ak, Jahve, manas derības Dievs, kas ir zēlīgs pret mani un visu savu tautu, lūdzu pieņem to, ko es taisos tagad darīt, no jauna apstiprinot derību ar Tevi. Lai mūsu derība ar Tevi būtu vēl ciešāka, lai es būtu vēl ciešāk saistīts ar visiem, kas ir derībā ar Tevi. Palīdzi, Tēvs, man nākt pie Tava Vārda saprašanas, redzēt Tavu žēlastību Kristū un palīdzi man šonedēļ ar lūgšanām tuvināt tev vīrus un sievas, palīdzi man lūgt par brāļiem un māsām, lai arī tie ar lielāku dedzību un sirsnību atsauktos uz Tavu lielo mīlestību. Augstais Tēvs, es vēlreiz lūdzu, atver manas acis plašāk Tavai lielajai mīlestībai Kungā; lai es reāli izzinātu Kristus mīlestību, kas pārsniedz cilvēka zināšanas, lai es spētu saskatīt Kristus mīlestības garumu, platumu un dziļumu un visupirms augstumu! Ak, Tēvs, dod man lielāku prātu, Tava Gara prātu, palīdzi man šonedēļ vairāk laika veltīt Tavam vārdam, vairāk laika veltīt pārdomām par to dienas laikā, celties agrāk no rīta, lai vairāk par to domātu, sākt katru dienu daudz garīgāk. Augstais Dievs, Tu zini manu sirdi, manu vēlēšanos pēc Tevis, taču atceries, ka es esmu tikai pišļi un nekas vairāk. Ak, Jahve, kas ir cilvēks, ka Tu rūpējies par viņu, un cilvēka dēls, ka Tu apmeklē Viņu? Kas es esmu, Tēvs, ka Tu esi nācis man tik tuvu? Liec man skaidrāk apjaust manu vājumu un Tava spēka dziļenumu, lai es vēl vairāk novērtētu Tavu taisnību, lai es to redzētu tā, kā paveras skatam majestātiskie kalnu augstumi; lai es pilnīgāk un patiesāk iemīlētu Tavu taisnību, palīdzi manam garīgumam augt augumā, lai līdz ar to es iemīlētu Kristus taisnību un redzētu Tava iemīļotā Dēla skaistumu, lai es pilnīgāk saplūstu Viņa mīlestībā ar Tevi, Tēvs! Kungs, palīdzi man, kad es lasu un domāju par Kungu Jēzu, palīdzi man koncentrēties, turot vienu domu prātā, paaugstini mani, Kungs, lai ar Tavu žēlastību es augtu gara spēkā dienu no dienas, lai tas mani iedvesmotu pat stundu no stundas šajā vientuļajā dzīvē, Kungs! Uzklausi manu lūgšanu, Tēvs, nāc man tuvāk, Kungs, jo es nāku Tavā priekšā varenā Kunga Jēzus vārdā! Āmen.

Lūgšana par maizi

Visuvarenais Tēvs, es nāku Tavā priekšā caur Tavu mīļoto Dēlu. Caur Viņu, Tēvs, uzklausi mani, lūdzu, saproti un pieņem manu pateicību par Kunga Jēzus dāvanu, kuru es redzu šīs maizes simbolā. Es atkal redzu, cerams, daudz skaidrāk nekā agrāk, ka Tu mani tā mīlēji, ka atdevi par mani savu vienīgo mīļoto Dēlu. Tēvs, es piesaucu visu savu ticību, es cenšos to visu veltīt Kungam, šai maizei, kas nākusi no debesīm, no Tevis. Tēvs, es ticu Viņam šīs maizes simbolā. Tēvs, es atveru sirdi Viņam un Tev, nāc un mīti manī, nāciet abi un ēdiet līdz ar mani, dzīvojiēt manā sirdī. Ak, Tēvs, šī brīža spraugumā mājo manī, lai Tava dzīve ir manī. Taču it īpaši, Kungs, es gribētu saglabāt šo spraugumu savā ikdienas dzīvē, jo es zinu, ja es ikdienā ēdu Kristus miesu, tad es iemantoju mūžīgo dzīvi. Un tā, Tēvs, kad šī maize kļūst par daļu no manis, kaut nelielā mērā, lai arī Kristus gars kļūst par daļu no manis, lai manas domas, mans runas veids, pat manas balss nokrāsa liecinātu par to, ka caur Kristu Tu man patiesi esi parādījis tik lielu žēlastību un devis taisnības dāvanu. Ak, Tēvs, palīdzi man, liec man dziļāk novērtēt šīs lietas, lai tās būtu neatdalāmas no manis. Ak, Jahve, Taisnības Dievs, sajūtot Tavas mīlestības klātbūtni, es lūdzu no visas sirds: lūdzu, sūti Viņu ātrāk pie mums atpakaļ. Lūdzu, Tēvs, lūdzu uzklausi mani Debesīs, Tavā Debesu mītnē, Viņa svētajā vārdā! Āmen.

Lūgšana par vīnu

Ak, Tēvs, visas žēlsirdības un līdzjūtības Dievs, caur Kungu Jēzu, manu priesteri pie Tavas labās rokas, es nāku lai lūgtu Tavu žēlastību vienā lietā: saproti un pieņem manu pateicību par Kristus asinīm. Tēvs, es pateicos Tev par to, ka maize un vīns atsauc to visu kā reāli notiekošu šobrīd. Mazgā mani, Augstais Tēvs, Viņa asinīs; stiprini manu prātu un garu, lai caur patiesu ticību, ka Tava pilnība redz mani pilnīgi nevainīgu, tērtu Tava nesalīdzināmā Dēla taisnībā, es gūtu prieku un mieru. Pasteidzini, ak, Dievs, to lielo beigu triumfa dienu, kad es dzeršu šo kausu atkal kopā ar Manu Kungu Jēzu Jeruzalemē, lielajā ķēniņa pilsētā! Paskubini to, pasteidzini, un dienās, kas vēl atlikušas, liec augt augumā manas saistības ar Kunga Jēzus asinīm brīnumam! Ak, Kungs, kaut es varētu atdot sevi, savu dzīvi tā, kā to darīja Viņš. Dod man spēku pacelties Viņa piemēra augstumos kaut nedaudz vairāk, Visvarenais Tēvs, taču stiprini manu ticību žēlastības un žēlsirdības garā, kam es esmu liecinieks šeit. Pieņem manu pateicību par to, mīļotais Tēvs, lūdzu mana Kunga un Pestītāja Jēzus vārdā! Āmen.

Noslēguma lūgšana

Ak, Kungs, uzklausi mani atkal noslēgumā caur mūsu Kungu Jēzu. Es Tev pateicos no visas sirds par to, ko es esmu varējis darīt, es visupirms slavēju Tevi par Tavu

mīlestību pret mani Jēzū Kristū un es cenšos cik vien man spēka vairot Viņa uzvaru pār miesu. Kaut Tu atvērtu vaļā Debesis, nonāktu lejā, lai visa zeme iepazītu Tavas izpausmes Kristū brīnumu! Kaut Viņš drīzāk atgrieztos, Tēvs! Vadi mani šajā īsajā dzīvē, Tēvs, palīdzi man zināt savu galu, palīdzi man redzēt visa, kas ārpus Kristus, pilnīgo niecību; skaidri apjaust Viņa vēltīšanās Tev un Taviem ceļiem garu. Ak, Augstais Tēvs, mīlestība pret Tevi nav salīdzināma ar cilvēka mīlestību! Kad es sēžu šeit Tavā un Tava mīļotā Dēla klātbūtnē, es jaušu jūsu bezgalību, jūsu slavenā rakstura diženumu un, visupirms, jūsu mīlestību un žēlsirdību pret mani Kristū. Uz īsu brīdi, Kungs, es esmu pieskāries debesīm, es esmu atkāpies no zemes lietām, lai tiektos pēc debesīm, es sāku tiekties pēc Tava Gara lietām; un tagad es pagriežos ar seju pret šo pasauli, lai atkal nestu krustu, un es no visas sirds lūdzu Tevi palīdzēt man ņemt līdzi Kristus garu, lai es varētu turēties Viņa krusta gara līmenī, cīnoties par pilnību. Ak, Tēvs, es zinu, ka nav īsāka ceļa, es negūšu uzvaru, ja es necīnīšos kā pienākas. Ak, Jahve, ved mani uz priekšu caur šo tuksnesi, caur šīs pasaules aurojošajiem vējiem un manis paša dabu, un, Tēvs, es zinu, ka tu mani izvedīsi, ja es turēšos pie Tevis. Ak, Tēvs, kaut visas manas dienas es būtu ar Tevi, turi mani savā brīnišķajā gaismā, arī tagad, un ved mani uz sadraudzības pilnību ar Tevi un Kungu Jēzu; tas ir viss, pēc kā es tiecos šai dzīvē. Tu zini mani, Kungs, Tu zini manu dzīvi, mani ceļi ir atvērti Tavam skatam, Tu zini, ka tā patiesi ir mana vienīgā cerība, mana vienīgā vēlēšanās. Ak, Tēvs, es slavēju Tevi par šo tuvību, ko mēs izjūtam, ko mēs izjūtam tagad, par šo Gara vienotību caur brīnišķo Kunga Jēzus starpniecību. Ak, Augstais Tēvs, Izraēla Dievs, visas zemes Kungs, es zinu, ka tu mani esi uzklaušjis caur Viņu. Par to es Tevi slavēju. Āmen.

PIEKTĀ NODARBĪBA JAUTĀJUMI PĀRDOMĀM UN DEBATĒM

1. Cik minūtes dienā tu pavadi lūgšanā?
2. Ar kādām praktiskas dabas problēmām tu saskaries lūgšanas sakarā, piemēram, vai tai ir grūti atrast laiku? Atrast laiku un vietu, kur tevi neiztraucēs kāds no ģimenes locekļiem?
3. Vai tu izjūti kādas garīgas dabas problēmas, piemēram, vai tu zini, ko tev būs lūgt?
4. Kā tu domā, kas būtu darāms, lai atrisinātu šīs problēmas?
5. Kā mums zināt, ko mums būs lūgt? Vai lūgt par lietām, ja mēs nezīnām, vai tās būs saskaņā ar Dieva gribu?

SESTĀ NODARBĪBA

BĪBELES STUDĒŠANA

6.1 MAIZE NO DEBESĪM

Kunga Jēzus un Viņa vārda pirmtēls bija manna, kas bija dota Izraēlam (šī tēze ir Jāņa evaņģēlija 6.nodaļas pamatā). Jaunajā Derībā atkārtoti sastopama tēma ir Izraēla iziešana no Ēģiptes cauri Sarkanās jūras ūdeņiem kā mūsu kristību simbols; un mūsu ciņas ar šīs pasaules dzīves grūtībām pirmtēls bija Izraēla klejošana Sinaja tuksnesī. Manna tiem tika dota, lai tie varētu izdzīvot. Tātad mums būtu jāpievēršas tam, kā mēs varētu no tās baudīt, lai arī mēs varētu būt saistīti ar šo mannu, kuru Dievs devis, lai mēs varētu sasniegt Valstību.

Manna un Vārds

Kungs mācīja, ka tāpat kā Mozus deva Izraēlam mannu, tā arī Viņš dod viņiem Sevi un Savu vārdu. Jņ.6:63 Viņš Savus vārdus nosauc par mannu / dzīvību. Viņš mūs aicina baudīt Viņa miesu, proti, Viņa vārdu; Viņš ir Dieva vārds. Atcerieties, kā Jeremija saka, ka viņš atrada Dieva vārdu un apēda to, Dieva vārds pildīja viņa sirdi ar prieku. Arī Jhāba (23:12) vārdi šeit skan kā Kristus pirmtēla vārdi: “No Viņa lūpu dotām pavēlēm es neatrāvos” (angļu tulkojumā: “Viņa lūpu dotās pavēles es vērtēju augstāk par dienišķo maizi” – tulk.). Mēs tiecamies domāt, ka tāpat kā mēs ēdam fiziski, tā mums ir jāēd arī garīgi. Mēs bieži runājam par to, ka tāpat kā mēs vienmēr rodam laiku, lai paēstu, mums ir jārod laiks, lai baudītu Dieva vārdu. Taču tas nav gluži tā, kā to saka Jhābs. Viņa vārdi izskan tā, ka garīgajai barībai mūsu uzskatos ir jābūt *svarīgākai* par fiziskās barības nepieciešamību. Ēst regulāri, katru dienu ir mūsu dabā; mums nav speciāli jāparedz laiks ēšanai, tas dabīgi iekļaujas mūsu ikdienas dzīves ritmā. Vēl jo vairāk tam tā ir jābūt ar Dieva vārda baudīšanu. Cik bieži mēs gaužamies par to, ka grūti ir atrast laiku vārda lasīšanai? No vienas puses, tā tas ir, un tas ir saprotams, bet no otras puses, mums būtu pilnīgi dabīgi jāatrod laiks, lai uzņemtu garīgo barību. Un tad, jau pēc tam, mēs varam gausties, ka mums nepietiek laika dziļākai vārda studēšanai. Tāpat kā manna bija absolūti nepieciešama Izraēla izdzīvošanai tuksnesī, tā ir arī ar Dieva vārda baudīšanu. Mannas ēšana bija absolūta ikdienas nepieciešamība. Tas pats attiecas uz Bībeles

studēšanu. Kunga Jēzus uzvaras rezultātā Viņš “dzīvos ilgi” (Jes.53:10), kas sabalsojas ar 5.Moz. 17:20, kas māca, ka Izraēla ķēniņam ir jāstūdie Dieva vārds visu savu mūžu, lai viņa dēlu “valdīšanas laiks būtu jo ilgs”. Par gandrīz neticamo Cilvēka Jēzus Kristus uzvaru pār miesu visās tās izpausmēs ir jāpateicas tam, ka Viņš bija piesātināts ar Dieva vārda garu.

Izraēlam bija jābūt piesātinātam ar mannu, lai viņi atzītu, ka “Es esmu Tas Kungs, jūsu Dievs” (2.Moz. 16:12). Dieva godība izpaudās katru dienu līdz ar mannu (2. Moz.16:7 salīdz. ar 12). Dzīvot ar *Dieva godību* katru dienu ir vitāli svarīgi mūsu dziļi personīgajam garīgumam. Mēs zinām, ka ticība nāk no Dieva vārda uzklaušanās; tā tad mūsu Dieva vārda baudīšanai ir jānoved mūs līdz Jahves atziņai. Mannas mācībā bija kaut kas dziļi personisks: “Viņš ... ēdināja tevi (nevis “jūs”) ar mannu ..., lai liktu tev atzīt, ka (ikviens) cilvēks nedzīvo no maizes vien, bet ka cilvēks dzīvo (garīgi) no visa tā, kas iziet no Tā Kunga mutes” (5.Moz.8:3). Mums ir pastāvīgi jājautā sev: Vai mēs patiesi *zinām* Dievu kā personīgo Tēvu? Dievs lika tiem lasīt mannu, lai pārbaudītu, vai tie staigās Dieva ceļos, vai nē. Tātad viņu attieksme pret mannu bija viņu attieksme pret Dieva vārdu. Mannai bija medus garša, kas ir vēl viens Dieva vārda simbols. Neh.9:20,21 Nehemija izklāsta Izraēla vēsturi: “Tu devi Savu labo Garu, lai viņus mācītu” un devi tiem mannu. Šeit ir dota paralēle starp Dieva gara došanu kā mācību un mannu. Viņš runā par to, kā Dieva vārds nāca no Debesīm, un tad arī manna nāca no Debesīm (Neh.9:13,15).

Patiesā piepūle

Tāpat kā Izraēlam tika pavēlēts lasīt mannu katru dienu, tā arī mums Dieva vārda spēks ir jābauda katru dienu. Sal. pam. 8:34 pierakstīti gudrības vārdi, Dieva Likuma personifikācija: “Labi ir cilvēkam, kas mani paklausa, būdams cauru dienu nomodā pie manām durvīm”. Viņiem bija jāceļas agri no rīta pirms saullēkta. Celties agri no rīta Bībeles valodā ir papūlēt / veikt kaut ko ar piepūli. Tātad mūsu Bībeles lasīšanā ir jābūt arī piepūles elementam: vai tas nozīmētu uzvilkt modinātāju par dažām minūtēm agrāk no rīta, vai arī ar prāta piepūli censties uztvert patieso Dieva vārda garu. Praktiskajā ziņā ir ļoti svarīgi ik dienu sākt labā garīgā noskaņojumā. Nevienam nevajadzētu domāt, ka lasīt Dieva vārdu no paša rīta ir par daudz prasīts.

Pievērsīsimies tam laikam, kad mannu deva pirmo reizi. Izraēls bija tukšs ar Ēģiptes zeltu un sudrabu, bet bez pārtikas. Viņu stāvoklis bija neapskaužams. Viņi pat nolēma atgriezties atpakaļ Ēģiptē, lai nenomirtu badā tukšs vēju skavās. Tāpēc ir viegli iedomāties to atvieglojuma sajūtu, kad manna pirmo reizi parādījās uz zemes. Modernā cilvēka garīgā dzīve, iespējams, ar pārmērīgu Ēģiptes zeltu un

sudraba daudzumu, ir tikpat izmisīgā stāvoklī kādā Izraēls toreiz tuksnešī atradās fiziski. Mums to ir ļoti grūti pienācīgi novērtēt. Mēs turam rokās to vienīgo, absolūti vienīgo lietu, kas var dot mums barību, kas var dot mums izdzīvošanas un gala mērķa sasniegšanas cerību. Tas prieks, ko viņi izjuta, atraduši mannu, lai ir ar mums; tāpat kā Dāvidam mums ir jāprieceļas, ka mēs esam atraduši vārdu, kā priecējas lielu dārgumu atradušie. Dāvids runāja tā pēc ilggadējas vārda lasīšanas; šī atklāsmes sajūta var patiesi būt ar mums, visas mūsu dzīves laikā. Bet vai mūsu sirdīs ir tā pateicības sajūta par vārdu, tā pacilātība, kas rodas, kad mums atklājas vārda patiesības? Vairumam no mums būs jāatzīst, ka, pieraduši pie ziņas par pestīšanu, mēs esam kļuvuši vārgi šajā ziņā; mēs uztveram Dieva vislielāko dāvanu mums kā kaut ko pavisam parastu.

Patiess gandarījums

Izraēlam bija jālasa manna agri no rīta pirms saullēkta. Tas nozīmēja, ka ģimenes saimnieciskās darbības centrā bija ikdienas mannas lasīšanas uzdevums. Es esmu pārliecināts, ka jūs saredzat līdzību ar to vietu, kāda būtu jāierāda vārda lasīšanai mūsu ikdienas dzīvē. Izraēlam bija jāpārkārto ikdienas darba kārtība tā, lai lasītu mannu, gatavotu to, mācītos dzīvot saskaņā ar to kā ar vienīgo iztikas avotu. 2.Moz. 16:8,12 atkārtoti teikts, ka ar mannu viņi būs paēduši. No rīta, Mozus teica, jūs būsit paēduši. Ģimenē bija jābūt vienai sātīgai ēdienreizei dienā. Vairumam laukos dzīvojošu afrikāņu arī tagad pilnīgi pietiek ar vienu lielu maltīti no rīta. Manna deva pilnīgu gandarījumu; un Jēzus to komentē, sakot, ka caur Viņa vārdu mēs būsim pilnībā paēduši, mēs ēdīsim un nejutīsim izsalkumu, dzersim un mums neslāps. Šī piepildījuma sajūta nav obligāti saistīta ar to, cik daudz laika mēs pavadām, lasot svētos rakstus. Runa ir par mūsu attieksmi. Kungs Jēzus mums ir lielākais piemērs šajā ziņā, kas, strādnieka cilvēks būdams, droši vien, palīdzēja Marijai audzināt citus bērņus, pastāvīgi cīnoties ar naudas trūkumu, visām strādnieku ģimenes problēmām, dzīvodams no rokas mutē. Nez vai Kungs Jēzus varēja daudz stundas pavadīt ar Biblii acu priekšā. Taču Viņš neatrāvās no Dieva vārda savā prātā. Un ir iemesls domāt, ka katru dienu garīgās barības baudīšana pildīja Viņa sirdi ar prieku. Jesaja (50) pravieto par Kungu: "Ik rītu" Dievs Viņu modina, lai Viņš apgūtu Dieva garīgo mācību.

2.Moz.16:14 apraksta mannu: "smalka zvīņveidīga viela, tik smalka kā sarma pīrs zemes". Ebreju valodā "smalks" nozīmē tāds, kas ir atverams, kas nav vienkāršs. Ar vārdu ir tāpat kā ar mannu; mannu nevar vienkārši salasīt, tā ir jāatver vaļā un jāpagatavo. Mannu varēja pagatavot dažādi, taču pūles tomēr bija jāpieliek. Un ja mēs dzīvojam ar Dieva vārdu, vienkārša lasīšana var arī nedot mums nepieciešamo spēku. Ir jāseko arī tā sagatavošanas procesam, pirms mēs to baudām; tas ir jāatver,

lai mēs to varētu sagremot, ēdot maizi no Debesīm, Kunga Jēzus būtību kā tā atklājas mums rakstos. Šo baudīšanas procesu nevar pielīdzināt vārda vienkāršai lasīšanai, tas turpinās vai tam būtu jāturpinās zemapziņā visu cauru dienu. Izraēls žēlojās, ka manna ir smaga un negaršīga. Tas varētu būt arī tāpēc, ka viņi nepapūlējās to pienācīgi pagatavot, lai varētu to attiecīgi novērtēt. Līdzīgi ir arī ar tiem, kas sūrstas, ka Dieva vārds tiem nav pietiekoši spēcinošs. Izraēls izjuta vajadzību pēc kaut kā cita. Manna viņiem bija apnikusi. Vairākus gadus pēc kārtas pārlasot Bībeli, mums varētu uznākt līdzīgs kārdinājums. Anglijā, vismaz, tā mums ir reāla problēma. Mēs varam lasīt, bet neuztvert tās spēku. Mums šķiet pievilcīgāka pasaules pašpalīdzības psiholoģija, bezgalīgie nostāsti par tādu vai citādu personīgo pieredzi, kas liek mums atlikt Bībeles lasīšanu. Ar to es negribu teikt, ka citas literatūras lasīšana nedod nekādu labumu; taču mūsu mīlestībai pret Dieva vārdu tā tīrā jaukuma dēļ būtu jāaug augumā, nevis jāmazinās. Mannas brīnums palika Izraēla nenovērtēts. Viņi ēda mannu arī tajā dienā, kad viņi izgatavoja zelta teļu. Ikdienu brīnums viņiem vairs neko nenozīmēja. Nav grūti tajā saskatīt pirmtēlu arī mūsu attieksmei: neskatoties uz ikdienas vārda lasīšanu, mēs varam uzvesties pilnīgi pretēji tai garīgajai barībai, kuru mēs tikko uzņemām. Dienu no dienas Izraēls ēda šo mannu, arī tad, kad sacēlās pret Mozu, arī tad, kad ilgojās pēc atgriešanās Ēģiptē. Ikdienu mannas lasīšanas rutīna tos totāli pievīla, padarīdama šo ikdienas brīnumu par nenozīmīgu. Kristadelfieši, esiet modri!

Visa tā brīnums ...

Atgriežoties pie Jāņa evaņģēlija 6.nodaļas, mēs lasām, kā cilvēki staigāja apkārt ezeram karstajā pusdienlaika saulē, lai būtu ar Kristu un, iespējams, gūtu labumu no barības, kuru Viņš tiem sagādātu (1). Viņš tiem teica uzņemt sevī nevis iznīkstošo barību, bet barību, kas paliek mūžīgai dzīvībai. Šo cilvēku pūliņiem, veicot ilgu un grūtu ceļojumu dienvidu saules tveicē, ir jābūt par piemēru mums, kam arī ir jāpieliek pūliņi, lai baudītu Dieva vārdu, saskaņā ar mūsu Kungu. Mannas lasīšana bija steidzami darāma, Izraēlam tā bija jāsalasa pirms saules lēkta, jebšu tā būtu zaudēta. Kaut arī mēs varētu izjust šo steidzamības vajadzību lasot, saprotot, ka ar saules lēktu, proti, ar otro atnākšanu mēs zaudēsim iespēju lasīt un augt garīgi! Ja Izraēls nelasīja mannu, vai arī atstāja to līdz nākošajai dienai, tā kļuva tārpaina un smirdēja. Dieva dusmas aktīvi izpaudās pret tiem, kas neuzņēma mannas brīnumu nopietni. Tādējādi, arī mūsu vārda lasīšana ir jāuztver nopietni; tā nav ātra acu pārļaišana pazīstamiem vārdiem, vai arī prāta spēles ar to mūsu intelektuālajā pasaulē.

Izraēlam bija jāēd šī manna, līdz viņi nonāca apsolītajā zemē, un tad viņi ēda barību, kas auga Kānaānā. Tā arī mūsu Dieva atziņa iegūs jaunus apvārsņus

Valstībā. Bībeles brīnumainās gudrības ir tikai manna salīdzinājumā ar garīgajām atziņām, kuras mēs baudīsim Valstībā (2). Taču savā ziņā šis barošanās process turpināsies arī Valstībā. Mums ir jāapgūst Dieva vārda uztveres mīlestība jau tagad.

Manna un Pashā

Var saskatīt vairākas līdzības pierakstos par mannu un par Pashā. Mannu varēja vārīt, un arī upurjēru varēja vārīt. Manna bija jālasa, lai pietiktu visai ģimenei, un ģimenes galvai bija jāorganizē šis process. Tā ir Pashā valoda. Jērs simbolizēja Jēzu, tāpat arī manna. Jņ.6 Kungs saka, ka mums ir jāēd Viņa miesa un jādzēr Viņa asinis, lai iegūtu mūžīgo dzīvību; un to pašu Viņš saka par Viņa vārdu ēšanu (63.p.). Kungs tik bieži atkārto, ka mums jau tagad un šeit ir mūžīgā dzīvība. Tas atkārtoti lasāms Jāņa evaņģēlija 6.nodaļā. Dieva vārds dod mums mūžīgo dzīvību. Ja mēs pienācīgi baudām Dieva vārdu, mēs esam mūžīgas dzīves saņemšanas procesā, mēs to esam saņēmuši, baudot no dzīvības vārda. Tā jau arī ir visa mūsu Bībeles studēšanas būtība. Mēs nemēģinām iedvesmot cits citu prāta spēlēm ar Rakstiem. Mēs mudinām cits citu baudīt šo vārdu, dzīvot no tā. Sestās nodaļas beigās mēs lasām, cik daudzi Kunga mācību vienkārši nevarēja pieņemt. Viņi nevarēja uztvert mūžīgās dzīvības piedāvājumu, domu par pestīšanas iegūšanu jau tagad, nosacīti, caur atsaucē uz Viņa vārda spēku. Un kad nu Dievs mums žēlīgi piedāvā pestīšanu Viņa vārdā, rodas jautājums: Vai mēs tam patiesi ticam visā pilnībā? Mēs gandrīz nomanām kamolu Kunga kaklā, kad Viņš jautā tiem divpadsmit: “Vai arī jūs gribat aiziet?” un tad mēs jūtam it kā bezvārdu atvieglējuma nopūtu, kad Kungs dzird Pētera vārdus: “Kungs, pie kā mēs iesim? Tev ir mūžīgās dzīvības vārdi”.

Piezīmes

- (1) Kāpēc viņiem bija tā jānopūlas? Vai patiesi viņi vēlējas tikai par brīvu pašst? Vai viņi patiesi bija badā? Vai varbūt maize un zivis, kuras Jēzus radīja pirms tam, bija tik ļoti garšīgas? Vai tas bija tikai tāpēc, ka viņi gribēja redzēt brīnumu?
- (2) Līdz ar to paceļas jautājums, vai mēs lietosim Bībeli sludināšanai Tūkstošgadē. Mēs būsim pravieši – mazākais Valstībā būs lielāks pravietis par Jāni Kristītāju, lielāks par jebkuru pasaules pravieti, atskaitot Kungu (Lk.7:28). Varbūt tāpat kā pirmajā gadsimtā un kā Vecās Derības laika pravieši un priesteri mēs runāsim Dieva iedvestu vārdu kā ziņu ļaudīm, kuru viņi (iespējams) pierakstīs.

6.2 MĀJA UZ KLINTS

Es gribētu pievērsties līdzībai par diviem mājas cēlējiem Lūkas evaņģēlija 6.nodaļas beigās. Lasīsim 46.pantu: “Ko jūs Mani saucat: Kungs, Kungs! – bet nedarāt, ko Es saku?” Mateja evaņģēlijā šīs līdzības izklāstā mēs lasām, ka tiesas dienā “Daudzi uz Mani sacīs tanī dienā: Kungs! Kungs! ... tad Es tiem apliecināšu: Es jūs nekad neesmu pazinis; eita nost no Manis” (Mt.7:22,23). No tā mēs varam secināt, ka mūsu attieksme pret Kristu šajā dzīvē (piemēram, “Kungs, Kungs!”) būs tāda pati arī tiesas dienā. Ja mēs Viņu redzam kā bargu nepiekāpīgu Kungu, tāds Viņš arī būs. Pret nepaklausīgiem (šīnī dzīvē) Viņš arī būs nepakļāvīgs. Momentā mēs esam aci pret aci ar nopietnu izaicinājumu: mūsu attieksme pret Kristu šajā dzīvē būs mūsu attieksme pret Viņu tiesas tronī. Jāņa vēstulēs izteikta tā pati doma: “Kad (šajā dzīvē) mūsu sirds nepazudina mūs, tad mums ir pašlāvība (tagad) uz Dievu ... un šī pašlāvība mums ir uz Viņu, ka Viņš klausā mūs; lai, kad Viņš parādīsies, mums būtu drošs prāts un mēs, Viņam atnākot (tiesas dienā), nepaliktu kaunā” (1.Ķ.3:21; 5:14; 2:28). Paļāvība, kuru mēs izjūtam pret Kristu tagad, būs pašlāvība, kuru mēs izjutīsim tiesas dienā. Šim faktam ir jāizrauj mūs no tās garīgās vienaldzības, kas raksturīga tik daudziem mūsu dzīves aspektiem. Ja mēs uztveram Kristu kā abstraktu teoloģisku nepieciešamību, kā mūsu smadzeņu melno kasti, ko sauc par ‘Kristu’; ja mums nav dinamiskas abpusējas saiknes ar Viņu tagad, tad tā mēs Viņu uzlūkosim arī tobrīd.

Mūsu attieksme pret Kristu

Līdzības par cēlējiem pamatā ir mūsu attieksme pret Kristu. Ir pamats domāt, ka tas, galvenokārt, attiecas uz tiem, kas ir atbildīgi; šie Kristus vārdi ir teikti 27. panta kontekstā: “Bet jums, saviem klausītājiem, Es saku”. Pārējā nodaļa šķiet esam adresēta pirmām kārtām mācekļiem – piemēram, 41.un 42.panti runā par skabargas redzēšanu brāļa acī; brīdinājums, kas vairāk attiecas uz ticīgajiem mācekļiem nekā uz pasauli vispār. Līdzība par cēlējiem arī attiecināma uz eklēsijs locekļiem, kas pazīst Kristu kā savu Kungu: “Kungs, Kungs!” viņi sauc. Starp šīs šķiras cilvēkiem būs “daudzi” (Mt.7:21-23), kas dzirdēs Kristus vārdus, bet nedarīs tā. Kungs atsaucas uz cēlēju līdzību Ķ.13:13,17. Tur Viņš saka mācekļiem: “Jūs Mani saucat Mācītājs un Kungs” (salīdz. ar “Ko jūs Mani saucat: Kungs, Kungs! ...?”) ... “Ja jūs to zināt (salīdz. ar “maniem klausītājiem”), svētīgi jūs esat, ja jūs tā darāt” – tā vietā lai ķildotos savā starpā, kā viņi tobrīd darīja (cīņīgi vairīdamies no iespējas, kas viņiem bija dota, biedroties ar Kristu Viņa ciešanās). Vēl viens pierādījums tam, ka Kristus līdzība uzrunāja tieši mācekļus, ir 47.pantā: “Ikviens, kas pie Manis nāk...”. Atkal un atkal mācekļi tiek aprakstīti kā ejoši pie Kristus – 12 atsevišķos gadījumos tikai Mateja evaņģēlijā vien. Kungs turpina: “Ikviens, kas pie Manis nāk un Manus

vārdus dzird”. Tieši mācekļi ir tie, kurus apraksta dzirdam Kristus vārdus (Mt.10:27; 11:4; 13:16,18; 15:10; 17:5; 21:33).

Es ar nolūku sīki analizēju šo domu, ka cēlēji līdzība ir eklēsijs locekļi, vai, labākajā gadījumā, atbildīgie. Tieši tāpēc, ka attiecīgo pierakstu Mateja evaņģēlijā ir diezgan nepatīkami attiecināt uz eklēsiju; tur teikts, ka “daudzi” no mums ieklausies tajā kategorijā, kas saka “Kungs, Kungs!”, un kuru māja sabruks. Grieķu valodā vārds “daudzi” var tikt attiecināts uz ‘lielāko daļu’. Pat lielākā daļa no tiem, kas dzird Kristus vārdus, tomēr vienkārši tā nedara. Tā nu nav ērta statistika mums, kad mēs ik nedēļu pulcējamies ap Kristus simboliem, lai dzirdētu Kristus vārdus un attiecīgi rīkotos. Šī līdzība skanēja Izraēlas eklēsiju pūļiem, kas nāca pie Kristus, dzirdēja Viņa vārdus un itin neko nedarīja saskaņā ar Viņa teikto.

Bet kā tad mums būs dzirdēt un darīt? Atbildes saņemšanā mums palīdzēs citviet dotā Kristus uzruna ļaudīm: “Klausieties un saprotiet!” (Mt.15:10). Patiesa saprašana izpaužas darbos, ‘darīšanā’. Līdzībā klausīšanās un darīšana ir pielīdzināmi grūtajam pamatu rakšanas darbam klinī. Tik grūti ir patiesi saprast Kristus vārdus. Atcerieties, kā tas, kas bija dabūjis vienu talentu, arī raka to zemē (Mt.25:18). Viņš raka, viņš pūlējas. Bet viņam nebija patiesas sapratnes. Fiziskais rakšanas darbs bija maldinošs tajā ziņā, ka lika tam domāt, ka viņš ir pietiekami pūlējis, tāpat kā pati ēkas celšana uz zemes bija maldinājusi to, kas cēla bez pamata. Mēs, protams, attīstāmies garīgi dienu no dienas. Bet mūsu attīstība var mūs arī maldināt.

Smags darbs

Līdzība par mājas celšanu uz klinis uzbur domu par darbu vaiga sviedros. Vai mēs jūtamies tā, it kā mēs garīgi pūlētos vaiga sviedros? Vai ir tik ļoti grūti saprast Kristus vārdus un tā darīt? Vairāki panti runā par saistību starp smagu darbu un vārda saprašanu. Presbiteri darbojas sludināšanā (1.Tim.5:17) kā pravieši strādājuši Dieva vārda rakstīšanā (Jņ.4:38); un īsts Bībeles students ir krietns darbinieks, kam beigu beigās nebūs sava darba jākaunas (2.Tim.2:15). Un Kungs Jēzus runāja par to, ka mums ir jāpūlās Dieva vārdu apgūšanā daudz nopietnāk kā mēs to darām dienišķo maizi pelnot un ar lielāku nopietnību nekā ļaužu pūļi, kas riņķoja ap ezeru Galilejā karstās dienas vidus saules svelmē, lai gūtu labumu no Kristus brīnumiem (Jņ.6:27). Var piedot tam, kas domā, ka vairumam no mums Kristus vārdu klausīšanās padodas viegli. Taču pastāv grūtības, pat neērtības, kas rodas, pa īstam saprasto pielietojot dzīvē.

Līdzībā plūdu atnākšana bija kā tiesas diena. Tas pilnībā sakrīt ar to, kā Kristus izlieto plūdu tēlu, lai aprakstītu Savu otro atnākšanu Mt.24. Pēteris to pašu dara 2.Pēt.3. Ūdeņu laušanās virsū ēkai (49.p.) ir patiesi piemērots pastarās dienas apraksts. Tas nepārprotami ataino tiesāšanu, kuras gaitā necienīgie piedzīvos sava garīguma pakāpenisku sabrukšanu. Cilvēkam ar stingriem pamatiem līdzības ūdens plūdi būtu raizu pilns pārdzīvojums. Vai māja izturēs? Daudzās līdzībās mēs varam lietderīgi piedomāt iespējamās stāsta detaļas. Gudrais mājas cēlējs būtu varējis atcerēties savu smago darbu pamatu rakšanā, ne jau ar lepnumu vai pašapziņu. Bet viņš to tomēr būtu apzinājies. Mūsu patiesie garīgie pūliņi būs tik vērtīgi tanī dienā. Tikai tad mēs pilnībā apzināsimies, ka patiesas garīgās attīstības gaitā nav īsākā ceļa. Uzvarētāja vainags pienākas tam, kas to ir godam nopelnījis. Kunga līdzības pamatā daļēji saskatām Jes.28:17, kur runāts par tiesu, kas kā krusa "aizraus melu aizsegu, un ūdens plūdi aizskalos viņu paslēptuvi". Nesapratīgā cēlēja garīgais nams bija meli, kuriem ticēja; patiesas attīstības izskats, kas maldināja cilvēkus. Tāpēc ka pēc ārējā izskata cilvēks nevar spriest par māju, kas celta viena otrai blakus, atšķirīgajiem pamatiem. Mums atliek pašiem iztēloties līdzības sīkākās detaļas. Nesapratīgais būtu izskrējis ārā un vērojies, kā viņa māja sabrūk un tiek aizskalota. Viņš varētu būt sācis domāt, ko darīt, lai nepieļautu sagrūšanu, bet tad atmetis šo domu, saprazdams, ka ir daudz par vēlu. Ģeķīgās jaunavas redzēja, ka viņu lukturos eļļa jau izsīkst. Necienīgie pārdzīvos to baismīgo sajūtu, kas rodas redzot, ka iespēja un garīgums tos pamazām atstāj. Rodas iespaids, ka līdzībā aprakstītie nami stāv viens otram līdzās; tādejādi apstiprinot sajūtu, ka līdzība ir par dažādu attieksmi pret vārdu eklēzijas iekšienē.

Lai nonāktu līdz klintij, cilvēkam, kurš patiesi dzirdēja Kristu, bija jārok zeme, arī nesapratīgais to raka. Kristus vārdu klausīšanās pielīdzināta zemes rakšanai. Darīšana un vārdu saprašana pielīdzināma tālākai rakšanai pamatiezī. Nesapratīgais ļāvās vārdam tikai virspusēji. Mums ir jāuzdod sev jautājums, cik bieži šodien vārds patiesi skar mūsu sirds dziļumus un liek mums skaldīt pamatiezi. Mk.16:16 vārdu spēks, piemēram, sasniedza sirdi mūsu kristīšanās priekšvakarā. Mēs to lasījām, domājām par to un darījām. Bet tagad? Vai mēs esam veci un bezbailīgi, biezādaini un atkārtotas dzirdēšanas vienmuļībā nocietināti kļuvuši? Man liekas, ka daudzi no mums ir. Apzināsimies, ka Ebr.6:1,2 definē "mācības sākumu" kā "atgriešanos" un pārliecību par augšāmcelšanās un tuvojošās tiesas realitāti. Savā ziņā, jo ilgāk mēs esam Kristū, jo problemātiskāka ir iespēja, ka mēs pienācīgi apgūsim visu šo lietu pamatus. Es domāju, vai šajās dienās mēs bieži patiesi kaut ko nožēlojam? Cik bieži tiesas dienas realitāte liek mums sarosīties? Bībeles valodas stila poētika, it sevišķi vienu un to pašu izdevumu lasot, mūs ieaijā. Sprediķi, pat Golgātas traģiskā vientuļīgā beigu aina ... var viegli it kā paslidēt garām. Mēs atdusamies uz pagātnes

garīgo uzvaru lauriem. Nekas mūs nesatrauc, nesatricina līdz pamatiem. Patiesi, katram no mums ir garīgi jāsapurinās, kad mēs palūkojamies uz sevi no šī redzes viedokļa. Taču Dievs mums palīdzēs; Viņš Pats mūs “darīs pastāvīgus” vai ‘sagatavos mums drošu pamatu’, kā grieķu valodas variantā domāts (1.Pēt.5:10).

“Šī klints bija Kristus”

Klints, līdz kurai jāsniedzas mūsu atsaucei uz vārdu, ir krustā sistais Kristus. Šī klints simbolizē Kristu, krustā sisto, saskaņā ar Pāvila vēstulē rakstīto (1.Kor.10:4 un 3:11 salīdz. ar 2:2). Kunga līdzība par nama celšanu uz klints izriet no Viņa Jes.28:16,17 interpretācijas: “Es lieku Ciānā pamatakmeni ...dārgu stūra akmeni ...krusa aizraus melu aizsegu, un ūdens plūdi aizskalos viņu paslēptuvi”. Patiesa Dieva vārda pildīšana vienmēr atsauks mūsu garīgajā atmiņā Kristus ciešanas Golgātā. Ja tā nenotiek, tad mūsu nams, mūsu šķietamā garīgā attīstība izslavētajā kristadelfiešu Bībeles studēšanā ir tikai “melu aizsegi.” Visu mūsu garīgo pūliņu un ciešanu gala iemiesojums ir Kristus krustā sišana. Viņa ciešanas krustā ir visas garīgās cīņas kvintesence. Pilnīgi iespējams, ka ik nedēļas laužot maizi, mēs rokam zemi tikai nedaudz dziļāk kā parasti, tomēr nesasniedzot patieso Kristus nāves piemēra nozīmi nama celšanā. Gudrais cēlējs ēkas “pamatu lika uz klints”. Tas pats grieķu vārds lietots Kol.2:7 par mums, kas dzīvo “sakņodamies Viņā, augdami Viņā”. Līdzīgi Ef.3:17 paplašina šo nozīmi, sakot, ja Kristus mājo mūsu sirdīs, mēs sakņojamies un stāvam mīlestībā, “lai izprastu Kristus mīlestību”, ko visspilgtāk demonstrēja Viņa nāve. Kol.1:23 šo sakņošanu mīlestībā un stipro ticību saista ar nenovēršanos no “cerības, kas ir dota evaņģēlijā, kuru jūs esat dzirdējuši”. Ja vārds patiesi dziļi iesakņojies mūsu sirdīs, tas atklās mums Kristus mīlestību krustā, tas izvērtīsies patiesā mīlestībā un tas viss ir Patiesības pamata mācību stiprināšana, to mācību, kuras mums atklājās kristībā. Tātad, klints skaldīšana nav tikai un vienīgi nopietns smags darbs cilvēka vājību pārvarēšanā. Tas atklāj brīnišķo Kristus mīlestību. Mēs varam izprast Kristus mīlestību, kas ir pārāka par katru atziņu, tikai vaiga sviedros pūlēdamies, lai pakļautos Kristus vārdam.

6.3 AKLIE CILVĒKI

Ir viena tēma, kas Bībelē nemitīgi atkārtojas: cilvēki, ieskaitot ticīgos, ir neiedomājami aklī un aprobežoti garīgajā ziņā. Mēs vienkārši neredzam (nesaprotam) to, kas ir acīmredzams. Tam ir vairāki uzskatāmi piemēri:

- Pirmā gadsimta Izraēls neatpazīna Mesiju Jēzū no Nācāretes, neskatoties uz to, ka tas bija skaidrāks par skaidru. Kungam, droši vien, bija ļoti sāpīgi dzirdēt, ka cilvēki domāja, ka Viņš varbūt ir tikai augšamcēlies Jānis Kristīftājs (kurš nedarīja brīnumus) vai Jesaja (Mk.8:28). Viņš bija viņu vidū

darījis brīnumus, kurus neviens cilvēks nedarīja, Viņš bija runājis ar viņiem no garīgās gudrības dziļumiem par to, ko daudzi pravieši un taisnie būtu vēlējušies redzēt un dzirdēt. Taču tie pieņēma augsto Dieva Dēlu, kas stāvēja viņu priekšā Tēva Godības Vārdā, par vienkāršu cilvēku.

- Mācekļiem bija vairākkārt teikts, ka viņu Kungs nomirs (Viņš pat teica par nāvi krustā) un augšāmcelsies trešajā dienā. Kungs Jēzus nebūtu varējis to vēl skaidrāk pateikt atkal un atkal. Taču Viņa nāve tiem bija satriecošs sitiens, un viņi atmeta ziņu par Viņa augšāmcelšanos kā neprātīgas sievas vāvuļošanu. Mīļā Marija domāja, ka augšāmcēlies Kungs ir dārznieks. Tajā ir kaut kas patiesi nožēlojams. Tas ir daiļrunīgs pierādījums cilvēka aklumam pret Tēva un Dēla godību. Un pat neskatoties uz augšāmceltā Kunga Jēzus pieredzi, mīļais Pēteris, vilšanās dzīts, saka, ka viņš atsāks zvejošanu, kuru viņš reiz atmeta Kunga dēļ (Jņ.21:3). Un izskatās, ka citi viņam sekoja, lai pludmalē satiktu augšāmcēlušos Kungu ar jau sagatavotām brokastīm šiem nogurušajiem, pašiem uz sevi saniknotajiem cilvēkiem. Ir grūti izprast tieši *kāpēc* viņi bija tik akli mācības par Viņa nāvi un augšāmcelšanos priekšā. Iespējams, miesa atsakās pieņemt domu par to, ka pirms kroņa ir jānāk krustam, tādēļ viņi atslēdzās no krusta sludināšanas. Un daudziem no tiem, kas patiesi 'neredz' Evaņģēlija steidzamību, iespējams, ir tā pati problēma.
- Un viņi vēl arvien nebija apguvuši mācību. Kungs lika viņiem iet visā pasaulē un sludināt labo ziņu par Viņa augšāmcelšanos. Taču viņi to nedarīja, Pēterim vajadzēja speciālu redzējumu, lai iedvestu viņā apziņu, ka Evaņģēlijam *ir* jāiet arī pie neebrejiem. Un viņam bija šī ziņa ļoti diplomātiski jānodod citiem ticīgajiem. Doma par neebreju pievēršanu ticībai viņiem likās ķecerīga: par spīti viņu Kunga nepārprotamajām pavēlēm un mācību par to, un par spīti daudzajiem Vecās Derības mājiņiem šai sakarā. Viņi pat ņēma priekšā Pēteri, lai tas paskaidro viņiem, kāpēc gan viņš kristīja un (šausmu lietas!) *lauza maizi* ar neebreju. Pat Pāvilam tika teikts iet tālu prom un būt par gaismu neebrejiem; taču, šķiet, ka tikai viņa sliktā pieredze sludināšanā ebrejiem lika viņam patiesi visus spēkus veltīt šīs misijas īstenošanai.
- Bija skaidri redzams, ka Mozus likums neglābj cilvēkus. Gars tieši par to runāja; caur Pāvilu un Pēteri agrīnajai baznīcai tika paziņots, ka Mozus pārtikas likumi tiek anulēti reizi par visām reizēm. Taču ebreju kristieši to vienkārši nespēja pieņemt. Viņi pieturējās pie šiem likumiem, svētku reizēm un sabata; un Dievs bija ar mieru paciest viņu aklumu.
- Jona zināja psalmus. Viņa lūgšana no zivs vēdera pilna ar atsaucēm uz tiem. Un tomēr viņš domāja, ka viņam izdosies bēgt no Dieva vaiga (Jonas

1:3) – kaut arī Ps.139:7-9 gandrīz par Jonu pravieto, ka neviens nevar izbēgt no Dieva klātbūtnes, ne jūra, ne ģeogrāfiski attālumi nepieļaus slēpšanos no Dieva. Jona to zināja. Taču viņš rīkojās tieši pretēji šīm zināšanām.

Aklā pasaule

Ja tik akli var būt ‘zinošie’ ticīgie, tad pilnīgi skaidrs, ka pasaule visumā (un tie, kas atstāj ticību) ir patiesi akli. Bībeles valodā aklums attiecas uz Dieva ceļu neizpratni; tādēļ rakstos maldu ceļus ejošais Izraēls ir akls (5.Moz.28:29; Jes.56:10; 59:10; Raudu 4:14; Cef.1:17; Mt.15:14; 23:16-26). Pasaule sava akluma dēļ atšvešinās no Dieva (Ef.4:18). Dievā nav akluma (1.Jņ.1:5); Viņš Sevi apraksta kā “acu pilnu” (Ecēh.1:18; Atkl.4:8). Dievs gandrīz vai smejas par mūsu aklumu, mūsu nespēju izprast visvienkāršākās patiesības. Viens tāds piemērs ir (Mt.7:3-5) Kunga attēlojumā par aklo, kurš jūtas spējīgs izvilkēt skabargu no sava brāļa acs (ar pārākuma apziņu pie tam). Vai arī cilvēks, kura neapvaldītā mēle tur viņa paša dvēseli slazdu valgā (Sal.Pam.18:7). Bieži Gars norāda, ka grēcinieks tikai pats nodara sev postu ar savu rīcību – taču tas neatlaidīgi iet savu ceļu savtības un pašlabuma vārdā (4.Moz.16:38; Sal.Pam.19:8; 20:2; Hab.2:20; Lk.7:30). Tādēļ Dievs saista grēku ar pilnīgu un nožēlojamu neprātu (piemēram, 4.Moz.12:11; 2.Tim.3:9); taču cilvēks savā neprātā to nemaz neapzinās. Viņaprāt, pašaieliedzība ir neizskaidrojama muļķība un aklums cilvēka būtības izpratnē. “Tā kļājas tiem, kas pārmērīgi paļaujas uz sevi, tā beidzas to ceļš, kas par daudz lepmi uz savām runām. Sela (pauze pārdomām)” (Ps.49:14). Grēka *maldi* Dievam ir *skaidri* redzami. Vai ņemsim Jes.44:14-18. Dievs apraksta, kā cilvēks nocērt koku, pārcērt to uz pusēm, no vienas puses viņš veido elku un otru stumbra daļu sadedzina upurēšanai. Tad viņš metas elka priekšā ceļos un to pielūdz. Dievs saka, tas ir cilvēka akluma rezultāts: “Tie neredz ...tie nesaprot. Tādēļ neviens to nepārdomā un nesajēdz, lai sacītu: vienu koka daļu es sadedzināju ugunī ... to maldina viņa pieviltā sirds un apmātais prāts, ka viņš nenāk pie garīgas skaidrības, lai jautātu: vai tie nav maldi, uz ko es paļaujos?” (Jes.44:18-20).

Taču mēs dzīvojam pasaulē, kurā cilvēka gudrība tiek cildināta, kurā tiek radīts iespaids, ka galu galā zinātne atrisinās visas mūsu problēmas. Daudzi no nesen kristītajiem brāļiem un māsām ir studenti vai pasniedzēji pasaulīgās mācību iestādēs. Tos it sevišķi var maldināt priekšstats par mūsdienu zinātnieku racionalitāti un patieso inteligenci. Taču cilvēku aklumu un bezgalīgo muļķību ir atzinuši daži no visgudrākajiem un intelektuāli godīgākajiem cilvēces pārstāvjiem. Piemērus tam jūs atradīsiet pat starp priekšmetiem, kurus jums būs jāstudē kā humanitārajās, tā arī eksaktajās zinātnēs. Liela daļa mūsdienu domas un attīstības

tikai vēlreiz pārstaigā tos pašus ceļus, principā, kas jau iepriekšējo paaudžu iemīti. Vēsture atkārtojas; taču pats personīgās atklāsmes un atklāšanas process liek cilvēkiem domāt, ka viņi ir atklājuši kaut ko būtiski *jaunu*. Artura Kostlera grāmatas "Mēnessērdzīgie" virsraksts jau pats par sevi rezumē Bībeles uzskatu par cilvēci kopumā (1). Visa cilvēka pieredze ir pielīdzināma mēnessērdzīgā gaitām; mēs tēlojam reālu darbību, taču īstenībā (kā cilvēku rase) mēs esam garīgi aizmiguši. Dieva acīs, visa mūsu apkārtējā pasaule staigā kā miegā. Un arī mums vajadzētu to tā redzēt. Kungs teica, ka Lots Sodomas pēdējās dienās pārstāvēja ticīgos, kas dzīvo pasaulē pēdējo dienu laikā (Lk.17:28-31). Lots šajās pēdējās stundās staigāja pa pilsētas ielām, cenzdamies izglābt savu ģimeni, staigāja dusmīgu, aklu cilvēku vidū, kas viņu ienīda, savu pašu kārtību pārsātināti. Šī pastaiga, droši vien, bija baismīga. Taču tāds ir Dieva priekšstats par mūsdienu pasauli un mūsu pašu baismo, gandrīz vai noburto dzīvi starp mēnessērdzīgajiem (2).

Jaunās pasaules

Es domāju, ka paradīgu ideja varētu palīdzēt mūsu akluma apzināšanā (3). Paradīgas jēdziens vislabāk izskaidrojams ar piemēra palīdzību. Kādreizējā paradīga uzskatīja, ka zeme ir plakana. Pierādījumi tam šķita atrodami visapkārt; kad jūs skatījāties uz jūru, tā izskatījās vairāk vai mazāk plakana. Nevienš no vidusmēra iedzīvotājiem nopietni neaizdomājās par to, ka zeme varētu arī nebūt plakana. Nebija tādas vajadzības. Iespējams, ļaudis domāja, ka braukdams pa jūru tu vari nonākt līdz tās malai un nokrist. Katoļu baznīca izplatīja domu, ka jūras galā ir liels ūdenskritums, kas gāžas lejā baismīgā bezdibēnī. Tad nāca paradīgas revolūcija. Daži zinātnieki nāca pie atziņas, ka tas tā nevar būt. Visi pārējie uzskatīja, ka tie ir jukuši. Galu galā mums visapkārt šķita esam gana pierādījumu, ka viņiem nav taisnība. Tad Kolumbs devās jūras ceļojumā pāri Atlantijas okeānam, atstādams ģimeni un katoļu garīdzniekus ostā raudot, lūdzot viņu atteikties no domas, smeļoties par viņu. Viņi kuģoja un kuģoja, līdz ieraudzīja zemi. Un tad nāca kulminācija. Matroži gribēja griezties atpakaļ. Viņi bija pārliecināti, ka virzās pretim neizbēgamai un drausmīgai nāvei. Droši vien, viņi domāja, ka tiks ierauti spēcīgā strauvē, kas viņus pārmetīs pāri malai tieši tā, kā to mācīja katoļu priesteri. Bet, kā aizrādīja Kolumbs, zeme, kas pletās viņu priekšā, nemaz neizskatījās pēc bezdibēna vārtiem. Un beigu beigās viņa argumenti matrožus pārliecināja. Viņi devās uz priekšu, un krastā tos sagaidīja kailas sievietes un zelta un sudraba dāvanas. Viņi atrada to, kas matrožiem šķita kā paradīze: sabiedrība, kur zelts bija akmens vērtē un kur viņus sagaidīja ar atplestām rokām draudzīgi un eksotiski iedzīmtie. Viņi atgriezās Eiropā ar šo stāstu. Un drīz pēc tam notika paradīgas pārbīde. Visi saprata, ka, *bez saubām*, zeme ir apaļa, tā tam bija jābūt; galu galā

pierādījumu tam netrūkst, tie ir visapkārt (!). Tagad nevienam nav domas par to, ka zeme būtu plakana; tāpat kā nevienam nebija domas par to, ka zeme ir apaļa, pirms plakanas zemes paradigma tika apgāzta.

Doma par paradigmas maiņām ir noderīga attiecībā uz evolūcijas teoriju. Tā tiek pasniegta kā acīmredzami pareizā teorija, vairums jauniešu uzskata, ka tai ir pierādījumi mums visapkārt. Bet to var apgāzt, pat pirms Kunga atgriešanās, ar radīšanas paradigmu; pierādījumi par kuru arī ir mums visapkārt, ja mums ir acis tos saredzēt. Paradigmu problēma ir tā, ka pēc to būtības tās liekas tik acīmredzami un neapgājami pareizas. Kad mēs izprotam paradigmu darbību, mums ir vieglāk saprast, ka cilvēku zināšanas ir galvenokārt uztveres lieta. Vienīgās galīgi pareizas zināšanas ir zināšanas, kuras mēs saņemam no Dieva vārda.

Sludinot Evaņģēliju, mēs nodarbojamies ar paradigmas pārbīdi. Tas ir ārkārtīgi grūts darbs cilvēku akluma, spītības, pilnīgas mulķības un nožēlojama aprobežota konservatīvisma dēļ. Kungs uz to norāda saviem nākamajiem sludinātājiem Lk.5:37-39; Viņš brīdina, ka cilvēki dod priekšroku vecajam vīnam, nevis Viņa mācības jaunajam vīnam, tāpēc ka cilvēki grib palikt pie vecā. To pašu atzīst un apraud tie, kas patiesi ir izziņas pirmajās rindās. Slavenais baltkrievu vēsturnieks un zinātnieks Immanuēls Veļikovskis nācis pie slēdziena, ka Tuvo Austrumu valstīs, it īpaši Ēģiptē, notikušie nozīmīgākie notikumi nav nekādi atspoguļoti ortodoksālajā vēsturē. Tāpat viņš arī pierāda, ka senās vēstures datu hronoloģija ir gaužām neakurāta; viņš parāda, kā vairāki gadsimti ir vēsturnieku apzināti aizmirsti. Vai nu viņam ir taisnība vai nav, bet viņš sniedz pierādījumus, kuri pieprasa spriedumu, kuru ortodoksālā vēsture nespēj sniegt. Daži no viņa secinājumiem apstiprina Bībeles pierakstu pareizību, kurpretim ortodoksālā vēsture tos noliedz (4). Taču Veļikovska domas nav pieņemtas – pagaidām. Tās pieprasa pārāk lielu paradigmu pārbīdi, pārāk daudz un pārāk atzītu vēsturnieku veikuma noraidīšanu. Viņam sagādāja neizmērojams ciešanas tas, ka cilvēki labprātāk dzīvo sava veida tīšā amnēzijā, neņemot vērā pierādījumus, kas liecina par cilvēku pieredzes gadsimtiem tāpēc, ka tie negrib izdarīt nepieciešamo paradigmas pārbīdi. Veļikovskis rezumē savas cīņas pēc nāves iznākušajā grāmatā "Cilvēce amnēzijā" (5). Ir daudzi citi, kas līdzīgi Veļikovskim (it īpaši komunistiskajā Austrumeiropā), ir iegājuši jaunās paradigmās, bet nespēja izteikt savus atklājumus, jo tas nozīmētu daudz kā cita apgāšanu. Un arī mums Evaņģēlija galīgās patiesības apzināšanās nozīmē vientuļu, dažkārt izmisīgu ceļu, kad jācenšas vest citus pie atziņas par mums pieredzošo nesalīdzināmo pērlī.

Šoferi apzinās tuvojošos negadījumu, taču nenovirzās; kaut kur cilvēka psihē ir izziņāšanas spēju trūkums. Piloti dažkārt ceļas gaisā, zinot, ka spārni ir apledojuši, un nogāžas. Amasa redzēja zobenu un, droši vien, arī nāves iespēju, bet neņēma to vērā (2.Sam.20:10). Simsonam būtu bijis jāzina, ko Delīla darīs. Britiem un frančiem bija acīmredzams, ka vācieši uzsāks karu 1938.gadā. Smēķētājs zina, ka viņa ieraža ir kaitīga. Taču cilvēce dzīvo amnēzijā / nevērībā. Kaut kur, kaut kādā veidā mēs neievērojam acīmredzamo. Līdzīgi ir ar Kunga atgriešanās tuvošanos, ar mūsu liecību steidzamību, ar acīmredzamo vajadzību sekot Dieva vārdam – šis apziņāšanās trūkums ir tik parasta parādība. Mums patiesi ir jālūdz visā nopietnībā, lai mūsu sirdis un acis būtu atvērtas un dzīves pakļautas Dievam, pirms mēs sākam mūsu ikdienas lasīšanu.

Paradigmu gāšana

Kā jau es teicu, tā pati problēma pastāv arī Evaņģēlija sludināšanā. Nemsim poļu katoli. Viņam ir skaidrs, ja tu gribi mīlēt Dievu, tev svētdienās jāiet uz baznīcu. Tev ir jācieta priesteris. Ja tu esi labs, tava dvēsele nonāks Debesīs. Viņš redz tam pierādījumus visapkārt. Vai nemsim ateistu. Kur ir Dievs? Kāpēc viņam būtu tādām jātīc? Nav neapgāzamu pierādījumu tam, ka Viņš eksistē; tie, kas Viņam tic, atzīst, ka tā ir ticības lieta, ka viņi nespēj zinātniski pierādīt, ka Dievs pastāv. Patiesā Evaņģēlija sludināšana katolim vai ateistam ir līdzīga Kolumba sarunai ar matrožiem. Ir daudz bijušo katoļu, ateistu, trīsvienības piekritēju, kas, lasot šos vārdus, sapratīs, ko es domāju. Tagad jūs sev visapkārt, kā pasaulē, tā arī Bībelē, redzat pierādījumus tam, ka jūsu vecā paradigma bija tik acīmredzami maldīga. Ar to es negribu teikt, ka mūsu ticība ir vēl viena paradigma, kura mums ir jāizdzīvo. Dieva vārds ir patiesība; patiesajā Evaņģēlijā ir stabilitāte, kas ir sveša pasaulē dzīvojošajiem. Tā ir patiesība un mēs zinām, ka tā ir patiesība. Ja mēs rūpīgi ceļam uz Dieva vārda klints, mēs ceļam uz klints, un itin nekas mūs nesatricinās. Tas ir tik fantastiski, ka man trūkst vārdu. Mūsu pievēršana nebija kārtējā paradigmas pārbīde. Par to liecina, vismaz manā uztverē tas, ka tie, kas atstāj ticību, parasti atgriežas sīko miesas kārību apmierināšanas pasaulē, nevis nonāk pie kādas jaunas mācības atskārsmes. Mūsu ticības pamata mācības ir "Patiesība"; un mēs nepamodīsimies kādu rītu, lai atklātu, ka esam aļojušies.

Kristībā mēs pārgājām no tumsas gaismā; mūsu acis tapa atvērtas (Jes.42:7; Jņ.12:46; Ap.d.26:18; 2.Kor.4:4; 1.Pēt.2:9). Pāvila pievēršana bija priekšzīme mums (1.Tim.1:16); un tas ietvēra sevī acu atvēršanu kristībā. Septiņi brīnumi (grieķu *semeion*, zīmes) Jāņa Evaņģēlijā ir simboliski lasāmi. "Cilvēks, kas no dzimšanas bija neredzīgs" Jņ.9 ir daiļrunīgs ticīgo pirmtēls: Timeja ("netiklā") dēlam Kungs Jēzus sajauc siekalas (vārds / gars) ar zemi (miesu) un uzlika uz

acīm. Tad viņam bija jāiet kristīties Ziloas diķī, un viņš kļuva redzīgs. Ir uzsvērts, vairākkārt uzsvērts (12 reizes 32 pantos), ka cilvēks bija “neredzīgs”, it kā lai akcentētu, cik bezcerīgi akli mēs esam pirms “mazgāšanās”, un cik akla ir pārējā pasaule. Kungs Jēzus bija slavens ar to, ka Viņš daudziem aklajiem dāvāja gaismu (Lk.7:21; Jņ.10:21; 11:37); izskatījās, ka ar šo kaiti Viņš īpaši cīnījās. Visi šie brīnumi bija līdzības darbībā, kas ilustrēja Viņu kā cilvēku glābēju no viņu iepriekšējās dzīves garīgā akluma. Šis acu atvēršanas tēls patiesi ir pārliecinoša ilustrācija tam, kas notika mūsu pievēršanas brīdī. No tā brīža mūsu acis atvērās (mēs sākam saprast). Pirmo reizi mūsu apziņa sāka pienācīgi darboties. Pirms tam mēs bijām *neredzīgi*. Pirms tam visas mūsu ‘zināšanas’ bija vienkārša uztvere, kas darbojās paradīgu ietvarā. Taču mūsu pievēršanās nenozīmēja pāriešanu no vienas paradīgas citā, tā nebija vēl viens intelektuāls piedzīvojums pa ceļam uz nekurienu (6). Zīmīgi, ka godīgs ateists vai agnostiķis atzīst, ka bez pievēršanās tam, kas ir galējā patiesība, visas mūsos notiekošās pārmaiņas ir bezmērķīgas. Mēs personīgi nekur nedodamies un tādēļ nevienam ceļa posmam galu galā nav nekādas jēgas. Un atkal, augstākās mācību iestādes studentiem -kristadelfiešiem ir uzmanīgi jālietojas pēc šī atzinuma viņu izvēlētajā priekšmetā (7).

Gaisma un tumsa

Kaut arī mēs esam aicināti no tumsas gaismā, problēma ir tajā, ka mēs vēl arvien esam tik daudzējādā ziņā akli – kaut gan aklums raksturo tos, kas ir tālu no glābšanas, un Dieva neatzišana ir tas, kas izsauc Dieva dusmas (2.Tes.1:8). Kungs mums maigi aizrāda, ka mēs *visi* esam savā ziņā akli – kāpēc, Viņš prasa, mēs tik labprāt pievēršam uzmanību brāļa aklumam, kad arī mūsu redze ir tik ierobežota (Mt.7:3)? Mēs varam lasīt vienu un to pašu fragmentu atkal un atkal, un tomēr mums neizdodas to patiesi izprast. Jau ilgu laiku es esmu lasījis Mt.5:23,24, divas reizes gadā un vēl biežāk: “Kad tu upurē savu dāvanu uz altāra un tu atminies, ka tavam brālim ir kas pret tevi, tad ... noej un izlīgsti papriekš ar savu brāli”. Es to lasīju, saprazdams to ‘ja tev ir problēma ar brāli. Izlīgsti ar viņu’. Bet tas nemaz tā nav domāts. Ja tu atceries, ka tavam brālim ir problēma *ar tevi* – proti, ja viņam ir kaut kas pret tevi, kur tu neesi vainīgs un tev nav nekas pret viņu ... Tas jau ir daudz augstāks un sarežģītāks līmenis. Taču mūsu dabā ir ātri pārļaut acis lasāmajam un ļaut jēgai paslidēt garām.

Mēs lasām apsolījumus, ka mums nekad netrūks mūsu dienišķās maizes, ka tādēļ mums nav jāraizējas par rītdienu ... taču mēs tam neticam. Kā sabiedrības līmenī, tā arī individuāli ir notikušas lietas, kuras mēs pilnīgā aklumā ignorējām, kaut arī tās ir skaidri izteiktas rakstos. Piemērus varētu uzskaitīt vairumā. Kristadelfiešu atteikšanās (pirms 1960jiem gadiem) uzņemties atbildību par došanos pasaulē,

sludinot Evaņģēliju, ir viens piemērs tam, ko mēs tagad uztveram kā aklumu. Melno un balto ticīgo segregācija agrīnajās amerikāņu un afrikāņu eklēsijās ir vēl viens akluma piemērs. Ja mēs esam bijuši neredzīgi kā indivīdi un kā sabiedrība pagātnē, nav izslēgts, ka mums vēl aizvien piemīt kādi tumši plankumi – iespējams, ļoti nopietni. Dažas lietas, kuras mēs darījām drīz pēc kristībām, mēs tagad redzam kā aplamas. Cik vēl pakāpienu uz augšu mums ir jāpārvar?

No sākuma mēs jau pieminējām, cik akli bija mācekļi dažos aspektos. Varētu tam minēt arī citus piemērus ticīgo starpā. Atcerieties, kā Dāvids turpināja plānot Dieva tempļa celšanu, pilnīgā apmātibā, kaut gan Dievs viņam teica, ka Viņš to negrib. Mūsu acis ir atvērtas, tagad mēs to redzam (Ef.1:18;5:8;Kol.1:13; 1.Pēt.2:9). Taču daudzējādā ziņā mēs esam garīgi akli. Mēs redzam caur “tumšu” (noslēpumainu) stiklu (1.Kor.13:12). Gara lietas vairumā gadījumu mums nav izdibināmas. Tādēļ Pāvils aizlūd, lai Dievs dotu viņa efeziešiem “apgaismota gara acis”, lai viņi labāk izprastu, kaut gan viņi jau bija pievērsušies gaismai no tumsas (Ef.1:17,18). Mācekļi arī bija pievērsti no tumsas gaismai, taču Kungs pārmeta viņiem aklumu par to, ka viņi negaidīja Viņa augšamcelšanos. Tātad, mums ir jānoskaidro: vai mēs esam akli, vai nē?

Skaidrs, ka mēs esam akli un garīgi aprobežoti. Taču Jaunā Derība runā par mums tā, it kā mūsu acis būtu atvērtas. Tāpat kā mūsu Kungs redz mūs, it kā mēs būtu pilnīgi, bez trūkumiem, it kā mēs jau būtu Valsībā, tātad Viņš mūs redz it kā bez akluma. Tā Viņš attiecās arī pret mācekļiem. Viņš runāja par tiem, ka viņu acis “redz”, saprot (Mt.13:16; Lk.10:23). Taču nereti Viņš izsamisa, redzot viņu aklumu, nespēju garīgi uztvert notikušo. Jahve apraksta Savu kalpu Izraēlu, kā dabīgo, tā arī garīgo, kā aklu kalpu: “Kas ir tik akls kā Mans kalps ... Kas ir tik akls kā Mans uzticamais, tik akls kā Tā Kunga kalps?” (Jes.42:19). Tas ir paradokss: akls kalps vai vergs. Kāds saimnieks turēs aklu vergu? Tikai tāds, kas viņu patiesi mīl un tur viņu aiz tīras žēlastības. Taču šis nelietderīgais kalps bija Kunga kalps un ziņnesis – kaut arī aklie bija nepieņemami kā kalpi un upuri pēc Dieva Likuma (3.Moz.21:18,22)! Dievs izmanto Savus garīgi aklos ļaudis Savas vēsts paziņošanai pasaulei. Mācekļi, kas vēl arvien bija akli attiecībā uz neebreju aicināšanu, tika sūfīti sludināt visai pasaulei! Un arī mēs, kaut akli būdami, pievēršam cilvēkus no tumsas gaismai. Pāvils tādēļ norāda uz pazemības nepieciešamību mūsu sludināšanā: nav neviena, kas pilnībā izprastu, kas skaidri redzētu; mēs visi esam akli. Taču mēs esam “gaisma tiem, kas ir tumsībā” (Rom.2:19). Tādēļ mums ir jāpalīdz akļajiem, apzinoties mūsu pašu aklumu. Pirmā gadsimta ebreju kristiešiem tas itin nemaz nebija pa spēkam. Un diemžēl arī kristadelfiešu agrīnā sludināšana neapzinājās mūsu pašu aprobežoto garīgo apvārsni un redzējumu.

Galū galā, mēs patiesi visu redzēsim tikai Valstībā (Jes.29:18; 42:6; 1.Kor.13:12). Tad mēs skatīsimies tai tieši acīs. Mēs skatīsimies Dievam tieši acīs, proti, mēs Viņu sapratīsim. No tā mēs varam secināt, ka tagad mēs esam daļēji aklī, vai daļēji redzīgi. Uz to norāda arī Kunga simboliskā darbība, dziedinot neredzīgo divos piegājienos (Mk.8:23-26). Vispirms, cilvēks redzēja kokam līdzīgus cilvēkus staigājam. Iespējams, ka viņam nebija ne jausmas par to, kā izskatās koks vai cilvēks. Taču aprakstā viņš jau ir saņēmis redzi šai pirmajā stadijā (8:24). Bet tad Kungs uzlika rokas uz viņa acīm un tas ieraudzīja gaismu un redzēja visu skaidri. Tas, bez šaubām, simbolizē pilnīgu garīgo redzi Valstībā. Saskaņā ar šo pirmtēlu, mēs redzam cilvēkus kā staigājošus kokus, iespējams, pieļaujot steidzīgus secinājumus, neapzinoties lietu patiesos samērus. Varbūt, tik tekoši runājot par “mūžīgo dzīvi”, vai par dzīvi Valstībā, mēs atgādinām šo daļēji izārstēto neredzīgo.

Kunga iznīsums

Ja mēs pie tā arī apstātos, varētu domāt, ka mūsu aklums ir Dievam saprotams un pieņemams. Taču Dievs atklāj, ka mūsu aklums Viņu uztrauc. Kāpēc? Skaidrs, ka tāpēc, ka zināšanas un saprašana ir mūsu rīcības pamatā. Mēs tik viegli varam novērsties no mūsu Dieva izpratnes un pievērsties atkal miesas aklumam. Ja mēs ienīstam savu brāli, mēs esam aklī; mums trūkst patiesās redzes, mums trūkst vārda saprašanas (1.Jņ.2:9-11), mēs esam atgriezušies tumsā. Ja redzi atguvušais neredzīgais tīšuprāt atgriežas tumsībā, tas ir patiesi traģiski. Pasaules grēcīgās dzīves pamatā ir aklums, patiesas sapratnes trūkums (Ef.4:17-19). Neredzīgais neapzinās savus grēkus, viņam trūkst galveno garīgo īpašību un Valstības apzināšanās, jo viņam trūkst zināšanu (1.Pēt.2:7). Kungs dāvāja redzi Saviem ļaudīm un laupīja to tiem, kurus Viņš vēlāk nosodīs (Jņ.9:39-41). Aklums asociējas ar nosodījumu (2.Pēt.1:9). Tam, ka savā ziņā mēs esam garīgi aklī, ir jābūt par iemeslu mūsu pastāvīgām bažām. Tam ir jāklūst par mudinājumu pastāvīgi pārbaudīt mūsu dvēseles un nonākt līdz patiesai un neviltotai Dieva vārda izpratnes gaismai. ‘Kristīgā’ pasaule mums apkārt šķiet uzsveram garīgu rīcību kā gribas spēka izpausmi (piemēram, “mums ir jāmīl citam citu”), nevis kā Dieva apzināšanās dabīgu rezultātu, kad Viņa vārds atver mūsu acis. Pēdējā laikā kristadelfijā jaušami viedokļi, kas tiecas iet to pašu ceļu. Garīgā *sapratne* ir garīgas rīcības pamatā nevis mūsu vājās dabas dzīšana uz garīguma pusi ar dzelzaina gribas spēka palīdzību. Tādas darbības rezultāts būs virspusējs garīgums, tainuma ilūzija.

Saskaņā ar to, evaņģēliju pieraksti atsedz Kunga dziļo iznīsumu un dusmas mācekļu akluma dēļ. Tas jo sevišķi redzams Marka evaņģēlijā. Sekojošie Kunga komentāri, gandrīz čukstus, izteikti tikai ar pāris dienu starplaiku: “Pēteris ... Viņam

sacīja: 'Izstāsti mums šo līdzību.' Un Jēzus sacīja: 'Vai tad arī jūs vēl esat nesaprašas? ... Vai jūs vēl nesaprotat un neatminaties tās piecas maizes pieciem tūkstošiem? ... Jums ir acis, bet jūs neredzat; jums ir ausis, bet jūs nedzirdat? ... Vai jūs vēl nesaprotat? ... Ak, tu neticīgā cilts! *Cik ilgi* Es pie jums būšu? *Cik ilgi* Es jūs panesīšu? (attiecībā uz mācekļu neticību) ... Un mācekļi iztrūcinājās par Viņa vārdiem. Bet Jēzus atkal griežas pie tiem un saka: 'Bērni ... Bet tie vēl vairāk pārbijās ... Un Jēzus gāja viņiem pa priekšu, un tie iztrūcinājās ... Un Viņš ņēma pie Sevis tos divpadsmit un sāka uz tiem runāt, kas Viņam notikšot ... Jēzus tiem sacīja: 'Jūs nezināt, ko jūs lūdzat"' (Mt.15:17; 16:9; Mk.8:18,21; 9:19; 10:24-32). Ievērojiet uzsvāru uz "cik ilgi" un "vēl". Kungs nepāprotami bija vīlies lēnās attīstības dēļ. Mācekļu aklums sagādāja Viņam neizsakāmas ciešanas.

Tas it sevišķi izpaūžas Viņa attieksmē pret mācekļiem pēc Viņa augšāmcelšanās. Cēlais Dieva Dēls, *Dieva Dēls*, izgāza Savas dusmas uz šiem vienpadsmit vīriem. Jūs varat iedomāties, kā tie bija sarāvušies bailēs šī pārcilvēciskā intelekta, šīs dizās personības klātbūtnē, kura varētu tos satriekt, ja vēlētos. Viņš *norāja* viņus par neticību, par sirds kūtrumu (Mk.16:14; Lk.24:25). Lasot šos pantus es, no vienas puses, jūtu viņiem līdzī. Es domāju: *viņi jau nebija slikti ... tikai pavisam vienkārši laudis...nabaga cilvēku būtnes šeit uz zemes ... tikai cilvēki...paši savas dabas valgos*. Taču Kungs Viņus tā neredzēja. Viņš bija dusmīgs uz tiem. Stādieties priekšā Dieva Dēlu, godā celti Cilvēka Dēlu ar ugunīgi kvēlojošām acīm, norādot Savus draugus, tos, par kuriem viņš gāja nāvē ... tāpēc ka viņi nebija sapratuši to, kas, pēc Viņa un viņu domām, viņiem būtu bijis jāsaprot. Šī aina ir satriecoša.

Mili vārdu

Kungs Jēzus nav mainījies. Viņš vēl aizvien jūtas dusmīgs un vīlies. Viņš grib, lai mēs rīkotos kā cilvēki, kuru acis ir atvērtas, nevis samierinātos ar aklumu. Pāvils saka to pašu: "Jo reiz jūs bijāt tumsā, bet tagad esat gaisma savā Kungā! ... Tad nu es jums piekodu ... vairs nedzīvot tā, kā pagāni dzīvo sava sirdsprāta tukšībā savas nezināšanas dēļ un sirds apcietinātības dēļ, aptumšojušies savā sapratnē un atsvešinājušies dzīvībai, kas no Dieva" (Ef.5:8; 4:17,18). Dzīve bez garīga piepildījuma kā pa miegu, pasaules cilvēkiem piemītošā mēnessērdzība, aizdod Dievam patiesas dusmas. Televīzijas, popmūzikas un draņķīgo avīžu diēta var tikai sekmēt tukša prāta aklumu. Tas, protams, nenozīmē, ka akadēmiska Dieva vārda atzinība tuvina mūs Dievam. Taču, no otras puses, pareiza sapratne ir svarīga, un mūsu aklums nav Dievam pa prātam. Aklums atsvešina cilvēkus no Viņa. Un tomēr mēs zinām, ka esam aklī. Ir tik daudz kas, ko mēs pienācīgi nesaprotam, tik daudz kas, ko mēs neredzam. Un šis aklums atdala mūs no Dieva. Tas dziļi sarūgtina

Kungu Jēzu; viņš ir dusmīgs, kad tie, kam ir acis (kas ir pievērsti), aizvien vēl neredz (Mk.8:18).

Kas mūs atdala no Dieva, ir mūsu zināšanu trūkums par Viņu. Kad mēs prātā Viņu 'redzēsim' pilnībā, mēs redzēsim Viņu arī fiziski. Tam būtu jāizsauc mūsos patiesu zināšanu apgūšanas degsme, vēlēšanās pacelt balsi, lai izteiktu šo vēlēšanos izprast, lai sauktu pēc Dieva vārda saprašanas (Ps.119:169; Sal.pam.2:3-5). Kā mēs dziedam "Palīdzi mūsu vājumam / Izklīdē mūsu tumsību". Mums patiesi no visas sirds jātiecas paātrināt mūsu attīstību, izklīdēt mūsu tumsonību, jo nezināšanas grēki tomēr ir un paliek grēki. Mūsu aklums nav nekāds attaisnojums. Šajā nozīmē garīgās sapratnes trūkums nemazina grēku. Viens no Jēzus izdziedinātajiem aklajiem rezumēja visu pārējo jūtas, kad viņš teica, ka viņa *vienīgā* vēlēšanās bijusi redzēt (Mt.20:33). Šie izārstētie akli ir mūsu pirmtēli. Patiesai saprašanai (redzēšanai) ir jābūt mūsu vienīgajai vēlmei. Īsta gudrība "ir labāka par visiem labumiem kopā ... Nepamet gudrību" (Sal.pam.4:6,7). To tu neiegūsi, steigā pārļaidis acis mūsu lasīšanas pantiem 15 minūšu laikā. Tam ir nepieciešams kas vairāk. Saprašanas iegūšanas kvēlei ir jādeg mūsos, lai cīnītos ar aklumu, lai dzīvotu reālā pasaulē.

Piezīmes

- (1) Arthur Kostler, *The Sleepwalkers* (London: Macmillan, 1952).
- (2) Pēteris runā par šīs pasaules ļaudīm kā par cūkām, kas vērtās pašas savos mēšlos. Ja mēs augstu vērtējam draudzību ar pasauli, mīlam, precamies ar šīs pasaules ļaudīm, tas nozīmē, ka mēs nemīlam Dievu.
- (3) Tā nav mana ideja. Domas par paradigmu pārbīdi un revolūcijām popularizācija pieder T.S. Kūnam, T.S.Kuhn, *The Structure of Scientific Revolutions* (Chicago: University of Chicago Press, 1970).
- (4) Immanuel Velikovsky, *Ages in Chaos and Worlds in Collision* (London: Weidenfeld & Nicholson, 1957 & 1959).
- (5) Immanuel Velikovsky, *Mankind in Amnesia* (London: Gollancz, 1982).
- (6) Tas, manuprāt, ir viss, ko cilvēku 'pievēršanas pieredze' nozīmē maldu ceļus ejošajā kristietībā.
- (7) George Orwell, *The Road to Wigan Pier* (Harmondsworth: Penguin Books, 1978 ed.) ir tam piemērs.

6.4 VAI MĒS ESAM PĀRĀK AKADĒMISKI?

Kristadelfiešiem nepiederīgajiem mūsu sabiedrība var likties pārmērīgi akadēmiska. Mēs pavadām garas dienas Bībeles skolās, rakstām veselās nodaļas, intensīvi studējam pāris Bībeles nodaļas, visos sīkumos analizējam pantus un izteicienus, cenzamies patiesi izprast, ko Dievs saka. Un vairumam no mums kādu dien rodas jautājums: vai mēs neesam pārāk akadēmiski?

Būt akadēmiskam un intelektuālam tikai vārda pēc ir acīmredzami nepareizi. Ir daudz teoloģisku bibliotēku, kas ir pilnas sausu, putekļiem apaugušu komentāru par Bībeles tēmām; šo grāmatu lasīšana neatstās nekādu praktisku iespaidu uz mūsu dzīvi. Teoloģija var kļūt par bezgalīgi aizraujošu vaļasprieku tiem, kam ir laiks, iespēja un intelektuāla nosliece uz to. Un jāsaprot, ka mūsu pašu rakstītāji un runātāji, jo sevišķi nesen pievērsto acīm, var dažkārt likties ļoti akadēmiski. Mēs runājam par ebreju un grieķu valodas vārdu precīzo nozīmi, mēs tiecamies izsekot Pāvila argumentācijas niansēm, uztvert iespējamās atsaucēs ... bet galu galā mēs esam tikpat nespēcīgi, garīgi cīņiņu pārņēmti, kādi mēs bijām no paša sākuma.

Bet – un tas ir viens liels ‘bet’ – Salamana pamācības mudina mūs neatlaidīgi saukt pēc Dieva saprašanas, saukt pēc tās vairāk kā pēc kā cita šai laicīgajā dzīvē. Bībele ir Dieva mācības grāmata ar uz mums vērstiem Dieva vārdiem. Dievs ir Viņa Vārds (Jņ.1:1-3), ja mēs gribam saprast Dievu, mums ir jāstudē Viņa vārds. Un tā kā Viņa ceļi ir bezgalīgi pārāki par mūsējiem, tas nebūs tik viegli. Līdzīgi ir arī ar mūsu Kungu Jēzu; zināt Viņu ir saprast mācību par Viņu. Nepareizi to saprast nozīmē nesaprast Kristu (1.Jņ.2:22,23 salīdz. ar 2.Jņ.9). Šie panti māca, ka attiecības ar Kristu ir iespējamās tikai pieturoties pie Kristus mācības, saprotot to. Viņš pats mums saka, ka mēs parādām savu mīlestību pret Viņu, ja mums *ir* Viņa baušļi un mēs turam tos (Jņ.14:21). Ir viegli tam nepievērst uzmanību; ja mums *ir* Viņa mācība, tā ir zīme, ka mēs Viņu mīlam. Tādēļ ir būtiski studēt un patiesi *zināt* Viņa vārdu; un tie, kas pieturas pie viltus Kristus mācībām, nevar mīlēt patieso Kristu.

Zināšanas ir proporcionālas darbiem (Tit.1:16); rīcības pamatā ir patiesi atziņa. Ja tās nav, darbi ir mūsu dabisko noslieču rezultāts, nevis vēlēšanās slavēt Dievu. Dieva laudis Dan.11:32 ir tie, “kas pazīst savu Dievu”. Acīmredzot, Dieva atziņa *ir* saistāma ar mūsu derības attiecībām ar Dievu. Tie, kuri nesaprot, galu galā tiks Dieva nosodīti (Atkl.1:16-18 salīdz. ar 14:10). Līdzību nozīmes pareizas uztveres rezultāts ir pievērsšanās, grēku nožēlošana un piedošana (Mk.4:12). Mozus neatlaidība sakņojās viņa *sapratnē*. “Apgaismo mani, ka es sargu Tavus baušļus un tos pildu no visas sirds” (Ps.119:35) ir viena no daudzajām saiknēm Dāvida domās

starp sapratni un paklausību. “Šī vārda dēļ ej! Ļaunais gars ir izgājis no tavas meitas” (Mk.7:29) – parāda to nozīmi, kādu Kungs piešķir pareizai saprašanai. Neebreju sievietē bija redzējusi, kā tika pabaroti pieci tūkstoši un *sapratusi* Kunga mācības būtību. Rodas iespaids, ka Kungs bija *sajūsmā* par viņas izrādīto sapratni un tādēļ izņēmuma kārtā izārstēja viņas meitu, atkāpies no Sava likuma, jo šoreiz Viņš nebija sūfīts pie neebrejiem, bet gan pie Izraēla nama.

Mācības nozīme

Mēs esam svētīti ar Dieva vārdu, kas ir mūsos, kā arī ar Kristus asinīm (Jņ.17:17). Tā, Pāvils savas dzīves beigās atvieglojumā saka: “Labo cīņu es esmu izcīnījis, skrējieni esmu pabeidzis, ticību esmu turējis” (2.Tim.4:7). Pieturēšanās pie pareizās ticības (ticības turēšana) ir pielīdzināta nogurdinošai cīņai, kas ilgst mūža garumā. Tas tā nemaz neliekas, kad mēs pirmo reizi iepazīstamies ar mācības pamatiem un tiekam kristīti. Šajās pirmajās nevainības dienās doma par to, ka turpināt ticēt mācībai varētu izvērsties par cīņu, liekas pilnīgi neiespējama. Bet turēšanās pie pareizās ticības ir priekšnoteikums mūsu pieņemšanai Valstībā: “Atveriet vārtus, lai ieiet taisna tauta, kas tur ticību!” (Jes.26:2). Ticības turēšana mācībai ir tikpat svarīga kā pieturēšanās tai arī mūsu dzīvē: “Esi nomodā par sevi pašu un par mācību, turies pie tā, jo darīdams to, tu izglābsi gan pats sevi, gan tos, kas klausās tevi” (1.Tim.4:16). Pat citu glābšana var būt daļēji atkarīga no mūsu pareizās saprašanas.

Pareiza Likuma un upurēšanas *saprašana* nozīmēja, ka cilvēks nav tālu no Dieva Valstības (Mk.12:34). Saprašanu nav iespējams atdalīt no iespējas būt galā galā pieņemtam Valstībā. Tas tāpēc, ka ticības šķīstība sakņojas saprašānā. Ar sirds (prāta / smadzeņu) ticību panākama pestīšana (Rom.10:10); agrīnie ticīgie palika pie Kunga, kuram viņi bija noticējuši “ar visu sirdi” (Ap.d.11:23). Tie, kas nebija dzirdējuši par Kristus krustu, nāca pie atziņas un tādējādi pie ticības Pāvila liecības rezultātā (Rom.15:21). Arī mūsu lūgumiem ir jābūt par saprašanu. Ābrahāms “domāja”, ka Dievs spēj uzmodināt Īzaku no mironiem (Ebr.11:19); viņa ticība ietvēra arī intelektuālu procesu.

Pēc visa teiktā mums ir jāuzmanās, lai mēs nesāktu domāt, ja mēs pieturēsimies pie pamata mācības, kuru mēs sapratām pirms kristībām, tas vien jau mūs kaut kā ievēdīs Valstības ostā. Cilvēks, kurš turējās pie sava talenta, bet negribēja gūt neko vairāk, pielaida šo kļūdu. Mums ir jāiepazīst Tēvs un Dēls un jāattīsta dinamiskas attiecības ar viņiem. Tas nenozīmē, ka mums ir vienmēr jācenšas atrast jaunus, interesantus Bībeles fragmentu interpretācijas, jo tas jau pats par sevi var pārvērsties apmātībā. Mums ir jāvairo Dieva būtiskās esības apziņa. Pareizi atdalot (Doktora

Tomasa tulkojumā: ‘pareizi izskaidrojot’) patiesības vārdu mūsu studijās, mēs spējam sevi padarīt “gudru pestīšanai” (2.Tim.3:15). Mēs *visi* esam profesionāli vārda studenti – sasniedzot mūsu studijās meistarību un sniedzot to Skolotājam. Viņa vārda pareizā izpratne rādīs, vai mēs esam pieņemami Dievam. Pareizā izpratne ved pie pareizas rīcības. Tā, Dan.12:10 saka, ka bezdievīgie nesaprot pravietiskos vārdus, bet taisnie sapratīs – citiem vārdiem sakot, pareizā izpratne ir cieši saistīta ar praktisko taisnību. Dieva vārds dod mums gudrību, padara mūs gudrus pestīšanai. Tādēļ, gudrība ir nepieciešama pestīšanai. Nevis gudrība šīs pasaules izpratnē, bet garīgās zināšanas un apziņa (intelektuālās lietas, šī vārda tiešajā nozīmē) ir būtiskas pestīšanas procesā.

“Pētiet rakstus”

Kungs lika ebrejiem “pētīt rakstus”, lai Dieva vārds mājotu tajos un Dieva mīlestība (Jņ.5:38-42). Viņi zināja “rakstus” akadēmiski, bet Dieva balss, Dieva klātbūtne un Dieva mīlestība, kuru tie atklāj, viņiem palika apslēpti. Viņu studijas nebija *patiesas*. Bet Pestītājs norāja arī savus paša ļaudis par bibliskas uztveres trūkumu: “Ak, jūs nesaprašas un sirdī kūtrīte, ka jūs negribat ticēt visu to, ko pravieši sludinājuši!” (Lk.24:25). Atzīmējiet sev, ka Viņš nenorāj viņus par to, ka viņi nav sapratuši Viņa paša nepārprotamo pravietojumu par Viņa ciešanām; Viņš pārmet tiem, ka viņi nav uztvēruši VD mācību par Viņa nāvi un augšāmcelšanos. Taču, ja mēs mēģinām pierādīt to, ka Mesija nomirs un augšāmcelties, vadoties tikai pēc VD, mums ir galvenokārt jāspriež pēc prototipiem jeb pirmtēliem. Pat Jesajas 53 ir Kristus pravietojums tikai ciktāl Hiskija (uz kuru tas pirmatnēji zīmējas) bija Kristus pirmtēls. Stefāns Ap.d.7 ķeras pie tipoloģijas, lai pierādītu, ka Jēzus ir Mesija. Būtbūt Kungs sagaidīja, ka šie vienkāršie zvejnieki būs izskaitļojuši šīs lietas, būs dzirdējuši Dieva balsi šajos VD tēlos. Un Viņš norāja viņus par to, ka viņi to nespēja.

Dievs sagaida...

Dievs sagaida no mums daudz lielāku sapratni nekā mēs domājam. Tā, Viņš nosodīja Izraēlu Jeremijas laikā, jo Viņš bija runājis uz tiem, bet tie Viņu nesaprata un tādēļ neatsaucās (Jer.35:17). Viņi dzirdēja vārdu, tāpat kā mēs to lasām, bet Viņi nesadzirdēja Viņa balsi. Viņi domāja, ka Bībeles apgūšana attiecas tikai uz tiem, kam tā ir sirds lieta; rezultātā Dievs viņus atraidīja. Elīsa teica Joasam, ka viņa bulta ir “Tā Kunga glābēja bulta, kas tevi glābs no Aramas, jo tu sakausi aramiešus” (2.Ķēn.13:17). Tad viņš lika Joasam sist ar tām zemi. Joass sita trīs reizes un apstājās – un Elīsa sadusmojās, jo sitienu skaits nozīmēja, cik reizes Joass sakaus aramiešus. Mēs varētu domāt, ka Elīsa nepamatoti sadusmojās, jo kā gan Joasam bija zināt, kas Elīsam padomā. Taču Elīsa sagaidīja, ka ķēniņš būs garīgi attīstītāks,

saprotot, ka viņi attēlo atbrīvošanās līdzību, uzzinājies, ka bultas simbolizē uzvaru pār aramiešiem. No tā mums būs mācīties; iespējams, ka Dievs no mums sagaida daudz lielāku izpratni nekā mēs paši varam iedomāties,

Tam būtu jāizraisa mūsos Dieva vārda apgūšanas degsme. Dievs sagaida, ka mēs pēfīsīm Viņa vārdu, ja mēs Viņu mīlam. Tāpēc ka mūs no visām pusēm ieskauj ļaunā pasaule, mums jāizmanto laiks, lai izprastu Dieva gribu, izmantojot visas iespējas, Kunga atnākšanai tuvojoties – tā to argumentē Pāvils Ef.5:16. Vārda studēšana nav viegls darbs un tas ne vienmēr dod tūlītējus rezultātus. Pāvils to salīdzina ar vēršā darbu, monotoni minot labību, stampājot turp un atpakaļ (salīdz. ar skaidrojumu meklēšanu Bībeles vārdnīcā, vai pantu atsaucēs), lai izlobītu graudus, kas nepieciešami dzīvei (1. Kor.9:10 salīdz. ar 1.Tim.5:18). Nebūs jau tā, ka katrā lappusē mums uzzībsnīs atklāsmes gaisma, brīnišķas lietas jau pastāvīgi nenotiek. Tam, kas no malas vēro mūsu Bībeles studijas, visa šī padarīšana var likties garlaicīga un bezjēdzīga. Bet ko gan mēs, mirstīgie, varam sagaidīt, kad mēs pūlamies izprast bezgalīgo Dievu, pēfīdami Viņa vārda lappuses ar šo domu prātā. Dažkārt mēs, bez šaubām, nonāksim strupceļā, veseli fragmenti mums paliks aizvērti. Bet mēs esam kā vēršī, kas min labību, izlobot graudus. Un lēnām, bet tie neizpaliks.

“No visa prāta”

Mūsu domas ir apkopotas Mk.12:33,34. Rakstu mācītājs teica, ka vissvarīgākais bauslis ir mīlēt Dievu “no visas sirds un no visa prāta, un no visas dvēseles, un no visa spēka, un tuvāko mīlēt kā sevi pašu – tas ir vairāk nekā visi dedzināmie un citi upuri.” Un Jēzus, redzēdams, ka tas gudri bija atbildējis, uz to sacīja: “Tu neesi tālu no Dieva valstības”. Piezīmējiet sev, ka izpratne “no visa prāta” uzskaitīta pirms mīlestības uz tuvāko. Būtiskākais ir izprast pareizi, un tas jau dabiski novedīs pie dzīves ar mīlestību. Mums apkārtesošā ‘kristīgā’ pasaule šo kārtību ir apgriezusi, liekot tuvākā mīlestību augstāk par Dieva izpratni. Tāpēc ka rakstu mācītājs bija gudri atbildējis, Pestītājs teica, ka viņš nav tālu no Valstības. Tādējādi, Valstības sasniegšanai ir nepieciešama pareiza izpratne.

Mk.12:33 vārdi sasaucas ar veselu rindu VD fragmentu, kas līdzīgā veidā norāda uz zināšanu un praktiskas kalpošanas pārākumu pār upuru pienešanu (1. Sam.15:22; Hoz.6:6; Mihas6:6-8). Saliekot tos kopā, mēs atrodam sekojošas paralēles:

Paklausība Tā Kunga balsij	ir labāka nekā upuris
Dieva atziņa	ir labāka nekā upuris
Taisnīga rīcība	ir labāka nekā upuris
Žēlastība	ir labāka nekā upuris

Pazemība
Dieva izpratne

ir labāka nekā upuris
ir labāka nekā upuris

Dieva izpratne, paklausība Viņa balsij, Dieva atziņa (visas intelektuālas darbības) sabalsojas ar praktiskām lietām, kā mīlestība uz tuvāko, žēlastības un taisnīguma izpausmes un tamlīdzīgi. Šīs praktiskās darbības izriet no pareizas Dieva izpratnes. Maldu ceļus ejošās 'kristīgās' pasaules darbība ir skatāma no šī redzes viedokļa.

Un tā mēs atgriezamies pie mūsu jautājuma. Vai mēs esam pārāk akadēmiski? Ja ar vārdu 'akadēmiski' mēs saprotam 'Dieva vārda uztveri ar intelekta palīdzību', tad ir jāsaka: 'Nebūt ne!' Bet ja 'akadēmiski šī vārda pēc', tad es teiktu: 'Jā, iespējams, gan, ar pseidozinātnes un viltus erudīcijas piejaukumu'. Mūsu Dieva mīlestībai ir jāiededzina mūsu prātos Dieva un Viņa Dēla lielākas izziņas vēlme. Šo izziņas vēlmi nespēs ierobežot ne mūsu smadzeņu spēks, nedz lingvistiski dotumi, nedz izglītība, analīzes spējas vai kas cits. Šī nopietnā vēlme izprast Kristus mīlestību, kas lielāka par jebkādu atziņu, var (un arī dara to!) brīnišķīgi apvienot visus patiesi ticīgos, sākot ar neizglītotu zemes arāju un beidzot ar kodolfizikas profesoru.

6.5 DIEVA VALODA

Ir jāsaprot, ka dažviet Bībele rakstīta no cilvēku redzes viedokļa; tā piemēram, epilepsija tiek piedēvēta dēmoniem, un izveseļošanās no tās aprakstīta kā dēmonu izdzīšana, bez labojumiem. Dieva aprakstā amorieši ir spēcīgi (Am.2:9), bet tikai no cilvēku viedokļa skatoties. Kamēr citviet Bībele atspoguļo Dieva viedokli. Šis šķietamais paradokss neapšaubāmi pierāda, ka Bībele ir rakstīta pilnīgā Dieva iedvesmā. Tēvs runā ar dēlu no sava paša pieaugušā viedokļa, taču arī no bērna viedokļa; un tieši šis meistariskais sajaukums ir raksturīgs Bībelei. Līdzīgā veidā Kungam Jēzum Dievs "devis gudru mēli, ka es ar savu uzrunu protu stiprināt nogurušos" (Jes.50:4). Viņš runāja cilvēku mēlē, lietojot cilvēku izteicienus, lai Viņa vārdi tos stiprinātu. Taču Viņš runāja un Pats bija Dieva vārds, ne cilvēku. To, kā Dieva vārds jauc dievišķo un cilvēka viedokli, virspusējam lasītājam ir grūti saprast, tomēr tai pašā laikā tas brīnišķīgi atveras patiesi bērnišķīgam māceklim.

Dažreiz Dievs norāda, no kāda viedokļa tiek rakstīts; citreiz tādas norādes nav. Tā, Mt.3:16 skaidri norāda, ka *Kristus* redzēja debesis atveramies, kad Viņš tapa kristīts, un Dieva Garu kā balodi nolaižamies un uz Viņu nākam. Bet Lk.3:21,22 vienkārši saka, ka "debesis piepeši atvērās, un Svētais Gars redzamā veidā uz Viņu kā balodis nolaidās". Lūka nesaka, ka tas notika tikai Kristus redzējumā. Šī viedokļu problēma ir Evaņģēliju dēmonu valodas pārprašanas pamatā.

Kā teicams Tēvs un skolotājs, Dievs lieto valodu kā Savu bērnu audzināšanas līdzekli; lai palīdzētu mums pieaugt līdz Viņam piemītošajam lietu uztveres līmenim. Tā, dažreiz Dievs šķiet lietojam valodu, nerūpējoties par to, vai tā būs saprotama cilvēkiem, kas to dzird pirmo reizi. Dievs runāja uz Ījabu par sniegu (37:6), uz Ābrahāmu par smiltīm jūras krastā (1.Moz.22:17), uz Noasu par lietu (1.Moz.7:4) – par lietām, kuras tie nekad nebija redzējuši. Un tādas Jaunās Derības jēdzienus kā žēlastība, *agape* mīlestība, pazemība un tamlīdzīgi pirmā gadsimta grieķu valodai bija grūti attiecīgi izteikt; šo jēdzienu izteikšanai bija jāveido jauni vārdi un jau esošajiem vārdiem (piemēram, *agape*) bija jāpiešķir pilnīgi cita noskaņa. Taču Dievs spēj runāt arī to dienu valodā, nolaižoties līdz mūsu cilvēciskajam valodas lietošanas līmenim. Ir būtiski nepieciešams apzināties, ka Dievs lieto valodu dažādi dažādās Bībeles vietās – citādi mūsu Bībeles interpretācija būs nekonsekventa un pretrunīga.

Iedvesmas brīnums ir tajā, ka Dievs pielāgojas lasītāju saprašanas līmenim un tomēr lieto valodu arī Savdabīgi. Klasisks piemērs ir dēmonu problēma. Mēs varam nepārprotami parādīt, ka dēmoni attiecas uz elkiem un neeksistē. Taču Jaunās Derības valoda apraksta Kristus brīnumus, lietojot dēmonu apsēstības valodu. Paviršs Bībeles students piekarsies šim Jaunās Derības pantiem un liks tiem kalpot par dēmonu eksistences pierādījumu. Mums drīzāk būtu jāanalizē tas, kā Dievs lieto valodu un jāsamēro šie panti ar Bībeles pamatprincipiem attiecībā uz Dieva augstāko varu un ciešanu un grēku patieso izcelsmi.

Dievs un valoda

Valoda ir prāta izpausme; mūsu vārdi izsaka mūsu domas (Mt.12:34). Šajā nozīmē Dievs *ir* Viņa vārds (Jņ.1:1). Mēs zinām, ka Dieva prāts darbojas pavisam citā līmenī salīdzinājumā ar mūsējo (Jes.55:9). Tādēļ Viņa prāta izpausme vārdos būtiski atšķirsies no mūsējās. Ja mēs to skaidri apzināties, tad mēs nebrīnīsimies par dažiem acīmredzamiem paradoksiem, Bībeles tekstu studējot.

Šī iemesla pēc Bībele nav rakstīta tā, kā mēs rakstītu grāmatu, kuras mērķis ir atklāt Dievu cilvēkiem. Tādēļ tā nav vienkāršs ticības izklāstījums līdz ar virkni nepārprotamu pavēļu, kurām jāpakļaujas. Lai saprastu mācību, mums jāizurbjas cauri visiem rakstiem, mācoties apzināties Dieva domāšanas un runāšanas veidu. Tas nozīmē, ka pirms patiesības sistēma, kas veido Evaņģēliju, izgaismojas mūsu apziņā, ir nepieciešams spriešanu un pārdomu laiks. Ticība Dievam nāk no Viņa vārda dzirdēšanas un lasīšanas (Rom.10:17).

Ir pilnīgi skaidrs, ka Dievs neuzlūko šo neticīgo pasauli vienaldzīgi; Viņš aktīvi pauž savas dusmas pret to, un Viņš aktīvi cenšas maldināt tos, kuru attieksmē pret Viņa vārdu nav patiesas pazemības (Mt.13:10-12; 2. Tes.2:11; Jes.66:4; Ecēh.20:25). Tādēļ Viņa vārds ir rakstīts tā, ka tas maldina dažus, taču nepārprotami māca citus, lai cik intelektuāli aprobežoti tie arī būtu. Bieži nākas dzirdēt iebildumus, ja jau tā, tad iznāk, ka Dievs maldina cilvēkus. Bet ja jau Dievs *patiesi* maldina cilvēkus, tad tas nav nekāds iebildums. Dievs attur daudzus no Viņa Patiesības apjaušanas; piemēram, tie var nomirt bērnībā, vai arī dzīvot laikā un vietā, kur Bībele nav pieejama. Viņš var arī atturēt citus no Viņa patiesās vēsts saprašanas caur to, kā Viņš ir uzrakstījis Savu vārdu. Tā ir Dieva brīva griba aicināt vai neaicināt ļaudis, dot vai nedot tiem patiesā evaņģēlija apjaušanu, un mums nebūs nosodīt to, kādā veidā Viņš to izvēlas darīt.

Visi sekojošie piemēri rāda, kā Bībeles valoda var maldināt:

- Atkl.12:7-9. Lasot šo fragmentu izolēti no konteksta, paviršs lasītājs ielāgos, ka velns ir pūķis, kuram seko dumpīgi eņģeļi debesīs.
- Mt.25:41 runā par velnu un viņa eņģeļiem, kas iemesti elles mūžīgajā ugunī. Tikai ļoti rūpīgi apsverot, ko nozīmē vārdi ‘elle’ (Gehenna) un ‘eņģeļi’, var pareizi izprast šo fragmentu.
- Lk.16:19-28 līdzībā paviršais lasītājs ātri atradīs atbalstu pagāniskajām idejām par ‘nemirstīgajām dvēselēm’ un došanos uz debesīm pēc nāves; neviens no kurām nerod atbalstu Bībelē.
- Ir uzmanīgi jāapsver stāsts par ļaundari krustā, jo citādi tas var radīt iespaidu, ka ticīgais pēc nāves nonāk debesīs.
- Par Kristu runā valodā, kas var viegli likt domāt, ka Viņš ir pasaules radītājs; tikai tad, kad mēs izprotam jaunas radības un Dieva izpausmes jēdzienus, mēs varam saprast šos fragmentus.
- Labi pazīstamie vārdi Jņ.14:1-3, virspusēji ņemot, var šķist mācām kaut ko par iešanu uz Debesīm; kamēr lasītājs neizanalizē, kas Bībelē domāts ar Dieva namu, un tad lasa pantus vienu pēc otra (1).

Visi šie piemēri uzskatāmi demonstrē, ka Bībeles patiesā interpretācija prasa nopietnu analīzi. Vai jūs kādreiz esat aizdomājušies par to, ka tie, kas dzirdēja Kristu, totāli pārprata lielāko daļu no Viņa teiktā? Nikodēms domā, ka viņam jāatgriežas mātes miesās, lai piedzimtu no jauna (Jņ.3:4). Kad Jēzus teica: “Kur Es eimu, tur jūs nevarat līdzī nākt”, cilvēki domāja, ka Viņš taisās izdarīt pašnāvību (Jņ.8:21,22). Kad Viņš runāja par Savu miesu kā par maizi, kas “pasaulei dod dzīvību”, tie domāja, ka Viņš runā par sava veida kanibālismu. Arī Viņa mācekļi nebija labāki. Viņi totāli pārprata Viņa vārdus par Viņa nāvi un augšāmcelsanos.

Kad Viņš brīdināja viņus no farizeju rauga, tie domāja, ka nedrīkst pirkt ragu no farizejiem (Mk.8:14-21 salīdz. ar Mt.16:5). Kad Viņš saka, ka Lācars ir aizmidzis nāvē, tie domā, ka viņš ir aizsnaudies (Jņ.11:12). Un kad Viņš saka: “Man ir ēdiens, ko ēst, ko jūs nepazīstat”, viņi domā, ka kāds Viņam ir atnesis ko ēst (Jņ.4:33). Mācekļi atšķīrās no pārējiem ebrejiem ar to, ka viņi pārdomāja Viņa vārdus, atcerēdamies tos pēc tam, viņi palika pie Viņa pēc tam, kad Viņš bija izstāstījis Savas maldinošās līdzības un jautāja Viņam, ko tad Viņš galu galā ar to grib teikt, kamēr pārējie klausītāji gāja projām maldināti (Mt.13:10-12) ar domu, ka viņi ir visu sapratuši. Tādēļ nav nekāds brīnums, ka šodienas cilvēki nesaprot Bībeles valodu.

Dieva mācību apraksta kā noslēpumu, mīklu; ebreju vārds, ko šajā sakarā lieto ir ‘slepens plāns, ko atklāj tikai tuvākajiem draugiem’; taču to atklāj patiesajiem ticīgajiem (Am.3:7,8; Jer.23:18,22; Ps.25:14; Ef.3:3-6). Tādēļ patieso ticīgo (“svēto”) draudzi sauc par “svēto slepeno padomi” (Ps.89:6 ebreju valodā). Bībeles mums ir visapkārt, bet Dieva mācības paliek sava veida noslēpums, ko nesaprot daudzi no tiem, kam ir Bībele un kas to lasa. No tā mēs varam secināt, ka Bībele, droši vien, ir rakstīta tā, lai noslēptu Patiesību lielāki daļai tās lasītāju.

Tipoloģija

Liela daļa svarīgākās mācības tiek pasniegta ar tipoloģijas palīdzību, kas nebūt neizmanto tiešus apgalvojumus mācību procesā. Dievs piešķir lielu nozīmi tipoloģijai; faktiski tā ir Rakstu pamatā. Tā ir domāta kā mācību līdzeklis, kas jāuztver tikpat nopietni kā nepārprotamas pavēles. Dievs tik plaši izmanto tipoloģiju, lai parādītu mums, ka Viņš neuztver Savu kalpu dzīves pēc to šķietamās vērtības. Ar to palīdzību Viņš izstrādā viņu dzīves apstākļu paraug plānu (iespējams, vairākos līmeņos). Plašā tipoloģijas izmantošana norāda uz to, ka Dievs vēlas, lai cilvēki mīlētu Viņa vārdu un pētītu to, vēltītu tam nopietnas pārdomas; un tieši šiem cilvēkiem Viņš atklās Savu Patiesību tās brīnišķīgajā vienkāršībā.

Daži no svarīgākajiem principiem, kas mums pasniegti ar tipoloģijas palīdzību:

- sieviešu loma baznīcā un ģimenes dzīvē (Ef.5)
- Gehenna kā iznīcināšanas vieta (nevis ortodoksālās elles liesmas)
- ka Kristus upurējās kā Sevis, tā mūsu labā (pamatojoties uz Augstā priesteru tipoloģiju)
- daudzi no Ķēniņu valstības fragmentiem runā par apstākļiem, kas bija *tipiski* nākotnes Valstībā (piemēram, atjaunošanas laiks, Salamana valstība vai Hiskijas vēlāko laiku valdīšana).

Patiesību sakot, bez tipoloģijas palīdzības ir grūti izteikti pierādīt no Vecās Derības avotiem, ka Jēzus no Nācaretes ir Mesija. Pat Jesajas 53 apraksta *Hiskijas*, kas bija Jēzus pirmtēls, ciešanas. Arī Stefans aizstāv savu ticību Jēzum kā Mesijai, galvenokārt pamatojoties uz tipoloģiju, piemēram uz to, ka no sākuma miesīgie brāļi noliedza Jāzepu / Jēzu (Ap.d.7:13).

Dievs nenoliedzami veido Bībeles pierakstus tā, lai izgaismotu noteiktus faktus. Tā, 1. Mozus grāmatā ir izteikts informācijas trūkums par Melhisedeka māti un tēvu. Gars Vēstulē ebrejiem komentē, ka viņš ir “bez tēva, bez mātes ... viņam nav ne dienu sākuma, ne mūža gala” (Ebr.7:3). Bet tas nav burtiski tā. Dievs mums dod interpretāciju par to, kā Viņš veidojis aprakstu 1. Mozus grāmatā, uzsverot, ka Melhisedeks ir Kristus *tēls*. Bet kaut arī mums nav jālasa Ebr.7:3 burtiski, nekāda skaidra norādījuma uz to nav. Iebildums, ka Jaunā Derība nebrīdina mūs par to, ka ‘dēmonu izdzīšanas’ valoda nav jāsaprot burtiski, tādēļ nav pamatots. Ebr.7:3 ir viens no daudzajiem piemēriem, kur ir svarīgi saprast, kā Dievs izmanto valodu, lai mēs varētu pareizi saprast Viņa vārdu, *bet Ebr.7:3 nav nepārprotama brīdinājuma par to!*

Metonīmija

Cilvēku valodā runājot, Dieva prāta asums un spēks neprasa vārdu lietošanu, lai spriežot nonāktu pie secinājuma. Par to sāk pārliecināties, kad ievēro, cik bieži (daudz biežāk nekā daudzi to uztver) Bībelē lietots tāds izteiksmes līdzeklis kā metonīmija, kad cēloni lieto seku vietā. Dieva analīzes asums atspoguļojas tajā, cik bieži Viņš lieto šo literārās valodas paņēmieni. Tā, Viņš ļoti bieži lieto grēku šī grēka nosodījuma vietā un otrādi, lai parādītu, ka Viņa acīs grēka nosodījums ir tik noteikts un neizbēgamams, ka grēks jau nozīmē arī nosodījumu par to. Tā, Izraēla viltus pravieši tiek aprakstīti kā templā bagātību laupītāji un Jeruzalemes sieviešu izvarotāji (Ecēh.22:25), kaut arī faktiski to darīja iebrucēji. Taču neizbēgamais nosodījums tiek lietots pašu grēku vietā. Vairumā gadījumu grēku izpirkšanas nesapratne rodas Dieva metonīmijas nepietiekamas novērtēšanas rezultātā. Citi piemēri ietver Jēkaba 3:6, kur “mēle” lietota to vārdu nozīmē, kurus mēle izrunā; un 1.Jņ.5:15, kur Dievs klausā, ko mēs lūdzam (skati kontekstu), nozīmē, ka Viņš atbild uz mūsu lūgšanām. Nepareiza metonīmijas uztvere var novest pie secinājuma, ka Dieva vārds pauž maldīgus apgalvojumus; piemēram, jau tas vien, ka mums ir mēle, apgāna visu miesu (Jēk.3:6).

Dieva valoda: šokējoši atšķirīga

No augstāk teiktā ir pilnīgi skaidrs, ka Dievs nelieto valodu tās tiešā, burtiskā nozīmē. Tie, kas visu savu mūžu lasa Bībeli, var būt tik ļoti pieraduši pie Dieva

valodas, ka neapzinās, cik lielā mērā tas tā arī ir. Taču, gadās, ka Dievs lieto valodu krasi atšķirīgi no mūsu ierastā lietošanas veida. Lai to parādītu, citēsim dažus 'šokējošus' piemērus.

Dievs dažreiz lieto valodu, kas mūs mulšina vai liekas nepiedienīga. Tā, nelielajā līdzībā lai ilustrētu Viņam atbildīgo salastīšanos otrajā atnākšanā, Jēzus salīdzina sevi ar smirdošu sprāgoņu, kas neapzināti pievilks ērgļus, kuri pārstāv atbildīgos (Lk.17:37). Cilvēku valodas lietošanas praksē liekas nepiedienīgi salīdzināt Kungu Jēzu ar maitu vai arī ar viltīgu zagli, kas atnāk negaidītā laikā. Kunga atnākšana tiek salīdzināta arī ar mednieku, kas izliek lamatas nevainīgam zvēram (proti, šai mūsdienu grēcīgajai pasaulei), lai tas tajās iekristu (Lk.21:35). Kad Kungs skaidroja, ka mēs nevaram tikt samaitāti no tā, ko mēs ēdam, bet gan drīzāk no mūsu dziļākajām domām, Viņš gandrīz visos sīkumos izskaidroja ēdiena virzības procesu pa gremošanas traktu un galu galā tā izvadišanu no cilvēka ķermeņa ... lai ar visu to pierādītu, ka ēdiens iziet cauri cilvēka ķermenim, cilvēku nesamaitājot (Mk.7:15,19). Šis detalizētais apraksts mums gandrīz liek nesaprašanā saviebties. Tāpat neliekas piedienīgi salīdzināt Dieva atbildi uz mūsu lūgšanām ar netaisno tiesnesi, kurš negribīgi izskata lūgumus (Lk.18:1-7), par garīgumu nemaz nerunājot. Tāpat neliekas vietā salīdzināt ticīgos, kas cenšas tikt Valstībā, ar tīkotājiem (iebrucējiem), kas laužas iekšā Valstībā ar varu (Mt.11:12). Vai arī salīdzināt Kungu ar negaidīti iebrūkošu izmanīgu zagli. Lai demonstrētu Savas dziļās jūtas pret neuzticīgo Izraēli, Dievs pielīdzina Sevi vīrietim, kurš mīl kāda cita sievu (Hoz.3:1). Dieva vārds pielīdzināts alkoholam, kas apskurbina praviešus, tādus kā Jeremija, kad tie zaudē kontroli pār iedvesmā runātajiem vārdiem (Jer.23:9). Un tikai Dievs varēja pieļaut Izraēla elku atmešanu salīdzināt ar sievieti, kas aizmet mēnešreizēs attraipīto lupatu (Jes.30:22, latviešu variantā: "atmetīsi tos kā riebtīgus"). Šāda veida valodu cilvēki neatrod par piedienīgu. Kaut gan Visuvarenais nekad nesnauž un neguļ, Viņš pielīdzina Sevi cilvēkam, kas, uzmostoties no dziļa miega, nosoda Savus ienaidniekus (Ps.73:20). Vissatriecošākais ir Ps.78:36,65,66: "Viņi (Izraēļi) liekulīgi krāpa Viņu ar savu muti ... Tad pamodās Tas Kungs kā gulētājs, kā varonis, kas pieceļas no vīna noreibuma, un sita Savus ienaidniekus no mugurpuses". Tas nu nav tas, ko mēs varētu sagaidīt; lasīt par Dievu, kuru liekulīgi krāpj mulča cilvēki, un vēl pielīdzināt Viņu piedzērušam zaldātam, kas trako, sperot citus vārgākajās vietās (tā ir atsauce uz 1.Sam.5:9: "Viņš sita ļaudis ar augoņiem"). Taču Dievam piemīt augstāka garīga kultūra par to, kas rūpētos, lai tikai cilvēkiem piedienīga valoda tiktu lietota attiecībā uz Viņu; Viņš nav pagānu dieveklis, kurš apvainojas, ja pārāk cilvēciska valoda tiek attiecināta uz viņu.

Līdzīgi, Gal.5:12 lietota vārdu spēle, kas mums atkal liekas nevietā; un pat tik ļoti, ka daudzi Bībeles tulkotāji ir izlaiduši grieķu tekstā skaidri izteikto: “Kaut jel tie (kas māca apgraizīšanās rituālu) pat kastrētu sevi”. Cilvēki tā nerakstītu Bībeli, ja tā nebūtu Dieva iedvesta.

Bībeles viltotāji nelietotu arī sarkasmu attiecība uz Dievu, bet ir vairāki piemēri, kur Dievs izmanto sarkasmu (Ps.2:4; 37:13; Jes.44:14-20; Raudu 4:21; Ecēh.4:15; 2.Ķēn.17:32; 2.Moz.10:2). Mūsu valodas lietojumā sarkasms ir zemākā asprātības forma, bet ne Dieva lietojumā. Viņa absolūtā visvarenība nozīmē, ka Viņš var lietot valodu savādāk nekā mēs. Pat paviršākais Bībeles salīdzinājums ar neiedvesmotu reliģisku grāmatu parādīs, ka jau pats Bībeles valodas lietojums pierāda, ka Dievs ir tās autors. Nemākslotais Dieva Paša Dēla nāves un augšāmcelšanās apraksts ir viens no skaidrākajiem piemēriem. Kā Marija satiek augšāmceļušos Kungu un domā, ka Viņš ir dārznieks arī parāda, cik nemākslota un brīnišķīga ir Dieva valodas lietošana.

Un vēl tikai viens piemērs. Mēs drīzāk pārlaižam skatu pāri vārdiem 5.Moz.23:13,14, nemaz nopietnāk neaizdomājoties par tiem: “Lai tev ir vieta ārpus nometnes, kas būtu noejamā vieta, un lai tev kopā ar pārējiem ieročiem būtu arī lāpsta; un, ja notiks, ka tu būsi bijis sevis pēc, tad ar to izroc bedri un apraus un apber to, ko tu esi uz lauka atstājis”. Taču nav ne mazāko šaubu, ka tas ir viens no avotiem Ebr.13:13 teiktajam: “Tāpēc iziesim pie Viņa (Jēzus) ārpus nometnes Viņa negodu nesdami!” Kad Izraēla zaldātam bija jāiet dabiskās vajadzības kārtot, viņš gāja “ārpus nometnes”, kaunīgi nesdams līdzī savu lāpstu, tā saukto ieroci. Visi zināja, *kurp* viņš dodas. Šis ikdienišķais incidents ir Gara uztverts un attiecināts uz ebreju kristiešiem, kas atstāj Izraēla nometni, nesdami līdz Kristus krusta acīmredzamo pārmetumu. Un atkal mēs uzsveram, ka tas *nav* mūsu valodas lietošanas veids.

Kāpēc Dieva valoda ir atšķirīga?

Un tā, mēs atgriezīamies pie jautājuma, *kāpēc* Dieva valodas lietošana tik stipri atšķiras no mūsu parastā valodas lietošanas veida:

- Tāpēc ka Dievam nepastāv laika ierobežojums. Viņš runā par lietām, kas šobrīd neeksistē it kā tās pastāvētu, jo Viņš zina, ka galu galā tās pastāvēs (Rom.4:17). Ar to izskaidrojams, kāpēc Bībele runā par Ābrahāmu *it kā* Ābrahāms būtu dzīvs, kaut gan tagad viņš ir miris; *it kā* ticīgie ir tagad izglābti un ir Valstībā, kaut arī “kas pastāv līdz galam, tas taps izglābts”; *it kā* Izraēls būtu paklausīgs Dieva vārda pildītājs (Ps.135:4 salīdz. ar

2.Moz.19:5,6), kad viņi tādi būs tikai nākotnē; *it kā* Kristus būtu pastāvējis pirms Viņa dzimšanas, kaut gan Viņš nepārprotami sāka fiziski pastāvēt tikai pēc tam, kad Marija bija Viņu dzemdējusi. Vairums tā saucamo 'kristiešu' baznīcu maldās šajās galvenajās mācības jomās, jo tās nespēj apjaust to, ka Bībele ir rakstīta no Dieva, nevis cilvēka, redzes viedokļa. Jo skaidrāk mēs izpratīsim to, kā Dievs lieto valodu, jo mazāk grūtību mums nāksies sastapt.

- Kad Dievs vēlas kaut ko uzsvērt, Viņš runā tā it kā nekas cits Viņa lietotajā valodā nebūtu ņemams vērā. Tādēļ par pestīšanu bieži tiek runāts, nepieminot to, ka tā ir atkarīga no noteiktām lietām. Kritiķis var iesaukties: 'Tātad Bībele runā par lietām, kas nav patiesas!' Savā ziņā, jā, patiesi, ja jūs vēlaties to tā definēt. Var jebkura cilvēka vārdos atrast pretrunu, *kamēr jūs nesaprotat, kā viņš lieto valodu.*
- Dievs ir iedvesis Savu vārdu, lai darītu mums saprotamus dažus faktus. Tas ir vēl viens pierādījums tam, ka mums nav burtiski jāuztver viss, ko mēs lasām (piemēram, ka saule burtiski lec). Tā, Matejs raksta, ka ļaudis Jeruzalemē kļiedza 'Ozianna', Kristum ienākot Jeruzalemē (Mt.21:9). Tā kā pirmā gadsimta Izraēls runāja aramiešu valodā, tas nešaubāmi arī bija tas vārds, kas nāca pār viņu lūpām. Bet Lūka saka, ka tā pati ļaužu grupa sauca "Slavēts" (Lk.19:38). Lūkas evaņģēlijs šķiet domāts grieķu valodā runājošajai pasaulei, un tādēļ viņš lieto attiecīgo grieķu valodas vārdu 'Oziannas' vietā, kaut arī viņi faktiski šo vārdu nelietoja. Tas kā Jaunajā Derībā tiek citēta Vecā Derība ar nelielām izmaiņām, *nenorādot uz tām*, ir vēl viens piemērs tam, ka Dieva vārds jauc kopā interpretāciju ar faktu tiešu pārraidi (piemēram, Ps.32:1,2 salīdz. ar Rom.4:6,7).
- Vēl viens iemesls tam, ka Dievs lieto valodu savādāk nekā mēs, ir tāpēc, ka Viņš spēj nolasīt motīvus. Tā Gal.5:3 saka: "No jauna es apliecinu katram cilvēkam, kas tiek apgraižīts, ka viņam jāizpilda visa bauslība". Pāvils un daudzi citi ebreju kristieši bija apgraižīti, bet Pāvils argumentē Vēstulē galatiešiem, ka patiesam ebreju ticīgajam *nav* jāpilda visa bauslība "Jo Kristū Jēzū nedz apgraižšana ko spēj, nedz neapgraižšana (Gal.5:6). Tādēļ "katram cilvēkam, kas tiek apgraižīts" Gal.5:3 jānozīmē 'katram cilvēkam, kas tic apgraižšanai, vai kas grib to izdarīt'. Daži mūsdienu tulkojumi atbalsta šo interpretāciju, bet Dievs patiesi teica "katram cilvēkam, kas tiek apgraižīts ... jāizpilda visa bauslība" (skat grieķu tekstus). Šie vārdi vienkārši nav pareizi, ja tos izņem no konteksta; mums ir jāapzinās, ka Dievs runā, apzinoties cilvēku darbības motīvus. Viņš redz, ko cilvēks ir nodomājis darīt, pat ja tas faktiski netiek izdarīts, un uzskata to par izdarītu (piemēram, 2.Moz. 8:18; 5.Moz.28:68; Ecēh.24:13; Gal.5:4 salīdz. ar 3:11; Fil.3:15; 1.

Jņ.1:10; 2:26). Tā Viņš citē ļaunos sakām: “Tas Kungs to neredz, un Jēkaba Dievs to nemana” (Ps.94:7). Tā nav kāda ļaundara vārdu citēšana; bet tā kā Dievs zina būtiskos motīvus, Viņš to var tā attēlot.

Dieva uzmanības centrā ir ticīgie

Ir jāatceras arī tas, ka tādēļ ka Dievam ļoti svarīgi ir Viņa ļaudis, Viņš lieto valodu tā, ka ticīgie vienmēr ir Viņa uzmanības centrā tik lielā mērā, ka tas noved pie *visu citu relatīvās izslēgšanas no redzes viedokļa*. Ļoti bieži Jaunās Derības atsaucies uz “visiem cilvēkiem” patiesībā attiecas uz “visiem patiesajiem ticīgajiem” vai tiem, kas ir kļuvuši Dievam atbildīgi. Ebr.2:14 apgalvo, ka Kristus krustā iznīcināja velnu (grēka spēku); taču tas tā ir tikai attiecībā uz tiem, kas ir Kristū. Tie, kam nav zināms Dieva Patiesības glābjošais spēks, atrodas grēka – Bībeles velna aktīvā pārziņā. Atkl.20:5 runā par “mirušiem” kā atbildīgiem tiesas priekšā, kurpretim daudzi citi Bībeles fragmenti norāda, ka visi mirušie netiks augšāmcelti. Tikai tie, kas ir dzirdējuši Evaņģēliju, tiks augšāmcelti tiesas dienai. Tātad “mirušie” Dieva lietojumā neattiecas uz visiem, kas jebkad ir miruši. 1.Kor. 15:21,22 runā par “mirušiem” kā par tiem, kas Kristū. Mt.25:32 apraksta “visas tautas”, kas tiks sapulcētas Kristus priekšā tiesas dienā. Tas norāda uz to, ka Dievam Viņa redzamā pasaule sastāv no tiem, kas Viņam atbildīgi; nevis burtiski “visas tautas” nāks Kristus priekšā, bet tikai tie cilvēki, kas ir Viņam atbildīgi.

Pirmtēls tam redzams Vecajā Derībā, kur Dievs redzēja pasauli tikai kā Izraēlu, tikai tos, kas Viņam atbildīgi. Tas atspoguļojas arī Viņa valodas stilā; tā ebreju vārds *eretz* nozīmē kā visu zemi, tā arī Izraēlas valsti. Dievam visa planēta bija tikai Viņa Izraēla ļaudis. Ebreju vārds “dienvidi” ir *negev*, kas ir arī Izraēlas dienvidu reģiona vārds. Līdzīgi, vārds ar nozīmi “rietumi” tiek tulkots kā “jūra”, bieži attiecināms uz Vidusjūru, kas ir Izraēlas rietumu robeža. Tātad, Bībele ir rakstīta no ebreju redzes viedokļa; neebrejam ir jāsaprot, ka Gehenna un “mūžīgais uguns” ir ebreju idiomas, kas nozīmē pilnīgu iznīcināšanu (Jer.17:27; Jūdas 7). Un atkal, ir jāuzsver, ka “kristiešu” aprindās ir liela nesaprašana elles jēdziena sakarā, kuras pamatā ir nespēja saprast, ka Dievs raksta ebreju valodas terminos. Jaunā Derība ir burtiski pārpilna ar izteicieniem un valodu, kas ir atkarīga no Vecās Derības teoloģijas izpratnes (piemēram, kad Kristus nosauc Sevi par “dzīves maizi”). Taču nevienā vietā nav skaidri pateikts, ka Jaunās Derības valoda ir jāsaprot, izejot no Vecās Derības.

Vēl viens piemērs, kas rāda, ka Bībele ir sarakstīta no ebreju viedokļa, ir Daniēla 2 ietvertais pravietojums par vairākām impērijām, kuras “valdīs pār visu zemi”. Babilonija, Persija, Grieķija un Roma to darīja *no Izraēlas valsts viedokļa*.

Pravietojums ir vienkārši nepatiess, ja mēs to neizprotam. Kad Izraēls ienāca Kānaānā, tas iedvesa bailes visām tautām, “kas zem debesīm” (5.Moz. 2:25). Skaidrs, ka iezemieši Austrālijā i acis nepamirkšķināja šai sakarā; un ‘Izraēls’ varētu būt kumeļš Dienvidamerikas tautu izpratnē. Bet pasaule apkārt Izraēlai bija zeme, “kas zem debesīm” no Dieva redzes viedokļa; tas bija tas reģions, kuru Viņš uzlūkoja no debesīm. Šī doma ir izvērsta “Pasauļu sadursmē” (1.6).

Daži ir nosaukuši pamatotas iebildes tam, ka plūdi aplāja visu pasauli; taču to apgalvo 1. Mozus grāmata. Tā, droši vien, ir patiesība no Izraēlas zemes novērotāja viedokļa. R. Robertsam (“Dieva redzamā roka”) ir daži vērā ņemami komentāri attiecībā uz Dieva valodas lietošanu šajā gadījumā:

“Stāstījuma valodai ir jāattēlo lietas tikai tā, kā tās izskatījās plūdus pārdzīvojušajiem Noasa šķirstā. Viss Bībeles stāstījums bija rakstīts zemes iedzīvotājiem, šī iemesla dēļ konsekventi pieņemot viņu redzes viedokli ... kad jūs kaut ko aprakstāt bērniem, jūs neapzināti pielāgojiet runas veidu viņu uztveres spējām ... cilvēki ir kā bērni, viņi spēj uztvert darbību tikai no laicīga redzes viedokļa, tādējādi, dievišķajam notikumam attēlojumam ir jāpielāgojas uztveres spējām, nevis *modus in esse*. Tas nenozīmē kļūdu sniegt patiesības vietā ...”.

Tāpat kā Dieva valodas lietošana tiecas koncentrēt uzmanību tikai uz tiem, kas Viņam atbildīgi, tai piemīt arī tieksme koncentrēties uz kādu noteiktu indivīdu vai viedokli, izslēdzot visas pārējās lietas. Tas varētu būt, lai izceltu kaut ko, vai arī lai atspoguļotu Dieva koncentrēšanos uz vienu noteiktu indivīdu, nerunājot par citiem. Piemēram, Daniēla 5 aprakstīts, kā Dievs norāja Bābeles ķēniņu Belsacaru un nodeva viņa valsti persiešiem. Pierakstā uzsvēta ķēniņa lepība un kā Dievs viņu soda par to. Mēs lasām: “Ķēniņš Belsacars ... tava valsts ... atdota mēdiešiem un persiešiem ... tanī pašā naktī kaldeju ķēniņš Belsacars tika nogalināts” (Dan.5:1,28,30). Šeit tiek konsekventi ignorēts fakts, ka tobrīd Belsacars bija tikai reģents kopā ar Nabonidu; taču Bībele runā par viņu kā par ķēniņu un par viņa ķēniņvalsti. Kā saka R.Roberts, “Tas nenozīmē kļūdu sniegt patiesības vietā”; tas ir viena patiesības viedokļa izcēlums, varbūt daudz krasāk kā to darītu vēsturnieki – cilvēki, lai atspoguļotu Dieva viedokli par Bābeles valdību tajā laikā.

Salīdzinoša valoda

Tālāk attīstot šo domu, mēs nonākam pie secinājuma, ka dažkārt Dievs lieto valodu relatīvā nozīmē, lai uzsvērtu kādu faktu. Tā, mēs lasām, ka daudzi tiks glābti (1.Moz.22:17), taču citā nozīmē glābto būs maz (Mt.7:14; 20:16; Lk.13:23). Salīdzinot ar glābšanas brīnumu, daudzi tiks glābti, taču skaitliskā izteiksmē, no pasaules redzes viedokļa, šis cipars būs mazs. Ceļš uz Valstību ir viegls, salīdzinot

ar brīnumu, kas sagaida ticīgos (Mt.11:30; 2. Kor.4:17); taču no mūsu cilvēciskā viedokļa, tas ir patiesi grūts, lielu bēdu ceļš (Ap.d.14:22; Atkl.7:14). Mūsu bēdas ir tikai uz brīdi, salīdzinot ar Valstības mūžīgo godību (Ps.37:10;2. Kor.4:17), taču Bībeles valoda izsaka arī Dieva sapratni, ka, no mūsu redzes viedokļa, mūsu pārbaudes laiks ir "ilgs laiks" (Mt.25:19). Salīdzinoši "daudzi" tiks pievērsti Dieva ceļiem caur Jāņa Kristītāja darbu (Lk.1:16), kamēr skaitliskā ziņā liels vairums to, kas dzirdēja Jāņa vēsti, galu galā aizgriezās no tās, kas kulminācijā noveda pie Kristus krustā sišanas.

Saskaņā ar Hoz.1:6,7: "Es turpmāk vairs neiežēlošos par Izraēla namu ... bet par Jūdas namu Es gribu apžēloties". Taču mēs uzziņām, ka Jūdas nams faktiski ir grēkojis vairāk nekā Izraēls (Ecēh.23:4-11; Jer.3:11), un tikai dažus pantus tālāk mūs pārliecina, ka Dievs galu galā apžēlosies par Izraēlu: "*Tomēr* (neskatoties uz to) Izraēla bērnu skaits reiz būs kā smiltis jūrmalā...Un notiks, ka tai vietā, kur viņiem reiz sacīja: jūs neesat Mana tauta. – viņiem atkal no jauna sacīs: jūs tā dzīvā Dieva bērni!...un apžēlošos par to, kas bija nežēlastībā ...un teikšu tam, kas nebija Manas tautas,...tu esi Mana tauta! – un viņš teiks Man: Tu esi mans Dievs!" (Hoz.2:1,25). Tas ir pietiekams pierādījums tam, ka, kad Dievs teica Izraēlam, ka vairs neapžēlosies par to, Viņš lietoja nosacītus terminus. Dieva dusmās izteiktā atteikšanās no Savas tautas izskan kā teiktais reizi par visām reizēm, un daži ir maldīgi secinājuši, izejot no tā, ka Izraēla nekad vairs neatgūs Dieva labvēlību. Atkal, viņi pārprata Dieva valodas lietojumu.

Ortodoksālie ebreji un dažas 'kristiešu' sektas stingri tic tam, ka viņiem ir jātur sabats, tāpēc ka sabatu apraksta kā mūžīgu, pastāvīgu rīkojumu starp Dievu un Viņa ļaudīm (2. Moz.31:17). Taču Jaunajā Derībā mēs lasām, ka Vecā Derība tiek atmesta; un Vecā Derība nepārprotami ietvēra desmit baušļus (5.Moz.4:13), viens no kuriem attiecās uz sabatu. Šī izesla dēļ Jaunā Derība cenšas izskaidrot, ka sabata ievērošana tagad netiek pieprasīta no Dieva ļaudīm (Kol.2:14-17; Rom.14:1-3). Patiesi, viss Mozus likums tiek aprakstīts kā mūžīga derība (Jes.24:5; 5.Moz.29:29), bet tagad tā ir atcelta (Ebr.8:13). Pashā un Grēku izpiršanas svētki bija "par mūžīgu likumu uz audžu audzēm" (3.Moz.16:34; 2.Moz.12:14); bet tagad Mozus svētki ir atcelti Kristū (Kol.2:14-17; 1.Kor.5:7). Levītu priesterības derība bija "priesterības derība uz mūžīgiem laikiem" (2.Moz.40:15; 4.Moz.25:13), bet "priestera amatam mainoties, jāmainās arī baušļi" (Ebr.7:12). Pastāvēja "mūžīga derība" par maizi uz tīra zelta galda Tā Kunga priekšā no Izraēla bērniem (3.Moz.24:8). Šī mūžīgā derība acīmredzot izbeidzās ar Mozus likuma izbeigšanos. Taču tie paši vārdi "mūžīga derība" lietoti 2.Sam.23:5 attiecībā uz Kristu, kas valdīs Dāvida tronī mūžīgi Valsībā.

nosita. Skaidrs, ka Dievs to zināja jau no paša pasaules sākuma (Atkl.13:8); bet Viņš vēlas, lai mēs uztvertu to, ka Viņš sūta Savu dēlu uz Izraēlu, tieši tādā veidā.

Tiesas dienu apraksta tā it kā katra mūsu dzīves diena burtiski tiktu ierakstīta grāmatās, kuras tiks atvērtas un Dieva izvērtētas pēdējā dienā, lai izlemtu vai mēs esam pelnījuši būt Valstībā. Kad mēs skatāmies uz Dieva atklāsmi kopumā, kļūst skaidrs, ka tas nav jāuztver burtiski. Būs tiesa, kuras rezultāts būs proporcionāls tam, kā mēs esam dzīvojuši savu ikdienas dzīvi. Taču Dievam (caur Kungu Jēzu) nevajadzēs izvērtēt mūsu dzīves liecības. Grāmatas tika rakstītas pirms pasaules sākuma tai nozīmē, ka Dievs tad zināja, kas būs Viņa Valstībā. Ir gandrīz neiespējami domāt, ka burtiski tiks attīti pieraksta ruļļi. Doma par tīstokļiem neapšaubāmi tika lietota tāpēc, lai tā būtu saprotama pirmajiem Dieva vārda iedvesmotajiem. Taču tas ir veids, kā Dievs atklāj savu spriedumu mums; cilvēku terminos, kurus mēs spējam uztvert. Mums nav skaidri pateikt, ka nebūs nekādu burtisku vīstokļu, vai ka Dievam nevajadzēs izvērtēt liecības, lai izlemtu, vai mēs būsīm Valstībā. Mozus (2.Moz.32:32) un Nehemija (Neh.13:14), iespējams, redzēja tiesu notiekam burtiski tādā veidā, taču tas nenozīmē, ka faktiski tiks atšķirti rakstu tīstokļi.

6.6 KĀPĒC BĪBELE TIK DAUDZUS MULSINA?

Varētu gandrīz piedot tam, kas domā, ka Bībele ir rakstīta tā, ka tā gandrīz vai aicina mūs to pārprast. Ņemsim par piemēru, ko Bībele saka par velnu. Paviršs Bībeles lasītājs var atvērt Mat.4 un secināt, ka velns ir persona, kas dzīvo tukšnesī un mēģina piespiest cilvēkus grēkot. Un ja viņš pāršķir lappuses un atver Atkl.12, viņš domās, ka velns ir pūķis, kas tika nomests no debesīm: jo tā teikts Bībelē. Un Ījaba 1 saka, ka sātans bija eņģelis, kas runāja ar Dievu, jādōmā (paviršā lasītāja uztverē), ka debesīs un tad uzbruka Ījabam ar problēmu klāstu. Taču mēs zinām, ka tas tā nav, ja mēs uzmanīgi lasām rakstus. Sarunās ar Jehovas lieciniekiem un piecdesmitniekiem un citiem par mācības jautājumiem man daudzkārt ir gribējis teikt: 'Jā, es zinu, ka tā tas var likties, es piekrītu, bet vispārējā Bībeles mācība, *dziļāk tverot*, māca tieši pretējo. Un kamēr tu neesi atdevis visu savu sirdi Dieva patiesības izziņai, tu to tā arī uztversi'. Tādējādi, paviršo Bībeles lasītāju Dieva vārds maldinās, liekot tam ticēt lietām, kas ir maldu evaņģēlijs; tādai lietu izpratnei, kas *izskatās* pēc Evaņģēlija, bet patiesībā ir pretstats Evaņģēlijam (salīdz. ar 2.Kor.11:4; Gal.1:6). Tas, ka tik daudzi acimredzami patiesi Bībeles lasītāji tik stipri maldās, parāda, ka darbojas daudz lielāks maldināšanas spēks nekā to dažu cilvēku pieļautās kļūdas Bībeles skaidrojumos. Galu galā, kā gan mēs *varam* ticēt

‘trīsvienībai’? Bībeles nostāja pret šo domu ir tik nepārprotama. Taču miljoniem cilvēku lasa Bībeli (zināmā mērā) un tic ‘trīsvienībai’. Pārcilvēciskais maldināšanas spēks nāk no Dieva. Tie, kas lasa Bībeli vaļas prieka pēc, tāpat vien, kuru sirdis nav pilnīgi atdotas Dieva Patiesībai, tiek maldināti.

Un tas noved pie ļoti nopietna jautājuma. Ja mēs turpinām uztvert savu garīgo dzīvi ‘vaļas prieka’ līmenī, Dievam tas nav vienalga. Kad mēs satiekam brāli vai māsu, kurus neinteresē ikdienas Bībeles studēšana, kas neuzskata Patiesību par savas dzīves galveno lietu, mēs varam noskumt, maīgi aizrādīt viņiem, bet galu galā mēs neko citu nespējam. “Beigu galā,” mēs sakām, “tā ir viņu problēma, es tur neko vairāk nevaru izdarīt”. Un gribētos domāt, ka Dievs arī tā domā. Bet nē. Viņš neuztver šādu vienaldzību pasīvi. Viņš aktīvi dara kaut ko tiem, kas uztver attiecības ar Viņu vaļas prieka līmenī: Viņš *aktīvi maldina viņus*. Doma par to, ka Patiesības Dievs varētu maldināt ļaudis sākumā var likties dīvaina. Taču apdomājiet sekojošus pierādījumus:

- Dievs samulsināja praviešus runāt nepatiesas lietas Viņa vārdā (1.Ķēn.22:20-22; Ecēh.14:9). Viņš izvēlējās maldināt Izraēlu, liekot to elkiem atbildēt viņiem (Jes.66:3,4). Jeremija baidījās, ka Dievs ir *viņu* maldinājis (Jer.20:7), ar to parādot, ka viņš zināja, ka tas ir iespējams. 5.Moz.13:1-3 brīdina Izraēlu neticēt praviešiem, kuru pravietojumi piepildījās, kaut arī viņi mācīja nepatiesu mācību, tāpēc ka tie varētu būt celti, lai pārbaudītu viņu paklausību. Dievs maldināja Izraēlu, stāstot tiem par mieru, kas iestāsies Jeruzalemē nākamajā Valstībā; viņi nepievērsa uzmanību citiem pravietojumiem, *kas tika doti tajā pašā laikā* attiecībā uz tuvojošos tiesu pār viņiem un tādēļ viņi domāja, ka Dievs ir ar viņiem apmierināts un ir gatavs nodibināt Valstību; kad faktiski bija jānotiek tieši pretējam (Jer.4:10).
- Dievs deva Izraēlam likumus, kas tiem nebija par labu (attiecībā uz rabīnu sastādītajiem *Halachas?*), lai tie vēl vairāk attālinātos no viņa (Ecēh.20:25). Viņš to, droši vien, izdarīja, iedvešot cilvēkiem runāt to, ko Dievs patiesi teica, bet kas bija maldinoši.
- Izraēla muļķa sirdi kāds aizēnoja, grieķu valodas variants netieši norāda (Rom.1:21) – un tā kā velna nav, tad šis “kāds” bija Dievs. Dievs sagandēja viņu prātus, ka viņi kļuva par homoseksuāļiem un lezbietēm (28.p.), un tādēļ viņi saņēma sodu par maldīšanos, kas tiem tika dota (27.p.). Atzīmējiet sev, ka viņu sods sakņojās to pretdabiskajās nosliecēs (tādās slimībās kā AIDS, kas rodas dabas līdzsvara izjaukšanas rezultātā drīzāk nekā soda rezultātā, par ko runāts Rom.1).

- Kungs runāja līdzībās, lai maldinātu un nenovestu Izraēlu līdz pestīšanai. Tiem, kas jūt, ka Dievs *nav* vainīgs maldināšanā, ir grūti apiet šo faktu. Jesaja runāja tāpat (Jes.6:9,10; 29:10,11). Eņģeļi strādās tā, lai Tūkstošgades beigās ļautu pasaulei vilties (Atkl.20:3,8).
- Maldu ceļus ejošie eklēšijas locekļi, kā Jaunajā, tā arī Vecajā Derībā nolaidās līdz neiedomājami zemam līmenim, taču bija pilnīgi pārliecināti, ka pilda Dieva gribu. Tas ietvēra taisno praviešu nogalināšanu, maizes laušanas pārvēršanu piedzeršanās orgijā un prostitūcijas pārvēršanu eklēšijā par garīgu aktu. Lai brāļi nāktu pie atziņas, ka šāda rīcība saskan ar Dieva gribu, tiem nepietika tikai ar nepareizu Rakstu interpretējumu. Šeit saskatāms pārcilvēcisks maldināšanas spēks. Un tā kā velna nav, tad tas, droši vien, nāca no Dieva.
- 2.Tes.2:9-11 ir tam klasisks piemērs. Dievs novārdzināja pirmā gadsimta eklēšiju ar viltus brāļiem, kas varēja rādīt iespaidīgus brīnumus; "tāpēc ka tie nav pieņēmuši patieso mīlestību (tie to uzņēma kā vaļas prieku) ... Dievs tagad sūta tiem maldu varu, ka tie sāk ticēt meliem". Dievs maldināja brāļus mūsu ēras 70.gadam tuvojoties – tas nu ir skaidrs. Un mūsu ēras 70.gada notikumi ir mūsu pēdējo dienu pirmtēls.
- 2.Tes.2 daudzējādā ziņā sasauca ar Eļļas kalna sprediķi. Doma par brāļu maldināšanu Kristus "atnākšanas" laikā sasauca ar Mt.24:5,11,24, kas attēlo eklēšijas 'vairākuma' "pievilšanu". 2.Tes.2:10 saka, ka šie maldi ir Dieva sūfti, tāpēc ka tie atsakās mīlēt Patiesību. Ir grūti izvairīties no secinājuma: mūsu pēdējās dienās mūsu lielais vairākums pievilsies, tāpēc ka mēs nemīlam patiesību – tā mums ir ne vairāk kā vaļas prieks. Jautājumam, vai mēs jau esam nonākuši līdz šādam stāvoklim, jāpaliek atklātam.
- Saskaņā ar 2.Tes.2:9-11, Dievs darīja viltus brīnumus mūsu ēras 70.gadā. Tas nozīmē, ka 'brīnumi', ko sev pieraksta piecdesmitnieki un tamlīdzīgi var patiesi būt brīnumi; Dievs tos pieļauj tāpēc, ka Viņš vēlas maldināt tādus cilvēkus.

Praktiskie secinājumi

Ja mēs pieņemam augstāk izklāstīto kā patiesību, mums ir vieglāk saprast, kāpēc Dievs ir pieļāvis Sava vārda tulkošanu tādā veidā, kas šķiet mudinot mudina uz pārpratumu. Mēs visi, droši vien, esam domājuši, kāpēc gan Dievs ir pieļāvis ka "Gehenna" netiek atveidota kā īpašvārds, bet gan interpretēta; kāpēc tika pieļauts tulkot *nephesh* kā "dvēsele", kas vedina uz pārpratumu; kāpēc "sātans" netika tulkots kā "pretinieks", jo tieši tāda ir šī vārda nozīme un tamlīdzīgi. Ir veseli panti, kuru tulkojums gandrīz visos variantos šķiet tendēts uz to, lai bezcerīgi mulsinātu

patiesības meklētāju (piemēram, “šodien tu būsi ar Mani paradīzē” vai “Tāpēc pasaulē ienākdams Viņš saka: ... miesu Tu Man esi radījis” Lk.23:43; Ebr.10:5). Brīnumaini, taču šie sliktie tulkojumi nekad nav nopietni bijuši par šķērslī pat vienkāršākajam cilvēkam, kurš *patiesi vēlas uzzināt Patiesību*. Tas man liekas patiesām brīnumaini. No tā vien jau šķiet pilnīgi skaidrs, ka paties Taisnības meklētājs to vienmēr atradis, bet Bībele ir uzrakstīta tā, un tās tulkojums ir noraidīts tādā veidā, lai mudinātu pavisā un neaicināto tās lasītāju domāt, ka tas ir atradis Patiesību, kad faktiski tā tas nemaz nav.

Laiku pa laikam kristadelfiešu aprindās sastopam attieksmi, ka kaut gan citām baznīcām nav to patiesības mācību, kas ir kristadelfiešiem, tie tomēr ir patiesi kristieši; un mūsu attieksmei pret tiem ir jābūt kā pret kristiešiem. Rodas iespaids it kā mums būtu paveicies ar to, ka mūsu mācības patiesība ir lielāka, bet mums nav jādoma, ka tāda atšķirība varētu iespaidot viņu stāvokli Dieva priekšā. Taču faktiski, ja mēs piekritām augstāk iztirzātajai tēzei, šo baznīcu locekļi ir Dieva maldināti, lai tie pieņemtu tās mācību pozīcijas, kuras viņi atzīst, un viņu maldināšana jau ir Dieva nepatikas izpausme pret to ‘vaļas prieka’ tendētu attieksmi pret Viņa vārdu.

Ne tikai maldu ceļus ejošie pasaules baznīcu ‘kristieši’ tiek Dieva maldināti. Tādu maldināšanu mēs varam redzēt darbojamies arī garā vājā kristadelfietī. Ikdienas lasīšanai netiek piegriezta vēriba, maizes laušana piemirsta (tiem, kas izolācijā), lūgšanas atstātas novārtā, ēdiens norīts, nepieminot Tēvu, kas to sagādā, par pašanalīzi nemaz nerunājot ... taču brālis vai māsa jūt, ka viņi ir sasnieguši augstāku garīgu līmeni, sakarā ar ko, kā viņi to uztver, *pat no Bībeles* (piemēram), ir skaidrs, ka Dievs saprot, kad mēs precamies ar kādu, kas nav Patiesībā, vai (piemēram) viņi nāk pie ‘saprāšanas’, ka faktiski draudzība ar pasauli, vai totāla nodošanās karjerai ir patiesa kalpošana Dievam, vai arī, ka mācība jau neko nenozīmē un citas baznīcas ir pilnīgi pieņemamas. Un tā viņu patiesā draudzība ar Dievu izzūd, taču viņi ir *pārliecināti*, ka faktiski viņi pieaug draudzībā ar Dievu. Dievs, strādājot viņu melnās dabas ietvaros, ir tos maldinājis. Šī iemesla dēļ Patiesība ir savā ziņā visbīstamākā lieta šai pasaulē. Tā var mūs pilnīgi iznīcināt; Dievs var mūs visnotaļ spēcīgi maldināt, līdz kamēr tiesas dienā mums atliks zobu trīcēšana un nevaldāms nīkums pret Viņu un pret sevi (Jes.45:24). Dievs ir uzrakstījis Bībeli tā, ka vairums lasītāju tiek Viņa rakstības veida maldināti domāt, ka viņiem ir Patiesība, kad viņiem tās nav. Kad mēs to sākam skaidri apzināties, tad tam *brīnumam*, ka mums ir šī “Evaņģēlija patiesība”, ir patiesi jāsavīļņo mūsu sirdis. Patiesība ir dārga, *loti* dārga, mums tā jāglabā kā dārgakmens, jāstudē tā, jādomā par to, jāpadara to par dzīves centru. Jo tā mūs izglābs vai arī iznīcinās, ja mēs to ignorēsim.

6.7 BĪBELES STUDĒŠANA: KĀ?

Labākajiem Bībeles studentiem patiesībā nav vajadzīgi nekādi palīgīdzekļi. Lasī vārdu, mīli vārdu, studē vārdu, padari to par savu. Bet mēs visi esam tik dažādi. Daži pēc dabas ir centīgi; citi nav. Man ir tāds iespaids, ka lielais vairums nesen kristīto brāļu un māsu ir iepazinuši Evaņģēliju studiju kursu rezultātā: neklātienas kurso vai arī pēc lekciju cikla, vai ievirzītu diskusiju klubā. *Neļaujiet šim izziņas garam izsīkt.* Neļaujiet tam, ka jūs zināt patiesā Evaņģēlija pamatus, likt jums justies pietiekami zinošam lai ignorētu tālāko nopietnāko studiju nepieciešamību. Kungs Jēzus runāja līdzību par cilvēku, kurš apraka savu talentu (Patiesību, kuru viņš saņēma kristībā) zemē, un tad, kad viņu nosoda tiesā, šis cilvēks domā, ka tas ir netaisni. Šis stāsts ir ņemts no Jer.13:5-10, kur Dievs saka Jeremijam paņemt jostu un aprakt to. Tā sapūst un top nederīga. Šī apraktā josta, saskaņā ar Paša Dieva interpretāciju, ir tie Viņa ļaudis, “kas negrib klausīt Maniem vārdiem, bet staigā pēc savas sirds ietiepības”. Tieši tas viņus iznīcināja, padarot viņus samaitātus un nekam nederīgus. Kungs Jēzus šķiet paredzam Savā līdzībā tos, kas pieņems Viņa Patiesību, bet apraks to zemē, pagalam aizmirstot Viņa vārda mīlestību, bet iedomājoties, ka tikai tāpēc, ka viņiem ir Patiesība, šī iemesla dēļ tiem ir jābūt Valstībā.

Tāpat, vārds ir jāstudē. Tāpat kā jūs kļūstat par labāku rakstnieku vai oratoru, lasot un klausoties tajos, kas zina, ko viņi dara, tā, man šķiet, arī mēs kļūstam labāki Bībeles studenti, lasot un klausoties labos Bībeles zinātajos. Tas mums ir jādara, it īpaši mūsu pirmajā laikā Kristū. Taču neviens dārgakmens nespīd tik spoži, kā tas, kuru tu pats esi uzgājis. Tu vari lasīt visbrīnīgāko Bībeles izskaidrojumu, bet tas neatstās uz tevi tādu iespaidu, kā tas, kas tev pašam būs atklājies. Bet no otras puses, tev būs vieglāk atklāt savas pārles, ja tu klausīsies un lasīsi citu darbus, kas sava mūža gaitā ir atklājuši vienu pērlī pēc otras.

Bībeles pavadonis

Ļoti svarīgi ir lasīt Bībeli, vadoties pēc Bībeles kalendārā pavadoņa, kuru jūs saņēmt kristībā (vai pirms tām). Īsā lūgšanā pirms lasīšanas, tāpat kā jūs to dariet pirms ēšanas, pateicieties Dievam par Viņa vārda spēku un žēlastību un lūdziet Viņu atvērt jūsu acis vārda patiesajai nozīmei un palīdzēt jums vadīties no tā jūsu ikdienas dzīvē (salīdz. ar Ps.119:18). Skumji, bet liekas, ka Bībeles pavadonis vairs nespēlē tik lielu lomu kā agrāk; tā tam nevajadzētu būt. Es to pieminu tāpēc, ka jaunie brāļi un māsas Kristū bieži jūtas apmulsuši, uzzinot, ka faktiski daudzi no viņu jaunatrastajiem brāļiem un māsām nelasa Dieva vārdu katru dienu. Labāk

atklāti parunāt par šo uzkrītošo nolaidību jau no paša sākuma. Bet šā vai tā, ir absolūti skaidrs, ka ikdienas Bībeles lasīšana ir mūsu dienīšķā maize. Ignorēt to nozīmē izdarīt garīgu pašnāvību, novārdzināt sevi līdz nāvei. Ja mēs lasām Bībeli katru dienu, Bībeles pavadoņa sistēmas priekšrocība ir tā, ka vairums citu ticīgo, kas lasa Bībeli ik dienu, lasa pēc šīs sistēmas. Tam, ko mēs lasām un studējam, būtu jābūt mūsu sarunu un sarakstīšanās pamatā; 'ikdienas lasīšanai' jābūt mūsu sabiedriskās dzīves neatņemamai sastāvdaļai, kad mēs satiekamies vai apmeklējam kādu no brāļiem vai māsām. Pavadoņa trūkums ir tajā, ka lasot nodaļas, kas nav savstarpēji saistītas, mēs varam palaist garām kādu domu, kas attīstīta grāmatā. Pāvila vēstules ir sevišķi tematiskas; un katrs Evaņģēlija pieraksts pasvītro dažādas ievirzes Kunga raksturā un mācībā. Tādēļ cenšaties izlasīt grāmatu vienā vai divos piegājienos papildus ikdienas lasīšanas devai.

Žurnāli un kasetes

Kristadelfiešu sabiedrībā tiek izdoti vairāki žurnāli. Katram no tiem ir sava nosliece. Vislabāk būtu, ja kāds brālis Anglijā vai Ziemeļamerikā atsūtītu jums kādu no veciem izdevumiem. Žurnāli ir viegli pārnēsājami un žurnāla raksta lasīšana neprasa tādu koncentrēšanos kā grāmata. Un ja jūs jūtiat, ka raksts jums neko daudz nedod, jūs varat pārlēgties uz kādu citu. Šajos vecajos žurnālos ir daudz ļoti vērtīga materiāla, kas, droši vien, nekad netiks pārpublicēts. Vecie žurnālu numuri ir dabūjami arī no The Christadelphian Advancement Trust, 49 The Woodfields, Croydon, Surrey CR2 0HJ England. Ja jūs interesē kasetes ar Bībeles skolu nodarbību ierakstiem, rakstiet uz augstāk doto adresi.

Kristadelfiešu grāmatas

Diemžēl daudzas no grāmatām, kuras jums tiek dotas vai sūtītas ir piederējušas jau aizgājušiem brāļiem un māsām, un tās bieži vien ir ļoti vecas. Neatkarībā no tā, cik daudz jūs gūstat no tās, garīgas grāmatas lasīšana liek jūsu prātam darboties. Tas ir tāpat kā lasīt ikdienas lasīšanu, kad tu esi noguris; nogulsņējas kaut kas, ko jūs tobrīd nemaz neaptverat. Mums ir ar prātu jāizmanto visas iespējas (Ef.5:16). Lasiet kaut ko, kad jūs esat ceļā, vai arī pusdienas pārtraukumā darbā. Jūs pārsteigs tas, cik daudz jūs varat paspēt. Padomājiet par Pāvila intelektuālo enerģiju, kas lūdž mūs sekot viņam, kā viņš sekoja Kristum. Viņš katru domu iegrožoja (un tā nav tikai tēlaina valoda) paklausībā Kristum, Savam Kungam (2.Kor.10:5). Salamana pamācībās ir ļoti skaisti teicieni par to, cik stipri mums jācenšas apgūt Bībeles gudrību: "Pieņemies gudrībā, pieņemies prātā...īstas gudrības sākums ir...ja tā cilvēkiem ir mīļāka par visiem labumiem kopā! ...Turies cieši pie pamācības, neatkāpies no tās; glabā to, jo tā ir tava dzīvība" (Sal.pam.4:5,7,13). Gudrība sauc skaļā balsī, lai to sadzirdētu (Sal.Pam.8:1), taču taisnais "ar lielu neatlaidību" sauc

pēc tās un lūdzās (Sal.pam.2:3); tādējādi mēs redzam, ka Dieva gudrība alkst patiesu gudrības meklētāja tāpat kā tas alkst gudrības. Katrs patiess ticīgais to būs izjutis; mēs neatlaidīgi ticamies pēc patiesības, taču arī Dieva vārds skaļi sauc, lai mācītu mūs. Ja mēs cieši turamies pie pamācības, Bībeles patiesība būs mūsu dzīve (Sal.Pam.4:13). Tāpat kā Izraēlam bija jārunā vārds, nākot iekšā un ejot ārā un ceļa gaitās, tā tas jādara arī jaunajam Izraēlam (Sal.pam.7:2,3).

Visi šie fragmenti runā par neatliekamu nepieciešamību mācīties Dieva gudrības, meklēt un atrast Viņa ceļu. Mani pārsteidz tas, ka mūsu pārbaudes laiks ir tik īss, lielākais kādi nieka 50 gadi, lai Dieva vārda ietekmē mēs sasniegtu garīgo izaugsmi, kas mūs sagatavotu Viņa mūžīgās Valstības godam. Tas nozīmē, ka Viņš ļoti intensīvi strādā mūsu dzīvē; Viņš mūs pārbauda ik acumirkli, ja tik mēs būtu spējīgi to apzināties (Ījaba7:18). Kad mēs skatāmies mākoņos, kas nesteidzīgi peld padebešos, mēs nedomājam par to, ka mūsu planēta drāžas cauri visumam, piespiežot mūs pie zemes šīs kustības ātruma iespaidā. Taču mēs esam Dieva mierā, nemaz nestādīties sev priekšā, cik neiedomājami liels ir šis ātrums. Un vēl jo vairāk mūsu garīgās izaugsmes jomā, mēs neapzināmies to Dieva darba intensitāti un ātrumu, ar kuru Viņš strādā, lai padarītu mūs par Viņa bērniem. Mūsu karjeras izvēle, mūsu centieni apgūt laicīgo lietu pieredzi, mūsu pašu cilvēcīgo ideālu piepildījums, visas šīs lietas ir jānovēd līdz minimumam, pakārtojot tās mūsu garīgās izaugsmes neatliekamajai nepieciešamībai.

Es ieteiktu uzreiz pēc kristībām lasīt un vēlreiz pārlasīt Evaņģēlija pamata mācību (piemēram, “Bībeles pamatus”, “Kristadelfieši”, “Maldu ceļus ejošā kristietība”, “Elpis Israel”, “Neklātienes kurss”), un sastādīt visu pamata mācību sarakstu ar to apstipriņošiem pantiem kaut kur jūsu Bībelē. Kad jūsu ikdienas lasījumos jūs sastapsit citus pantus, kas apstiprina šo domu, pievienojiet tos jūsu sarakstam. “Bībeles pamati” praktiski izveidojās, izrakstot attiecīgos pantus manas Bībeles titullapā. Manis lietotie virsraksti bija: 1. Dieva daba; 2. Kristus daba; 3. Apsolījumi; 4. Valstība; 5. Nāve (dvēsele / gars / elle); 6. Velns / sātans; 7. Praktiskā dzīve. Šis Evaņģēlija pamata mācības ir visas nākamās garīgās izaugsmes un apziņas pamatā.

Grāmatas, kuru autori nav kristadelfieši

Man ir pilnīgi skaidrs, ņemot vērā to, kā Bībele ir sarakstīta, ka tās dziļākās jēgas izpratne ir atkarīga no pareizas pamata mācības izpratnes. Vārda pienam seko cieta barība; Ebr.5:13,14 netieši norāda uz to, ka tu vari sagremot cieta barību, ja tu kādu laiku esi pienācīgi barots ar pienu. Tas nozīmē, ka nesaprotot pamata mācību, nav iespējams saprast vārda cieta barību. Šī iemesla dēļ es jums neieteiktu lasīt

grāmatas, kuru autori nav izpratuši pamata mācības. Tā vietā izmantojiet savu dārgo laiku studējot Bībeli patstāvīgi vai arī lasot to cilvēku sacerējumus, kuri jau pārgājuši no piena uz cieta barību. Es esmu novērojis, lasot apcerējumus, kuru autori nav kristadelfieši, ka itin bieži tie izteic aizraujošas idejas, kuras nekādi neiekļaujas kontekstā. Piemēram, pirms dažiem gadiem es izlasīju aizraujošu publikāciju avīzē, kurā tika apgalvots, ka kodolkatastrofa Ukrainā ir Atkl.8:11 piepildījums. Izklāsās interesanti. Bet, ja uzmanīgi izlasa visu nodaļu, tad top skaidrs, ka nodaļai nav nekāda sakara ar kodolnegadījumiem Ukrainā 1986.gadā. Raksta autors vienkārši paņēma vienu pantu no Bībeles un, daudz nedomādams, piedēvēja tam saistību ar tekošu notikumu. To nesauc par Bībeles studēšanu.

Kā interpretēt Rakstus?

Par to ir daudz rakstīts, bet es pamatā ticu, ka Bībeles lasīšana ar Dievu sirdī pati no sevis atklās mums tās nozīmi. Seko vien daži praktiski mājiņi:

- Personificē Rakstus. Pārdomā tos, veicot savus ikdienas darbus. Izraēlam tika teikts: "Jums (daudzskaitlī) nebūs To Kungu, savu Dievu kārdināt". Kungs Jēzus attiecināja to uz sevi un citēja to, sakot: "Dievu, savu Kungu, tev (vienskaitlī) nebūs kārdināt" (5.Moz.6:16 salīdz. ar Mt.4:7). Viņš teica ebrejiem, kad rakstīts: "Es esmu Ābrahāma Dievs", tas nozīmē, ka Dievs uzrunā *viņu personīgi* (... "ko Dievs jums teicis"), mācīdams tos personīgi, ka būs augšamcelšanās (Mt.22:31). Taču pūlis bija izbrīnīts par tādu Rakstu lasīšanas veidu (:33). Dāvids mūs aicina nākt un skatīt Dieva darbus Sarkanajā jūrā, komentēdams "tādēļ mēs lai priecājamies par Viņu!" (Ps.66:5,6). Kad Izraēls svinēja Neraudzētās maizes svētkus, tiem bija jāsaka, ka tā bija atbrīvošana, kuru Dievs veica "*man*" (2. Moz.13:8). "Tādēļ atgriezies pie sava Dieva" kā Jēkabs darīja savas dzīves cīņās (Hoz.12:7). Bībele nereti griežas pie lasītāja otrajā personā it kā viņš, pēc rakstītāja domām, faktiski būtu turpat līdzās (piemēram, Rom.11:19; 14:15; 1.Kor.7:16; 15:36). Visa Bībele ir rakstīta *mūsu* pamācībai (Rom.15:4). Salamana pamācības 3:11 "jūs kā bērņus uzrunā..." (Ebr.12:5).
- Rakstiet piezīmes savā Bībelē. Neraizējaties par to, ar kādas krāsas zīmuliem to darīt, vai ar kādu pildspalvu. Svarīgs ir pats piezīmju rakstīšanas process. Paskaties uz cilvēka Bībeli, un tā tev, droši vien, pateiks kaut ko par viņa attieksmi pret Dieva vārdu. Mūsu Bībele kļūst par sava veida personīgo ticības dokumentu, apliecinājumu par mūsu attiecībām ar Dievu. Vienmēr lasi vai klausies sprediķi ar zīmuli vai pildspalvu rokā; uzstādi sev par mērķi kļūt par Bībeles studentu, nevis formāli veikt 'ikdienas lasījumus' vai apmeklēt Bībeles stundu kā

nepieciešamu rituālu. Dievs runā ar mums personīgi caur Savu vārdu, viņš atvērs mūsu acis pareizai uztverei, atsaucoties uz mūsu lūgšanām, un tādā veidā Viņš mūs personīgi vadīs ceļā uz Viņa Valstību. Tādēļ es jums iesaku izdarīt piezīmes Bībelē jūsu pašu zināšanai tā, kā jums ir ērtāk (un tikai šī iemesla dēļ es negrasos jums ieteikt kādu no pastāvošajām Bībeles piezīmju sistēmām). Izraēla ķēniņiem (mūsu pirmtēliem) bija pašiem jāraksta noraksts no bauslības grāmatas un jālasa *šis noraksts* ik dienas visu savu mūžu (5.Moz.17:18,19). Šī grāmata bija derības apliecinājums starp viņiem un Dievu. Man liekas, ka prasībai par to, ka viņiem personīgi bija jāveic noraksts no bauslības grāmatas un pašiem jālasa no tā, ir lielisks psiholoģisks pamatojums.

- Viens no mūsu labākajiem Bībeles studentiem izveidojis terminu ‘Bībeles televīzija’. Doma ir tāda, ka mēs iedomājamies tikko izlasīto ainu kā uzvedumu televīzijā; mēs cenšamies no jauna pārdzīvot šo ainu un ieraudzīt to it kā no augšas. Tas bieži palīdz no jauna izvērtēt lasīto un atdzīvina mūsu Bībeles lasījumus. Piemēram, mēģiniet spēlēt Bībeles televīziju ar 2.Moz.7; Ēģiptes burvji mēģināja atdarināt Mozus rādītus brīnumus un, kā šķiet, tas sākumā viņiem izdevās. Bet ja mēs to iedomājamies, viss tas, droši vien, izskatījās gandrīz vai komiski. Piemēram, Mozus pārvērtā visu ūdeni Ēģiptē par asinīm, un tad, pēc tam, kad viss ūdens jau bija pārvērstas asinīs, burvji apgalvoja, ka viņi izdarīja to pašu (2.Moz.7:22). Mēs varam iedomāties viņus drudzaini meklējam ūdeni, kas nebūtu pārvērstas asinīs, iespējams, pārkrāsojot kādu daļu no tām baltu un tad vēršot to sarkanu ar vārdiem: ‘Lūdzu, kungs, *mēs* arī to varam; nav nekā tāda, ko šis Mozus spēj, ko mēs nespētu’. Mums atliek tikai iedomāties Faraona kalpus gandrīz vai smaidām, apzinoties, ka Mozus Dievs nespēj sacensties ar viņu reliģiskajām blēņām (salīdz. 2.Moz.10:7; 11:3).
- Ir jāapzinās, ka Bībelē dažas lietas ir pierakstītas tā, lai rosinātu pārdomas, un tādēļ tās vienmēr būs neskaidras, ja runājam par dotās interpretācijas pamatofību. Mēs nevaram *vienmēr* apgalvot: “Šī vārda nozīme ir X, šīs frāzes nozīme ir Y, tādēļ šī panta interpretācija ir Z; un ja jūs tam nepiekrītat, tad patiesībā jūs nepieņemat Bībeli”. Tāpēc ka tā var teikt attiecībā uz pamata mācības interpretāciju nenozīmē, ka šāda veida interpretācija ir pieņemama attiecībā uz ikkatru Bībeles pantu. Krustā sišanas pieraksts šinī ziņā ir labs piemērs. Vai arī apdomājiet, kā rakstos daži no Kunga izdziedinātajiem pēc tam *nedarīja*, ko Viņš tiem bija teicis darīt: viens sludināja visai pilsētai tai vietā lai sludinātu savai ģimenei (Lk.8:39); cits nepaklausīja Kunga pieteiktajam nesacīt nevienam neko (Mk.1:45). Kā lai mēs tulkojam šādu attieksmi? Klaja nepakļaušanās?

Pārprasta dedzība? Dedzība darot daudz vairāk par prasīto? Katram var būt savas domas par šīm lietām, un ir pareizi, ka mēs domājam par tām un apspriežam tās. Bet es saprotu tā, ka tās ar nodomu ir atstātas ‘karājoties gaisā’, lai rosinātu pārdomas un personisku attieksmi nevis dotu acīmredzamu interpretāciju līdzīgu vienādojumam ‘ $A+2=5$, tad cik ir A ?’. Pēdējo dienu pravietojumi, man (taču ne visiem brāļiem) šķiet, esam līdzīgi interpretējami kā apgalvojumi un tēli, kuriem nevar dogmatiski piesiet vienu *noteiktu* interpretāciju (kaut gan kopējā aina ir uztverama), drīzāk tie ir celti priekšā, lai rosinātu pārdomas. Jebkurš, kas ir mēģinājis konstruēt pēdējo dienu notikumu gaitu, būs spiests nonākt pie šī secinājuma.

- Ielūkojies atsaucēs, kas norādītas lappušu malās. Parasti tās atspoguļo labu Bībeles izpratni.
- Izmanto Bībeles alfabētisko vārdu (izteicienu) sarakstu (*Concordance*, nav pieejama latviešu valodā), kas norāda uz citām vietām tekstā, kur sastopama tā pati tēma vai personība. Taču izvairies no kārdinājuma pārāk palauties uz grieķu un ebreju valodas vārdu nozīmi, ja tas nav absolūti nepieciešams. Ir arī tāds Bībeles studiju veids, kas vienkārši dod dažādu tulkojumu sarakstu, pievēršot lielu uzmanību vārdu saknes nozīmēm. Es ar piesardzību uztveru izklāstus, kas sagroza oriģināla nozīmi. Mums šīs valodas nav pazīstamas un nozīmju analīze ar vārdnīcas palīdzību ir ļoti primitīvs analīzes veids. Iedvesmas vadīti (un tikai!) Jaunās Derības rakstītāji patiešām varēja rakstīt, izejot no ebreju valodas vārda nozīmju dažādajām niansēm. Taču tas nenozīmē, ka mēs to varētu izvēlēties par galveno Bībeles studēšanas veidu. Vislabākie izskaidrojumi ir tie, kas pamatojas uz skaidru un nepārprotamu lingvistisku vai semantisku saistību ar citām Rakstu daļām. Tāda saistība ir acīmredzama jebkurā tulkojumā, jebkurā valodā. Vairums Kristus miesas locekļu paaudzēm ir bijuši lasīt neprātēji, nemaz nerunājot par vārdnīcu lietošanu, kas mums ir pieejamas. Visas šīs lietas bagātina mūsu interpretāciju, taču tās ir tikai kēksa glazūra. Davidsonam ir taisnība, kad viņš saka (*The Theology of the Old Testament*): “Lietojums ir vienīgais drošais ceļvedis; *Concordance* vienmēr ir labāks ceļvedis nekā leksikons”.
- Tātad, jebkura nopietna kāda fragmenta izpēte prasa paskatīties uz tā dažādajiem tulkojumiem un pacensties nonākt līdz oriģināla īstenajai nozīmei – jo dažreiz fragmenta nozīme var pilnībā izmainīties atkarībā no tā tulkojuma (it īpaši Ījaba grāmatā). Tā 2.Kor.10:7 (angļu Autorizētajā variantā) tulkojumā Pāvils uzdod jautājumu: “Vai jūs spriežat par lietām no ārējā izskata?” Atjaunotajā Bībeles izdevuma variantā šis teikums ir apgalvojuma formā: “Jūs skatāties uz lietām virspusēji” (NIV). Citos

variantos šis teikums pārvēršas par Pāvila skarbu prasību, lai korintieši atvērtu acis un lūkotos faktiem tieši acīs: “Skatieties uz lietām, kas ir tik acīmredzamas” (J.B.Phillips). (Latviešu Bībeles 1998.gada izdevumā: “Vērojiet, ko jūs pie citiem redzat”, tulkotāja)

- Uzmanīgi lasiet, cenšoties atpazīt citātus un atsaucies uz citām vietām Rakstos; pastāv saistība ne tikai starp Jauno un Veco derībām, bet arī (piemēram) starp Pāvila vēstulēm; Pēteris atsaucas uz Pāvila vēstulēm, Pāvils bieži atsaucas uz Jāņa Pestītāja vārdiem; Jeremija bieži atsaucas uz Ījaba vārdiem un pārdzīvojumiem. Ņemiet vērā citāta avota kontekstu, jo tas nereti palīdz izprast fragmentu, kurā tas ir citēts. Jāņem vērā arī tas, ka daudzi JD fragmenti vienā ‘citātā’ jau kopā vairākus VD fragmentus; piemēram: “No Ciānas nāk Glābējs” (Rom.11:26) ir apvienots citāts no Ps.14:7; 53:7 un Jes.59:20. un Ebr.13:5 apvieno citātus no 1.Moz.28:15; Jozua 1:5 un 5.Moz.31:16. Ebr.13:5 necitē nevienu no tiem burtiski, bet sajauc tos visus kopā.
- Kad tu uzmeklē kādu no šiem citātiem, ievēro arī tā kontekstu. Jo vairāk tu mācies, jo acīmredzamāks tas kļūst. Tāpēc ka vārdam vai izteicienam ir viena nozīme vienā kontekstā, nenozīmē, ka tam būs tieši tāda pat nozīme *jebkurā* kontekstā. Tā, “raugs” var simbolizēt kā Evaņģēliju, tā arī grēku. Un ērglis ir ne vien vairāku visdažādāko Izraēla ienaidnieku, bet arī paša Dieva simbols. Vēl viens vienkāršs piemērs ir 5.Moz. 3:20; zeme “viņpus Jordānas” attiecas uz zemi uz rietumiem no upes; bet Jozuas 9:10 šie paši vārdi attiecas uz zemi austrumos. Viens un tas pats izteiciens “viņpus Jordānas” nozīmē dažādas lietas dažādos kontekstos. Tādēļ mēs nevaram vienmēr pieņemt, ka tas pats izteiciens vienmēr un visur nozīmēs vienu un to pašu. Lasiet Evaņģēlijus citu Evaņģēliju kontekstā; lasiet praviešus vēstures hroniku kontekstā; lasiet JD vēstules “Apustuļu darbu” kontekstā. Vēl viens neliels piemērs: Pāvils teica, ka viņš dodoties uz Jeruzalemi, “sacīdams: ‘Pēc tam kad būšu tur bijis, man jāredz arī Roma’” (Ap.d.19:21). Bet faktiski viņš bija rakstījis romiešiem, ka viņš iegrieziesies pie viņiem pa ceļam uz Spāniju (Rom.15:24). Patiesībā viņš tiecās uz Spāniju, lai varētu evaņģēliju sludināt “pāri par jūsu robežām” (2.Kor.10:16 un konteksts) – nevis uz Romu. Taču Ap.d.19:21 rada iespaidu it kā viņš domātu tikai par Romu.
- Bet jābūt uzmanīgiem, kad runa ir par *pareģojumu*, proti, par nākotnes notikumu paredzēšanu, tad Jaunā Derība dažreiz citē Veco Derību *nepievēršot* uzmanību kontekstam. Mateja evaņģēlija pirmās nodaļas satur vismaz trīs citātu piemērus, kuru konteksts nekādi nesaskan ar to doto pielietojumu: Mt.2:14,15 salīdz. ar Hoz.11:1; Mt.2:17,18 salīdz. ar

Jer.31:15; Mt.1:23 salīdz. ar Jes.7:14. Daudzās kristadelfiešu publikācijās par Izraēlu parādīts, kā viņi ir atgriezušies zemē, atjaunojuši sagrautās pilsētas, likuši tukšnesim zaļot un tamlīdzīgi, izpildot Vecās Derības pareģojumu Jeremijas grāmatā un citur. Šo pareģojumu konteksts nesaskan ar ebreju atgriešanos zemē 20.gadsimtā; bet no otras puses, atbilstība starp šiem pareģojumiem un neseno vēsturi ir tik iespaidīga, ka tā nevar būt arī tīrā sagādīšanās. Un tā atkal un atkal mums ir jānonāk pie slēdziena, ka daži vārdi pareģojuma tekstā var dažkārt gūt piepildījumu ārpus tā, kas šķiet prasās, spriežot pēc konteksta.

- Ja jums ir laiks (vai jūs varat to izbrīvēt), pamēģiniet koncentrēti izstudēt kādu no Bībeles grāmatām. Sākumam varētu ieteikt Jēkaba vēstuli. Pierakstiet, ko panti praktiski *jums* iesaka.
- Salīdziniet paralēlos rakstus, kad jūs studējat evaņģēlijus. Ir jāapzinās, ka evaņģēliju pieraksti nereti ir koncentrēti rezumējumi. Tā, dažkārt kāda it kā faktiski teiktie vārdi varētu būt tikai faktiski teiktā rezumējums (apsveriet, ko kānaāniešu sieva faktiski teica, salīdzinot Mt.15:27 ar Mk.7:28). Rakstu salīdzināšana dod brīnumainus rezultātus. Tā, Lūkas pierakstā Kungs saka, ka divus zvirbuļus pārdod par grasi; Marka pierakstā Viņš teicis, ka piecus zvirbuļus pārdod par diviem grašiem. Ko tad Kungs īstenībā teica? Pēc manām domām, tas varētu būt: 'Kā zināms, divus zvirbuļus tirgo par grasi, tie maksā pusgrasi katrs; bet bieži vien, kā zināms, *piecus* zvirbuļus pārdod par *diviem* grašiem. Ko tad Kungs īstenībā teica? Pēc manām domām, tas varētu būt: 'Kā zināms, divus zvirbuļus tirgo par grasi, tie maksā pusgrasi katrs; bet bieži vien, kā zināms, *piecus* zvirbuļus pārdod par *diviem* grašiem, viens tiek piemests klāt par velti, tik mazā vērtē tie ir'.
- Katrs Dieva vārds ir iedvests. Apzinieties šo īso, kodolīgo teicienu milzīgo iedarbību: Kas nav ar mani, tas ir pret mani. Neviens nevar kalpot diviem kungiem. Mīli Dievu To Kungu no visas sirds. Šiem pamata teicieniem būtu jāveido visa mūsu attieksme pret pasauli, pret mūsu lēmumiem, pret pašu dzīvi. Kamēr pamata mācība pierādāma ar vairāku pantu palīdzību, nebaidāties pieņemt kaut ko no kāda viena vienīga panta, kurš jūs skaidri uzrunā. Un šajā kontekstā neļaujiet nevienam jums iestāstīt, ka (piemēram) māsām nav jāapsedz galva. 'Tāpēc ka Bībelē par to ir teikts tikai vienā vietā'. Cik reizes tad Dievam mums kaut kas jāsaka, lai mēs nopietni uztvertu Viņu un Viņa vārdus?
- Jāapzinās arī tas, ka oriģinālā teksta rakstītājiem nebija ne pēdiņu nedz iekavu (padomājiet, kur Pāvils tās lietoja 1.Kor.15:45-47!). Piemēram, vēstulē korintiešiem Pāvils visu laiku citē viņu apgalvojumus un jautājumus, bet tas nav visur acīmredzams. Apdomāsim 2.Kor.12:16. Iespējams, izmantojot pēdiņas, tas izskatītos tā: "Bet varbūt "kā krāpnieks" "ar viltu" esmu "jūs ņēmis"". Jaunā Derība tik bieži šķiet sajaucam

interpretāciju ar Vecās Derības citēšanu; tad ir īpaša vajadzība iztēloties pēdiņu lietošanas iespējas.

- Nereti tiek lietots iesprausts vārds vai teikums, lai attīstītu kādu atkāpi, un tad rakstītājs atkal atgriežas pie galvenās tēmas. Aplūkojiet šos piemērus:
- 1) Gal.3:9-14. Panti 10-13 ir iespraudums attiecībā uz bauslības lāstu. Ja lasām bez iespraustajiem teikumiem, tad domu gājiens ir nepārtraukts: "Tie, kas tic, tiek svētīti līdz ar ticīgo Ābrahāmu (9.p.)...lai Ābrahāma svētība nāktu pār pagāniem" (14.p.).
  - 2) Dažreiz mākslīgā nodaļu sadale (kas ir cilvēku roku darbs) pārtrauc iestarpinājumu. Jes.24:23 runā par to, kā "Tas Kungs Cebaots pārņems ķēniņa varu Ciānas kalnā un Jeruzālemē"; sekojošie pieci panti Jes.25 ir iestarpinājums; un tad Jes.25:6 turpina: "Tad Tas Kungs Cebaots sarīkos uz šī kalna ... Viņš liks izzust šai kalnā...". Ja mēs neesam uztvēruši to kā iestarpinājumu un esam sākuši lasīt ar 25:1, mēs nevarēsim saprast par kādu kalnu ir runa. Bet ja mēs redzam iestarpinājumu, un ja mēs nepievēršam uzmanību nodaļu dalījumam, viss ir skaidrs: "Ciānas kalnā un Jeruzālemē (24:23) ...šai kalnā... (25:6)". Kaut arī es uzstājīgi iesaku lasīt Biblii pēc kalendārā pavadoņa, šeit ir redzams jebkuras pa dienām iedalītas lasīšanas trūkums. Lasot visu grāmatu pēc kārtas divos vai trijos piegājienos, mēs daudz pilnīgāk uztvertu grāmatas galveno domu.
  - 3) Visspilgtākie iestarpinājumu piemēri (un arī visbiežāk pārprastie) ir Eļļas kalna pravietojumā. Brāļiem bieži sagādā lielas grūtības saprast kuri panti attiecas uz 70.gadu un kuri uz pēdējām dienām. Taču ja lasām Mt.24:8-22 kā iestarpinājumu, kas attiecas uz notikumiem mūsu ēras 70.gadā, viss nostājas savās vietās: pirmie septiņi panti un Mt.24:23 attiecas uz notikumiem kā 70.gadā, tā arī pēdējās dienās. Pamēģiniet analizēt līdzīgā veidā arī Lk.21. Taču to es atstāju jūsu ziņā!
  - 4) "Ar to mums praviešu vārds kļūst jo stiprs, un jūs darāt labi, to vērā ņemdami (kā sveci, kas spīd tumšā vietā, līdz kamēr uzausīs diena un rīta zvaigzne uzlēks) jūsu sirdīs" (2.Pēt.1:19). Uzmanība ir jāpievērš vārdiem *jūsu sirdīs* nevis kādai mistiskai Kristus ienākšanai mūsu sirdīs.
- Ne tikai rindkopu un nodaļu sadale var dažreiz būt maldinoša, arī pantu sadale var maldināt. Interpunkcijas ieviešana, tulkojot ebreju un grieķu valodas tekstus, ir ārkārtīgi grūta. Tā, Ef.1:4,5: "...lai mēs būtu svēti un nevainojami Viņa priekšā mīlestībā. Pēc Savas gribas labā nodoma Viņš jau iepriekš nolēmis, ka mums būt...". Bet pārvietojam punktu un uzsvars mainās: "...lai mēs būtu svēti un nevainojami Viņa priekšā. Mīlestībā pēc Savas gribas labā nodoma Viņš jau iepriekš nolēmis...". kad sastopaties ar

- ‘grūti saprotamu’ pantu (un tādi viņi visi ir, savā ziņā!), nebaidieties un pamēģiniet nedaudz pārvietot pieturas zīmes.
- Vērojiet arī tropu lietošanu. Visbiežāk lietotie tropi ir elipse un metafora. Elipse ir viena vai vairāku teikuma elementu izlaidums, un mums tie ir jāiedomājas pēc konteksta. Tā: “Kas bez bauslības grēkojuši, bez bauslības (nosodījuma) ies bojā” (Rom.2:12).
  - Gars bieži lieto hiperbolu, proti, pārmērīgu domas pārspīlējumu, lai novestu to līdz lasītāja apziņai. Tā, gans atstāj 99 avis, lai meklētu vienu; taču Kungs mūs nekad neatstāj. Līdz ar to mums ir jāsaprot *cik* lielā mērā Dievam sāp sirds par nozaudēto avi. Vai arī ņemsim Jer.7:22,23. “Jo Es jūsu tēviem tanī dienā, kad Es tos izvedu no Ēģiptes zemes, neko nenoteicu, nedz pavēlēju par dedzināmiem un kaujamiem upuriem, bet Es tiem devu šādu pavēli: klausait Manu balsi ...”. Patiesībā Dievs *bija* devis pavēli par upuriem. Bet salīdzinājumā ar Viņa milzīgo visaptverošo vēlēšanos, lai tie meklētu Viņa Vārda būtību, nevis justos spiesti izpildīt kādas specifiskas, konkrētas pavēles, Viņš patiesi *nebija* devis pavēli par upuriem.
  - Dažreiz tas, kas izskatās pēc hiperbolas, faktiski ir ironija. Tā, kad Pāvils saka, ka vismazāk cienījamajam loceklim ir jāatrisina strīdi, nav obligāti jāuztver kā viņa uzskatu propaganda (JD mācība par vecajiem ir pretrunā ar to); viņš noteikti ironizēja. Līdzīgi, arī mācībā par galvas segām Pāvils, bez šaubām, pielieto ironiju, teikdams: “Ja sieva neaizsedzas, tad lai tā arī apcērpas”, tā es saprotu 1.Kor.11:6. “Jūs, prātīgie” ir vēl viens no vieglāk saskatāmajiem ironijas piemēriem vēstulēs korintiešiem.
  - Novērtējiet to, ka Bībelē ironijas lietošana ir diezgan izplatīta parādība. Ironijas un domas, kas tās pamatā, atpazīšana ir tiešā saistībā ar to, cik labi mēs orientējamies Rakstos. Jo vairāk mēs tos mīlam un pārzinām, jo vairāk mēs spēsim atpazīt ironijas lietošanu. Tas ir viens no piemēriem, kā Dievs ir rakstījis Bībeli, lai tā pakāpeniski atklātos tiem, kas to patiesi mīl. Notikumi, kas saistīti ar Kunga Jēzus tiesāšanu un nāvi, šķiet ir daudz blīvāk piepildīti ar ironiju nekā citas vietas. Varbūt tāpēc ka Kunga ironiskā notikumu uztvere bija Viņa spēka avots. Tā, un tas ir tikai viens vienkāršs piemērs, Viņš varētu uztvert ironiju tajā, ka grēcinieki kronē Viņu. Viņš zināja, ka kādreiz tas tā patiesi notiks viņu sirdīs.
  - Mēģiniet uztvert vēsturiskos notikumus, kas risinājās Izraēlā, kā būtiskus jums personīgi. Izraēlas Pashā svinēšana saistījās ar to, ka katrs nākošās paaudzes izraēlietis bija personīgi izglābts tai nakši. Visus nākamos gadus viņiem bija taisnīgi jāizturas pret svešiniekiem: “jo jūs zināt svešinieka sirdi, jūs paši bijāt svešinieki Ēģiptes zemē” (2.Moz.23:9). Ticīgo miesa, Kristus miesa nav skatāma ģeogrāfiski visā pasaulē tikai šajā laika sprīdī; tā

stāv pāri laikam un attālumam, ieskaitot visus tos, kas ir patiesi ticējuši. Tādēļ Dāvids varēja gūt tādu iedvesmu, atceroties Izraēla vēsturi savas krīzes laikos (piemēram, Ps.77).

- Mēģiniet iemācīties Rakstus no galvas, saticieties atcerēties pantus savās ikdienas gaitās, atskaņojiet Bībeles skolu ierakstus vai ikdienas lasījumu fonā (tukšo radio programmu vietā). Dažādi mūsdienu ticīgie ir, droši vien, iegauņējuši daudzus Rakstu fragmentus. “Lai tava mute nepamet šo bauslības grāmatu” (Joz.1:8) iespējams nozīmē, ka Jozuam tika pavēlēts skaitīt sev to no galvas ikdienas dzīvē, lai paklausītu tai. Jeremijas apzināta un neapzināta Ījaba grāmatas citēšana varētu nozīmēt, ka viņš to zināja no galvas. Un daudzi psalmi ir rakstīti tā (ebreju valodā), ka tie viegli paliek atmiņā. Dāvids zināja bauslības grāmatu no galvas un pastāvīgi domāja par to (vismaz rietumnieku acīs tā nav no vieglākajām Rakstu grāmatām; Ps.119:16). Viņš skaitīja sev to no galvas nakts stundās.

Patiesā studēšana

Bībeles studēšana ir vitāli nepieciešama katram ticīgajam. Dievs ir Viņa vārds. Mūsu attieksme pret Viņa vārdu ir mūsu attieksme pret Dievu. Ja mēs mīlam Viņu, mēs mīlēsim Viņa vārdu. Mēs domāsim par to, mēs uztversim uzticīgā Izraēlieša garu, kurš rakstīja vārdu uz durvju stenderēm, runāja par to ēdienreizēs ... Taču mums ir jādzīvo šajā pasaulē. Mēs nevaram sēdēt ar Bībeli rokās visu dienu (kaut arī mēs varētu izraut kādu pantu pārdomām ikdienas gaitās). Es varētu ieteikt tikai tādu norādi: ja mēs zinām, ka mātei ir vēzis un analīžu rezultāti gaidāmi pēc nedēļas; ja mēs esam iemīļējušies; mēs veiksīm visus ikdienas darbus šo domu gaisotnē. Un tāpat arī ar Dieva vārdu. Var apjaust, cik stipri Pāvils *mīlēja* Dieva vārdu, cik daudz pārdomu viņš tam bija veltījis. Tā, viņš saka: “Jesaja izsauca pār Israēlu ...Bet Jesaja visai pādroši saka ... (Rom.9:27; 10:20). Pāvils bija tik centīgi pārdomājis Jesajas vārdus, ka viņš pat iztēlojās, kādā tonī tie bija teikti.

Pāvils runāja par turēšanos pie pareizās mācības (Tit.1:9), atsaucoties uz pieķeršanos savam Kunga (Mt.6:24). Taču – un tas ir svarīgi – necentieties mānīt sevi, ka laiks, kuru jūs pavadāt interpretējot Bībeli, *obligāti* ir Bībeles studēšana, kas labpatiktu Dievam – kaut arī tā atstātu lielu iespaidu uz kādu kristadelfiešu grupu. Patiesa Bībeles studēšana un saprašana bija tas, kas noveda Kungu pie nāves krustā. *Patiesa* Dieva mīlestība no visas sirds un ar saprašanu, nevis tikai intelektuāls valdzinājums, ir kas daudz vairāk par dedzināmo upuri. Patiesa vārda uzklauššana ir svētīga pieredze (Ps.94:12). Tas nav viegli; nav tikpat viegli kā uzmeklēt vārda nozīmi vārdnīcā un izlasīt paskaidrojumu. Kungs pārclēti nāvi krustā, pie kuras Viņu noveda vārds; un sekojoši Viņš “dzīvos ilgi” un redzēs

izaugam jaunu dzimumu (Jes.53:10) – izteicieni, kas nāk no 5.Moz.17:18-20 attiecībā uz Izraēla ķēniņu, kam jālasa bauslības grāmata ik dienas visu savu mūžu “lai viņa dēlu valdīšanas laiks būtu ilgs viņa ķēniņa valstī Israēlā”. Tā bija Kristus lielā Dieva vārda mīlestība, kas deva Viņam spēku izciest krustu un iegūt to lielo pestīšanu kā Sev, tā arī mums. Viņa krustā sišana pielīdzināta Viņa auss (vārda uzklaušanās) pienaglošanai pie staba (salīdz. ar krustu; 2.Moz.21:6=Ps.40:6-8=Ebr.10:5-12).

6.7.1 BĪBELES STUDĒŠANA AR JAUTĀJUMU PALĪDŽĪBU

No visiem pieminētajiem Bībeles studēšanas veidiem visnoderīgākais šķiet esam Bībeles studēšanas veids, uzdodot jautājumus, it īpaši, ja tiek organizēta Bībeles studēšanas grupa starp nesen kristītajiem. Apdomājiet, kuru nodaļu vai personāžu jūs plānojat analizēt, sastādiet jautājumu klāstu un tad savā starpā pacentieties atrast atbildes uz tiem. Tas arī palīdz izvairīties no neveiklām situācijām, kad grupas vadītājs nejūtas pietiekami kompetents šajā lomā. Nereti gadās arī tā, ka starp nupat kristītajiem brāļiem un māsām gadās kāds nobriedis brālis. Tādēļ, ka viņš varētu būt studējis Bībeli vēl pirms pārējo nākšanas pasaulē, eklēsijs sapulces var izvērsties par klausīšanos viņa izskaidrojumos. Tas nebūt nav slikti savā ziņā, taču gala rezultātā viegli var sanākt tā, ka jaunpievērstie pārstāj studēt Bībeli patstāvīgi. Lai izvairītos no tā, vecākais brālis varētu iepriekš sagatavot jautājumus, atbildes uz kuriem grupai būtu jāmeklē pašiem. Tad diskusija nākamajā nodarbībā veidos Bībeles studēšanas pamatu. Seko daži piemēri:

1. DĀVIDS UN BATSEBA

Lūdzu izlasiet:

2.Sam.11&12; Psalmus 38. (pēc grēka, pirms grēksūdzes), 51. (grēksūdze) & 32. (prieks par piedošanu).

1. Ps.32:1,2 salīdz. ar Rom.4:6,7. Kāda nozīme ir vietniekvārdu maiņai (viņš...cilvēks salīdz. ar “viņi”)?

2. Kur JD ir atsaucies uz Batsebas valodu, un ko tas viss mums māca:

Ps.32:4,6 (Tava roka smagi gūlās uz mani...Mans spēks izkalta)

2.Sam.11:2 (“neparasti skaista izskata”)

Ps.32:2 “Nepielīdzina viņa vainu”

Ps.32:2 “viltības nevaids”

Ps.32:6 “Kamēr Tu esi atrodams”

Kas JD saistāms ar ‘Dieva atrašanu’? Ko nozīmē atrast Dievu? Kad mēs Viņu atrodam?

“Tevis priekšā es esmu grēkojis” (Ps.51:6)

3.Izskaidrojiet līdzību 2.Sam.12:1-4; divi vīri; pilsēta; daudz sīklopu; viens jēriņš; izaudzējis; pie viņa krūmīn gulēja; bija viņam kā paša meita; viesis (salīdz. ar Lk.11:6). Kādas bija attiecības starp Ūriju un Batsebu? Kā jūs domājat, vai Batseba bija laimīga kopdzīvē ar Ūriju, ņemot šo visu vērā?

4.Vai šis grēks bija vienreizējs pārkāpums, jebšu ilgāka laika posma attiecības? Dāvids vēroja viņu no nama jumta; kādas bibliiskas asociācijas saistās ar nama jumtu? (salīdz. ar 2.Sam.16:22). Vai ir zīmīgi tas, ka viņi vēlāk apprecējās? Vai vairums austrumu ķēniņu būtu tā rīkojušies? Padomājiet: Cik labi Dāvids un Batseba viens otru pazina? Vai viņi dzīvoja viens otra tuvumā? (Kā lai mēs saprotam 2.Sam.12:3?). Vai Batseba bija garīga? Vai viņa bija stulba blondīne? Vai Dāvids bija garīgs tajā laikā (salīdz. ar Ps.30:6)? Vai viņš būtu tik zemu kritis, tikai skaistu sievieti ieraugot? Dāvids pie tās gulēja, un, “kad tā bija no savas nešķīstības nomazgājusies...” pēc mazgāšanās saskaņā ar likumu (2.Sam.11:4); uz ko tas norāda? Grēks notika “vakarā”, kāda ir saistība starp mazgāšanos, šķīstīšanos un vakaru? Uz kādu bauslības daļu attiecas 2.Sam.12:9 (salīdz. ar Ps.51:16)? Kādas vēl sakarības pastāv starp seksualitāti un garīgumu?

1.Moz.39:6,7 ebreju tekstā ir viena no tām.

5.Kāpēc Ūrija negulēja ar Batsebu? Ko mēs varam secināt no uzsvara, kas tiek likts uz vēstnešiem 2.Sam.11:3,4,5,6,19,23,27? Vai Batseba prata lasīt un rakstīt?

6.Vai Dāvids garīgi sabruka pēc šī grēka pastrādāšanas? Ko mēs secinām no Ps.32 un 51? “Mani grēki vienmēr ir manu acu priekšā...Man ir bail, kad atzīstu savu vainu, un es skumstu par saviem grēkiem” (Ps.38:18,19,23), kas ar to ir domāts?

7.Ps.51:13 liek domāt, ka Dāvida piedošanas pieredze stimulēja viņa sludināšanas dziņu. Ps.32 ir pamācības psalms. Vai jūs varētu nosaukt vēl kādus piemērus, kad sludināšana seko pēc grēka un piedošanas (tādu ir vismaz pieci!). Vai mums vajadzētu sludināt, daloties savā personīgajā pieredzē (“Es tev pastāstīšu, ko Dievs ir darījis manā labā, draugs...”)?

Ja jums vēl nav apnicis:

8.Kāda nozīme ir Ps.51:11,12?

9. Kādas atsaucis uz Dāvidu, Nātanu un Batsebu jūs redzat 2.Kor.7:7-11?

10.Ps.38:17,18; 51:3; 32:10; kādas vēl ir sakarības starp grēku un sāpēm? Ko mums no tā būs mācīties?

11.Dažreiz Batsebas psalmi attiecas uz Dāvida “grēku”, citreiz uz “grēkiem” daudzskaitlī (Ps.51:4,9; 51:3; 32:5 salīdz. ar 38:3,4,18). Ko tas varētu nozīmēt?

12.Kāds bija Dāvida veselības stāvoklis pēc grēku nožēlas? (Ps.32:4,10; 38:6,7,11). Ir atzīmēts, ka pastāv daudzējādas saiknes starp pravietiskajiem psalmiem par

krustā sišanu un psalmiem, kas attiecas uz Batsebas incidentu un tam sekojošām Dāvida veselības problēmām. Ko tas mums māca par Kristus ciešanām?

13. Kāda ir saistība starp Ps.51:6 un 32:7?

14. Kāda ir saistība starp Dāvida un Ādama grēku? Ir vismaz 11 nepārprotami saikņu starp 1.Moz.2,3 un 2.Sam.11,12,16.

2. ENĢEĻI

1. Lasiet 2.Moz.33:11-23 un 34:4-6. Vai Mozus redzēja Dievu vai Enģeļi?

2. Mēs zinām, ka Enģeļu spējas ir ierobežotas salīdzinājumā ar Dieva visspēcību. Ko mēs uzzinām par Enģeļu spējām un par to, kā viņi darbojas no sekojošiem fragmentiem:

Spējas: 1.Moz.32:24-29; Dan.10:13; 9:21.

Zināšanas: 1.Moz.22:12; 5.Moz.8:2; Cak.1:12; Mt.13:27,39.

Nosliece uz emocijām: Ecēh.8:5,6.

Lēmumu pieņemšanas process: 1.Moz.18:17,22.

3. Kā lai saprot 'ierobežojuma valodu', ar ko ļoti bieži nākas sastapties Rakstos – piemēram, 1.Moz.2:2; 2.Moz.31:17; 5.Moz.32:20,27? Dievs ir visspēcīgs un zina beigas jau pašā sākumā. Tādējādi, Viņš "nenožēlo" (nemaina Savas domas). Taču ir daudzums piemēru, kur Dievs tieši to arī *dara*. Klasisks piemērs tam ir 1.Sam.15:28,29,35. Kā mēs to izskaidrosim?

4. Apsveriet sekojošus Dieva 'nožēlas' piemērus. Katrā gadījumā pamēģiniet to izskaidrot kā Dieva *Paša* domu maiņu, un tad apsveriet, vai šeit labāk neiederētos izpratne par enģeļiem: 2.Moz.4:24; 4.Moz.14:34; 2.Moz.32:11; Hoz.12:4; Jūdas 2:1 salīdz. ar Cah.11:10,11. Ja jums šī pieceja šķiet pieņemama, apsveriet sekojošus piemērus, kur 'Dievs' saka, ka Viņš kaut ko nedarīs; un tad dara: 2.Moz.33:3 salīdz. ar 34:9; 5.Moz.43:31; 31:6,8 salīdz. ar 31:17.

5. Ko mēs varam secināt no 1.Ķēn.22:19-23 par to, kā ir organizēta Enģeļu darbība? Kādus vēl pantus (Bībeles idejas) jūs varētu minēt attiecībā uz šo Tiesas ainas ideju Debesīs? [Interesi rosinošs ir Ps.89:7,8]. Kur vēl mēs varam lasīt par to, kā lietas nonāk un iziet no Dieva?

6. Salīdziniet 2.Moz.12:23 un 1.Kor.10:10. Kas bija "maitātājs"? Vai tas būtu Enģeļu *sadursmes* piemērs? Un ja ne šeit, tad kā ar Ecēh.9:1-6?

Sargenģeļi?

7. Kādi fakti ir minami tās domas atbalstam, ka mums katram ir savs "sargenģelis"? Saskaņojiet šos faktus ar Ebr.1:14; Lk.11:7,8; 15; 15:6-10

8. Kāda saistība ir starp 2.Moz.23:21,27,18 – 5.Moz.31:3,6,17 – Ebr.13:5?

9. Kas ir šie "enģeļi" Atkl.1:20? Kā šo eklēsiju enģeļi var tikt norāti un nožēlot padarīto?

10. *Kas* dziedāja Atkl.5:8,9? Nēmiēt vērā kontekstu.

11. Atzīmējiet / nosauciet pēc iespējas vairāk fragmentu, kuros Eņģeļi tieši vai netieši asociējas ar tiesas vietu. Manos pierakstos ir sekojoši fragmenti: *Tieši*: Mt.13:41; Atkl.14:10. Un *netieši*: Lk.12:8,48; 1.Kor.10:10; Ps.35:5,6. Un kas ir “klātesošie” Lk.19:24,25? Varētu izrakstīt šos pantus uz karfītēm un tad izkārtot tos tā, lai radītu iespējamu tiesas vietas ainu – no eņģeļu redzes viedokļa.

Eņģeļi pirmajā gadsimtā

12. Kāpēc, pēc jūsu domām, Svētais Gars ir personificēts Jaunajā Derībā?

13. Uz ko attiecas “svētais Gars” Jes.63:7-11? Kādu līdzību jūs saskatāt starp Aizstāvja fragmentiem (Jņ.14 un 16) un tuksneša Eņģeļi?

14. Izmantojiet atbildi uz 9.jautājumu, lai labāk izprastu: Jņ.16:13; 15:26; Jūdas 5;

Ebr.3:7-11; Ap.d.7:51; un kuru VD fragmentu par eņģeļiem atgādina Ap.d.2:3?

15. Uz ko attiecas Atkl.1:1? Kristu? Eņģeļi? Svētajiem?

16. Kas runā Atkl.3:5?

3. DĀVIDS UN GOLIĀTS

Lūdzu lasiet 1.Sam.17

1. Liels vīrs gāžas gar zemi no trieciena ar akmeni; ko tas jums atgādina?

2. Goliāts nomira no ievainojuma *galvā*... = ?

3. Četras reizes tiek uzsvērts, ka Goliāts bija vara bruņu apklāts (17:5,6) ...

4. Kas bija tās divas lietas, par ko Izraēla vīri runāja (17:25,26)? Uz ko tas norāda nākotnē?

5. Kā šeit iekļaujas Atkl.5:3-5?

6. Apdomājiet 17:54. Ko varētu nozīmēt ‘Golgāta’?

7. Kas izraēliešiem bija jādara rītos un vakaros? Kā tas sasaucas ar 17:16?

8. Ar ko Dāvids nodarbojās tajā laikā? Ar ko sasaucas sekojošie panti: 17:55; 17:28-30; 17:32; 17:46,47; 17:49?

9. Kā 17:8,9 ļauj mums iztēloties Kristus prāta spriedzi krusta nāves priekšā? Vai Rom.6:17,18 ir apzināta atsauce uz šo scenāriju?

10. Vai jūs redzat saistību starp 17:51 un Kol.2:15?

11. Dāvids “skrēja” (17:22) = ?

12. 17:52 = ? Un “Šaaraima” = ?

13. Sauls bija Izraēlas milzis pēc savas ķermeņa uzbūves. Kāda nozīme ir tam faktam, ka *vīns* nestājās pretī Goliātam?

14. Tēvs bija līcis Dāvidam noiet pie brāļiem (17:28). Kādus fragmentus, kas saistīti ar Kristu, tas jums atgādina? [Ja nu jums nekas nenāk prātā: 1.Moz.37:13; Lk.20:14; Jņ.4:31].

15. Dāvids atstāja avis, lai ietu un nogalinātu Goliātu. Salīdziniet to ar Lk.15:4-6. Uz ko attiecas avju gans, kas naktī dodas kalnos (salīdz. ar Ābrahāmu un Īzaku)? (Salīdz. 1.Pēt.2:25 ar Jes.53:5,6).

16. Dāvids šķita esam pārsteigts par to, ka neviens neatsaucās šim izaicinājumam. Vai ir pierādījumi tam, ka Kristus izjūtas bija līdzīgas?

17. Dāvids smēla spēkus tajā, ka "dzīvā Dieva kara pulki ...Tā Kunga Cebaota kara pulki" bija ar viņu (17:26,36,45). Uz ko attiecas šie tituli?

18. Kāpēc viņš paņēma piecus akmeņus? Vai viņš domāja, ka ar pirmo akmeni viņš netrāpīs? Un otru ... un trešo...?

19. Apdomājiet, kādas attiecības izveidojās starp Jonatānu un Dāvidu uzreiz pēc uzvaras pār Goliātu? Ko tas nozīmē? Kāda JD jēdziena priekšvēstnesis atrodams 2.Sam.1:26?

POLITISKAIS ASPEKTS

Goliāts = tēls Dan.2; tādēļ te ir jābūt kādai atsaucēi uz pēdējām dienām.

20. Lauva, lācis, varš, dzelzs tiek minēti Rakstos (17:5-7,34). Kādā saistībā ar Daniēlu?

21. 17:1,2 sapulcēšanās = ? 17:47 "nedz ar zobenu, nedz ar šķēpu" = ? Kas vēl notika pie Asekas (17:1)? Kādi citi iebrucēji tika iznīcināti ar akmeņiem (no lingas)?

22. Goliāts bija Izraēlas ... pēdējo dienu ... iebrucēju čempions (ebreju *gibbor*) = ?

23. 'Goliāts' = 'ņemt gūstā un aiziet gūstā'. Viņš bija liels zaimotājs ... kāda saikne ar Atkl.13:5-10?

24. Kāda atšķirība starp filistiešu un Israēla karapulku apbruņojumu? Bet Goliāts tika nogalināts ar paša ieročiem...

25. 17:46 = kāds pazīstams pēdējo dienu iebrukuma fragments?

26. Filistiešu iebrucēju līķi tika nodoti putnu un zvēru apēšanai. Kādus citus līdzīgus Bībeles fragmentus tas atsauc atmiņā, un kā pirmtēli tie varētu būt? (Atkl.19:17-21; Ps.79:2,10,12).

Ieinteresētajam: Kāda ir saistība starp 1.Sam.17 ar Psalmiem 8. un 144., kā arī starp tiem un JD?

4. ASĪRIEŠU IEBRUKUMS: PĒDĒJO DIENU PIRMTĒLS

1. Ziņas par pirmo asīriešu iebrukumu atrodamas 2.Ķēniņu 15:19,20. Ko mēs varam secināt par Izraēlas labklājību iebrukumu laikā (salīdz. ar 16:8, 17:4)? Un tādēļ mūsu pēdējās dienās...?

2.Salīdziniet to ar Soģu 14:14 un 15:11,12. Uz kādu mūsdienu Izraēlas politiku tas varētu attiekties? Vai tas nenorāda uz kādu *pārmaiņu* Izraēlas attiecībās ar arābiem / asīriešiem?

3.Kāda bija Izraēlas politika 2.Ķēn.15, iebrukuma laikā? Vai ir kādi *bībliski* iemesli domāt, ka jaunajam Izraēlam būs jāpārdzīvo kas līdzīgs?

4.Kāds bija asīriešu (babiloniešu, ēģiptiešu, filistiešu un citu tipiski pēdējo dienu iebrucēju) apbruņojums salīdzinājumā ar izraēliešu apbruņojumu? Kā, pēc jūsu domām, jutās izraēlieši, sastopoties ar dažiem no šiem jaunajiem ieročiem? Vai viņi tagad tā jūtas? Kādas izmaiņas būtu sagaidāmas tā gaismā?

5.Cik bija asīriešu iebrukumu? Kāda tam nozīme, domājot par pēdējām dienām? Kurā Izraēla daļā viņi iebruka vispirms (2.Ķēn.15:29)? Vai ir kādas norādes, bībliskas vai kādas citas, ka tas varētu tāpat notikt arī pēdējās dienās?

6.Ko asīrieši darīja ar Izraēlas iedzīvotājiem pirmām kārtām? Kāda tam nozīme pēdējo dienu gaismā? (Ko Hitlers viņiem darīja pirmām kārtām?). Kā tas viss sabalsojas ar Jes.11:11,16; 27:13 un 'otras izešanas' scenāriju?

7.Pirms galvenā asīriešu iebrukuma bija iestājies atslābuma periods vietējo arābu cilšu iebrukuma skaita ziņā (2.Ķēn.17:20). Zīmīgi?

8.Pabeidziet sekojošu tabulu:

Ecēhiels 38   Asīrija (par ko runāts Jesajas grāmatā)

:4

:7

:8

:9

:11

:12

:19

:22

:19,20

39:10

9.Kas vēl bija asīriešiem padomā, kad viņi plāvoja iebrukt Izraēlā? Neziņā?

Skatieties 2.Ķēn.19:11; Jes.8:4. Par kādām mūsdienu valstīm ir runa?

10.Dažus gadus pirms Asīrijas iebrukuma Izraēla bija atkarojusi Ēlatu (2.Ķēn.14:22), Damasku un Hamatu (2.Ķēn.14:28). Ko mēs lasām par šīm vietām 2.Ķēn.16:6; 18:34; Jes.7:8? Uz ko tas norāda, skatoties nākotnē?

11.2.Ķēn.16:7. Kas bija Izraēla Tēvs un kungs? Tātad, ko Ahass īstenībā šeit saka (salīdz. ar 2.Ķēn.16:10,11)? Kas vēl uz to norāda? Bet kā tad ar Ecēh.23:7? Pēdējās dienās?

12. Izraēls izlaupīts, masu deportācijas un slaktiņi, tad Jeruzaleme aplenkumā. Tās mūros ieskauti bija nedaudz uzticīgo un liels vairums neticīgo "grēcinieku Ciānā" (Jes.33:14). Kādu pazīstamu pēdējo dienu fragmentu tas atsauc atmiņā?

13. Tad parādās Jesaja, kas iedveš ticību, runājot Dieva vārdus. Kā pirmtēls viņš ir? Ievērojiet viņa partnerattiecības ar Hiskiju (= ?).

14. Pēdējais iebrukums ilga trīs gadus (2.Ķēn.17:5). Zīmīgi?

15. Starp Izraēlu un Jūdeju ir atšķirība Asīrijas iebrukuma laikā. Vai tas ir zīmīgi pirmtēla ziņā? Daži no Izraēla nāca, lai rastu patvērumu Jeruzalemē (salīdz. ar Lota sievu un Mt.25:8, vai jūs saredzat saistību?)

16. Asīriešu karaspēks bija sadalīts trijās daļās, Tartana, Rab-Sarisa un Rab-šaka vadībā. Kur vēl mēs lasām, ka Izraēla iebrucēji ir sadalīti trijās grupās?

17. 2.Laiku 32:18 netieši norāda uz propagandas karu un Izraēlas garīgu novārdzināšanu. Vai ir arī citas netiešas vai tiešas norādes uz ko līdzīgu pēdējās dienās?

18. Kas ir Dienvidu ķēniņš, kuram Izraēls uzticējās pēc 2.Ķēn.17:4? Pēdējās dienās? Kā Izraēls jutās 2.Ķēn.19:10?

19. Kāda ir saistība starp Dan.11:40-44 un Asīrijas iebrukumu?

20. Hiskijas lūgšana atnesa izglābšanos no asīriešiem. Ko tas nozīmē? "Tu vienīgi esi Dievs" (2.Ķēn.19:15), viņš teica, atsaucoties uz 1.Ķēn.18:39. Zīmīgi? Viņš atsaucas arī uz 2.Laiku 20:6. Kāpēc?

21. Uzsvērtā Sanheriba trakošana (2.Ķēn.19:27,28). Kādi vēl fragmenti norāda uz naidu pret Dieva tautu? Kā pirmtēls ir Sanheribs? Ievērojiet, cik liels uzsvars ir likts uz viņa personības pievilcību. Ko viņš piedāvāja 2.Ķēn.18:31,32?

22. Kādus secinājumus var izdarīt, salīdzinot 2.Ķēn.19:31 ar Jes.9:7?

DAŽI IETEIKUMI JAUTĀJUMU UZDOŠANAI

Brālis Stīvens Grīns no žurnāla "The Testimony", 1997.gada, jūnijs

Jautājumi attiecībā uz jebkuru Bībeles fragmentu

Kurš to rakstījis/ teicis?

Kad tas ir rakstīts?

Ko tas nozīmē?

Kāpēc tas bija uzrakstīts, lai mēs to lasītu?

Kā šie raksti iekļaujas kontekstā?

Kādā veidā šie raksti ir salīdzināmi ar citiem?

- Vai tie ir līdzīgi, jebšu tā paša notikuma cits izklāsts?
- Vai ir ietverti paradoksi?
- Vai ir tas pats vārds lietots?
- Vai tā pati ideja tiek pausta?

- Vai ir atsauces vai citāti?

Jautājumi speciālu kontekstu sakarā

Vēsturiski pieraksti

Vai tas satur ēnu tēlus?

Vai šī pieraksta notikumi tika pareģoti iepriekš?

Ko mums būs mācīties no šī teksta par:

Dieva spēku

Dieva rūpēm un žēlastību

Cilvēka dabu

To, kā mums ir jāuzvedas

Psalms

Kādi notikumi bija par iemeslu psalma sacerēšanai?

Kā to vislabāk pielietot mūsu Dieva pielūgsmē tagad?

Vai ir gaidāmi nākotnes notikumi, kad tas piepildīsies vai kļūs īpaši nozīmīgs ticīgo domās un pielūgsmē?

Līdzība / metafora / simbols

Vai tā ir vispārēja vai detalizēta metafora?

Kāda ir tās saistība ar citām līdzībām / simboliem?

Kāda ir šī simbola nozīme?

Pareģojums / vīzija

Vai pareģojums jau ir piepildījies?

Ja jā, tad kādā veidā? Un vai tas ir piepildījies pilnībā, vai daļēji?

Ja nē, tad kā tas saistās ar citiem nepiepildītiem pareģojumiem un Dieva mērķi?

Brīnums

Kas bija šī brīnuma mērķis?

Ko mums no tā būs mācīties?

Vēstule

Kam un kādiem cilvēkiem tā bija adresēta?

Kādos apstākļos un ar kādu mērķi tā tika rakstīta?

Kā pamācībā izklāstītie principi būtu pielietojami šodien?

6.8. 'GARLAICĪGĀS VIETAS'

6.8.1. APGŪSTOT 3.MOZUS

Es rakstu šo sadaļu laikā, kad mēs lasām 3.Mozus grāmatu un citas Mozus Likuma daļas mūsu ikdienas lasījumos. "Es nekādi nevaru izprast 3.Mozus", kāda māsa izsaucās, kad mēs ieskatījāmies "Bībeles pavadonī", lai uzsāktu ikdienas lasījumus. Man liekas mums visiem ir bijusi tāda sajūta, kad mēs lasām Mozus Likumu un arī citas Rakstu sadaļas, kas šķiet tik tālas, mūsu divdesmitā gadsimta acīm skatoties. Kad mēs tikai uzsākam Bībeles studijas, tas patiesi var sākt apnikt. Tādēļ es gribētu izteikt dažas domas, kas varētu palīdzēt apgūt 3.Mozus – un citas Rakstu daļas.

- Rakstos ir dažas atsaucēs uz grāmatām, kā piemēram "Varoņu grāmatu" (Joz.10:13), kuras mums vairs nav pieejamas. Vai tās bija Dieva iedvestas, vai nē, tas mums nav zināms; bet es gribu teikt, ka galvenais ir, ka tās mums nav vajadzīgas. Pretstatā tam, sīki izstrādātie Mozus Likuma rituāli ir saglabāti; Dievs nebūtu iedvesis un saglabājis grāmatas, kā 3.Mozus piemēram, ja nebūtu svarīgi, lai mēs tās zinātu.
- Likums nemitīgi uzsvēra cilvēka grēcīgo dabu. Tā, sievietei bija jāpienes grēka upuris pēc menstruācijas, kaut gan viņa nebija grēkojusi. Doma par to, ka tu esi 'nešķīsts', kad tu personiski neko sliktu neesi darījis, bija jā māca izraēliešiem, ka pēc visu priekšrakstu izpildīšanas viņi tik un tā paliek nelietderīgi kalpi. Tādēļ Dievs grib, lai mēs šajā dzīvē nešaūbitos par sevi personīgi, bet *pastāvīgi* apzinātos, ka mūs var padarīt nešķīstus tik daudzas lietas, kurām mēs esam absolūti nespējīgi pretoties. Izraēlietīm mācīja ticībā no visas sirds paļauties uz Dieva žēlastību – ik stundu viņa ikdienas dzīvē. Mūsu dzīvē arī vajadzētu būt kaut kam, vai kādam, kas pabīkstītu mūsu sirdsapziņu šajā garīgi mirušajā pasaulē.
- Būtu svētīgi, ja mēs mēģinātu stādīties priekšā praktiskās likumu ievērošanas priekšrocības. "Kas tos ievēro, tam jau ar to vien ir liela alga", saka Dāvids (Ps.19:12). Tāpat arī Mozus: "Tas Kungs mums pavēlēja visus šos likumus...*mums pašiem par labu mūžam*" (5.Moz.6:24) – nevis lai tos sakaitinātu vai kā bezjēdzīgu paklausības pārbaudi. Varbūt tāpēc bauslības došana ir aprakstīta kā Dieva *mīlestības* apliecinājums Izraēlam (5.Moz.33:2-4). Vai jūs kādreiz esat domājuši par bauslību tādā nozīmē? Tā bija mīlestības derības noslēgšana starp Dievu un Izraēlu. Mums ir jāskatās uz likuma ievērošanu no ticīgā izraēlieša puses kā garīgā gaisotnē notiekošu. Visu šo likumu ievērošana nebūtu iespējama, ja tā tiktu veikta tikai ar gribas spēka piepūli. Patiesi dievbijīgajam izraēlietīm būtu jau

izveidojies dzīves un domāšanas veids, labestības kultūra attiecībā ar citiem, kas arī veido pakļaušanos Likumam. Nešaubos, ka tieši tādā veidā Jēzus bija spējīgs pilnībā ievērot Likumu. "Ikviens cilvēks, kas to darīs (ievēros likumus), tas to dēļ dzīvos" (3.Moz.18:5) šķiet attiecas uz šo paklausības atmosfēru. Patiesi, 5.Moz.4:2 norāda, ka Dievs tiem devis pareizos baušļus, lai tie tiktu pildīti. Citiem vārdiem sakot, viena baušļa pildīšana noved pie nākamā baušļa pildīšanas, kas kopumā attīsta dzīves veidu saskaņā ar Dieva dotajiem baušļiem. Līdzīgi ir arī ar Kristus doto baušļu sekmīgu pildīšanu. Izolēti tos aplūkojot, var likties, ka tas ir par daudz prasīts. Dāvids saprata, ka Dieva baušļu ievērošana padarīja to pildīšanu arvien vieglāku; tā veda pie arvien lielākas saskaņas ar Dieva prātu. Un tai vietā lai domātu: "Es jau ar šiem netieku galā, vairāk gan nē, lūdzi!", viņš lūdz Dievu dot viņam vēl kādus citus Viņam vēlamus baušļus.

- Visa bauslība kaut kādā veidā norāda uz Kristu. Mēs izmisiģi cenšamies Viņu labāk saprast, novērtēt Viņa rakstura sarežģīto skaistumu. Evaņģēliji dod mums plikus faktus par cilvēku Jēzu Kristu no Nācaretes. Interpretācijas vai ieskata iekšējā cilvēkā Jēzu gandrīz vai nav (ja neskaita, iespējams, Jāņa Evaņģēliju). Taču Jaunā Derība runā tā, it kā mums būtu jāpazīst Jēzu kā personību, kā patiesu mīlu draugu. Kā lai to panāk? Atbilde meklējama grāmatās, 3.Mozus grāmatā, piemēram. Neiztrūkstieties, ja jūs saredzat Jēzus gara *atbalsis* Vecās Derības tekstos. Piemēram, sieviete nebija šķīsta 33 dienas pēc dēla dzimšanas (3.Moz.12:4). Nav nejausība, ka Kungs nodzīvoja 33 gadus – tik ciešā saskarē ar nešķīsto cilvēci, ka Viņš tika identificēts ar mūsu nešķīstumu. Paaugstinātais Kungs tādēļ zina, kā tas ir justies 'nešķīstam', kaut arī Viņš pats negrēkoja. Tātad, kad mēs grēkojam un jūtam, ka Jēzus nezina, kā tas ir: tad 3.Mozus grāmata māca, ka Viņš to *zina!* Nevienā no evaņģēlijiem nav tik dziļa ieskata attiecībā, kādas mums patiesi *var* būt ar mūsu Kungu. Vēstule ebrejiem patiesībā ir Likuma izklāsts attiecībā uz mūsu Kungu. Autors lieto tādus izteicienus kā: "Tāpēc ...lai mēs..." – arguments un pozitīvs uzmundrinājums balstīti uz pieņēmumu, ka bauslība mums nav sveša.
- Runājot par to, kā sieviete var tapt nešķīsta, ir viegli noburkšķēt pie sevis: 'nešķīsta, ja tu dari to, nešķīsta ja tu dari ko citu! Tikai pieskaries gultai un nešķīsta, jāiet mazgāties, dažkārt jāmazgā visas drēbes ... kad tu faktiski neko sliktu neesi izdarījusi. Vai tas nav par daudz! Negals un posts!' bet tieši tāda jau arī bija neticīgā Izraēla attieksme: "Un jūs sakāt: redziet, viss tas tikai veltas pūles, - un jūs laižat to vienkārši pār galvu" (Mal.1:13). Praviša Maleahijas grāmata ir tādu izteicienu pilna. Kā tas kontrastē ar Dāvida attieksmi! Viss 119.psalms apraksta, kā Viņš priecājās par Dieva

Likumu, lasīja to vēlā naktī, piepūlot acis sveču gaismā, ceļoties agri no rīta, lai turpinātu lasīšanu (Ps.119:147,148). Viņš nepārprotami tajā redzēja kaut ko, ko mēs, iespējams, nesaskatām. Iespējams, ka viņš daudz dziļāk uztvēra Mesijas atnākšanas pareģojumus nekā mēs. Pēteris uzsver, ka Dāvids zināja tik daudz par Jēzu, kaut arī viņš tad vēl nemaz nebija piedzimis, ka viņš varēja teikt: “Tas Kungs man vienmēr bijis acu priekšā, jo Viņš man ir pa labo roku, lai es nešaubītos” (Ap.d.2:25). Dāvids “paredzēja” Jēzus atnākšanu visu laiku; vienīgais zināšanu avots viņam bija Mozus bauslība (atcerieties, ka Dāvids dzīvoja laikā pirms Vecās Derības praviešiem, kā Jesaja, piemēram). Jēzus bija vienmēr Dāvida domās; pateicoties Viņa meditācijai par Mozus bauslību. Atbilde uz viņa dziļo ieskatu atrodama Ps.119:18: “Atdari man acis, lai es skaidri saredzu Tavas bauslības brīnuma darbus!” Viņš lūdza Dievu pirms šī vīstokļa attīšanas, saprazdams, ka paša prāta spēks neredzēs neko vairāk par melniem burtiem uz baltas lapas. Iespējams, *tāpēc* mums ir grūti saprast bauslību; mūsu lūgšana nav pietiekami karsta pirms ‘ikdienas lasīšanas’. Savā nodabā lasot ir brīži, kad bauslības nodaļa brīnumaini paveras skatam, un citreiz man ir grūti kaut ko saprast. Mana prāta attieksme ir pie vainas, ne pati bauslība, kas ir pati pilnība (Rom.7:12), un lieliska Dieva ceļu un prāta izpausme (Jes.42:24).

6.8.2 LAIKU GRĀMATU APGŪŠANA

Būtu interesanti veikt eksperimentu, lai uzzinātu, cik ir to brāļu un māsu, kas patiesi lasa Laiku grāmatu ģenealoģijas gadu no gada. Tām ir jābūt starp vissarežģītākajām praktisku mācību iegūšanai. Taču “viss, kas iepriekš rakstīts, rakstīts mūsu pamācībai, lai mēs, izturīgi būdami bēdās un iepriecu smeldami Rakstos, iegūtu cerību” (Rom.15:4). Jebkuriem Gara iedvestajiem vārdiem jāatklāj mums Viņa Gars, Viņa prāts. Tāpat kā visas Bībeles grāmatas, šīs nodaļas šķiet grūti aptveramas pirmajā lasīšanā. Taču lūgšanu ievadītai lasīšanai *ir* jāatklāj tās mūsu saprašanai. Es lietoju savu pašreizējo Bībeli jau 14 gadu, un katru gadu es esmu racies cauri 1. Laiku 1-9, katru reizi izrakstot malās dažus komentārus. Šeit tie ir:

- Laiku pa laikam mēs iepazīstamies ar informāciju, kas vēsturiskus notikumus liek skatīt jaunā gaismā. Dāvids vairākas reizes apraud “Ceružas dēlu” cietsirdību. Es biju iedomājies, ka Ceruja ir vīrietis, kamēr uzmanīgi izlasīju 1. Laiku 2:16, kur teikts, ka Ceruja bija Dāvida māsa. Tas, ka šo triju vīru cietsirdība asociējas ar viņu māti, liek secināt, ka Dāvida māsa

Ceruja bija ārkārtīgi cieta rakstura sieviete. Neizbēgami, ka arī Dāvida raksturā bija nežēlības pazīmes (atcerieties, kā viņš izrīkojās ar Ūriju, kā viņš gribēja izrēķināties ar Nābalu, neatstājot neviena vīra, amoniešu spīdzināšanu un tml.); un tomēr mums drīzāk rodas iespaids, ka Dāvids bija mīkstsirdīgs. Viņa dzīves pieredze darīja viņu arvien mīkstsirdīgāku, kamēr viņa māsa un māsas bērni sliecās uz pretējo pusi. Un pašās beigās viņš patiesi varēja teikt: "Tava žēlastības pilnā laipnība mani paaugstinājusi". Sevi pārlicinot, mums ir nopietni jāuztver tas fakts, ka mēs kļūstam vai nu cietāki vai mīkstsirdīgāki. Vidus ceļa nav. Kunga Jēzus (kura lielo tēlu Dāvidam bija jāpiesaka) atsaucība un lēnprātība, savienojumā ar lēmuma un mērķa stingrību (atcerieties cik nelokāma bija Viņa apņemšanās doties uz Jeruzalemi!) noteikti ir apbrīnas vērti, kaut kas, pēc kā būtu jālīdzinās, kam būtu mūs patiesi jāiedvesmo.

- Vēl viens piemērs tam ir informācija par 'Gogu', kas atrodama 1. Laiku 5 – viņš bija ebreju atkritējs, kurš aizgriezās no Izraēla Dieva, atrazdamas par pievilcīgākiem ganību laukus uz ziemeļaustrumiem no Izraēla, kas galu galā apmetās uz pastāvīgu dzīvi Izraēlas ienaidnieku, hagariešu (Hagares dēlu, proti, arābu) un asīriešu zemē. Gogs no Ecēh. 38 varētu būt ebreju atkritējs (tāpat kā Rab-Šaks), kas ved iebrucēju pulkus savā izcelsmes zemē. Viņš uzbrūk, tāpēc ka viņš kāro ganāmpulkus (Ecēh.38:12,13) – kas bija raksturīgi Gogam no 1. Laiku 5. Vai nav zīmīgi, ka vairums krievu valsts vadītāju ir bijuši ebreji?
- Cilvēki, par kuriem iet runa, ir dzīvojuši pirms daudziem gadsimtiem. Un tomēr Dievs ir saglabājis Savu pierakstu par viņiem, lai mēs tos redzētu visos sīkumos – kas nešaubīgi pierāda to, ka Viņš jūt līdzī visiem Saviem bērniem. Laikam nav varas pār Viņa atmiņu. Dieva līdzjūtība pret mums ir apbrīnas vērtā. Kad Kungs Jēzus mira, neskatoties uz ciešanām, kas Dievam bija jāpārdzīvo, liesmu mēles neparādījās ļaudīm, teiksim, Anglijā, Krievijā vai Ķīnā. Cilvēki turpināja iet savās ikdienas gaitās ar tās sīkumainajiem strīdiem, tās necīgajiem uztraukumiem. Un arī Dieva prieks dēla brīnumainajā augšāmcelšanās tieši neatspoguļojās šīs planētas dzīvē. Un tieši tas mūs arī maldina. Dievs neizrāda Savas emocijas, Savu jūtīgumu tieši, un tādēļ mēs sliecamies domāt, ka mūsu taisnprātība neliek Viņu sirdij ietrīstīties no prieka; un ka mūsu slepenās vājības patiesībā Viņu tik stipri nemaz neapbēdina. Izraēla praviešu uzdevumā ietilpa ik nodaļā parādīt Dieva tautai, ka šādi domāt ir aplami.
- Šie pieraksti šķiet pasvītrotam Dieva bērnu vājības un dažkārt arī stiprās puses. Laiku pa laikam vārdu uzskaitījumu pārtrauc kāda informācija, kas norāda uz to, ka Dievs zina attiecīgo cilvēku garīguma stāvokli. Piemēram,

tas fakts, ka dažiem vīriem bija vairāk sievu vai arī sieva no citas, ne Izraēla tautas, tiek bieži fiksēts (1.Laiku 1:32; 2:3,26,35,48; 4:18; 5:1; 7:14; 8:8). Šie vārdu uzskaitījuma iestarpinājumi izceļas uz apkārtējā fona. Tas noteikti norāda uz divām lietām: ka daudzi ticīgie (piemēram, Ābrahāms un Kalebs, 1.Laiku 1:32; 2:46) pieļāva kļūdas šajā dzīves nozarē, un otrkārt, ka visi šie gadsimti nav izdzēsuši Dieva atmiņā, ka viņi ir precējušies ar neticīgajiem vai arī ka tie ir pieļāvuši apkārtējās vides ietekmē atteikties no ideālā Ēdenes noteikuma: viens vīrs, viena sieva. Šie divi fakti sniedz mums kā brīdinājumu, tā arī nomierinājumu, parādot, ka Dievs, zinot cilvēka vājības, ir spējīgs attaisnot cilvēku un uzskatīt to par taisnu, ņemot vērā to, ka viņš ir derības attiecībās ar Dievu, kaut gan (piemēram) viņa ģimenes dzīve nav vislabākajā kārtībā.

- Izraēla grēcīgums šķiet uzsvērts citāda veida 'iestarpinājumos' nepārtrauktajā vārdu uzskaitījumā. Tā, tiek uzsvērts, ka vīram nebija daudz bērnu (piemēram: 2:4,6,16), it kā norādot uz to, ka Dieva svētība nebija ar viņu (Vecās Derības laikos pastāv neapšaubāma saikne starp svētību un dēlu skaitu). Tādi apgalvojuma teikumi kā: "Jeters nomira bez bērniem ... Šešanam nebija dēlu, bet vienīgi meitas ... Šimejam bija sešpadsmit dēli un sešas meitas, bet viņa brāļiem nebija tik daudz dēlu, un viņu dzimta nepieauga" (2:32,34; 4:27) tiktu lasīti kā norādījumi uz šo personu garīgumu. Dažas ievērojamas patriarhu vājības arī ir pierakstītas (piemēram, 5:1), un šie pieraksti izgaismo Izraēla vājības.
- Daži no bērniem dotajiem vārdiem šķiet netieši norādām uz viņu vecāku trūkumiem. Gribētos saprast, kāpēc Kalebs nosauca savu ārlaulības dēlu par "Haranu" (2:46) pēc tās pilsētas vārda, kuru Ābrahāms atstāja, lai sasniegtu Dieva apsolījumus. Ja fragments ir sastopams divkārt, skaidrs, ka Dievs grib, lai mēs kaut ko saskatītu. 1.Laiku 8:30-34 atkārtojas 9:36-40. Šķiet, tas ir tāpēc, ka vārdā 'Baals' sauca Izraēlas vadoņus. Starp Gibeona bērnu vārdiem bija Kīšs un *Baals*, Kīša dēls bija ķēniņš Sauls, Saulam bija dēls vārdā *Ešbaals* un arī Jonatāns, Dāvida mīļākais draugs; un Jonatānam bija dēls vārdā *Meribbaals*. Tie nav vārdi, kas sastopami citos pierakstos; acīm redzot Laiku grāmatas izgaismo to, ka Saula dzimtā bija elku pielūgsmes vājība, kas attiecas arī uz Jonatānu – kā mūsu pirmtēlu viņa draudzībā ar Dāvidu / Jēzu. Tas, bez šaubām, palīdz mums salīdzināties ar viņu; viņa Dāvida mīlestība, Dāvida taisnprātības atziniņš novērtējums, ticība, ka Dāvidam piederēs nākotnes Valstība cīnījās ar pasaulīgo ietekmi, kas nāca no viņa tēva un vectēva un bija vēl saskatāma arī viņā.
- "Un šie ir tie ķēniņi, kuri valdīja Edoma zemē, pirms kāds ķēniņš bija valdījis pār Israēla bērniem..." (1:43) – izskatās pēc piezīmes nevietā –

- kamēr nenovērtējam to, ka teiktais norāda uz Izraēla vēlmi pēc ķēniņa, kuras rašanās izskaidrojama ar apkārtējo tautu valsts iekārtu ietekmi.
- Atkārtotās atsaucē uz blakus sievietēm varētu būt lasāmas kā norāde uz Izraēla vājību, atsakoties no Dieva ideālajiem standartiem attiecībā uz precībām. Taču mēs lasām, ka pat Dāvidam bija blakus sievas (3:9) – it kā lai parādītu Izraēla lielo vājību precību sfērā.
  - Tomēr, laiku pa laikam pierakstos parādās norādes uz garīgo stiprumu (piemēram, 4:10). Un vēl jo vairāk; vairākas reizes cilvēku acīm redzamās vājības Dievs pārklāj ar piedēvētu taisnprātību, un tāpēc ka Dievs redzēja gala iznākumu. Tā, Boāsa precības ar neebrejiešu nav pierakstītas; vienkārši “Boass dzemdināja Obedu” (2:12), turpretī tai pašā nodaļā citu precības ārpus ticības tiek ierakstītas (2:3,34). Saskaņā ar piedēvētās taisnprātības tēmu, Izraēla dzimtu ģenealoģiju pierakstā nav pieminēts Dans – vai tāpēc ka viņa simbols bija čūska? (Dans netiek pieminēts arī Atkl.7:4). “Un Simeona dēli bija Nemuēls un Jamīns, Jaribs, Zerahs un Sauls” (4:24); bet 1.Moz. 46:10 parāda, ka Sauls bija Simeona dēls no kānaānietes. Taču Laiku grāmatā tas nav ierakstīts, kaut gan daudzas citas vājības tur ir ierakstītas. Tas, bez šaubām, demonstrē to, ka Dievs piedēvē taisnprātību pēc grēka nožēlošanas un nesaglabā nekādus pierakstus par to.
  - Koraha dēlu, tempļa vārtu sargu, ģenealoģija ir ierakstīta 9:17-19. Pēc šīs ģenealoģijas var pierādīt, ka viņus uzaudzinājis viņu brālēns Pinehass. Viņi bija paklausījuši pavēlei atstāt savu tēva Koraha telti, kad to aprija zemestrīce. 4.Moz.16:27 piemin Datana un Abirāma bērnus, kuri stāvēja ārpus telšu durvīm šajā laikā, bet ne vārda nav teikts par Koraha bērniem; tie jau bija atstājuši telti. No tā mēs varam stādīties priekšā Pinehasu kā Dieva taisnības dedzīgu piekritēju (4.Moz.25), taču līdzjūtīgu cilvēku, kas redzams no tā, ka viņš bija ņēmis Koraha bērnus savā aizgādniecībā un uzaudzināja tos stingrā Patiesībā, rezultātā uzrakstot vismaz 11 psalmus un sargājot Dieva pielūgsmes tīrību templī. Jāatzīmē, ka Samuēls bija korahietis (6:20-23).
  - Mums ir jāuzdod sev jautājums, kādēļ šie ģenealoģiskie raksti tika sastādīti. Iespējams, ka no sākumā tie bija sastādīti Hiskijas laikā. Bet man liekas, ka tie bija pabeigti Izraēla atjaunošanas laikā, kad radās Augstā Priestera un priesteru nominēšanas problēma, tāpēc ka bija grūti pierādīt, kurš ir Ārona pēctecis, iespējams tāpēc, ka ģenealoģiskie raksti bija gājuši bojā, kad sadega templis (1). Ģenealoģiskie raksti lielu vērtību piegriež tieši Ārona pēcteciem, daudz lielāku nekā citām dzimtām. Ir vairākas atsaucē uz to, ka iebrukumi nāca kā sods pār neticīgajiem (piemēram, 5:6). Ezras grāmatā 8 dota ģenealoģija, kas ieturēta līdzīgā stilā un valodā ar Laiku grāmatām.

Nehemija speciāli studējis ģenealoģiskos pierakstus, lai atrastu pieņemamus priesterus (Neh.7:5,64). Un tā, Izraēls atgriezās no izsūtījuma uzticamu priesteru pārpalikuma vadībā, atskatoties uz savu vēsturi līdz pat Abrahāmam un vēl tālāk, apzinoties, ka viņu vēsture ir neveiksmju pilna. Šāda pašanalīze iespaidoja pat vārdus, kurus vecāki deva bērniem. Precības ar tiem, kas nebija ticīgi, bija atjaunošanas laiku problēma, un tādēļ ģenealoģiskie pieraksti uzsver, ka tā ir bijusi arī pagātnes problēma – un Dievs to nav aizmirsis (Ezra 9:1,2). Praviēši pareģoja, ka Izraēla atjaunošana nāks vienīgi tad, kad tie panāks pienācīgu sava grēcīguma atziņu. Un Jesajas pareģojumi par atbrīvošanās laiku no Bābeles kundzības ir neapšaubāmi attiecināmi arī uz Valstības iedibināšanu Kristus atgriešanās laikā; kas nozīmē, ka Izraēlai atjaunošanas laikā ir jābūt mūsu šodienas pirmtēlam, otrās atgriešanās un pilnīgas Izraēla Valstības atjaunošanas priekšvakarā. Šī svētīlaimīgā laika atnākšana var būt pilnīgi atkarīga no mūsu pašanalīzes, līdz mums patiesi elpa aizrautos, izprotot cik patiesībā milzīgi ir mūsu personīgie un kopīgie trūkumi visu šo gadu garumā. Priesteri, kas izdarījuši šos pierakstus Laiku grāmatā, pierakstīja savas nacionālās pašanalīzes rezultātus.

Piezīmes

- (1) Pieņēmumu par to, ka Ezra varētu būt 'sarakstījis' Laiku grāmatu ģenealoģiskos rakstus izsaka arī John M. Weir grāmatā "Bībeles hronoloģija" (*Bible Chronology*).

6.9 BĪBELES STUDENTI

6.9.1 PĒTERIS: NEIZGLĪTOTS BĪBELES STUDENTS

Mēs gandrīz vai jūtam mūsu Kungam Jēzum reti raksturīgo sajūsmas pilno gara pacēlumu, kad Pēteris saka šos vārdus: "Tu esi Kristus, dzīvā Dieva Dēls" (Mt.16:16). Savā cilvēka veidolā Kungam Jēzum ir, droši vien, bijis daudz jācieš jūtot, ka viņu it nemaz nesaprot, neatzīst un nenovērtē par to, kas Viņš patiesībā ir. Tas, ka Pēteris tik dabīgi izteica savu patieso izpratni par to, kas Jēzus ir, lika Jēzum atsaukties ar vārdiem: "Svētīgs tu esi, Sīmani, Jonas dēls, jo miesa un asinis tev to neatklāja, bet Mans Tēvs, kas ir debesīs" (:17). Un tad Jēzus turpina, teikdams, ka Pētera ticības daba raksturo visus Viņa draudzes locekļus, uz šādas ticības klints Jēzus cels Savu draudzi (:18). Tādējādi, Pētera ticība Kristum ir tas piemērs, kuram mums visiem ir jāseko. Ciešāka analīze atklāj, ka Pētera ticības pamatā bija viņa attieksme pret Dieva vārdu. Ja viņš pats personīgi nebūtu pacenties sasniegt to

ticību, kas viņam bija, Kungs viņu par to nebūtu uzslavējis. Nebija tā, ka Dievs būtu izvēlējis atklāt Pēterim, atšķirībā no citiem, Jēzus patieso dabu bez kāda nopietna iemesla. Ticība saistās ar mūsu pašu piepūli atsaukties Dieva vārdam (Rom.10:17); Pētera ticībai Jēzus Mesijas misijai ir tādēļ jābūt saistītai ar viņa uzmanīgo pieeju vārdam. Par to Kristus viņu uzslavēja, domās viņš sajūsminājās par šo zvejnieku, kad viņi atradās uz ceļa, kas veda uz Cezareju.

Mazliet vēlāk mēs esam liecinieki vēl vienai epizodei, kas parāda Kunga mīlestību pret Pēteri. Kunga sludināšanas darbā iestājās krīze, kad “daudzi Viņa mācekļi atkāpās un vairs nestaigāja Viņam līdzi. Tad Jēzus sacīja tiem divpadsmit: ‘Vai arī jūs gribat aiziet?’ Sīmanis Pēteris Viņam atbildēja: ‘Kungs, pie kā mēs iesim? Tev ir mūžīgās dzīvības vārdi, un mēs esam ticējuši un atzinuši, ka Tu esi Dieva Svētais’” (Jņ.6:66-69). Ievērojiet, ka atkal Pētera ticība Jēzus Mesijas uzdevumam ir saistīta ar viņa attieksmi pret Kristus vārdiem. Viņa ticība nāca no vārdu dzirdēšanas. Kādu mīlestību Jēzus, droši vien, sajuta pret viņu tobrīd! Pēteris mīlēja Kristu to vārdu dēļ, kurus viņš teica; tādēļ viņš neatstājās no Viņa, turējās pie Viņa arī sava garīguma pacēluma un atslābuma brīžos, cauri vajāšanām, nodevību, pazemojumiem, kas bija jāizcieš no brāļu puses. Citiem vārdiem sakot, Pēteris saprata, ka Kristus bija Viņa vārdi, viņš bija Vārds, kas tapa miesa (Jņ.1:14). Kamēr mēs to nesapratīsim praktiski, nevis tikai tīri akadēmiskajā nozīmē, mums vienkārši nebūs motivācijas turēties pie Viņa tā, kā to darīja Pēteris.

Vārds “Sīmanis” nozīmē “dzirdošais”, tas, kurš dzird. Tā bija viena no viņa raksturīgākajām īpašībām. Es gribētu pakavēties pie vairākām epizodēm, kas atklāj Pētera attieksmi pret vārdu.

- Vispirms, kaut kas, kas norāda uz to, ka Pēteris labi pārzināja Veco Derību. Ņemsim Mt.16:22: “Pēteris ņēma Viņu savrup un iesāka Viņu brīdināt, sacīdams: ‘Lai Dievs pasargā, Kungs, ka Tev tas nenotiek!’” Pēteris šeit citē vārds vārdā Jes.54:10, kur runāts (grieķu Septuagintā) par žēlastību pret sevi. Būdam neizglītots zvejnieks, viņš, droši vien domāja un medīdēja par vārdiem, kurus viņš dzirdēja lasījumos sinagogā. Apzināsimies to, ka 21.pantā Jēzus skaidroja, ka tādi fragmenti kā Jes.53 norāda uz nākamajam Kristus ciešanām un augšāmcelšanos. Pēteris atsaucas ar citātu, kas seko mazliet vēlāk tajā pat kontekstā. Ja Pēteris saprata, ka Jēzus bija Vecās Derības Mesija, viņš tad noteikti saprata, vismaz teorētiski, ka Vecā Derība pieprasīja Mesiju, kuram ir jācieš. Un ja viņš, pat viņš, centās atrunāt Jēzu no tā pildīšanas, tad tas patiesi bija nopietni; no šejienes izriet Kristus skarbai rājiens, pielīdzinot viņu tukšneša kārdinātajam sātānam, kas arī nepareizi citē Rakstus, musinot uz vieglāko risinājumu.

- Vēl viens Vecās Derības citāts, kas lieti iederas situācijā, sastopams, kad Kristus lūdz Pēteri nogalināt un ēst nešķīstus dzīvniekus. Viņš atbild, citējot no Ecēh.4:14, kur Ecēhiēls atsakās ēst līdzīgu barību, kad Engēlis viņam to lūdz. Iespējams, ka Pēteris redzēja sevi kā Ecēhiēla tēla piepildījumu viņa liecībā pret Izraēli par tā atteikšanos no Dieva vārda Kristū (ievērojiet, kā Ecēh.4:16 ir pravietojums par Jeruzalemes nopostīšanu m.ē. 70.gadā). ‘Tāpat kā Dievs piekāpās Ecēhiēlam šajā likumā par nešķīstas barības lietošanu’, domāja Pēteris, ‘tā, iespējams, Kungs izturēsies arī pret mani’. Taču Kungam bija jāiemāca Pēterim daudz lielākas lietas par Ecēhiēla mācību.
- Pētera nelokāmo cieņu pret Kunga vārdu redzam, kad viņš, raugoties no grimstošās laivas Galilejas jūrā, cīnās ar cilvēka dabu sevī, apsverot vai viņš ir pietiekami stiprs garīgi, lai kāptu šai bangojošajā ūdenī. Viņš spēja pieņemt šo lēmumu tikai Kristus vārda pamudināts. Cenzdamies pārkliegt vēja aurošanu, viņš sauca: “Kungs, ja Tu tas esi, liec man nākt pie Tevis pa ūdens virsu” (Mt.14:28). Citiem vārdiem sakot, ‘Ja Tavs vārds būs ar mani, es iešu; bez tā, es neiešu’. Cik lielas ir mūsu garīgās ambīcijas? Vai mēs spiežamies pie laivas borta, vai arī izmīstīgi cīnāmies saviem spēkiem, lai panāktu izglābšanos, pat nemeklējot Kristus vārdu?
- Pētera sludināšana “Apustuļu darbos” lielā mērā sastāv no Vecās Derības fragmentiem – droši vien, tiem, par kuriem viņš ir domājis savas zvejnieku dzīves laikā, kurai sekoja trīs ar pus gadu ilgā nogurdinošā soļošana pa Galilejas zemi.
- Viņš bija viens no tiem nedaudzajiem, kas patiesi izprata Kunga brīnumaino maizes sagādāšanu un sekojošo pārrunu. Kungs bija teicis, ka Viņš ir dzīvā maize, no kuras cilvēks var ēst un dzīvot mūžīgi. Pētera komentārs, ka tikai Kungam ir mūžīgās dzīves vārdi, parādīja, ka viņš skaidri apzinājās, ka tieši Kunga Jēzus *vārdi* bija vissvarīgākais, nevis brīnuma materiālā puse (lai cik aizraujoša tā likās zvejniekiem; Jņ.6:51 salīdz. ar 68).
- Neskatoties uz to, ka smagais garas nakts darbs nebija vainagojies ar lomu, Pēteris spēja pārvarēt veselā saprāta balsi, veltīguma, aizkaitinājuma un pārākuma sajūtu, kas allaž raksturo pieredzes bagātu sava darba pratēju, un teica: “bet (cik daudz tas sevī slēpj!) *uz Tavu vārdu* es gribu tīklu izmest” (Lk.5:5). Liktos, ka paralēlais pieraksts ir atrodams Mt.4:18, kur aprakstīts aicinājums mācekļiem drīz pēc Kristus triumfālā uzņāciena pēc tuksneša kārdinājumiem. No Jņ.1:41,42 mēs uzzinām, ka Pētera brālis Andrejs bija tas, kas viņam pastāstīja par Jēzu, kas atveda viņu uz tikšanos ar Jēzu. Tātad, uz to laiku, kad Pēteris, zvejnieks būdams, saņēma Kristus aicinājumu, viņš personīgi, droši vien, retu reizi bija dzirdējis Kristu runājam. Viņš bija dzirdējis par viņu un klausījies Viņa vārdos tikai kādas pāris reizes pirms tam. Tad no kurienes viņā šī lielā cieņa pret Kristus vārdu, kuru viņš parādīja, kad Kristus viņu aicināja? Atbilde jāmeklē tajā, ka viņš rūpīgi pārdomāja vārdus, kurus viņš dzirdēja un saprata, un nāca pie atziņas, ka cilvēks, kas tos saka, ir tā vērts, lai

viņam sekotu. Mūsu daudz vieglākā pieeja Dieva vārdam neliekas mūs darām daudz apdomīgākus kā individuus. Mums ir tādas iespējas klausīties Dieva vārdu, par kādām iepriekšējās paaudzes nevarēja pat iedomāties. Mēs varam klausīties tā ierakstus no portatīvā kasešu magnetofona, klausīties labus Dieva vārda ierakstus mājās, analizēt tos datorā, dzirdēt tos ieskaņotus mūzikas pavadībā, lasīt no kabatas formāta Bībeles pa ceļu uz darbu, vilcienā ... un mēs varam un varētu to visu darīt. Man ir tāda sajūta, ka mēs vienkārši neizmantojam mums dotās iespējas, kā tas mums būtu bijis jādara. Kāpēc Dievs ir devis mūsu paaudzei šīs speciālās iespējas, lai brīnišķīgi pārzinātu Viņa vārdu? Skaidrs, ka tāpēc, ka mūsu laika kārdinājumi ir daudz spēcīgāki par iepriekšējo gadu kārdinājumiem. Tātad tas ir *vitāli* svarīgi mūsu mūžīgajam liktenim, lai mēs pēc iespējas vairāk izmantotu visas mums dotās iespējas. Mums ir burtiski jā*piebļivē*, jā! jā*piebļivē* mūsu sirdis un smadzenes ar Dieva vārdiem. Man pilnīgi ir tāda sajūta, ka Pēteris būtu klausījies Jesajas grāmatas ierakstu, ja viņam būtu bijis kabatas formāta atskaņotājs, dodoties zvejā; ka viņa zvejnieku mājiņā visu vakaru skanētu psalmu ieraksti, arī sieva un bērni būtu viņa jūsmas pārņemti (Mk.10:10,15 netieši norāda, ka incidents ar mazajiem bērniem notika Pētera mājās). Ir dažas kristadelfiešu ģimenes, kurās ir vērojama tieši tāda noskaņa.

- Ņemot to visu vērā, nav jābrīnās lasot, ka pārbijies Pēteris, dzirdēdams Mozu un Ēlīju runājam Dieva vārdus Jēzum, “nezināja, ko runāja” (Mk.9:5,6) un visā nopietnībā piedāvājis taisīt trīs teltis, lai šis brīnišķais pārdzīvojums turpinātos ilgāk. Pēteris dzirdēja vārdus, kas bija domāti Dieva dēla apskaidrošanai, nedrošs savā cilvēka veidolā, acīmredzot nesaprotot Dieva vārda atklātā pagodinājuma dziļumu, taču alkāms pēc tā, lai šis piedzīvojums nebeigtos. Kaut arī mūsu grēcīguma apziņa un mūsu alkas pēc Dieva vārda līdzinātos šī cilvēka izjustajam!
- Pēc vairākiem gadiem Pēteris teica par šo pārdzīvojumu: “Viņam atskanēja *sāda* balss no augsti cēlās godības ...Šo balsi *mēs* dzirdējām atskanam no debesīm ... ar to mums praviešu vārds kļūst *jo stiprs*, un *jūs* darāt labi, to vērā ņemdami” (2.Pēt.1:17-19). Ievērojiet viņa priestspējas izaugsmi. Pēteris uzskatīja to par augstu pagodinājumu, ka viņam bija atļauts dzirdēt visupirms Kristum domātos vārdus. Un vēl jo brīnišķāk, pravietiskais vārds, kuru mēs visi esam dzirdējuši, ir pat *vēl* brīnišķāka Dieva godības atklāsme nekā Dieva vārds, kas nāca Jēzus apskaidrošanas laikā. Taču, vai mēs esam kaut nedaudz tuvinājušies tai brīnuma sajūtai, kas Pēterim bija kalnā? Tai aizgrābtības, patiesas garīgas sajūsmas, kas sniedzas no zemes lietām debesu augstumos, tai vēlmei, lai šis pārdzīvojums nekad nebeigtos, neskatoties uz nojausmu, ka mēs Dieva vārda paustajā bezgalības izpratnē esam aptvēruši vien vienu niecīgu daļiņu?
- Pāvils bija Pētera varonis, daļēji viņa rakstītā “pēc viņam dotās gudrības” garīgā dziļuma dēļ (2.Pēt.3:15,16). Un Pāvils uzsvēra to pašu domu, ko Pēteris, ka Raksti,

kas attiecas uz Kristu, ir tādā pat mērā attiecināmi arī uz mums, kas ir Kristū. Tā, Pāvils spriež: “Kristus nav dzīvojis par patikšanu Sev pašam, bet kā rakstīts (viņš citē Ps.69:9), to zaimi, kas Tevi apsmēja, krituši uz mani. Jo viss, kas iepriekš rakstīts, rakstīts *mūsu* pamācībai...” (Rom.15:3,4). Šeit Pāvils izceļ plaši pazīstamo Mesijas uzdevuma pravietojumu, attiecina to uz Kristu un tad saka, ka tas ir rakstīts *mums*. Tieši to pašu uzsver arī Pēteris, kad viņš saka, ka Kristum teiktie vārdi Viņa apskaidrošanas laikā kalnā bija vērsti arī uz mums, un ka mums dotais pravietiskais vārds ir jāuztver tieši tāpat kā kad mēs būtu pazemīgā aizgrābtībā atradušies kopā ar Pēteri kalnā un dzirdējuši vārdus, kurus Mozus un Elija runāja uz Jēzu.

- Izpratne par Pētera uzticības Kristus vārdiem dziļumu palīdz mums labāk izprast šī vīra garīgo un emocionālo traģēdiju pēc tam, kad viņš bija noliedzis Kristu. Viņš nebija pievērsis uzmanību Kristus brīdinājuma vārdiem par Pētera paša garīguma vājumu. Pēc tam, kad gailis trešo reizi nodziedāja “Pēteris atcerējās Tā Kunga vārdu, ko tas viņam bija sacījis...” (Lk.22:61).
- Kad Pēterim bija parādība, kuru viņš nesaprata, “neziņā esot, ko nozīmē šī parādība... Pēteris šo parādību pārdomāja...” (Ap.d.10:17,19). Viņa centieni pēc saprašanas vainagojās panākumiem. Iespējams, parādība bija tieši viņam, jo citi pietiekami labi neuztvēra vārdu, lai to pieņemtu.?
- Kad Eņģelis viņam sacīja: “Apjozies un apauj kājas!...un seko man!” (Ap.d.12:8), viņš atsaucās uz Kunga vārdiem Pēterim, ka tad, kad viņš būs vecs, cits viņu jozīs un vedīs viņu uz nāvi (Jņ.21:18). Tādēļ Eņģeļa vārdi nozīmēja, ka Pētera nāves stunda vēl nav pienākusi. No tā mums būs mācīties, ka mierinājumam un uzmundrinājumam, ko Pēteris smēlās no Eņģeļa vārdiem, bija jābūt tieši proporcionālam tam, cik rūpīgi viņš bija pārdomājis Kunga pravietojumu. Tas pats attiecas arī uz mums.

Šis Pēteris, mūsu ticības paraugs, bija strādnieks. Viņš to neslēpa, taču (vēlākajos dzīves gados) viņš nebaidījās norāt augsta ranga intelektuāļus, kuru darbība postīja pirmā gadsimta eklēsiju. Viņš pielīdzina sevi bez valodas lopam, kas sāk runāt cilvēka valodā, lai aizkavētu Bileāmu (2.Pēt.2:16). Tā viņš izvēlējās sevi identificēt, ar iedvesmoto ēzeli. Pēteris nebija dziži intelektuāli izglītots, taču viņa aizrautība ar Dieva vārdu ir pārāka par mūsējo. Ar pēdējo dienu tuvošanos šķiet, ka arvien lielāks skaits Kristus draudzes (rietumu pasaulē) ir izglītoti ļaudis. Es tajā saskatu lielas briesmas. Cilvēkam, kurš, iespējams, neprata lasīt, kurš, iespējams, nerakstīja savas iedvestās vēstules, bet diktēja tās, jo pats rakstīt neprata, bija tāda tieksme pēc saprašanas, kas liek mums nosarkt. Pāvils pareizi uzsvēra (un kas gan vairāk par viņu apzinājās, ka viņa izglītība var likt viņam nākt pie pārsteidzīga slēdziena), ka Dievs ir izvēlējies samaitāt gudro gudrību un likt kaunā prātnieku prātu (1.Kor.1 un 2). Man ir tāda intuitīva nojausma, ka Pāvils domāja par Pēteri, kad viņš rakstīja šo

vēstuli korintiešu darba tautai (1.Kor.1:26). Dzijā savstarpējā cieņa, kas vienoja teologu Pāvilu un zvejnieku Pēteri, ir mūsu eklēsisjas darba modelis.

Un tā, Pēteris ir drošs pamudinājums tiem, kuri domā, ka Bībeles studijas tiem nav pa spēkam. Ja mēs patiesi mīlam Kristu, mēs mīlēsim Viņa vārdus, tāpēc ka Viņš identificējams ar Viņa vārdiem. Līdzīgi, Dievs ir Viņa vārds (Jņ.1:1); mīlēt Dievu nozīmē mīlēt Viņa vārdu. Ja mēs mīlam Kristu, mēs turēsimies pie Viņa vārdiem (Jņ.14:15,21; 15:10). Tā ir, droši vien, atsauce uz Vecās Derības fragmentiem, kur teikts, ka Izraēla mīlestība pret Dievu izpaudīsies Viņa baušļu turēšanā (2. Moz.20:6; 5.Moz.5:10; 7:9; 11:1,13,22; 30:16; Joz. 22:5). Izraēlam arī tika teikts, ka *visi* Dieva baušļi saistāmi ar mīlestības izpausmi (5.Moz.11:13; 19:9). Un tā, šeit ir loģisks savienojums: mēs mīlam Dievu, turot Viņa baušļus, tādēļ Viņa baušļi pamatā visi ir par mīlestību. Tādējādi, mīlestība ir Dieva Likuma turēšana; kā Vecajā, tā arī Jaunajā Derībā (Rom.13:10). Pārāk vienkārši ir uzskatīt mūsu attiecības ar Dievu un Kristu kā paklausību Viņu vārdiem, it kā tas būtu kāds mūsu garīguma pārbaudījums. Tas nozīmētu mērit Dievu ar cilvēku mērauklu, it kā Viņš nebūtu nekļūdīgs. Jo, ja mēs būtu Dieva vietā, mēs iedibinātu kādu rakstveida testu savām radībām: 'Dari to, un, ja tu to nedari, tad es zinu, ka tu mani nemīli'. Godības Dievs stāv pāri tādām lietām. Viņš ir Viņa vārds. Ja mēs Viņu mīlam, mēs vēlēsimies izprast Viņa vārdus, mēs nemītīgi domāsim par tiem, mēs centīsimies pēc iespējas pilnīgāk izdzīvot tos savā ikdienas dzīvē. Mūsu centienos apjaust bezgalīgo Dievu, mēs pilnīgi dabiski nespēsim saprast un novērtēt visu Viņa vārdu garu. Bet Viņš to atzinīgi novērtē. Taču savā ziņā mūsu attieksme pret Viņa vārdu parāda mūsu mīlestību pret Dievu. Viņa vārda lasīšana nebūs nogurdinošs pienākums; kalns, kurā katru dienu bez izņēmuma jārāpjas; tā būs mūsu dienas nepieciešama un dabīga sastāvdaļa, tikpat dabīga kā mūsu vēlēšanās ēst, pat *vēl vairāk* (salīdz. ar Ījaba 23:12). Lūk kur izaicinājums; neattiekties pret Dieva vārdu tikai kā pret mūsu dieniško maizi, bet *vēl jo nopietnāk*.

6.9.2 DANIĒLS: AUGSTĀKĀS PROVES BĪBELES STUDENTS

Daniēla grāmata nepārprotami aicina lasītāju mēģināt izprast viņa raksturu. Pašu pravietojumu apraksts var tā aizraut, ka mēs varam nepamanīt, cik daudz grāmatā teikts par Daniēla rakstura īpašībām. Daniēls man vienmēr šķitis esam daļa no viņa dotajiem pravietojumiem; viņš nebija faksa mašīna, kas tikai pārraidīja Dieva vārdus. Viņš šķiet pārstāvam tos, kas vēlākajos laikos dzirdēs šos pravietojumus. Tieši tāpēc mums ir dota iespēja ielūkoties viņa raksturā. Piemēram, Dāvīda

noskaņojums "Cik ilgi...?" tik skaidri atspoguļo Dieva bērnu attieksmi vēlākajos gados, ka grūti ir noliegt, ka Daniēls tiek attēlots kā visu svēto pārstāvis. Patiesi, šie paši vārdi citēti Atkl. 6:10 attiecībā uz svētajiem, kas nokauti pēdējās dienās. Šī Daniēla kā pārstāvja loma ir visspilgtāk redzama viņa tēlainajā nāvē, augšāmcelšanās un tiesāšanās, kas aprakstīta Dan.10. Tajā Daniēls izspēlē katru atzītā pieredzi. Atsauci uz viņa atteikšanos pakļauties pavēlei pielūgt Bābeles ķēniņu mēs redzam Atkl.13:5; 14:9, kur pravietots par to, kā pēdējo dienu svētie tiks pārbaudīti līdzīgi Daniēlam, ar līdzīgi brīnumainu pestīšanu. Un tā, Daniēls šķiet īpaši simbolizējam pēdējo dienu ticīgos. Nomierinošie "Nebīsties, Daniēl!" (Dan.10:12,19) ir tie paši vārdi, kas dzirdami daudzos citos gadījumos, kad Eņģeļi mierina nobijušos cilvēkus. Tāpēc mēs varētu domāt, ka Eņģelis, kas nāks savākt pēdējo dienu ticīgos, teiks tiem šos pašus vārdus (un salīdz. ar Jes.35:4, kur tā pati "nebīstieties" vēsts attiecināma uz tiem, kas redzēs otro atnākšanu). Un Daniēla attiecības ar Eņģeļi šķiet pārstāvam visu svēto attiecības ar Eņģeļiem.

Zobu trīcēšana

Un tā, šķiet nav ne mazāko šaubu, ka Daniēls ir mūsu pārstāvis. Taču grūti ir samierināties ar sekojošo vērojumu: Daniēls nepārprotami attēlots kā nomākts, nemierā ar apkārtējo pasauli, pārņemts ar dedzīgu vēlēšanos saprast un nodibināt attiecības ar Dievu, kas, šķiet, bija viņam liegtas; ārkārtīgi vientuļš un vilies tajā, ka viņš neredz Dieva mērķus sasniedzam kulmināciju. Jaunās Derības prieka, cerības un miera vēsts ir jāsamēro ar Daniēla pirmtēlu. Liekas, ka mūsu kristadelfiešu domāšana un uztvere ir cikliska; mēs sākām deviņpadsmitajā gadsimtā ar drūmu, nelokāmu, gandrīz puritānisku britu protestantisma attieksmi; tagad, man šķiet, mēs esam izvēlējušies pretējo, proti, uzskatu par Dievu un kristiešu dzīvi, kas koncentrējas vienīgi uz pozitīvo pieredzi. Varētu būt zīmīgi, ka abas šīs attieksmes saistās ar tām, kas vērojamas mūsdienu reliģiskajā pasaulē. Es negribu ieteikt atgriešanos pie deviņpadsmitā gadsimta attieksmes, tā vietā mums ir nepieciešama patiesi izsvērta līdzsvarota attieksme.

Taču Daniēla grāmatā mēs redzam ne tikai patiesa Jahves kalpa drūmo zobu trīcēšanu; mēs sajūtam (drīzāk nekā uzzinām) viņa gara pacēlumu Valstības pravietojumu sakarā. Šī līdzsvarotā attieksme tiek izcelta virknē atsaucū uz Daniēlu, kas parāda viņu kā visu to, kas ir Kristū, pārstāvi:

1.Pētera vēstule 1 (svētie)	Daniēls
<p>“Mantojumam, kas ir uzglabāts debesīs jums” (4.p.)</p> <p>“noskumdināti” (6.p.)</p> <p>“jūsu pārbaudītā ticība ...ugunīs ... izrādītos teicama, slavējama un godājama” (7.p.)</p> <p>“Viņu jūs mīlat, lai gan neesat To redzējuši, uz Viņu jūs ticat, To tagad neredzēdami, un priecāsities” (8.p.)</p> <p>“kad jūs sasniegsit savas ticības galamērķi, dvēseļu pestīšanu” (9.p.)</p> <p>“Par šo pestīšanu ir taujājuši un pētījuši pravieši ... gribēdami uzzināt, uz kuru vai kādu laiku norāda Kristus gars viņos (10,11.pp.)</p> <p>“Viņiem tika atklāts (atbildot uz taujāšanu), ka ne viņiem pašiem, bet jums nāk par labu tās lietas ...</p> <p>Šais lietās pat arī eņģeļi kāro ieskatīties” (12.p.)</p>	<p>“Un pēc tam tu atkal celsies saņemt savu (mantojuma) tiesu ... visu dienu beigās.” (12:13)</p> <p>Daniēla grūtsirdība</p> <p>Daniēla draugu pārdzīvotais</p> <p>Daniēls slavēts, godāts un paaugstināts (2:6)</p> <p>Daniēla garā?</p> <p>Salīdziniet ar Daniēla pārliecību par pestīšanu visu dienu beigās (12:13)</p> <p>Pētera rakstītais šeit neapšaubāmi sabalsojas ar Daniēla jautājumiem par pārdomām, uz kuru laiku šiem pravietojumiem būtu jāattiecas (8:14,26; 9:2; 12:8)</p> <p>Tā noteikti ir atsauce uz Dan.12:4, kur Daniēlam saka, ka viņam nav dots saprast pašam savus pravietojumus, bet tos sapraffs pēdējo dienu ticīgie, uz kuriem tie attieksies.</p> <p>Eņģeļu interese par pravietojumiem galvenokārt parādās Daniēla grāmatā.</p>

Pravietošanas degsme

Daniēla vēlme saprast pravietisko vārdu paliek atmiņā ar tās spraugumu. Jāsaka, ka kristadelfieši turpretim, lai cik skumji arī nebūtu to secināt, kļūst arvien vienalīdzīgāki pēdējo dienu pravietojumu studēšanā. Tam, ka pravietojums ir grūti interpretējams un acīmredzami mulsinošs, būtu jāiedvesmo mūs centīgākai tā izpētei, nevis jāliek mums atteikties no tā izpētes. Daniēla kā izklāstītāja problēma bija vēl grūtāka, taču pati šī problēma jo vairāk rosināja viņa vēlmi to izprast. Mums ir nopietni jāapsver tas fakts, cik spēcīgi ir aprakstīta Daniēla vēlme izprast pravietojumus: “Manas pārdomas par redzēto sapni mani, Daniēlu, garā ļoti satrauca, tā ka mainījās mana sejas krāsa, mans vaigs palika bāls, bet (neskatoties uz visām grūtībām) savus pārdzīvotumus un sapnī dzirdētās runas es paturēju savā sirdī” (7:28). Tas liek domāt, ka vieglāk būtu ļaut iekšējam satraukumam

atspoguļoties ārējā izskatā, taču Daniēls turēja savu intelektuālo sāpi sevī. Tik dziļa sāpe no nespējas pilnībā izprast pravietojuma jēgu ir krasā kontrastā ar mūsu vienaldzību, kad atrodam, ka pravietojums ir aizvērtā grāmata. “Es, Daniēls, redzētā dēļ jutos savā garā stipri uztraukts un skatītās parādības iedvesa man bailes” (Dan.7:15) izteic to fizioloģisku iespaidu, ko uz Daniēlu atstāj šī nespēja saprast. Šo gara uztraukumu var salīdzināt ar Jesajas vārdiem (54:6) par “ atstātu laulātu draudzeni un sirdi dziļi *noskumušu sievu*”. Tādu garīgu un emocionālu sāpi mēs redzam Daniēlā. Iespējams, ka Daniēls jūta, ka viņa nespēja saprast ir kaut kādā veidā saistīta ar viņa paša morālo vājumu (vai arī viņa tautas).

“Sapratīgie to sapratīs”

Tikpat dziļu vilšanos atrodam 8:27: “Tad mani, Daniēlu, pārņēma nogurums, un es biju vairākas dienas slim. Bet tad es atkal cēlos, un, kaut es arī veicu savus pienākumus ķēniņa uzdevumā, tomēr parādība mani ārkārtīgi uztrauca, jo es taču nevarēju to pilnīgi izprast”. Mēs varam iedomāties Daniēlu nopietni izstāstām parādību citiem priesteriem Bābelē, bet neviens nav spējīgs to izskaidrot. Daniēlam bija valsts mēroga administratīvs darbs; darbs, kurā nav brīvdienu. Taču viņa vilšanās sevī par nespēju izprast Bībeles pravietojumu padarīja viņu tik slimu, ka viņam vienkārši bija jāņem slimības atvaļinājums. Neviens no viņa laika biedriem *nekad* nesaprastu kāpēc, ja viņš tiem teiktu: ‘Es esmu tik uztraukts, ka es nevaru kaut ko saprast Dieva vārdā. Tādēļ man ir tāds kā nervu sabrukums’. “Bet tad es atkal cēlos” izsaka, ka viņš dažas dienas bija spiests pavadīt gultā, viņa fiziskās enerģijas izsīkuma dēļ, ko bija izraisījusi milzīgā garīgā piepūle. *Vai kādam no mums ir kaut daļiņa tādas degsmes?* Ir pamats domāt, ka pēdējo dienu ticīgajiem vajadzēs sevišķu spēku, lai pārvarētu kārdinājumus, kas tos sagaida; daļa spēku tiem tiks doti caur pareizi izprastajiem pēdējo dienu pravietojumiem, tik pareizi, ka viss būs mums kā uz delnas (1). “Daudzi to tad sapratīs, un atziņas vairošies ... sapratīgie to sapratīs ... Ņem vērā, cilvēka bērns! Jo šī parādība ir par laiku beigām” (12:4,10; 8:17). Atzīmējiet sev, ka “parādība” šķiet lietota metonīmiskā nozīmē kā “parādības izpratne” (tāpat kā 8:26; 9:23,24; 10:14,16; 11:14; 10:1 salīdz. ar 7). Vairums no mums, šo rindu rakstītāju ieskaitot, ir pasākuši domāt, ka mums vienkārši nav dots precīzi izprast pēdējo dienu notikumus. Taču varbūt mēs vienkārši meklējam attaisnojumus tam, ka vārda izpētē mums trūkst garīgās piepūles.

Ir svarīgi, ka visi Daniēla rakstos ietvertie lūgumi Dievam attiecas vai nu uz Viņa vārda izskaidrojumu vai piepildījumu. Tā, 6:10-12 mēs lasām, ka Daniēls pielūdza Dievu, nometies uz ceļiem pie atvērta, pret Jeruzalemi vēsta loga; varētu pieņemt, ka viņš lūdza Dievu piepildīt un paskaidrot Viņa mērķi sakarā ar Cīanu. Taču var

droši apgalvot, ka, to darot, Daniēls bija gatavs riskēt ar savu dzīvību. Viņš skaidri apzinājās, ka saskaņā ar ķēniņa pavēli jebkurš, kuru pieķers pielūdzot kādu citu nevis ķēniņu, iemetams lauvu bedrē; un vēl jo skaidrāk viņš apzinājās to, ka viņu pastāvīgi novēro, vai viņš pildīs šo ķēniņa pavēli. Vairums no mums (un, droši vien, arī vairums ebreju eklēzijas Bābelē) būtu kļuvis pielūguši Dievu slepenībā, neatverot logu, lai afišētu šo faktu. Tomēr Daniēla sirdsapziņa, šķiet, teica viņam, ka Dieva pielūgšana ir kaut kas tik svarīgs, ka tās dēļ ir vērts iet nāvē. Šī epizode izgaismo to, cik kvēla bija Daniēla vēlēšanās saprast un redzēt Dieva vārda piepildījumu. Un atcerēsimies, ko mēs teicām no sākuma, ka Daniēls ir domāts kā piemērs mums un mūsu pārstāvis. Vai mēs patiesi ilgojamies pēc Mesijas atnākšanas tāpat kā viņš? Pēc Izraēla Valstības atjaunošanas, pēc Ciānas Ķēniņa atnākšanas? Jo skaidrāka kļūst mūsu pamata mācības par Izraēla Cerību saprašana, jo vairāk mēs katru dienu *sajūsmīnāsimies* par Dieva Likumu, jo vairāk mēs būsim Daniēla gara pārņemti.

Pēdējās dienās “saprātīgie to sapratīs” (12:10). Gudrība saistībā ar Daniēlu ir skaidri minēta vismaz astoņas reizes (Dan.1:17; 2:13,14,18,24,27,48; Ecēh.28:3); tāpat kā Daniēla vēlme saprast. Taču Daniēls pilnībā nesaprata savus pēdējo dienu pravietojumus; “saprātīgie to sapratīs” pēdējās dienās, Daniēlu mierināja. Citiem vārdiem sakot, pēdējās dienās būs ‘Daniēla’ kalibra cilvēki, kuriem būs viņa gudrība un kuriem tiks dota saprašana, kuru viņš tik dedzīgi vēlējās gūt. Mēs jau parādījām agrāk, ka Atkl.6:10; 13:15; 14:9 apraksta vajāto kristadelfiešu pārpalikumu pēdējās dienās, lietojot Daniēla izteicienus (2). Secinājums ir tāds, ka viņi (mēs?) gūsim spēku izturēt caur pravietojumu izpratni. Tie, kas šai vieglajā laika posmā neatrod laiku ikdienas lasīšanai, vai nu zaudēs vai arī pār tiem pēkšņi nāks vārda dzīvīgā spēka atklāsme.

Tīrā sirdsapziņa

Katram no mums ir savi iemesli, kāpēc mums trūkst Daniēla gara Bībeles studēšanā. ‘Pārāk daudz kas ir jādara’, vai līdzīgas atrunas būs vairumam no mums. Taču Daniēls bija viens no visu laiku visaugstāko amatu ieņemošajiem kristadelfiešiem; Babilonijas premjerministrs to dienu Vidusāzijas pasaulē būtu salīdzināms ar mūsdienu ASV prezidentu. Neskatoties uz visneapveramākajām garīgās uzmanības novēršanas iespējām Daniēls veltīja sevi Dieva Vārda mīlestībai, cīnīdamies par savas sirdsapziņas tīrību. Visa Daniēla dzīve parāda, cik svarīgi ir **pastāvīgi** uzturēt tīru sirdsapziņu. Grāmata sākas ar Daniēla atteikšanos ēst gaļu, kas upurēta elkiem; tā nevar būt nejaušība, ka Gars Pēterim saka, ka nav nekā pelāma tās ēšanā – tā bija vienkārši sirdsapziņas lieta, tāpēc ka pagānu asociācijas ar gaļu patiesi ticīgajam neko nenozīmē. Taču zaļajā 17 gadu vecumā jaunais

Daniēls ieņēma pozīciju par katru cenu uzturēt tīru savu sirdsapziņu; un, kā redzams, tas ir slavējami.

Rakstos redzam, ka Daniēla pasaulīgajai karjerai ir lēkājošs raksturs: iecelšana augstajā amatā, tad (iemesli nav minēti) krišana it kā nebūfībā, no kuras atkal pacelšanās uzmanības centrā. Tā, 2. nodaļā (:48) Daniēls tiek paaugstināts par premjerministru; 3.nodaļas notikumos viņa klātbūtne, cik tas dīvaini arī nebūtu, nemaz nav manāma; 4:8 Daniēls parādās, lai iztulkotu Nebukadnēcara otro sapni, gandrīz tā it kā doma par viņu nejausi būtu ienākusi prātā, kas netieši norāda uz to, ka viņš vairs nav bijis uzmanības centrā; un tad (5:11) ķēniņš Belsacars, kuram nebija bijis ne jausmas par Dāvidu, ieceļ viņu par trešo cilvēku valstī (5:29). Kāpēc Daniēls pārstāj būt uzmanības centrā? Vai tas nebija viņa sirdsapziņas dēļ? Kā ebreju kopienas loceklim Daniēlam būtu bijis viegli palikt augstajā postenī, pamatojot to ar iespēju darīt daudz vairāk Patiesības labad. Taču viņš saprata, ka viņa personīgajai sirdsapziņai un uzticībai garīgajai dzīvei ir jābūt pirmajā vietā, ja viņš grib palīdzēt savai tautai. Šeit vērojama tieša domu saistība starp Daniēlu un dedzīgu ticīgo, kas atskāns no paaugstināšanas amatā, atstāj karjeru, kas pārāk stipri apdraud sirdsapziņas tīrību ... kaut mūsu sadraudzībā būtu vairāk tādu piemēru! (3).

Mīlestība pret vārdu

Daniēla grāmatā dotas tiešas norādes uz to laiku, kad viņš saņēma abus paaugstinājumus un redzēja parādības. Rūpīga rakstu analīze rāda, ka viņa pasaulīgie paaugstinājumi sakrita ar svarīgiem panākumiem viņa personīgajā Bībeles studēšanā un garīgajā izaugsmē. Kad Dārijs nāca pie varas, Daniēls tika paaugstināts par galveno no trim ķēniņa valsts prezidentiem, kas nāca pēc viņa iecelšanas par trešo valdnieku Valstībā, proti, *vismazāk* svarīgo no trim (5:29-6:2). Taču tai pašā, Dārija pirmajā valdīšanas gadā, “es, Daniēls, pievērsu savu uzmanību svēto rakstu vārdiem par gadu skaitu, ko Tas Kungs kādreiz Savā vārdā bija atklājis pravietim Jeremijam... es griezos tad pie Dieva Tā Kunga... Viņu lūgdams un nemiņīgi piesaukdams, gavēdams un tērpies sēru drānās un sēdēdams pelnos ... Kamēr es vēl tā runāju” pie manis atlaidās Gabriēls, lai dotu man pravietojumu par 70 nedēļām (9:2-4,20). Nav daudz jāpiepūlās, lai iedomātos spiedienu uz Daniēlu kā premjerministru jaunā valdībā ar jaunu ķēniņu; iespējams, ka viņš bija vienīgais palikušais no iepriekšējās valdības. Taču neskatoties uz to, viņš atrada laiku, lai gavētu un tērptos sēru drānās. Viņa patiesā interese nebija karjeras augstumu saglabāšanā, bet gan lūgšanās par Jeremijas pravietojumu izpratnes saņemšanu. “Esmu iestājies jaunā darbā, es nevaru lasīt *katru* dienu... Man tagad ir eksāmeni, es tikai varu pielūgt Dievu pirms ēdamreizēm... Man ir jāveido mans jaunais bizness, nākamajos sešos mēnešos es tikai reizēm varēšu ieskatīties Bībelē... Man ir

nepatīkšanas, patiesas nepatīkšanas, neviens nesapratīs, bet man ir nepieciešama atpūta, pilnīga atpūta uz kādiem pāris mēnešiem, un tad es noteikti atsāksu ikdienas Bībeles lasīšanu⁷. Tās visas ir parastās kristadelfiešu atrunas, arī man ir nācies būt tuvu katrai no tām. Daniēla attieksme *izsmej* tās visas. “Bet es jūs, brāļi, lūdzu: pānesiet šo pamācības vārdu!” (Ebr.13:22).

Mēs izteicām pieņemumu, ka Daniēls izvēlējās atteikties no augstā stāvokļa starpvaldības laikā starp Nebukadnēcaru un Belsacaru. Tā, viņš tika paaugstināts Nebukadnēcara laikā, bet nav ķēniņa galma redzes lokā, kad Belsacars redz parādību (5:11). Zīmīgi, ka Daniēls redz parādību Belsacara pirmajā valdīšanas gadā (7:1), iespējams kā atbildi uz viņa vēlēšanos pēc pilnīgākas izpratnes. Tas varētu nozīmēt, ka parādība nāca kā svētība pēc viņa atkāpšanās no amata. Vai mēs redzam lietas tādā plāksnē? Vai mēs neiedomājamies, ka Dievs varētu mūs materiāli kompensēt, ja mēs atsakāmies no pasaulīgajām lietām? Vai mēs sapņojam par dziļāku garīgu ieskatu par atbildi uz mūsu atdalīšanos no pasaules? Vai varbūt mēs norakstām šīs lietas kā nevajadzīgu prātošanu, kas valdzina tos, kas iedziļinājušies Bībeles studēšanā, bet nav nepieciešamas mūsu personīgajās attiecībās ar Dievu?

Dubultā dzīve

Daniēla dzīve šai pasaulē bija divkārša; un viņš to pārāk labi un grūtsirdīgi apzinājās. Tas, bez šaubām, izskaidro viņa nomākto garastāvokli. Vienu brīdi viņš ir ķēniņa sapņu oficiālais izskaidrotājs, taču viņam pašam ir savi sapņi, kurus viņš nevar izskaidrot. Tā dēļ viņš pārdzīvoja smagu depresiju un tad cēlās augšā, lai veiktu “savus pienākumus ķēniņa uzdevumā”, proti, izskaidrotu viņa sapņus (8:16 salīdz. ar 27). Tas skaidri izgaismo Daniēla dzīves divdabību. Daniēla grāmata nav rakstīta hronoloģiskā kārtībā. Viens no iemesliem tam varētu būt vēlēšanās radīt iespaidu, ka Daniēla domās Dieva vārda parādības ieņēma aizvien lielāku vietu. No sākuma mēs iegūstam daudz informācijas par viņa pasaulīgo dzīvi, kas mijas ar parādībām; bet pamazām parādības sāk aizņemt aizvien vairāk vietas. Tas nav tāpēc, ka Daniēls kļūst vecāks, atsakās no politiskās dzīves un viņam paliek vairāk laika vīzijām. Izskatās, ka viņš ir visu savu mūžu darbojies pasaulīgās ‘karjeras’ jomā, bet no tā, kā grāmata ir sarakstīta, mēs varam secināt, ka laika gaitā Dieva vārds ieņēma viņa domāšanā un prioritātes apziņā aizvien nozīmīgāku vietu.

Dieva vārds tā valdīja pār Kungu Jēzu, ka “Vārds tapa miesa”. Viņš mira, tiklīdz bija sasniedzis nepieciešamo garīgā brieduma pakāpi; tiklīdz Dieva vārds sasniedza vēlamo rezultātu. Krustā mēs redzam Viņu Viņa garīgajā pilnībā, kad viņš ir sasniedzis visaugstāko garīgā brieduma pakāpi, kādu vien cilvēks var sasniegt

(Ebr.5:7-9). Daniēls kā “Cilvēka dēls”, šķīstis iemests lauvu bedrē, un tad brīnumainā kārtā izglābts no nāves, ir acīmredzams Kunga Jēzus pirmtēls. Viņā kā pravietī nešaubīgi mita Kristus Gars (1.Pēt. 1:10-12). Arī Kristum nācās ciest pasaulīgās dzīves pārbaudījumus, dienu no dienas, arī Viņš ik brīdī cīnījās par savu sirdsapziņu. Arī Viņš, arī Viņš, arī Viņš...

Piezīmes

- (1) Šie iemesli ir doti grāmatā “Pēdējās dienas”.
- (2) Tas nav tikai veikls pieņēmums, ļoti daudzas Rakstu vietas liecina par to, ka eklēzijai pēdējās dienās būs jāpiedzīvo vajāšanu laiks. Skat “Pēdējās dienas”.
- (3) Piemēri no dzīves ir atrodami Roberta Robertsa grāmatā “*My Days and My Ways*” un jaunākajos laikos Lena Ričardsona grāmatā “*Sixty Years a Cristadelphian*” (1993.publikācijas gads).

6.10 BĪBELES STUDĒŠANA

6.10.1 TĒLI: JĀZEPS UN JĒZUS

Rūpīga Rakstu studēšana neapšaubāmi pierāda, ka Jāzebs ir viens no pilnīgākajiem Kunga Jēzus pirmtēliem. Taču zīmīgi ir tas, ka Jaunajā Derībā nav *skaidras norādes* uz to, ka Jāzebs ir Jēzus pirmtēls. Tas ir interesanti, tā kā Jāzebs visskaidrāk un vissīkākajās detaļās iezīmē Kristu. Tam, bez šaubām, ir jāievieš mūsos vēlme saskatīt Kristus tēlus Vecās Derības personībās, neskatoties uz to, ka tiešas norādes uz to JD netiek dotas. Dažreiz tiek izteiktas domas, ka mēs varam pārāk bieži saskatīt pirmtēlus, ja mēs vadāmies tikai no netiešiem mājiņiem, tad kad Jaunajā Derībā skaidri norādījumi par to, kas ir uzskatāmi par pirmtēliem, nav doti. Taču Jāzepa tēls rodas tikai no secinājumiem bez jebkāda skaidra norādījuma. No tā mēs varam secināt, ka ir iespējams saskatīt arī citus Kristus pirmtēlus, pat ja Jaunajā Derībā nav skaidras atsaucis uz to.

Zemāk uzskaitītie fakti parāda, ka gandrīz katrs Rakstos atainotās Jāzepa dzīves sākums kaut kādā veidā pravietiski norāda uz Kungu Jēzu. Ir ļoti daudzas *paralēles* ar Kristu, kuru vienīgais mērķis šķiet esam apstiprināt mūsu vēlēšanos pastāvīgi redzēt Kristus Garu šajos pierakstos (piemēram, 46:30 = 1k.2:29,30). Un tā, Jāzepa dzīves aprakstā mēs saņemam bagātīgu pamācību par mūsu Kungu Jēzu. Un tieši tāpēc mēs sēžam šo simbolu priekšā, lai gūtu pamācību par Kunga Jēzus Kristus skaudro skaistumu. Mums ir jāizstudē Jēzus pirmtēli, lai pārliecinātos, ka Jāzepa

dzīve *patiešām* ir Jēzus pirmtēls. Vēlmei bagātināt zināšanas par Pestītāju jāmudina mūs sīkāk iepazīt pirmtēlus; un tā nav vienkārši akadēmiska prāta vingrināšana, spēlēšanās ar Rakstu tekstiem. Sekojošos pierakstus var pārskatīt pirms Maizes laušanas, sīkāk apstājoties pie tiem, kas piesaista jūsu interesi.

JĀZEPS UN JĒZUS

1. Abrahāma pēcnācējs, kurā piepildījās apsolījumi par auglību un svētību daudzām tautām (47:27; 46:3 salīdz. ar 12:2; 5.Moz.26:5; Ps.105:23,24).

Ābrahāma pēcnācējs.

2. Sava tēva mīļotais dēls.

Jņ.3:16

3. "Kalps" (37:2, ebr.)

Kalps (Cah.3:8; Jes.42:1, utt.)

4. Mīlēts un paaugstināts pār saviem brāļiem

Ebr.1:9

5. "Tie to ienīda" viņa sapņa dēļ, ka kādu dienu viņš valdīšot pār tiem (37:4,8).

Kristum bija problēmas ar brāļiem (Jņ.7:3); ebreji ienīda Kristu un negribēja, lai viņš valdītu pār tiem (Lk.19:14)

6. Jāzepe bija pielīdzināts kultiem (37:7)

Kristus bija līgojamais kūlis (3.Moz.23:11,12)

7. Ienaids pret Jāzepu aug augumā (37:4,5,8)

Tāds pats priekšstats rodas par ebreju attieksmi pret Kristu, lasot Eviņģēlijus

8. Dabiskā tēva sarāts (37:10)

Lk.2:48

9. Izraēls nolieksies Jāzepe priekšā, kaut arī sākumā tie atteicās tam ticēt un gribēja viņu nogalināt šī iemesla dēļ (37:10)

Tas pats attiecas uz Kristu

10. "...bet viņa tēvs šo stāstu paturēja prātā" (37:11)

Tāpat kā Marija, Jēzus māte (Lk.2:19,51)

11. "Nokausim viņu... tad mēs gan redzēsīm, kas būs ar viņa sapņiem" (37:20)

Kristus iedvesmas dotie pravietojumi par Viņa nāvi un augšāmcelšanos, droši vien, mudināja ebrejus nogalināt Viņu (1).

12. Viens no viņa vajātājiem pēdējā brīdī mēģināja viņu izglābt (37:21)

Tāpat kā Nikodēms un Pilāts.

13. Iemests bedrē bez ūdens (37:24)

Tāpat arī Jeremija, vēl viens Kristus pirmtēls; bedre = kaps (Cah.9:11; Ps.69:15)

14. "Tie novilkā Jāzepam viņa svārkus" (37:23); vai Jāzepe bija kails bedrē?

Tie paši vārdi arī Mt.27:28; vai Kristus bija kails krustā? Skat Ebr.6:6 "liek smieklā".

15. "Un viņi atsēdās" pēc simboliskas viņa nokaušanas.

Mt.27:36

Pārdeva viņu par sudraba gabaliem.

Tāpat arī Kristu.

16. Viņa brāļi teica: "Viņš taču ir mūsu brālis un mūsu miesa" (37:27)

"Jo mēs esam Viņa miesas locekļi" (Ef.5:30)

17. "Tad mēs savas rokas tam nebūsim pielikuši" (37:27). Viņi domāja, ka verdzība viņu nokaus.

Ebreji nodeva Jēzu romiešu rokās. Vai pirmtēls nerosina domu, ka tas, pēc dažu domām, viņus atbrīvo no vainas?

18. Vismaz divi no vajātājiem nebija priecīgi par to, ko viņi dara, un arī izteica to (37:22,26). Iespējams, ka viņi uzkūdīja cits citu uz attieksmi, par kuru savā sirdsapziņā praktiski neviens no viņiem nebija ieprecināts.

Vai tāpat nebija arī pirmā gadsimta Izraēlā?

19. Asinīm apraipīti svārkī

Jes.63:2; Atkl.19:13.

20. Sūtīts ar uzdevumu pie brāļiem, kuri viņu simboliski nogalina.

Kristus sūtīts visupirms, lai izglābtu Izraēlu (Gal.4:4,5).

"Aizej... un apskaties, kā taviem brāļiem ... labi klājas" (37:14)

Tie paši vārdi kā 1.Sam.17:18, arī Kristus pirmtēls.

21. Simboliski sava tēva ganāmpulka ganu nogalināts (37:12)

Kristus jūdu priesteru, Dieva ganāmpulka ganu, nogalināts.

"Viņa dvēseles bēdas" un lūgšanu pēc apžēlošanas (42:21) brāļi neuzklausa.

"Dvēseles ciešanas" (Jes.53:11) Izraēls neuzklausa (Jes.53:1-4). *Vai Kungs*

lūdza lai Viņu atbrīvotu no ciešanām?

22. "Kad viņi to iztālēm ieraudzīja...viņi sarunājās to nokaut" (37:18)

"Kad strādnieki ieraudzīja viņa dēlu, tie sacīja savā starpā (proti, savvērējās):

Šis ir tas mantinieks: iesim, nokausim to" (Mt.21:38) (2). Mt.21:38 citē 1.

Moz.37:18.

23. "plēsīgs zvērs...Jāzēpu ir plosīt saplosījis. Un Jēkabs saplēsa savu apģērbu" (37:33,34); Jēkabs apraudāja Jāzēpa nāvi.

Tas ir skaisti attēlots Dieva sāpju (kurām, par nožēlošanu, netiek pievērsta uzmanība) pirmtēls.

24. Jūda krīt nežēlastībā pēc Jāzēpa nosodīšanas (1.Moz.38)

Tas pats attiecas uz Jūdu kā nāciju pēc tam, kad tie noliedza Kristu.

25. Viņa kungs atdeva visu, kas tam piederēja, viņa rokās (39:8)

Potifārs: Jāzeps un Faraons: Jāzēpa attiecības atspoguļo Dieva un Kristus attiecības.

Dievs viņu "svētīja", sk.Ps.1:3 par svētīgu cilvēku, kam prāts saistās pie Tā Kunga baušļiem.

Vai Kunga galdnieka darbs veicās tā paša iemesla dēļ? Viņš bija ieguvis Dieva un cilvēku labvēlību.

26. Jāzeps palika bez apgērba, kad viņu iegrūda bedrē un pirms viņu iemeta cietumā (39:13) (3).

Jņ.19:23

27. Nepatiesi apvainots laulības pārkāpumā, bet neprotestē; iemests cietumā.

Kristus mēms savu cirpēju priekšā. Cietums = nāve; cietuma un tumsas idejas bieži tiek saistītas (piemēram, Jes.49:9). Kad Kristus mira, iestājās tumsa.

28. Cietuma priekšnieks uzticēja visus apcietinātos Jāzepam: "visu, kas tur bija darāms, to viņš darīja" (39:22)

Vai tas daiļrunīgi nesabalsojas ar mūsu attiecībām ar Kristu?

29. "Tas Kungs...tam parādīja žēlastību, un tas ieguva labvēlību cietuma priekšnieka acīs" (39:21).

Kristus piemīlībā pie Dieva un cilvēkiem (Lk.2:52) (4).

30. Cietumā ar diviem noziedzniekiem (viens labs un viens slikts?)

Kristus krustā ar diviem zagļiem (viens labs un viens slikts)

31. "Piemini mani, kad tev labi klāsies" (40:14)

"Pieminiet mani"

32. Jāzēpa lielās sirdssāpes, jo viņš zināja, ka ir nevainīgs (40:15); tādēļ arī kauna sajūta, ka taisnam cilvēkam jācieš kā grēciniekam (salīdz. ar kristadelfiešu AIDS slimniekiem).

Tas pats attiecībā uz Kristu, bet vēl jo vairāk .

33. Jāzēpa kauna sajūta sprostā (40:15); kā cietumniekam, zemākajam no zemākajiem (2.Moz.12:29).

Vislielākais Kristus pazemojums krustā.

34. "Lika tam steigšus atstāt cietumu ...apmainīja savas drēbes (41:14).

Kristus augšāmcelsšanās enerģija; drēbju maiņa = dabas maiņa, Cah.3:3,4.

35. Tāpēc ka viņam bija zināmas faraona domas, viņš bija paaugstināts pār Faraona namu un tautu (41:40).

Kristum bija zināmas Dieva domas; tagad pāri Eņģeļiem (Dieva namu) un mums (dabīgo un garīgo Izraēlu)

36. "Visai manai tautai būs pakļauties taviem vārdiem" (41:40). Ēģiptei bija jāpakļaujas viņa vārdiem.

Kristus vārda pārākums mūsu dzīvē; pakļaušanās viņa vārdam ir vitāli nepieciešama.

37. "Tikai par troņa tiesu es būšu lielāks par tevi" (41:40)
Kristus valda Dieva vārdā, bet Dievs ir ķēniņš.
38. "Es tevi ieceļu pār visu Ēģiptes zemi" (41:41)
Kristum ir dota visa vara debesīs un virs zemes (Mt.28:18). Vara pār visu Ēģiptes zemi, tādēļ 'Ēģipte' = baznīca tagad un arī nākamā Valsība.
39. "Metieties ceļos" (41:43).
Filip.2:10
 Maize uzkrāta, gatavojoties bada gadiem.
"Uzkrādami sev labu mantas pamatu nākamai dzīvei (1.Tim.6:19).
40. Nosaukts par "Safnatpaneahu": 'Pasaules glābējs' vai 'dzīves maize'
Kristus saņem jaunu vārdu pēc debesbraukšanas (Filip. 2:6-9; Atkl.3:12).
41. Pagānu priesteru meita par sievu (41:45).
Kristus precības ar mums, ķēniņiem un priesteriem (Atkl.5:10). Psalmā 45 liels daudzums atsauču uz Jāzepu (pp.2,4,5,7,10,14,16 utt.). Taču tas ir arī pravietojums par Kristus precībām ar savu līgavu pēc Jāzepa precību parauga.
42. "Jāzeps ... pārstaigāja visu Ēģiptes zemi" (41:45).
Kristus aktīvā iesaistīšanās mūsu pestīšanas darbā.
43. Jāzeps (ebreju un pagānu sievas) dēli tika uzskatīti par Jēkaba cilšu locekļiem (41:51)
Mēs esam Kristus dēli (Ebr.2:13). Jāzepu sauca par 'maigo tēvu' (41:43 ebreju oriģinālā), tāpat kā Kristu nākotnē sauks par "Mūžīgo tēvu" (Jes.9:5).
44. Faraona absolūtā uzticība Jāzepam un viņa vārda spēks (41:55)
Dieva attieksme pret Kristu.
45. "Visai manai tautai būs pakļauties taviem vārdiem" (41:40) norāda uz izmaiņām Ēģiptes tiesu sistēmā līdz ar Jāzepa nākšanu pie varas (salīdz. ar Ps.105:22).
Pāreja no Mozus likuma uz Kristus vārdu spēku.
46. Tieši Rakstos neizteikta, taču skaidri samana ir brāļu sirdsapziņā mītošā doma, ka Jāzeps ir dzīvs.
Tas ir pirmēls ebrejos mītošajā sirdsapziņā attiecībā uz Jēzu Kristu. Viņi zināja, ka Kristus ir Mesija, taču viņi izvēlējās neticēt faktiem (Jņ.6:36; 9:41; 15:24 salīdz. ar 14:7).
47. Jāzeps brāļi izpilda viņa pravietojumus, neapzinoties to (vismaz, ne pilnībā), kad tie klanās līdz zemei viņa priekšā (42:6).
Vai tāpat būs arī ar Izraēlu pēdējās dienās?
48. Pat spiesti runāt, brāļi nāk klajā ar to pašu veco nepatiesību (42:13). Viņi to ir tik bieži atkārtājuši, ka paši tai noticējuši.
Tieši tāda pat ir ebreju attieksme pret Jēzu no Nācaretes.

49. Brāļi bija ieslēgti cietumā trīs dienas, lai pabakstītu sirdsapziņu Jāzēpa sakarā (42:17).

Vai pēdējās dienās būs nepieciešami trīs ciešanu gadi Izraēlai, lai tie atzītu Kristu?

Mums rodas iespaids, ka Jāzēps mainīja plānus attiecībā uz viņiem vairākkārt; viņš atsauca tos atpakaļ, kad tie jau bija devušies ceļā, utt.

Vai tas neliecina par to, ka viņš pasteidzināja atklāsmi tīri emocionālu iemeslu dēļ – un vai Kungs darīs tāpat ar Savu Izraēlu?

50. Jāzēps raudāja (Raksti to fiksē septiņas reizes) (42:24). Viņam, droši vien, bija neizsakāmi grūti neatklāties viņiem uzreiz un turpināt šo spēli; viņu vadīja vēlēšanās panākt, lai viņi apzinātos sava grēka lielumu viņu pašu garīguma pēc, nevis sevis atriebes dēļ.

Tas ir apbrīnojami dziļš pravietojums par Kristus, varenā Dieva Dēla, jūtu spraigumu pret untumaino Izraēlu pēdējās dienās. Viņš bija bēdu nomākts cilvēks pasaulīgajā dzīvē un šī raksturojuma elementi saglabāsies arī nākotnē.

51. Brāļi vilcinājās atgriezties, sirdsapziņas mocīti; kaut arī visi kopā viņi to nekad nebija apsprieduši (43:10).

Vai Izraēls 'vilcināsies' ar grēku nožēlu un kavēs Kristus otro atnākšanu? Ikvienš ebrejs pēdējās dienās klusībā cīnīsies ar sirdsapziņas pārmetumiem Kristus dēļ.

52. Jāzēps atzīmē viņu nožēlu ar kopīgu maltīti, kuras laikā katrs no brāļiem sēž savā parastajā vietā (43:16,33).

Jēra kāzu vakariņās katrs sēdēs sev pienācīgajā vietā (Lk.14:10; 22:30; Atkl.19:9).

53. "Liec barokli nokaut un sagatavot" (43:16) maltītei.

Tas ir pazudušā dēla līdzības pamatā (45:14,15 = Lk.15:20); tēvs = Kristus; pazudušais dēls = nožēlas pilnie ebreji, kas vēlas būt vienīgi un tikai kalpi.

54. "Par to tie cits par citu brīnījās".

Tas pats attiecībā uz Kristu – tas ir uzsvērts (Mt.8:27; 9:8,33; 21:20,42; 22:22; 27:14; Lk2:33; Jņ.4:27; 7:15).

Un tie kļuva priecīgi (43:34).

Viņš no sirds gribētu, lai tie ieietu Tā Kunga atdusā.

55. Jāzēpa kauss, no kā viņš pareģo nākotni (44:5).

Tāpat arī Kunga kauss.

56. "Tad Jāzēps nespēja vairs valdīties..." (45:1) norāda uz to, ka Jāzēps bija plānojis pagarināt brāļu garīgās attīrīšanās procesu, taču viņa mīlestība pret tiem lika to saīsināt.

"Izredzēto dēļ šīs dienas tiks saīsinātas" (Mt.24:22).

57. "Neviena vairs nebija pie viņa, kad Jāzeps devās pazīstams saviem brāļiem" (45:1).

Enģeļi, kas Kristu pavada nebūs klāt Viņa tikšanās reizē ar Izraēlu (Jes. 63:3).

Sazināšanās bez tulka palīdzības.

Jauna attiecību ar Kristu paradigma, aci pret aci.

"Nebīstieties, vai tad es esmu Dieva vietā?" (50:19); "Tu taču esi līdzīgs faraonam" (44:18).

Dieva būtiskās mīlestības atklāsmē caur Jēzus Kristus vaigu.

Cik grūti bija likt brāļiem noticēt viņa žēlastības lielumam.

Mūsu grūtības tiesas dienā (skat Kungs Soģis 7.8).

58. "...saglabātu dzīvu lielu izglābto pulku" (45:7).

Ebr.2:3 "tik dārgu pestīšanu".

Izraēls izglābts, visa apkārtējā pasaule arī izglābta no bada.

Tas pats attiecībā uz pēdējām dienām; Izraēla apkārtējās tautas saņem materiālu svētību, lai pārvarētu pastardienu problēmas. Pastaro dienu mērķis ir likt Izraēlam nožēlot grēkus, taču šajās briesmu dienās cieš visa pasaule.

Smalkākas nianse

Ņemot to visu vērā, sekojošas piezīmes dod iespēju labāk izprast mūsu Kunga pieredzi. Atsevišķi ņemot, tās var likties māksloti pievilktas, taču augstāk izskatīto pirmtēlu kontekstā, tās iegūst spēcīgu ticamību:

- Jāzepam, droši vien, nebija viegli iedrošināties izskaidrot savus sapņus brāļiem. "Vēlāk viņš sapņoja vēl vienu sapni un stāstīja arī to saviem brāļiem" (37:9). Arī Kungam Jēzum 30 gadu vecumā, droši vien, vajadzēja iedrošināt sevi garā, lai 'pasaulē ienākot' sāktu sludināt savas nākamās Valsības slavu ciniskajam Izraēlam.
- Jāzeps labprāt atsaucās uz tēva vēlēšanos, lai viņš aizietu pie saviem brāļiem: "Es klausos" (37:13). Jesaja, vēl viens Kristus pirmtēls, līdzīgi atsaucās pirms došanās izpildīt savu uzdevumu Izraēlā (Jes.6:8). Taču kā Jāzepam, tā arī Jesajam, droši vien, bija nojauta par iespējamām vajāšanām. Bija moments, kad Kristus teica Dievam: "Raugi, es nāku..." (Ebr.10:5-7). Tas nozīmē, ka tāpat kā Kristus pirmtēli Jāzeps un Jesaja, arī Kristus saņēma un atsāka pildīt Tēva doto uzdevumu. Tas varētu būt vēl tīņa gados, 17 gados, kā Jāzepa gadījumā? Vai 30 gados, kad Viņš uzsāka Savu darbu un "ienāca (ebreju pasaulē)"
- "Aizej taču un apskaties, kā taviem brāļiem un sīklopiem labi klājas, un pavēstī to man." (37:14). Kristus tika sūtīts pie Izraēla ganiem un avīm. Tas izskaidro to, kāpēc Viņš pielika īpašas pūles, lai uzrunātu ebreju reliģiskos līderus, pat tad, kad tā likās veltīga laika šķiešana esam.

- “Jāzebs bija skaists augumā un glīts izskatā” (39:6) runā par to, ka viņš bija ļoti pievilcīgs (tāpat kā viņa māte, vecmāmiņa un vecvecmāmiņa). Raksti uzsver, ka skaistums bija ģimenes raksturīga īpašība. Tas dod mums iespēju citādi pavērties uz šo tik bieži uzdoto jautājumu: Vai Kristus bija skaists un pievilcīgs kā Dieva dēls, vai bezspēcīgs un neglīts kā cietējs kalps? Krustā “viņa vaigs bija tik pārvērsts, ka tas nelīdzinājās cilvēkam...viņam nebija nekāda izskata, nedz arī kāda skaistuma, lai mēs to ar labpatiku uzlūkotu... nicināts...kura priekšā aizklāja vaigu” (Jes.52:14; 53:2-4). Taču Jāzebs bija spēcīgs un izskatīgs vīru (un sievu) acīs. Un tā, mēs varētu secināt, ka arī Kristus no dabas bija spēcīgs un pievilcīgs, bet zaudēja to savas traumatiskās garīgās dzīves gaitā, kuras rezultātā viņa izskats krustā bija atbaidošs.
- Sieviete, kura kārdināja Jāzepu, šķiet esam kārdinātājas no Salamana pamācībām pirmtēls. Viņas arguments, ka vīra nav mājās (Sal.pam.7:19), izskatās pēc tiešas atsaucis uz Potifara sievu. Mēs jau parādījām citviet, ka Salamana pamācības ir galvenokārt komentāri par Vecās Derības vēsturiskajiem notikumiem un ka brīdinājumi “Mans dēls” ir pravietiski Dieva norādījumi Savam Dēlam Jēzum (5). Ja tas tā ir, tad ir pamats domāt, ka arī Kristu ir kārdinājusi līdzīga tipa sieviete.
- Vēlīgs lasītājs pamanīs, ka Jāzepam no jaunības dienām piemita tēviskīga attieksme (40:7; 41:43; 45:8). Tāpat arī Kungam Jēzum; tā, Viņš uzrunāja mācekļus kā bērnus, kaut arī viņi piederēja pie vienas un tās pašas vecuma grupas. Tas arī ir saprotams, jo Viņš ir Sava augstā Tēva absolūtais iemiesojums.
- Tik daudzas cilvēcisko vājību izpausmes tika pārbaudītas Jāzepa personībā: lepība saskarsmē ar brāļiem, iekāre ar sievietēm, rūgtums ieslodzījuma laikā cietumā, krasā pacelšanās žilbinošās karjeras augstumos; augstākās sabiedrības un slavas valdzinājums. Arī Kungs Jēzus ir gājis tam visam cauri, absolūti visam – mūsu dēļ.
- Jāzepam bija divas apģērbu maiņas: pēc cietuma atstāšanas un kad viņu iecēla pār visu Eģiptes zemi (41:14,42). Tas norāda uz divām Kristus paaugstināšanas reizēm kā augšāmcelšanas, tā arī debesbraukšanas (vai debesbraukšanas un otrās atnākšanas godībā?).
- Jāzepa sievai bija jāaizmirst sava pagānu dzīves pagātne (41:45 = Ps.45:10 = 5.Moz.21:13) un it īpaši sava tēva nams. Jāzebs atsaucās uz to, kas viņai bija jāpārdzīvo, runājot par to, ka arī viņš bija aizmirsis visus savus pagātnes pārdzīvojumus un sava tēva namu (41:51). Kas tas bija par pāri! Viņi abi bija sarāvuši saites ar pagātni un aizrautīgi nodevušies jaunajai dzīvei kopā. Tādējādi, viņi ir Kristus un Viņa līgavas pirmtēls.

- *Dievs* (tas ir būtiski) lika Jāzepam aizmirst visus viņa “grūtumus”, viņa garīgās ciešanas (41:51). Tas bija brīnums; nekāda gribas spēka nepietiktu, lai Jāzeps varētu norakstīt visas savas ciešanas. Bet Dievs viņa personā radīja psiholoģisku brīnumu. Vai Dievs to pašu ir darījis attiecībā uz Kristu, kas tagad ir Viņa godībā, tāpat kā Viņš darīs to attiecībā uz mums kādu dienu ne tik tālā nākotnē (Atkl.21:4)? Taču Kristus apzināsies Savu upuri un ar to saistītās ciešanas. Dievs, droši vien, neizdzēsa Jāzēpa atmiņā visu notikušo, taču Viņš lika tam “aizmirst” sāpes. Dievs, protams, to pašu ir darījis attiecībā uz Kristu, un darīs attiecībā uz mums: likvidēs sāpes psiholoģiskajā līmenī, tomēr atstājot tās apziņas līmenī. Vai mēs nevarētu pieņemt, ka pat tagad Dievs ir gatavs un vēlas rīkoties tieši tā?
- Brāļu pēdējā satikšanās ar Jāzēpu Ēģiptes galmā daudzējādā ziņā sasaucas ar Kristus žēlastības troni. Sāpīgā procesa, kas sagatavoja šo pēdējo tikšanos, mērķis bija likt brāļiem apjaust viņu grēka neģēlību un Jāzēpa žēlastības lielumu. Arī tiesas diena nāk mums par labu; iznākums Dievam ir zināms jau iepriekš. Vai Jāzēpa (uzsvērtā) emocionalitāte šajā laikā iezīmē Kristus attieksmi tobrīd? “Kā lai mēs runājam uz savu kungu, kā lai mēs izskaidrojamies, kā lai mēs taisnojamies?” saskan ar Dan.10:17, kur pat tainsnais Daniēls savā tēlainajā tiesas dienā nerod vārdu, lai runātu. Mūsu grēcīgās dabas apziņa līdzīgi iedarbosies arī uz mums. Brāļu morālais izmisums tad (“kā lai mēs taisnojamies?”) piemeklēs arī mūs. Nespēja runāt ir raksturīga noraidītajiem (Mt.22:12); brāļi nenāca klāt Jāzēpam (45:4), tāpat kā to darīs atraidītie (1.Jņ.2:28). Tas viss norāda uz to, ka tie, kas tiks pieņemti žēlastības tronī, pārdzīvos visas atraidīto emocijas; tie sapratīs, ka ir pelnījuši atraidījumu. Tie, kas tiesā (nosoda) sevi tagad savā pašpārbaudē, netiks nosodīti tad.
- Jāzēpa vienreizējās intelektuālās un psiholoģiskās spējās izpaudās, kad viņa brāļi stāvēja viņa priekšā. Man šķiet, ka šis plāns nobrieda viņā vienā acumirklī. Viņš tos pazina, atcerējās savus sapņus un teica, ka tie ir izlūki un tml. Viņa apvainojumu mērķis bija izvilkēt no viņiem patiesās ziņas par ģimenes stāvokli mājās. Kunga asais prāts un spēja izdibināt mūsu vārdiem izteikto patiesību izpaudīsies tiesas dienā.
- Jāzēpa izmisīgā vēlēšanās, lai brāļi justos brīvi viņa sabiedrībā un pieņemtu viņa piedošanu, lika viņam piedzirdīt viņus, lai viņu attiecības taptu brīvākas (43:34). Šī citādi neētiskā uzvedība atklāj, cik ļoti viņš vēlējas, lai viņi justos brīvi ar viņu un atklātos viņam. Kungam būs tāda pat vēlēšanās mūsu tiesas dienā.
- Ziņa par to, ka Jāzēps ir dzīvs un paaugstināts, tika uzņemta tāpat kā ziņa par Kristus augšāmcelšanos: sākotnēja neticība, bet tad Jēkaba dzimta, kas

noticēja tam, cēlās un atstāja visu, kas tiem bija, lai ietu pie Jāzepa; Izraēlam m.ē. 70.gadā un pēdējās dienās arī ir pieteikts atstāt savu iedzīvi, lai ietu pie Kristus (45:20 salīdz. ar Lk.17:31). Brāļi devās ceļā un viņš piekodināja, lai tie neķildotos pa ceļam (45:24). Brīnumam, kas tos gaidīja, bija jāizdzēš visas sīkās nesaskaņas viņu starpā.

- Kungs, protams, saprata Jāzepa tēla nozīmi. Iespējams, ka Jāzeps izglābšanās no bedres un tad no vergu darba Ēģiptē, kad visiem citiem likās, ka viņš ir pagalam, pavadināja Kungu uz domām, ka kaut kādā veidā viņš tiks izglābts no faktiskas nāves pārdzīvojuma – no kurienes Viņa lūgšana par pestīšanu un par to, “lai šis biķeris iet Man garām”.

Tuvāk krustam

Un tā, Jāzepa dzīves gājuma analīze ved mūs tuvāk krustam, tuvāk apziņai par krustā sisto Dieva Dēlu. Mēs zinām, ka Jāzeps cietumā bija Kristus nāves pirmtēls. Ps.105:17-23 ir Gara komentārs par Jāzepa ciešanām: “Viņš (Dievs) sūtīja viņiem pa priekšu vienu viņu, Jāzepu, ko pārdeva par vergu, viņa kājas lika siekstā un viņu pašu iekala dzelzīs, kamēr viņa paredzējums piepildījās un Tā Kunga vārds to apliecināja...Tā Israēls nonāca Ēģiptes zemē”. Psalmā kontekstā Dievs mierina Izraēlu, ka Jāzeps ir pārdzīvojis visas viņu ciešanas. Izraēla kā nācija bieži tiek aprakstīta kā cietumiece pagānu pasaulē (Ps.79:11; 102:21; Jes.42:7,22; 49:9); tāpat kā tas bija ar Jāzepu. Cietums un nāve ir cieši saistīti jēdzieni, jo cietumsods praktiski līdzinājās nāves spriedumam, tik slikti bija apstākļi cietumos. Izraēlas atrašanās cietumā tādēļ ir uzskatāma par dzīvi nāves simbolā. Krustā Kristus bija lielais, augstais cietumnieks (Ps.69:34 – pastiprinājuma daudzskaitlis, kas attiecas uz vienu lielo sagūstīto). Tāpat kā Jāzeps Viņš izcietā visas cietumniekam raksturīgās emocijas; kaunu, depresiju, introspekciju. Tāpat kā Izraēlam cietumnieka statusā par mierinājumu bija tas, ka pagātnē ir bijis viens, kas ir izcietis visu to, kas viņiem bija jāizcieš kā grupai, tā arī jaunajam Izraēlam ir visiem kopā jārod atbalsts vērojot Kristus pieredzi. Viņš *nesa* mūsu kopīgās bēdas, nelaiemes un grēkus; tādēļ mums drīzāk kā kopībai nevis kā indivīdiem jābūt vienotiem Kristus atcerē.

Kristus ciešanas bija galvenokārt garīgas. Tām bija jābūt tik dažādām un tomēr tik spraigām, lai aptvertu visas ciešanas, ko katrs no mums izjūt. Ps.105:18 izceļ Jāzepa ciešanu garīgo aspektu. Šis pants ir neveiksmīgi pārtulkots “viņa kājas (šī vārda tulkojums ir arī spējas, izturība, ceļojums) lika siekstā (iebiedēja, nomāca, vājināja) un viņu pašu (proti, dvēseli) iekala dzelzīs”. Viņa dvēsele bija dzelzīs, iekapsulēta krātiņā, nospiesta tumsībā. Kad Kristus bija krustā, arī Viņu nomāca garīgās nastas

smagums, kas noslogoja smadzenes līdz to izturības robežai. Krustā sistā Kristus gars runā Ps.142:8: “Atsvabini manu dvēseli no cietuma...Par mani gaviļēs taisnie” (salīdz. ar Ps.22:22). Kristus dvēseles ciešanas bija tās, kas noveda Viņu nāvē; “No smagiem pārdzīvojumiem...viņš jau bija aizrauts no dzīvo pasaules” (Jes.53:12,8) norāda uz to, ka tieši šie pārdzīvojumi izraisīja Viņa nāvi krustā. Tādēļ arī Pilāts brīnījās, ka Viņš tik ātri miris. No tā var spriest, ka nevis fiziskais krustā sišanas process nonāvēja Kristu, bet gan sirdssāpes (kā pārmestā, tā arī tiešā nozīmē). Vai mūsu sirds nejut šo cīņu, kad mēs, viņu pieminēdami, jūtam līdzīgu Viņa ciešanām? Sajūt, bet kā no tālienes. Taču mums tā būtu jāizjūt arvien skaudrāk, lai šī sajūta liktu mums izrautes no mūsu no ierastā dzīves ritma, kad reti kas iztraucē mūsu domu mierīgo tecējumu. Lūk kur Jāzeпа dzīves stāsta izaicinājums; vismaz sākt aptvert krustā sistā Dieva Dēla garīgās ciešanas.

Piezīmes

- (1) Viņi sita Viņu krustā, jo viņi nepieņēma Viņa vārdus, kas bija no Dieva (Jņ.12:48). Vārdi *atmet* un *nepieņemt* tiek lietoti kā attiecībā uz Kristus krustā sišanu, tā arī attiecībā uz Viņa vārdu nepieņemšanu. Tā, Ebr.6:5,6; 10:28,29 Dieva vārda nievāšanu un Kristus krustā sišanu vērtē identiski.
- (2) Tas, ka Kristus savu līdzību pamatā lika Jāzeпа dzīves stāstu norāda uz to, ka Viņš to uzskatīja par pravietojumu par Sevi.

6.10.2 LIETAS, KURAS VAR TIKAI APCERĒT: VAI IZRAĒĻS ĒDA TĀ KUNGA PASHĀ?

Vīriešu kārtas pirmdzimto skaits, Izraēlam atstājot Ēģipti, bija ārkārtīgi mazs (aptuveni 20 000, 4.Moz.3:43). Vairumā pirmatnējo sabiedrību sievietē dzemdē caurmērā septiņus bērņus, kas nozīmē, ja iedzīvotāju, kas atstāja Ēģipti kopskaits bija 2 800 000 (2.Moz.12:37), tad vajadzētu būt ap 400 000 vīriešu kārtas pirmdzimto. Bet tā vietā ir tikai neliela daļa šī skaitļa. Kādēļ?

Mans pieņēmums – un tas ir to lietu starpā, par kurām mēs nekad negūsīm 100% skaidrību un varam tikai minēt – ir, ka daudzi ebreju pirmdzimtie mira Pashā naktī. Izraēls tika brīdināts, ja viņi nepildīs Tā Kunga pavēli par Pashā ēšanu, tad “maitātājs” Engēlis nogalinās viņu pirmdzimtos (2.Moz.12:23). “Maitātājs” minēts 1.Kor.10:10: “Nekurniet, kā daži no tiem ir kurnējuši un maitātāja nomaitāti” (*olothreutes*, grieķu valodā tas ir tpašvārds). Kas bija Maitātājs? Ja Raksti interpretē

Rakstus, tas bija Pashā nakts Eņģelis – Maitātājs. Līdzīgā veidā Ebr.11:28 runā par “pirmdzimušo maitātāju” (grieķu *olothreuo*).

Izraēla uzmanība bija novērsta no galvenā, kam bija jābūt uzmanības centrā: jēra asinīm. Viņi bija kurnētāji, sākot no tās dienas, kopš Kungs viņus iepazīna, proti, no Pashā nakts (5.Moz.9:24). Viņi ēda Tā Kunga Pashā, bet klusībā kurnēja; un tieši šīs kurnēšanas dēļ, šīs apsēstības ar ķildas meklēšanu pret līderiem dēļ, sīkumainās kurnēšanas pret šo un to, nespējas aptvert caur jēra asinīm nākošo atbrīvošanas brīnumu...viņi tika notiesāti līdz ar ēģiptiešiem. Ļoti drīz pēc tam ļaudis atgādināja Mozum šo incidentu: “Kaut Tā Kunga roka (šī vārdkopa nereti asociējas ar Eņģeļa darbu Pashā naktī) būtu likusi (arī) *mums* (varbūt šim vārdam jābūt uzsvērtam) mirt Ēģiptes zemē, kad mēs vēl mitām pie gaļas podiem un mums bija maizes papildnam, ko ēst” (2.Moz.16:3). Viņi neteica tikai, kaut mēs būtu miruši Ēģiptē; viņi vēlējās kaut Tā Kunga roka būtu likusi tiem mirt. Sēdēšana pie gaļas podiem un maizes ēšana varētu būt atsaucē uz Pashā ēšanu tonakt, kad (iespējams) ap 90% ebreju ģimeņu pirmdzimto tika nomaitāti. Viņi vēlējās, kaut arī viņi būtu miruši tai Pashā naktī. Viņus vajāja doma, ka Mozus taisās viņus nogalināt, tā kā arī pirmdzimto nogalināšanā viņi vainoja Mozu.

Izraēls bija izteikti nepakļāvīgs Dievam kopš iziešanas no Ēģiptes, pat pirms viņu izglābšanās, izejot caur Niedru jūras vidu pa sausumu (5.Moz.9:24 = 2.Moz.20:5,6). Iespējams, ka tikai Mozus nelokāmā visu pavēļu ievērošana Pashā naktī atturēja Dievu no sākotnējā visa Izraēla iznīcināšanas plāna īstenošanas ar Maitātāja Eņģeļa palīdzību, kurš nomaitāja (ēģiptiešu un ebreju) pirmdzimtos (Ebr.11:28). Varbūt šis taisnprātības dēļ, ko Dievs piedēvēja tā laika Izraēlam, Viņš nemin šo viņu milzīgo neveiksmi.

Izraēla iziešana no Ēģiptes Pashā naktī bija pirmtēls mūsu iziešanai no pasaules otrās atnākšanas laikā (Lk.12:35,36 = 2.Moz.12:11). Pirmdzimtie pārstāv mūs, pirmdzimto eklēsiju (Ebr.12:23.gr.). Iespējams, ka 90% pirmdzimto netika izglābti, tāpēc ka tie kurnēja, ka atļāvās nepievērst uzmanību galvenajam, kas ir pestīšanas pamatā: jēra asinīm. Cik jaunā Izraēla procentiem gaidāms tāds liktenis?

6.10.3 LIETAS, PAR KURĀM VAR TIKAI MINĒT: KAS NOTIKA ĒDENĒ?

Šis apcerējums pauž lielāku pārliecību nekā tā ir pašam tā rakstītājam. Studējot Biblii jūs varat nonākt pie secinājumiem, par kuriem jūs nekad nevarēsit būt 100% pārliecināti. Šis ir viens no tādiem secinājumiem.

Klasiskais uzskats ir, ka grēkākrišana aizsākās, tiklīdz Ievas zobi iekodās ābolā; tas bija pirmais grēks un drīz pēc tam arī Ādams darīja to pašu, kā rezultātā pār cilvēci nāca lāsts. Es gribētu apstrīdēt to, ka ābola ēšana bija pirmais grēks. Ja tā, tad Ieva grēkoja pirmā. Un tad Biblii pārzinošais ticīgais saduras ar sekojošu problēmu: Jaunā Derība nepārprotami norāda uz Ādamu kā pirmo grēcinieku (Rom.5:12). Tātad grēka pasaulē nebija pirms viņa pārkāpuma. Zeme tika nolādēta Ādama grēka dēļ (1.Moz.3:17). Tas viss norāda uz to, ka Ieva nebija pirmā grēciniece. Tas, ka viņu iemānīja grēkā, nenozīmē, ka viņa nekrita grēkā (1.Tim.2:14). Viņa tika nosodīta par grēku; un vispār nezināšana nenozīmē, ka grēks netiek uzskatīts par grēku (atcerieties, ka pēc Bauslības ir jānes upuris arī par nezināšanas grēku). Un tā, Ieva krita grēkā, bet Ādams bija pirmais grēcinieks, pirms viņa pārkāpuma grēks nebija ienācis pasaulē. Mums jāatceras arī tas, ka Ieva tika čūskas pievilta un krita pārkāpumā (1.Tim.2:14). “Pārkāpums”. Kurš pārkāpums? Skaidrs, ka Ādama pārkāpums (Rom.5:14); ieklausoties čūskā viņa tika iejaukta Ādama grēkā. Tas ir netiešs norādījums uz to, ka “pārkāpums” jau tur bija, lai viņa tajā tiktu iejaukta ar čūskas palīdzību. Tas ir tieši pretēji tam, ka Ādams tika iejaukts Ievas grēkā.

Tātad, es gribu teikt, ka ābola ēšana faktiski nebija pirmais grēks; tas bija pēdējais piliens, kas vainagoja virkni grēku, garīgā vājuma izpausmes un grēcīgas uzvedības no Ādama puses. Galvenokārt, tie bija nedarīšanas nevis darīšanas grēki. Un šī iemesla dēļ mēs tiecamies tos neievērot, tieši tāpat kā mēs tiecamies daudz vieglprātīgāk attiekties pret mūsu nedarīšanas grēkiem, salīdzinot ar darīšanas grēkiem. Ja mēs apskatām Kunga mācību, kas ietverta Mt.7:22,23 un 25:42-44 kopumā, Viņš saka, ka tiesas dienā atstumtie būs *nedarīšanas* pēc – tādēļ viņu izbrīns un dusmas, jo viņi zina, ka ir *darījuši* labus darbus; viņi domāja, ka tas, ko viņi darījuši, bija Dievam pieņemams, ka tā būs viņu caurlaide Valstībā. Taču viņu *nedarīšanas* grēki maksāja viņiem Valstību.

Ēdenes dārzs tika iedēstīts, Ādams tajā ielikts un viņam tika pavēlēts neēst no ļauna atzišanas koka. Tad dzīvnieki tiek pievesti pie cilvēka, lai viņš tos nosauktu; tad viņš tiek imedzināts un Ieva tiek izveidota. *Tad*, pati pirmā pavēle,

ko Ādams un Ieva kopīgi saņēma, bija vairoties un piepildīt visu zemi (proti, atstāt Ēdenes dārzu) un pakļaut to sev (1.Moz.1:28). Šī pavēle tika dota, kad tika izveidota Ieva. Te nu viņš gulēja ar sievu līdzās, "palīgu"; proti 'pretējo dzimumu'. Un tiem tika pavēlēts radīt atvases un tad atstāt dārzu un pakļaut sev zemi. No dzīvnieku vērošanas Ādamam vajadzēja skaidri noprast, ka viņa sieva bija psiholoģiski un emocionāli radīta, lai viņš varētu radīt atvases. Viņa bija radīta kā viņa 'pretējais dzimums', un te nu viņa bija, gulēja viņam blakus. No 1.Moz.2:24 mēs noprotam, ka viņam bija jāpiekļaujas viņai, topot par vienu miesu jau tā iemesla pēc, ka viņa tika izveidota no viņa paša. Taču, acīmredzot, viņš to nedarīja, jo bērnu viņiem nebija, tie nāca tikai pēc grēkākrišanas. Ja viņš būtu pilnveidojis savas attiecības ar viņu, viņai, droši vien, būtu bērni (tas sagrauj fantāzijas par to, ka Ādamam un Ievai pirms grēkākrišanas bija jābūt idilliskām dzimuma attiecībām Ēdenē). Pāvils redzēja Ievu tās kārdināšanas brīdī kā šķīstu jaunavu (2.Kor.11:2,3). Tā vietā, Ādams atlika pakļaušanos pavēlei par vairošanos. Liekas, ka Pāvils uz to atsaucas 1.Kor.7:5, kur Pāvils saka, ka precētiem pāriem nav jātraujas vienam no otra, "lai sātos jūsu nekārdinātu jūsu nesavaldības dēļ". Atkarībā no tā, cik uzmanīgi jūs lasāt Rakstus, šeit varētu būt norāde uz to, ka Pāvils redzēja, kādu kļūdu Ādams pieļāva Ēdenē, 'nepiekļaujoties' savai sievai.

Bet Ādams kaut ko teica Ievai (kad viņi tur gulēja?). Viņš bija viens, kad Dievs viņam pavēlēja neēt no "labā un ļauna atzišanas koka". Ādams viņai bija teicis, ka viņi nedrīkst to pat aiztikt, kaut gan Dievs to nebija teicis Ādamam (1.Moz.2:16,17 salīdz. ar 3:2,3). Un mums atliek domāt, ka Ādams, pagriezies pret Ievu, it kā pirkstu pakratīdams teica: 'Redzi to koku tur dārza vidū, *nepieskaries tam*, citādi būs slikti.' Viņa *nesaprata*, viņš pat *nepaskaidroja*, ka tas ir aizliegts tāpēc, ka tas ir laba un ļauna atzišanas koks, un tā viņa tika iemānīta ēst no tā – atšķirībā no Ādama, kurš saprata, ko viņš dara (1.Tim.2:14) (1). Ādams par galveno uzskatīja to, ka nedrīkst ēst no koka; viņš neko nebija teicis viņai par vairošanās un zemes pakļaušanas nepieciešamību.

Nākošajā ainā Ādams ar Ievu ir šķirti, viņa runā ar čūsku, acīmredzami neņemot vērā pavēli pakļaut sev un valdīt pār visiem dzīvniekiem, nevis uzklaut tos it kā tie zinātu vairāk. Kad čūska vaicāja: "Vai tad tiešām Dievs ir teicis: neēdiet ne no viena koka dārzā..." (1.Moz.3:1), Ieva nebija gatava šim jautājumam, jo Ādams nebija viņai atstāstījis visu, ko Dievs teicis. Tādējādi, viņa tika pievilta, taču ne Ādams.

Tad, kāpēc gan Ādams nebija viņai skaidri pateicis, ko Dievs bija teicis? Es teiktu, ka viņš bija vilies sievā, kuru Dievs viņam bija devis; viņš negribēja piekļauties

viņai, lai kļūtu par vienu miesu, kā viņam bija teikts, viņš pašķirās no viņas, un viņa palika vienatnē ar čūsku. “Tā sieva, ko Tu man devi, lai viņa būtu ar mani, tā man deva no tā koka...” (1.Moz.3:12) nepārprotami skan kā aizvainojums pret Ievu un to, ka Dievs viņam tādu ir devis.

Ādams ne tikai bija vīlies Ievā, patiesībā viņš neuztvēra Dieva vārdu nopietni. Vēstulē romiešiem 5.nodaļa apraksta Ādama neveiksmi vairākiem vārdiem: “pārkāpums...grēks...vainā...*nepaklausība*” (Rom.5:19). “Nepaklausība ir neparasta grieķu valodas vārda tulkojums. Anġļu leksikogrāfa Stronga vārdnīcā tā nozīme paskaidrota ar vārdiem ‘neuzmanīga klausīšanās’, kas nāk no saknes vārda ar nozīmi ‘nepareizi sadzirdēt’. Tas ir tas pats vārds, kas Mt.18:17 tulkots ‘neklausa’. Tādēļ Ādama grēks, viņa pārkāpums, viņa vaina bija nevis ēšana no koka patī par sevi; tā bija nepaklausība, neklausīšanās. To, ka šī Dieva vārda neuztvēršana nopietni bija viņa grēka pamatā iespējams rod atspoguļojumu Dieva vārdos, viņu nosodot: “Tā kā tu esi klausījis *savas sievas balsij...*” vairāk nekā Dieva balsij (1.Moz.3:17).

Tādēļ Ādama grēks bija nenopietna attieksme pret Dieva vārdu, neapmierinātība ar un novēršanās no Dieva dotās sievas, egoistiska nevēlēšanās atstāt Ēdenes dārzu un iet un pakļaut sev zemi (salīdz. ar mūsu dabiskajiem instinktiem), un sava pienākuma piepildīt zemi ar cilvēkiem pēc Dieva tēla un līdzības nepildīšanu (salīdz. ar sludināšanu un mācītāja darbu). Visi šie grēki bija nedarīšanas grēki; viņš būtu varējis teikt, ka viņš to vēlāk būtu darījis. Visas šīs nepareizās nostājas un nedarīšanas grēki, acīmredzot, neievēroti un nesodīti, noveda pie pēdējās neprātības, ābola ēšanas – pirmā darīšanas grēka. Un cik no mūsu redzamajiem grēkiem faktiski sākas līdzīgā veidā? Patiešām, Ādama grēks bija visu mūsu grēku iemiesojums. Romiešiem 5 norāda uz Ādama un Kristus pretnostatījumu. Viens Ādama nepaklausības darbs, kas nesis mums pazudināšanu, ir pretstatīts vienam Kristus taisnības darbam, kas nesis mums taisnošanu. Taču Kristus viens taisnības darbs nebija tikai Viņa nāve; mēs esam glābti arī Viņa dzīvībā (Rom.5:10). Kristus dzīve bija daudzu taisnības darbu dzīve un atteikšanās no jebkāda Viņa pienākuma neizpildīšanas, kas vainagojās ar vienu visiem redzamu taisnības darbu Viņa nāvē. No tā mēs arī varam secināt, ka Ādama nepaklausības virkne vainagojās ar vienu redzamu darbu – ābola baudīšanu.

Ir trīs argumenti, kas apstiprina Ādama grēka ainu, kā mēs to uzzīmējām. Pirmkārt, Ādams un Ieva sāka kaunēties sava kailuma. Iespējams, tas notika tāpēc, ka viņi apjauta savu seksuālo sūtību. Ēšana no labā un ļaunā atzīšanas koka lika viņiem apjaut labo (proti, viņi saprata labo, kas viņiem bija jādara, radot bērņus) un arī

slikto (viņu seksuālo dziņu iespējas??). Ādams vispirms nosauca savu otro pusi par “sievu”, bet pēc grēkākrišanas viņš nosauca viņu par “Ievu”, jo viņš saprata, ka viņa ir visu dzīvo māte (1.Moz.3:20). To darot, viņš it kā atzīst savu alošanos, neradot ar viņu bērnus, kā Dievs to viņam no sākuma bija lūdzis darīt. Tas, ka pēc grēkākrišanas viņi uzreiz rada bērnu, ir viņu nožēlas apliecinājums.

Otrkārt, Dievs, šķiet, nosoda grēku tā, kā tas piedienas šim grēkam. Dāvids tik bieži lūdz Dievu, lai ļaunie iekļūtu pašu izliktajos slazdos – un cik bieži tā arī notiek. Ādama un Ievas sods saskanēja ar viņu pastrādāto grēku. Ko Ādams nebija vēlējis darīt, proti, stāties dzimumattiecībās ar savu sievieti, ir kļuvis par to, par ko tagad ikviens pazudušais vīrietis pārdos savu dvēseli. Tie ēda no labā un ļaunā *atzīšanas* koka, viņi *apzinājās* savu kailumu, un tad Ādams *atzina* Ievu (1.Moz.4:1); šī sakarību virkne noteikti liek noprast, ka seksuālā dziņa, kas nav nosodāma kā tāda, arī radās pēc ēšanas no koka. Tajā ir dabiska poētiska taisnība un atbilstība, kas ir vienkārši Dievišķa. Tas, uz ko viņiem nenesās prāts, ir kļuvis par to lietu, kas, droši vien, ir radījusi daudz vairāk grēku un vēlēšanos to darīt nekā kaut kas cits. Ādamam bija jāvalda pār Ievu grēkākrišanas rezultātā – jādara tieši tas, ko viņš izvēlējās nedarīt. Ievas sods bija kārot pēc sava vīra – iespējams, norādot uz to, ka arī viņa nekāroja pēc Ādama un tāpēc labprāt kavējās pildīt vairošanās pavēli. Viņus abus izraidīja no dārza – iespējams, atspoguļojot to, ka viņiem būtu bijis jāuzklausa Dieva pavēle un jādodas pakļaut sev zeme un viss dzīvais tajā. Tāpēc ka Ādams nepapūlējās to darīt, kaut arī tas bija viņa varā, dabai tika dota īpaša vara pār cilvēku, kuram nekad nebūs to pakļaut un kura to galu galā pieveiks (1.Moz.3:17-19). Tas viss norāda uz paklausības loģiku; mums būs maksāt paklausības cenu pat nepaklausības gadījumā – tādēļ loģiski ir paklausīt.

Treškārt, liekas loģiski pieņemt, ka ābola ēšana notika ļoti drīz pēc viņu radīšanas. Ieva nebija redzējusi koku, pirms čūska viņai to parādīja (1.Moz.3:6); un ņemiet vērā, ka viņi varēja ēst no visiem kokiem, tikai ne no labā un ļaunā atzīšanas koka. Bet kā tad ar dzīvības koku? Tas nebija aizliegts, un, ja tie būtu no viņa ēduši, tie dzīvotu mūžīgi. Mums ir teikts, ka tas nes augļus ik mēnesi (Atkl.22:2); jādodomā, ka tam vēl nebija augļu, kas norāda uz to, ka grēkākrišana notika pasaules radīšanas pirmajā mēnesī.

Praktiskā mācība no tā visa ir, ka Ādama grēks ir mūsu dabisko vājību iemiesojums. Un cik precīzs tas ir. Viņa neveiksme bija galvenokārt nedarīšanas grēku rezultāts, vilcināšanās Dieva gribas pildīšanā, jo tā viņam nelikās pievilcīga. Atkal un atkal Bībeles vēsture uzskatāmi parāda, ka klusēšanas un nedarīšanas grēki ir tikpat liktenīgi kā publiski redzami darīšanas grēki (piemēram, 1.Moz.20:16; 38:10).

Neienīst ļaunumu ir tas pats, kas nodarīt ļaunumu (Ps.36:4). Tā dēļ, ka Dāvids neieviesa likumu par Tā Kunga šķirsta pārvietošanu, cilvēks mira. Viņa labie darbi nebija svarīgāki par viņa nolaidību šajā gadījumā (1.Laiku 15:13). Tas Kungs nosodīja ebrejus par to, ka viņi uzstādīja kapenes praviešiem, neuzrakstot uz kapakmens, ka viņu tēvi tos nogalinājuši. Mēs esam parādnieki pasaulei; mums ir jāsludina evaņģēlijs, taču mēs bieži vien to tā neuztveram (Rom.1:14). Izraēls grēkoja ne tikai pielūgdams elkus, bet tāpēc ka līdz ar to tas nekalpoja Dievam kā Viņš to pieprasīja (1.Sam.8:8). Ādams labprātāk palika dārzā tai vietā lai ietu pakļaut sev zemi. Mūsu gadījumā tas ir mūsu garīgais egoisms, mūsu atteikšanās palūkoties tālāk par sevi citu pasaulēs. Tāpēc ka nevēlēšanās sludināt vai apspiest mūsu dzīvnieciskos instinktus ir *nedarīšanas* nevis darīšanas grēki, mēs arī tiecamies neņemt tos vērā. Mēs mērķtiecīgi neuzklausām Dieva vārdu, kaut arī kā Ādams mēs varam raidīt Dieva vārdu tālāk, bet it kā negribot, necenšoties to darīt no visas sirds. Un pat tad, kad mēs to darām, mēs tāpat kā Ādams tiecamies uzsvērt *izvairīšanos no grēku pastrādāšanas* tai vietā lai pārbaudītu sevi, vai mēs neesam palaiduši garām kaut ko, kas bija jāizdara, un ne mazāk svarīgi ir atcerēties, ka mēs esam garīgi *atbildīgi* par citiem. Ādama garīgā slinkuma dēļ viņa grēks bija vainīgs levas maldināšanā un grēkā un nesa ciešanas neskaitāmiem miljoniem. Viņa grēks ir mūsu grēku iemiesojums. Tādēļ mums ir skaidri jāapzinās, ka mūsu grēki un mūsu taisnie darbi neattiecas tikai uz mums vien. Katrs grēks un katrs taisnais darbs pieredz neskaitāmas atbalsošanās reizes.

Piezīmes

(1) Analogija ir arī kristadelfiešu dzīvē; piemēram, tēvs vai vīrs, kas stingri jo stingri pieprasa galvas apklāšanu, nepaskaidrojot sievai vai meitai *kāpēc* tas jādara.

6.11 LIETAS, KURAS JŪS, CERAMS, KĀDREIZ SAPRATĪSIET: JAUTĀJUMI MANAS BĪBELES LAPPUŠU MALĀS

1. VD pravieši pastāvīgi saista ebreju atgriešanos zemē un zemes ražību ar Izraēlas garīgo atdzimšanu. Kopš 1948.gada ir sākusies ebreju atgriešanās un zeme ir uzplaukusi. Bet kā ir ar garīgo atdzimšanu? Vai zemē ir apslēpta ticīgo grupa, kas nav mums zināma (salīdz. ar Elijas pirmās atnākšanas situāciju)?
2. “Es jūs no visas sirds lūdzu...neskarieties klāt manai draudzenei un nedominiet viņu, kamēr viņai pašai neiepatīkas mosties” (Augstā dziesma 2:7; 3:5). Ko tas nozīmē kā praktiski, tā arī dziesmas simbolikā?

3. Kā cilvēki, nepazīdami, var godāt patieso Dievu (Ap.d.17:23)? Vai arī Pāvils bija neraksturīgi pieklājīgs savā sludināšanā?
4. Dievs "licis visām tautām celties no vienām asinīm...un nospraudis noteiktus laikus un robežas, kur tiem dzīvot, lai tie meklētu Dievu" (Ap.d.17:26,27). Kā ģeogrāfiskais izvietojums var likt cilvēkiem meklēt Dievu?
5. Vai Dieva prāts tagad notiek virs zemes vai nē?
6. Mt.27:46 saka, ka Kristus uzrunāja Dievu "Ēli"; Marka evaņģēlijā lasām "Eloī". Pieraksti atšķiras. Kā tā? Kāpēc tāda atšķirība?
7. "Tomēr visu ķēniņa valsts varu Es neatrašu: vienu cilti Es nodošu tavam dēlam Sava kalpa Dāvida un Jeruzalemes dēļ" (1.Ķēn.11:13). Bet vai tad Jūda nesastāvēja no divām ar pus ciltīm, nevis tikai vienas?
8. "Bet Es Savu ķēniņu esmu cēlis Ciānā, Savā svētajā kalnā." Es (Dievs) darīšu zināmu Dieva spriedumu. Viņš uz mani sacīja: "Mans dēls tu esi, Es šodien tevi esmu dzemdinājis" (Ps.2:6,7). Tas ir viens no piemēriem, kur Mesijas pravietojumos ir neatrisināms vietniekvārdu sajaukums.
9. Kas ir fiziskais, redzamais nevainības pierādījums, kas minēts bauslībā? Uz ko attiecas 'kailuma atklāšanas' idioma?
10. Kāpēc mums būtu jāpriecājas, ka Tēvs ir lielāks par Kristu (Jņ.14:28)?
11. Kas ir tēvi, kuru sirdis pēdējo dienu Ēlijs piegriezīs saviem bērniem (Mal.3:24).
12. Kāpēc Mt.5:29 iet runa tieši par *labo aci*?
13. Ticīgie, kas gaida Kristus atgriešanos, tiek aprakstīti kā ļaudis, kas gaida savu kungu no kāzām *pārnākot* (Lk.12:36). Bet Kristus atnākšana tiek aprakstīta arī kā Viņa atnākšana *uz* kāzām, lai savienotos laulībā ar ticīgajiem.
14. Kā piepildījās Ecēhiēla teiktais par Cedekijas bēgšanu no Jeruzalemes: "Viņš aplkās savu vaigu, lai neredzētu vairs zemi ar savām acīm"?

SESTĀ NODARBĪBA

JAUTĀJUMI PĀRDOMĀM UN APSPIEŠANAI

1. Vai jūs lasāt katru dienu pēc *Bībeles pavadoņa*?
2. Kādi ir *Bībeles pavadoņa* trūkumi un kādas ir tā priekšrocības?
3. Ko simbolizēja tuksneša manna?
  - (a) Kungu Jēzu (b) Bībeli (c) To, ka Dievs mūs spēcina (d) Kaut ko citu
4. Miniet vēl vienu Kristus pirmtēla (personas vai notikuma) piemēru.
5. Miniet kādu piemēru, kur kāds Bībeles personāžs citē cita Bībeles personāža vārdus vai pieredzi.

SEPTĪTĀ NODARBĪBA

KUNGS, KURU MĒS GANDRĪZ NEMAZ NEPAZĪSTAM

7.1 PERSONĪGAIS KUNGS

Kristību laikā parasti piemin Izraēla Sarkanās jūras šķērsošanu kā simbolu ticīgā iziešanai no šīs pasaules caur kristīšanos; un tādēļ ceļojums pa tuksnesi ir priekšvēstnesis mūsu dzīves ceļam uz Valstību. Ikvienam cilvēkam šī dzīve ir vientuļš tuksnešains ceļš ar uguns stabu, kas silda mūs naktī, un godības mākonis, kas norāda ceļu. Atkal un atkal brāļi un māsas alkst sabiedrības šai ceļā; vai nu dibinot ģimeni vai arī vairojot tuvākās apkāmes brāļu un māsu sabiedrību. Un atkal un atkal tie nonāk pie atziņas, kaut arī tas noteikti palīdz mums mūsu ceļā, taču beigu beigās mēs paliekam *absolūti un pilnīgā vienatnē*, aci pret aci mūsu attiecībās ar Kungu Jēzu Kristu. Būtībā šīs spraiģās personīgās attiecības ar Viņu būs tādas pašas kā laimīgā laulībā dzīvojošam brālim, kuram apkārt ir ticīgo bērnu un mazbērnu pulciņš, tā arī vientuļai izolētai mātai kādā attālā pasaules nostūrī, kura nerunā vairuma pašreizējo Kristus miesas locekļu valodā. Pie jebkura vīra vai sievas, kas mīl un tur Kunga vārdus, Viņš un Viņa Tēvs nāks un ņems pie viņa mājas vietu (Jņ.14:23).

Ir izteikti norādījumi uz to, ka attiecības starp Kungu un katru no Viņa sekotājiem ir absolūti personīgas un unikālas. Ābrahāma derība tiek noslēgta personīgi ar katru viņa pēcnācēju "uz cilšu ciltīm" (1. Moz.17:7). Pieraksti par derības atjaunošanu ar Īzāku un Jēkabu tikai norāda uz to, ka tā ir ikviena pēcnācēja pieredze. Tas nozīmē, ka mīlestības derība ar Dievu un apsoltījums par personīgu zemes mantošanu ir personīgas dabas, ko apstiprina Kristus asins izliešana par katru no mums. Pāvils to skaidri izprata, teikdams, ka Dieva Dēls viņu mīlējis un gājis nāvē par viņu personīgi (Gal.2:20). Tas ir viens no būtiskākajiem mūsu atpirkšanas noslēpumiem (un jā, patiesi, ir vēl arī citi noslēpumi); ka Kristus nodeva Sevi *par mani*, lai padarītu *mani* par Savējo; un tādēļ es gribu atsaukties, pilnībā nododoties Viņam un Viņa lietai, padarot Viņu par to Cilvēku, kuram es ar prieku sekošu līdz galam. Taču Viņš to darīja par *tevi* un par *tevi*; par *visiem* Saviem ļaudīm. Viss tagadējais uzsvars uz sadraudzību un ģimenes dzīvi, cik skaisti tas viss arī nebūtu, nedrīkst aizņēnot mūsu acis šīs galu galā *personīgās* attiecības ar To, kas nodevies par mums. Ikreiz kad ticīgais iestājas derības attiecībās ar Kristu caur kristīšanos, savā ziņā

atkal tiek izlietas asinis; Kungs atkal dodas nāvē līdz ar ticīgā nāvi kristīšanās ūdeņos. Ebreju vārdu, kas tiek tulkots 'noslēgt derību', var tulkot arī kā 'izdeldēt' (1. Moz.9:11; 3.Moz.20:2,3; Jes.48:8; Sal.pam.2:22). Nāve un asins izliešana ir būtiskas derības slēgšanas sastāvdaļas.

"Daudzi" tiks atraidīti tiesas dienā, jo tie *nepazīst* Kungu Jēzu Kristu; kaut arī viņu lūgšanas tika uzklašātas, viņi ir darījuši brīnumus, strādājuši Kunga labā un tamlīdzīgi (Mt.7: 22,23; 1.Kor.13). Viņi būs uzcēlušī garīgo māju, bet uz smiltīm. Nav grūti būt labam kristadelfietim. Bet *pazīt* Kungu Jēzu? Tā ir cita lieta. Jānis pazina savu Kungu. Viņš vairākkārt apraksta sevi kā mācekli, ko Jēzus mīlēja (Jņ.13:23; 20:2; 21:7,20). Jānis, bez šaubām, apzinājās, ka Jēzus mīl visus savus ļaudis; taču Jānis ir stāvā sajūsmā par to, ka Jēzus mīl viņu personīgi.

Mūsu attiecības ar Dievu To Kungu arī ir dziļi personīgas. Katrs no mums ir "Dieva darbs", un šī iemesla dēļ mums ir jārespektē ik katra garīgā individualitāte (Rom.14:20). Mozus savas dzīves pēdējā dienā uzrunāja visu sapulcējušos Izraēļus; taču viņš tik bieži to uzrunā vienskaitlī it kā uzsverot, ka likumi, kurus viņš viņiem dod un derība attiecas uz ik katru no viņiem *personīgi*. 5.Moz.29:10,12 tas ir skaidri pateikts: "Jūs (daudzskaitlī) visi šodien stāvat Tā Kunga, sava Dieva priekšā...lai tu (vienskaitlī) stātos ar To Kungu, savu Dievu, derībā". Šo derību Dievs atjaunoti noslēdza ar katru paudzi atsevišķi; tāpat kā Izraēlam lika priekšā izvēlēties nāvi vai dzīvi derībā ar Dievu 5.Moz.30:15,19, tā arī Jeremijas laikā Izraēļus uzrunāja ar tiem pašiem vārdiem (21:8). Tādā pašā garā Mozus norāda uz to, ka Jahve ir vienīgais Dievs, kuru var *pazīt* personīgi, nevienu elku nevar *pazīt* personīgi (5.Moz.29:26). Vismaz 137 reizes mēs lasām Rakstos "mans Dievs". To lietoja publiski, nekautrējoties, daudzi no Dieva bērniem (Nehemija, Dāvids un Pāvils to bija it sevišķi iecienījuši).

Individuālās attiecības Valstībā

Līdzība par netaisno nama pārvaldnieku uzsver, ka Valstībā ticīgajiem Kristus uzticēs "patieso mantu...kas jūsu pašu" (Lk.16:12). Dotā atlīdzība būs zināmā mērā absolūti personīga. Katrs nopelna savu *paša* pestīšanu, kāda tā būs (Fil.2:12) – ne jau tai nozīmē, ka nopelnīs to pēc darbiem, bet, pamatojoties uz to garīgumu, kuru mēs attīstām tagad, tādi mēs faktiski arī būsīm mūžībā Dieva Valstībā. Kad Kungs runāja par to, kā Viņš ietērs ticīgos drēbēs (Mt.22:11; Lk.15:22), Viņš lieto "apgērbu" kā simbolu, lai tērtos taisnībā, kuru Viņš dos un kura arī pārstāv mūžību Valstībā (1.Kor.15:53,54; 2.Kor.5:2-5). Apgērba simbola izvēle ir zīmīga; apgērbs aplūgā visu ķermeni, izņemot seju. Ticīgā individualitāte paliek, Kristus acīs. Ko mēs sējam šai dzīvē, mēs saņemsim Valstībā; mūsu garīgumā tur būs kaut kas

pilnīgi individuāls, un tas būs mūsu tagadējo garīgo cīņiņu atspoguļojums. Tā ir doma, kas ir Pāvila līdzības pamatā par graudu, kas iekrīt zemē un izaug atkal jaunā vārpā, kas tomēr arvien saistīta ar pirmatnēji iesēto graudu.

Līdzība par naudu apraksta ticīgo atlīdzību ar iecelšanu pār desmit vai piecām pilsētām (Lk.19:17). Šī doma par pilsētu sadalīšanu nepārprotami sasaucas ar to, kā tuksneša ceļojuma laikā tiem tika solītas pašu pilsētas un ciemati, kuras viņi vēlāk mantoja. Doma par “desmit pilsētu” mantošanu izskan Joz.15:57; 21:5,26; 1.Laiķu 6:61 (visos gadījumos kontekstā ar priesteriem domātajām pilsētām), un “piecas pilsētas” – 1.Laiķu 4:32. Tā kā katram izraēlietim tika apsolīts kāds personīgs mantojums zemē, nevis kāda kopēja atlīdzība, ko saņēma visa tauta, tā arī mums ir sagatavota personīga dāvana. Runa par mantojumu (piemēram, 1.Pēt.1:4) un atlīdzības sagatavošanu (Mt.25:34; Jņ.14:2) JD atsaucas uz VD tekstu par zemi, ko Eņģeļi gatavo Izraēla mantojumam (2.Moz.15:17; 23:20; Ps.68:9,10). Mums nav jādomā, ka mūsu apsolījums ir *tikai* mūžīgā dzīve; tas ir kaut kas personīgi mums katram sagatavots. Runa par “sataisīšanu” liekas nevietā, ja mūsu atlīdzība ir tikai mūžīgā dzīve. Zemkopis audzē stādus saskaņā ar sava darba raksturu un arī mūsu mūžīgā nākotne un eksistence būs mūsu tagadējo darbu atspoguļojums (Ebr.6:7). Ne jau tāpēc, ka pestīšana ir atkarīga no mūsu darbiem: tā ir Dieva brīvas gribas dota žēlastības dāvana. Taču mūsu mūžības daba būs mūsu tagadējo pūliņu atspoguļojums.

Mēs jau citviet esam runājuši par to, ka mūsu atlīdzība Valstībā būs kaut kādā ziņā saistīta ar to izveidošanas darbu, ko mēs ar brāļiem un māsām esam veikuši šajā dzīvē (1). “Alga”, kas minēta 1.Kor.3:14, attiecas uz “darbu”, ko mēs esam ieguldījuši Dieva eklēsiņā šajā dzīvē. Šajā sakarībā Pāvils apraksta tos, kuru labā viņš ir strādājis, kā atlīdzību, kuru viņš saņems Valstībā (Fil.4:1; 1.Tes.2:19). Tas norāda ne tikai uz to, ka “algu” nav iespējams saņemt, ignorējot mūsu sadraudzību; tas parāda arī to, ka Valstībai katram no mums būs sava nozīme; “alga”, kuru mēs saņemsim atspoguļos mūsu pašu personīgo darbu brāļu labā eklēsiņas dzīvē.

Dažus gadus vēlāk Kungs uzsvēra šo pašu domu, kad Viņš apsolīja ticīgajiem, ka viņu atlīdzība Valstībā būs līdzīga akmensim ar uz tā uzrakstītu vārdu, “ko neviens nezina, kā vien tas, kas to dabū” (Atkl.2:17). Ir izskanējuši minējumi, ka tas attiecas uz paražu rakstīt vārdu uz akmens, tad salauzt to uz pusēm, katram draugam paturot vienu no tām. Pusīte saskanēs tikai ar otru attiecīgo pusi, un, kad draugi satiksies nākotnē, tie saliks pusītes kopā kā pierādījumu to agrākajai draudzībai (2). Bībeles personāžus Dieva pierakstā nereti raksturo epitēti – Jūda, kurš nodeva; Jeroboāms, kas lika Izraēlam grēkot. Valstībā mēs arī saņemsim tādu vārdu / mūsu attiecību ar

Kungu apkopojumu. Neviena cits nezina / nesaprot / nenovērtē šo vārdu. Tā ir skaidri izteikta doma par to, ka citi ticīgie nevar iespraucies ticīgā un Dieva personīgajās attiecībās. Tāpat arī neviens no mums nepazīst Vārdu, kas rakstīts Kungam Jēzum (Atkl.19:12). Nevienam no mums nekad nebūs skaidri iepazīt Tēva un Dēla personīgo attiecību dabu. Ja mēs to varētu, Viņš nebūtu mūsu Kungs. Iespējams, ka šo pašu domu pauž arī Pāvils 1. Kor.2:15: "Garīgais cilvēks izdibina visas lietas (par Dievu), bet viņu pašu neviens neizdibina". Mūsu patiesais garīgais cilvēks ir "apslēptais sirds cilvēks" (1.Pēt.3:4). Gars apraksta mūsu galīgo atpirkšanu kā mūsu "dvēseles" un "gara" pestīšanu; mūsu iekšējais cilvēks, būtiskā garīgā personība, kas mēs arī *patiesi* esam garīgajā ziņā, būs it kā iemūžināts (1.Pēt.1:9; 1.Kor.5:5). Tas nozīmē, ka mūsu garīgā attīstība šajā dzīvē ir tieši proporcionāla tai personībai, kura būs *mūžu mūžos*. Ja, piemēram, mēs attīstām sevī dāsnumu tagad, tas ir "labs pamats" mūsu nākotnes gara pieredzei (1.Tim.6:19). Tā ir sensorāla doma un vislielākais pamudinājums nopietni pievērsties mūsu pašu garīgajai attīstībai. Mūsu mirstīgās miesas tiks pārvērstas nemirstīgās, bet garīgais cilvēks būs tas, kas mājā mūsos *tagad* (Rom.8:11). Mūsu attieksme pret Kungu Jēzu *tagad* būs arī mūsu tiesas dienas attieksme (Mt.7:23; Lk.6:46). Viņš ir apslēpta manna; Valstībā mēs ēdīsim Viņu, tajā nozīmē, ka mēs būsim tuvās attiecībās ('ēšanas' ideja) ar To, kas tagad ir daudzējādā ziņā mums apslēpts (Atkl.2:17).

No Atkl.2:17 mēs noprotam, ka apslēptās mannas ēšana ir vienādojama ar akmens saņemšanu. Konteksts norāda uz to, ka tas notiks tiesas dienā. Saskaņā ar vairākiem komentētājiem, tiesnesis noliek baltu akmeni par attaisnošanas un pieņemšanas zīmi (3). Kungs ar to norāda, ka pēc mūsu tikšanās tiesas laikā mēs uzturēsim attiecības, saslēdzot akmeņus, kuriem līdzīgu nav nevienam citam. Baltais akmens sasauca arī ar tuksnešu ceļojuma laika baltu mannu (2.Moz.16:14,23; 4.Moz.11:7). Valstībā mūsu atlīdzība būs mūsu garīgā barība, kuru mēs ēdīsim 'katru dienu'. Izraēlam bija septītajā dienā jāēd manna, kuru viņi salasīja un pagatavoja sestajā dienā. Manna ir Dieva vārda simbols Kristū (Jņ.6). Bībelē vārds attiecas kā uz personu, tā arī uz tās raksturojumu. Jaunais vārds, kuru neviens cits nezina, tādējādi attiecas uz atlīdzību, kas "sataisīta" katram no mums atsevišķi, individuāls mājoklis Tēva namā (Jņ.14:2) jaunajai personībai, kura būs Valstībā. Šis jaunās personības vārds būs rakstīts uz akmens / mannas, tas būs mūsu dziļi personīgās Dieva vārda izziņas rezultāts. Jēdziens par vārda rakstīšanu uz akmens sasauca ar to, kā Izraēla cilts vārds bija rakstīts uz krūšu akmens plāksnes, katrs no kuriem atspoguļoja citu Dieva godības gaismas aspektu (2.Moz.28:17). Mēs to darīsim caur mūsu personīgo Dieva vārda izpratni. Tā ir mierinoša kaut arī atskurbinoša doma, ka Dievs mūs redz kā 'vārdus' nevis vienkārši kā ļaudis. Bībelē vārds atspoguļo raksturu. Kad Viņš saka, ka Viņš ikvienu apliecinās Dieva priekšā (Mt.10:32), Viņš saka, ka Viņš apliecinās mūsu

vārdu Dieva priekšā (Atkl.3:5). Viņš mūs pazīst pēc mūsu vārdiem / raksturiem. Atkl.3:5 Viņš runā par katru eklēzijas locekli kā par “vārdu”; Viņš sauc savas avis vārdā un tās pazīst Viņa balsi, atsaucoties uz Viņa vārdu *individuāli*. Kad Viņš sauks, atsauksies tikai uzrunātā avs, citas neatsauksies (Jņ.10:3). Viņa attieksme pret Savu ganāmpulku ir individuāla tāpat kā ganam, kas nes klēpī jērus un sargā avju mātes (Jes.40:11). Liekas, ka jau tagad mums katram ir individuāls vārds Tēvā un Dēlā, kurš ietver mūsu būtības izpratni. Pilnīgi iespējams, ka Rakstu rakstītājiem Dievs iedvesa rakstīt atsevišķu cilvēku vārdus saskaņā ar to, kā Viņš tos novērtēja (vai vismaz, kā ticīgie tos novērtēja tolaik), nevis viņu pasaulīgajos vārdos. Kura gan māte nosauktu savu dēlu par Nabalū (mulķis) vai Ahīru (launuma brālis, 4.Moz.1:15), vai arī ‘slimība’ vai ‘nīkšana’ (Mahlons un Hileons)? Vai nu tie bija vārdi, kuros tos sauca citi un Dievs tos pieņēma, vai arī Dievs tos tiem vienkārši piešķīra.

Mūsu personība Valstībā atspoguļos cīņas, kas mums bija jāizcīna šai saulē. Tā, tie, kas bija izvēlējušies būt par einuļiem Valstības dēļ, jūtas apmierināti ar to, ka Valstībā viņiem tiks dots vārds un vieta Dieva tempļī, kas labāka nekā bērni šajā dzīvē (Jes.56:5). Visiem ticīgajiem tiks dots vārds un vieta Dieva namā; kāds tad ir tas īpašais apmierinājums einuļiem? Šis apmierinājums noteikti būs viņiem dotajā vārdā (personībā), kas lieliski atspoguļos viņu pašuzpurēšanas un personīgo Bībeles izpratni, kas viņiem bija raksturīga šai dzīvē. Jau tas vien pierāda atalgojuma individuālo raksturu. Arī Kunga radītā aina par cilvēkiem, kas ieiet Dieva Valstībā bez kādiem locekļiem, uzsver šo pašu domu (Mk.9:47); mūsu pašuzpurēšanās šai dzīvē atspoguļosies tai personībā, kāda mums būs Valstībā. Un ir pierādījums tam, ka Cilvēkam, kuram mēs sekojam, arī mūžībā saglabāsies rētas ķermenī no krustā sišanas (Cah.13:6; Atkl.5:6).

Kad, tiesu izcietuši, mēs stāvēsim Kunga priekšā, iespējams, gandrīz vai apmulsuši, Viņa rētas uzlūkojot, starp Viņu un mums būs ļoti cieša personīga saikne. Jeremija pēc savas simboliskās nāves un augšāmcēlšanās ieradās pie ķēniņa uz privātu interviju (Jer.38); Kungam Jēzum arī, šķiet, bija privāta audience pie Tēva drīz pēc augšāmcēlšanās. Vai šie piemēri norāda arī uz mūsu iespējamo pieredzi? Izraēls atstāja Eģipti, izgāja caur Sarkanās jūras kristībām, tad gāja caur tuksnesī – tā ir mūsu garīgās pieredzes līdzība (1.Kor.10:1). Tad tie šķērsoja Jordānu un nonāca apsolītajā zemē (salīdz. ar mūsu ieiešanu Valstībā caur tiesas dienu). Taču tuksnesī viņi nebija apgrauzīti – iespējams, iedvešot domu, ka jaunais Izraēls nebūs apgrauzīts, kā tam būtu bijis jābūt, viņu ceļojumā pa tuksnesi. Jozuas 5.nodaļā ir vismaz 5 reizes uzsvērts, ka Jozua pats personīgi apgrauzīja katru no tiem, un tad viņi rīkoja Pashā svētkus. Šķiet, ka tas varētu zīmīgi norādīt uz mūsu

nākamo šīs dzīves tuksneša šķērsošanas beigām un ieešanu Valstībā, lai personīgi tiktos ar Kungu Jēzu (salīdz. ar Jozua), kas veiks tik intīmo apgriezīšanas operāciju un tad mēs visi sēdēsim kopā un svinēsim Pashā, kā Kungs uz to ir skaidri norādījis (Mt.26:29).

Doma par personīgu tikšanos ar Tēvu un Dēlu nav smeļama tikai no tipoloģijas. Ījabs savu ciešanu nomāktībā ilgojās pēc tās dienas, kad “es Viņu skatišu sev par glābiņu, un manas acis Viņu redzēs” (Ījaba 19:27). Draugu / brāļu nejutīgā iejaukšanās viņa garīgajā dzīvē mudina Ījabu gandrīz eksaltēti ilgoties pēc personīgas tikšanās ar Dievu vaigu vaigā, kad viņš Viņu skatīs (kā nevienš cits) sev par glābiņu. Dāvidam bija līdzīga vīzija; viņš ilgojās pēc augšāmcelsšanās dienas, kad uzmodies viņš Dieva vaigu skatīs taisnībā, pēc sirds patikas raugoties Viņa attēlā (Ps.17:15). Šim ilgām ir jābūt arī mūsu personīgā garīguma pamatā. Nevienš, ticīgos brāļus ieskaitot, nevar valdīt pār mūsu ticību, jo tikai mēs *paši* stāvam ticībā (2.Kor.1:24). Salamans mudina dēlu augt gudrībā, jo “ja tu esi prātīgs, tad tu esi pašā labā prātīgs, ja tu esi izsmējējs, tad tu to viens pats arī cietīsi” (Sal.pam.9:12). Dieva izpratni mēs gūstam no Viņa vārda, un Viņa vārda noliegšanas rezultāts ir dziļi personīgs. Mums katram, varētu teikt, ir savs personības zīmogs, kas attēlo mūsu būtību; un šai zīmogā mēs esam ietvēruši to faktu, ka Dievs ir Patiesība, ka Viņš ir mūsu derības Dievs (“Patiesība” VD tekstā pastāvīgi asociējas ar Dieva derības attiecībām ar cilvēkiem; Jņ.3:33).

Jes.46:3,4 zīmē vēl vienu tādu ainu: “...visi Israēla nama pāri palikušie, jūs, kas no jūsu mātes miesām Man bijuši uzkrauti un kas, no jūsu mātes klēpja sākot, esat bijuši Manīs nesti! Arī līdz jūsu vecuma dienām Es palikšu tas pats, Es jūs nesīšu, kamēr jūs paliksīt sirmi. To Es darīju līdz šim, un arī turpmāk Es to jums darīšu, Es jūs nesīšu un jūs izglābšu”. Dievs salīdzina Sevi ar sievieti, kas iznēsā bērnu savās miesās, tad dzemdē un auklē mazuli un *arvien* vēl nes to arī kā sirmgalvi. Starp citu, šis salīdzinājums parāda, ka Dievs it nemaz nav noskaņots pret sievietēm. Visu zinošais Dievs zina arī katram vīrietim piemītošās psiholoģiskās izjūtas; bailes, lai cik dziļi slēptas tās būtu, pazaudēt māti; bailes no vientulības, bailes no šķiršanās uz mūžu no sievietes, kas to iznēsājusi un izauklējusi. Šīs jūtas piemīt kā prezidentam, tā arī laimīgam lauku vectētiņam. Varbūt šī izpratne bija arī Dāvidam, kad viņš (Ps.35:14) bezgalīgu sēru un dvēseles vientulības tēla aprakstā atsauca uz vīrieti, kas bērēs apraud savu māti (nevis *tēvu*). Taču Dievs saka, ka Viņš ir savā ziņā mūžīgā māte, tā, kas mūs dzemdējusi un auklējusi bērnībā, un arī Tā, kas mūs nesīs arī tad, kad mēs būsim sirmi un atkal staigāt nespējīgi. Taču Viņš ir arī Mūžīgais Tēvs caur Savu Dēlu (Jes.9:5). Aizkustinoši skaists tēlojums! Mūsu attiecības ar Dievu kā ar To, kas mūs *nekad* nepametīs ir *vienīgais* risinājums tam, ko filozofu valodā sauc par ‘eksistenciālo problēmu’; apziņa, kas piemeklē katru domājōšu

dvēseli, vientulības šausmas, kas nāk līdz ar vecumu, savu sakņu zaudēšanas bēdas, kļūšanas par to, ko citi (piemēram, mūsu bērni) uzskata par savām saknēm un pamatu, kamēr mēs paši pamazām zaudējam taustāmas saites ar *mūsu* pagātņi. C.S. Lūiss (Lewis) sekojoši definē šo problēmu savā grāmatā "Iekšējais loks": "Es ticu, ka visu cilvēku dzīvē noteiktos dzīves brīžos...dominējošā vēlēšanās ir atrasties vietējā Loka ietvaros un biedē iespēja būt atstātam ārpus tā". Šīs eksistenciālās vientulības šausmas var uzveikt *vienīgi* mūsu pārliecība, ka mums ir personīgas attiecības ar mūsu Debesu Tēvu, kas mūs itin nekad neatstās un saglabās mūs Savai mūžīgajai Valstībai.

Individuālās attiecības šajā dzīvē

Konstatējuši, ka mums ir personīgas attiecības ar Tēvu un Dēlu un ka tas visskaidrāk izpaudīsies nākotnes Valstībā, mums jāpievēršas tam, kā mēs esam sasnieguši šo stāvokli; kā tas viss izpaūžas šeit un tagad. Izraēla stāšanās derības attiecībās ar Dievu bija pirmtēls tam, ko mēs uzņemamies kristībā: "Šodien *tu* (vienskaitlī) esi Tam Kungam sacījis, lai Viņš ir tev par Dievu un ka tu staigāsi visur Viņa ceļos, turēsi Viņa likumus...Un *Tas Kungs tev* šodien ir sacījis, ka tu Viņam esi par īpašuma tautu...un ka tu turi visus Viņa baušļus" (5.Moz.26:17,18). Pievērsiet uzmanību tam, ka Dieva un katra atsevišķa Izraēlas tautas piederīgā (dabīga vai garīga) attiecības ir abpusējas. Tam par piemēru var kalpot Pinehass; viņš tika cildināts par viņa dusmu kaislību / kvēli par Jahvi, kas arī Pats ir kaismīgs / kvēls Dievs (4.Moz.25:11). Viņa rakstura īpašības neatšķiras no Dieva rakstura īpašībām un tādējādi mēs redzam, ka viņa un Dieva attiecības bija abpusējas. Mēs esam Dieva acuraugs (Ps.17:8; 5.Moz.32:10), un Viņa vārdam ir jābūt mūsu acuraugam (Sal.pam.7:2). Mēs mājotam Dievā un Viņa vārds mājo mūsos (Jņ.15).

Tas, kā grieķu tekstā tiek aprakstīta Dieva vārda piesaukšana, šķiet mērķtiecīgi divdomīgs. Tas var nozīmēt kā to, ka mēs piedēvējam sev Viņa vārdu, kā arī to, ka Viņš piedēvē mums Savu vārdu. Joēla 3:5 teikts, ka visi, ko *Tas Kungs* būs aicinājis, *piesauks Viņa Vārdu*; pravietojums, kas piepildās kristībā. Līdzīgi, Kungs Jēzus dzīvoja, mira un augšāmcēlās kā visu cilvēku pārstāvis; un tie, kas to zina un tic tam, atsaucās identificējot sevi ar Viņu kristību simboliskajā nāvē un augšāmcēlšanās un sekojošajā dzīvē Kristū. Tie padara Viņu par savu pārstāvi, tāpat kā Viņš izvēlējās pārstāvēt viņus. Tie atsaucas Viņa labprātīgajai identifikācijai ar viņiem, dzīvojot dzīvi, kas identificējas ar Viņu.

Abpusējība

Bībelē atkārtoti tiek uzsvērts, ka ticīgā attiecības arī ar Tēvu būtībā ir *abpusējas*. Piemēram, Dievs ir mūsu patvērumš (Ps.90:1), un Viņš mājō mūsos (1.Kor.3:16). Tādējādi, “kas paliek mīlestībā, tas paliek Dievā *un Dievs viņā*” (1.Jņ.4:15,16). Mēs strādājām savai glābšanai, un Dievs, savukārt, dod mums gribu un veiksmi tās sasniegšanai (Fil.2:12,13). Kad Izraēls atgriezīsies pie Dieva, Viņš arī nožēlos tiem uzlikto sodu (Joēls 2:13,14). Viņš ir mūs svētījis ar visāda veida garīgu svētību (Ef.1:3), un mēs Viņu teicam ar visu, kas ir mūsos (Ps.103:1,22; Ef.1:3). Viņš mums uztic visu Evaņģēlija “mantu”, un mēs uzticam visu “mantu” Viņam (2.Tim.1:12 salīdz. ar 14; 1.Tim.6:20). Dieva mīlestība top pilnīga mūsos, un šīs pieredzes dēļ arī mūsu mīlestība top pilnīga Viņā (1.Jņ.4:12,17).

Mozus ir šo abpusējo attiecību piemērs. Dievs teica, tāpēc ka Viņš sauc Mozu vārdā, Viņš sauks viņa priekšā Tā Kunga vārdū (2.Moz.33:12,17,19). Daniēls ir vēl viens piemērs. Viņš izdzirdēja Dieva vārdū plūsmu, un tad nāk Engēlis un saka viņam, ka Dievs ir uzklājis viņa (Daniēla) vārdus (Dan.10:9,12). Un tāpat ir arī ar mums; ja mēs dzirdam Dieva vārdus, tad arī Dievs uzklājis mūsu lūgšanas vārdus (Jņ.15:7). Vairākas Jeremijas grāmatas nodaļas parāda, kā pravietis jūt vai bilst kaut ko un Jahve atsaucas uz to (piemēram Jer.8:23; 9:1 = Jeremija; 2.p. = Dievs; 9.p. = Jeremija; 10.p. = Dieva atbilde). Dāvids paceļ savu sirdi uz Dievu (Ps.25:1; 28:2; 86:4), lūdzot Dievu celties tam palīgā (Ps.7:7; 10:12; 94:2). Jahve bija viņa gans (Ps.23:1) un viņam bija jāgana Izraēls (2.Sam.5:2). Vai ņemsim Samuēlu. “Nav jau viņi tevī nicinājuši, bet tie ir gan mani atmetuši”, un tevi tie ir atmetuši tāpēc, ka tu esi ar Mani (1.Sam.8:7,8). Pašā Kungā mēs redzam augstāko abpusējas pieredzes piemēru ar Tēvu. Viņš meklēja Dieva godu (Jņ.7:18) tāpat kā Tēvs meklēja Viņa godu (8:50).

Un tam ir jāklūst arī par mūsu dzīves veidu. Mēs pildām Dieva gribu, un Viņš strādā mūsos (Ebr.13:21). Mēs esam Dieva daļa / mantojums (5.Moz.4:20; 9:29), un Viņš ir mūsu mantojums (Ps.16:5,6; 73:26; Raudu 3:22-24; Ef.1:11); mēs mantojam viens otru. Mūsu acis raugās uz Viņu (Ps.25:5; 69:4; 123:2) tāpat kā Viņa acis raugās uz mums (Ps.32:8; 33:18). Kungs lieku reizi nebeidz atkārtot, ka pie tā, kas dzird Viņa balsi, “Es ieiešu...un turēšu ar viņu mielastu, un viņš ar Mani” (Atkl.3:20). Ir kas ļoti aizkustinošs, iedomājoties vientulībā dzīvojošu cilvēku (neparasta parādība pirmajā gadsimtā), iespējams vecuma vai vajāšanu dēļ, bez sievas (mirusi, vai atstājusi to); un neviens cits, bet Dievs klauvē pie Viņa durvīm. Viņš tās atdara (proti, atsaucas uz Kristus vārdū), un “Es...turēšu ar viņu mielastu, un viņš ar Mani”. Divi vīri ietur vīru maltīti, noliekušies pār vienu galdu. Šis skaistais abpusējības tēlojums starp To Kungu un ticīgo! Pat neveiksmēs un vājuma

brīžos šī apbūsējība pastāv. Tajā pat laikā, kad Izraēls kārdināja Dievu Masā (5.Moz.6:16), Dievs atsaucās, pārbaudīdams *tos* (2.Moz.15:25). Kad Izraēls bija noguris no Dieva, Viņš nogurdināja tos (Jes.43:22,24). Tāpēc ka viņi bija Dievam pagriezuši muguru (Jer.2:27), Viņš pagriezta muguru viņiem (18:17); tāpēc ka viņi bija lauzuši mūžīgo derību ar Viņu, Viņš galu galā darīja tāpat. No otras puses, Dievs licis Savu varavīksni padebešos, lai ieraugot to, *Viņš* pieminētu Savu derību, kas ir starp Viņu un cilvēku (1.Moz.9:16). Liekas, ka vietniekvārds nav īsti vietā; mēs varētu sagaidīt, ka varavīksnei būtu, kad vien mēs to ieraugām, *mums* jāatgādina par...taču nē! Viņa labvēlība pret cilvēku sniedzas tiktāl, ka Viņš piedāvā mums sprast, ka līdzko mēs atceramies derību ar Dievu, arī Viņš to atceras.

Šī apbūsējības pieredze cilvēka attiecībās ar Dievu, bez šaubām, ir mūsu garīguma pamatu pamats; tai ir jābūt mūsu iekšējā garīgā apvalka sastāvdaļai, kuru *itin* nekas šai saulē nespēj satricināt: ne brāļu agresija, nedz vilšanās kristadelfiešos, ne pasaules vajāšanas, nedz sāpīgas personīgas attiecības...Izraēlam bija jāsniedz sava roka Dievam, un Tas Kungs, savukārt, dotu tiem sirdsdegsmi sekot Viņam arī turpmāk (2.Laiku 30:8 salīdz. ar 12). “Šī ir Dieva liecība...Kas tic uz Dieva dēlu, tam ir liecība Viņā...Dieva liecība ir lielāka” nekā cilvēku liecība (1.Jņ.5:9,10). Galējais pierādījums tam, ka Patiesība ir Patiesība nav cilvēku liecībā – lai tie būtu arheologi, zinātnieki, labi draugi vai kāds cits. Reālā Dieva liecība ir dziļi jūsu sirdīs. “Baudiet un redziet, cik Tas Kungs ir labs” (Ps.34:9) ir visspēcīgākais aicinājums. Jānis lieto tiesvedībā lietotu vārdu “liecinieks”. Bez šaubām, tas ietver sevī tīšu pretrunu. Jo lieciniekam jābūt atdalītam no jums. Jūs nevarat būt likumīgs liecinieks pats sev. Bet Kungs teica, ka Viņš liecina pats par Sevi, tomēr Viņa liecība ir patiesa (Jņ.8:14:18). Mēs arī, saka Jānis, varam liecināt par sevi, ka mūsu ticība ir patiesa. Mūsu personīgā Kunga Jēzus pieredze *ir* patiesa. Pāvila pierādījums tam, ka Jēzus ir augšāmcēlies, ir tajā, ka viņš ir savām acīm redzējis augšāmcēlušos Kungu (1.Kor.15). Tas ir tāds ‘liecības’ veids, no kura mēs cenšamies izvairīties. Bet mūsu personīgā Kunga Jēzus pieredze *ir* pamatots balsts mūsu ticībai, saskaņā ar apskatītajiem pantiem.

Salamanam bija skaidra visa augstāk apskatītā realitāte, kad viņš piezīmēja, ka visa izpratne un attiecības ar Dievu, ko cilvēks iegūst savas dzīves laikā, nevar nākt par labu nevienam citam; katram pašam ir jānonāk pie atziņas (Sal.māc.2:21). Tas uzsvars, ko kristadelfieši ir allaž likuši uz *personīgu* Bībeles studēšanu un autoritāru garīgu līderu nepieciešamības nolīgumu ir pilnīgi pareizs. Dievs nevēlējās, lai Izraēlam būtu ķēniņš no cilvēku vidus. Katrs cilvēks dara to, kas ir pareizi pēc viņa domām un, saskaņā ar aprakstiem, tas izslēdz nepieciešamību pēc cilvēku līdera. Un kaut gan to bieži uztver kā kaut ko nosodāmu, pamatdoma ir tā, ka, būdami bez

kņēniņa no cilvēku vidus, tie paši veidoja savas attiecības ar Dievu. Zīmīgi, ka ceturtā daļa vārdu, kas minēti Ebr.11, ir no Soģu laikiem, kad tiem nebija kņēniņa no cilvēku vidus.

Garīguma aspekti

Dieva mērķis ir, lai mēs, zemkopji, nestu visus nepieciešamos augļus (gara augļus) "īstā laikā" (Mt.21:41). Tas nozīmē, ka ar laiku miesas dažādie locekļi savstarpēju pūliņu rezultātā izraisīs katru Dieva garīguma aspektu. Līdzība par talentiem parāda, ka katram no mums Kristus ir devis kaut ko atšķirīgu. Arī līdzība par minām pauzē to pašu domu; kā arī stāsts par kungu, kurš aizceļodams, atstāja kalpus rūpēties par māju, *katram* uzticēdams savu darba daļu (Mk.13:34). Tas izskaidro, kā katrs no mums tiks tiesāts pēc mūsu darbiem, proti, saskaņā ar to, kā mēs esam izpildījuši to Kristus uzdevuma daļu, kura katram no mums personīgi tika uzticēta. Tas ir pietiekami skaidri uzsvērts Rom.2:6; 1.Kor.3:13; 1.Pēt.1:17; Atkl.2:23; 22:12. Līdzīgi, Kristus nāca darīt darbus, kurus Dievs tam bija uzticējis darīt (Jņ.5:36), un, šķiet, ka Viņš strādā ar mums uz līdzīgiem pamatiem. Mt.25:29 skan paradoksāli: "no tā, kam nav, atņems to, kas tam ir". Vai atraidītajam ir talenti, vai nav? Viņam bija gan dots talents, bet Dieva acīs mums ir tikai tas, ko mēs esam attīstījuši. Ja mēs neattīstāmies, mums nav nekā; tas, ka mēs saņēmām šo talentu kristībā, mūs neglābs.

Mums atstātā nauda ir Kristus manta (Mt.25:14), Viņam *pašam* piederoša (Lk.19:23). Kristus manta ir tā, kuru Viņš atņēma velnam (Mt.12:29), pilnīga taisnība, kas ir iespējama tad, kad grēks ir saistīts. Es teiktu, ka Kristus manta ir Viņam piemītošais maksimālais garīgums, Viņa rakstura dažādie aspekti. Desmit minas tiek dotas desmit kalpiem, kas salīdzināmi ar desmit jaunavām no Mt.25. Desmit kalpi un desmit jaunavas pārstāv Kristus miesu, katram no tiem ir dots kaut kas no "paša" Kristus, kas būtu jāattīsta; mūs aicina attīstīties pēc Viņa līdzības, un es domāju, ka katram no mums ir dots kāds Viņa pilnīgi taisnā rakstura šķautnes daudzums, kas mums ir jāattīsta. Nelietīgais sauc to, kas viņam tika dots, par "tavu" (Mt.25:25) – kad tas bija domāts *viņam* personīgi (salīdz. ar Mt.20:14). Viņš vienkārši nepieļāva domu, ka tam, ko Dievs viņam devis, piemīt brīnumaini dziļa personīga daba. Manta tiek sadalīta "katram pēc viņa spējām" (Mt.25:15). Katram no mums ir savs personisks garīgums, kas mums ir jāattīsta mums pašiem raksturīgā veidā. Uz talentu līdzību ir atsauksme 1.Kor.12:7-12: "Ikvienam ir dota Gara izpausme, lai nestu svētību". Pirmajā gadsimtā tas izpaudās dažādajās Gara dāvanās, kas tika dotas ticīgajiem. Mūsu gadījumā katrs no mums tiek aicināts parādīt kādu no Kunga Jēzus, Tā Kunga Gara (2.Kor.3:18), dažādajām rakstura šķautnēm. Taču 1.Kor.12:7-12 minētais princips paliek spēkā, kā tas redzams no

Pāvila argumentācijas, ka katram no mums ir jāizpauž atsevišķa Gara šķautne, jo "mēs visi esam vienā Garā kristīti par vienu miesu...un mēs visi esam dzirdināti ar vienu Garu". Principā, šie vārdi attiecas uz mūsu kristībām. Kristībās mums tika doti mūsu talenti, tās dažādās Gara / Kristus prāta šķautnes, kuras mums jāizpauž. Mēs visi esam Kristus miesa un paūžam Viņa Gara / prāta dažādās šķautnes. Un tāpat kā pirmajā gadsimtā tā arī tagad tas izraisa domstarpības.

Pilnības mēra apraksts Valstībā esam mēs (vienota visu gadsimtu baznīca), kas sasnieguši "īsto vīra briedumu, Kristus diženuma pilnības mēru", kas ir pieauguši Viņā, "kas ir mūsu galva, proti, Kristus" (Ef.4:13,15). Kad Kristus atgriezīsies, mēs katrs individuāli būsime iecelti pār *visām* Viņa mantām (Mt.24:47), mēs katrs atsevišķi būsime pilnīgi taisnprātīgi, pilnībā izpauzdami Kungu Jēzu. Zīmīgi šķiet tas, ka mēs visi būsime pār visām Kunga mantām, un nākamās līdzības aprakstā šīs mantas tiek iedalītas mums jau šajā dzīvē (Mt.24:47; 25:15). Valstībā mūsu atziņa vairs nebūs nepilnīga, kas redz visu tikai pa daļām, tad mēs redzēsim visu pilnībā, vaigu vaigā (1.Kor.13:9,12) (5). Kā viens veselums visu gadsimtu baznīca būs pilnībā izpaudusi Viņa raksturu. Tādēļ ir iespējams, ka patiesā baznīca ir koncentrējusies uz dažādiem garīguma aspektiem dažādos laikos. Tas izskaidro arī to, kāpēc Kristus atnākšanas galīgais datums ir zināmā mērā atkarīgs no mūsu garīgās attīstības līmeņa. Tas izskaidro arī, kāpēc visa Kristus miesa saņem pavēli; "pelnieties ar to, iekāms es pāmākšu" (Lk.19:13), lietojot grieķu vārdu *pragmateuomai*, proti, esiet pragmatiski, reāli domājoši un attīstiet tās īpašības, lai kā viens veselums / ķermenis jūs varētu sasniegt Kristus pilnības atspoguļojumu.

Kristus mantas 'nodošanu' mums Mt.25:14 oriģināla valodā apraksta ar to pašu vārdu, kas lietots attiecībā uz to, kā Ticības pamatmācības tika "uzticētas" mums mūsu pievēršanas laikā (Rom.6:17; 1.Kor.11:2,23; 15:3; 2.Pēt.2:21; Jūdas 3). Mūs aicina lietot pamatmācībā gūtās atziņas, lai attīstītu mūsu pašu rakstura īpašības. Tas nebūt nenozīmē to, ka mums katram būtu dotas dažādas pamatmācības; taču mums visiem ir dažādi raksturi un garīgās attīstības iespējas un mums katram ir jāizmanto tās pašas pamatmācības, kas mums tika "uzticētas", lai tās pilnveidotu. Tas arī palīdz izprast, kādēļ ir tik viegli saskatīt cita atpalcību kādā noteiktā nozarē, kamēr mēs paši esam pārliecināti par savu garīgo izaugsmi citās nozarēs. Mūsu novērojumi ir pareizi; tā tas *ir*. Taču tam nav jāliek mums justies lepnēm vai nodoties kritikai; arī mums pašiem ir savas vājās vietas. Šāda pieeja minū talentu līdzībām var izskaidrot arī to, kāpēc iepriekšējo gadsimtu brāļi likās tik stipri dažās jomās (piemēram, Ticības sargāšanā un sludināšanā) un tik vāji citās (piemēram, līdzjutībā). Kristus miesa *ir* Kristus; šīs miesas locekļi visi kopā atspoguļo katru Kunga Jēzus aspektu (Ef.2:15,16). Mums katram ir dots atsevišķs aspekts, kas

jāatspoguļo, un ticīgie dažādos laika posmos varētu būt virzīti uz dažādu aspektu atspoguļošanu, taču gala rezultātā otrās atnākšanas laikā ticīgo vienība būs sasniegusi Kristus pilnības atspoguļojumu.

Personīgā tiesa

Ticīgajiem pietiks pašapziņas, lai varētu teikt: ‘Tu devi man šīs pamatmācības, lai es tās izmantotu šo rakstura īpašību attīstībai, un tagad es tev varu sniegt šo...’. Tā Kristus rakstura un prāta daļa, kas tika nodota nelietīgajam kalpam, lai tas to attīstītu, ir tam atņemta un iedota uzticīgajam (Mt.25:28). Neticīgie saņem pamatmācību, bet neliek to lietā; neizmanto to sava rakstura izkopšanai.

Ticīgie izprot, ka viņiem dotais “sāpelnīgais” to garīgumu, kuru viņi tagad var piedāvāt Kristum tiesas dienā. Viņi saprot, ka viņu izaugsme pamatojas pamatmācības nodošanā viņiem. Tā kā katram no mums tika uzticēta dažādu Kristus rakstura šķautņu attīstība uz to pašu mācību pamata, mums katram būs atsevišķa saruna ar mūsu Kungu tiesas dienā. Mums nav jādomā, ka tiesas dienas norise būs aptuveni vienāda visiem. Šī nepareizā izpratne rodas tādēļ, ka mēs iztēlojamies to *līdzīgu* cilvēku tiesas procesa sēdei. Šeit nevar runāt par tiešu atbilstību.

Personīgās attiecības, kas mums ir bijušas ar Kristu, nāks klajā tiesas laikā. Par to, ko mēs esam čukstējuši Kristum ausī guļamistabas tumsā, Kristus atklāti runās tiesas laikā (Lk.12:2,3). Dievs mīt tumsā (2.Moz.20:21; 1.Ķēn.8:12). Runāšana guļamistabas slepenībā ar apziņu, ka mēs tiksīm atklāti atalgoti, ir lūgšanas valoda (Mt.6:6). Mūsu personīgās attiecības ar Kungu tagad, kad mēs Viņu pielūdzam guļamistabā, domādami par Viņu tur, tad skanēs atklāti. Bet ir vēl viens Kunga izteikums šai sakarībā: ko Viņš mums saka ausī, tas mums jāsludina atklāti (Mt.10:26,27; sekojot Jesajas 22:14 piemēram). Apvienojot šos pantus, mums rodas priekšstats, kā mēs runājam ar Dievu caur Kristu, čukstot Viņam ausī, kā mēs čukstētu ko ļoti personīgu tuvākajam draugam guļamistabas tumsā. Un tad Kungs atbild, iečukstot mums ausī, proti, Viņa atklāsme mums (caur vārdu) ir ļoti personīga, ko citi neuztver; taču mums ir atklāti, publiski jārikojas saskaņā ar to. Un šīs personīgās attiecības, kas mums ir ar Kungu lūgšanā, tiesas dienā atskanēs atklāti. Dievs paziņoja Samuēlam ‘ausī’ par Saula nākotni, un kaut gan ziņojumu nebija viegli nodot Saulam, Samuēls to izdarīja uz jumta (1.Sam.9:15,25). Līdzība ar Kunga vārdiem ir pārāk liela, lai tā būtu nejausa. Viņš, bez šaubām, redzēja katru no mums ejam Samuēla būtiskās pieredzes pēdās. Kā mēs tagad liecinām par mūsu attiecībām ar Kristu neticīgajai pasaulei, tā Viņš atklāti runās par mums ar Dievu (Mt.10:32; Atkl.3:5), Engēļiem (Lk.12:8) un pasauli (Lk.12:2,3). Viņš atklāti

nosauks mūsu vārdu, proti, mūsu raksturu un personību. Tas, ko mēs Viņam esam teikuši tumsā, to dzirdēs gaismā, proti, Valstībā (Kol.1:12).

Piezīmes

- (1) Skat. "The Judgement and The Quality of Our Brethren" grāmatā *James And other Studies* (London: Pioneer, 1992).
- (2) Minēts H.A. Whittaker, *Revelation: A Biblical Approach* (Greenville, SC: Honest Truth, 1976).
- (3) Skat. John Thomas *Eureka Vol.1* (London: The Dawn Book Supply, 1959 Ed.), p.315.
- (4) Šķiet, ka šī ir vienīgā Rakstos minētā vieta par to, ka vīrieši apzināti kļūst par bezdzimuma cilvēkiem Valstības dēļ. Vai Kungs domāja par Hiskijas un Nehemijas laika vīriem Mt.19:12? Taču citu viedokli par Mt.19:12 (kas attiecas uz visiem neprecētiem pievērstajiem) skat. šīs grāmatas 10.10.3.
- (5) 1.Kor.13 un Ef.4 ir grūti interpretējamas nodaļas. Ir pamats domāt, ka Gara dāvanu nodošana bija daļēja un pilnīgais garīgais cilvēks tapa pilnīgs līdz ar Jaunās Derības laika beigām. Es to esmu īsumā uzskicējis "Bībeles Pamatu" 2.nodaļā. Taču Pāvila sajūsmas pilnais brieduma sasniegumā, pilnīgā cilvēka izklāsts liek domāt, ka tas galu galā attiecināms uz mūsu stāvokli Valstībā. "...tad vaigu vaigā; tagad es atzīstu tik pa daļai, bet tad atzīšu pilnīgi...Tā nu paliek (uz šo brīdi) ticība, cerība, mīlestība" (1.Kor.13:12,13), kas izklausās pēc Valstības. Es ieteiktu interpretēt šos pantus sekojoši: 'Tagad, pirmā gadsimta Gara dāvanu laikā, atziņa ir nepilnīga; pilnīgāka atziņa nāks ar rakstītā vārda beigām. Bet arī tad atziņa būs relatīvi daļēja, tikai kā nepieciešams solis uz galīgo garīgo realitāti un atziņu Valstībā'.

Zemteksta piezīme: Dieva un Dāvida savstarpējās attiecības.

Tās top redzamas, apskatot dažu psalmu struktūru, kuros parādītas Dieva un Dāvida dinamiskās, abpusējās attiecības. Aplūkojiet, kā Bulindžers (Bullinger) analizē 132.psalmu:

- A (1.,2.panti) Dāvids zvēr Dievam
- B (3-5) Ko viņš zvēr
- C (6,7) Mājokļa meklēšana
- D (8) Lūgšana par ieiešanu dusas vietā
- E (9) Lūgšana par priesteriem
- F (9) Lūgšana par svētajiem
- G (10) Lūgšana par Mesiju

Dieva atbilde Dāvidam:

- A1 (11.p.) Dievs zvēr Dāvidam
- B1 (11,12) Ko Dievs zvēr
- C1 (13) Norāde uz dusas vietu
- D1 (14,15) Atbilde uz lūgšanu D
- E1 (16) Atbilde uz lūgšanu E
- F1 (16) Atbilde uz lūgšanu F
- G1 (17,18) Atbilde uz lūgšanu G

7.2 SAPROTOŠAIS DIEVS

“Viņš nedara mums pēc mūsu grēkiem... Viņš zina kādi radījumi mēs esam, Viņš piemin to, ka mēs esam pīšļi” (Ps.103:10,14) ir pilnīgi pareizi teikts, runājot par nākamo Kristus upuri. Kristus bija prasīgs Kungs, Viņa prasības bija (un ir) augstas. Un tomēr Viņa līdzības atklāj ārkārtīgu līdzjutību un dziļu mūsu vājību izpratni. Parastajā cilvēku sabiedrībā būtu ļoti grūti sadzīvot ar cilvēku, kura raksturā ir tik pretrunīgas iezīmes. Iespējams, tādēļ arī mums rodas problēmas, pūloties izprast mūsu Kungu. Viņš nekad nav noliedzis, ka savā ziņā ir “bargs kungs” ar augstām prasībām; Viņš tikai teica, ka, ņemot to vērā, mums ir attiecīgi jārikojas (Mt.25:24) (1). Taču Viņš ir arī visžēlsirdīgākais un saprotošākais no cilvēkiem.

Viņa līdzības apraksta tos, kurus Viņš izglābs; kā, piemēram, dēlu, kurš atteicās iet strādāt, bet vēlāk aizgāja, vainas apziņas mocīts; nokļīdušās aitas, proti, tos, kurus Kristus nāca glābt (Mt.18:11) (mūsu visu simbols, Mt.18:12 salīdz. ar Jes.53:6); zaudētais grasis; dēls, kurš aizgāja, lai nodotos jaunības trakulībām, un tad atgriezās kā suns, asti starp kājām iežmiedzis (2). Kristus sagaida, ka mēs cietīsim nožēlojamu neveiksmi, kā jau līdzības to parāda. Taču mēs esam kaut kā pasākuši domāt, ka tās attiecas vai nu uz mūsu neprātību pirms kristībām vai arī uz tiem no mūsu sadraudzības, kas ir sevi publiski apkaunojuši. Un tomēr tās apraksta *visus* ticīgos. Bet vai mūsu sirdīs patiesībā ir šī dziļā nožēla? Vai mēs drīzāk neesam līdzīgi vecākajam brālim, vai tam dēlam, kurš teica: “Jā, kungs! – Bet viņš negāja.” (Mt.21:30)?

Dažādi līmeņi

Strādnieku derēšanas līdzībā ir norāde uz to, ka Kungs ir gatavs piekāpties cilvēku vājības priekšā. Gars Pāvīlā norāda uz kontrastu starp izpratni, ka glābšana ir no tīras žēlastības un kļūmīgo pestīšanas izpratni kā algu, ko saņem par darbiem (piemēram, Rom.6). Patiesībā, Bībeli caurstrāvo doma, ka mums ir jāvēlas strādāt,

nedomājot par atlīdzību (3). Šo domu pasvītro līdzība par kalpu, kas gatavo kungam maltīti pēc garas darba dienas viņa labā. Un tomēr līdzībā par strādniekiem Kristus *sader* ar strādniekiem par vienu denāriju (atzīmējiet sev viņa pazemību, salīdz. ar Dievu, kas pārlicina cilvēkus pieņemt Viņa piedošanu, Jes.1:18); Viņš lūdz tos iet strādāt un tad Viņš dos tiem to algu (salīdz. ar pestīšanu). Viņš pat apraksta pestīšanu kā to, “kas nākas”, tik lielā mērā Viņš pasniedz Prieka vēsti tiem no viņu egoistiskā pasaules uztveres līmeņa, kādā viņi tobrīd atradās. Kungs ļoti labi zināja, kā Pāvils vēlāk argumentēs, ka pestīšana ir no tīras Dieva žēlastības. Līdzība, bez šaubām, māca, ka Kristus saprot, ka mūsu pievēršanai garīgā brieduma trūkuma laikā Valstība mums ir nepieciešama kā kārdinājums, kā rosinātājs. Sākotnēji Viņa attieksme ir šim zemākajam līmenim piemērota, taču Viņš cer, ka mēs pacelsimies līdz augstākajam žēlastības līmenim. Mēs varam vērot šo garīgo izaugsmi ticībai pievērstajos, kā arī kristadelfiešu kustībā laika gaitā. No sākuma mūs motivē politiskās Valstības balva, bet garīgumam pieņemoties spēkā, mēs apjaušam Pāvila tīras žēlastības evaņģēliju. Strādāšanas un atalgojuma saņemšanas koncepcija kļūst vājāka un pieaug atziņa par pestīšanu no žēlastības, kas izraisa tieksmi pēc patiesāka garīguma.

Līdzība par netaisno nama pārvaldnieku jālasa iepriekšējo līdzību par piedošanu kontekstā. Cilvēks ir parādā savam Kungam, kur runa ir, bez šaubām, par mūsu grēcīgumu (Lk.16:3,4 salīdz. ar Mt.18:24). Viņš ir izšķīdis savu mantu – kas mums tiek dota kristībā (Lk.16:1 salīdz. ar Mt.25:14). Viņš *būtu varējis* ubagot, bet viņš bija pārāk lepns. Tādēļ *lai gūtu piedošanu*, viņš norakstīja parādus citiem kunga parādniekiem. Tas norāda uz garīgu egoismu, kas, bez šaubām, nav nekas ideāls. Taču “kungs uzteica netaisno nama pārvaldnieku”.

Iespējams, ka Kunga dažādo līmeņu piedāvājums redzams Mt.19:12: “Kas to spēj saprast, lai saprot”. Taču līdzību valodā runājot, padomājiet par to, ka pazudušās avs līdzība rāda, ka Kristus nekad nav gatavs padoties; bet tad panti 15-18 māca, kā jācenšas vest pie prāta brālis, kurš grēkojis pret mums (Mt.18:15 = Sal.pam.18:19), bet ja mēs nespējam atrast kopīgu valodu ar viņu, tad beigu beigās viņš ir jāizmet no baznīcas. Mācība šeit šķiet esam tajā, ka ir likumsakarīgi tādas apgrēcības dēļ pret tevi atteikties no brāļa un nesaieties vairs ar to. Bet iepriekšējā līdzība rāda Kristu sakām, ka Viņš nekad nepadodas. Un tad Mt.18:22 Kristus saka Pēterim (“Es tev”, vienskaitlī) nekad neliegt piedošanu savam brālim personīga apvainojuma dēļ, pat ja tas jādara septiņdesmit reiz septiņas reizes. Apkopojot to visu, es esmu nonācis pie slēdziena, ka ideālā gadījumā mums nekad nav jāatmet doma par sava brāļa atgūšanu, bet ir iespējams arī tāds līmenis, ka tu centies apspriest visas radušās problēmas ar brāli un beigu beigās tomēr atsakies no viņa. Taču Pētera gadījumā

Kungs sagaida augstāka līmeņa garīgumu: pastāvīgu piedošanu brālim, visas dienas garumā!

Vājuma izpratne

Strādnieku līdzība parāda, ka Kunga vēlēšanās, lai Evaņģēlijs gūtu atsaucību, pieaugs ar Valstības tuvošanos. Līdzībā ir nerealitātes elements; ap vienpadsmito stundu viņš iziet un nolīgst tos, kurus citi ir izbrāķējuši, iespējams, tāpēc, ka viņi neizskatījās pietiekami stipri, lai darītu šo darbu. Šis nerealitātes elements palīdz izgaismot Kunga neizprotamo (no cilvēku viedokļa) vēlmi pievērst pēc iespējas vairāk cilvēku Evaņģēlijam pēdējās dienās pirms Viņa atgriešanās.

Līdzība par kāzu mielastu paskaidro, kāpēc tas tā ir. Mums ir jācenšas iejusties tai traģēdijas un neatliekamības gaisotnē, kas tur valdīja; Kunga dēla kāzas grāstījās aizkavēties, tāpēc ka viesi nevēlējās ierasties. Ir jāiedomājas Kunga (proti, Dieva) un ligavaņa (proti, Kristus) kauns, pat sašutums; un tā patiesi arī jūtas Tēvs un Dēls, kad noliedz Evaņģēliju. Un tas notiek atkal un atkal, sākot ar svētdienas skolu apmeklētājiem un beidzot ar tiem simtiem, kas katru gadu studē neklātienē Bībeles kursu un tad uzgriez muguru aicinājumam.

Šis divas līdzības parāda to svētību, kas nāks pār tiem, kas centīsies izplatīt Evaņģēliju visai pasaulei pēdējo dienu laikā. Kungs to vēlas tik dedzīgi un *zibenīgi*, ka Viņa svētība nešaubi būs ar tiem, kurus būs pārņēmusi šī visaptverošā neatliekamības sajūta. Saskaņā ar līdzību, pievērsto kvalitātei (Kungs, ne mēs) nepievērš tik lielu vērību, lai iegūtu lielāku skaitu pievērsto, kas sabalsojas ar domu, ka Kristus atmākšana zināmā mērā ir saistīta ar pilnu pievērsto skaitu (Rom.11:25). Līdzīgi, kad tīkls bija pilns, tad viņi to izvilka malā (Mt.13:48). Kungs runā par to, cik "maz" (grieķu vārds norāda uz fizisko vājumu) ir strādnieku (Mt.9:37), un tādēļ vairāk (skaita ziņā) ir nepieciešami. Jebkuras žēlabas par pēdējo dienu eklēsiņas vājumu ir jāskata šajā kontekstā; Kungs ir norūpējies par to, lai vietas pie kāzu mielasta galda tiktu aizpildītas, kaut gan vai tiem, kas ienāks bez kāzu drēbēm (Mt.22:12).

Zemas prasības

Tādēļ Kungs atzīst, ka Viņš negaida daudz no pēdējo dienu eklēsiņas. Viņš ir teicis mums, ja mēs patiesi ēdīsim Viņa vārdus, mēs vienmēr būsim paēduši mums nekad neslāps (Jņ.6:35); bet pēc kādiem 30 gadiem Viņš teica, ka Valstībā nebūs bada un nevienam neslāps (Atkl.7:16,17). Viņš saprot, ka kaut arī mums ir potenciāla iespēja dzīvot tik pilnīgu garīgu dzīvi, tomēr faktiski mēs to iespēsim tikai Valstībā.

Līdzība par sējēju parāda, ka Kungs paredzēja, ka vairums no tiem, kas atsaucās uz Viņa vārdu, nenoturēsies; Viņš zināja, ka cilvēki uzreiz nenovērtēs Viņa krusta asinis, bet dos priekšroku vecās derības vīnam (Lk.5:39). Viņš paredzēja, ka mūsu garīgā izaugsme būs mokoši gausa padarīšana; tā aizņems tikpat daudz laika cik nepieciešams, lai sīņepju sēkliņa izaugtu par spēcīgu koku, lai izcirstu ēkas pamatus klinītī, lai sēkliņa izaugtu par koku un dotu augļus. Tāda izaugsme ir *loti* gausa no *cilvēku redzes viedokļa*.

Labi un ļauni viesi sanāk uz kāzu mielastu (Mt.22:10), ir sapratīgas un nesapratīgas jaunavas, labas un sliktas zivis, kas šļakstās viena otrai pāri; kvieši un nezāles, kas aug vienā laukā...tieši tas ir uzsvērts. Sapratne par to darīs galu priekšstatam, ka būt kristadelfietim jau nozīmē būt garīgā ziņā pieņemamam, ka mēs visi esam tie labie, ka būt kristadelfietim jau nozīmē būt pestītam. Es zinu, ka tas nav tas, ko mēs gribētu dzirdēt Kungu sakām. Bet ko citu gan šis uzsvars varētu nozīmēt? Vārdu "draugs" ķēniņš lieto, uzrunājot noraidīto Mt.22:12, tāpat kā Kungs uzrunā Jūdu (Mt.26:50). Tā ir norāde uz nodevēju klātbūtni mūsu vidū, kaut arī mēs nevaram tos atpazīt (un to mums arī nav jācenšas darīt), tāpat kā Kristus mācekļi to nevarēja. Ļaunais kalps, kurš (Kristus acīs) sita savus darba biedrus, bija liekulis, bet cilvēkiem viņš tāds nelikās (Mt.24:48-51); viņu tikai nodalīja no citiem, atmaskoja tiesas dienā. Citu acīs viņš bija eklēsijs vecākais, kas mīlēja savu ganāmpulku.

Kāzu mielasta līdzības nepārprotami parāda, ka Kungs Jēzus neliek pārāk lielas cerības uz mūsu izaugsmi. Kad jūs saliekat tās visas kopā, rodas sekojoša aina: Dievs sagatavoja Kristus un mūsu kāzas. Ielūgtie viesi nepapūlējās atnākt, aizbildinoties ar nenozīmīgām, ikdienišķām lietām, kuras tie cēla augstāk par godu tikt ielūgtam Viņa kāzās. Tikai klaidoņi un ubagi atnāca uz mielastu, egoistiski cerēdami uz malfīti par brīvu (salīdz. ar denāriju kā dienas algu). Bet mēs, līgava, neesam gatavi (kaut arī līdzībā Kristus zēlīgi to nemin), un tā Viņš atliek atnākšanu uz kāzām. Viņa mājās Viņa visuzticamākie mājas kalpi saprot, ka Viņš kavējas atnākt un sāk dzert un sist viens otru. Saviļņotās jaunavas zaudē iepriekšējo pacilātību un aizmieg. Galu galā kāzas notiek, bet daži no viesiem, nevēžojot uzvilkt kāzu drānas, nāk savās nefrajās skrandās. Kopējais iespaids nešaubīgi ir: *viena vienīga keza!* Taču tās ir Dieva Dēla kāzas ar Viņa par dārgu cenu atpirkto līgavu, dēļ kuras Viņš mira, nodzīvojis šim mērķim pakļautu dzīvi. Taču Viņš *zināja*, ka tā viss arī būs. Bet pacenšimies stādīties priekšā to kauna un aizvainojuma sajūtu, kas Viņā rodas, redzot mūsu vienaldzību; to var salīdzināt ar fermeru kauna sajūtu par nezālēm, kas aug viņa tīrumā. Visi redz, ka tās radušās, jo viņa ļaudis gulēja tai vietā, lai sargātu tīrumu no ienaidnieka (Mt.13:25). Kungs to paredzēja; Viņš redzēja, ka galīgā raža nebūs laba. Pat daži, kas izskatījās pēc "labas sēklas", tiks

atraidīti (Mt.8:12 salīdz. ar 13:38). Taču šajā pat kontekstā Kristus runā par to, kā ticīgais no sākuma ir kā sinepju sēkliņa, bet Valstībā izaug kokā, kas dod pavēni citiem (Mt.13:32). Viņš redzēja, *cik* niecīgs ir mūsu garīgais aizsākums, salīdzinot ar mūsu stāvokli Valstībā. Mazākais Debesu valstībā būs garīgi lielāks par Jāni Kristītāju viņa dzīvē šai saulē (Mt.11:11).

Vai jūs stādījāties priekšā, ka tāds ir jūsu Kungs, līdzjūtības pilns, taču reālists, ar skaidru priekšstatu par to, cik nožēlojami niecīga būs mūsu atsaucība, kā kopienas, tā arī individuālajā līmenī?

Piezīmes

- (1) Skat. 7.5 nodarbību. Kā kalpu tiesāja ar vārdiem no viņa paša mutes, ka Kungs ir tieši tāds cilvēks, kādu viņš to domāja esam, kas arī atspoguļo Ps.90:11 principu: “kas gan izprot Tavu dusmu spēku, un kas saredz Tavas bardzības niknumu, Tevi bīdamies” (praksē).
- (2) Pazudušais dēls pārstāv mūs visus, saskaņā ar saiknēm starp šo līdzību un Rakstiem.
- (3) Skat. 2.4 nodarbību.

7.3 IEJŪTĪGAIS KUNGS

Ciktāl...?

Kunga līdzības nebija acumirklīgas improvizācijas. Tās, droši vien, bija radušās nopietnu pārdomu rezultātā, iespējams, Kunga garajos galdnieka darba gados (un stundās). Skaidrs, ka šo izklāstu pamatā daļēji ir tās privātās Tēva atklāsmes Dēlam, kuras Dēls uzticīgi darījis zināmas mums. Taču mēs noprojam, ka šo līdzību izklāsts bija Kunga Paša prāta darbs, nevis tiešā pārraide no Tēva kā pa faksu. Tāpēc tajās netieši saskatāmas daudzas Kunga rakstura īpašības. Vienā līmenī ir iespējams skatīt līdzību sižetu kā nepieciešamo veidu pamatdomas izklāstam. Taču atcerēsimies, ka Tēvs un Dēls intelekta ziņā ir daudz augstāki par mums. Tas, ka Kunga Jēzus līdzības izsmeloši atbildēja uz katru Viņa neslavas cēlēju jautājumu, atmaskojot to vājības un parādot Dieva rakstura īpašības dažos īsos un kodolīgos vārdos, ir pietiekams pierādījums Jēzus no Nācaretes intelektuālajam un garīgajam pārākumam. Mēs esam tik liekvārdīgi savās izpausmēs. Grūti iedomāties, ka Tēvs un Dēls rīkotos tāpat. Kungs Jēzus dod ļoti detalizētu interpretāciju dažām no līdzībām; skaidrs, ka Viņa acis nozīmīgs bija ikviens sīkums. Un atkal, šķiet neticami, ka citas līdzības nebūtu domātas tik detalizētai lasīšanai, ka tajās nebūtu pārāk jāiedziļinās. Nav jābrīnās par to, ka daži sīkumi liekas mums tik acīmredzami

nevajadzīgi, maznozīmīgi, jo mūsu prāts un garīgums nespēj saprast šo līdźību Dēla līmenim. Mums būtu jāsamierinās ar to, ka mēs nespējam saprast šo līdźību nozīmi (šobrīd), nevis nākt pie secinājuma, ka dažas Kunga līdźības ir domātas ļoti detalizētai interpretācijai, kamēr citas ir stāsti ar vienu pamatdomu. Tā ir Dieva vārda ierobežošana saskaņā ar mūsu ierobežoto garīgo apvārsni, it kā mūsu pašu interpretācijas aprobežotība spētu ierobežot Dieva vārdu.

Kungs Jēzus “zināja, kas bija cilvēkā”, ne tikai no Tēva atklāsmes vai Vecās Derības vārda, bet arī vērojot mūsu pašu dabu Sevī un apkārtējā pasaulē. Kad samarietis pienāca pie savainotā cilvēka (eklēsijas) un saprata šīs problēmas nopietnību (grēcīgās dabas nodarījumus), sirds tam iežēlojās; tā arī Kristus iežēlojās, saprazdams mūsu stāvokli (Lk.10:33,34). Kungs arvien dziļāk izprata Savu cilvēcību un viroja Savu pazemību, aizvien vairāk līdzinoties mums, līdz kamēr tas vainagojās Viņa nāvē (Fil.2:6-8). Uz Jeruzalemes – Jērikas ceļa gulošais nežēlīgi piekautais cilvēks sasauca ar Cedekiju, kuru panāca kaldeju karaspēks (Jer.39:5). Šis garā vājais, nestabilais cilvēks pamatā mīlēja Dieva vārdu, gribēja būt paklausīgs, taču nespēja sevi piedabūt to darīt. Un, pilnīgi taisnīgi, tika nosodīts. Bija tā it kā Kungs šī nožēlojamā, nelaīmīgā cilvēka veidolā redzēja visus tos, kurus glābt Viņš ir nācis. Un pat šai nožēlojamajā stāvoklī Kungs mūs pacels un atnesīs mūs mājās. Tas ļoti labi parāda, cik iejūtīga ir mūsu Kunga attieksme pret mums. Patiesi, vairākas reizes Gars Jaunajā Derībā izmanto Vecās Derības necienīgos ticīgos kā pamatu, aprakstot uzticīgos. Mēs esam (Kristus) kauli un miesa (Ef.5:32) ir nepārprotama atsaucē uz to, kā Dāvids teica Jūdas vecajiem, *kas kavējās vest ķēniņu atpakaļ godā*, ka tie ir viņa “kauli un miesa” (2.Sam.19:11,12).

Kungs Jēzus arī ar prieku domāja par Viņa nākamās miesas – eklēsijas attīstību (Ps.22:25; Mt.18:17). Viņš paredzēja problēmas, ar kurām mēs saskarsimies. Viņš zināja mūsu vājības; tāpat kā Mozus, lieliskais Kristus pirmtēls, paredzēja Izraēla nākamo vājību, tā arī Kungs Jēzus (1). Pat praktiskajā ziņā Viņš, iespējams, paredzēja mūsu stāvokli divdesmitajā gadsimtā daudz skaidrāk nekā mēs to varam iedomāties. Tā, Viņš runā par ticīgo, kas pielūdz Dievu savā kambarī (Mt.6:6) – tai laikā, kad atsevišķas istabas parastajiem ļaudīm bija kas nedzirdēts. Tam, cik precīzi Kungs paredzēja mūsu grūtības vēl cilvēka veidolā būdams, ir jārosina mūs pārvarēt visas grūtības, cenšoties nodibināt personīgas attiecības ar Viņu tagad. Jo debesu godībā esot, Viņa iejušanās mūsu stāvoklī ir *pat vēl lielāka* nekā tā bija Viņa pasaulīgajā dzīvē. Savā pieredzē Viņš izcieta mūsu dabu un tās kārdinājumus, *lai* Viņš varētu būt iejūtīgs Augstais Priesteris (apdomājiet netiešos norādījumus Ebr.2:10,17; 4:14,15; 5:1,2); Kristus bija pilnībā iesvētīts par Augsto Priesteri pēc

Savas nāves, un tieši tad Viņš kļuva par līdzjūtīgu, saprotošu Augsto Priesteri, par kuru runāts vēstulē ebrejiem.

Tam, ka Kristus tik dziļi pārzina mūsu jūtas šeit un tagad, it īpaši mūsu centienus pēc personiskās taisnprātības, jau *pašam no sevis* jārosina mūsos izpratne par Viņu un vēlēšanās tuvināties Viņam.

Ticības aizstāvības problēma

Līdzības netieši izgaismo to, cik labi Kungs pārzināja mūsu dabu un cik precīzi Viņš paredzēja Savas miesas nākamos cīņus. Viņš paredzēja vecāko brāļu paštaisnumu un nevēlēšanos pieņemt atpakaļ draudzē grēkus nožēlojušos. Taču tai vietā, lai liktu tēvu uzrunāt vecāko dēlu ar vārdiem: "Tu, divkosi! Tu pats esi nepaklausīgs! Ej prom no manis, tu cietsirdīgais liekuli!", Kungs liek tēva mutē žēlsirdības vārdus: "Dēls, tu aizvien esi pie manis, un viss, kas ir mans, ir arī tavs" (Lk.15:30). Kungs paredzēja, ka bargie vārdi sabojās vecākā brāļa attiecības ar Tēvu. Bet līdzības noslēgums liek man izteikt cerību par stingrā kursa labējo kristadelfieti, kas nosoda savu brāli. Kunga mācības gaismā mēs tapsim tiesāti, ar kādu tiesu mēs tiesājam. Šie brāļi, bez šaubām maldās; taču viņu Kungs, šķiet, ir pietiekami žēlsirdīgs, lai turpinātu strādāt ar viņiem. Gandrīz vienlaicīgi Kungs saka, ka pēc mūsu vārdiem mēs tapsim taisnoti, un pēc mūsu vārdiem mēs tapsim pazudināti, par ikkatru vārdu būs jāatbild tiesas dienā; un Viņš arī saka, ka tam, kas ko runā pret Cilvēka Dēlu, tam tiks piedots. Es gribētu pakavēties pie citiem piemēriem, kuri norāda uz to, ka Kungs paredzēja šo kristadelfiešu problēmu par izturēšanos pret acimredzami vājiem ticīgajiem.

Viņš paredzēja, ka Dieva darbā strādīgākos brāļus sarūgtinās tas, ka Viņš pieņem arī vājākos. Viņa atbilde tiem: "Vai tava acs ir skaudīga, ka es esmu labs?" (Mt.20:15) nāk no Jonas 4:2-4, kur Dievs uzdod līdzīgu jautājumu, kad Jona jūtas vilnes, ka Dievs ir apžēlojies par Ninivi. Mums ir jāapzinās, ka tāds paštaisnums un mulsums, redzot citu grēku nožēlu, ir mūsu dabā. Kungs Jēzus lieliski iespēja pārvarēt šo cilvēkiem piemītošo īpašību.

Līdzības par diviem amatniekiem un nezālēm tūrumā rāda to, ka Kristus apzinās, ka Viņa sekotāji ar dedzīgu interesi uztvers savu brāļu vājības. Viņš paredzēja visām grupām, kas sekoja Viņa patiesajai mācībai, piemītošo pastāvīgo problēmu no agrinās baznīcas, 16.-17.gadsimtu Bībelei ticošajām vidus eiropiešu draudzēm, līdz pat kristadelfiešiem, sākot jau no 1850.gada: kā lai izturas pret draudzes locekļiem, kas acimredzami atkāpjas no Viņa sludinātās Patiesības. Saulainajā Galilējā mūsu ēras trīsdesmitajos gados pievēršanās šīm lietām Viņa divpadsmit mācekļiem šķīstu nenozīmīga. Taču Kunga prāts sniedzās daudz tālākā nākotnē, paredzot pēc 40

gadiem iestājušos šķelšanos, stādoties priekšā kristadelfiešu cīņiņus vēl pēc 1900 gadiem. Atcerieties stāstu par amatnieku ar baļķi acī, kurš lūkoja izvilkt skabargu no sava brāļa acs (cik dedzīgi viņš to vēlējās!). Šis stāsts ir grotesks līdz absurdam. Kristus līdzībām bieži piemīt kāds elements, kas ir nereāls, lai izgaismotu Viņa neparasto redzes viedokli (piemēram, darba devējs, kas visiem strādniekiem izmaksā to pašu algu par dažāda garuma darba laiku).

Bet šajā stāstā par diviem amatniekiem ir ne vien kaut kas nereāls, bet arī komisks. Mēs lasām un domājam: 'Kungs noteikti pārspīlē, neviens taču nav tik stulbs'. Bet Viņš skaidri zināja, ka mēs tieši tā arī domāsim! Mūsu centība brāļa ticības sakārtošanā patiesi izskatās smieklīga! Kristus nepārprotami saka: 'Es jau zinu, ka jūs domāsit, ka Es pārspīlēju – bet Es it nemaz nepārspīlēju' (Lk.6:41,42). Itin bieži tā vien liekas, ka Kungs grib, lai mēs izdomātu Viņa līdzības līdz galam, piedomājot visus nepieciešamos sīkumus. Skabarga pati no sevis izskalosies no acs līdz ar asarām, kuras tā izraisīs. 'Dzīves grūtībām iedarbojoties uz jūsu brāli, Viņa problēmas atrisināsies; ir tādas gara vājības, ko dziedē laiks un pieredze. Taču es zinu, ka jūs, cilvēki, gribēsiet iejaukties un paātrināt jūsu brāļa garīgo izaugsmi. Bet to jūs nevarat!' Kristus pat paredzēja, kā mēs, pūlēdamies to darīt, uzsvērti pasvītosim, ka viņš ir mūsu "brālis"; it kā mēs censtos būt tik taisni tieši tai brīdī, kad Dieva acīs mēs darām ko galīgi muļķīgu. Pilnīgi skaidrs, ka šis stāsts veidojās Kunga amatniecības gados. Iespējams, ka viņš grib, lai mēs turpinātu šo stāstu, uztverot mājienu par to, ka šie divi amatnieki nespēja viens otram palīdzēt; taču ir kāds cits, kas var...

Tā pati apziņa par mūsu nepiedienīgo vēlēšanos sakārtot lietas Kristus eklēsiajā redzama arī līdzībā par nezālēm tīrumā; "vai gribi, ka mēs ejam tās izravēt?" (Mt.13:28) parāda, ka Kristus apzinās, ka tāda būs viņa kalpu vēlēšanās audžu audzēs. Ja mēs uztveram Viņa mācību nopietni, mums ir jāsecina, ka mēs visi vēlamies "palīdzēt" mūsu brāļiem 'izravējot' to vājības, kuras mums top redzamas, taču ir reāla iespēja, ka itin bieži šī vēlme Dieva acīs ir galīgi muļķīga. Saskaņā ar līdzību par nezālēm tīrumā, mēs esam pilnīgi pārliecināti, ka zinām, kas ir nezāles un kas ir kvieši. Taču Kunga galvenā doma ir, ka mēs nevaram būt droši par savām izjūtām. Daži, kurus mēs nešaubīgi uztveram kā nezāles, ir patiesībā kvieši.

Šajā stāstā ir aizraujoša nianse, kas precīzi apraksta kristadelfiešu pieredzi. Kalpi vispirms gulēja pēc vārda iesēšanas, un tikai kad labība metās vārpās un parādījās arī nezāles, viņi uzplijās kungam, lai tas atļautu viņiem izravēt nezāles. Šī atsaucē uz vārpu / augļu parādīšanos ir jālasa kontekstā ar iepriekšējo līdzību par sējēju, kas apraksta, kā labā zemē sēta sēkla nes augļus (Mt.13:26,8). Saistība ir tajā, ka vispirms kalpiem nevajadzēja gulēt, domājot, ka laukā nav nekas darāms. Un tā

arī kristadelfiešiem ir raksturīgi, ka pēc pievēršanās ticībai rodas sajūta, ka nu jau nav daudz kas darāms, un tikai vēlāk nāk atskārsme, ka mūsu pašu nevērības dēļ šajā sākotnējā laika posmā eklēsiņā parādās nezāles. Tādēļ vēlēšanās izravēt nezāles rodas kādu laiku *pēc* pievēršanas. Un vispārējā līmenī, jāatzīmē vēl viena likumsakarība: Kristus kalpi ir dedzīgāki savā vēlmē izravēt nezāles, nekā visupirms nepieļaut to parādīšanos vispār. Skumji, ka šobrīd ir saskatāms pat tāds kā nicinājums pret brīdinājumiem par modrības zaudēšanu; atkāpšanās iespējas atzīšana tiek negatīvi uzlūkota – tieši tā, kā to paredz līdzība. Līdzība liek noprast, *ja* kalpu modrība būtu bijusi lielāka, nezāļu nebūtu. Bet, kā jau Kungs paredzēja, mums pietrūkst šīs modrības, bieži to sajūtu aizsegā, ka mums sevi jāsakārto, tai vietā lai uzmanītos pret atkāpšanās iedīgļu ieviešanās.

Garīga nepiedienība

Kunga līdzības struktūra parāda domājošajiem, cik nepiedienīga ir to vēlme izravēt nezāles. Skaidrs, ka Viņam prātā bija 2.Sam. 23:6,7 paredzējums par Viņu Pašu: “Ļaudari ir kā ērkšķi, ko nomet, jo tos neviens nevar rokā saturēt, un ikviens, kas tiem pieskaras (Kristus), lai pienācīgi apbruņojas ar dzelzi un lai rīkojas veikli ar šķēpa kātu un tos sadedzina ar uguni tanī vietā (ārpus Jeruzalemes), kur tie auguši”. Mēs neesam spējīgi izravēt nezāles, jo to var izdarīt tikai tas, kurš Sevī ir pilnībā uzvarējis grēku un nomiris tam krustā. Saistība starp Kristus tiesībām tiesāt un Viņa triumfālo nāvi parādīta tajā, ka “nezāles” sadedzinās tieši tanī vietā, kur Viņš tika sistis krustā. Fil.2:9-11 argumentē līdzīgi: tāpēc ka Kristus mira dēļ mums, *tādēļ* Jēzus priekšā locīsies visi ceļi tiesas dienā. Tāpēc ka Viņš ir “Cilvēka Dēls”, taču arī mūsu perfektais Mesija, Viņam *tādēļ* ir tiesības spriest tiesu (Jņ.5:27 salīdz. ar Dan.7:13,14). Kungs to visu saprata; un domājošajiem, tiem, kas uztvertu Viņa atsauci uz 2.Sam.23, Viņš teica: ‘Ja jūs domājat, ka jūs varat izravēt nezāles, ja jūs domājat, ka jums pietiek vieduma atpazīt nezāles, jūs noniecināt mana krusta sasnieguma lielumu. Tikai šī iemesla dēļ Es spēju un Man ir tiesības atdalīt nezāles no kviešiem, aitas no āžiem’.

To, cik jūtīgi Kristus uztver mūsu domas, ka mēs patiesi esam nesuši Viņa krustu, parādās Mt.20:22: “Vai jūs varat dzert to biķeri, ko es dzeršu, vai tikt kristītiem kā es tikšu kristīts? Tie saka Viņam: “Varam gan.” Šie vīri, cik nu viņiem bija tā garīguma, varēja neminstinoties apgalvot, ka viņi pretendē uz augstāko vietu Valstībā un bija pārliecināti, ka var panest Kristus krustu. Kristus atbildē izskan zēlastība un dāsnums: “Manu biķeri jums būs gan dzert” – ‘kad sasniegsit lielāku gara briedumu’, Viņš būtu varējis piebilst. Mums atliek vien *nojaust*, ko Kristus patiesībā jūta, jo tas nekur nav skaidri izteikts, kad cilvēki domāja, ka tie var panest Viņa krustu; jo vienīgi Viņam bija skaidri zināms, ar ko saistījās un saistās krusta

nešana. Un runājot par mūsu ciešanām, mums arī jāiegaumē šī mācība un ļoti piesardzīgi jāsalīdzina mūsu ciešanas ar Kristus ciešanām, cienot *Viņa* jūtas, apzinoties, ka mums ir jārikojas kā cilvēkiem, kas *pielīdzināti* Kristum, it kā mēs būtu gājuši ar Viņu nāvē, bet īstenībā mēs neesam “līdz asinīm pretim turējušies, cīnīdamies pret grēku”. Bez šaubīšanās apgalvot, ka daži mūsu brāļi ir nezāles ir tikai viens piemērs, kā mēs varam aizskart mūsu Kunga jūtas, rīkojoties un domājot tā, kā piedienas tikai Tam, kas patiesi miris krustā (2).

Citi piemēri

Mēs esam apskatījuši tikai vienu jomu, kurā mūsu Kungs skaidri paredzēja mūsu vājības. Es gribētu minēt vēl dažus mūsu spriešanas spēju trūkumus, kurus mūsu Kungs jau iepriekš paredzēja:

- Stāsts par sveci zem pūra izgaismo problēmu, kas saistīta ar vēlmi izravēt nezāles: sveci nolika zem pūra (jādomā), paniski baidoties, lai vējš to nenopūstu; taču šī pārlieku lielā sveces aizsardzība pati par sevi izraisīja tās izdzīšanu (Mt.5:15). Atkal un atkal gaismas sludināšana, Dieva vārda nešana cilvēkiem tiek aizkavēta vai noslāpēta patiesības saglabāšanas vārdā, lai nostiprinātu atlikumu (vārdi, kas izrauti no konteksta). Un šīs liecības trūkuma dēļ, tādēļ ka gaisma netika nesta cilvēkiem, Kristus gaisma ir kļuvusi bālāka mūsu vidū. Tas sabalsojas ar tēmu, ka sludināšanas jēga nav paredzēta kā Visuvarēnā Dieva reklāmas kampaņa; Viņam tā nav nepieciešama. Tā ir vairāk vajadzīga pašam sludinātājam nekā tiem, kam viņš sludina. Nolikot sveci zem pūra vai zem gultas ir nevēlētība; taču tikpat nevēlētīgi ir atturēties no sludināšanas Ticības aizsardzības vārdā. Patiesi, nolikt to zem gultas (Mk.4:21) un tad doties gulēt (sveces parasti iededzina vakarā) ir īpaši bīstami pašam darītājam, kurš var iet bojā miegā. Visi, kam ir gaisma, bet kas nesludina (jebkurā formā), ir pakļauti tādām pat briesmām; ievērojiet, kā Kungs netieši sasaista nakti un miegainību ar nevēlēšanos sludināt. Acimredzot, Kungs paredzēja to attieksmi, kas radusies Viņa tautas vidū divdesmitajā gadsimtā: ‘Mums jāpieliek visas pūles, lai turētos pie Patiesības, jaunpievērstie it bieži ir problemātiski, sludināšana prasa pārāk daudz enerģijas, kas mums ir nepieciešama, lai stiprinātu mūsu pašu (“vissvētāko”!) ticību’. Iespējams, nevēlēšanās sludināt neebrejiem pirmajā gadsimtā tika līdzīgi pamatota.
- Pazudusi avs, kas atstāj ganāmpulku un nomaldās (Mt.18:12), pamatojas uz Ps.119:176: “Es maldos kā pazudusi avs; tad nu meklē Savu kalpu, jo es nekad neaizmirstu Tavus baušļus!” Pazudusi avs, kuru atrod, saprot, ka tā ir nomaldījies, ka tā arvien vēl ir gana kalps, kaut arī atšķirta no viņa, un

nav aizmirsusi Dieva vārdu. Aina, kuru attēlo Ps.119:176, ir patiešām dīvainā: nomaldījies avs lūdz ganu uzmeklēt to. Izskatās it kā avs runātu pati ar sevi, jūtot, ka gans nedzird un nesadzirdēs, tāpēc ka viņš vienkārši ir pārāk tālu prom no tās. Un *tieši tā, tieši* tādā stāvoklī ir visi tie, kas atstāj ticību un atgriežas: tie neaizmirst Patiesības mācību, sirdī tie jūt, ka ir pārāk tālu prom, bet tie vēlas, lai kaut kādā veidā kas notiktu, kas tos atgrieztu atpakaļ. Tas izskaidro, par kādu avi ir runa līdzībā un kāpēc līdzība neattiecas uz visiem, kas noiet maldu ceļos.

- Strādnieki, kurus nolīga pirmos, bija garīgi stipri. Tie, kas vēl bija palikuši dienas nogalē bija, droši vien, vārgi vai veci; neviens negribēja tos noligt. Kungs paredzēja, kā pēc izskata 'stiprie' eklēsiņā nevarēs samierināties (pat tiesas dienā) ar to, ka vājākie saņems to pašu pestīšanu kā viņi.
- Līdzības par pazudušo dēlu noslēgums ir negatīvs. Vecākā brāļa sarūgtinājums nepāriet, viņš nepievienojas ģimenei, un viņa sarūgtinājums par brāļa nožēlu ne tikai sabojā viņa attiecības ar tēvu, bet aptumšo arī līksmību. Tā ir tik reāla aina; tās skumjā patiesība ir pierādījies simtām reiz kristadelfiešu vēsturē. Viena brāļa ieguvums nereti nozīmē otra brāļa zaudējumu.
- Līdzība par vīnu precīzi pareģoja ļauzu attieksmi pret Kristus darbu, novācot no ceļa Veco Derību. Kungs it kā saka: 'Es zinu, ka jūs uzreiz nepieņemsit manas derības asinis. Es izprotu jūsu dabu, pēc dabas jūs tieksities pēc tā, kas jums ir pazīstams, pēc Vecās Derības vīna; jūs "tūliņ" negribēsīt jauno vīnu, bet jūs to gribēsīt pēc kāda laika' (Lk.5:39). Viņš paredzēja, kā saistība ar Viņa upura asinīm no sākuma nebūs pieņemama Viņa ļaudīm. Būs vajadzīgs laiks, lai ļaudis aptvertu, cik radikāls ir Viņa asins upuris. Kad ik nedēļas mēs paceļam Viņa derības kausu, mēs arvien vairāk un vairāk saredzam, cik teicamas šīs asinis, cik daudz pārakas tās ir par visu. Kristum bija pazīstams cilvēka dabas konservatīvisms, kas instinktvī vairīsies no tām brīnišķajām lietām, kuras Viņš mums ir sniedzis. Un patiesi, kad mēs runājam par Dieva Valsības tagadējo viedokli, mūsu tagadējās tērpšanās Kristū svētību, tai nozīmē, ka mēs jau esam pestīti...rodas vēlēšanās atvairīties no visa tā. Un patiesībā arī agrīnie kristieši izmisīgi turējās pie Mozus pārtikas baušļiem, apgraižīšanas un sinagogas apmeklēšanas; pavēle liecināt neebrejiem arī kādu laiku netika nopietni uztverta. Cik, droši vien, sāpīgi gan bija Kungam to visu zināt un redzēt, atskārstot šai attieksmē Viņa dzīves un pēdējā upura novērtēšanas trūkumu, vēlēšanos samierināties ar Dievu, pilnībā neiesaistoties Viņa darbā. Viņš redzēja, ka pastāv iespēja, ka Viņa asins izliešana bijusi veltīga, ja reiz cilvēki nenomaina vecos vīna traukus pret jauniem. Attieksmju

maiņas gausums agrīno ticīgo vidū, bez šaubām, sāpināja Kungu līdz sirds dziļumiem; it kā Viņa asinis tiktu otrkārt izlietas. Un tas norāda uz to, ka nemainoties mēs atkal izņemam Viņa asinis, ja mēs ļaujam mūsu dabīgajam konservatīvismam turēt mūs vēža spīlēs, mēs ne vien iznīcinām sevi, bet izšķiežam Dieva Dēla asinis. Ainā, kas zīmē jaunā vīna ‘izliešanu’, lietots tas pats vārds, kas Mt.26:28 attiecībā uz Kristus asins izliešanu. Atkal jāatzīmē, cik precīza ir šī aina. Tur slēpjas mūsu dabiskā konservatīvisma briesmas; tieši tas noveda pie tā, ka cilvēki izlej Kunga asinis, un tieši šī rakstura šķautne mūsu dabā, kā Viņš to paredzēja, novedīs pie tā, ka mēs atkal sīfīsim Viņu krustā. Cikārt šis konservatīvisms ir ticis aplami dēvēts par patiesu garīgumu! Cik gan uzmanīgiem mums ir jābūt tādēļ, lai neizvēlētos attieksmi, kas godinātu šo konservatīvismu un dēvētu to par patiesa ticīgā atpazīšanas zīmi.

Piezīmes

- (1) Skat. devīto nodarbību (9.3.2)
- (2) Šis līdzības mācība ir jālīdzsvaro ar mūsu pienākumu atdalīties no tā un tiem, kas ir nepatiesi. Tas ir jā dara, taču nesaistot to ar nezaļu ravēšanu.

7.4 ŽĒLASTĪBAS KUNGS

Viņa žēlastība bija tik liela, *tik* visaptveroša, ka Kungam Pašam trūka vārdu, lai to izteiktu. Viņa izpausmes veids jau pats par sevi izstaroja žēlastību. Viņš raudāja par Jeruzalemes ļaudīm, bēdādamies par to, ka pilsētu nopostīs, “tāpēc ka tu neesi atzinusi savu apžēlošanas laiku” (Lk.19:44). Viņš būtu varējis teikt: “tāpēc, ka tu mani esi noliegusi...”. Taču Viņa žēlastība neļāva Viņam to teikt. Viņa mācībā atkal un atkal parādās mūsu pestīšanas pilnīgā nepiemērotība. Šis mūsu Kungs pacieta un loloja cerību par šo eļļas gaismekli ar noplukušo un dūmojošo daksti, kas pildīja visu māju ar dūmiem. Mēs šajās pēdējās dienās esam nabagi, kropli, akli un tizli, kas bija atrodami pilsētas ielās (Lk.14:21). Taču mēs esam ielūgti un mūs ievēd (aklus) vai ienes (kroplus), lai mēs baudītu lielo mielastu. Tie, kas iedziļinās un pārdomā Rakstu sižetus, atcerēsies tizlo Mefibošetū pie Dāvida galda. Mefibošets par atbildi Dāvida ielūgumam goddevībā noliecās un metās uz sava vaiga pie zemes; pacientieties izlēloties šo ainu. Cik neveikli tas, droši vien, bija un cik neveikli viņš tobrīd jutās. “Kas tavs kalps tāds ir, ka tu savu žēlastību parādi, mani uzlūkodams, kur es pats esmu līdzīgs beigtam sunim?” viņš teica. Un tā ir jājūtas arī mums. Šī kroplā cilvēka noliekšanās, lai cik neveikli Dāvidam to bija vērot viņa godībā, ir lielisks piemērs tam, kā mums jācenšas atsaukties uz šo neizskaidrojamo žēlastību, ko mūsu Kungs ir mums parādījis. Viņš zina mūsu vājības. Kaut arī Viņš skaidri

mācīja, ka ‘vairums’ (“daudzi”, grieķu val.) no aicinātajiem netiks izvēlēti, Viņa līdzības bieži izskan skaitliskas attiecības, kas norāda uz divām trešdaļām (līdzība par minām) vai pusi (līdzība par jaunavām) no tiem, kas *atsauksies*. Tas parāda lielas mīlestības loloto cerību, kas nenoplok neskatoties uz perfektākām cilvēka dabas zināšanām un paredzējumiem, kas jebkur ir pieredzēti.

Denārijs dienā

Kunga Jēzus žēlastības pilnība nav izmērāma. Viņš zināja, ka Viņa žēlastības apmēri būs citiem par piedauzības akmeni. To parāda nerealitātes elements līdzībā par strādniekiem. Viņš nolīga strādniekus, kurus neviens cits negribēja, vecus un vārgus strādniekus, dažus tikai uz vienu stundu un tomēr samaksāja tiem pilnas dienas algu. Algu saņēmušiem, tiem bija grūti noticēt savai veiksmei, tie bija kā reibonī. Tā, droši vien, jūties ticīgie, uzzinot par savu pieņemšanu tiesas dienā. Bet to attieksme, kas sajūta, ka viņu pestīšanas (denārijs) žēlastība bijusi mazāka nekā citiem, dvesa rūgtumu: “Jeb vai tava acs ir skaudīga, ka es esmu labs?” (Mt.20:15). To sakot, Kungs atsaucās uz 5.Moz.15:9, kur Izraēlu brīdina nebūt nenovīdīgam uz nabago brāli (salīdz. ar nepieprasītajiem strādniekiem), kas lūdza aizdevumu neilgi pirms septītā gada, kad visi parādi tiek atlaisti. Atlaides gadā Izraēlā “ikvienam aizdevējam būs atlaisti, ko tas savam tuvākajam ir aizdevis; viņam nebūs likt...savu brāli spaidos” (5.Moz.15:2). Tas pats attiecas arī uz Mt.18:28, kur Kristus runā par kalpu, kurš pieprasa parādu no brāļa. Kungam padomā ir: Jums ir visu laiku jādzīvo atlaides gada garā, dot un nedomāt par atprasišanu. Lk.6:35 arī ir atlaides gara pilni, iesakot aizdot, negaidot atmaksu. Tas notika tikai atlaides gadā. “Vai tava acs ir skaudīga, ka es esmu labs?” tādēļ saka, ka Kunga žēlastība pret nabago strādnieku izsaukusi “skaudīgu aci” citos, kas uzskatīja, ka viņiem ir kaut kas atņemts, ka viņi ir ko zaudējuši dēļ viņa pieņemšanas. Taču, pēc Kunga netiešām norādēm, tās ir blēņas. Skaidrs, ka mēs neko nezauvējam tādēļ, ka cits ir pieņemts! Var jau arī domāt, ka tieši vienpadsmitajā stundā nolīgtie pārstāv pieņemtos, kamēr kurnētāji tika atraidīti (“Ņem, kas tev pieder, un ej”) daži saprot kā atļāšanu no darba, tai laikā kad citi tiek pieņemti pastāvīgā darbā (1)). Bet cik precīzi Viņš izprot ļoti daudzu Viņa eklēsiķu locekļu domu gājumu tālā nākotnē! Cik trāpīga šī līdzība ir bijusi atkal un atkal mūsu eklēsiķu vēsturē. Dzīve, vadoties pēc žēlastības idejas, un šīs idejas apspriešana ir izsaukusi rūgtumu daudzus, kas jūtas tā it kā viņi dzīvotu ne tikai no žēlastības.

Kungs izveidoja līdzību par cilvēku, kas gāja no Jeruzalemes uz Jēriku, Cedekijas bēgšanas no Jeruzalemes (2.Ķēn.25:4) iespaidā; cilvēka, kurš vairākkārt noraidīja viņam caur Jeremiju dotos Dieva priekšlikumus un kuram uz šī ceļa uzbruka kaldeji

(salīdz. ar laupītājiem). Taču līdzība parāda, ka Kristus žēlīgi izglābs pat tādu cilvēku, jo, saskaņā ar līdzību, Cedekija pārstāv ikvienu no mums.

Fanātiskais gans

Nereālais elements līdzībās bieži parāda Kunga žēlastību. Saimnieks, kurš noligst vārgus, nederīgus kalpus (tos, kurus citi atraidījuši) un maksā tiem dienas algu par vienas stundas darbu ir viens nepārprotams piemērs. Un tāpat arī, ja mēs padomājam, uz to norāda Kunga stāsts par ganu, kurš tik stipri mīl savas avis, kura visa dzīve ir viņa darbā tiktāl, ka viņš ir ar mieru mirt, lai izglābtu vienu no avīm, un atradis to, tas prieka pilns atgriežas (Lk.15:5). Vidusmēra gans mierīgi uztvertu to, ka dažas aitas pazūd, tādi nu ir šīs spēles noteikumi. Bet šis gans, kas pameta visu un skrēja meklēt vienu pazudušo avi, nebija parasts gans. Un nerealitātes elements stāstā izgaismo Kunga žēlastību, ko viņš izjūt pret katru no mums. Un tostarp ievērojiet, kā cilvēka – avs attiecības attēlo mūsu attiecības ar Kristu. Tāpat kā avs nožēlojami maz aptvēra, ko gans upurēja, lai to izglābtu, tā arī mēs neesam spējīgi pienācīgi novērtēt to, ka Kristus mira dēļ mums tāpat kā gans savu avju dēļ.

Necienīgais kalps

Stāsts par kalpu, kuram pēc garas darba dienas laukā bija vēl jāsatāisa un jāpasniedz kungam ēdienu, nesagaidot pat paldies par to, liekas daudz reālāks bez kādiem nerealitātes elementiem. Taču grieķu vārds *charis*, ko parasti tulko kā “žēlastība”, ir tas vārds, kas šajā gadījumā tiek tulkots kā “paldies” (Lk.17:9). Lieta tā, ka mēs nesaņemam žēlastību par to, ka noejam lieku jūdzi, kā mums gribētos domāt. Mēs saņemam žēlastību, bet tā nav mūsu pūliņu rezultāts, jo tos no mums sagaida, tāpēc ka mēs esam kļuvuši mūsu Kunga Jēzus kalpi. Visu mūsu pūliņu (jebkurā jomā) galā mums ir jācenšas atzīt, ka mēs esam “necienīgi kalpi” (Lk.17:10). Tam ir noteikti jāsasauca ar Mt.25:30, kur atraidītie tiesas dienā tiek aprakstīti kā “nelietīgi kalpi”. Ja mēs tiesājam / nosodām sevi, tad mēs netiksim sodīti (1.Kor.11:31). Tas ir tikai viens no daudziem piemēriem, kas rāda, ka Kunga līdzības ir cieši saistītas savā starpā, kas vēlreiz pierāda, ka tās nevar uzskatīt kā stāstus ar tikai vienu dziļu domu, kuru sīkākās detaļas nevajadzētu nopietni apsvērt. Mums ir jāatzīst ne tikai tas, ka mēs esam necienīgi kalpi, bet arī tas, ka mēs esam darījuši tikai to, kas ir mūsu “pienākums” vai parāds, kas bija jāatdod – jo mēs bijām pārdoti verdzībā neatmaksājamu parādu dēļ. Tieši tas ir tēlaini izteikts Mt.18:25.

Taču Lk.17:10 mēs lasām zīmīgus vārdus: “Kad *jūs visu*, kas jums uzdots, *būsit izpildījuši* (nevis “izpildīsiet”), sakait: mēs esam necienīgi kalpi”. Iespējams, ka tas

mūs tuvina Valstībai; jo tikai tiesas dienā mēs būsim “visu uzvarējuši” (Ef.6:13), tikai Valstībā mēs turēsim visus baušļus sev acu priekšā (Ps.119:6). Šī līdzība ir ieskats tam žēlastības novērtējumam, kuru mēs sasniegsim, ieejot Valstībā; kad mēs būsim sasnieguši taisnības pilnību, mēs sapratīsim, cik necienīgi mēs patiesībā esam (ievērojiet, ka mēs varam vēl arī tad sajust savu “necienību”). Mēs aptversim, ka visa mūsu kalpošana ir tikai tā milzīgā parāda, kurā mēs esam iedzīvojušies mūsu grēcīguma dēļ, atstrādāšana. *Tad* un, iespējams, tikai tad mēs redzēsim darba patieso vērtību. Un tas tad arī ir tiesāšanas mērķis. Mēs aiziesim, Dieva žēlastības pilnības pārņemti tāpat kā strādnieki, kas saņēma pilnas darba dienas algu, nostrādājuši tikai vienu stundu.

Mūsu nespēja atlīdzināt

Mūsu nespēja veikt *iebkādus* darbus, lai īpaši izpatiktu Dievam, redzama līdzībā par kāzu mielastu. Kristus to ievada ar baušli: “Kad pie tevis ir viesības, tad aicini nabagus, kroplus, tizlus, aklus...jo viņiem nav ar ko atmaksāt; jo tev būs atmaksa, kad taisnie celsies augšām” (Lk.14:13,14). Un tad viņš turpina ar aprakstu, kā Tēvs un Viņš to darīja, aicinot Valstībā “nabagus, kroplus, aklus un tizlus” (Lk.14:21); ar domu, ka Kristum “būs atmaksa, kad taisnie celsies augšā”. Mēs neatmaksājam Viņam tagad ar mūsu darbiem; mēs esam pazudušās avis, kas tikai sagādā Viņam papildus darbu un raizes, izšķērdē Viņa mantu un kurām ir jātiek galā ar savām problēmām (Lk.16:1), kurām ir nepieciešama Viņa vaļsirdīga piedošana par mūsu milzīgajiem parādiem (Mt.18:24). Kā Ījabs teica, “ja tu esi taisns, kas Viņam no tā tiek?” (Ījaba 35:7). Mūsu *netaisnība* izceļ Dieva taisnību (Rom.3:5). Visas lietas nāk *no* Dieva: “Kas Viņam ko iepriekš devis... No Viņa, caur Viņu, uz Viņu visas lietas” (Rom.11:35,36); Dievam tikai jādod, jādod, jādod. Mēs esam nabagi, kas lūgti pie lielā mielasta galda un kas nav spējīgi atmaksāt. Skaidrs, ka viss ir atkarīgs no tā, kam pievērst lielāku uzmanību. Līdzībai, kurā stāstīts par to, kā Kristus gaida augļus no mums, seko līdzība par kāzu mielastu, kurā, kā šķiet, no mums sagaida tikai pazemīgu ielūguma pieņemšanu (Mt.21:34; 22:3). Visa tā jēga, bez šaubām, ir tajā, ka mēs esam ielūgti Valstībā bez kāda iemesla, un mums ir jāpieņem ielūgums ar pazemību, kas apliecinātu, ka mēs apzināmies mums parādīto žēlsirdību (Lk.14:8). Bet šīs žēlastības pārdzīvojums mūsos, bez šaubām, nesīs garīgus augļus.

Un atkal, šķiet, ka stāsts prasa, lai mēs skaidri iztēlotos visas iespējamās situācijas, šo nabagu nepiedienīgo, necienīgo uzvedību pie galda, kas sāpina un izsauc dāsnā bagātā cilvēka neizteiktu sarūgtinājumu. Sasaiste ar Jes.55:1-3 liktu domāt, ka mēs varam interpretēt ielūgumu uz mielastu kā Evaņģēlija aicinājumu un izsaukšanos ļaudis, kas sēž pie bagātīgi servēta galda kā mūsu eklēsijs pieredzi tagad (kaut arī mēs nevaram apgalvot, ka to nevarētu interpretēt arī kā attiekošos uz nākamo

Valstību). Iepriekšējie panti Lk.14:8-11 apraksta, kā mēs sēžamies pie galda šai dzīvē, kamēr neienāk mājas tēvs un nesāk pārkārtot sēdošos (salīdz. ar Kristus atnākšanu Sava mājojla iemītnieku tiesāšanai). Mums atliek tikai iedomāties steidzīgo ēdiena kumosu tveršanu, alkatīgo, kāro acu skatienus tveram ēdienu piedāvājumu, grābšanu, sociālo iemaņu trūkumu, nerunājot jau par pieklājīgu galda sarunu trūkumu, šad un tad atskanošu aplāpētu lamu vārdu, vīna pieprasīšanu, jebkādas savaldības trūkumu. Viss tas Nama tēva (Dieva) un Viņa kalpu (Kristus un Eņģeļu) klātbūtnē. Un tā, man liekas, Kungs stādījās priekšā Savu nenobriedušo eklēsiju, dzirojošu pie bagātīgā galda, ko Viņš mums ir sagādājis. Vai mēs nevarētu sākt kaut nelielā mērā iejusties tai sāpē, mulsumā un skumjās, kuras mēs sagādājam mūsu žēlsirdīgajam Nama tēvam mūsu egoistiskās dabas dēļ, kas it bieži rod izpausmi arī garīgajā sfērā? Ir pilnīgi iespējams kļūt tik egoistiskam garīgajā ziņā, tik pārņemtam ar savu personīgo glābšanu, ka visa vakarēdiena gaisotne pazūd. Galu galā, liela vakarēdiena jēga ir sabiedriskās apziņas izkopšanā, nevis katra izsalkušā viesā ēstgribas apmierināšanā. Cik bieži šajās pēdējās dienās ir jādzird: 'Piedod, man ir jārūpējas par paša glābšanu, es nevaru tērēt laiku un riskēt, biedrojoties ar vājākajiem brāļiem...'. Un Kungs, Savā pilnībā, to paredzēja, kad Viņš veidoja Savas līdziības saulainajā Galilejā.

Liktenis

Viens no piemēriem, ka Kungs uzsver glābšanu žēlastības nevis darbu rezultātā, atrodams līdziības, kas māca, ka mūsu pieņemšana ir zināmā mērā atkarīga no iepriekšējās nolemības. Tā, līdziība par dažāda veida zemi norāda, ka mēs esam vai nu laba vai slihta zeme sēklas sēšanas brīdī, zivis ir labas vai sliktas, kad tās iekļūst tīklā; sapratīgās jaunavas paņem līdzī eļļu gaidīšanas sākumā. Un tas nebūt nav nejauši. Kungs jau būtu varējis izveidot stāstus, kas vēstītu domu par sliktas sēklas vai zivs, vai kā cita pārvēršanas labā, kā arī otrādi. Bet Viņš to nedarīja; patiesi, Viņš, kā man liekas, uzsvēra tieši iepriekšējās nolemības lomu. Tam nav jāmazina mūsu garīguma izaugsmes centieni, taču Viņa iepriekšējās nolemības akcentēšanas loma ir tajā, lai atgādinātu mums, cik lielā mērā mūsu aicinājums un pestīšana ir no tīras žēlastības.

Piedēvētā Taisnība

Kristus mūs mīl; Viņš ir aicinājis mūs kā Savu līgavu. Viņš mūs redz ļoti pozitīvā gaismā. Viņš mūs uzskata par tik taisniem, ka tam ir grūti noticēt – pat Viņa kalpošanas laikā šai saulē, "kad vēl bijām grēcinieki", un kad vienīgais Viņa līgavas piemērs bija šie svārstīgie 12. Viņš saka ebrejiem, ka Viņa ļaudis gavēs un apraudās Viņu pēc Viņa aiziešanas tik stipri kā līgavaņa draugi, ja tas pēkšņi saļimtu un

nomirtu kāzu laikā (tas atgādina Mt.9:15, kur "atņems līgavaini" var saistīt ar tā piepešu nāvi). Tas noteikti ir pozitīvs viedoklis par Kristus miesas bēdām par Kunga prombūtni. Pat ja šajā miniatūrājā līdzībā mēs redzam tikai mācekļu bēdas pēc Kunga nāves, Viņš dod ļoti pozitīvu mācekļu prieka atainojumu, apgalvojot ka viņi negavē tāpēc, ka ir priecīgi būt kopā ar Viņu. Viņš salīdzina to prieku ar līgavaiņa draugu prieku Viņa kāzās. Taču Evaņģēlīji zīmē šos divpadsmit kā nesaticīgu, svārstīgu vīru grupu, kuri nododas nenozīmīgiem pasaulīgiem strīdiem, kas nav raduši sevi pārbaudīt ar gavēšanu. Pēteris, piemēram, pirms neilga laika varētu būt bijis izlaidīgs jauns zvejnieks (1.Pēt. 4:3).

Mācekļu prieka sajūtas tiek izskaidrotas ar piedalīšanos kāzu mielastā. Kāzu prieki parasti asociējas ar alkoholu; un Mt.9:15 konteksts skaidro, ka Kristus jauno derību simbolizē jauns vīns. Atšķirība starp Jāņa un Kristus mācekļiem bija tajā, ka Kristus mācekļi bija jaunās derības prieka pilni. Bet ir pietiekami daudz iemeslu domāt, ka viņu domāšanas veidu vēl aizvien stipri iespaidoja jūdu ticība. Viņi negāja sludināt neebreju pasaulei, kā Kristus to pavēlēja. Un pat Pēterim vajadzēja ļoti daudz laika, lai saprastu, ka līdz ar Kristu ebreju ēšanas paradumiem ir pienācis gals, neskatoties uz Kunga nepārprotamo norādi uz to Mk.7:19. Taču Kristus uzlūkoja Savus ļaudis tā *it kā* viņi būtu izpratuši jaunās derības nozīmi, *it kā* viņu prieks būtu patiesās ticības un Viņa darba izpratnes iedvesmots; un tieši tā Viņš vēstīja par viņiem pasaulei. Mēs varam smelties mierinājumu no tā; jo mēs iedrošināties ticēt, ka Kungs dara un darīs mūsu vārdu (raksturu) tādā pat eksaltētā veidā zināmu Tēvam un Viņa Engēļiem.

Neilgi pirms nāves, skaidri zinot par mācekļu ticības tuvojošos sabrukumu, Kungs pārliecināti runāja par to, ka Viņa vīri nesekos svešam, "bet bēgs no tā" (Jņ.10:5). Taču mācekļi bēga no Kunga Ģetzemanē, kā Viņš to jau paredzēja (no Cah.13:7; salīdz. ar Mt.26:31), pat izsakot šos vārdus. Viņš zināja, ka Viņam ir jāmirst par avīm, kuras izklīdīs katra uz savu pusi (Jes.53:6). "Nāk stunda...kad jūs izklīdīsiet katrs savā vietā" (Jņ.16:32); un tā arī bija, viņi visi atstāja Viņu un bēga (Mt.26:56). Bet Jņ.10 Viņš runā par Saviem sekotājiem kā par mierīgām, paklausīgām avīm, kas neizklīdīs, ja tām būs labs gans (Jņ.10:12); kaut arī Viņš zināja, ka tie izklīdīs. Tas, kā Kungs piedēvē taisnību Saviem sekotājiem, šķiet, redzams Jņ.10:4 salīdz. ar 6: "avis viņam (Kristum) seko, jo tās pazīst (izprot, atzinīgi novērtē) viņa balsi...šo līdzību Jēzus tiem stāstīja, bet tie nesaprata, ko tas nozīmēja, ko Viņš uz tiem runāja", proti, viņi nepazina Viņa balsi.

Mūs apraksta kā Kristus "kalpus", proti, Viņa īpaši uzticamus palīgus (Mt.25:14), pat to, kuram iedeva vienu talentu un kurš neko nedarīja. Viņš meklē pazudušo avi,

līdz kamēr to atrod (Lk.15:4) – it kā Viņš pilnīgi noteikti zinātu, ka visas pazudušās avis atgriezīsies. Viņš noteikti ir augstās domās par mums, daudz augstākās, diemžēl, nekā mēs to būtu pelnījuši.

Kristus un Izraēla

Kunga Jēzus Kristus žēlastība, iespējams, visuzskatāmāk parādās Viņa attieksmē pret Izraēlu. Tik daudzas līdzības tā vai citādi attiecas uz Dieva un Kristus mīlestību pret Izraēlu; un viņu mīlestība pret nepakļāvīgo, vienaldzīgo Izraēlu ir visaugstākais tīrās žēlastības piemērs (2). Viņa jūtas pret Izraēlu salīdzināmas ar vistas jūtām pret cālīšiem (Lk.13:34). Te nu atkal ir nerealitātes elements: vista, kuras cālēni negrib patverties zem viņas spārnēm. Tas šķiet pret dabiski; Kunga pieredzē bija arī atraidītā vecāka sāpes. Nebija tā, ka Viņš pasīvi paciestu farizeju polemiku; tie bija Viņa cālēni. Viņš no visas sirds gribēja paslēpt tos zem saviem spārnēm (salīdz. ar Izraēlu zem ķerubū spārnēm). Mums tas ir jāatceras vienmēr, kad mēs lasām, kā Viņš sarunājas ar tiem, atmaskojot to divkosību. Nebija tā, ka Viņš tikai atspēkotu to jautājumus, spēlējot spēli un vinnējot dienu no dienas. Viņš centās tos savākt kopā, un viņu gauži sāpināja tas, ka tie Viņu atraidīja. Viņu pārmetumi plosīja Viņa sirdi; tā nebija attieksme, ar kādu mēdz aukstasinīgi paciest piedzēruša cilvēka vārdu plūdus (Ps.69:20).

Lk.13:7,8 māca, ka pēdējo sešu mēnešu laikā pēc trīs gadus ilgušā Kristus sludināšanas darba Dievs teica, ka Izraēla tauta ir jāizdeldē no zemes virsas (tas ir tikai viens Tēva un Dēla privātas sarunas piemērs). Kungs zināja, ka Viņam drīz jāmirst; Viņš jau bija gatavs doties nāvē uz Jeruzalemi (Lk.9:51). Man šķiet Viņš zināja, ka pēc dažiem mēnešiem ebreji Viņu nogalinās. Taču Viņš lūdza Tēvu atstāt Izraēlu vēl vismaz uz vienu gadu – it kā lai parādītu, ka Viņš zina, ka tie nepieņems Viņu pat pēc Viņa nāves, bet Viņš saka Tēvam: ‘Dod viņiem iespēju, pat pēc tam, kad Viņi mani nokaus’. Tie, kas aizdomāsies tālāk, sekojot līdzībā dotajam domu gājienam, redzēs, ka patiesībā Izraēla pastāvēja vēl 37 gadus. Vai tas nenotika tāpēc, ka visu šo gadu laikā Kristus aizlūdza Dievu par nāciju, kura atraidīja Viņu un sita Viņu krustā.

Kungs tik ļoti mīlēja Izraēlu, ka Evaņģēlija sludināšana neebrejiem Viņam likās kā maizes atņemšana bērniem, lai dotu to sunīšiem (Mk.7:27). Izraēls (bērni) negribēja ēst, taču Kungs piedēvēja viņiem gribēšanu. ‘‘Druska’’, kas bija nomesta sunīšiem, bija liels brīnums; bet Kristus to redzēja tikai kā drusku no lielā Izraēlam sagatavotā mielasta. Man liekas, ka šeit paustā doma ir saistīta ar to, ka Viņš mūs lūdza sēsties ar Viņu pie galda, lai dafītos maltītē kā tagad (Lk.14:8), tā arī Valstībā (Lk.12:37). Pat druska no Kunga galda ir liels brīnums, taču mēs esam lūgti sēdēt un ēst pie

viena galda ar Viņu: kā to simbolizē mūsu piedalīšanās “Kunga vakarēdienā”. Un tas skaidri iezīmē mūsu stāvokļa kā Viņa galda biedru nozīmīgumu kā tagad, tā arī nākotnē.

Dedzīgais Kungs

Šī dedzīgā vēlēšanās, lai Izraēls atsauktos uz Evaņģēlija vēsti izpaužas atkal, kad Kungs salīdzina Sevi ar puišeli tirgus laukumā, kas patiesi gribēja spēlēties ar citiem bērniem. Viņš piedāvāja spēlēt bērēs (pieminot Jāni Kristītāju), bet tie atteicās. Viņš piedāvāja spēlēt kāzās (caur Savu prieku un miera Evaņģēliju), bet tie neatsaucās (Lk. 7:32). Noteikti jāsasaista šī līdzība ar otru tirgus laukuma līdzību. Kur Kristus (kalps) nāk, lai nolīgtu strādniekus par neticami izdevīgu atalgojumu. Kunga dedzīgā vēlme izglābt pirmā gadsimta Izraēlu (un arī mūs) skaidri saskatāma Lk. 14:5, kur Viņš salīdzina Sava uzdevuma *steidzamību* ar tā cilvēka steigu, kura dēls ir iekritis akā. Viņam vienkārši *ir jānolaizās akā*, neskatoties uz Sabata noteikumiem. Un tāda, saka Kungs, ir arī Viņa steiga izglābt cilvēkus. Mēs visi esam iekrituši bedrē, no kuras mūs ir jāglābj (Cah. 9:11). Kad mēs dalām skrejlapas, ievietojam paziņojumus, runājam ar cilvēkiem, cenšamies savu raksturu izveidē pēc glābšanas, tā ir Kunga Jēzus mūsu glābšanai vēltītā degsmes izpausme. Un tikai cilvēka cietā sirds var pretoties Dieva Dēla kvēlajai degsmei panākt mūsu glābšanu. Tā mēs sāpinām, skumdinām un izsaucam Kunga vilšanos, kā to apraksta stāsts par kāzu mielastu, kuru lūgtie viesi neizprotami atteicās apmeklēt (Lk. 14:16). Starp citu, atzīmējiet saistību ar Jazepa un Jeremijas izvilkšanu no bedres, kas ir Kunga augšāmcelsšanās pirmtēli (Ps. 40:2). Kad cilvēku izvelk no kristību bedres, Viņa pieredze sasauca ar Kunga augšāmcelsšanās pieredzi. Un pilnīgi dabīga ir Kunga steidzamā vēlēšanās, lai cilvēki dalītos ar Viņu šajā pieredzē, kuras dēļ Viņam bija tik daudz jāizcieš.

Šī degsme, šī tuvība, kas Kungu vieno ar mums, atklājas Kristus Sevis aprakstā kā pirms ‘došanās tālā ceļā’ prom no mums uz Debesīm. Grieķu valodas tekstā šo vārdu nozīme ir ‘atstāt savējos, lai dotos pāri robežām’; kas norāda uz to, ka Kungs jūtas tuvāks mums nekā Eņģeļiem. Tieši šī doma ir Vēstules ebrejiem pirmo divu nodaļu pamatā: Kristus nenāca glābt Eņģeļus, Viņš nāca, lai glābtu mūs, tādēļ Viņam bija tieši tādas pašas jūtas un daba kā mums, nevis kā viņiem. Viņš uzmanīgi vēro mūsu garīgo izaugsmi tāpat kā fermeris vēro kviešus un tad *tūdaļ* sūta cirpi, kad pļaujamais laiks ir klāt (Mk. 4:29). Tāda ir degsme, ar kādu Kungs vēro mūsu izaugsmi, ne tikai individuāli, bet arī draudzes izaugsmi, proti, visa kviešu lauka. Tā kā izaugsme ir savā ziņā fermerim noslēpums, tā tas varētu būt arī Kristum

(Mk.4:26,27); mēs augam “tā ka viņš pats to nenomana”. To varētu uztvert kā daiļrunīgu eseju Kunga Paša zināšanu aprobežojumā.

Un nobeigumā. Kunga degsme mūsu glābšanai un Viņa kvēlā vēlēšanās redzēt mūs taisnus ir parādīta līdzībā par pazudušo dēlu. Tēvs (Kunga iemiesojums) skrien dēlam pretī. Šis stāsts meistarīgi sasauca ar Jes.64:5-8: “Tu labprāt nāc pie tā, kas taisnību dara ar prieku, pie tiem, kas Tavos ceļos piemin Tevi...mēs esam grēkojuši...mēs visi esam palikuši kā nešķīsti, un visa mūsu taisnība ir kā sārņains tērps...bet, ak, Kungs, Tu taču esi mūsu Tēvs”. Pacietīgais, cerīgais tēvs redzēja dēlā zēnu, kas taisnību dara ar prieku; bet nez vai *viņš* tā jutās! Un tā būs arī ar Izraēlu pēdīgās dienās. Un tā tas ir ar katru no mums tagad, mūsu nožēlas laikā. Šī visu uzvarošā žēlastība ir vērsta uz mums; mūsos saskata tos, kas dara taisnību, kaut arī mūsos ir tikai rūgts riebums pašiem pret sevi un vēlme kaut kādā veidā ātrāk atgriezties pie Dieva. Bet izšķirošais jautājums ir: *cik bieži* mēs izjūtam tādu visaptverošu patiesu nožēlu? Mēs pastāvīgi grēkojam, to mēs atzīstam. Bet cik bieži mūs piemeklē šī patiesā nožēla, kas izsauc tādu žēlastību, kas mūs saredz taisnus, kad mēs esam tik nešķīsti; tik lielu, tik dāsnu žēlastību...?

Piezīmes

- (1) Tā interpretē šo līdzību H.A.Whittaker (H.A. Whittaker in *Studies in the Gospels*).
- (2) Šo domu atkārtoti izsaka H.A.Whittaker (ib.) un John Carter (*Parables of the Messiah*).

7.5 PRASĪGAIS KUNGS

Kādu dienu Kungs uzrunāja kādu cilvēku, kas gāja uz tēva bērēm, aicinot to nekavējoties sekot Viņam un neiet uz bērēm, kā tas bija nodomājis (Lk.9:59). Un Viņš kritizēja šo vīru par to, ka tas tā nedarīja. Viņu var uztvert kā prasīgu Kungu. Kungs Jēzus ir izteicis daudz “smagu vārdu”, kas daudzus atturējuši no sekošanas Viņam. Viņš pastāvīgi runāja par notiesāta noziedznieka pēdējo ceļu uz krustu, un teica cilvēkiem, ka viņiem tas jādara. Viņš lika tiem pamīšus ar brīnišķīgiem stāstiem par puķēm un putniem izraut sev acis, nocirst sev rokas. Un ja viņi to nedara, tad Viņš nedomā, ka viņi ir nopietni un būtu labāk, ja tiem dzirnu akmeni piekārtu pie kakla un iemestu jūrā (Mk.9:42-48). Viņš izdziedēja spītālīgo un tad bargi runāja uz to (Mk.1:43). Visi trīs Evaņģēliji atstāsta, kā Viņš kategoriski pavēlēja saviem nogurušajiem mācekļiem pabarot tūkstošiem lielu pūli tuksnēs, kad tiem nebija ko

ēst (Mt.14:16; Mk.6:37; Lk.9:13). Viņš kritizē cilvēku, kurš dedzīgi vēlējas Viņam sekot, bet pirms tam viņam bija jānoiet un jāapglabā tēvs. "Lai miroņi apglabā savus miroņus" (Mt.8:22) ir šokējošs, pat rupjš teiciens – 'lai miroņi ievēl vēl vienu miroņi kapā'. Un tad Viņš turpināja runāt un liecināt par Savu nesalīdzināmo, bezgalīgo mīlestību. Marka Evaņģēlija 5.nodaļā lasām par trīs lūgšanām Jēzum: nešķīstie gari Viņu lūdza un Viņš tiem to atļāva (pp.12,13); gerazieši Viņu lūdza, "lai no viņu robežām izejot" (17.p.), un Viņš aizgāja. Taču, kad no ļaunā gara izdziedētais, sirsnīgi lūdza, lai tas varētu palikt pie Viņa, "Viņš tam neļāva" (pp.18,19). Pēc tam kad fiziskais un intelektuālais valdzinājums izplēnēja, ļoti neliels skaits no pūļa saglabāja savu interesi. Savas kalpošanas laikā Kungs bija pievērsis ne vairāk kā kādus simts cilvēkus. Mēs no savas personīgās grēku un neveiksmju pieredzes esam iepazinuši Kunga Jēzus tīro žēlastību. Mēs redzam Viņa gara lielumu un dāsnumu, šo Dieva mīlestības izpausmi, šo vēlmi piekāpties mūsu vajību priekšā; un tādēļ mēs sliecamies pacelties pāri tam, ka Kungs Jēzus uzstādīja nelokāmi augstus standartus. Es pat nosauktu Viņa attieksmi par "prasīgu". Viņš uzrunāja ebrejus gandrīz vai izaicinošā veidā (atcerēsimies Viņa sabata dienā veikto brīnumus). Viņš vēlējās iekustināt tos. Liekas ka pārspīlējumu lietošanas mērķis bija uzsvērt to saistību augstumu, kādu Viņš no mums sagaida. Tā, Viņš runāja par to locekļu nogriešanu, kas vainīgi grēka padarīšanā. Tiem, kas gribēja Viņam sekot, Viņš teica, ka Viņam nav kur nolikt Savu galvu (Lk.9:58). Tas tā varētu būt bijis tonakt, bet sievietes, kas par Viņu rūpējās, bez šaubām, rūpējās par Viņa naktsmieru vairākumā nakšu. Vīru, kurš vispirms gribēja apglabāt savu tēvu, Viņš atraidīja, kaut arī Ābrahāms un Jāzeps to darīja. Vīram, kurš gribēja atvadīties no savas ģimenes, Viņš teica to pašu; kaut arī Elīsa to darīja (Lk.9:60,61). Ar to Kungs neapšaubāmi saka, ka Vecās Derības dižvīru saistībām jābūt mazākām par tām, kuras Viņš sagaida no tiem, par kuriem Viņam ir jāatdod Sevi visu. Nav runa par to, ka Viņš nevēlētos *izglābt* vīru, kurš (līdzībā) vispirms domā par tēva apglabāšanu un tad tikai par Kunga prasībām. Taču Viņš sagaida no mums *visaugstākā* līmeņa saistības. Līdzīgi, arī Viņa Tēvs bija prasījis Ābrahāmam visdārgāko, kas viņam bija: Īzaku. Tie ir Tēvs un Dēls, ar kuriem mums ir darīšana. Viņa līdzības Mt.25 uzsver, ka atraidītie brīnīsies par to, cik Viņš ir cietsirdīgs: viņi negaidīja, ka Viņš tik nopietni tiesās nedarīšanas grēkus. Tāpat kā vīrs, kuram bija uzticēts viens talents, šķīta izbrīnījies, kad Kungs Teica, ka Viņš bija gaidījis ko vairāk. Nesapratīgās jaunavas arī bija šokā, izdzirdot, ka viņām nav nekādas atziņas par Kungu.

Kristus cietākā puse

Kristum piemita cietākā puse. Viņš teica mācekļiem atstāt visu, kas tiem bija, un sekot Viņam. Un viņi to darīja. Bez iepriekšējas slavēšanas vai ievadvārdiem, Viņš

uzrunāja tos “jūs maziņi...nesaprašas un sirdī kūtrie, ka jūs negribat ticēt”. Viņš, bez šaubām, būtu varējis izteikt šo kritiku, ievadot to ar nedaudz saudzīgākiem vārdiem (salīdz. Viņa vēstules baznīcām); taču Gars to nav vēlējies pierakstīt. Ļoti bieži Viņa līdzības ir brīdinājumi tiem, kas domā, ka Viņš sapratis viņu vajības, tiem, kas pārāk labi pārzina Viņa žēlsirdīgāko pusi. Kāzu mielasta līdzība apraksta cilvēkus, kuri skaidro Kristus, kāpēc viņi nevar *momentāni* atsaukties Viņam, kaut arī viņi to grib, kad tas viņiem būs ērtāk: “Es esmu tīrumu pircis, un man jāiet to apskatīt...es esmu piecus jūgus vēršu pircis un eju tos aplūkot...es sievu esmu apņēmis, tāpēc nevaru noiet” (Lk.14:18-20). No tā var secināt, ka viņi visi uzskatīja, ka kalps (proti, Kristus), kas aicina viņus uz kāzām, sapratis, ka viņu atrunas ir pieņemamas; vīrs, kurš min sievas apņemšanu par iemeslu atsauktos uz Likuma pantu, kas atbrīvo no darba pienākumiem sievas apņemšanas gadījumā (5.Moz.24:5). Visi iemesli tika uztverti kā pilnīgi saprātīgi un vīru nostāja šķiet sakām, ka Kristus *noteikti* to sapratis. Līdzība par ķēniņa dēla kāzām atstāta atrunas, kas ir acīmredzami nesaprātīgas; daži saka, ka iet strādāt uz tīrumu, kad faktiski mielasts ir paredzēts vakarā (Mt.22:5). Te ir saistība ar Lk.14, kur atrunas šķiet saprātīgākas. Taču šī analogija parāda, kas attiecas uz Kungu, tad *jebkura* atruna, acīmredzami nesaprātīga vai šķietami saprātīga, Viņam vienkārši nav pieņemama.

Taču līdzību jēga ir tajā, ka Kristus uztverē visas šīs atrunas bija tikai un vienīgi tukšas atrunas, pat tās, kas šķietami pamatojās uz pagātnē bijušo piekāpšanos vajībām. Viņš saka, ka uzaicinājumam Viņa Valstībā, uz Viņa kāzām ir jāstāv pāri visām ikdienišķajām lietām cilvēku pieredzē, kuras pēc mūsu ieskatiem šķiet saprātīgas un kuru dēļ, kā mums liekas, arī Viņš mūs attaisnos. *Katram lasītājam* jājūtas neērti to apsverot. Tā ir tā kristaldelfiešu kategorija, kuri būs izbrīnīti par to, ka tos noraida: “Kungs, Kungs, atdari mums!...kad mēs esam Tevi redzējuši izsalkušu...?” (Mt.25:11,44). Viņi domāja, ka pazīst Viņu, bet Viņš tos nekad nav pazinis (Mt.7:23). Šo izbrīnu par atraidīšanu ir jāsaista ar brāļu (aplamo) pārliecību, ka Kristus ar izpratni uztver Viņa uzaicinājuma nostādīšanu otrajā vietā. Viņš ir Kungs, kuru tie gandrīz nemaz nepazīst šai dzīvē, lai ko viņi paši par to domātu, un tāds pats Viņš būs arī tiesas dienā. Secinājums, kuru mēs varam izdarīt, redzot šo cilvēku pārliecību par to, ka viņi pazīst Kristu, kad Viņš saka, ka nekad nav tos pazinis, ir tāds, ka doma par divpusējām attiecībām ar Kristu šiem cilvēkiem ir bijusi sveša. Tie ir domājuši, ka viņu teorētiskās zināšanas un uz āru vērstie darbi nozīmē, ka Kristus tos pazīst. Uztrauc doma, cik daudziem no mums ir sajūta, ka mums ir abpusējas attiecības ar Kungu.

Kalpošana par velti

Kunga līdzības uzstāda augstu saistību līmeni, bez kura, kā tiek netieši norādīts, Valstības sasniegšana nav iespējama. Tā, Mt.11:12 pielīdzina Valstību pilsētai, kurā jālaužas iekšā, lai to sagrābtu. Tā ir speciālo vienību uzbrukšanas valoda nocietinātai pilsētai. Un, saskaņā ar Kungu, katram, kas cer iekļūt Valstībā, ir jābūt attiecīgi noskaņotam. Mums ir jāielaužas tajā. Tas, ko mēs uzskatām par Viņam tīkamu taisnprātību, saskaņā ar Lk.17:8-10, nav nekas vairāk par monotono ikdienas darbu. Šis neparastais stāsts ir tik vienkāršs: kungs nesaka paldies kalpam par garās dienas darbu tīrumā. Kad tas atnāk mājās vakarā, kalpa pienākums ir sataisīt un padot kungam ēdienu. Un tikai parūpējies par kungu, kalps var pats ēst un dzert. Kungam nav jāpateicas (grieķu *charis*, žēlastība) kalpam, un kalps neko citu negaida. Tā Kungs uztver mūsu darbus; Viņš sagaida, ka mēs kalposim Viņam par velti, jo to paredz mūsu kalpa statuss, nevis tāpēc, ka mēs gaidām kādu pateicību, atzinību vai godalgu. Mēs kalpojam tāpēc, ka esam Viņa kalpi.

Līdzība māca, ka pilnīgai paklausībai ir jābūt mūsu dzīves normai, nevis izņēmumam, un tikai to Kungs no mums sagaida. Ar līdzības izklāsta veidu Kristus liek mums just līdzī kalpam. Taču Viņa doma ir, kad mēs esam visu izdarījuši, strādājuši visu dienu, tad nogājuši vēl papildus jūdži vakarā, mums ir tik un tā jājūtas kā nekam nederīgiem kalpiem, no kuriem Kungam nav nekāda lielā labuma. Starp mums un Kungu ir jāpastāv pasīvai, vārdos neizteiktai stāvokļa *pieņemšanai*, kas redzama līdzībā. Kungs necenšas mikstināt Kunga lomu, kuram ir kalpi; "Jūs Mani saucat: Mācītājs un Kungs, un jūs pareizi darāt, jo Es tas esmu." (Jņ.13:13). Taču mums ir teikts, ka tiesas dienā mēs saņemsim "uzslavu no Dieva" (1.Kor.4:5). Tādēļ tā nevar būt uzslava par mūsu cenšanos būt paklausīgiem; tā būs uzslava par to, ka mēs esam Kristū un mums tiek piedēvēta Viņa taisnība. Šī līdzībā tika dota kontekstā ar mācekļu domu par to, ka Dievs ļoti priecāsies, ja viņi piedos savam brālim septiņas reizes dienā (Lk.17:3-6). Taču Kunga atbilde ir, ka lietām, kas mums šķiet papildus jūdze pēc darba, ir jābūt mūsu dzīves normai; šādas garīguma virsotnes ir nekas vairāk kā ikdienas darbs tīrumā un sastāda tikai acimredzamo minimumu, kuru Kristus pieņem. Viņš mums neizrādīs žēlastību ("pateicību") par to – kas parāda, ka Viņa žēlastība netiek dota pēc nopelniem, tā nav saistīta ar piedošanu citiem vai ar citām paklausības izpausmēm. Līdzība zīmē Kungu kā diezgan nepateicīgu un cietu, kas redz sava kalpa sūro darbu, tad vēl ejam papildus jūdži, bet nebilst neviena pateicības vārda. Un Kungs saka: 'Jā, cilvēku izpratnē tāds es arī esmu'.

Kristus saka, ka kalps negaida, ka kungs teiks viņam: "Sēdies pie galda". Viņš sagaida, ka viņam liks aprūpēt savu kungu, lai cik noguris viņš arī būtu (Lk.17:7,8).

Kunga vārdu mērķis noteikti ir atsaukt atmiņā Viņa teikto, ka Valstībā viņš to apsēdinās pie galda un tiem kalpos (Lk.12:37). Un šīs saistības mērķis ir parādīt, ka Kristus attieksme pret mums Valstībā *krasi* atšķirsies no parasta kunga attieksmes, taču mums patiesībā, godīgi sakot, nav tas jāsapaida; mums ir jākalpo Viņam tāpēc, ka mēs esam Viņa kalpi, negaidot no Viņa ne uzslavu, ne ko citu. Lai cik brīnumaini tas nebūtu, Viņš to visu mums dos Valstībā, taču mums tas nemaz nav jāsapaida. Tāpat kā kalps būtu mēms, ja Kungs to darītu, tādi jābūt arī mūsu reakcijai Valstībā. Mums ir grūtības ar to tāpēc, ka mēs *zinām*, ka mūsu Kungs ir tāds, ka Viņš ir visneparastākais Kungs, kas mazgā mums kājas; un šim vienreizējam attiecībām ar Viņu ir jāliek mums kaismīgi tikties izdarīt līdzīgus pakalpojumus saviem brāļiem (Jņ.13:13,14).

Kristus *sagaida*, ka mēs saprotam mūsu attiecības ar Viņu kā pilnīgu pakļaušanos Viņa darbam. Tā, kad Viņš iedeva talentus Saviem kalpiem, Viņš tiem nelika tirgoties ar tiem; šķiet, ka viena talenta saņēmējs to pasvītro, sakot: 'Tu iedevi man naudu, lai es par to parūpējos, es tā arī darīju, es to nenozagu; nav saprātīgi domāt, ka man ar to būtu bijis kas jādara. Tu sagaidi, ko tu neesi devis'. Un tā tas arī ir. Kungs *sagaida*, ka reiz mēs apjaušam, ka mums ir tas gods zināt Viņa Patiesību, mums ir jārikojas, jādara kas lietas labā, nevis jāglabā to līdz Viņa atnākšanai. Viņam nav jāprasa, lai mēs to darītu; Viņš uzskata, ka tas ir pats par sevi saprotams. Atraidītā cilvēka dusmas nāk no sirds; viņš patiesi nesaprot Kungu. Viņš darīja, kas viņam bija teikts, un tagad viņu nosoda, jo viņš nav darījis vairāk. Viņš bija Kungs, kuru šis cilvēks nepazīna – kamēr bija jau par vēlu. Jūs varat iedomāties, kā jūs justos, ja kāds jums būtu iedevs uzglabāšanai naudu un tad sagaidītu no jums divtik daudz, kaut arī viņš jums nebūtu pieteicis neko darīt ar to. Līdzīgi arī pavēli par ikdienas krusta nešanu paplašina trīs nelielas līdzības, viena no kurām teic, ka ticīgais ir kā sāls, bet sāls ir laba, kamēr tā nav zaudējusi sāļumu (Lk.14:27,34). Kas mums izskatās pēc Kristus augstā krusta nešanas sūruma, Viņa acis ir tikpat parasti un sagaidāmi kā sāls sāļums.

Un visbeidzot, Tēva un Kunga Jēzus cietākajai pusei ir jāliekas patiesi pievilcīgi nopietnajam ticīgajam. Viņš ir nelokāms savā bardzībā, kādiem arī mums ir jābūt. Kad Jeremija atrada lāstus par nepaklausību, kas pierakstīti bauslības grāmatā, kura bija pazaudēta, viņš tos "uzņēma kā barību", šie lāsti viņam "bija par svētlaimību un sirds liksmību" – tāda bija to iedarbība (Jer.15:16 = 2.Laiku 34:18-21). Kad Ananiju un Sappīru Dievs sodīja ar nāvi, "lielas bailes pārņēma visus, kas to dzirdēja". Daudziem šāda attieksme liktos pārāk cietsirdīga; šie cilvēki bija pārdevuši savu īpašumu un devuši daļu (procentuāli, jādodomā, lielu daļu, lai tas izskatītos reāli) Kunga darbam. Un tad Viņš tos nogalināja. Bet drīz pēc tam "vēl

vairāk pievienojās tādu, kas ticēja Tam Kungam” (Ap.d.5:12,14). Kunga bargākā puse nenovērsa cilvēkus no Viņa; gluži otrādi, tā pievērsa tos Viņam. Līdzsvars starp Viņa absolūto žēlastību, to (piemēram), kā Viņš brīnījās par cilvēku niecīgi mazo ticību, un Viņa bargo pusi ir tas, kas galu galā padara Viņa raksturu tik ļoti pievilcīgu un populāru. Atcerieties, kā Viņš uzlūkoja bagāto cilvēku un iemīlēja viņu, taču tajā pat laikā Viņš bija tīši prasīgs: Viņš teica, lai tas pārdo visu, kas tam ir, un atdod to nabagiem. Nevis darbam Dieva labā, bet nabagiem, daudziem no kuriem šāda palīdzība it nemaz nebūtu svētīga. Tā bija augsta prasība, katram Kungs tādu prasību neizvirzīja, un Viņš zināja, ka Viņš aizskar cilvēka vērtīgāko vietu. Ja Kungs būtu prasījis, lai cilvēks atdotu savu bagātību Viņam, tas varētu piekrist. Bet nabagiem... Taču Kungs izteica šo grūti izpildāmo prasību dziļā mīlestībā pret šo cilvēku.

7.6 KRUSTA KUNGS

Ir pietiekami skaidrs, ka līdzības patiesībā ir Kunga Jēzus pašatklāsmē. Ir zīmīgi, ka tajās gandrīz nemaz nav tiešu izteikumu par Viņa nākamo uzpurēšanos. It kā Debesu un zemes Kungam atkārtoti iedziļināties sīkumos par Savu augsto darbu būtu pārāk vienkāršoti. Viņu vairāk interesēja izpaust Savu attieksmi pret mums nekā dot mums ieskatu Viņa beidzamajā upurēšanās agonijā – agonijā, kuru, kā Viņš pilnīgi droši zināja, mēs nekad nebūsim spējīgi pilnībā apjaust šaipus Valstības.

Ticība uzvarai

Viens no iemesliem tam bija Kunga absolūtā pārliecība, ka Viņš gūs uzvaru krustā. Viņa līdzības runā par mūsu pienākumiem un svētību, kuru Viņš ne mirkli nešaubījās iegūt priekš mums. Tā, Kungs līdzībā spēj pārnest nepielaidīgajam kalpam: “Visu šo parādu Es tev atlaidu” (Mt.18:32). Kungs nešaubījās, ka Viņš iekaros mums piedošanu veiksmīgi paciešot krusta mokas. Taču Viņš uzvarēja, pateicoties ticībai; kaut arī Viņš ļoti ļoti apzinājās, ka cilvēciski ir iespējama arī neveiksme, tomēr Viņš ticēja uzvarai. Lai to sasniegtu, Viņš pastāvīgi smēlās spēku Dieva vārdā. Viņš sevi apraksta kā Kungu kalpiem un arī kā Ķēniņu (piemēram, Mt.18:23 salīdz. ar 31 – ir arī citas tādas līdzības) – pat pirms Sava krusta. Viņam bija stingra pārliecība, ka Viņa krusts vainagosies ar uzvaru. Grieķu valodā (atšķirībā no ebreju valodas) laiku formas lieto precīzi; Kungs varēja Savās līdzībās iekļaut nākamās Valstības koncepciju. Viņš būtu varējis teikt: ‘Kad Es būšu ķēniņš, es tiesāšu tā’. Tā vietā Viņš jau redz Sevi uzvarētāja lomā. “Turiet drošu prātu, Es pasauli esmu uzvarējis!...bet tagad Es aizeimu pie Tā, kas Mani sūtījis (ar šiem

vārdiem, apejot krustu)...Es Tevi esmu paaugstinājis virs zemes, pabeigdams to darbu, ko darīt Tu Man esi uzdevis” (Jņ.16:33,5; 17:4); šie ir tikai daži piemēri, kas ilustrē Kunga nesatricināmo pārliecību, ka Viņš uzvarēs. Šī pārliecība rod izpausmi līdzības. Šī pārliecība izpaudās Viņa sludināšanā ticīgajiem, ka mēs jau esam sasnieguši to, pēc kā mēs tiecāmies. Nav šaubu, ka Viņa vārdi Jņ.15-17 un līdzības, kurās pausta šī pārliecība, atausa Viņa atmiņā, kad Viņš centās pārvarēt šaubu krīzi Ģetzemanē.

Pestītājs samarietis

Taču ir daži ieskatī tajā, kā Kungs iztēlojās Savu krustu. Līdzība par labo samarieti skaidro, kā Kristus iežēlojās par mums, par Savu ļaužu nožēlojamo garīgo stāvokli, pacēla mūs, pakļāva Sevi briesmām, paceldams mūs uz savu loppu, un parūpējās par mūsu pilnīgu izveseļošanu. Samarietis nebija tik neaizsargāts kā aplaupītais, tāpēc ka viņam bija ēzēlis, taču viņš sevi padarīja vēl neaizsargātāku par aplaupīto cilvēku, cenzdamies to aizvest līdz tuvākai mājvietai. Piekautais cilvēks uz lopa muguras un pacietīgi blakus soļojošais samarietis viegli būtu varējuši krist par upuri laupītājiem. Samarieša rīcība šī cilvēka glābšanas labā ir Kristus krusta tēls (ieskaitot arī eļļas un vīna liešanu vāfīs). Tas parāda, ka mūs glābjot, Kristus pakļauj Sevi daudz lielākām briesmām nekā ja Viņš rūpētos tikai par Sevis glābšanu. Un samarieša kustības ātrums kļuva vismaz uz pusi mazāks; viņam bija jāiet kājām, līdzsvarojot piekautā cilvēka stāvu, lai tas turētos uz ēzeļa muguras. Šī līdzība šķiet atklājam, ka Kristus vismaz abstrakti nojauta, ka Viņa rūpes par mums savā ziņā aprūtināja Viņa stāvokli; kaut arī patiesībā stimuls Viņa uzvarai bija galvenokārt Viņa atbildības sajūta par mums.

Doma par to, ka viņam jārupējas par cilvēku ir atrodama 2.Moz.21:19, kur lasām, ja cilvēks savaino otru cilvēku, “tam jādod atlīdzība...un jāgādā par viņa dziedināšanu”. Šī šķietami divainā atsauce (no pirmā acu uzmetiena) noteikti norāda uz to, ka Kungs bija uzņēmies pilnu atbildību par mūsu nožēlojamo stāvokli, iespējams tajā ziņā, ka otra Ādama kārtā Viņš uzņēmās Ādama vainu. Šī iemesla dēļ ir tik daudz saistību starp Viņa nāvi un Ādama grēka sekām (piemēram, *ērksķu* vainags, Dārzs un tml.). Tas, ka Kristus salīdzināja Sevi ar samarieti, pa pusei ebreju un pa pusei neebreju, parāda, ka tā Viņš arī jutās, it īpaši krustā. Miršot Viņš apzinājās Savas nākamās miesas divējādo, kā ebreju, tā arī neebreju, aspektu. Ebreji (un Viņa miestieji brāļi, Ps.69:9) izturējās pret Viņu kā pret ebreju tikai no mātes puses (ebreju Bībeles komentāros kā romiešu zaldāta dēlu).

Gans pestītājs

Jņ.10:11 netieši norāda, ka Kristus, labais gans, redzēja vilku nākam. Viņš nebēga, bet cīnījās ar plēsīgo zvēru līdz nāvei. Viņš saka, ja Viņš to nebūtu darījis, avis būtu izklīdušas. Tādēļ visintensīvākā cīņa starp Kristu un sātanu / miesu risinājās krustā, Viņa miršanas stundā. Krusts nebija tikai Viņa cīņas ar (Bībeles) sātanu turpinājums. Tā bija sevišķi spraiga cīņa; un Kungs paredzēja tās tuvošanos. Šajā stāstā ir nerealitātes elements, kura mērķis ir izcelt divas spēcīgas domas. Pirmkārt, neviens normāls gans neatdos dzīvību savu aitū aizstāvībai. Šī gana teju fanātisms ir rodams arī Am.3:12 aprakstā, kur Kungs izrauj lauvam no rīkles divus stilba kaulus vai kādu kriptiņu no auss; tik stipra ir gana izmisīgā mīlestība pret saplosīto dzīvnieku. Kristus mīlestība pret mums krustā, ar tās dziļumu un kaisli, nav sastopama cilvēku pieredzē. Tādēļ mīlēt tā, kā mīlēja Kristus, ir jauns bauslis. Un otrkārt, vilki parasti neuzvedas tā, kā tas attēlots stāstā. Tie cīnīsies līdz pēdējam tikai bezizejas gadījumā, un tie nav *tik* ļauni. Taču Kungs uzsver mums būtisko domu, ka mūsu dabai piemītošais grēka spēks ir daudz lielāks nekā mēs to iedomājamies, un cīņa pret to krustā bija daudzkārt smagāka nekā mēs to varētu iztēloties.

Un vēl traģiskāka problēma ir tā, ka vilks izklīdināja avis, kaut arī Kristus mira, lai tas nenotiktu. Un Kristus jau iepriekš zināja, ka tas tā notiks (Jes.53:6; Mk.14:27; Jņ.16:32). Kungs, ciešot nāves mokas, jau zināja, ka tas, ko Viņš ar savu nāvi grib novērst (avju izklīšanu), tomēr pirmajā brīdī notiks. Avis taps izklīdinātas, un Viņš zināja, ka Viņa baznīcas vēstures gaitā tās turpinās pakļūt un pazust (saskaņā ar Lk.15:3-6). Taču Viņš gāja nāvē mūsu dēļ, lai galu galā glābtu mūs no izklīšanas sekām. Viņš bija sīki izstrādājis avju un gana simboliku. Vienotība un turēšanās pie ticības bija tas, ko Viņš gribēja sasniegt, iedams nāvē (salīdz. ar Jņ.17:21-23); mūsu vienotības trūkums un atkāpšanās no ticības, noslēgšanās sevī ir Kristus ciešanu noliegšana. Un tas Viņu sāpina līdz sirds dziļumiem.

Sātana saistīšana

Īpaši interesanta ir līdzība par stiprā saistīšanu, jo šī līdzība ieskicē, kā Kungs iztēlojās Viņa uzvaras krustā iespaidu uz mums. Tātad mums ir jo sevišķi uzmanīgi jāieklausās tajā.

Doma par Kristu saistām sātanu ("stipro"), paņemam viņa mantas un sadalām tās starp sekotājiem, ir kā Viņš iztēlojas Savu uzvaru krustā (1). Te ir atsaucies uz Jes.53:12, kur teikts, ka tādēļ, ka Kristus nodeva Savu dzīvību nāvē, nesdams mūsu grēkus, "stiprie (ebr., saistītie) lai dalās ar viņu laupījumā". Ar to pašu domu prātā Pāvils runā par to, kā caur krustu Kristus "atbruņojis visas pretvaras" (Kol.2:15).

Iespējams, ka tas ir viens no daudziem piemēriem, kad Jaunās Derības rakstītāji domā ebrejiem raksturīgajā veidā, neskatoties uz to, ka raksta grieķu valodā. “Pretvaras”, iespējams, ir pastiprinājuma daudzskaitlis, kas attiecas uz *lielo* varu un spēku, proti, sātanu. Tas, kā Viņš ‘Kristū uzvaru svinēja pār viņām’ gūtu lielāku jēgu, ja tie atsauktos uz Bībeles velnu / sātanu, pār kuru gūta uzvara Kristū (salīdz. ar Ebr.2:14-18; 1.Pēt.2:24). Ef.2:15,16 pēc satura sasaucas ar Kol.2:15. Runa ir par to, kā Kristus “noārdījis starpsienu, kas mūs šķīra, proti, ienaidu, atceldams pats Savā miesā bauslību...lai *Sevī* abus pārrādītu par vienu jaunu cilvēku un nodibinātu mieru, lai, nonāvējot ienaidu pie krusta, salīdzinātu vienā miesā gan vienus, gan otrus ar Dievu”. Kol.2:15 runā par Kungu krustā kā par uzvarētāju, kas atbruojis “pretvaras”, svinēdams uzvaru pār viņām un sadalīdams šādā veidā gūto laupījumu savu zaldātu starpā. Ef.2:16 runā par to, ka Kristus krustā nonāvēja ienaidu (Bībeles velnu) un panāca mieru un visu salīdzināšanu Viņa miesā ar Dievu.

Taču tajā pat kontekstā Kungs piedāvā paskaidrojumu, kāpēc Viņa brīnumi parāda to, ka Viņš ir Mesija. Viņš vēl nebija miris krustā, bet Viņš darīja darbus, kas bija iespējami Sātana saistīšanas rezultātā, ko Viņš tad sasniegs. Tas ir vēl viens piemērs Kunga pārliecībai par uzvaru un tam, ka Dievs ir ar Viņu. Kunga brīnumi bija taustāmas nākamo garīgo svētību prieka izpausmes, svētību, kuras kļūs pieejamas līdz ar Sātana saistīšanu Kristus nāves un augšāmcelšanās rezultātā.

Sātana laupījumi

Sātana “laupījumi” ir tās lietas, kuras viņš ir aiznesis; skaidrs, ka Kristus atņēmtie Sātana laupījumi attiecas uz taisnprātību, kuru mūsu daba mums atņēma. Lk.11:22 liek paskatīties uz šo stāstu vēl no viena redzes viedokļa. Kristus krustā atņēma Sātana “bruņas”, uz kurām tas paļaujas, un tad Sātans tiek saistīts un viņa laupījums sadalīts. Sātana bruņas ir taisnības bruņu pretstats (Ef.6:11,13). Tāpat kā Dieva Valstībai ir Dievs, kas dzīvo tumsā, vadonis, bruņas, Kristus, vara, griba un gars, augļi, atalgojumi utt., tāpat arī (personificētā) Sātana valstībai. Taisnības bruņojums ir Gara augļi, Gara taisnās rakstura īpašības. Sātana bruņojums ir miesiskās dabas augļi. Tās nu ir Sātanam atņemtas, Viņš ir saistījis Sātanu, un tādēļ tas, ko Sātans mums bija atņēmis, taisnības augļus, viņa laupījumu, Kungs Jēzus ir tiesīgs paņemt. Mēs jau parādījām, ka Kristus atsauca uz Jes.53:12, kur teikts, ka caur krustu Kristus sadala laupījumu ar saistītajiem, proti, ar mums. Tajā saskatāms paradokss. Saistīšana asociējas ar grēku (Ps.68:7; Jes.61:1; Raudu 1:14; Lk.13:16). Mēs esam saistīti daudzējādā ziņā, tas izriet no mūsu pašu dabas. Tikai otrajā atmāksanā Sātans tiks saistīts, proti, Kungs dalīsies Savā personīgajā sasniegumā ar pasauli (Atkl.20:2). Taču mēs, saistītie, saņemsim ieguvumus, kurus Kungs personīgi

atņēma saistītajam Sātanam. Šie ieguvumi ir taisnprātīgās rakstura īpašības, kuras mūsu daba mums liedz.

Kunga uzvaras rezultātā iegūtā laupījuma sadalīšana starp mums (Lk.11:22; Jes.53:12) atgādina kā Kungs nodeva *visu* Savu mantu kalpiem (Mt.25:14), kā Tēvs sadalīja *visu* Tēva mantu dēliem (kas pārstāv labos un sliktos ticīgos, Lk.15:12). Citviet mēs parādījām, ka šī manta attiecas uz Kristus augstākās taisnības dažādajiem aspektiem, kas tiek sadalīti Kristus miesas locekļu starpā (2). Laupījums, kuru Kungs sadala starp mums, ir taisnības dažādie aspekti, kurus Viņš Pats atņēmis Sātanam. Stiprā saistītā vīra mājas izlaupišana viņa acu priekšā saistās ar spriedzi, drošsirdību, ar kaut kā pilnīgi neiespējama sasniegšanu. Tikpat neiespējama šķiet doma par to, ka Kristus patiešām atgūst un nodod mūsu rokās taisnprātību, kuru mūsu pašu dabas Sātans ir mums atņēmis.

Vientuļais varonis

Parasti laupījumu sadala cīņas biedru starpā (salīdz. ar Ebr.7:4). Bet mēs pat necīnījāmies; laupījums tiek sadalīts saistīto starpā (Jes.53:12). Sātans vispārībā vēl aizvien nav saistīts (salīdz. ar Atkl.20:2). Kristus saistīja Sātanu Sevī personīgi un Pats saņēma uzvaras laupījumu. Kol.2:15 saka, ka Kristus krustā "atbruņojis" visas pretvaras, kas grieķu valodā vienlīdz tieši nozīmē, ka laupījumu Viņš ieguvis *Sev*. Viņš ir vientuļais varonis, kurš visu ieguvis Sev; no tautām nevienas nebija pie Viņa lielajā cīņā krustā (Jes.63:3). Un patiesi Viņš bija varonis vienpatis. Bet galvenais, ka Viņš dalījās ar mums taisnības laupījumā, kuru viņš krusta rezultātā bija ieguvis Sev, neskatoties uz to, ka mēs nemaz neesam cienīgi to saņemt. Ņemot vērā to, ka Kunga mācība ir tikai principā ieskicēta, ir acīmredzami, ka caur nāvi krustā Viņš ieguva pilnīgu taisnprātību, pēc tam daloties tajā ar mums.

Pirmajā gadsimtā šī fakta ārējā izpausme bija brīnumainās Gara dāvanas. "Viņš saņēmis gūstekņus (atkal uzvarētāja valoda), devis dāvanas cilvēkiem", brīnumainās dāvanas pirmā gadsimta kontekstā (Ef.4:8,11). Taču Sātanam tika atņemta ne tikai vara pār slimībām. Ja tas būtu galvenais Sātana atbruņošanas rezultāts, tad būtu jāsecina, ka Sātana saistīšanas sekas izpaudās tikai pirmajā gadsimtā, jo šīs brīnumainās Gara veltes vairs nav pieejamas; slimības aizvien vēl uzveic Dieva tautu. Sātana laupījums attiecas uz taisnprātību, kuru Sātans ierobežo un noliedz. Tieši tas ir viņam atņemts un sadalīts mūsu starpā Kristus krusta uzvaras rezultātā. Pirmā gadsimta brīnumi bija visa tā fiziskais atspoguļojums, tāpat kā tempļa aizkara plīsums no augšas līdz apakšai un dažu mirušo svēto augšāmcelsšanās bija tikai dažas prieka par gaidāmajām garīgajām iespējām, kas pavēra Kristus nāves rezultātā, izpausmes.

Kunga veltes

Bībelē ir norādes uz daudzām garīgajām veltēm, kuras jau tagad ir mums (kā Kristus miesai kopumā) dotas Kunga nāves sakarā; mums (kā kopienai) ir dots miers un “mūžīga dzīvība” (Jņ.14:27; 17:2; 1.Jņ.5:11), atziņa (2.Kor.4:6), gudrība (Ef.1:17; Jēkaba 1:15), miers (2.Tes.3:16), sapratne (1.Kor.2:12; 2.Tim.2:7), mīlestība sirdīs (Rom.5:5), žēlastība (Ef.4:7), mierinājums (2.Tes.2:16), taisnošana (Rom.5:16,17), savaldības gars (2.Tim.1:7), seksuālā atturība (1.Kor.7:7). Visi dažādie mūsu Kunga 100% taisnprātības aspekti, *visas* Viņa mantas; laupījums, kuru Viņš personīgi atpēmis Sātanam, ir mūsu starpā sadalīti tā, ka vienam ir garīgas spējas vienā jomā, otram – otrā. Kā sabiedrībai mums ir piedēvēta pasaulīgā pārvarešana, uzvara pār Sātanu, kā to izdarīja Kristus, kaut arī cilvēciskajā līmenī mēs vēl aizvien esam saistīti (Jņ.16:33 salīdz. ar 1.Jņ.2:13,14; 5:4). Tikai tiesas dienā mēs būsim uzveikuši visu (Atkl.21:7 salīdz. ar Lk.11:22), taču mums jau tagad tiek piedēvēta šī uzvara.

Šīs plašās tēmas izpratne palīdz noskaidrot nopietnai pašanalīzei piemītošo paradoksālo sajūtu. Mums piedēvē taisnprātību, mums tiek dotas garīgās taisnprātības veltes tagad, un mūsu pašanalīze to mums atklāj; bet no mums sagaida to tālāku attīstību (saskaņā ar talentu līdzību). Taču no taisnās dzīves, uz kuru mēs tiecamies, mūs tā vai citādi attur mūsu nožēlojamās Sātana važas. Mūsu Kungs dziļi un pamatīgi apsvēra un paredzēja visas šīs lietas, kad Viņš veidoja līdzību par Sātana saistīšanu. Kristus Savā dzīvē ir pārvarējis Sātanu un ir žēlsirdīgi dalījis taisnības dažādajos aspektos ar visu Savu miesu. Tieši tas arī sastāda šo domu par Kristus miesu; ar laiku mēs visi kopumā pietuvosimies pilnīgam mūsu Kunga atspoguļojumam. Mums katram ir uzticētas dažādas Viņa personības šķautnes, kuras mums ir jāattīsta. Un tas kalpo par izskaidrojumu uzsvaram dažādībai, kas vērojama tagadējās miesas dažādajās daļās, kā arī šīs miesas vēsturiskajā attīstības gaitā.

Kad mēs kā sadraudzība beidzot sasniegsim “Kristus diženuma pilnības mēru” (Ef.4:13), viss Kristus izpausmes (un līdz ar to Dieva izpausmes) process būs pilnīgs. Tas nozīmē, ka garīgās attīstības temps Kristus pēdējo dienu miesā noteiks Kunga atgriešanās tiešo laiku. Mēs (ar cerību lūgšanā) tikai pievienojam pēdējos akcentus Kunga miesas pilnīgam atspoguļojumam. Iespējams, ka tie Kristus aspekti, kas mums kā kopienai ir jāattīsta šajās pēdējās dienās, ir tie aspekti, kurus iepriekšējās paaudzes nebija spējīgas vai arī nebija aicinātas attīstīt. Piemēram, iepriekšējās paaudzes nebija spējīgas ko darīt, lai sasniegtu miesas vienību. Tagad, kad visa lielā pasaules ģimene ir ciešā kontaktā, kad attāluma un valodas barjeras ir

zudušas, ir reāla iespēja vienotībai, kuru iepriekšējās paaudzes nebija spējīgas sasniegt.

Man liekas, no tā, ko es zinu par sevi un par mūsu sadraudzību, ka daudzas no šīm lietām, kuru sasniegšanai Kristus devās nāvē, tiek traģiski noraidītas, labākajā gadījumā uzlūkotas ar skepsi, 20.gadsimta kristadelfiešu kopienā. Doma par taisnprātības veltēm, par to, ka kaut kas garīgs tika *dots* par velti, ka katrs atspoguļo tikai kādu no Kristus personības *šķautnēm*, nevis personību kā tādu; par tiekšanos uz vienotību miesā...tas viss dažiem skan kā lāsts. Jā, tas ir lāsts mūsu pašu dabai, tas runā preī mūsu dabiskajām tieksmēm. Taču es, cik necik patiesā pazemībā, gribu pievērst jūsu uzmanību tam, ka visas augstāk apspriestās lietas ir absolūti būtiskas Kristus krusta izpratnei; Viņš mira, lai sasniegtu tieši šīs lietas.

Piezīmes

- (1) Domai par stiprā cilvēka saistīšanu ir jābūt saistītai ar Simsonu. Nevar būt, ka valodas līdzībai ir nejaušs raksturs (salīdz. ar Soģu 16:21). Tas nozīmē, ka Kungs redzēja Simsonu kā paša Sātana iemiesojumu, kaut arī galu galā viņš bija ticīgais (Ebr.11:32). Tātad Gars neaizmirst cilvēka vājības, kaut arī beigu beigās viņš var tikt uzskatīts par taisnu.
- (2) Skat nodarbību 7.1.

7.7 DARBĪGAIS KUNGS

Es esmu ievērojis, ka daudzi jaunpievērstie uzskata, tāpat kā arī man pārāk ilgi ir licies, ka Kungs Jēzus tikai paklausīgi sēž pie Tēva labās rokas, līdz kamēr sitīs Viņa atgriešanās stunda, kad Viņš nāks, lai ņemtu mūs pie Sevis. Nekas tam līdzīgs. Viņam ir dota visa vara; Viņš ir tas, kurš atdara zīmogus, lai pasaules vēsture ietu uz priekšu (Atkl.6). Mūsu ticības būtība, tas, ka mēs esam 'Patiesībā', esam kristadelfieši, Btbeles studenti (lai kā jūs sevi gribētu saukt) nozīmē, ka mums ir personīgas attiecības ar Tēvu un Dēlu. Nepietiek ar to, ka jūs redzat Kungu Jēzu kā teoloģisku jēdzienu, ko sauc par 'Kristu', melnu kasti jūsu apziņā ar virsrakstu 'Jēzus', kuram bija jābūt mūsu dabai un kas to pārvarēja, pārstāvēt mūs, un tādējādi pavēra ceļu to glābšanai, kas sevi identificē ar Viņu. Tas viss tā patiešām ir, bet ja tā ir tikai auksta teoloģija, tā nevienu neglābs. Ir dziļi jātic tam, ka Kunga rakstura glābšanas spēks un lielā pestīšana mums ir zināma *tagad*, tā mīt mūsu pazemīgajās dvēselēs un atspoguļojas mūsu domās un esamībā. Doma par *attiecībām* ar Viņu, par to, ka Viņš faktiski *dara* lietas mūsu labā tagad, šķiet esam kaut kas, no kā mēs vairāmies. Atziņa, ka mums nepiemīt brīnumainās Gara dāvanas, iespējams, ir likusi mums nomaldīties pārāk tālu pretējā virzienā: līdz iedomām, ka Jēzus ir tikai

pasīvs mūsu cīņīņu vērotājs un Dieva Gars ir faktiski miris. Skaidrs, ka mums ir vienmēr jāatceras, ka Kungs mums nekad neliks darīt ko tādu, kas ir pilnīgi pretējs mūsu uzskatiem, tad jau mēs būtu tikai garīgi roboti. Mums arī jāprot saredzēt 'vulgāro žēlsirdības' sludināšanu no 'piecdesmitnieku' puses ar to saldenajām slavas dziesmām. No otras puses, ja mūsu garīgumu un galīgo atpirkšanu atstāt tikai mūsu labprātības ziņā, bez kādas palīdzības, mēs nekur tālu netiksim. Katra godīga kristadelfieša pašanalīze drīz vien to apliecinās. Mēs vienkārši nespējam pacelties līdz patiesā garīguma aicinājumam, kā mums tas būtu jādara. Paļaujoties paši uz saviem spēkiem, mēs piecos gadījumos no desmit izdarīsim nepareizo pagriezienu, sliexsmies miesaskārības virzienā. Mūsu cīņās par garīgo pilnību ir nepieciešama Kunga rokas un spēka palīdzība. Pretējā gadījumā mūsu pestīšana, ja mēs to kādreiz sasniegtu, būtu cilvēka darba nevis Dieva darba un žēlastības rezultāts.

Gara darbs

Grieķu un ebreju vārdi, kuru tulkojums ir 'gars' nozīmē ne *tikai* 'spēku'. Ļoti bieži tie attiecas uz prātu / sirdi. Mēs lasām, ka Dievs dod cilvēkiem jaunu sirdi, jaunu garu; ka Viņš iedarbojas uz cilvēku sirdīm, lai tie rīkotos pēc Viņa prāta. Viņš dod tiem jaunu garu. Tas nenozīmē, ka tie no savas brīvas gribas iemanto Svētā Gara dāvanu *spēku*, kā, piemēram, daži agrīnajā baznīcā. Dievs stiprinās to cilvēku sirdis / garu, kas cenšas būt stipri (Ps.27:14; 31:25). Viņš pat var atturēt cilvēkus no grēkošanas (1.Moz.20:6), pasargāt no klupšanas (Jūdas 24). Tādēļ mums nevar būt nekādu būtisku iebildumu pret domu par to, ka Kungs dāvā mums Savu Garu tieši Viņa domāšanas veida ziņā, Savu sirds / prāta ietekmi. Dieva vārds tagad ir tā vide, caur kuru notiek Gara virzība; bet vai *tikai* caur to, un *kā* Tēvs un Dēls izmanto Dieva vārdu, lai sasniegtu savus mērķus: tas nav mūsu ziņā. JD uzsver atkal un atkal, ka pēc kristībām Gars iedarbojas uz mums. Tieši *kā* tas iedarbojas, ir cits jautājums. Cik spēcīgi tas tiek uzsvērts ir redzams, kad mēs uzskaitām visas šīs reizes pēc kārtas. Ievērojiet, ka neviens no šiem pantiem nav lasāms, attiecinot uz tiem brīnumaino Gara dāvanu esamību; tie drīzāk attiecas uz Dieva iedarbību uz cilvēku sirdīm. Mums, iespējams, gribās domāt, ka "Svētais Gars" attiecas uz brīnumainām spējām daudz biežāk nekā tas patiesībā ir. Korintiešiem bija šīs Gara dāvanas, taču savā būtībā tie nebija garīgi (1.Kor.3:1). "Jānis nav darījis nevienas zīmes", bet Gars mājāja viņā no dzimšanas. Pat Aizstāvis, kas patiešām attiecas uz brīnumainajām vēlmēm tā pirmatnējā kontekstā, bija, iespējams, citā nozīmē pasaulei neredzams, taču pastāvīgi *mājāja* ticīgajos (Jņ.14:17).

"Mūsu sirdīs izlieta Dieva mīlestība ar Svēto Garu, kas mums dots" (Rom.5:5).

"Dieva valstība nav ēšana un dzeršana, bet tainība, miers un prieks Svētajā Garā. Tad nu tas, kas šinīs lietās kalpo Kristum, ir Dievam tīkams" (Rom.14:17,18).

“Bet Dievs, no kā nāk izturība un iepriecā, lai jums dod vienādu prātu savā starpā Kristū Jēzū” (Rom.15:5).

“Bet cerības devējs Dievs lai *piepilda jūs* ar visu prieku un mieru ticībā, lai jūs kļūtu bagāti cerībā Svētā Gara spēkā” (Rom.15:13).

“Ko acs (dabīgā acs) nav redzējusi un auss (dabīgā) nav dzirdējusi un kas neviena (dabīga) cilvēka (grēkus nenozēlojušā) sirdī nav nācis, to Dievs ir sagatavojis tiem, kas Viņu mīl. Mums Dievs to ir atklājis ar Savu Garu...jo kurš cilvēks zina, kas ir cilvēkā, kā vien cilvēka gars, kas ir viņā. Tāpat arī neviens nespēj izprast to, kas ir Dievā, kā vien Dieva Gars. Bet mēs neesam dabūjuši pasaules garu, bet to Garu, kas nāk no Dieva, lai saprastu, ko Dievs mums dāvājis. To mēs nerunājam ar cilvēcīgas gudrības vārdiem, bet ar vārdiem, ko Gars māca” (1.Kor.2:9-13).

“Jūsu miesa ir Svētā Gara mājoklis, kas ir jūsos un ko jūs esat saņēmuši no Dieva” (1.Kor.6:19).

“Bet tas, kas stiprina mūs un jūs Kristū un kas mūs ir svaidījis, ir Dievs; Viņš mūs ir arī apzīmojis un devis Gara ķīlu mūsu sirdīs” (2.Kor.1:21,22).

“Dievs ir tas, kas mūs tam sagatavojis, Viņš arī mums devis Garu par ķīlu” (2.Kor.5:5).

“Bet paldies Dievam, kas Titam *devis sirdī tādu pašu rūpību* par jums” (2.Kor.8:16).

“Svētā Gara sadraudzība lai ir ar jums” (2.Kor.13:13).

“Tā ka ticībā mēs saņemam Gara apsolījumu (atsauce uz Aizstāvi?)...lai apsolījums taptu dots ticīgiem ticībā uz Jēzu Kristu” (Gal.3:14,22).

“Viņam ticēdami, esat saņēmuši Svētā Gara zīmogu pēc apsolījuma, kas ir mūsu gaidāmā mantojuma ķīla (kas mums ir), līdz reiz iegūsim pestīšanas pilnību...un cik pārlietu liels ir Viņa spēka mērs, kas parādās pie mums, ticīgajiem, darbodamies tādā pašā visspēcības varenībā” (Ef.1:13,14,19).

“Jo caur Viņu gan mums, gan viņiem ir dota pieceja pie Tēva vienā Garā” (Ef.2:18).

“Es loku savus ceļus...lai Viņš Savā godības bagātībā jums dotu Savu Garu un darītu stipru jūsu iekšējo cilvēku un lai Kristus, jums ticību turot, mājotu jūsu sirdīs, un jūs iesakņotos un stipri stāvētu mīlestībā, ka līdz ar visiem svētajiem jūs spētu aptvert, kāds ir platums, garums, augstums un dziļums, un izprastu Kristus mīlestību, kas ir daudz pārāka par katru (cilvēkam raksturīgu) atziņu, un, ar to piepildīti, iegūtu visu Dieva pilnību (rakstura īpašības 2.Moz.34:6,7)...kas darbodamies mūsos ar Savu brīnišķo varu, spēj darīt daudz vairāk par visu, ko lūdzam vai saprotam” (Ef.3:16-21).

“Un neapbēdināt Dieva Svēto Garu, ar ko esat apzīmogoti atpestīšanas dienai” (Ef.4:30).

“Topiet Gara pilni” (Ef.5:18).

“Jums Dievu lūdzot, ar Jēzus Kristus Gara atbalstu tas man nesīs glābšanu” (Fil.1:19).

“Mēs...pastāvīgi piesaucam Dievu savās lūgšanās, lai jūs, bagātīgi apveltīti ar garīgu gudrību un atziņu, visā pilnībā izprastu Viņa gribu. Tad jūsu dzīve būs mūsu Kunga cienīga un Viņam viscaur patīkama...Bet Viņš Savā godības varenībā jūs bagātīgi apveltīs ar spēku būt izturīgiem un pacietīgiem” (Kol.1:9-11).

“Jūs kļūvāt par maniem un Kunga Kristus sekotājiem, uzņemdami sludināto vārdu Svētā Gara priekā, panesdami daudz spaidu” (1.Tes.1:6).

“...Dievu...kas jums sirdīs devis Savu Svēto Garu” (1.Tes.4:8).

“Dievs jūs no paša sākuma izraudzījis pestīšanai Gara dzīves svētumā un patiesības ticībā...mūsu Kungs Jēzus Kristus...lai iepiecinā jūsu sirdis un lai dara jūs stiprus ikvienā labā darbā un vārdā” (2.Tes.2:13,17).

“Dievs nav mums devis bailības garu, bet spēka, mīlestības un savaldības garu” (2.Tim.1:7).

“Glabā skaisto uzticēto mantu ar Svētā Gara palīdzību, kas mīt mūsos” (2.Tim.1:14).

“Varbūt Dievs kādreiz *dotu viņiem* atgriezties pie patiesības atziņas...Dievs arī pagāniem devis atgriešanos no grēkiem dzīvībā...atkal vest pie atgriešanās” (2.Tim.2:25; Ap.d.11:18; Ebr.6:6 – ievērojiet, ka Dievs ne tikai piedod, bet ved tos pie patiesības atziņas).

“Viņš mūs izglāba, nevis taisnības darbu dēļ, ko mēs būtu darījuši, bet pēc Savas žēlsirdības, ar mazgāšanu atdzimšanai un atjaunošanos Svētajā Garā, ko Viņš bagātīgi pār mums izlējis caur Jēzu Kristu...lai Viņa žēlastībā taisnoti, mēs kļūtu cerētās mūžīgās dzīves mantinieki” (Tit.3:5-7).

“Es likšu Savus baušļus viņu prātā un tos rakstīšu viņu sirdīs” (Ebr.8:10; tas ir jaunās derības, kurā mēs esam, nosacījums).

“Miera Dievs...lai ikkatrā labā darbā dara jūs spējīgus piepildīt Viņa gribu, jūsos to padarot, kas Viņam labi patīk caur Jēzu Kristu” (Ebr.13:20,21).

“Ja kādam no jums trūkst gudrības, tas lai to lūdz no Dieva, kas visiem dod devīgi un nepārmezdams, un viņam taps dots” (Jēkaba 1:5).

“Ko Dievs Tēvs pēc iepriekšēja lēmuma izredzējis, Garā svētīdams, lai tie būtu paklausīgi...kas Dieva spēkā tiek pasargāti ticībā pestīšanai” (1.Pēt.1:2,5).

Šo fragmentu skaits varētu būt vēl daudz lielāks. Nav šaubu, ka Svētā Gara iedarbība uz cilvēkiem ir JD galvenā tēma. Tieši *kādā veidā* tas notiek, es to nespēju šobrīd komentēt, izņemot to, ka patiesas mīlestības un atsauksmes uz Dieva vārdu trūkums sagrauj Tēva un Dēla acīmredzamo degsmi un vēlēšanos mūs glābt.

“Tā Kunga Gars”

Kungs Jēzuss ir “Tā Kunga Gars” (2.Kor.3:18); un “Gars” ir viens no Viņa vārdiem Atklāsmes grāmatā, tik cieši Viņš tiek identificēts ar Gara iedarbību. Kungs aicina vīriešus un sievietes pie Sevis, sagatavojis tiem ceļu pie Sevis, vārda sludinātāju darbu uzraugot. Viņš ievēd ļaudis kristības ūdeņos, stājas laulības attiecībās ar tiem (Ef.5:24), nes augļus (proti, attīsta garīgumu mūsos, Rom.7:4), stiprina tos, saturot tos Sevī, “tiem...visas lietas nāk par labu” (Rom.8:28), glābj tos tagadējā nozīmē, attīstot tos garīgi un tad beidzot stādot mūs priekšā kā pilnīgus Savas atmāksanas brīdi. Viņš aktīvi pakļauj Sev “visu”, pat dabiskajā radībā (1.Kor.15:27,28). Taču JD visu uzmanību pievērš Viņa darbam starp mums, eklēsijā. Kur divi vai trīs ir sapulcējušies Viņa vārdā, Viņš pasludina Sevi esam viņu vidū (Mt.18:20). Viņš ir kā mācītājs, kurš strādā bez brīvdienām, pastāvīgi vezdams Savus ļaudis pie Tēva (Ebr.7:25).

Kungs – sludinātājs

Kungs Jēzuss jūt līdztiem, kas nepazīst Viņa Evaņģēliju, tāpat kā arī iežēlojas par tiem, kas nomaldās no dzīvības ceļa (Ebr.5:2, atsaucoties uz Kristu kā labo samarieti, kurš palīdz nelaimē nonākušajiem). Tieši Viņš pieved cilvēkus ticībai Dievam (1.Pēt.1:21; 3:18), atklājot cilvēkiem Tēvu (Lk.10:22; Jņ.14:21), uzrunājot un aicinot tos Valtībā (1.Pēt.5:10; Atkl.22:17), tirgus laukumā nākot nolīgt strādniekus (Mt.22:8-10), pieņemot tos, kad tie tiek kristīti (Rom.15:7). Viņš ir sējējs, kurš sēj vārdu cilvēku sirdīs, strādājot dienu un nakti, rūpējoties par sēklu, kad tā uzdzīst un uzaug (Mk.4:27); tas, kurš iededzina sveci cilvēka garīgumā, lai tā dotu gaismu citiem (Mk.4:21). Viņš atļauj un dažreiz aizliedz sludināt (1.Kor.16:7,4,19; 2.Kor.2:12; Fil.2:24; 1.Tes.3:11). Kad mūsu sludināšanas centieni rod daudz niecīgāku vai daudz spēcīgāku atbalsi nekā mēs sagaidījām – par to jāpateicas tikai Kungam Jēzum, kas strādā ar mums. Viņš vēlas parādīt Savu lēnprātību un laipnību caur tiem, kas Viņu sludina (2.Kor.10:1). Tam, ka Viņš strādā caur mums, ir jāliek mums pievērst daudz lielāku uzmanību mūsu pašu personībai, jo mēs esam Viņa atspulgs pasaulei. Kungs Jēzuss strādā caur tādiem kā mēs (Ebr.13:21). Viņš nāk un sludina cilvēkiem caur tiem, kas sludina Viņu (Ef.2:17; 4:21). Viņš darbojas Savu cilvēku dzīvēs, lai tie liecinātu par Viņu citiem (Kol.1:29), stiprinot tos, kas Viņu sludina (2.Tim.4:17 un daudzviet Apustuļu darbos), būdams ar tiem sludināšanā līdz pasaules galam, kā pārnestā nozīmē, tā arī ģeogrāfiski (Mt.28:20), strādājot ar sludinātājiem (Mk.16:20) un caur sludināšanu atklājoties cilvēkiem (Ef.1:7-9), ar Evaņģēlija palīdzību ņemot tos Savā varā (Fil.3:12). Viņš ir kā locis, kas ievēd kuģi ostā (“ceļvedis”, Ebr.6:20), vai arī kā autors (aizsācējs) un mūsu ticības attīstītājs (Ebr.12:2).

Kungs, kas svēti

Kristības asociējas ar seno apgraižšanas rituālu. Kungs Jēzus Pats it kā apgraiza mūs kristībā, atšķeļot pagātnes grēcīgo dabu un līdz ar to aicinot mūs dzīvot saskaņā ar to, ko Viņš ir mūsu labā darījis (Kol.2:11-13). Viņš grib, lai mēs būtu tādi kā Viņš, lai mums būtu *Viņa* Gars. Šajā nozīmē Viņš nāk un mājo to sirdīs, kas Viņu pieņem (Rom.8:1-26; 2.Kor.13:5; Gal.2:20). Kunga darbības rezultātā pēc kristībām mēs uzņemam sludināto vārdu Svētā Gara priekā (1.Tes.1:6). Lai to sasniegtu Viņš svēti mūs ar visāda veida garīgu svētību (Ef.1:3). Viņš ne tikai sagaida, ka mēs attīfīsīm Viņa garu sevī, bet atsaucoties uz to, Viņš bagātīgi izlej pār mums Svēto Garu kristībā (Tit.3:5,6). Šo izteikumu nav jāuztver tā, kā to lasīs daudzi evaņģēlisti. Kungs izlej Savu Garu tajā nozīmē, ka Viņš aktīvi iesaistās to cilvēku dzīvē, kas ir kristījušies un līdz ar to pieņēmuši Kungu kā pestītāju. Pēc šī Viņam nodošanās akta Viņš mūs dara stiprus (Kol.2:6,7; 2.Tes.3:3-5), izmantojot citus brāļus šim nolūkam (1.Tes.3:2). Katru apmeklējumu, katru vēstuli Kungs žēlsirdīgi izmanto. Viņš pats arī iedarbojas uz cilvēka prātu, bet nekad ārpus Gara vārda un nekad nespējot cilvēku rīkoties pretēji paša gribai. Kungs Jēzus raksta cilvēku sirdīs (2.Kor.3:3), Viņš personīgi dod žēlastību un mieru (Ef.2:7; 2.Tes.3:16; 2.Kor.1:2 un citviet – galvenā tēma Pāvila vēstuļu ievadvārdos) un līdz ar to pārvērš cilvēkus no spožuma uz spožumu (2.Kor.3:18). Jo vairāk brāļi un māsas, sevi pārbaudot un upurējoties, cenšas iedziļināties Viņa ciešanās, jo vairāk Viņš dāvā tiem dzīvojoša spēka un mierinājuma, kas ir Viņa attiecību ar mums neatņemama sastāvdaļa (2.Kor.1:5; 12:9). To darot Viņš pagodina Dievu (Dieva rakstura īpašību izpausme) eklēsijā (Ef.3:21). Viņš stiprina eklēsiņas locekļu garīgo stāju, piemēram, spēju pieņemt situāciju dažādību (Fil.4:11-13); Viņš palīdz mums pārvarēt kārdinājumus (Ebr.2:18; 2.Pēt.2:9) un mūsu dzīves ceļos vairo mīlestību, kas mūs vieno savā starpā (1.Tes.3:12). Viņš mierina mūsu sirdis un nodrošina mūsu vārdus un darbus (2.Tes.2:16,17). Viņš vērš mūsu domas un sirdis uz Tēva nesalīdzināmās mīlestības apjausmu (2.Te.3:5). To visu darot, Viņš stiprina ticīgo sirdis, lai tās būtu nevainojamas (1.Kor.1:8; 1.Tes.3:13; 2.Tes.2:16,17; 3:3), Viņš ir ar mūsu garu (2.Tim.4:22; Filem.25), un saglabā mūs Sevī (Jūdas 1:24). Visās šajās lietās Kungs ir stiprāks par cilvēku un cilvēka miesu. Beidzot, katra vīrieša un sievietes, kas ir palikuši Viņā, dienu beigās Viņš būs sasniedzis Savu mērķi. Kungs Jēzus ir *ar mums*. Viņš vēlas dzīvot mūsu sirdīs. Viņš ir atnācis pie mums caur Evaņģēlija sludināšanu. Tikai tās līdzības, kuras apraksta Viņa atgriešanos un tiesu, liek savā kontekstā domāt, ka tagad Viņa nav ar mums. Faktiski, materiālā Viņa klātbūtne būs tik pacilājoša, tik fantastiska, ka *salīdzinājumā* varētu teikt, ka tagad Viņš nav ar mums, bet būtībā Viņš ir mūsos. Visi Viņa centieni vērsti uz eklēsiņas, Viņa miesas, saliedēšanu un nostiprināšanu (Mt.16:18; Kol.2:19 salīdz. ar Ef.4:15,16) – bet cik bieži gan mēs traucējam Viņam to darīt.

Viņš staigā Savu attīstāmo eklēsiju vidū (Atkl.2:1), atsegdams atsevišķu locekļu sirdis pārbaudei (Ebr.4:12), uzlūkodams mūsu motīvus (2.Kor.8:21; 10:18), atzīmējot labās un sliktās puses (Atkl.2:3,4), mērdams to izaugsmi (Atkl.2:5,19), mazgādams un apgriezdam vīnogulāju, lai tas dotu vairāk augļu (Jņ.15), pārmācot, lai pilnveidotos garīguma auglis (Atkl.3:19), dodot laiku atgriezties (Atkl.2:21) un sodot atkritējus (Atkl.2:5). Viņš pat strādā ar vecākiem, audzinot un pārmācot viņu bērnus to garīgajā izaugsmē (Ef.6:4). Apstājieties un padomājiet – to Viņš dara ar jums un brāļiem un māsām, ar kuriem jūs regulāri satiekaties. Es pat ietu tik tālu un apgalvotu, ka karājoties krustā Kungu uzmundrināja doma par to nākotnes darbu, kuru Viņš spēs veikt šī upura rezultātā. “Viņš Sevi par mums nodevis, lai atpestītu mūs no visas netaisnības un šķīstītu Sev par Savas saimes ļaudīm, dedzīgiem labos darbos” (Tit.2:14). Tad daršim šos darbus – jo Kungs iedomājās mūs, ar mūsu niecīgo dedzīgumu, atsaucamies Viņa krusta darbam. Jo arī Kristus ir vienreiz grēku dēļ miris, taisnais par netaisniem, lai jūs pievestu Dievam” (1.Pēt.3:18). Šis pēdējais pants aptver visu Viņa darbu – aicināt un vest cilvēkus kristīties, svētīt tos un iestāties par tiem...Un Viņš mira tā, kā Viņš mira, lai spētu veikt visu šo darbu mūsu labā.

Kungs Pestītājs

Kungs Jēzus bija un ir miesas pestītājs (Ef.5:23,26,27); Viņš lolo un mīl mūs, kas atsaukušies Viņa vārdam, kā uzticīgs vīrs (Ef.5:27). Pestīšana, kuru Viņš mums sniedz, ir process. Grēku izpirkšana un salīdzināšana mums ir izteikta tiesas darbu valodā, taču tā nedrīkst aizēnot mums Viņa pestīšanas darba kaisli, ko mūsu darbīgais Kungs ir sasniedzis un turpina mums sniegt. Mēs nepārtraukti saņemam žēlastības un taisnības dāvanas (Rom.5:17). Viņš atpestīja mūs ar savu perfekto dzīvi un nāvi; bet Viņš ir mūsu Pestītājs šodien, diendienā, mēs esam atpestīti pateicoties tam, ko Viņš mūsu labā dara tagad, kad Viņš ir atkal dzīvs (Rom.5:5,10): un beigu galā Viņš izglābs mūs, paņemot mūs Valstībā Savas atgriešanās dienā. Lai tas tā notiktu, caur Viņu Dieva miers sargā mūsu sirdis un prātus (Fil.4:7), un apmierina mūsu garīgās vajadzības (Fil.4:19). Viņš mazgā un taisno mūs pastāvīgi (Gal.2:17; 1.Jņ.1:7), Viņš ir mūsu Debesu aizstāvis par katru mūsu grēku (1.Jņ.2:1), pastāvīgi aizlūgdams par mums, iespējams, pat pēc mūsu nāves (uz to varētu norādīt Ebr.7:24-27); it kā Viņš atkal un atkal pārdzīvotu Savu uzpurēšanos, kad Viņš mazgā mūsu sirdsapziņu no grēkiem (Ebr.9:14). No dienas dienā mēs izejam ārpus noņemnes, nesdami savu kauna stabu – it kā krusts vēl aizvien būtu tur. Krustā Kungs Jēzus atteicās no Savām bagātībām, lai mēs caur Viņa nabadzību taptu bagāti (2.Kor.8:9). Taču Rom.10:12; Kol.1:27; 2:2 un Ef.3:8 teikts, ka Kunga bagātības tagad tiek piešķirtas mums, mūsu žēlastības un

pestīšanas pieredzē. Būtībā, Kunga mīlestība, kuru Viņš parādīja krustā, tā uzticība un uzvara, līdz kurai Viņš pacēlās un kuru sasniedza, visa vēl aizvien tiek izlieta pār mums tagad. Krusts vēl aizvien ir tur. Ja mēs Viņu noraidām, mēs sitam Viņu krustā no jauna, likdami Viņam aktīvi no jauna pārdzīvot krusta kaunu (Ebr.6:6). Viņš ieslājas par mums tagad, kā Viņš to darīja krustā (Rom.8:26 salīdz. ar Ebr.5:7-9), ne tikai atbalstīdams mūsu lūgšanas, bet arī Pats aizlūgdams par mums (kā Viņš to darīja aizlūgdams par Lācara augšāmcēlšanu). Kungs aizlūdz Dievu kalnā, kamēr Viņa mācekļi, savā mazitcībā, cinās ar ezera stihiju...tas ir Kunga tagadējā darba mūsu labā pirmtēls.

Kungs Jēzus ir patiesi dzīvs un darbojas mūsu vidū un mūsos. Pāvils visu laiku turēja Kungu Jēzu acu priekšā eklēsijas dzīvē. Viņš apzinājās, ka mēs varam apgrēkoties pret Viņu (1.Kor.8:12), kārdināt Viņu (1.Kor.10:9), izaicināt Viņu (1.Kor.10:22). Savās pēdējās vēstulēs Pāvils piekrodina savus brāļus glabāt Kristus mantu (piemēram, 1.Tim.5:21; 6:13; 2.Tim.2:14; 4:1). Tas varētu liecināt par to, ka dzīves beigās Pāvils arvien stiprāk izjuta Kunga reālo klātbūtni. Ir viena lieta ticēt, ka Jēzus no Nācaretes ir augšāmcēlies un ticis pagodināts; bet pavisam cita lieta ir apzināties Viņu kā vienmēr klātesošu, vienmēr darbojošos mūsu dzīves realitāti; cilvēku, kas ir vairāk kā cilvēks, kas mums jāuzskata par Kungu un Skolotāju, mūsu Kapteini; To, kura piemērs ir ik mirkli mūsu acu priekšā; To, kurš mūsu dēļ mira un ir augšāmcēlies; To, kuram mēs esam solījušies kalpot (2.Kor.8:5; Ef.6:6). Kalpošanas, ziedošanās, Kunga Jēzus gribas pildīšanas valoda vienkārsi *caurstrāvo Jauno Derību*. Viņš ir reāls, dzīvs Skolotājs un Kungs, un šīs izpratnes gaisotnē mēs arī kalposim Viņam.

Piezīme: Kungs Jēzus Apustuļu darbos.

Pēc Lūkas vārdiem, Evaņģēlija pierakstu tēma ir Kunga Jēzus *sākotnējie* darbi; ar to liekot saprast, ka Apustuļu darbi ir turpinājums Kunga darbu pierakstam (Ap.d.1:1). Tātad, apustuļu darbi ir faktiski darbs, kuru mēs augstāk esam apskatījuši sīkāk. Augšāmcēlies Kungs veda Izraēla tūkstošus pie atgriešanās (5:31) un arī pagāniem atvēra ticības durvis (14:27), atverot to sirdis Evaņģēlijam (16:14), kontrolējot sludināšanas vietas (16:6,10; 22:21), pievienojot savai baznīcai izgābtos (2:47), gandrīz dodot cilvēkiem ticību (3:16), atgriežot tos no grēkiem (3:26), iedarbodamies uz viņu sirdsapziņu (9:5), pievēršot tos (11:20,21), atklājoties tiem (9:16), ar Sava Eņģeļa palīdzību veicinot pievēršanos darbu (8:26; 12:11,23). Kunga sludinātājus apraksta sludinām Jēzū, sludināšana notika Viņa vārdā (4:2). “Caur Viņu jums tiek sludināta...” uzsvēr Pāvils (13:38). Pat Mesiju raksturojošais pareģojums par Kristu kā pasaules gaismu tiek piedēvēts Viņa sludinātājiem (13:47). Taču Viņam bija jādrošina, jāpalīdz un jāuzmundrina vājie sludinātāji, lai

varētu caur viņiem sasniegt vairāk (13:52; 18:9; 23:11; 26:17). Apustuļu veiktā dziedināšana bija sekmīga, Viņam darbojoties caur tiem (4:10; 9:34; 13:11). Viņš taisno tos dzīves laikā (13:39), rūpējoties par pievēršajiem visu cauru mūžu (14:23) un to mūža galā saņemot Savu sekotāju garu (7:56,59). Vēl viena radniecīga Apustuļu darbu tēma ir Tēva un Dēla darba paralēlisms (piemēram, 16:31 salīdz. ar 34; 15:12; 26:17 salīdz. ar 22). Viņi strādā *kopā*, lai sasniegtu mūsu galīgo izpirkšanu. Šī doma iedvesmo!

7.8 TIESAS KUNGS

Ir pilnīgi skaidrs, ka tiesas dienas tēma neatstāja Kunga prātu un Viņš vēlas, lai arī mēs veltītu tai savas visdziļākās pārdomas. Viņa pastāvīgās atsaucis uz tiesas dienu atklāj vismaz divus pieturas punktus:

1. Viņš daudz vairāk uzmanības velta noraidītajiem, nekā pieņemtajiem.
2. Daudzās tiesas dienas līdzībās figurē izbrīns. Kā cienīgie, tā arī necienīgie brīnās kā par pašu tiesas norisi, tā arī par tās iznākumu.

Tiesas dienas tēma bija ļoti svarīga tēma Kungam. Tajā, kā Viņš runā par Ķēniņu spriežam tiesu, ir nereālātes elements (Mt.25:40); netieši tiek norādīts uz to, ka mūsu tiesāšana būs ārkārtīgi svarīgs notikums; Pats Ķēniņš ir tiesnesis (faktiski, debesu un zemes ķēniņš). Tas norāda, ka Kungs vēlas stādīt mums priekšā tos, kuri noraida Viņa aicinājumu Valstībā. Skumji, bet liekas, ka mēs, kā sadraudzība, izvairāmies no šī skata, krizdami par upuri sentimentālajam priekšstatam par Dievu, ko izplata maldu ceļus ejošā kristietība. Šis uzsvars uz noraidīšanu tikai turpina Vecās Derības uzsāktu. Reālā noraidīšanas iespēja tiesas dienā acimredzot bija Pāvila dzīves dzinējspēks (piemēram, 1.Kor.9:27), un viņš nākamās tiesas dienas "biedu" izmantoja, lai pārliecinātu cilvēkus, mācīdams tos eklēsijās (2.Kor.5:11), kā arī sludinot pasaulei (Ap.d.17:31). Pāvila mācība par nākamo tiesu lika Fēlikssam nodrebēt (Ap.d.24:25). Nez vai tā notiktu, ja viņš ienāktu kādā no kristadelfiešu lekcijām šodien.

Izbrīna tēmai par tiesas dienas norisi un spriedumu būtu spēcīgi jāiedarbojas uz mūsu domāšanu un rīcību. Neskatoties uz visu mūsu Bībeles studēšanu un gatavošanos, šī diena mūs pārsteigs, tā satricinās mūs līdz sirds dziļumiem, tāpat kā jaunuzcēlās mājas sabruka līdz pamatiem stiprā lietū un vēja brāzmu gāztas (kas attēloja Kristu, pārbaudām mūsu sirdsapziņu tiesas dienā, Mt.7:27). Ja šī diena mūs pārsteigs, tad mums jau tagad ir jābūt pietiekami pazemīgiem, lai atzītu, ka beigu beigās mūsu priekšstati par daudzām lietām izrādīsies aplami. Iespējams, ka pastāv

netiešs norādījums uz to, ka Kungs pieņems dažus no tiem, kuriem pat tiesas dienā ir nepareiza attieksme pret brāļiem. Tā, tie, kas domāja, ka strādājuši visvairāk, kurnēja, ka tie, kas, pēc viņu domām, ir darījuši mazāk, tomēr saņēma denāriju. Tiem tika aizrādīts, taču viņi savu denāriju bija saņēmuši (salīdz. ar pestīšanu; Mt.20:11). Tam sekojošais komentārs, ka pirmie būs pēdējie varētu norādīt, ka tie būs Valstībā, bet zemākā vietā. Līdzīgi kā brālis, kurš aizņem augstāko vietu eklēsijā būs spiests ar kaunu ieņemt pēdējo vietu (Lk.14:9). Vai arī sarūgtināto vecāko brāļi, kurš dusmojas, ka Tēvs ar prieku žēlīgi uzņem necienīgo brāli, Tēvs (Dievs) uzrunā ar vārdiem, kuri attiecas uz Kungu Jēzu: “Dēls, tu aizvien esi pie manis, un viss, kas ir mans, ir arī tavs” (Lk.15:30). Šīs jūtas citviet tiek izteiktas, runājot par Kungu Jēzu. Vai tā nav norāde uz to, ka sarūgtinātais vecākais brālis tomēr ir Kristū un Viņa pieņemts, kaut arī viņa attieksme pret brāli nav tāda, kādai tai būtu jābūt? Vismazākie Valstībā būs tie, kuri atmet kādu no vismazākajiem baušļiem un *tā māca laudis* (Mt.5:19); bet mazākais Debesu valstībā būs lielāks par Jāni Kristītāju šai saulē (Mt.11:11). Tas vienkārši nozīmē to, ka Valstībā būs daži, kas vienkārši nav bijuši ļoti paklausīgi šajā viņu pārbaudes laikā. Protams, šie panti var būt arī savādāk iztulkoti. Bet atcerieties šos vārdus, it īpaši, ja jums nākas saskarties ar šķietamu skarbumu no dažu kristadelfiešu puses.

Dažādas līdzības dod ieskatu par dažādiem tiesas dienas aspektiem. Iespējams, ka saliekot tās visas kopā, mēs varētu konstruēt tiesas norisi. Vai arī ir pilnīgi iespējams, ka tiesas norise būs atšķirīga katram no mums; un līdzības atspoguļo dažādos gadījumus, kurus Kungs (pat ar Viņam raksturīgo cilvēcību) paredzēja nākam Viņam priekšā tiesas dienā. Noraidītajiem šī norise varētu būt šāda:

Pirmkārt, nesapratne (Mt.25:37), pārsteiguma radītas dusmas, tad Kunga sprieduma apjaušana.

Viņš norāda uz viņu trūkumiem,

Tad viņi paskaidro savu rīcību (Mt.25:24) sevis attaisnošanai (Mt.25:44).

Kungs uzdod virkni jautājumu, uz kuriem nav atbildes.

Netiek bilsts neviens pats vārds (Mt.22:12).

Tad seko kauna pilna aizlāvīšanās no tiesas (1.Jņ.2:28).

Vēlēšanās aizbēgt, bet nav kur (Ebr.2:3 citē Jes.20:6 attiecībā uz cilvēku nespēju izglābties no neuzvaramās asīriešu armijas tuvošanās). Noraidītie redzēs, ka Kungs tuvojas viņiem ar daudz spēcīgāku karaspēku nekā viņiem, un viņi ir palaiduši garām iespēju noslēgt mieru (Lk.14:31).

Tā noteikti nav nejaušība, ka šī secība precīzi atspoguļo to, ko pārdzīvoja Kunga krustā sišanas liecinieki.

Tiesas tēls

Mums ir vienmēr jāatceras, ka tiesa ir tikai mūsu tikšanās ar Kungu tēls. Grūti pateikt, cik tāl šis tēls sniedzas. Tā, rodas jautājums: Vai Kristus jau iepriekš zina, kurš tiks pieņemts un kāda būs viņa atalgojuma pakāpe? Pēc Lk.19:15 spriežot, iespējams, ka nē; Kungs sauc kalpus, "lai pārliecinātos, ko katrs ar to ir darījis". Viņš ir iecelts, *lai būtu* soģis pār visiem (Ap.d.10:42). Taču, kā Debesu un zemes Kungam, kam dota visa vara, tas šķiet neticami – kaut gan jāatceras, ka tāpat kā Dievs ir visvarens, taču ierobežo Savu visvarenību, tā arī Viņš var ierobežot Savu viszinību. Ganam atšķirība starp avīm un āžiem ir acīmredzama. Pārbaudes nepieciešamība atkrīt. Taču līdzības un pats soģa tēls, kurš izvērtē pierādījumus un nonāk pie secinājuma, šķiet norādām uz pretējo. Izteiktā doma, bez šaubām, paredz, ka soģis, vizinošais Kungs pār visu, tiesas dienā rīkosies tā, *it kā* Viņam būtu nepieciešama informācijas ievākšana no mums, lai ar tās palīdzību izveidotu spriedumu. Līdzības rada tādu iespaidu tādēļ, ka tās apraksta, kā mēs izjutīsim šo tiesu. Zemāk mēs parādām, cik daudzas līdzības norāda uz to, ka mūsu pieņemšana tiesas dienā ir pilnīgi atkarīga no mūsu attieksmes pret brāli. Bet mēs zinām (vai mums būtu jāzina), ka tā nav *vienīgā* lieta, kas ietekmē mūsu atpirkšanu; taču līdzību jēga pasvītro, ka tobrīd šī doma mums būs priekšplānā.

Tad kāds ir tiesas mērķis? Pēc manām domām, tā ir vajadzīga mums, ne Kungam, kaut gan apmātība ar tiesas tēlu varētu radīt pretēju iespaidu. Vienā no līdzībām Kungs Jēzus mācīja, ka *pirms* tiesas taisnie pastāstīs Kungam, cik minas tā mina, kas tiem tika dota, nopelnījusi. Citā, Kungs attēlo taisnos jautājam Kungam *pēc* sprieduma pasludināšanas, vai tad viņi patiesi ir darījuši to, ko Kungs teicis viņus darām. Izveidojas sekojoša aina: mūsu sākotnējā atskaite, Kunga spriedums, *un tad saruna ar mums pēc sprieduma paziņošanas*. Tas jau pats par sevi norāda, ka tiesa mums nav jāiztēlojas kā līdzeklis atalgojumu un nosodījumu sadalīšanai. Tās mērķis ir godināt Dievu caur mūsu reakciju uz sapratni, kuru mēs tādā veidā gūsim. Uzticīgie un visi to darbi ir jau iepriekš zināmi. No Dieva redzes viedokļa šķiet nebūtu nekādu šķēršļu to tūlītējai pārtērpšanai mūžībā Kunga atnākšanas brīdī. Galu galā Viņš tos redz Kristū, kas ir augšāmcēlies un ieguvis nemirstību. Bet cik neadekvāti tad mēs novērtētu Dieva žēlastību, cik niecīga būtu mūsu pašizziņa tādā gadījumā. Daži, kā mēs to iztēlojamies, ciešanu gadi cīņā ar mūsu dabas ārejo čaulu, gandrīz mūsu mīlošā Tēva pastāvīgās aizgādības izlutināti, tad nāve, un tad jau mēs esam Valstības mūžīgajā godībā. Tiesas solam pilnīgi noteikti būs būtiska loma mūsu garīgajā audzināšanā un dievišķās dabas saņemšanas sagatavošanā (1). Uzreiz pēc tam, mēs lasām: "Debesu valstība būs līdzīga desmit jaunavām...(Mt.25:1 un konteksts), kas norāda uz to, ka tikai *tad* mēs sapratīsim šīs līdzības jēgu; tikai tad mēs pilnībā novērtēsim modrības un pastāvīgu eļļas

uzturēšanas lampās rezultātu. Noraidītie redzēs sevi izmestus ārā no Valstības (Lk.13:28); it kā redzot sevi no malas. Tas garīgums, kas tiem, pēc viņu domām, piemita, viņu acu priekšā tiks tiem it kā atņemts (Lk.8:18). Tāds būs tiesas procesa rezultāts. 1.Kor.11:32 arī varētu atsaukties uz sprieduma audzinošo ietekmi: "Bet sodīdams Tas Kungs grib mūs pārmācīt, lai ar pasauli netopam pazudināti". Pasaules pazudināšana būs otrās atnākšanas laikā; tiesāšanai un pārmācībai, uz kuru atsaucas Pāvils, tāpat jānotiek pēdējā dienā. Taču šajā kontekstā Viņš uzsver, ka mūsu pašpārbaude piemiņas sapulcē un mūsu attieksme pret Kunga pārmācību mūsu tagadējā dzīvē faktiski ir it kā pēdējās tiesas dienas sprieduma pieredzes priekšnojautā.

Tad mēs pilnībā izpratīsim mūsu grēcīgumu, mēs ieraudzīsim Dieva žēlastības lielumu un Kristus uzvaras pārākumu. Tad mēs izpratīsim, cik niecīga bijusi mūsu izpratne, cik maz mēs sapratām Dievu, un cik liels ir mums dotais atalgojums, cik neproporcionāls tas ir mūsu tagadējai pieredzei un atbildībai. Mums gandrīz rodas iespaids, ka kalpi uzskatīja savu veikumu par labu, kad tie atdeva kungam minas, kuras tie bija nopelnījuši, liekot lietā tiem uzticēto minu. Dotās minas vērtība līdzinājās labākajā gadījumā \$1000 (1995). Taču atalgojums bija daudzkārt lielāks, kā salīdzinot ar doto, tā arī ar nopelnīto: desmit pilsētas! Kunga vārdi skan gandrīz kā maigs pārmetums: "Tāpēc ka tu *mazā* lietā esi bijis uzticams, es tev dodu varu pār desmit pilsētām" (Lk.19:17); "Tu esi bijis uzticīgs pār mazumu, es tevi iecelšu pār daudzumu" (Mt.25:23). "Taisnība", kas mums ir tagad (un tā ir patiesība) ir "mazā lieta...mazums". Mums tā nav jāuztver kā pašmērķis. Taču mūsu cilvēka dabas, mūsu aprobežotā apvēršņa dēļ, būdami ieslēgti maznozīmīgu paradīgu lokā, mēs tiecamies domāt, ka Valstība kaut kādā veidā atgādina mūsu tagadējo "patiesības" pieredzi. Taču Kungs uzsver, vismaz divas reizes, ka to, kas mums ir tagad, nemaz nevar salīdzināt ar bezgala lielāku garīgās Valstības ainu. Mums (personīgi) tiks dota vara pār *visu*, kas pieder Kristum (Mt.24:47; "daudzumu" no Mt.25:23); un Viņā apslēptas *visas* gudrības un atziņas bagātības (Kol.2:3).

Patiesā bagātība

Lk.16:11 iegalvo to pašu domu; ja mēs esam uzticami tais lietās, kuras Dievs mums uztic šai dzīvē, mēs gūsim patieso bagātību. Tas, kas mums ir tagad, ir "patiesība", jo tā Gars runā par to. Bet patiesība ir relatīva, un tā patiesība, kuru Dievs grib, lai mēs pieņemtu kā patiesību, bez šaubām, ir Viņa veidota tā, lai būtu pieņemama vienkāršajiem mirstīgajiem. Bet tā nav "patiesā", kura pieminēta šajā pantā. Mums ir pieteikts būt uzticamiem Dieva lietās, un tad mums tiks uzticētas "mūsu pašu...patiesās" (Lk.16:12) Valstībā, it kā šīs mums uzticētas patiesās bagātības kaut kādā veidā attiektos vienīgi uz mums, "vārds rakstīts, ko neviens nezina, kā vien

tas, kas to dabū” (Atkl.2:17). Bagātības attiecas uz gudrības un atziņas pilnību (2.Kol.2:2,3), un tās sasaucas ar to, kas ir “mūsu pašu”, it kā Valstībā mēs saņemtu gudrības un atziņas dziļumu, kas kaut kādā veidā saistāms tikai un vienīgi ar mums. Mani šie daži vārdi no Lk.16:11,12 piedev pie pašas Valstības izpratnes robežas. Mēs nespējam iet tālāk.

Bet tiesas diena nav domāta tikai mūsu personīgajai izaugsmei un pazemības iedvešanai. Tā ir domāta visas mūsu sadraudzības apgaismībai, jo ir norādījumi par šī procesa atklātību, ka visi ticīgie redzēs to cilvēku patiesās rakstura īpašības, ar kuriem viņi biedrojušies šajā dzīvē. Tā, necienīgie atklāsies kā tie, kuriem nav kāzu tērpa, un ticīgie (pirmo reizi) redzēs viņus kailus un kaunā (Mt.22:11; Atkl.16:15). Ļauno kalpu “satrieks” (Mt.24:51), proti, viņa divkosība pirmo reizi tiks rādīta atklātībā. Ko mēs esam čukstējuši Viņam ausī, Viņš tiesas dienā darīs zināmu atklātībai (“sludinās no jumtiem”, Lk.12:3).

Āži

Saskaņā ar Lk.19:23, Kungs parādīs necienīgajiem, kā tie būtu varējuši ieiet Valstībā. Atkal ievērojiet, ka tiesa ir tiesājamo apgaismībai. Viņš parādīs tiem, kā tiem bija jādod tiem dotā nauda, proti, Evaņģēlija pamati, citiem, tādā veidā saņemot kādu procentu. Tas ir jāsasaista ar labi zināmo aizliegumu prasīt augļus no sava brāja; augļus var prasīt tikai no svešautieša (5.Moz.23:20). Ar to Kungs nepārprotami parāda, ka šis cilvēks *vismaz* būtu varējis dalīties Evaņģēlija vēstī ar citiem, it īpaši (ebreju kontekstā) ar cittautiešiem. Tas *vismaz* būtu nesis kādus augļus Kungam. Jāsecina, ka tiesas procesā Kungs pacels jautājumu par vienaldzīgu attieksmi pret sludināšanu, it īpaši ebreju ticīgo nevēlēšanos dalīties savā cerībā ar svešautiešiem. Protams, Kungs nebija licis kalpam (līdzībā) aizdot naudu svešautiešiem; viņam pašam bija jāizrāda iniciatīva. Visumā, līdzības doma ir, ka *cilvēkam bija vismaz kaut kas jādara!* Kungs pat būtu viņu pieņēmis, ja tas būtu prasījis augļus par aizdoto naudu, ko bauslība aizliedza; ja viņš *kaut ko* būtu darījis, pat ja viņš būtu pārkāpis kādu Dieva baušļa aspektu...Tā vietā viņa attieksme bija: ja viņam ir dota nauda, Evaņģēlijs, viņš nedrīkst to izlaist no rokām. Viņš pat bija sašutis, ka Kungs varētu ieteikt, ka viņam būtu bijis kas cits jādara! Mums ir jāuzmanās, vai tik arī mūsos nav vērojama līdzīga attieksme. Viņš attaisno sevi, sakot, ka viņš to “noglabājis” (Lk.19:20), lietojot vārdu, kas citviet lietots attiecībā uz nepieciešamību *glabāt* vai turēties pie Vienas Ticības mācības (1.Tim.1:19; 3:9; 2.Tim.1:13; Atkl.6:9). Viņš to bija darījis, viņš bija pieturējies pie ticības, viņš to nebija atstājis. Un viņš domāja, ka tas ir pietiekami, lai viņu pieņemtu Valstībā. Skumji, ka mūsu kristadelfiešu garīgums gandrīz vai cildina šo pašu attieksmi.

Jebkurš, kas izrāda kādu iniciatīvu, tiek uzskatīts par savādāk domājošu, par tādu, kas tiecas aiziet neceļos. Tiek uzsvērtā turēšanās pie pamatmācības, iknedēļas šīs mācības izklāsta sapulču apmeklēšana (pat ja jūs tajās snaužat), regulāra to apmeklēšana...Un, dēļs, tu neiesi neceļos. Kungam, sastādot šo līdzību tādu, kāda tā ir, bija prātā tieši šāda veida pašapmierinātība.

Un visbeidzot. Kungs paredz garīgo kultūru, kuru Viņš parādīs pat noraidītajiem, uzrunājot tos “draugs” (Mt.22:12), lietojot to pašu vārdu, ar ko Viņš uzrunāja Jūdu (Mt.26:50). Ja Kungs tik draudzīgi uzrunās tos, kas Viņu no jauna situīši krustā, tad mēs noteikti varam nezaudēt cerību.

Aitas

Lai kāds būtu spriedums, tiesa mūsu iztēlē zīmē bargas sejas izteiksmes tiesnesi tiesas zāles stingras nopietnības gaisotnē. Taču tiesas ainās, kuras figurē līdzības, sastopami nerealitātes elementi. Šīs tiesnesis ir emocionāli iesaistīts katrā atsevišķā tiesā izskatāmajā lietā (kas nedzirdēts cilvēku tiesas zālē); Viņš sajūsminās: “Labi...ieej sava kunga priekā” (Mt.25:23). Šī laimīgā tiesneša aina, kas ir sajūsmā par spriedumu un aicina šaubu pārņemto ticīgo dalīties ar viņu uzvaras priekā! Šī aina šķiet tik ticama; “ieej sava kunga priekā” liek domāt par līdz šim slēptu neticību šādam iznākumam. Salīdzini to ar vienas stundas strādniekiem, kas saņem dienas strādnieka algu (Mt.20:9); un ticīgie gandrīz iebilst Kungam, ka viņi nav darījuši tās lietas, kuras Viņš pieminējis (Mt.25:38-40) (2). Taču mēs pārvarēsim savu atturību; mēs *ieiesim* mūsu Kunga priekā; jo mēs nostāsimies nevainīgi un līksmi Viņa godības priekšā (Jūdas 24). Kungs ir tik sajūsmināts par to, ka Viņa kalpi ir nomodā Viņa gaidās, ka Viņš nekavējoši sagatavo tiem maltīti un Pats apkalpo tos (Lk.12:37). Saistošs ir šīs ainas nerealitātes elements. Vai patiesi Kungs ko tādu darītu necilā nakts stundā, vai patiesi Viņš pats tos apkalpotu, un vai Viņš patiesi būtu tik priecīgs, ka kalpi Viņu gaida nakts stundā? Taču šie nerealitātes elementi māca: ka Kungs atgriežoties būs mēmā sajūsmā par to, ka mēs Viņu gaidām, un Viņa līksme un prieks par mums mūs pārsteigs. Todien Viņā piepildīsies Cef.3:17: “Tas Kungs, tavs Dievs, ir pie tevis, tavs spēcīgais glābējs; Viņš priecāsies par tevi, būs pret tevi mīļš, tev piedos un skaļi izpaužīs Savu prieku par tevi. Tos, kas bailēs tūlumā skumst (mūs),...Es sapulcināšu vienuviet”, kad Kungs atkal būs ar mums Pashā svētkos.

Kā jau augstāk vairākkārt minēts, tiesāšana notiek mūsu labā, lai attīstītu mūsu apziņas un pašizziņas spējas. To, iespējams, atspoguļo desmit minas saņēmušā teiktāis, ka Kristus mina piepelnījusi desmit minas, kuras tad viņš arī piedāvā (Lk.19:16). Tas, kuram tika dotas 5 minas, lieto citu vārdu grieķu oriģinālā, kas

apraksta, kā viņam dotā nauda nesusi augļus (Lk.19:18), kamēr cilvēki Mt.25:20,22 to pašu izsaka citiem vārdiem. Tā, bez šaubām, ir reāla situācija: katrs no ticīgajiem nonāk pie tā paša secinājuma, ka viņos attīstītais garīgums radies pievēršanas brīdī sniegtā pamata Evaņģēlija rezultātā; taču viņi izsaka to pašu domu katrs saviem vārdiem. Ja Kunga mācība šeit tiek pienācīgi novērtēta, tad nav nepieciešams turpināt uzsvērt pamatmācības lomu kā visa patiesā garīguma attīstības pamatu. Taču tagadējā sadraudzības paviršajā attieksmē pret pamatmācību tās pirmšķirīgā loma ir jāuzsver jo īpaši. Cilvēks, kura attīstība nav sasniegusi nepieciešamo līmeni, apsūdz Kungu pļaušanā, kur Viņš nav sējis (Lk.19:21). Taču Kungs sēj pamatmācības sēklu, kā sējēja līdzība to parāda. Lieta tāda, ka necienīgie nedod šai sēklai uzdīgt, viņi nesaprot, ka Kungs gaida augļus no dotās pamatmācības. Taču viņi nesaredz saistību starp pamata Evaņģēliju un praktisko garīgumu. Viņu iztēlē Viņš pļauj, kur nav sējis. Kristus pieprasīs Sava paša, proti, to, ko Viņš ir sējis, Evaņģēlija pamatmācību līdz ar augļiem (Lk.19:23). Līdzība par sīko sinepju graudiņu, kas liek pārcelties kalnam, bez šaubām, pasvītro to pašu domu; pamata Evaņģēlijs, ja tam patiesi tic, rezultātā dos vislielākās lietas (Mt.17:20 salīdz. ar 13:31). Līdzībā par denārijiem ir nereālītes elements: dažu monētu prātīgs pielietojums rezultātā sniedz varu pār vairākām pilsētām. Mēs varam tikai iedomāties, kā šie cilvēki brīnās par tiem sniegtā atalgojuma nesamērīgumu. Vislabākajā gadījumā tie bija cerējuši saņemt tikai dažus denārijus. Un šī attieksme ir pirmtēls ticīgo izbrīnam par tiem sniegto atalgojumu.

Attieksme pret citiem

Viena no tiesas dienas līdzību tēmām ir tā, ka mūsu attieksme pret brāļiem iespaidos tiesāšanas iznākumu. Mt.25:45 šķiet norādām, ka Kungs īpaši rēķināsies ar mūsu attieksmi pret vājākajiem eklēsijā. Skaidrs, ka Viņam spriedums ir zināms, kā arī tas, kāpēc Viņš pie tāda ir nonācis, bet šķiet, ka līdzība māca, ka līdz *mūsu* apziņai tiks novests, ka mūsu attieksme pret vājākajiem brāļiem lielā mērā iespaido to, kā mūsu Kungs uztver mūs. Jo tad mēs sapratīsim, cik mēs visi esam vāji. Pievērsiet uzmanību tam, ka Viņš vairākkārt uzsver, cik svarīga ir mūsu attieksme pret citiem, ka mums dotā Patiesība ir jāizlieto, kalpojot citiem:

- 'Netaisnajam pārvaldniekam' tika piedots tāpēc, ka viņš piedeva parādos citiem pēc tam, kad pats bija iekļuvis ķezā. Viņš izšķērdēja Kunga mantu tāpat kā pazudušais dēls (Lk.15:13 saistībā ar 16:2). Tā kā pazudušais dēls reprezentē mūs visus, mācība ir tajā, ka mēs visi izšķiežam Kunga mantu, tādēļ glābšanas pamats ir caur piedošanu citiem, kas rodas no mūsu pašu ticības Kunga žēlastībai. Tas ir viens skaidrojums tam, kāpēc pārvaldnieka līdzība izriet tieši no līdzības par pazudušo dēlu.
- Bagātais vīrs tika nosodīts par to, ka nepalīdzēja Lācaram.

- Farizejs tika nosodīts ne tikai par to, ka bija paštaisns, bet jo sevišķi par to, ka nicinoši izturējās pret savu grēcīgo brāli.
- Vienu denāriju saņēmušais vīrs tika nosodīts par to, ka nedeļa savu denāriju sveštautiešiem, kas nestu augļus Kungam.
- Lielais parādnieks tika noraidīts tāpēc, ka viņš nepiedeva parādu brālim. Kungs saka, ka Viņš liks tādām samaksāt visu, ko viņš tam parādā (Mt.18:34). Šeit ir saistība ar agrāk izklāstīto līdzību, kur Viņš runā par to, ka jāizlīgst ar savu pretinieku pirms tas nodod tevi soģim un tu nonāc cietumā, kamēr nenomaksā pēdējo artavu (Mt.5:26). Tādēļ pretinieks līdzībā ir Pats Kungs. Viņš ir agresīvais iebrucējs, kas tuvojas mums ar neuzvaramu armiju (Lk.14:31), ar kuru mums jāsalīgst miers, padodoties tam bez ierunām. Analizējot Kunga mācību tās kontekstā, mēs redzam Viņu kā bargu un prasīgu Kungu attiecībā pret ticīgo, kas nepiedod citiem, bet ļoti maigu un gandrīz nepieņemami žēlsirdīgu pret tiem, kas prot piedot.
- Vecākais brālis aizgriezās no Tēva draudzības, jo viņš nevarēja pieņemt jaunākā dēla atgriešanos.
- Daudzi tiks noraidīti tiesas dienā par atteikšanos rūpēties par saviem vājākajiem brāļiem.
- Piedzērušais pārvaldnieks tika noraidīts tāpēc, ka viņš nespēja pabarot pārējo saimi un sita tos.
- Gaismeklis izdzisa, jo tas tika turēts zem pūra tā vietā, lai dotu gaismu citiem.
- Iespējams, ka Kungs noraidīja visu dienu strādājušos par kurnēšanu pret citu saņemto tādu pat atalgojumu par darbu, kuru tie uzskatīja par zemākas atlīdzības vērtu. Ja līdzība būtu tā interpretējama, tad cik skumji tas ir, ka šie cītīgi strādājušie cilvēki (brāļi) būtu *gandrīz vai* glābti, ja ne to atteiksme pret saviem brāļiem.

Tādēļ ticības glabāšanu tikai sev, necenšoties to nest citu pasaulē, Kungs paredzēja kā ļoti būtisku mūsu problēmu. Un tāda tā patiesi arī ir. Intereses trūkums par sadraudzības sapulcēm un par aizjūras brāļiem, nevēlēšanās iesaistīties citu pūliņos, vienaldzīga atteiksme pret sludināšanu, it bieži apmātības ar paša ģimeni rezultātā...tā ir tieši tā lieta, ko Kungs paredzēja jau iepriekš. Mums visiem ir vēlēšanās turēt savu ticību tikai sev, turēties pie tās mūsu pašu mazajā salīņā...un tieši šo atteiksmi Kungs atkārtoti un asi kritizēja. Un savā prasīgajā manierē Viņš lika mums noprast, ka neveiksme šajā jomā mums maksās Valtību. Viņam vairāk par visiem, droši vien, bija pazīstama vēlēšanās pēc garīgas dzīves kādā neapdzīvotā salā; bet tā vietā Viņš atstāja 99 taisnos un gāja augšā kalnos (proti, Viņš dedzīgi aizlūdza, tāpat kā Mozus par Izraēlu?), lai atrastu pazudušo avi

(Mt.18:12). Savā ziņā tiesas process jau ir aizsācies; Mt.18:24 saka, ka Kungs jau tagad "iesāka norēķinu", tātad mums steidzami jāpiedod cits citam. Viņš vēro mūsu attieksmi vienam pret otru tagad un šeit. Mt.18:33,35 māca, ka attieksme pret brāli, kas ir dziļi mūsu sirdīs, taps atklāta un apspriesta ar mums tiesas dienā.

Gaismekļa iedegšana ir mūsu pievēršanas simbols (Mt.25:1; Ebr.10:32). Kungs Jēzus iededzināja mūsu gaismekļus (Lk.8:16; Ebr.10:32), lai apgaismotu māju. Kungs iededzina lampu, lai sameklētu Savu nozaudēto monētu, tas vājais brālis vai māsa Viņam personīgi dziļi sirdī nozīmē tikpat daudz kā līgavas pūra nauda Tuvajos austrumos (salīdzini ar laulības gredzenu; Lk.15:8). Bet tā lampa, ko Viņš aizdedzina, tie esam mēs. Tas ir vēl viens piemērs tam, ka Viņa līdzības jāskata kopumā. Tagad mums ir jādeg kā svecei, dodot gaismu, vai arī mēs sadegsim tiesas dienā (Mt.5:15 un Jņ.15:6 lietoti tie paši vārdi). Tas ir tikai viens izturības loģikas piemērs; mums jādeg tā vai tā, tad kāpēc gan nedegt Kunga labā un saņemt atalgojumu (3)? Eklēzijas, ticīgo grupas ir lukturi (Atkl.2:5 salīdz. ar Ps.18:28). Mums ir jāizstaro gaisma, nevis jātur tā zem pūra, jo "nekas nav apslēpts, kas nenāktu gaismā; un nekas nenotiek slepeni, kas netaptu zināms" (Mk.4:21,22). Citiem vārdiem sakot, Dievs tieši tāpēc ir apslēpis dažas Sava vārda lietas no pasaules un dažas no mūsu brāļiem, lai mēs tās atklātu viņiem.

Ja mēs neizstarojam gaismu kā pasaulei, tā arī savā mājā, mēs nepildām to, kā dēļ mēs tapām aicināti. Iespējams, tieši tas ir domāts Ap.d.16:10, kur Lūka saka, ka viņi sludina Maķedonijā tādēļ, ka viņi saprata, ka "Dievs mūs aicina viņiem sludināt evaņģēliju". Vai jums tāda interpretācija patīk vai nē, ir ne mazums fragmentu, kas māca, ka mūsu pestīšana būs atkarīga no tā, cik lielā mērā mēs esam nesuši Dieva vārdu pasaulei un mūsu mājoklim (Sal.pam.11:3; 24:11,12; Dan.12:3; Mk.8:38; Lk.12:8; Rom.10:9,10 salīdz. ar Jņ.9:22; 12:42; 1:20; 1.Pēt.4:6). Tiem, kas ievāc Evaņģēlija plaujas augļus, tiks pestīšanas atalgojums (Jņ.4:36). Tāds darbs nav tikai izvēles lieta tiem, kam tas ir pa prātam. Ar kādu mēru jūs mērojat, mēros jums tiesas dienā (Mk.4:24 un konteksts). 1.Kor.3:9-15 arī māca, ka tiesas dienas atalgojums būs tieši proporcionāls "jebkura cilvēka" garīgajam "darbam" ar brāļiem. Pāvils skaidri redz sava atalgojuma samēru ar brāļu šķīstību (2.Kor.1:14; 1.Tes.2:19,20; Fil.2:15; 4:1).

Vecākais kalps

Mt.24:42-50 māca, ka kalps, kuram jānodrošina pienācīga barība saimei, pārstāv katru no mums; viņam jābūt gatavam Kunga atnākšanai un jā rūpējas par saimes uzturu; taču (tas ir jāpasvīturo) šī līdzība attiecas uz mums visiem (salīdz. ar Mk.13:37). Ja viņš to nedara, viņš tiek noraidīts. Tās ir augstas prasības. Kristus ir "nama kungs", tas ir,

vecākais kalps, kurš ir atbildīgs par visiem pārējiem (Mt.20:11), bet šinī gadījumā ar “nama kungu” ir domāts katrs no mums (Mt.24:43; Lk.12:39,40). Mēs esam Viņā, un tādēļ mums ir kopā ar Viņu jāuzņemas rūpes par Viņa saimi. Viņš nesā Savu krustu mūsu dēļ, mūsu pestīšanai. Un Viņš lūdz mūs nest krustu kopā ar Viņu, kopā ar Viņu būt uzticīgiem ticīgo kopuma kalpiem līdz pat nāvei.

“Durvju sargam” bija pavēlēts būt nomodā (Mk.13:34); un viņš pārstāv mūs visus (Mk.13:37). Dieva saimes sargāšanas ideja ņemta no Ecēh.3:17; tāpat kā pravieši bija ielikti par sargiem Izraēla namam, tā arī katrs no mums. Kad Kungs agrāk izklāstīja šo līdzību, Pēteris (tāpat kā mēs) uzdeva nepārprotamo jautājumu: “Kungs, vai Tu šo līdzību stāsti mums (pirmā gadsimta 12 apustuļiem) vai visiem?” (Lk.12:41). Pamatā Kunga atbilde bija: “Visiem”, kaut gan Viņš to tik skaidri nepateica. Tā vietā Viņš teica, cik priecīgs būs kungs, ja, negaidīti pārnācis pēc prombūtnes vēlu naktī, atradīs mājā uguni degam un kalpu citīgi strādājam, rūpējoties par citiem; *jebkurš* kalps, kas to dara sagādās Kungam prieku; ‘Tādēļ, Pēteri, nedomā par to, vai citiem šis darbs ir jādara, tas ir kalpa ideāls, jūs visi esat kalpi, tad nu pie darba un pacienties būt tāds pats kā šis ideālais kalps!’ Sarga pienākums bija nelaist iekšā vilkus (salīdz. ar Jņ.10:3, kas ir vēl viens piemērs tam, ka līdzības skatāmas kopībā). Vienaldzīga attieksme pret maldus mācību nesējiem nozīmē, ka mēs slikti izpildām sarga lomu, mēs guļam nevis rūpējamies par saimi. Mt.24:43-45 skaidro, ka būt modrībā līdz Kristus atnākšanai nozīmē rūpēties par brāļiem; tas turēs mūsu sirdis gatavībā līdz otrajai atnākšanai daudz lielākā mērā nekā hobija veida cenšanās saskaņot tekošos notikumus ar Bībeles pravietojumiem.

“Dievs, visu tiesnesis”

Un beidzot, visām līdzībām par tiesu zīmīga ir vēl viena īpašība. Tās bieži runā par Kungu Jēzu it kā Viņš būtu Dieva lomā. Tas parāda, cik stipra būs Dieva izpausme Kristū tiesas dienā; taču Dieva izpausme Kristū ir labi saskatāma arī citās līdzībās. Tā, Mt.15:13 runā par Tēvu kā par sējēju, kamēr Mt.13:24,37 šo tēlu piedēvē Kungam Jēzum. Tāpat arī līdzībās Lk.15 Dievs Tēvs zaudēja Dēlu, bet Kristus, sievietes sēkla, pazaudēja grasi; un Viņš bija gans, kurš pazaudēja avi. Veidojot šīs līdzības šādi, Kungs, bez šaubām, akcentēja to, ka Tēvs un Dēls ir absolūti vienoti savā attieksmē pret mums. Tieši šī iemesla dēļ Tēvs patiesi var zināt mūsu jūtas tāpat kā Kristus tās zina, kaut arī Viņš nekad nav bijis cilvēks. Daudzi Kristus apraksti līdzībās ir ņemti no Vecās Derības fragmentiem, kas apraksta *Dieva* jūtas pret Izraēli. Tā, kad Kungs apraksta Sevi kā vistu, kas vēlas sapulcināt savus Jeruzalemes cālīšus (Mt.23:37), tas sasauca ar Jes.31:5: “Kā lidojoši putni, tā Tas Kungs Cebaots aplidos Jeruzālemi, to apsargās ar Saviem spārnieniem, to pasaudzēs un izglābs”. Taču Lk.13:8 varētu likt domāt, ka Kristus attieksme pret Izraēli bija

vēl iecietīgāka nekā Dievam; bet tā kā viņu jūtas pret Izraēlu ir identiskas, varētu pieņemt, ka Dēls pārliecina Tēvu būt vēl pacietīgākam ar mums nekā Viņš būtu bijis bez Kristus iestāšanās par mums!

Piezīmes

- (1) Un ja mēs aizdomājamies par to, kāpēc tai vietā, lai uzreiz iestātos Valstība, vēl būs Tūkstošgade, tad atbildei, bez šaubām, ir jābūt, ka tas ir *mūsu* labā, sagatavošanās tam, lai mēs varētu ieiet pilnīgi iedibinātā Valstībā. Dažiem no pēdējās paaudzes mirstīgajiem tiks dota iespēja būt Tūkstošgades mirstīgajiem iedzīvotājiem, kamēr miljoniem citu iepriekšējās paaudzēs ir dzīvojuši un miruši bez cerības. Tādēļ viņu klātbūtne tur būs mūsu labā.
- (2) Tas viss liek domāt, ka pat pēc mūsu pieņemšanas tiesas dienā, mēs būsīm ‘cilvēcīgāki’ nekā mēs to tagad varam iedomāties. Dažiem no tiem, kas būs Valstībā, būs lielas pretenzijas Dievam Viņa taisnīguma sakarā (Mt.20:12,13 “draugs”); vecākais dēls, spriežot pēc visa, atrodas Tēva sadraudzībā, kaut gan viņa attieksme pret vājo brāli nav pareiza (Lk.15:31); sapratīgās jaunavas, acīmredzami egoistiski nedos eļļu citām; citi sēdēs Valstībā “kaunā”, tāpēc ka domāja sevi labāku par citiem brāļiem esam (Lk.14:9 – salīdz. ar vecāko brāli?); daži protestē, ka labi atalgotajam brālim jau ir desmit minas, kam gan tam vajadzīga vēl lielāka godība? (Lk.19:25).
- (3) Skat nodarbību 2.9: Noturības loģika

7.9 VALSTĪBAS KUNGS

Sinepju graudiņš

Līdzības mums sniedz dažus ieskatus par to, kā Kungs uztvēra Savu nākamo Valstību. Zīmīgi, ka Viņš uzsver mūsu garīgo stāvokli tajā nevis materiāla labuma brīnumus, kas nāks līdz ar Viņa valdīšanu uz zemes. Viņš paredzēja, ka neskatoties uz to, ka mūsu ticība šobrīd ir tik niecīga kā sinepju graudiņš, mēs būsīm tie, kas kā varens koks būsīm patiesa patvēruma vieta Tūkstošgades tautām (Mt.13:31,32 = Ecēh.17:23,24). Pat neliels patiesas ticības graudiņš šinī dzīvē dos mums iespēju izkustināt “šo kalnu”, proti, Ciānas kalnu, šo pantu kontekstā (Mt.17:20). Doma par Ciānas kalna pārvietošanu atsauc atmiņā Cah.14:4,5, kur aprakstīts kas notiks ar Eļļas kalnu Kunga atnākšanas dienā; kā arī Ps.125:1, kur runāts par ticīgajiem, kas mūžīgi stāvēs kā Ciānas kalns; taču Kristus saka, ka mēs to padarīsim par līdzenumu ar lūgšanu palīdzību. Šīm atsaucēm ir nepārprotami jāparāda, ka patiesa

ticība izraisīs Valstības atnākšanu, kas ir visādā ziņā pārcilvēcisks sasniegums; Ciānas kalna nesatricināmība tiek pielīdzināta patiesas ticības monolītam. Šķiet, ka Kungs grib teikt, ja mēs patiesi ticam, tad Valstības atnākšanu izraisīs mūsu ticība; mūsu ticības šai dzīvē rezultāti būs redzami Valstībā. Bet tas, ko mūsu ticība izraisīs Valstībā daudzkārt pārspēs to, kas pastāv šobrīd.

Bet ir arī cits Mt.17:20 lasījums: "Ja jums ticība ir (tagad) kā sinepju graudiņš, tad jūs sacīsit šim kalnam (Ciānas): pārcelies no šejienes..."; it kā Valstībā mēs valdīsim pār fizisko pasauli tāpat kā Kungs to darīja, cilvēka veidolā būdams. Tādā gadījumā Valstībā mēs tāpat kā Viņš varēsim pavēlēt jūrai un viļņiem; un ne tikai jūrai un viļņiem, bet arī kalniem (Mt.8:27).

Naudas atdošana

Kungs atprasīs Savējo tiesas dienā (Lk.19:23). Tas nebūt nenozīmē, kā domāja vienu minu saņēmušais, ka Viņš atprasīs Evaņģēlija pamatmācību, kuru mēs saņēmām pievēršoties. Grieķu vārda "ņemiet" nozīme ir ņemt regulāri (Lk.3:13) nevis tikai vienreiz. Kad Kungs pārskatīs mūsu sasniegumus tiesas dienā, Viņš sagaidīs pastāvīgi saņemt mūsu šīs dzīves Viņam veltīto sasniegumu rezultātus. Tam ir jāstimulē mūs sludināšanas un citu, kā arī mūsu pašu, stiprināšanas darbā. Ko mēs sasniedzam tagad, tas nesīs pastāvīgus augļus Kungam mūžībā.

Bet Mt.25:27 saka, ka tiesas dienā Kungs *saņems* atpakaļ Savējo. Grieķu vārda nozīmē tiek uzsvērtā 'saņemšana kā saglabāšana drošībā' (tas pats vārds lietots Ebr.11:19 attiecībā uz Ābrahāmu, kas *saņem* Izāku no miroņiem). Tas viss norāda uz to, ka Patiesība, kuru Kungs mums ir devis, ir Viņam dārga, un Viņš baidās, ka mēs to varam pazaudēt. Tie, kas zaudē ticību, zaudē Kunga Jēzus personīgo īpašumu. Bet Tiesas dienā, kad mēs to atdosim Kungam, Viņš (lai neteiktu: mēs) gūs dziļu pārliecību, ka mēs vairs nepievīlīsim Viņu, ka mums vairs nebūs iespēju Viņu sāpināt un pazaudēt to dārgo mantu, kuru Viņš mums uzticējis.

Mūžības ierobežojums

Valstības līdzības ir skarta tēma, kuras attīstībai jāpieiet ar piesardzību. Bet ar bērnišķīgu degsmi cenšoties iedziļināties Valstības Cerībā, es piedāvāju jūsu uzmanībai sekojošu domu: Eņģeļi ir dažā ziņā ierobežoti, spēkā un sapratnē, neskatoties uz to, ka viņiem ir dievišķa daba. Ir vairāk kā iespējams, ka mēs Valstībā pastāvīgi pieaugsim atziņā (un, iespējams, spēkā?) tāpat kā Eņģeļi (1). Līdzības tiek dots mājiens uz šo pilnīgas atziņas un sapratnes trūkumu:

- Lk.16:26 liek noprast, ka daži no pieņemtajiem vēlētos, atskatoties pagātnē, ka viņi būtu glābuši savus noraidītos draugus un ģimenes locekļus, taču viņi redz, ka tas nav iespējams.
- “Tie sacīja viņam: kungs, viņam jau ir desmit minas” (Lk.19:25) liek noprast, ka “klātesošie” kaut kā nebija apmierināti ar Kunga spriedumu; viņu vienlīdzības izpratne nebija tāda pati kā Kungam. Viņu izpratnē šim brīnišķī stiprajam brālim ar lielisko atalgojumu nav nekādas vajadzības pēc vēl lielākas godības. “Klātesošie” varētu attiekties uz Eņģeļiem vai arī uz to, ka tiesāšana, iespējams, notiks visu ticīgo klātbūtnē (2). Tātad, pat ar dievišķo dabu apveltītajiem būs grūti izprast Kunga tiesāšanas principus, tad nu cik daudz grūtāks uzdevums tas mums ir šodien!
- Tie, kurus saderēja darbam vīna dārzā no rīta, “cerēja (tiesas dienā) dabūt vairāk; bet arī viņi dabūja katrs pa denārijam. To saņēmuši, viņi kurnēja pret namatēvu...Bet viņš atbildēja un sacīja vienam no tiem (kāda tam ir nozīme?): draugs (uzruna ticīgajiem, Jņ.15:15; Jēkaba 2:23), es tev nedaru netaisnību. Vai tu ar mani neesi saderējis par vienu denāriju? Ņem, kas tev pieder...bet šim pēdējam es gribu dot tikpat daudz kā tev” (Mt.20:10-15). Ja denārijs simbolizē glābšanu, tad ilgāku laiku strādājušie sāka kurnēt tikai, redzot sev par izbrīnu, ka vājākie un īsāku laiku strādājušie arī saņem šo denāriju. Viņi saņēma apsolīto atalgojumu, bet nevarēja saprast principus, pēc kuriem Kungs atalgoja vājākos kalpus. Ja cītīgi strādājušie ticīgi saskarsies ar šo problēmu pat tiesas dienā, tad ko lai saka par šodienu?

Atsevišķi ņemot, neviens no šiem piemēriem nav pilnīgi pārliecinošs. Bet kopumā, man šķiet, šeit veidojas tēma. Iespējams, līdzīgas domas nodarbina uzticīgo prātus, vērojot tiesu; jo rodas iespaids, ka tā būs savā ziņā publiska.

Piezīmes

- (1) Bībeles pamatojumu tam es esmu devis grāmatas “Pēdējās dienas” 27.nodaļā.
- (2) Skat nodarbību 7.8. Tiesas Kungs.

7.10 KRISTUS MĪLESTĪBA

Dieva garīgās kultūras līmenis (ja tā varētu teikt) ir daudz augstāks, lai aprakstītu Kristus mīlestību ar virkni īpašības vārdu vispārākajā pakāpē. Pāvils lūdz, lai Dievs dotu efeziešiem Savu Garu un darītu stipru viņu iekšējo cilvēku, lai līdz ar visiem svētajiem tie spētu “aptvert, kāds ir platums, garums, augstums un dziļums, un izprastu Kristus mīlestību, kas ir daudz pārkā par katru atziņu” (Ef.3:18,19). Tas ir paradoksāli; aptvert kaut ko, kas nav aptverams, kas ir pārkā par atziņu. Mēs varam aptvert šo mīlestību ar Dieva palīdzību, kas iedarbojas uz mūsu iekšējo cilvēku, lai mēs apjaustu mūsu pašu Kristus mīlestības pieredzi, un redzot, kā tā izpaužas citos. Taču šajā ziņā mums palīdz arī Bībele, aprakstot cilvēkus, kas ir sasnieguši tik augstu mīlestības līmeni, ka tas zināmā mērā atgādina Kristus mīlestību. Ja mēs saprotam, ka viņu mīlestības izpausme bija vien blāvs Kristus mīlestības atspulgs, tad mēs esam ceļā uz to, lai saredzētu, kāds ir tās platums, augstums un dziļums, kuru mēs, mīlestībā stāvēdami, “spētu aptvert”.

Mozus mīlestība

Nesim Mozu. Izraēls viņu ienīda, viņu atstūma (Ap.d.7:39). Viņu provokāciju dēļ Mozum nebija lemts iet apsolītajā zemē. Viņš tik daudz bija darījis to labā, bet tie skarbi viņu noraidīja, “šo Mozu”, kā viņi to sauca (2.Moz.32:1,23 salīdz. ar Ap.d.7:35). Bet kad Dievs gribēja tos izdeldēt un Mozu darīt par lielu tautu, tad viņš iestājās par tiem ar tādu degsmi, ka viņš sasniedza to, ko reti kāds Dievam tīkams lūdzējs ir sasniedzis: Dieva kategoriski izteiktā nodoma maiņu (nevis tā izpildījuma atlikšanu). Un it īpaši atcerieties to laiku, kad Izraēls grēkoja ar zelta teļu. Mozus teica tautai, ka viņš vēlreiz uzkāps augšup pie Tā Kunga “izlūgties jums piedošanu” (2.Moz.32:30). Viņš ļoti labi zināja, ka salīdzināšana nav iespējama bez asins izliešanas (3.Moz.17:11; Ebr.9:22). Un tomēr viņš cerēja (“varbūt”), ka Dievs pieņems *viņu* kā grēka izpiršanas upuri: “Varbūt *es* varēšu izlūgties jums piedošanu”. Viņš gribēja piedāvāt savu dzīvi, lai izlūgtos tiem piedošanu; tautai, kas viņu ienīda, atstūma to no sevis un savās domās un sirdīs atgriezās Ēģiptē. Viņš uzkāpa tai kalnā (gandrīz dienas gājuma augstumā), un kalna galā viņš izteica vēl labāku un daudz augstāku piedāvājumu Enģelim: “Piedod viņiem viņu grēkus; un ja ne, tad izdzēs mani (tik kaislīga bija viņa vēlēšanās!) no Savas grāmatas (2.Moz.32:32) (1). Vārda izdzēšana no Dieva grāmatas nozīmē (2.Moz.32:33; Fil.4:3; Atkl.3:5; 17:8; 21:27; 22:19) ticīgajam zaudēt savu daļu pie dzīvības koka. Tas nebija satraukumā izteikts piedāvājums; garajā kalnā kāpšanas laikā Mozus bija nolēmis, ko viņš no visas sirds vēlas darīt: piedāvāt savu vietu Dieva Valstībā, lai Izraēlam tiktu piedots viens liels grēks. Tas ir vienreizēji! Piedāvāt savu dzīvību šai

saulē ir viena lieta, bet piedāvāt mūžīgo dzīvību ir kaut kas cits. Un viņš lūdz Dievu pieņemt šo piedāvājumu par viena grēka piedošanu tautai, kas viņu ienīda, kura acimredzami sliecās uz miesas kārtību apmierināšanu. Ja Mozus tik stipri mīlēja grēcīgo Izraēli, padomājiet, cik daudz stiprāka bija Kristus mīlestība pret tiem. Un ja tas ir Kristus mīlestības līmenis pret grēcīgo Izraēli, pacienties iedomāties Kristus mīlestību pret mums, kas vismaz *nemēģina* atstumt Viņu no mums; kas vēlas, lai cik vāji mēs arī nebūtu, sekot Viņam līdz galam.

Dāvida mīlestība

Loģisks papildinājums tikko lasītajam ir arī Dāvida mīlestība pret Saulu. Sauls bija viņa ienaidnieks, viņš noveda Dāvidu līdz pilnam izmisumam. Dāvida bezjēdzīgā vajāšana no Saula puses izpaudās visos viņam pieejamos veidos. Visā tajā mēs redzam izspēlētu naida starp ebrejiem un Dievu pirmtēlu. Taču kad Sauls tika nogalināts par saviem grēkiem, Dāvida mīlestība pret viņu bija pārplūstoša; tiktāl, ka visa tauta redzēja, ka tas nav nekāds politiskais teātris (2.Sam.3:36,37). Jūdas bērniem mācīja viņa raudu dziesmu par Saulu (2.Sam.1:18); un 2.Samuēla nodaļas ir Dāvida mīlestības izpausmju pret Saulu pārplūšanas. Taču Dāvidu šīs jūtas nepārņēma tikai pēc Saula nāves; galu galā taču ir daudz vieglāk mīlēt kādu, kad tā vairs nav. Dāvida jūtas pret Saulu aprakstītas 35.psalma: "Viņi izprašņā mani par lietām, ko es nezinu. Viņi man atmaksā labu ar ļaunu, manu dvēseli viņi pamet vienu! Lai gan, kad viņi (Sauls un viņa ģimene, kontekstā) bija neveseli, es apvilku sēru drēbes un mērdēju sevi ar gavēšanu. Es no sirds aizlūdzu par viņiem kā par draugiem un brāļiem (Piemēram, Jonatāns - 2.Sam.1:26): Es staigāju kā tāds, kas apraud savu māti" (Ps.35:11-15). Satriekts, noliektu galvu, apraudot savu māti, ir spēcīgi izteikts salīdzinājums. Nekas nevarētu labāk atainot cilvēka sēras par savu māti, viņa bezgalīgo nožēlu par to, ka viņš nav pietiekami viņu novērtējis dzīves laikā. "Kā tāds, kas apraud savu māti". Bet Dāvids turpina: "Bet nu, kad es pakritu, viņi priecājas...". It kā Dāvids būtu sapratis, ka nu viņš zina, ka viņš patiesi mīl savus ienaidniekus. *Viņš apraudāja Saulu kā cilvēks pie kapa apraud savu mīlo dārgo māti.* Un viņš apraudāja vīru, kas nemaz nebija viņa asaru cienīgs. Un tā ir Kunga vienreizējās mīlestības pret Izraēli tikai palsa atblāzma. Un *cik daudz vairāk Viņš mīl mūs, kas vismaz cenšas kompensēt Izraēla cietsirdīgo vienaldzību?*

Jeremijas mīlestība

Tik daudzās vietās tiek aprakstītas Jeremijas sāpes par to pašu Izraēli, kas vēlējās viņa nāvi, kas perināja pret viņu "ļāunus nodomus: iznīcināsim šo koku ar tā augļiem un izdeldēsim to no dzīvo zemes, ka nepiemin vairs tā vārdu!" (11:19); par Izraēli, no kuras viņš izmisumā labprāt aizbēgtu (9:1). Taču atsaucoties uz to, "es

esmu satriekts savas tautas meitas sabrukuma dēļ...Ak, kaut manā galvā būtu ūdens un manas acis taptu par asaru avotu, tad es apraudātu dienām un naktīm (lūgšanā?) savas tautas nokautos piederīgos!” Un tādus fragmentus varētu citēt bez gala. Viņu pārņēma jauns sēru un mīlestības pret Izraēlu izpausmes veids, kuru ļaudis nespēja izprast: “Vai jūs, kas ejat garām, tas nemaz neskar? Skatieties un redziet, vai ir vēl kur tādas sāpes kā manas sāpes, kas pārņēmušas mani” (Raudu 1:12). Dievs trīs reizes aizliedza viņam aizlūgt par Izraēlu (7:16, 11:14; 14:11), taču viņi lūdza viņu to darīt (21:2; 37:3), kas, iespējams, norāda uz to, ka viņi zināja, ka viņš grib to darīt. Beigu beigās, pēc visa, ko ebreji bija Jeremijam nodarījuši, tie lūdza viņu: “Lūdž To Kungu, savu Dievu, par mums...Pravietis Jeremija tiem atbildēja: “Labi, es pielūgšu To Kungu, jūsu Dievu, kā jūs vēlaties” (42:2,4). Jeremija iestājās pret skaidri pausto Dieva gribu, tāpēc ka Viņš tos tā mīlēja. Un Jeremijas mīlestība, patiesa, no sirds dziļumiem nākoša, dziļi viņa dvēselē mītoša, bija vērstā pret tautu, kas bija nocietināta pret To Kungu, viņu Dievu. Bet Kristus mīlestība vēl daudzkārt vairāk pārsniedz Jeremijas mīlestību.

Pāvila mīlestība

Pāvils runāja Mozus garā, sakot, ka viņš vēlētos būt nolādēts, atstumts no Kristus par labu saviem brāļiem. Viņš bija gatavs atteikties no glābšanas savu ciltsbrāļu labā, kaut arī viņš zināja, ka patiesībā Dievs nedarbojas pēc šādiem principiem. Viņš uzstāj, ka tie nav tikai tukši vārdi: “Es runāju patiesību Kristū, es nemeloju, arī mana sirdsapziņa to apliecina Svētajā Garā” (Rom.9:1-3). Svētais Gars apstiprināja, ka tas, ko viņš sirdsapziņā juta pret tiem, bija patiesība; tas patiesi bija šis velētšanās līmenis, ko Pāvils bija sasniedzis nācijas labā, kas sistemātiski darbojās, lai viņu nogalinātu, vēl jo vairāk, lai iefiltrētos un iznīcinātu viņa mūža darbu. Jūdu aģenti netieši iespaidoja korintiešus, kuri izsmēja un noniecināja Pāvilu, kurš bija gatavs atdot savu dzīvību par viņiem. Taču atkal un atkal viņš sauc tos par brāļiem un uzskata tos par tikpat nevainīgiem kā Ieva paradīzes dārzā, kurai uzglūn jūdu aģentu čūska; viņš uzskata tos par nevainīgām jaunavām. Bet atcerieties, kā tie viņu nomelnoja, viscietsirdīgākajā veidā. Taču viņa mīlestība bija pārāka par to. Un es atkārtoti gribu uzsvērt: Pāvila mīlestība pret Izraēlu, pret Korintu; Jeremijas un Mozus mīlestība pret Izraēlu, Dāvida mīlestība pret Saulu...visas šīs fantastiskās cilvēciskas mīlestības un upurēšanās virsotnes bija vien palsas, bālas Kristus mīlestības atblāzmas pret ietiepīgo Izraēlu, par kuru pirmām kārtām Viņš atdeva Savu dzīvību (Gal.4:4,5). Ja šāda bija Viņa mīlestība pret tiem, kas Viņu noraidīja, tad cik gan lielāka tā ir pret mums, Viņa vājajiem kalpiem.

“Lielākas mīlestības...”

Jaunajā derībā mēs redzam tiešu un nepastarpinātu Kristus mīlestības izpaušmi. It īpaši krustā mēs redzam pašu mīlestības būtību. Mīlēdams savējos, tur Viņš mūs mīlēja līdz galam, līdz šī jēdziena galējai robežai un aiz tās (Jņ.13:1). Viņš zināja, ka Viņa nāve rādīs, ka nav lielākas mīlestības kā nodot dzīvību par saviem draugiem. Tur Viņš darīja zināmu Dieva vārdu un raksturu, “lai mīlestība, ar ko Tu mani esi mīlējis, būtu viņos un arī Es būtu viņos” (Jņ.17:26).”Dzīvojiet mīlestībā, kā Kristus jūs mīlējis un mūsu labā Sevi nodevis Dievam par upura dāvanu” (Ef.5:2). “No tā mēs esam nopratuši mīlestību, ka Viņš Savu dzīvību par mums ir atdevis; tad arī mums pienākas atdot savu dzīvību par brāļiem” (1.Jņ.3:16). Nāve krustā tādēļ bija pats mīlestības definējums; mīlestība ir krustā sišanas mīlestība, apzināta darbība, kas ir pretēja mūsu dabai. Un jūs būsit pamanījuši, ka visi šie citāti beidzas ar piebildi, ka *tādēļ arī mums jāatsaucas, izrādot tādu mīlestību pret saviem brāļiem*. Cita ceļa nav. Nebūt mīlošam nozīmē noraidīt pašu Kristus krusta būtību.

Viņš mira tā, kā Viņš mira, lai Dieva mīlestība, mīlestības patiesā nozīme izgaismotos kā dārgakmens, spilgti vizuālā fiziskā veidā, kas iespīestos atmiņā un raisītu domas. Kristus piemiņai veltītās sapulces ir mazākais, ko mēs varam darīt šai ziņā; un tas pats par sevi ir tikai sākums. “Kristus mīlestība *vada mūs*”, lai mēs vairs nedzīvotu sev pašiem, bet Tam, kas par mums ir miris un atdzīvināts, lai mēs to darītu, rūpējoties par saviem brāļiem (2.Kor.5:14 un konteksts). Vārda, kas tulkots “vada” nozīmē grieķu valodā Marvins Vincents skaidro kā ietveršanu it kā sauri ierobežotā tunelī, kas ved uz vienu mērķi (*Word Studies of the N.T.*). Kristus krusts nedzen un nepamudina, bet gan vada mūs uz vienu mērķi. Mūsu priekšā ir tikai divi ceļi, uz dzīvību vai nāvi; un krusta ceļš ved mūs uz dzīvību. Tajā jau arī slēpjas krusta balstošais un pārveidojošais spēks, ja mēs tikai nodotos pārdomām par to. Tas ir Dieva un Kristus mīlestības vispilnīgākais iemiesojums. Šeit tika darīts zināms Dieva Vārds, lai Tēva un Dēla mīlestība būtu arī mūsos (Jņ.17:26).

Man patīk lasīt Evaņģēlija pierakstus vienā vai divos piegājienos. Un viens, kas man pēkšņi uzkrita kādā no tādām reizēm, bija tas, ka *tikko Kungs sāk runāt par Savas nāves stundas tuvošanos, mācekļi steigz mainīt sarunu tēmu!* Un tāpat arī mēs. Ir kaut kas, kas mums liek aizgriezties no krusta patiesās nozīmes. Cik bieži pieņemam sapulču uzrunas novirzās no būtiskā, cik bieži mēs *ātri vien* atgriezamies pie tā, kas notiek šeit un tagad pēc maizes laušanas...mēs visi apzināmies savu vainu. Jesaja vaimanā, ka, neskatoties uz grēku izpirkšanas brīnumu, ko Dievs sagādās mums krustā, nez vai kāds tam noticēs, un ļaudis aizgriezties no krustā sistā Kristus (Jes.53:1,3). Un tā tas arī notika. Vīri un sievas izgāja no mājām tā

piektdienas pēcpusdienā, lai noskatītos to, “redzēja, kas notika, sīta pa krūtīm un griezās atpakaļ” (Lk.23:48). Tāpat tas ir arī ar mums. Mēs laužam maizi un mēs ceļamies un ejam savu ceļu, atgriezami dzīves sīkumainībā, tādā garīgumā, kas bieži vien (labākajā gadījumā) skar mūs tikai virspusēji. Bet neaizgriezīsimies, nemainīsim sarunu tēmu, uzlūkosim Kristus mīlestību un, raugoties tajā, pārvērtīsimies Viņa paša līdzībā no spožuma uz spožumu kā to dara Kunga Gars (2.Kor.3:18).

Un tad mēs izprafīsim, kā jutās Pāvils, kad viņš rakstīja, kaut arī iedvesmā, to, kas man šķiet visu laiku visskaistākās rindas: “Visās šinīs lietās mēs pārpārim paliekam uzvarētāji Tā spēkā, kas mūs mīlējis. Tāpēc es esmu pārliecināts, ka ne nāve, ne dzīvība...ne lietas esošās, ne nākamās, ne spēki, ne augstumi, ne dziļumi, ne cita kāda radīta lieta mūs nevarēs šķirt no Dieva mīlestības, kas atklājusies Kristū Jēzū, mūsu Kungā!...*Kristus mīlestība mūs vada...Kristus mīlestību, kas ir daudz pārāka par katru atziņu...Kunga Jēzus Kristus atziņas nesalīdzināmo pārākumu*, kura dēļ es visu to esmu zaudējis...es no savas puses negribu lielīties, kā tikai *ar mūsu Kunga Jēzus Kristus krustu*, ar ko man *pasaule* ir krustā sista un es *pasaulei*” (Rom.8:37-39; 2.Kor.5:14; Ef.3:19; Fil.3:8; Gal.6:14). Šīs rindas atklāj to garīgo pacēlumu, kuru Pāvils izjuta, meditējot par Kristus mīlestības nozīmi; es teiktu, ka tās ir rakstītas intelektuālas eiforijas stāvoklī. Neskatoties uz iedvesmu, kas Pāvilu vadīja, tā ir dziļi personīga mīlestības platuma, garuma, augstuma un dziļuma apjaušana, mīlestības, kurā arī mums ir daļa. Un šis augstais garīgais pacēlums, šī intelektuālā eiforija ir jāsasniedz arī mums.

Mīlestības pilnība

Tāda dzīves un domāšanas veida sasniegšana, kurā valdītu Kristus mīlestība, un no tās izrietošā mīlestība ir *visaugstākā mūsu kristietību vainagojošā pakāpe*. Tieši to Dievs vēlas, lai mēs beidzot sasniegtu. Es ticu visā nopietnībā, ka Dievs strādā mūsu dzīves laikā, caur visiem šodienas, vakardienas un rītdienas sīkajiem krenčiem un caur katru spēcīgāku belzienu, kas mūs laiku pa laiku piemeklē, lai mēs sasniegtu šo mērķi. Mēs varam nomirt, pilnībā nerealizējuši šo mērķi; mums piemītošais rūgtums un patmīlība var izrādīties pārāk stipri; mēs varam būt pārāk slinki, lai cīnītos ar tiem; taču ar Viņa žēlastību mēs tiksīm pieņemti Valstībā – tāpat kā Jēkabs un Dāvids tiks pieņemti Valstībā, kaut arī līdz pat nāves stundai tajos bija acimredzamas pilnības trūkuma pazīmes. Ir pietiekami daudz pantu, kas norāda, ka Kristus mīlestības atziņa, krusta patiesās nozīmes apjaušana, kurā šī mīlestība tik spraiģi un publiski izpaudās, ir mūsu dzīves Kristū augstākā virsotne:

- “Sludināšanas mērķis ir mīlestība, kas nāk no skaidras sirds (1.Tim.1:5). Uz to viss tiek virzīts. Visi baušļi “saņemami kopā šinī vārdā, proti: mīli savu tuvāko kā sevi pašu” (Rom.13:9).
- “Un pāri visam tam lai ir mīlestība, kas ir pilnības saite” (Kol.3:14); mīlestība ir garīgā brieduma virsotne.
- “Ja mēs mīlam cits citu, tad Dievs mājo mūsos, un Viņa mīlestība ir mūsu vidū tapusi pilnīga” (1.Jņ.4:12). Tas ir briedums; izaugsme līdz stāvoklim, kad Dieva mīlestība mājo mūsos un mūsu mīlestība citam pret citu ir ļāvusi šai mīlestībai sasniegt to pilnību, kas bija jāsasniedz.
- Ja mīlestība ir kļuvusi pilnīga, “mums ir droša paļāvība tiesas dienā”; pilnīga mīlestība atmet noraidīšanas bailes (1.Jņ.4:17,18). Šie vārdi ir patiesi izaicinājums. Bailes, kuras vairums no mums izjūt tiesas dienas sakarā, nāk no tā, ka mēs vēl neesam sasnieguši mīlestības pilnību. Bet tāpēc, iespējams, mēs vēl esam dzīvi, lai attīstības process pilnīgotos.
- Mūsu ciešanu pieredze attīsta pacietību, tad patiesu glābšanas cerību, un visu vainago pilnības pēdējā pakāpē, kad “mūsu sirdīs izlieta Dieva mīlestība ar Svēto Garu, kas mums dots” (Rom.5:5). 2.Pēt.1:5-7 līdzīgi apraksta šo augšupejošo hronoloģiskās attīstības spirāli, kas sasniedz kulminācijas punktu brālībā un tad mīlestībā. Un tad, Pēteris turpina, mēs augsim Kunga Jēzus Kristus *atziņā* (8.p.). Ar to es nesaku, ka mēs nevaram izrādīt mīlestību laikā, kad mēs vēl neesam sasnieguši mīlestības pilnību, bet “mīlestība” šajā augstākajā pakāpē, kas ir Kristus pieredzes caurstrāvota, ir tas gala mērķis, kura sasniegšanai Dievs strādā ar mums.

Tas viss izskaidro, kāpēc ir tik svarīgi medītēt par Kristus mīlestību: “Un pāri visam tam lai ir mīlestība (žēlsirdība / labdarība, angļu tulkojumā); “Pār visām lietām lai jums būtu sirsnīga mīlestība (žēlsirdība / labdarība, angļu tulkojumā) citam pret citu (1. Pēt.4:8). Tādēļ Jānis tik bieži uzsver, ja mēs esam Dieva mīlestības atspulgs, tad mēs varam būt droši par glābšanu, jo mēs esam Evaņģēlija būtības un Kunga Jēzus Kristus krusta pārņemti. Man nav jums jāstāsta, kādā veidā labāk un jūsmīgāk atspoguļot Kristus mīlestību jūsu dzīvē. Jūs to redzēsiet paši. Jo ja jūs to patiesi uztverat, tad *pati* Kristus mīlestība un krusts būs tie, kas jūs *vadīs*.

Piezīmes

- (1) Ir grūti interpretēt šo ebreju valodas izteicienu. *Iespējams*, Mozus gribēja teikt: ‘Ja Tu nelaidīsi tos Valstībā, tad nelaid arī mani; es negribu tur būt bez tiem’. Ja mēs atceramies, kāda bija ebreju attieksme pret viņu, tad tas arī parāda, cik stipra bija viņa mīlestība pret tiem. Mazāka vēriena cilvēks spriestu, ka daudz labāk būtu atrasties Valstībā bez šiem bezdievīgajiem kurnētājiem.

7.11 PĀVILS UN KRISTUS

PĀVILS UN KRISTUS (1)

Mūsu Patiesības aicinājuma gala mērķis ir attiecības ar Tēvu un Dēlu. Taču doma par *attiecībām* ar neredzamām būtnēm ir grūti sagremojama. Taču tas ir ļoti svarīgi. Pāvils rāda brīnišķīgu piemēru, kā mēs patiesi varam attīstīt attiecības ar Kungu Jēzu Kristu. Viens no Pāvila garīgās veiksmes noslēpumiem bija viņa apzināta sekošana to uzticīgo vīru ticības piemēriem, kas bija pirms viņa (1). To starpā bija Mozus un Jānis Kristītājs. Ja mēs aptveram, cik lielā mērā viņš to darīja, tad kļūst skaidrs, ka Kunga Jēzus piemēru viņš bija centies padarīt par savu otro dabu. Katru reizi, kad mēs laužam maizi, kad mēs ņemam rokā maizi un vīnu, mēs līdz ar to simboliski izsakām aņņemšanos garīgi asimilēties ar Kunga Jēzus personību dziļi garā un miesā. Šajā ziņā mūsu pirmtēls ir Izraēla Pashā jēra ēšana (2). Cik lielā mērā Pāvilam tas izdevās, kļūst redzams, kad mēs analizējam viņa rakstīto, izejot no tā, kādā mērā tas sasauca ar Kunga Jēzus vārdiem, kas fiksēti Evaņģēlijos. Lai to izdarītu, es izlasīju Evaņģēlijus, meklējot saiknes ar Pāvila vēstulēm; tad es izlasīju viņa vēstules, meklējot sasaisti ar Evaņģēlijiem.

Man liekas, ka būtu jāsaaka kaut kas par 'saikni' starp teksta daļām. Man šķiet, ka daži ir bijuši pārāk dedzīgi, meklējot šīs saiknes; piemēram, jūsu pēdējiem 20 teikumiem būs kaut kas kopējs, kāda 'saikne' ar manis izteiktajiem pēdējiem 20 teikumiem. Taču tas nenozīmē, ka jūs 'atsaucaties' uz maniem vārdiem; jo jūs nezināt, kas tie bija par 20 teikumiem, kurus es izrunāju. Līdzīgs izteikšanās veids vēl nenozīmē, ka starp tiem ir apzināta saistība. Taču šis fakts mums ir jāskata no tā redzes viedokļa, ka Raksti visi ir tā paša Dieva Gara iedvesti. Un *pastāv* daudzas apzinātas saiknes starp Rakstu daļām, dažas ir kā vārdu spēles, vai arī tikai viena vārda saikne ar to pašu vārdu kādā citā Rakstu daļā. Tādā veidā Pāvila vēstulēs ebrejiem un romiešiem bieži citēta Vecā Derība.

Apzināta saikne ar Evaņģēlijiem

Es esmu saskafjjs, ka saikne starp Evaņģēlijiem un Pāvila vēstulēm balstās uz sekojošiem kritērijiem:

1. Nav noslēpums, ka bieži vien Bībele un Kungs Jēzus lieto vārdus, kas ir neparasti; vārdus, kas sastopami tikai divas vai trīs reizes Bībelē, kurus varētu aizvietot ar biežāk lietojamu vārdu. Ja, piemēram, Kungs Jēzus lieto vārdu, kurš sastopams tikai vēl vienā vietā, tad šķiet ticami, ka tai vietā ir

atsauce uz Viņa vārdiem. Skaidrs, ka jāskatās uz kontekstu, lai pārliecinātos par šī pieņēmuma pareizību.

2. Dažreiz sastopamies ar tiešu atsauci uz Kristus vārdiem; piemēram, “Tas Kungs ir noteicis evaņģēlija sludinātājiem pārtikt no evaņģēlija” (1.Kor.9:14) atsaucas uz Viņa pavēli Mt.10:10. Viņš var atsaukties uz Kunga vārdiem, necitējot tos vārds vārdā. Tā, Pāvila komentārs, ka cikkārt mēs ņemam maizi un vīnu, mēs pasludinām “Tā Kunga nāvi, tiekāms Viņš nāk” (1.Kor.11:26) ir nepārprotama atsauce uz Kunga vārdiem, ka Viņš vairs nedzers *līdz tai dienai*, kad Viņš atgriezīsies (Mk.14:25), bet tas nav citāts. Līdzīgi: “Es...jūs pamācu ar Kristus lēnprātību un laipnību”, bez šaubām, ir atsauce uz to, kā Kungs apraksta Sevi: “lēnprātīgs un no sirds pazemīgs” (Mt.11:29; 2.Kor.10:1). Pāvils ar to grib teikt, ka Kungs tagad Savā debesu godībā ir tāds pats, kāds Viņš bija savā dzīvē šai saulē.
3. Dažkārt sastopami izteicieni, kuros ir pat līdz 6 vārdiem, kas ņemti tieši no Evaņģēlija. Būtu patiešām pārsteidzīgi to uzskatīt par sagādīšanos. Tieši konteksts vienmēr apstiprina sajūtu, ka tekstā mēs sastopamies ar nepārprotamu atsauci.

Neapzinātas saiknes

Taču dažkārt gadās, ka tiek lietots vārds vai īss izteiciens, kas šķiet atsaucamies uz Evaņģēlijiem (kā pirmajā un otrajā augstāk minētajos punktos), taču konteksts neatbalsta pieņēmuma pareizību. Daži piemēri ilustrācijai:

- “Kristus Jēzus ir nācis pasaulē izglābt grēciniekus” pamatojas uz Kunga vārdiem, ka Viņš nācis aicināt grēciniekus un atpestīt pazudušos (Mt.9:13; 18:11; 1.Tim.1:15). Tas, ka dievbijībai ir tagadējās un nākamās dzīves apsolījums, atspoguļo Kristus mācību, ka pašai ziedzība gūs atalgojumu kā tagad, tā arī nākotnē (1.Tim.4:8; Mk.10:29).
- “Kungu Jēzu, lielo avju ganu” atkārtoti “Labais gans atdod dzīvību par savām avīm” – lielākais gans, kas jebkad ir bijis (Ebr.13:20 salīdz. ar Jņ.10:11,17).
- Ap.d.21:13 Pāvila vārdi: “Ko jūs darāt, kam jūs raudat un laužat manu sirdi?” neapzināti sasaucas ar “Ko jūs trokšņojat un raudat?” (Mk.5:39). Ja tā ir apzināta atsauce, tad tā neiederas kontekstā. Bet kā neapzināta atsauce tā attaisnojas.
- Tas, kā Pāvils nokrata pīšļus no kājām pret tiem, kas nepieņem viņa labo vēsti, bez šaubām, ir gandrīz neapzināts tās attieksmes atspoguļojums, kuru Kungs ieteica pieņemt saviem apustuļiem, bet nav liecību par to, ka Pāvilam būtu doti tie paši norādījumi (Ap.d.13:51 salīdz. ar Mt.10:14).

- "Nedomājiet, ka Es esmu atnācis atņemt bauslību vai praviešus. Es neesmu nācis tos atņemt, bet piepildīt" (Mt.5:17), šiem vārdiem ir neapzināta, grūti definējama saikne ar Rom.3:31: "Vai bauslību iznīcinām caur ticību? Nekādā ziņā ne, mēs bauslību nostiprinām." Grieķu valodas vārdi, kas šeit tulkoti kā "atņemt" un "iznīcināt" atšķiras, taču izteiksmes argumentācijas līdzība nav apšaubāma. To nevar norakstīt uz sagādīšanos, taču es nevaru to nosaukt par apzinātu atsauci. Tādēļ es to nosauktu par 'neapzinātu saikni'.
- "Tad...neapgraizīti (proti, neebreji)...spriedīs tiesu pār tevi (pirmā gadsimta Izraēli), kas...esi bauslības pārkāpējs" skan savādi. Kā var ticīgie neebreji "spriest tiesu" pār pirmā gadsimta ebrejiem, kas atteicās no ticības? Šeit noteikti ir jābūt saiknei ar Mt.12:41, kur runāts par neebrejiem, niniviešiem, kas "celsies tiesas dienā pret šo cilti un to pazudinās; jo tie...no grēkiem atgriezās...". Un atkal, es nevaru droši teikt, ka šeit ir apzināta atsaucē, bet līdzība ir pārāk liela, lai to neievērotu.

Bez šaubām, ir iespējams, ka šajās vietās ir *apzināta* saistība, vienkārši es to tik skaidri nesaskatu. Bet es gribētu teikt, ka Pāvila prāts un domas bija Evaņģēlija Rakstu tik stipri piesātinātas, ka viņš pat neaptvēra, ka lieto ne tikai Evaņģēlija idejas, bet arī izteiksmes veidu. Starp Bībeles rakstītājiem ir ne mazums tādu neapzinātu atsaucē. Pat Kungs Jēzus šķiet lietojis 'neapzinātas atsaucē', atkārtotot Rakstu valodu bez kāda noteikta mērķa. Tas ir īpaši skaidri redzams dažās saiknēs starp Viņa līdzībām un Salamana pamācībām. Līdzībā par šķūņiem Viņš acīmredzot neapzināti, jo nav tādas vajadzības, atsaucas uz "Tad pildīsies tavi šķūņi ar pilnību" (Sal.pam.3:10). Arī Pēteris pastāvīgi neapzināti atsaucas uz Kunga dzīvi un vārdiem, kas lasāmi Evaņģēlijos. Atcerieties, ko viņš saka Kornēlijam: "Es esmu tas, ko jūs meklējat, kādā lietā jūs esat atnākuši?" (Ap.d.10:21). Viņš apvieno atsaucē uz Mt.26:50 un Jņ.18:4-6, taču bez kāda noteikta nolūka. Līdzības ir pārāk lielas, lai tās norakstītu uz sagādīšanos. Notikumi dārzā bija tik stipri iespaidusies viņa zemapziņā, ka vārdi nāca paši no sevis.

Ja padomāsim, tad neapzinātas atsaucē ideju nemaz nav tik grūti izprast. Ja es kādu laiku kontaktējos ar amerikāni no ASV, es sāku runāt ar amerikāņu akcentu. Bērni neapzināti lieto vārdus un izteicienus, kurus tie dzird savu vecāku ikdienas sarunās. Vai ja palasām pēdējo gadu Brāļa Roberta Roberts rakstīto. Tas bija cilvēks, kas patiesi mīlēja Bībeli un ļoti labi to pārzināja. Viņš visu laiku raksta valodā, kuras pamatā ir Karaļa Jēkaba Bībeles variants. Jūs varat izlasīt vienu lappusi no viņa rakstītā un gandrīz katram teikumam atrast pantu, ar kuru tas sasaucas. Viņš to bieži dara arī ārpus konteksta; vienkārši Rakstu vārds viņa prātā bija tik stipri iesakņojies, ka tas izpaudās visā, ko viņš rakstīja. Vai arī pavērojiet vecākās paaudzes ticīgo

valodu, kas visu mūžu ir lasījuši Karaļa Jēkaba Bībeles variantu. Viņu valodā nereti sastopami šī Bībeles tulkojuma varianti ārpus konteksta. Un tas nebūt nav nosodāmi, ja mēs apzināmies to, ka ne jau vienmēr mēs runājam Bībeles pantus, pieturoties pie konteksta. Un to, savukārt, var izskaidrot ar to, ka Bībele vienmēr ir mūsu domu priekšplānā. Vai arī ieklausieties bibliiski domājošo brāļu lūgšanās. Cik tās ir bagātas ar atsaucēm uz viņu iecienītākajām vietām Bībelē. Sekojošais saraksts rāda, cik bieži Pāvils apzināti atsaucās uz Evaņģēliju; ja tik daudzas viņa atsauces ir apzinātas, tad nav jābrīnās, ka daudzas viņa rakstītā vārda vietas sasaucas ar Bībeles tekstu arī *neapzināti*. Ir jau pieminēts, ka JD rakstītāji gandrīz nekad necitē vārds vārdā Evaņģēlijus atšķirībā no praviešu teiktā; taču tie *atsaucas* uz tiem. Un secinājums no tā ir, ka dzīvi dzīvot nevar, citātus skaitot. Katram mūsu ikdienas dzīves notikumam piemeklēt kādu piemērotu Kunga Jēzus izteikumu nav nedz iespējams, nedz vēlams. Mācībai, ko mēs gūstam no Viņa dzīves gājuma studēšanas, ir jābūt līdzīgai Apustuļu apgūtajai: proti, ka mēs redzam Viņa darbus, dzirdam Viņa vārdus un lasām Viņa domu pierakstus un uzņemam to visu sevī. Tā, ka ar laiku mēs arvien dabiskāk speram Viņa stingros soļus...runājam un dzīvojam tā, ka citiem tas atgādina Kristus teikto un vēlēto...

Pāvila atsauces uz evaņģēlijiem.

= 'neapzinātas' atsauces

Evaņģēliji

Mateja

#1:1
3:3
3:4
3:7
3:8
3:9
3:10
3:11
#3:17
5:7
5:8
5:10
5:12
5:14

Apustuļu darbi & vēstules

Ap.d. 13:23; Rom. 1:3
Ebr. 12:13
Ebr. 11:37
1. Tes. 1:10; 5:9
Ap.d. 26:20
Gal. 3:27-29; Rom. 4:1,2
Rom. 11:22,24
1. Kor. 15:9; 2. Kor. 2:16; 3:5,6
Ef. 1:6; Kol. 1:13
2 Tim. 1:16
Ebr. 12:14; 1. Kor. 13:12
Rom. 8:17; 2. Kor. 1:7; 2. Tim. 2:12
2. Kor. 7:4; 12:9,10; Kol. 1:24;
1. Tes. 2:15; Ebr. 10:34; Rom.

	5:3
	Phil. 2:15
5:16	1.Kor. 14:25; 2. Kor. 9:12,13
#5:16	Fil. 1:11
#5:17	Rom. 3:31
5:17	Gal. 5:14
5:19	Gal. 3:10
5:29,30	Kol. 3:5
5:39	Rom. 12:17
5:44	Rom. 12:14; 1. Kor. 4:12
5:44,45	Ef. 5:1
5:48	Ef. 4:32; 5:1; Fil. 3:15
6:2,3	1. Tim. 4:8
#6:2	1. Kor. 15:52
#6:2 "alga"	Fil. 4:18
6:14	Ef. 4:32; Kol. 3:13
6:20	Ebr. 10:34
6:19,20	1. Tim. 6:19
6:24	Gal. 1:10; Rom. 6:16; Tit. 1:9
6:25	Fil. 4:6; Ebr. 13:5
7:1	Rom. 2:1; 14:3,4,10,13; 1. Kor.
7:15	4:3,5
7:21	Ap.d. 20:29,30
7:21,22	Rom. 2:13
7:23	1. Kor. 13:2
	2. Tim. 2:19
9:13	1. Tim. 1:9,10,15
10:8	Rom. 3:24; 1. Kor. 9:18
10:10	1. Kor. 9:7,14
10:16	Rom. 16:19,20
10:17	Ap.d. 22:19
10:19	2. Tim. 4:17
10:20	1. Kor. 15:10; 2. Kor. 13:3
10:32	Rom. 10:9,10
10:33	2. Tim. 2:12
10:40	Gal. 4:14

10:42	Ebr. 6:10
#11:7	Ef. 4:14
11:25	1. Kor. 1:19; 2:8; 14:20
#11:26	Ef. 1:5
11:29	Fil. 2:5,7,8
#12:4	Ebr. 10:21
#12:28	2. Kor. 10:14
12:29	Kol. 2:15
12:31	Ebr. 6:4-6
12:32	1. Tim. 1:13
12:36	Rom. 14:12
12:38	1. Kor. 1:22
#12:41	Rom. 2:27
12:41	Ebr. 11:7
12:50	Ebr. 2:11
13:11	1. Kor. 2:9,10
13:15	2. Kor. 3:14; Ebr. 5:11
13:19	2. Tes. 3:3
#13:21	2. Kor. 4:18
13:22	1. Tim. 6:9; 2. Tim. 4:10
13:35	Rom. 16:15,16
#13:35	Ebr. 4:3; 9:26
13:38	Ap.d. 13:10
#13:38	Kol. 1:6
#13:39	Ebr. 9:26
13:41 (Gk.)	Rom. 14:13
13:45,46	Fil. 3:7,8
14:2	Fil. 2:13; 1. Kor. 12:10,11
14:30 (Gk.)	Ebr. 5:7
15:2	Gal. 1:14; Kol. 2:8
#15:6	Gal. 3:17
15:9	Kol. 2:22; Tit. 1:14
#15:17	1. Kor. 6:13
15:24	Rom. 15:8
15:36	1 Kor. 11:24
#15:36	1 Kor. 10:30
16:6	1 Kor. 5:6,7; Gal. 5:9
16:17	Gal. 1:15,16

#16:17	1 Kor. 15:50; Ebr. 2:14
16:18	Ef. 2:20
#16:19	2. Tes. 2:5
16:23	Rom. 8:5
16:27	1. Tes. 4:16
#16:27	1. Kor. 11:26
#16:28	Ebr. 2:9
17:2	Rom. 12:20
#17:17	2. Kor. 11:1
17:20	1. Kor. 13:2
17:21	1. Kor. 7:5
17:25-27	Rom. 13:7
18:15	1. Kor. 9:19-22
18:16	2. Kor. 13:1
18:17	1. Kor. 5:4,5; 6:1-6
18:17 "par pagānu..."	1. Kor. 5:9
19:5	1. Kor. 6:16; 7:2; Ef. 5:31
19:11	1. Kor. 7:2,7,9
19:12	1. Kor. 7:32; 9:5,15
19:18,19	Rom. 13:9
19:21	1. Tim. 6:17-19
19:23	1. Tim. 6:9,10
19:28	1. Kor. 6:2; Tit. 3:5
19:29	1. Tim. 4:8
20:12 (Gk.)	2. Kor. 11:25
20:15	Rom. 9:20-24
20:22	Rom. 8:26
20:28	Gal. 1:4; Fil. 2:7; 1. Tim. 2:6
#20:28 "par daudziem"	Ebr. 2:10
21:21	Rom. 4:20
21:35	2. Kor. 11:24,25; Ebr. 11:36,37
21:37	Ebr. 12:9
21:38	Ebr. 1:2
21:39	Ebr. 13:12
21:35-38	1. Tes. 2:15
21:41	Ap.d. 13:46
21:42	Ef. 2:20
22:8	Ap.d. 13:46

22:21	Rom. 13:7
22:29,30	1. Kor. 6:14
22:39,40	1. Tim. 1:5
23:3	Rom. 2:19-23
23:4	Ap.d. 15:10
23:25 (Gk.)	1. Kor. 7:5
23:27	Ap.d. 23:3
23:32	1. Tes. 2:16
23:31,32	1. Tes. 2:15
24:4	Ef. 5:6; Kol. 2:8; 2. Tes. 2:3
24:6	2. Tes. 2:2
24:8	1. Tes. 5:3
24:14	Rom. 10:18; Kol. 1:6; 2. Tim. 4:17
24:24	2. Tes. 2:9-11
24:30,31	1. Tes. 4:16,17
24:36	1. Tes. 5:1 (1. Tes. 5:1-6 skaitās kā viena atsauce analīzē)
24:42	1. Tes. 5:6
24:43	1. Tes. 5:2,3
24:48	1. Tes. 5:3
24:49	1. Tes. 5:6
24:51	1. Tes. 5:3,9
25:1	Ef. 5:29-32
25:5	1. Tes. 5:6
25:7	1. Tes. 5:5
25:13	1. Tes. 5:6
25:15	Rom. 12:6; 1. Kor. 12:11; Ef. 4:7
25:26	Rom. 12:11
25:34	Ap.d. 20:32; Gal. 3:29; 4:7; Ef. 1:11; Kol. 1:12; 3:24; Tit. 3:7
25:34 "sataisīta"	1. Kor. 2:9
25:36	2. Tim. 1:16; Ebr. 13:3
26:24	1. Kor. 15:3
26:26	1. Kor. 10:16

26:28	Ebr. 9:20
26:26-28	1. Kor. 11:23-25
26:35	Ap.d. 21:13; Rom. 6:8; 1. Kor. 10:12; Kol. 2:20
26:37	Fil. 2:26
26:37 "baiļoties"	2. Kor. 6:10
26:39	Ap.d. 22:7; Ebr. 5:7; Fil. 2:8
#26:40	garā
26:40,41	1. Kor. 6:5
26:41	1. Tes. 5:6,7
26:41 "gars... miesa"	Ef. 6:18
26:41 "labprātīgs"	Rom. 7:23; Gal. 5:17
26:41 "vāja"	Rom. 1:15
26:45 "tagad" (gr.)	Rom. 5:6
#26:54	2. Tim. 4:7
#26:58	Rom. 4:10; 10:14
#26:67	2. Tim. 4:8
	1. Kor. 4:11
26:75	2. Kor. 7:10
27:11-14	1. Tim. 6:13
27:59	Ap.d. 13:29
27:72	Ap.d. 13:28
28:2	1. Tim. 3:16
28:6	Ap.d. 13:30
28:18	Ef. 1:22
Marka	
1:6	Gal. 4:4; Ef. 1:10; Ebr. 11:37
1:15	Rom. 11:25
#3:5	2. Kor. 5:13
3:21	1. Kor. 5:12,13; Kol. 4:5; 1. Tes. 4:12; 1. Tim. 3:7
4:11	1. Kor. 4:5
4:22	
7:9	Gal. 2:21
#7:9	1. Tes. 4:8
#8:18	2. Tes. 2:5
8:38	Rom. 1:16; 2. Tim. 1:8,12,16;

9:39	Ebr. 11:16
9:50	1. Kor. 12:3
9:50 "mieru"	Kol. 4:6; 1. Tes. 5:13
	Rom. 12:18
10:12	1. Kor. 7:13
10:24	1. Tim. 6:17
10:30	Ap.d. 14:22; 2. Tes. 1:4,5; 2.
12:43	Tim. 3:11,12
#12:44	2. Kor. 8:12
	2. Kor. 8:2
#13:11	1. Kor. 2:13
14:8	2. Kor. 8:11
14:12	1. Kor. 5:7; 10:20
14:36	Rom. 8:15; Gal. 4:6
14:37	Rom. 7:15-25
14:38	1. Tes. 5:6
14:39	2. Kor. 12:8
14:58	2. Kor. 5:1,2
15:13	Ap.d. 13:28
16:15	Kol. 1:23
16:16	Ap.d. 16:31
16:19	Ebr. 1:3; 8:1; 10:12; 12:2
16:20	Ebr. 2:3
#16:20	2. Kor. 6:1
Lūkas	
#1:1	Rom. 4:21
#1:2	Ebr. 2:3
1:6	Fil. 2:15; 1. Tes. 3:13
1:14	Ap.d. 13:52; 15:3
1:15	Ap.d. 9:17; 13:9; Gal. 1:15; Ef. 5:18
#1:15	Rom. 14:21
1:17	Ap.d. 15:19; 26:18,20; 1. Tes.

1:30	1:9
1:47	Ebr. 4:16
#1:74	1. Tim. 1:1; 2:3; Tit. 1:3
1:77	Ebr. 2:15
#1:78	2. Kor. 2:14
1:79	Rom. 3:17; 1. Tes. 3:11
#1:79	Ebr. 7:14
1:77,79	1. Tes. 3:11
2:14	Ap.d. 13:47; 26:18,23
#2:25	Ef. 1:9; Fil. 2:13
#2:26	Ap.d. 26:6; 28:20
#2:34	Ebr. 11:5
#2:36	1. Kor. 1:23
2:37	1. Tim. 5:9
#2:38	1. Tim. 5:5; 2. Tim. 1:3
2:52	Ebr. 9:12,28
3:5	Ef. 4:13
3:6	Ap.d. 20:9; 2. Kor. 11:7; Fil.
#3:11	4:12
3:14	Ap.d. 28:28
3:18	Rom. 12:8
	Ebr. 13:5
	Ap.d. 13:15-17
#4:19	2. Kor. 6:2
#4:32	1. Kor. 2:4
#5:10	2. Tim. 2:26
7:19	Ebr. 10:37
#7:30	Ap.d. 20:27
7:33	Rom. 14:21
7:42	Rom. 8:32
8:15	Rom. 2:7; Ebr. 10:35
8:23	1. Kor. 15:30
9:23	1. Kor. 15:31
9:25	1. Kor. 3:15; 2. Kor. 7:9; Fil. 3:8
#9:51	1. Tim. 3:16
9:55	2. Kor. 10:8; 13:10
9:62	Fil. 3:13

#10:8	1. Kor. 10:27
10:16	1. Tes. 4:8
#10:20	Ebr. 12:23
10:41	1. Kor. 7:32
#11:28	Rom. 9:20; 10:18
11:41	Tit. 1:15
12:21	1. Tim. 6:18,19
12:48	Rom. 1:19,20
#12:50	2. Tim. 4:7
13:13	Ebr. 12:12
13:24	1. Kor. 9:25; Kol. 1:29; 1. Tim.
13:32	6:12; 2. Tim. 4:7
	Ebr. 2:10; 5:9; 7:28
14:11	2. Kor. 12:7
15:24	Ef. 2:1,5; 5:14; Kol. 2:13
#16:2	Ebr. 13:17
16:8	Ef. 5:8; 1. Tes. 5:5
17:3	Ap.d. 20:28
#17:10	Rom. 3:12
17:30	1. Kor. 1:7; 2. Tes. 1:7
18:1	Rom. 12:12; Ef. 6:18; Kol. 4:2;
18:1 "nebūs pagurt"	1. Tes. 5:17
	2. Kor. 4:1,16; Gal. 6:9; Ef.
#18:2	3:13; 2. Tes. 3:13
18:7	Ebr. 12:9
	Rom. 8:33; Kol. 3:12; 2. Tim.
	2:10; Tit. 1:1
#18:8	Ebr. 10:37
18:11	1. Kor. 5:10,11; 6:10
18:14	2. Kor. 12:7
#18:31	2. Tim. 4:7
19:9	Rom. 4:11,12

#20:35	2. Tes. 1:5
#20:38	Gal. 2:19
21:12,13	Fil. 1:28; 2. Tes. 1:5
21:19	Rom. 5:3
21:23	1. Kor. 7:26
21:24	Rom. 11:25
#21:34	1. Kor. 6:3,4
21:36	Ef. 6:13,14
#22:25	1. Kor. 6:12
#22:37	2. Tim. 4:7
22:53	Kol. 1:13
#22:69	Ebr. 1:3
#23:15	Filemonam 12
23:34	1. Tim. 1:13
#24:6	2. Tes. 2:5
24:27	Ap.d. 13:27
24:46	Ebr. 2:10
24:47	Ap.d. 13:38; 17:30
24:51	Ef. 4:10

Pāvila atsauces uz evaņģēlijiem: statistiskā analīze

Vēstules (hronoloģiskā secībā) ⁽³⁾	Pantu kopskaits	Atsauču evaņģēlijiem kopskaits	uz	Vidējais pantu / atsauču skaits
Pāvila teiktā pieraksti Apustuļu darbos (no pievēršanās mūsu ēras 37.gadā līdz 1.apcietinājumam) ⁽⁴⁾	164	37		4,4
Galatiešiem (57.gadā)	149	19		7,8
1. Korintiešiem (57.gada pavasaris)	448	71		6,3

2. Korintiešiem (57.gada ziema)	255	32	7,9
Romiešiem (58.gads)	433	61	7,0
1. Tesalonīķiešiem (59.gads)	89	22	4,0
2. Tesalonīķiešiem (59.gads)	47	11	4,3
Kolosiešiem (62.gads)	95	21	4,5
Efeziešiem (62.gads)	155	27	5,7
Filemonam (62.gads)	25	2	12,5
Filipiešiem (63.gads)	104	17	6,1
Titam (66.gads)	46	7	6,6
1. Timotejam (67.gads)	113	25	4,5
2. Timotejam (68.gads)	83	21	3,9
Ebrejiem (nav iespējas datēt)	303	54	5,6

Augstāk dotie pētījumi veikti pilnīgi patstāvīgi. Tikai vēlāk es uzgāju līdzīgu Arnolda Reša (Resch) pētījumu, kurš uzrāda kopumā 1158 Pāvila atsaucis uz evaņģēlijiem. Viņš uzrāda 64 atsaucis Pāvila runās, kas atspoguļotas Apustuļu darbos, salīdzinot ar manis uzrādītajām 37. Skaidrs, ka Pāvils atsaucās uz evaņģēlijiem daudz biežāk nekā es to esmu uzrādījis; viņa prāts bija daudz piesātinātāks ar Kunga dzīves un darba pierakstiem nekā es to esmu parādījis. Tie, kas patiesi vēlas turpināt šos pētījumus, var meklēt Reša rakstu 'Der Paulinismus und die Logia Jesu', *žurnālā Texte und Untersuchungen*, No. 27 (Leipzig, 1904). Šī tēma apspriesta arī D.L. Dungana darbā *The Sayings of Jesus in the Churches of Paul* (Oxford: O.U.P., 1971). Jāatceras, ka šis saraksts pamatojas tikai uz vārdisko sakritību. Daudz dziļāks pētījums varētu būt par to, kā Pāvila *darbi*, ne tikai vārdi atspoguļoja viņa piesātinātību ar evaņģēlijiem. Tas, kā viņš nokrata pīšļus no kājām, aizējot no Antiohas, ir neapšaubāma atsaucis uz Mateja 10:14; un kā viņš bēga no pilsētas uz pilsētu, sludinādams evaņģēliju, neskatoties uz vajāšanām, atspoguļo paklausību Jēzus teiktajam Mt.10:23

Iedvesma: cilvēciskais faktors

Varētu teikt, ka šīs saiknes izskaidrojamas ar to, ka Pāvils tāpat kā Evaņģēlisti rakstīja Gara iedvesmā, līdz ar to šīs saiknes ir pašsaprotamas.

Taču, es gribētu bilst, ka Pāvils arī pats apzināti radīja šīs saiknes, tā pauzdam savas dziļās Evaņģēliju zināšanas. Viņa prāts bija pārņemts ar rakstāmā saturu. Lūkas evaņģēlijs ir rakstīts ar ārsta roku; viņš lieto medicīnas terminoloģiju. Un tāpat arī Pāvils atspoguļo savu piesātinātību ar evaņģēļiem, neskatoties uz to, ka viņa rakstītais bija Gara iedvests. Tas, ka starp Bībeles grāmatām ir *idejiska* līdzība, bez šaubām, norāda uz to, ka tās ir rakstītas tai pašā Garā. Taču to pašu *izteicienu un vārdu* lietošana Pāvila vēstulēs un evaņģēļos liek domāt, ka tas nav tikai Gara iespaidā, bet arī Pāvila fenomenālo evaņģēliju zināšanu izpausmes rezultāts. Brālis Roberts Robertsos to rezumēja sekojoši: "Divas mentalitātes [proti, Dieva un Bībeles rakstītāja] var sadarboties tā, ka izskatās it kā darbotos viens...Dieva Gars var tā vadīt cilvēku izteikumus, ka, neskatoties uz to, ka teiktais ir Gara iedvests, tas tajā pat laikā ir brīvs tā cilvēka izteiksmes veids, kura darbs tiek izmantots, ar attiecīgajam cilvēkam raksturīgajām runas īpatnībām...Gara iedvestās domas literārā apstrādē būs atkarīga no šim nolūkam izvēlēta cilvēka frenoloģiskā aparāta...par to, *kādā veidā* Gars iedarbojas uz rakstītāju mentalitāti iedvestās rakstīšanas laikā, mums nav jādoma; vissvarīgākais ir pats iedvesmas fakts" (R.Roberts, *Is the Bible the Work of Inspiration?*, pp.9,10, Dawn Book Supply edition). Citiem vārdiem sakot, Bībeles rakstītāji nebija vienmēr tikai fiksa mašīnas (kaut dažreiz bija arī tā); tas, ko viņi rakstīja, bija viņu rakstītais, viņu domāšanas un Bībeles un cilvēka sapratnes atspoguļojums, *bet* Dieva Gara iedvesmojošā primārā vadībā, kā rezultātā radās Dieva, ne cilvēku vārdi. Tā, F.F. Bruce (*The Books and The Parchments*, London: Pickering & Inglis, 1971 Ed., p.71) uzskata, ka Jaunās Derības raksti atspoguļo Septuagintu; viņi lieto ebreju idiomātiskos izteicienus grieķu valodas tekstā. Šis fakts jau pats par sevi pierāda, ka viņi nebija vienkāršas fiksa mašīnas ziņojuma nodošanai. Jeremijas Jaunās Derības vīzija parādījās viņam sapnī (Jer.31:31), un tā ir caurausta ar atsaucēm uz Jēkabu. Vai tas bija tāpēc, ka domas par Jēkabu bija tik stipri pārņemušas Jeremijas prātu, ka viņa zemapziņa iespaidoja viņa sapņus un to, ko viņš vēlāk pierakstīja? Taču, un tas ir simtkārtīgi jāuzsver atkal un atkal, gala rezultāts nebija tikai un vienīgi sapņa pieraksts; tas bija pats Dieva vārds.

Vairums Bībeli studējošo ir pārliecināti, ka Pāvils ir vēstules ebrejiem rakstītājs, pamatojoties uz stila, argumentācijas un valodas līdzībām starp šo un citām Pāvila vēstulēm. Mēs pieņemam, ka neskatoties uz to, ka Pāvils rakstīja Gara iedvesmā, viņa personīgais valodas stils bija skaidri redzams. Tā paša iemesla dēļ man ir

pilnīgi skaidrs, ka vēstules rakstot, Pāvils apzināti atsaucās uz evaņģēlijiem. Kad viņš ķēras pie vēstulju rakstīšanas vai diktēšanas, viņš nespēja Garam tikai faksa mašīnas lomu. Gars nespieda viņu rakstīt kaut ko, kurā viņš nebūtu personīgi ieinteresēts. Viņš piesēdās un rakstīja vēstules brāļiem no sirds, un viņa perfektās pirmo trīs publicēto evaņģēliju zināšanas plūstoši atspoguļojās viņa rakstītajā tekstā. Bet ne tikai tas bija raksturīgs viņa rakstītajam. Gars strādāja visu laiku, dodams tam iedvesmu, iedarbodamies uz viņa personīgo vārda mīlestību un rūpēm par baznīcas sadraudzību. Kad mēs to visu pienācīgi novērtēsim, tad mēs redzēsim, ka Pāvils, droši vien, *izprata* daudz dziļāk to, ko viņš rakstīja, nekā mēs to varam iedomāties. Viņš pats bija izmēģinjis savas vēstules efeziešiem dziļumu; un viņa izvērsta komentārs par dažu Jesajas pantu grieķu varianta (Septuaginta) pierakstu tādējādi ir viņa personīgo Jesajas pantu studiju rezultāts; kaut arī *ne tikai personīgo*; efeziešos mums ir dots Gara vārds Pāvilam raksturīgajā atstāstījumā.

Jāņa evaņģēlija noslēpums

Šo pieņēmumu apstiprinājums rodams arī tajā, ka Pāvils šķiet neatsaucamies, apzināti vai neapzināti, uz Jāņa evaņģēliju. Es to izskaidroju ar to, ka pirmie trīs evaņģēliji radās daudz agrāk un bija iespiedušies Pāvila atmiņā. Jāņa evaņģēlijs parādījās vēlāk, iespējams ap 60.gadu. Tādēļ Pāvila rakstītajā nav atrodamas apzinātas vārdiskas atsauksmes uz to. Zīmīgi, ka Pēteris atsaucas uz Jāņa evaņģēliju, jo viņš rakstīja vēlāk. Bez šaubām, ka saikne starp Pāvila vēstulēm (it īpaši romiešiem un efeziešiem) un Jāņa evaņģēliju pastāv; taču šī saikne pamatojas domu līdzībās; tās izskaidrojamas ar to, ka Gars bija kā vēstulju, tā arī Jāņa evaņģēlija rakstītājs (6). Taču Jāņa vēstulēs, kā jau bija sagaidāms, ir ļoti daudz *vārdisku* atsauksmju uz Jāņa evaņģēliju. Kunga dzīves stāsts, kā tas atstāstīts Jāņa evaņģēlijā, caurstrāvoja Jāņa prātu arī tad, kad viņš rakstīja savas vēstules, tāpēc arī to valoda ir Jāņa evaņģēlija valoda. Evaņģēlijs atspoguļoja viņa sirds domas, un tās izpaudās arī vēstulēs.

Jebkurš nopietns Jāņa evaņģēlija pētnieks saskarsies ar problēmu, kā noteikt, kur ir Jāņa komentāri un kur ir Paša Jēzus teiktie vārdi (piemēram, 3:13-17). Šī problēma rodas tāpēc, ka Jāņa rakstu valodas stils ir tik līdzīgs, praktiski identisks ar Kristus valodas stilu. No tā mēs secinām, ka *Jāņa prāts bija tik ļoti Kunga vārdu un valodas stila pārņemts, ka viņa paša runa un rakstītais vārds neviņš kopēja viņa Skolotāja izteiksmes veidu*. Un šajā ziņā viņš kalpo mums par piemēru. Ne tikai viņa evaņģēlija komentāri precīzi saskan ar Kunga izteiksmes veidu, bet arī viņa vēstulju stils un valodas lietojums atspoguļo Kunga valodas stilu (piemēram, salīdz. Jņ.15:11; 16:24; 17:13 ar 1.Jņ.1:4; 2.Jņ.12). Iespējams, tieši dēļ viņa *tik* pamatīgās iedziļināšanās Kunga domu gājienu, viņš arī tika izvēlēts, lai uzrakstītu visgarīgāko

Kunga dzīves atstāstu. Savā veidā arī Pēteris uzņēma sevī Kunga vārdus tā, ka tie iespaidoja viņa runas un rakstīšanas stilu (viņa vēstules ir apzinātu un neapzinātu atsauču uz Kunga vārdiem pārpilnas). Ievērojis dažus Kunga iemīļotos vārdus, viņš tos padarījis par saviem (tāpat kā anglis, ilgstoši kontaktējoties ar amerikāņiem, pārņēma viņu valodas stilu). Tā, Kungs bieži lietoja "tiešām" (Lk.9:27; 12:44; 21:3; Jņ.1:47; 6:55; 8:31; 17:8), ko Pēteris atkārtu Ap.d.12:11.

Zīmīgi, ka arī Jēkaba vēstule ir pilna ar vārdiskām atsaucēm uz trim pirmajiem evaņģēlijiem (bet ne uz Jāņa evaņģēliju); un it īpaši uz Mateja 5-7 (7). Arī Jēkabā šķiet kūsā perfektā evaņģēliju pārziņāšana, kad viņš raksta. Arī Pētera vēstulēs ir daudz vārdisku līdzību ar evaņģēlijiem, ar Marka evaņģēliju it īpaši. Tam varētu būt divi iemesli:

1. Ir iemesls domāt, ka Marka evaņģēlijs faktiski ir Pētera evaņģēlijs (8). Tā kā gandrīz nav šaubu par to, ka Pēteris nebija izglītots, iespējams, ka Marks pierakstījis viņa teikto (salīdz. 1.Pēt.5:13).
2. Saskaņā ar tradīciju, agrīnajiem kristiešiem bija jāmācās Marka evaņģēlijs no galvas. Lūkas evaņģēlijā teikts, ka viņa evaņģēlija pierakstam bija jāapstiprina patiesība "kas tev darīta zināma" (Lk.1:4) vai iemācīta, kas, iespējams, norāda uz Marka evaņģēlija mācīšanos no galvas, un Lūkas evaņģēlijam, savukārt, bija jādod sākāks izklāsts. Ja neizglītotais Pēteris bija iemācījies Marka evaņģēliju no galvas, kā tas bija paredzēts, tad nav brīnums, ka viņa diktētajās vēstulēs ir daudz vārdisku atsauču uz to.

Praktiskie secinājumi

Viens ir skaidrs. Šie agrīnie brāļi zināja evaņģēlijus no galvas; un tie pastāvīgi nodarbināja viņu domas un tādējādi neviļus izpaudās visā, ko viņi domāja un rakstīja. F.F. Brūsam (Bruce) ir taisnība, kad viņš atzīmē, ka Pāvila domu gājiens un argumentācija pamatojās Jēzus *personības* novērtējumā: "Pāvila galvenais arguments ētiskajās pamācībās ir Jēzus personības piemērs. Un Jēzus raksturs, kā Pāvils to saprata, saskan ar evaņģēlijos aprakstīto Jēzus raksturu. Kad Pāvils runā par "Kristus lēnprātību un laipnību" (2.Kor.10:1), mēs atceramies Mateja Jēzus teikto: "Es esmu lēnprātīgs un no sirds pazemīgs" (Mt.11:29). Sevi noliedzotais Jēzus no evaņģēlijiem ir tas, par kuru Pāvils saka, ka "Kristus nav dzīvojis par patikšanu Sev pašam" (Rom.15:3)...kad Pāvils aicina savus filipiešu draugus turēt tādu pat prātu, kāds ir arī Kristū Jēzū, kas "pieņemdams kalpa veidu" sevi iztukšoja (Fil.2:5-7), mēs varam iedomāties Viņu, kas teica saviem mācekļiem Pēdējā Vakarēdiena laikā: "Es esmu jūsu vidū kā tāds, kas kalpo" (Lk.22:27) (F.F.Bruce, *Paul: Apostle of the Free Spirit* 1995 Ed., p.96). Pāvila koncentrēšanās uz Jēzus

personību nozīmē, ka viņš neliekuļoja, aicinādamis ticīgos: “lai jūsu bruņas ir Kungs Jēzus Kristus...apģērbiet jauno cilvēku” (Rom.13:14; Kol.3:10).

Caurmērā ik sestajā pantā Pāvils atsauca uz evaņģēlījiem (9). Tas kaut ko izsaka! *Viņa prātam bija jābūt evaņģēlīja pierakstu piesātinātam.* Un atcerieties, ka mana analīze nebūt nav pilnīga; patiesībā drīzāk varētu teikt, ka katrs ceturtais pants balstās uz evaņģēlīju. Jāatceras arī tas, ka Pāvils, droši vien, zināja Jēzus vārdus, kuri mums nav zināmi, un atsaucās uz tiem. Viņa atmiņā bija iespiedušies Kristus personīgi viņam dotā uzdevuma vārdi, un tie bija viņa prātā, kad viņš stāvēja Agripas priekšā (Ap.d.26:18). Arī Ap.d.20:35 viņš sakās citējam “Kunga Jēzus vārdus”, kaut arī evaņģēlīju pierakstos tie nav atrodamī (10). Taču mūsu patiesais raksturs drīzāk izpaužas mūsu runātajā vārdā, nevis rakstītajā. Kad mēs runājam bez iepriekšējas sagatavošanās, mums nav laika apzināti ietērpt mūsu teikto Bībeles terminos un izteicienos. Ja runājot mēs lietojam tādas atsauces, tas nozīmē, ka vārds patiesi nāk no sirds. Zīmīgi ir tas, ka Pāvila teiktais (kā tas atspoguļojas Apustuļu darbos, skat tabulu) daudz biežāk atsauca uz evaņģēlījiem nekā rakstītais (ik ceturtajā pantā, kamēr rakstītajā – ik sestajā pantā). Otrā augstāk dotā tabula dod šos ciparus hronoloģiskajā secībā. Kopējā tendence ļauj secināt, ka savos rakstītajos darbos Pāvils aizvien biežāk atsaucās uz evaņģēlījiem savas dzīves pēdējos desmit gados. Un uz nāves gultas (kad viņš rakstīja otro vēstuli Timotejam) šo atsauču skaits sasniedz kulmināciju. Augstāk dotā tabula rāda, ka 2.Timotejam viņš atsauca uz evaņģēlījiem ik 3,9 pantos, un gandrīz droši varētu teikt, ka vēl biežāk, jo mana analīze ne tālu nav pilnīga. Agrīnie kristadelfieši arī bija Dieva vārda piesātināti. Viņi varēja citēt un citēt bez gala. Un dzīves pēdējos gados viņu spēja citēt šos vārdus pašiem sev bija viņu balsts un spēka avots. Taču tagad, runājot par visu kopieni, šādi brāļi un māsas ir retums. Vārds vienkārši nav mūsu sirdīs, kā tam būtu jābūt.

Ko tad es lieku priekšā? Ka mums jāiet un jāmācās evaņģēlīji? Nu, jā, kaut arī ne jau tāpēc, lai mēs tos varētu citēt attiecīgajā brīdī. Pārzini tos, izdzīvo tos, izjūti tos, noskaņojies uz to vilni. Es esmu ievērojis, ka tie, kas varēja patiesi citēt un citēt, parasti nemaz nebija intelektuāļi. Neizglītotais Pēteris spēja nešaubīgi citēt Marka evaņģēlīju no jebkuras vietas. Un Jānis arī bija zvejnieks, kurš nebija audzināts pantu skaitīšanas garā. Bet šie brāļi to varēja un tas viņiem nesagādāja nekādas grūtības, jo visas viņu domas bija vērstas uz Kristu. Nevis uz Bībeli, bet uz Kristu. Nav šaubu, ka Jaunās Derības centrā ir Kungs Jēzus; Viņš ir tas, kura vārdam un piemēram ir jābūt mūsu apziņas centrā. Skumji, ka mūsu kristadelfiešu apziņā ir iesakņojusies doma, ka mēs nemaz neesam tik slikti, ja katru dienu kādu 15 minūšu laikā mēs pārļaižam acis mūsu ikdienas Bībeles ‘lasījumiem’ pēc kalendārā plāna;

mēs arī tiekam mācīti, ka Bībeles pamatu pamats ir domas par Dāniēla un Atklāsmes pravietojumu piepildīšanos, Kunga līdžības, nevainīgās Dieva avs tēls, kas apgrozās ikdienas sīkumainajās, sevis pārņemtajās pirmā gadsimta Izraēlas pilsētīnās...to visu māca svētdienas skolas bērniem (un visjaunākajiem pie tam). Un tas viss nozīmē, ka mēs (kā kopiena) nekad neesam pievērsuši Evaņģēlijiem un Kungam Jēzum to nopietno uzmanību un vietu, kādu tie ir pelnījuši. Ja pirmā gadsimta ticīgajiem bija jāmacās Marka evaņģēlijs no galvas, un to vecāji (piemēram, Jēkabs, Pēteris, Jānis un Pāvils) kalpoja tiem par piemēru šajā ziņā (*neskatoties* uz to izglītības līmeni) – kā tad ir ar mums šodien? “Kristus vārds lai bagātīgi mājō jūsos” (Kol.3:16) varētu atsaukties uz tradīciju mācīties Marka evaņģēliju no galvas. Kā tas var *bagātīgi* mājot mūsos, ja mēs ikdienā nepārdomājam to, ko Gars iedvesis rakstītājiem?

Varētu likties, ka evaņģēliji bija tik dziļi iespiedušies pirmā gadsimta ticīgo prātos tāpēc, ka evaņģēlija vēsti tiem sludināja, no galvas atstādot kādu no evaņģēlijiem, Kunga Jēzus dzīves, nāves un augšāmcelšanās pierakstu. Tādēļ ‘evaņģēlijs’ kā vēsts un ‘evaņģēlijs’ kā viens no četriem Kunga Jēzus dzīves stāsta pierakstiem ir viens un tas pats vārds, kaut arī daudzi tam nepievērš uzmanību. Mateja evaņģēlijs ir labā vēsts par Kristu, kuru Matejs sludināja un vēlāk pierakstīja. Jānis, vienīgais no visiem evaņģēliju rakstītājiem, dara zināmu atklātībai, ka viņa evaņģēlija sludināšana pamatojas uz to lietu atstāstu, kuras viņš pats ir redzējis un dzirdējis Kunga dzīvē (1:14; 19:35; 21:24). Viņa evaņģēlijs ir pārpilns ar tā saucamajām ‘patiesā aculiecinieka dabiskajām piezīmēm’ (piemēram, viņa piezīme, ka “svaidāmās eļļas smarža piepildīja visu māju”).

Zīmīgi, ka Mateja un Lūkas evaņģēliji sākas ar atsauci uz apsolījumiem Ābrahāmam un Dāvidam; ko daudzi no mums būtu izvēlējušies ievadam. Matejs un Marks noslēdz evaņģēliju ar aicinājumu kristīties, ko arī mēs darītu. F.F. Brūss komentē: “Četri evaņģēliji, vai drīzāk, viena un tā paša evaņģēlija četri pieraksti...nav, kā dažiem reizēm liekas, Kristus biogrāfijas...drīzāk tie ir apustuļu Prieka vēsts sludināšanas pieraksti” (*The Books and the Parchments*, p.107). Arī Apustuļu darbi šķiet rakstīti kā sludināšanas dokuments, kurā pierakstīti galveno ticības nesēju sprediķi kā ebrejiem, tā arī neebrejiem. Agrīnie sludinātāji mēdza staigāt apkārt, nesdami Prieka vēsti par Jēzu Kristu, un līdz ar to atkal un atkal atstāstīdami Viņa mācību un dzīves stāstu. Jāņa 20:31 teikts, ka viņš rakstījis evaņģēliju, “lai jūs ticētu”; jo viņa rakstītais bija domāts, pirmām kārtām, nevis ticīgajiem, bet gan neticīgajiem. Marka pierakstā Kungs pavēl sludināt evaņģēliju visai pasaulei (Mark 16:15); un viņš paredz, ka tam jābūt saistītam ar viņa atstātu par grēcīgas sievietes dāsnumu visur, “kur vien evaņģēliju sludinās pa visu pasauli”

(Mk.14:9). Tādēļ 'Evaņģēlijs' nebija tikai pamatmācības; tas bija arī visas Kristus dzīves un darba izklāsts. Tādēļ arī katrs no evaņģēlījiem ir saistīts ar tā rakstītāja personību. Matejs, piemēram, izmaina Kunga citēto no Jes.9:1 "tauta, kas *staiģā* tumsībā..." uz "laudis, kas *sēdēja* tumsībā, redz lielu gaišumu" (Mt.4:16), jo viņš *sēdēja*, muitas naudu iekasēdams, kad Kungs viņu aicināja (Mt.9:9). Tādējādi, Evaņģēliju sauc par "Kristus vārdu" (Kol.3:16; Rom.10:7), "Kristus Evaņģēliju" (Rom.1:16; 15:19,29; 16:25; 1.Kor.9:12,18; 2.Kor.2:12; 9:13; 10:14; Gal.1:7; Fil.1:27; 1.Tes.3:2; 2.Tes.1:8); "Tā Kunga (Jēzus) vārdu" (Ap.d.8:25; 13:48,49; 15:35,36; 16:32; 19:10; 1.Tes.1:8; 2.Tes.3:1; 1.Pēt.1:25). Vārdkopa "Dieva vārds (*logos*)" lietota vairākas reizes, nepārprotami norādot uz Kunga Jēzus personību (Ebr.4:12,13; 1.Pēt.1:23), kas tagad Savā augstajā godībā *ir* Dieva Vārds (Atkl.19:13; 20:4). Tādēļ ir pilnīgi iespējams, ka bagātīgās JD atsauc uz "Dieva vārda" sludināšanu (vārdkopa, kas JD lietota galvenokārt attiecībā uz Evaņģēliju, nevis uz visu Bībeli) patiesībā attiecināmas uz Kunga Jēzus, "Dieva Vārda (*logos*)" Evaņģēlija sludināšanu. "Dieva vārds (*logos*)" sasaucas ar "vēsti (*logos*) par krustu" (1.Kor.1:18), "Tā Kunga (Jēzus) vārdu" (1.Tes.1:8), "Kristus mācību" (Ebr.6:1).

Tas viss uzsvēr to, ka labā vēsts par Kristu, kas atrodama evaņģēliju pierakstos (Mt.1:1), faktiski arī bija sludinātais pamata Evaņģēlijs. Kad Pāvils runā par *savu* evaņģēliju, ar to viņš noteikti domā viņa doto Kunga Jēzus dzīves izklāstu, tāpat kā Matejam bija savs evaņģēlijs / Kunga dzīves stāsts. Kad Pāvils sludināja galatiešiem, viņš attēloja to acu priekšā krustā sīsto Jēzu Kristu: viņa evaņģēlija sludināšana vienmēr iekļāva Jēzus Kristus krustā sišanas spilgtu attēlojumu kā vēsturisku faktu (Gal.3:1). Tā, tiesas dienā mēs apbrīnosim Kristu, jo mēs ticējām evaņģēlījiem par Viņu (2.Tes.1:10). Jānis, šķiet sakām, ka viņš izvēlējies pierakstam tās zīmes, "lai jūs ticētu, ka Jēzus ir Kristus, Dieva Dēls, un lai jūs, pie ticības nākuši, dzīvību iegūtu Viņa vārdā" (Jņ.20:31). Tātad, viņš rakstīja evaņģēliju, lai to varētu izmantot kā sludināšanas liecību. Lūka rakstīja evaņģēliju, lai sludinātu Teofilam, kam jau bija darīta zināma patiesības mācība, evaņģēlijs (iespējams, Marka) 'iekalts no galvas', bet kurš vēlējas pēc iespējas sīkaku notikumu un mācības izklāstu (Lk.1:2,3). Vēlāk Lūka apraksta savu evaņģēliju kā savu 'vārdu' (*logos*) par to, ko Kristus darījis un mācījis (Ap.d.1:1). Šķiet, ka Kungs to paredzēja, kad Viņš teica: "kur vien visā pasaulē sludinās šo evaņģēliju, tur arī sacīs viņai par piemiņu, ko tā ir darījusi" (Mt.26:13). Šeit ir nepārprotama saistība ar Kristus pravietojumu par to, ka 'evaņģēliju' sludinās visā pasaulē (Mt.24:14; Mk.16:15). Viņš paredzēja, ka 'Evaņģēliju' sludinās kā Viņa dzīves un tās notikumu izklāstu, piemēram arī to, kā sievietē izlēja svaidāmo eļļu Viņam uz galvas. Zīmīgi, ka šo faktu atzīmē visi četri evaņģēliji (11).

Evanģēliju *var* iemācīties. Es pazinu divus angļu kristadelfiešus, kas varēja noskaidrīt no galvas visus četrus. Jāatzīst, ka viens no tiem bija intelektuālis ar izcilām spējām. Taču otrs bija skolas sargs, kurš ar savu neticīgo sievu dzīvoja un lasīja evaņģēlijus municipalitātes mājā paskarbā Londonas dienvidu apkārtnē. Pēc mūsu svētdienas skolas nodarbībām mēs mēdzām pārbaudīt Džimija zināšanas. “Nu, Džimonkul, kā būtu ar Lūkas 10?” Un mums nebija ilgi jāgaida. “Jāņa 2?” Vārds vārdā! Mēs lasījām līdzībi Bībelē. Džimij, mīlo svētdienas skolas skolotāj! Es dziļi noliecu galvu tavā priekšā par tavu neviltoto Kunga Jēzus mīlestību un tavu iedvesmu. Šie divi brāļi abi atspēko visas iespējamās atrunas. Tāpat jau pārāk daudz jāatceras darba un profesijas laukā? Harijs to spēja, šeit un šodien, divdesmitajā gadsimtā; un Pāvils to spēja pirmajā gadsimtā. Es esmu vienkāršs darba rūķis, tas nav mans lauciņš? Džimij, to spēja ar visu savu kokneja dialektu. Un arī Pēteris. Taču es saprotu, ka neviens no viņiem to nebija uzlicis sev par pienākumu. Tas vienkārši tā sanāca tāpēc, ka viņi mīlēja savu Kungu un Viņu žēlastības vārdu. Tas bija salds, patiesi salds viņu mutē. Ar to es gribu teikt, ka tas *ir* iespējams, ja jums ir tāda vēlšanās, šodien un šeit, šai trauksmainajā Londonas, Toronto, Maskavas, Johannesburgas, Nairobī, Manilas, Honkongas dzīvē...mierīgajā, nesteidzīgajā Devonias ciematā, kādā Baltijas pilsētiņā vai Sibīrijas sādžā. To *spēj* ikviens no jums. Arī es.

Starp citu, JD tekstā ir liecības, kas, nerunājot par baznīcas tradīciju, arī norāda uz to, ka Rakstu mācīšanās no galvas bija parasta lieta agrīno ticīgo vidū:

- “Jeb vai jūs nezināt, kas rakstīts par Eliju...? (Rom.11:2) liek domāt, ka Pāvils uzskatīja, ka viņiem šis teksts ir zināms. Oriģinālā ir “kas *teikts* par Eliju”, nevis rakstīts, un tas var norādīt uz to, ka pantus mācījās no galvas un skaļi tos atkārtoja, iespējams, tāpēc, ka vairumam agrīno ticīgo nebija izglītības, vai arī tiem nebija pieejami manuskripti.
- Uz fragmentu no Ps.118 ir atsaucies Lk.20:18; Ap.d.4:11; Ef.2:20; 1.Pēt.2:6-8;. Varbūt tas bija viens no iecienītākajiem tekstiem, kas agrīnajiem ticīgajiem bija jāzina no galvas.
- Agrīnie ticīgie palika uzticīgi apustuļu dotajai mācībai. Tas varētu norādīt uz iekalšanu no galvas.
- Divpadsmit apustuļi nodevās kalpošanai ar vārdu (Ap.d.6:4); “kalpot ar vārdu” mūsdienu literatūrā lieto, aprakstot sinagogas skolotāja prasības, lai skolēni mācītos Rakstu tekstus no galvas. Tā, Pāvils atgādina efeziešiem “Kunga Jēzus vārdus, jo Viņš pats sacījis...” nevis rakstījis (jo evaņģēliji tolaik jau bija pieejami). Viņš atgādināja viņiem vienu no tekstiem, kas viņiem bija jāzina no galvas (Ap.d.20:35).

- Pētera un Jāņa vēstules arī cauraustas ar atsaucēm uz evaņģēlijiem, kā apzinātām, tā arī neapzinātām. Pēteris izmanto Rakstus, kā, piemēram, psalmus 110.un 118. tieši tā, kā viņš dzirdēja Kungu tos izmantojam (Ap.d.3:34 = Mt.22:44; Ap.d.4:11; 1.Pēt.2:7 = Mt.21:42). Varētu sastādīt tādu pat sarakstu par Pētera atsaucēm uz Kungu, kādu es esmu sastādījis attiecībā uz Pāvilu. Iespējams, ka Pētera sarežģītā atsauce uz gariem cietumā (1.Pēt.3:19) ir atsauce uz Jes.61 tāpat kā Kristus to izmantoja Lk.4:18. Šis punkts nav nozīmīgs, ja mēs neaptveram, cik lielā mērā Kristus vārdi bija iespiedušies Pētera domās un rakstos.
- Vecā Derība tāpat kā Jaunā Derība ir sarakstītas tā, lai sekmētu to iegaumēšanu, kaut gan tulkojumā tas zūd. Tas sasniedzams ar dažādiem līdzekļiem. Visbiežāk lietota aliterācija, proti vienādu līdzskaņu atkārtošanās pantā: *Pantote Peri Panton* (1.Tes. 1:2); vai arī līdzīgi izrunājamas zilbes: *Polymeros kai polytropos* (Ebr.1:1); *hautee protee entolee* (Mk.12:30); *aphtharton amianton amaranton* (1.Pēt.1:3,4). 2.Tim.3:2,3 gandrīz visi vārdi beidzas ar –oi, vīriešu dzimtes daudzskaitļa galotne, kaut arī teikumu noteikti varētu veidot savādāk. “Mēs jums stabulējam, un jūs nedejojāt (*orcheesasthe*); mēs jums sēru dziesmas dziedājam, un jūs neraudājāt (*ekopsasthe*)” (Mt.11:17). Latviešu tulkojumā atskaņas saglabātas. Ir zināms, ka daži JD fragmenti tulkoti aramiešu valodā (īkdienas valoda pirmā gadsimta Izraēlā), kas noteikti sekmēja to iegaumēšanu. Tā: “Mēs sludinām Kristu, krustā sīsto (*mishal*), kas jūdiem aprēķība (*mikshol*) un pagāniem ģeķība (*sekel*), bet tiem, kas aicināti...Dieva spēks (*hishkeel*) un Dieva gudrība (*shekel*)” (1.Kor.1:23,24). Akrostiha formā veidotie psalmi (9.,10.,25., 34.,37.,119., 145.), kā arī akrostiha lietošana Raudu dziesmā un Esteres grāmatā arī sekmēja to skaitīšanu no galvas. Viena un tā paša sākuma vārda atkārtojums vairākos teikumos arī atvieglo iegaumēšanu (5.Moz.28:3-6; 2.Sam.23:5; Jer.1:18; Hoz.3:4; 1.Kor.13:4; 2.Kor.2:11; Ef.6:12). Tas sasniedzams arī ar tās pašas frāzes atkārtošanos teikuma sākumā un teikuma beigās (2.Moz.32:16; 2.Ķēn.23:25; Ps.122:7,8; Mk.7:14-16; Lk.12:5; Jņ.3:8; Rom.14:8).

Edersheim (*The Life and Times of Jesus the Messiah*) un J.W. Wenham (*Christ and the Bible*, Tyndale, 1972) min piemērus, ka pat pavisam vienkārši pirmā gadsimta ebreji varēja citēt vārdus vārdā ļoti lielus Vecās Derības fragmentus.

Kristus pārākums

Bet no kurienes rodas motivācija mācīties no galvas Rakstus un evaņģēlijus (vai kādu no evaņģēlijiem) it īpaši? Man liekas, ka tāda vēlēšanās rodas tikai tad, kad mēs teoloģiskajā līmenī apjaušam Kristus varenumu. Viņš tagad ir debesu un zemes valdnieks, visa vara ir dota Viņam, Viņš ir “zemes ķēniņu valdnieks”. Tie agrīnie brāļi, kas redzēja Kungu Viņa cilvēka veidolā, patiesi to novērtēja. Tādējādi, “Turiet gan par svētu To Kungu Cebaotu” (Jes.8:13) Pēteris attiecina uz Kungu Jēzu, kuru mums jātur svētu mūsu sirdīs (1.Pēt.3:15). Pāvils runā par “Kungu” tā it kā mēs visi zinātu, ko viņš ar to domā; To Kungu, vienīgo, godā celto Kungu Jēzu. Tas jo skaidri redzams maizes laušanas ainā 1.Kor.11:23-29. “Mēs nevaram pārvērtēt Kristu”, kā teica Brālis Robertss savā grāmatā “Mierinājuma gadalaiki” (*Seasons of Comfort*). Kad mēs izpratīsim Viņa godības augstumu un cēlumu, mēs sajūsmā aptversim, cik pilnīgi Viņam būtu jāpārņem mūsu domas. Mūsu apziņai būtu jāpulsē Viņa garā, Viņa domu gājumā. Viņam ir *jādzīvo mūsu sirdīs*; priekš mums Viņš ir Alfa un Omega (Atkl.1:5,8). Ticības apliecinājums pirms kristībām savā dziļākajā būtībā ir tajā, ka ticīgais ar savu muti apliecina Jēzu par Kungu (Rom.10:9). Protams, ne *tajā vien*; bet visa mācība, kas pievērstajam ir jāzina pirms kristībām, ir koncentrēti izteikta šajos vārdos. Ir pietiekami daudz iemeslu izteikt bažas par to, vai mēs kā kopiena esam nonākuši līdz šai sapratnei. Mēs esam (bijām) koncentrējušies uz mācību, varbūt Bībeli, bet ne uz Kristu. Paskatīsimies uz mūsu sludināšanas darbu virsrakstiem: “Izraēla cerība”, “Maldu ceļus ejošā kristietība”, “Bībeles neklātienes kurss”, “Tava ir Valstība”, “Bībeles pamati”, “Kristadelfieši”... . Kur ir minēts Kungs Jēzus? Es neuzdrošinātos ieteikt izveidot ‘Kunga Jēzus izstādi’. ‘Bībeles izstādi’, jā. Skaidrs, ka mums ir jābūt uzmanīgiem, lai izvairītos no maldu ceļus ejošās, tā saucamās, ‘piecdesmitnieku’ kustības pārmērībām. Viņi maldās, nespējot izprast to, ka Tēvs *izpaudās* Dēlā; viņi neļauj Dēlam vest tos pie Tēva, kas arī ir Dieva izpaušanās Kristū gala mērķis.

Nepareizais uzsvars

Nepārprotiet mani. Es nesaku, ka mums kaut kas nav kārtībā pamatmācības ziņā. Es gribu teikt, ka mums jāmaina *perspektīva un uzsvars*. Mēs, piemēram, esam uzsvēruši politisko Valstības nodibināšanu Kristus atgriešanās laikā daudz vairāk par Kristus krustu. Taču Kristus un apustuļu mācībā par to ir ļoti maz teikts; pārļasot Jauno Derību bez aizspriedumiem, galvenā tēma ir skaidrāka par skaidru: Kristus mira krustā par mūsu grēkiem, saskaņā ar Vecajā Derībā teikto. Nākamā politiskā Valstība ir tikai viens no Kunga Jēzus uzvaras Golgātā rezultātiem. Mēs esam gandrīz novērsušies no Jaunās Derības, pārāk emocionāli reaģējot uz *tikai* Jaunās Derības ‘kristietību’. Pārlapojot lielāko daļu mūsu literatūras, atklājas uzsvars uz dabīgā Izraēla vietu un politisko Dieva Valstību, kas vienkārši

neatspoģu Jaunajā Derībā liktos uzsvarus. Pievērsieties Pāvila sludināšanai. Viņa sludinātais evaņģēlijs saistīts ar Kunga nāvi un augšāmcēlšanos (Rom.15:20,21 salīdz. ar Jes.52:15). Ananija atstāstīja viņam no Dieva paredzēto uzdevumu (Ap.d.22:15): lai viņš kļūtu Viņa liecinieks visu pasaules ļaužu priekšā par augšāmcēlšanās realitāti (pilnīgi iespējams, ka Pāvils bija liecinieks arī krustā sišanai). Un visiem Kunga ļaudīm bija jābūt *Viņa* lieciniekiem līdz pašam pasaules galam, visā pasaulē (Ap.d.1:8).

Bet es jūs ļoti lūdzu pārāk nesatraukties par manis sacīto. Es nebūt *nesaku*, ka mūsu pamata mācība ir nepareiza. It nemaz nē. Tā ir mūsu ticības pamatā. Es vienkārši domāju, ka mūsu *uzsvari* nav gluži korekti. Piemēram, mēs bieži nobeidzam vēstules ar vārdiem: “Tavs brālis Izraēlas cerībā”. Man liekas, ka vairums brāļu uztver “Izraēlas cerību” kā politiskās Valstības simbolu. Izraēlas cerība ir, protams, saistīta ar nākamo Valstību. Taču “Izraēlas cerība” ir atsaucē uz Vecās Derības fragmentiem, kas apraksta Jahvi kā Izraēlas glābēju (“Jēzu”), un šajā nozīmē *Viņš* bija Izraēlas Cerība (Jer.14:8; 17:13; Joēls 3:16). Ap.d.28:20 Pāvils saka, ka viņš ir saistīts ar važām “Israēla cerības dēļ”. Būtībā Izraēla cerība ir Kungs Jēzus.

Tāpat arī apsolījumi Ābrahāmam un Dāvidam būtībā attiecas uz Kungu Jēzu un Viņa uzvaru pār grēku; viņu saistība ar nākamo politisko Valstību ir tikai pakārtota tam. Mēs gūstam labumu no šiem solījumiem tikai pateicoties tam, ka mēs esam Kristū, un tādēļ svētības apsolījumi Viņam caur Viņu attiecas arī uz mums. Mūsu koncentrēšanās uz nākamo politisko Valstību ir novedusi pie tā, ka mēs ignorējam tos daudzos pantus, kuros runāts par mīlestību, prieku un mieru mūsu *tagadējā* dzīvē; mēs, šķiet, dodam priekšroku katoļu idejai par nežēlīgām ciešanām tagad, kas rezultātā nesīs neiedomājamu fizisko paradīzi nākamībā. Un tā rezultātā mēs esam atstājuši novārtā nepieciešamību uzsvērt personisko garīgumu, reālo nepieciešamību uzņemt Kunga Jēzus personību sevī. Un tāpēc, ka mums nav dots reāli iedomāties nākamo Valstību, tā arī nav kļuvusi par mūs motivējošo stimulu, kādai tai būtu jābūt. Tam, kas var un kam ir jākļūst par motivējošo stimulu, ir grēka piedošanas brīnums un atklātas attiecības ar Dievu šeit un tagad. Tas, ko mēs zinām par politisko Valstību, ir labākajā gadījumā zināšanas par īso Tūkstošgadi. Tūkstošgade neiztur nekādu salīdzinājumu ar mūsu pestīšanu un izpirkšanu. Mūsu pestīšanas pamatā ir mūsu grēku piedošana un caur to Dieva izpaušme mūsos. Tūkstošgades aprakstiem ir jādots mums ieskaits tajos *rezultātos*, tajā iznākumā, pie kā noved Kristus uzvara pār grēku.

Ja godīgi, tad jāatzīstas, ka grūti ir saprast tādus pantus kā Kol.1:13, kur runāts par mums jau Kristus Valstībā; vai arī kad Valstības sludināšana tiek pielīdzināta tā

Kunga labvēlīgā laika sludināšanai, kad Dievs būs mūs pieņēmis un piedevs grēkus *tagad* (Lk.4:43 salīdz. ar 19; 2.Kor.6:2); vai arī Rom.14:17, kas šķiet mācām, ka Dieva Valstība ir drīzāk “taisnība, miers un prieks Svētajā Garā” kā tagad, tā arī mūžos nekā fiziskās, taustāmās lietas; vai arī tās Kristus līdzības par Valstību, kas nestāta par politisku Valstību, bet gan par attiecībām starp Dievu un ticīgo šeit un tagad. Protams, tagadējās ciešanas ir nepieciešamas; un neviens no mums nenoliegs, ka to mums ir papildnam. Taču mierinājumu, prieku un mieru mums arī ir jāizjūt līdz ar ciešanām. Tie ir Tā Kunga Gara augļi (2.Kor.3:18), tā rezultāts, ka Kristus ir mūsos, mūsu sirds Kungs un pavēlnieks, šeit un tagad. Ir ļoti interesanti mēģināt paanalizēt procentuāli, cik daudzas no JD atsaucēm uz Valstību attiecas uz nākamo politisko Valstību.

Iespējams, mēs dzīvojam kā labi kristadelfieši, taču mums pietrūkst būtiskas mūsu dzīves sastāvdaļas, ja mēs reāli šodien neizjūtam Kristu kā mūsu Kungu un pavēlnieku. Vēl jo vairāk. “Ja kādam nav Kristus Gara, tas nepieder Viņam (Rom.8:9,10,11 salīdz. ar 5,6). 1.Jņ.1:3 sauc Kungu Jēzu par “dzīvību...mūžīgo dzīvību, kas bija pie Tēva un mums ir parādījusies”. Tajā jau arī slēpjas uz Kristu centrētas dzīves un prāta jēga; *Viņš ir mūžīgās dzīves definīcija*. Tāda būs mūžības jēga, saka Jānis: dzīvot dzīvi tā, kā to dzīvoja un dzīvo Kristus. “Šī ir mūžīgā dzīvība, ka viņi atzīst Tevi, vienīgo patieso Dievu, un to, ko Tu esi sūtījis, Jēzu Kristu” (Jņ.17:3). Ievērojiet, ka mūžīgās dzīves definīcijā neietilpst sēdēšana zem firzīku palmas nevainojamā klimata zonā un vērošana, cik draudzīgi sadzīvo visi zvēri (kaut arī mūs aicina ticēt, ka ar Dieva žēlastību mums to *būs* piedzīvot). Tā ir mūsu Kunga Kristus dzīve; un tādēļ viens no Viņa tituliem ir “dzīvība, mūžīgā dzīvība”. Viņš mums parādīja, kāda ir mūžīgās dzīves jēga, un aicina mūs uzsākt šo pieredzi, lai cik nepilnīga tā būtu, jau tagad (skat. Hoz.6:3). Un tikai šajā ziņā mums (tagad) ir mūžīga dzīvība (1.Jņ.5:13).

Gars izceļ Pāvila attiecības ar Kungu Jēzu un viņa Kunga Jēzus izpratni kā piemēru mums. Viņš pats aicina mūs sekot viņam tā kā viņš sekoja Kungam Jēzum (tā ir 1.Kor.11:1 jēga grieķu valodā). Mēs redzējām, ka viņa prāts bija evaņģēliju un augšāmceltā Kristus *Kundzības* pārākuma *piesātināts*. Ar nāves tuvošanos viņš arvien vairāk pielīdzināja savu valodu Kristus valodai. Tā, kad viņš runā par to, ka “skrējienu esmu pabeidzis” (2.Tim.4:7), viņš apvieno atsauces uz Mt.26:58; Lk.12:50; 18:31; 22:37; Jņ.13:1, kā arī atsauces uz savu seno dienu varoni Jāni Kristītāju (Ap.d.13:25). Un, neskatoties uz to, varbūt pateicoties arvien pieaugošai identifikācijai ar Kristu un Kristus pārākuma sajūtai, Pāvils arvien vairāk vērtības pievērs mācībai; atkal un atkal norādot uz atkrišanas briesmām. Jo vecāks viņš kļuva, jo biežāk viņš pievērsās šai tēmai. Viņa pēdējie vārdi neilgi pirms nāves ir šīs

tēmas pārņemti vairāk nekā jebkad agrāk. Un neskatoties uz to, tā pati vēstule satur relatīvi vairāk atsauču uz evaņģēlijiem un uz Kristus Kundzību nekā viss agrāk rakstītais. Caurmērā Pāvils atsaucas uz Kristu kā uz “Kungu” reiz katros 26 pantos savās vēstulēs. Bet otrajā vēstulē Timotejam viņš sauc Kristu par “Kungu” katrā sestajā pantā; un pašā pēdējā vēstulē (2.Tim.4) katrā trešajā pantā, deviņas reizes vairāk nekā caurmērā! Viņā nepārstāja pieaugt Kristus *izcilības*, Viņa Kundzības cēluma atskārsme. Un līdz ar to arī viņa paša grēcīguma apziņa (salīdzini hronoloģisko attīstību no 1.Kor.15:9 – Ef.3:8 – 1.Tim.1:15). Tāpat auga arī viņa aizrautība ar Vārda sludināšanu pasaulei un eklēsijas stiprināšanu (2.Tim. ir tam labs pierādījums). Doma par Pāvilu cietumā, garīgās izaugsmes kalngalu sasniegušam, spāmoja “ticības brāļu vairākumu” (Fil.1:14). Arī man vecais, bezbailīgais Pāvils cietuma kamerā ir tāds vīrs, kādam arī man gribētos būt. Taču ar Kristus sapratnes, Kristus izcilības pārākuma apziņas pieaugumu pieauga arī viņa brīdinājumi par atkrišanu, viņa piekudinājumi turēties pie pareizās mācības. Citiem vārdiem sakot, viņa gremdēšanās Kristus Gara pārākumā arī spāmoja viņa degsmi cīņā par mācības un praktiskās dzīves tīrību. Tieši tas deva viņam garīgo enerģiju un spēkus dzīvot to dzīvi, kādu viņš dzīvoja, tiktāl, ka viņš bija tiesīgs teikt, ka priekš viņa dzīve bija Kristus; ka dzīve, kuru viņš dzīvoja miesā, tas, ko viņš darīja, ko domāja izrietēja no tā un caur to, ka Kristus bija viņā. Viņš prata uzvarēt *visus prātus* (un tie nebija tukši vārdi), darot tos paklausīgus Kristum (2.Kor.10:5). Man liekas, ka ejot nāvē, viņa prātā bija vārdi, kas vairākus gadus iepriekš bija teikti filipiešiem: “Jo dzīvot man ir – Kristus un mirt – ieguvums” (Fil.1:21). Pāvils nepārprotami bija Kristus tēls. Viņa nāves patosā, garīgas izaugsmes kalngalu sasniegušam, es redzu lielisku Kunga nāves tēlu, un arī mūsējās.

Piezīmes

- (1) Skat “Pāvils un Kristus” (2).
- (2) Skat trešo nodarbību, kas attiecas uz maizes laušanu Pashā laikā.
- (3) Šis datējums ir vispārpieņemts. Pamatojums dots W. Johnson, *The People's New Testament* (London: Bagster, 1892).
- (4) Sekojošie panti satur Pāvila tiešās runas pierakstu: Ap.d.9:5,6; 13:10,11,17-41,46,47; 14:15-17; 16:31,37; 17:22-31; 10:1,4; 20:10,18-35; 21:13,39; 22:1-21; 23:1,3,5,6,17; 24:10-21; 25:10; 26:2-29; 27:10,21-26,33,34; 28:17-20,25-28.

(5)

Efeziešiem 2	Jesajas	Efeziešiem 2	Jesajas
:1	57:4	:12 bez cerības	56:10
:2	57:5	:14,17	57:19
:5	57:10	:19	56:1,7

PĀVILS UN KRISTUS (2)

Mēs redzējām iepriekšējā nodarbībā, ka Pāvila prāts bija Kunga Jēzus Kristus piesātināts, un tas atspoguļojās viņa evaņģēliju pārzināšanā. Mēs redzējām, ka viņš uz tiem atsaucās katrā sestajā pantā, un, iespējams, vēl daudz biežāk. Mēs redzējām, ka viņa degsme uzņemt sevī Kristus domu gājumu var kalpot mums par piemēru. Pāvils acimredzot turēja atmiņā pantus un bija tik stiprā to iespaidā, ka visi viņa dzīves lēmumi tika plānoti varbūt tikai viena panta iespaidā (piemēram, “Svētīgāk ir dot nekā ņemt”, Ap.d.20:35; vai arī doma par sargu šķiet iekvēlinām viņa sludinātāja degsmi, Ecēh.3:17; 18:13 salīdz. ar Ap.d.18:6; 20:26). Bet ja jums ir radies iespaids, ka, iemācoties no galvas evaņģēlijus, mēs iegūsim Pāvila garīgumu, tad tā tas nav. Nav jau runa par teksta iemācīšanos kā aktierim lugā. Šo vārdu jēga un Kunga Jēzus piemērs bija tie, kas iedvesmoja Pāvilu. Tātad mums ir jāuzdod jautājums, *kā* Pāvils izmantoja evaņģēliju zināšanas, savu vēsturisko Kunga Jēzus un Viņa vārdu pieredzi, lai sasniegtu šo rezultātu. Tieši par to mēs vēlamies runāt šajā nodarbībā.

Pāvils un evaņģēliji: turpmākās piezīmes

Bet vispirms es gribētu izdarīt dažas piezīmes attiecībā uz iepriekšējā nodarbībā dotajām tabulām. Man tas šķiet fenomenāli, ka cilvēks (Pāvils) varētu būt tik stipri Kunga Jēzus vārdu, gara un dzīves pārņēmts. Tas ir tik ārkārtīgi neparasti, ka ir grūti tam noticēt. Taču jo vairāk es par to domāju, jo vairāk es pārliecinos, ka tā ir patiesība. Ja Pāvils patiesi bija cilvēks, kura atmiņa bija evaņģēliju pilna un kurš pastāvīgi domāja par tiem, tad sekojošais ir pilnīgi vietā:

- Ir vairāki norādījumi uz to, ka Pāvils bija pārliecināts, ka viņa lasītāji saprafs, ka vairums no viņa teiktā pamatā atspoguļo Kunga Jēzus vārdus. Viņš saka korintiešiem: “Bet pārējiem saku es, ne Tas Kungs” Jēzus (1.Kor.7:12). Pirms tam viņš nebija teicis: tagad es jums atgādināšu ‘Kunga Jēzus vārdus’. Viņš to uztver kā pašsaprotamu, ka viņa spriedumi parasti ir Jēzus vārdu atspoguļojums (kontekstā 1.Kor.7:11 = Mt.5:32; Mk.10:9). Bet tagad viņš saka, ka tie vairs nav Kristus vārdi (kā arī 1.Kor.7:25). Tas nenozīmē, ka viņš nerunā Gara iedvesmā; tas nozīmē, ka viņš pievērs uzmanību tam, ka viņš dara ko sev neparastu, proti, dod mācību, kas neatsaucas un nav Kunga Jēzus vārdu atkārtojums. Ar to es gribu vēlreiz pasvītrot, ka viņš sagaidīja, ka viņa klausītāji uztvers visu viņa teikto kā Kristus domu izklāstu. Līdzīgi arī 2.Kor.11:17: “Ko te saku, to nesaku pēc Tā Kunga prāta” (proti, kā es to parasti daru). Pēc katriem pāris pantiem, pat saskaņā ar mūsu nepilno analīzi, viņš nepārprotami atsaucās uz

evanģēlijiem. Kad viņš saka, ka runā, “balstoties uz mūsu Kunga vārdu” (1.Tes.4:15), tas nenozīmē, ka turpmāk teiktais būtu vairāk iedvests nekā iepriekšējais. Viņš tikai speciāli uzsvēra, ka atkārtu Kristus mācību (ko viņš dara, gari un plaši atsaucoties uz Mt.24 un 25).

- Pāvila vārdi Ap.d.23:3 bija nepārprotami izteikti dusmās: “Dievs tevi sitīs, tu nobalsinātā siena!” Taču pat situācijas karstumā, neiedziļinoties teiktajā (jo tas jau nu nebija īstais brīdis, lai to darītu!), Pāvils neapzināti atsaucas uz evanģēliju (šoreiz uz Mt.23:27).
- Ir daudz neapzinātu atsaucē Vēstulē ebrejiem. Tas pilnīgi iederas liecībā, ka vēstule ebrejiem ir Pāvila ‘iepriekš nesagatavotas’ maizes laušanas uzrunas, kuru viņš teica Jeruzalemes eklēsiņā, pieraksts (1). Mēs varam iztēloties Pāvilu, uzrunājām tos, ar simboliem visu acu priekšā, viņa prāts, Kunga Jēzus *pārpilns*, un atsaucē, kā apzinātas, tā arī neapzinātas, nākam no viņa mutes kā no pārpilnības raga.
- “Jeb vai jūs nezināt, ka svētie tiesās pasauli?” (1.Kor.6:2) atsaucas uz Mt.19:28, kur solīts, ka visi, kas ir sekojuši Kristum, spriedīs tiesu. Ka šis apsolījums neattiecas tikai uz apustuļiem, top skaidrs no Lk.22:30; 1:33 salīdz. ar Atkl.3:21. Tas ir tā it kā Pāvils teiktu: ‘Nu, jums taču tas ir jāzina, tas ir evanģēlijos’. Viņš uzskatīja, ka citiem ticīgajiem tikpat labi kā viņam jāpārzina Kristus vārdi. Un vēl viens piemērs Rom.6:16: “Vai nezināt, ka tam, kam jūs sevi nododat par paklausīgiem kalpiem, jums arī kā kalpiem jāklausa, vai nu grēkam uz nāvi, vai paklausībai Dievam – uz taisnību?”. Tā ir atsaucē uz Mt.6:24 par to, ka nevar kalpot diviem kungiem. Pāvils nepārprotami saka: ‘ Paklausieties, tas ir Mateja 6, neviens nevar kalpot diviem kungiem! Šai mācībai ir jābūt ierakstītai jūsu sirdī!’ Līdzīgs piemērs ir arī 1.Kor.10:16 = Mt.26:26; tādējādi Pāvils secina: “Svētības bikeris...*vai tas nav* savienošāns ar Kristus asinīm?” – proti, ‘Vai tad tā nav? Mēs taču to zinām no evanģēlijiem.’
- Vēstules korintiešiem, droši vien, bija ļoti grūti rakstīt. To varētu pielīdzināt mīnu lauka šķērsošanai. Tādēļ viņš apgalvo, ka viņš neko citu viņu starpā negrib zināt kā vienīgi Jēzu Kristu un to pašu krustā sistu (1.Kor.2:2); viņš gribēja koncentrēties uz Kungu Jēzu un Viņa ciešanu spraigumu, nevis pievērsties savstarpējām attiecībām un eklēsiņas politikai. Un tas atspoguļojas viņa vēstulēs. Tajās ir daudz neapzinātu atsaucē uz Kristus ciešanām un nāvi. Pāvils vēstulēs atsaucas uz Kristu kā “Kungu” caurmērā katrā 26.pantā. Taču vēstulēs korintiešiem – caurmērā katrā 10.pantā. Jēzus kundzība un ciešanas bija viņa domu priekšplānā, kad Pāvils rakstīja šīs vēstules. Viņa koncentrēšanās uz Kristus krusta ceļu var kalpot mums par piemēru šai laikā, kad Kristus miesa mūs arvien lielākā mērā novirza no

mūsu dievbijības centrālā tēla: Dieva Dēla, kas mira par mums un augšāmcēlies mūsu taisnošanai.

- Pāvila atsaucis uz evaņģēlijiem liek noprast, ka viņš ir ļoti nopietni apdomājis tos pantus, uz kuriem viņš apzināti atsaucas. Tas, kādā veidā viņš uz tiem *atsaucas* nevis citē vārds vārdā, norāda uz to, ka viņš nav mehāniski iekalis šos pantus, bet ka tie ir viņa rūpīgu pārdomu un mācības uzsūkšanas rezultāts. Piemēram, Mt.19:18,19 Kungs Jēzus apvieno divus citātus no bauslības: 2.Moz.20:12-16, kam seko 3.Moz.19:18. Pāvils citā kontekstā, lai pierādītu citu domu, apvieno tos pašus divus fragmentus, atdalot tos ar īsu komentāru (Rom.13:9). Tas norāda, ka viņš ir domās nopietni mācīties no tā, kā Kungs izmanto bauslību, tiktāl, ka arī pats jau to varēja līdzīgā veidā izmantot.
- Tas, kādā veidā Pāvils atsaucas uz evaņģēlijiem, norāda arī uz to, ka Gars izmantoja Pāvila cilvēcisko atmiņu un gremdēšanos evaņģēlijos tā vietā, lai izmantotu viņu kā mehānisku Gara iedvestās domas fiksētāju. Tā, ja jūs analizējat iepriekšējās nodarbības datus, ir skaidrs, ka Pāvila vēstulēs ir evaņģēliju atsauču *grupas*. Tā, vienā nodaļā var būt vairākas atsaucis, nākošā – neviens, un tad atkal vesela grupa nākošajā nodaļā. Tas ilustrē cilvēka atmiņas darbību. Dažkārt Pāvils atsaucas uz vienu un to pašu evaņģēliju pantu dažādās vēstulēs dažādā veidā. Tā, Mt.5:16 (“lai jūsu gaisma spīd ļaužu priekšā”) viņš attiecina uz attiecībām eklēzijā (2.Kor.9:11,13) un arī pasaulē (1.Kor.14:25). Tas ir saprotami. Man arī gadās attiecināt to pašu pantu uz divām dažādām lietām, vai arī es mainu savas domas par tā pielietošanu. Tas nebūt nenozīmē, ka Pāvils nedarbojās Gara iedvesmā; tas nozīmē tikai to, ka Dievs izmantoja to, kā viņš pats interpretēja evaņģēliju.
- Pāvils atsaucas uz dažiem evaņģēliju fragmentiem daudz biežāk nekā uz citiem. Atsaucis uz Jāni Kristītāju, kalna sprediķi, līdzībām un Kristu Ģetzemanes dārzā ir daudz biežāk sastopamas par citām. Tā tas noteikti nebūtu bijis, ja saiknes starp Pāvila rakstīto un evaņģēlijiem būtu bijušas *tikai* Gara iedvesmas rezultāts. Mēs domājam (2), ka Pāvila interese par Jāni Kristītāju izskaidrojama ar to, ka viņš pirmo reizi dzirdēja Evāņģēliju no Jāņa; proti, bija personīgs iemesls tam, ka viņš atsaucas tieši uz šo evaņģēliju fragmentu. Tas pats attiecas arī uz pastāvīgajām atsaucēm uz Ģetzemani. Jādomā, ka Kunga Jēzus ciņa ar paša dabu, kas bija Viņu novedusi līdz izturības robežai, kur tikai solis šķir no mūžīgās tumsas, bija tēls, kas atbalsojās Pāvila sirdī. Tāpat arī līdzības bija domātas to iegaumēšanai un meditācijai; to Pāvils arī darīja, un tas arī izsauc visbiežākās atsaucis uz tām. Tāpat ir arī ar mums; ir evaņģēlija panti, kas

iespiežas atmiņā, bieži vien personisku iemeslu dēļ. Tā tas bija arī ar Pāvilu. Mt.11:25, iespējams, bija tas pants, kurš nodarbināja viņa domas, kad viņš rakstīja korintiešiem; uz to ir atsaucies 1.Kor.1:19; 2:8; 14:20 – un nekur citur. Tāpat es teiktu, ka Jēzus vārdi godības krēslā, kad Viņš aicina uzticīgos Valstībā (Mt.25:34), arī turpināja skanēt Pāvila ausīs: Ap.d.20:32; Gal.3:29; 4:7; Ef.1:11; Kol.1:12; 3:24; Tit.3:7. Un citi piemēri: Lk.1:47 = 1.Tim.1:1; 2:3; Tit.1:3; Lk.18:7 (“izredzētiem”) = Rom.8:33; Kol.3:12; 2.Tim.2:10; Tit.1:1; Lk.13:32 (“būšu galā”) bija viņam prātā, kad viņš rakstīja ebrejiem (2:10; 5:9; 7:28); un Mk.10:30 = Ap.d.14:22; 2.Tes.1:4,5; 2.Tim.3:11,12; un ievērojiet arī kā Kristus “esiet modrīgi” pastāvīgā lietošana ir līdzīgi iespaidojusi arī Pāvilu. Tas ir cilvēka atmiņai raksturīgi; kāds pants iespiežas atmiņā un ir pastāvīgi priekšplānā kādu noteiktu laika sprīdi. Tas pats attiecas arī uz informāciju vai kādu vārdkopu, kas iespiēdusies atmiņā. Tāpat arī pēc ilgākas saskarsmes ar kādu jums patīkamu cilvēku jūs varat neapzināti pārņemt viņam raksturīgus izteicienus.

- Tā tas notika arī ar Pāvilu. Evaņģēliji bija tik dziļi viņa sirdī, ka runājot vai rakstot viņš apzināti vai neapzināti vienkārši nevarēja neatsaukties uz Kungu Jēzu. Tā, 1.Kor.13:2, man šķiet, Pāvils (cilvēciskajā līmenī) rakstot centās atrast vispārāko pakāpi, kas izteiktu, cik necīgi mēs esam bez mīlestības. Un šo vispārāko izteicienu viņš neapzināti izvēlas no evaņģēlijiem (Mt.17:20): “un ja man būtu pilnīga ticība, *ka varētu kalnus pārceļt*, bet nebūtu mīlestības, tad es neesmu nekas”
- Zīmīgi, ka Pāvils Apustuļu darbos un agrākajās vēstulēs šķiet biežāk atsaucamies uz Kristus ciešanām un augšāmcelšanos nekā vēlākajā laikā (3). Ar laiku viņš tiecas biežāk citēt līdzības. Tas atkal norāda uz to, ka Pāvila raksti bija pirmām kārtām viņa paša iedziļināšanās Kristū pilni, bet arī Gara apstiprināti.
- Pāvila Kristus apraksts, kas “uzkāpis augstāk par visām debesīm” (Ef.4:10) šķiet sakņojamies viņa iztēlē atkal un atkal skaidri pieredzētajā ainā no Lk.24:51, kur teikts “Viņš no tiem šķīrās un tapa uzcelts debesīs”. Tas būtu cilvēku dabai raksturīgs evaņģēliju pielietojums.
- Līdzīgi, viens Pāvila izteikums Ap.d.13:46 apvieno atsaucies uz diviem pantiem Mateja evaņģēlijā (21:41; 22:8). Šie panti ir ļoti tuvi. Domājot par 21:41, Pāvils nonāca pie 22:8, un tad savienoja tos savā atsaucē – Gara galējā uzraudzībā, protams.
- Pāvila evaņģēliju pārdomu intensitāti pierāda viņa komentārs par Mt.27:11-14, kur mēs lasām, ka Jēzus Pilāta priekšā izteica vienu vienīgu vārdu grieķu valodā, kas latviski tulkots “Tu to saki”. Tas uzsver to, ka Jēzus

neko citu neteica, un Pilātam atlika tikai apbrīnot Viņa mēmo paškontroli. Taču Pāvils lepni bilst, ka Kristus Jēzus "apliecinājis labo liecību Poncija Pilāta priekšā" (1.Tim.6:13). Varētu domāt, ka viņš atsaucas uz kādu slavenu Jēzus runu. Bet, iedziļinoties viņa garā, Pāvils šķiet sakām: "Kunga Jēzus milzīgo paškontroli un mērķa stingrību es apbrīnoju un izceļu tos tavā priekšā kā viscēlāko piemēru. Viens vienīgs vārds. Un tik spēcīga liecība!"

Pāvila atsauču uz evaņģēlijiem analīze atklāj, ka uz dažiem fragmentiem viņš atsaucās daudz biežāk nekā uz citiem. Es gribētu tagad apskatīt, kā viņš izmanto šos fragmentus.

Līdzības

Kungs bija teicis, ka līdzības ir nesaprotamas tikai "tiem, kas ārā" (Mk.4:11). Šī frāze šķiet pielipusi Pāvilam; viņš to lieto piecas reizes. Iespējams, viņš uzskatīja, ka ticīgos, tos, kas ir atdalīti no tumsas pasaules, raksturo līdzību izpratne; un tas izskaidro Pāvila biežās atsaucēs uz tām, akcentējot, kā tas viņam ir raksturīgi, nepieciešamību novērtēt to spēku. Dažkārt viņš "neapzināti" lieto izteicienu no līdzībām, ārpus konteksta, kas ir pierādījums tam, ka tās ir vienmēr viņa domu priekšplānā (piemēram, "gaismas bērni" Ef.5:8; 1.Tes.5:5 ir ņemti no Lk.16:8).

Vai ņemsim Lk.18:1: "Viņš tiem stāstīja līdzību par to, ka tiem aizvien būs lūgt Dievu un nebūs pagurt". Pāvils tik bieži atsaucas uz šo pantu un tam sekojošo līdzību (skat augstāk doto tabulu). Tas parāda Pāvila līdzību ar mums; viņam bija iemīļotas līdzības, viena vai divas, kas viņu nekad neatstāja, tāpat kā tas ir arī ar mums. Un viņš atsaucās uz tām! Tās bija viņa sirdī, tās iedvesmoja un virzīja viņu, kā Kungs to arī bija paredzējis. Pāvils uztver domu par nepaguršanu 2.Tes. 3:13: "Bet jūs, brāļi, nepiekūstiet ("nebūs pagurt"), labu darīdami. Ko Pāvils domāja ar "labu darīdami"? Apmeklēt svētdienas sapulces? Pacietīgi attiekties pret kādu grūta rakstura māsu eklēsijā? Saikne ar Lk.18:1 parāda, kas viņam bija padomā: tev aizvien būs lūgt Dievu, nepagurstot. Tā nav vienkārša sagādīšanās, ka Pāvils sāk šo 2.Tes. 3 daļu ar pamudinājumu: "Brāļi, lūdziet par mums". Un nobeigumā viņš atkal saka: "Bet jūs, brāļi, nepiekūstiet, labu darīdami", jums nebūs pagurt jūsu lūgšanās. Viņš zināja no līdzības, ka atkārtota lūgšana ir spēcīga. Un tā, viņš lūdza, lai tie nepagurta lūgšanās par viņu, jo viņam tas bija nepieciešams. Iespējams, Pāvilam tas pats bija padomā, kad viņš rakstīja efeziešiem (3:13): "Kristū Jēzū...mums dota iespēja tuvoties Dievam bez bailēm un ar pašāvību (salīdz. ar Ebr.4:16)...*tāpēc* es lūdzu: nezaudējiet drosmi (Lk.18:1), kad es ciešu jūsu dēļ". Vai viņš ar to nedomā "Jūs zināt, cik spēcīga ir lūgšana, tāpēc nepagurstiet, jūs zināt par manām ciešanām, *lūdzu* turpiniet lūgt par mani tāpat kā tā neatlaidīgā atraitne

līdzībā'. Tas saskan ar dažiem citiem fragmentiem, kur Pāvils nekautrēdamies lūdz, lai brāļi aizlūgtu par viņu. Tajā mēs saskatām viņa pazemību, viņa patieso cieņu pret citiem brāļiem, kuri gandrīz noteikti bija vājāki par viņu, kā arī viņa ikdienišķās dzīves fiziskās ciešanas.

Pāvila mīļākās līdzības

Pazudušais dēls bija viena no Pāvila mīļākajām līdzībām. Vismaz četras reizes (Lk.15:24 = Ef.2:1,5; 5:14; Kol.2:13) viņš uzsver, ka pazudušais dēls, pēc viņa domām, ir katra no mums tēls: ne tikai to, kas publiski sagrēko un atstāj eklēsiņas dzīvi uz kādu laiku.

Arī līdzība par sējēju bija viena no viņa mīļākajām līdzībām. Kā ebrejiem, tā arī romiešiem viņš piekrodina, lai tie augļus nestu ar pacietību, kā tas labajai augsnei pienākas (Lk.8:15 = Rom.2:7; Ebr.10:36). Pāvils bija dziļi pārdomājis šo līdzību. Nav tā, ka viņš to pieminētu kur pagādās. Piemēram, Mt.13:22 teikts, ka bagātības nomāc cilvēka atsaucību vārdam. 1.Tim.6:9 brīdina, ka tie, kas *grib tapt bagāti*, tiek šo bagātības alku nomākti. Līdzīgi, Pāvils uzskatīja bagāto cilvēku no Mt.19:23 par tādu, kas *gribēja* būt bagāts (= 1.Tim.6:9,10). Tātad Pāvils bija iedziļinājies līdzības būtībā. Viņš saprata, ka bagātība pati par sevi nenomāc cilvēku; viņš ievēroja, ka Kungs lietoja vārdu "bagātība" ar nozīmi 'vēlēšanās būt bagātam'. Un tā kā "bagātība" ir relatīvs un subjektīvs jēdziens, viņam, droši vien, ir taisnība. Un tādēļ Gars varēja likt lietā Pāvila secinājumus. Ar to es gribu uzsvērt, ka Gars *būtu varējis* izvēlēties jebkuru, kas uzrakstītu (piemēram) 1.Tim.6:9. Taču nav nejauši, ka Dieva izvēle krita uz cilvēku, kurš atšķīrās ar dziļu Viņa Dēla izpratni un novērtējumu, lai tieši viņš kļūtu par Viņa domu pierakstītāju. Līdzīgā veidā Mt.13:19 apraksta ļauno, kas paņem vārdu, kas sirdī sēts. Taču vai mēs varam pretoties ļaunajam? Pāvils pievēršas šim jautājumam 2.Tes.3:1,3, kur viņš runā par to, ka Dieva vārds ir *pie jums*, un arī par to, ka Kungs pasargās no ļauna. Pāvils zināja, ka Kungs (Jēzus) palīdzēs mums saglabāt vārdu sirdīs, ja mēs Viņam to ļausim; viņš redzēja, ka Dieva spēks ir lielāks par mūsu nožēlojamo dabu.

Viens no Pāvila dzīves dziļākajiem sarūgtinājumiem, droši vien, bija vērot, kā viņa pievērstie atkrīt no ticības. Taču šķiet, ka viņš sevi mīrināja, redzot šo atkrišanu sējēja līdzības gaismā. Daudzi divdesmitā gadsimta misionāri ir pievērsušies šai līdzībai šī paša iemesla dēļ. Tā dod izskaidrojumu, atbildi, mīrinājumu, kad 'draugs viens pēc otra aiziet (dažus no tiem mēs uzskatījām par mūsu ticības dižgariem, kas vienmēr būs ar mums), mēs palikušie sērojam'. Tā, Pāvils redzēja Dēmu kā ērkšķos sētu sēklu (Mt.13:22 = 2.Tim.4:10); viņš redzēja Elimu kā nezāli

(Mt.13:38 = Ap.d.13:10); un viņš lūdz romiešus nedarīt netaisnības, nelīdzināties nezālēm (Mt.13:41 = Rom.14:13).

Uz pēdējām Kunga līdzībām, kas rodamas Mt.25, Pāvils atsaucas visbiežāk. Daudzi komentētāji ir sīki tabulējuši saiknes starp Mt.24 / 25 un I.vēstuli tesalonīķiešiem. Liekas, ka šajās līdzībās viņš saskatīja tādu degsmi un nozīmes pilnību, ka tās dziļi atbalsojās viņa sirdī. Viņš piesauc romiešus nenodoties kūtrībai kā blēdīgais un kūtrais kalps līdzībā (Mt.25:26 = Rom.12:11); tesalonīķiešiem viņš piekodina, ka piedzērušais, izklaidīgi dzīvojošais kalps attiecas uz eklēsisjas necienīgajiem pēdējās dienās (bet nebūt ne uz "miera un drošības" sludinājumu pasaulei). Pāvila domu gājiens Ef.5:29-32 balstās uz Kristus kā līgavaiņa tēmu, kā tas skan Kunga izklāstā Mt.25:1. Un trīs reizes viņš atsaucas uz talentu līdzību; Rom.12:6 viņš to piemēro eklēsisjas locekļiem piešķirtām dažādajām dāvanām; kamēr 1.Kor.12:11 un Ef.4:7 viņš liek noprast, ka talenti pārstāv brīnumainās Svētā Gara dāvanas. Tas parāda, kā Pāvils piemēroja Kristus pamata mācības principus vietējiem apstākļiem, kaut arī, stingri ņemot, tas dažkārt šķita neatbilstam kontekstam. Tāpat viņš pieiet Kunga pavēlēm attiecībā uz personiskajiem pārkāpumiem Mt.18; viņš tos piemēro, stingri ņemot, ārpus konteksta, lai risinātu mācības problēmas Korintā. Bet, droši vien, tā arī ir jālāsa evaņģēliji; izprotot pamata principus, un piemērojot tos dažādām dzīves situācijām praksē.

Kalna sprediķis (Mt.5-7)

Atsauces uz šim evaņģēliju nodaļām ir sastopamas visbiežāk. Pāvila, Jēkaba un Pētera rakstītais ir pilns ar apzinātām un neapzinātām atsaucēm uz tām. Viņi ne tikai zināja tās no galvas, tās bija viņu sirdīs un visdziļākajā apziņā; un viņi raksta tā it kā viņi zinātu, ka lasītājiem tās ir tikpat labi pazīstamas (meskatoties uz to, ka daudzi no viņu lasītājiem / klausītājiem bija lasīt nepratēji). Taču, cik daudzi no mums var noskaidrot šīs nodaļas no galvas, nerunājot jau par apgalvojumu, ka tās ir mūsu sirdīs? Pāvila ausis visu viņa kalpošanas gadu laikā skanēja un atbalsojās viens teikums no tām; un tā "Netiesājiet, lai jūs netopat tiesāti" (Mt.7:1) ir pamatā Rom.2:1; visas Rom.14 un 1.Kor.4:3,5. Un Pāvila pārsteidzošā spēja līksmot par savām ciešanām šķiet sakņojamies viņa nemifīgajās pārdomās par Mt.5:11,12: "Svētīgi jūs esat, ja jūs lamā un vajā un ar meliem par jums runā visu ļaunu Manis dēļ. Esiet priecīgi un līksmi, jo jūsu alga ir liela debesīs, jo tā tie vajājuši praviešus". Uz šiem vārdiem viņš atsaucas vismaz piecos savu vēstuļu pantos. Sekojošie piemēri dod tālāku ieskatu tajā, cik dziļi Pāvila apziņā bija iespiedusies šo fragmentu mācība. Es esmu īsumā pierakstījis organisko saistību; ja jums rodas tāda vēlēšanās, jūs varat tām izsekot paši:

- Mt.5:17 = Gal.5:14. Kristus piepildīja bauslību, mīlot savu tuvāko (mūs) kā Sevi pašu.
- Mt.6:23 = 1.Tim.4:8. Ar to ir domāts, ka mums nav jāuztver Mt.6:2,3 (“tiem jau ir sava alga”) tā, ka šajā saulē mums *nav* algas. Mums tā ir (salīdz. ar Mt.19:29).
- Mt.6:14 = Ef.4:32. Jēzus saka: “Kad jūs cilvēkiem viņu noziegumus piedosit, tad jums Debesu Tēvs arīdzaņ piedos”. Pāvils nedaudz maina gramatiskos laikus: “Piedodiet cits citam, kā arī Dievs Kristū jums ir piedēvis”. It kā Pāvils gribētu teikt: ‘Iedziļinieties Mt.6:14 teiktajā. Nedomājiet, ka tas nozīmē ‘Ja jūs darīsiet to, tad es darīšu jūsu labā to’. Nē. Dievs jums ir piedēvis. Bet šī piedošana ir atkarīga no tā, ka tu nākotnē piedosi cilvēkiem. Ja nē, tad piedošana, kas tev jau ir, tiks anulēta. Tieši tāds bija Jēzus domu gājiens’. Tas liek domāt par ļoti dziļas šo vienkāršo Jēzus vārdu analīzes nepieciešamību, pielietojot Bībeles principu loģiku un zināšanas, kādas bija Pāvilam.
- Mt.6:24 = Tit.1:9. Kalpot Dievam, nevis mantai ir iespējams, turoties pie Dieva vārda.
- Mt.6:25 = Fil.4:6. Kā paklausīt pavēlei: “nezūdaities savas dzīvības dēļ”? Apzināti lūdzot Dievu par ik katru lietu, kas jums dzīvē nepieciešama, piemēram, par dienišķo maizi.
- Mt.7:21 = Rom.2:13. Pāvils redzēja cilvēkos, kas līdzībā teica “Kungs! Kungs!”, tos pirmā gadsimta ebrejus, kas sākotnēji ar prieku atsaucās evaņģēlija vēstij.
- Mt.7:22 = 1.Kor.13:2. Teikt “Kungs! Kungs!”, patiesībā *nezinot* Kristu, ir dzīvot bez mīlestības. Tādējādi, Pāvils redzēja saikni starp patiesas mīlestības trūkumu un ārīšķīgu Kristus Kundzības atzīšanu. Pēc Pāvila domām, nedarīt to, ko saka Kristus, nozīmē dzīvot bez mīlestības. Ja mēs to saprafsim, mēs redzēsim, ka Kristus vārdus nezinošie, nav spējīgi uz patiesu mīlestību. Tādēļ maldu ceļus ejošā kristietība nav spējīga rādīt patiesas Bībeles mīlestības piemēru.
- Mt.7:23 = 2.Tim.2:19. Atturaties no grēka tagad, vai arī jūs nošķirsities no Kristus tiesas dienā. Tas ir klasisks piemērs tam, kā Pāvils izmanto vārdu spēles; kas arī norāda uz to, ka viņa rakstfītais ir daļēji viņa paša pārdomu un labu evaņģēliju zināšanu rezultāts.

Ģetzemane

“Ģetzemane, vai to var aizmirst?” skan dziesma, it kā tas patiesi nebūtu iedomājams. Bet mēs aizmirstam. Viņa agonija, Viņa asiņainie sviedri izgaist no mūsu atmiņas. Taču ar mūsu Pāvilu bija savādāk. Ģetzemanes pieraksti bija

neizdzēšami iespiedušies viņa atmiņā (skat atsauču sarakstu pirmajā nodarbībā). Savas garīgās cīņas viņš uztvēra kā tuvošanos Kungam, kad pilnīgā pazemībā viņš izmisīgi centās savaldīt savas iekšējās dziņas ar tādu neatlaidību, kādu nevienam no mums nav izdevies sasniegt. “Jūs vēl neesat līdz asinīm pretim turējušies, cīnīdamies pret grēku” (Ebr.12:4, atsaucoties uz Viņa asiņainajiem sviedriem) ir Pāvila aicinājums, lai mēs atzītu to un turētu acu priekšā mūsu Kungu Ģetzemanē kā motivāciju, lai mēs nepiekustu, “savās dvēselēs pagurdami”. Viņš saka: “Jūs ne tuvu neesat bijuši šādam cīņas spraugumam. Tāpēc nepiekūstiet šai nebeidzamajai iekšējai cīņai pret jūsu grēcīgo dabu. Atcerieties Viņu Ģetzemanē!” Sevis aprakstā ceļā uz Damasku, kad Pāvils nokrita pie zemes un redzēja Dievišķo parādību, kuru viņam apkārtesošajiem nebija lemts saprast, viņš lieto Ģetzemanes dārza valodu (Ap.d.22:7 = Mt.26:39); it kā tieši viņa pievēršanas brīdī viņam būtu atklājies Ģetzemanes dārza gars. Un viņa saikne ar Ģetzemanes garu nepārtrūka. Viņš raksturo sevi kā “noskumušu” (2.Kor.6:10), arī Kristus toreiz “sāka skumt” (Mt.26:37). Arī apraksts par to, ka viņš trīs reizes ar tiem pašiem vārdiem ir lūdzis To Kungu, nesaņemot atbildi (2.Kor.12:8), ir nepārprotami saistīts ar Kristus pieredzi dārzā (Mt.26:44). Mēs saucam “Aba, Tēvs!” (Rom.8:15; Gal.4:6) tāpat kā mūsu Kungs dārzā (Mk.14:36). Mēs spējam, mēs patiesi spējam, ir iespējams iedomāties Kunga iekšējās cīņas sasprindzinājumu dārzā. Pāvils redzēja savu mīļoto brāli Epafrodītu “nobēdājušos” garā (Fil.2:26), kas oriģinālā sakrīt ar Kristum doto raksturojumu Ģetzemanes dārzā (Mt.26:37; Mk.14:33).

Bet Pāvils bija realists. Viņš redzēja arī to, ka viņam bija pārāk daudz kopēja ar miegainajiem, vājas gribas apustuļiem Ģetzemanes dārzā. Viņš bija “gatavs” sludināt evaņģēliju (Rom.1:15), lietojot vārdu, kas citviet ir lietots tikai attiecībā uz apustuļiem, kas tobrīd bija labprātīgi garā, bet vāji, lai to īstenotu (Mt.26:41; Mk.14:38); un mēs zinām, ka Pāvils bieži sūrojās, ka praksē viņš nesludina tā kā viņš jūt, ka viņam būtu jāsludina. Pāvils apraksta mūs visus kā glābtus, kaut arī mēs esam vāji, lietojot to pašu vārdu, kas tika lietots attiecībā uz aizmigušajiem apustuļiem Ģetzemanē (Mt.26:41 = Rom.5:6). Viņš saredzēja nepārprotamo līdzību starp viņiem un mums praktiski traģiski vienaldzīgajā attieksmē pret mūsu Kunga iekšējo agoniju, bezspēcībā kaut kādā veidā ņemt daļību Viņa spraigajā cīņā – kaut arī garā mēs esam gatavi to darīt. Un tomēr, Pāvils grib mūs mudināt būt labākiem par viņiem. Neesat tik nespēcīgi un miegaini kādi bija viņi, kad Kristus lūdza tos palikt nomodā (Mt.26:40,41 = 1.Tes.5:6,7). Centieties sekot Kristum arī viņa attieksmē Ģetzemanes dārzā (Mt.26:41 = Ef.6:18). Taču Rom.7 nomāktais, bet reāli domājošais Pāvils apraud savu nespēju to darīt; sava gara neveiksmīgo cīņu ar savu grēcīgo dabu viņš apraksta vārdiem, ar kuriem Kristus izteica pārmetumus apustuļiem Ģetzemanē.

Atzīmējiet sev, ka Lūka un citi agrīnie brāļi šķita arī allaž paturam prātā Ģetzemanes liecību (Ap.d.21:14 = Mk.14:36).

Evaņģēlijos darbojošās personas

Evaņģēlijos ir kaut kas, kam ir universāla nozīme, kas attiecas uz visiem laikiem un vietām. Tajos mēs it kā redzam visdažādākos cilvēku raksturus un viņu attieksmi pret evaņģēliju. Pāvila domas bija tā piesātinātas ar evaņģēliju pierakstiem, ka viņš šķiet redzam apkārtējos ļaudis kā pasaulē, tā arī eklēsijā kā līdzniekus tiem, kas aprakstīti evaņģēlijos. Viņa perfektās evaņģēliju zināšanas palīdzēja viņam orientēties dzīvē, tā nevarēja viņu pārsteigt, viņš redzēja cilvēku raksturu un darbību atbilstību evaņģēlijos dotajiem raksturu paraugiem. Iedziļinoties šajos pierakstos, mēs arī varam rast līdzīgu stabilitāti un dzīves izpratnes shēmu, kas labpatiktu Dievam. Ilustrācijai sekojošie piemēri:

- Lk.1:30 = Ebr.4:16. Kad jūs lūdzat piedošanu, esat kā Marija, kas nebaidījās lūgt kļūt par Mesijas māti. Marijas tēls iedvesmoja Pāvilu viņa ciešanās (Lk.1:45 = Ap.d.27:25).
- Lk.1:6 = Fil.2:15; 1.Tes.3:13. Esat nevainojami un šķīsti savā garīgumā visu savu mūžu tāpat kā Čaharija un Elizabete.
- Mt.21:21 = Rom.4:20. Pāvils redzēja Ābrahāmu kā cilvēku līdzībā, kura ticība bija tik stipra, ka viņš varētu likt kalnam mesties jūrā.
- Pāvils bieži saskatīja līdzību starp farizeju uzvedību, kā tā attēlota evaņģēlijos, un to cilvēku uzvedību, ar kuriem viņam nācās saskarties dzīvē (piemēram, Mt.15:2 = Gal.1:14; Kol.2:8; Mt.15:9 = Kol.2:22; Tit.1:14; Mt.16:6 = 1.Kor.5:6,7; Gal.5:9; Mt.23:31,32 = 1.Tes.2:15). Un atkal un atkal Pāvils brīdina brāļus, lai tie neuzvestos tā, kā to darīja farizeji dažādajos evaņģēlijā attēlotajos gadījumos (piemēram, Mt.23:4 = Ap.d.15:10; Mt.23:25 = 1.Kor.7:5, kur Pāvils saka 'Ja jūs degat iekšējā iekārē, bet izliecieties par laulības noliedzējiem, tad jūs esiet kā tie nolādētie farizeji'). Jāatzīmē, ka farizejisma briesmas, garīgā divkosība, nepiekapīgas attieksmes paušana jautājumos, kuros mēs būtībā visi esam grēcīgi, bija Pāvila pārdomu degpunktā.
- Mt.11:25 = 1.Kor.1:19. Pāvils redzēja ticīgo korintiešu vienkāršību tieši tādā gaismā, kā par to izsakās Kristus Mt.11:25.
- Lk.2:37 = 1.Tim.5:5; 2.Tim.1:3. Atrairnēm eklēsijā jāseko Annas piemēram.
- Lk.10:41 = 1.Kor.7:32. Uzmanieties, jo precētas sievas dzīve kārdinās jūs drīzāk sekot Martas, ne Marijas piemēram. Bet Marijas piemērs ir ieteicamāks.

- Lk.8:23 = 1.Kor.15:30. Pāvils juta, ka, zaudējis ticību, viņš līdzināsies neticīgajiem mācekļiem viesuļvētras laikā Galilejas ezerā.
- Lk.19:9 = Rom.4:11,12. Ja jums ir patiesa ticība, jūs būsit kā Čaķejs. Jums būs viņa apņēmība, viņa neslēptā vēlēšanās atvērties Kungam Kristum.
- Mk.12:43 = 2.Kor.8:12. Pāvils pielīdzināja dāsnās eklēšijas atraitnei ar vienu artavu un arī bagātajai Marijai, kas atdeva visu, kas tai bija (Mk.14:8 = 2.Kor.8:11). Tas parāda viņa iejūtību; viņš zināja, ka daži no tiem bija nabagi, daži bija bagāti. Taču viņš redzēja, ka viņi visi rīkojās pēc labākās sirdsapziņas. Un viņš tos izprata, pielīdzinādams viņus evaņģēliju personāžiem.
- Mt.5:7 = 2.Tim.1:16. Pāvils redzēja Onēsiforu kā žēlsirdīgo no Mt.5:7; un Jeruzalemes eklēšiju (Ebr.10:34) kā vajātos praviešus no Mt.5:12.
- Mt.20:22 = Rom.8:26. Šis piemērs rāda, ka Pāvila vēstuļu izpratne mums atklājas, ja mēs attiecīgi novērtējam to saikni ar evaņģēlijiem. Pāvils salīdzina mūs ar Cebedeja dēlu māti tai ziņā, ka mēs nezīnām, ko mēs lūdzam, jo mēs *pienācīgi nenovērtējam* to, ko mēs lūdzam. Es zinu, kas ir jālūdz: mana un citu atpirkšana. Rom.8:26 nebūt nenozīmē, ka man nav ne mazākās jausmas, kas man būtu jālūdz Dievam, kā to varētu iedomāties. Mēs *zinām*, kas ir jālūdz, bet galvenā doma šeit ir tā, ka mēs neapzināmies tā vērtību, ko mēs izlūdzamies; tāpat kā šī sieviete, kas aizlūdz par savu dēlu vietu Valstībā.
- Turklāt ir vēl daudz zīmīgu atsauču uz Jāni Kristītāju un Pēteri. Par tām bija runāts citviet.

Pāvils evaņģēlijos

Pāvils ne tikai citus redzēja evaņģēlijos. Viņš redzēja sevi, savu dzīvi un pieredzi evaņģēliju izklāsta gaismā. Viņš redzēja sevi, kad viņš bija tāds pats kā tie romiešu zaldāti, kas sita Kristu krustā (Lk.23:24 = 1.Tim.1:13). Viņš sevi redzēja kā pirmo no grēciniekiem (1.Tim.1:15), un tāpat vienu no grēciniekiem, par kuriem Kristus runāja Mt.9:13. Taču viņš sevi redzēja arī kā vīru, kas pārdeva visu, lai nopirktu pērli (Mt.13:45,46 = Fil.3:7,8; kaut gan šis fragments attiecas arī uz Mozu; it kā viņš gūtu iedvesmu no Mozus, lai līdzinātos vīram līdzībā). Jēzus atziņas nesalīdzināmajā pārākumā viņš saskatīja dārgo pērli, kuras krāšņums iedvesa pat bagātajam atdot par to visu, kas viņam bija. Pāvils rada mierinājumu, patiesu mierinājumu tajā, ka viņam nācās pārdzīvot situācijas līdzīgas tām, kas bija jāpārdzīvo viņa Kungam. Tā, kad viņš runāja ar brāļiem un rakstīja tiem, kas nebija tik nobrieduši garā, kādiem viņiem būtu bijis jābūt pēc Kristū pavadītā laika, viņš saredzēja līdzību ar Kungu Jēzu, kurš runāja ļaužu pūļiem, tiem, kas tobrīd bija Dieva eklēšijas sastāvā (Mt.13:15 = Ebr.5:11). Vai arī kad viņš rakstīja saviem

garīgi nenobriedušajiem brāļiem Korintā, viņu, bez šaubām, sarūgtināja doma par to, ka tie nostājas pret viņu; taču domās viņš tajā tūdaļ atrada līdzību ar Kungu, kad viņa piederīgie to noliedza (Mk.3:21 = 2.Kor.5:13). Kad korintieši viņu nievāja (2.Kor.7:4), viņš redzēja savu nievāšanu un vajāšanu Mt.5:12 gaismā. Un kad apkārtējā pasaule nievāja viņu, viņš salīdzināja sevi ar piekautajiem praviešiem, par kuriem Jēzus stāstīja līdzībā (2.Kor.11:24,25 = Mt.21:35).

Nemaz nav grūti saskatīt šīs atsaucēs, kad jūs sākat tās meklēt. Bet vairums no šīm atsaucēm neapšaubāmi radās pastāvīgas apzinātas un neapzinātas šo fragmentu pārdomāšanas un pārcilāšanas prātā rezultātā. Tā, viņa lēmums neņemt naudu no Korinta (1.Kor.9:18) radās kā dziļu pārdomu un pārspridumu rezultāts par Mt.10:8 izklāstītajiem principiem, kaut gan citi evaņģēliju fragmenti, kuri viņam arī bija labi zināmi, norādīja uz Kristus vēlēšanos, lai misionāri saņemtu algu (1.Kor.9:14 = Mt.10:10). Šis samaksas jautājums rāda, kā Pāvils veidoja savu dzīvi, allaž vadoties pēc saviem evaņģēliju principu izpratnes secinājumiem. Evaņģēliji nebija viņa galvā kā mehāniski iekalti pantiņi. Tie bija viņa sirdī, un tie noteica viņa dzīves virzību. Tāpat arī Kristus pravietojumu par to, ka Valstības evaņģēlijs būs plaši pazīstams visā pasaulē pirmā un divdesmitā gadsimtu pēdējās dienās, viņš uztvēra kā īpašu pavēli personīgi viņam (Mt.24:14 = 2.Tim.4:17).

Pāvila apziņu nekad neatstāja doma, ka arī viņu var piemeklēt neveiksme. Viņš apjauta sevi kārdinājumu domāt tāpat kā tas vīrs līdzībā, kurš uzskatīja, ka viņam pienākas vairāk, jo viņš ir strādājis daudz vairāk par citiem (Mt.20:12 = 2.Kor.11:25). Viņš zināja, ka viņa glābšana daļēji bija atkarīga no tā, ka viņš nekaunēsies Kristus vārdu dēļ cilvēku priekšā; no tā izriet viņa biežā pašanalīze attiecībā uz to, vai viņš sniedz liecību tā, kā tas ir jādara. Tādējādi, kad viņš apgalvo, ka viņš nekaunas evaņģēlija, viņš pauž savu pestīšanas pārliecību; līdz ar to viņš saka, ka Kristus nekaunēsies viņa tiesas dienā (Rom.1:16; 2.Tim.1:8,12,16 = Mk.8:38). Lk.9:23-25 izteiktie draudi skanēja viņa ausīs (1.Kor.3:15; 2.Kor.7:9; Fil.3:8): jo ja cilvēks iegūst pasauli Kristus dēļ, bet nenes krustu, vai kaunas Kristus vārdu vai principu dēļ šajā pasaulē, viņš *pats sevi pazaudē*. It īpaši Pāvils atsaucas uz šiem vārdiem 1.Kor.9:27: "lai citiem sludinādams, pats nekļūstu *atmetams*". Pāvils saredzēja šo kārdinājumu: domāt, ka viņa sludināšanas degsme atbrīvo viņu no krusta nešanas. Faktiski, mums visiem jāapzinās mūsu iespējamie kārdinājumi: koncentrēšanās uz kādu vienu garīguma jomu cerībā, ka tas mūs atbrīvos no krusta nešanas.

Līdzīgi arī doma par *cīņu*, lai ieiētu Valstībā, nepieciešamību vēltīt visus spēkus līdz pēdējam šiem centieniem (Lk.13:24) allaž bija Pāvila apziņas priekšplānā

(1.Kor.9:25; Kol.1:29; 1.Tim.6:12; 2.Tim.4:7). Mūsdienās ir kļuvis moderni runāt par mūsu izpirkšanas Kristū drošību, ignorējot brīdinājumus par atkrišanu. Pāvīlā mēs redzam brāli, kurš apvienoja šīs divas tendences; jo viņa apziņa bija tik dziļi Kristus un evaņģēliju centrēta. Evaņģēliju viņš uztvēra dziļi personīgi, viņš, droši vien, visu analizēja sekojoši: ‘Tas attiecas uz *mani*...tas patiesi attiecas uz *mani*...’. Kāds brālis! Cik aktīvs prāts, prāts, kurā mīt Kristus, par ko viņš bija pilnīgi pārliecināts. Kad tu esi labs, patiesi labs, tu to zini, nelepojoties ar to. Pāvils zināja, ka viņam ir Kristus prāts. Viņš redzēja, kādu spēku tas viņam dod. Un bez lepnuma un ārisķīgas izrādīšanās viņš aicina mūs atkal un atkal sekot (grieķu *mimic*) tam Kristus imitēšanas līmenim, kuru bija sasniedzis viņš.

Jānis Kristītājs

Augstāk minēto datu analīze rāda, ka Pāvils atsaucas uz dažām evaņģēliju daļām daudz biežāk nekā uz citām. To ilustrē bagātīgās atsaucēs uz fragmentiem, kas attiecas uz Jāni Kristītāju. Es domāju, ka tas ir tādēļ, ka kaut kādā veidā viņš uzskatīja Jāni Kristītāju par savu varoni, kuru viņš dziļi cienīja. Un šajā ziņā viņa uzskati saskanēja ar Kunga uzskatiem, kurš arī saskatīja Jāni vienu no uzticamākajiem ticīgajiem. Ir ļoti daudz ‘neapzinātu’ saikņu starp Pāvila rakstīto un pierakstiem par Jāni, kas norāda, cik dziļi Jāņa piemērs un vārdi bija iekrituši Pāvila sirdī (piemēram, Mt.3:7 = 1.Tes.1:10; 5:9; Jņ.3:31 = 1.Kor.15:47). Vai arī atcerieties, kā Jānis teica, ka ļaunie ebreji tiks “nocirsti” (Mt.3:10); Pāvils lieto to pašu vārdu, aprakstot “izcirstos” ebreju ciltsbrāļus (Rom.11:22,24). Vai arī atcerieties, kā Pāvils piemin Jāni Ap.d.13:24,25, kaut gan viņa pieminēšana neko būtiski neapstiprina kontekstā. Taču tas norāda, ka Pāvila pārdomās Jānis ieņēma ļoti nozīmīgu vietu.

Ir pilnīgi iespējams, ka Pāvils ir gājis klausīties Jāņa sprediķošanu; “un pie viņa izgāja visa Jūdejas zeme un visi Jeruzālemes ļaudis” (Mk.1:5), un tajā laikā Pāvils dzīvoja Jeruzalemē. Pāvils, droši vien, dzirdēja Jāni Kristītāju, un viņa teiktajam bija jāpaliek viņa sirdsapziņā. Jānis sludināja nepieciešamību “nest pienācīgus atgriešanās augļus” (Mt.3:8); un šos vārdus Pāvils bija izvēlējis sev par lozungu sludināšanas darbā visai pasaulei (Ap.d.26:20). Jāņa misija bija sagatavot Izraēlu Kristum, tēlaini runājot, katram kalnam un pakalnam, lepnajiem pirmā gadsimta ebrejiem, jātop ‘*nolidzinātiem*’ un ielejai, pazemīgajiem, jātop pildītiem ar cerību par patiesu glābšanas iespēju Kristū (Lk.3:5). Pāvils lieto to pašu grieķu vārdu “nolidzināt / pazemot” vismaz trīs reizes, aprakstot to, kā evaņģēlijs ir iedarbojies uz viņu (Ap.d.20:19; 2.Kor.11:7; Fil.4:12). It kā viņš teiktu: ‘Jāņa sludināšana beidzot tomēr iedarbojās uz mani; tā mani beidzot padarīja pietiekami pazemīgu, lai

pieņemtu Jēzu'. Un tāpat kā Jānis darīja līdzēnas cilvēku tekas, lai tie varētu nonākt pie Kristus (Mt.3:3), tā arī Pāvils (Ebr.12:13).

Pēc visa spriežot, Pāvils apbrīvoja pazemību, kas izpaudās Jāņa sprediķošanā. Viņš zināja, ka tāpat kā kādreiz Jānim, arī viņam bija lemts būt aicinātam jau no mātes miesām (Gal.1:15 = Lk.1:15). Savu sprediķošanu viņš apraksta ar tiem pašiem vārdiem, ar kuriem aprakstīta Jāņa sprediķošana (Ap.d.26:20 = Mt.3:8). Tāpat kā Jānis teica, ka viņš bija *sūtīts* kristīt, bet it īpaši liecināt par Kristu (Jņ.1:33), tā arī Pāvils juta, ka arī viņš ir *sūtīts kristīt*, taču viņa galvenais uzdevums bija sludināt Kristu nevis kristīt ar ūdeni (1.Kor.1:17). Kā Jānis sludināja grēku nožēlas kristību ar dziļu savas niecības sajūtu, tāpat to darīja arī Pāvils (Ap.d.13:24,25 = 17:3; 20:21; 26:20). Jānis sevi aprakstīja kā Kristus sludinātāju, kas nebija "cienīgs" to darīt (Mt.3:11). To pašu grieķu vārdu Pāvils lieto 1.Kor.15:9, kad viņš saka, ka nav *cieņīgs* saukties par apustuļi; un tikai Dieva žēlastības dēļ viņš ir spējīgs "kalpot jaunajai derībai" (2.Kor.3:6). Viņš zināja, ka viņa *spēja* dot laudīm pestīšanas atziņu (Jāņa valoda - Lk.1:77), būt par sludinātāju ir Dieva dota (2.Kor.2:16; 3:5); un tas, faktiski, attiecas uz *visiem* sludinātājiem. Bet vai mēs patiesi tā jūtamies sludināšanas darbā? Jānis bija spoža gaisma pasaulei (Jņ.5:35), kādiem mums būtu jābūt (Fil.2:15). Un tādēļ, ja mums ir jāliecina tā, kā to darīja Jānis, mūsu liecībai ir jānes Jāņa pazemības zīme. Viņš bija 'Patiesība' no bērna kājas, viņš dzīvoja garīgas pašreizējās dzīvi. Un neskatoties uz to, viņš jutās kā grēcinieks, kurš nav sludināšanas darba cienīgs. Kristadelfiešiem, kas ir uzauguši 'Patiesībā', ir grūti izjust šo personīgā grēka sajūtu, kas bija Pāvilam, un tādējādi izjust arī viņam raksturīgo sludināšanas degsmi. Bet faktiski viņa degsme bija Jāņa degsmes atspoguļojums; un Jānis bija 'labs zēns', uzaudzis 'Patiesībā'. Taču viņam bija sveloša garīgas neatbilstības sajūta. Angļu kristadelfiešiem ir steidzami jāatgūst šī sajūta.

Patiesi, Pāvils 'nesa' Kristus vārdu pasaulē tāpat kā Jānis 'nesa' Kristus evaņģēliju (Ap.d.9:15 = Mt.3:11). Viņam bija jāved citi gaismā tāpat kā Jānim (Lk.1:77,79 = Ap.d.13:47; 26:18,23). No tā Pāvils secināja, ka Jānis ir viņa piemērs: cilvēks, kuru Kristus absolūtā pārākuma apziņa darīja mazu, lika sajūt paša niecību, taču līdz ar to ar vislielāko degsmi uzņēmties Kristus godības sludināšanu citiem. Mēs jau citur parādījām (*Pāvils un Kristus*), ka Pāvils to sasniedza; viņa personā ir iespējams novērot viņā arvien pieaugošo Kristus kundzības apziņu, viņa paša grēcīguma apziņu un arvien pieaugošo vēlmi sludināt vārdu (2.Tim. ir tam klasisks piemērs). Skumji, bet jāatzīst, ka daudzi divdesmitā gadsimta mācekļi zaudē sludināšanas degsmi, sasniedzot 30 gadu robežu. Pāvils uzskatīja sevi par "vismazāko starp visiem svētajiem", ka viņš būs vismazākais Valstībā (Ef.3:8). Viņš lieto vārdu, kas

ir vistuvāk radniecisks izteicienam, ko lietoja Jānis, runājot par to, ka viņam jāiet “mazumā” (Jņ.3:30). Un ieslodzījumā pirms nāves viņš, šķiet, jutās tāpat kā Jānis ‘nogājis mazumā’; arī efeziešiem Pāvils rakstīja no apcietinājuma. Taču Jānis ieslodzījumā nebija stiprs garā, brīžiem viņš zaudēja pārliecību par to, ka Kristus ir “Tas, kam būs nākt” (Lk.7:19). Taču Pāvils šķiet atsaucamies uz to, kad viņš saka: “Tas, kam jānāk, nāks” (Ebr.10:37) – it kā sakot, ‘Jāni, mans varoni, arī tev bija vājuma brīži, bet es esmu pacenties mācīties no tiem’.

Pāvila jūsmā par Jāni nebija pārejoša; to nevar salīdzināt ar mūsu acumirkliģo jūsmu par Bībeles personāžiem, kad tie parādās un izzūd mūsu iztēlē, kad mēs lasām ‘ikdienas lasījumus’ vai dzirdam sīkāku izklāstu par tiem Bībeles skolā. Sava pirmā ieslodzījuma laikā Romā Pāvils domāja par Jāni (Ap.d.28:28 = Lk.3:6). Un neilgi pirms nāves (kad viņš rakstīja 2.Tim.) Jāņa tēls aizvien vēl nodarbināja Pāvila domas. Pāvils runā par sava ceļa pabeigšanu (Ap.d.20:24; 2.Tim.4:7), lietojot vārdu, kas citviet lietots tikai attiecībā uz Jāni, *viņa* mūža darbu pabeidzot (Ap.d.13:25).

Pāvils vēlējas, lai arī citi gribētu līdzināties Jānim, rastu viņā to iedvesmu, ko viņš bija radis Jānī. Tā, viņš rosina efeziešus neapreibināties ar vīnu, bet tapt Gara pilniem (Ef.5:18) – tas pats, kas bija teikts par Jāni (Lk.1:15). Citiem vārdiem sakot, ‘Esiet Gara pilni kā fanātiķis Jānis, tā vietā lai baudītu izlaidīgo pasaules dzīvi!’ Viņš uzskatīja Jāni par visu ticīgo paraugu (Ebr.11:37 = Mk.1:6 un 1.Kor.15:47 = Jņ.3:31).

Dievs, šķiet, ar labpatiku uzlūkoja to, cik lielā mērā Pāvils pielāgoja savu dzīvi Jāņa dzīvei, kas izpaudās Pāvila dzīves rituma no augšas nākošai saistībai ar Jāņa dzīves pieredzi. Šīs saiknes vienkārši nevarēja būt Pāvila paša izraisītas; piemēram, kaut vai tas, ka abi mira ieslodzījumā no ārpazīta, sievietes uzkuģdīta varmākas rokas. Gars arī šķiet saistām Jāni un Pāvilu tos aprakstot (piemēram, Lk.1:14 = Ap.d.15:13; 13:52; Lk.1:15 + Ap.d.9:17; 13:9; Lk.3:18 = Ap.d.13:15-19; Jņ.1:7,8,15 = Ap.d.23:11; 26:22; Jņ.3:27 = 1.Kor.2:8-16). Un Gars Ap.d.19:18 šķiet aprakstam Pāvilu tiem pašiem vārdiem kā Jāni: “daudzi...nāca (pie Pāvila) atzīdamies un izstāstīdami savus darbus” – tāpat kā tie bija nākuši pie Jāņa.

Tāpat kā Jānis Kristītājs arī Stefans šķiet atstājis neizdzēšamu iespaidu uz Pāvilu. Tiek atzīmēts, ka it īpaši Vēstulē ebrejiem ir pietiekami daudz apzinātu atsaucē uz Stefana vārdiem, kas norāda uz to, ka autoram tie bija ļoti labi zināmi:

Apustuļu darbi	Ebrejiem
7:2,55	1:1-3; 2:10
7:2-5	11:8

7:2	11:1-31
7:9-36	3:16;11:21,22
7:38	11:1-29 salīdz. ar 4:1-3
7:46	9:11,24 salīdz. ar Jes.66:1,2
7:39-43,52	3:7-12
6:14	nodaļas 1.-6.

Stefana runa (un, iespējams, arī citi viņa vārdi, kuru nav rakstos) bija dziļi iespaidušies Pāvila apziņā. Rakstot brāļiem, kurus viņš kādreiz bija vajājis, viņš apzināti un neapzināti atspoguļoja Stefana teikto.

Apzināta modelēšana

Visaugstāk minētais ļauj droši secināt, ka Pāvils apzināti veidoja savu dzīvi pēc Mozus un Jāņa parauga, bet ne tikai. Dāvids arī bija viens no Pāvila varoņiem; viņš pat citē viņu līdz ar ievadvārdiem; “Tad nu es jautāju...” (Rom.10:18). Bet visupirms viņš veidoja sevi pēc Kunga Jēzus parauga. Bija arī citi, kuriem piemita šī īpašība modelēt savu dzīvi pēc labākajiem Bībeles paraugiem. Sauls un Jonatāns veidoja sevi pēc Gideona parauga, Jeremija pēc Ījaba parauga (Jer.20:14-18), Mihās (Miha 7:8 = Raudu 3:2, etc.), un Dāvida parauga (Jer.20:10 = Ps.31:13; 38:17; 41:9; 56:6; Jer.20:12 = Ps.54:7). Jeremijam arī ir daudz vairāk atsauču nekā caurmērā uz citiem avotiem uz Jesaju un 5.Mozus; it kā tās būtu viņa mīļākās grāmatas. Un Dāvida pēdējā pateicības psalma (2.Sam.22) vārdi ir pilni ar atsaucēm uz tik daudziem viņa iemīļotiem varoņiem. Savas dzīves nogalē viņš jutās tik tuvs jau aizgājušajiem. Šī doma par apzinātu savas dzīves veidošanu pēc mīļāko varoņu paraugiem, iedvesmošanās no viņiem, lai tuvotos Dievam, ne mirkli neatstāja Pāvilu. Viņš ne tikai darīja tā pats, bet mudināja arī citus rīkoties tāpat. Viņš nelieto vārdu ‘modelēt’, bet gan ‘imitēt’ no grieķu ‘*mimicos*’, kas parasti atbilst vārdam “sekot”. Šo vārdu gandrīz neviens, izņemot Pāvilu, nelieto:

“un jūs kļūvat par mani un Kunga Kristus *sekotājiem*...jūs paši zināt, ka jums *jāseko* mūsu paraugam...lai jums būtu par paraugu, ka jūs mums varētu *sekot*” (1.Tes.1:6; 2.Tes.3:7,9; te ir netiešs norādījums uz to, ka starplaikā starp pirmo un otro vēstuli tesalonīkiešiem tie bija pārstājuši viņam sekot, kā viņi to bija darījuši uzreiz pēc tam, kad Pāvils bija viņus pievērsis Kristum).

“Tagad jūs pamācu: *sekojiet* manai priekšzīmei” (1.Kor.4:16; 11:1)

“*Sekojiet* viņu ticībai (eklēsijas vecājo)” (Ebr.13:7)

“*Sekojiet* tiem, kas ar ticību un pacietību iemanto apsolījumus”, piemēram Abrahāmam (Ebr.6:12)

“Tā jūs, brāji, esat sākuši *staigāt* to Dieva draudžu *pēdās*, kas apliecina Kristu Jēzu Jūdejā” (1.Tes.2:14).

Tātad, Pāvils mudina tos sekot viņam, sekot Ābrahāmam, vajātajām draudzēm Jūdejā, sekot uzticamajiem vecajiem Jeruzaleses eklēsiņā (piemēram, Pēterim), *tā lai* viņi pēc iespējas labāk varētu imitēt Tēvu un Dēlu. Taču imitācija ietver sevī bērnišķīgu atvērtību, prāta pazemību un brīvību no aizspriedumiem. Pāvils izvēlējās lietot vārdu imitēt vārda “sekot” vietā, iespējams, tāpēc ka viņš vēlējās uzsvērt, ka tāda veida apzināta dzīves veidošana pēc parauga prasa patiesu brīvību no aizspriedumiem vārda uztverē, kas rezultātā noved pie brīvas un nepiespiestas, bērnišķīgi naivas imitācijas. Pāvils no visas sirds mudina lasītājus ‘imitēt’ šos uzticības paraugus, uzstūcot sevī to garu pastāvīgas un neatlaidīgas meditācijas rezultātā. Vai mēs esam uz to spējīgi? Vai arī mēs vēl aizvien esam tai līmenī, kad mēs 10 minūšu laikā izlasām mūsu ikdienas lasījumus un pārējo 24 stundu laikā neliekamies par tiem ne zinīs?

Skats no eklēsiņas viedokļa

Lielākā daļa grūtību, kas Pāvilam bija jāizcieš, nāca no eklēsiņas vidus. Viņa dzīve pamatā ritēja eklēsiņu vidū un viņam “visi cilvēki” bija ticīgie, nevis pasaule kā tāda (Mk.9:50 = Rom.12:18). Ir pamats domāt, ka daudzu viņa vajāšanu pamatā bija jūdu grupas, viltus brāļu iefiltrēšanās eklēsiņās, kas organizēja Pāvila darba sabotāžu Romas impērijas pasaulē (4). Un bez šīm pamatā fiziskajām problēmām vēl nāca “rūpes par visām draudzēm”, kas nāca pār viņu ik dienas (2. Kor.11:28) – it kā viņš ik rītu celtos ar šīm rūpēm, kas nomāca viņa prātu. Un kā aizvien, Pāvils atrada mierinājumu visu šo problēmu sakarā evaņģēlijos. Ir skaidrs, ka viņš lasīja daudzus fragmentus, attiecinot tos uz situācijām eklēsiņās, kamēr mēs tiecamies attiecināt tos uz pasauli. Lūk, daži piemēri:

- Kristus vārdus par cilvēku pievēršanu Pāvils attiecināja uz eklēsiņas locekļu pievēršanu daudz garīgākam un atbildīgākam dzīves veidam (Mt.18:15 = 1.Kor.9:19-22).
- Bagāto muļķi Pāvils neattiecināja uz kādu Holivudas miljonāru; viņš redzēja šo tēlu eklēsiņas locekļu vidū (Mt.19:21 = 1.Tim.6:17-19).
- Pravietojumu par pēdējo dienu viltniekiem viņš attiecināja uz viltniekiem, kas uzradīes eklēsiņas vidū, proti, starp tiem, kas ir kristīti, kas apzināti maldinās eklēsiņas vairākumu. Šo savu pārliecību viņš atkārtoti vismaz trīs reizes (Mt.24:4 = Ef.5:6; Kol.2:8; 2.Tes.2:3). Es varu tikai piebilst, ka ja mēs patiesi piedzīvojam pēdējās dienas, tad tāds stāvoklis ir vai būs mūsu

vidū – neskatoties uz to, cik stipri (un pamatoti) mēs centsimies tam pretoties.

- Līdzība par plēgurojošo mājas pārvaldnieku neattiecas uz šo pasauli, kas gan arī ir ērti iestīgusi alkohola izraisītā nejutīgumā pret realitāti. Saskaņā ar to kā Pāvils to lieto 1.Tes.5, tā pravieta (nevis tikai brīdina par iespēju) par vecājo stāvokli eklēsijā pēdējās dienās.
- Domu par nepretošanos ļaunajam un otra vaiga pagriešanu (Mt.5:39) mēs parasti attiecinām uz šīs pasaules izraisītiem zaudējumiem, necīnoties par savām tiesībām. Taču Pāvils uztvēra to kā nepieciešamību neatribties par ļaunumu, ko mums nodara eklēsijas locekļi (Rom.12:16,17; 1.Kor.6:7; 1.Tes.5:15). Tāpat arī pavēli piedot mūsu parādniekiem, kad mēs lūdzam Dievu (Mt.6:14), Pāvils attiecina uz nepieciešamību piedot tiem, kas nogrēkojušies pret mums eklēsijā (Ef.4:32; Kol.3:13). Acīmredzot Pāvils paredzēja, ka ticīgajiem nebūs viegla dzīve eklēsijā. Iespējams, mums ir jābrīdina jaunpievērstie ticīgie par to; jo tik daudzi pievienojas mums, lolojot augstas cerības, lai pēc dažiem gadiem piedzīvotu vilšanos eklēsijas locekļu izturēšanās dēļ.
- Pāvils redzēja kalpošanu mantai arī kā vēlēšanos izpatikt dažiem eklēsijas biedriem (Mt.6:24 = Gal.1:10).
- Kaunēties Kristus vārdu dēļ neattiecas tikai uz nevēlēšanos runāt par Patiesību, kad kāds jūs uzaicina uz būru pēc darba. Tas attiecas arī uz atteikšanos bilst Kristus vārdu eklēsijā, mūsu pašu brāļiem, un sods par to ir tas pats (Mk.8:38 = 2.Tim.1:8).
- Viena no mazākajiem dzirdināšanai ar kausu auksta ūdens, Pāvila uztverē, nav nekā kopīga ar naudas ziedojumu nabagiem. Viņš to uztvēra kā nepieciešamību mīlēt mazākos eklēsijā (Mt.10:42 = Ebr.6:10). Un konteksts evaņģēlijos to apstiprina.

Negaidītas interpretācijas

Daudzas no augstāk pieminētajām atsaucēm uzvēdīja manī negaidītas interpretācijas. Pāvila evaņģēliju lasījums atšķiras no manējā – skaidrs, ka viņš tos pārzināja daudz labāk par mani, visādā ziņā. Līdzīgi, dažas no viņa Vecās Derības interpretācijām man nekad nebūtu ienākušas prātā. Tas saturs, kuru viņš redz nedaudzajās Vecās Derības atsaucēs uz Melhisedeku, vai piecās dažādās 2.un 110.psalma interpretācijās viņa vēstulēs, man ir saprotams. Bet es ļoti šaubos, ka es būtu varējis līdz tam nonākt, vienu reizi gadā lasot Veco Derību pēc *Bībeles pavadona*. Pāvila prāta darbība Bībeles sakarā bija vienkārši fenomenāla. Viņš ne tikai lasīja. Viņš, droši vien, pastāvīgi meditēja, kad viņš izgatavoja teltis, staigāja,

brauca un kuģoja tās nebeidzamās jūdzes. Viņš bija augstākā mērā garīgi noskaņots. Un tādā veidā viņš sasniedza Kristus atziņu.

Es gribētu nobeigt ar vēl dažiem negaidītu atziņu piemēriem, kurus mums dod saistība starp evaņģēlijiem un vēstulēm, kuri attiecas kā uz fragmentiem evaņģēlijos, tā arī uz viņa paša rakstīto:

- Ap.d. 20:28 ir atsauce uz Lk.17:3: "Sargaities! Ja tavš brālis grēko...piedod viņam" (Lk.17:3), kur Pāvils saka, ka mums ir *jāsargās* no iespējamiem viltus mācītājiem. Esmu drošs, ka viņš saka: "Jā, neminstinies piedot savam brālim personiskas dabas apvainojumus, sargies, jo tu izjutīsi kārdinājumu nepiedot viņam; taču piekop tikpat lielu vērīgumu attiecībā uz viltus mācībām".
- "Viņu laiki" (Lk.21:24) šķiet attiecas uz laikiem, kad citām tautām tika dota iespēja iepazīt evaņģēliju, kas secināms no tā, kā Pāvils atsaucas uz to Rom.11:25.
- Kristus "*jūs* (daudzskaitlī) kristīs ar Svēto Garu" (Mt.3:11) bija Pāvila pārdomu centrā, līdz viņš saprata, ka mēs *daudzskaitlī* esam kristīti stingri norāda uz to, ka mums ir jābūt visiem kā vienam ķermenim bez nebūtiskām atšķirībām (= 1.Kor.12:13).
- Pāvils redzēja Mt.5:29,30 seksuālajā kontekstā (=Kol.3:5); kas saskan ar kontekstu Mt.5:28.
- Mēs esam "pilnīgi" Mt.5:48 garā, ja mēs patiesi, no visas sirds piedodam viens otram (=Ef.4:32; 5:1).
- Pavēle turēt sāli sevī un tādēļ mieru savā starpā (Mk.9:50) tiek izpildīta, kā Pāvils to saprata, ja mēs uzmanām savu runāšanas veidu (=Kol.4:6).
- Saikne starp Rom.14:12 un Mt.12:36 liek domāt, ka Pāvila atziņā mēs visi runājam veltīgus vārdus, par kuriem mums būs jāatbild tiesas dienā. Mūsu nevaldāmās mēles dēļ, mums visiem būs ļoti vajadzīga žēlastība. Tādēļ, Pāvils saka, labāk, ja jūsu attieksme pret brāli būs maigāka jau šajā saulē, šodien.
- Tas, ko Dievs ir sagatavojis Viņu mīlošajiem, lietas, kuras acis nav redzējušas, bet kas ir atklājušās mums Garā, attiecas drīzāk uz mūsu izpirkšanu Kristū, nevis uz nākamās politiskās Valstības brīnumiem (jo Mt.13:11; 16:17 = 1.Kor.2:9,10). 1.Kor.2 konteksts un atsaucis tajā uz Jesaju pieprasu to pašu interpretāciju.
- Kristus apliecināšana cilvēku priekšā attiecas uz kristībām, nevis tikai uz sadūšošanos, lai pasniegtu kādam skrejlapu uz ielas (Mt.10:32 = Rom.10:9,10)

- Stiprā saistīšana līdzībā tika sasniegta Kristus nāves rezultātā. Viens no laupījumiem, ko mēs esam paņēmuši no viņa nama, ir tas, ka mums nav jāpilda Mozus baušļi (Mt.12:29 =Kol.2:15).
- Jau to vien, ka Kristus sauc mūs par brāļiem Mt.12:50, Pāvils uzskatīja par Kristus cilvēčības pierādījumu (= Ebr.2:11). Pāvils patiešām dziļi pārdomāja katru Kunga vārdu. Tā, viņš saka, ka Kungs Jēzuss viņu *pārliecinājis*, ka visi ēdieni ir tīri – tā viņš uztvēra Kunga doto mācību Mk.7. Šie vārdi Pāvilam bija kā *dzīvi*, tie bija viņa Kunga personiska pamācība.
- Kristus pārveidošanās bija ieskats tajās izmaiņās, kurām bija jānotiek dziļi mūsos (Rom.12:20 = Mt.17:2).
- Nododaties lūgšanām un gavēnim ar degsmi un intensitāti, kas nepieciešama brīnuma darīšanai (Mt.17:21 = 1.Kor.7:5).
- Mt.18:16,17 izklāstītos principus attiecībā uz personiskajiem apvainojumiem Pāvils pielieto morālo un mācības problēmu risināšanā Korintā (= 2.Kor.13:1; 1.Kor.5:4,5,9; 6:1-6).
- Pasaulīgi noskaņotā mājas pārvaldnieka uzvedību, kurš sit savus darba biedrus, Pāvils 1.Kor.8:12 saista ar vājāko brāļu sirdsapziņas *ievainošanu*. Pāvila uztverē pēdējo dienu eklēsiju pasaulīgie vecāji rīkosies, nedomājot par to, kā tas atsauksies uz draudzes sirdsapziņu, un tādējādi daudziem tas būs par klupšanas akmeni.
- 4000 vīru paēdināšanā Pāvils redzēja maizes laušanas pirmtēlu (Mt.15:36 = 1.Kor.11:24).
- Maizes laušanas laikā Kristus it kā apslacina mūs ar Savām asinīm, tas ir tā it kā mēs būtu viss Izraēls, sanācis kopā, no jauna apstiprināt derību katru reizi, kad mēs laužam maizi. Nav brīnums, ka mēs esam aicināti sapulcēties visi kopā (iespēju robežās), lai pieminētu Kristu (Mt.26:28 = Ebr.9:20). Mēs jau citviet pieminējām, ka Vēstule ebrejiem ir pamācība maizes laušanas reizei, kam tā sākotnēji, acīmredzot, arī bija paredzēta.

Dieva apliecinājums

Un pēdējā doma. Nav šaubu, ka Pāvils cīnījās līdz pēdējam, lai iegūtu Kristus atziņu, lai jautu Kristum dzīvot viņā. Dievs, šķiet, parāda, cik lielā mērā Pāvilam tas ir izdevies, ievirzot viņa dzīvi tā, ka tai ir tik daudz kopēja ar Kristus dzīvi (5), ko Pāvils pats nebūtu varējis dabūt gatavu. Tāpat arī ar Pāvilu un Jāni Kristītāju un Pāvilu un Pēteri. Un Dieva iedvestais Pāvila dzīves apraksts Apustuļu darbos arī parāda līdzību starp viņu un Kristu; tā Gara pierakstā jūdi “sagrāba” Pāvilu (Ap.d.21:27) tāpat kā tie piegāja pie Jēzus “pielika tam rokas un to saņēma” (Mt.26:50, oriģinālā ir viens un tas pats izteiciens). Atzīmējiet sev, ka arī pieraksts

par kuģa bojāeju atkārtu valodu, kādā aprakstīts Jonas jūras ceļojums (Ap.d.27:18 = Jonas 1:5), lai uzsvērtu Pāvila, tāpat kā Jonas, piederību krustam. Es vienkārši gribu teikt, ka Pāvils ārkārtīgi pūlējās, lai varētu biedroties ar Kungu Jēzu, lai dziļi sevī uzsūktu Kristus garu. Dievs apliecināja šos pūliņus, darbojoties viņa dzīvē tā, lai viņa dzīves apstākļi atgādinātu Kristus dzīves apstākļus, kas savukārt deva tam drosmi darboties šajā jomā vēl veiksmīgāk. Un mūsu Dievs to pašu darīs arī mūsu labā mūsu pūliņos uzņemt sevī Kungu, apēst šo Pashā jēru pilnībā. Tas, ko mēs tagad darām, maizi laužot un iedzerot vīnu, ir simboliska darbība, kas apstiprina mūsu saistības pielikt šos pūliņus un līdz ar to vērsties pie Dieva pēc palīdzības. Jo, pēc manas pārlicības, tieši to Dievs visvairāk vēlas, lai mēs darītu: uzņemtos saistības, patiesi censtos uzņemt sevī Viņa mīļotā Dēla garu.

Piezīmes

- (1) Skat 3.5.3: “Pārlicināšana ar mācības palīdzību”.
- (2) Skat “Pāvils un Kristus”.
- (3) Ievērojiet, cik biežas ir atsauces uz Kristus nāvi un augšāmcelšanos Apustuļu darbos 13:27-38:

Ap.d.	Evaņģēliji
13:27	Lk.24:27
13:28	Mt.27:72; Mk.15:13
13:29	Mt.27:59
13:30	Mt.28:6
13:38	Lk.24:47

Tādējādi, Pāvila pirmo sludinājumu pieraksti pamatā bija Evaņģēlija pierakstu par Kristus nāvi un augšāmcelšanos komentāri (tāpat kā Pētera). Salīdziniet to ar kristadelfiešu likto uzsvāru.

- (4) Skat H.A. Whittaker, ‘The Jewish Plot’ in *Studies in the Acts of the Apostles* un D.H. ‘The Jewish Satan’ in *In Search of Satan*.
- (5) To uzrāda daudzi Pāvila dzīves komentētāji. Visplašāk, cik man zināms, tas ir atspoguļots: H.A. Whittaker, *Studies in the Acts of the Apostles*.

7.12 KRUSTA NĀVE

Vēsturiskie apstākļi

Šis apcerējums sākas ar to brīdi, kad pūlis izvēlējās Barabu, kam sekoja Jēzus šausīšana un nodošana, lai sistu krustā. Visi četri evaņģēliju pieraksti ļoti aprauti ataino vienu un to pašu notikumu. Sekojošā tabula to dara uzskatāmu. Kad tie visi piemin to pašu, šķiet, ka Gars vēlas, lai mēs tajā redzētu īpašu zīmīgumu. Tas, ka pūlis izvēlējās Barabu, nevis godības Kungu ir viens no Kunga ciešanu laika aspektiem, kuru pierakstījuši visi četri evaņģēlisti. Izsmeljoša informācija ir dota par Barabu kā par bīstamu noziedznieku (Mt.27:16; Mk.15:7; Lk.23:19; Jņ.18:40). Ka cilvēki noraida Dieva taisnību, nevainīgo Dieva Jēru par labu tādām cilvēkam...tas ir traģisks stāsts par cilvēci kopumā, par mūsu dabu. Un tā bija to dienu eklēsija, kas izdarīja šo nelietīgo izvēli un sita Kungu Jēzu krustā. Tā pati daba, tas pats akluks ir arī mūsos. Izsekojot visu šo tiesas un krustā sišanas procesu, mums būtu jāizjūt riebums pret mūsu pašu dabu, līdz pat dziļām kauna jūtām par piederību cilvēcei. Šāda riebuma jūtu intensitāte, droši vien, ir pārāk neparasta mūsu garīgajai pieredzei.

Pilāta nebeidzamām svārstībām starp Viņa atbrīvošanu un nosodišanu neizbēgami bija jāatstāj iespajds uz Kungu Jēzu. Jebkurš cilvēkbērns, elpu aizturējis, būtu cerējis uz atbrīvošanu. Un jo vairāk tam būtu jāiedarbojas uz Kungu, jo visi Vecās Derības tēli norādīja uz pēdējā brīža atbrīvošanu. Pilnīgi iespējams, ka *“Eloi lama sabachtani”* bija atsauce uz biezoķnī sapinušos aunu (skat vēlāk); it kā vēlētos sacīt: ‘Kāpēc Tu mani esi sapinis kā aunu, nevis izglābis kā Īzāku pēdējā brīdī?’ Ja Kungam bija doma par izglābšanos pēdējā brīdī, kā tas, acīmredzot, bija Ģetzemanes dārzā, saspringums Viņā bija jo spēcīgāks. Viņa lūpas, droši vien, šo ciešanu laikā pašas prasījās izrunāt vārdus: ‘Ja tas var būt, tad lai šis biķeris iet Man garām...’. Taču, iespējams, ka tā vietā Viņa lūgšana vienkārši bija, lai notiktu Tēva grība; un tā Viņam bija zināma. Un tomēr Kungs, droši vien, apsvēra, ka pēc ebreju tradīcijas Pilātam bija jāatbrīvo viens gūsteknis, kas simbolizēja Izraēla atbrīvošanu no drošas nāves Ēģiptē, pateicoties Pashā jēram. Šai domai bija jāriņķo Kunga prātā. Viņš bija Pashā jērs, kā arī tās tautas simbols, kas bija jāglābj. Vai Mani atbrīvos, kā atbrīvoja un atbrīvos viņus? Bet Es taču esmu jērs, un jēram ir jāmirst, pirms tas notiek? ‘Mans Dievs, kāpēc Tu esi Mani atstājis / sapinis?’, Viņa lūgums par to, lai šis biķeris ietu Viņam garām...tie ir pietiekami pierādījumi tam, ka Kungam nebija pilnas skaidrības par to, kas notiks, kaut arī iepriekš Viņš to bija sev iztēlojis. Tas, ka Viņš bija ģeniāls intelektuālis, Vecās Derības pazinējs (viena Viņa frāze varēja ietvert astoņas un vairāk atsaucis uz Veco Derību, kas pilnīgi iedērijās kontekstā) nozīmēja, ka Viņš izmisīgi pūlējās pareizi interpretēt un

paredzēt Savu nāves pieredzi. Un Viņa pirmsnāves ciešanas kļūst jo skaudrākas, kad Viņš pēkšņi jūtas atstāts.

Pieraksta tēma ir, ka Kristus atdod Savu dzīvi labprātīgi. Viņa atteikšanās atbildēt Pilātam nozīmēja, ka Pilātam bija jāatzīst Viņu par vainīgu (Mk.15:4) - tādēļ Pilāts brīnās par Kunga klusēšanu, it kā Kungs labprātīgi atļautu sevi nosodīt.

Mums būs pietiekami daudz imeslu, lai atzīmētu, ka Kunga prāts Viņa ciešanu laikā nemītiģi darbojās. Tas bija Dieva vārda piesātināts, Viņš redzēja visa notiekošā simbolismu daudz precīzāk nekā mēs to spētu iedomāties, sākot no ērkšķiem Viņa apsmējēju uzliktajā vainagā līdz pat īzapam, kas asociējās ar Viņu pašās beigās (īzaps bija tēlu piepildījums 2.Moz.12:8,22; 3.Moz.14:4,6,49-52; 4.Moz.19:6,18). Ļoti bieži Viņa vārdos jaušamas atsaucis uz septiņiem vai astoņiem Vecās Derības fragmentiem, visas vietā, atbilstoši kontekstam. Viņa intelektuālajam ģēnijam nebija līdzinieku, un Viņš pielietoja Savu ģenialitāti Tēva vārda interpretācijai. Pat nāves stundā, šķiet, šī nodarbe Viņu neatstāja. Neizbēgami, ka kādam ar Viņa intelektuālajām spējām kā Dieva Dēlam, cilvēkam ar Viņa taisnīguma izjūtu un zināšanām par ebrejiem un to Bauslību, viss Viņā, droši vien, sacēlās pret Viņa ciešanu ieilgušo netaisnību. Viņš skaudri izjuta Sevī tobrīd, ka Viņu ienīst bez imesla, ka ebreji “mani bez vainas ienīst” (Ps.69:5). “Kā pret slepkavu jūs esat izgājuši...Ik dienas Es pie jums sēdēju Tempļī mācīdams, un jūs Mani neesat aiztikuši” (Mt.26:55). “Ko tu Mani jautā? Jautā tiem, kas dzirdējuši, ko Es uz tiem esmu runājis...Ja Es nepareizi esmu runājis, tad pierādi, ka tas bija nepareizi; bet, ja Es esmu runājis pareizi, ko tu Mani sit?” (Jņ.18:21-23). Viss tas norāda uz asu netaisnības izjūtu. Tā, droši vien, uzbangoja Viņā, kad Viņš ieraudzīja kalpu nesam ūdens trauku, lai Pilāts mazgātu savas rokas nevainībā. Taču Viņa atbilde Pilātam drīzāk skanēja kā mierinājums tam, lai viņš nedomātu, ka vaina ir *tikai* viņā (Jņ.19:11; salīdz. ar Viņa bažām par Jūdas nožēlu, Jņ.13:27). Kungs neļāvās notiekošajam pasīvi ar domu, lai notiek viss, kā tam jānotiek. Viss Viņā sacēlās pret notiekošā netaisnību. Šķiet, ka Viņā pat uzliesmoja dusmas. Tas, droši vien, bija grūdiens uz grēka bezdibeņa pusi. Cilvēka daba Viņā un grēkā krišanas iespēja nozīmēja, ka bija brīži, kad Viņš bija tuvāk grēkam nekā citi. Bet nebija tā, ka Viņš vienkārši turētos tālāk no bezdibeņa, jo Viņš netaupīja Sevī, Viņš droši gāja pūlī un nevairījās no tā kārdinājumiem, kas sevī nesa garīgas neveiksmes iespēju. Viņš bija nācis šai pasaulē, lai pagodinātu Savu Tēvu, un Viņa gribas piepildījumā bija Viņa dzīves jēga.

Mateja 27	Marka 15	Lūkas 23	Jāņa 19	Hronoloģiskie
-----------	----------	----------	---------	---------------

				komentāri
“Jēzu šauta un nodeva, lai Viņu sistu krustā” (26.p.)	Pilāts...Jēzu lika šaut un nodeva, lai sistu krustā (15.p.).	Bet Jēzu tas nodeva viņu gribai (25.p.).	Tad viņš To atdeva tiem, lai tie Viņu sistu krustā. (16.p.).	1
Tad zemes pārvaldnieka karavīri ņēma Jēzu, veda to pārvaldnieka pilī un sasauca ap Viņu visu pulku (27.p.)	Bet karavīri Viņu noveda pilī, tas ir, pārvaldnieka namā, un sasauca visu pulku. (16.p.).		Tad tie saņēma Jēzu	2
Un tie novilka Viņam drēbes un apvilka Viņam purpura apmetni.	Un tie Viņam apvelk purpura apmetni un,			3
Tie nopina ērkšķu vainagu un lika to Viņam galvā, un deva Viņam niedri labajā rokā	nopinuši ērkšķu vainagu, lika Viņam to galvā			4
un locīja ceļus Viņa priekšā, Viņu apsmiedami,				5
un sacīja: “Sveiks, Jūdu ķēniņ!”	un sāka Viņu sveicināt: “Sveiks, Jūdu ķēniņ!”			“Un sāka” – vai bija kaut kas, kas viņus apstādināja?
Un tie spļāva Viņam virsū, ņēma niedri un	Un sita Viņam pa galvu ar			Apspļaudīšana un sišana pa galvu, šķiet,

sita Viņam pa galvu.	niedri, un Viņu apspļaudīja,			bija šī procesa sastāvdaļa.
	un ceļus locīja un Viņu pielūdza.			6 Tas bija iepriekš Mateja pierakstā sastopamais ceļu locīšanas atkārtojums.
Un kad tie bija Viņu apsmējuši, tad tie novilka Viņam apmetni un apvilka Viņam paša drēbes un aizveda Viņu, lai sistu krustā.	Un kad tie Viņu bija apsmējuši, tad Viņam novilka purpura apmetni un Viņam apvilka Viņa paša drēbes, un Viņu aizveda, lai sistu krustā.			7 8
			Un Viņš, Savu krustu nesdams, gāja	9
Bet iziedami	Un tie piespieda kādu,			10
tie sastapa cilvēku no Kirēnas, vārdā Sīmani; tie piespieda to Viņa krustu.	kas, no lauka nākdami, garām gāja, Sīmani no Kirēnas, Aleksandra un Rufa tēvu, lai tas nestu Viņa krustu.	Un, kad Viņu aizveda, tie saņēma no Kirēnas kādu Sīmani, kas nāca no lauka, un uzlika tam		11

		krustu, lai tas to Jēzum nestu pakal.		
		<p>Bet liels ļaužu un sievu pulks Viņam sekoja, tās Viņu nožēloja un apraudāja.</p> <p>Bet Jēzus pret tām pagriezās un sacīja: "Jūs Jeruzālemes meitas, neraudiet par Mani, bet raudiet pašas par sevi un par saviem bērniem. Jo, redziet, nāks dienas, kad sacīs: svētīgas ir neauglīgās un tās miesas, kas nav bērņus nesušas, un krūtis, kas nav zīdījušas.</p> <p>Tad tie iesāks sacīt uz kalniem: krītiet uz</p>		12

		<p>mums, -un uz pakalniem: aplājiet mūs! Jo, kad to dara pie zaļa koka, kas tad notiks pie nokaltuša?" Bet divi ļaundari arī tapa novesti, ka taptu nomaitāti līdz ar Viņu.</p>		
<p>Un, nonākuši tai vietā, ko sauc par Golgatu, tas ir, pieres vietu</p>	<p>Un tie Viņu noveda Golgatā, kas tiek tulkots: pieres vieta.</p>	<p>Un, kad tie nonāca tai vietā, ko sauc par pieres vietu,</p>	<p>Uz vietu, ko sauc par pieres vietu, ebrejiski Golgatu.</p>	<p>13 Viņš nenesa Savu krustu visu ceļu līdz Golgatai; Viņš iznāca no pārvaldnieka nama ar seju apņēmīgi vērstu pret Golgatu, tāpat kā pirms dažām nedēļām Viņš, pilns apņēmības, devās ceļā uz Jeruzālemi. Viņi tur ieradās. Viņi tur apstājās. Tā tam bija jābūt.</p>

Tie deva Viņam dzert etiķi, maisītu ar žulti; un, kad Viņš to nobaudīja,	Un Viņam deva dzert vīnu, sajauktu ar mirrēm,			14
Viņš negribēja to dzert.	bet Viņš to nepieņēma.			
Un tie sita Viņu krustā	Un tie Viņu sita krustā	Tie tur sita krustā Viņu	Tur tie Viņu sita krustā	15
		un tos ļaundarus, vienu pa labo un otru pa kreiso roku.	Un kopā ar Viņu divus citus, katrā pusē vienu, bet vidū Jēzu.	16 Jānis atkārtoto pašu divas reizes, lai uzsvērtu Kristus tronī celšanu starp ļaundariem.
			Bet Pilāts lika taisīt uzrakstu un piestiprināt to pie krusta; tur bija rakstīts: JĒZUS NACARIETIS, JŪDU ĶĒNIŅŠ. Šo uzrakstu lasīja daudzi jūdi, jo vieta, kur Jēzus bija krustā sists, bija tuvu pie pilsētas; un rakstīts bija ebreju, romiešu un grieķu valodā. Tad jūdu augstiepriesteri sacīja	17 Notiesātajam bija jānes kaklā uzkārts savas vainas uzraksts, kurš bija jāpiestiprina pie krusta, līdz ar pašu krustu. Nav pamata domāt, ka tas tiktu piestiprināts pēc krusta uzcelšanas stāvus. Jādomā, ka uzrakstu noņēma Kungam no kakla un

			Pilātam: “Neraksti: Jūdu ķēniņš, bet ka Viņš sacījis: Es esmu jūdu ķēniņš”. Bet Pilāts atbildēja: “Ko esmu rakstījis, to esmu rakstījis.”	piesita pie krusta pirms tā uzcelšanas augšā. Tādēļ sekosim Jāņa hronoloģijai.
		Jēzus sacīja: “Tēvs, piedod tiem, jo tie nezina, ko tie dara.”		18
Un izdalīja Viņa drēbes savā starpā ar mesliem, [lai piepildītos pravieša vārdi, viņi daļa manas drēbes savā starpā, un par manu apģērbu viņi met kauliņus.]	un izdalīja savā starpā Viņa drēbes, mezdami kauliņus par tām, ko kurš dabūtu.	Un tie, Viņa drēbes dalīdami, kauliņus par tām meta.	Bet kareivji, piesituši Jēzu pie krusta, ņēma Viņa drēbes un sadalīja tās četrās daļās, katram kareivim pa daļai. Tāpat tie paņēma Viņa svārkus. Svārki nebija šūti, bet izausti viscaur no viena gabala. Tad tie sacīja cits citam: “Tos nesadalīsim, bet metīsim par tiem kauliņus, kam tie piederēs.” Tā piepildījās	19

			raksti: tie Manas drēbes izdalījuši savā starpā un par Manu apģērbu metuši kauliņus. – Tā darīja kareivji.	
	Un tā bija trešā stunda, kad Viņu sita krustā.			20
Un tie sēdēja tur un apsargāja Viņu.		Un ļaudis stāvēja skatīdamies.		21
Un virs Viņa galvas tie pielika Viņa vainas uzrakstu: ŠIS IR JĒZUS, JŪDU ĶĒNIŅŠ.	Un bija likts uzraksts Viņa vainas apzīmēšanai: JŪDU ĶĒNIŅŠ.			22
Tad divi slepkavas tika kopā ar Viņu krustā sisti; viens pa labo, otrs pa kreiso roku.	Un līdz ar Viņu sita krustā divi slepkavas, vienu Viņam pa labo, otru pa kreiso roku. Un raksti ir piepildīti, kas saka: “Viņš tika ļaundariem pielīdzināts.”			23 Matejs atzīstas atkāpē. Viņa un Marka pierakstā netiek ievērota secība. Šķiet, ka ļaundari tika sisti krustā vienlaicīgi ar Kristu, taču Matejs un Marks visu uzmanību veltī Kristum.
			Bet pie Jēzus	24

			<p>krusta stāvēja Viņa māte, Viņa mātes māsa, Marija, Klopas sieva, un Marija Magdalēna. Tad Jēzus, ieraudzījis savu māti un viņai līdzās mācekli stāvam, ko Viņš mīlēja, saka mātei: "Sieva, redzi, tavs dēls!" Pēc tam Viņš saka māceklim: "Redzi, tava māte!" No tā brīža māceklis viņu ņēma pie sevis.</p>	<p>Šo epizodi varētu dot krustā sišanas sākumā. "Bet..." savieno to ar drēbju dalīšanu, iespējams tāpēc, ka tās bija Marijas darinātas. Ja mums būtu jāsaprot, ka Jānis aizveda Mariju no krustā sišanas vietas uz savām mājām (kaut arī pēc teksta tam nebūtu obligāti jābūt), viņam būtu nepieciešams laiks, lai izdarītu to un atgrieztos, lai redzētu beigas (Jņ.19:35). Taču, iespējams, arī ka Kungs teica šos vārdus pirms Saviem pēdējiem vārdiem: "Pēc tam,</p>
--	--	--	--	---

				zinādams, ka viss ir pabeigts...”. Tas bija tā it kā Viņš tikai atvadījās no mātes pašas beigās.
Bet garāmgājēji zaimoja Viņu, galvas kratīdami, un sacīja: “Viņš gribēja noplēst Templi un to atkal uzcelt trijās dienās; palīdzī pats Sev;	Un tie, kas gāja garām, Viņu zaimoja, kratīja galvas un sacīja: “Redzi, Tempļa noplēšēj un uztaistāj trijās dienās, palīdzies pats Sev un kāp no krusta zemē.”			26
Ja Tu esi Dieva Dēls, kāp no krusta zemē.”				27
Ja Tu esi Dieva Dēls, kāp no krusta zemē.”				28
Tāpat augstie priesteri līdz ar rakstu mācītājiem un vecajiem apsmēja Viņu, sacīdami:	Tāpat arī augstie priesteri ar rakstu mācītājiem Viņu apsmēja un sacīja:	Bet arī virsnieki Viņu izsmēja, sacīdami:		29 Matejs un Marks pieraksta to pašu epizodi. Mācītāji Viņu apsmēja savā starpā (Mk.); pēc Mateja sanāk, ka viņi to teica Viņam. Viņi

				to apsmēja, kopā sanākuši, bet pietiekami skali, lai Viņš arī dzirdētu.
“Citiem Viņš palīdzējis, bet pats Sev nevar palīdzēt.	“Citus Viņš ir pestījis un sevi pašu Viņš nevar pestīt.	“Viņš citiem palīdzējis,		30
		lai palīdzas pats Sev, ja šis ir Kristus, Dieva izredzētais.”		31
Ja Viņš ir Israēla Kēniņš, lai nokāpj no krusta, tad mēs ticēsim uz Viņu. Viņš Dievam uzticējies, Tas lai glābj Viņu, ja grib; jo Viņš ir sacījis: Es esmu Dieva Dēls.	Lai nu Kristus, Israēla kēniņš, no krusta nokāpj, ka mēs redzam un ticam.”			32
				33
		Un arī kareivji Viņu apmēdīja, piegāja un Viņam etiķi atnesa un sacīja: “Ja Tu esi jūdu kēniņš, tad palīdzies pats Sev!”		34

		Un virs Viņa bija uzraksts: ŠIS IR JŪDU ĶĒNIŅŠ.		35 Tas ir ārpus secības. Uzrakstu uzlika krustā sišanas laikā (skat iepriekšējo komentāru). Šķiet, ka Lūka grib teikt, ka apsmiešanu izraisa tieši šis uzraksts, kas tik ļoti atšķiras no parastajiem noziegumiem, par kuriem cilvēki tiek sisti krustā.
Tāpat arī slepkavas, kas līdz ar Viņu bija krustā sisti, zaimoja Viņu.	Un arī tie, kas līdz ar Viņu bija krustā sisti, Viņu zaimoja.			36
			Un viens no pakārtajiem ļaundariem Viņu zaimoja, sacīdams: "Ja Tu esi Kristus, tad glāb Sevi pašu un mūs!" Bet otrs to norāja un sacīja: "Arī tu nebīsties	37 Viņš tikko to pašu bija teicis kopā ar otru noziedznieku. Tagad viņš atkal runā, bet viņa vārdi ir kvēles pilni.

			Dieva, kas esi tai pašā sodā! Un mums gan pareizi notiek: jo mēs dabūjam, ko esam pelnījuši ar saviem darbiem, bet šis nekā ļauna nav darījis.” Un viņš sacīja: “Jēzu, piemini mani, kad Tu nākši Savā valstībā!” Un Jēzus tam sacīja: “Patiesi Es tev saku: šodien tu būsi ar Mani paradīzē.”	
Bet no sestās stundas tapa tumšs pār visu zemi līdz devītai stundai.	Un ap sesto stundu palika tumšs pār visu zemi līdz devītai stundai.	Un tas bija ap sesto stundu. Tad tapa tumšs pār visu zemi līdz devītai stundai.		38
		Un saule tapa aptumšota, un priekšskars Templī pārplīsa vidū pušu.		39 Mk.15:38 liek domāt, ka priekšskars pārplīsa pavisam, kad Kristus nomira; tādēļ tas bija tikai

				<p>sākotnējais plīsums. Ja šī interpretācija ir pareiza, kāpēc tas notika sestajā stundā? Vai tas bija tāpēc, ka šajā brīdī Kungs Jēzus bija sasniedzis kādu noteiktu uzvaras pakāpi? No otras puses “priekšskars Templī pārplīsa vidū pušu” jāsaista ar sekojošo 46.pantu par Kristus nāvi. Tas nozīmētu, ka priekšskars pārplīsa īsi pirms Kristus nāves, it kā Dievs paredzēja, ka uzvara faktiski ir jau sasniegta un tādēļ pārplīsa priekškaru starp Viņu un cilvēkiem dažas sekundes pirms nāves</p>
--	--	--	--	--

				iestāšanās brīža.
Bet ap devīto stundu Jēzus sauca stiprā balsī: “Ēli, Ēli, lamā zabahtani?” Tas ir: “Mans Dievs, Mans Dievs, kāpēc Tu esi Mani atstājis?”	Un ap devīto stundu Jēzus stiprā balsī brēca, saukdams: “Eloī, Eloī, lamā zabahtani?” Tas ir tulkots: “Mans Dievs, Mans Dievs, Kāpēc Tu Mani esi atstājis?”			40
Bet daži no tiem, kas tur stāvēja, kad tie to dzirdēja, sacīja: “Šis sauc Ēliju.”	Un daži no tiem, kas tur klāt stāvēja, to dzirdēdami sacīja: “Redzi, Viņš sauc Ēliju.”			41
			Pēc tam, zinādams, ka viss ir pabeigts un lai piepildītu rakstus līdz galam, Jēzus sacīja: “Man slāpst!”	42 Es iestarpīnu to šeit tāpēc, ka paliek tāds iespaids, ka pēc 22.psalma pirmā panta citēšanas Kungs gribēja dzert, lai varētu pabeigt citēt psalmu balsī līdz galam. Viņi

				domā, ka Viņš sauc Ēliju (jaucot 'Eliyahū' ar 'Eloī'), Viņš saka "Man slāpst", tie sniedz Viņam etiķi, bet Matejs saka, ka tiklīdz Viņš sauca "Eloī, Eloī", viņi skrēja pēc etiķa. Tādēļ "Man slāpst", droši vien, izskanēja <i>uzreiz</i> pēc "Eloī, Eloī", gandrīz vienlaicīgi.
Un tūlīt viens no tiem aizskrēja, paņēma sūkli, pildīja to ar etiķi, uzsprauda to niedrē un dzirdēja Viņu. Bet citi sacīja: "Pagaidi, redzēsim, vai Ēlija nāks un glābs Viņu.	Bet viens aizskrēja, pildīja sūkli ar etiķi un to lika uz niedri, un deva Viņam dzert, sacīdams: "Pagaidiet, redzēsim, vai Ēlija nāks un Viņu noņems."		Tur stāvēja trauks ar etiķi; tie uzsprauda sūkli ar etiķi uz Īzapa stiebra un to pacēla pie Viņa mutes. Etiķi ņēmis, Jēzus sacīja:	43
	Bet Jēzus	Un Jēzus	"Viss	44

	stiprā balsī ieklīdzās	saucā skaņā balsī:	piepildīts!” Un galvu nokāris,	
Bet Jēzus atkal ieklīdzās stiprā balsī		“Tēvs, Es nododu Savu garu Tavās rokās.”		45 “Atkal” – pēc “Viss piepildīts” Mt.27:50 liek domāt, ka šis klīdziens arī <i>bija</i> gara atdošana.
un izlaida Savu garu.	un nomira.	Un, to sacījis, Viņš nomira.	Atdeva garu Dievam.	
Un redzi, Tempļa priekšsvars pārplīsa no augšas līdz apakšai divos gabalos,	Un priekšsvars Tempļi pārplīsa divos gabalos no augšas līdz zemei.			46 Skat komentārus augstāk, kas attiecas uz Lūkas evanģēliju.
un zeme trīcēja, un klintis šķēlās, un kapi atdarījās, un daudzu svēto miesas, kas dusēja, cēlās augšām. Un tie izgāja no kapiem pēc Viņa augšāmcelšanās, nāca svētajā pilsētā un parādījās				47 Tas ir skaidrs piemērs tam, ka krustā sišanas pieraksti nav hronoloģiski secīgi.

daudziem.				
Bet virsnieks un tie, kas bija pie Viņa un sargāja Jēzu, redzēdami zemestrīci un visu, kas tur notika, ļoti izbijās un sacīja: "Patiesi, šis bija Dieva Dēls."	Bet virsnieks, kas tur klāt stāvēja Viņam pretī, redzēdams, ka Viņš tādā veidā bija miris, sacīja: "Patiesi, šis cilvēks bija Dieva Dēls."	Un virsnieks, redzēdams, kas notika, Dievu teica un sacīja: "Patiesi, šis bijis taisns cilvēks."		48
		Un visi ļaudis, kas tur bija klāt un redzēja, kas notika, sita pa krūtīm un griezās atpakaļ.		49
Bet tur bija daudz sievu, kas no Galilejas bija sekojušas Jēzum un Viņam kalpojušas, tās skatījās no tālienes. Starp tām bija Marija Magdalēna un Marija, Jēkaba un Jāzepa māte, un Cebedeja dēlu māte.	Un tur bija arī sievas, kas no tālienes skatījās; starp tām bija Marija Magdalēna un Marija, Jēkaba jaunākā un Jāzepa māte, un Salome. (Tās, kad Viņš bija Galilejā, Viņam bija gājušas pakal	Bet visi Viņa paziņas stāvēja no tālienes un sievas, kas ar Viņu bija nākušas no Galilejas un šās lietas redzēja.		50

	un Viņam kalpojušas) un daudzas citas, kas līdz ar Viņu bija nākušas uz Jeruzālemi.			
			<p>Bet bija sataisāmā diena, un, negribēdami, ka miesas pa sabatu paliktu pie krusta, jo šī sabata diena bija sevišķi liela, jūdi lūdza Pilātu, lai viņš liktu satriekt tiem lielus un viņus noņemt. Tad kareivji nāca un satrieca pirmajam lielus, tāpat otram, kas kopā ar Viņu bija krustā sists. Bet nonākot līdz Jēzum un redzot, ka Viņš jau ir miris, tie Viņa lielus nesatrieca. Bet viens no kareivjiem Viņam iedūra</p>	<p>51 "Krusts" – atkal vienskaitlī, visa uzmanība tiek pievērsta Kristus krustam.</p>

			<p>sānos šķēpu, un tūdaļ iztecēja asinis un ūdens. Un, kas to redzējis, tas to ir apliecinājis, un viņa liecība ir patiesa. Un viņš zina, ka viņš runā patiesību, lai arī jūs ticētu. Jo tas notika, lai piepildītos raksti: nevienu kaulu Viņam nebūs salauzt. Un cita vieta atkal saka: viņi raudzīsies uz To, ko tie sadūruši.</p>	
<p>bet vakarā nāca kāds bagāts cilvēks no Arimatijas, vārdā Jāzebs, kas arī bija kļuvis par Jēzus mācekli.</p>	<p>Kad jau vakars metās un tā kā bija sataisāmā diena, tas ir, sabata priekšvakars, Jāzebs no Arimatijas, cienīts runas kungs, kas pats arīdzan gaidīja Dieva valstību,</p>	<p>Un redzi, viens vīrs, Jāzebs vārdā, kas bija runas kungs, labs un taisns vīrs (šis nebija piedrojoies viņu padomam un rīcībai), no Arimatijas, jūdu pilsētas, kas arī pats gaidīja uz</p>	<p>Pēc tam Jāzebs no Arimatijas, kas bija Jēzus mācekli, bet tikai slepenībā, tāpēc ka viņš baidījās no jūdiem,</p>	52

		Dieva valstību,		
Šis nogāja pie Pilāta un izlūdās Jēzus miesas.	iegāja droši pie Pilāta un izlūdās Jēzus miesas.	Šis aizgāja pie Pilāta, un lūdza Jēzus miesas	lūdza Pilātu, lai tas atļautu noņemt Jēzus miesas;	53
	Bet Pilāts brīnījās, ka Viņš jau bija nomiris, un, virsnieku aicinājis, tam jautāja, vai jau ilgi, kamēr Viņš miris?			54
Tad Pilāts pavēlēja tās viņam atdot.	Un, to no virsnieka dabūjis zināt, viņš atvēlēja Jāzepam Jēzus miesas.		un Pilāts atļāva.	55
Un Jāzepts ņēma miesas, ietina tās tīrā audeklā un ielika tās savā jaunajā kapā, ko viņš bija izcirtis klinī, un viņš pievēla lielu akmeni pie kapa durvīm un aizgāja.	Un tas, nopircis smalku audeklu, Jēzu noņēma un ietina tai audeklā un ielika Viņu kapā, kas bija izcirtis, un akmeni	un tās noņēma, ietina smalkā audeklā un ielika kapā, kas bija izcirtis klinī, kur vēl neviens nebija glabāts. Un tā bija sataisāmā diena, un sabats jau sākās.	Tad viņš nāca un noņēma Viņa miesas. Bet arī Nikodēms nāca, kas kādreiz naktī pie Viņa bija nācis, un atnesa svaidāmās zāles, maisījumu no mirrēm un alvejas, kādas simts mārciņas.	56

	pievēla pie kapa durvīm.		Tad viņi paņēma Jēzus miesas un satina tās autos kopā ar smaržvielām, pēc jūdu bērnu paražām. Bet tanī vietā, kur viņus bija krustā situši, bija dārzs un šinī dārzā jauna kapa vieta, kurā vēl neviens nebija glabāts. Tur tie ielika Jēzu sataisāmās dienas dēļ, jo kapa vieta bija tuvu.	
	Bet Marija Magdalēna un Marija, Jozēta māte, skatījās, kur Viņš tapa nolikts.	Un sievas, kas ar Viņu bija nākušas no Galilejas, arī gāja līdzī un apskatīja kapu un kā Viņa miesas tapa noliktas.		57 Ievērojiet uzsvaru, kas tiek likts uz to, ka sievietes, kas nāca ar Viņu, nāca no Galilejas.
bet tur bija Marija Magdalēna un otra Marija, viņas sēdēja pretim kapam.				58
		Un, atpakaļ griezušās, tās		59

		sataisīja smaržīgas svaidāmās zāles, un sabatū tās pavadīja klusu pēc bauslības.		
--	--	---	--	--

Garīgā smalkjūtība

Trūkst vārdu, lai izteiktu to, cik cēli rakstos izpaužas Dieva garīgās īpašības. Viņš sāk Savas rakstiskās atklāsmes un kā starp citu piemin “un zvaigznes radīja” (1.Moz.1:16). Šīs radīšanas neapveramais plašums, daudz brīnumaināks un plašāks par šo vienu planētu tiek pieminēts “*garāmejot*”. Līdzīgi, Dievam raksturīga “brīnumu ekonomija”, kad Viņš ir rīkojies atklāti. Mācekļu kristības, vai un kad Kungs satikās ar māti pēc augšāmcelšanās (viņš nevarēja ar viņu nesatīkties!); Saula pārtapšana par Pāvilu; Ārona nožēla pēc zelta teļa – visi šie notikumi nav atspoguļoti rakstos. Un tās pašas garīgās īpašības it īpaši izpaužas arī krustā sišanas pierakstos. Varētu mēģināt, lasot kādu no šiem pierakstiem, it īpaši Jāņa 19, sastādīt lietoto īpašības vārdu sarakstu. To gandrīz nav. Palasiet kāda rakstnieka vai vēsturnieka vienu lapaspusi: tā mudž no īpašības vārdiem. Dieva Dēla nāves aprakstā šie vienkāršākie izteiksmes līdzekļi izpaliek. Pats krustā sišanas akts, kas izteikts vienkāršā nepaplašinātā teikumā, ir tam visuzskatāmākā ilustrācija. Un arī, kā Marija pieņem augšāmcēlušos Kungu par dārznieku. Vai sievu raudāšana, un Jāzeps, un Nikodēma asaras (tās, droši vien, bija), kad miesas noņēma no krusta, kad naglas tika izvilkas: tāda pieraksta nav. Līdzīgi, tikai Mateja evaņģēlijā lasām par Jūdas pašnāvību; Tēvs nevēlējās uzsvērt rakstos, ka cilvēks, kas pastrādājis sliktāko, ko cilvēks būtu varējis izdarīt – nodevis nesalīdzināmo Dieva Dēlu – faktiski pats atņēma sev dzīvību (un pat to nespēja jēdzīgi izdarīt). Ja runa būtu bijusi par manu dēlu, es gribētu to uzsvērt. Bet Visuvarenais to nedara. Un tāpat arī ir gandrīz neticami, ka cilvēkus, kas nonāvēja Dieva Dēlu, nepiemeklēja tūlītējs sods. Mūsu ēras 70.gada sods piemeklēja tikai nākamo paaudzi. Tie pusmūža cilvēki, kas stāvēja un zaimoja Pestītāju Viņa ciešanu vissmagākajā brīdī – tie nomira, cik man zināms, savās gultās. Un Romas / itāļu impērija pastāvēja vēl ilgu laiku pēc tam, neskatoties uz to, ka Dievs pieskaitīja tai vainu par to, ko darījuši tās kareivji. Cita Dieva pirksta raksturīga iezīme ir, ka netiek pieminēts VD

pareģojums, kas mums liekas acīmredzamākais no visiem, proti, Jes.53:7: “Kad viņš tika sodīts un spīdzināts, viņš padevās un neatdarīja savu muti kā jērs, ko ved nokaušanai, un kā avs, kas paliek klusa savu cirpēju priekšā; tā viņš aplusa un neatdarīja savu muti.” Autors ar cilvēka dabu nebūtu atstājis nepieņemtu tik burtiski piepildītu pareģojumu. Visuvarēnais to nedara.

Visuvarēnā Dieva garīgo īpašību izpausme redzama arī tajā, ka kaut gan “*visi* (augstie priesteri) viņu notiesāja” (Mk.14:64), ieskaitot Jāzēpu, Dievs nepievērš uzmanību Jāzēpa drosmes trūkumam, lai vērstos pret to, un runā par viņu augsti garīgos toņos. Viņa ‘nepievienošānās’ šim tiesas lēmumam par Kristus nāvi bija tikai viņa dziļi iekšēja pārliecība. Man gribētos teikt: ‘*Mazākais*, ko tu varētu darīt, būtu vismaz atturēties no balsošanas’. Bet raksti viņu attēlo daudz pozitīvāk.

- 1 Tiklīdz paziņoja spriedumu: Tu tiksī sistis krustā, upuri izgērbja un piesēja pie staba vismaz līdz jostas vietai un tad šausīja. Jāzēpa Flavija darbos divas reizes minēts, ka cilvēku izgērbj kailu un šausīja, līdz viņa āda nokarājas strēmelēm. 13 sitienu krūtīm un 26 pa muguru. Iespējams, tie tika skaitīti balsī. Starp zobiem viņam varētu būt ievietots dzelzs stienis, kur iekosties. Džons Polloks (*The Master*, p.160) apraksta upuri ar rokām paceltām virs galvas, kuru sit kaili vergi ar rīku, kas sastāv no trim ādas pletnēm ar to malās iestrādātiem uzasinātiem kauliem. Un blakus stāvēja rakstvedis, kas bija gatavs pierakstīt atziņanos.

Šausīšanu parasti veica, piesienot upura plaukstu locītavas pie dzelzs riņķa, kas bija cilvēka ceļu līmenī, lai upuris būtu saliecies; vai arī ar seju vai ar muguru piesiets pie staba, tad plaukstu locītavas tika piesietas pie staba virs galvas. Iespējams, ka šausītāji bija divi, viens katrā pusē ar pātagām piecu līdz sešu pēdu garumā, kuru galos bija divas pletnes ar metāla uzgaļiem. Sitienu pletne apvija upura ķermeni, brīžiem plosot viņa miesu no priekšas un no mugurpuses, tā ka drīz viss viņa ķermenis, izņemot galvu, pēdas un apakšdelmus, bija sitienu atstāto brūču pārklāts...romiešiem nebija pieņemts šausīt cilvēku un sist to krustā. Kāpēc tā darīja Jēzums? Ir izteikti pieņēmumi, ka Pilāts cerēja, ka Jēzums stiprā šausīšana un sišana apmierinās jūdu augsto tiesu. Tas nenotika. (-Frank C. Tribbe, *Portrait of Jesus*, 1983).

Visi upuri parasti izkliedza kaut ko, vienalga ko cerībā, ka šausīšanu tādēļ izbeigtu ātrāk. Kunga klusēšana tajā laikā varētu būt vēl viena lieta, kas iedvesa godbijību Viņa mocītājos. Polloks raksta, ka ir bijušas notekas, pa kurām aiztecēja asinis. Abu ļaundaru šausīšanai jau bija jābūt notikušai. Eņģeļu novērotāji no debesīm, droši

vien, lūkojās šajās asinīs tāpat kā ķerubu veidā tie lūkojās uz asinīm zēlastības troni. Dieva Dēla asinis cilvēki uztvēra kā kaut ko parastu, nevērīgi sajauktu ar ļaundaru asinīm un kājām samīdītu. Iespējams, tieši uz šo Kunga ciešanu un pazemojumu atsaucas Ebr.10:29, aprakstot krustā sišanu (un Kunga *atkal krustā sišanu* no atkritēju puses) kā derības asiņu noniecināšanu un tādēļ Dieva Dēla kājām mīdīšanu (salīdz. ar Ebr.6:6 “*jo tie sev Dieva Dēlu sit krustā*”, ar domu, kad šī pastāvīgā atkārtota krustā sišana izbeidzas, cilvēki var gūt piedošanu). Derības asiņu noniecināšana un kājām mīdīšana burtiski notika tikai šausmīgas procesā. Daži pirmā gadsimta autori ir atzīmējuši, ka laiks, pēc kura iestājās upura nāve krustā, ir tieši saistīts ar šausmīgas smagumu. Kunga salīdzinoši ātrā nāve varētu būt (bet ne obligāti) saistīta ar Viņa šausmīgas brutalitāti. Kad Pēteris raksta: “ar Viņa brūcēm” mēs esam dziedināti (1.Pēt.2:24), viņš lieto vārdu, kas norāda uz šausmīgas nežēlību. Viņš, droši vien, redzēja vai dzirdēja par šausmīgu un uzskatīja to par līdzīgu Kunga ciešanām par mums “pie staba”. Kunga asiņainie sviedri Ģezemanes dārzā skaidrojami ar ārkārtīgu nervu sasprindzinājumu, kas izraisa asins izplūdumu sviedru dziedzeros kā rezultātā āda kļūst trausla un jutīga. Tas nozīmē, ka šausmīga, krusta nešana un pastāvīga berze, rauļņam kokam saskaroties ar muguru, izraisīja neiedomājamas ciešanas. Šim stāvoklim raksturīgi arī drudzaini drebuļi. Savu pēdējo stundu tumšajā aukstumā Kungu mocīja arī drebuļi, un katra pienaglotā ķermeņa kustība atbalsojās neciešamās sāpēs.

Stipri uzsvērts ir brīdis, kad Pilāts nodeva Kristu krustā sišanai. Rakstos reti sastopamas vietas, kuras visi rakstītāji attēlotu tiem pašiem vārdiem (Mt.27:26; Mk.15:15; Lk.23:25; Jņ.19:16). Kungs bija pareģojis šo nodošanas brīdi kā tādu, kurš Viņā izraisīja šausmas (Mk.9:31; 10:33); brīdi, kad Viņš būs ārpus likumīgās varas, Savas iznīcināšanas priekšā. Eņģeļi atgādināja mācekļiem: “Pieminiet, ko Viņš jums runājis, vēl Galilejā būdams, sacīdams: Cilvēka Dēlam būs tapt nodotam grēcinieku rokās” (Lk.24:6,7). Tiek uzsvērts, *kā* tas bija teikts, ar kādām jūtām. Rom.4:25 šis nodošanas brīdis tiek pielīdzināts faktiskai nāvei: “Viņu, kas *nodots* nāvē mūsu pārkāpumu dēļ un uzmodināts, lai mēs tiktu taisnoti”. Tik liela nozīme tiek piešķirta šim nodošanas krustā sišanai brīdim. Evaņģēliju pieraksti pasvītro, ka Pilāts nodod Viņu krustā sišanai; taču faktiski Dievs to darīja (Rom.8:32); patiesībā Kungs pats ir nodevis (Gal.2:20; Ef.5:2,25). Visur tiek lietots viens un tas pats vārds. Šie fragmenti uzsver arī to, ka Viņš pats nodevis un tika nodots *mūsu dēļ*. Tieši *mūsu glābšana* Viņu iedvesmoja nodošanas brīdi. Iespējams, tas bija brīdis, kad Viņš izjuta visstiprāko kārdinājumu iziet cauri tiem visiem atpakaļ uz Galileju. Kad pūlis savīļņojās un uzgavilēja, saprazdams, ka tas ir uzvarējis gribaspēka cīņā ar Pilātu... “sit Viņu krustā” atbalsojās Viņa ausīs...tik tālu tad tas bija nonācis. Tās bija beigas. Cik spēcīgam bija jābūt kārdinājumam atkārtoti lūgt

Dievu: "Lai šis biķeris iet Man garām...". Pēc mūsdienu ieskatiem Jeruzaleme tai laikā bija neliela pilsēta, kuras iedzīvotāju skaits nepārsniedza 10 000. Šai pūlī Viņa sapampušās acis, droši vien, saskatīja pazīstamas sejas, to sejas, kuru bērniem Viņa brīnumi bija palīdzējuši, kuru ausis ar izbrīnu bija klausījušās Viņa runās. Uzsvars uz šo nodošanas brīdi ir tik liels, tāpēc ka no Kunga puses šī uzpurēšanās šādā gaisotnē prasīja īpašu spēku. Bet Viņš nodeva sevi *Dievam*, ne cilvēkiem (1.Pēt.2:23); Viņš zināja, ka Viņš nodod sevi kā upuri *Dievam*, kad pūlis devās uz priekšu un kareivji atkal Viņu veda. Gandrīz baismīgi ir tas, ka *mēs*, lai identificētos ar Kristu, "vienmēr topam nodoti nāvē" (2.Kor.4:11). No mums, principā, tiek prasīta tikpat liela godbijības pakāpe, kādu Kristus bija sasniedzis uz to brīdi.

Ir vērts pievērst lielāku uzmanību Kunga pareģojumiem par šo nodošanas brīdi. Viņš teica, ka nākotnē Viņam "jātop nodotam cilvēku rokās" (Lk.9:44); bet Mk.9:31 skan: "Cilvēka Dēlu *nodos* cilvēku rokās". Un Lk.24:7 saka, ka "Cilvēka Dēlam *būs* tapt nodotam grēcinieku rokās". Iespējams, ka visu to Viņš izteica vienā teikumā, uzsverot būtību: "Man ir jātop nodotam, Mani nodos, būtībā, Es jau topu nodots". Viņš redzēja nākotnes krusta pieredzi piepildāmos Viņa ikdienas dzīves pieredzē. Jānis Kristītājs, redzot Kungu Jēzu nākam, sacīja *jau tad*: "Redzi, Dieva Jērs (runājot par Viņu kā par upuri), kas *nes* (tieši tobrīd, trīs gadus pirms krusta) pasaules grēku" (Jņ.1:29). Kristum krusts bija Viņa kristības, tās piepildījās Viņa fiziskajā nāvē; bet tās bija ilgstošs process (Lk.12:50). Viņš izlēja vīnu biķerī kā simbolu tam, ka Viņa dzīve tiek arī tobrīd izlieta (Lk.22:20). Viņš runāja, lietojot tagadnes laiku: "Es *atdodu* Savu dzīvību" (Jņ.10:18). Viņu *nodos*, bet principā Savā ikdienas dzīvē Viņš jau iepriekš atdeva Sevi. Ģetzemanes dārzā Viņš runā par Savas nāves biķera dzeršanu un ciešanām. Bet pirms tam Viņš runāja, lietojot tagadnes laiku: "to biķeri, ko Es dzeru, vai...to kristību, ar ko Es topu kristīts" (Mk.10:38). Nāves biķera dzeršana bija Viņa ikdiena. Līdzīgi, ir vairāki psalmu (22.un 69.) panti, kas acīmredzami attiecas uz Kunga dzīvi un uz Viņa pēdējām stundām krustā. "Dedzība Tava nama labad mani ir ēdusi" ir krusta kontekstā, taču tiek attiecināta uz daudz agrāku Kunga dzīves posmu (Ps.69:9 salīdz. ar Jņ.2:17). "Es esmu kļuvis svešs saviem brāļiem un svešinieks savas mātes bērniem" ir vēl viens piemērs. "Vairāk nekā matu uz galvas ir to, kas mani bez vainas ienīst" (Ps.69:5) attiecas kā uz krustu, tā arī uz ikdienas dzīvi (Jņ.15:25). Lūka redzēja šo saikni starp Kunga nāvi un visu Viņa dzīvi, kad viņš teica, ka viņi ir bijuši "aculiecinieki" Kunga darbam, lietojot grieķu vārdu ar nozīmi "liķa sekcija" – Lūka redzēja Kunga dzīvi kā ceļu uz nāvi krustā. Iespējams, šeit var rast skaidrojumu tam, ka Pāvils pielīdzina Kungu krustā noziedznieka miesai pakārtai pie koka *pēc* nāves, nevis lai nonāvētu (Gal.3:13; 5.Moz.21:23) – it kā Viņš saprastu, ka Kungs jau ir bijis nonāvēts grēkam tai laikā, kad Viņa ķermeni pacēla krustā. "Kas tad nu tic mūsu

sludināšanai, un kam ir atklājies Tā Kunga elkonis?" piepildījās kā pēdējā krustā sišanas noliegšanā, tā arī Izraēla nespējā patiesi noticēt un pieņemt Kunga dzīves laikā darītos brīnumus (Jņ.12:48). Kad Kungs nomierināja bangojošos ūdeņus, līdz tie palika rāmi, Viņš apzināti atkārtoja to, kas notika ar Jonu, kad to iemeta jūrā. Viņš lika noprast, ka Viņam ir saprotama Jonas labprātīga samierināšanās ar šāda veida gaidāmo nāvi. Tādēļ Viņš redzēja rāmo jūru kā simbolu tam mieram, ko sasnies Viņa upuris. Taču jau Savas kalpošanas laikā Viņš nesa šo mieru; jo, principā, Viņš uzpurējās visas savas dzīves laikā. Viņa asinis simbolizē kā Viņa krustu, tā arī Viņa dzīvoto dzīvi. Mūsu sērgas Viņš bija uzņēmis Sev krustā, taču Viņš to jau bija darījis Savas kalpošanas laikā, dziedinot slimos (Jes.53:4 = Mt.8:17). Visa Viņa dzīve bija iepazīšanās ar nelaimēm (Jes.53:3); taču šajā pašā kontekstā mēs lasām, ka Viņš tika satriekts ar ciešanām Savā nāvē (:10). Viņa nāves ciešanas bija Viņa dzīves ciešanu turpinājums. Kristus krusts ir personificēts Fil.3:18, lai ar to parādītu, ka visa Kunga būtība un visa Viņa dzīve kristalizējās Viņa krustā. Viņš varēja ņemt maizi un vīnu, sakot, ka *tieši tobrīd* Viņa miesa par mums top dota un asinis par mums izlietas (ievērojiet tagadnes laiku lietošanu). Ebreji "Jēzu...nonāvējuši, To piekārdami pie koka" (Ap.d.5:30). Šeit it kā saredzām "nonāvēšanu" kā procesu Viņa kalpošanas laikā, kas vainagojās ar piekārdāšanu pie koka. No tā mums būs mācīties, ka krusts ir dzīves veids. Kungs mums to mācīja, teikdams, ka katram ir jānes savs krusts ikdienā: dzīvot katru dzīves dienu saskaņā ar principiem, kuri bija Kunga dzīves un nāves pamats. Neuzskatīsim garīgo dzīvi par dažu dzīves pārbaudījumu izciešanu tad, kad mēs ar tiem sastopamies. Tā ir dzīves veids, un tie principi, kas mūs vada uz nelielām uzvarām (kad mēs applaucējamies ar vārošu ūdeni, kad sasmērējam tikko izmazgātu kreklu...) vedīs mūs arī uz lielākām uzvarām, piemēram, kad mēs stāvam tribunāla priekšā, vai esam jebkāda veida nāves briesmās.

Un ir kas vēl dziļāks par šo. Kunga pašuzpurēšanās gars bija redzams ne vien Viņa dzīvē un beidzot Viņa nāvē; bet kāds Viņš bija Savā laicīgajā dzīvē, tāds Viņš būs *mūžīgi*. Viņš apsiēs priekšautu, lai kalpotu mums kā kalps Savā nākamajā Valstībā (Lk.12:37) tāpat kā pēdējā vakarēdiena laikā un arī krustā Viņš, principā, darīja to pašu (Fil.2:7). Tādējādi, krusta garam ir jāklūst par mūsu dzīves veidu, un šo mūsu rakstura īpašību varēs redzēt arī Valstībā .

- 2 Vairākkārtīgi tiek uzsvērts, ka Kungu *ved* (Mt.26:57;27:2,31; Mk.15:16; Jņ.18:13,28; 19:16; arī Ap.d.8:32). Viņa pasivitāte ir vēl viena norāde uz to, ka Viņš *atdeva* Savu dzīvību labprātīgi, tā netika Viņam atņemta.

- 3 Pēc nežēlīgās šaustīšanas, kas atstāja asiņainas ādas sloksnes uz muguras (J.Flāvījs), Viņa drēbes būs bijušas pielipušas pie tās. To noņemšana rāva līdzī ar ādas stērbeles. Un tad uz šīs kailās muguras uzliek krustu.
- 4 Vai ērkšķi auga starp pagalma bruģakmeņiem? Vai arī tie bija sagatavoti pagalma ugunskuram? Ērkšķu vainagam bija jāatgādina Viņam par Ēdenes pareģojumu, saskaņā ar kuru Viņam bija īslaicīgi jāpārdzīvo Ēdenes lāsta rezultāts. Viņa mocītāji neviļus ar savām izdarībām (skat 24) deva Viņam garīgu uzmundrinājumu. Viņa domas nepārprotami kavējās Ēdenē, jo Viņš runāja par Valsību kā “paradīzi”, acimredzami atsaucoties uz Ēdeni (Lk.23:43). Atcerieties, ka Kungu šaustīja vismaz trīs reizes: jūdu sargkareivji, Hēroda ļaudis un romiešu kareivji. Pilnīgi burtiski Viņš bija ievainots mūsu pārkāpumu dēļ un mūsu grēku dēļ satriekts, lai mūsu grēki taptu piedoti (Jes.53:5). Un Tēvs to visu paredzēja jau 1.Moz.3:15, saskaņā ar kuru apsolītajam dzimumam *sadragās galvu*. Viņš gaidīja šo sadragāšanu un šīs ciešanas (Jes.53:10). Šeit dotā paralēle starp ievainošanu, šaustīšanu un spīdzināšanu var likt domāt, ka šaustīšana (ievainošana) patiesi lika Kunga sirdij asiņot. Un jāievēro, ka galīgā uzpurēšanās, par kuru runāts Jes.53, nebija sasniegta *tikai* stundām karājoties krustā. Šīs iepriekšējās šaustīšanas un spīdzināšanas arī bija Kristus galīgās pasijas sastāvdaļa, tāpat kā, būtībā, arī visa Viņa dzīve bija krusta principu ieviešana dzīvē.

Ir izteiktas domas par to, ka ērkšķu vainags nebija tikai apsmiešana, bet gan nozīmīga krustā sišanas ciešanu daļa. Galvas ādas pārduršana izraisa stipru asiņošanu un apdullinošas galvas sāpes. Viņa mati būs bijuši asiņaini.

- 5 J.D.Croussan (“Jēzus: Revolucionāra biogrāfija”, 1994) piemin ebreju tradīciju, citējot jūdu svētos rakstus, ka grēkāzīm tika piesieta purpura krāsas vilna un ebreji spļāva uz to, lai uzkrautu tam savus grēkus. Iespējams, ka romiešu kareivji tā izrīkojās, apsmiedami šo ebreju tradīciju. Tas arī varēja dot Kungam vielu pārdomām. Viņš zināja, ka Viņš patiesi arī dara to, ko Viņi apsmej, proti, uzkrauj sev Izraēla grēkus. Dievs pat caur cilvēku spļaudīšanos un apsmieklu deva mums saprast mūsu atpirkšanas procesa sīkākās detaļas.

Apspļaudīšana notiek, apsmejot Viņa ķēniņa statusu. Bija parasts ar skūpstu apliecināt cieņu karaliskai personai. Viņi to parodēja, spļaujot Viņam sejā, apmēram tā, kā to lasām Ījaba 30:10. Pirms tam, augstajā tiesā, ebreji Viņam spļāva vaigā (Mt.26:67). Tagad to darīja romieši. Un tā bija seja, kurā bija atspoguļojusies Dieva godība (Mk.9:3)! Viena no krustā sišanas apraksta tēmām ir Kunga zākāšanas un ciešanu atkārtošanās. Tādēļ angļu tekstā tiek lietota ilgstošā laika forma. Pie Pilāta

kareivji ņirdzīgi pielūdza un apsplāva Viņu (Jņ.19:3). Tad sekoja zobgalīga ceļu locīšana Viņa priekšā, apsplaušana, sišana pa galvu (Mt.27:29,30). Un tad sišana pa galvu, apsplaušana, ņirdzīga pielūgsmē (Mk.15:19,20). Niedri lietoja kā kronēšanas simbolu, bet tā vietā lai pieskartos ar to plecām, tie sita ar to Viņam pa galvu. Atkal un atkal tā pati izrīkošanās. Tā ir mūsu kārdinājumu būtība. Un tā bija svarīga tēma Kunga pēdējā pieredzē kā cilvēkam. Tāpat arī pierakstu salīdzināšana parāda, ka vārdus “Kāp zemē...” Viņam nācās dzirdēt ne vienu vien reizi (Mt.27:40; salīdz. ar Mk.15:30). Šīs tēmas aprakstā ir vērts uzskaitīt ilgstošā laika lietošanas gadījumus: “tie brēca (turpināja brēkt) vēl vairāk” (kā dēmoni): “Sist Viņu krustā!” (Mt.27:23); kareivji “apvilka Viņam purpura apmetni” (Mt.27:28), turpināja nākt pie Viņa un teica (Jņ.19:12, grieķu); Pilāts *meklēja* Viņu atlaist (Jņ.19:12), līdz ar to vairojot Kunga sasprindzinājumu. Viņi *locīja ceļus* Viņa priekšā (Mt.27:29), *splāva* Viņam virsū (30.p.), garāmgājēji *zaimoja* Viņu, galvas kratīdami (39.p.), turpināja Viņu apsmiet un acināt nokāpt no krusta zemē (40.un 41.pp.), kareivji Viņu *apmēdīja* un piedāvāja Viņam etiķi (Lk.23:36) un piedāvāja Viņam sāpju remdinošas zāles. Un tā tas *turpinājās un turpinājās* bez gala...Tā nešaubīgi ir krusta tēma.

Krusta kauns ir vēl viena pierakstu tēma. Negods dziļi sāpināja Kungu (Ps.69:20). Nebija tā, ka Viņš tam nepiegrīzētu vērību. Viņš zināja, kas Viņš ir un kurp ved Viņa ceļš. Tāda veida izrīkošanās ar Viņu bija ārkārtīga pārestība visas žēlastības Kungam. Un Viņš to asi izjuta. Ebr.12:2,3 pielīdzina krusta paciešanu ar tādas pārestības panešanu no grēciniekiem. Št zākāšana, tādējādi, bija “krusta” sastāvdaļa. “Krusts” bija sācies jau pirms Viņa krustā sišanas; tāpat kā daži panti, kas acīmredzami attiecas uz krustā sišanu, tiek attiecināti uz Kunga agrāko dzīvi. Tā bija krusta nešanas *dzīve*. Un no mums tiek prasīts, lai arī mēs dzīvotu tādu dzīvi, ne tikai laiku pa laikam, kad mūs piemeklē kāda nelaime, bet dzīvi, kas ir krusta principu iemiesojums. Tāpat kā “krusta” nozīme ir daudz plašāka par pašu krustā sišanas aktu, kas to vaināgo, arī “Kristus asinis” ir daudz nozīmīgākas par sarkano šķidrums. Šie jēdzieni sasniedza savu fizisko iemiesojumu krustā sišanas aktā, bet to nozīme ievērojami pārsniedz pašas fiziskās darbības nozīmi. Ebr.10:29 saslēdz kopā derības asinis, Dieva Dēlu un žēlastības Garu. Kungs *bija* Viņa asinis. Asinis, kas iztecēja no Viņa sāniem, kas notecēja pa vaigiem ērkšķu vainaga dēļ, kas ātri izžuva karstajos ceļā putekļos...tas bija *Viņš*. Un, būtībā, tas bija Dievs Pats. Mēs malkojam viņu *Viņu* pieminot, nevis Viņa asinis. Un Viņš ir Dieva žēlastības Gars. Viņš ir Tas, kas ir izpildījis mūsu šķīstīšanu no grēkiem (Ebr.1:3); taču šī šķīstīšana notika caur Viņa asinīm (Ebr.9:14). Viņš bija Viņa asinis; Viņa krusts bija visas Viņa dzīves būtība.

Krustā sistais Dieva Dēls bija pilnīgs Dieva attēlojums. Kristus mīlestība bija redzama Viņa krustā; un caur apgaismības Garu mēs varam *aptvert* kāds ir šis mīlestības platums, garums, augstums un dziļums (Ef.3:18,19). Bet šie panti vēstulē efeziešiem pamatojas uz Ijaba 11:7-9: “Vai tad tu vari izprast Dieva apslēptos dziļumus vai pacelties līdz paša Visuvarenā pilnībai? Tā ir tik augsta kā debesis – ko tu tur sasniesi? Dziļāka nekā elle – cik tālu tur sniedzas tavas zināšanas? Tās garums ir garāks nekā zeme; tās platums platāks nekā jūra.” Šis saiknes mērķis ir parādīt, ka caur Kristus mīlestības novērtējumu, kas neapgaismotam prātam nav pieejams, mēs redzam Visuvareno pilnībā, tā kā Vecās Derības ticīgie to nespēja. Tā bija tik augsta kā debesis – un ko tie varēja darīt? Taču mums ir jāatzīstas, ka praksē mēs nesasniedzam šo zināšanu un atklāsmes pilnību. Mēs alkstam Valstības, kurā mums atklāsies Visuvarenā pilnība, kā tā atklājās Viņa Dēla nāvē. Viss, kas mums *tagad* ir zināms, ir tas, ka krusts bija Dieva pilnība, tas bija “Dieva apslēptais dziļums”. Bet tad mēs to zināsim, mēs to izpratsim.

- 6 Jes.53:7 raksturo Kungu kā nedabiski kļu tolaik: “kā avs, kas paliek kluša savu cirpēju priekšā”. Pashā Jēram, kas tik acimredzami bija Kunga tēls, Viņa nāvei tuvojoties, bija jābūt *vīriešu dzimtes*. Taču Jes.53:7 uzkrītoši runā par avi, sieviešu dzimtē. Kāpēc šī uzkrītošā pretruna? Vai tas nav tāpēc, ka pravietis paredzēja, ka šajā vienreizējā pieredzē, kas bija jāpārcieš Kungam, Viņam bija jāsaprot un jāizjūt kā vīriešu *tā arī* sieviešu liktenis. Viņš tad jutās kā sievietes sēkla, kas kļu stāvēja savu zākātāju priekšā, tā kā justos sieviete. Šī nav vienīgā vieta, kur kā Tēvs, tā Dēls aprakstīti, lietojot sieviešu dzimti. Tas gan nenozīmē, ka Tēvs ir sieviete; tas nozīmē to, ka Viņš ir spējīgs novērtēt un izrādīt tās jūtas, kas parastam vīrietim nav pa spēkam. Pateicoties savai dzīves pieredzei un dedzībai, ar kuru Viņš vēlējās mūsu šķīstīšanu, Kungs Jēzus, līdzīgi Tēvam, arī sasniedza šīs spējas. Tie, kas visvairāk ir cietuši, ir vairāk spējīgi iejusties arī citu ādā. Tas vēl jo stiprāk mērā attiecināms arī uz Kungu; Viņš to varēja, bet Viņa ciešanas bija *tādas*, un Viņa bezgalīgā sapratne un iejušanās mūsu ādā tik liela, ka šis skaidrojums pilnībā nevar atklāt tieši *kā* Viņš nonāca līdz šai pārākajai sapratnei un identifikācijai ar mums. *Tieši* kā tas Viņam izdevās, mēs, protams, nekad neuzzināsim; jo Viņā bija Dievs, kas samierināja pasauli ar Sevi caur šo pilnīgi un absolūti pārstāvēto uzpurēšanu.
- 7 Saskaņā ar tradīciju, upurim bija jāizstiepj rokas, lai saņemtu stabu, kuru tad viņam bija jānes. Kunga pravietojums par Pētera krustā sišanu apraksta, kā Pēteris izstiepj rokas un top vests nāvē (Jņ.21:18). Taču Kunga mācībā tiek uzsvērts, ka mums ir *jāņem* krusts, kā Viņš to darīja (Mk.8:34; 10:21). Tas varētu likt domāt, ka saskaņā ar to ka Kungs labprātīgi atdeva savu

dzīvību, nevis tā tika Viņam atņemta, Viņš noliecās un pacēla stabu, pirms kareivji vēl bija paspējuši Viņam to piedāvāt. Es iztēlojos, cik veikli Viņš to izdarīja. Ar tādu pašu veiklību kā Viņš ņēma maizi un pārlauza to, un ņēma biķeri, kā mēs par to lasām Mt.26:26. Viņš zināja, kāda nozīme būs šai maizes laušanai. Viņa vēlme ņemt krustu kontrastētu ar zagļu un citu ļaundaru nevēlēšanos to darīt. Kareivjiem patiesi bija jābūt akliekiem, lai vēl zākātu Viņu, neskatoties uz visām šīm norādēm uz to, ka Viņš nebija tikai cilvēks. Tas koka gabals, ko Tēvs Viņam uzkrāva, taču kuru Kungs pats pacēla, nesa mūsu grēkus, kas bija uzkrauti Viņam (Jes.53:6); jūsu nolaidība, neizlasot ikdienas Bībeles lasījumus, mana strupā atbilde sievietei autobusā, viņa īgnums pret sievas māti...šis koka gabals bija mūsu grēku simbols, ikviena no tiem. Tas ir tas, ko mēs Viņam uzkrāvām. Viņš to visu uzņēma, "lai apgrēcība izbeigtos" (Dan.9:24). Vai mēs kaut kādā veidā atsauksimies uz to? Ciešanu rētas paliks Viņā mūžīgi, un tās mums būs mūžīgs atgādinājums par lietām, par kurām tagad mums ir tikai miglains priekšstats (Atkl.5:6; Cah.13:6).

Ceļš no pārvaldnieka nama līdž Golgatai varētu būt ap 800m (pusjūdži) garš. Vienam no kareivjiem, droši vien, bija jānes uzraksts ar Kunga vārdu un noziegumu. Ļaundari, iespējams, skatīja soļus (vai varbūt pūlis tos skandēja?) kā to parasti dara, kad kāds grūts darbs darāms: 'Vēl tikai trīs kastes jāuznes augšā...vēl divas...pēdējā'. Bet Kungs stāvēja pāri tam, par to es esmu pilnīgi pārliecināts. Darot fiziski grūtu darbu, kad jāsasprindzina visi spēki, jūs koncentrējaties vienīgi uz darāmo darbu. Stiepjot smagu kasti vai nastu, it sevišķi piespiedu kārtā vai steidzamības situācijā, nav svarīgi vai jūs uzgrūzāties kādam vai saminat zem kājām pagadījušos bērna rotaļlietu. Bet Kungs stāvēja tam pāri. Viņš pagriezās un uzrunāja sievietes. Lūka, ārsts būdams, zināja, ka ciešanas rada egocentrismu. Iespējams, tieši šī iemesla dēļ viņš pievērs uzmanību tam brīnišķīgam veidam, kā Kungs spēja savu ciešanu epicentrā domāt par citu ciešanām. A.D.Norris grāmatā "Marka Evaņģēlijs" raksta: "Tieši viņš pierakstījis Kunga lūgšanu par Sīmani Pēteri (22:32); viņš atstāta Kunga līdzjūtīgo brīdinājumu Jeruzalemes sievietēm (23:27-31); un viņš ir tas, kas runā par Kunga piedošanu sprieduma izpildītājiem, kā arī par grēku piedošanu tos nozēlojušajam ļaundarim (23:34,43)".

Pieraksti par to, ka viņi ietērpa Kungu Viņa paša drēbēs un tad veda Viņu uz krustā sišanas vietu ir pretrunā ar mūsdienās pieejamām liecībām par to, ka upurus veda kailus, jebšu tikai ne viņu pašu virsdrēbēs. Taču mums ir

zināms, ka Kungam mugurā bija Viņa paša drēbes līdz pat krustā sišanas brīdim. Iespējams, ka šaustīšana un zākāšana, kas Viņam bija jāpacies, pārsniedza visas robežas, kuras kareivjiem bija jāievēro. Pastāvēja speciāli noteikumi, kas paredzēja, ka upurim bija jāmirst krustā, nevis no kareivju eksekūcijas. Iespējams, viņi gribēja noslēpt Viņa ķermeņa brūces, kas liecinātu pret viņiem, un lika Kungam doties uz pieres vietu pilnībā apgērbtam. Tādā gadījumā mēs atkal pārlicināmies par to, ka Viņam bija jāpacies *visbriesmīgākās* cilvēku izdarības.

- 8 Jānis raksta, ka Kungs nesa Savu krustu. Lūka raksta, ka krustu uzlika Sīmanim, lai tas nestu to Jēzum pakal. Matejs un Marks raksta, ka Sīmanis nesa krustu. Mk.15:22 teikts, ka kareivji noveda Jēzu Golgatā. J.B. Phillipsa interpretācijā : “Viņi aizveda Viņu uz Golgatu”. Varbūt Jēzus, zaudējot samaņu, pakrita. Ja Viņš tika sist krustā olīvkokā (krustā sisto arheoloģiskie izrakumi par to liecina), tad tas nevarētu būt tikai šī koka svāra dēļ. Mēģiniet iztēloties Viņu guļam ar seju Jeruzalemes ielas karstajos putekļos. Un kāds mulķa cilvēks, iespējams, saka: ‘Nu, celies augšām’ (izpušķojot šos vārdus ar stiprākiem izteicieniem). Ja Viņš patiešām bija zaudējis samaņu, tad, atgūstot to, Viņam varēja rasties jautājums: “Kur Es esmu? Vai Es biju nomiris un tagad esmu augšāmcēlies?” Apskaidrība nāca ar kāda kareivja kājas spērienu un pavēli celties augšā.

Jāņa evaņģēlija teikums “Un Viņš, Savu krustu nesdams, gāja...” patiesībā uzsver paša fakta nozīmi, jo tā tas sākotnēji bija, bet kad viņš izgāja no Jeruzalemes, viņiem bija jāliek Sīmanim nest Viņa krustu. Jānis it kā nofotografē šo momentu, kad Kunga lēmums nest krustu līdz pašam galam ir nepārprotams, un vērš uz to mūsu uzmanību, kaut arī īstenībā tā nenotika. Tieši Kunga tēlu, kas nes Savu krustu, Kungs mums ir novēlējis padarīt par savas dzīves modeli. Mums atliek pieņemt, ka abi ļaundari, sekoja Viņam šai gājienā. Tie bija mūsu tēli, pazemīgais un lepmais, nesavtīgais un savtīgais, divas kategorijas to, kam bija pavēlēts nest krustu un sekot Kungam Viņa ‘pēdējā gaitā’.

Vārds “nesdams”, kuru Jānis lieto 19:17, pirms tam Jņ.10:31 ir lietots ar nozīmi “pacelt” (latviešu tekstā: “sanesa”). Jānis piešķir lielu nozīmi Kunga gatavībai pacelt krustu Pašam, negaidot kamēr Viņam to liks pacelt, kā tas, iespējams, bija ļaundaru gadījumā. Un tā ir mācība mums, kas vēlētos vismaz kaut kādā mērā nest šo krustu. Taču šo vārdu nozīmju līdzība ir arī citādi pamācoša. Kungs pacēla krustu un vēlējās to nest, bet pilnīgi saprotamas cilvēciskas vājības dēļ nebija spējīgs to panest līdz ‘pēdējās gaitas’ galam. Krusta izaicinājumā ir ieausts arī patiesi mierinājums (kā Kunga dedzīgajā un pozitīvajā ļaundara, Jāzēpa un

Nikodēma pieņemšanā, tā arī Tēva neparasti gausajā to vislaunāko cilvēku sodīšanā, kas nodeva mūsu Kungu nāvē).

Kungs bija paredzējis gandrīz visu, kas attiecās uz Viņa nāvi: nodošanu, krusta pacelšanu, tā nešanu, pacelšanu krustā. Lk.15:5 Kungs runāja par to, kā, būdams labs gans, *prieka pilns* Viņš ceļ pazudušo avi uz saviem pleciem. Ir kārdinoši saistīt šos vārdus ar vārdiem par prieku Jņ.17:13, tikai dažas stundas pirms Viņa aresta. Es nebūt negribu teikt, ka Kungam krusta nešana sagādātu *prieku* – ne tādā veidā kā mēs to saprotam. Bet, iespējams, Viņa vārdu krājumā “prieks” nozīmēja ko citu; tāpat kā ‘ēdiens’ Viņam bija darīt Viņa Tēva gribu (Jņ.4:34). Lai ko arī “prieks” nozīmētu Kungam, Viņam bija šī sajūta, kad Viņš nesa krustu uz pleciem.

- 9 Šķērskoku, kas svēra no 34 līdz 57 kilogramiem, novietoja uz upura skausta, sabalansējot to starp abiem pleciem. Parasti izplestās rokas tad tika piesietas pie šķērskoka (W.D.Edwards, *On the Physical Death of Jesus Christ*, JAMA March 21, 1986, Vol.255 No. 11). Tas nozīmē, ka Kunga pleciem bija jābūt saliektiem uz priekšu, un abām rokām paceltām krūšu augstumā. Viņš to, droši vien, paredzēja diezgan skaidri, aprakstot Savu misiju kā cilvēku ganu, kas nes pazudušo avi uz abiem pleciem. Aizmirsīsim uz visiem laikiem idillisko laimīgās, klusās aitiņas šūpošanos uz gana pleciem. Mums ir jāprot lasīt līdzībā neizpaustās detaļas. Aita, nefīra un dubļaina, līdz nāvei pārbijusies, pretojas savam pestītājam ganam. Aitas parasti nenēsā uz pleciem, tas ir kas nepieredzēts, aitas pretošanās neatviegloja gana gaitu, kura abas rokas bija paceltas, lai stingri turētu pretojošās aitas kājas. Tieši tā Kungs izskatījās ceļā uz krustā sišanas vietu, kuru Viņš kludams krīzdams sasniedza. Acīmredzot, krusts Viņam simbolizēja mūs, Viņa pretojošās un neveiklās pazudušās avis. Un ikvienu Viņa grībojošo soli šajā ceļā pavadīja apkārtējo izsmiekla pilni saucieni (Ps.89:51).
- 10 Kirēnas bija vieta ar izteikti stingrām jūdaisma tradīcijām (salīdz. ar Ap.d.6:9). Sīmanis, droši vien, bija vienkāršs melnādains lauku strādnieks, kas bija devies uz Jeruzalemi, lai nosvinētu Pashā pēc visiem bauslības likumiem. Kungs, droši vien, izjuta gandarījumu, redzot ka melnādains nes Viņa krustu; jo pirms tam Viņš bija teicis, ka *visi* Viņa patiesie sekotāji nesīs krustu Viņam pakal (Mt.10:38; 16:24). Vēstules ebrejiem autors šķiet redzam Sīmani kā mūsu tēlu, kad viņš raksta, ka mums ir jāiziet no pilsētas līdz ar Kungu, “Viņa negodu nesdami” (Ebr.13:12,13, kur ‘negods’, iespējams, pielīdzināts ‘krustam’). Sīmanī Viņš, droši vien, redzēja visu

Viņa nākamo, sirgstošo, pazemoto sekotāju tēlu, kuri “spiesti” sava liktenīgā aicinājuma dēļ gandrīz pret savu gribu nest Viņa krustu (Mt.27:32). Un vai tā bija nejausība, ka šis tēls gandrīz noteikti bija melnādainis cilvēks, kad, iespējams, galu galā var izrādīties, ka Kunga Jēzus uzticīgo sekotāju vairums būs melnādainie? Ja Sīmanis patiesi bija melnādainais ebrejs (salīdz. ar tagadējiem melnādainajiem Etiopijas ebrejiem), kas bija ieradies, lai nosvinētu Pashā, tad cik neiedomājami sašutušam viņam bija jābūt, ka viņu padara nešķīstu ar Kunga asinīm, ar kurām krusts neapsaubāmi bija notašķīts pēc Kunga sākotnējā mēģinājuma to nest uzreiz pēc šausīšanas. Nerunājot jau par kaunu, kas jācieš dedzīgam jūdaisma piekritējam, nesot šī Jēzus no Nācaretes krustu. Taču šķiet, ka vēlāk viņš pievērsās Kristum līdz ar sievu un dēlu (Mk.15:21 salīdz. ar Rom.16:13). Marks reti piemin personu vārdus, bet viņš neatstāj nepieminētu to, ka Sīmanis ir Aleksandra un Rufusa tēvs. Tādēļ jādomā, ka šie bija labi zināmi vārdi agrīnajā baznīcā. Sīmanis varētu būt ‘Simeons, saukts Nigrs’ (melnādainais), no Ap.d.13:1. Ļaundaris un virsnieks arī pievērsās ticībai, krusts padarīja redzamu arī Jāzēpa un Nikodēma ticību, kā, iespējams, arī citu. Līdzīgi Simsonam, Kungs pat savā nāvē svinēja uzvaru. Garīgais pavērsiens Sīmaņa gadījumā ir tipisks tam, ko pārdzīvo visi, kuriem Kungs liek nest Viņa krustu. Viņš bija garāmgājējs, ceļā pavisam kur citur, savu plānu vadīts, lai iedibinātu savu taisnību...un tad, kā no zila gaisa, viņu aicina nest Dieva Dēla krustu Viņam pakaļ līdz pat galam, ko viņš tikai vēlāk apzināsies kā vislielāko godu, kas cilvēkam varētu tikt uzticēts. Mēs varam tikai iedomāties, kā viņš nomet to ceļa galā, kā teikdams Jēzum: ‘Pārējais ir tavā ziņā’ un nozūd pūlī.

- 11** Viņš pagriezās un uzrunāja sievietes; Savu ciešanu plosīts, Viņš pievērsās citu vajadzībām. Tā ir vēl viena krusta tēma. Viņš pat juta līdzīgu Pilāta vājuma izpausmēm (Jņ.19:11); ļaundarim, Viņu zākājošajiem kareivjiem, Savai mātei, Jānim, tām sievietēm, kas stāvēja ceļmalā...Un šīs sievietes, Viņš teica, ies bojā Jeruzalemes nosodīšanā 70.gadā. Fil.2:2-4 uzsver, ka krusta būtība bija tajā, ka Kunga prāts visa šī nožēlojamā procesa gaitā bija nodarbināts ar rūpēm par *citu* vajadzībām. Kunga Bībeles pārņemtais prāts skaidri apzinājās Jer.9:19-21 īpašos bēdu pareģojumus sievām 70.posta gadā. Šīs sievas bija lemtas iznīcībai. Taču Kungs Savu ciešanu agonijā uzrunāja tās. Man vaļsirdīgi jāatzīstas, ka neviena krusta ceļa posmā es to nebūtu darījis. Viņu liktenis mani neuztrauku. Taču Viņš pielika pūles, lai vismaz liktu tām padomāt. Viņas raudāja par Viņu, taču Viņš zināja, ka viņas nepaklausīs Viņa pavēlei pamest Jeruzalemi, kad tā būs armiju aplenkumā. To nedarīs arī viņu bērni. No cilvēka redzes viedokļa, tas ir tik

kaitinoši. Jaunas sievietes (ja viņas bija dzīvas pēc 40 gadiem 70 gadā), iespējams, platoniski iemīlējušās Viņā, novestas līdz asarām, Viņa ciešanas redzot, taču nepievērš uzmanību Viņa vārdiem un krusta patiesajai nozīmei. Taču Viņš centās tās uzrunāt, nebaudoties atbildes vietā dzirdēt ņirdzīgos: ‘Pat Savu krustu tu nespēj panest, bet meitenes tu uzrunā!’

“Jo kad to dara pie zaļa koka, kas tad notiks pie nokaltuša?” sasauca ar daudziem VD pantiem (Ecēh.17:24; Jer.11:16,19; Ps.1; Jer.17:5-8). Viņa iepriekšējie sievietēm adresētie vārdi arī ir VD iedvesti; viņa citāts no Hoz.10:8 konteksta precīzi iederas Viņa situācijā. Pat pārāk neiedziļinoties notikumu izklāstā, nonākam pie secinājuma: šausmīgās fiziskās ciešanas, kurām Viņu pakļāva, nespēja apslāpēt Viņa garīgo skaidrību. Viņa prāts bija vārda varā, kas neizpaužas neiederīgos zemapziņas diktētos citātos, bet gan skaidrā Tēva vārda gara apziņā un šī vārda tiešajā saistībā ar Viņu. Šajā ziņā Viņa piemērs ir neatkarjotams.

14 Viņi sasniedza galamērķi. “Ārpus pilsētas sienām pastāvīgi atradās smagie koka stabi, kuros tika iestiprināti krusta koki” (Edwards, *op.cit.*). Kungs noteikti arī par to bija domājis. Krusts gaidīja. Viņam bija jāatnes tikai šķērskoks. Viņa aicinājums cilvēkiem nest krustu uz to vietu, kur otra nāves instrumenta daļa jau gaidīja, ir jāredz šajā gaismā. Ceļš uz sevis krustā sišanu ir sagatavots. Mums ir jāpienes tikai šķērskoks.

Bija ierasts piedāvāt stipru dzērienu notiesātajiem krustā. Notiesātie varēja izdzīvot divas vai trīs dienas tikai tāpēc, ka viņiem deva dzert. Nebija tā, ka Kungs vienkārši atteicās no sāpju remdinošā dzēriena. Viņš to pieņēma un, nobaudījis, atteicās no tā. Kāpēc Viņš vispirms to nogaršoja? Tradīcija Viņam, bez šaubām, bija zināma, un Viņš zināja, ko Viņam piedāvā. Vairāki varianti nāk prātā, katrs dievbijīgas iedvesmas avots:

- Iespējams, Viņa acis bija cietušas no šautišanas, un tādēļ Viņš neredzēja, kas tas bija, pirms nebija to nobaudījis? “Tad Jēzus, ieraudzījis Savu māti...” varētu likt domāt, ka no sākuma Viņš to nepazina. Svētie raksti par Mesiju piemin redzes problēmas Mesijas ciešanu beigu posmā. Agrīnie krustā sišanas attēli rāda Kungu ar bojātu labo aci (tāpat arī Turīnas līkauts).
- Iespējams, ka pacēlis dzērienu pie lūpām, Viņš saprata, ka tie Viņam to dod Jer.23:15 garā: lai parādītu, ka Viņš ir viltus pravietis. Tādā gadījumā, aiz cieņas pret VD netiešajām norādēm, Viņš izcietā daudz spēcīgākas sāpes.

- Vēl viens skaidrojums varētu būt, ka Viņš gribēja skaļi pateikt (vairākas reizes?): “Tēvs, piedod tiem”, un, iespējams, noskaitīt 22.psalmu. Viņa mute bija tik sausa no slāpēm (Viņš bija zaudējis daudz šķidruma Getzemanē), ka Viņš saprata, ka nevarēs runāt, nebaudījis šķidrums. Taču Viņš izdzēra tikai tik daudz, lai apslāpinātu kaklu, nevis lai remdētu slāpes. Tas norāda uz Kunga majestātisko paškontroli; Viņš zināja, tieši kad jāapstājas, kaut arī tik kārdinoši, droši vien, būtu bijis izdzert visu.
- Pieņemt sāpju remdinošo līdzekli nebūtu bijis grēks, tas arī teoloģiski nekādi neiespaidotu grēku izpirkšanu. Iespējams, Kungs to nobaudīja, tāpat kā, neapšaubāmi, arī citi, un tad Viņam pietika paškontroles, lai apdomātos un atdotu to atpakaļ. Tik stipra bija Viņa nodošanās absolūti visaugstākajai identifikācijas pakāpei ar mums. Tas padara šo darbību vēl sāpīgāku, ja Viņš vispirms nobaudīja dzērienu un tad atteicās, tā vietā, lai atteiktos uzreiz.
- Sāpju remdinošo līdzekli Viņam piedāvāja *vairākkārt*. Cilvēki, kas piedāvāja Viņam mirres nirdzīgā cieņas apliecinājumā, droši vien, atgādināja Viņam mīļās Marijas stāstu par gudrajiem, kas bija atnesuši mirres. Un arī Viņas ciešanu plosītais prāts būs atgādinājis viņai to pašu.
- Vēl viena iespēja izriet no Ps.69:22 ebreju teksta: “Viņi man deva ēst žulti”. Ebreju teksts pieļauj to tulkot arī kā ‘indi’. Tā kā nāve krustā ir tik ilgstošs un satraucošs process, tuvi draugi mēdza pielavīties tuvāk krustam, lai pasniegtu krustā sistajam indi, kuru nolaižījis viņš ātri nomirtu. Iespējams, ka kāds draugs (vai arī Viņa māte?) vai līdzjūtīgs kareivis to izdarīja. Atkal, šajā gadījumā varētu domāt, ka Kungs izvēlējās augstāko līmeni; mūsu pestīšana būtu teoloģiski sasniedzama, ja Viņš to būtu pieņēmis. Taču Viņš izvēlējās sniegt mums ne tikai pestīšanu, bet “tik dārgu atpirkšanu”, vienmēr izvēloties augstāko līmeni. Viņš kļuva paklausīgs līdz nāvei, “līdz pat krusta nāvei”.

15 Krustā sišana notika plkst. 9 no rīta. Spriežot pēc teksta, pati krustā sišana notika dažas minūtes pēc tam, kad viņi bija sasnieguši galamērķi. Viņš, droši vien, pats labprātīgi nogūlās uz krusta, kamēr citus kareivjiem bija jānogulda ar varu. Viņš atdeva Savu dzīvību, tā Viņam netika atņemta. Līdzīgi, Viņš *pats* pagrieza muguru tiem, kas Viņu sita un savu vaigu tiem, kas raustīja un plēsa Viņa bārdū (Jes.50:6). Iespējams, Viņš pats izģērbās, kad viņi beidzot bija sasnieguši pieres vietu. Agrīnās šausmīgas gleznās Kungs attēlots stāvam pie šausmīgas staba, bet *nepiesiets*, kā tas parasti bija ļaundaru gadījumā. Kad Viņš tā gulēja horizontālā stāvoklī, acis vērstas pret debesīm pēdējo reizi Viņa pasaulīgajā veidolā, iespējams, Viņš domāja: ‘Šī ir pēdējā reize Es daru šo...vai to...’. Cik bieži Viņš ir cēlis acis augšup un lūdzis

Dievu (Jņ.11:41; 17:1). Un tagad, tā bija pēdējā reize, ja neskaita pēdējo acu pacelšanu augšup pirms nāves.

Arheoloģiskajos pētījumos atrakti vairāki krustā sišanas upuri. Viens bijis piesists ar 18 cm. (7 collas) garām naglām. Akācijas koka gabals atdalīja naglas galvu no miesas. *Vai Kungs iekliedzās sākotnējās sāpēs un šokā?* Iespējams, es teiktu, jo Viņam jau bija visi normāla cilvēka fiziskie refleksi. Bet no otras puses, es saprotu arī, ka Viņš neizvairījās no pienākumiem kā citi cilvēki to dara. Viņš piedāvāja Savu dzīvību ar prieku, nevis negribīgi, cenšoties izvairīties. Viņš izjuta sāpju sliekšņa tuvošanās paniku. Roku un kāju pienaglošanai tieši nervu centru vietās vajadzēja sūīt skaudrus sāpju impulsus katru reizi, kad Viņš pakustējās vai runāja, kas daudzkārt palielina šo vārdu vērtību un kvēli. Bet Viņš runāja. Krusta pacelšanas laikā, kad ķermeņa svars vilka pienaglotās rokas uz leju, sāpēm bija jābūt vienkārši neizturamām. Naglu iesita starp plaukstu locītavas pirmo un otro kaulu rindu, kur atrodas īpaši jutīgi nervi, kas kontrolē īkšķa kustību un signalizē par sāpēm. To nevarēja iesist plaukstā, jo tā nenoturētu ķermeni. Ir izpētīts, ka ieelpojot krustā sistajam bija jāpievelk rokas, jāpaceļ galva un tad jāļauj galvai noslīdēt. Tīri fiziskās ciešanas pie tam ir neapraķstāmas. Zenons Ziolkowskis (*Spur O Calun*) runā par krustā sisto tā laika seju aprakstiem, ieskaitot Jehohanana Fanātiķa, kura krustā sišana pieminēta J.Flavija rakstos. Viņu sejas bija ciešanu pārvērstas līdz nepazīšanai. Kunga seja bija visvairāk izķēmota, tā ka tie, kas Viņu redzēja, aizgriezās (Jes.52:14). Šis pravietojums var likt domāt, ka Kungam krustā sišanas process bija vēl daudz sāpīgāks. Mēs tālāk izsakām pieņēmumu, ka Viņš tīšām atteicās pieņemt sāpju remdinošo līdzekli un tādēļ cieta daudz stiprāk un ātrāk nomira. Kā liecina izrakumi, vairāki no krustā sistajiem tika sisti olīvkoka krustā. Iespējams, arī Kungam bija jānes olīvkoka krusts. Viņš varētu būt domājis par to, lūdzot Dievu Getzemanes dārzā (varbūt tas bija viens no šī dārza kokiem?). Es to nebūtu varējis izdarīt. Es būtu izvēlējis vieglāku nāvi un sasniedzis mazāku pestīšanu. Man būtu bijis sevis žēl. Bet visa Kungs izdarīja to *manis dēļ*. Viņš kļuva paklausīgs līdz *pat* krusta nāvei (Fil.2:8), tas skan it kā Viņš varētu būt bijis paklausīgs līdz vieglākai nāvei, taču Viņš izvēlējās šo visaugstāko līmeni. Es varu tikai brīnīties par Tēva lēnprātību attiecībā uz mums, ka neskatoties uz neizsakāmo nāves traumu, Viņš mūs paņēma daudz vieglākā veidā nekā Viņš ļāva aiziet Savam vienpiedzimušajam Dēlam.

Jādomā, ka tur visapkārt bija daudz kareivju. Tempļa sardze, kas bija nodota ebreju rokās (Mt.27:65), bez šaubām, bija tur pilnā sastāvā, lai atvairītu iespējamos pūļa vai Jēzus mācekļu mēģinājumus Viņu glābt. Taču Jņ.19:23 runāts tikai par četriem kareivjiem, katrs no kuriem saņēma daļu Viņa apģērbā. Tas, droši vien, nozīmē, ka

krustā sišanas procesā bija iesaistīti tikai četri: pa vienam katrai kājai un rokai. Viņam bija naglu rētas (daudzskaitlī) uz rokām. Atliek tikai minēt, vai Viņa rokas tika pienaglotas katra atsevišķi, vai arī viena virs otras, kā tas bija pieņemts (kas nozīmēja, ka piesišānai tika lietotas divas ļoti garas naglas).

Daudzu iepriekšējo pārdomu laikā, Kungam, droši vien, būs ienākuši prātā arī daži Viņa krustā atrašanās stāvokļa ‘fiziskie’ aspekti: ne mazākās iespējas mainīt ķermeņa stāvokli, it īpaši, cenšoties izvairīties no mušām, jo rokas un kājas tiek caurdurtas visjutīgākajās vietās; tas, ka rokas tiek novietotas tā, ka ķermeņa svars karājas tikai muskuļu, nevis kaulu un cīpslu balstā. Viņam bija jāapzinās, ka viss process tika izplānots tā, lai visas ķermeņa daļas būtu maksimāli saspringtas. Visam ķermenim, katrai tā daļīgai bija jācieš (un Viņš būs sapratis tā visa nozīmīgumu). Visu muskuļu pārpuļe, asins cirkulācijas traucējumu radītie krampji izsauktu nepārvaramu vēlēšanos mainīt ķermeņa stāvokli. Visi upuri neizbēgami locījās to dažu viņiem atvēlēto milimetru robežā, lai izvairītos no kādas skabargas ieduršanās pēc šaustīšanas asiņojošajā mugurā...Bet man liekas, ka Kungs to nedarīja. Viņš neatspiedās pret kāju balstiem (skat 54). Viņš nepieņēma sāpju remdinošo līdzekli, Viņš nelūdza dzert līdz pat pēdējam brīdim, kad citi, iespējams, to darīja.

To brīdi, kad krustu pacels vertikālajā stāvoklī, iespējams, pūļa atjaunotas zākāšanas vai liksmības uzplūdā, Kungs bija sen paredzējis un iztēlojies. “Kad Es no zemes tikšu paaugstināts...” (Jņ.12:32). Viņš tik precīzi bija paredzējis visus krustā sišanas procesa fiziskos (un garīgos) sīkumus. Atcerieties, kā Viņš paredzēja to brīdi, kad Viņš tiks nodots nāvei. Taču tomēr Viņš lūdza, lai šis bīķeris ietu Viņam secen, tomēr Viņš izjuta paniskas bailes un jutās pamests. Ja Kungam krusta teoriju izdzīvot praktiskajā dzīvē nācās tik grūti, tad cik grūti tam jābūt priekš mums. Kunga aprakstā Viņš tiek ‘paaugstināts’, kas ebreju valodā saistās ar sajūsmas un pagodināšanas ideju. Kad Viņu paaugstināja fiziskajā ziņā, kad zeme sašūpojās Viņa acīs, Viņa prāts pievērsās Dievam un tai piedošanai, kuru Viņa upuris, apspļaudīts un asiņains, darīja iespējamu...Viņu ‘paaugstināja’ godā un sajūsmā tiem, kuru acis bija atvērtas to redzēt, sirdis sajūst un prāts apjaust.

Iedomājieties savu krustā sišanu. Domās iztēlojieties visus šī notikuma soļus. Kungs aicināja mūs to darīt, kad Viņš lūdza mūs pārņestā nozīmē sist sevi krustā ik dienu. Apdomājiet visu upurēšanas procesu valodu, kas norādīja uz nākamo pēdējo, visaugstāko Kunga soli: iztecējis, sadurts, sadalīts gabalos, sasists; klints satriekta...un tas ir tas process, kuru mēs pārdzīvojam, kaut arī Tēvs ar mums apietas daudz saudzīgāk nekā ar Savu vienīgo Dēlu.

Viens no pārliecinošākajiem iekšējiem pierādījumiem, ka raksti ir iedvesmas auglis, ir šī kulminācijas momenta attēlojums it kā starp citu, palīgteikumā vai divdabja teicienā, un tas attiecas uz visiem evaņģēliju rakstītājiem. Daudz vairāk uzmanības tiek veltīts drēbju sadalei, kam, protams, bija jānotiek pēc krustā sišanas. Rodas iespaids, ka tā brīža pieraksti ir veikti no kareivju redzes viedokļa. Padari darbu un *tađ* ķeramies pie svarīgākā! – drēbju sadalīšanas! Neviena cilvēks tā nebūtu rakstījis. Tas ir tāpat kā kad Marijai liekas, ka augšāmceltais Kungs ir dārznieks. Tajā visā ir kaut kas tik nemākslots un vienkārši Dievišķīgs. Raksti izstaro, ko es sauktu par garīgo kultūru. Tai ir raksturīga Dievišķība. Iespējams, tādēļ arī daži no ‘nepārprotamiem’ pravietojumu piepildīšanās gadījumiem nav pieminēti, piemēram, Jes.53:7 attiecībā uz avi, kas paliek klusa savu cirpēju priekšā. Tāpat nav pieminētas uztīcīgo sieviešu vaimanas un asaras Kristus ķermeņa noņemšanas laikā.

16 Kungu attēlo kā briesmīgāko noziedznieku Kungu, kronētu starp ļaundariem, kas ieņem to barveža Barabas vietu, kuram patiesībā bija jābūt Kunga vietā. Kā Barabu, tā arī ļaundarus aprakstot lietots viens un tas pats grieķu vārds, kas tulkojums “slepkava / laupītājs” (Jņ.18:40; Mk.15:27). Kungs lieto to pašu vārdu, kad Viņš norāda, ka Viņa vajātāji attiecas pret Viņu kā pret “slepkavu / laupītāju” (Mt.26:55; Mk.14:48; Lk.22:52). Šķiet, Viņš apzinās, ka tas, ko Viņš pārdzīvo, nostāda Barabu, patieso ‘Tēva Dēlu’ (= ‘Barabbas’) kā sava veida pretstatu Viņam. Šie zemiskie, briesmīgie cilvēki, sabiedrības padībenes bija mūsu tēli.

17 Skat hronoloģiskos komentārus. Vai tas bija rakstīts Pilāta rokrakstā? Vai, uzrakstu piestiprinot, viņi izmantoja tās pašas kāpnes, kuras Jāzeps vēlāk izmantoja, lai noņemtu Jēzus miesas? Kāpēc pieraksti liek domāt, ka uzrakstu uzlika, kad Jēzus jau bija pacelts krustā? Vai sākotnēji ebreji protestēja? Varbūt Viņu pacēla krustā ar uzrakstu, kas karājās Viņam kaklā, un tad tika pieslietas kāpnes un kareivis noņēma un pienagloja to Viņam virs galvas? Uzraksta “Jēzus Nacarietis, Jūdu Ķēniņš” pirmie burti ebreju valodā veidoja svēto Vārdu: JAHVE. Iespējams tāpēc ebreji izrādīja tādu pretestību. “Jūdu Ķēniņš” varētu iztulkot arī kā Mesijas titulu. Vai tas bija sarkasms no Pilāta puses, jebšu Viņš patiesi tam ticēja, vai arī viņš vienkārši gribēja izprovocēt ebrejus. Šā vai tā, bet Jahves Vārds bija saistīts ar Mesiju: Jūdu Ķēniņu. Kunga nāve darīja šo vārdu zināmu, kā Viņš to bija pareģojis (Jņ.17:26). Grēku piedošana iespējama pēc kristīšanās Vārdā (Ap.d.2:38), tāpat kā VD laikos piedošana bija Vārda godības dēļ (Ps.79:9). Un tomēr caur krustu un Kristus asinīm tika sasniegta piedošanas iespēja. Tādējādi Viņa asinis nāve bija Dieva Vārda augstākais vēstījums; caur Viņa krustu žēlastība un piedošana,

mīlestība, pestīšana un sodīšana, kas šai Vārdā ietverti, tapa iespējami un atklājās praksē. Par to, kā Vārds top darīts zināms krustā, sīkāk lasiet sadaļā 3.10.

- 18** Tāpēc ka viss svars turas uz krustā sistā rokām, viņam ir ļoti grūti runāt. Visai sarunai starp ļaundari un Kungu bija jānotiek čukstus ar garām pauzēm starp vārdiem. Pēdējiem diviem Kunga skaļajiem saucieniem bija jāizraisa briesmīgas sāpes. Tas arī izskaidro to, kāpēc viņi “Ēli, Ēli” noturēja par Ēliju. Viņa balss, droši vien, bija tikko sadzirdama. Nav pieraksta par pūļa reakciju uz Viņa lūgšanām. Taču Ps.22:2 (oriģinālā) pielīdzina Viņa lūgšanas saucienu lauvas rēcienam, bet Viņam pūļa skaņas atgādināja plēšīgu un rēcošu lauvu (Ps.22:14). Iespējams, ka uz Viņa lūgšanām pūlis atsaucās ar zākāšanu un lamām.

Ievērojiet, kā Savu ciešanu laikā Kungs visu laiku piesauc Dievu kā Tēvu: Lk.22:42; Mt.26:39, 42, 44; Lk.23:34,46. Evaņģēlijos Kungs piesauc Tēvu kādas 170 reizes (109 Jāņa evaņģēlijā, it kā viņš to uzskatītu par īpaši nozīmīgu). Ebrejiem tā bija paradigmas maiņa, jo Vecajā Derībā pat no 15 atsaucēm uz Dievu kā Tēvu, viņi to uzskatīja par Tēvu vienīgi nacionālajā, ne personīgajā nozīmē. Taču Dēla attieksme pret Tēvu ir nodota mums (Mk.14:36 salīdz. ar Rom.8:15; Gal.4:6). Dēla un Tēva tuvība, kuras pirmtēls redzams Ābrahāma un Īzāka attiecībās, ir apbrīnas vērtā. “Tavā rokā es nododu savu garu...Tu mani esi atpestījis” (Ps.31:7).

KRUSTĀ TEIKTAIS (1): “TĒVS, PIEDOD TIEM”

Pēdējie Jēzus teiktie vārdi krustā

Vārdu skaits grieķu val.

1. “Tēvs, piedod tiem, jo tie nezina, ko tie dara” (Lk.23:34)	12
2. “Patiesi Es tev saku: šodien tu būsi ar Mani paradīzē” (Lk.23:43)	9
3. “Sieva, redzi, tavs dēls!...Redzi, tava māte” (Jņ.19:26)	4
4. “Mans Dievs, Mans Dievs, kāpēc Tu esi Mani atstājis? (Mt.27:46; Mk.15:34)	3
5. “Man slāpst” (Jņ.19:28)	1
6. “Viss piepildīts” (Jņ.19:30)	1
7. “Tēvs, Es nododu Savu garu Tavās rokās” (Lk.23:46)	8

Ievads

Krustā sistā vārdi nāca ar tādām grūtībām un sāpēm, ka ir pilnīgi skaidrs, ka Kungs gribēja, lai mēs dzirdētu un pārdomātu vārdus, kurus Viņš teica. Daudz vieglāk Viņam būtu izteikt šos lūgšanas vārdus domās, nevis skaļi, taču Viņš parūpējās, lai mēs tos sadzirdētu. Degsme, ar kādu Kungs iestājās par citiem krustā, ir nepārspējama. Viņš piesauca Dievu dienu un nakti (Ps.22:2,3). Viņš izvēlējās piesaukt Dievu laikā, kad tas Tam labpatiktu (Ps.69:14). Taču šie panti 2.Kor.6:2 tiek attiecināti uz to sparū, ar kādu *mums* ir jāizlūdzas Dievam pestīšana. Mums par piemēru tiek piesauktas Kunga lūgšanas un saucieni Dievam krustā. Šī piemēra augstuma ideāls ir brīnumains.

Ir jāatzīmē, ka izvietojot Kunga pierakstītos vārdus to izteikšanas secībā, mēs redzam, ka vārdu skaits manāmi sarūk, līdz pat pēdējam teikumam (kaut gan jāatzīmē, ka mūsu redakcijā trešā frāze nāk pirms otrās).

Tas ne tikai ilustrē to piepūli, kāda Kungam bija jāpieliek šī pēdējā teiciena laikā, bet mēs arī sajūtam to, ka tīri fiziski runāt Viņam bija aizvien grūtāk un grūtāk. Uz nāves vietu krustu nesoša cilvēka tēls, krustā sista mirstoša cilvēka tēls, šie ir tāda cilvēka tēli, kuram ir *aizvien grūtāk* turpināt iesākto, kurš atrod ceļa grūtības aizvien pieaugam. Taču šie ir tie tēli, kurus Kungs izvēlējās par piemēru tiem, kas grib Viņam sekot. Secinājums: dzīve Kristū *savā ziņā* kļūst arvien grūtāka, kļūst arvien grūtāk patiesi darboties mūsu krustā sistā Kunga garā. Un tomēr, kā ļoti daudzi no mums liecinās, iespēja novērsties no šī ceļa laika gaitā, paejot mēnešiem un gadiem, aizvien vairāk attālinās. “Kungs, pie kā mēs iesim?” arvien spēcīgāk vērsas pie mums no mūsu Bībelēm.

“Piedod tiem”

“Tēvs, piedod tiem” bija pirmie Kunga vārdi krustā. No konteksta jāsecina, ka Viņš tos teica drīz pēc tam, kad krusts bija pacelts vertikālajā stāvoklī un ieslidināts tam sagatavotajā ligzdā. Fiziskajā ziņā tam bija jābūt vislielākā šoka un visskaidrāko sāpju brīdī, kad Jēzus ķermeņa svars pilnībā nosvērās uz naglām, kas plēsa Viņa kāju un roku miesu un cīpslas. Šoks un sāpes, kad Viņa nervu sistēma to pilnībā fiksēja, bija neappraktāmi. Taču momentāni Viņa domas pievērsās piedošanai tiem, kas to Viņam bija nodarījuši; un, kā mums liekas, arī mums, kam būs dota pestīšanas un grēku piedošanas iespēja. Tajā mēs redzam nesalīdzināmu piemēru rūpēm par citu pestīšanu, tādu vēlēšanos izrādīt mīlestību tiem, kas mūs ienīst, ka mūsu pašu fiziskās ciešanas, lai cik lielas tās arī būtu, atiet nebūtībā.

Mums ir jārod atbilde uz būtisku jautājumu: Tieši kam Kristus lūdza, lai Dievs piedod? Izslēdzot tos, par kuriem Kristus *neizlūdza*, mēs varam nonākt pie

attbildes. Kristus nelūdza par pasauli (Jņ.17:9), kas šajā kontekstā, liekas, attiecas uz grēkus nenozēlojušo ebreju tautu (salīdz. Jer.11:14; 1.Jņ.5:16), kā arī uz visu apkārtējo (romiešu) pasauli.

Ne romiešiem

Piedošana saistās ar grēku nožēlošanu. Diez vai Kristus lūgtu piedošanu romiešu kareivjiem. Tas izskatītos tā it kā ticīgais lūgtu piedošanu jauniem vandaļiem par autobusa pieturas vietas nojumes izdemolēšanu; ko tas dotu? Vai tāda lūgšana novestu tos līdz pestīšanai? Vai par tādiem pieklātos lūgt?

Apustuļu darbos kā Pēteris, tā arī Pāvils apsūdz ebrejus par Jēzus krustā sišanu, kaut arī faktiski tas bija romiešu kareivju roku darbs. Pēteris pat iet tiktāl, ka apsūdz izraēliešus, kas ar savām *rokām* piekaluši Jēzu pie krusta (Ap.d.2:23 – ievērojiet kā Mk.14:46,53 ir uzsverts šis roku kontakts). Romiešu rokas, kas to izdarīja, patiesībā bija ebreju rokas. Psalmi 22. un 69. diezgan sīki rezumē to, kas tika nodarīts Kristum krustā. Daži bija romiešu un daži ebreju nodarījumi. Taču tas pats vietniekvārds “viņi” tiek lietots, it kā visas šīs izricības būtu vienas un tās pašas grupas darbs. Tas vēlreiz netieši norāda, ka Gars pierakstīja romiešu rokām nodarīto ebrejiem. Šķiet, nav nekāda pamata domām, ka Dievs vainotu romiešus vai itāļu nāciju par lomu, ko tie spēlēja Viņa Dēla nāvē.

Ne ebreju tautai

Ebreju tauta kopumā tika nosodīta, jo tie redzēja Dieva Dēlu nākam uz viņu vīna dārzu un tomēr tie Viņu nokāva, neskatoties uz to, ka pazina, kas Viņš ir (1). “Šis ir tas mantinieks”, viņi atzina (Mt.21:38). *Tad*, ebreju dēļ, Pilāts nodeva Jēzu nāvei (Jņ.18:40 salīdz. ar 19:1). Viņiem jāuzņemas pilna atbildība par to. Romiešu kareivji viņu uzskatīja par necību (Lk.23:11); bet pašu rīcību (oriģināla viens un tas pats vārds) pieraksta ebrejiem (Ap.d.4:11). Kungs Jēzus sauca viņiem, ka Viņš zina, ka viņi saprot, kas Viņš ir: “Jēzus Templī mācīdams sauca: ‘Tiešām Mani jūs pazīstat un zināt, no kurienes Es esmu’ (Jņ.7:28). Viņa atsauce uz monumentālo Vārdu (“Es esmu”) netieši norāda, ka viņš saprot, ka tie zina par Viņa dievišķo izcelsmi un Viņa Tēva Vārda izpausmi Viņā. Kristus atsaucās uz viņu neticību tam, ka Viņš ir Mesija (Jņ.7:27), teikdams: ‘Dziļi sirdī jums ir zināms, ka Es Tas esmu; taču jūs nespējat paši sev tajā atzīties’. Tieši šajā nozīmē Jēzus bieži Jāņa evaņģēlijā saka, ka ebreji nezina Viņu, nedz Viņa Tēvu. Taču tas nenozīmē, ka viņi nezina, kas Viņš ir. “Zināt” Kristu, Jāņa izpratnē, ir ticēt Viņam, nevis tikai atpazīt To. Tā būtu kolosāla pretruna Jēzus domāšanā, ja Viņš lūgtu Tēvu piedot visai ebreju tautai *tāpēc*, ka tie nesaprot, ko tie dara. Saskaņā ar Viņa stāstīto līdzību par cilvēkiem, kas atpazīna mantinieku un nogalināja to, tie itin labi zināja, ko tie dara.

Ja Jēzus patiesi aizlūdza par visu ebreju tautu, tad Viņa lūgšana palika bez atbildes. Viņš pats bija teicis, ja ebreji nenozēlos grēkus un neticēs Viņam, viņi nomirs savos grēkos; un to Viņš teica ne mazāk kā trīs reizes (Jņ.8:21,24).

Lūgšana par mazākumu

Šķiet, ka Kristus aizlūdza par tiem ebrejiem, kas vēlāk nozēlos to, ko viņi bija izdarījuši. Šim pieņēmumam noteikti jābūt vismaz daļēji pareizam, spriežot pēc tā, kā Pēteris atsaucas uz Kristus vārdiem: “Piedod tiem, jo tie nezina, ko tie dara”. Šķiet, ka viņš attiecina šos vārdus uz ebrejiem un lieto tos, lai pamudinātu ebrejus nozēlot grēkus un līdz ar to pieņemt to piedošanu, kuras iespēju panāca Kristus lūgšana: “Un nu, brāļi, es zinu, ka jūs aiz nezināšanas to esat darījuši, tāpat arī jūsu vadoņi...*Tāpēc* nožēlojiet savus grēkus” (Ap.d.3:17,19). Pāvils Ap.d.13:26,27 līdzīgi saka: “Brāļi, Ābrahāma cilts bērni (Pāvils, šķiet, atkārto Pētera uzrunas stilu 3:17)...Jeruzālemes iedzīvotāji un to vadoņi (salīdz. ar 3:17), Viņu neatzīdami un tiesādami, piepildījuši praviešu vārdus, ko katru sabatu nolasa”.

Dieva pašatklāsmē skaidri iezīmējas princips, ka nezināšana grēku neattaisno. “Tēvs, piedod tiem, *jo* tie nezina, ko tie dara” tādēļ nenozīmē, ka viņu nezināšana un Kristus lūgšana nozīmēja piedošanu un tādēļ pestīšanu. Mums ir jāsecina, ka Viņš teica: ‘Viņi *tagad* nezina, ko tie dara, lūdzu piedod tiem uz Manas nāves rēķina, vēlāk viņi nozēlos grēkus un sapratīs’. Neskatoties uz to, ka Pēteris atsaucas uz Kristus lūgšanu tiem piedot, Pēteris tomēr aicina ebrejus nozēlot grēkus, lai tie gūtu piedošanu un pestīšanu. Tādēļ Kristus lūgšanu tiem piedot ne lūdzējs, nedz arī Dievs neuztvēra kā piedošanu bez grēku nozēlošanas. Šī piedošana bija dota tikai kā paredzama. Tiem tā bija ‘jāpieprasa’, pašiem nožēlojot grēkus. Taču ir brīnumaini pareizi, ka Kristus saprata Dieva vēlēšanos nākotnē dot cilvēkiem piedošanu, kaut arī tie vēl nebija grēkus nožēlojuši. Ja Dievs to vēlas darīt, piedot, cerot uz grēku nozēlu nākotnē, atsaucoties uz tik lielu žēlastību, cik daudz vairāk mums būtu līdzīgi jāattiecas citam pret citu (2). Tomēr kristadelfiešiem ir grūti to pieņemt, kaut arī katrs no mums ir saņēmis šādu žēlastības dāvanu.

“Tiem” – mums?

Kristus nāve būtībā bija Izraēla pestīšanai (3). Tā attiecas uz mums, tikai ciktāl mēs esam apvienojušies ar Dieva Izraēlu. Tas mazākums Izraēlā, kas nezināšanas dēļ (“tie nezina, ko tie dara”) sīta Kristu krustā, bija no tās pašas ļaužu kategorijas, pie kuras piederam arī mēs. Kristus lūgšanai krustā par piedošanu cilvēkiem jāatgādina mums Jes.53, kur pareģots, ka krustā Kristus “palīdzēs daudziem iegūt taisnību, uzņemdamies uz sevi viņu noziegumus”, ievainots mūsu pārkāpumu dēļ, mūsu

grēku dēļ satriekts, savu dvēseli nodod par salīdzinājuma upuri, lai redzētu jaunu dzimumu; ar viņa brūcēm mēs esam dziedināti, caur Viņa sodu mēs esam ar Dievu salīdzināti, mūsu sods bija uzlikts Viņam, Viņš tika pieskaitīts ļaundariem, “mūsu grēku dēļ satriekts”, “manas tautas pārkāpumu dēļ Viņam bija uzlikts sods” un Viņš “aizlūdza par ļaundariem”. Tas viss ir par to pašu. “Ļaundari” ir pirmām kārtām “mana tauta”, Izraēls, kas nicināja un noliedza Viņu (Jes.53:3). Taču tas viss attiecas arī uz mums, ciktāl mēs esam identificējušies ar Izraēlu, lai iegūtu pestīšanu. Pareģojums, ka Kristus aizlūgs par ļaundariem, bez šaubām, piepildījās, kad Viņš lūdza: “Tēvs, piedod tiem”. Šķiet, citas reālas alternatīvas nav.

Un tā, mēs nonākam pie godbijību iedvesoša secinājuma: kad Kristus tika pacelts krustā, Viņa prāts pildījās domām par mums, par visiem tiem, kas nožēlos grēkus un kļūs par Kristus dzimumu, par mūsu vajadzībām, par mūsu grēku mīlzīgo nastu. Un Viņš zināja, ka caur Viņa nāvi visi šie grēki tiks piedoti. Tiklīdz krustu pacēla, neskatoties uz piepešo caurbjošo sāpi, Viņa prāts koncentrējās mūsu izmisīgajā vajadzībā: “Tēvs, piedod tiem”. Katram no mums, kas ir ticējuši visus šos gadus, tobrīd tika piedoti visi grēki, kurus mēs bijām pieļāvuši. Taču visi evaņģēliji runā par Kristus mācību, ka Tēvs piedod tikai tiem, kas prot piedot savā dzīvē. Taču tajā laikā mēs vēl nebijām nožēlojuši grēkus; “Kristus par mums bezdievīgajiem ir miris tanī laikā, kad mēs vēl bijām nespēcīgi...Bet Dievs Savu mīlestību uz mums pierāda ar to, ka Kristus par mums ir miris, kad vēl bijām grēcinieki...mēs, kas bijām naidā ar Dievu, tikām salīdzināti ar Viņu Viņa Dēla nāvē” (Rom.5:5-10).

Mūsu Kunga lūgšana tika uzklausa; mūsu nenozēlotie grēki tika piedoti, mēs jau iepriekš guvām piedošanu un pestīšanu. Tāpat kā Pēteris šo brīnumu izmantoja, lai aicinātu ebrejus uz grēku nožēlošanu, tā arī mums ir jāieklausās šajā aicinājumā. Visi mūsu grēki tika piedoti šīs lūgšanas rezultātā, mūsu glābšana bija paredzama. Dievs Kristus lūgšanas rezultātā tad piedeva mums visus grēkus (Ef.4:32), bija sagaidāms pats grēka jēdziena gals (Dan.9:24), kad Viņš vienu pēdējo upuri par grēkiem bija upurējis (Ebr.10:12). Tā rezultātā mums ir jānožēlo grēki, jāizanalizē pašiem sevi un jāatzīstas visos iespējamajos grēkos ar pārliecību, ka grēks ir uzvarēts. Un mums arī ir jāpiedod cits citam tāpat kā mums ir tapis piedots (Ef.4:32), negaidot uz grēku nožēlu, bet vadoties pēc Kristus gara un mūsu Tēva attieksmes.

Ir viegli pienācīgi nenovērtēt mūsu stāvokļa ārkārtējo nopietnību pirms mūsu samierināšanās ar Dievu. Mēs bijām “grēcinieki...naidā ar Dievu”. Mēs jau redzējām, ka “Tēvs, piedod tiem” attiecas kā uz mums, tā arī uz tiem ebrejiem, kas nezināšanas dēļ sīta Kristu krustā. Taču pirmajā acumirknī “tiem” attiecās uz romiešu kareivjiem; *tie* sīta Kristu krustā, tie sadalīja Viņa drēbes; un tieši šajā

kontekstā Kristus lūdz, lai *tiem* top piedots. Kristus vārdiem ir kāda saistība ar šiem kareivjiem, kas nezināja. Taču mēs redzējam, ka šie vārdi patiesībā attiecas uz mums, uz tiem, kas patiesi nožēlos savus grēkus. No tā izriet, ka šie kareivji pārstāv mūs, tāpat kā ebreji, kas noliedza un nicināja Kristu Jes.53, arī pārstāv mūs. Mēs pareizi dziedam “Mēs domājam Viņš Dieva satriekts..”, bet tas bija nezināšanas dēļ. Kareivju rupjība un ignorance ir tipiska mūsu dzīvei pirms kristībām. Ja mēs turpinām grēkot, mēs atkal sitam Dieva Dēlu krustā, šoreiz jau zinādami. Tā sekas ir bail pat iztēloties.

Vainas izpirkšanas upuris

Bauslība māca, ka nezināšana nav grēku attaisnojošs iemesls. “Piedod tiem, *jo* tie nezina, ko tie dara” izklausās tā, it kā Kristus justu, ka Viņš ir upuris par nezināšanu, ko pieprasīja kā no valdniekiem, tā arī no vienkāršiem izraēliešiem (salīdziniet, kā Pēteris un Pāvils apraksta vadoņus un vienkāršos ļaudis, rīkojamies “aiz nezināšanas”, netieši norādot uz Kristus nezināšanas upura nepieciešamību, Ap.d.3:17; 13:27). Patiesi, Kristus nāvi Jes.53:10 daži tulkojumi apraksta kā “vainas” izpirkšanas upuri. Un zīmīgi, ka Ebr.5:2 apraksta Kristu kā labu priesteri, kurš var iežēloties par tiem (proti, mums), kas grēkojuši aiz nezināšanas un alkst samierināšanas. Jo vairāk mēs nonākam pie mūsu grēcīguma apziņas, jo vairāk mēs izjūtam vainas upura nepieciešamību. Taču Kristus jau ir nesis šo vainas izpirkšanas upuri ar lūgšanu “Tēvs, piedod tiem, jo tie nezina, ko tie dara”.

Kad mēs sākam aptvert visu šo lietu nozīmi, mēs apzināties Kristus vārdu kaislīgo spēku. “Tēvs, piedod tiem” izskanēja tobrīd, kad Viņa prāts redzēja visus mūsu nākamos grēkus, kurus Viņš juta Sev uzkrautus esam, Viņš redzēja, ka tos nevar piedot bez grēku nožēlas, un tomēr Viņš lūdza Tēvu piedot tiem nezināšanas grēku, ticot uz gaidāmo grēku nožēlu. Tādēļ nav jābrīnās, ka Pēteris un Pāvils izmanto šos vārdus kā pamatu, griežoties pie Izraēla ar aicinājumu nožēlot grēkus!

Un kad mēs patiesi aptversim šo vārdu nozīmi, mēs smelsimies iedvesmu, lai patiesi izanalizētu sevi, lai izprastu mūsu apslēptos grēkus, lasot vārdu, lai tas atklātu mums mūsu grēkus; mēs lūgtu Dievu, tāpat kā Dāvids to darīja, atklāt mums mūsu vājības, lai mēs patiesi atzītos savos grēkos, zinot, ka ikvienu no tiem Tēvs un Dēls apzinājās tobrīd, kad Kristus bija krustā. Katrs no tiem bija daļa tā svāra, kas bija jānes Kristum, un tiem tika piedots cerībā, ka mēs vēlāk novērtēsīm tādas žēlastības brīnumu un nožēlosim grēkus. Tas nozīmē, ka tāpat kā Izraēlai Ap.d.3, mūsu nožēla ir tā, kas Kristus krusta spēku sniedz arī mums, tā padara Kristus uzvaru jo lielāku, ja mēs to pieņemam, jo kad mēs nožēlojam grēkus, “mūsu netaisnība izceļ Dieva taisnību”, kā Pāvils raksta vēstulē romiešiem.

Kristus krustā apzinājas mūsu esamību

Tad, kad Viņš karājās krustā, kaut kādā veidā Kristus apzinājas katra mūsu esamību un ikkatru mūsu grēku. "Piedod tiem" nāca no šīs dziļās sapratnes. Viens vienīgs vārds (grieķu val.) izteica tik dziļu izpratni par to, kas mums ir nepieciešams. Šķiet, ka karājoties krustā, Kristus iztēlē redzēja visus ticīgos. Grūti iedomāties, kā tas sasniedzams, bet dievišķā jomā nav nekā neiespējama. Kaut kādā veidā Viņa priekšā bija ikkatrs no mums ar saviem grēkiem. Apdomājiet sekojošos mājienu attiecībā uz to, kā Kungs redzēja Savu eklēsiju krustā:

- "*Kad* Viņš nodos savu dvēseli par salīdzinājuma upuri, viņš redzēs izaugam jaunu dzimumu...no dvēseles ciešanām viņam radīsies panākumu papildnam" (Jes.53:10,11). "*Kad*" varētu likt domāt, ka Kristus iztēlē redzēja tos, par kuriem Viņš gāja nāvē, to nākamībā, pēc piedošanas.
- Psalmi 22.un 69.apraksta Kristu krustā paredzam "lielu draudzi", kas pateicīgi ēd, pieminot Viņu (salīdz. ar maizes laušanu), kalpojot Viņam, mantojot Cīānu un sludinot Viņa taisnību citiem.
- Krustā Kristus redzēja visus Savus kaulus, kas pārstāvēja Viņa miesas nākamos locekļus (Ps.22:18; Ef.5:30).
- Kungs lūdza neilgi pirms krusta ciešanām tā, it kā Viņam būtu bijis skaidrs priekšstats par atpestītajiem kā par grupu: "Es lūdzu ...arī par tiem, kas...Man ticēs...lai viņi ir viens".
- "Viņam sagaidāmā prieka vietā" Kristus krustu ir pacietis (Ebr.12:2). "Sagaidāmā" varētu nozīmēt vīziju, kas bija Kunga acu priekšā, kad Viņš karājās krustā. Kristus gars Ps.16:11 apraksta Kristu ilgojamies pēc prieka Dieva vaiga priekšā, jo "svētības pilnas dāvanas pie Tavas labās rokas ir mūžīgi". Tagad Kristus ir pie Dieva labās rokas un iestājas par mums. Tādēļ mums liekas, ka sagaidāmais prieks vīzijā, ko Kungs redzēja, karājoties krustā, bija prieks par Viņa nākamo starpniecību starp Dievu un grēkus lūgšanā nožēlojušajiem grēciniekiem.

Kā mēs jau pieminējām, tā jūtu spriedze, kas pavadīja šos Kunga vārdus, bija tik liela, ka tā gandrīz nav cilvēku valodā aprakstāma. Ebr.5:1-7 apraksta Kristu krustā kā priesteri, kas nes vainas upuri par mūsu nezināšanas grēkiem. "Ar stipru balsi un asarām Viņš ir raidījis daudz karstu lūgšanu". Tam, noteikti būtu jāattiecas uz "Tēvs, piedod tiem". Šie vārdi bija izteikti ar dedzību stiprā balsī, ar asarām, Viņam skaidri apzinoties mūsu grēcīguma un vainas Dieva priekšā apmērus. Pastāv saistība starp šiem vārdiem un Rom.8:26,27, kur Kristu apraksta kā mūsu Augsto priesteri, kas iestājas par mums "ar bezvārdu nopūtām". "Nopūtas", bez šaubām, norāda uz ciešanām krustā. It kā Kungs atkal un atkal to pārdzīvotu, kad Viņš iestājas par

mums ar Savām lūgšanām. Viņš tikpat dedzīgi iestājas par mums tagad, kā Viņš to darīja tad. Padomājiet par to, kā krustā Viņš bija nepārvaramas vēlēšanās sasniedzot mums piedošanu pārņemts, neskatoties uz Viņa paša fiziskajām ciešanām. Šī karstā vēlēšanās neatstāj Viņu arī tagad. Protams, ka mēs varam atsaukties, nožēlojot grēkus, reāli sevi izvērtējot, piesaucot mūsu ticību, lai no sirds novērtētu Viņa starpniecību un sasniegto piedošanu, un ticētu, ka visi mūsu grēki, bijušie un nākamie, ir uzvarēti, un, tādējādi, atsauktos šim izaicinājumam, darot visu iespējamo, lai dzīvotu dzīvi, kas šādas brīnumainas pestīšanas cienīga.

Piezīmes

- (1) Šī problēma iztirzāta arī Nodarbībā 6.10.1.
- (2) Skat Nodarbību 3.3
- (3) Skat šīs nodarbības turpinājumā: “Kāpēc Tu esi Mani atstājis?”

19 Skat 21. Iespējams, ka Kungu sita krustā kailu, tādējādi Viņš izcieta Ādama kailuma kaunu. Krusta *kauns* ir vairākkārt uzsvērts (Ebr.11:26; 12:2; Ps.31:18; Ps.69:7,8,12,20,21). Un mums arī ir līdzīgi jācieš. Tādēļ, mums ir atklāti jāsludina mūsu ticība naidīgajai pasaulei. Sludināšana, šajā izpratnē, attiecas uz mums visiem. Un ja mēs tās vairāmiem, mēs liekam Dieva Dēlu kaunā, mēs atkal sitam Viņu krustā kailu, liekam To atkal negodā (Ebr.6:6). Viņu sita krustā kailu, un saule pazuda aiz mākoņiem uz trim stundām. Viņam, droši vien, bija auksti, ļoti auksti (Jņ.18:18).

Vai tie meta meslus virs Viņa drēbēm (Mt.27:35)? Ir pamats domāt, ka ebreji vēlējās maksimāli sāpināt un apkaunot Kungu; tādēļ varēja sist Viņu krustā kailu. Šis iespaids gūstams ne tikai no Bībeles pierakstiem, bet arī no apokrifiem, kā “Salamana gudrība” (2:12-20), kas tiem bija labi pazīstami, un viens no šī darba fragmentiem izceļas ar brīnumainu sakrītību ar Kunga dzīvi ebreju vidū:

“Uzglūnēsim šim tikumīgajam vīram, jo viņš traucē mūs un iestājas pret mūsu dzīves veidu, pārmet mums bauslības pārkāpumus un apvaino mūs netaisnībā...viņš apgalvo, ka zina Dievu un sauc sevi par Tā Kunga dēlu. Mūsu priekšā viņš stāv kā pārmetums mūsu domāšanas veidam, jau viņa izskats vien mūs nomāc; Viņa dzīves veids nefīdzinās citu cilvēku dzīves veidam...pēc Viņa domām mēs esam liekuļi...un lielās, ka Dievs ir Viņa tēvs, paskatīsimies, vai viņa teiktais ir taisnība, paskatīsimies, kāds būs viņa dzīves gals. Ja tikumīgais vīrs ir Dieva dēls, Dievs nostāsies viņa pusē un izglābs viņu no ienaidnieku rokām. *Pārbaudīsim viņu ar cietsirdību un spīdzināšanu, lai izpētītu šo Viņa lēnprātību un pārbaudītu Viņa izturību. Piespriedīsim viņam kauna pilnu nāvi, jo par viņu parūpēsies, kā viņš pats to ir teicis”.*

- 20** “Un tā bija trešā stunda, un (nevis ‘kad’) Viņu sita krustā (Mk.15:25) liek domāt, ka viņi gaidīja šīs stundas iestāšanos. Viņiem bija pavēlēts to darīt tieši trešajā stundā. Iespējams, ka viņi ieradās tur mazliet agrāk, un ar nepacietību gaidīja trešo stundu. Marka 15 vārds “un” tiek ļoti bieži lietots; apvelciet to ar aplīti jūsu Bībelē. Tas ir lai pasvītrotu visa šī procesa neželību, visa atkārtāšanos, to, kā tas viss bez žēlastības vilkās uz priekšu. Tā ir krusta pazīme, kas mums ir jānes.
- 21** “Un *tie* uz *Viņu* glūnēja”. Marka pierakstā ir nenormāli daudz vietniekvārdu. Uzsvars ir uz “viņš...viņam...viņa”; arī “tie” sastopami daudz biežāk nekā parasti. Ar to tiek sasniegts kontrasts starp krustā sisto Kristu un pasauli. Ja mums ir jāidentificējas ar Viņa krustu, skaidrs, ka ir jāatdalās no šīs pasaules. (Gal.1:4).

Pievērsiet uzmanību hronoloģiskajiem komentāriem. Matejs un Marks runā par uzraksta uzlikšanu, neievērojot darbības secību, galveno uzvaru liekot uz Kristus nodošanu nāvē, un tad turpina ar Viņa drēbju sadalīšanu. Stkumainā cilvēku mantkārtības aina tika izspēlēta pāris metru attālumā no ciešanu plošītā Pestītāja, kad Viņš izdvēsa (grieķu valodas vārds norāda uz darbības atkārtāšanu): “Tēvs, piedod tiem”; kad krustā sistajam ik vārda izteikšana sagādāja ciešanas. Bija četri kareivji, un katrs dabūja daļu Viņa apģērba: Viņa galvas segu, jostu, apakškreklu, sandales. Šīs Galilejas sandales, kas tik daudz jūdzu bija nostaigājušas. Viņš stāigāja apkārt, labu darīdams un dziedinādams...Ar ceļiem atspiedušies pret Viņa krūtīm, tie pienagloja Viņu, salika koka āmus atpakaļ savās mugursomās un nekavējoties uzsāka strīdu par to, kurš dabūs šīs nonēsātās sandales. Interesanti, vai tas, kurš tās dabūja, tās nonēsāja vai pārdeva. Vai saglabāja tās. Un mums ir jāparaugās uz mūsu sīkumaino mantrausību krusta gaismā, apsverot naudas varas spēku: aizņēn krusta vīziju, aplūsināt cilvēku runas par augšāmcelšanās brīnumu (Mt.28:14), iekārdināt cilvēku nodot visas žēlastības Kungu (Mt.26:15 norāda, ka Jūdas motivācija bija pirmām kārtām finansiāla). Garas nogurdinoša darba stundas, cenšoties sasniegt labi apmaksātu karjeru...lai būtu laba mašīna, māja labā apvidū, nevis tikai dzīvoklis, lai varētu labi ģērbties, ēst to, kas sniedz baudu, nevis vienkārši nodrošina proteīnu un vitamīnu nepieciešamo daudzumu utt. Mēs to visu darām. Gandrīz visi. Krusta pakājē. Ignorējot tā patieso nozīmi. Un vēl jo sliktāk: mēs attaisnojam sevi, tā vietā lai atzītu savu vainu.

Pieraksti par uzrakstu rakstīšanu varētu būt hronoloģiski nevietā, lai spīgtāk attēlotu to, kā visi cilvēki sēž, vērojot Kungu Jēzu ar šo uzrakstu virs galvas. Pārējie divi arī tur bija, bet visi cilvēki skatījās uz Jēzu. Viņš bija paaugstināts un Viņš

visus (proti, visu cilvēku acis) vilka pie Sevis (Jņ.12:32). Un krustam ir tāds pats pievilksanas spēks arī šodien.

24 Arheoloģiskie izrakumi liecina, ka stabu augstums, kuros sīta krustā, bija ap 3 metri. Ne tik augsts kā 'kristiešu' mākslā to parasti attēlo. Kunga kāju pēdas būs bijušas tikai kāda metra (4 pēdu) augstumā no zemes. Viņa māte un mātes māsa stāvēja netālu – mātes klātbūtnes traģēdija nav aprakstāma. Viņas skatam nebija apslēptas asiņojošās kāju pēdas. Viņas galva varētu būt Viņa ceļu augstumā. Viņa vaigs bija tik pārvērsts, ka nelīdzinājās cilvēkam (Jes.52:14), izplētās bārdas rētas (Jes.50:6), mute ar izsistajiem un kustošajiem zobiem, kas darīja Viņa runu svešu, sarecējušo un svaigo asiņu maisījums...un tas viss Viņa mātes acu priekšā. Mātes atmiņā, droši vien, atausa pagātne, arī Viņš to atcerējās; jo Viņš bija tikai cilvēks. Māte darbojas pa māju Viņa bērnu dienās, lāpot drēbes, gatavojot ēst, skaidrojot, stāstot par Sīmeana pareģojumu, par to, kā zobens lauzīs viņas tāpat kā Viņa sirdi. Tās nav tikai emocionālas pārdomas. Ps.22:9,10 uzsver Kunga domas par māti un Viņa bērnību ar māti: "Tu esi tas, kas mani mācījis paļauties uz Tevi no mātes krūts (atsauce uz Hēroda vajāšanām). Uz Tevi esmu vērstis no mātes miesām, no mātes klēpja Tu esi mans Dievs". Un, droši vien, bija liels kārdinājums turpināt tādā pašā garā. Vai Es nebiju pārāk bargs pret to Kānā? Cik stipri Es viņu sāpināju, kad teicu: "Redzi, *Mana māte* un Mani brāļi" uz šiem mazticīgajiem un tikai virspusēji ieinteresētajiem laudim (Mt.12:49). Viņa bija vislabākā māte, kādu Es būtu varējis gribēt. Tā domātu jebkurš cilvēks. Un Viņš bija cilvēks. Ne vienkāršs cilvēks, bet tomēr cilvēks. Nez vai Viņš izteica šos vārdus par atdalīšanos, atiešanas no viņas tāpēc, ka šīs jūtas, kas uzbangoja Viņā, traucēja Viņam koncentrēties uz Tēvu.

"*Bet* pie Jēzus krusta stāvēja..." saista Mariju ar apģērbu. Šķiet, ka no sākuma viņas tur nebija; viņš meklēja mierinātājus un neatrada (Ps.69:21 – vai arī tas nozīmē, ka daudzkārt pieminētā garīgā atšķirība starp Kungu un Viņa māti neļāva Viņam rast mierinājumu mātē?). Viņa draugi un tuvinieki stāvēja tālu nost no Viņa (Ps.38:12), iespējams, tālu nost no Viņa un no visa notiekošā sapratnes. Ja Marijas no sākuma nebija pie krusta, tad Jāņa sasaite starp apģērba dalīšanu un viņas atrašanos pie krusta varētu likt domāt, ka viņa bija šīs drēbes šuvusi. Ja patiesi viņa un tie, kas bija ar viņu, pienāca no attālāka atstatuma tuvāk pie krusta, tad viņus bija pārņēmis Jāzepa un Nikodēma gars: 'Krusta gaismā it nekas, absolūti *nekas* vairs nebija no svara. Kauns, mulsums, it nekas. Mēs stāvēsim par Viņu un Viņa lietu, lai nāk, kas nākdams'.

Mani māc pārdomas par ilgstošā laika lietošanu Jņ.19:25: 'stāvēja' *varētu* norādīt uz to, ka Marija un sievietes nāca un gāja; vienu brīdi viņas stāvēja pie krusta, otru

–attālāk. Vai viņas aizgāja nostāk bēdu nomāktas, vai savas bezpalīdzības dēļ, vai naidīgā pūļa vai kareivju dzītas, tikai lai pēc kāda laika atkal stūrgalvīgi atgrieztos atpakaļ? Tacita pieraksti liecina, ka krustā sišanas lieciniekiem nebija ļauts izrādīt nekādas bēdu pazīmes; tas tika uztverts kā upura grēka atbalstīšana. Pēc viņa liecības, daži pat tikuši sisti krustā par bēdu izrādīšanu krustā sišanas laikā. Ar to varētu izskaidrot, kāpēc sievietes stāvēja tālu prom un brīžos, kad viņas varēja savaldīties, pienāca tuvāk. Tā, Kungs lūkojās pēc mierinātājiem, bet neviena neredzēja, saskaņā ar gara pravietojumu psalmos. Taču dažbrīd arī viņa māte atradās krusta pakājē. Atrasties tik tuvu pie Viņa, kur viņai arī gribējās būt, taču neizrādīt nekādas emocijas, pasaulei rādot vēl viena vienaldzīga skatītāja seju, vai maz ir iespējams iedomāties, kā viņai bija ap dūšu. Jebkurš no šiem scenārijiem saistāms ar to cilvēku pieredzi, kas stāties pret šīs pasaules vējiem un identificēties ar šķietami bezcerīgo krustā sistā Kristus lietu.

Marijas uzņemšana Jāņa ģimenē varētu arī nenozīmēt, ka viņš aizveda viņu uz savām mājām Jeruzalemē. Jebkurā gadījumā, Jāņa mājas bija Galilejā, nevis Jeruzalemē. “Nemt pie sevis” citviet nozīmē uzņemt ģimenē, nevis pārvest savās mājās. Marijai tas nozīmētu atteikties no citiem dēliem un pāriet pie Jāņa. Garīgajām saitēm bija jābūt tām visciešākajām. Tā ir spēcīga mācība, jo tā bija dota Kunga pēdējos dzīves brīžos. Lai kā mēs to saprastu, vai, ka Jānis aizveda Mariju uz savām mājām (un vēlāk atgriezās, Jņ.19:35), vai arī, ka abi palika tur līdz galam, vienojušies, ka Marija tagad nav Jēzus ģimenē, galvenais ir tajā, ka Kungs atdalījās no mātes. Ka tas notika pēdējā brīdī, bija zīme tam, cik tuva viņa Viņam bija. Māte bija cilvēcības pēdējā šķautne, pie kuras Viņš turējās. Un šai rūgtajā pirmsnāves brīdī Viņš apzinājās, ka Viņam jāšķiras arī no viņas, arī no viņas.

Bet ir iespējams vēl viens traktējums. Varbūt Viņš aizsūtīja viņu uz Jāņa māju *viņas pašas* dēļ. Viņš negribēja, lai viņa redzētu beigas. Kas attiecas uz mani, ja es būtu Viņa vietā, man labāk gribētos nomirt mātes klātbūtnē. Vismaz tā bija vienīgā būtne, kas noteikti zināja, un Viņš zināja, ka tā noteikti zināja, ka Viņš ir Dieva Dēls. Viņa bija vienīgā pasaulē, par kuru Viņam nebija nekādu šaubu. Viņa bija domājusi par visām šīm lietām 34 gadus. Un Viņš to zināja. Bet ja Viņš aizsūtīja viņu *viņas pašas* dēļ, tas ir vēl viens piemērs tam, ka Kungs atsakās no dabiska mierinājuma; tāpat kā Viņš atteicās no sāpju remdinošā līdzekļa, pēdu paliktņiem (skat 54), iespējas padzerties, pirms Viņš pats to palūdza...krusts taču arī bija Viņa izvēle, kaut arī tikpat iespējamās varētu būt bijušas arī citas Tēva gribas paklausības formas.

Šeit izklāstītās domas par Mariju piedāvā vairākas varbūtības par to, kas varētu būt noticis, arī attiecībā uz to, cik ilgi viņa stāvēja krusta pakājē. Taču, pēc manām domām, tas nav būtiski. Katram, ikkatram no mums ir savās domās jāizceļ šis krusta ceļš un jāiedvesmojas no tā. Šis ir tikai domas, kas varētu palīdzēt to darīt. Visa pieraksta mērķis, man šķiet, ir izraisīt godbijīgu meditāciju. Var tikai ļoti mīglaini iztēloties, kādas būs Marija jūtas, kad viņa modīsies no nāves miega un redzēs savu dēlu. Tāpat kā mēs pazīsim Ābrahāmu, Izāku un Jēkabu Valstībā, tā arī viņa sajūtīs “tas ir mans bērns”. Pārdomas par Kunga attiecībām ar māti Viņa miršanas stundā ļauj mums dziļāk izjust Viņa sasprindzinājumu un neapraķstāmās skumjas, kuras izkristalizējās krustā. Viņa dvēsele bija noskumusi līdz nāvei Ģeztemanes dārzā, it kā šī spriedze vien jau Viņu gandrīz nonāvēja (Mk.14:34). “Mana dvēsele ir bēdu un ciešanu pilna, un mana dzīvība tuvojas pazemei” (Ps.88:4). Jes.53:10-12 runā par Kristus *dvēseles* ciešanām kā mūsu pestīšanas pamatu; prāts šajā apspļaudītajā galvā, kad tā karājās virs šī samocītā ķermeņa; tajā tika sasniegta mūsu pestīšanas uzvara. Nāve ir galēji spraiga pieredze, un dzīves gaita, kas veltīta nāvei, bez šaubām, atstāja pastiprinātu iespaidu uz Kunga raksturu un personību. Tā, Viņš satraucās par mātes lūgumu pēc vīna, it kā tas būtu piedāvājums uz vietas nomirt (Jņ.2:4). Tik daudzi cilvēki savas dzīves beigās sasnieguši vislielākos augstumus: Mozus runāja visam Izraēlam, izskaidrodams Tā Kunga bauslību, Pāvila un Pētera skaistākās vēstules tapa pēdējā viņu dzīves posmā. Un Kungs bija nepārspējams pēdējos brīžos. Viņš sasniedza garīguma kalngālu un parādīja mums, asiņainajā, apspļaudītajā, cilvēku noraidītajā veidolā, patieso Dieva būtību. Savas dzīves pēdējos brīžos, Savā nāvē Viņš pauda Jahves Vārdu.

KRUSTĀ TEIKTAIS (2): “SIEVA, REDZI, TAVS DĒLS”

Mūs aicina ciest līdzī Dieva Dēla ciešanām, patiesi sākt apjaust tās. Mazākais, ko mēs varētu darīt – pārdomāt to dažādos aspektus un apjaust, ja kronis patiesi nāk pēc krusta, tad mēs varam sagaidīt dzīvi, kas, vismaz principā, atspoguļos tās pašas ciešanas. Attiecības starp Kristu un Mariju liek mums skaidri jo skaidri saprast divas lietas: pirmkārt, cik cilvēcisku ciešanu pilna bija Kunga Jēzus Kristus un Viņa tuvinieku dzīve; un otrkārt, ka Viņam bija jāupurē vistuvākās cilvēciskās attiecības dievbijības vārdā.

Cik sāpīgi tas bija

Ir kaut kas tik neizsakāmi, neapraktāmi skumjš tajā, ka Jēzus māte stāvēja tikai kāda metra attālumā no Viņa, krusta pakājē. Un Bībeles pierakstiem raksturīgā veidā, šo faktu Jānis piemin gandrīz vai kā starp citu, garāmejojot. Tas saskan ar krustā sišanas pieraksta veidu vispār. Tā, Jņ.19:17,18 šķiet centrēti uz to, ka Jēzus nesa Savu krustu uz vietu, ko sauc par Golgātu; to, ka tur Viņu sita krustā izteiktis īsi un lietišķi. Arī Marka evaņģēlijā: “Un tie Viņu sita krustā un izdalīja savā starpā Viņa drēbes...” (Mk.15:24).

Sīmeans daudz agrāk pareģoja Marijas jūtas, kad viņš runāja par viņas dēlu, kam “runās pret” un nogalinās: “Un tev *pašai* caur dvēseli zobens spiedīsies” (Lk.2:35). Tas nozīmē, ka Kristus dvēseles mokas arī viņa izcietai tai pašā laikā. Un tā, mēs stādāmies priekšā ap 50 gadu vecu sievieti, kas visu savu mūžu ir domājusi par Dieva vārdu, pārdomājusi to dīvaino ceļu, kāds viņai dzīvē jāstaigā, kāds nebija lemts nevienai citai sievietei, paturēdama *visas* šīs lietas savā sirdī (Lk.2:19,51, nevienam neko nesakot); dzīve, kuru raksturoja dziļa pieķeršanās savam pirmdzimtajam, kā arī mulsinoša nespēja To saprast un līdz ar to arvien pieaugoša attālināšanās no Viņa patiesās dvēseles. Atcerieties, kad kāzās Marija lūdza Jēzu par vīnu, Viņš saskatīja vīna pieminēšanā Savu asiņu simbolu. Viņa prasīja pēc vīna cilvēciskajā līmenī; un Viņš atteica: “Kas Man ar tevi, sieva? Mana stunda vēl nav nākusi.” Viņu saruna vienkārši notika dažādos līmeņos. Gandrīz nav šaubu par to, ka Kristu sita krustā kailu. Ja mēs atkal sitam Viņu krustā (Ebr.6:6), mēs “liekam viņu smieklā”, apkaunojam Viņu. Asociācijas starp kaunu un krustā sišanu pasvītrotas Ps.22 un Jes.53; un kauns arī citviet ir saistīts ar kailumu.

Mēs zinām, ka ebreji uzskatīja Kristu par ārlaulībā dzimušu romiešu kareivja dēlu; tas ir rakstīts Midrašā (ebreju Bībeles tekstu komentārs). Viņi bija agrāk izsmējuši Viņu par to (Jņ.8:19). Tādēļ nav grūti iedomāties, kas Viņam krustā bija jādzird. Viņu dzēlības par pretenzijām, ka Viņš ir Dieva Dēls, bez šaubām bija ar to saistītas. Un šaubu nav, ka šīs dzēlības skāra arī Mariju. Zobens, kas spiedās Jēzus dvēselē krustā, bija nievu zobens, kas bija vērstis pret Viņu (Ps.42:11), un, kā Sīmeans teica, šis zobens spiedās arī caur Marijas dvēseli. Citiem vārdiem, viņi abi bija patiesi ievainoti, caurdurti šo nievu dēļ par nevainīgu jaunavu, kas top grūta. Nevieni no viņiem nespēja to uztvert vienaldzīgi. Un tas, ka viņi abi tur bija un uztvēra to, droši vien, tos tuvināja un darīja šķiršanos jo sāpīgāku. Viņa vienīgā nešaubīgi zināja, ka Dievs ir Kristus Tēvs, kaut arī Kungam bija viņai jāpārmet tas, ka, aizrāvusies dzīves steigā, tā reiz nosauca Jāzepu par Viņa tēvu (Lk.2:48). Visi pārējie viennēr tiecās to apšaubīt. Ps.22:9,10 bija Kristus prātā tobrīd: “Tu esi tas, kas mani izvedis no mātes miesām, kas mani mācījis paļauties uz Tevi no mātes

krūts. Uz Tevi esmu vērstis no mātes miesām, no mātes klēpja Tu esi mans Dievs”. Ja mirstošie, patiesi, atceras savu bērnību, tad Viņa domas būs kavējušās pie mātes.

Viņa bija Viņu *ar sāpēm* meklējusi, kad Viņam bija 12, visu mūžu viņa bija mocījusies ar šo problēmu, zinot, ka Viņš ir tainsns, Dieva Dēls, viņas Pestītājs, un tomēr viņa Viņu pilnībā neizprata. Cik lielas sāpes tas viss viņai sagādāja, kad viņa uzlūkoja Viņu Viņa nāves stundā. Viņa, bez šaubām, būs izjutusi sāpes par citu bērnu (caurmēra ciparos rēķinot) zaudējumu, bet šis bija kaut kas īpašs. Viņa bija sieviete, māte un viņas īpašā mīlestība pret Jēzu nevarēja palikt citu nepamanīta. Varbūt tas bija saistīts arī ar to, ka visi citi viņas bērni bija aizgriezušies no Viņa kā no “svešinieka”, proti pagāna; iespējams, arī viņi ticēja, ka šis Jēzus bija mātes agrās jaunības grēka ar kādu romiešu kareivi auglis (Ps.68:9). Ļaudis, droši vien, bija teikuši Marijai: “Cik burvīgs bērns!” Un kaut arī nav nekādas norādes uz to, ka viņa būtu bijusi iedomīga, viņas mātes lepnums pieauga. Jo Viņš bija burvīgs bērns, kas cilvēkiem uzreiz iepatikās, nevis tāds, kas meklēja kašķi sīkumaino ciema lauju vidū. Atcerieties, kā viņas mātes lepnums izpaudās kāzās Kānā. Krusta pakājē stāvot, viņa to visu atcerējās, piegadīgo puīseli, kas pieklāvās viņai, kad viņa To mierināja slimību laikā, atcerējās, kā šuva un lāpīja Viņa drēbes – iespējams pat to apmetni, par kuru piedzērušie kareivji meta meslus. Un kad viņa raudzījās uz Viņu tur, asiņainu un apspļaudītu, neskaitāmo mušu apsēstu, vienu tumsā, acīmredzami izslāpušu, ar viņu bezpalīdzīgu, krusta pakājē stāvošu – viņas atmiņa noteikti atgriezās laikā pirms 34 gadiem pie Eņģeļa teiktā:

“Viņš būs liels Tā Kunga priekšā”. “Viņš būs liels”. Un tad nesaprašanas panika, dvēsele iekšējais sāpju kliedziens, neizpratne nenovēršamas nāves priekšā.

Jēzus vārdos: “Sieva, redzi tavs dēls” jūtamas dziļas skumjas. No sākuma viņai likās it kā Jēzus teiktu: ‘Māt, skaties, kur es esmu’. Bet vēlāk viņa sapratīs, ka ne jau to Viņš domāja. Mēs gandrīz vai redzam Viņu pamājam ar galvu Jāņa virzienā. Viņš atteicās no viņas kā mātes cilvēku izpratnē, Viņš pārstāja būt viņas dēls un Viņš centās aizvietot Sevi ar pieņemtu dēlu. Tas, ka Viņš uzrunā viņu “Sieva” nevis māte, atspoguļo to attālumu, kas viņus šķīra, kad Viņš stāvēja aci pret aci ar nāvi, kad viņa cilvēka daba bija gatava viņu atstāt un Viņa kā cilvēka dēla vairs nebūs. “Redzi, tava māte...redzi tavs dēls” liek domāt, ka Jēzus aicināja tos uzlūkot viens otru. Skaidrs, ka viņu acis bija zemei vērstas. Mēs redzam, kā tie paceļ acis un redz viens otru pa acu galam, tad īss klusuma brīdis, kamēr viņi saprot, ko Jēzus ar to domāja, un tad no šīs stundas, tas ir, ļoti drīz pēc tam Jānis *ved* Mariju projām. Tā mēs to varētu iztēloties. Viņu garu garās sarunas par Jēzu, kuras mijās ar tikpat gariem klusuma brīžiem, kad viņi turēja to Pashā un arī nākamos gadus. Un pirmām

kārtām mēs redzam viņu ciešanas, kad tie aiziet, ar mugurām pret Jēzu, kura acis tos pavada.

Tas viss vēl pastiprināja sajūtu, ka visi Viņu atstājuši. Mācekļi Viņu atstāja un bēga (Mt.26:56), tagad Viņu atstāja māte un Ps.27:9,10 vārdi sāka piepildīties: "Neatmet Mani un neatstāj mani", ak Dievs...ja mans tēvs un mana māte Mani pamet. Visi Viņa balsti tika noņemti. Viņš bija balstījies uz Saviem mācekļiem (Lk.22:28), Viņš bija dabiski balstījies uz māti. Tagad tie bija Viņu pametuši. Un Viņa māte bija Viņu pametusi. Un tā Viņš lūdza Savu īsto Tēvu nepamest Viņu. Un tādēļ pirmsnāves sāpju, agonijas sauciens no Mt.27:46: "Mans Dievs, Mans Dievs, kāpēc Tu (šeit ir galvenais uzsvars) esi Mani atstājis?" Mācekļu bēgšana ir nozīmīgākā tēma, it īpaši Marka 15 (Pētera, kura vaina bija vislielākā, rakstītājā?). Kāds jauneklis Viņam sekoja, bet tad aizbēga; Pēteris sekoja, bet tad noliedza Viņu (Mk.14:51,54); visi mācekļi aizbēga (:50); Jāzeps un Nikodēms Viņu noliedza (:64).

Mūsu vidū nav neviena, kuru tas neaizkustinātu. Mūs aicina just līdzīgu Kunga Jēzus ciešanām. Ko mēs varam sagaidīt, ja ne ciešanas mūsu dzīvē, sairusas un upurētas attiecības, mūsu mīļoto cilvēku zaudējumus. Starp kristadelfīšiem 20 – 50 gadu vecumā šķiet pieaugam tādu cilvēku slānis, kas ir laimīgi ģimenes dzīvē, labi situēti, kas jūsmīgi sludina ticību evaņģēlijam un stāsta par to, cik daudz prieka un laimes tiem sniedz viņu ticība. Un tiem, kas tā nejutās, liek justies garīgā ziņā zemākiem. Patiesa meditācija par mūsu Kunga krustu un Viņa biežie pamudinājumi dalīties ar Viņu tajā ir pretlīdzeklis tam. Mums ir jācieš līdz ar Viņu, lai mēs tiktu pagodināti līdz ar Viņu Valtībā. Tagadējais Kristus prieks un miers ir prieks un miers, kas Viņam bija dzīvē, dziļš iekšējs prieks un miers, ko nes pārlicība, ka mēs esam uz pestīšanas ceļa. Izziniet sevi, brāļi un māsas! Analizējiet savu dzīvi. Ja mēs patiesi no sirds mēģinām dalīties ar Kristu Viņa krusta ciešanās, ja mēs sākam izprast pašuzpurēšanās, mīlestības līdz galam nozīmi, tad mēs sākam apjaust Kristus garu krustā, šo vientuļības sāpju izraisīto kliegzienu. Mēs spēsim domāt Viņa domas, mēs sajūtīsim Viņa gara radniecību ar mūsējo, šo garīgo saskarsmi! Un tieši tajā ir prieks un miers, kuri nav vārdiem aprakstāmi.

26 "Tie, kas gāja garām," nebija vienkārši garāmgājēji, kas domāja: "Skat, tur sit krustā ļaundarus, iesim paskatīsimies". Golgāta bija ārpus pilsētas robežām. Pūlis, droši vien, bija milzīgs, jo visi ļaudis salasījās, lai noskatītos notiekošajā (Lk.23:48). Garāmgājēju klātbūtne krusta apkaimē ir stipri apšaubāma. Ticamāk, ka atsauce ir uz tiem, kas gāja garām (Mk.15:29) un apkārt krustam vienreiz un otru reizi, zaimojot Kungu, it kā nesot līgojamo upuri Dieva priekšā krustā sistā

Kunga veidolā. Sasaiste starp Ps.22:7 un Mt.27:39 liek domāt, ka “tie, kas gāja garām” bija salasījušies speciāli, lai zaimotu Viņu. Tā kā Viņa acis bija neizbēgami vērstas uz leju, Kungam būtu bijis grūti neskatīties uz tiem. Viņu zaimi bija tieši tie paši, kurus izteica augstā tiesa (Mt.26:61), tāpat, iespējams, tie nāca no turienes, no Jāzepa un Nikodēma kolēģu vidus.

“Tempļa noplēšēj...”, šie vārdi Viņam, bez šaubām, atgādināja, ka Viņš pats ir izvēlēties Sev šo likteni, nevis ka Viņam tas tiek nodarīts. Viņš zināja, ka templis būs nojaukts, ne akmens tur pāri nepaliks. Un tāpat Viņš zināja, ka arī Viņa miesas templim jābūt nojauktam, jo tajā Viņš nesa mūsu grēkus kokā. Viņš bija pareģojis, ka Viņa miesas telts tiks pakāpeniski ‘pārvietota’ tāpat kā tas notika tuksnesī. Šajā ilgstošajā procesā Viņš saredzēja Savas nāves mokpilnās dabas pareģojumu, kad katrs cilvēcības aspekts tiks atdalīts. “...Un uztaisītāj trijās dienās” atgādinātu Viņam noteikto nākotni. Līdz ar to viņu nievas palīdzēja Viņa garīguma saglabāšanas centieniem. Tāpat arī viņu atsaucis uz 22.psalmu (“Viņš Dievam uzticējies...”) virzīja Kunga domas uz to pusi, lai smeltos mierinājumu psalma pārējā teksta daļā un to nievājošo citējumu kontekstā.

27-29 Tas bija otrā kārdinājuma atkārtojums: Lec no tempļa torņa; meties lejā Gehenā un eņģeļi, iespējams, pat tad tevi izglābs. Tas bija kārdinājums izdarīt pašnāvību, atdot dzīvību, bet ne par Saviem draugiem un cerēt, ka eņģeļi kaut kā tomēr izglābs Viņu personīgi. Uzvara pār vienu kārdinājumu ved uz nākamajām uzvarām. Visi tuksneša kārdinājumi atkārtojās krustā sišanas laikā.

27-30 “Viņš citiem palīdzējis” būs atsaucis uz Lācaru. Jūdiem šis notikums bija labi zināms (Vai Lācars tur bija? Būtu divaini, ja viņš tur nebūtu bijis). Atceroties Lācaru, Martu un Mariju, tagad pajukušo ģimeni, kuru Viņš mīlējis un mīl, Kungam aizrāvās elpa.

31 “Palīdzies Sev pats” uzsver kārdinājumu aizmirst par *mums*. Savā prātā Viņš, droši vien, izvēra, ka Viņš glābj Sevi un citus, paliekot tur, kur Viņš ir; nokāpšana no krusta nevestu pie glābšanas. Tas, ko miesa uztver kā glābšanu, krasi atšķiras no tā, ko par glābšanu uzskata gars.

32 “Lai glābj Viņu, *ja grib*”. Viņi atsaucas uz Ps.18:20 un 91:11. Taču Dievs netop kārdināts, citādi Viņš tiem būtu atbildējis. ‘Ja Dievs tur uz Viņu labu prātu’ ir tas, ko viņi faktiski domāja.

“Šis ir Jūdu Ķēniņš...” – Viņa pretenzijas uz titulu un uzraksts virs Viņa galvas bija vēl viens zobgalības veids. Šis nežēlīgajām ciešanām pakļautais cilvēks un tas, ka Viņš Sevi uzskatīja par ķēniņu, šķita tik nesavienojamas lietas.

Vārdiem “Lai...no krusta nokāpj” varētu būt sekojusi pauze: vai Viņš ko darīs? Sirdīs savās viņi, droši vien, jūta, ka Viņš ir uz to spējīgs. Šīs pauzes Kungam būs bijušas mokpilnas. Šai pūlī noteikti atradās daudzi, kas jūta Viņam līdzī, kas tobrīd, ja Viņš būtu nokāpis no krusta, būtu Viņam ticējuši. Taču Savās Galilejas dienās Viņš bija sapratis, ka iespaidīgi brīnumi nerada patiesu ticību (piecdesmitnieki un tml. to vēl aizvien nav sapratuši).

Zobgalīgos ebrejus pārņem divains klusums krustā sišanas pierakstos. Kungs bija skaidri pareģojis, kad viņi būs Cilvēka Dēlu paaugstinājuši, tad viņi sapratīs, “ka Es Tas esmu”, un atzīs, ka Viņš ir Dieva Dēls (Jņ.8:28). Krustā sistajā Kristus vīzijā bija kaut kas, kas lika tiem saprast savu mulķību un atzīt Dieva Dēla Dievišķību. Un arī šodien tā izstaro to pašu spēku.

36 Intelektuāli koncentrācijas nometnēs nereti tika citu nelaimes brāļu izsmieti un nīsti, kamēr viņi nenolaidās līdz pārējo līmenim. Acīmredzot tā ir gandrīz vai dabīga reakcija. Psiholoģiskajā ziņā tas palīdz izskaidrot, kāpēc vēlāk grēkus nožēlojušais ļaundaris tā runāja. Šie cilvēki bija novesti līdz pēdējai cilvēka izturības robežai. Jēzus pašcieņa būs bijusi ārkārtīgi neparasta parādība; viss krustā sišanas mērķis bija iznīcināt tās pēdējās paliekas. Viņš zināja, Kas Viņš ir, un uz kuriem Viņš dodas. J. Flavijš apraksta, kā tie, kam draud krustā sišanas bēdas, dara itin visu, lai izlūgtos žēlastību. Droši vien, arī šie divi ļaundari darīja tāpat. Tādēļ ebreji bija tik sašutuši, kad Kungs atteicās aizstāvēties un tad mierīgi paziņoja, ka Viņš ir Mesija, kas nāks tos tiesāt pastarajā dienā (Mt.26:64,65). Viņš izteica tieši tos zaimus, par kuriem viņi tik nesekmīgi centās Viņu notiesāt. Mēs varam būt pilnīgi pārliecināti, ka tie un kareivji darīja visu, lai iznīcinātu šo Viņa pašcieņu, kas Viņa gadījumā nozīmētu atteikties no ticības, ka Viņš ir nevainīgais Dieva Dēls.

Tas varētu būt izskaidrojums tam, kāpēc kareivji tā izzoboja Viņu, kāpēc ebreji, kas tur bija, to darīja: neapzināti viņi centās novest Viņu līdz pašu līmenim. Tas, ka Kungs nenolaidās līdz viņu līmenim, ir vēl viena Viņa uzvaras lieluma pazīme. Tas bija tas pats kārdinājums kā: ‘Nokāpj no krusta’; nolaidies līdz mūsu līmenim, izmisušu cilvēku līmenim, kas domā tikai par to, kā novirzīt savu svaru no rokām uz kājām, no rokām uz kājām, no rokām uz kājām...’. Tas ir tāpat kā nesot ļoti smagu nastu, jūsu uzmanība ir koncentrēta uz vienu. Jūs elšat un svīstat un piepūvēšat uzmanību tam, ka jūs kādu aizskarāt vai uzminat kādai bērna rotaļlietai.

Šie cilvēki bija novesti līdz tādām līmenim. Kungs fiziski bija tādā pašā stāvoklī, taču Viņš spēja stāvēt tam pāri, Viņš nenolaidās līdz lopiskajai nevērībai. Paldies Tev, Kungs, ka *manis* dēļ Tu to neizdarīji.

- 37 Ļaudari (un Baraba), droši vien, tika tiesāti kopā ar Jēzu; viņiem vajadzēja būt klāt, kad tiesāja Jēzu. Pēc romiešu likumiem tiesas spriedums bija jāizpilda tai pašā dienā. Tā kā krustā sišana notika agrā rīta stundā, jādomā, ka visi četri spriedumi tika izspiesti un pieņemti vienā un tai pašā vietā. Kunga izturēšanās, droši vien, deva pārējai trijotnei vielu pārdomām.

Interesantu secinājumu var izdarīt no grieķu teksta Lk.23:39: “Un viens no *pakārtajiem* ļaudariem Viņu zaimoja”. Senas gleznas attēlo ļaudarus nevis pienaglotus, kā Kristu, bet ar virvēm piesietus pie krusta. *Pakāršana* pie koka kļūst par idiomu, kas nozīmē krustā sišanu, arī ja lietotas naglas (5.Moz.21:23 salīdz. ar Gal.3:13; Ap.d.5:30; 10:39). Ja tā, tad mēs redzam tēmas attīstību: visas cilvēka izdomas spējas bija vērstas pret Tēvu un Dēlu. Kristu pienagloja, nevis piesēja; kapa vietai aizvēla priekšā akmeni un apsargāja; tiesas process tika prasmīgi ietekmēts; Kungu šaustīja un sita krustā (skat procesa rekonstrukciju augstāk nodarbības 7.12 sākumā).

KRUSTĀ TEIKTAIS (3): “ŠODIEN TU BŪSI AR MANI”

Ir pārāk vienkārši uzskatīt ļaudari krustā par bandinieku mūsu Kunga krustā sišanas spēlē. Taču Jaunā Derība patiesībā liecina, ka viņš ir jāuzskata par mūsu personīgo pārstāvi. Tā Pāvils acina, ka mums jābūt “līdzī krustā sistiem” ar Kristu (Rom.6:6; Gal.2:20 salīdz. ar 1.Kor.11:1). ‘Līdz ar Kristu būt krustā sistam’- mūsu iztēles bagātais prāts tūdaļ zīmē ļaudari, kas līdz ar Kristu burtiski tika sist krustā. Diez vai gars Pāvīlā runātu par “līdzī krustā sišanu” bez tīšas atsaucē uz ļaudari. Mūsu Kunga prātā ļaudara lūgums par Valstību asociējās ar “paradīzi”. Tā kā šis vārds Jaunajā Derībā sastopams tikai trīs reizes, ir grūti atturēties no secinājuma, ka Atkl.2:7 mūsu Kunga prāts atgriezās pie pirmsnāves sarunas ar ļaudari: “Tam, kas uzvar, Es došu ēst no dzīvības koka, kas ir Dieva paradīzē”. Pirms dažiem gadiem tieši ļaudarim krustā Kristus bija devis šo paradīzes apsolījumu. Var būt zīmīgi, ka Atkl.2:7 ir speciāli adresēts tiem, kas pēc dabas ir uzticīgi, pacietīgi nes grūtumu, taču ir atstājuši pirmo mīlestību. Ļaudaris varētu būt bijis dedzīgs ticības

piekritējs, kas vēlāk atkritis. Bet jebkuram, kas uzvarēs, tiek dots tas pats paradīzes apsolījums.

Bieži tiek atzīmēts, ka dažos ļaundara vārdos ir izteikti visi Vienas Ticības pamata principi. Viņš ticēja cilvēka grēcīgumam, Kristus augstākajai taisnībai, pestīšanai pēc Dieva žēlastības, Kristus otrajai atnākšanai un tiesai, un Valstībai. Taču šī ticība viņā nebija ticība abstraktiem principiem. Vērojot tepat tuvumā Dieva nesalīdzināmā Dēla ciešanas, šo principu realitāte pavērās viņa acīm. Pār viņu nāca to dziļa izpratne līdz ar saprašanu, kā šie principi attiecas uz viņu pašu. Tur karājās kristadelfietis. Viņš zināja patiesā evaņģēlija pamatprincipus, bet tikai krustā sišana līdz ar Kristu lika viņam pieķerties tiem savas dzīvības vārdā. Arī Ījabs gājis to pašu ceļu, pateicoties tipiskam Kristus ciešanu tēlam: "Līdz šim es tikai no ļaudīm biju dzirdējis par Tevi, tagad arī mana acs Tevi skatījusi!" (42:5). Un mēs? Ļaundaris, lai neteiktu Ījabs, ir mūsu pārstāvis. Ja mēs patiesi līdz ar Kristu esam krustā sisti, tad mūsu ticības pamatprincipi nebūs vairs tikai sausa dogma. Valstības atnākšana, mācība par tiesu un grēku izpirkšanu, uz to būs virzīta visa mūsu dzīve! Jo tas bija viss, dēļ kā viņam bija jādzīvo šīs stundas līdz ar Kristu krustā. Starp citu, tas arī nozīmē to, ka mums ir regulāri sev jāatgādina šie pamatprincipi, piemēram, publisku lekciju veidā vai arī pārlasot pamata sludināšanas materiālus.

Ir pilnīgi iespējams, ka ļaundarim bija patiesi dziļas Bībeles zināšanas. "Piemini mani, kad Tu nāksi Savā valstībā" ir gandrīz noteikti atsauce uz 1.Moz.40:14, kur Jāzepts izmisīgi un patētiski lūdz: "Bet piemini mani, kad tev labi klāsies...". Jāzepts turpināja: "...arī te es neesmu neko tādu darījis, ka viņi varētu mani ielikt šinī sprostā" (1.Moz.40:15). Tas ļoti atgādina garā: "šis nekā ļauna nav darījis...". Varētu būt, kad viņš lūdza, lai viņu pieminētu, viņš atcerējās Abigailas teikto Dāvidam, kad viņš būs par valdnieku Izraēlam, "tad piemini savu kalponi". Pirms šiem vārdiem viņa lūdza: "Piedod, lūdzams, savai kalponei šo pārkāpumu...ja kāds cilvēks pret tevi celtos tevī vajāt un tīkot pēc tavas dvēseles, tad tomēr mana kunga dvēsele būs iesieta dzīvības tīstoklī, kas pieder Tam Kungam, tavam Dievam! Bet tavu ienaidnieku dvēseli izlingos kā no lingas!" (1.Sam.25:29-31). Un Dāvida atbilde brīnumaini līdzinās Kunga atbildei ļaundarim: "Ej ar mieru atkal savās mājās! Redzi, es esmu paklausījis tavai balsij un ievērojis tavu lūgumu" (1.Sam.25:35). Šķiet, ka ļaundaris redzēja Dāvidā Kunga tēlu un Abigailas teiktajā tieši to attieksmi, kādu viņš gribēja paust. Un Kungs to ievēroja.

Citos evaņģēlijos lasām, ka abi slepkavas "zaimoja" Kristu līdz ar pūli (Mt.27:44). Mums ir jāskatās uz ļaundara vārdiem Lk.23 uz šī fona. Te nu viņš bija, ar patiesības zināšanu, aizgriezies no tās, nāves priekšā. Savā egoismā viņš sajuta

rūgtumu pret to, kuru viņš atpazīna kā savu pestītāju. Lai cik lielas grūtības un sāpes runāšana sagādāja krustā sistajam, viņš papulējās jo dzēlīgi apsmiet savu pestītāju. Taču vērodams Kunga bezvārdu atbildi, sajuzdams to dziļo garīgo saikni, kas Viņu tobrīd jaušami vienoja ar Tēvu, viņš pēkšņi izjuta vēl lielākas dusmas un nožēlu – šoreiz pret sevi. ‘Es būtu varējis to izdarīt, es būtu varējis nožēlot grēkus, bet nu ir par vēlu. Saviem grēkiem esmu pievienojis arī apvainojumu, esmu zaimojis Dievu un apsmējis savu vienīgo iespējamo glābēju šīs izmisīgās vajadzības stundā’. Un viņš aplūsa, kamēr (varētu secināt) otrs ļaundaris turpināja savus zaimus un savas tūlītējas apžēlošanas lūgumus. Un viņš burtiski pa acu galam vēroja pestītāja ciešanas. Atcerieties, ka ļaundarus sita krustā blakus Jēzum.

Kunga svētums, Viņa nepārspējamā taisnība tā iedarbojās uz ļaundari, ka viņā pamazām auga doma: ‘Varbūt vēl nav par vēlu, kamēr es esmu dzīvs, es varētu aizlūgt par apžēlošanu un vietu Valstībā?’ Viņā, droši vien, norisēja cīņa ap šo domu, pirms viņš to izteica vārdos Jēzum. Viņš, droši vien, redzēja Kunga izturēšanos tiesas laikā, Viņa rakstura cēlumu un labvēlību, visa Viņa būtība, droši vien, atstāja uz slepkavu dziļu iespaidu. Kad viņš saka, ka Jēzus “nekā ļauna nav darījis”, viņš atkārto to, ko viņš pirms dažām stundām ir dzirdējis (Mk.14:56); un Kunga pārlicības pilnie vārdi no Mt.26:64 vēl skanēja viņa ausīs, kad viņš lūdza šo krustā sisto cilvēku apžēloties par viņu, kad Viņš nāks Savā valstībā (Lk.23:42). Un tomēr šis cilvēks, kurš spēja to visu uztvert, bija tikko zaimojis Jēzu, cik dzēlīgi vien spēja. Tikai nepārvarama ticība un Kristus nepārspējamās mīlestības un žēlastības atziņa noveda viņu līdz šī lūguma izteikšanai. Jau tas vien, ka viņš varēja izteikt šo lūgumu, man šķiet brīnumaina cilvēka ticības uzvara pār ciešanu nomocītās miesas vājību. Šo lūgumu izraisīja veselīgas bailes no Dieva. Pirms viņš uzrunāja Jēzu, viņš norāja otru ļaundari: “Arī tu nebīsties Dieva...” (Lk.23:40). Nācis pie atziņas par savu lielo grēku nastu, viņš izjuta bailes no Dieva, kad viņam būs jāstājas pastarās tiesas priekšā un jāsaņem sods. Mēs varam iedomāties nervozi trīcošo balsi, kad viņš uzrunāja Jēzu: “Piemini mani (proti, ar labu), kad Tu nāksi Savā valstībā!” (Lk.23:42). Viņš lūdzās, lai viņš tiktu pieņemts tiesas dienā, jo viņu bija pārņēmus bailes no Dieva soda. Tas patiesi bija garīguma kalngals. Viņa paša ciešanas līdz ar Kristus nesalīdzināmā svētuma, kad viņš karājās krustā, vērošanu bija likušas viņam apjaust savu grēcīgumu un iedvesušas viņam visaugstākās raudzes ticību Kristus žēlastībai, kādu cilvēks jēkad bija sasniedzis. Un viņš saņēma galīgo apsoltījumu: Šodien tu *būsi* ar Mani paradīzē. Jautājums par to, kur jāliek komats, zaudē jēgu, kad mēs iedomājamies ar kādām grūtībām nāca vārdi krustā. Komats būtu jāliek pēc katra no tiem.

Ik dienas mums ir jāstādās priekšā *vismaz uz kādu brīdi* mūsu Kunga vertikālo ķermeni karājamies krustā, Viņa perfekto prātu tajā, kas cīnījās, lai saglabātu maksimālo garīgumu, kuru Viņš bija sasniedzis. “Kungs, piemini mani, kad Tu nāksi Savā valstībā”. Mēs varētu pie sevis atkārtot šos vārdus ik dienu, ik nakti, līdz nāks tas laiks. Mēs varētu ar citiem ticīgajiem apspriest un risināt kādu no mums katram piemītošajām vajībām: nevēlēšanos domāt par Kunga ciešanām krustā, kad neviena diena, nedz rīts, nedz vakars nedrīkstētu paiet bez domām par Kristus krustu. “Vai mēs varam aizmirst Ģetzemani?” Jā, Kungs, pēc katras garīgi tukšas dienas.

Ļaundaris bija pārliecināts, ticēja, ka viņu sadzirdēs. Bet kā viņš, droši vien, tvēra katru no klusajiem Kunga atbildes vārdiem no pāris metru attāluma, kas tos šķīra. “Patiesi Es tev saku: šodien tu būsi ar Mani paradīzē”. Mēs uzskatām, ka uzsvars Viņa teiktajā bija: ‘Jā, patiesi Es tev saku, šeit un tagad, tu būsi Valstībā!’ Padomājiet par to garīgo pacēlumu, kas pārņēma ļaundari! Dievs izraisīja Viņa uzvaru Kristū. Viņš, viszemākais no grēciniekiem, ir ienācis augstākā ranga svēto pulkā; to, kuri saņēmuši personīgu apliecinājumu, ka viņi būs Valstībā. Tikai Daniēls, mācekļi un Pāvils, šķiet, ir pārējie šajā kategorijā - līdz ar šo ļaundari.

Nāve krustā bija ilgstošs process. Par laimi, mūsu Kungs nomira neparasti ātri. Atcerieties, kā Pilāts “brīnījās, ka Viņš jau bija nomiris”. Parasti cilvēki bija pirms nāves agonijā dienām ilgi. Ļaundaris nodzīvoja ilgāk. Viņš, droši vien, bija Kunga nāves liecinieks, redzēja, kā Viņu noņēma no krusta. Mēs varam netieši secināt, ka viņš vēl bija pie samaņas, kad kareivji satrieca viņam lielus, ja būtu redzams, ka viņš ir miris, tie to nebūtu darījuši. “Bet, nonākot līdz Jēzum un redzot, ka Viņš ir jau miris...” (Jņ.19:33), šķiet, liek tā domāt. Lielu satriekšanas iemesls bija, lai novērstu jēlcādu bēgšanas iespēju. Pulsējošo sāpju uzplūdu starplaikos viņš, droši vien, kā brīnumu atzina, ka Kristus patiesi bija Dieva jērs, jo rakstos bija teikts: “nevienu kaulu Viņam nebūs salauzt”. Te nu viņš bija, saņēmis pārliecināšu Kristus žēlastības apsolījumu pastarās dienas tiesā, karājās krustā, pirmsnāves agonijā, kuru mēs neesam spējīgi stādīt priekšā. Savā ziņā viņš turpina spēlēt mūsu tēla lomu. Arī mēs, mirstot no vēža, artrīta sakropļoti, emocionāli sapīti mokošās attiecībās, strādājot pāri spēkiem, varam būt pārliecināti par Kristus žēlastību. “Tam, kas uzvar”, Kristus ir apsolījis Valstības paradīzi, tāpat kā ļaundarim. Brāļi un māsas, visa tā gaismā smelsimies iedvesmu uzvarēt! Mēs visi, neskatoties uz gadu skaitu, ejam pretim nāvei. Mums uzbrūk visvisādas nelaimes. Cilvēkam nav izejas. Bet tāpat kā grēkus nožēlojušajam ļaundarim mūsu acu priekšā ir pastāvīgi jābūt mūsu mirstošā pestītāja vīzijai, kas triumfē Savā svētumā, brīvi atzīdams mūsu grēkus un to taisnīgu nosodījumu no Dieva puses, sajūsmā par mūsu drošo Cerību –

būt Valstībā ar Kristu. Pār grēku nožēlojošo ļaundari vairs nevaldīja arvien pieaugošais rūgtums, kas pārņēma to otru ļaundari. Līdz ar otra augošo rūgtumu strauji pieauga mūsu krustā sistā brāļa rāmums un cerība, gaišas sagaidāmās Valstības priekšnojautas. Rūgtums un pasaulīgā vilšanās sajūta, kad visapkārt valda sāpes, nav priekš mums. Priekš mums ir spēks un (neskatoties uz visu notiekošo) *miers*, kā mēs to redzējām Kristū.

38 Tumsa VD bieži asociējas ar sērām. Am.8:9,10 runā par zemestrīci un tumsu dienas laikā, jo “Es likšu jums visiem pārdzīvot sēras, kādas izjūt cilvēks sava vienīgā dēla nāves dēļ. Un visu šo lietu gals būs rūgta nelaimes diena”, proti, bēres. Tumsa bija zīme, ka *Visuvarētais Dievs sēro par Savu Dēlu*.

40 “Mans Dievs, Mans Dievs, kāpēc Tu Mani esi atstājis?” Grieķu teksts liek domāt, ka Viņš jau ir pārvarējis sajūtu, ka Viņš ir atstāts. Marka pierakstā lasām: “Eloī”, Mateja: “Ēli”. Kāpēc? Vai Viņš neteica: “Ēli, Ēli, Eloī, Eloī”, četras reizes piesaukdams Dievu?

KRUSTĀ TEIKTAIS (4):

“KĀPĒC TU MANI ESI ATSTĀJIS?” (Mt.27:46)

Mēs gribētu izteikt pieņēmumu, ka šie vārdi iezīmē krīzi Kunga Jēzus prātā. Mēs esam gatavi atkārtot gandrīz katrā šīs nodarbības teikumā, ka Kungs Jēzus bija absolūti bez grēka. Taču kārdināts līdz iespēju robežai, Viņš, droši vien, bija tuvu šīs robežas malai. Tas, ka Kungs ne uz brīdi nezaudēja Savu garīgo nosvērtību, neskatoties uz fiziskajiem un mentālajiem triecieniem, ir vislielākās apbrīnas vērts. Taču šie vārdi liecina, ka Viņš ir vistuvāk pienācis savdabības zaudēšanai. Otrs piemērs tam, ka Viņš bija ‘tuvu malai’, ir Ģetzemanes dārzā, kad Viņš lūdz, lai šis bikēris ietu Viņam secen. Salīdziniet šos vārdus ar Viņa skaidro sapratni, ka Viņam ir jāmirst krustā un vēlāk jābūt augšāmceltam. Ir jābrīnās par to, cik skaidri Viņš to visu stādījās priekšā. Viņš ne tikai paredzēja Savu nāvi krustā un tai sekojošo augšāmcelšanos, bet arī daudzus citus sīkumus. Tā, Viņš salīdzināja Sevi ar sēklu, kas tiks iedēstīta *dārzā* (tāpat kā Viņš) un tad izaugs atkal (Lk,13:19). Un tad salīdziniet to visu ar Viņa lūgumu atrast kādu citu veidu Ģetzemanē, un arī saucienu: “Kāpēc Tu Mani esi atstājis?”. No šiem salīdzinājumiem izriet tikai viens reāls secinājums: šie vārdi liecina par šaubu mirkli Kungā Jēzū, ekrāna aptumšošanas, grīžošanas. Jābrīnās, ka tikai divi tādi mirkli ir fiksēti pierakstos.

Kristus garīgais spēks

Laiks

Pirmā aizķeršanās augstāk attēlotajā grafikā bija Ģetzemanē. Otrā – tai laikā, kad Viņš iesaucās “Kāpēc Tu mani esi atstājis?” Mums ir jāatgādina sev krustā sišanas notikumu secība (1):

14. diena Nisāna mēnesī	21.00	Pēdējais vakarēdiens
	24.00	Arests
	9.00 (“trešā stunda”)	Krustā sišana
	12.00 – 15.00 (“sestā līdz devītajai stundai”)	Tumsa
	15.00 (“devītā stunda”)	Nāve; Pashā jēru nāve
15. Nisāns	21.00	Izraēla Pashā ēšana
16. Nisāns	18.00	Pashā sabata beigas
	5.00	Augšāmcelsšanās?
	6.00	Sievietes pie kapa
	15.0	Gājiens uz Emavu

Kristus nomira “devītajā stundā”. Devītajā stundā Viņš iesaucās: “Viss piepildīts” un “Tēvs, Es nododu Savu garu Tavās rokās”. Bet arī *ap* devīto stundu Viņš iesaucās “Mans Dievs, Mans Dievs, kāpēc Tu esi Mani atstājis?” (Mk.15:34). Secinājums: *pašā pēdējā brīdī* Kungu pārņēma šaubas. Bija 11.59 un Viņš saminstinājās. Iejūtieties, *lūdzu*, šajā galējās krīzes un sasprindzinājuma stāvoklī! Jo tas bija jūsu Kungs un Pestītājs, kas karājās krustā, jūsu pestīšana karājās mata galā. No Mt.27:46 var izdarīt skaistu secinājumu. Tur mēs lasām, ka “*ap* devīto stundu Jēzus sauca stiprā balsī” šos vārdus par atstāšanu. Marks saka, ka tas bija *ap* devīto stundu, un mēs zinām, ka devītajā stundā Kristus saka pēdējos uzvaras vārdus. Taču, droši vien, tikai dažas minūtes pirms tam Kristu pārņēma šaubas; un tā Matejs saka “*ap* devīto stundu”. Ko nozīmē dažas minūtes? Tikai pāris simts sekundes, tikai mirkli. Tikai dažus mirkļus pirms galīgās uzvaras saldās garšas - “Viss piepildīts” vai sasniegts - Dieva Dēls šaubījās. Jo pilnīgāk mēs novērtēsim šo pēdējās minūtes šaubu brīdi, jo pilnīgāk mēs spēsim novērtēt to spēka un uzvaras sajūtu, kas iekrāsoja divus pēdējos Kristus teicienus krustā (2) tikai dažus mirkļus pēc tam.

Un tā mēs nonākam pie lietas būtības. Kā un kāpēc Tēvs atstāja Kristu? Skaidrs, ka galu galā Tēvs neatstāja Savu Dēlu visgrūtākajā ciešanu brīdī. Es teiktu, ka Kristus

tikai *jutās* atstāts; taču, ja tu *jūties* atstāts, tad savā ziņā tu esi atstāts. Dāvids, kā Kristus prototips, jutās Dieva atstāts, kad Viņš bēga no Absaloma (Ps.42:10; 43:2;88:15); taču patiesībā viņš nebūt nebija atstāts. Bet *kāpēc* mūsu Kungam uzmācās šaubas tieši tobrīd, vienu minūti pirms divpadsmitiem, tajā pēdējā ciešanu un sāpju brīdī? Tā kā Tēvs nebija atstājis Savu Dēlu, tad jādodomā Kunga šaubu cēlonis meklējams Viņa uz mirkli samežģītājā domu gājienā. Un par to nebūtu jābrīnās, ņemot vērā drausmīgo situāciju, kādā Viņš atradās. Taču tāda patiesa intelektuāla samežģījuma, nespējas atrast pareizo izskaidrojumu pamatā parasti ir psiholoģiskas dabas iemesli. Kungs, kā man šķiet, *nāves baidījās vairāk par jebkuru citu cilvēku*. Viņš zināja, ka nāve ir šķiršanās no Dieva, maksa par grēku. Dažādiem cilvēkiem ir dažāda nāves uztvere (piemēram, grēkus nenozēlojušais ļaundaris bija samierinājies ar to). Šķiet, ka Kungam bija vislielākā iespējamā nesamierināmība ar nāvi, līdz pat paniskām bailēm no tās – kaut arī Viņš zināja, ka Viņam ir jāmirst. Diviem Kunga pirmtēliem bija līdzīga pieredze. Ābrahāmam bija lielas bailes no tumsas (1.Moz. 15:12) kontekstā, kurš lielā mērā sasauca ar krustā sišanu. Un Ījabs cieta no šausmām, kuras viņš bijās (Ījabs 3:25). Kungs stāvēja klusu kā jērs Savu cirpēju priekšā; un jērs cieš klusu nāves baiļu pārņemts. Tas viss liek *mums* izjust dziļu godbijību Kunga nāves priekšā.

Vēlēšanās pēc atbrīvošanas?

Mēs citviet izteicām pieņēmumu, ka Kristus, iespējams, domāja, ka, būdams pakārt krustā, Viņš tāpat kā Īzāks kaut kādā veidā tiks atbrīvots (3). Viņa arvien pieaugošā pārliecība, ka Viņu pārstāvēja krūmājos sapinies auns nevis Īzāks, bija par iemeslu panikai, kuru Viņš tobrīd izteica. Bībelē ir vairāk liecību nekā mēs dažreiz vēlētos atzīt, ka Kristus atziņa bija ierobežota; Viņš varēja arī pārprast rakstus, it īpaši krusta spriedzes iespaidā. Pirms tam dārzā Viņam uzmācās bailes; Viņš “iesāka bailoties un trīcēt” (Mk.14:33, Ap.d.3:10: “izbijās un brīnījās”).

Šī vēlēšanās piedzīvot atbrīvošanu no krusta, droši vien, neatstāja mūsu Kungu tās sešas stundas, kad Viņš karājās krustā. Taču visi Viņa iepriekšējie izteikumi, kā liecina pieraksti, ir saistīti ar rūpēm par citu labklājību; par mūsu, ebreju, ļaudara, Viņa mātes labklājību. Viņš lieliski spēja pārvarēt Savas paniskās bailes un vēlēšanos tikt atbrīvotam, pakļaujot tās garīgajām un praktiskajām rūpēm par citiem.

Ko nozīmē atstāt?

Iedziļinoties 22.psalma saturā, atklājas dziļāki iemesli, kāpēc Kristus jutās atstāts. Viņš bija saucis pēc atbrīvošanas jau kādu laiku, saskaņā ar 22.psalmu (1-6), kā pirms nedabīgās tumsas iestāšanās brīdim, tā arī pēc tam. Viņš sajuta, ka Viņa

vēlme pēc atbrīvošanas netika saklausīta, kaut arī citu līdzīgi karstās lūgšanas pagātnē tika uzklausi (4). Kungs Jēzus ļoti labi apzinājās saikni starp Dieva atteikšanos uz klausīt lūgšanu un lūdzošā grēcīgumu (2.Sam.22:42 = Ps.2:2-5). Tiek vairākkārt uzsvērts, ka Dievs neatstāj tos, kas Viņu mīl (5.Moz.4:31; 31:6; 1.Sam.12:22; 1.Ķēn.6:13; Ps.94:14; Jes.41:17; 42:16). Katrs no šiem pantiem, droši vien, bija mūsu Kungam, Vārdam, kas tapa miesa, ļoti labi zināmi. Viņš zināja, ka Dievs atstāj Izraēlu par sodu par viņu grēkiem (Soģu 6:13; 2.Ķēn.21:14; Jes.2:6; Jer.23:33). Dievs atstās Izraēlu tikai tad, ja tie atstās Viņu (5.Moz.31:16,17; 2.Laiķu 15:2). Šī jautājuma noskaidrošanai būtu lietderīgi rezumēt abas Bībeles mācības puses, kas attiecas uz Dieva nostāju:

Dievs neatstāj Savu tautu, ja tā ir taisnprātīga

“Un kad tu būsi bēdās...un tu klausīsi Viņa balsi...Viņš tevi neatstās” (5.Moz.4:30,31).

“Tas Kungs, tavs Dievs, Viņš iet ar tevi, Viņš tevi neatstās, nedz tevi pametīs” (5.Moz.31:6).

“Tas Kungs Savu tautu neatmetīs Sava lielā Vārda dēļ, jo Tam Kungam ir patīcīs jūs darīt par Savu tautu” (1.Sam.12:22).

“Ja tu staigāsi Manos likumos...un turēsi Manus baušļus, tajos staigādams...Es vairs arī neatstāšu Savu tautu” (1.Ķēn.6:12,13).

“Svētīgs tas cilvēks (Mesija), ko Tu, Kungs, audzini...jo Tas Kungs neatstums Savu tautu un neatstās Savu mantojumu...Viņam sekos visi sirdī skaidrie” (Ps.94:12-15).

“Cietēji un nabagi meklē ūdeni...Es, Tas Kungs, tos paklausīšu, Es, Israēla Dievs, tos neatstāšu” (Jes.41:17); proti, lūgšanas uz klausīšana nozīmē, ka Dievs tos neatstāj (salīdz. ar Ps.22:1-11).

Dievs atstāj Savu tautu, ja tā grēko

“Bet tagad Tas Kungs mūs ir atstūmis” tāpēc ka Izraēls Soģu laikā nebija klausījis Dieva balsij (Soģu 6:10,13).

“Tādēļ ka Jūdas ķēniņš Manase ir darījis šīs negantības...Es atmetīšu Manas īpašuma tautas atlikušos un tos nodošu viņu ienaidnieku rokā” (2.Ķēn.21:14).

“Tu esi atmetis Savu tautu...jo tie pilni austrumu negantības, tie ir zīlnieki...un tie draudzējas ar svešinieku bērniem” (Jes.2:6).

“Es celšos pret (viltus) praviešiem...(tāpēc) Es nometīšu jūs” (Jer.23:33).

“Ja vien jūs Viņu meklēsiet, jūs Viņu arī atradīsiet, bet, ja jūs Viņu atmetīsiet, tad Viņš jūs arī atmetīs” (2.Laiķu 15:2).

“Šī tauta celsies un mēfiesies netiklībā ar svešiem dieviem šinī zemē...bet Mani tie atstās...Tad Mana bardzība iedegsies pret viņiem tai dienā, un Es tos atstāšu” (5.Moz.31:16,17).

Zinot to visu, Viņš iesaucās: “*Kāpēc* Tu esi Mani atstājis?” Viņš jutās Dieva atstāts un, saskaņā ar Bībeli, ja Dievs tevi atstāj, tad nav šaubu, ka tu esi grēcinieks. “*Kāpēc (kāpēc gan)* Tu esi Mani atstājis?” Kungs Jēzus izmisīgi meklē Sevī atbildi, nerod nekā ļauna un piesauc Dievu, lai Tas parāda Viņam, kur Viņš ir pielaidis kļūdu, kuras dēļ Tēvs Viņu ir atstājis. Iespējams, ka no sākuma Viņš pielaida domu, ka ir grēkojis (Ps.69:6), nododamies šaubām par sevi, līdzīgi Dāvidam Absaloma sacelšanās laikā (Ps.3:3). Tāpat kā Dāvidam tad bija sajūta, it kā Dievs būtu viņu atstājis, kaut arī “tomēr Savu žēlastību Es viņam neatraušu, nedz liegšu Savu uzticību”, tā jutās arī Kungs (Ps.89:33,38). Bet tad nepārspējami rūpīgas pašanalīzes rezultātā Viņš nāca pie atziņas, ka patiesībā Viņš nav grēkojis. Tas nozīmē, ka, krīzi pārvarējis, mūsu Kungs mira ar tīru sirdsapziņu, kā neviens cits, ar dziļu savas pilnīgas taisnības apziņu. Un tas atkal dod mums iespēju labāk apjaust pēdējo vārdu “Viss piepildīts” pārcilvēcisko spriedzi.

Kristus zināja no Jesajas 53, ka Viņam jānes Izraēla grēki, ka sods par viņu grēkiem būs jāuzņemas Viņam. Taču, šķiet, ka arī mūsu Kungs nenovērtēja līdz galam, cik lielā mērā Viņam būs jāidentificējas ar grēcīgo Izraēli, cik liels būs Viņam uzkrauto grēku apjoms, to smagums, cik lielā mērā Viņš būs padarīts par grēku mūsu dēļ, kaut arī pats Viņš grēka nepazina (2.Kor.5:21). Un ja Viņam bija grūti pieņemt šos noteikumus, tad nav jābrīnās, ka arī mums tas sagādā grūtības. Tas fakts, ka sods par grēku Bībelē dažreiz tiek pielīdzināts pašam grēkam, bija Kungam zināms (salīdz. 2.Ķēn.24:2,20), taču, cik lielā mērā šis princips strādā, Viņš pilnībā neapzinājās līdz pat krustam. Viņš, bez šaubām, būs medījis par to, kā taisnie uzņēms savu tautiešu grēkus. Tā, Jeremija runā tā, it kā viņš būtu vainīgs Izraēla grēkos; Ezra saplēš savas drēbes un plūc matus no galvas it kā viņš pats būtu bijis neuzticīgs (Ezra 9:3 salīdz. ar Neh.13:25; Kungs saņēma tādu pat grēciniekiem domātu attieksmi, Jes.50:6). Mozus lūgumu, lai Dievs apžēlotos un ļautu viņam ieiet apsolītajā zemē, Dievs noraidīja tikai Izraēla grēku dēļ (5.Moz.3:26). Bet to, cik *smaga būs grēku nasta*, Kungs, iespējams, tomēr neapzinājās.

Kristus mira pirmām kārtām, lai izglābtu Izraēli nevis visus pagānu pasaules iedzīvotājus (Jes.49:5; 53:8; Gal.4:4,5). Viņš bija *Izraēla* pestītājs, dzimis lai tos izglābtu (Lk.2:11,25), un tādēļ Viņam bija jābūt tieši to pārstāvim. Šī iemesla dēļ Jēzum teoloģiskajā ziņā bija jābūt ebrejam, lai Viņš padarītu to, ko Viņš padarīja. Mēs esam glābti tikai tāpēc, ka mēs esam tērpušies Kristū un tādējādi kļuvuši par

Dieva tautas daļu (Gal.3:27-29). Pareizai evaņģēlija izpratnei būtiski ir apzināties ebreju tautas pestīšanas pamatus. Apdomājiet sekojošus Bībeles pantus, kas liecina, ka pamatā Kristus mira, lai glābtu Izraēlu:

“Jo mums (Izraēlam) ir piedzimis Bērns, mums ir dots Dēls” (Jes.9:5).

“Viņš, kas mani no mātes miesām izredzējis par Savu kalpu, lai es atgrieztu pie Viņa Jēkabu” (Jes.49:5).

“Manas tautas pārkāpumu dēļ viņam bija uzlikts sods” (Jes.53:8).

“Dievs sūtīja Savu Dēlu, dzimušu no sievas, noliktu zem bauslības, lai izpirktu tos, pār kuriem valdīja bauslība” (Gal.4:4,5).

Kā Pēteris, tā arī Pāvils aicināja ebrejus nožēlot grēkus, jo Kristus mira viņu dēļ: “Jūs esat... šīs derības bērni, ko Dievs slēdzis ar jūsu tēviem, sacīdams...tavos pēcnācējos tiks svētītas visas ciltis virs zemes. Jums vispirms (zīmīgi)Dievs devis Savu Kalpu un To sūtījis, lai Viņš jūs svētītu, ka ikviens atgriežas no sava ļaunuma...brāļi, Abrahāma cilts bērni...mums šis pestīšanas vārds ir sūtīts...arī mēs jums sludinām, ka Dievs...mūsu bērniem piepildījis solījumu, ko Viņš tēviem devis” (Ap.d.3:25,26; 13:26,32,33).

Mūsu pārstāvis

Šī iemesla dēļ Kristus ciešanas krustā ir saistītas ar sodiem par Izraēla grēkiem (piemēram, dzirdināt ar žulti = Jer.8:14; Raudu 3:5). Dievs bija uz laiku atstājis Izraēlu par viņu grēkiem (Jes.49:14; 54:7) un tādēļ arī Kristu. Kristu “pārmācīja ar rīksti un ar cilvēka bērna sitieniem”, proti, Izraēlu (Jes.53:5; 1.Pēt.2:24; Mih.5:1), Viņa nāvē krustā. Pārmācība ar rīksti un sitieniem pienācās, ja Mesija būtu apgrēkojies (2.Sam.7:14). Taču Kristus saņēma šo pārmācību, jo Dievs Viņu bija padarījis par grēku nesēju. Tas, ka Viņš līdz ar mums saņēma nosodījumu nebija tikai nevainīga teoloģija. Viņš patiesi dziļi sirdī jutās kā Dieva atstāts grēcinieks. Tā vietā, lai paceltu acis augšup uz Debesīm ar pārliecību Savā bezgrēcībā, Viņš krita uz Sava vaiga pie zemes Getzemanē (Mt.26:39), nesot cilvēces grēku nastu. Ir brīži, kad Kristus taisnīgums atsvešina mūs no Viņa. Pat starp mūsdienu brāļiem un māsām ir tādi, no kuriem es kaut kā distancējos vienkārši tāpēc, ka es apzinos to garīgo pārkāpumu. Un es zinu, ka daudzi jūtas tieši tāpat. Mums ir tāda sajūta, ka viņi vienkārši nezina, ko nozīmē garīgas bezizejas stāvoklis, kad tu dziļi sevi apzinies savas paša dabas zemiskumu. Un ja mums ir tāda sajūta attiecībā citam pret citu, tad tāda tā būs arī attiecībā pret Kristu. Šī iemesla dēļ daudziem no mums pietrūkst dinamiski tuvu personīgo attiecību ar Kristu, kurām būtu jābūt.

Taču šeit krustā mēs redzam mūsu Kungu panikā, kuru izjūt grēcinieks nosodījuma un nāves priekšā, kad visa viņa būtība skaudri izjūt atsvešināšanos no Dieva, kas ir

maksa par grēku. Viņš atzina grēka izraisītās atsveināšanās no Dieva mokas. Viņš bija uzņēmies daudzu noziegumus (Jes.53:11); un doma par grēka uzņemšanu bija gandrīz tas pats kā būt vainīgam un grēcīgam (4.Moz.14:34; 2.Moz.28:43). Kungs bija mūsu grēku nesējs, bet personīgi grēku nepazina. Tas bija paradokss, kuru pat Viņam bija grūti izprast, nerunājot jau par mums, kuri to uztver daudz abstraktāk. Jes.63:2,3 skaidro, kā pestīšanas sasniegšanas gaitā Kunga drēbes taps sarkanas. Sarkanās drēbes Jesajas grāmatā norāda uz grēcīgumu un attīrīšanās nepieciešamību (Jes.1:18).

Grieķu valodas vārds, kas tulkots "atstāts", sastopams arī Ap.d.2:27 (pamest), kur Pēteris citē 16.psalmu, kas attiecas uz Kristus pastāvīgo pārliecību par Savu taisnīgumu un prieku par to, ka Dievs "nepametis" Viņa dvēseli "nāves valstībā". Ps.22:2 mūsu Kungs apšaubā Savas iepriekšējās domas, kā tas pareģots Ps.16:10. Viņš bailojas, ka Dievs ir Viņu atstājis, kad pirms tam Viņš bija pilnīgi pārliecināts, ka Dievs to nedarīs Viņa nevainojamā rakstura dēļ. Tāpēc ka Kristus dziļi Sevī juta grēcinieku, Viņš pat šaubījās, vai Viņš patiesi ir Mesija. Tas nozīmē, cik ļoti patiesi Viņš mūs pārstāvēja, cik rūpīgi Viņš nesa mūsu grēkus Savā miesā krustā, cik dziļi Viņš mūs izprata, ka Viņš pat varēja apjaust mūsu garīgo vājumu; līdz ar to Viņš spēja iežēloties par nezinātājiem un maldīgajiem, "tāpēc ka arī viņš pats vājības apņēmts" (Ebr.5:2).

Bailes būt pamestam

Taisnais visvairāk baidās no apgrēcības. Ir vairāki psalmi, kuros Dāvids Kristus garā runā par bailēm būt Dieva atstātam:

"Neatmet mani un neatstāj mani, Tu Dievs, mans pestītājs!" (Ps.27:9 salīdz. ar "Mans Dievs, kāpēc Tu esi Mani atstājis?")

"Neatstāj mani, ak, Kungs, mans Dievs! Neesi tik tālu prom no manis!" (Ps.38:22).

"Neapslēp Savu vaigu Savam kalpam...paklausi mani drīz!" (Ps.69:17) – netieši norādot uz to, ka lūgšanas neuzklausišanu (kā Viņš to piedzīvoja krustā) Kungs uztver kā nosodīšanu.

"Nepamet mani... Dievs, neatstāj mani" (Ps.71:9,18).

"Es turēšu Tavus likumus, neatstāj mani pavisam!" (Ps.119:8).

"Neatstāj Savu roku darbu!" (Ps.138:8).

Tas viss norāda uz to, kā mūsu Kungs visu mūžu baidījās būt Dieva atstāts dēļ grēka. Ārkārtējos krusta spriedzes apstākļos, nemītīgas pašanalīzes gaitā ir saprotams, ka Kristus lielākās bailes, gandrīz vai paranoiskās bailes, Viņam šķita kļūstam par realitāti. Pūlis centās kā varēdams, lai iedvestu Kungam domu, ka Viņš ir grēkojis, un Viņa cilvēka daba un Paša personības uztvere, iespējams, zemapziņā bija tādejādi iedarbojusies uz Kungu. Viņš nebija skarbas dabas cilvēks, kuru

neaižkartu cilvēku zaimi. Atcerieties, kā Viņu zaimoja krustā un apsmēja arī Jaira namā, un kā Savu vaigu Viņš neapslēpa no *kauna*, kuru ļaudis lika Viņam izjust (Mt.9:24; Ps.22:7; Jes.50:6). Ījaba ciešanas arī bija Kristus ciešanu pirmtēls, un viņa ciešanas (salīdz. ar Kristus ciešanām krustā) bija tās šausmas, no kurām viņš visu mūžu bijās (Ījaba 3:25). Vislielākās bailes, saskaņā ar psalmiem, Kristum iedvesa iespēja – būt Dieva atstātam. Un tāpat kā Ījabam Viņam šīs šausmas nācās piedzīvot. Tāpēc ka Kristus patiesi jutās kā grēcinieks, Viņš jutās Dieva atstāts. Un tādēļ Viņa domās atausa Ps.22:2 un Viņš citēja tā vārdus: “Mans Dievs, Mans Dievs, kāpēc Tu Mani esi atstājis?” Bet tas, ka Viņa prātā atausa raksti, bija arī Viņa glābšana. Ir pamats domāt, ka pēdējos Savas dzīves brīžos Kristus noskaitīja skaļi visu psalmu (5). Tā, Viņš lūdza padzerties, “lai raksti piepildītos”, un tad sekoja Viņa vārdi: “Viss piepildīts”, tieši tā beidzas 22.psalms Septuaginta grieķu variantā. Psalmi 22.un 69. skaidri sadalās divās daļās; pirmā daļa runā par Kunga Jēzus izmisuma pilnajām domām krustā, bet tad seko pēkšņa atspīrģšana un Viņa domas pauž stingru pārliecību par mūsu nākamo pestīšanu. Kad Kristus citēja, vai vismaz domās skaitīja 22.psalmu, Viņa apziņa izdarīja lielisku secinājumu: skaidrs, ka Mesijas jūtām tādām arī ir jābūt, Viņam *ir* jājūtas atstātam, kā to pareģo 22.psalms, taču Viņš neatkāpsies no nodoma glābt Dieva tautu! Tas, ka Mesija *jutāsies* atstāts, nenozīmē, ka Viņš Pats ir grēkojis! Ir gandrīz vai sajūtams tas pārliecības vilnis, kas apņēma mūsu Kungu, tā dziļā tīras sirdsapziņas sajūta. Un tādēļ Viņš izmisīgi vēlējās, neskatoties uz šausmīgajām slāpēm, paziņot pasaulei: “Viss piepildīts”, lai parādītu mums visiem, ka Viņš ir padarījis Dieva doto darbu, ka Viņš ir perfekti parādījis Tēvu un tādējādi patiesi sasniedzis mūsu pestīšanu.

Piezīmes

- (1) Es dodu priekšroku šai secībai. Taču (dažiem) sagādā problēmas lasīt “trīs dienas un trīs naktis zemes klēpī” (Mt.12:40) drīzāk kā izteicienu nekā burtisku norādi uz laika sprīdi. Šī tēma lieliski traktēta H.A. Whittakerā grāmatā *Studies in the Gospels*.
- (2) Skat “Viss piepildīts” un “Tēvs, Es nododu Savu garu Tavās rokās”.
- (3) Skat “Ābrahāms un Īzāks”.
- (4) Skat 22.psalmu.
- (5) Skat H.A. Whittaker, *Studies in the Gospels*.

41 Viņi bija sajaukuši “Ēliju” ar “Eloī, Eloī”, kas ir saprotams, jo runāt, kad zobi izsisti, kakls sauss no slāpēm, dzelzs naglas tur ķermeņi pakārtu aiz rokām... patiesi nav viegli.

42 Tā nebija tikko prātā ienākusi atjautīga doma. Upuri turējās pie dzīvības krustā kādas divas dienas, taču tikai tad, ja tiem deva pietiekami daudz šķidruma. Interesanti, vai tie, kas rūpējās par šķidruma piegādi, bija kāda ļaundara radnieki, vai arī Viņa radnieki. Skaidrs, ka Viņa māte, tante un Marija bija gatavas darīt visu, kas viņu spēkos, lai atvieglotu Viņa ciešanas. Viņas zināja, kas krustā sistā tuviniem bija jādara. Ļaundari, droši vien, bija saņēmuši dzeramo jau eksekūcijas laikā. Bet intuīcija liek domāt, ka Kungs to nesaņēma. Iespējams, māte to Viņam piedāvāja, smeldzīgā bērnības dienu atblāzmā: “Vai tu negribi dzert? Es tev iedošu”. Bet tā kā Viņš bija atteicies no sāpju remdinošā līdzekļa, bija atteicies atspiesties uz kāju paliktņiem (skat 54), Viņš atteicās arī apmierināt slāpes.

Ievērojiet, ka sūkli uzsprauda uz īzapa stiebra, kurš nevar būt garāks par kādiem 50cm. Tā arī ir Bībeles liecība tam, ka krusts nebija pārāk augsts un Kunga kājas atradās tikai dažas pēdas virs zemes.

KRUSTĀ TEIKTAIS (5): “Man slāpst!”

Mēs jau redzējām, ka Kungs uzsāka skaitīt 22.psalmu Savas dzīves pēdējos brīžos krustā, un Viņš kaismi vēlējās pabeigt iesākto (1). Viņš lūdza kaut ko, lai mazinātu slāpes tā, lai Viņš varētu to pabeigt. Tas norāda ne tikai uz Viņa kaismīgo vēlēšanos skaļi pateikt “Viss piepildīts” ar visu no tā izrietošo (2), bet arī Viņa slāpju līmeni. Katrs skaļi izteiktais vārds nozīmēja pūliņu un siekalu izlietojumu. Viņš to ļoti labi apzinājās. Viņš saprata, ka bez šķidruma papildinājuma Viņš vienkārši nebūs spējīgs izteikt kaut ko sadzirdamu. Taču Viņš izmisīgi vēlējās, lai Viņa pēdējie vārdi tiktu sadzirdēti un dotu vielu pārdomām. Viņa sviedri Ģetzemanes dārzā pilēja kā asins lāses; nervu spriedze, ko izraisīja mūsu grēku nastas smagums, izsūca Viņā atlikušo šķidrumu. Limfas un ķermeņa fluīdu izsīkums organismā, droši vien, sasniedza tādu līmeni, ka Kristus jutās “kā izliets ūdens” (Ps.22:15); Viņš “nodeva (izlēja) savu dzīvību nāvē” (Jes.53:12) it kā ķermeņa ūdens zaudēšana būtu Viņa apzinātas darbības rezultāts; Viņš jutās tā it kā Viņš Pats izlietu šo dzīvības ūdeni. Tādēļ šī šķidruma zaudēšana drīzāk izrietēja no Kunga iekšējās spraigās prāta darbības, no Viņa vēlmes atdot Sevi visu mūsu labā, ne tikai no paša krustā sišanas fakta.

Psalmi, it īpaši 22.psalms (3), norāda uz to, cik liela bija Viņa organisma atūdeņošanās – galvenokārt tādēļ, ka Viņš skaļā balsī krustā raidīja lūgšanas (“manu saucienu vārdus”). Ebr.5:7 runāts par karstu lūgšanu raidīšanu ar stipru balsi un

asarām (atkal šķidruma izlietošana) krustā; un Rom.8:26 atsaucas uz to, sakot, ka mūsu Kungs tikpat karsti iestājas par mums arī tagad. Viņa slāpju fizisko sajūtu demonstrē Simsons, kad kādā epizodē, kas simbolizē Kristus uzvaru pār grēku krustā, viņš gandrīz mirst no slāpēm, svinot varenu uzvaru pār filistiešiem (Soģu 15:18). Iedziļināšanās šīs epizodes saturā palīdzēs mums skaidrāk stādīties priekšā to, cik mokošas bija mūsu Kunga slāpes.

Psalmi, kas attiecināmi uz Mesiju, pauž arī Kunga Jēzus lielo garīgo slāpi Viņa ciešanās. Tādēļ mokošās fiziskās slāpes bija Viņa garīgo slāpju atspoguļojums, Viņa vēlmes būt kopā ar Tēvu, padarīt Savu darbu un iegūt mums pestīšanu. Mums ir vieglāk iztēloties Viņa fiziskās slāpes, nekā garīgās. Taču šīm fiziskajām slāpēm bija mums jādemonstrē Viņa garīgās uzvaras vēlme, Viņa slāpes pēc Dieva taisnīguma.

Kristus garīgās slāpes

“Kā briedis brēc pēc ūdens upēm, tā mana dvēsele brēc, ak, Dievs, pēc Tevis! Mana dvēsele slāpst pēc Dieva, pēc dzīvā Dieva. Kad es nokļūšu tur, kur es varēšu parādīties (4) Dieva vaiga priekšā? Manas asaras ir mana barība...vienmēr ļaudis uz mani saka (krustā): kur ir tavs Dievs?” (Ps.42:2-4).

“Kungs...mans Dievs (salīdz. ar “Mans Dievs, Mans Dievs”)...pēc Tevis slāpst mana dvēsele, pēc Tevis tvīkst mana miesa kā sausa un izkaltusi zeme, kur nav ūdens” (Ps.63:2) – salīdzini Kristu ar saknes atzarojumu garīgi izkaltušā zemē krustā (Jes.53:2).

“Es paceļu savas rokas pret Tevi (krustā), mana dvēsele tvīkst pēc Tevis kā izslāpusi zeme” (Ps.143:6).

Izslāpusī zeme ap Kristu krustā pārstāvēja garīgi neauglīgo Izraēlu (Jes.53:2; Ps.42:2-4); un Kungs Jēzus bija tā uzņēmis Savu tautu Sevī, Savā dvēselē, ka Viņa dvēsele kļuva par izslāpušo zemi (Ps.143:6); viņš jutās tikpat neauglīgs garīgi kā viņi, tik precīzi Viņš mūs pārstāvēja, tik tuvs Viņš bija grēcīgajam cilvēkam, tik pilnīgi Viņš iejutās grēcinieka ādā. Tā kā Kristus patiesi jutās atstāts tāpat kā atstāts bija Izraēls tā grēku dēļ, tādēļ Viņš arī izjuta tādas slāpes, kā burtiski, tā arī garīgi, kas bija sods par Izraēla grēkiem:

SLĀPES: SODS PAR IZRAĒLA GRĒKIEM

“Tu kalposi saviem ienaidniekiem...izsalkumā un slāpēs, kailumā un visu lietu trūkumā” (5.Moz.28:48) (5). Tas tā saistās ar krustu.

“Tie (vairs) neizsalks un neizslāps” (Jes.49:10) ir kontekstā ar mierinājumu Izraēlam, ka to vairs nesodīs par viņu grēkiem.

“Jūs, kas atmetuši To Kungu...tādēļ...jūs būsit izsalkuši...jūs būsit izslāpuši...jūs stāvēsit nokaunējušies!” Tas ir tik tieši saistīts ar krustu.

“Pavēliet viņai (Izraēlai) izdzēst netiklības zīmes viņas vaigā...lai Es viņu nepadaru līdzīgu tukšnesim un izkaltušai zemei un nelieku viņai nomirt aiz slāpēm” (Hoz.2:4,5).

“Es sūtīšu zemē badu, ne...slāpes pēc ūdens, bet slāpes uzklausīt Tā Kunga vārdus...Tai pašā dienā slāpju mocītas saļims skaistās jaunavas un brašie jaunekļi” (Am.8:11,13).

Šīs burtiskās un garīgās slāpes, kas bija Izraēla sods par viņu grēkiem, nāca pār Kungu Jēzu. Viņš patiesi izjuta slāpes pēc Dieva, Viņš patiesi jutās atstāts, *it kā* Viņš būtu grēkojis, Viņš patiesi izjuta, ko jūt noraidīts grēcinieks. Un šī iemesla dēļ Viņš ir patiesi spējīgs līdz ar mums izjust (ne tikai just mums līdz) mūsu vājības, viņš var iejusties to ādā, kas ir aizgriezušies no Dieva, kā arī to, kas tikai uz kādu laiku nomaldījušies no ceļa (Ebr.5:2).

Piezīmes

- (1) Skat “*Kāpēc Tu Mani esi atstājis?*”
- (2) Skat “*Viss piepildīts*”.
- (3) Jeremija “*Raudu dziesmās*” ir fragmenti, kas pauž to pašu domu.
- (4) Kristus slāpa parādīties Dieva vaiga priekšā. Tā ir priesteru valoda. Tagad Viņš par mums parādās Dieva vaiga priekšā (Ebr.9:24), un Viņš parādīsies atkal kā Augstais Priesteris parādījās grēku izpirkšanas dienā, lai sniegtu mums pestīšanu. Tas nozīmē, ka Kristus slāpa ne tik ļoti par Savu Paša, bet gan par mūsu pestīšanu; Viņš alka pēc prieka pie Dieva labās rokas mūžīgi (Ps.16:11) – proti, nododot mūsu lūgšanas. Kā tam būtu jāstimulē mūs lūgšanās atzīties savos grēkos! Tieši to alka mūsu Kungs krustā. Tieši pēc tā Viņš izjuta slāpes.
- (5) Tas ir precīzs Kristus apraksts krustā. Arī Pāvils gandrīz tiem pašiem vārdiem apraksta savas ciešanas, nesot Eviņģēlija vēsti Izraēlam (2.Kor.11:27) it kā arī viņš justos kā Izraēla grēku nesējs, kāds bija Kristus. Līdzīgā veidā viņš attiecināja uz sevi arī pareģojumus par Kristu kā gaismas nesēju pagāniem.

44 Jāpievērš uzmanība tam, cik lielas grūtības sagādāja runāšana balsī. Tādēļ Viņš lūdza dzert.

KRUSTĀ TEIKTAIS (6): “Viss piepildīts” (Jņ.19:30)

Ir skaidrs, ka visi Kristus pēdējie vārdi krustā bija īpaši zīmīgi. Šis bija pēdējais uzvaras sauciens. Jaunās Derības garā krusts bija uzvaras kalngals nevis īslaicīga sakāve. Nav jādodomā, ka Kristus vienkārši izdvesa kaut ko līdzīgu: ‘Nu, tas nu ir galā’. “Viss piepildīts” ietver sevī tik daudz. “Viss” ietver sevī visu Dieva nodomu. “Etiķi ņēmis, Jēzus sacīja: “Viss piepildīts” nozīmē, ka mūsu Kungs lūdza padzerties, lai Viņš varētu izteikt šos vārdus un tiem sekojošos (“Es nododu Savu garu Tavās rokās”). Ņemot vērā to, cik grūti Viņam bija runāt, karājoties krustā, un Viņu dedzinošās slāpes, Viņš nepāprotami gribēja, lai mēs dzirdētu šos vārdus – un domātu par tiem.

Dieva godība

Un tā, mēs uzdomam sev jautājumu: *Kas piepildīts?* Atbilde uz šo jautājumu ir Jņ.17:4: “Es Tevi esmu paaugstinājis virs zemes, pabeigdams to darbu, ko darīti Tu Man esi uzdevis”. “Darbs” tātad, kas Kristum bija uzdots, ir Dieva paaugstināšana / pagodināšana. “Viss piepildīts” atspoguļo Kristus atziņu, ka Viņš tagad ir pilnīgi pagodinājis Savu Tēvu. Bet mums ir jānoskaidro, ko tad tas nozīmē “paaugstināt / pagodināt Dievu”. Dieva godība attiecas uz Dieva Vārdam piemītošo raksturojumu; tā, kad Mozus gribēja redzēt Dieva godību, viņam bija doti Dieva Vārda raksturojumi. Kristus saprata, ka Savā nāvē Viņš pilnībā parādīs Dieva Vārdu / raksturu, kaut gan Viņš, bez šaubām, to bija paudis Savas dzīves laikā: “Es viņiem (ticīgajiem, ne pasaulei) esmu darījis zināmu Tavu vārdu un *darīšu To zināmu*” Savā nāvē (Jņ.17:26).

Dieva Vārda pagodināšana Kristus nāvē ir nozīmīga tēma Jāņa evaņģēlijā (šīs tēmas apspriešana atrodama Nodarbībā 3.10):

“Tēvs, pagodini Savu Vārdu!” Tad balss nāca no debesīm: “Es Viņu esmu pagodinājis un atkal Viņu pagodināšu” krustā (Jņ.12:28).

“Tagad Cilvēka Dēls ir paaugstināts un Dievs paaugstināts Viņā. Bet, ja Dievs paaugstināts Viņā, tad arī Dievs Viņu paaugstinās Sevī un Viņu drīz vien paaugstinās” krustā (Jņ.13:31,32).

“Un tagad apskaidro Tu Mani, Tēvs (ar Paša būtību un Savām rakstura īpašībām), ar to skaidrību, kas Man bija pie Tevis...Es Tavu vārdu esmu darījis zināmu” (Jņ.17:5,6).

“Es viņiem esmu darījis zināmu Tavu Vārdu un darīšu To zināmu” krustā (Jņ.17:26). Kristus pilnīgums atveras tikai ticīgajiem un tādēļ tikai tiem Kristus piemērs dara zināmu Dieva Vārdu / godību / pašu Viņa būtību. Tieši mums Kristus nāvē beidzot atklājās Dieva godība. Kristus nāves brīdī Viņš gandrīz vai fiziski izstaroja taisnīgumu, kas bija saredzams tiem, kas to gribēja redzēt. “Patiesi, šis cilvēks bija Dieva Dēls...Patiesi, šis bijis taisns cilvēks” (Mk.15:39; Lk.23:46) teica virsnieks, “redzēdams, kas notika”; un salīdzinot evaņģēlijus, šķiet, ka viņš to teica divas reizes. “Viss piepildīts” netieši norāda, ka Dieva parādīšanās Kristū bija pakāpeniska. Viņu padarīja “pilnīgu” Viņa ciešanas un tikai pēc tam, kad tās bija padarījušas Viņu pilnīgu, Viņš kļuva par mūsu pestīšanas gādnieku (Ebr.2:9; 5:8,9). Tas mums parāda, ka Kristus nomira, tiklīdz Viņš bija sasniedzis noteiktu Tēva izpausmes pilnīgumu. Ja mēs to pieņemam, tad zūd iespajds, ka Kristus karājās krustā nāves gaidās. Viņš aktīvi attīstīja Sevī Tēva rakstura īpašību izpausmi, līdz beidzot Viņš jutās sasniedzis Tēva izpausmes pilnību. Līdzīgi, arī mēs, savu krustu nesdami, neesam pasīvi Kunga atnākšanas vai nāves gaidītāji. Mums ir jāattīstās, jo, bez šaubām, mēs nomirsim tikai sasnieguši, vai saņēmuši iespēju sasniegt noteiktu garīgas pilnības līmeni. Tas varētu izskaidrot to, kāpēc daži ticīgie mirst jauni, relatīvi drīz pēc kristībām; tie sasniedz tiem paredzēto pilnību un tādēļ tiem tiek aiztaupītas šīs pasaules liktas. Tēva izpausmes pilnības līmenis Kristū nemitīgi pieauga līdz nāves brīdim, kad Dieva izpausme bija kļuvusi pilnīga. Tādējādi, Kristus visvientulākajā un cilvēku acīm izmisīgākajā brīdī, satriekts, bez kāda skaistuma, lai mēs to ar labpatiku uzlūkotu, nicināts, noliegts un, labākajā gadījumā, visu cilvēku pārprasts, Kungs Jēzus šajā brīdī bija sasniedzis Tēva izpausmes augstāko līmeni; Pati Tēva būtība izpaudās Viņā tai brīdī, kad Viņš iesaucās: “Viss piepildīts (Jņ.19:30). No tā neapšaubāmi izriet, ka ļaudis kopumā nepieņēms Dieva Evaņģēliju. Kungs paredzēja, ka Viņa krusts būs Dieva plāna galīgais piepildījums, brīžiem Viņš runāja tā, it kā Viņš redzētu Savu nāvi kā Dieva pagodināšanu. Tā, Viņš runā par krustu kā iešanu pie Tēva (Jņ.16:16,17,28). Kad Viņš salīdzina Sevī ar čūsku, kuru Mozus *paaugstinājis* tuksnesī, Viņš to redz kā Savu pacelšanos debesīs (Jņ.3:12-14), it kā čūskas paaugstināšana būtu atsauce kā uz krustā sišanu, tā arī uz pacelšanos Debesīs.

“Mums pienākas...”

Tai brīdī, kad Kristus atdeva Savu garu Dievam, Viņš atdeva Savu dzīvību. Tajā brīdī saikne starp Tēvu un Dēlu bija tik cieša, Dievs bija tik dziļi Kristū, salīdzinot pasauli ar Sevī, ka Jānis varēja vēlāk komentēt: “No tā mēs esam nopratuši mīlestību, ka *Viņš* Savu dzīvību par mums ir atdevis, tad arī mums pienākas (atsaucoties uz to) atdot savu dzīvību par brāļiem” (1.Jņ.3:16). 2.Kor.5:14,15 Kristus mīlestību un krustu traktē kā paralēlus jēdzienus. Skatīt Kristu tur krustā,

iztēloties Viņa balss skaņu, kad Viņš izrunā vārdus “Viss piepildīts”, sākt apjaust Kristus garīgo pārākumu tajā brīdī – tam visam ir jāskar mūsu sirds dziļākās stīgas. Kristus mūs mīlēja ar mīlestību “līdz galam” (Jņ.13:1) – tas pats vārds, kurš oriģinālā lietots Kristus teicienā “Viss piepildīts”. Kā Kristus teica, Viņa mīlestība pret mums bija pilnīga, tā bija mīlestība līdz galam, mīlestība līdz un pāri mīlestības jēdziena robežām. Un mēs esam aicināti iztēloties šo mīlestību pret mums, kā tā pieauga, līdz tā pilnveidojās līdz galam, atdodot dzīvību par mums – un atsaukties uz to.

Tāpat domāja arī Kungs: “Es viņiem esmu darījis zināmu Tavu Vārdu un darīšu To zināmu (Savā nākamajā nāvē): *lai* mīlestība, ar ko Tu Mani esi mīlējis, būtu viņos un arī Es būtu viņos” (Jņ.17:26). Redzot gara acu priekšā Kunga Jēzus sasniegto pilnību, Kristus gars dzīvos mūsos un Dieva mīlestība mūsu sirdīs. Pārdomām par Kunga Jēzus piemēru krustā ir gandrīz mistisks spēks; Viņa godību, Viņa nepārspējamo Dieva taisnīguma izpausmi vērojot, mēs arī paši sāksim atspoguļot šo godību. “Mēs visi, atsegtām sejām, Dieva godību (morālās īpašības, vienreizējo raksturu) redzēdami kā spoguļi, topam pārvērsti Viņa paša līdzībā no spožuma uz spožumu. To dara Tā Kunga (Jēzus) Gars” (2.Kor.3:18).

Dieva darbs

Tāču Kunga Jēzus pabeigtais darbs nebija tikai Dieva rakstura īpašību nevainojamā atrāšanās. Tēva izpausmei Dēlā bija mērķis – mūsu pestīšana (Brālis Džons Tomass šo jautājumu bieži uzsver kā būtiskāko Evaņģēlija izpratnē). Darbs, kuru Kristus paveica, kad Viņš iesaucās: “Viss piepildīts”, bija visa Dieva nodoma piepildījums, jo darbs, kuru Viņš pabeidza bija Dieva griba: “Man ir ēdiens, ko ēst, ko jūs nepazīstat...Mans ēdiens ir darīt Tā gribu, kas Mani sūtījis, un pabeigt Viņa darbu” (Jņ.4:32,34). Dieva griba ir, lai mēs būtu svēti, uzskatīti par taisniem un galu galā pestīti (1.Tes.4:3; 2.Pēt.3:9; Ebr.10:10). “Es esmu no debesīm nācis, lai darītu...ko grib Tas, kas Mani sūtījis...tā ir Mana sūtītāja griba...lai ikvienam, kas *skata* Dēlu un Viņam tic, būtu mūžīgā dzīvība” (Jņ.6:38-40). Dieva griba ir, lai mēs “skatām”, proti, saprotam Kristus taisnīgumu un ticam, ka tas tiks piedēvēts mums, un tādējādi mēs tiksīm glābti. Tādēļ ir pilnīgi nepieciešams, lai mēs sevī attīstītu Kristus taisnīguma atziņu.

Mūsu taisnīguma pilnības un pestīšanas sasniegšana Kungam Jēzum nozīmēja daudz vairāk nekā ēdiens; Viņa lielais izsalkums (Jņ.4) Viņu atstāja, kad Viņš centās atgriezt pie Dieva pakļidušu sievieti. Viņam bija jātop kristītam ar vienu kristību, proti, nāvi un augšāmcēlšanos, un Viņam bija “bail, kamēr tā būs *pabeigta*” (Lk.12:50). “Pabeigta” – tas pats vārds, kas Jņ.19:30 tulkots kā

“piepildīts”. Visas Savas dzīves laikā Viņš domās baiļojās un alka šī garīgās pilnveidošanās brīža. Jo labāk mēs to izprotam, jo vieglāk mums būs saprast to atvieglojuma sajūtu, kad Viņš teica: “Viss piepildīts / pabeigts”. Un tam būtu jāraksturo arī mūsu dzīvi, proti, alkām pēc tā tālā brīža, kad beidzot mēs būsim sasnieguši garīgās pilnības brīdi. Epizode ar samarieti Jņ.4 ietvēra sevī visu Jēzus dzīves jēgu; mūsu pestīšana caur Viņa nevainojamo Tēva izpausmi bija gala mērķis, un Jēzus bija šī mērķa pārņemts. Viņš nebija *pirmām kārtām* norūpējies par Savu personīgo glābšanu, kā maldīgi apgalvojuši daži teologi. Viņa ēdiens un dzēriens bija Dieva darba un gribas pildīšana, proti, mūsu glābšana, piedēvējot mums Kristus taisnīgumu. Tieši tas veicināja Viņa paklausību, Viņa pilnību; tieši mūsu pestīšana bija tas, kas pildīja Viņa cilvēciskās apziņas pēdējos brīžus, kad Viņš iesaucās: “Viss piepildīts” (1). Viņa attieksme, kā Savas kalpošanas sākumā, tā arī nāvei tuvojoties, bija “Raugi, Es nāku Tavu prātu darīt...pēc šīs gribas mēs esam ar Jēzus Kristus miesas upuri padarīti svēti pavisam” (Ebr.10:10).

Atsauces uz Veco Derību

“Es Tevi esmu paaugstinājis virs zemes, pabeigdams to darbu, ko darīt Tu Man esi uzdevis”, kas faktiski tika pabeigts, kad Kristus iesaucās: “Viss piepildīts” (Jņ.17:4; 19:30), atsaucas uz vairākiem Vecās Derības fragmentiem. Daniēls 9:24 pareģoja, ka Mesijas upuris ir “lai apgrēcība izbeigtos...lai izpirktu un salīdzinātu pārkāpumus un panāktu mūžīgo taisnību...un lai iesvaidītu visusvētāko” it kā tiktu iesvētīta jauna svētnīca. Perspektīvā, Kristus nāves brīdī tika sagrauts pats grēka jēdziens, sātans (grēks) tika sagrauts, pavērās iespēja, lai mums taptu piedēvēts Kristus mūžīgais taisnīgums. Tieši šī fragmenta gaismā varētu būt izteikti vārdi “Viss piepildīts” (jo mūsu mirstošā Kunga apziņā noteikti bija Dan.9). Tādā gadījumā Kristus mira gandarīts, ar apziņu, ka apgrēcība ir uzvarēta. Tam būtu jāiedveš mūsos pilnīgāku, pārliecinošāku un priecīgāku ticību tam, ka tā tas ir.

2.Moz.40:33, iespējams, ir pamatā vārdiem Jņ.17:4. Tur aprakstīts kā Mozus “uzceļ” Saiešanas telti, kas pārstāv mūs (2.Kor.6:16); “Tā Mozus pabeidza visu darbu”, ko Dievs viņam bija uzdevis. 5.Moz.31:24 arī runāts par to, ka Mozus pabeidz darbu. Ebreju valodā vārds, kas atbilst vārdam “uzcelt” tiek lietots arī augšāmcelšanās un pagodināšanas / paaugstināšanas kontekstā. Sajuzdams galīgo, pilnīgo Tēva godību Savā būtībā, Viņš varēja raudzīties uz mūsu nākamo augšāmcelšanos un pagodināšanu. Viņš pieņēma Dieva mūžīgo perspektīvu un mira ar vīziju par mūsu neapšaubāmo pagodināšanu Valstībā. Tas saskan ar 22.un 69.psalmu (kuri acīmredzami apraksta mūsu mirstošā Kunga domas) beigu pantiem ar vīzijām par Kristus “dzimuma” pagodināšanu Valstībā. Ir vairāki fragmenti, kas runā arī par templi (kas pārstāv arī eklēsiju) kā par *darbu*, kas bija *pabeigts* (2.

Laiku 5:1). Tajā brīdī, kad Jēzus mira ciešanās, bet uzvaras apziņas pārņemts, Kungs Jēzus mūs redzēja nevainīgus esam. Vai tam nebūtu jāiedevš mūsos pārliecība, ka Viņš tā mūs redz arī tagad kā individuāli, tā arī kopumā? Dieva noslēpums tiks "piepildīts" Valstībā (Atkl.10:7); taču krustā Kristus skaidri redzēja to piepildītu tobrīd un bija pilnīgi pārliecināts, ka ceļš ir atvērts. Tik pārliecināts Kungs bija Sava upura spēka varā, tik milzīga bija Viņa mērķa un tā sasniegšanas sajūta! Un Viņš nav mainījies līdz pat šai dienai.

Pakāpeniska atklāsmē

Apkopojot visu augstāk minēto, mēs redzam mūsu Kungu apjaušam, ka Viņš ir sasniedzis pilnīgu Tēva godības, Viņa rakstura atspoguļojumu; Viņš bija pabeidzis darbu, ko Tēvs bija Viņam uzdevis darīt. Viņš zināja, ka šis izpausmes pilnīgums, kuru Viņš ir sasniedzis, tiks piedēvēts mums, un tādēļ Viņš skatījās nākotnē uz mums kā uz pilnīgiem, Viņš paredzēja mūsu pestīšanu. Viņš mūs redzēja Valstībā. Ir pilnīgi iespējams, ka savā ziņā Kungam Jēzum bija vīzija par mums Valstībā (2). Varētu atzīmēt, ka Kristum Dieva uzdoto darbu veikšana ir saistīta ar Viņa veiktajiem brīnumiem. Katrs no tiem bija daļa tā darba, ko Dievs Viņam bija uzdevis pabeigt (Jņ.5:36). Kunga brīnumi netika veikti tāpēc, ka Viņš vēlētos atrisināt esošās jaunās pasaules problēmas; tie bija "zīmes", kas atklāja Tēva raksturu; tās bija Tēva godības pakāpeniskas izpausmes, kuru mērķis bija stiprināt mācekļu ticību (Jņ.2:11). Tādēļ katrā no tiem jāskatās līdzības, kas māca tik daudz par Tēva raksturu / godību. Šībrīža palīdzība, ko tie deva, bija tikai nejaus blakus produkts.

Uz to, ka Kristus atklāj Dieva godību caur zīmēm pakāpeniski, norāda Jņ.2:11: "Šī ir pirmā zīme, ko Jēzus darīja...atklādams Savu godību". Līdzīgi, Mateja evaņģēlijā ir vismaz četras atsauces uz to, ka Kristus "piepildīja" vai "pabeidza" atklāt Dieva vārdus (Mt.11:1; 13:53; 19:1; 26:1), lietojot tos pašus vārdus kā Jņ.19:30: "Viss piepildīts". Viņa vārdi bija Tēva godības / rakstura izpausme. Tā, Jņ.17 Kristus saista Tēva Vārda / godības izpausmi ar (pakāpenisku) Tēva vārdu došanu mācekļiem. Un pašās beigās Kristus, droši vien, sajuta, ka Viņš ir sasniedzis šīs pakāpeniskās atklāsmes beigās, tagad Viņš puda Dieva pilnību, Dieva, kas ir mīlestība – kad Viņš kails, asiņains un apsplaudīts, neviena nesaprasts, Savu pavisām mācekļu atstāts, karājās krustā. Šajā brīdī Viņš visā pilnībā perfekti iemiesoja Tēvu.

Mūsu pilnība

Savā pēdējo fizisko ciešanu brīdī mūsu Kungs domāja tikai par mūsu pestīšanu. Tik stipra bija Viņa pieķeršanās mums. Vārdos nav iespējams aprakstīt, valoda nav tik bagāta, lai spētu attēlot mūsu Kunga saspringto domu gājumu. Taču Viņš aicina

mūs dalīties ar Viņu Viņa krusta ciešanās, pacietīgi nest mūsu dzīves krustu, kā Viņš to darīja krustā (Ebr.12:1,2), iejusties Viņa ciešanās; tāpat kā Viņš būt pārņemtiem ar rūpēm par citu glābšanu un Dieva rakstura atspoguļošanu mūsos. Šķiet, ka Pāvilam bija izdevies šajā ziņā iejusties Kunga domu gājumā. “To mēs arī izlūdzamies, ka jūs topat pilnīgi” (2.Kor.13:9), lai jūs pabeigtu, uzceltu perfektu Saiešanas telti; tāda bija Pāvila attieksme pret garā vājo Korintu. “Labo cīņu es esmu izcīnījis” (2.Tim.4:7), kur oriģinālā lietots tas pats vārds: pabeidzis / piepildījis kā Jņ.19:30 (“Viss piepildīts”). 2.Tim.4 ir vairākas atsauces uz Kristus pēdējām ciešanām. Tāpat kā Kungs juta, ka Viņš ir pabeidzis darbu īsi pirms gala (Jņ.17:4), tā arī Pāvils, kā mēs to lasām 2.Tim.4. Viņam bija tāda pati piepildījuma sajūta, kādu Kungs bija sasniedzis krustā. Mūsu mērķis ir pilnveidoties, nākt pie pilnīgas Kristus atziņas, sasniegt “isto vīra briedumu, Kristus diženuma pilnības mēru” (Ef.4:12.13). Tāpat kā mūsu Kungs virzījās, lai sasniegtu šo garīgās pilnības robežu, tā to darām arī mēs. Galu galā arī mēs sasniegsim šo pilnību, beidzot arī mēs izjutīsim “Viss piepildīts” – kad mēs būsim tērpti Kristus taisnībā.

Piezīmes

- (1) Ar to es negribu teikt, ka Kunga upuris Viņam pašam labumu nenesa. Viņš to darīja Sevis labā, “lai tas nestu labumu mums” (R.R.).
- (2) Skat “Tēvs, piedod tiem”.

45 Visiem krustā sistājiem mirstot, galvas nokarājas lejup. Tādēļ šis pieraksts liek domāt, ka Viņš pacēla galvu kā Tēvu uzlūkojot, tad atdeva garu, paklanīdamies uz Savējo pusi. Hronoloģiskā piezīme liek domāt, ka šis sauciens *bija* gara atdošana. Viņš atdeva Savu dzīvību, tā netika Viņam atņemta. Tā kā Viņš neatbalstījās uz kāju balstiem (skat 54), elpošana bija ārkārtīgi apgrūtināta. Es teiktu, ka Viņš ieelpoja gaisu pēdējo reizi, cik spēja, galvu pacēlis, naglām tai laikā plosot jutīgo roku nervu, un tad juta sirdi apstājamies. Šajās pēdējās sekundēs Viņš mira ar vārdiem uz lūpām: “Tēvs, Es nododu Savu garu Tavās rokās”. Tā Viņš *atdeva* Savu dzīvi – par mums. Virsnieks, redzēdams, *kā* Viņš mira, noticeja. Viņa pašsavaldīšanās, pašuzpurēšanās, lielā mīlestība, kas strāvoja no Viņa lika Viņam noticēt (varbūt tas bija Kornēlijs?).

KRUSTĀ TEIKTAIS (7):

“Tēvs, Es nododu Savu garu Tavās rokās”

“Tēvs”

Šie bija Kunga Jēzus pēdējie vārdi. Tas noteikti ir zīmīgi, ka šī pēdējā frāze uzrunā Dievu: “Tēvs”, tieši tāpat kā pirmā (“Tēvs, piedod tiem”). Tāpat Viņš uzrunāja Dievu arī bailojoties Ģetzemanē (Lk.22:42; Mt.26:39,42,44). Apvienojot šos četrus fragmentus mēs varam iztēloties uz vaiga nometušos stāvu: “Tēvs...Tēvs...Tēvs...Tēvs”. Acīmredzot Dieva Dēla statuss bija tas, kas Kungu ārkārtīgi valdzināja un mierināja. Ja mēs saskaitām Kunga krustā teikto vārdu skaitu, tad ciparu rinda ir aptuveni šāda: 12-9-4-3-1-1-8 (oriģinālā). Mēs jau izteicām pieņēmumu, ka tas norāda, ka ar katru brīdi Kristum bija arvien grūtāk runāt. Šis pēdējais sauciens tamdēļ prasīja pārcilvēcisku sasprindzinājumu, katrs vārds bija svarīgs, un mūsu Kungs vēlējās, lai mēs pievērstu uzmanību katram no Viņa teiktajiem vārdiem un to dziļākajai nozīmei.

“Savu garu”

Nav šaubu, ka Kungs Jēzus ar to nedomāja vienkārši: ‘Nu, tas ir cauri, mana dzīves enerģija dodas atpakaļ pie tevis, Tēvs’. Mums ir uz brīdi jāapstājas un jāpadomā, kas tad ir cilvēka gars. Ļoti bieži garu attiecina uz dzīves dziņu un / vai prātu, dvēseli attiecinot uz fizisko ķermeni. Taču tas ne vienmēr tā ir. Mēs jau esam apsprieduši šo jautājumu citviet (1). Tajā nodarbībā mēs nācām pie secinājuma, ka *dažreiz* dvēsele nozīmē ‘jūs / mani, personību kā tādu’. Dvēsele un gars, tādējādi, nozīmē to pašu. Gars, kas atgriežas pie Tēva, ne *vienmēr* attiecas tikai uz dzīves dziņu; tas var attiekties arī uz prātu un personību. Līdzīgi arī Dieva Gars nav tikai plika dzīves dziņa, bet gan dziņa, kas izsaka Viņa Garu, prātu. Kad Kungs Jēzus nodeva Savu Garu Tēvam, Viņš nodeva ne tikai dzīves dziņu, kas ir jebkurā dzīvniekā un augā, bet arī Savu raksturu un personību, kas bija visas Viņa garīgās dzīves centienu rezultāts.

Kungs Jēzus *nodeva* Savu garu Tēva rokās. Grieķu vārds, kuru tulko kā “nodot” nozīmē burtiski novietot blakus, nolikt līdzās. Kungam Jēzum bija sajūta, ka Tēvs neaizmirsīs Viņa raksturu, tas it kā ieņems vietu Viņam līdzās, to vietu, kura ir vēlāk paredzēta Viņam arī fiziski. Ar to es, bez šaubām, necenšos atbalstīt jēdzienu par nemateriāliem gariem. Pastāvēšana iespējama tikai miesiskā formā. Taču grieķu vārds “nodot” patiesi liek domāt, ka Kristus jutās tā, ka vieta, kuru Viņš drīz ieņems, Tēvam pie labās rokas, gaida Viņu tāpēc, ka Dievs jau iepriekš ir pieņēmis Viņa garu / prātu. Kas attiecas uz Tēva rokām, tad tas ir izteiciens, kas simbolizē

Viņa rūpes par nodotā drošu uzglabāšanu (salīdz. ar Mt.4:6). Kristus rada mierinājumu tajā, ka Viņa raksturs, tās bezgalīgās garīgās piepūles rezultāts, tā cīniņa, lai attīstītu un saglabātu garīgumu, netiks aizmirsts, bet tiks saglabāts Tēva rokās.

“Viņa priekšā visi ir dzīvi”

Iespējams, ka cīnoties pret maldīgo dogmu par dvēseles nemirstību, mēs esam gājuši par tālu. Tā, bez šaubām, ir maldīga mācība, bet nepareizs ir arī uzskats, ka Tēvs aizmirst Savus bērnus laikā starp to miršanu un augšāmcelšanos. Tādēļ Dievs runā par Ābrahāmu it kā viņš vēl būtu dzīvs “un sauc vārdā to, kas vēl nav, it kā tas jau būtu” (Rom.4:16,17). Dievs ir Ābrahāma Dievs šeit un tagad, kaut arī Ābrahāms ir miris un nav pie samaņas, jo “Dievs nav mirušo, bet dzīvo Dievs, jo Viņa priekšā visi ir dzīvi” (Lk.20:37,38). Tāpēc ka mirušie nav pie samaņas, tāpēc ka mūsu atmiņas par viņiem gaist un deformējas, mēs zemapziņā (dažkārt arī no dažu lektoru teiktā par mirušajiem) tiecamies domāt, ka arī Dievs tā redz mirušos svētos. Taču “Viņa priekšā visi ir dzīvi”, dvēseles zem altāra brēc Viņam pēc atbēšanas; citiem vārdiem sakot, Viņu rakstura īpašības, kas ir pastāvīgi Dieva vaiga priekšā, liek Viņam pat tagad darboties šai pasaulē (Atkl.6:9; 20:4). Debesu Jeruzaleme, ar kuru mēs esam saistīti Kristū, sastāv no “pilnību sasniegušo taisno garieņiem” (Ebr.12:23). Kad mēs tagad cenšamies attīstīt mūsu garīgo raksturu, mūsu gars nonāk to patīkamo raksturu (“garu”) sabiedrībā, kuri jau ir sasnieguši garīgo “pilnību” un tikuši iekļauti Dieva apziņā. Dieva rokas saistās arī ar Eņģeļiem, kas realizē Dieva darbus. Par to sīkāk runāts citviet (2). Mozus rokas, kuras palīdz turēt augšā citi, uzskatāmas par Kunga Jēzus pirmtēlu, kuru krustā spēcina Eņģeļu rokas, saskaņā ar pareģojumu, kas saistās ar Mesiju, 1.Moz.49:24, kura “elkoņi palīka stipri” ar Dieva roku palīdzību (3). Visur rakstos Dieva rokas asociējas ar Viņa radošo darbu (piemēram, Ps.8:4; 95:5; Ebr.1:10) – darbu, kas tika un tiek darīts Eņģeļu rokām. Kungs Jēzus apzinājās Eņģeļu klātbūtni Savā pēdējā ciešanu stundā; Viņš arī ļoti labi apzinājās, ka Viņi bija gatavi mazināt Viņa ciešanas, ja Viņš to lūgtu (Mt.26:53). Taču bija brīdis, kad Viņam šķita, ka Tēvs (Viņa Eņģelis?) ir Viņu atstājis – vai tā Viņam tikai likās. Iespējams, Viņš juta, ka Viņa gars / prāts vairs nebija Eņģeļu varā, tas bija blakus Tēvam līdz ar Tam apkārt esošajiem Eņģeļiem. Lielu ciešanu un pārdzīvojumu brīdī mums ir jāsmeljas iedvesma no Kunga piemēra, jo Savos pēdējos vārdos mūsu Kungs pauda pārliecību par Savu saistību ar Eņģeļiem, neskatoties uz to, ka Viņa ciešanās tie šķita tālu esam no Viņa, taču Viņš ne mirkli nešaubījās, ka galu galā tie parūpēsies par Viņu.

Atdot dzīvību

Cilvēku nāvi var uzskatīt par tādu fizisko procesu rezultātu, pār kuriem cilvēkiem nav varas. Tos nosit, bieži pret to gribu, vai tos pārņem slimība, kas galu galā noved pie to pēdējā elpas vilciena. Pēdējo elpu neviens apzināti neatdod. Nāve iestājas vai nu pus bezsamaņas stāvoklī vai arī negaidot, vienā acumirkļī. Kunga Jēzus nāve bija radikāli atšķirīga. Tik bieži tiek uzsvērts, ka Viņš *nodeva* Savu dzīvību par mums:

Jau tas vien, ka "Kristus ir miris par mūsu grēkiem pēc rakstiem", liek domāt, ka Kristus nāve bija apzināta.

Kristus atdeva Savu miesu par mums (Jņ.6:51).

Mozus un Ēlija runāja par krustu kā par "galu, kas to sagaidīja Jeruzālemē" (Lk.9:31) – Viņš to izdarīs pēc Savas gribas, kā liek domāt oriģinālais grieķu valodas teksts.

Maizes laušana (augstākā mērā apzināta rīcība) atsauc mūsu atmiņā to, ka Kristus nodeva Savu miesu par mums (Lk.22:19).

Kristus nāve nāca Viņa paklausības Dieva pavēlei rezultātā (Fil.2:8).

Kristus nodeva Savu dzīvību nāvē apzināti, lai darītu iespējamu mūsu pestīšanu (Jes.53:12). Burtiski tas varētu attiekties uz to, ka ikviens Kunga elpas vilciens lika Viņa šausmītajai miesai berzties pret neapīesto koku, kas izraisīja pastāvīgu muguras asiņošanu. Tas arī nereti izsauca nāvi krustā: asins zaudēšana atkārtotas brūču kairināšanas rezultātā, ko izraisīja katrs elpas vilciens. Šajā ziņā Viņš izlēja Savu dvēseli nāvē. Muskuļu krampji apgrūtināja elpošanu, nerunājot jau par jebkura veida kustību.

"Nevienam nav lielākas mīlestības kā šī, ja kāds savu dzīvību nodod par saviem draugiem" (Jņ.15:13).

Kungs vairākkārt uzsvēris šo Savas nāves aspektu, atkal un atkal atkārtojot: "Es atdošu Savu dzīvību par Savām avīm...Tāpēc Tēvs Mani mīl, ka Es atdošu Savu dzīvību...Neviens to nav Man atņēmis, bet Es to atdošu pats no Sevis...Šo uzdevumu Es esmu saņēmis no Sava Tēva" (Jņ.10:15-18).

Tādēļ Kristus nāve bija apzināts dzīvības nodošanas akts, to Viņam neatņēma nedz jūdi, nedz romiešu kareivji. Neviens nav atņēmis Kristum dzīvību, Viņš to ir atdevis Pats no brīvas gribas. Tādēļ ir skaidrs, ka Kristus nāve nenāca Kristus krustā sišanas rezultātā. Tas, ka Viņš nomira apbrīnojami ātri, ir tam pietiekams pierādījums. Mums tādēļ jānāk pie secinājuma, ka Kristus varēja atdot Savu dzīvību noteiktā Sevis izvēlētajā laikā. "Viņš nodeva savu dzīvību (izlēja savu dvēseli) nāvē" (Jes.53:12) liek domāt, ka faktiskais nāves brīdis nāca Kunga Jēzus prāta aktivitātes rezultātā. Viņš bija kalps, "kas nodos savu dvēseli par salīdzinājuma upuri"

(Jes.53:10). Fiziski Viņa agro nāvi varētu izskaidrot ar spēcīgiem fiziskiem un garīgiem pārdzīvojumiem, kas iedarbojās uz sirdi. “Mana dvēsele ir noskumusi līdz nāvei”(Mt.26:38) liek domāt, ka Viņa garīgās ciešanas dārzā gandrīz vai noveda Viņu nāvē. Tik spēcīgi strādāja Viņa prāts Viņa pēdējo ciešanu laikā par mums. Tik spēcīgi Viņš apzinājās, cik ļoti mums ir nepieciešama pestīšana, cik smaga ir mūsu grēku nasta un Dieva tašnīguma cēlums. Krustā sišanas ciešanās tikai Viņa gribas spēks turēja Viņu pie dzīvības. Tādēļ Viņš spēja uzturēt dzīvību, lai pagātu izteikt visu, kas Viņam bija sakāms, un tad Viņš varēja apzināti atdot Savu dzīvību par mūsu grēkiem, nodot *Sevi*, kā upuri un kā priesteri, Debesu Svētnīcai. Tas nozīmē, ka Kristus nekarājās krustā, gaidīdams nāves iestāšanos, un Dieva žēlastība to paātrināja. Katrs krustā pavadītais brīdis bija nepieciešams Viņa rakstura pilnveidošanai, darīja Viņu pilnīgu caur ciešanām, un, kad Viņš sajuta, ka ir sasniedzis garīgo pilnību, Viņš varēja atdot Savu dzīvību kā apzinātu mīlestības dāvanu mums un paklausības upuri Tēvam. Ir apbrīnas vērts Viņa gribas spēks, kas deva Viņam iespēju atdot Savu garu tieši noteiktajā brīdī. Reizēm tas saredzams arī Viņa kalpošanas laikā; kad Viņš sūtīja prajām ļaudis, izgāja cauri pūlim, kas gribēja Viņu nonāvēt (Lk.4:30; Jņ.8:59; 10:39), apbūra tos, kas bija nākuši Viņu gūstīt, “neļāva nevienam Sev līdzī ieiēt” (Mk.5:37) – tā izpaužas Viņa gribas spēks un personība.

Kungs Jēzus nodeva Savu garu Tēvam. Grieķu *para-tithemi* nozīmē burtiski “novietot / nolikt līdzās”. *Tithemi* ir tas pats vārds, kuru lasām par Kristu “nododam” Savu dzīvību par mums. Tas ir tas pats vārds, kurš lietots aprakstā par triekas ķerto cilvēku, kuru “nolika” Viņa priekšā (Lk.5:18), vai par pamata “likšanu” (1.Kor.3:11). To tulko arī kā “noliekties”. Brīdis, kurā Viņš atdeva Savu dzīvību, noliecoties Tēva priekšā, bija tad, kad Viņš nodeva Savu garu Tēva rokās. Kad Kristus “izlaida Savu garu” (Mt.27:50), Viņš nodeva to Dievam, atdodot Savu dzīvību par mums. Grieķu vārds “izlaida” ir *para-didami*, dot vai dot līdzās un, acīmredzot, tas ir pēc nozīmes radniecīgs ar *para-tithemi*, nodot vai nolikt līdzās.

Priekšzīme mums

Tāpat doma par to, ka Kristus *atdod* Sevi par mums attiecas uz šo pēdējo gara atdošanas, nolikšanas brīdi par mums. Pāvils tas acīmredzami aizkustināja; viņš nebeidza apbrīnot to, ka Kristus “*nodevis* par mani” (Gal.2:20), lietojot to pašu vārdu, kas lietots Jņ.19:30 par Viņa gara nodošanu Tēvam. Un arī mēs varam pievienoties šim viņa jūtām un apbrīnai. Pāvils atkal atsauca uz to Ef.5:2: “Dzīvojiet mīlestībā, kā Kristus jūs mīlējis un mūsu labā Sevi nodevis Dievam par upura dāvanu, par jauku smaržu.” Un tādēļ, turpina Pāvils, lai netiklība, bezkaunība, tukšas runas ir jums svešas pat *vārda* pēc, “bet gan jo vairāk pateicība” (Ef.5:3,4). Šis brīnumainais brīdis, kad Kristus sasniedza tādu paškontroles līmeni, ka spēja

atdot Savu dzīvību par mums, no brīvas gribas izlaida Savu garu par mums, šis brīdis bija dziļi iespaidies Pāvila apziņā. Šī iemesla pēc arī mums ir jārod sevī pietiekami bagātīga iedvesma, lai “dzīvotu mīlestībā” citam pret citu, pateiktos par to, lai mums pat nebūtu laika runāt par grēkiem, ar ko mūs apvelta mūsu daba. Tie ir patiesi augsti ideāli, taču Pāvilā (vienā no grēcīgajām radībām) tie bija sākuši piepildīties. Tie var *patiesi* piepildīties mūsu dzīvē, mēs varam sākt apzināties šīs spēcīgās jūtas, kas Kungam Jēzum lika atdot Savu dzīvību, nodot Savu garu – un, smeļoties iedvesmu tajā, mēs varam atsaukties, dzīvojot dzīvi patiesā mīlestībā citam pret citu.

Tas pats vārds sastopams vēlāk nodaļā: “Vīri, mīliet savas sievas, tāpat kā Kristus ir mīlējis Savu draudzi, *pats nododamies* viņas labā” (Ef.5:25). Tas ir augsti, patiesi debešķīgi. Vīri tiek aicināti apzināties to brīdi Kristus dzīvē, kad, stingras paškontroles dzīts, Kristus atdeva Savu dzīvību par mums, apzināti izdvešot pēdējo elpu. Un Gars caur Pāvilu aicina vīrus atcerēties to ikdienas dzīves sīkumainajās situācijās. Nav jābrīnās, ka viņš aicina sievas cienīt savus vīrus, ja tie vismaz cenšas pacelties līdz šim jūtām (Ef.5:33). Patiesa iedziļināšanās visā, kas no tā izriet, pats šī izaicinājuma augstums būs daudz svētīgāks laulības attiecībās par citu cilvēku padomu uzklauššanu vai lasīšanu.

Vēl viena doma izriet no Ef.5:25,26. Kristus *nodevies* Savas draudzes labā, “lai to darītu svētu, šķīstot ar mazgāšanu ūdenī caur vārdu”. Tā ir tā pati valoda, kuru lasām Tit.3:5 kristību un garīgās atdzimšanas sakarā. Vai nevarētu būt, ka Kristus Savas dzīves pēdējos brīžos gara acīm redzēja vīrus un sievas, pieņemot kristības Viņa nāvē un atdzimstot ar Viņa Garu / vārdu un līdz ar to saņemot pestīšanu?

Tēvs mīlēja Dēlu *tāpēc*, ka Viņš tādā veidā atdeva Savu dzīvību (Jņ.10:17). Un tas attiecas uz visiem, kas cenšas dzīvot mūsu Kunga pēdējo dzīves brīžu garā. Taču vēl ilgi pirms nāves mūsu Kungs varēja teikt: “Es atdodu Savu dzīvību” (Jņ.10:17). Visa Viņa dzīve bija Viņa garīgās enerģijas atdošana, Viņa pēdējais elpas vilciens bija Viņa ikdienas attieksmes apkopojums. Savu nāvi Viņš redzēja kā kristību, ar kuru Viņam jātop kristītam (Lk.12:50 salīdz. ar Rom.6:3,4; Kol.2:10-12, Viņa ‘kristības nāvē’); taču Viņš runāja par kristībām, ar kurām Viņam jātop kristītam, kā pašreiz notiekošām (Mt.20:22). Tādā pašā garā Ps.69:8,9 ir pravietojums par Kunga ciešanām krustā, un tomēr šie pantī tiek citēti citviet attiecībā uz Viņa kalpošanu. Un “to, kas mani bez vainas ienīst” (Ps.69:4) bija daudz visā Viņa dzīves laikā (Jņ.15:25), kā arī īpaši nāves brīdī. Kungs runāja par mannu kā Viņa miesas simbolu, kuru Viņš atdos krustā. Viņš aprakstīja šīs maizes dāvanu, šo Viņa upura simbolu, kā maizi, kas ne tikai nāks, bet “kas no debesīm *nāk*” visas Viņa dzīves

garumā (Jņ.6:50,51). Šis dzīvības atdošanas gars, kas bija Viņa nāvē, raksturoja visu Viņa dzīvi.

Tam, ka mēs esam aicināti līdzināties mūsu Kungam šajā ziņā, ir patiesi jāpilda mūs ar cēluma sajūtu tik augsta izaicinājuma priekšā. 1.Jņ.3:16 iet vēl tālāk šai brīnumainajā stāstā: “No tā mēs esam nopratuši mīlestību, ka Viņš Savu dzīvību par mums ir *atdevis*, tad arī mums pienākas atdot savu dzīvību par brāļiem”. Krustā Dievs bija tik dziļi Kristū, ka savā ziņā arī Viņš atdeva Savu dzīvību par mums, Viņš paklanījās, nolika Savu dzīvību mūsu kāju priekšā tāpat kā tas triekas ķertais tika nolikts Jēzus priekšā. Pēdējie vārdi no krusta liek mums apjaust Dieva mīlestību pret mums. Mēs apjaušam Dieva pazemību, lai cik fantastiski tas neskanētu. Tādēļ nav nekā brīnumaina tajā, ka mums pienākas atdot savu dzīvību par citiem. Tādēļ nav jābrīnās, ka mums *ir* jāsasniedz patiesa pazemība kalpošanā cits citam. Kristus (un Dievs, Viņā) atdeva Savu dzīvību par mums, kad mēs vēl bijām grēcinieki. Tādēļ arī mums nav jāvilcinās atdot savu dzīvību par brāļiem tikai tāpēc, ka mēs jūtam, ka viņi ir garā vāji. Tā jau ir dzīves atdošanas par citiem būtība; mums ir jākopē Kristus, jo Viņš atdeva Savu dzīvību par mums, *kamēr mēs vēl bijām vāji*, lai arī mēs atdotu sevi par mūsu vājākajiem draudzes locekļiem. Valoda nav tik bagāta, lai to visu varētu izteikt vārdos. Mums ir, mums *ir* jāatsaucas ar darbiem. Un pats brīnumainākais ir tas, ka šajā pēdējā vispārākajā Sevis atdošanas brīdī Kungs identificējās ar maldu ceļus ejošo Izraēlu, par kuru tika pravietots: Tā “izlaiž savu garu. Tās saule norietējusi vēl dienas laikā. Tā bija pārsteigta un apkaunota” (Jer.15:9 – krustā sišanas valoda).

Pēc visa spriežot, Pēteris bija klāt pie krusta, un tādēļ viņa vēstules ir pilnas ar atsaucēm uz to. Tas, ko viņš tur redzēja, atstāja uz viņu neizdzēšamu iespaidu (4). Viņš vismaz divas reizes atsauca uz Kristus vārdiem krustā un lūdž mūs iejusties to garā. “Jo uz to jūs esat aicināti; jo arī Kristus ir cietis jūsu labā, jums atstādams priekšzīmi, lai jūs sekotu Viņa pēdām...Viņš...ciezdams nedraudēja, bet *atstāja* visu Tam, kas spriež taisnu tiesu” (1.Pēt.2:21-23). Tas pats vārds, kas lietots par Kristu, kas *nodod* Savu garu Tēvam Savu pirmsnāves ciešanu laikā. *Mums patiesi liek ņemt priekšzīmi no Viņa un sekot Viņam*. Kristus pārvarēja kārdinājumu nepareizi reaģēt uz ciešanām un *tā vietā* paļāvās uz Dievu. Tieši doma par to, ka Viņš atdot Savu dzīvību par mums, nedeva Viņam izjust rūgtumu. Pretlīdzeklis rūgtumam arī mūsu gadījumā ir iejušanās pašuzpūrēšanās garā.

1.Pēt. 4:13-19 līdzīgi aicina mūs iejusties Kristus ciešanās: “Tā kā nu jums ir daļa pie Kristus ciešanām, priecājieties...neviens no jums lai necieš, būdams slepkava vai zaglis, vai ļaundaris (salīdz. ar diviem ļaundariem apbūs Kristus krustā)...Bet, ja kas cieš, kristietis būdams, lai netur to par kaunu (kā Kristus krustu pacietis, “par

kaunu nebēdādams”, Ebr.12:2)...tātad lai arī tie, kas cieš pēc Dieva gribas (kā Kristus, Ap.d.2:23; Jes.53:10; Lk.22:22) *nodod* savas dvēseles (tas pats vārds kā Kristus lietotais, *nododot* Savu garu Tēvam), labu darot, nodod savas dvēseles uzticīgajam Radītājam”. *Mums patiesi liek ņemt priekšzīmi no Viņa un sekot Viņam*. Es gribu uzsvērt šo domu. Kristus ciešanas ir tik dziļas, ka mēs izvairāmies no domas par tām, nesapratnē lūkojoties pierakstos, un neuztveram, ka mēs patiesi esam aicināti dalīties Kristus ciešanās.

Piezīmes

- (1) Skat “The Problem of Soul and Spirit” in *James and Other Studies*.
- (2) Skat “The Language of Angels” in *Angels*.
- (3) Skat Mozus un Amaliks.
- (4) Skat A.D.Norris, *Peter: Fisher of Men* un H.A.Whittaker *Studies in the Gospels*. Pēteris bija “Kristus ciešanu liecinieks” (1.Pēt.5:1).

Mums ir jākavējas domās pie šī nedzīvā ķermeņa. “Jo novēlējumam ir spēks pēc nāves (upura), bet nav spēka, kad novēlētājs vēl dzīvs” (Ebr.9:17). Ar šo ķermeni stājās spēkā personiskā derība ar katru no mums (1.Moz.17:7).

47 Šo grēcīgo pilsētu sauc par “uzticīgo pilsētu”, kaut gan tas būs Jeruzalemes nosaukums tikai Valstības laikā, pēc tās šķīstīšanās (Jes.1:26). Kāda taisnīguma piedēvēšana! Atkal mēs redzam, ka raksti *pauzē* zēlastības garu. Tas, ka šie zaimojušie ebreji mira savās gultās, ka tiesa pār tiem nenāca nekavējoties, ka grēkus nožēlojušais ļaundaris bez atvainošanās pieprasījuma tika glābts; ka Jāzeps, kas pie sevis šaubīdamies, nobalsoja par krustā sišanu, tiek celts godā... ir tik daudz Dieva tīrās zēlastības piemēru.

48 Viņš to teica divas reizes: “Patiesi, šis bijis taisns cilvēks (Lk.), patiesi, šis cilvēks bija Dieva Dēls” (Mk.). Un viņš būtu varējis domās pieminēt: “Un es viņu situ krustā”.

- 49 “Visi ļaudis, kas tur bija klāt”, varētu nozīmēt, ka pūlis sablīvējās apkārt krustam, kad Kungs bija izteicis Savus pēdējos vārdus un tik acīmredzami izlaidis garu. Arī sievietes lūkojās uz Viņa nedzīvo ķermeni iztālēm. Tas mudina mūs iztēloties Kungu tieši tajā brīdī; nedzīvais ķermenis krustā, uzvara sasniegta. Jo tieši šajā brīdī lāsts (šim ebreju vārdam visur ir viens tulkojums), par kuru lasām 5.Moz.21, stājas spēkā: “pakārtais ir Dieva lāsts” (5.Moz.21:22,23). Šos vārdus nepareizi saprot tie, kas uzskata, ka Kungs, dzīvs būdams, bija pakļauts vienam no Bauslības lāstiem. Tas

nevar tā būt. Jāatceras, ka krustā sišana ir romiešu, bet ne jūdu tradīcija. Šis fragments no 5.Moz. neattiecas uz krustā sišanu, bet gan uz paražu pakārt jau mirušo grēcinieku kokā par brīdinājumu citiem (salīdz. ar Saula ķermeņa pakāršanu). Grēks nesa līdzīgu lāstu; un tā katrs grēku dēļ mirušais grēcinieks bija Dieva lāsta nesējs. Tie bija ātri jāapglabā par zīmi tam, ka Dievs nerod patikšanu ļaunprātīgo nāvē. Kungs mira grēcinieka nāvē; Viņš nesa mūsu grēkus un tādēļ arī mūsu lāstu (Gal.3:13,14). Katrs notiesātais grēcinieks, kura ķermenis bijis pakārtis, bija nevainīgā Dieva Dēla pirmtēls. Viņš bija visiem redzams pakārtis stundu vai divas (kamēr Jāzeps saņēma atļauju saņemt Jēzus miesas), pilnībā iemiesojies grēcinieka kārtā. Un tad, tāpēc, ka Dievam nelabpatika šī grēka notiesāšana, miesas tika noņemtas un apbedītas.

“Sita pa krūtīm” atgādina grēcinieku, kas sit sev pa krūtīm, nožēlodams grēkus. Daudzu siržu domas nāk zināmas pārdomās par krustu (Lk.2:35). Tās ved mūs uz grēku nožēlu. Praviņojums par to, ka ebreji raugoties uz to, ko tie sadūruši, apraudās to, nožēlodami padarīto, varētu piedzīvot sākotnējo piepildījumu krustā sišanas laikā.

50 Sievietes, kas stāvēja nostāk un bezpalīdzīgi un bezcerīgi nesaprasnā visu to vēroja bija arī *sekojušas* Kungam jau no Galilejas dienām. Tas, ka viņas tur stāvēja arī tika viņām pieskaitīts kā aktīva sekošana un kalpošana Viņam.

Liels uzsvars tiek likts uz “skatīšanos” (Mt.27:36,54; Lk.23:35,47-49). Viņš visu acis vilka pie Sevis (Jņ.12:32). Krustā bija (un ir) kāds magnētisms.

51 Vārds “sadūruši” raisa asociācijas. Sīmeans pravietoja, ka Marijai “caur dvēseli zobens spiedīsies”, kā tas bija sadūris arī Viņas dēlu (Lk.2:35). Tāpēc varētu domāt, ka Marija bija vēl arvien pie krusta, kad Kungs mira. Frāze, ka “mācekļi viņu ņēma pie sevis”, varētu attiekties uz to, ka viņš pieņēma Mariju savā ģimenē. Varētu arī būt, ka viņš, aplīcis roku tās pleciem, aizveda Mariju mājās, kamēr viņa cīnījās ar vēlēšanos uzmet pēdējo skatu dēlam, un pats steidzās atpakaļ pie krusta; un tad Marija aizzagās uz turieni, gandrīz viņam sekodama, vai, iespējams, pa citu ceļu, slēpdamās pūlī, kur ne viņas dēls, ne viņas jaunais dēls viņu neredzētu. Man tas liekas vairāk kā iespējams. Sīmeana pravietojums, kad šis mazais mīlais bērns lētās drēbītēs vēl dusēja viņas rokās, šķita paredzam, ka *tad*, kad Kunga sirds tiks pārdupta, tad arī mātei caur dvēseli zobens spiedīsies. Vai mums nebūtu jāsecina, ka brīdī, kad viņa redzēja šķēpa galu iedūrāmieš Viņa sānos un asinis plūstam, viņu satricināja sirdi plosošs

vai? Katru reizi, kad viņi iekliedzās: ‘Nāc zemē no krusta!’, viņa, droši vien, sirdij pamirstot, gaidīja. Vai Viņš to izdarīs? Kānā viņa bija saņēmusi mācību neuzspiest Viņam ērtus brīnumu risinājumus; necensties uztvert Viņa skatu, kā sakot: ‘Izdari to manis dē!’ Un tomēr, kā jau cilvēks, viņa būtu cerējusi par spīti visam. Bet kad nāves pabeigtība bija iestājusies, arī viņas sirds bija pamirusi. Taču Pats Jahve bija pareģojis pirms daudziem gadiem: “Un tie raudzīsies uz *mani* (oriģinālā), ko tie sadūruši, un vaimanās par viņu, kā vaimanā par vienīgo dēlu, un būs par viņu noskumuši un sēros” (Cah.12:10). Vietniekvārdu lietojums šeit šķiet sakām, ka krustā Dievs bija Kristū, salīdzinot pasauli ar Sevi Pašu (2.Kor.5:19). Kad Dēls tika pārdurts, tika pārdurts arī Tēvs. Un tā, šķēpa dūriena brīdī mēs redzam abu vecāku saikni ciešanās ar Dēlu. Šķēpa dūriens Dēlam skāra Tēvu un māti. Šeit izpaužas Dievišķās ģimenes brīnums un tomēr traģēdija. Mums ir dota reta iespēja ieskatīties Tēva un Marijas attiecībās. Doma par Kristus personības iepriekš pastāvēšanu un totālu dievišķību sagrauj šo attiecību skaistumu un noslēpumu. Patiesi, attiecības starp Kungu, Viņa māti un Tēvu ir nepārspējami skaistas, kad mēs beidzot pareizi izprotam Viņa dabu. Ir tik daudz kā, par ko varētu domāt, taču neiedrīkstamies nedz domāt, nedz teikt (piemēram, vai Kungs parādījās mātei pēc augšāmcelsšanās; kādas būs viņu attiecības Valstībā).

Lūkas evaņģēlijā lasām, ka Jāzeps pats noņēma Jēzus miesas, kas liek domāt par kāpnēm, kuras, iespējams, lietoja, lai piestiprinātu uzrakstu. Bet Ap.d.13:29 liek domāt, ka romiešu kareivji ebreju (proti, Jāzēpa) vārdā noņēma Viņu no staba; Pilāts “pavēlēja tās viņam atdot”, kas norāda uz pavēli padotajiem. Tātad kādā ziņā *Jāzeps* pats noņēma Jēzus miesas un ietina tās audeklā? Vai mums būtu jāiztēlojas, ka viņš pazemo sevi pūļa priekšā, palīdzēdams tiem kareivjiem izņemt naglas un nolaist miesas zemē? Vai arī viņš pievērsa sev tik lielu uzmanību tāpēc, ka viņam bija tā jāpazemojas, lūdzot kareivjus to darīt, ka tas bija it kā viņš pats to būtu darījis. Bet nav nekāda iemesla domāt, ka viņš pats nebūtu iesoļojis tai neitrālajā teritorijā, kas atdalīja pūli no krusta, un pazemīgi pats noņēmis miesas, dzirdot kā pūlim aizrāvās elpa, kad viņš pieskārs asiņainajai nedzīvajai miesai, kas padarīja viņu nešķīstu svētku priekšvakarā. Šī viņa rīcība bija milzīgs upuris kā garīgajā, tā arī sabiedriskajā un fiziskajā ziņā. Viņš tiek aprakstīts kā “cienīts runas kungs”, kā uzsverot viņa cilvēku līderim raksturīgo izturēšanos. Bet viņš pazemojās šī staba priekšā. “Un tas...Jēzu noņēma” var likt domāt, ka stabs palika stāvošs. Vai arī to nolaida atmuguriski zemē ar Jāzēpa gādīgo roku palīdzību? Viņa pieskaršanās mironim nozīmēja, ka viņš nevar svētīt Pashā (4.Moz.9:9,10). Ļaudis, droši vien, nesapratnē vēroja, kā viens no Izraēla garīgajiem līderiem atklāti dod krustā

sistajam nacarietim priekšroku Mozus baušļu pildīšanas vietā. Jūdu izteikti stingrā tīrības / šķīstības baušļu ievērošana Pashā svētkos lika visiem ļoti jutīgi uztvert to, ko darīja Jāzebs.

Ir grūti uzreiz pateikt, vai ķermenis ir dzīvs vai nav. Bet Kunga miesās bija kaut kas, kas it kā izstaroja ziņu, ka Viņš ir atdevis Savu dzīvi. “Un, kas to redzējis, tas to ir apliecinājis, un viņa liecība ir patiesa. Un viņš zina, ka viņš runā patiesību, lai arī jūs ticētu” (Jņ.19:35). Vai mums šeit nerodas doma, ka cilvēks, pat iedvesmas vadīts, meklē un neatrod īstos vārdus? Tā ir pieredze, kas nav vārdos aprakstāma.

- 52 Divas reizes tiek uzsvērts, ka Jāzebs bija Augstās tiesas loceklis. Tāpat kā Nikodēms (Jņ.3:1). Taču visa tiesa vienoti nobalsoja par krustā sišanu (Mk.14:64). “Visa augstā tiesa” (Mk.15:1) atbalsstīja augsto priesteru nodomu. Varētu būt, ka šie cilvēki nebija klāt un jūdi pārkāpa pašu iedibināto likumu, ka nāves spriedums ir jāpieņem vienbalsīgi. Taču intuitīvi (un tikai) man liekas, ka šie cilvēki balsoja par Kunga nāvi; un ka tie bija klāt arī diskusijā, kurā piedalījās “visi” augstie runas vīri, kas sprieda par notikumiem Viņa dzīvē, par kuriem Viņš būtu jātiesā (Mk.14:55). Iespējams, ka iekšēji viņi nepiekrita tam, kas tika darīts, taču tie neiebilda pret to ārēji. Ap.d.13:28,29 gandrīz vai pūlas Jāzeņu un Nikodēmu neizdalīt no pārējiem Augstās tiesas locekļiem: “neatraduši nekādu nāves vainu, prasījuši, lai Pilāts Viņu notiesā. Kad *tie* visu bija padarījuši, kas par Viņu rakstīts, tad *tie* Viņu noņēma no staba un ielika kapā”. Tāpat kā viņi no Pilāta izlūdzās Jēzus nāvi, tas pats vārds lietots, kad Jāzebs gāja pie Pilāta un “izlūdzās” Jēzus miesas (Mt.27:58) – it kā lai parādītu, ka Jāzebs atklāti noliedza savu lūgumu par krustā sišanu, izlūdzoties Jēzus miesas.

Viņi bija slepeni Jēzus mācekļi, jo tie baidījās zaudēt savu stāvokli jūdu vidū. Tikai pēc Jēzus nāves viņi nāca atklātībā. Man šķiet, ka viņi balsoja par Dieva Dēla nāvi. Bet Savā žēlastībā Tēvs pasvītro rakstos, ka Jāzebs bija labs cilvēks, un taisnīgs; māceklis, kaut arī slepenībā. Dieva žēlastība izpaužas visur rakstos. Tā, tikai Matejs runā par Jūdas pašnāvību; pārējie trīs evaņģēlīji par to klusē. Cilvēku dabas dievs būtu noteikti uzsvēris, ka Viņa Dēla nodevējs piedzīvoja kaunu un beidza dzīvi pašnāvībā. Taču žēlastības Dievs stāv pāri tam, lai rakstos atspoguļotu atbilstību.

Ja Kungs nomira trijos dienā un saule rietēja sešos pēcpusdienā, bija atlikušas tikai trīs stundas, lai Jāzebs atrastu Pilātu, saņemtu piekrišanu tikt uzklaustītam, izteiktu savu lūgumu un lai Pilāts pārliecinātos par to, ka Jēzus ir miris, lai Nikodēms

nopirktu svaidāmās zāles un miesas tiktu ieliktas kapā. Jāzepts un Nikodēms, droši vien, momentāni bija nolēmuši, ko viņi darīs. Un no tā mums būs mācīties: Krusta uzlūkošana liek mums saskaņot, kas darāms, tas kļūst neatliekams, un ar domu, ka viss cits vairs neko nenozīmē, mēs pieliekam visus spēkus, lai to sasniegtu. Bet mēs varam iedomāties, ko viņi domāja: man vajadzēja darīt Viņa labā daudz vairāk, kamēr Viņš bija dzīvs, un tagad, pat tagad, laika trūkuma dēļ es nevaru apglabāt un parādīt šim miesām to cieņu, ko es vēlētos. Viss ir pret mani. Naidis un nicinājums pret sevi un nožēla, droši vien nomāca tos un arī mīlestība un uzticība visas žēlastības Kungam. Dievs no sirds vēlējās pieņemt to mazumu, ko viņi spēja sniegt, ņemot vērā atvēlētā laika sprīdi, apkārtējo pasauli, ebreju kultūru, nemainīgo pagātni un viņu pašu toreizējo dabu, kas viss kopā sacēlās pret to dievbijības augstumu, ko viņi no sirds vēlējās parādīt.

- 53** Miesas dažreiz tika atdotas ļoti tuviem radniekiem. Jāzepts tagad atklāti izrāda savu tuvību ar šo krustā sisto cilvēku. Tajā laikā viņam nebija drošas pārliecības par augšāmcelšanās iespēju. Tikai savas *mīlestības* dēļ pret šo krustā sisto viņš bija gatavs atteikties no sava sabiedriskā un ekonomiskā stāvokļa, riskēt ar savu dzīvību, zēmoties nīstā Pilāta priekšā, izlūdzoties (Lk.un Mk.) Jēzus miesas. To varēja uzņemties tikai vistuvākie krustā sistā radnieki. Taču viņš jau sajuta šīs jaunās attiecības ar Kungu, un, neskatoties uz to, vai Viņam būs lemts augšāmcelties, vai ne, viņš vēlējās atklāti parādīt pasaulei šo saikni ar Viņu, lai nāktu, kas nākdams. Tā viņu iespaidoja Kunga nāve.
- 54** J.Flavijs raksta, ka nāve krustā parasti iestājās pēc kādām divām dienām. Kungs mira neparasti ātri. Un lielus satrieca, lai upuri ātrāk nomirtu (nevis, kā dažkārt uzskatīts, lai tie nevarētu aizbēgt). Aina noskaidrojas, kad saprotam, ka uz staba atradās balsts, kurš deva upurim iespēju nedaudz

Mūsu ēras 70.gada Jeruzalemē notikušās Jehohanana krustā sišanas rekonstruēts attēlojums. Kāju stāvoklim būtu jāizrāisa neizturamas sāpes.

atvieglot ciešanas, bet līdz ar to arī ilgāk uzturēt viņu pie dzīvības. Verners Kellers savā grāmatā "Bībele kā vēsture" (356.lpp.) paskaidro: "Nereti stabam bija pievienots neliels balsts (sēdekļis). Ja krustā sistais laiku pa laikam atbalstījās pret to, tad asinis atgriezās ķermeņa augšējā daļā...kad krustā sistā ciešanām beidzot bija jādara gals, tad viņa lieli tika satriekti. Tas nozīmēja, ka viņš vairs nevarēja balstīties uz kāju balsta, un sirds ātri apstājās". Man liekas, ka atsakoties no sāpju remdinošā līdzekļa, neprasot padzerties līdz pat pašām beigām, vēloties atdot Savu dzīvību...Kungs neatbalstījās arī uz sēdekļa balsta, līdz ar ko Viņš faktiski nomocīja

Sevi līdz nāvei. Praktiski, krustā sistais atbalstoties tikai paildzināja savas ciešanas. Ja Kungs to nedarīja, tad Viņš bija ārkārtīgi vārgs. Kellers turpina: "Ja cilvēks pakārts tikai aiz rokām, asinis ļoti ātri grimst un paliek ķermeņa apakšdaļā. Pēc sešām – divpadsmit minūtēm asins spiediens krītas par 50% un pulsa ātrums divkārtšojas". Kungs, droši vien, jūta katru Savas sirds pukstu un tādēļ bija spējīgs noteikt nāves tuvošanos (skat 38). Bet neskatoties uz vārgumu, uz sapratni, ka sirds ir gatava apstāties, es esmu pilnīgi pārliecināts, ka Kungs saglabāja skaidru apziņu. Dziļi sirdī Viņš bija Tēva un Viņa vārda pārņemts. Vairāki psalmi burtiski attēlo Kunga pēdējās mokas: "Mana sirds trīc, mans spēks mani atstājis, arī mana acu gaisma man zudusi...jebšu man arī pamirtu miesa un sirds, taču Tu, Dievs, esi mans patvērums un mana daļa mūžīgi (38:11; 73:26).

Krusta spēks

Tas, ka krustā sišana ir tik uzsvērti aprakstīta, nepārprotami liecina, ka mums tai jāpievērš vislielākā uzmanība. M.R. Vinsents (*Word Studies in the NT*) ir pareizi konstatējis: "Bībeles vēsturē nav nevienas citas tik detalizēti aprakstītas dienas. Ja mums būtu pieejams tikpat pamatīgs visas Kristus dzīves apraksts, tas aizņemtu 180 mūsu Bībeles sējumu apjomus". Varētu pieminēt, ka tekstuālā uzmanība Kristus kalpošanai arvien pieaug; pēdējie seši kalpošanas mēneši ir daudz sīkāk aprakstīti nekā trīs iepriekšējie kalpošanas gadi, pēdējā nedēļa ir aprakstīta daudz pamatīgāk nekā jebkura cita un, beidzot, pēdējām stundām tiek veltīts daudz vairāk uzmanības nekā jebkurai citai norisei Rakstos. Ir pilnīgi skaidrs, ka tas mums katram uzliek par svētu pienākumu Kunga Jēzus Kristus priekšā izmantot šos rakstus, lai pacenstos vēlreiz izdzīvot un novērtēt Viņa upura fizisko realitāti. Jo Viņš ir dārgi samaksājis par jums un par mani: un mums ir jāprot novērtēt šo dārgo cenu. Notikumī krustā ir kopsavilkums tam, kas Kungs būfībā bija un ir. Tur, mūsu pestīšanai Viņš mira (Ebr.9:15), Viņš atdeva mums Sevi (1.Tim.2:6; Tit.2:14), Savu dzīvību (Mt.20:28; Mk.10:45), Savas asinis (1.Pēt.1:18,19; Ef.1:7). Viņa nāve, Viņa dzīvība, Viņa asinis, tas viss ir Viņš Pats. Jēzus asinis runā uz mums it kā Viņš *personīgi* uzrunātu mūs; Viņa asinis personificē Viņu Pašu (Ebr.12:24,25). Tā ir krusta uzruna, krusta sprediķis. Pāvils saista Kristus asins balsi ar zemesfrīci, kas satricināja visu tai laikā, kad stājās spēkā Vecā Derība. Šī asins balss var satricināt *visu*, atskaitot Valstību, kas nav satricināma. Tas ir krusta spēks. Cilvēku vārdi, uzstāšanās, žurnālu raksti – tie visi ir tik aprobežoti, kaut arī mūsu kopienas dzīve ir neizbēgami saistīta ar visu to. Cilvēki vienkārši neatceras sprediķus. Es šaubos, vai jūs atceraties to, ko jūs dzirdējāt pēdējā draudzes sapulcē, kuru jūs apmeklējāt, nerunājot jau par iepriekšējo un vēl vienu pirms tam... Tas nav grēks; tāda ir cilvēka daba. Taču runa ir par to, ka mums ir nepieciešams kaut kas, kas mūs *sapurinātu*, un šis satricinošais spēks ir krusta balss.

Senos laikos, pēc Mozus bauslības, pavēles balss asociējās ar asins slacīšanu uz salīdzināšanas vāka; jēra asinis bija pavēle, uz kuru jāatsaucas (2.Moz.25:22). Ēst Viņa miesu un dzert Viņa asinis (nepārprotamā Viņa nākamā upura un piemiņas sapulces paredzējumā) nozīmēja ēst *Viņu* un Viņa vārdus (Jņ.6:53,54,63). Viņa vārdi visi iemiesojās Viņa miesas un asins piedāvāšanā. Viņa nāvē un upurī (kas simbolizē "Kristus asinis") mēs redzam Viņa būtību, Viņu Pašu. Krustā Viņš nodeva Savu dzīvību nāvē (Jes.53:12), bet arī Savas dzīves laikā Viņš atdeva visu Savu dvēseli (Ps.42:4). Krusts bija rezumējums tam, kas Viņš bija bijis visus šos 33 gadus. Atzīt Kristu nozīmē atzīt Viņa krustu. Pāvils runāja par Kristus ciešanu atzīšanu, Viņa (krusta) un augšāmcelšanās atzīšanas spēku (Fil.3:10). Viņš lēja vīnu, lauza maizi un teica Saviem ļaudīm darīt to, Viņu pieminot – it kā dzīve, kuru viņi tad atcerēsies, būtu nākamā krusta būtība.

Par augšāmcēlušos un pagodināto Kungu runā kā par kaunā liktu, no jauna krustā sistu, tikpat kaismīgu lūgšanās par mums, kāds Viņš bija krustā (Rom.8:34 salīdz. ar Ebr.5:7-9). Krustā Viņš iestājās par mums (Jes.53:11,12); bet tagad Viņš ir vienmēr dzīvs, lai mūs aizstāvētu (Ebr.7:25). Tur Viņš nesa mūsu grēkus; taču arī tagad Viņš uzņemas mūsu grēkus (Jes.53:4-6,11). Krusts vēl aizvien stāv. Jēzus asinis šķīsta mūs arī tagad no visiem mūsu grēkiem; Kungs Jēzus mīl mūs un atbrīvo mūs no mūsu grēkiem ar Savām asinīm (1.Jņ.1:7; Atkl.1:5). Jēzus mums sagatavojis jaunu un dzīvu ceļu caur Savu upuri (Ebr.10:20). Mums ir jāiziet pie Viņa ārpus noietnes, Viņa negodu nesot (Ebr.13:13). Ir tā it kā Viņš vēl arvien būtu tur, ārpus pilsētas robežām un mēs nesam mūsu krustus un Viņa pārmetumus, iedami Viņa ciešanu ceļu, lai blakus Viņam tiktu sisti krustā. Tas skan diezgan dīvaini pirmajā acu uzmetienā. Bet Viņa ciešanas turpinās. Krusts vēl arvien ir tur, kurp mēs arī neietu un cik tālu mēs arī nebūtu nomaldījušies no Viņa. Mēs esam aicināti nest Viņa krustu (Mt.20:23; Gal.6:12), bet arī savējos (Mt.10:38). Mūsu krusta nešanas pieredzē, kad nav nekādas citas kristīgas iespējas kā tikai uzvēlt to uz pleciem... *tad* mēs sākam apjaust kaut ko par Kunga krustu, un tad Viņš arī aktīvi izjūt to nelielo radniecību starp Viņa krustu un mūsējo.

Kunga mācība par krustu nereti tika pārprasta. Šis cilvēks, kas ārstēja bērņus, kas deva brīnšķīgas paraugstundas par Dieva mīlestību no putnu un puķu dzīves, mēdza iepīt Savās sarunās kaut ko par krustā sišanai notiesātā 'pēdējo gaitu'. Tas likās tik neiederīgi situācijā, ka ļaudis baidījās uzdot jautājumus. Es to varētu aptuveni salīdzināt ar to, kā mēs ieklausāmies kādā, kas runā valodā, kuru mēs tik ļoti nepārvaldām. Mēs saprotam teikumu galveno domu, bet brīžiem kādas tēmas izklāstā tiek lietoti vārdi, kas mums ir pavisam sveši. Viņš var atkārtot mums

nezināmo vārdu, taču, acīmredzot, uz tā balstās visa teikuma jēga. Un mēs baidāmies pārjautāt, mēs domājam, ka vairāk vai mazāk izprotam galveno no teiktā. Bet var gadīties, ka tomēr nē; ka mēs esam pilnīgi pārpratuši faktiski izklāstīto. Un tā tas, droši vien, notika ar mācekļiem, kad Kungs runāja par Savu un Viņu krustu.

Novēršanās

Kad Viņš runāja par krustu un Savu upuri, Viņa sekotāji vai nu mainīja sarunu tēmu, vai arī novērsās. Viņi bija pat pret pašu domu par krustā sišanu (Mk.8:32; 9:32-4; 10:35-40). Un arī mēs tieši tāpat reaģējam uz sarunām par krustu, kā novērsoties no tā fiziskās puses, tā arī no krusta, kas mums ir jānes. Un tomēr ir neizbēgamības sajūta attiecībā uz krustu. Mums *ir* jāskatās šīm lietām acīs. Atcerieties, kā Lūka apraksta nelokāmo apņēmību Kunga sejā Viņa pēdējā ceļojuma laikā uz Jeruzalemi. Tikpat neizbēgami arī mums būs jānes savs krusts, pat ja mēs visas savas dzīves laikā no tā izvairāmies, mēs galu galā nonākam līdz nāvei. Manu vārdu uz kapakmens rakstfīs kāds vienaldzīgs akmeņkalis, sakņupis savā darbnīcā, un fonā skanēs radio.

Pastāv saistība starp to, ka mēs nevēlamies kavēties pie krusta faktiskajām realitātēm un mūsu vieglākā ceļa izvēli kalpošanai Kristum, ja tāda izvēle mums tiek dota. Mēs nolaižam krustu lejā. Un mūs nebūt neattaisno tas, ka domas par krustu mūs pārāk stipri saviļņo emocionāli. Nacarieti apraudājušās sievietes vēlāk neklausīja Viņa vārdam un tādēļ tika sodītas Jeruzalemes nopostīšanā. Kungs aicināja tās neattaisnot patiesas ticības trūkumu un neatsaukšanos uz Viņa aicinājumu ar izmisumu, kas viņas pārņēma, redzot Viņa fiziskās ciešanas.

Es esmu noturējis šīs nodarbības vairākas reizes. Un katru reizi šīs nodarbības vidū mani ir pārņēmusi vēlētās nolikt šīs piezīmes pie malas gandrīz teikuma vidū, mainīt sarunu tēmu un runāt pavisam par kaut ko citu. Tādu reakciju, kura man liekas raksturīga mums visiem, izraisa ne tikai mūsu emocijas un visa šī notikuma šausalība. Iemesls ir tajā, ka mēs saprotam, ka krusts pieprasa dziļu un sāpīgu atsaucību no mūsu puses. Tādēļ arī 'mūsu sapulču centrālajai tēmai' maizes laušanas reizēs tiek atvēlētas labākajā gadījumā viena vai divas minūtes. Mums ir jānodrošina, lai mūsu gatavošanās, sevis uzmundrināšana neierobežotos tikai ar Bībeles tekstu studēšanu; ir jābūt dziļi personiskai sevis pārbaudei, pārdomājot Kunga ciešanu laika aspektus. Kungs teica Saviem divpadsmit, ka tiem ir jāņem katram savs krusts un jāseko Viņam. Kad Viņš teica, ka Viņam jāiet uz Jeruzalemi nāvē, Pēteris sāka Viņu apsaukt. "Atkāpies no Manis (nostājies man aiz muguras, grieķu v.), sātān" nenozīmēja, ka Kungs vēlas kārdinājumam Viņu likt mierā. Viņš teica Pēterim, kuru Viņš šeit nosauca par 'sātānu', nostāties aiz Viņa un sekot Viņam

līdz Jeruzalemei, nesot Viņa krustu (Mt.16:23). Pēteris negribēja, lai Kungs tur ietu un mirtu tādā nāvē, jo viņš zināja, ka tas nozīmē, ka arī viņam ir jānes savs krusts. Mēs saprotam, ka arī no mums ir ļoti daudz prasīts, ja jau Kungs tam visam ir gājis cauri.

Ja mēs pilnīgi nopietni pārdomājam Kunga ciešanu stāstu, mūsu domas noteikti pārtrauks apskaidrība: “Es to nebūtu izdarījis. Es nebūtu varējis to izturēt”. Un tas neizbēgami novedīs pie lielākas pacietības izrādīšanas mūsu brāļiem. Krusta izpratne radīs vienotību mūsu starpā; kopēju neveiksmnieka sajūtu, kā arī kopēju atzinīgu bezgalīgas žēlastības novērtējumu, kuru mēs esam aicināti vērot un arī pieņemt. “Visi ļaudis, kas tur *bija klār*” (Lk.23:48) lieto vārdu, kas grieķu valodā nozīmē ‘pulcēt cieši kopā’. Tāds ir krusta iespaids. Tie, kas bija sapulcējušies un skatījās, kas notika, bija kaut kādā veidā cieši saistīti kopā krusta pieredzes rezultātā.

Kategorisks rīkojums

Nav brīnums, ka, uzrunājot Korintu, eklēsiju, kuru viņš bija mīlējis un ar lielu pacietību veidojis, bet kuru tobrīd plosīja juteklība, kur izplatījās vislaunprātīgākie pret viņu vērstie izdomājumi, viņa garīgumu apskaužot...Pāvils negribēja neko citu zināt kā vien Jēzu Kristu un to pašu krustā sistu (1.Kor.2:2). Pretinde eklēsijas problēmām un egoismam ir pārdomas par krustu. Iestājoties par savām tiesībām, Pāvils saka, mēs liksim vājākam brālim, par kuru Kristus mira, apgrēcināties. ‘Padomājiet par Viņa krustu un upuri’, saka Pāvils, tad atturības upuris, kas no *jums* tiek prasīts, ir nieks vien’. Un kad viņš griezās pie galatiešiem, kas bija sākuši pievērsties miesīgajam un apkārtējās pasaules mācībām, viņš atgādināja tiem, ka nav iespējams aizgriezties no Taisnības, kuru izklāstījis Jēzus Kristus, kas viņu acu priekšā krustā sists (Gal.3:1). Šķiet, ka Pāvils ar viņiem tik reāli iztēlojis krustā sišanas gaitu, ka tas bija tā it kā Viņš būtu izcietis visu to viņu acu priekšā. Ja jūs to visu esat redzējuši, Pāvils saka, un šī vīzija ir ar jums, kā jūs varat aizgriezties no Viņa? Un tas arī mums ir spēcīgs stimuls. Cilvēks, kurš redz, patiesi redz kādu daļu no Kunga ciešanām, vienkārši neaizgriezīsies, ne teorētiski, ne praktiski. Taču ja mēs nedomājam par Kristus ciešanām tad zūd motivācija turpināt atsaukties. Šajā ziņā krustā sišanas aprakstam ir *gandrīz* vai mistisks spēks, ja to patiesi apjauš.

Nav tā, ka Kungs Jēzus mums būtu teicis: ‘Vai jūs gribētu, lai es mirtu par jums krustā, lai jūs saņemtu pestīšanu?’. Jo tad mēs varētu teikt: “Nē, nedari to manis dēļ”, un mums nebūtu nekāda pienākuma. Taču tā bija Viņa Paša iniciatīva. Viņš jau ir nomiris par mums, Viņš cieta par mani, Viņš ieguva man pestīšanu. Un Viņš ir mani aicinājis, lai es to zinātu un atsauktos uz to. Es *nevaru* teikt, ar pat pus

aizvērtām acīm raugoties uz krustu: ‘Nē, es negribu to, ko tu darīji manis dēļ. Nē, ņem to nost, es to negribu’. Viņš jau ir to izdarījis. Viņš ir mani aicinājis. Es nevaru teikt, ka es to negribu. Un jūs arī. Tā nebija mūsu izvēle; Viņš ir mūs izredzējis un nolcis, lai mēs nestu augļus (Jņ.15:16). Ja tā nopietni padomā, tad tas ir visskaidrākais un nepārprotamākais no mums dotajiem norādījumiem pašai dziedzīgi velīt savu dzīvi darbībai, kas sasauca ar Viņa krusta principiem:

attaisnojot vājos, parādot žēlastības garu ienaida gaisotnē, uzņemot sevī vārdu, rūpējoties par citu pestīšanu, neskatoties uz pašu ciešanām, paciešot bezgalīgas likstas (ievērojiet un apvelciet ar aplīti Bībelē visas tās reizes, kad Mk.15 ir sastopams vārds “un”)...principu, ka *nekam citam nav nozīmes* kā tikai mūsu atsaucībai uz Viņa mīlestību, tik milzīgu, tik nesavtīgu. Visas krusta traģēdijas, šausmu un ciešanu mērķis bija parādīt mums, ka *Viņš mīlēja mūs daudz stiprāk nekā mēs jebkad esam mīlējuši, vai spēsīm mīlēt Viņu*. Taču Viņš aicina mūs pieņemt Viņa mīlestību, atsaukties uz to, mīlēt Viņu un šajā mīlestībā parādīt citiem Viņa raksturu. Biki apzinoties mūsu pašu dievbijībasniecīgumu, mums nekas cits neatliek kā censties pēc iespējas labāk un pilnīgāk atsaukties uz šo aicinājumu.

Nekam citam nav nozīmes

Jāzeps un Nikodēms bija šīs sajūtas pārņemti, kas mūs reti kad apciemo, ka Kunga nāves gaismā *nekam citam nav nozīmes*. Pāvils jutās tāpat, kad viņš teica, ka salīdzinot ar “Kunga Kristus Jēzus atziņas (proti, krusta atziņas - Jes.53:11) pārākumu”, visu citu viņš uzskata par mēsliem (Fil.3:8). Šo abu pirmtēls savā ziņā bija Rūbens, kurš Jāzepa nāves draudu priekšā bez aplinkiem uzrunāja savus garīgi vājos brāļus (1.Moz.37:22; 42:22). Nikodēms bija nācis pie Kunga naktī, baidīdamies atklāti paust savu pārliecību. Bet krusta mērķis bija izglābt mūs no šīs tagadējās jaunās pasaules (Gal.1:4). Palikt pasaulē, pūlī, kas vēro krustu, tā vietā lai ietu tuvāk pie Viņa, kur citi neuzdrīkstas, tas ir tikpat kā Kunga nāves noliegums. Kunga saruna trīs gadus pirms tam naktī uzsvēra to, ka katram ticīgajam ir atklāti jānāk gaismā nevis jāslēpjas nakts aizsegā, kā Nikodēms to darīja: “Cilvēkiem tumsība ir bijusi mīļāka par gaismu...jo ikviens, kas dara ļaunu, ienīst gaismu un nenāk pie gaismas, lai viņa darbi netiktu atklāti. Bet kas dara patiesību, nāk pie gaismas, lai būtu redzami viņa darbi” (Jņ.3:19-21). Tas ir jālasa tai kontekstā, ka tas bija teikts Nikodēmam, kad viņš slepus naktī bija atnācis pie Jēzus. Lai izprastu šo vārdu patiesību, Nikodēmam bija jānodzīvo trīs gadi un jāpārdzīvo krusta pieredze.

Nikodēms un Jāzeps ne tikai darīja to, kas viņus izstūma no Izraēlas reliģiskās un sociālās elites. Viņi pazemojās šī krusta priekšā. Jāzeps zemojās Pilāta priekšā, izlūgdamies Jēzus miesas, viņš iesoļoja tai neitrālajā zonā starp pūli un krustu. Nikodēms nopirka kādas 300 mārciņas svaidāmo zāļu, daudz vairāk nekā tika

lietots tā laika visgreznākajās ķēniņu bērēs. Tas maksāja lielu naudu, desmitiem tūkstošu dolāru vērtībā. Un viņš to darīja spontāni; viņš tās nopirka to triju stundu laikā, kas šķīra Kunga nāvi (15.00) un saulrietu (18.00). Viņš darīja to, kas bija jādara, nedomādams par izmaksām, par to, ka viņš ir zaudējis savu stāvokli sabiedrībā un turpmāk viņam būs jādzīvo ar to, kas viņam ir, visu atlikušo mūžu. Nē, tāpat kā tā atraitne, viņš atdeva to, kas viņam bija, savu kapitālu, kuru daudzi būtu daudz 'prātīgāk' pataupījuši nebaltaī dienai. Lai savāktu tādu summu viņš, droši vien, pārdeva visu, kas viņam bija, par nesamērīgi necīgu cenu. Tuvojās svētki un neviens nebija noskaņots tirgus darījumiem. Viņa sieva, ģimene, draugi, kolēģi...droši vien uzskatīja, ka viņš ir jucis. Bet visu laiku viņa galvā bija tikai viena doma: 'Tagad nekam, *it nekam citam* nav nekādas nozīmes'. H.Kerstens un E.r.Grübers (*The Jesus Conspiracy*, 1992) raksta: "Ja alvejas un mirres bija zāvētas vai pulverveidīgas, tāda svara transportēšanai būtu nepieciešama vesela rinda maisu, un Nikodēmam būtu nepieciešami palīgi. Transportēšana būtu vēl grūtāka, ja vielas būtu vīnā, etiķī vai eļļā šķīdinātas". Atcerieties, ka tuvojās svētki. To visu izdarīt nebija viegli, un tas pievērsa citu uzmanību un apjukumu.

Mēs, kas esam līdz ar Viņu kristībās *aprakti* nāvē, arī esam saņēmuši pār mums izlietu pārmērīgu žēlastības un mīlestības devu (Rom.6:3,4; Kol.2:10-12). Starp citu, rodas jautājums, *kāpēc* lai Nikodēms pirktu tik daudz svaidāmo zāļu. Iespējams, patiesas dievbijības dabā ir rīkoties, pēc cilvēku domām, nesaprātīgi. No otras puses, svaidāmās zāles aizkavē miesas trūdēšanu. Varbūt viņš miglaini atcerējās Ps.16:10 apsolījumu, ka Kunga miesas neredzēs iznīcību (salīdz. ar Jņ.11:39), un domāja, ka viņš to var panākt ar svaidāmo zāļu palīdzību. Neskatoties uz to, ka viņš bija pārpratis šo fragmentu, ka viņš neticēja augšāmcelsšanās apsolījumam, tik un tā viņa dievbijība tika pieņemta.

Jaunā Derība uzsver krusta spēku un to šausmīgo faktu, ka mēs patiesi tiekam aicināti dalīties ciešanās ar Kristu (Ap.d.9:16; 2.Kor.1:5; Fil.1:29; 3:10; 2.Tim.2:3; 1.Pēt.4:1,13; Atkl.2:10). Apustuļu darbi šķiet rādām, kā Kunga ļaudīm bija jāpārdzīvo Kunga ciešanu pieredze (Ap.d.4:7 = Mt.21:23,24). Agrīnos kristiešus "sāpīgi ķēra" (Ap.d.2:37) Pāvila vārdi, oriģinālā tiek lietots tas pats vārds, kas Jņ.19:34, kad viens no kareivjiem "iedūra" Jēzum sānos šķēpu. Krusts bija Jahves elkoņa atsegšana visu tautu acu priekšā (Jes.52:10). Dieva žēlastības varenais spēks un vēlēšanās glābt tika skaidri izpausti, atkailināti krustā. Nav šaubu, ka garīgā dzīve nav *viens vienīgs* pār malām plūstošs prieks un slavināšana. Tā ir arī krusta nešana; vai vismaz mēģinājums to darīt. Krusta nesēju dzīves atspoguļos nopietnību un dievbijību atšķirtībā no vieglprātīgas pieķersšanās reliģijai hobija līmenī. Kungs mira tādā nāvē, lai mēs dzīvotu taisnībai (1.Pēt.2:24); krustā sišana ir aprakstīta tā,

lai tā mūs iedvesmotu neviltojai ticībai (Jņ.19:35). Kunga nāves redzējumā ir gandrīz mistisks spēks. Caur to daudz siržu domas nāk zināmas (Lk.2:35). Jesaja redzēja Kunga vīziju, “sēžam uz augsta cēla troņa” ar tempļa priekškaru pārplēstu (Jes.6:1 salīdz. ar Mt.27:51), un viņš saprata savu apgrēcību un nepieciešamību izplatīt aicinājumu grēku nožēlošanai (Jes.6:1,5). Uz augsta cēla troņa sēdošais Kungs, kuru viņš redzēja, bija no Jes.52:13 – krustā sistais Kungs. Taču viņš Viņu redzēja sēžam Dieva godībā kā krustā. Jānis apvieno Jes.6 un 52./53. vīzijas kā krusta vīzijas (Jņ.12:37-41); tur vispārākajā pakāpē atklājās Dieva godība un būtība. Ebr.2:9 šķiet aprakstām Kristu *Viņa nāves stundā* “ar godu un slavu vainagotu”. Un mums līdz ar Jesaju ir jārod krusta godībā un šausmās tā vīzija, kas mūs mūžam iedvesmotu kalpošanai Dievam.

Kā jau tika teikts, krustā sišanas redzējums sadalīja ļaudis divās kategorijās Dieva priekšā:

- grēkus nožēlojušais ļaundaris un cietsirdīgais ļaundaris
- zaimojošie kareivji un virsnieks, kurš pievērsās ticībai

- sievietes, kuras raudāja, bet nepaklausīja Viņa vārdam un tās, par kuru raudāšanu nav ziņu, bet kuras stāvēja, vēroja un domāja
- ļaudis, kuri sita pa krūšīm nožēlas pilni un tie, kas smēja, jautādami, vai Ēlija nāks, lai glābtu Kungu.

“Viss piepildīts” - no mugurpuses

Tādēļ Kunga nāves ciešanu piemīņai ir jābūt saistītai ar nopietnu pašpārbaudi un pazemīgu, dedzīgu atsaukšanos (1.Kor.11:28,29). Pie tā mums ir jānonāk mūsu Bībeles studiju rezultātā. Jēkabs un Jānis uzplijās Kungam, lai Tas viņiem dotu godību Valsībā. Viņš nenoraidīja šo lūgumu; uz viņu jautājumu Viņš atbildēja ar pretjautājumu: ‘Vai jūs patiesi spējat nest manu krustu? Neesiet tik apmāti ar šo vēlēšanos izlūgties no manis pestīšanu. Tā vietā pacentieties nest manu krustu, tikt kristītiem manās kristībās un tad tam savā laikā dabīgi sekos arī augšāmcelšanās.

SEPTĪTĀ NODARBĪBA

JAUTĀJUMI PĀRDOMĀM UN APSPRIEŠANAI

1. Miniet dažus piemērus, kur Pāvils citē vai atsaucas uz Jēzus vārdiem.
2. Īsumā paskaidrojiet vienu no līdzībām, kas apraksta tiesu.
3. Nosauciet Vecās Derības notikumu vai personāžu, kas būtu krustā sišanas pirmtēls.
4. Vai jūs varat iedomāties vēl kādu *fizisku* Jēzus ciešanu aspektu krustā?
5. Vai jūs varat iedomāties vēl kādu *garīgu* Jēzus ciešanu aspektu krustā?

ASTOTĀ NODARBĪBA

DIEVS, KURU MĒS GANDRĪZ NEPAZĪSTAM

8.1 DIEVS UN LAIKS

Kad mēs domājam par jēdzieniem, kas ir Evaņģēlija mācības par Valsību pamatā, rodas vairāki jautājumi, uz kuriem, pēc manām domām, ir viena atbilde:

- *Vai tiesas dienā mēs visi stāvēsim rindā, lai stātos tiesas priekšā? Kā mēs visi varam nonākt Jēzus priekšā individuāli?*
- *Kāpēc JD bieži runāts par "augšāmcēlšanos" it kā tā nozīmētu augšāmcēlšanos un tiesāšanu, un nemirstības piešķiršanu nevis vienīgi fīzisko augšāmcēlšanos no kapa? Kāpēc tādi panti kā Jes.26:19 runā par augšāmcēlšanos it kā tā būtu balva, neieņemoties par tiesāšanu?*
- *Kāpēc tik daudzi pravieši, it īpaši Jesaja, šķiet 'lēkājam' savos pravietojumos no (piemēram) pravietojumiem, kas attiecas uz viņu pašu laiku, uz Valsību, uz Kristus pirmo atnākšanu un tamlīdzīgi? Šie konteksta pārrāvumi šķiet darām pravietojumus nesakarīgus.*
- *Kāpēc Bībeles tekstam raksturīgas tik straujas gramatiskos laiku maiņas (kā piemēram, Jesajas 53)?*

Mans komentārs visu šo jautājumu sakarā ir, ka Dievam nav laika robežu, un tādēļ Viņš izsakās pārlaicīgi. Viņš pastāvēja "pirms mūžīgiem laikiem", proti, pirms pasaules izcelšanās laikiem un laiku skaitīšanas sākuma (Tit.1:2). Mums ir grūti to pat sākt apzināties. Pie gaismas Tēva nav ne pārgrozības ēnas (Jēkaba 1:17). Viņš stāv pāri laika jēdzienam, kas radies mūsu planētas riņķošanas ap sauli rezultātā. "...Tie, kas Kristum pieder Viņa atnākšanas dienā. Un tad nāk gals..." (1.Kor.15:23,24) ir piemērs tam, kā starp diviem pantiem tiek pārskriets pāri tūkstošgadei cilvēku apziņā. Dievs vienkārši neredz laiku tā, kā to redzam mēs. Viņam laiks var būt saspiests tā, ka tūkstošgade ir kā viena diena vai arī izplests tā,

ka viena diena ir kā tūkstoš gadi (2.Pēt.3:8). Ko Dievs plāno un iecer, īstenojas plānošanas momentā, tik noteikta ir Viņa griba un vara. Tādēļ Viņš runā par tām lietām, kas vēl nav, it kā tās jau būtu (Rom.4:17). Tā ir jāsaprot tie panti, kas šķietami māca, ka Jēzus un arī mēs pastāvējām vēl pirms mūsu dzimšanas. Dievs pilnībā neizteic Sevi mūsu jēdzienos un izteicienos (kaut arī kaut kādā mērā Viņš to, protams, dara). Dievs ir Dievs, un tā Viņš Sevi izteic. Mums ir jācenšas pieņemt Viņa redzējumu. Patiešām, jo ticība ir spēja ticēt tam, ka tas, ko Dievs ir teicis, faktiski notiks un tādēļ mums ir jādzīvo tā, it kā mēs redzētu šo nākotnes notikumu jau kā notikušu. Citiem vārdiem, ticība ir Dieva pārļācīgā skata pieņemšana. Izraēlam tika likts atdalīties no Bābeles, tāpēc ka Dievs šo nāciju bija lēmis iznīcībai; Izraēlam bija jātic, kā Tas Kungs nodomājis, tā Viņš arī darīs (Jer.51:12), un attiecīgi jāveido sava attieksme. Apziņa, ka Dievs ir pārļācīgs nevis vienkārši mūžīgs, bet ārpus laika robežām, palīdz mums izprast veselu rindu Bībeles problēmu.

Tiesa

Saskaņā ar mācību, tiesas dienā mums katram personīgi ir jāstājas Kunga Jēzus priekšā, lai aizsāktu abpusēju dialogu ar Viņu par mūsu dzīves notikumiem. Viņš ir mūsu Kungs un Viņš būs mūsu soģis; Kristu, nevis Eņģelus Dievs ir nolīcis par mūsu soģi. Grūti noticēt tam, ka Viņš nodotu soģa tiesības Eņģeļiem. Viņš apliecinās mūsu vārdus Eņģeļu priekšā pēc mūsu satikšanās, un jebkurā gadījumā Viņš būs mūsu soģis tādēļ, ka viņš bija cilvēka dēls, ka Viņam bija mūsu, nevis Eņģeļu daba. Šķiet, būtu nepiedienīgi, ja Viņš uzticētu mūsu sodīšanu Eņģeļiem. Ja mums katram personīgi jāstājas Kunga Jēzus priekšā, tad ir divas iespējas: vai nu laiks tiek saspīests tā, ka mēs visi stājamies Kunga priekšā individuāli, *vai arī* mēs stājamies Viņa priekšā reālajā laikā, kas nozīmētu sava veida rindas kārtību tiesāšanā, kas viltos vismaz pāris mēnešus. Tas rada nebeidzamu rindu bibliķu un arī praktisku problēmu (piemēram, ko mēs vilksim mugurā vai ēdīsim, savu rindu gaidot), ka es to atmestu par labu domai, ka Kunga atnākšanas brīdī laiks tiks saspīests. Patiešām, šķiet ka viss augšāmcelšanās, tiesāšanas un mūžības piešķiršanas process var notikt vienā acumirkli, kaut arī mums tas šķitīs daudz ilgāks. Ja mēs varētu šo acumirkli sadalīt reālajā laikā, tad pēc laicīgo celšanās no kapa sekotu tiesāšanas laika sprīdis, tad taisnie pulcētos pie Kristus labās rokas un tad tie visi kopā iegūtu nemirstību. “Nāciet šurp...iemantojiet Valstību” teikts veselai aitu kopai; mēs tiksim iemūžināti visi kopā vienlaicīgi. Ja mūs tiesā katru atsevišķi reālajā laikā, tad tas nav iespējams. Daži tiktu iemūžināti mēnešus vai gadus vēlāk par citiem. Šī laika saspiešanās ar Kunga atnākšanu varētu izskaidrot to, kāpēc “tiesa” dažkārt lietota, lai attēlotu visu augšāmcelšanās, tiesāšanas un nemirstības procesu (pat VD – Ps.1:5; 24:3). Mēs esam pirmie no cilvēkiem (Atkl.14:4), tomēr savā ziņā Kungs Jēzus bija pirmais no mirušajiem

(1.Kor.15:20,23). Tāpēc ka mēs esam Viņā un tāpēc ka Dievs redz atstarpī starp Viņa un mūsu pagodināšanu kā nenozīmīgu, mūs arī sauc par "pirmajiem". Tādēļ Rom.1:4 un 2.Kor.5:14,15 skan tā, it kā būtu bijusi tikai viena augšāmcelšanās: Kunga Jēzus augšāmcelšanās, kurai arī mēs esam piederīgi, būdami Viņā.

Laika saspiešanās nozīmētu arī to, ka tiesāšanas vietai arī nav nozīmes. Rodas praktiskas dabas problēmas, ja domā, ka tiesāšana notiek Jeruzalemē vai Sinaja kalnā. Ja tam visam būtu jānotiek reālajā laikā, Kristus atnāktu, celtu augšām atbildīgos mirušos, vestu mūs, piemēram, uz Jeruzalemi, sapulcētu mūs tur uz vairākiem mēnešiem vai gadiem un vienam pēc otra piešķirtu mums nemirstību. Šķiet, ka pēdējo dienu notikumu Bībeles izklāstā visam tam nav vietas. Kristus sēdēs uz Dāvida godības krēsla, un tur arī notiks tiesa.

Ja tiesāšana notiek reālajā laikā, mums ir jātop tiesātiem pirms Kristus ieņem godības troni, proti, pirms Valstības nodibināšanas. Bet Mt.25 māca, ka mēs stāsimies Viņa tiesas priekšā, kad Viņš *jau* sēdēs uz Sava godības krēsla. Aprakstot "sastapšanos" ar Kristu tiesā, lietota frāze, kas nepārprotami nozīmē iznākt pretim, lai sagaidītu cienījamu viesi (1). Visas trīs reizes, kad šis izteiciens sastopams Bībelē, tas ir tieši tādā kontekstā (Ap.d.28:14,15; 1.Tes.4:16,17; Mt.25:6,10). Tas varētu norādīt uz to, ka uzticīgie iznāk pretim sagaidīt Kungu un pavadīt Viņu uz tiesas vietu. Bet to kaut kā grūti saskaņot ar domu, ka labie un sliktie kopā ierodas tiesas priekšā un *tur* tiek atdalīti viens no otra. Izskatās gandrīz tā, it kā šo aprakstu mērķis būtu likt domājošam lasītājam saprast, ka tiesa nevar notikt reālajā laikā! Kristus nāk ar svētajiem, lai izglābtu Izraēlu no ienaidniekiem. Ja nav slepenas Kristus atnākšanas, lai sapulcētu un tiesātu svētos, un tikai tad viņa atklāšanās pasaulei, tad tas vienkārši nav iespējams. Un doma par godības Kunga slepenu atnākšanu atkal nav saskaņojama ar Viņa atnākšanas skaidro aprakstu JD. Kristus atnākšana godībā ar eņģeļiem līdz ar Viņu, lai nodibinātu Valstību, ir Kristus atnākšana.

Tātad viss saskanētu, ja Kristus atnākšanas, augšāmcelšanās un Viņa tautas tiesāšanas process notiktu reālā laikā vienā acumirkli. Atkarībā no tā, kā mēs lasām Cah.14:6,7, mēs nonākam pie slēdziena, ka doma par laika saspiešanu Kunga atnākšanas brīdī nāk no Bībeles: "Tanī dienā nebūs jūtams ne aukstums, ne karstums, arī ne sals, ne ledus; un būs viena vienīga nepārtraukta diena – tā ir Tam Kungam zināma - , kad nebūs ne dienas, ne nakts; un vakarā būs vēl gaisma". 1.Kor.7:29 brīdina, ka pēdējās dienās "laiks ir īss". Grieķu valoda šķiet pārplūstam ar netiešām norādēm: laiks tiek saraukts / savilkts kopā it kā pēdējo dienu notikumi notiktu daudz ātrāk nekā reālajā laikā, tā ka Kunga atnākšanas zīmju piepildīšanās

pēkšņi notiks viena pēc otras, un pirms mēs to apjaušim, Kunga atnākšana jau būs notikusi. Līdzīgi kā Jes.60:22: “Es, Tas Kungs, to esmu solījis un savā laikā to steidzīgi izpildīšu”. Varētu domāt, ka īsi pirms Kunga atnākšanas laiks mainīsies, tā ka notikumi attīstīsies daudz ātrāk nekā tie attīstītos normālajā, mums ierastajā laikā. Šajā nozīmē Kunga atnākšana būs kā slazda aizciršanās tiem, kas domājuši, ka viņi redzēs Kungu nākam un sagatavosies tam.

Šī laika sabrukšana izskaidrotu arī, kāpēc nav iespējams sastādīt Kristus atnākšanas notikumu secību reālajā laikā; dažādie pēdējo dienu notikumu pravietojumi vienkārši neiekļaujas hronoloģiskajā secībā. Ja laiks patiesi sabrūk, tas dara iespējamu pravietojumu piepildīšanos, tikai ne reālajā laikā. Bābele tiek sodīta ar badu vienā dienā; taču bads ir ilgstošs process (Atkl.18:8). Viņas mokas nāk vienā dienā, un tomēr arī vienā stundā (18:10). No tā noteikti jāsecina, ka laiks tiek saspīests. Notikumu Kristus atnākšanas laikā pirmtēls bija Jozuas zemes iekarošanas laiks. Daži viņa karagājieni pieraksti prasa, lai viņa kareivji sasniegtu tik neiedomājami daudz tikai 36 stundu laikā. Komentārs, ka tik daudz tika sasniegts “vienā paņēmienā” (10:42) var netieši norādīt uz laika saspiešanu, lai tas varētu notikt. “Saule palika mierā” varētu itin labi nozīmēt, ka Dievs sagrāva laika nozīmi, nevis ka saule patiesi burtiski apstājās (Joz.10:12,13). Un ka saule bija apstājusies virs Gibeona ielejas, minēts Jes.28:21 kā raksturojums laikam, kad Jahve celsies, “lai izpildītu Savu nodomu, Savu neparasto nodomu, lai padarītu Savu darbu, Savu neparasto darbu” pēdējās dienās. Iespējams, ka tas pats notika arī tad, kad ēna pavirzījās atpakaļ par zīmi Hiskijam. Nebija vajadzības mainīt planētu kustību; vienkārši laika nozīme tika piebremzēta. Es izteiktu pieņēmumu, ka Kungam bija doma par laika pārtraukšanu, kad Viņš lūdza “lai tā stunda Viņam aizietu garām” Ģetzemanē (Mk.14:35), nevis lai Viņš netiktu sistis krustā, iespējams, Viņš lūdza, lai tas viss notiktu vienā acumirkli reālajā laikā. Neiedomāsimies, ka laika sabrukšana, par kuru mēs te runājam, nozīmē tikai, ka tas, kas parasti aizņem daudz laika faktiski notiek īsākā laika sprīdī. Varētu būt arī ka tas, kas aizņem ļoti īsu laika sprīdi šķiet ilgstam daudz vairāk. Tā Mt.25:10 apraksta atraidītos kā ģekīgas jaunavas, kas dodas pirkt eļļu, un tas aizņēma tik daudz laika, ka durvis tika aizslēgtas un tās palika mūžīgi vecmeitās. Reālajā laikā tā varētu būt bijusi tikai īslaicīga vēlēšanās būt daudz garīgākā noskaņā šai iespējas dienā. Taču lai to izprastu tiem *liksies*, ka ir nepieciešams daudz laika, lai līdz tam nonāktu.

Un pēdējais jautājums tiesas sakarā. Būdam ārpus laika, Dievs ir arī ārpus telpas. Viss tiesāšanas process varētu notikt uz kniepadatas gala vai milzīgā tukšnesī. Telpu, tāpat kā laiku, var saspīest. Ecēhiēls savās vīzijās un saskarsmē ar Dieva ļaudīm kā zemē, tā arī ieslodzījumā brīvi kustējās kā laikā tā arī telpā. Tas kā Kungs

nāca pie mācekļiem laivā, staigādams pa jūras virsmu (Mk.6:48) un kā laiva uzreiz piestāja krastā ir izskaidrojams ar laika / telpas sabrukšanu. Kad mēs domājam par to, kas varētu notikt tiesas dienā, mums jāatceras, ka pastāv arī šāda iespēja. Šīs lietas ir jāatceras, kad mēs domājam par atsaucēm uz kapu atvēršanos un miroņu augšāmcēlšanos, vai kad jūra izmet savus miroņus tiesāšanai. Tas nebūt nenozīmē, ka mēs noteikti redzēsim miroņus uzpeldam okeānā. Mūsu uztverei nepalīdz arī pareizticīgās baznīcas attēli, kur miegaini svētie nāk ārā no kapiem, žāvādamies un acis berzēdami. Kapu atvēršanās un miroņu peldēšanas okeānā apraksti ir cilvēku uztverei raksturīga burtiska augšāmcēlšanās un ķermeņu no jauna radīšanas realitāte. Kunga apsolījums, ka Viņš vairs nedzers no vīnakoka augļiem līdz tai dienai, kad Viņš ar mums no jauna dzers Valstībā (Mk. 14:25) šķiet prasām burtisku piepildījumu. Taču ja to neuztver burtiski, tad Kungs piedalās maizes laušanā ar Saviem ļaudīm arī tagad. Tādēļ Viņa apsolījums, ka Viņš to nedarīs atkal, kamēr mēs nebūsim Valstībā šķiet attiecamies uz Viņa burtisko maizes un vīna baudīšanu. Līdzīgi skatāms arī Viņa apsolījums, ka Viņš burtiski, apsējis priekšautu, nāks un apkalpos mūs nākamajā banketā (Lk.12:37). Ja visi ticīgie tiks sapulcēti, lai baudītu maizi un dzertu vīnu kopā ar Kungu, tas liek domāt par veselu praktisku sagādes "problēmu" virkni. To ir vieglāk stādīt priekšā, ja telpai un laikam tad būs pavisam cita nozīme.

Cītu jomu izgaismojums

Dieva pārļaičīgums ļauj labāk izprast arī dažas citas grūti izprotamas lietas:

- Dieva laika uztveres apjaušana nozīmē, ka mēs redzēsim Valstību kā nemirstību, nevis kā mūžīgu dzīvi. Mūsu nākamās pastāvēšanas mūžība nav viena no Bībeles lielajām tēmām. Džona Tomasa vārdiem, tā ir "Dieva izpausme, nevis cilvēku pestīšana". Mūžība, dzīve un Dieva Valstība jau tagad pastāv; dzīvības koks *ir* jau tagad (nevis 'būs', grieķu laiki ir precīzi) Dieva paradīzē, vismaz no Dieva redzes viedokļa (Atkl.2:7). Mums nevajadzēs sauli, jo Dieva godības gaisma aizstās mūsu laika jēdzienu (Atkl.21:23). Patiesi, "beigu laiks" lasāms kā "laika beigas" (Dan.12:4,9). "Laika (grieķu *chronos*, laika jēdziens) vairs nebūs" (Atkl.10:6). Tēls, par ko stāsta Dan.2, ar Kunga atmākšanu tiek sagrauts; katrs metāls kaut kādā veidā pastāv Viņa atmākšanas laikā. Tā vietā lai domātu, ka katra no šīm impērijām beigu laikā tiks atjaunota, tā varētu būt mācība par to, ka pats cilvēces vēstures un laika jēdziens tiks saberzts putekļos ar Valstības atmākšanu. Tad viena diena ar Kungu būs tāda kā tūkstoš gadi (2.Pēt.3:8) – mūsu tagadējie priekšstati par laiku nebūs salīdzināmi ar tiem, kas būs tad. Tūkstošgadē pat "vienā laikā varēs kārtot zemi sējai un plaut" (Am.9:13) – kas var attiekties uz laika sabrukšanu tā vietā, lai skaidrotu to kā ražīguma

tēlu. Pirms cilvēki lūgs, tie tiks uz klausīti (Jes.65:24 – kaut gan tā ir arī mūsu šodienas pieredze, Mt.6:8). Tādēļ mums drīzāk ir jākoncentrējas uz Valstības dzīves *kvalitāti* un *dabu*, nevis vienkārši uz mūžību.

- Modernās fizikas atklājumi liecina, ka 'laiks' ir mainīgs. Laika izmaiņas tiek saistītas ar matērijas dabu materiālajā kosmosā. Ieskafsimies dažos Pola Deivisa secinājumos viņa grāmatā "Dievs un jaunā fizika":

"Revolūcija mūsu laika jēdziena izpratnē līdz ar relativitātes teorijas parādīšanos vislabāk apkopojama, sakot, ka agrāk laiku uztvēra kā absolūtu, fiksētu un vispārēju, neatkarīgu no materiālajiem ķermeņiem vai tā vērotājiem. Tagad laika uztvere ir dinamiska. Tas var izstiepties un sarauties, izliekties un izņēpuma gadījumos apstāties pavisam. Laika gaita nav absolūta, bet gan atkarīga no vērotāja kustības un gravitācijas situācijas...Mūsdienīgie instrumenti ir tik jutīgi, ka pat Zemes gravitācijas laika izliekumu var noteikt ar instrumentu palīdzību kosmiskajos aparātos...Laiks patiesi pāiet ātrāk kosmiskajā telpā, kur zemes pievilksanas spēks ir mazāk jūtams. Jo stiprāka gravitācija, jo stiprāka laika izliekšanās...Nav universāla tagadnes momenta...Šī fakta, ka nav universāla tagadnes momenta, neizbēgams upuris ir laika akurāts iedalījums pagātnē, tagadnē un nākotnē. Šiem terminiem var būt nozīme kāda cilvēka tuvākajā apkārtnē, taču tie neiederas visur...laiks kā tāds nepastāv, tas pats ir fizikālā universa sastāvdaļa. Tas ir "elastīgs" un var izstiepties un sarukt saskaņā ar stingri noteiktiem matemātiskiem likumiem, kuri ir atkarīgi no matērijas uzvedības. Pie tam laiks ir cieši saistīts ar telpu, telpa un laiks kopumā pauž gravitācijas lauka darbību. Vārdu sakot, laiks tieši tāpat kā matērija iekļaujas visu fizisko procesu sīkākajās detaļās."

Šīs idejas varētu būt saistāmas ar atklājumu, ka visums izplešas, aug uz āru no matērijas sākuma punkta, ko mēs izprotam kā radīšanu saskaņā ar 1.Moz.1:1. Tas liktu domāt, ka arī laika nozīme tāpat ir mainījusies; pirms radīšanas, kā tā mums ir zināma, laiks, kāds viņš ir tagad mūsu izpratnē, vienkārši neeksistēja. Saistība starp telpu un laiku arī izskaidro, kāpēc ar laika sabrukšanu, kad nāks tiesāšana, sabruks arī telpa.

Viljamam Barklejam ("Jaunās Derības vārdi") ir ļoti interesanta nodaļa par vārdu *aiōnios*. Viņš citē piemērus no mūsdienu literatūras, kur tas ir lietots nevis apzīmējot nenoteikti ilgstošu procesu, bet vienkārši kaut ko pārļaicīgu. "Piesaistīt mūžību radītajam nebija iespējams. Tādējādi Viņš (Dievs) radīja laiku kā mūžības kustīgo tēlu...vārda *aiōnios* būtība ir tajā, ka tas ir mūžības likumsakarību vārds pretstatā šīs pasaules likumsakarībām...šī vārda pareizā lietošana attiecināma tikai uz Dievu...Dieva dzīvi". Tas palīdz mums izprast to, ka 'mūžīga sodība' faktiski nav sodība, kas turpināsies bezgalīgi. Un tomēr mūžīga sodība tiek pretstatīta mūžīgai dzīvībai (Mt.25:46); tas jau pats par sevi norāda, ka "mūžīgs" nav jāizprot

kā bezgalīga turpināšanās. Kungs Jēzus ir mūžīgā dzīvība (1.Jņ.5:20); tas jau pats par sevi norāda, ka “mūžīgā dzīvība” uzskatāma drīzāk kā apraksts, dzīves kvalitāte nevis kā bezgalīga turpināšanās. Tiem, “kas neatlaidīgi dara labu un meklē godu un atzinību Dieva priekšā un to, kas neiznīkst, Viņš dos mūžīgu dzīvību” it kā “mūžīgā dzīvība” ietvertu sevī visas šīs lietas, kuras tie meklē (Rom.2:7).

- To, ka mēs Dieva acīs jau esam glābti, būdami Kristū, arī var saprast, pieņemot Viņa pārļaicīgumu. Rom.8:29 teikts, ka viss mūsu aicināšanas, attaisnošanas un godināšanas process noticis jau no paša pasaules dibināšanas sākuma. Dieva acīs tie no mums, kas ir Kristū, jau ir glābti un godināti. Kungs runāja arī par citām avīm (Jņ.10:16) tajā laikā, kad mūs vēl nemaz nebija. Līdzīgi, Dieva acīs bija tikai viena augšāmcelsšanās, Kunga Jēzus augšāmcelsšanās. Kungs kļuva pirmais no mirušajiem (1.Kor.15:20) it kā tie, kas ir Viņā, augšāmcēlušies un pagodināti līdz ar Viņu Dieva acīs. Iespējams, tādas bija arī Jēzus domas, kad Viņš sacīja “Es *esmu* augšāmcelsšanās”. Skaidrs, ka reālajā laikā starp mūsu un Kunga augšāmcelsanos ir starplaiks. Dievam šis starplaiks nav nozīmīgs, savā ziņā, tā pat nav. Tāpat kā ticīgajiem kristadelfieša bērēs. Tas izskaidro arī to, kāpēc Pāvils tik bieži runā par augšāmcelsanos visa augšāmcelsšanās, tiesāšanas un godināšanas procesa nozīmē (piemēram, Rom.8:11), un kāpēc viņš runā par mirušajiem, kas top uzmodināti neiznīcībā (1.Kor.15:42-44,52), un raksta tā it kā tie eksistētu patlaban (Ebr.9:15 “aicinātie”). Tas izskaidro arī to, ka viņš uzskata bazīnes skaņas par zīmi kā tiesāšanai (1.Tes.4:17), tā arī godināšanai (1.Kor.15:52). Un tomēr Dievs mūs redzēja glābtus jau no pasaules sākuma; tāds bija Viņa nodoms un tas tika izpildīts. Iespējams, tas ir mūsu ticībai visgrūtāk izprotams. “Saprazdami šo laiku, ka jums pienākusi stunda celties no miega” un kļūt neiznīcīgiem (Rom.13:11) varētu nozīmēt, ka mums, kas ir ar Dievu tagad, augšāmcelsšanās laiks ir tagad ar mums un tādēļ mums ir jādzīvo dzīve saskaņā ar šo faktu. Pestīšanas diena tādā nozīmē ir *šodien* (2.Kor.6:2). Dieva vārds ir tik drošs, ka starplaiks starp nodomu un izpildījumu nav vērā ņemams. Tā, “parādība” ir parādības īstenošanās Hab.2:3. Kaut arī mūsu garīgums svārstās dienu no dienas, Dievs ir ārpus laika. Viņš mūs redz vai nu kā labu koku, kas nes labus augļus, vai kā nelabu koku (Mt.7:17). Pacentīsimies pieņemt šo redzes viedokli mūsu brāļu, partneru, bērnu neveiksmes vērojot...
- Bībeli studējošiem jau ir pazīstams tā saucamais ‘pravietiskais pabeigtais’ ebreju valodas laiks, kad par nākotni runā kā par jau notikušu. Tas ne tikai atspoguļo pilnīgu pārliecību par to, ka Dieva vārdi piepildās, bet arī to, kā

Dievs aplūko jautājumus ārpus laika. Tā, kad Viņš teica Ābrahāmam, ka Viņš ir *padarījis viņu* par lielu nāciju, Dievs jau tad redzēja Ābrahāmu kā tēvu daudziem. Lietas, kas mums vēl neeksistē, *faktiski* jau eksistē Dievam (Rom.4:17). Bauslība bija Kristus *ēna* (Kol.2:17) pat tad, kad Kristus vēl nemaz nebija nācis pasaulē. Taču ēna norāda uz lietas reālu esamību. Bauslība atspoguļoja Dieva atziņu par Kungu Jēzu; Viņam, šajā nozīmē, Kungs jau eksistēja, kaut arī mēs zinām, ka miesiski Viņa vēl nebija. Līdzīgi arī Leviju Dievs redzēja dodam desmito daļu, kaut arī viņš vēl bija Ābrahāma gurnā (Ebr.7:9,10), un mirušie ticīgie tiek pielīdzināti skatītājiem stadionā, kas iedrošina mūs mūsu skrējienā pa šo dzīvi (Ebr.12:1) (2).

- Ir daži fragmenti Bībelē, kas netieši norāda, ka kaut kādā ziņā Kungs Jēzus tās trīs dienas kapā it kā bija pie samaņas. Acīmredzot tā tas nebija. Tomēr augšāmcelšanās nāves sāpes raisīja, kā Pēteris teica (Ap.d.2:24). Šīs trīs dienas tiek pielīdzinātas dzemdību sāpēm, kas Kunga gadījumā nesa dzīvību caur nāvi. Un tomēr Viņš bija miris un nebija pie samaņas. Taču Tēvs vienkārši redzēja visu savādāk. Dažreiz Dievs runā kā ārpus laika esošais un citreiz Viņš piemēro vārdus mūsu izpratnei. Līdzīgi, no Tēva redzes viedokļa, Kristus gars gāja un sludināja Noasa laika ļaudīm Savas nāves laikā. Taču reālajā laikā tas tā nenotika.
- Tāpēc, ka Dievs ir ārpus laika, Viņa pravietojumi šķiet lēkājām laika ziņā. Viņi tikai šķiet lēkājām mums, kas tos lasa ar fonā nostiprinājušos apziņu, ka visam ir jārisinās hronoloģiskajā secībā. Tā, Jesajas 53 vērojama brīva laika formu maiņa. Un visā Jesajas grāmatā Valstības pravietojumus visbiežāk ievada vārdi "tanī dienā"; taču iepriekšējais konteksts ir pilnīgi atšķirīgs (piemēram, Jes.3:7,18; 4:1; 5:30; 7:18,21; 10:20,22; 11:10; 12:1; 17:9; 19:6; 22:20,25; 25:9; 27:13; 28:5; 29:18). Lasot Jesajas 9, interesanti apsvērt, uz kuru laiku katrs no pantiem attiecas. JD citē dažus no šiem pantiem, atzīmējot to nepārprotamo piepildījumu. Tie attiecas uz Jesajas laiku, Asīrijas iebrukumu, Jēzus dzimšanu, Viņa kalpošanas sākumu 30 gadu vecumā un uz Viņa nākamo Valstību. Taču šie panti nav atrodami tieši tādā secībā; tie brīvi nomaina viens otru, bez kādām norādēm un saitēm. Tāpat arī starp Daniēla pravietojumiem laika ziņā ir milzīgas atstarpes (Dan.2:34; 8:23; 9:24; 11:39); un vēl viens labs piemērs šajā ziņā ir Caharija. Daudzi mēģinājumi izprast pravietojumus, nerunājot jau par Atklāsmes grāmatu, ir nonākuši strupceļā tā iemesla dēļ, ka mums piemīt nepārvarama vēlme visu redzēt notiekam hronoloģiskā secībā, kamēr Dieva pravietojumiem (Jesajas grāmatā ir tam klasisks piemērs) šī secība it nemaz

nav raksturīga. Un šis princips vērojams ne tikai attiecībā uz Bībeles pravietojumiem. Vecās Derības vēsturiskajiem pierakstiem raksturīga tematiska nevis hronoloģiska reprezentācija (Jozuas grāmata ir tam laba ilustrācija); tas pats sakāms arī par Evaņģēlija pierakstiem. Īpaši jāņem vērā, ka līdzīgi daudziem VD pravietojumiem nedz Eļļas kalna pravietojums, nedz arī tā turpinājums Apokalipsē nav stingri hronoloģiski lasāmi. Tā, Lk.21:8-11 nosauc virkni zīmju un tad 12.pantā atkal atskatās uz situāciju pirms tām: “Bet vēl priekš tam...” (21:27,28; Mk.13:10 ir līdzīgi piemēri).

Pēteris liek lietā visus šos principus, kad viņš interpretē Joēla 2. Piebildes iekavās atspoguļo interpretāciju, kuru Pēteris sniedz vēlāk savā uzrunā. Viņš dod katrai tās daļai piepildījumu, kas nav hronoloģiski saistāms ar to, kas notika pirms tam: “Te piepildās pravieša Joēla vārdi [proti, jūs savām acīm redzat šī pravietojuma piepildīšanos]: “Es izliešu no Sava Gara pār visu miesu, un jūsu dēli un jūsu meitas pravietos (piepildījās caur apustuļiem pēc Kristus debesbraukšanas)...Un Es došu brīnumus augšā pie debesīm un zīmes apakšā virs zemes [Kunga Jēzus veiktie brīnumi Viņa kalpošanas laikā]...Saulē pārvērtīsies tumsā [krustā sišana] un mēness asinīs [iespējams, arī attiecas uz Rakstos neatspoguļoto krustā sišanas laikā?], pirms nāks Tā Kunga lielā un spožā diena [otrā atnākšana; vai augšāmcelšanās?]. Un ikviens, kas Tā Kunga Vārdu piesauks, tiks glābts [piepildījās, kad pūlis nāca kristīties Vasarsvētkos]” (Ap.d.2:16-21).

- Ne tikai pravietojumi ‘lēkā’ laika izpratnē. Nereti Raksti atsaucas uz to vai citu vietu Rakstos, kas varētu likties ārpus konteksta esam, ja mēs visu uztveram no mūsu laika uztveres viedokļa. Tā Lk.19:40 citē Hab.2:11 par ticību atstājušā Izraēla akmeņiem, kas brēks, acīmredzot attiecinot to uz ticīgo Dieva slavēšanu, kad Jēzus tuvojās Eļļas kalna nogāzei. Matejs it īpaši šķiet citējam Rakstus, kas attiecas uz Kunga otro atnākšanu, attiecinot tos Viņa pirmajai atnākšanai. Patiesi, JD nereti citē VD šķietami ārpus konteksta, kas rada uztveres problēmas. Gadās, ka mēs citējam Rakstus vai atsaucamies uz tiem ārpus konteksta vienīgi tāpēc, ka šie vārdi šķiet piemēroti esam. Un dažreiz tas tāpat būtu attiecināms arī uz JD. Lai kā mēs censtos, konteksts vienkārši neieder. To varētu izskaidrot ar Dieva spējām ņemt vārdus no viena laika konteksta, piemērojot tos citam tādā veidā, kas mums šķiet ārpus konteksta. Tā darīt nav *mūsu* varā, bet Viņš to var. *Viņš* var runāt tā it kā “augšāmcelšanās būtu jau notikusi”; bet ja mēs to darām, mēs esam nokļūduši no patiesības.
- Dieva pacietība attiecībā uz Izraēli (un arī uz mums) daļēji izskaidrojama ar to, ka visas viņu aplamības vērojot, Viņš redz to dienu, kad viņi kļūs

paklausīgi. Tādējādi, kritizējot un nosodot tos, Viņš tai pat laikā redz viņu nākamo godību. Piemēru tam lasām Hoz.14:9: “Ko Man vairs var nozīmēt tavi elka dievi [Efraima nākamās grēku nožēlas laikā]? Es pats uzklausīšu Efraimu un vadīšu viņu tālāk [Dievs redzēja Efraimu, kāds tas būs, pat Hozejas laikā, kad tas vēl grēkoja]. Es viņam būšu kā zaļojoša ciprese. Tikai Manī tev jāatrod savi īstie augļi [Dievs piedēvē augļus ērkšķu pilnam neauglīgam skujkokam]. Mūsu iecietība vienam pret otru, arī pret tiem, kurus mēs ļoti labi pazīstam, vairosies līdz ar mūsu visniecīgāko iespēju uztvert šo ārpus laika sajūtu: nereaģēt uz citu vārdiem un brieduma trūkumu momentā, bet gan skatoties uz priekšu, uz laiku, kad tie (un arī mēs) būs sasnieguši brieduma pakāpi.

- Ir grūti izprast Bībeles aprakstus par uguns un mākoņa stabiem, kas pavadīja Izraēlu. 2.Moz.13:21 teikts, ka Tas Kungs viņiem gāja pa priekšu dienā mākoņu stabā, bet naktī uguns stabā. Bet iziešanas no Ēģiptes laikā bija mākoņu stabs ēģiptiešiem un uguns stabs deva gaismu izraēliešiem naktī (2.Moz.14:20,24). Vai tas nevarētu nozīmēt laika sabrukumu tobrīd? Izraēliešiem bija nakts, bet ēģiptiešiem diena? Jes.42:16 starp daudzajām atsaucēm uz iziešanu no Ēģiptes un Sarkano jūru runāts par to, kā Dievs dara tumsību par gaismu Saviem ejošajiem ļaudīm. Jāna neskaitāmās atsaucēs uz Kungu Jēzu kā gaismu, kas spīd tumsā Viņa sekotājiem, skatāma kā idejas attīstība par to, ka Engēlis, kas izved Izraēlu no Ēģiptes, ir Kunga Jēzus pirtēls (Jņ.8:12; 12:35,46). 4.Moz. teikts, ka mākonis bija ar izraēliešiem pa *nakti*, un dažreiz tas cēlās arī pa nakti un tad viņiem bija jādodas tālāk. Vai tas varētu nozīmēt, ka brīžiem laika jēdziens šī ceļojuma laikā sabruka un nakts pārvērtās par dienu (vai Ps.139:12 nevarētu būt atsaucē uz to)? Kad Jahve nolaidās uz Sinaja kalnu, to apsedza *mākonis* un Viņš parādījās kā *uguns* kalna galā, kas norāda, ka Viņam dienas un nakts atšķirība nepastāvēja (2.Moz.24:15-17; 5.Moz.5:22). Arī Ecēhiēlam Jahve parādījās godībā mākonī ar uguni (Ecēh.1:4), tāpat kā tas būs nākotnē (Jes.4:5) – iespējams, vēl viena norāde uz to, ka laiks sabruks Kunga otrās atnākšanas laikā.
- Izredzēto dēļ otrās atnākšanas dienas *iiks* saīsinātas (Mt.24:22); bet Kungs arī teica, varbūt tajā pat teikumā, ka Kungs tās dienas jau *ir* saīsinājis (Mk.13:20). Tas jau pats par sevi norāda, ka Dieva laika uztvere krasi atšķiras no mūsējās. Laika saīsināšana vienā ziņā vēl nav notikusi, bet citā ziņā – jau ir notikusi. Tādēļ nav banāla izskaidrojuma tam, kā Dievs var paātrināt otro atnākšanu saskaņā ar mūsu lūgšanām, un tomēr būt jau noteicis Cionam labvēlīgu laiku.

- Grieķu valodai (atšķirībā no ebreju valodas) ir raksturīga ļoti precīza laiku lietošana. Ir patiesi grūti saprast tieši kāda iemesla dēļ Kungs tik bieži maina laiku formas, piemēram, Jņ. 7:33,34: “Vēl īsu brīdi Es esmu pie jums, tad Es aizeimu pie Tā, kas Mani sūtījis. Jūs Mani meklēsīt, bet neatradīsīt, jo, kur Es noeimu (mēs sagaidītu: ‘Kur es iešu / būšu’), jūs nevarat līdzi nākt”. Viņš jau redzēja Sevi kā ar Tēvu godībā, tā arī vēl aizvien laicīgajā dzīvē. Vēl viens piemērs ir, kad Viņš runā par ticīgajiem, kas *ir* vienlīdzīgi eņģeļiem, būdami augšāmcelsšanās bērni (Lk.20:35,36 – kontekstā, ka Dieva priekšā “visi ir dzīvi”) – mēs sagaidītu, ka Viņš teiks: ticīgie *būs* līdzīgi eņģeļiem, *būs* augšāmcelsšanās bērni, utt. Taču Viņš ar nolūku lieto tagadnes laiku. Tas, bez šaubām, izsauca izbrīnu Viņa uzmanīgākajos klausītājos.
- Rodas reālas grūtības arī, lasot Bībelē attēloto pasaules radīšanu. Nav šaubu, ka, saskaņā ar Rakstiem, radīšanas stāsts tiek attēlots kā burtiski notiekošs dienu pēc dienas. Taču problēmas rodas, piemēram, domājot par to laiku, kas Ādamam būtu vajadzīgs, lai nosauktu ikvienu zvēru un putnu, atrastu tos par neatbilstošiem, sāktu ilgoties pēc sievas, tiktu pie Ievas...viens izskaidrojums varētu būt, ka laika *izjūta* bija atšķirīga; tas viss aizņēma 24 stundas mūsu laika izpratnē, taču laika nozīme bija atšķirīga.
- “Bezdievīgie maldās no mātes klēpja, un tas, kas melus runā, alojas no pašām mātes miesām” (Ps.58:3) reālajā laikā ir nepatiesi. Bet pārlaicīgajam Dievam par viņiem ir tieši tāda izpratne. Līdzīgi arī citos gadījumos Viņa pārlaicību cilvēki var uztvert tikai kā iepriekšēju nolemību.
- Ecēh.32:30, Atkl.6:10 un daži citi fragmenti liek domāt, ka mirušie ir it kā dzīvi. Tomēr virkne absolūti nepārprotamu Bībeles fragmentu māca, ka mirušie it neko nejūt. Šie ‘grūtie fragmenti’ mums dod ieskatu Dieva ārpus laicīgajā uztverē. Bez mirušo pieminēšanas ir arī citi piemēri, kur nākamās lietas tiek minētas kā jau notikušas (piemēram, Ecēh.39:29). Dieva iecerētās darbības vienkārši tiek pieminētas kā jau notikušas (Ecēh.32:18).

Kaut arī Dievs ir ārpus laika, tas mums nedrīkst iedvest domu, ka Viņš ir nekustīgs un nejūtīgs. Viņš izpauž Sevi, piemērojoties cilvēkiem tiktāl, ka Viņš prēcājas, kad mēs nožēlojam grēkus (atcerieties, kā Tēvs skrien pretim pazudušajam dēlam, kad tas atgriežas) un bēdājas un izjūt sāpes mūsu atkrišanas gadījumos (atcerieties Visuvarēno nemīfīgi sūtam pie mums praviešus, lai viņi agri un vēlū sludinātu). Kaut arī Viņš ir ārpus laika, tomēr Viņš iegrožo Savu viszinību (tāpat kā Viņš

ierobežo Savu visvarenību). Varētu pat būt, ka lai gan Viņš *var* redzēt katru iespējamo nākotnes darbību un paredzēt mūsu uzvedību vēl pirms mūsu dzimšanas, Viņš kaut kādā veidā ignorē šo iespēju. Tādēļ tiek aprakstīta Viņa vilšanās, redzot cik neadekvāti Izraēls atsaucas uz Viņa mīlestību, Viņu šokē Izraēla grēki, pārsteidz to negatības (piemēram, Jer.19:5; 32:35).

Tas viss varbūt izklausās pārāk filozofiski. Man žēl, ja tā tas ir. Jo mums šeit ir darīšana ar praktiski svarīgām lietām, kas attiecas uz pašu ticības būtību; spēju redzēt Dieva apsolījumus tā, kā tos redz Viņš, kā jau piepildītus; redzēt mūsu lūgšanas kā Viņš tās redz, proti, jau uzklauskātas; un mūs kā ticībā gaidošus to praktiskas īstenošanas dienu. Tieši tajā jau ir mūsu ikdienas ticības būtība.

Piezīmes

- (1) Skat Alan Hayward, 'The Judgement Seat: An Unresolved Problem', *The Christadelphian Watchman* Vol.5 No.9, September 1995 un sekojošo korespondenci.
- (2) Šīs domas lasāmas A.P. Launchbury grāmatā *Beyond Our Time: Metachronology in the Bible* (Epsis, 1995).

8.2 DIEVA IEROBEŽOŠANA

Atvainojos par šo strīdīgo nodaļas virsrakstu. Vismaz tas ir pievērsis jūsu uzmanību tam, kas, pēc manām domām, ir ļoti nopietns jautājums. Dievs ir bezgalīgs / neierobežots žēlastībā, pestīšanā, spējā uzklauskāt lūgšanas, jebkāda veida varā un spēkā. Taču Viņa bezgalīgās spējas ierobežo mūsu garīgums. Vienkāršs piemērs: Dievs vēlas pilnībā piedot grēkus tos nožēlojušajam grēciniekam. Taču Viņa spēju to darīt ierobežo mūsu nožēlas līmenis. "*Varbūt* viņi uzklauskās tos un atgriezīsies ikviens no sava ļaunā ceļa. Tad varbūt arī Man kļūtu žēl Mana nodoma tiem būt nelaimi viņu ļauno darbu dēļ" (Jer.26:3). Līdzīgi arī: "*Tāpēc* nožēlojiet savus grēkus un atgriezieties, *lai* jūsu grēki *tiek* izdeldēti...*Tāpēc* atgriezies no šī ļaunuma un lūdz To Kungu, vai šī tavas sirds iedoma tev *nevarētu* tikt piedota" (Ap.d.3:19; 8:22). Dieva spēju mums piedot nosaka mūsu nožēla ("lai...varētu"). Patiesas brīvas gribas un paklausības jēdziena pastāvēšana jau pati par sevi nozīmē, ka Dievam ir no brīvas gribas jāierobežo sava visvarenība, lai tie varētu pastāvēt. Pēteris to izmanto, lai grieztos pie cilvēkiem ar pamudinājumu nožēlot savus grēkus. Dieva mīlestības un piedošanas nosacītību līdzīgi pasvītro arī Kristus: "Un, kad jūs stāvat Dievu lūgdami, tad piedodiet...*lai* arī jūsu Tēvs...*piedod* jūsu pārkāpumus, bet, ja jūs nepiedodat, tad arī jūsu Tēvs debesīs jūsu pārkāpumus nepiedos"

(Mk.11:25,26). Tādēļ Dieva vēlme mums piedot tiek atspoguļota Viņa *vēlmē* redzēt, ka mēs piedodam citiem. Viņa vēlēšanās izliet pār mums Savu žēlastību ir kaut kas neapprakstāmi skaists un brīnumains. Domai par to, ka mēs paši *ierobežojam* šo Dieva vēlēšanos, būtu jāmudina mūs steidzīgi piedot citiem, lai tas nevarētu notikt. Ja mēs varam pieņemt, ka Dievs pieļauj Savas *varas* (proti, Savas visvarenības) ierobežošanu, tad vieglāk kļūst pieņemt arī to, ka Dievs var pieļaut arī Savas viszinības (proti, zināšanu) ierobežošanu. Tad Dievs, kas neaizmirst, kurš stāv pāri laikam, var arī nepiemīnēt mūsu grēkus (Jes.43:25). Tas izskaidro arī to, kāpēc Rakstos Dievs pēkšņi uzzina kaut ko, steidzas iejaukties, vai ir pēkšņas atkrišanas sāpīnāts. To būtu ļoti grūti saprast, ja faktiski Dievam piemīt totālas visa zināšanas no paša sākuma. Vai nu tie apraksta Dievu cilvēkam saprotamākā valodā, jebšu Dievs ierobežo Savu viszinību tāpat kā Viņš ierobežo Savu visvarenību un tādēļ neļauj Sev paredzēt visu mūsu iespējamo nākotni.

Lūgšanas ierobežošana

Mūsu ticība lūgšanas spēkam ir spējīga ierobežot Dieva atsaucību. Atraitne ticēja, ka tas nelielais eļļas daudzums, kas viņai bija, piepildīs viņas salasītos traukus; taču tieši ticībā salasīto trauku skaits, nevis Dievs, bija tas, kas ierobežoja eļļas plūsmu (2.Ķēn.4:3). Ļoti bieži mūsu pašu attieksme pret lūgšanu, cik briesmīgi tas arī neizklausītos, ierobežo Dievu. Pārāk bieži mēs sevi atpazīstam tai cilvēkā, kurš ticēja un tomēr arī neticēja: “*Ja Tu (Jēzus) ko spēj*, tad palīdzi mums, apžēlojies par mums.” Bet Jēzus uz to sacīja:...“*Tas visu spēj, kas tic*” (Mk.9:22,23). Cilvēks domāja, ka Jēzus spējai palīdzēt ir robežas: “*Ja tu vari palīdzēt, lūdzu dari to*”. Kungs Jēzus pagrieza visu otrādi: “*Kaut tu varētu ticēt!* *Tas visu spēj, kas tic.*” Citiem vārdiem, Dievs *var* visu, taču Viņa spējas ierobežo mūsu ticība, nevis kāda Viņam piemītošā nespēja. Cilvēks nebija par to domājis. Viņš uzskatīja, ka dažreiz Dievs spēj kaut cik palīdzēt; pagriezdams cilvēka vārdus otrādi, Kristus parāda, ka Dieva spējas ir bezgalīgas, tās ierobežo vienīgi mūsu spēja tam ticēt (1). Ir arī citi piemēri, kas rāda, ka Kunga dziednieciskās spējas šķiet ierobežo to saņēmēja ticība (Mt.8:13 “*lai tev notiek, kā tu esi ticējis*”; 9:29 “*pēc jūsu ticības*”). Kungs Jēzus turpināja, runādams par zēna dziedināšanu: “*Šī (dziedināšanas) suga citādi nevar iziet kā vien ar Dieva lūgšanu un gavēšanu*” (Mk.9:29). *Vien* dedzīga lūgšana var sasniegt Dieva ausis; Viņš nerīkojas emociju iespaidā, vien tāpēc, ka Viņš kādu pažēlo. Jāatzīmē, ka pirms tam mācekļi nevarēja izārstēt zēnu, tāpēc ka viņiem nebija pietiekami liela ticība savām spējām to darīt. Tas māca, ka Dieva darbība daļēji ir atkarīga arī no trešās personas lūgšanām. Vai ir nepieciešama vēl kāda stiprāka motivācija, lai mēs *no visas sirds* aizlūgtu viens par otru?

Gara dāvanu iedarbība arī bija atkarīga no (*kata*) ticības (Rom. 12:6) – it kā ārstnieciskais efekts būtu atkarīgs kaut kādā ziņā no dziedināmā ticības lūgšanai. No šejienes arī pamudinājums dzīties pēc vislielākajām dāvanām, it kā to lietošanas efekts izrietētu no katras atsevišķas personas garīgās piepūles (1. Kor.12- 31). Pastāvēja arī garu saskatīšanas dāvana, kuru Pēteris izmantoja Ananijas nosodīšanas gadījumā un, neskatoties uz to, viltus brāļi pamanījās ielavīties agrīnajā baznīcā (Gal.2:4), acīm redzot šīs dāvanas nepietiekošas novērtēšanas dēļ. Mūsu attaisnošanas apmēri un tādēļ arī glābšanas iedaba arī ir atkarīgi no mūsu ticības un garīguma šobrīd: “taisnības..., kas nāk no (*kata*) ticības” (Ebr.11:7). Mēs ikviens saņemsim algu *pēc* mūsu garīgajiem darbiem tagad (Atkl.22:12 un daudzviet citur). Tādēļ attieksmes, kuras mēs tagad attīstām, ir tās, kas veido mūsu mūžīgās pastāvēšanas līmeni Tagad mēs domām “pielīdzināties Viņa nāvei” un tas atspoguļojas tajā, ka Viņš pārvērtīs “mūsu zemības miesu”, darot to “līdzīgu Savai apskaidrotai miesai” ar spēku, kas arī tagad darbojas mūsos (Fil.3:10,21). Kristus Gars, kas *tagad* mājō mūsos būs tas spēks, kas mūsu mirstīgās miesas darīs par pastāvīgāku, dziļāku tā Gara atspoguļojumu, kas šobrīd ir mūsos (Rom.8:11).

Dievs ir pagodināts Kristū, kad Viņš uzklausa mūsu lūgšanas Kristus Vārdā. Garīgi domājōšam cilvēkam ir satraucoši apzināties, ka pagodināšanu ierobežo mūsu ticība lūgšanas spēkam: “Un visu, ko jūs lūgsit Manā Vārdā, to es darīšu, lai Tēvs tiktu pagodināts Dēlā” (Jņ.14:13). Dievam ir kvēla vēlēšanās, lai Kristus mūs pieņemtu tiesas dienā, bet Viņa vēlmī, lai mēs tiktu glābti, savā ziņā ierobežo mūsu ticība, kā tas atspoguļojas lūgšanā: “Tāpēc palieciēt nomodā visu laiku, Dievu lūgdami, *lai jūs spētu izglābties*...un varētu stāties Cilvēka Dēla priekšā” (Lk.21:36). Dieva vēlēšanos mūs pieņem tiesas dienā, bez šaubām, ierobežo tas, kā mēs dzīvojam dzīvi šobrīd, cik lielā mērā izpaužas mūsu mīlestība un piedošana. Taču kaut kādā veidā – un tas ir patiesi brīnumaini – Dievs pat iespaidos mūs, lai mēs *neierobežotu* Viņu mūsu brīvās izvēles dēļ! Padomāsim: mēs esam parādījuši, ka mūsu mīlestība / piedošana šobrīd ir būtiska, lai mēs varētu saņemt Dieva glābšanu. Bet Pāvils saka, ka Dievs palīdzēs mums paust šo mīlestību: “un jūs lai Tas Kungs *dara* vēl pilnīgākus, vairodam mīlestību, kas jūs vieno savā starpā un ar visiem citiem...un lai stiprina jūsu sirdis, lai tās būtu nevainojamas savā svētumā Dieva...priekšā, kad mūsu Kungs Jēzus atnāks” (1.Tes.3:12,13). Skaidrs, ka mēs varam brīvi izvēlēties mīlēt vai ienīst viens otru, bet vai tā 100% ir mūsu brīva izvēle? Un padomāsim arī par to, ka Pāvils lūdza Dievu, lai Dievs darītu arī *citus* mīlošākus. Tas, bez šaubām iespaidos viņu 100% brīvo izvēli.

Jo vairāk mēs iedziļināties visās šajās lietās, jo vairāk mēs ar apbrīnu atklājam, cik sarežģīta ir Dieva iedarbība uz mūsu dzīves gaitām. Caharija pareģoja atjaunošanas

sakarā, ka Jeruzaleme varētu būt pilsēta bez kādiem mūriem Dieva aizsardzībā (Cah.2:8,9). Taču Izraēlam pietrūka ticības un tādēļ Dievs nolaidās līdz viņu zemākajam līmenim un atļāva būvēt mūri un palīdzēja viņiem šai jomā. Jeruzalemes mūru celšana bija Nehemijas ticības un centības apliecinājums, taču faktiski viņa darbs apliecināja Dieva ierobežošanu Izraēla ticības trūkuma dēļ, neskatoties uz to, ka Nehemijam pašam ticības netrūka. Ja Jūda būtu palikusi savā zemē un nebūtu bēgusi uz Ēģipti, Dievs būtu nožēlojis tai apsolīto nelaimi un būtu uzreiz atjaunojis zemi un atkal uzcēlis Jeruzalemi (Jer.42:10), pilnīgai restaurācijai nekad nebūtu bijis jānotiek. Taču Izraēls tā nedarīja. Un ir tūkstošiem tādu sarežģītību, kuras var saskatīt mūsu dzīvē.

Tam, ka Dievs atļauj cilvēkiem Sevi ierobežot un tomēr strādā ar viņiem, nav jānoskaņo mūs necensties, cik vien tas ir mūsu spēkos, *neierobežot* Dieva plānu mūsu glābšanai. Bez mīlestības un piedošanas, pazemība ir vēl viens ierobežotājs Dieva vēlmei mūs glābt. Mums ir jāizvēlas visnieievērojamākā vieta eklēsiņā (savā prātā), *lai* Dievs *varētu* pagodināt mūs otrajā atnākšanā (Lk.14:10); mums ir jāpazemojas Dieva pazemojošās rokas vadībā (atkal ievērojiet, kā Viņš palīdz mums darīt to, kas jādara!) *tā lai Viņš varētu* pagodināt mūs tiesas dienā (1.Pēt.5:6). Visa tā gaismā katrā no mums ir jākvēlo patiesai pazemības nepieciešamībai. Saskaņā ar to, cik dziļi mēs paļaujamies uz To Kungu visos mūsu ceļos, Viņš darīs līdzenas mūsu tekas (Sal.pam.3:6).

Ir izskanējusi doma, ka mums jāuzskata Dieva dienas atnākšanas datumu par mainīgu veselumu, ko var pasteidzināt mūsu lūgšanas un garīgā attīstība (2. Pēt.3:12). Tas nenozīmē, ka Dievs *nezina* datumu. Liekas, ka Dievs ir gatavs atfīdzināt cilvēka brīvas gribas atsaukšanos, bet Viņš tiks galā arī ar viņa atteikšanos pakļauties. Tādējādi, ilgotā Valstība varētu tikt nodibināta Salamana laikā, vai tā būtu varējusi tikt dibināta pirmajā gadsimtā, ja Izraēls būtu pieņēmis Kungu. Taču cilvēku stūrgalvība neļāva tam notikt, un Dievs to bija paredzējis un attiecīgi tam sagatavojies. Tas nenozīmē, ka galu galā cilvēks izjauc Dieva nodomu, nedodot tam realizēties, bet, no otras puses, mums pastāvīgi tiek iegalvots, ka mēs varam ierobežot Dieva gribu, atturēt Viņa nodomu, tāpat kā persiešu valsts ķēniņš apturēja sargeņģeli (Dan.10:13) vai arī kā farizeji “ir nicinājuši Dieva padomu viņu pašu labā” un palika nekristīti (Lk.7:30). Ecēhiēla pravietojums par Templi būtu varējis piepildīties atjaunošanas laikā, ja Izraēls būtu nopietni nožēlojis savus grēkus (Ecēh.43:10). Cah.6:15 tai pašā kontekstā skaidri teikts: “Un tie, kas tālumā dzīvo, nāks un piedalīsies Tā Kunga nama celšanā...viss tas notiks, ja jūs uzklausiēsīt Tā Kunga, sava Dieva balsi”.

Sludināšanas spēks

Ne tikai *mūsu* glābšana, bet arī citu glābšana var tapt ierobežota mūsu brīvas gribas izpausmes rezultātā. Ja citu glābšana nav atkarīga no mūsu sludināšanas, tad pats sludināšanas jēdziens zaudē jēgu. Sludinātājam līdzībā par lielo vakarēdienu tiek pieteikts: “*Spied* visus nākt iekšā, *lai* mans nams būtu pilns” (Lk.14:23). Dieva Valstības nams piepildās ar cilvēkiem pacilātas sludināšanas rezultātā (“spied”). Viņa nodoms bija “*lai* tagad *caur draudzi* visām varām un spēkiem debesīs Dieva daudzveidīgā gudrība kļūtu zināma” (Ef.3:10). Dieva žēlastība top darīta zināma pasaulei *caur draudzes sludinātājiem*; un šajā ziņā Dievs ir pieļāvis Savas izpausmes ierobežošanu atkarībā no tā, cik lielu aizrautību mēs izrādām mūsu liecināšanas darbā. Pirmā gadsimta Eviņģēlija sludināšana palīdzēja vīriešiem un sievietēm “atvērt viņu acis, *lai tie* atgriežas no tumsas gaismā...un dabū grēku piedošanu un mantojumu svēto pulkā” (Ap.d.26:18). Pāvils stāsta, kā *caur sludināšanu* viņš manto un glābj cilvēkus (1.Kor.9:21). Mūsu sludināšana ir tā, kurai ir jāpaaugstina krustā sisto Cilvēka Dēlu cilvēka acu priekšā, *lai* ikviens, kas tic, tiktu glābts (Jņ.3:14,15). Pāvils savā sludināšanas darbā ar vārdiem un personīgo piemēru meklēja labumu daudziem citiem, “*lai* tie taptu izglābti” (1.Kor.10:33). Izraēlas vēlāko dienu nožēlas kontekstā mēs lasām pēc vispārēja atzinuma neizprotamus vārdus: “viņi (ebreji) kļuvis nepaklausīgi jūsu (ticīgo neebreju) apžēlošanas labā, lai pēc tam paši tiktu apžēloti (Rom.11:31). Vai tas nevarētu nozīmēt, ka Izraēlas samierināšanās ar Dievu ir daļēji atkarīga no mūsu “žēlastības”, sludinot viņiem Eviņģēliju? Un tagad pievērsīsimies Pētera vārdiem Izraēlam: “Nožēlojiet savus grēkus un atgriezieties, *lai* (pirmkārt) jūsu grēki tiek izdeldēti...un (otrkārt) sūfītu jums izredzēto Kristu Jēzu” otrajā atnākšanā (Ap.d.3:19,20). Vai tas neliek domāt, ka Kristus dedzīgo vēlēšanos atgriezties otrajā atnākšanā ierobežo mūsu sludināšana Izraēlam?

Un tālāk. Kad šis Valstības eviņģēlijs tiks sludināts visā pasaulē, tad nāks gals (Mt.24:14). Tas, bez šaubām, sasauca ar tiešu norādi uz Kunga atgriešanos – ko Viņš un Tēvs dedzīgi vēlas – laiku, kad mūsu sludināšanas rezultātā eviņģēlija izplatība būs sasniegusi pietiekamus izmērus. Kad labība ir nobriedusi, tad nāk pļaujas laiks. Kungam ir jāatliek atnākšanas laiks mūsu lēnās attīstības, brieduma trūkuma dēļ: tādējādi mēs Viņu ierobežojam. Nav pietiekami domāt, ja mēs sludinām visai pasaulei, tas automātiski paātrinās Kunga atnākšanu. Viņam ir no svara augļu patiesa brieduma laiks. Pāvils runā tā, it kā viņam būtu iedota mēraukla, kas deva viņam iespēju sludināt noteiktās vietās, ieskaitot Korintu; un kad Korintas pievērsto garīgums bija nobriedis, viņa mēraukla pastiepās garumā un Kungs atļāva viņam sludināt “pāri par jūsu robežām” (tā es interpretētu 2.Kor.10:6, 13-16). Tas norāda uz to, ko daudzi no mums ir novērojuši mūsu praktiskajā eviņģēlija

sludināšanas darbā: Kunga svētība pavada mūsu pūliņus evaņģēlija izplatīšanā tikai, ja patiesi garīgie augļi ir nobrieduši jau pievērstajos ticībai.

Līdzīgā veidā arī mūsu attieksme pret citiem *eklēsijā* var ierobežot Dieva plānu viņu glābšanā. Mēs varam kļūt par iemeslu citu klupšanā ceļā uz izglābšanos. “Esiet nevainojami (proti, nekļūstiet par klupšanas akmeni) kā jūdu, tā grieķu starpā un Dieva draudzē. Gluži kā arī visās lietās mēģinu tīkams būt visiem, nevis savu, bet daudzu citu labumu meklēdams, lai tie taptu izglābti! Dzenieties man pakaļ, tā kā es Kristum! (1.Kor.10:32-11:1, nodaļu sadalījums ir nepareizs). Pāvils saprata, ka apvainojot kādu, viņš nemeklē viņa glābšanu. Līdzīgi Pāvilam, Kungs Jēzus nav dzīvojis par patikšanu Sev pašam, bet dzīvoja par patiku Saviem tuvākajiem, viņiem par labu, lai tos celtu (Rom.15:2,3). Mēs nevaram būt kristadelfieši, kuriem nav nekāda sakara ar pārējo miesu. Mūsu uzvedība, lai cik pasīva tā būtu, atstāj spēcīgu iespaidu uz mūsu brāļiem un māsām. Mēs visi esam vienas miesas locekļi. Tas, ka mēs varam kļūt par klupšanas akmeni citiem, nozīmē, ka *mēs* varam ierobežot Dieva žēlastības plānu attiecībā uz viņiem. Tam ir jādara mūs ļoti uzmanīgus mūsu attiecībās ar citiem.

Sāpinātais Dievs

Dabīgais Izraēls savu grēku dēļ apturēja Dieva glābšanai sniegto roku; viņi lika Dievam izskatīties kā varonim, kas nevar palīdzēt (Jer.14:9); viņi “sāpināja Israēla Svēto” ar ticības trūkumu (Ps.78:41). Līdzīgi arī: “Cik reizes viņi To Kungu nekaitināja tuksnesī...Viņi *nepieminēja* Viņa spēcīgo roku, nedz to dienu, kad Viņš tos izglāba no apspiedējiem” Sarkanajā jūrā. Ebreju vārds, kuru tulko “ierobežot” ir cieši saistīts ar vārdu “sāpināt”. Ierobežot Dievu ir tas pats, kas sāpināt. Viņš nav kāds abstrakts spēks, ko regulē mūsu ticība, tāpat kā ieslēdzot vairāk vai mazāk gaismas. Viņa rokā ir glābšanas spēks, tas ir darbojies agrāk un Viņš vēlas, lai mēs atļautu Viņam darboties; ja mēs to nedarām, mēs Viņu sāpinām. Izraēls izjauca Dieva nodomu, atmetot Dieva bausli, lai turētu savu likumu, līdz ar to “iznīcinādami Dieva vārdu” (Mk.7:9,13). Taču Dieva vārds vienmēr izpilda to uzdevumu, kādēļ tas tiek sūfīts (Jes.55:11). Acīmredzamā pretruna ir noteikti izskaidrojama tikai ar pieņēmumu, ka Dievs pieļauj Sava vārda spēka ierobežošanu atkarībā no cilvēku atsaucības. Bauslim tev būs savu tēvu un māti godāt vecumdienās bija jāizraisa patiesas garīguma attīstību, jo tas prasa pacietīgu, nepārtrauktu labdarību; taču ‘apejot to’ ebreji laupīja Dieva vārdam tā potenciālo spēku viņu dzīvēs. Tā Dievs kļūst par varoni, kas nevar palīdzēt tādēļ, ka Viņa glābšana ir atkarīga no mūsu atsaucības (Jer.14:9).

Patiesi Izraēls teica, ka Dieva roka kļuvusi par īsu, un Viņš nespēja tos glābt (Jes.50:2, 59:1). Viņš būtu tos ēdinājis ar medu no klints tuksnesī, tas ietilpa Viņa plānos, bet faktiski viņi saņēma tikai mannu (Ps.81:17); viņi ierobežoja Izraēla Svēto. Manna bija salda kā plāceņi ar medu (2.Moz.16:31); bet Dievs būtu tiem devis patiesu, īstu medu, kas būtu bijusi vēl saldāka Valtības ar medus upēm priekšnojauta, uz kuriem viņi ceļoja. Samuēla laikā Dievs būtu devis Izraēlam lielu bagātību, bet Viņš nolēma to nedarīt priesteru skopuma dēļ (1.Sam. 2:29). Dievs izdzina kānaāniešus no Kānaāna (2.Moz.33:2); Viņa padomā bija, lai Izraēls maz pamazām izdzītu tos visus no zemes (2.Moz.23:30), bet praktiski ciltis palika, jo Izraēls ierobežoja Dievu, nepieliekot savu roku to izdzīšanai (Soģu 1:29), un tādēļ tas, ko Dievs perspektīvā bija ielānojis, nekad netika realizēts. Zemes iekarošanas pašā sākumā tiem bija teikts: “Visas vietas, kur jūs savu kāju pēdas liksit, Es esmu jums devis” (Joz.1:3). Kaut gan Dievs bija noteicis zemes, kuras Viņš tiem bija ielānojis dot, viņuprāt, robežas noteica viņu pašu ambīcijas iekarot katru zemes pēdu un stūrīti. Druskas no Izraēlai sagatavotā mielasta bija lielle brīnumi (Mk.7:27,28); kāds mielasts, kādas grandiozas garīgas iespējas un slava bija tiem sagatavoti, kaut arī nekad nerealizēti! Jorāms būtu varējis izveseļoties, to Dieva plāni pieļāva, bet viņa pazemības trūkuma dēļ tas nenotika. “Saki viņam: tu tiešām dzīvosi, - bet Tas Kungs man ir rādījis, ka viņš tiešām nomirs” (2.Ķēn.8:10). Atjaunošanas laikā ebreji pamatā bija slinki; viņi prātoja, ka “vēl nav pienācis laiks no jauna celt Tā Kunga namu” (Hag.1:2). Par atbildi Dievs pavēl tiem kāpt augšā un celt šo namu, pildot Viņa agrākos pravietojumus (Hag.1:8), piebilzdams, ka celt *pašu* namus viņiem gan ‘laiks’ ir pienācis (Hag.1:4). Dievs pieļāva, lai Viņa pravietojumi būtu cilvēku pūliņu ierobežojami, kaut gan galu beigās Viņš tos visus pilnībā Pats piepildīs. Tā, ir daudz atjaunošanas pravietojumu, kas apraksta Valtību, kas varētu būt bijusi Zerubābela laikā. Taču izraēlieši bija pārāk aizņemti ar savām sīkajām ikdienas rūpēm, lai to īstenotu, kam tādēļ ir jāgaida līdz Kunga atgriešanās laikam. Un atskatoties uz savu dzīvi, mēs, bez šaubām, ieraudzīsim, kas varētu notikt, kas bija mums sagatavots, ja mēs būtu bijuši pilni ticības un pazemības, kuras, kā mēs tagad to redzam, mums bija pietrūcis.

Kad mēs palūkojamies augšup uz Kristus upuri mūsu labā, mēs redzam Dieva roku, kas sniedzas mums pretim, lai glābtu mūs. Kā Viņu sāpinās mūsu vājā ticība, mūsu prāta slinkums koncentrēties uz visām šīm lietām! Kristū mēs saredzam Dievu ne par matu neierobežotu, pilnībā izteiktu, Savas gribas 100% izpildījumu Savā Dēlā. Mūsu stāvoklis ir nopietns. Mēs esam saistīti ar Dieva neaprstāmo, nebeidzamo, vispārāko mīlestību un žēlastību. Viņa mīlestība, Viņa taisnība, Viņa uzticība, Viņa vēlēšanās glābt ir maksimāla, pilnīgi nepārspējama. Mēs to redzam tikai no tālienes. Taču Viņš to piedāvā katram no mums. Un tomēr mēs Viņu ierobežojam. Un

tādējādi sāpinām. Mums ir jāizjūt šīs traģēdijas *dziļums*. Viņš tik nopietni uztver šo ierobežošanas principu, kuru mēs uzskicējam šajā nodarbībā. Ir pat mājiens uz to, ka pat Viņa Dēla piedzimšana bija atkarīga no Marijas garīguma. Apsolītā piedzimšana varēja notikt *pateicoties tam*, ka viņa ir ticējusi (Lk.1:45). Tā Dievs parāda, cik lielā cieņā Viņš tur šo principu.

Bet visam tam cauri mēs saskatām Dieva nepārspējamo žēlsirdību. Ps.78:38,39 skaidro, kā Dievs tika galā ar to, ka Izraēls Viņu ierobežoja: “Taču Viņš bija žēlsirdīgs, piedeva noziegumu...jo Viņš ņēma vērā to, ka viņi ir miesa, vēja pūsmā...” Tad pacentīsimies, no visas sirds pacentīsimies mazāk ierobežot Dievu; mūsu sludināšanā, mūsu lūgšanās vienam par otru, mūsu mīlestībā vienam pret otru, mūsu cīņā par patiesu pazemību šajā augstprātīgajā pasaulē, pacentīsimies dot Dievam kaut cik no tās kustības un izpausmes brīvības, kas Viņam bija Viņa mīļotajā Dēlā.

Piezīmes

- (1) Vārds “ticēt” daudzos tekstos tiek izlaists. Attiecībā uz “Ja Tu spēj... Tas visu spēj, kas tic.”

Zemteksta piezīme.

Tāpēc ka Dievs piekāpjas cilvēka vājuma priekšā, Viņš savā ziņā pieļauj Savu plānu attiecībā uz cilvēku ierobežošanu no cilvēku puses. Sākotnēji Viņš bija ielānojis katrai ciltij noteiktu mantojumu zemē; taču viņu vajības dēļ Viņš mainīja mantojamās zemes robežas. Līdzīgi šķiet, ka visa apsolītās zemes platība tika samazināta, kad kļuva skaidrs, ka Izraēls nebūs pietiekami uzcītīgs, lai mantotu visu zemi. No sākuma, šķiet, Dievs apsolīja Izraēlam kā mantojumu visu zemi starp Nīlas un Eifratas upēm (1.Moz.15:18). Taču vēlāk Raksti rāda, ka šī platība tika stipri vien samazināta līdz Kānaāna zemes platībai. Tā, 5.Moz.11:10,11 runāts par atšķirību starp Ēģiptes zemi un mantojamo apsolīto zemi. Izlūkus sūtīja no Kadeš-Barneas, kas ietilpa sākotnēji apsolītās zemes platībā, “to zemi izlūkot” (4.Moz.32:8, 5.Moz.9:23; Joz.14:7). Kad Izraēls stāvēja Jordānas austrumu pusē, tai teritorijas daļā, kas tika Ābrahamam apsolīta, tiem tika teikts: “Jo jūs vēl līdz šim neesat nākuši dusas vietā, nedz pie īpašuma, ko Tas Kungs, tavs Dievs, tev dos. Bet jūs pāriesit Jordānu un apmetīsities tai zemē...” (5.Moz.12:9,10). 4.Moz.34:5 iespējams visprecīzāk iezīmē zemes robežas “no Acmonas lai robeža iet ar līkumu uz Ēģiptes upi (*nachal*)”, Vadi-el-Arišu, Ēģiptes strautu Sinaja tuksnesī. Taču tas nav tas pats vārds, kas lietots 1.Moz.15:18, kas apraksta robežu, kas sākas no Ēģiptes upes (*nahar*), lielās upes, proti, Nīlas līdz *nahar*, lielajai Eifratas upei. Dievs teica Izraēlam doties līdz Eifratas upei, “visas vietas, kur jūs savu pēdu liksit,

Es esmu jums devis” (Joz.1:3,4). Bet viņi bija minimalisti, mierā ar to, kas tiem jau bija, nerūpēdamies par visa Izraēla mantojumu, tikai par savējo; un tā tie nemaz neaizgāja līdz Eifratas upei. Tādējādi, zemes apmēri, kas tiem beigu beigās tika doti, bija daudz mazāki par tiem, kas citādi varēja būt bijuši viņu.

8.3. DIEVA NEKONSEKVENCE

Kas sekos, protams, ir diezgan sarežģīti – pirmajā lasīšanas reizē. Bet neatkāpieties, lūdzu. Jo katram patiesam Bībeles studētājam, katram patiesam Dieva sekotājam nāksies saskarties ar paradoksiem un pretrunām, kuras var būt ļoti satraucošas, kamēr mēs neizveidosim sev ietvaru, kurā mēs tos varam ievietot, un kurā tie kļūst saprotami.

Tas, ko es jums gribu pateikt ir, ka Dievs ir ļoti nekonskvents – mūsu cilvēciskajā skatījumā. Patiešām, jo dziļāk mēs analizējam Bībeli, jo vairāk mēs pārdomājam Dieva ceļus, jo skaidrāk kļūst tas, ka pretrunas un paradoksi caurvij visu mums domāto Dieva pašatklāsmes struktūru. Protams, ir acīmredzami paradoksi un pretrunas, kas ir viegli atšķetināmi. Bet ir arī citi, es gribētu teikt, kurus atrisināt nav mūsu spēkos. Tieši kāpēc Dievs atklāj Sevi tādā veidā ir grūti pilnībā saprast. Bet iespējams, ka viens vienkāršs iemesls ir, ka Viņš grib likt mums saprast, cik lielā mērā Viņa ceļi ir augstāki par mūsējiem; Viņš vēlas iedvest mums daudz dziļāku garīgu pazemību, dziļāku tā izjūtu, ka kā suns ir cilvēkam, tā cilvēks ir Dievam. Šajā sakarībā būtisks ir vārds “pieņemt”. Suns *pieņem* savu atkarību no saimnieka, viņš mīl savu saimnieku, bet viņš apzinās, ka saimnieka rīcība viņam vienkārši nav saprotama. Ja Dievs *nav* nekonskvents, tas nozīmē, ka Dievam ir vienmēr jāizskaidro konsekvencēm cilvēka skatījumā. Tas nozīmētu, ka Dievam ir jārīkojas un jāizskaidro Sevi tā, lai tas skaidri un saprotami iekļautos mūsu cilvēciskajos terminos. Šķiet, ka to mēs arī vēlētos: tādu Dievu, kas ir pārcilvēks, cilvēks kā mēs, bet vienkārši visspēcīgāks. Taču Dievs ir Dievs, nevis pārcilvēks. Tādēļ Viņa ceļiem un domām *ir* jābūt būtiski augstākiem par mūsējiem; cik augstākas debesis ir pār zemi (Jes.55:9). Un ja mēs to visā nopietnībā pieņemam, ir acīmredzami, ka Dievs rīkosies tā, ka tas mums liksies pilnīgi neizprotami un nekonskventi; nevis vienkārši *grūti* saprotami, bet pilnīgi *nesavienojami* ar mūsu izpratni. Ne mazāk to parāda arī cilvēka glābšanas noslēpums, kuru Viņš izveidoja Kristū. Sieva no Tekoņas saprata kaut ko no tā, kad viņa teica: “Mirt taču mums visiem ir jāmirst: mēs esam kā ūdens, kas zemē izliets un kuru nav vairs iespējams sasmelt. Bet Dievs...domādams pārdomā, lai atmestais netiktu arī Viņa atmests” (2.Sam.14:14). Viņas domas pamatā bija, kā Dievs savā ziņā pārkāpj Savus Paša likumus, tā

protams arī Dāvidam varētu piemist tāds pats žēlsirdības gars un viņš varētu glābt kādu, kam pēc taisnības pienāktos nāves sods.

Apgalvojumus sekojošajās pirmajās divās slejās varētu atbalstīt ar daudziem Bībeles pantiem un mācībām. Tie nav šeit doti, jo šīs nodarbības mērķis nav pašu šo problēmu analīze, bet gan pretrunības princips kā tāds.

1. princips	2.princips	Komentārs
<p>1. Pastāv iepriekš nolemība par to, ka cilvēki vai nu būs Valstībā, vai nebūs. Iepriekš nolemība nav tajā, ka mēs tapsim aicināti, proti, mums tiks dota iespēja; jau iepriekš ir nolemts, ka daži sasniegs Kristus tēlu savā dzīvē. Citi klups pret Dieva vārdu tāpēc, ka tas jau iepriekš bija tā nolemts.</p>	<p>Dievs kritizē tos, kas neklasa Dieva vārdu, un Viņam patīk taisno paklausība. Citiem vārdiem sakot, pastāv brīva izvēle.</p>	<p>Parasti mēs cenšamies to skaidrot, sakot, ka Dieva iepriekš nolemība ņem vērā mūsu brīvas gribas lēmumus. Taču tas ne tikai nekur nav teikts Rakstos; tas padara pašu iepriekš nolemības principu par neesošu. Rom.9 Pāvils iztirzā šo problēmu; un viņš nesāk runāt par brīvu izvēli. Viņš tikai saka, ka mēs jau nebūsim tie, kas apšaubīs Dieva izvēli, ja Viņš nolems kādu iznīcībai. Un šajā kontekstā Pāvils saka, ka neizskaidrojamajai iepriekš nolemībai kā tādai jau jāliek mums izjust pazemību, tāpat kā Izraēlam bija jāizjūt pazemība, jo Dievs bija viņus izvēlējis <i>ne</i> jau tāpēc, ka viņi gribēja būt paklausīgi.</p>
<p>2. Ādamam bija jāmirst tai dienā, kad viņš nobaudīja ābolu. Nevieni nevar izpirkt brāļa grēkus vai nest cita</p>	<p>Bet viņš nenomira. Bet Kristus kā cilvēks uzņēmās mūsu grēku</p>	<p>Tas ir viens no skaistākajiem pestīšanas</p>

noziegumus (Ecēh.18:20).	nešanu.	noslēpumiem. Nav pestīšanas teorijas, kas izskaidrotu pestīšanas paradoksu.
3. Ninivei bija jābūt galīgi nopostītai četrdesmit dienas pēc Jonas sludināšanas, neraugoties uz to, vai tā nožēlos savus grēkus.	Dievs pārdomāja. Tas nenotika.	Dieva vārds mums tiek pasniegts kā allaž pareizs, uz kuru var paļauties, kā tas galu galā arī ir.
4. Dieva nodoms ir nemainīgs; Viņš atklāj Sevi, un mums ir jāpieņem, ka notiks tā, kā Viņš ir teicis. Dievs teica, ka Viņš izvedīs Izraēliešus no Ēģiptes un ievēdīs tos Kānaāna zemē.	Cilvēku lūgšanas un uzvešanās var mainīt Dieva izteikto nodomu. Dievs izveda viņus no Ēģiptes un nogalināja tos tuksnesī, kā tie bija baidījušies. Viņš mainīja Savu nodomu pusceļā (4.Moz.14:35).	Dieva nodoms mums ir pasniegts kā cieta klints, kāds tas arī ir galu galā. Nepārprotami kā šeit tā arī augstākminētajos 1.un 2. punktos Dievs prasa, lai mēs ticētu, ka Viņa vārds un nodoms ir drošs no Viņa redzes viedokļa, kaut gan cilvēku acīs Viņa vārds un nodoms var izskatīties ļoti nepastāvīgs.
5. Pastāv skaidri noteikts Kristus atgriešanās laiks, ko Dievs ir noteicis no paša sākuma, pēc tam, kad būs notikušas noteiktas lietas.	Šķiet, ka Salamans būtu varējis kļūt par Mesiju, ja viņš būtu palicis ticībā; Kristus būtu varējis nodibināt Valstību pirmajā gadsimtā, ja Izraēls būtu viņu pieņēmis. Daudzi panti liek domāt, ka mūsu lūgšanas, visas mūsu draudzes garīguma pieaugums, Eviņģēlija izplatība visā pasaulē un Izraēla atgriešanās, citu starpā, var paātrināt Kristus atnākšanu.	Šis nu ir paradokss, kas nav samierināms.

Dievs uzklausā mūs, ja mēs paļaujamies uz Viņu un lūdzam pēc Viņa prāta (1.Jņ.5:14 utt.).	Bet ir arī piemēri, kad Dievs uzklausā tos, kuros nav pilnas paļāvības uz Dievu un pat tos, kas vēlāk būs nosodīti (Caharijas; ticīgie lūdz par Pētera atbrīvošanu; Mt.7:21-23).	Saikne starp ticību un Dieva uzklausītu lūgšanu nav tik vienkārša, kā tas izskan dažos pantos. Dievs strādā ar mums daudz augstākā līmenī, nevis vienkārši atsaucoties uz mūsu vārdiem par zīmi tam, ka Viņš pieņem mūsu ticību.
6. Dievs neieredz šķiršanos. Viņš atļāva Izraēliešiem šķirties tikai "jūsu cietsirdības dēļ". Pēc Mozus likuma, Dievs aizliedza savai tautai vēlreiz apprecēt šķirto sievu. Dieva likumi ir absolūti un Viņš brīdina ar pagātnes piemēru palīdzību, lai mēs tos nepārkāptu.	Bet Dievs šķīrās no Izraēla, Savas sievas, jo tā bija neuzticīga. Taču Viņš lūdz to atgriezties pie Viņa un atkal apprecēties. Viņš pārkāpj Pats Savu likumu, pieļaujot "negantību", kā Viņš to nosauc, lai parādītu Savu mīlestību pret Izraēli. Līdzīgi, likums māca, ka pirmdzimtajam ir tiesības uz dubultu mantojumu salīdzinājumā ar brāļiem, bet mēs esam darīti par Kristus līdzmantiniekiem (Rom.8:17). Tas ir vēl viens žēlsirdības paradokss. Taču Viņš piekāpjas cilvēku vājuma priekšā (skat 2.7), atgādinājis Izraēlam, kā viņi grēkoja ar midiānietēm, Viņš atļauj tiem paturēt neprecētas midiānietes par sievām (4.Moz.31:16,18).	Tas izklausās tā, it kā Dievs teiktu "Dari, kā Es saku, nevis kā Es daru". Augot mēs sagaidām, ka mūsu vecāki, skolotāji, priekšnieki būs konsekventi, rādīs mums tās uzvedības piemēru, kuram viņi grib, lai mēs sekotu savā dzīvē. Un kad mēs kļūstam par vecākiem, skolotājiem, priekšniekiem, mēs jūtam, ka arī mums ir tā jāritkojas...bet Dievs ir tikai <i>kā</i> Tēvs mums daudzējādā ziņā. Viņš ir Dievs, nevis cilvēks; un tā, Viņš nebūs tik konsekvents, kādam ir cilvēku tēvam jābūt. Tāda ir Viņa žēlastība pret mums, un, kas ir vēl būtiskāk, Viņa kvēlā vēlēšanās izglābt cilvēkus, kas varētu arī nesasniegt glābšanu pilnīgas pakļāvības trūkuma dēļ.
7. Dāvids slepkavoja, bija	Uzas grēks, pastiepjot	Protams, mēs varētu

<p>laulības pārkāpējs un bija rīkojies pārgalvīgi (2.Sam.12:9 salīdz. ar 4.Moz.15:31). Taču Dievs neievēroja šos grēkus <i>it kā</i> tie būtu ‘virspusēji’ grēki; patiesais vīrs Dāvids bija Dieva pieņemts un pacelts kā brīnumains piemērs visiem ticīgajiem. Līdzīgi, arī Ābrahāms, Īzāks un Jēkabs bija vien cilvēki, kuriem piemita šīs ‘virspusējās’ vājības (ja vien tādas patiešām pastāv). Taču viņi tiek pieskaitīti ticības pamatlicējiem.</p>	<p>roku pret šķirstu tiek aprakstīts tā, it kā viņš to darīja, lai palīdzētu Dievam; viņš mīlēja Dievu, kā viņš to prata. Taču Dievs izdzēsa viņa dzīvību, šķietami, par šo vienīgo grēku. Arī Mozum bija liegts iet apsoltājā zemē viena grēka dēļ. Ēlis rakstos attēlots kā lāga vīrs, kas pamatā mīlēja Dievu, bet (līdzīgi vairumam vecāku) pārāk mīkstsirdīgi izturējās pret saviem bērniem. Šī iemesla dēļ Dievs viņu noraidīja.</p>	<p>samierināt šīs divas slejas, sakot, ka Dievs redz sirdi, kā tas patiešām arī ir. Bet es gribu teikt, ka šie piemēri, tā kā tie ir doti, liek cilvēkam secināt par Dieva nekoncekvenci. Mēs varam <i>pieņemt</i>, ka Ēlis un Uza bija ļoti grēcīgi salīdzinājumā ar (teiksim) Dāvidu vai Jēkabu, un tādēļ Viņš bija tik skarbs pret tiem. Bet tie ir tikai mūsu pieņēmumi. Vai nav labāk darīt tā, kā Dievs vēlas, un pieņemt šo kā pretrunu Dieva pašatklāsmē?</p>
<p>8. Daudziem no ticīgajiem bija vairākas sievas; daudzi no tiem uzvedās neatbilstoši Dieva dotajiem laulību noteikumiem. Tā, Ābrahāmam bija gadījuma rakstura sakari ar kalponi Hagari, tāpēc ka viņš un Sāraja nedomāja, ka Dieva apsoltījums piepildīsies caur Sāraju.</p>	<p>Citviet Dievs ir ļoti nosodošs pret jebkādu laulības pārkāpumu.</p>	<p>Vai mums patiesi būtu jātic, ka dažreiz vienu un to pašu rīcību Dievs uzskata par nopietnu grēku, kamēr citreiz Viņš to neievēro, (acimredzot) uzskatot šīs lietas par ‘virspusēju’ grēku? Dievs nepāprotami ir principu Dievs, un Viņa principi ir vienmēr spēkā. Taču Viņa žēlsirdība un sapratne ir tādi, ka Viņa attieksme pret cilvēkiem dažreiz mūs pārsteigs kā paradokssāla.</p>
<p>9.Mūsu glābšana ir žēlsirdības dāvana; jo vairāk mēs nobriestam</p>	<p>Jēzus teica: “Ja jūs mīlat Mani, turat Manas pavēles” (Jņ.14:15),</p>	

<p>garīgi, jo vairāk pārliecināties par to, ka mēs paši nevaram itin neko darīt, lai tiktu taisnoti. Mūs glābj žēlastība, nevis mūsu darbi vai pakļaušanās bauslībai (Skat Rom.1-7).</p>	<p>atsaucoties uz Mozus apgalvojumu, ka Dievs glābs Izraēlu tikai, ja viņi parādīs Viņam savu mīlestību, turot Viņa baušļus (2.Moz.20:6). Darbi un paklausība ir no svara; piemēram kristības.</p>	
<p>10. Dievs noraidīja Izraēlu, teikdams: “Jūs neesat Mana tauta”. Tas bija skaidri pateikts. Vēstulē romiešiem Pāvils šķiet citējam to ārpus konteksta. Tajā pašā nodaļā viņš šķietami sagroza lietas, runājot par to, ka slikta, meža koka atvase ir uzpotēta labajā kokā; notiek tieši otrādi. Šīm apzinātajām nekonsekvencēm ir noteikti jāparāda, ka žēlsirdības nozīme ir izprotama tikai pretrunu un paradoksu izteiksmē, kad mēs to cenšamies izteikt cilvēku terminos. “Tās Radītājs neapžēlojas par to; kas to veidojis, nav tai žēlīgs” (Jes.27:11).</p> <p>Dievs teica, ka Viņš iznīcinās Izraēlu Ēģiptē</p>	<p>Bet citādā ziņā, Izraēls netika noraidīts, pateicoties Dieva ‘neloģiskajai’ mīlestībai pret tiem. “Kā Es tevi lai atstāju, Efraim, kā lai Es nododu tevi citu rokās, Israēl? Vai lai Es vienkārši nepārvēršu tevi par Admu?...Bet Mana sirds ir noskaņota citādi, Es esmu par daudz dedzīgs Savā žēlsirdībā” (Hoz.11:8).</p> <p>Viņa žēlsirdība un grēka nosodījums ir apvienoti Viņa raksturā: “Es nodevu Savu sirdsmīlo viņa ienaidnieku rokās” (Jer.12:7).</p> <p>Bet tas, ka Dievs ir radījis un veidojis Izraēlu, ir par iemeslu tam, kā Viņš pats saka, ka viņš to aicina smelties no Viņam vienmēr piemītošās žēlsirdības (Jes.43:1, 44:2, 49:15).</p> <p>“Bet tad Es no tā atteicos Sava Vārda dēļ, lai tas netop likts negodā”</p>	<p>Šī šķietamā pretruna parāda, kā Dieva mīlestība un žēlsirdība pret Savu tautu nepakļaujas Viņa Paša izteiktajam nodomam; Dieva mīlestība nav izskaidrojama cilvēkiem bez pretstatu un paradoksu palīdzības. Mums kā cilvēkiem vienkārši nav pieejamas paradīgas, kas izskaidrotu mums Dieva mīlestību.</p> <p>Tas, ka šie panti atkārtojas Jesajas pravietojumā, mudina tos apvienot. Viņš neapžēlosies par viņiem, Viņš nebūs tiem žēlīgs (kā bieži teikts Ecēhiēlā) – bet Viņš apžēlojas.</p>

<p>(Ecēh.20:8). Bet Viņš to neizdarīja.</p> <p>Dievs gribēja iznīcināt Izraēlu tuksnesī (Ecēh.20:21).</p> <p>Dievs gribēja iznīcināt Izraēlu ar babiloniešu palīdzību par visām viņu negantībām (Ecēh.7:4,9; 5:11; 8:19; 9:10).</p>	<p>(Ecēh.20:9).</p> <p>Dievs "atrāva Savu roku atkal atpakaļ", Viņš atsauc Savu bargo solījumu (Ecēh.20:22).</p> <p>Kad Dievs sodīja Izraēlu caur babiloniešiem, Ezra (9:13) saprata, ka Dievs tos ir saudzējis vairāk, nekā Izraēla noziegumi to pelnījuši.</p>	<p>Jes.40:2, atkal kontekstā ar Izraēla sodīšanu caur babiloniešiem, teikts, ka Jeruzaleme saņēmusi divkārtīgu sodu par saviem grēkiem; un tomēr Ezra saka, ka tas bijis mazāks par to, ko Izraēls bija pelnījis par visiem saviem grēkiem. Šeit mēs sastopamies ar pilnīgu un nekonsekventu Dieva žēlastību; gandrīz vai vainas uzņemšanos par viņu sodīšanu (salīdz. ar to, ka Dievs līdzīgi uzņemas vainu Jes.54:6-8).^[11]</p>
<p>Ja Dievs saka, ka Viņš sodīs kādu par grēkiem pēc kāda laika, kas viņam tiek dots, lai nožēlotu grēkus, tad Viņš to darīs.</p> <p>Pats Kungs saka, ka Izraēla brūce ir nāvīga (Jer.30:12).</p> <p>Visa Jūdeja tiks iznīcināta (Jer.44:11)</p> <p>Izraēls bija zari, kas bija jāizcērt.</p>	<p>Atkl.2:21,22 Jezabelei tika dots laiks, lai nožēlotu grēkus, bet viņa to nedarīja, tādēļ spriedums tika paziņots; bet <i>ja</i> pat tad viņa atgrieztos, viņa nebūtu nosodīta.</p> <p>Taču Jahve izdziedināja nāvīgo brūci (Jer.30:17).</p> <p>Bet tajā pat nodaļā runāts par atlikumu, kas netiks iznīcināts (:14,28).</p> <p>Bet tiem bija atkal jātiec uzpotētiem savā eļļas kokā (Rom.11).</p>	<p>Tā ir vienkārši Dieva karstā vēlēšanās, lai cilvēki nožēlotu savus grēkus.</p> <p>Tas ir Dieva Izraēla mīlestības paradokss un vēlēšanās, lai tas tiktu atpestīts.</p> <p>No dārzkopības viedokļa tas nav iespējams. Iznīcis, nedzīvs zars, neatgūs</p>

<p>Vīģes koks nemūžam vairs nenesīs augļus (Mk.11:14).</p> <p>Dievs solīja, ka pat ja Izraēls grēkos, Viņš tos neatmetīs un nelauzīs derību ar viņiem nemūžam (3.Moz.26:44; Soģu 2:1).</p>	<p>Taču Izraēls zaļos un ziedēs, un tie pildīs zemes virsu ar augļiem un labklājību (Jes.27:6); tādējādi vīģes koks nesīs augļus, kaut arī tā bija tik dramatiska zīme, kad tas tika sodīts uz mūžīgu neauglību (Lk.21:29,30).</p> <p>Bet Viņš to darīja (Cah.11:10 salīdz. ar Jer.14:21), kā to pierāda Mozus likuma, kas bija pamats Dieva derībā ar Izraēlu, beigas.</p>	<p>dzīvību, ja to uzpotēs dzīvā kokā. Taču Izraēlas pēdējo dienu atpestīšanas brīnumā tieši tā tas notiks.</p> <p>Kungs teica vārdus par Izraēla zaļošanu nākotnē, ļoti labi apzinoties, ka Viņš (un vairāki VD fragmenti) to nosodījis uz mūžīgu neauglību. Taču Viņam bija zināms arī žēlsirdības paradokss.</p> <p>Izraēls lauza derību, nepildot Dieva baušļus (3.Moz.26:15; 5.Moz.31:16 un daudzviet citur). Tādēļ Dievs lauza derību ar Izraēlu. Taču Dievs bija izteicis apsolījumus nemūžam nelauzt derību ar Izraēlu, jo Viņš izvēlējās vārdus, kas neatklāja Viņa iepriekšēju zināšanu, ka Izraēls grēkos. Šķietamo pretrunu var atrisināt, saprotot, ka Dieva prāts nebija novirzīts uz Izraēla nākotnes atkrišanu tai brīdī, kad Viņš noslēdza ar viņiem 'nelauzamu' derību. Taču paradokss paliek; Viņš lauza Savu derību ar viņiem, kad tie apgrēkojās. Viņš sodīja tos, lai noslēgtu ar tiem vēl žēlsirdīgāku derību. Joēls (2:17) saprata, ka</p>
--	---	---

<p>Dievs teica, ka Viņš nesaudzēs un nežēlos Izraēlu, turot tiesu pār to. Viņš pat brīdina tos nedomāt, ka tie ir vien tukši draudi, vēl viens brīdinājums (nāk kara trokšņa diena); Viņš ir gatavs tos iznīcināt (Ecēh.7:7,4,9; 5:11; 8:18; 9:10; Jer.13,14; 21:7).</p> <p>11. Kristus bija tieši tāds pats kā mēs, mūsu pārstāvis un piemērs un iedvesma mūsu cīņā ar mūsu miesu.</p>	<p>Bet Dievs zēloja un saudzēja Izraēlu arī tai laikā, kad sodīja tos (Ecēh.36:21; Mal.3:17,18).</p> <p>Taču Kristus bija Dieva dēls, Viņš bija vairāk kā "vienkāršs cilvēks". Viņam acīmredzot bija kāda "nosliece" (kā teicis Roberts Robertss) uz taisnprātību, kuras nav mums (1).</p>	<p>Dievs spēj Savā zēlsirdībā mainīt Paša izteikto nodomu pat pašā pēdējā brīdī, un tādēļ viņš mudina priesterus lūgt Dievu "zēlot" tos, kad Viņš izlej pār tiem Savu bardzību, kaut arī Viņš ir teicis, ka Viņš to nedarīs.</p> <p>Dieva izpausme Kristū bija un ir "dievbijības noslēpums" (1.Tim.3:16). Taču Kristus cilvēcībai bija, bez šaubām, mūs jāiedvesmo un jāmierina; proti, nākot no tā, ko mēs pieņemam un kam ticam, bet kas tomēr šķiet pretrunīgs.</p>
<p>Dievs nepieļaus, lai Viņa Vārds tiktu zaimots Viņa tautas dēļ (Jes.48:11; Ecēh.20:9).</p>	<p>Dievs ļāva Savai tautai krist negodā (Jes.46:7). Viņi lika negodā Viņa Vārdu (Jer.34:16; Mal.1:7).</p>	<p>Dievs aicina mūs saskatīt Viņa pūliņus, kas vērsti uz to, lai neļautu nonicināt Viņa Vārdu Izraēla nekārtību daudzuma dēļ. Šī tēma skaidri parādās Ecēhielā: tie zaimoja Viņu un Viņš centās, lai Viņa Vārds netiktu likts negodā. Šeit parādās tas brīvas gribas mērs, ko Dievs pieļauj cilvēku grēcīgumam, kā arī Dieva cerības mērs uz labu cilvēkā, it kā Viņš nevarētu iedomāties, ka tie varētu nicināt Viņa vārdu tik lielā mērā, kā viņi to darīja.</p>

<p>Pareizticīgās baznīcas ideja par izpirkšanas (2) maksu kā aizvietošanu ir aplama. Kristus asinis netika izlietas, lai ar tām atpirktu mūs.</p>	<p>Bet kam tad Kristus deva mūsu izpirkšanas maksu? Ne jau Dievam (tad jau tā būtu bijusi aizvietošana) un arī ne sātanam, kā to kļūdaini pieļauj pareizticība.</p>	<p>No vienas puses, grēku izpirkšanai ir loģisks pamatojums. No otras puses, tāds nav atrodams (2).</p>
<p>12. Sestdienā priesteri apgānīja sestdienu.</p> <p>“Un ikviens, kas tanī dienā darīs kādu darbu, to Es izdeldēšu no Savas tautas vidus” (3.Moz.23:30).</p>	<p>Sestdienā nekāds darbs nebija jādara.</p> <p>Bet Dievs praviešu rakstos izsaka neapmierinātību ar to, ka <i>Viņa tauta</i> netur sabatu. Viņš neizslēdza cilvēkus no tautas vidus, kā Viņš bija solījis.</p>	<p>Kungs (Mt.12:5) teica, ka priesteri “apgānīja” sestdienu; Viņš neteica, ka tādēļ, ka viņi turēja tās garu, viss ir kārtībā. Lietojot tik stipru vārdu kā “apgānīt” Viņš šķiet pat pasvītrojam šo domu. Tas nenozīmē, ka Dievs saka, bet nedara. Vienkārši <i>Viņa</i> žēlsirdība un pacietība sniedzas pāri <i>Viņa</i> likumam.</p>

<p>13. Dievs piedēvē Savu taisnību cilvēkiem; viņš tos uzskata par taisniem, kaut arī tie tādi nav.</p> <p>Tā, Viņš runā par Dāvida, Hiskijas un Josija reformām kā par ļoti perfektām, kad faktiski viņi ignorēja būtiskas lietas, kā būdiņu svētku turēšanu (Neh.9:17).</p>	<p>Personīga taisnprātība un paklausība ir būtiski pestīšanai.</p> <p>Svētku turēšana bija būtiska zīme, ka cilvēks uztur derību ar Dievu.</p>	<p>Pestīšana nāk kā no paklausības, tā arī no žēlsirdības, kuras rezultātā mūs uzskata par paklausīgiem, lai gan mēs tādi neesam. Dievs ir tik iejūtīgs, redzot cilvēku cenšanos būt garīgiem, ka Viņš var izmantot Savu varu, lai nepievērstu uzmanību citiem trūkumiem; kaut gan ir daudz piemēru, kad citādi garīgs cilvēks tiek atraidīts kāda viena trūkuma dēļ (piemēram, Ēlis).</p>
<p>14. Dievu nevar redzēt.</p> <p>Dievs runā tā, it kā Viņš būtu miris un atstājis Izraēlu atraitnēs (Jes.54:4,6).</p> <p>Dievs aizmirst mūsu grēkus.</p>	<p>Mozus redzēja Dievu.</p> <p>Bet Dievs ir nemirstīgs.</p> <p>Aizmirst nav Dieva dabā.</p>	<p>Ir pilnīgi iespējams, ka tā bija Dieva izpausme eņģeļa tēlā. Bet, ņemot vērā tās Dieva 'nekonsekvences', kuras mēs izskatījām, vai tad nevarētu būt, ka Dievs tiešām piekāpās Mozus cilvēcības priekšā un patiesi nonāca zemē, un atļāva Mozum redzēt Viņu no mugurpuses?</p> <p>Dievs grib kaut kādā veidā paglābt Izraēlu no kauna, ka Viņš tos ir atstājis to neuzticības dēļ. Viņš pat iet tik tāl, ka acīmredzami noliedz pats Savu dabu, lai to izdarītu. Viņš noliegs Savu dabu, lai parādītu mums Savas</p>

		<p>piedošanas mēru. Viņš pat var ierobežot Savu viszinību.</p>
<p>15. Raksti interpretē Rakstus. Taču tas noved pie slēdziena, ka zvērs Atklāsmes grāmatā simbolizē arābu pretestību dabīgajam Izraēlam pēdējās dienās.</p>	<p>Raksti interpretē Rakstus. Taču tas noved pie slēdziena, ka zvērs Atklāsmes grāmatā ir Romas impērijas turpinājums reliģiskā formātā; proti, tas attiecas uz ticīgo vajāšanu no katoļu baznīcas puses visā vēstures gaitā.</p>	<p>Šīs divas interpretācijas ir grūti savienojamas. Taču abas nāk no Bībeles. Bībeles garā domājošie brāļi vienkārši nevar vienoties šī pravietojuma izpratnē. Kādēļ? Nav tādas domāšanas paradigmas, kas tos novestu pie vienas un tās pašas interpretācijas; Dieva drošā pareģojuma vārdu vienkārši var izprast ne vienā vien veidā, kaut gan gan sekojošās interpretācijas šķiet savstarpēji izslēdzošas.</p>
<p>Bībele ir Dieva iedvesta. Tādēļ katra detaļa ir pareiza un nozīmīga.</p>	<p>Dažviet Bībele ir grūti izprotama. Runājot garā, Pāvils šķiet aizmirsis precīzo citātu, vai arī ar nodomu vairīdamies precizitātes, saka “kādā vietā gan kāds ir apliecinājies” (Ebr.2:6). Gadās, ka Gars lieto ļoti aptuvenus skaitļus precīzu skaitļu vietā (“ap četri simti piecdesmit gadu” Ap.d.13:20 salīdz. ar 1.Ķēn.6:1). Atsauce uz “septiņdesmit” Soģu 9:56 arī šķiet neprecīza. Septiņi gadi un seši mēneši (2.Sam.2:11) 1.Ķēn.2:11</p>	<p>Tas nešaubīgi parāda, ka Dievs ir Dievs, ne cilvēks. Viņa vārds nav pretrunīgs, bet nodrošinot to, Dievs nenolaižas līdz cilvēka līmenim, kas vēlas uzrakstīt perfektu grāmatu, nodrošinot katra tēla drošu atbilstību. Viņa garīgā kultūra ir daudz augstāka.</p>

pārtop septiņos gadus; trīs mēneši un desmit dienas (2.Laiku 36:9) 2.Ķēn.24:8 jau ir trīs mēneši.

Visām šīm ‘nekonsekvencēm’ ir savi ‘izskaidrojumi’; kurus es dažviet esmu devis. Taču visiem šiem ‘izskaidrojumiem’ tomēr trūkst patiesības piegaršas; rodas sajūta, ka problēma tiek drīzāk ‘apieta’ nekā izsmeltoši paskaidrota. Ir jāsaka, ka mūsu starpā bieži ir radušās nesaskaņas attiecībā uz daudzām augstākminētajām pretrunām. Brāļi ir pārliecināti, ka viņu uzskats sakņojas Bībelē, un viņi nevar prast, kā citi brāļi var atrast Bībelē apliecinājumu gluži pretējam uzskatam. Ar to es gribu teikt, ka šīs lietas mēs nevarēsim atrisināt ne ar kādiem vārdu plūdiem vai slēdzieniem. Tie ir Dieva radīti paradoksi un tie ir jāpieņem tādi, kādi tie ir, apzinoties mūsu nespēju tos samierināt, kā arī jāiemācās lēnprātīgi pazemīgi attiekties pret brāļiem un vispirmām kārtām pret Dievu, kurš nav sasniedzams mums dotās izpratnes robežās.

Pieņemšana

Samierināšanās ar mūsu nespēju atrisināt šīs nekonsekvences, šī fakta *pieņemšana* ir tieši tas, ko Dievs sagaida no mums. Taču samierināšanās ir jēdziens, kas kļūst arvien vairāk nepieņemams mūsu laikā; katra problēma *ir* jāatrisina, mūsu saprašanai *ir* jābūt pietiekamai, lai izprastu visu, ar ko tai nākas sastapties. Mēs dzīvojam pārliecībā, ka esam ar augstu loģikas pakāpi apveltītas saprātīgas būtnes. Taču mēs it nemaz neesam tik loģiskas būtnes garīgajā ziņā. Pagātne mums devusi Kristus nepārspējamo mīlestību un nesalīdzināmā Valstības cerība ir mūsu nākotne. Taču mēs grēkojam, mēs esam vienaldzīgi, mēs novēršamies no šo lietu godības; tāpat kā Izraēls mēs skaidri sakām, ka negribam dzirdēt. Katra apgrēcība ir pilnīgs mūsu nelōģiskuma apliecinājums. Mēs zinām, mēs uztveram, mēs saprotam tik daudz (attiecībā uz autobusu blakus sēdošo braucēju); taču mēs vienkārši neattiecinām lielāko šo zināšanu daļu uz mūsu dzīvi. Mēs dzīvojam ilūzijās par mūsu saprātīgumu. Mēs esam galīgi *nelōģiskas* būtnes. Dieva (šķietamās) nekonsekvences nodoms ir sagraut mūsu pārliecību, ka mēs esam pamatā saprātīgi un loģiski domājoši cilvēki. Mēs tādi neesam. Mums ir jāiemācās *pieņemt*, ka mums nav izpratnes par to, kas ir patiesa loģika; Dieva spriestspēja. Viņa loģika nav mūsējā.

Man liekas, ka tas, ka Dieva vārds un Viņa ceļi ir apzīmogoti ar šo (šķietamo) nekonsekvenci ir vislielākais pierādījums tam, ka Dievs ir Dievs un Bībele ir Viņa vārds. Nesen es sarunājos ar vadošu krievu matemātiķi Maskavas viesnīcā. Viņš

teica, ka matemātikas studijas ir viņu izvedušas ārpus konsekvences un loģikas robežām un pārliecinājušas viņu ne tikai par Dieva esamību, bet arī par cilvēka niecīgumu. Varētu domāt, ka matemātika ir loģiska, tīra zinātne. Galu galā $2 + 2 = 4$, nevis 4,1 vai 5. Taču, jo dziļāk tu to studē, jo vairāk tu pārliecinies par tīšu nekonsekvenci. Kad 15 gadu vecumā es studēju matemātiku, es nevarēju saprast (arī tagad man tas nav saprotams), kā paralēlas līnijas var sastapties bezgalībā. Ja tās ir sākotnēji paralēlas, tādas tās ir arī pēc desmit kilometriem un cik tālu tu arī neietu. Bet nē. Matemātiski tās satiekas – bezgalībā. Šī ‘nekonsekventā’ principa *pieņēmums* ir vairāku matemātisku formulu pamatā – bez kura cilvēks (piemēram) nekad nebūtu spējis veikt kosmiskos lidojumus. Un tā tas ir arī ar Dieva pašatklāsmi Bībelē. Pastāv tīša *nekonsekvence*, kas ir jāpieņem, tāpat kā tas ir matemātikā, kas pati par sevi ir pierādījums tam, ka Dievs ir Dievs, nevis cilvēks; ka Viņš ir tur, visā Savā morālajā un intelektuālajā godībā un varenībā, un ka Viņa vārds mums ir Viņa un nevis cilvēka vārds.

Grūti jautājumi

Iespējams, mums pie tā arī vajadzētu apstāties. Tomēr man daudzkārt (un es nepārspīlēju) nesen kristītie brāļi un māsas uzdod sekojošus jautājumus:

1. Dievs saka, ka Viņš ir mīlestības Dievs, ka Viņš grib glābt cilvēkus. Taču tik daudzi dzīvo un nomirst, kuriem nemaz nav bijusi dota iespēja iepazīties ar Viņa plānu. Saskaņā ar Rakstiem, viņi tā arī paliks miruši, nesāņemot otru iespēju.
2. Zīdaiņi un mazi bērni mirst, ieskaitot ticīgo pēcnācējus. Saskaņā ar Bībeles augšāmcelšanās principiem, tiesu un nepieciešamību kristīties, tie paliks miruši. Kā tad to samierināt ar jūtīgo mīlestības Dievu?
3. Raksti māca, ka mums ir jānorobežojas no tiem, kas atstāj ticību vai māca aplamas lietas. Taču daži kristadelfieši tā nedara. Tātad, lai norobežotos no tiem, kas dara nepareizi, mums jānorobežojas arī no tiem, kas vairāk vai mazāk tic tam, kam ticam mēs, bet kas nenorobežojas no tā, kas ir aplams. Vai tas varētu būt pareizi atteikties lauzt maizi ar tiem, kas arī ir Kristus miesa? Tomēr nepareizi ir arī pieļaut nepareizas mācības iejauku miesā; tas nozīmē norobežošanu no tiem, kas ļaujais iespaidoties no to mācības.

Visi šie jautājumi ir likumsakarīgi. Neviena no atbildēm nav pilnīgi apmierinoša. Atsakoties pieņemt Dieva acīmredzamo nekonsekvenci, mēs varam nosliekties uz mācībām, kurām nav Bībeles pamatojuma; piemēram, ka būs dota ‘otra iespēja’. Vai arī mēs varam galu galā izteikt pieņēmumus (piemēram, šis bērns nomira, jo bija zināms, ka viņš ticību nepieņems), kas ir tikai un vienīgi minējumi un gandrīz vai Dieva visvarenības apšaubījums. Mēs vienkārši nedrīkstam atnest mūsu Bībeles

pamatu izpratni; kā arī mēs nedrīkstam zaudēt Dieva mīlestības un žēlsirdības izpratni. Pēc manām domām, *vienīgais* ceļš kā tikt galā ar šiem jautājumiem ir Dieva nekonsekvences principa izpratne; samierināšanās *pieņemt* to, kas cilvēkam šķiet nepieņemams. Dieva žēlsirdība, mūsu atpestīšana bezgrēcīga cilvēka nāves rezultātā...šīs lietas *var* saprast, vienā līmenī (un tās var tikt arī pārprastas). Tāpēc, ka *ir* tik daudz pārpratumu, mēs esam taisnīgi uzsvēruši, kādai ir jābūt *pareizajai* izpratnei. Taču galu galā, pašā būtībā, grēku izpirkšana un Dieva žēlsirdība sniedzas pāri mūsu izpratnes robežām. Dažreiz Dievs it kā spēlējas ar šo faktu, izsakot nepārprotami paradoksālus spriedumus. Tā, Jer.30:16 teikts, ka Viņš sodīs Izraēlu par grēkiem no iebrucēju rokas un *tādēļ* šie iebrucēji paši tiks pakļauti postam. Dieva mīlestība pret Izraēlu ir tik liela, ka pat viņu apgrēcībā Viņš tos atieb. Un kā citādi gan var paskaidrot tādu mīlestību, kā tikai izmantojot paradoksus un pretrunas.

Sadraudzība

Sadraudzības problēma ir īpaši grūti izprotama. Mūs māca, ka ir jāglabā vienas Kristus miesas vienotība un sadraudzība tajā. Taču sadraudzība ar maldus ceļus ejošiem ir patiesi nopietna problēma; Izraēls tika nosodīts par to, ka atļāva tiem, kas nav derībā ar Dievu baudīt upurus, kas simbolizēja Izraēla derību ar Dievu (salīdzini ar maizes laušanu; 2.Laiku 23:19; Jes.26:2; Ecēh.44:7 salīdz. ar Atkl.22:14). Problēma ir tajā, ka mēs nevaram droši zināt, kas pieder Kristus miesai. Tiesa, vadoties pēc Bībeles un kristadelfiešu pieredzes, ja mūsu attieksme pret sadraudzību nav pārāk stingra, ar domu, ka mums ir jāuzņem cilvēki sadraudzībā, jo tie, iespējams, ir vienas miesas locekļi, tāpat kā mēs, tad mums galu galā būs atvērta sadraudzība; jo mēs jau nevaram būt droši, tieši kas pieder šai vienai miesai. Mēs zinām, ka ir viena miesa, bet tās robežas nav acīm redzamas. Tā ir tā problēma. Tādēļ, ja mēs teiksim 'Es stāšos sadraudzībā ar visiem, kas ir viena miesa, jo Bībele māca, ka tas ir mans pienākums', mēs nonāksim līdz sadraudzībai ar visiem, kas vēlēšies būt ar mums. Un maldīgu doktrīnu raugs un amorāla uzvedība mūs neizbēgami iespaidos, kas novedīs pie ticības zaudēšanas. Taču, ja mēs turēsimies tā vietā pie Bībeles mācības par norobežošanu no maldu ceļu mācītājiem, tad galu galā mums būs jānorobežojas arī no tiem, kas iecietīgi izturas pret maldu mācītājiem, kaut arī paši nav atkritēji. Un rezultātā mūsu prāts ātri vien tiks tendēts uz pastāvīgu apakšgrupu saskatīšanu un maldu mācītāju un to, kas tos pacieš, tvarstīšanu. Anglosakšu kristadelfieši ir izmisīgi, patiesi izmisīgi, cīnījušies ar šo problēmu. Nav šaubu par to, ka mums ir jānorobežojas no maldu mācības. Evāņģēlija būtība ir aicinājumā norobežoties, attīrīties no tā, kas nav patiess, tāpat kā Izraēls tika izvests no Ēģiptes. Vienā ziņā mūsu atpestīšana, mūsu mūžīgais liktenis ir no tā atkarīgi. Taču mūsu glābšana ir atkarīga arī no atsaucības,

mīlestības un pacietības izpaušmes, kas mums būs nepieciešami tiesas dienā. Jo kā mēs tiesāsim, tā arī tapsim tiesāti. Kunga Jēzus attieksme pret mums tai dienā sasauksies ar mūsu attieksmi pret brāļiem šai īsajā pasaulīgajā dzīvē.

Ir patiesi grūti noturēties līdzsvara stāvoklī starp šīm divām nostājām. Šķiet, ka tikai Kungā Jēzū mēs redzam “žēlastības un patiesības” (Jņ.1:14) perfektu sakausējumu; vienīgi Viņā žēlastība un patiesība satiekas, Viņa personībā taisnība un miers skūpstās, citējot Bībeles pravietojumu par Mesiju (Ps.85:11). Šķiet, ka mums kā individuāli, tā arī kopībā tas nav sasniedzams. Mēs esam vai nu par mīkstsirdīgiem, tā pieļaujot kompromisus un zaudējot ticību, vai arī esam pārāk skarbi un zaudējam mūsu Kunga Kristus garu, bez kura mēs “nepiederam Viņam” (Rom.8:9). Tā rezultātā kad vien Taisnība atdzimst, kopība ir it kā dzimusi, lai atkal veltos lejup; pēc divām vai trim paaudzēm Taisnība tiek zaudēta. Tā vai nu iznīcina sevi bezgalīgā šķelšanās procesā, vai arī kompromisus ar maldu mācībām zaudē ticību. Iespējams, tāds ir Dieva nodoms, ka neviena kopība nenoturēs ticību vairāku paaudžu garumā; iespējams, tas ir viens no Bībeles paradoksa par sadraudzību skaidrojumiem. Bet varbūt šī ‘pretruna’ pastāv, lai mēs mācītos – vai vismaz censtos mācīties – ka ir nepieciešams celties un kļūt šī izaicinājuma cienīgiem, pauzot žēlastību un patiesību mūsu domās un slēdzienos, kaut arī pilnībā to sasniegt nav mūsu spēkos; aptvert mūsu traģisko nespēju šajā ziņā, atzīt, ka mūsu dabiskās aprobežotības dēļ tam ir jāpaliek neatrisinātam paradoksam. Un tādējādi mums ir jānāk pie atziņas, cik skaisti un brīnīši abi šie jēdzieni sastopas Tēvā un Dēlā, un jāizjūt vēl lielākas alkas skatīt un ienākt Dieva Vārda godībā, kas pilnībā ietver šos divus cilvēka prātam pretrunīgus uzskatus (2.Moz.34:6,7; Rom.11:22).

Piezīmes

- (1) “Ir pilnīgi pietiekami ticēt, ka Kristus bija Vārds, kas tapa miesa, un kā miesa Viņš bija Dāvida sēkla...tāda ir lietas pamata būtība. Tā iedvēš godbijību, mīlestību un mierinājumu. Bet tiklīdz mūs lūdz definēt burtiski, zinātniski šo metafizisko procesu, “kā” šī rītausma no debesīm nonākusi pie mums, mēs uzreiz atrodamiem neizprotamā jomā...jo mēs ne tikai nevaram zināt, bet pat ja varētu, tam nebūtu nekādas praktiskas vērtības. *Ne jau Dievišķo ceļu izpratne, bet Viņa gribas izpilde ir Dievam tīkama.* Mums nav dots izprast Dieva ceļus...mēs ticam, ka Jēzus bija Dieva izpaušme miesā; mēs nezinām kā; patiesi Garā...bet tas nedefinē procesu, kas cilvēkam paliek neizdibināms” (Roberts Robertss, *Seasons of Comfort*, 1915. g. izd., 213.lpp.).
- (2) William Barclay arī atzīmē un apspriež neatrisinātās pretrunas attiecībā uz JD lietoto grieķu vārdu *lutron* / izpirkšanas maksa (*New Testament Words* – JD vārdi)

8.4. BAIDĪTIES DIEVA

Vai mums būtu jābaidās Dieva? Kādu laiku es mēdzu atbildēt uz šo bieži uzdoto jautājumu apmēram tā: ‘Bailes ir sava veida *cieņas* izpausme, mums Dievs ir jāciena, tāpat kā bērni ciena tēvu, bet mums nav no Viņa jābaidās līdz ceļgalu trīcēšanai’. Taču iedziļinoties šai jautājumā, es sāku šaubīties, vai mana atbilde bija pareiza. Dievu tikai *pielīdzina* tēvam, bet tas nenozīmē, ka mums pret Viņu visos gadījumos ir jāattiecas tieši tā, kā bērns attiecas pret tēvu. Dievs pielīdzina Sevi arī vergu turētājam, kurš ne tikai jāciena, bet no kura ir arī jābaidās: “Ja nu Es esmu tēvs, kur tad tu ir Man parādāmais gods? Ja Es esmu Kungs, kur tad ir pret Mani sajūtamā bijība?” (Mal.1:6).

Dažreiz Bībeles studēšana noved mūs pie slēdzieniem, kurus mēs vienkārši negribam pieņemt; un viens no šādiem slēdzieniem ir bailes no Dieva. Jaunajā Derībā tiek lietots grieķu vārds *phobos*, kas nozīmē “bailes” – no šejienes arī nāk vārds “fobija”. Jāatceras, ka Jauno Derību lasīja un klausījās tie, kas zināja grieķu valodu; Dievs izvēlējās vārdus, kurus lietoja tajā laikā. Šķiet, ka 1.gadsimtā *phobos* nozīmēja bailes, īstas bailes – nevis tikai bijību (kuras apzīmēšanai ir cits vārds). Klasiskajā grieķu valodā šis vārds apzīmēja īstas bailes, tā tas arī ir lietots, piemēram, Homēra “Iliādē”, kur *phobos* asociējas ar “panisku bēgšanu” (“Iliāde”, 9.2). Un arī Bībelē *phobos* apzīmē patiesas bailes, ne tikai cieņu. To lieto, runājot par cilvēkiem, kas dreb aiz bailēm Engēļu klātbūtnē (Lk.1:12,65; 2:9; Mt.28:4), vai arī, kad bailes pārņēma visus pēc Ananija nāves (Ap.d.5:5,11).

Ebreju *yare* arī nozīmē kā bailes / šausmas, tā arī cieņu / dievbijību. Jes.8:12,13 šo vārdu lieto burtiski baiļu apzīmēšanai: tā vietā lai baidītos no asīriešu iebrucējiem Izraēlam ieteikts būties To Kungu. Dieva visaptverošās žēlastības atziņai ir jāved mūs pie baiļu sajūtas no Dieva tik varena (Ps.5:8). Tomēr tieši pakļaušanās Dieva pavēlēm liks mums būties Tā Kunga Jahves godības pilnā un baidmīgā Vārda (5.Moz.28:58); nevis otrādi, ka bailēs no Dieva mēs pakļausimies Viņa pavēlēm. Nevar teikt, ka Dieva raksturs būtu vienkārši daļēji bargs un daļēji žēlsirdīgs. Viņa žēlsirdība un grēka nosodījums ir brīnumaini sasaistīti Viņa raksturā. Tā, iznīcība nāk no Visuvarēnā, auglīgā, svētību nesošā (Jes.13:6); un rāmais, nevainīgais Jērs ir dusmu pilns (Atkl.6:16,17). Un tomēr bailes no Dieva taisnā nosodījuma nemaz būtībā nav slikta motivācija. Tā nav augstākā motivācija, bet prakšē, tādēļ, ka mēs tik bieži nesaprotam citu valodu (skolotāju žargonā runājot), reālas bailes no Dieva ir nepieciešamā motivācija. Pazīdams “bijību Dieva priekšā” (frāze, kas VD lietota attiecībā uz nākamo tiesas dienu), Pāvils pārliecināja cilvēkus pieņemt Viņa žēlastību (2.Kor.5:11). Noass iegāja šķirstā (salīdz. ar kristībām), baidīdamies no

nākamajiem plūdiem (1.Moz.7:7); Izraēls pārgāja pāri Sarkanajai jūrai (atkal kristības), glābdamies no ēģiptiešu karapulkiem; cilvēki meklēja glābiņu no asins atriebēja glābšanās pilsētās (atkal Kristus, Ebr.6:18) un arī apgraizīšanās (salīdz. ar kristībām) tika izdarīta bailēs no iespējas būt izslēgtam no draudzes (iespējams, no nāves), kas draudēja bērnam.

Mēs dzīvojam pasaulē un brālībā, kas arvien vairāk iespaidojas no ‘evanģēliskās’ kustības ar tās ‘bezbēdīgo’ mūziku un uzsvāru uz mīlestību. Kamēr šādam uzsvaram un mūzikai pašai par sevi nav nekādas vainas, tomēr pastāv reāla iespēja, ka to iespējā mūsu attiecībās ar Dievu varētu izzust bijība. Tomēr Bībelē atkārtoti tiek uzsvēta akūtā nepieciešamība būties Dieva. Patiesa bijība Dieva priekšā motivē tik daudz ko. Ir rakstīts, ka “*Phobos* ir kristiešu svēttapšanas pamatā (Fil.2:12). Kristietim ir jāstrādā savas glābšanas labad ar *phobos*, bailēm un drebēšanu. Tuvojošās tiesas dienas sajūta, tā mērķa, kuru viņš var nesasniegt sajūta, dzīves un dzīvošanas izšķirīgā svarīguma sajūta, nepieciešamība visiem spēkiem censties būt Kristus mīlestības cienīgam; tas viss iedvēš kristietim godbijības pilnu apbrīnu un biklu, bet kvēlu vēlēšanos netaupīt pūles mērķa sasniegšanai” (1). Dažreiz rakstītie vārdi tik precīzi izteic patiesības garu; un, manuprāt, šie vārdi arī to dara. Tos ir vērts atkārtot: “...(ticīgajam) tuvojošās tiesas dienas sajūta, tā mērķa, kuru viņš var nesasniegt sajūta, *dzīves un dzīvošanas izšķirīgā svarīguma sajūta*... tas viss iedvēš kristietim godbijības pilnu apbrīnu un biklu, bet kvēlu vēlēšanos netaupīt pūles mērķa sasniegšanai”. “*Dzīves un dzīvošanas izšķirīgā svarīguma*” – tas ir labi teikts.

Saskaņā ar Bībeli, *phobos* rosina mūs skaidrai dzīvei (1.Pēt.3:2; 2.Kor.7:11), pazemībai mūsu savstarpējās attiecībās (Ef.5:21), un pirmām kārtām Evaņģēlija pieņemšanai (2.Kor.5:11). Jāatceras, ka Evaņģēlijs nav tikai labā ziņa, bet arī brīdinājums par nākamo tiesu pār tiem, kas to noliedz (Mk.16:16; Ap.d.2:38-40). Labā ziņa ir *tik* laba, ka cilvēks nevar to dzirdēt un nolemt neatsaukties – lai nestātos tiesas priekšā par Dieva mīlestības un Kristus nāves noliegšanu. Ir daudz, kas zina Evaņģēliju (piemēram tie, kas ‘audzināti Taisības garā’), bet kas mierīgi izvairās krusta aicinājuma. Pēc manām domām, tiem ir nepieciešams daudz neatlaidīgāk, nekā tas tiek darīts, atgādināt par bijību Dieva priekšā, traģisko tiesas dienas neizbēgamību, to izmisīgo naida sajūtu pašam pret sevi un rūgto nožēlu, kas viņus tad pārņems; sajūtu, ka nav kur bēgt... Pazīdams “bijību Tā Kunga priekšā”, Pāvils pārliecināja tos, kas nepieņēma viņa liecību (2.Kor.5:11). To rakstot, es apzinos, ka dažiem tas nebūs pa prātam. Bet es domāju, ka par to ir jārunā; ja mēs esam šo aicinājumu dzirdējuši, mēs esam aicināti, mēs esam atbildīgi Dieva priekšā par katru brīdi, par katru soli un katru domu; mēs nepiedēram paši sev, mēs esam

atpirkti par dārgu cenu. Kungam, kas mūs ir atpircis, labpatīk, lai mēs piederētu Viņam. Katrs no mums nolieksies Dieva godības gaismas Viņa Dēla vaiga priekšā; bet jo vairāk, mums tas ir jādara jau tagad.

Taču ir arī monētas otra puse, protams. Mēs esam glābti žēlastībā, jau glābti, pacelti padebešos, jo mēs esam Kristū. Pilnīga mīlestība aizden bailes (1.Jņ.4:16,18), bailes asociējas ar jūgu, nevis ar mums doto brīvu Dieva bērnu Garu (Rom.8:15). Taču tas nekādā ziņā nevar izdzēst daudzu citu pantu skaidro mācību: ka mums ir jābīstas Dieva, jāizjūt patiesas bailes. Ko lai mēs no tā secinām? Iespējams, *ideālā* mēs esam aicināti dzīvot dzīvi bez jebkādām bailēm *phobos* nozīmē – tāpat kā mēs esam aicināti būt pilnīgiem, kā mūsu Debesu Tēvs ir pilnīgs (Mt.5:48). Taču īstenībā mēs neesam pilnīgi. Un, iespējams, līdzīgā veidā mēs esam aicināti dzīvot bez *phobos*, taču īstenībā mums ir jāizjūt bailes, ja mēs patiesi apzināties mūsu nestabilo situāciju. Mums ir jābūt gataviem ar pārliecību apgalvot, ka ja Kristus atnāks šodien, mēs Viņa žēlastības dēļ būsim Viņa Valstībā. Taču tāpat kā mēs vienmēr apzināties nākotnes esamību, mēs neizbēgami redzam arī mūsu atkrišanas iespējamību; līdz ar garīgo izaugsmi mēs arvien vairāk apzināties Dieva taisnības skaidrību. Noraidījuma iespēja, iespējamā nākotnes zaudējuma sajūta un neskaidrā apjausma par to plaisu, kas pastāv starp Dieva taisnību un mūsu patreizējo morālo stāju *neizbēgami* iedvesīs bailu sajūtu katra nopietna ticīgā sirdī. Un tomēr šīs bailes no Dieva, atšķirībā no bailēm no cilvēka, ir rosinošas un radošas bailes. Mūsu bailes no Dieva, godbijība un pašāvība uz Dievu ir dīvainā sintēze. Kungs Jēzus pārvaldīs, jeb ganīs (grieķu v.) Savus ienaidniekus ar dzelzs zizli (Atkl.2:27). Viņš var kā ganīt, tā arī satriekt tajā pat laikā. Mūsu attiecības ar Viņu ir šo divu Viņa rakstura šķautņu atspulgs.

Piezīmes

- (1) William Barclay, *New Testament Words* /JD vārdi/ (London:SCM, 1992 Ed.).

Zemteksta piezīme:

Evanģēlisko ‘kristiešu’ kritika no evanģēlista puses

“Kur puritāni pieprasa kārtību, disciplīnu, nopietnību un iedziļināšanos, mūsu attieksme ir visa atstāšana gadījuma ziņā. Mēs tiecamies pēc trikiem, novitātēm, izklaidēm; mēs esam zaudējuši vēlēšanos nodoties nopietnām studijām, pazemīgai pašanalīzei, disciplinētai meditēšanai un neafišējamam sūram darbam mūsu aicinājuma labad un lūgšanām. Mūsu izdaudzīnātā bibliskuma (*labi teikts!* - D.H.) tukšums parādās ikreiz, kad mēs nošķiram tās lietas, kuras Dievs ir savienojis. Tā, mēs interesējamies par indivīdu, bet ne baznīcu, un par liecināšanu, nevis par Dieva

pielūgsmi. Sludinot evaņģēliju, mēs sludinām Labo Vēsti bez bauslības, un ticību bez grēku nožēlas, liekot uzvaru uz pestīšanu kā dāvanu un notušējot mācekļa gadu pūles. Tādēļ nav jābrīnās, ka daudzi, kas sludina atgriešanos, atkrīt!

Mācībā par kristiešu dzīvi mēs esam raduši to attēlot drīzāk kā aizraujošu sajūtu laiku, nevis darbu ticības labā; kā pārdabisku iejaukšanos, nevis saprātīgu tikumību; un kristiešu pieredzes ziņā mēs pastāvīgi kavējamies pie prieka, miera, laimes, apmierinājuma un dvēseles atpūtas izjūtām bez līdzsvarotas atsaucēs uz dievišķo neapmierinātību, kas pausta Rom.7, ticības cīņu, kas atspoguļota 73.psalma vai jebkuru atbildības nastu un liktenīgu pārmācību, kas mēdz piemeklēt Dieva bērnu. Bezbēdīgā ekstraverta spontānā līksmība tiek pielīdzināta veselīgai kristīgai dzīvošanai...tolaik kad svētās dvēseles, ar ne tik sangvinisku temperamentu, tiek novestas gandrīz līdz ārprātam, jo tās nevar pārplūst savās izjūtās līdzīgi augstāk aprakstītajiem. Kad tie savukārt griežas pēc padoma pie sava mācītāja, tas neatrod neko labāku, kā sūtīt tos pie psihiatra”.

J.I. Packer, no An Introduction to Puritan Theology (Ievads puritāņu teoloģijā).

Komentārs: *Ja tas ir kā 'evaņģēlistu' kustība sevi raksturo tagad, tad kristadelfiešiem nav jāļaujas mānam par viņu šķietamo līksmi un mieru, un bezbailību Dieva priekšā.*

8.5. DIEVA PAZEMĪBA

Mūsu dzīves mērķis ir Dieva izpausme. Tādējādi, katra no rakstura īpašībām, kuru Dievs mūsos attīsta, ir savā ziņā Viņa Paša rakstura godības atspoguļojums. Tāpat pazemība ir viena no Viņa rakstura iezīmēm – jo mēs esam aicināti attīstīt to sevī. Šķiet, ka mēs, kā kopienā, tā arī individuāli, nepietiekami apzināties, cik grūta ir pazemība. Taču pēc Kunga domām, pazemība ir pats tikumības *iemiesojums* (Mt.5:5; Ps.37:29), tāpat kā Maleahija redzēja lepniecību / augstprātību ļaunprātības iemiesojumu (skat paralēles Mal.3:19). Cef.2:3 var lasīt zīmīgu paralēli, kas pielīdzina pazemību Izraēla Dievam Jahve: “MekleĶiet To Kungu...kļūstiet pazemīgi”. Lepniecība šķiet iesakņojusies mūsu dabā. Taču pat cilvēku pieredze liecina, ka patiesa dižuma pazīme slēpjas tieši pazemībā / lēnprātībā. Lielākais pamudinājums kļūt pazemīgiem nepārprotami ir pārdomās par Dieva pazemību, par to, ka Viņš pazemīgi nolaižas no Saviem fiziskajiem un morālajiem augstumiem, lai pietuvotos mūsu mazajām dzīvēm un galu galā paceltu mūs līdz Viņa dabas augstumiem. Dāvids to apzinājās, kad viņš runāja par Dieva pestīšanu: “Tava žēlastības pilnā laipnība mani paaugstinājusi” (Ps.18:36); un citviet viņš atzīst, ka Jahves majestātiskais diženums ir *tajā*, ka Viņš pazemojas, lai noskafītos no augšas

uz debesīm (Eņģeļu sistēmā) un uz zemi (Ps.113:4-6). Mūsu pūliņiem celt vienam otram garīgumu, mūsu sludināšanai pasaulē ir jāatspoguļo šī pazemīgā ziedošanās.

Kungs Jēzus ņēma bērnu un novietoja to raupjo zvejnieku vidū. Kaut pazemība nav raksturīga bērniem, mēs esam aicināti, it kā izdarīt šī bērna situācijas momentuzņēmumu, kad viņa skats ir pievērstis zemei un viņš pats iekšēju pārdzīvojumu pārņemts. Kungs saka, ka bērns "pazemojas" (Mt.18:4) – līdz ar to parādot, ka bērni nav pazemīgi pēc dabas. Bet kad viņš stāvēja (vai sēdēja, Mt.18:2, grieķu v.) šī apļa vidū, viņa draiskulība un bērnišķīgā pašapziņa bija pazuduši un momentā bērns bija pazemots. Bērns tādā situācijā, Kungs teica, ir kā patiess mācekļis; un viņš pārstāv Viņu Pašu, godības Kungu. Man šķiet, ka Kungs stāvēja blakus bērnam mācekļu apļa vidū, identificējoties ar viņu. *Tai pašā kontekstā, dažus pantus vēlāk* Kungs runā par to, kā Viņš ir *to vidū*, kas ir sapulcējušies Viņa vārdā (Mt.18:20). Nav šaubu, ka Viņš redzēja šo pazemoto bērnu kā Paša simbolu, iespējams netieši norādot, ka Viņš Pats ir arvien vairāk pazemojies, no augstāka uz zemāko līmeni (1). Taču Lk.9:48 Kungs iet vēl tālāk; bērns pārstāv ne tikai ticīgus un viņu Kungu, bet arī *Tēvu* (Mt.18:5; Lk.9:48). Kunga dzimšanas vietas necilā vide, tas, ka paaugstinātais dzīvības un godības Kungs parādās no kapa strādnieka apgērbā (tolaik kad Eņģeļi, daudz zemāki par Viņu, bija tērpti balti spīdošās drēbēs); tas, kā Viņa dzīves laikā Viņš runāja, atspoguļodams formālas izglītības trūkumu (Jņ.7:15) – tas viss norāda uz pazemīgu pārcilvēku Tēvu. Un Viņa Dēls bija un ir tāds pats.

Kunga Jēzus pazemība ir Viņa Tēva pazemības atspoguļojums. Viņš runāja par Sevi kā par sējēju, kas guļ (Savā nāvē) un tad strādā nakti un dienu (Viņa tagadējā darbība Debesīs mūsu labā), lai sēkla dotu augļus – "tā ka viņš pats to nenomana" (Mk.4:27 ar atsauci uz Sal.māc.11:1,5,6). Neskatoties uz to, ka visas lietas Viņam ir atklātas, un Gara dāvanas dotas neierobežotā daudzumā, Viņam bija pietiekami daudz garīgas un intelektuālas pazemības, lai atklāti atzītos, ka mūsu garīgā izaugsme un galu galā pestīšana ir Viņam noslēpums. Vienīgi Tēva ziņā ir izaugsme.

Kungs Jēzus ir tāds pats vakar, šodien un mūžīgi. Ir maldīgi domāt, ka Viņš bija pazemīgs tikai Savas kalpošanas laikā, bet atgriezies ar gandrīz rūgtu sašutumu. Tā nav. Viņš apšēja priekšautu un apkalpoja Savus mācekļus Savās miesas dienās (Jņ.13:4); un Viņš darīs *tieši* tāpat Savas Valsības godībā (Lk.12:37). Tā pati raksturīgā pazemība, Viņš nebūs mainījis. Tā ir Viņa pamatīpašība mūžīgi mūžos. Bailes Dieva priekšā, ka ("ka..." 2.Moz.13:17) Izraēls varētu nesasniegt apsolīto

zemi, parāda Viņa pazemību šais rūpēs par niecīgā cilvēka izglābšanu; un šī īpašība būs Viņam raksturīga līdz pat tiesas dienai, tiesas dienā un arī pēc tās.

Jo vairāk mēs sāksim maz pamazām apzināties Jahves svētuma un garīguma augstumu, jo vairāk mūs pārņems godbijība, redzot to lēnprātību, kādu Viņš parāda attiecībās ar mums: pazemība Viņam nepieciešama pat jau uzlūkojot eņģeļus (Ps.113:6). Un tomēr Viņš ļauj tiem apspriest Viņa vēlēšanos un izteikt savus priekšlikumus tās īstenošanai, daudzus no kuriem Viņš noraida kā ne visai piedienīgus (2.Laiku 18:17-20). Dievs neizsludina likumus un nesagaida to automātisku izpildi; Viņš var uz laiku atcelt vai arī mainīt Savus plānus atkarībā no cilvēku atsaukmes; Viņš dažreiz atļauj cilvēkiem dzīvot zemākā plāksnē nekā ideālā, kas Viņa mācībā sludināta – vai tas neliecina, ka Dieva lēnprātība ir grūti izmērāma. Skaidrs, ka valoda, kas lietota Ījaba 4:17-19 ir pārspilējumu pilna, lai parādītu, cik brīnumains ir Dieva darbs ar cilvēkiem, jo Eņģeļi ir muļķi salīdzinājumā ar Dievu: “Vai cilvēks var būt taisns Dieva priekšā?...Redzi, Viņš pat Saviem kalpiem neuzticas, un Saviem eņģeļiem Viņš pierāda vainu – cik vēl vairāk tiem (cilvēkiem), kas mīt mālu graustā...?” Bet eņģeļiem ir Dieva daba, tie ir absolūti bezgrēcīgi. Taču Ījaba pārspīlētajā valodā Dievs tiem neuzticas, jo tie ir muļķi. Tas parāda, ka grēks nav vienīgais, kas atšķir no Dieva; būt bezgrēcīgam pat pēc dabas nenozīmē būt vienā līmenī ar Dievu. Ījabs nespēja savā prātā aptvert, ka neskatoties uz Dieva augstību, Viņš pārbauda mūs un pievērš uzmanību katram mūsu dzīves mirklim: “Kas ir cilvēks, ka Tu to tik augstu cel...Tu viņu piemeklē ik rītu, un Tu viņu pārbaudi ik acumirkli?” (Ījaba 7:17,18). Šie vārdi kļuva par pamatu Kunga Jēzus domām, kā praviets Ps.8:5: “Kas gan ir cilvēks, ka Tu viņu piemiņi, un cilvēka bērns, ka Tu viņu uzlūko?” Tāpat kā Ījabs, Kungs Savu iekšējo cīņību rezultātā beidzot aptvēra Tēva morālo augstumu. Tāpat pat Dieva Paša Dēls, nesalīdzināmais un nevainīgais Dieva jērs, kāds Viņš bija pat Savā mirstīgajā dabā, atzina Dieva morālo cēlumu, izbrīna pārņemts par to, ka pat Viņa mirstīgajā veidolā Dievs bija tik stipri ieinteresēts Viņā. Ja Dieva lielā ieinteresētība ir pieļāvība eņģeļiem un Savam Paša Dēlam Viņa miesas dzīvē, tad cik daudz lielāka pieļāvība tā ir attiecībā pret mums! Taču ir grūti aptvert šo brīnumu, jo mums, iespējams, trūkst Dieva augstības apziņas, kurai būtu jābūt mūsos.

Dieva ārkārtīgā pazemība sakņojas Viņa kvēlajā dedzībā pēc mūsu atpestīšanas. Tas, ka Viņš pieļāva Sevi tā sāpināt ar Sava Dēla krustā sišanu, ir piemērs tam. Kā blāvs priekštēls tam ir Abrahāma sāpe par Īzaku un Jēkaba asaras par Jāzepu; bēdas, kurās neviens nevarēja ņemt dalību, kā saņemot ziņu par viņa iedomāto nāvi, tā arī kad viņš beidzot krita Jāzepam ap kaklu un raud (1.Moz.46:29; atcerieties arī savukārt Jāzepa traģisko raudāšanu pār mirušā tēva seju, kā Tēva un Dēla

abpusējības prototips). Pravieši bieži nosoda Izraēla grēkus, un tad Dievs vērsās pie tiem ar vispazemīgāko valodu, tai laikā, kad Viņš būtu varējis uzstādīt prasības no Savu morālo principu augstumiem. Piemēram, Hag.2:14,15: "...arī šī tauta un visi šie ļaudis Manā priekšā...*Padomājiet tomēr savā sirdī...*". Līdzīgi arī Hoz.5:12 pielīdzina Dievu kodei, kas grauž Efraimu – pēc tam, kad Viņš bija nosodījis tos par nešķīstāko netiklību. Jes.61:11 salīdzina Dievu ar zemi /pīšļiem, no kā Viņš veidoja cilvēku. Dieva vēlme pārliecināt cilvēkus par Viņa žēlastību liek Viņam izteikt vispārsteidzošākos apgalvojumus:

- Ne mazākais no tiem ir tas, kur Viņš pielīdzina Dievu jauneklim, kas ir bezcerīgi iemīļējies sievietē (Izraēlā), kas patiesībā nav laba; vīrietim, kas uzņemas vainu viņas vietā (Jes.54:6,7), bēdājoties par to, ka viņa neatgriežas pie Viņa (Am.4:8 un citviet). "Es esmu satriekts savas tautas meitas sabrukuma dēļ; es staigāju apkārt noskumis..." (Ecēh.6:9; Jer.8:21). Dievs pielīdzina Sevi bēdu salauztaim cilvēkam Izraēla nepastāvīguma dēļ. Viņš izcieš sāpes līdzīgi cilvēkam, kurš zina, ka sieviete, kuru viņš aizvien izmīstīgi atceras, ir Viņu aizmirsusi (Hoz.2:13). Viņš atļāva šķiršanos tikai cilvēku cietsirdības dēļ (Mt.19:8); taču Dievs runā tā, it kā *Viņš*, ar Viņa morāli un taisnīgumu, būtu vainīgs pie šķiršanās (Jer.3:8), kad tā faktiski bija Izraēla vaina, kas savā neuzticībā pārkāpa laulību. Bet ar Sev raksturīgo žēlsirdību Viņš it kā uzņēmas vainu. Ebreju valodā vārds, kuru mēs tulkojam kā "dedzība" kontekstā par Dieva dedzību uz mums (Jes.9:6), patiesībā nozīmē greizsirdību, ko vīrietis izjūt pret sievieti (tas pats vārds sastopams 4.Moz.5:14,15; Sal.pam.6:34; Augstā dz.8:6 un citviet). Šī greizsirdība, kas deg kā uguns (Ps.79:5) ir Viņa kaislā mīlestība pret mums, Viņa tautu. Viņš ir greizsirdīgs Dievs Savā dedzībā uz mums; un tādēļ nekādas citas attiecības ar šīs pasaules lietām mums neklājas pat iztēloties. Šī Dieva dedzība izliesies pār mums otrajā atnākšanā, kas rezultātā novedīs pie mūsu laulībām ar Viņu kā Dieva derības sievu (Jes.42:13,14; 64:10). Būtu nepiedienīgi, ja šāds salīdzinājums būtu radies cilvēka iztēlē. Bet tādas ir Viņa jūtas pret mums; un nāks diena, kad tās tiks mums atklātas. Šī jauna iemīļējušās cilvēka tēla izmantošana un šo attiecību pilnveidošana laulībā ir tik acīmredzami nepiedienīga, ka tā atspoguļo Dieva pazemību jau šī tēla izmantošanā vien. Mēs esam Dieva mantojums, Viņa atalgojums / alga (ebreju v.), Viņa atlīdzība par darbu mūsu labā (Ps.127:3).
- "Tad nāciet, turēsim tiesu, saka Tas Kungs. Kaut jūsu grēki arī būtu sarkani kā asinis, tomēr tie paliks balti kā sniegs" (Jes.1:18). Tas ir tik neparasti! Dievs cenšas pārliecināt ļaudis pieņemt piedošanu, kas pieejama Viņa Dēla asinīs. Un Viņš lūdz mūs darīt šo darbu Viņa dēļ, lai atspoguļotu pasaulei šo Viņa rakstura šķautni tikpat patiesas pazemības garā: "It kā

Dievs runātu caur mums. Mēs lūdzam Kristus Vārdā: „Iaujieties salīdzināties ar Dievu!” (2.Kor.5:20). Nav brīnums, ka šajā kontekstā Pāvils saka, ka mums *tāpēc* ir savā rīcība un attieksmē jācenšas būt Viņam patīkamiem. Tas, ka cilvēki novēršas no Dieva *lūgšanas*, Viņa *lūguma* pieņemt Viņa žēlsirdību ir vistrāģiskākā nelaime visā visuma izplatībā, visā mūsu pastāvēšanā. Nav brīnums, ka mums ir *jāpielūko*, lai neviens nepakluptu, lai neviens nezaudētu Dieva žēlastību (Ebr.12:15) kādu asumu dēļ mūsu eklēsijā.

- Šajā pat kontekstā, kad Dievs pazemojas, lai lūgtu augstprātīgo un atkritušo Izraēli: “Tā saka Tas Kungs, Israēla Svētais...par nākamām lietām *jautājiem Mani!* Es radīju zemi un cilvēkus zemes virsū; Manas rokas izklāja debesis, un Es *vadīju* visu to zvaigžņu pulku” (Jes.45:11,12). Pievērsiet uzmanību vārdiem “rokas” un “vadīju”. Dievs vada zvaigžņu pulkus. Viņa rokas tos ir radījušas; taču *jautājiem Mani* par nākamām lietām, un es jums atbildēšu. Mēs varam *jautāt* Dievu un Viņa *rokas* atbildēs. Radītāja pazemība rāda, ka Viņš ir radītājs.
- Savā ziņā tas, ka Dievs pieļauj Savu sakāvi, Savu plānu šķietamu sabrukumu, Sava pestīšanas plāna ierobežošanu (2) cilvēka vājuma rezultātā, parāda Viņa lielumu. Gars apraksta Jēkaba *uzvaru* cīņā ar eņģeli, ko viņš panāca ar lūgšanu un pazemību (Hoz.12:5). Tādēļ lūgšanu dažkārt apraksta kā spēkošanos un cīņu ar Dievu. Tas, ka cilvēki, kā Ābrahāms un Mozus, diskutē ar Dievu un maina Viņa izteikto nodomu parāda, ka Dievs žēlīgi uzklausa mūs. Tā jau pati par sevi ir pazemība, ka Viņš uzklausa un atsaucas uz mūsu lūgšanām. Dāvids to saprata: “Pievērs man Savu ausi”, viņš lūdza, apzinoties, ka tikai nolaižoties zemāk, Dievs var uzklaust cilvēka lūgšanu (Ps.31:3). V.E. Vaina (W.E. Vine) komentāros lasām, ka runājot par to, ka mēs “lūdzam” Dievu par kaut ko (Jņ.15:16), Kungs lieto grieķu vārdu, kurš tiek lietots lūdzot *zemāko* (proti, Dievu) izdarīt kaut ko *augstākajam* (proti, mums). Grieķu zinātnieki ir arī atzīmējuši, ka daži vārdi Tēvreizē liecina par pārsteidzošu etiķetes trūkumu un pieņemto lūguma izteikšanas formu augstākstāvošajam; burtiski teksts skan: “Lai nāk Tava valstība, Tavs prāts lai notiek.” Vai tā būtu Pāvila pieminētā “drosme” tuvotes Dievam? Ka Dievs mūs iedrošina šai ziņā (kaut gan Viņš arī mudina mūs izjust godbijību Viņa priekšā) atkal norāda uz Viņa pazemību.
- Dieva sajūsma par cilvēku atsauksmi uz Viņa darbiem, pacilātais valodas veids, aprakstot ticīgos, pat to vājuma brīžos, ir vēl viens Viņa pazemības apliecinājums. To pārliecinoši parāda arī tas, kā Tēvs skrien pretim pazudušajam dēlam un krīt viņam ap kaklu ar asarām acīs (Lk.15:20). Arī Ķēn.10:9 Dievam “labpatīcies” uzcelt Salamanu uz Izraēla troņa – šī ebreju

vārda burtiskais tulkojums būtu “noliekties kāda priekšā”. To lieto par vīriešiem, kas ir iemīlējušies (1.Moz.34:19; 5.Moz.21:14; 25:7), par Jonatāna cieņas pilno attieksmi pret Dāvidu (1.Sam.19:1). Mēs jau minējām, ka Dāvids it īpaši apzinājās šo Dieva pazemību. 2.Sam.22:26 neparasts vārds ir lietots, lai parādītu Dieva “žēlsirdību” pret Viņam uzticamo tautu. Oriģinālā šis vārds ir sastopams vēl tikai Sal.Pam.25:10 ar nozīmi ‘noliekt galvu’ kaunā vai godbijībā. Un tieši tāda ir šī ebreju vārda nozīme: noliekt galvu. Tieši to, kā Dāvids saprata sava garīgā brieduma laikā, Dievs dara atsaucoties uz tiem, kas izceļas ar patiesi garīgu attieksmi pret saviem brāļiem.

- Dievs bēdājās par tiem nelaimīgajiem, kurus Viņš bija izglābis un kuriem bija jākrīt tuksnešī Dieva nepaklausības dēļ (Ebr.3:17). Apustulis uzsver: “Par kuriem Viņš bija sašutis (oriģinālā: “bēdājās”)?” Atbilde: par nepaklausīgajiem, kurus Viņš nosodīja! Dievs, kuram būtu cilvēka raksturs, vai arī lepņības pārņemts Dievs nekad nebūtu bēdājies par Savu uzvaru pār ienaidniekiem. Pat Izraēla nožēlas svārstīgumā, zinādams tā nākotni, zinādams, kādam liktenim tie nolems Viņa Dēlu, “Tas Kungs iežēlojās par Izraēla bēdām” (Soģu 10:16). Viņš atliek otro atnākšanu, jo Viņš gaida un cer uz mūsu grēku nožēlu un mūsu garīgo izaugsmi. Bet Viņš uzslavē uzticīgos par pacietīgu Viņa gaidīšanu (Jes.30:18; Ps.37:7). Tā ir Dieva žēlastības pazemības izpausme.
- Kungs Jēzus atspoguļoja Tēva pazemību. Viņš runāja par to, ka Viņš ir nācis, lai kalpotu mums Savā Valstībā (Mt.20:28). Mums atliek tikai godbijīgi medītēt par to, tieši kā šis pravietojums tiks izpildīts.
- Tas fakts, ka Dievs galā nāks un dzīvos uz šīs mazās planētas zemes kopā ar mums, Viņa mīļoto tautu, ir Viņa pazemības kalngals (Atkl.21,22 un skat arī Nodarbību 8.7). Iespējams, ka visums ir tik dziļš un neaptverami milzīgs tikai tāpēc, ka Dievs vēlas parādīt mums Savu pazemību: ar to, ka kaut gan Viņš ir tik tālu no mums, Viņš nāks pie mums, pārvarot cilvēku apziņai neaptveramus attālumus, un dzīvos ar mums.
- Lai atklātu Sevi cilvēkiem, Dievs izmanto principu izpausties caur cilvēkiem. Jau tas fakts vien, ka Viņš atļauj cilvēkiem izpaust Viņu, pat nest Viņa Vārdu, kad tie ir nespējīgi (Jņ.10:35), ļauj cilvēkiem kristīties Viņa Vārdā (neskatoties uz garīgā brieduma trūkumu kristīšanās laikā) – tas viss ir apbrīnojamas pazemības pierādījums. Viņa izpausme tādos cilvēkos kā Mozus (neskatoties uz viņa brīžiem straujo raksturu) bija tik pilnīga, ka Dievs runā par to, kā Mozus izveda Izraēlu no Ēģiptes, kad tas faktiski bija Dievs, kas to izdarīja.

- Dieva vēlēšanās, lai mēs nožēlotu grēkus un tiktu atpestīti ir tik liela, ka Viņš gandrīz totāli pazemo Sevi, lai to sasniegtu. Tas nenozīmē, ka Viņš kompromitē Sevi, vai aizskar Sava rakstura un Būtības majestātiskumu. Gadās, ka Viņš 'nemetas' labot kādu kļūdu vai sodīt par grēku tikai, lai aizstāvētu Sevi. Tas, ka Viņš *dažreiz* atmasko viltus mācītājus, jau pati par sevi ir pazemīga rīcība no Visuvarēnā puses, jo Viņa taisnība vienmēr pierādīsies, pat ja Viņš nebūds ne vārda.
- Varavīksnei padebešos ir jāatgādina cilvēkiem par Dieva žēlastību un pacietību. Taču Viņš saka, ka tā atgādinaš *Viņam* Viņa pestīšanas apsolījumu (1.Moz.9:16) – it kā Viņš varētu to aizmirst.
- Brīnišķīga ir kārtība, kādā ir dotas pamata mācības Ef.4:4-6: "viena miesa (mēs) ir pieminēta pirmā, un "viens visu Dievs un Tēvs" ir pēdējais.

Tādām attiecībām ar Dievu ir patiesi jārada *mūsos* pazemība. Viņš, Visuvarēnais, ir lūdzis mūs būt pazemīgiem, lai mēs varētu staigāt ar Viņu, it kā Viņš būtu niecīgāks par cilvēku mazisko lepību (Mihas 6:8). Tam patiesi ir jāvieš mūsos pazemība. Eviņģēlija pamatmērķis ir nolīdzināt cilvēku lepības kalngalus un pacelt to klajumus, kam trūkst jebkādas pašcieņas (Jes.40:4), tādējādi padarot līdzenas Dieva tautas savstarpējās attiecības. Valstības vīzija Jes.2:2-4 ir dota kā aicinājums *pazemoties* Izraēla tautai (2:10-12). Mēs esam tērpti Dieva taisnības apsegā (Jes.61:10; Atkl.3:18), un mums ir jāizjūt pazemība pateicībā par to (1.Pēt. 5:5). Augstākais Dieva Tēva un Viņa Dēla pazemības pierādījums ir Kunga dzimšanas, dzīves ceļa un miršanas attēlojumā. Dzimšana silītē, viesnīcā istabu nav, bērniņa mazā miestīņā Galilejā, krustā sišanas kailuma negods (Ebr.6:6); tas, ka Marija augšāmcēlušos Visuvarēnā Dēlu notur par dārznieku... Tāda ir Dieva pazemība. Viņa pazemības pieredze mūsos noteikti izsauks tās atspoguļojumu visā mūsu būtībā.

Piezīmes

- (1) Fil.2:4-9 liek secināt, ka Kungs Savā prātā pazemojās arvien vairāk, galu galā nonākot līdz galējai krusta nāves pazemībai. Līdzīgi, arī Ebr.2:9 apraksta Jēzu, kas "padarīts mazāks" par eņģeļiem – tas pats grieķu vārds tiek tulkots kā "samazināt". Viņš bija padarīts zemāks par eņģeļiem "nāves ciešanu dēļ"; iespējams, tāpēc ka pirms tam eņģeļi bija Viņa pakļautībā, bet mirstot Viņš bija "samazināts", nonākot zemākā stāvoklī, salīdzinot ar eņģeļiem?
- (2) Skat nodarbību 8.2 "Dieva ierobežošana".

8.6. DIEVA VIENOTĪBA

Nav šaubu, ka viens no galvenajiem kristietības mērķiem ir attīstīt domāšanu, kas ir negrozāmi vērsta uz Kungu Jēzu. Taču, saskaņā ar Dieva izpausmes dabu, tas nozīmē, ka savā ziņā mums ir jāņem vērā kā Dievs, ar kuru Kristus bija un ir Viens garā, tā arī Kristus miesa; jo arī mēs esam vienoti Kristū, tāpat kā Viņš ir viens ar Dievu. (Jņ.17:21). Tātad maizes laušana nav *tikai* mūsu attiecību ar Kungu Jēzu apstiprinājums (kaut gan tas, bez šaubām, ir tā); tam ir nozīme arī mūsu attiecībās ar Dievu. Tā atkal no jauna apstiprina mūsu derību ar Dievu, izpildot dažus Mozus bauslības upurēšanas pirmtēlus, kas runāja par cilvēka attiecībām un saistībām ar Dievu Tēvu (1). Tātad, kamēr mūsos jāaug atziņai par Kristus un Tēva vienotību, Tēva pārākuma izpausmei Viņā, mums ir vienlaicīgi jāpatur prātā kā Tēvs, tā arī mūsu brāļi un māsas, Kristus miesa.

Ja atceres sapulces paustu tikai mūsu saistību ar Kungu Jēzu, mēs to gluži mierīgi varētu darīt mājās; bet Gars nepārprotami izsaka vēlmi, lai mēs pulcētos kopā Kunga mielastam (Ebr.10:25; 1.Kor.11:20). Tas pats par sevi norāda, ka maizes laušanai ir jāapvieno arī mūs, ne tikai jāapstiprina mūsu vienotība ar Kristu. Padomāsim nedaudz par šo vienotību starp mums un Kristu, starp mums un Dievu, un starp mums pašiem kā Kristus miesu. Es gribētu pievērsties Marka Evaņģēlijam 12:28-31. Jēzum vaicāja: “Kurš ir augstākais (proti, svarīgākais) bauslis par visiem?” Mēs gaidītu, ka Viņš nosauktu tikai vienu un piebilstu: ‘Tas nu ir pirmais kā kārtas, tā arī svarīguma ziņā.’ Taču atbildot uz šo lūgumu nosaukt vienu no desmit bausļiem, Viņš faktiski citē divus. “Jēzus atbildēja: ‘Augstākais ir: klausies, Israēl, Tas Kungs, mūsu Dievs, ir viens vienīgs Kungs. Un tev būs To Kungu savu Dievu mīlēt no visas savas sirds un no visas savas dvēseles, un no visa sava prāta, un no visa sava spēka. Otrs ir šis: tev būs mīlēt savu tuvāku kā sevi pašu; (Un tagad pievērsieties šiem vārdiem) *cita lielāka baušļa par šiem nav.*” Cita lielāka baušļa (vienskaitlī) par *šiem* nav. Tātad Jēzus uzskatīja šos divus baušļus par vienu, vislielāko, vissvarīgāko mūsu dzīves principu Dieva priekšā. Taču Viņš sāk runāt par Dieva vienotību, kas izpaužas Viņa memoriālajā Vārdā Jahve jūsu elohīm (varenie) un saka, ka *tas* liks mums mīlēt Dievu no visas sirds un arī mūsu tuvāko kā sevi pašu. Kungs uzsver, ja mēs patiesi apzināties šo Dieva vienotības ideju, ka Jahve ir mūsu Dievs, tad mēs *tāpēc* mīlēsim Dievu un arī mūsu tuvāko. Ko tad tas nozīmē, mīlēt savu tuvāko kā sevi pašu? Dekaloga (desmit baušļi) kontekstā izraēlieša tuvākais būs bijis cits izraēlietis, nevis neebrejs, kas dzīvo kaimiņos. Bauslis par tuvākā mīlēšanu kā sevi pašu citviet Jaunajā Derībā skan: mīlēt brāļi vai mūsu eklēsiņā kā sevi pašu. Gal.5:14 un Jēk.2:8 citē šo bausli eklēsiņas dzīves kontekstā.

Tātad mīlēt Dievu un Kristu nozīmē mīlēt savu tuvāku kā sevi pašu. Tas izriet no Dieva Vārda ciešās vienotības. Tāpēc ka mūsu brāļiem un māsām ir tāda pat piederība Dieva Vārdam, kāda ir mums, mums tie, kas arī nes to pašu Vārdu, ir jāmīl kā sevi pašu. Un ja mēs mīlam Tēvu, mums ir jāmīl Dēls, kas nes Viņa Vārdu ar tādu pat mīlestību. Jāņa vēstulēs tas ir jo skaidri izteikts. Ja mēs mīlam Dievu, mums ir jāmīl Dēlu. Tāpēc mums ir jāgodā Dēls, kā mēs godājam Tēvu (Jņ.5:23); tāds ir Dieva Vārda vienojošais spēks. Tēvs, Dēls un baznīca ir nesaraujami saistīti. Tādēļ kristības Jēzus vārdā ir arī kristības Tēva Vārdā un savieno mūs ar “vienu Garu” (Mt.28:19; Ef.4:4). Tāpat kā mēs nevaram izvēlēties dzīvot šķirti no Tēva un Dēla, tā mēs nevaram atdalīties no citiem, kas ir šim Vārdam piederīgi. Rakstu mācītājs to ļoti labi saprata: “Viens vienīgs Dievs ir...To mīlēt...un tuvāko mīlēt kā sevi pašu – tas ir vairāk nekā visi dedzināmie un citi upuri” (Mk.12:32,33). Visi tie upuri pārstāvēja visu Izraēli (3.Moz.4:7-15). Rakstu mācītājs saprata, ka visi šie upuri mācīja to, ka viss Izraēls ir vienots, jo tas nes vienu un to pašu Jahves Vārdu. Mums ir jāmīl “kā sevi pašu” visi, kas nes šo Vārdu, tik spēcīga ir mūsu vienotība. Mums ir kā jāzaudē mūsu pašu cilvēciskās individualitātes izjūta; mums ir jāspēj izjust tādu pat garīgu ieinteresētību citos (jo to prasa patiesa mīlestība), kāda mums ir pret sevi. Tātad šī patiesā nesavtība, pēc kuras mēs no visas sirds tiecamies, saistās ar mācības par Dieva un Viņa Vārda ciešās vienotības un lieliskā Dieva izpausmes principa izpratni.

Piederība vienam Vārdam padara mūs visus kopā par vienu. 1.Jņ.3:23 sasaista ticēšanu Kristus Vārdam ar citam cita mīlēšanu; un Jņ.17:11 Kristus lūdza Dievu uzturēt mūs *Savā Vārdā* kā vienu. Ja jums datorā gadās uziet kādu no Bībeli analizējošām programmām, jūs varat atrast visas vietas, kur Dieva Vārds asociējas ar vienotību. To ir tik daudz. Ļoti bieži Dieva Vārds Bībelē ir saistīts ar Viņa svēto esamību - “Jēkaba Svētais” / “Israēla Svētais” (Jes.29:23; 47:4; 54:5; 57:15; 60:9; Ecēh.39:7). Vienskaitlis vārdā Israēla Svētais vēlreiz pasvīturo Viņa vienotību (2). Runa, bez šaubām, ir par ideālu. Viltus mācība un prakse, neziņa par to, kas nes Dieva Vārdu, šie un citi cilvēkam piemītošie aprobežojumi apgrūtina šīs vienotības sasniegšanu. Bet tā vienotība, kuru mums izdodas sasniegt, sniedz mums nākamās Valstības priekšnojautu; ja šī vienotības ideja mums nav mīļa, mēs neatradīsim vietu Valstībā. “*Tai dienā* Tas Kungs būs vienīgais Dievs, un Viņa vārds arī būs – Vienīgais” (Cah.14:9). Pilnīgi iespējams, ka Ef.4:4-6 atsaucas uz šo pantu; šis fragments iedvesmo mūs būt vienotiem garā, jo šeit un tagad ir “viena miesa, viens Gars...viens Kungs ...viena kristība, viens visu Dievs”; citiem vārdiem, Pāvils saka, ka Valstības vienotībai, kā par to teikts Cah.14:9, ir jābūt saskatāmai jau šodienas eklēzijā.

Ir tik viegli rakstīt šos vārdus, lasīt par šīm lietām. Bet vai mēs patiesi ticam, ka mēs un mūsu brāļi no visas tiesas nesam šo brīnišķo un bailpilno Vārdu? Ja tas tā ir, tad mēs centīsimies biežāk ar tiem satīkties, brauksim uz sapulcēm, domāsim par tiem mūsu ikdienas dzīvē, saraksfīsimies, pieminēsim viņus mūsu lūgšanās, darīsim visu iespējamo, lai pārvarētu plaisas starp mums, pārvarēsim savtīgo vienaldzību, *mīlēsim tuvāko kā sevi pašu*. Tā dēļ ir vērts sarosīties, atraisīties no polemikas, akadēmisma, garīgas vienaldzības, kas var sākt aizņemt pārāk daudz vietas mūsu garīgajā dzīvē. *Visa* Dieva pilnība mājaja Kristū (Kol.1:19; 2:9); “no Viņa pilnības mēs *visi* esam dabūjuši” (Jņ.1:16). Dieva pilnība, Viņa rakstura pilnība mājaja Kristū un caur Viņa Vārdu, kas pauž šo rakstura pilnību, šī Kristus pilnība tiek piedēvēta mums. Un saskaņā ar šo visu, Ef.3:19 sniedz šo brīnišķīgo apgalvojumu. Un tas ir brīnišķīgs. Mēs varam *tagad* “iegūt visu Dieva pilnību”. Pasvītrosim to, pasvītrosim to mūsu sirdīs. Mēs varam *iegūt visu* Dieva pilnību. Dieva rakstura pilnību. Mūsu nabaga, mazie, aprobežotie prāti cenšas izrauties no garīgās nabadzības, lai pieskartos dievišķajam.

Šī Dieva pilnības ideja ir cieši saistīta ar 2.Moz.34:6, kur Dievs nosauc Savu Vārdu: “Tas Kungs, apzēlošanas un žēlastības Dievs”, bagāts žēlsirdībā, kā arī citas Viņa īpašības. Tātad, nesot Viņa Vārdu, mums tiek piedēvēta Viņa pilnība. Tāpat kā Kristū mājaja visa Dieva pilnība miesā (Kol.2:9), tā arī baznīca kā Kristus miesa ir “pilnība, kas visu visur piepilda” (Ef.1:22,23). Tas parāda mūsu ciešo vienotību; mēs *esam* pati Kristus miesa. Viņš pastāv mūsos un caur mums (kaut arī Viņš, bez šaubām, pastāv arī kā atsevišķa personība) (3). Līdzīgā veidā, Dieva *pilnība* ir Kristū un līdz ar to arī mūsos. Mēs neesam tikai kāda daļa no Dieva ieinteresētības; mūsu pestīšana nav tikai viens no Viņa dažādajiem vaļas priekiem. Viņam ir tikai viens mīļotais Dēls; Dievs Viņu sūtīja uz šo zemi *mūsu* glābšanai. Dieva pilnība, kaut arī mēs tikai sākam tuvoties tās izpratnei, mājaja Kristū un tiek piedēvēta mums. Mums ir jābūt patiesi apbrīnas pilniem par mūsu acinājuma dziņenumu. Vai to vispār *var* vienaldzīgi uztvert? Kā gan var necensties iedziļināties šajās lietās, kad Dieva Vārds ir tik pilns pašatklāsmes, kuras mērķis ir dot mums *zināt* Viņa Vārdu? Ps.91:14 netieši norāda uz to, ka mūsu Dieva mīlestība izpaužas mūsu centienos apjaust Viņa Vārdu: “Tādēļ, ka viņš man stipri pieķēries, Es viņu izglābšu; Es viņu paaugstināšu, jo viņš pazīst Manu vārdu”. Un tie, kas pazīst Viņa Vārdu, paļausies uz Viņu, dienu no dienas laužoties cauri šai dzīvei vēl šos dažus gadus ceļā uz Viņa mūžīgo Valstību. Tad Dievs būs “viss iekš visa” (1.Kor.15:28) caur Viņa Vārda pilnības izpaušmi. Bet Ef.1:23 saka, ka jau tagad *visa* Dieva pilnība “visu visur” piepilda baznīcā; citiem vārdiem, mums jau tagad ir jāizjūt kaut kas no tās totālās pilnības, kas tad fiziski izpaužties visā Dieva radītajā pasaulē.

Jes.64:4 izceļ to intensitātes pakāpi, kāda piemīt Dieva Vārda piedēvēšanai mums. Tur teikts, ka neviens cilvēks nav redzējis, nav dzirdējis to, ko Dievs ir sagatavojis svētajiem. Pāvils citē šos vārdus 1.Kor.2:9,10 attiecībā uz mums ar to brīnišķo piebildi, ka Dievs to mums ir atklājis ar Savu Garu. Jes.64:4 teikts, ka *vienīgi Dievam* šīs lietas ir zināmas. Bet Pāvils saka, ka arī mums tās ir zināmas Dieva Garā. Tātad līdz ar mūsu saistību ar vienu Garu, ar vienu Jahves Vārdu (4), kas ir patiesi par Pašu Dievu personiskajā līmenī kļūst patiesi arī par mums. Tā izpaužas šīs Dieva pilnības mājokļa mūsos brīnums. “*Vienīgi* Tavs Vārds pastāv, ak Kungs” (Ps.83:19), taču šo Jahves Vārdu tagad piedēvē arī mums.

Kunga vienotība ar mums bija tik liela, ka Viņš uzņēmās mūsu grēkus. Viņš bija tik cieši saistīts ar mums un mūsu apgrēcību, ka Viņam bija jāupurējas Paša pestīšanai, lai tā būtu pieejama arī mums. Brālis Robertss turpina, uzsverot ka Kristu nav iespējams atdalīt no tā darba, kas Viņam bija darāms; nav iespējams atdalīt to darbu, ko Viņš darīja Sevis dēļ no tā, kuru Viņš darīja mūsu dēļ. Tieši tādā pat garā izskan pamudinājums vīram - kristietim visādā veidā upurēt sevi savas sievas pestīšanai. To parāda arī labais Samarietis (salīdz. ar Kristu), riskēdams ar savu drošību, lai izglābtu savainoto cilvēku cilvēkmīlestības garā; gans, kas kludams, krizdams tumsā kalnos meklē no baznīcas noklīdušo aitu; un arī Mozus, kad viņš bija gatavs atteikties no savas pestīšanas citu labā (2.Moz.32:32). Viņš skaidri izprata vienotības garu, par kuru mēs runājam. Viņš gribēja redzēt Dieva godību, un vai tā izpaudās viņā, vai citos vairs nebija tik svarīgi. Tas ir liels izaicinājums mums. Mūsu attieksmei pret noraidījumu tiesas dienā ir jābūt tādai, ka ja mēs personīgi nevaram celt godā Dieva Vārdu, tad mums jācer uz pēc iespējas ātrāku noraidīšanu un iznīcināšanu. Mums ir jāvēlas redzēt mūsu brāļa pestīšanu *tikpat dedzīgi*, cik dedzīgi mēs vēlamies piedzīvot savu pestīšanu; tas arī ir mīlēt savu tuvāko kā sevi pašu.

Mēs runājam par teoriju. Mēs sniedzāmie ideālisma augstumos. Izlasot šo, ne vairāk kā pēc dažām stundām, jūs atgriezīsieties reālajā grēka un neveiksmju pilnajā pasaulē, kur patniecīgākos ideālus sasniegt nav reāli. Bet šo lietu augstumam pašam par sevi ir jābūt kā ceļamkrānam, kas izceltu mūs no mūsu zemienu. Mēs *varam* kaut kādā ziņā sajukt šo Dieva klātbūtni (“viss iekš visa”) mūsu dzīvē, mēs *varam* cīnīties ar savu egocentrismu, Taisnība patiesi var iespiesties mūsu domāšanā – ja mēs tai ļausimies, ja mēs centīsimies piepildīt mūsu domāšanu ar Viņa vārdu, savu dzīvi ar tādiem uzvešanās piemēriem un paradumiem, kas atļautu mums reāli dzīvot šīs vienotības, par kuru mēs runājam, garā.

Piezīmes

- (1) Skat Nodarbības 3.5 un 3.5.2 sīkākam izklāstam.
- (2) Iespējams, Jēzus uz to atsaucās Jņ.17:11: “Svētais Tēvs, uzturi tos Savā Vārdā, ko Tu Man esi devis, lai viņi ir viens, itin kā mēs”. Šinī gadījumā Jēzus doma ir: ‘Palīdzītiem būt vienam, lai tie visi varētu kopā ar Mani atnākt pie Israēla Svētā’.
- (3) Šī doma tiek attīstīta Nodarbībā 3.4.
- (4) Saistība starp Dieva Garu, Viņa Vārdu un rakstiem ir iztirzāta Dankana Hīstera grāmatā “Jēkabs un citi pētījumi” (nodaļā “Vārds, raksti un godība”). Vienotība, kas īstenojas Viena Vārda nešanā caur Vienu Garu ar Dievu.

8.7 DIEVS: GALĪGĀ REALITĀTE

Noslēpums ir maldīgas reliģijas pazīme. Cenšamies attaisnot mūsu dabīgo noslieci uz neticību, mēs atrodam mierinājumu domā, ka garīgās lietas ir neizdibināmas. Man gribētos, lai mēs domātu par Dieva realitāti. Es negribu šeit atkal un atkal atkārtot to, ko esmu jau daudzkārt teicis, un par ko esmu rakstījis, ka Dievs ir personiska, materiāla būtne; Viņš nav netverama kosmosā peldoša būtība (1). Dievs ir reāls, un Viņam ir jāklūst par mūsu dzīves realitāti. Mums ir jābūt skaidram priekšstatam par attiecībām ar Viņu tagad, un mums ir jāspēj priedīgi iztēloties mūsu nākamās attiecības ar Viņu Valstībā. Viņam nav jābūt ‘melnai kastei’ mūsu apziņā ar uzrakstu ‘Dievs’.

Dieva realitāte bija izslīdējusi no Izraēla apziņas, un viss, kas notika ar viņiem, var notikt arī ar mums, kā individuāli, tā arī kopumā. Pēc atgriešanās no Babilonas ebreji pārtulkvoja Veco Derību aramiešu valodā, nosaucot to “Targums” (ivritā “tulkojums”). Tulkojumā viņi iedvesto Dieva aprakstu kā personisku būtni aizvietoja ar “Dieva vārdu”. Lūk tikai daži no daudziem piemēriem:

Teksts ebreju valodā	Targums
2.Moz.31:13. “...turiet Manus sabatus, jo tā ir <i>zīme mūsu starpā</i> ”.	“starp Manu vārdu un jums.”
5.Moz.9:3. “...Tavs Dievs ir...rijēja uguns.”	“Dieva vārds ir rijēja uguns.”
Jes.48:13. “Mana roka lika zemei pamatus.”	“Mans vārds lika zemei pamatus.”

Līdzīgā veidā uz agrīno kristietību negatīvi iedarbojās arī gnosticisms, kas atspoguļoja austrumniecisko filozofiju, kurā gars tika traktēts kā katrā ziņā labs, un matērija – kā ļauna. Šī maldīgā filozofija noveda pie Dieva kā materiālas būtnes nolieguma. Ar Patiesības atdzimšanu XIX gadsimtā agrīnie kristadelfieši atklāti pasludināja kā būtisku priekšstatu par to, ka Dievs *ir* personiska būtne (2). Taču tagad, man šķiet, mēs tam pievērsām pārāk maz uzmanības. Un tāpat kā Izraēls padarīja Dievu arvien abstraktāku, savā prātā attālinoties no Viņa, tā arī mēs varam attālināties no Tēva realitātes apziņas.

Atklāsmes pēdējās nodaļas apraksta mūsu galīgo likteni, un tur ir daudz teikts par mūsu attiecībām ar Dievu. Iespējams, jūs esat ievērojuši, ka vairums Atklāsmes izklāstu izvairās runāt par pēdējām divām nodaļām. Tā kā mēs tās lasām divas reizes gadā, iespējams, arī mēs tiecamies tās iztulkot kā pārāk fantastiskas, lai nopietni ņērtos pie tām. Bet mēs esam aicināti tiekties uz augšu, uz lietām, kuras Dievs noteikti grib, lai mēs vismaz censtos aptvert.

Atklāsmes 21 un 22: Otrā atnākšana

Pirmais jautājums, kas jānoskaidro, ir vai Atkl.21 un 22 notikumi attiecināmi uz Tūkstošgades sākumu vai beigām. Pirms pierādījumu uzskaites mēs iepazīstināsim jūs ar slēdzienu: šīs nodaļas attiecas uz stāvokli Tūkstošgades sākuma posmā. Uz to stingri norāda sekojošais:

- Situācijas atklāsmē pēc Tūkstošgades noteikti nebūtu piedienīga, ja tā vispār būtu iespējama, šajā izklāstā.
- Atkl.21 un 22 konteksts ir dots 20.nodaļā. Zeme un debess bēg no Viņa vaiga, kad Kristus apsēžas goda krēslā, “un tiem nebija kur palikt” (20:11). Tas gandrīz burtiski citē Dan.2:35 attiecībā uz Valstības nodibināšanos (3).
- Šīs zemes un debess vietā jaunas debesis un jauna zeme parādās nodaļā 21:1. Tas sasaucas ar Jes.65:17 un 2.Pēt.3:13 attiecībā uz otro atnākšanu.
- Šajā kontekstā Jānis redz “līgavu, Jēra sievu” (21:2,9). Baznīca ir tikai līgava otrās atnākšanas laikā, tā kā viņa laulājas ar Kristu laulību vakarēdiena laikā.
- Šajā laikā Dievs “nožāvēs visas asaras no viņu acīm, nāves vairs nebūs, nedz bēdu” (21:4). Šīs lietas vairs neattieksies uz baznīcu Tūkstošgades

laikā; tāpat tam ir jāattiecas uz Kristus atgriešanās laiku. Tāpat arī dzīvības ūdens došana bez maksas (21:6) notiek tiesas dienā otrajā atnākšanā.

- Doma par aizejošām lietām (piemēram, nāvi, asarām), par kurām runāts 21:4, ir viena no daudzām vietām, kas Atkl.21 un 22 sasaucas ar Jesajas pravietojumiem par otro atnākšanu (Atkl.21:4 = Jes.60:20; 65:19; Atkl.21:25 = Jes.60:11,20).
- Atkl.21:7 runāts par laiku, kad īsteni ticīgais saņems mantojumu. Tas nepārprotami attiecas uz tiesu otrās atnākšanas laikā (Mat.25:34).
- Atkl.22 ir vairākas sasaistes ar Atkl.21, kas nozīmē, ka Atkl.22 ir jāuzskata kā attiekošos uz Tūkstošgades sākumu, nevis beigām (piemēram, 22:14, 21:27; 22:7). Dzīvības koka "lapas bija tautām par dziedāšanu" (22:2) ir vēl viens nepārprotams piemērs.
- "Viņi valdīs mūžīgi mūžam" (22:5) sasaucas ar vārdiem no Dan.7:18,27 attiecībā uz tiesāšanu Kristus otrajā atnākšanā.

Dieva burtiskā klātbūtne

Tagad es gribētu vērsties pie dažiem pantiem šajās nodaļās, kas šķiet mācām, ka Dievs Pats personīgi nolaidīsies uz zemi kopā ar Kristu. Tas liktos vienkārši neticami. Bet padomāsim par tādu iespēju.

Ķēniņš pats (= Dievs) iet aplūkot viesus Sava Dēla (= Jēzus; Mt.22:11) kāzās. "Redzi, Dieva mājoklis pie cilvēkiem, Viņš mājās viņu vidū, un tie būs Viņa ļaudis, un Dievs pats būs ar viņiem" (21:3). "Dievs pats" šeit nozīmē vai nu Dievs Pats vai arī Dievs Kristus tēlā. Pirms dažiem gadiem mūsu sadraudzībā bija pieņemts pārlietu uzsvērt Kristus cilvēcību. Tad draudzes domas nosvērās uz citu pusi; tagad, pēc manām domām, mēs pārlietu uzsveram domu par Dieva atklāsmi Kristū, tiktāl ka Kristus personības brīnums tiek aizēnots un pataisa Kristu gandrīz vai par Tēva marioneti (4). "Dievs pats būs ar viņiem" man šķiet divains Kristus otrās atnākšanas apraksts. Dievs būs viņu Dievs. Es jau gandrīz vai gribētu pieļaut domu, ka tas varētu attiekties uz Dievu Kristus veidolā – bet pret to ir viens ļoti zīmīgs fakts: šis Atkl.21:3 pants ir pilns ar VD norādījumiem, kas nepārprotami attiecas uz Dievu Tēvu.

Vecās Derības atsauces

“Dieva mājoklis” ir Dieva ļaudis; jo Viņš ir mūsu Dievs; Dievs, kas dzīvo un staigā mūsu vidū, ir nepārprotama atsauce uz 3.Moz.26:11,12 un 2.Moz.29:45,46, kas attiecas uz Dieva svētību derības apstiprinājumam pēc Izraēla galīgās grēku nožēlas. Neskaidrie piepildījumi, kas tiem tika doti pagātnē caur Dieva izpausmi eņģeļu veidolā, nenozīmē, ka šie apsolījumi var tikt piepildīti tikai kaut kādā Dieva izpausmes veidā. Atkl.21:3 pilnīgi skaidri deklarē, ka otrās atnākšanas laikā Dieva izpausme mainīsies tai ziņā, ka Dievs personīgi būs Savu ļaužu vidū. Tikai tāpēc ka mēs līdz šim esam dzīvojuši ar Dieva izpausmes paradigmu, nebaidīsimies domāt, ka Dievs nevarētu būt mūsu vidū personīgi. Pacentīsimies tiktāl paplašināt savu redzes loku, lai spētu pieļaut tādu iespējamību.

Dievs apsolīja Ābrahāmam, ka caur Kristu, Viņa sēklu, svētība nāks pār daudzām tautām un tā rezultātā Dievs būs Ābrahāma daudzو pēcnācēju Dievs: “būšu par Dievu tev un taviem pēcnācējiem pēc tevis” (1.Moz.17:7,8). Sēkla (pēcnācējs) ir Kristus, un “Dievs” ir Jahve. Neļausimies tos sajaukt. Tagad Atkl.21:3 atsauces uz šo pamata apsolījumu; tad Dievs pats būs mūsu Dievs; mēs Viņu redzēsim un mums būs ar Viņu personīgas attiecības. Tas nozīmētu, ka doma par Dieva personīgu klātbūtni mūsu vidū ir Ābrahāmam sludinātā Evaņģēlija neatņemama sastāvdaļa.

Ir grūti attiecināt vārdkoku “Dievs pats” uz Dieva izpausmi Kristū. Tas jau bija sen, kad Brālis Džons Tomass mudināja mūs tiekties uz vienkāršāko fragmenta interpretāciju, ja to apliecina arī citi panti. Citas atsauces uz “Dievs pats” attiecas personīgi uz To Kungu, nevis Kristus: Jes.45:18; Jņ.5:37; 16:27; 2.Kor.5:18,19; Ef.1:5. Patiesi, šis JD atsauces šķiet norādām uz atšķirību starp “Dievs pats” un Kristus. Vai tad šī izvairīšanās no domas par Dieva paša klātbūtni mūsu vidū neliecina par garīgās redzes – vai, iespējams, ticības – trūkumu?

Doma par Dieva paša klātbūtni mūsu vidū jaunās Jeruzalemes templī (21:2,3) ir droša atsauce uz Ecēh.48:35, kur teikts, ka Jeruzalemes vārds Tūkstošgadē būs “Šeit ir Tas Kungs”. Šīs domas nepārprotami attiecas arī uz Jahves apsolījumu Dāvidam uzcelt mūžīgu namu Jahves Vārdam.

Tagad apstāsimies mūsu gaitās, lai uzsvērtu kaut ko. Atkl. 21:3 atsauces uz visiem apsolījumiem Ābrahāmam un Dāvidam (proti, Jaunā Derība) un tiem, kas atrodami Vecajā Derībā. Tam vajadzētu nozīmēt, ka Dieva plāna galīgais piepildījums ir pilnvērtīgas personiskas attiecības ar mums mūžīgi mūžos. Lūk, par ko ir vērts aizdomāties.

Pilsēta un templis

Atkl.21:2,3 apraksta jaunu pilsētu un svētnīcu nokāpjām no debesīm, kad nolaižas arī pats Dievs. Šī pilsēta un svētnīca ir, droši vien, tā pati, kas Ecēh.40-48 – nodaļās, kuras nez vai kādam būtu grūti saprast burtiski (5). Telts, uz kuras pamatiem bija svētnīca, bija pašas patiesās svētnīcas debesīs attēls (Ebr.9:23), proti, “tempļa, kas bija debesīs” (Atkl.14:17). Teltis struktūra un mēbelējums atbilda “debesu svētnīcas atveidam un ēnai” (Ebr.8:5); “rokām taisītā svētnīcā...patiesās attēlā...svētnīcas un istās teltis..., ko uzcēlis Tas Kungs, ne cilvēks” (Ebr.9:24; 8:2). Tāpēc mēs lasām Atklāsmē par ebreju svētkiem, kurus svin Debesīs (6); par debesu vīraka altāri, svēto vietu, vissvētāko vietu, vīraku... ar Enģeļiem, kas kalpo priesteru vietā. Un kā priesterus, tā arī enģeļus sauc ‘Elohim’. Daudzu ebreju priekšstatos zemes svētnīcas izkārtojums bija tiešs Debesu svētnīcas attēls (7).

Ebr.9:24; 8:2 ir uzsvērts, ka šo Debesu svētnīcu cēlis Tas Kungs, ne cilvēks. Dan.2:34 Kristus Valstība simboliski attēlota kā akmens, kuru nav skārusi cilvēka roka. Arī Ābrahāms gaidīja uz pilsētu, “kuras cēlētājs un radītājs ir Dievs”; un Dievs, kā mums ir teikts, ir sagatavojis šo pilsētu Ābrahāmam un viņa pēcnācējiem (Ebr.11:10,16). Pilsētas / tempļa nokāpšana no debesīm Atkl.21:3 ir Ābrahāma cerības piepildīšanās. Pilsētai / svētnīcai no debesīm ir pamati (Ebr.21:14), kā Ābrahāms arī bija paredzējis (Ebr.11:10). Ābrahāms, bez šaubām, gaidīja burtiski tās realitātes, kas aprakstītas Ecēh.40-48. Mans priekšlikums ir lasīt jaunās pilsētas / tempļa nokāpšanu no debesīm ar burtiskuma elementu tajā – kaut gan, protams, tur ir arī daudz simbolikas. Nav nekādu mājienu, ka templis Ecēh.40-48 ir cilvēku celts; tas parādās uzreiz pēc Goga iebrukuma un Dieva tiesas Ecēh.37-39. Ja tas burtiski nolaižas no debesīm, daudzas praktiskas problēmas tiek atrisinātas (8).

Atkl.21. un 22.nodaļās ir skaidri izteikta atšķirība starp Dievu un “Jēru”. Tas tikai vēlreiz norāda uz to, ka “Dievs pats” *nav* Dieva izpausme Jērā, bet ir Pats Jahve. “Tie skatīs Viņa vaigu, un Viņa Vārds būs tiem uz pierēm” (22:4) nozīmē, ka “Viņa vārds” un “Viņa vaigs” attiecas uz to pašu būtnei. Vārds, kurš būs uz mūsu pierēm, būs Jahve, Tēvs, nevis Kristus (Atkl.3:12; 14:1). Tādēļ, tas būs “Viņa vaigs”, kuru mēs skatīsim. Šeit, bez šaubām, ir *sava veida* atsaucē uz ‘redzēšanu’ sapratnes nozīmē, kā mēs Tēvu redzam tagad. Bet tad mūsu pilnīgākais garīgais priekšstats par Tēvu atspoguļosies fiziskajā Viņa redzējumā. Jes.25:6-9 runāts par lepnu mielastu Dieva ļaudīm Jeruzalemē Kunga atgriešanās laikā, kad ārējās čaulas plīvurs izzudīs no viņu acīm, visas asaras Tas Kungs nožāvēs no acīm un “Tanī dienā sacīs: ‘Redzi, tas ir mūsu Dievs...tas ir mūsu Kungs’. Šeit iezīmējas paralēle starp fizisku Dieva skatījumu un tagadējās ārējās nesapratnes čaulas noņemšanu.

Pilnīgāka sapratne, kuru mēs tad iegūsim, atspoguļosies mūsu burtiskajā Dieva redzējumā.

Dēla tagadējās attiecības ar Tēvu ietver reālo redzēšanu un tuvību (Vēstulē ebrejiem ir vairākas atsaucis uz Kristus reālajām attiecībām ar Tēvu). Un tad mēs būsim līdzdalīgi Viņa tagadējās attiecībās ar Tēvu. Neraudzīsimies uz šīm attiecībām abstrakti. Ījabs visdziļākās depresijas un saspringtas abstrahēšanās brīdī varēja raudzīties nākotnē uz Dieva vaiga skatīšanas brīnumu (Ījaba 33:26). Dievs dzīvo gaismā (1.Tim.6:16), un šī jaunā pilsēta būs Dieva gaismas pilna, caur Kristu (Atkl.21:11,23; 22:5) – tāpēc ka tur būs arī Pats Jahve. Iespējams, ka šīs gaismas spožums izplatīsies arī apkārtējā pasaulē (Atkl.21:24), tā ka tautas sauc Jeruzalemi par Jahves mājvietu (Ecēh.48:35). Visa šeit minētā burtiskā realitāte, iespējams, tika uzsvēta Jānim ar vārdiem: “Raksti! Jo šie vārdi ir uzticami un patiesi” (Atkl.21:5). Gandrīz fantastiskais apraksts, ka Dievs pats nožāvē visas asaras no cilvēku acīm...tas nūdien ir uzticami un patiesi.

Dievs un tiesa

Tiesas troņa sakarā mums teikts, ka tad mēs redzēsim Dievu Tēvu (1.Tes.3:13; 1.Jņ.3:1,2). Tas, ka tad *Tēvs* “atklāsies” atsevišķi no Dēla, apstiprina domu, ka tad Jahves parādīšanās būs materiāla. Šis ir Dan.7:9-13 scenārijs, kur “cienīgs sirmgalvis” sēž tiesas tronī un padebešos nāk Cilvēka Dēls, kuru “nostatīja sirmgalvja priekšā” (salīdz. ar Lk.21:27). Tiesas dienā Kristus apliecinās uzticīgo vārdus “Sava Tēva priekšā” (Mat.10:32,33) – it kā tie abi būtu tur. Kristus apliecinās mūs Tēva un eņģeļu priekšā (Atkl.3:5), kas ir tieša atsaucis uz Dan.7:9-13. Tēvs *Pats* atmaksās cilvēkiem citu priekšā (Mat.6:4,6). Atzīmējiet sev atkal, ka “Tēvs Pats” citviet attiecas uz Pašu Dievu. Tad, tiesas dienā mēs beidzot patiesi tuvosimies Dievam.

Iespējams, tas viss ir izaicinājums kā intelektuāli, tā arī garīgi. Iespējams, jūs sev to tā esat vienmēr iztēlojušies. Bet mēs visi satiksim Tēvu, *mūsu* Tēvu. Viņš ir mūsu Tēvs. Ēlīhus mudināja Ījabu uzticēties Dievam, jo nāks tiesas diena, kad viņš stāsies Dieva priekšā (Ījaba 35:14). Starp visiem tiem bezgalīgajiem sīkumiem, kas aizņem mūsu prātus šobrīd, šis brīnums ir mūžīgs.

Piezīmes

- (1) Skat “Bībeles Pamati”, 1.nodaļa.
- (2) John Thomas, *Phanerosis*, 25-27, 32,33.lpp. *Eureka* I 95-98.lpp.; Roberts Robertss *Christendom Astray* (Maldu ceļus ejošā kristietība) 118-121lpp.; *Is There a God?* (Vai Dievs ir?) 149.lpp.; Percy White, *The Doctrine of the*

Trinity (Trīsvienības mācība) 129-132.lpp.; Dawn Booklet No.1, 12.lpp.; Bībeles neklāties kurss, 12.lpp.

- (3) Atkl.20:11 šķiet esam Atkl.20:4 papildinājums.
- (4) Pārspīlēts uzsvars Dieva izpausmes idejai var likt nenobriedušam kristadelfietim domāt, ka nav nemaz tik nepareizi uzskatīt, ka Jēzus ir Dievs, un nonākt pie maldu ceļus ejošās kristietības uzskatiem par trīsvienību.
- (5) Iebildumi pret to, ka Dievs nevar dzīvot uz zemes starp mirstīgajiem ir sīkāk apskatīti grāmatas "Pēdējās dienas" 31.nodaļā.
- (6) Šī doma ir izsmeloši aprakstīta G.un R. Walker grāmatā "Jēzus Kristus atklāsmē" (*The Revelation of Jesus Christ*).
- (7) Skat *Midrash Rabba, Numbers* Vol.1.4.13.110 (Soncino Press, 1961): "Zemes Svētnīcas stāvoklis atbilst debesu Svētnīcas stāvoklim un šķirsta stāvoklis atbilst debesu troņa stāvoklim". Līdzīgi arī Leona Nemoja rediģētajā *The Midrash on Psalms* (Yale University Press, 1959) p.386: "Svētnīca lejā ir svētnīcas augšā dublikāts".
- (8) Pretišķības starp Ecēhiēla templi un templi Atkl.21, 22 ir daļēji nogludinātas grāmatā "Pēdējās dienas", 342.-345.lpp.

Astotā nodarbība

Jautājumi pārdomām un apspriešanai

1. Kāda viena praktiska nozīme izriet no fakta, ka ir tikai *viens* Dievs?
2. Miniet vienu Dieva "pazemības" piemēru.
3. Kā jūs izprotiet apsolījumu, ka reiz mēs skatīsim Dievu vaigā?
4. Miniet kādu piemēru tam, ka Dievs saka, ka Viņš ir kaut ko izdarījis, bet faktiski Viņš to izdaris tikai nākotnē.
5. Kā jūs izprotat Bībeles pantus, kas šķiet mācām, ka mēs tiksim augšāmcelti nemirstīgi?

Devītā nodarbība

Paraug piemēri

9.1.1. Ījabs: attīstības paraugs

Atkārtota Ījaba runu lasīšana, it sevišķi ja to dara tikai vienā vai divos piegājienos, izgaismo noteiktas periodiski atkarījošās tēmas. Vairākkārtējas Ījaba grāmatas lasīšanas rezultātā es sastādīju sekojošu sarakstu. Ījaba runas tad tika nodrukātas vienā gabalā un katrs pants numurēts no jauna: piemēram, sekojošās tabulas trešais stabiņš attiecas uz panta numuru, ja Ījaba runas tiek drukātas vienā gabalā.

1. Netic augšāmcelšanai: 7:9,10; 10:21; 14:10,14; 16:22; 17:15; 19: 10; 21:33
2. Ilgojas pēc augšāmcelšanas: 14:13-15; 19:25-27
3. Ar nepacietību gaida tiesu: 6:2; 19:23,29; 21:19,20,30; 23:3-7,10; 27:8,9,22; 31:11,14,28,35-37
4. Zina, ka ļaunie tiks kādreiz nosodīti: 27:9; 13-23; 31:3,11
5. Savas apgrēcības izpratne: 7:20,21; 9:2,15,20,21,28; 10:6; 13:26; 14:16,17; 31:33; 40:4,15; 42:3,6
6. Attaisno sevi: 6:10,24,28-30; 9:29; 10:2,7; 12:4; 13:15,16,18; 16:17; 23:11,12; 27:5,6; 31:1,5,7,9,13,16,19,21,26,30,39
7. Domā, ka saprot Dievu: 6:13; 13:1; 24:25
8. Atzīstas, ka neizprot Dievu: 9:2,11,12,24; 10:15,16; 23:14; 26:3; 42:3
9. Rūgtums pret Dievu: 7:11-21; 9:23,31; 10:3; 13:27; 30:21
10. Rūgtums pret draugiem / brāļiem: 6:15-18; 24-29; 12:2-4; 13:4-13; 16:2-5; 17:2,10; 19:2,3,14,19,22
11. Izprot savas paša dabas vājumu: 7:17; 9:21,30-32; 10:4,9-11; 14:1-4; 22; 19:26,28
12. Pašnāvniecisks: 3:3-33; 6:8,9,11; 7:2-4,15,16,21; 10:1,18-21; 17:1,14
13. Domā, ka dzīve ir netaisna: 3:26; 9:17; 10:5,8
14. Saprot, ka ciešanas nāk no Dieva: 1:21; 2:10; 6:4; 9:17; 16:11-14; 19:6,9-13; 21; 27:2; 30:11
15. Sūdzas par fiziskajām ciešanām: 3:24; 6:7; 7:13,14; 9:25; 16:8,10,12; 17:6,7; 19:11-20; 30:1,9,10,19,30,31
16. Apjauš Dieva lielumu: 9:4-10,19; 10:7; 12:10,16-24; 13:11; 14:18-20; 21:22; 23:13; 26:6-14; 42:2
17. Vēlēšanās pēc Kristus: 9:33-35; 16:21; 31:35
18. Saprot, ka Dievs svētī ļaunos: 12:6; 21:6-18; 24:2-25
19. Nezina, vai ir grēkojis: 9:20,21; 10:14,15; 13:23; 19:4

Ījaba runas	Pantu skaits	Pantu numurējums	“Dievs”	Jahve	Visuvarenais
1:21	1	1		3	
2:10	1	2	1		
3:3-26	24	3-26	2		
6:2-30	29	27-55	3		2
7:1-21	21	56-76			
9:2-35	34	77-110	2		
10:1-22	22	111-132	1		
12:2-25	24	133-156	3	1	
13:1-28	28	157-184	3		1
14:1-22	22	185-206			
16:2:22	21	207-227	3		
17:1-16	16	228-243			
19:2-29	28	244-271	4		
21:2-34	33	272-304	5		2
23:2-17	16	305-320	1		1
24:1-25	25	321-345	1		1
26:2-14	13	346-358			
27:2-23	22	359-380	9		4
29:2-25	24	381-404	2		1
30:1-31	31	405-435			
31:1-40	40	436-475	5		2
40:4,5	2	476-477			
42:2,3,5,6	4	478-481			

Piezīme: 28:1-28 skaitās Zofāra trešā runa (Skat angļu R.V. un ebreju valodas izdevumu).

Augstāk minēto datu analīze izgaismo vienu no trim paraug virzieniem:

1. Tēma ir pastāvīga (piemēram, Ījaba sevis attaisnošana un Dieva diženuma apzināšanās), vai
2. Tēma sākumā it kā nav jaušama, bet ar laiku Ījabs to izprot un akcentē arvien vairāk (piemēram, viņa ilgošanās pēc augšāmcelšanās un tiesas), vai
3. Ījabs sākotnēji domās akcentē dažas lietas, kuras laika gaitā pārstāj viņam likties tik aktuālas (piemēram, viņa pašnāvnieciskās domas izplēn, viņa

neizpratne par to, vai viņš ir grēkojis vai nav, norimst. Šim pēdējam aspektam būtu jābūt mums visiem ar laiku raksturīgam).

Maz ticams, ka Ījaba ciešanu laiks būtu varējis turpināties ilgāk par gadu (Ījaba 7:3), un tomēr šī ir tā viņa dzīves un garīgās attīstības daļa, kas tiek mums tik sīki attēlota. Tieši šī laika garīgās attīstības rezultātā viņš iesaucas: “Līdz šim es tikai no ļaudīm biju dzirdējis par Tevi, tagad arī mana acs Tevi skatījusi!” (Ījaba 42:5). Ījabs atgādina tik daudzus krietnus kristadelfiešus; viņš pārzināja Dieva mācību, viņš ticēja, viņš mīlēja Bībeli, viņš darīja labu, viņš centās garīgi darīt visu to labāko saviem bērniem, viņš bija cēlies pasaulē (no bāreņa, 6:27?), apzināti necenzdamies pēc bagātības (1:10; 8:7, 31:25), viņš bija dalījies savā svētībā ar citiem; vismaz teorētiski viņš apzinājās savas dabas vājumu; un tomēr, analizējot sevi, viņš neuzskatīja sevi par tik šausmīgu grēcinieku. Un viņa ‘eklēsija’, kāda tā tolaik bija, bija tādās pašās domās par viņu. Pat viņa apkārtējā ‘pasaule’ domāja tāpat. Bet finālā grāmatas beigās, kad viņš ir sasniedzis savas garīgās attīstības kaļngalu, atskatoties atpakaļ, Ījabs to visu redzēja vien kā teoriju. Šo garo gadu laikā (viņa bērni bija pietiekami lieli, lai rīkotu dzīres un piedzertos) viņš beidzot saprata, ka viņš bija tikai dzirdējis par Dievu “no ļaudīm”. Nav bijis patiesi garīga Dieva skatījuma, *personiskas atziņas* – tikai dzirdēšana. Tai teoloģiskajā kontekstā, kādā Ījabs atradās, doma par Dieva skatīšanu vaigā bija liels garīgs lēciens. Vairākus gadsimtus pēc Ījaba taisnais Jesaja bija pārliecināts, ka viņam jāmirst, jo viņš domāja, ka ir savām acīm redzējis Jahvi (Jes.6:5). Ījabs bija sasniedzis to pašu garīgās izaugsmes un tuvības Visuvarenajam virsotni, kādu bija sasniedzis Mozsus, kad viņš lūdza Dievu rādīt viņam Savu godību, ar to nepārprotami domājot skatīt Dievu vaigā (2.Moz.33:18,20). Šī centieni virsotne, kas raksturoja Ījaba garīgo briedumu daļēji radās pateicoties tam, kādā veidā Dievs sīki izklāstīja Ījabam Savu diženumu (piemēram, 38.nodaļā). Taču, kā to atspoguļo augstāk dotā tabula, Dieva fiziskā diženuma apzināšanās Ījaba vārdos nekad neizpalika. Tomēr viņš bija jāpārliecina, ka tas, ko viņš domāja zinām un dziļi novērtējam, faktiski tomēr nebija pietiekami.

Es tomēr uzdrīkstēšos teikt: vai tad tas nav arī par mums, par daudziem kristadelfiešiem teikts, ka mēs gadiem ilgi esam dzirdējuši par Dievu eklēsijas telpu mierīgajā klusumā, bet neesam Dievu *skatījuši* vaigā, neesam aptvēruši pašiem priekš sevis personīgi, sapratuši (“saskatījuši”) Visuvareno savā personīgajā dzīvē? “Līdz šim es tikai no ļaudīm biju dzirdējis par Tevi, tagad arī mana acs Tevi skatījusi” (42:5) ir jāsaista ar 19:27, kur Ījabs atklāj, ka viņa priekšstats Valstība būs *tad*, kad viņš skatīs Dievu vaigā ar sava paša acīm. Bet 42:5 jau parāda, ka viņš ir nonācis līdz tādiem Dieva izpratnes dziļumiem, kurus viņš bija uzskatījis

iespējamus tikai Valstībā, sapratis, ka tos ir faktiski iespējams sasniegt jau *šeit un tagad*. Šo progresējošo, dievbijību iedvesošo apjausmu, ka *tik daudz* ir faktiski iespējams kā individuāli, tā arī kolektīvi jau *šeit un tagad* mums ir jācenšas sasniegt.

Jaunajā Derībā ir daudz atsauču uz Ījaba grāmatu; daudz vairāk nekā varētu likties pirmajā acu uzmetienā. Viena no tām ir Mt.10:27: “Ko Es jums saku tumsā, to runāņiet gaismā; un, kas jums ausī sacīts, to sludinait uz jumtiem”. Doma, ka to, ko Dievs mums saka ausī, mums ir jāsludina atklātībā ir neapšaubāma atsauce uz Ījaba vārdiem. “Tumsa” arī ir Ījaba doma, kas viņa grāmatā sastopama vismaz 30 reizes. Dieva parādīšanās Ījabam no tukšneša vētras mākoņa grāmatas izskaņā bija Dieva pārmetums Ījabam par viņa atkārtoti pausto priekšstatu, ka grēka tumsonība kaut kādā veidā atdala Dievu no cilvēka. Tas, kas Ījabam tika teikts no tumsas, viņam bija jāsludina gaismā. Šķiet, ka Dievs ir izvēlējis Ījaba garīgās izaugsmes ceļu par paraugu mums visiem.

Patiesi iespaidīgs ir Ījaba otrreizējās pievēršanas modelis. Sākotnēji Ījabs daudz nedomāja par tiesas dienu. Patiesām, viņa ticība uz augšāmcelšanos brīžiem sabruka (tāpat kā tas notika ar Dāvidu Ps.88:11?). Viņš cīnījās ar savām ikdienas likstām, un ar to pietika. Viņš nebija pievērsis uzmanību Ābrahāma un Ēdenes apsolījumu saistībām, viņš bija atstājis cerību uz Mesiju un augšāmcelšanos, kas spēcīgā tādus kā Mozus un Dāvids, vienīgi, šķiet, viņu pārdomu rezultātā par šo agrīno apsolījumu saistībām. Ījabs izprata, ka ir grēcīgs, taču tajā pat laikā viņš bija neizpratnē par to, vai viņš patiesi ir grēkojis. Tā ir tik spilgta daudzu kristadelfiešu sirdsapziņas karikatūra, lielākās daļas mūsu pašanalīzes kā individuāli, tā arī kolektīvi. Mums, bez šaubām, ir jāatzīst, ka mēs esam grēcīgi, daudzējādo mums dabiski piemītošo vājību dēļ, un mēs to *patiesi* atzīstam. Taču mūs māc neizpratne, vai mēs patiesi esam tik šausmīgi grēcinieki. Mēs nejutamies kā tik lieli grēcinieki, lai ko arī mēs teorētiski atzītu. Un kā tādi mēs nespējam novērtēt Dieva pestīšanas zēlastību, un līdz ar to nespējam dinamiski atsaukties uz to, kā mums tas būtu bijis jādara, kādēļ mūsu sadraudzību un mūsu pašu dzīvi raksturo šī pārāk skaidri saskatāmā apātija; ir tik maz īstas degsmes, patiesa garīguma sajūsmas, kurai būtu jābūt (1). Un nabaga labais, krietnais Ījabs, tāpat kā mēs, neskatoties uz visiem viņa labajiem darbiem, neskatoties uz to, ka viņš ir bijis patiesi tik vispārīgi labs un saprotošs cilvēks un brālis...bija jānospiež nostāties uz ceļiem: “...atzīstu sevi par vainīgu... Es zinu (*tagad*, saistībā ar notikušo), ka Tu visu spēj un Tev nav nekāds nodoms neizpildāms... Es esmu runājis, bet man nebija pareizas izpratnes par lietām: tās man bija pārāk brīnišķīgas parādības, un tās izprast man nebija iespējams”. Kā var redzēt no augstāk dotās tabulas, Ījabs *visu laiku* apzinājās savu grēcīgumu, savas dabas vājību un vispārāko Tā Kunga spēka un zināšanu

diženumu. Šīs ir Ījaba garīguma šķautnes, kas ne brīdi nemainījās; viņš tā tās izjuta pastāvīgi. Taču tikai pašās beigās viņš saprata, ka tas, ko viņš zināja, viņš nezināja tā, kā tas bija jāzina. “Ja kas domā ko atzinis, tas nav vēl tā atzinis, kā pienākas” (1.Kor.8:2) izklausās kā atsauce uz Ījabu – it īpaši, ja saprot, ka 1.vēstule korintiešiem ir vairākas atsauces uz Ījaba grāmatu (2). Neskatoties uz to, ka viņš pareizi saprata pamatmācību (atcerieties, ka Ījabs bija patiesā derībā ar Dievu), viņš nonāca pie secinājuma, ka viņš runājis par lietām un problēmām, kas bija viņa prātam pilnīgi neizprotamas, un vēl viņš šķiet sapratis, ka tās bija “pārāk brīnišķīgas”, lai viņš tās spētu izprast, tai nozīmē, ka grēcīga mirstīgā prātam un lūpām gandrīz vai nepiedien minēt Dieva darbus.

Tā visa brīnums

Ar to es negribu teikt, ka mums jāsāk šaubīties, vai tas, kam mēs ticam, ir būtībā “Patiesība”. To es nemaz negribu apgalvot. Es tikai gribu teikt, ka garīgās izaugsmes rezultātā mēs patiesā Eвангэlija mācību uztversim ar daudz lielāku bijību, izjūtot to kā brīnumu, dziļāk izprafisim savu morālo un intelektuālo trauslumu un līdz ar to iegūsīm dziļākas zināšanas par to, ka lieliskā patiesība, kurai mēs ticam, ir savā ziņā “pārāk brīnišķīgas parādības”, lai mēs tās pilnībā izprastu.

Dažas personiskas dabas atmiņas, iespējams, izsauks jūsos līdzīgas jūtas (vai arī kādreiz nākotnē): drīz pēc kristībām es atceros kādu brāli uztraucamies nevieta, kā man toreiz likās, par to, ka mums ir jāsauc Kristu par mūsu “Kungu”, nevis par vecāko brāli, tāpēc ka, kaut arī *Viņš* sauc *mūs* par brāļiem, mums nepiedien saukt viņu par brāli, mums viņš jāsauc par Kungu. Es atceros, ka man toreiz tas likās tik pedantiski. Bet tagad es saprotu, kāpēc brālis to uztvēra kā būtiski svarīgu lietu. Un es atceros diskusijas par grēku izpirkšanu, kad skanēja vārdi ‘un tā Dievam nebija citas izvēles kā tikai...’, un atsauksmes uz “Kristu” tā, it kā Viņš būtu kāds zēns, ar kuru es dauzijos kopā skolā. Mana pārliecība ticības mācībā nav mainījusies ne par matu – es ticu, ka tā ir kļuvusi daudz dziļāka nekā jebkad agrāk. Taču Patiesības lietas ir tik brīnišķīgas, pārāk brīnišķīgas daudzējādā ziņā, kaut arī tas nemaz nenozīmē, ka Patiesība pati par sevi būtu mums nesasniedzama. Mums ir jāuztver Patiesība ar aizvien pieaugošu bijību, sajūsmu un dziļi jo dziļi izjustu pateicību.

Ījabs un Dāvids

Līdzīgas izjūtas bija arī Dāvidam, tiecoties pēc garīga brieduma: “Šī atziņa (pamatzināšanas par Dievu, kuras viņš kontekstā izklāsta) man ir pārāk brīnišķīga un pārāk augsta, es nevaru to saprast” (Ps.139:6). Ar to Dāvids negrib teikt, ka Dieva lietas ir pārāk brīnišķīgas, lai tās saprastu un viņš nemaz necentīties to darīt. Dāvida psalmus caurvij doma par Dieva brīnumu, kā viņš vēlas cildināt Dieva brīnumu, un

kā viņš apraud to, ka Izraēls tragiski nav spējis aptvert sava Dieva *brīnumu*. Viņš lūdz Dievu atdarīt viņa acis, lai viņš skaidri saredzētu Dieva bauslības *brīnuma* darbus (Ps.119:18). Ebreju vārds, kuru tulko "brīnums" vai "brīnišķīgs", acīmredzot bija Dāvida iemīļots vārds. Taču viņš saka, ka kaut arī viņš saskata Dieva atziņas brīnumu, viņš jūt, ka tas ir pārāk brīnišķīgs, lai viņš to saprastu, iespējams, ka uzsvars būtu jāliek tieši uz to "lai *viņš* to saprastu". Iespējams, ka Dāvids runāja par Dieva atziņu kā pārāk brīnišķu, lai viņš to saprastu, ņemot vērā Ījaba pieredzi. Ja 139.psalmu Dāvids rakstīja pēc fiziskās un garīgās krīzes, kuru viņš pārdzīvoja Batsebas laikā, viņš, droši vien, redzēja sevi iznākam no tās ar to pašu garīgās izaugsmes sajūtu, kas piemita Ījabam pēc ciešanu laika: "Tagad arī mana acs Tevi skatījusi...atzīstu sevi par vainīgu...tās man bija pārāk brīnišķas parādības"; visi šie izteikumi sasauca ar jūtām, kuras mājā arī Dāvidā pēc incidenta ar Batsebu. Var parādīt, kā Dāvida grēku nožēla un atgūšanās pēc Batsebas incidenta Jaunās Derības atsaucēs izskan kā mūsu (ikvienu no mums) garīgās izaugsmes pirmtēls. Tas nozīmē, ka šausmīgajai, graužošajai Ījaba, Dāvida, Mozus pazemošanai ir kaut kādā veidā jāatkārtojas katra patiesa svētā pieredzē viņa centienos pēc garīgās izaugsmes virsotnēm. No ikvienu sirds dziļumiem ir jāizlaužas šai izpratnei: "atzīstu sevi par vainīgu...Es zinu (tagad), ka Tu visu spēj...Tev ir skaidras manas domas jau no tālienes...Es biju runājis, bet man nebija pareizas izpratnes par lietām: tās man bija pārāk brīnišķas parādības, un tās izprast man nebija iespējams."

Un tomēr mūsu cilvēcībā, tiklīdz mēs saskaramies ar tādām situācijām, mēs vērsamies pie Dieva ar lūgumu atbrīvot mūs no likstām. Un arī kad mēs redzam brāļus tādās vai līdzīgās situācijās, mēs *izmisīgi* lūdzam viņus saudzēt. Bet galu galā katram no mums ir jāšķērso ēnu ieleja un jādabū mācība. Nav nekāda vaina, ja mēs lūdzamies pēc atbrīvošanas – patiesi, mūs pat aicina to darīt. Bet lūk šeit ir vēl viens būtisks paradokss, kas ir mūsu attiecību ar Dievu pamatā: mēs zinām, ka tādās krīzes ir mums nepieciešamas, taču mēs lūdzam, lai tās nekad mūs nepiemeklētu, vai atstātos no mums. Pēc manām domām, tas ir vēl viens no garīgās dzīves nesamierināmajiem paradoksiem.

"Iemīļejuši Viņa parādīšanos"

Pārmaiņas Ījaba attieksmē pret tiesas dienu izteikti parādās augstāk dotajā izklāstā. Pieaugot viņa vēlmei pēc Kunga tiesas dienas atklāsmes, samazinās viņa pašnāvnieciskās runas; Ījabs mazāk koncentrējas uz sevi, viņa prāts paveras tālāk par maznozīmīgo šeit un tagad uz galīgo Kunga atnākšanas aparoto patiesību. Jo vairāk viņš par to domāja, jo mazāk viņu sarūgtināja viņa 'draugi'; jo skaidrāk viņš izprata, ka galu galā katra nepaklausība *saņems* taisnīgu sodu un, apzinoties, ka arī viņš ir grēcinieks pēc dabas, Ījabs sāka mazāk bažīties par citu garīgajām kļūmēm.

Viņa sākotnējās šaubas par to, vai būs augšāmcelsšanās pakāpeniski norimst, kad viņā nostiprinās pārliecība par augšāmcelsšanās un tiesas neizbēgamību; un viņā dzimst izmisīga vēlšanās, *ilgošanās* pēc šīs dienas. Arī Pāvils līdzīgi gaida šo dienu ar pašlūgumu, kā mierinājumu, nevis kā neizbēgamu un biedējošu notikumu mūsu eksistences apvārsnī (2.Tes.1:6-10; Ap.d.17:31).

Jo vairāk Ījaba domas kavējās pie Mesijas atnākšanas un tiesas, jo mazāk viņš pievērsās savām tagadējām ciešanām. Viņa sirds bija noilgojusies pēc šīs dienas atnākšanas (19:27). 2.Tim.4 var uzskatīt par Pāvila garīgā pilnbrieda vēstījumu, ko viņš rakstījis neilgi pirms nāves. 2.Tim.4:1,8 Pāvila prāts vērstu uz otro atnākšanu un tiesas dienas neizbēgamību. Šai sava garīgā pilnbrieda laikā viņš izprata, ka visus uzticīgos apvienos tas, ka tie ir *iemīļjuši* Kristus parādīšanos. Tas gan nenozīmē, ka visi, kas iemīļjuši Kristus atnākšanu, tāpēc arī būs paglābti. Patiesa Viņa atnākšanas iemīlēšana iespējama tikai pie pareizas mācības izpratnes, kā arī pēc noteiktas morālas gatavības sasniegšanas Viņa atnākšanai (3). Bet vai mēs esam *iemīļjuši* Kristus atnākšanu? Vai tas *patiesi* ir viss mūsu dzīvī? Vai mūsu sirdsapziņa, mūsu ticība Dieva žēlastībai, mūsu patiesa ticība krusta asinīm ir tik liela, ka mēs esam *iemīļjuši* pašu domu par nākamo tiesas dienu, ka mēs gribētu *pasteidzināt* tās atnākšanu? Augstāk dotais grafiks rāda, cik ātri pieauga Ījaba *mīlestība*, domājot par Kristus atnākšanu. Pirms tam viņš nevarēja atvairīties no sarūgtinājuma, ko bija izraisījuši viņa ticības brāļi, kas demonstrēja garīguma trūkumu, viņš veiksmīgi attaisnoja sevi savas eklēsisjas un apkārtējās pasaules acīs, pārdzīvodams sevī viņu piemeklējušās ciešanas...un tad viņš nemīlēja to dienu tā, kā viņš to iemīlēja vēlāk.

Robotais grafiks

Var skaidri izsekot Ījaba garīgās izaugsmes ceļus. Piemēram, viņš no sākuma teica, ka viņa dzīve pirms ciešanu laika nav bijusi nekāda vieglā (Ījaba 3:26); taču pēc visām ciešanām viņš beidzot saprata, ka faktiski tā bijusi laimīga (16:12). Augstāk dotā grafika analīze, kā arī pati dzīve, atklāj, ka garīgā attīstība nav attēlojama ar taisnu augšup vērstu līniju, kā arī attīstība nenotiek visos mūsu personības aspektos vienlaicīgi; var gadīties arī regress vienā ziņā un vienlaicīgi izaugsme citā. Ījabs patiesi ir klasisks paraug piemērs šajā ziņā. Ījaba izpratne par savu grēcīgumu nešķiet augam, kā tas būtu sagaidāms; viņa pastāvīgā Dieva diženuma apliecināšana šķiet koncentrējas vairāk Viņa *fiziskā* spēka apliecināšanā, bet ne Viņa žēlastības spēka redzējumā. Viņš arvien biežāk lieto "Visuvarenā" titulu, runājot par Dievu, iespējams, atspoguļojot šo domu (4). Neizskatās, ka cilvēka niecības izjūta viņā būtu augusi, kā to varētu sagaidīt; šķiet, ka Ījabs nebija sasniedzis *gluži* to nožēlas līmeni, kuru Dievs gribēja, lai viņš sajustu. Es to atzīmēju divu iemeslu dēļ.

Pirmkārt, ja pieņem, ka Ēlihus patiesi runā Dieva vārdā un daudz ko no viņa teiktā Dievs atkārt, Ījabs nebija sasniedzis pietiekamu pazemības pakāpi, kura tam būtu jāsasniedz. Un otrkārt, Jahves parādīšanās godbijību iedvesošā vētras mākonī un jautājumi, kurus Viņš Ījabam uzdod, šķiet izsaucam neviltotu niecības sajūtu Ījabā. Tas ir nepārprotami izlasāms grāmatā. Šķiet, ka pirms tam Ījabs nebija pievērsis uzmanību savas paša dabas nīcībai un tā vietā pievērsās vienīgi nākamajai tiesas dienai, lai radītu sev attaisnojumu un nosodījumu tiem, kurus viņš uztvēra kā pretiniekus. Taču pašās beigās, viņa garīgās izaugsmes robotā grafika izskaņā Ījabā rodas brīnišķīga, līdz šim nebijusi maiguma sajūta viņa galīgajā uzvaras finālā; nekāda rūgtuma pret Dievu, nekāda rūgtuma pret brāļiem, vienīgi dziļi izjusta sava trausluma un Visuvarenā žēlastības diženuma sajūta. Un beigās, pašās beigās arī mēs līdz tam nonāksim kā mūsu dzīves pieredzes rezultātā (ja mēs pareizi uz to reaģēsim), tā arī caur žēlastības troņa iedarbību. Ījaba dzīve bija Dieva rokās; Viņa rokas vadīts Ījabs sasniedza šo slaveno finālu. Divas reizes Dievs teica Ījabam, ka viņš pieprasa, lai viņš atbildētu (38:3; 40:7). Es teiktu, ka Dievs pasaka Ījabam priekšā šos nožēlas vārdus un Ījabs tos pazemīgi atkārt: “Es gribu Tevi jautāt – Tu atbildi man un pamāci mani! (Ar vārdiem:) Līdz šim es tikai no ļaudīm biju dzirdējis par Tevi, tagad arī mana acs Tevi skatījusi! Tāpēc atzīstu sevi par vainīgu un nožēloju savu rīcību, būdams gatavs sēdēt pīšļos un pelnos” (42:4-6). Un šī ir galīgā atziņa, pie kuras jānonāk mums visiem. Sevis noliegšana un nožēla, nevis kāds pārejošs sirdsapziņas dūriens, bet *patiesa* nožēla pīšļos un pelnos.

Piezīmes

- (1) Skat *The Gospel of Grace* un *The Humility of the Gospel*.
- (2) Komentāri par to atrodami *James and Other Studies* (London: Pioneer, 1992).
- (3) Skat 2.5 “Iemīlot Viņa parādīšanos”.
- (4) Pievērsiet uzmanību tam, ka Ījabs “Visuvarenā” titulu nelieto arvien biežāk. Tas varētu nozīmēt, ka Dieva Vārda novērtējums viņā nepieauga tādā mērā, kā vajadzētu; vai arī tas nozīmē, ka vārda “Visuvarenais” lietošana pati par sevi neliecina par garīgo izaugsmi.

9.1.2. ĪJABA PĀRVEIDOŠANA

Ievads

Pilnīgi iespējams, ka daudzi Bībeles lasītāji ir uztvēruši Ījaba grāmatu galvenokārt kā sātana personības atainojumu un ciešanu tēmas pārsapņemas. Zemapziņā tas viegli izskaidrojams ar to, ka grāmatas pirmās divas nodaļas attiecas uz sātanu, kam seko liels kvantums sarežģītu dialogu starp Ījabu un draugiem, kas noslēdzas ar

Dieva vārdiem par dabīgās pasaules brīnumu, un tad Ījaba attaisnojumu. Šāds uzskats nepamana būtisko šai grāmatā: “Vai cilvēks var būt taisns Dieva priekšā?” (Ījaba 4:17; 9:2; 25:4). Galvenā šīs grāmatas tēma ir Ījaba izaugsme līdz šīs atziņas izpratnei; un šīs tēmas attiecībai uz mums nav it nekāda sakara ar to, kas ir sātanis, nedz arī *kādēļ gan* Dievs pieļauj ciešanas.

Ījabs bija “taisns” cilvēks, kura sirds skaidrību Dievs atzina (1:1). Taču viņu piemeklēja lielas ciešanas. Kā Ījaba, tā arī viņa draugu teoloģiskie uzskati šķita liekam tiem saprast, ka ciešanas ir tieši saistītas ar grēku un savukārt svētība ir proporcionāla taisnprātībai. Tas arī noveda Ījabu un viņa draugus līdz garīgai un intelektuālai dilemmai, kura sāpīgi atklājas to garajos dialogos. Patiešām, šķiet ka Ījaba *neizpratne* bija tikpat lielā mērā vainīga pie viņa uzbudinātās depresijas attīstības, kā viņu piemeklējušās lielās *fiziskās* ciešanas. Ījaba depresija izpaužas tajā, cik vairākkārtīgi viņš savas runās saka “es” vai “mani / manas”. Tikai 29.nodaļā šie vārdi sastopami kādas 40 reizes. Tiem, kas cenšas izprast attiecības starp ticību un depresiju, vajadzētu izstudēt Ījaba slimības vēsturi pirms ķeršanās pie Dievu noliedzošās pasaules psiholoģijas.

Ilgošanās pēc Kristus

Šo runu svarīguma patiesā izpratne ir lielā mērā atkarīga no pareizas Ēlihus runas izpratnes. Ījabs ilgojās pēc kāda kā Ēlihus, kas varētu samierināt Dievu ar Ījaba taisno dzīvi, viņa ciešanām un visām viņa prāta šaubām. Ēlihus atzīmē, ka viņš ir tas, kurš Ījabam ir vajadzīgs (33:6 salīdz. ar 9:33). Ījabam nekas nav iebilstams pret to. Ēlihus ir uzskatāms kā sava veida Kristus (skat vēlāk). Tādēļ Ījaba runas liek mums saskatīt cilvēka izmisīgo nepieciešamību pēc Ēlihus / Kristus; it īpaši jau to cilvēku nepieciešamību, kas dzīvoja zem Vecās Derības. Ījaba vājības, kā morālās, fiziskās un intelektuālās ir arī mūsējās. Mēs atviegloti uzelpojam (tāpat kā Ījabs), kad uz skatuves parādās Ēlihus. Tas ir tas pats “atvieglojums savām dvēselēm”, ko atrod ikviens paties kristietis; atvieglojums no prāta sloga, kuru uzliek garīgā dzīve. Ījaba lielākā sāpe nebija fiziska; tā bija sāpe, kas nāca no tā, ka viņa tuvākie nesaprata viņu (piemēram, sieva, radi, draugi), viņa apkārtējo cilvēku nepateicība, mokas, ko izsauc atziņa, ka neviens nav gājis šo prāta mocību ceļu, kuru viņš ir spiests mērot. Viņš ilgojās pēc viņa ciešanu attēlošanas grāmatā, lai ar patiesu atzīnību tiktu uztverta viņa *vēlme* pēc taisnības. Viņš nevarēja vērsties pie draugiem, kas kādreiz bija bijuši viņam tuvi. Ēlifass cietsirdīgi izsmej viņa garīgo izolāciju: “Sauc vien, varbūt radīsies kāds, kas tev atbildēs? Uz kuru no svētajiem eņģeļiem (eklēsijā) tu gribi savu skatu vērst?” (5:1). Ījaba vēlme pēc patiesas garīgas draudzības kļuva tik spēcīga, ka viņš iztēlojas ideālu drauga tēlu, kas ne tikai novērtētu visas viņa ciešanas, bet kurš sniegtu ko vairāk kā tikai līdzjūtību.

Viņš izjuta ilgas pēc kāda, kas samierinātu viņu ar Dieva taisnību. Dabīgi, ka viņam prātā bija Ābrahāmam solītā sēkla. Viņa prāts tādējādi gatavojās Kristus atnākšanas vēlmei; perspektīvā viņā veidojās Kunga Jēzus izpratne un novērtējums. Un šajā ziņā Ījabs ir mums lielisks piemērs. Ļoti maz ir tādu, kas nav izjutuši pilnīgas garīgas izolācijas šausmas, ilgošanos pēc sapratnes un patiesa novērtējuma, bet nav spējuši atrast eklēsiņā neviena, pie kā griezties. Tāpat kā mēs no mūsu pagātnes traumām vērsamies pie Kristus esamības brīnišķās realitātes, tā arī Ījabs ilgojās pēc tās.

Jahve Pestītājs

Jāatzīmē, ka nedz Ījabs, nedz viņa draugi nelieto Derības vārdu Jahve. Tā vietā viņi runā par Dievu kā *El* (spēks) vai *Shaddai* (auglīgais). Tas rāda, ka viņu uztverē Dievs ir kosmisks bijību iedvesošs spēks, kas dod tiem materiālo svētību kā atlīdzību par paklausību Viņam. ‘Dievs’ bija kā izdevīga apdrošināšanas polise. Bet *Jahve* ir pamatā Dievs-pestītājs, kas izpaužas cilvēkos to glābšanas nolūkos un vispārākajā mērā izpaužas Dēlā. Zīmīgi, ka 42.nodaļā Ījabs beidzot atbildēja *Jahve* (Tam Kungam); tieši Viņam Ījabs teica: “Līdz šim es tikai no ļaudīm biju dzirdējis par Tevi, tagad arī mana acs Tevi skatījusi!” (42:5). Viņš bija apjautis Kunga Vārdu, Viņa personību daudz pilnīgāk. Viņš arī daudz pilnīgāk spēja novērtēt Dieva izpausmi patiesajā draugā, pēc kura viņš ilgojās. Mūsu likstām un ciešanām ir līdzīga iedarbības spēja, ja mēs reaģējam tā, kā Ījabs. Atzīmējiet sev, ka arī Jēkabs un Simsons sava brieduma laikā apjauta Dieva vārdu pilnīgāku nozīmi.

Ījabs: priekšvārds Bauslībai?

Kaitinošās draugu runas arī izgaismo nepieciešamību pēc Ēlihusa, tāpat kā cilvēka spriestspēju nepietiekamību, meklējot samierināšanās iespējas ar Dievu. Mozus bauslības skaidrotāji atkārtoja vairākus viņu argumentus kā pestīšanas pamatnoteikumus. Saistība starp Ījaba grāmatu un Mozus bauslību ir minēta citviet (1). Šķiet zīmīgi, ka Mozus, iespējams, rakstīja šo grāmatu Mīdiāna zemē neilgi pirms Mozus bauslības došanas (spēcīgu ebreju tradīciju iespaidā). Ījaba grāmata tādēļ tika izplatīta starp Dieva ļaudīm, lai sagatavotu tos Mozus bauslības nodošanai. Tiem, kas uztvēra Gara nodomu, bija jāsaprot, ka mācība nav pedantiska sekošana likuma pantiem, kas būtu samierināšanās ar Dievu pamatā. Ījaba grāmata parāda, ka cilvēka morālā ‘pilnība’ ir kā nesasniedzama, tā arī maznozīmīga plaisas aizpildīšanai starp grēcīgo cilvēku un taisno Dievu.

Bībelē atrodami pierādījumi tam, ka Ījaba drāma notika laikā pēc Ābrahāma un pirms iziešanas no Ēģiptes, tādējādi apstiprinot tradicionālo ebreju datējumu:

- Sabieši no Ījaba 1:15, iespējams, bija Seba, Ābrahāma mazdēla, pēcnācēji (1.Moz.25:1-3). Lai no viņa bērniem izveidotos atsevišķa cilts, Ījaba notikumiem būtu jānotiek dažas paaudzes pirms Bauslības došanas laika.
- Ēlifass bija temanietis, Ēsava mazdēls (1.Moz.36:10,11). Lai Temana bērnus sauktu par temaniešiem, nevis ‘Temana dēliem’ arī bija jāpaiet dažu paaudžu laika sprīdim.
- Septuagints (pirms kristiešu ebreju Rakstu grieķu versija) apgalvo, ka Ījabs bija Jobabs no 1.Laiku 1:44,45, kas dzīvoja piecas paaudzes pēc Ābrahāma.

Tīra sirdsapziņa?

Ījaba pilnība pirms likstām ir apbrīnas vērtā: “Šis vīrs bija sirdsskaidrs un taisns, jo viņš bijās Dieva un vairījās no ļauna” (1:1). Viņš pat domāja par druvas sajūtām, apstrādājot augsni (31:38-40); tik iejūtīgs viņš bija. Un Ījabs vairākkārtīgi svinīgi deklarē savas sirdsapziņas tīrību. Jo vairāk mēs pārliecināsimies par Ījaba sirds skaidrību, jo skaidrāk mēs apjautīsim, ka tīra sirdsapziņa un paklausība *vien* nav pestīšanas pamatā. Dievs uzsver, ka Viņš nemeklē Ījabā kāda trūkuma atsegšanu šo pārbaudījumu rezultātā (35:15). Jaunās Derības Kristus taisnības atklāsmē arī noved mūs pie secinājuma, ka mums trūkst pašizziņas un Dieva taisnības atzinīga novērtējuma, lai mēs varētu teikt, ka mūsu sirdsapziņa ir nevainojami tīra. Pāvils arī uzsvēra, ka dzīvojis pēc tīrākās sirdsapziņas Dieva priekšā (Ap.d.23:1), taču viņš saka: “Es neesmu arī pats sev tiesnesis. Es gan nekā neapziņos, bet tādēļ vēl neesmu taisnots, mans tiesnesis ir Tas Kungs” (1.Kor.4:4). Cilvēka prāts nav spējīgs pacelties līdz paša Visuvarenā pilnībai” (Ījaba 11:7). Sekošana ‘Patiesībai’ vien nav pestīšanas pamatā. Šo mācības pamatu izpratne ir mūsu *sadraudzības* pamatā; bet ne pestīšanas. Dieva sadraudzības ar cilvēku pamatā nav tikai cilvēka sekošana taisnajai mācībai. Tās pamatā ir cilvēka atzinības pilns Dieva taisnības novērtējums, viņa paša grēcīguma apziņa un Kristus starpniecība starp mums un Dievu. Dieva un Ēlihusa pēdējie vārdi noved lasītāju pie saprašanas, ka cilvēka sasniegtā taisnība nav salīdzināma ar Dieva taisnību (piemēram, 40:7-10). Mums atliek tikai izdarīt secinājumu, ka vienīgais Dieva samierināšanās veids ar cilvēku ir piedevēt Dieva taisnību cilvēkam.

Grēku izpirkšana

Šīs grāmatas analīze noved pie labākas Kristus misijas izpratnes. Ja viņš būtu cilvēkbērns, teorētiski viņš būtu varējis sasniegt tādu taisnības pilnību, kādu cilvēks spēj sasniegt. Iespējams, ka Ījabs bija arī viens no nedaudzajiem (vienīgais?) šajā pozīcijā. Taču šī taisnība nebūtu salīdzināma ar Dieva taisnību. Kristum bija jābūt Dieva vienpiedzimušam Dēlam, “Jo Dievs bija Kristū...lai mēs Viņā kļūtu Dieva

taisnība” (2.Kor.5:19,21). Zināmā mērā Kristus tika piešķirts Dieva taisnīgums (Ps.72:1) un šī izejsla dēļ Viņš var tiesāt cilvēkus (Ps.72:2). Parasts cilvēks, cik taisnīgs viņš arī nebūtu, nevarētu pēc taisnības tiesāt ļaudis Dieva vārdā. Ījabs caur savām ciešanām tika novests pie šīs atziņas. Pilnīgi iespējams, ka caur savām ‘nepelnītajām’ ciešanām Kristus, kura pirmtēls savā ziņā bija Ījabs, arī nonāca pie šīs komplicētās grēku izpirkšanas nepieciešamības atziņas, izpirkšanas, kuru Dievs sasniedza caur Kristu.

Tomēr, galvenokārt Ījabs ir mūsu pirmtēls, nevis Kristus. Īss viņa rakstura īpašību izklāsts parāda, cik liela ir viņa līdzība ar daudziem īsteniem kristadelfiešiem:

- Tīra sirdsapziņa
- Patiesās mācības zināšana
- Taisnās dvēseles ciešanas, redzot savas ģimenes pasaulīgumu un apkārtējās pasaules grēcīgumu
- Jebkura laba pasākuma finansiāls atbalsts (29:12)
- Nelokāma izvairīšanās no elkdievības un seksuālā grēka (31.nod.)
- Daudzu materiālo svētību baudīšana, par kurām viņš pateicas Dievam.

Viņa ciešanas lika viņam saprast, ka kaut arī šīs lietas Dievam nebija mazsvarīgas, tomēr neviena no tām nav pestīšanas pamatā, nav pierādījums tam, ka viņš ir Dievam pieņemams. Viņš bija spiests uzdot sev jautājumu, vai viņš tiešām *tic* Vienas Ticības mācībai; vai arī viņam šīs lietas bija zināmas kā abstraktas mācības baušļi. Ka Dievs ir labs, ka Viņš *ir* mīlestība, ka cilvēks ir grēcīgs un nesavienojams ar Dievu, ka būs augšāmcelšanās un taisnīga tiesa; visas šīs lietas Ījabs bija spiests vai nu noliegt, vai arī ticēt tām daudz izmisīgāk, neatlaidīgāk, intensīvāk. “Es tikai no ļaudīm biju dzirdējis par Tevi, tagad arī mana acs Tevi skatījusi!” (42:5). Mūsu ticība arī tieši tā pilnveidojas. Ījaba gadījumā tas *bija* process. Tā laikā Ījaba ticība pārdzīvoja mežonīgas svārstības; sākot no augšāmcelšanās pilnīga nolieguma līdz nepārspējamai augšāmcelšanās ticības apliecināšanai, ko lasām pantos 19:25-27. Ījaba izjustā Dieva mīlestība un pateicības pilna apbrīna (“Viņš mani tik brīnīgi žēlojis”) ir pretstatīta viņa sašutumam pret Dievu par viņa nīšanu (16:9). Tik mežonīgas svārstības norāda uz ko vairāk kā klīniskas depresijas gadījumu svārstīgajās smadzenēs. Tās ir garīguma pusaudžu gadu neatņemama sastāvdaļa, kurus mēs visi pārdzīvojam, tā vai citādi, līdz mēs sasniedzam Kristus garīgā brieduma pakāpi. Pārdomājot mūsu pašu pieredzi saistībā ar patiesu cilvēka grēcīguma apzināšanos, mēs redzēsim, ka arī mūsu garīguma līmenis ir pakļauts haotiskām svārstībām. Cik daudzreiz gan nav mums gadījies pēc ciešanas saistības ar To Kungu un Viņa Dēlu apliecināšanas, laužot maizi Jēzus atcerei, tad nodoties

grēkam, spītējot žēlastības garam, pat ja tas ir 'tikai' skarba vārda vai domas veidā.

Ēlihus

Mēs esam daudz runājuši par Ēlihus būtisko nozīmi Ījaba grāmatas galvenās domas uztverei. Kā Kristus pirmtēls, *viņš* bija visu Ījaba problēmu atrisinājums. Viņa vārdi raisīja Ījaba pašizziņas procesu, nevis vairoja viņa ciešanas, kā to darīja viņa draugu vārdi. Sekojošo fragmentu salīdzinājums parāda, ka Ēlihus patiesi ir Dieva pārstāvis; ievērojiet, ka Dievs beigās norāj draugu vārdus, neiebilstot pret Ēlihus teikto:

Ēlihus	Dievs
34:35	38:2; 42:3
33:13	40:2
33:2	40:8
33:9	35:2

Vārdi, vārdi

Pastāv cieša saikne starp Ēlihusu un Dieva vārdu, tāpat kā starp Kristu un vārdu. Varētu būt, ka tieši Ēlihus bija Ījaba grāmatas autors (32:15,16 ir netiešs norādījums uz to). *Viņš* tādēļ bija Ījaba vēlmju piepildījums, kurš gribēja, lai kāds izprotoši aprakstītu viņa ciešanas un prāta izmisīgās mokas (19:23). Maz ir Bībeles tēlu, izņemot Kungu Jēzu, par kuriem tiktu uzsvērts, ka tie runā Dieva vārdus. Varētu pat apspriest balss toni, kādā runāja Ēlihus. Pretstatā draugu skarbajiem vārdiem Ēlihus pašā sākumā apgalvo Ījabam: "Mana bardzība lai nesabaida tevi, un pārmetumi, kādus es pret tevi vēršu, lai nav tev par smagiem!" (33:7) (2). Līdzīgu pretstatu uzsver Ēlihusa apgalvojums, ka viņš runā Visuvarenā elpas gara vārdā, kas ir viņā (32:8), tolaik kad Cofars un draugi runāja *pašu* gara vārdā (20:3). Neatkarīgi no tā, ka Dievs konkrēti apstiprina Ēlihus vārdus, Ījabs acīmredzot uztvēra Ēlihusu kā atbildi viņa lūgumiem atrast Dievu. Ēlihus atbildēja uz Ījaba vēlmi pēc "izlīdzinātāja": "Redzi, es esmu tāds pats kā tu". Ījabs to neapstrīdēja. Ja kāds no draugiem būtu to apgalvojis, Ījabs būtu iededzies dusmās!

Šajā sakarībā ir vērts atgriezties pie Ījaba vārdiem 23:3-6: "Ak, kaut es mācētu Viņu atrast, ka es varētu nonākt pie Viņa troņa! Tad es pats *izkārtotu* savu lietu Viņa vaiga priekšā, un ar pierādījuma vārdiem es turētu pilnu muti...Vai Viņš tad ar visu Savas varas pilnību cīnītos ar mani? Ak, droši vien ne!" Dievs un Ēlihus *tomēr* uzstājās pret Ījabu, izklāstot Dieva varenību. Kad Ījabs bija uztvēris Ēlihusu kā Dieva pārstāvi, viņš neatradās, ko atbildēt, pretēji tam, ko viņš bija domājis pirmīt. Ēlihus šķiet atsaucamies uz šiem vārdiem, kad viņš izaicina apstulbušo Ījabu: "Ja

tev kas ko sacīt, tad atspēko mani...apbruņojies ar stingriem *pierādījumiem* un dodies pret mani cīņā” (33:32,5). Ījabs vairākkārt bija teicis, ka viņš pierādītu savu nevainību Dievam, ja tikai viņš Viņu atrastu. Taču Ēlihusa un Dieva priekšā viņš jūt, ka vārdi izžūst viņa mutē. Tie kļūst nevajadzīgi. Viņam atliek tikai uzlūkot Dieva taisnības majestātiskumu un atzīt savu netaisnību. Šis Ījaba garīguma kalngals vēl ir vairumam no mums priekšā. Vēlme runāt ir vēlme izteikt pašiem *savas* domas. Vārdi ir vispārinājums, kas var mums izlikt lamatas. Tikai *Dieva* vārdi var atbrīvot. Patiesa pazemība Visuvarenā priekšā padara jūs *mēmus*. Ījaba patiesi satriektā gara upuris bija daudz vērtīgāks par simtiem vietā izteiktu vārdu. Ījabam jau bija bijusi tāda nojauta: “Pamāciet mani, tad es palikšu klusu, un, kur esmu izdarījis pārkāpumu, to lieciet man maīt” (6:24). Kad Ēlihus *pamācīja* viņu un parādīja, ka viņa kļūda nav kādā noteiktā pārkāpumā, bet viņa *dabā*, Ījabs patiesi turēja muti: “Es uzlieku roku savai mutei...tagad vairs neatbildēšu...turpmāk to vairs nekad nedarīšu” (40:4,5; pievērsiet uzmanību trīskārtējam atkārtojumam). Tas ir viens no vairākiem piemēriem, kas rāda, ka Ījabs zināja patiesību kā abstraktu teoriju, bet praktiski nenovērtēja to, līdz kamēr viņa ciešanas un Ēlihus / Jēzus nebija to noveduši līdz tās dziļākai apziņai. Tādējādi Ēlihusa vārdi aplūsināja un samulsināja Ījabu, sagatavojot viņu Dieva tiešajai uzrunai. Līdzīgi, arī Kristus vārdi sagatavo cilvēku personīgai Dieva vārdu uzklaušanāsai.

Pārstāvība

Tas, cik lielā mērā Ēlihus bija tāds pats kā Ījabs, palīdz mums novērtēt, cik precīzi Kungs Jēzus pārstāv mūs. Tas ļoti labi izpaužas 33.nodaļas 5.un 6.pantos, kur Ēlihus aicina Ījabu stāties viņam līdzās, lai Ījabs apjaustu, cik līdzīgi viņi ir: “Es esmu tāds pats kā tu, ja nākas stāties Dieva priekšā, arī es esmu ņemts no zemes”. Šķiet, ka Ēlihusam arī nācies pārdzīvot to pašu, ko Ījabam, no ‘kapa’ atkal līdz dzīvībai: “Dievs izglāba *manu* dvēseli no bojā ejas kapā, un mana dzīvība prēcējas, skatīdama gaismu!... Ievēro labi, Ījab, uzklaudies mani” (33:28,31). Un tieši to Ījabs arī darīja.

Patiesa līdzī jušana

Jo vairāk mēs novērtējam mūsu Kunga Jēzus reprezentatīvo dabu, jo vairāk mēs nostiprināties ticībā, ka mums *ir* patiesi draugs, kas var *iejusties* mūsu ādā, nevis tikai just līdzī mūsu bēdās. Taisnība tiem, kas saka, ka grēku izpiršanas pateicīgs novērtējums ir mūsu ikdienas dzīves Kristū pati būtība. Tāpēc ka mēs visi esam individuālas personības, neviens cits ticīgais nevar justies *tieši* tāpat kā es. Jūs varētu lauzt kāju, un es arī, bet es nekad nespēšu just to pašu, ko jūs sajūtat. Kad kāds jums saka: “Es saprotu *tieši*, kā tu jūties”, tas nereti sāpina jūs vēl vairāk. Bet ja mūsu ticība Kristum ir patiesa, tad mēs arī patiesi ticēsim, ka viņš *var* iejusties

mūsu ādā, un jutīsim tieši to pašu, ko Ījabs izjuta pret Ēlihusu, pretēji tam, ko viņš izjuta pret draugiem un savas eklēsisjas “svētajiem” (5:1). Grēku izpiršanas studijas pārstāj būt abstraktas, tiklīdz mēs sajūtam, ka Kristus no tiesas var *pilnībā* sajost to pašu, ko jūtam mēs tā, kā tas nevienam citam nav pa spēkam.

Mēs esam viens gars ar Kristu (1.Kor.6:17). Viņš ir mūsos, un mēs esam Viņā. “Pats Gars aizlūdz par mums...”(Rom.8:26) ir teikts kontekstā ar to, ka “Gars” attiecas uz mūsu iekšējo garīgumu. Taču patiesi Kristus ir mūsu vienīgais aizbildnis. “Pats Gars aizlūdz par mums” tai nozīmē, ka mūsu garīgais cilvēks nav atdalāms no Kristus Gara. Starp mums ir tāda vienotība, ka Pāvils var teikt, ka mūsu pašu gars aizlūdz par mums! Vai tas nav *brīnišķīgi!* Taču tas viss izriet no pareizas mācības par pārstāvību izpratnes, kas ir pretstatā mācībai par aizstāšanu, aizvietošanu. Kā gan daži *atļaujas* teikt, ka šis mācības aspekts nav no svara? Tas ir pamatā mūsu ik brīža attiecībām ar Kungu Jēzu, jo Starpnieka pārstāvības daba bija Ījaba jaunās garīgās dzīves pamatā. Tāpēc, ka mēs esam “viens gars” ar Kristu, mēs varam daudz labāk izprast to, kā tas ir, ka Kristus var patiesi just līdzīgu mums ikvienā dzīves situācijā, kaut arī viņš personīgi uz savas ādas to nebūtu izjutis. Iespējams, ka mēs pienācīgi neizjūtam to, cik lielā mērā Kristus ir “Tā Kunga Gars” (2.Kor.3:18). Cik daudziem ‘Kristus’ liekas ticības mācības daļa, cilvēks, kas kaut kādā veidā pacēlies Debesīs un nekustīgi sēž līdz Viņa otrreizējai atnākšanai?

Bez klišejām

Ēlihus necieta klišejas. Lai patiesi palīdzētu Ījabam attaisnoties, Ēlihusam bija jāievieš viņā pārlicība, ka viņš ir totāls grēcinieks, ka viņa taisnība nespēj to glābt. Varētu pat teikt, ka Ēlihus labprātāk runāja par Ījaba trūkumiem nekā par viņa rakstura pozitīvajām īpašībām. Taču šie ‘trūkumi’ visi attiecās uz Ījaba cilvēcisko dabu, nevis uz kādiem noteiktiem grēkiem. Ēlihus uzsver to, cik nopietni Dievs uztver grēku. To darot, Ēlihus dažbrīd pat nepareizi citē Ījaba vārdus. Ja to būtu darījuši draugi, nav grūti iedomāties, cik vētrains Ījabs būtu uz to reaģējis. Bet viņš ne reizi neizaicina Ēlihusu. Tas ir tāpēc, ka Ēlihusa Gars viņā atcerējās ne tikai Ījaba vārdus, bet arī domas un motīvus, kas tos izsauca (piemēram, 9:22,23 salīdz. ar 34:5-9 un 10:2, 13:23 salīdz. ar 34:31,32) (3). Visa Ījaba būtība atvērās kā Dieva, tā arī paša Ījaba acīm. Ēlihus nebaidījās iedvest vainas apziņu Ījabā par viņa teiktajiem pārsteidzīgajiem vārdiem. Tādā veidā viņš uzsver, ka attaisnojoties, tā vietā, lai atzītu Dieva taisnību, Ījabs patiesībā apsūdz Dievu *netaisnībā* (33:2). Mums ir nepieciešama Ījaba otrreizējās pievēršanas pieredze, lai saprastu, ka mēs esam grēcīgi katrā nevērīgi nodarītajā grēkā. Mūsu visvairīgākā vieta ir nespēja apjaust grēka nopietnību. Pilnīgi iespējams, ka *visu* pārbaudījumu pamatā ir šis galīgais mērķis. Tikai apzinoties mūsu grēcīgo dabu, mēs varam novērtēt Dieva taisnību un izpiršanas brīnumu. Iespējams, ka daži kristadelfiešu novirzieni ir

atteikušies no jebkādam pašizziņas formām. Sevis novērtēšana nemaz nenozīmē lepnību. Pazemība, kā lepnības pretstats, nenozīmē 'sevis' noniecināšanu līdz sevis absolūtai noliegšanai. Šķiet, ka tieši tā bija Ījaba kļūda. Viņš vairījās pat pieļaut domu par savu grēcīgumu tik lielā mērā, ka nevarēja iedomāties savu *dabīgo* atsveinātību no Visuvarenā. Viņš ar daudz lielāku bijību uztvēra Dieva fizisko varenību un majestātiskumu nekā Viņa morālo cēlumu. Dāvidam bija līdzsvarota šo īpašību uztvere, kad viņš teica: "Tava taisnība stāv tāpat kā Dieva kalni" (Ps.36:7). Viņš redzēja Dieva morālo dziņenumu atspoguļojamies Viņa radītajā pasaules varenībā. Un šī iemesla dēļ Ījabam bija jāparāda kāda daļa no Dieva radītās pasaules dziņuma pašās grāmatas beigās. Agrāk viņš lepojās ar to, ka viņš novērtē, kā viņam likās, Dieva roku radīšanā un kā radīšana atspoguļo Dieva dziņenumu (piemēram, 28.nodaļā). Bet tad viņam tika parādīts, ka patiesībā viņš nemaz nebija pienācīgi to novērtējis, un viņam bija jāsaņem šī mācība, kas deva viņam patiesu Dieva zināšanu. 39.nodaļā viņa uzmanība tiek vērsta uz nešķīstajiem dzīvniekiem, tad viņš 40:2-4 atzīst savu niecību, it kā ieraudzījis, ka tie simbolizē viņu. Un tad 40.un 41.nodaļās veltītas šķīsto dzīvnieku priekā aprakstam to attiecībās ar Dievu un cilvēka nespējai nostāties starp tiem un to radītāju.

Kulminācija

Un tā Dieva un Ēlihusa vārdi bija tie, kas izraisīja Ījabā satriecošu garīgas kulminācijas brīdi. No sirds dziļumiem izraujas vārdi: "atzīstu sevi par vainīgu un nožēloju savu rīcību, būdams gatavs sēdēt pīšļos un pelnos" (42:6). Tieši šis nepārspējamās atzīšanās dēļ Dievs vēlāk varēja teikt, ka Ījabs runājis par Viņu "kā pienākas" (42:8). Dievs nepieminēja tās reizes, kad Ījabs bija sacēlies pret Dievu, un piedēvēja viņam taisnību šīs atzīšanās dēļ. Tādējādi, Gars vēlāk runā par Ījaba pastāvību (Jēkaba 5:11); Dievs spēja lūkoties uz viņa labajām īpašībām, pateicoties tam, ka viņš bija atzinies savās sliktajās rakstura īpašībās. Pienācīgi novērtējot mūsu grēcīgumu, mēs netieši norādām uz Dieva taisnību.

"Atzīstu sevi par vainīgu un nožēloju savu rīcību, būdams gatavs sēdēt pīšļos un pelnos" (42:6). Jo vairāk mēs iedziļināmies šī cilvēka domās un pieredzē – un iedziļināties mēs esam aicināti – jo vairāk šie vārdi sāk skanēt kā liels sasniegums, kā uzvara. Tos lasot var raudāt un gaviļēt. "Vainīgs...gatavs sēdēt pīšļos un pelnos". Pārņem sajūta, ka Dieva Dēli Debesīs skaļi gaviļē, Tēva Gars sajūsminās, Ēlihus smaida pie sevis, slaukot sviedrus no sejas, *Kristus gara un Viņa krusta triumfs*, vārdiem neizsakāms prieks par pestīšanu un savu spēju apjaušma mostas Ījabā, kad caur sevis nīšanu un kauna pilnu izmisumu viņš dzimst no jauna (4). Agrāk, visa viņa būtība bija pārņemta ar vēlēšanos pēc tās dienas, kad viņš skatīs Dievu (19:26,27); un beidzot pat šajā dzīvē, viņš skata Dievu savām acīm (42:5). Viņš

domāja, ka tas notiks tikai pēc augšāmcelsšanās (19:26), jo pilnīgas attiecības ar Dievu, pēc viņa domām, šai dzīvē nebija iespējamas (28:12,20); tomēr izrādījās, ka pat šajā dzīvē ar tīras sirdsapziņas prieku tas ir iespējams arī tagad. Viņš bija sajūsmā, ka tagad viņa acs ir Dievu skatījusi. Tas viss nav abstrakti attiecināms tikai uz Valstību. Mūsu ciešanās un zaudējumos, mūsu rūgtajās pašu grēka un dabīgā grēcīguma (5) apjausmās mēs patiesi *varam* pieredzēt otrreizēju pievēršanos, kā tas notika ar Ījabu. “Redzi, to visu dara tas stiprais Dievs un dara to cilvēkam div un trīskārt” (33:29). Visiem, kas ir ceļā, kas ir *visas* šīs lietas sevī pārdzīvojuši – Dievs esi ar mums!

Piezīmes

- (1) Skat “Job” krājumā *James and other Stories*. Šis raksts parāda arī kā Rom.3:23-26 atsaucas uz Ījaba 33:23-28, interpretējot Ēlihusu kā Kristus tēlu.
- (2) Salīdzini ar to, kā Engēlis deva Mozum “bauslības uguni”, runājot ar viņu. “kā kāds sarunājas ar savu draugu” (2.Moz.33:11).
- (3) Šis princips ir pienācīgi jānovērtē. Tas skaidro, kādēļ daudzi Jaunās Derības citāti, kas ņemti no Vecās Derības, *burtiski* neatbilst ebreju valodas tekstam; un kādēļ daži no tiem dod interpretācijas, kas šķiet kontekstam neatbilstošas esam. *Gars* citē, interpretējot, kā to darīja Ēlihus, citējot Ījaba teikto.
- (4) Ījaba vēlākās dzīves pieraksts 42.nodaļā norāda uz jaunas dzīves sākumu, ar jaunu sievu, bērniem, mājlopiem un zemēm – ar mūža garumu, kas atbilst jaunas dzīves sākšanai, kad visas ciešanas bija beigušās.
- (5) Mums nav obligāti jāpiedzīvo fiziski trūkumi, lai gūtu Ījaba veida pievēršanos. Dāvida grēksūdze Ps.51:3,4 ir pārbagāta ar atsaucēm uz Ījabu; it kā Ījaba fiziskās ciešanas izraisīja to pašu rezultātu, ko Dāvida vaļsirdīgā atzīšanās savos pārkāpumos. Tāda atzīšanās ir mums visiem viegli pieejama, lai kāda arī būtu mūsu ‘fiziskās’ dzīves pieredze.

9.2.1. JĒKABS UN DIEVS: PROGRESĒJOŠAS ZINĀŠANAS

Mēs visi pieaugam ar kādu atziņu par Dievu. Tas attiecas kā uz ateistu, maldus ceļus ejošās kristietības ģimenēs dzimušajiem, tā arī uz tiem, kas iegrimuši kristadelfiešu Svētdienas Skolas nodarbībās kopš agras bērnības. Mūsu jaunības dienu priekšstati par Dievu parasti ir noturīgi un savā ziņā turpina mūs vajāt gandrīz visu turpmāko dzīvi. Reālas, personiskas zināšanas par patieso Dievu, *mūsu* Tēvu

veidojas visā mūsu dzīves laikā. Jēkabs auga visgarīgākajā tā laika ģimenes atmosfērā (kaut gan dažas izdarības liktu kaimiņiem šaubīties par to). Mēs varētu teikt, ka viņš auga 'Patiesībā'. Taču daudzu gadu garumā viņa priekšstati par Dievu bija nožēlojami neattīstīti. Jēkaba centieni iegūt patiesas Dieva zināšanas nav tikai fascinējoši vien; jo Jēkaba garīgā attīstība tiek pasniegta *mums* kā paraugs sekošanai. Nātānaēls domāja, ka viņš patiesi tic Kungam Jēzum. Kungs komentēja: "Tu redzēsi (Jāņa Evaņģēlijā) parasti lieto ticības un garīgas uztveres nozīmē) lielākas lietas par šīm...jūs redzēsīt debesis atvērtas un Dieva eņģelus uzkāpjām un nokāpjām uz Cilvēka Dēlu" (Jņ.1:50,51). Tas bija Jēkabs, kas redzēja Debesis atvērtas un eņģelus uzkāpjām un nokāpjām. Un Kristus komentārs, ka Nātānaēls ir "patiesi israēlietis, kurā nav viltības" (proti, Jēkaba pēcnācējs, bet bez viņa negatīvajām īpašībām) apstiprina, ka Nātānaēlam bija jāiziet Jēkaba garīgās attīstības ceļš; viņš domāja, ka viņš tic, viņš domāja, ka viņš skaidri redz Kristu; bet tāpat kā Jēkabam viņam nācās pieredzēt daudz lielākas lietas.

Vārda maiņa

Vairākas reizes pašās beigās (1.Moz.49:2,7,24) Jēkabs min savu veco un savu jauno vārdus ('Jēkabs' un 'Israēls') kopā, it kā lai parādītu, ka viņš beidzot ir pieņēmis un noticējis tai brīnišķīgajai Dieva izraisītajai pārmaiņai viņā. No sākuma šķiet, ka viņš nav pieņēmis sava vārda maiņu un Dievam vajadzēja to viņam atgādināt vēlreiz (32:29; 35:10). Pieņemot, no visas sirds pieņemt Kunga Vārdu, noticēt, ka Dievs patiesi redz mūs kā Savu tautu, kas nes Viņa Vārdu, ar visu tam piemītošo morālo godību...Jēkabam bija vajadzīgi visi 50 gadi, lai to saprastu (viņa vārda maiņa notika, kad viņam bija 97 gadi, bet viņš to sāka brīvi lietot attiecībā uz sevi tikai neilgi pirms nāves, kad viņam bija jau 147) (2). Runājot ar citiem, cilvēks nemēdz atkārtoti saukt sevi vārdā; taču tieši to Jēkabs dara sekojošajos pantos: 48:20; 49:2,7,24; it kā viņš spēlētos ar jaunu spēļu mantiņu, atspoguļojot to, ka viņš ir beidzot apjautis būtisko, brīnišķo patiesības mācību, kas viņam tika dota pirms 50 gadiem; ka *Dieva* acīs viņa vārds ir mainījies. Dieva acīs viņš nav Jēkabs, melis, aizstājējs, viltnieks; bet Israēls, Dieva princis. Taču bija jāpaiet 50 gadiem, lai šis brīnums beidzot nonāktu līdz viņa apziņai.

Vārda maiņa atspoguļoja Dieva uzskatu par to, ka Jēkabs ir mainījies. Taču tieši tajā mirklī, Jēkabs, šķiet, neapjauta šo pārmaiņu; jo vēlāk viņam bija jāatgādina par vārda maiņu, viņš bija jāmudina to pieņemt par patiesību. 2.Ķēn.17:34 kritizē cilvēkus par to, ka tie pielūdz Jahve, bet arī paši savus dievus; pārmetumus pavada komentārs, ka Dievs ir noslēdzis derību ar Jēkaba, kuram Viņš devis vārdu Israēls, bērniem. Tam, bez šaubām, ir jāliecina par to, ka līdz ar vārda maiņu uz Israēlu, Jēkaba kalpošana Dievam kļuva pilnasinīga. Pie šī lēmuma viņš nonāca pēc nakts,

kad viņš cīnījās ar Enģeli, un viņa vārds tika mainīts. Tad viņš saprata, ka ir tikai divi ceļi: miesas ceļš un Dieva ceļš (salīdz. ar Mt.6:24; 7:13,14; Jēkaba 3:11,12). Tieši šī iemesla dēļ drīz pēc šī cīņiņa un vārda maiņas Jēkabs liek mājiniekiem atmest svešos dievus (35:2). Kad Jēkabs to ir izdarījis, Dievs otrreiz atgādina viņam, ka viņa vārds ir mainīts (35:10). Tāpat kā Jēkabam, mums ir ļoti grūti pašiem pārliecināties par mūsu garīgo izaugsmi, mūsu daba nepieļauj 100% precīzu pašanalīzes iespēju (Ps.19:13; Sal.pam.14:12; 1.Kor.4:4). Runa nav tikai par to, ka mēs nesaredzam savas kļūdas; mēs arī nesaredzam, kad mūsu dzīvī ir noticis ievērojams pagrieziens uz labo pusi. Taču Dievs to saredz, kā tas notika ar Jēkabu tai naktī, kad Viņš deva Jēkabam jaunu vārdu. Iespējams, ka visgrūtāk mums ir apjaust, cik Dievs augstu spēj novērtēt mūsu labās īpašības. Lai cik lieli Jēkaba sasniegumi garīgajā ziņā arī bija, viņam šī apjausma nāca tikai pēc 50 gadiem. Un līdzīgai līksmei, kā tā gandrīz bērnišķīgā rotaļāšanās ar 'jauno' vārdu, kuru viņš bija saņēmis pirms 50 gadiem, būtu jāraksturo arī mūsu garīgo izaugsmi.

Abpusējība

Beigās mēs redzam vienotību, abpusējību starp Jēkabu un Dievu. Viņš vairs neredzēja Dievu kā kāda cita Dievu, pat ne tikai viņa tēva Dievu. Tā, viņš lūdz Jāzepu pievest viņa dēlus tuvāk pie viņa, lai viņš tos svētītu; bet kad viņš tos svētī, viņš saka, ka Dievs tos svētī (48:8,9,15,16); viņš redzēja Dievu darbojamies caur viņu. Un pašās beigās Jēkabs savilka savas kājas atpakaļ gultā un Dievs piepulcināja to viņa tautai (ebreju tekstā Dieva roka tik skaidri parādās; 49:33). Dieva vēlme pēc abpusējības ar Viņa kalpu Jēkabu ir bijusi vienmēr. Pirms 50 gadiem Jēkabs bija grieziens ar "lūgumu" pie Dieva (Ebr.12:4), kad viņš cīnījās ar Enģeli; un tajā pat laikā dievs "žēlsirdīgi" (tas pats vārds, kas tulkots kā "lūgums") apgājās ar Jēkabu (1.Moz.33:11). Tajā laikā Dievs "atmaksāja" Jēkabam pēc viņa darbiem un Jēkabs atsaucās "pievēršoties" (tas pats vārds, kas tulkots kā "atmaksāt") savam Dievam (Hoz.12:3,7). Cik žēl, ka tulkojumos tas pazūd. Dzīves beigās šī abpusējība starp Jēkabu un Dievu bija sasniegusi pilnību. Tā ir arī ar mums; mēs arī varam dzīvot dzīvi, domādami, ja mēs darīsim to, tā un tā, tad Dievs mums darīs to un to. Doma par abpusējām attiecībām ar viņu, par Viņa Garu, kas mājo mūsos, līdz kamēr mūsu vēlēšanās kļūst par Viņa vēlēšanos; šī attīstība prasa laiku. Dievs nosprauz mums ideālu tādas tuvības ar Viņu mērķi, ka, ko mēs arī neprasītu, viss tiks izpildīts; mēs lūgsim to, ko mēs gribam, un saņemsim to, jo lai ko mēs arī prasītu saskaņā ar *Dieva* gribu, mēs saņemsim. Citiem vārdiem sakot, mūsu vēlēšanās, mūsu karstākās vēlēšanās un mērķi, lielās un mazās lietās, abstraktās un materiālās, būs Viņa griba (Jņ.15:7; 1.Jņ.5:14). Un tad, Valstības mūžībā, mēs būsim Dieva mantojums (5.Moz.4:20; 9:29), un Viņš būs mūsu mantojums (Ps.16:5). Šo mantojuma abpusējību starp mums un Dievu komentē

Jer.10:16 tieši Jēkaba kontekstā: “Bet ne tāda ir Jēkaba mantojuma daļa (proti, Dievs ir Jēkaba mantojums, ne elki)...Israēls ir Viņa mantojuma cilts, Tas Kungs Cebaots ir Viņa vārds”. Tas ir vēl viens atspoguļojums tam, ka Dievs beidzot atzīst, ka Jēkabs ir izpildījis savu solījumu darīt To Kungu sev par Dievu (28:21).

Patiesa pazemība

Šī abpusējības sajūta starp Dievu un Jēkabu iestājās, kad Jēkabs bija sasniedzis patiesu pazemības sajūtu. Uz to norāda arī tas veids, kādā viņš svētī savus dēlus 49.nodaļā; ievērojiet, ka viņš redz Isašara dižumu, klausībā kalpojot kungiem (49:15). Viņš bija saņēmis mācību tās nakts cīņiņā; viņam nav jālepojas ar savu dabisko spēku, tajā viņa lielums nepastāv. Tas, kā viņš norāj un atstumj Rūbenu, Simeonu un Leviju, dēlus, kuri plātījās ar savu dabas doto spēku un bezbailību, parāda tās perspektīvas, kuras viņš sasniedza pašās beigās. “Rūben,...mans spēks un mana stipruma iesākums, pirmais augstībā un pirmais stiprumā....tu nebūsi pārāks” (49:3,4) izklausās tā, it kā Jēkabs saistītu savu dabisko spēku ar Rūbenu, taču tagad viņš to noraida. Šie vīri bija sapulcējušies ap savu tēvu, protams cerēdami dzirdēt no tēva patīkamus svētības vārdus līdz ar kādu vieglu pārmetumu par pagātnes nodarījumiem. Viss Israēla dēlu “sapulcēšanās” process, lai saņemtu viņa svētību un nosodījumu, simbolizē pēdējo tiesu, parādot Jēkabu kā tā laika Kristus tēlu. Mums atliek tikai iztēloties dēlu izbrīnu, bet tas diezgan precīzi norādīs uz to izbrīnu, kas tiesas dienā piemeklēs noraidītos (Mt.25:44).

Arī Ijaba garīgās izaugsmes attēlojumā mēs redzam pieaugošu pazemības garu. Šo divu vīru attēlojumā, šķiet ar nodomu, saskatāmas līdzības; abi dzīvoja teltīs un aprakstīti kā “taisni”, abi dzīvoja ēdomiešu vidū, abi bija paštaisni, abi nonāca pie krasa pagrieziena savā garīgajā attīstībā, pateicoties savu Eņģeļu darbībai; abiem bija neīsti draugi, pretinieki un problēmas ar sievām un beigu beigās abi atkal bija bagāti, un kas vēl svarīgāk, ar skaidru Mesijas un Viņa Valstības dienas atnākšanas apziņu.

Jēkaba ceļš uz patiesu pazemību, tas, ka viņš darīja Jahvi sev par Dievu, skaidri apzinājās Evaņģēlija apsolījumu personisko raksturu, rezultātā noveda pie brīnišķīgas Jēkaba atvēršanās pašās beigās. Savas dzīves laikā viņš mums rādās kā cilvēks, kas daudz nerunā. Ļoti interesants vingrinājums ir likt izrakstīt visus Jēkaba teiktos vārdus, kas rodami Rakstos. Līdz 48.un 49.nodaļām mums paliek tāds kā stakato iespaids; viņš runā īsi un aprauti, bieži ar noprotama rūgtuma un aizdomu pieskaņu; ar dziļiem klusuma brīžiem, kad viņš vienkārši neatsaucas, bet ieslēdzas dziļi sevī (28:5; 35:9-13,19,29). Rakstos nav ne vārda par to, ka viņš apraudātu

savas mīļotās sievas Rahēles nāvi, vai sērotu, šķīroties no mātes, vai pēc tēva nāves, kuram bija liela garīga ietekme uz viņu; viņš ir skops vārds, arī uzzinot par šķītamo Jāzepa nāvi (37:35). Bet tagad beigās mūs pārsteidz viņa atvērtība, vārdi plūst no viņa lūpām; viņš zina, kam viņš ir ticējis un var ar pārliecību runāt par Viņu ar savu ģimeni pats no savas pieredzes. Viņā jūtams liels pozitīvisms. 130 gadu vecumā viņš saka Faraonam: “Īsi un *bēdu* pilni ir mani mūža gadi”, it kā dienas būtu nebeidzami vilkušās (47:9). Bet pašās beigās, 17 gadus vēlāk viņš daudz pozitīvāk runā par Eņģeli, kurš viņu atpestījis no visa *Jauna* (48:15).

Pavērojiet Jēkaba Dieva uztveres evolūciju:

Tas Kungs, tavs (Īzāka) Dievs (27:20).	Tas izklausās gandrīz ciniski; tā nekristīts kristadelfieša dēls varētu teikt saviem vecākiem.
Tas Kungs ir šinī vietā...Cik bijājama ir šī vieta, te tiešām ir Dieva nams! (28:16, 17).	Jēkabs baidījās Dieva, kā var baidīties kāds, kuram nav personīgu attiecību ar Viņu.
Ja Dievs būs ar mani...tad Tas Kungs man būs par Dievu. Bet šis akmens...taps par Dieva namu (28:20-22).	Netieši norāda uz to, ka tajā laikā Jēkabs neuzskatīja Jahvi par savu Dievu. Jēkaba vārdi izskan tā it kā viņš ticētu ‘Dievam’ kā kādam spēkam vai garam, bet Jahve nav viņa personīgais Dievs. Taču Dievs bija apsolījis Ābrahāmam, ka Viņš būs viņa pēcnācēju Dievs (17:7,8); Jēkabam bija zināmi šie apsolījumi, taču viņš parāda, ka tai laikā viņš tos neuztvēra kā attiecošos uz viņu personīgi. Tas, ka beigās viņš nosauc Dievu par savu Dievu parāda, ka viņš ir pieņēmis Ābrahāmam dotos solījumus kā attiecošos uz viņu personīgi. Viņa piedāvājums dot Dievam desmito tiesu, ja Dievs viņu pasargās, tajās dienā tiktu uztverts kā atzīt Jahvi par kēniņu (salīdz. ar 1.Sam.8:15,17); taču ir acīmredzams, ka tobrīd viņš neizjuta Jahvi kā savu kēniņu.
Vai tad es esmu Dieva vietā, kas liedzis bērnus tavam klēpim? (30:2).	Jēkabs sāk izprast Dieva spēku.

Tas Kungs tevi svētījis manu soļu dēļ (30:30).	Jēkabs redzēja Dievu kā fiziskas svētības devēju; dievišķās svētības apsolījumi viņam šķita attiecami uz materiālo dzīves pusi. Viņš bija palaidis garām to būtību, proti piedošanu un Valstību (Ap.d.3:26,27). Nevis <i>mans</i> Dievs.
Mana tēva Dievs (31:5)	
Dievs...Dievs...Dieva (31:7,9,11).	Enģelis Viņš uztvēra Dievu kā Enģeli.
Lābans teica: "Tavu tēvu Dievs vakar runāja uz mani..." (31:29).	Visiem bija zināms, ka Jēkabs pielīdz savu tēvu Dievu, nevis savu Dievu. Jēkabs ticēja sava tēva Dievam tiktāl, ka darīja to arī par savas ģimenes Dievu, kaut gan pats nebija nonācis līdz tam, lai padarītu šo Dievu par savu personīgo Dievu.
Ja nebūtu bijis mana tēva Dievs, Ābrahāma Dievs, un tas, ko Īzāks bīstas, ar mani, tad tagad tukšām rokām tu būtu mani atlaidis. Bet Dievs ir redzējis manas bēdas" (31:42)	Atkal nav <i>mans</i> Dievs. Un viņš redzēja Dievu kā materiālo svētību devēju; viņš saprata Ābrahāmam doto solījumu "Es būšu ar tevi" kā vairāk attiecošos uz lopu svētīšanu, nekā uz ko garīgāku.
"Ābrahāma Dievs un Nahora Dievs lai ir soģis starp mums, viņu tēvu Dievs!" (teica Lābans). Un to Jēkabs apzvērēja pie Tā, ko Īzāks, viņa tēvs, bijās. (31:53).	Šķiet, ka šeit uzsvērts tas, ka Lābans zvērēja pie savu tēvu dieviem, jo labāku viņš nezināja, un tāpat darīja arī Jēkabs. Baptists ir baptists, tāpēc ka viņa tēvs ir baptists un garīgās dzīves sākumā kristadelfietis arī var būt tāds tā paša iemesla dēļ. Jēkabs vēl bija šajā stadijā pusmūža gados. Un tik daudziem no mums ir vēl jāpārdzīvo šis krasais izaugsmes pavērsiens.
Tu, mana tēva Ābrahāma Dievs un mana tēva Īzāka Dievs, Tu, ak, Kungs... (32:10).	Viņš redzēja, ka Jahve ir Dievs (salīdz. ierakstu attiecībā uz 28:20 augstāk); ka ir tikai viens 'Dievs' un ka tas miglainais 'Dieva' priekšstats, kāds viņam bija, faktiski bija 'Jahve'. Un tomēr viņš runā par šo Jahve-Dievu kā par kāda cita Dievu.
Jēkabs jautāja un sacīja: "Pasaki jel savu	Jēkabs zināja Jahves Vārdu, viņš zināja

vārdu!" (32:30).	vārdu El Šadai (Visuvarenais, 2.Moz.6:3), viņš noteikti jautāja pēc dziļāka Vārda skaidrojuma. Viņš izjuta nepieciešamību pēc tuvākas Dieva pazišanas. Bet Eņģelis viņu svētīja, sakot ka Jēkabam nav paskaidrojums vajadzīgs, jo tagad viņam Dieva raksturs ir zināms : viņš ir saņēmis žēlastību un piedošanu un nākotnes apsolījumus. Tā jau arī ir Dieva Vārda / rakstura atklāsmē. Tādējādi, Jēkabs saprata, ka viņa Dieva zināšanas bijušas teorētiskas, ne praktiskas. Mūsdienu Jēkaba pēcnācēji, kā dabīgie, tā arī garīgie, nav daudz labāki. Tik daudzos veidos, tik bieži mēs zinām, bet mēs neticam; un bieži vien tiek atzīmēts, ka kristadelfiešu problēma ir tajā, ka viņi ir spēcīgi ticības mācībā, bet vāji praksē. Un par to nav jābrīnās. Tāds bija arī mūsu tēva Jēkaba raksturojums. Bet Bēteles Dievs ir arī mūsu Dievs, un Viņš mūs novedīs līdz garīgam briedumam. Tonakt Jēkabs sasniedza savu garīgo briedumu.
Es esmu Dievu redzējis vaigu vaigā (1.Moz.32:31).	Viņš redzēja Dievu Eņģeļa veidolā.
Mani bērni, ar kuriem Dievs ir svētījis tavu kalpu...Dievs mani ir svētījis un man ir visa kā (1.Moz.33:5,11).	Viņš redzēja Dievu kā žēlīgi dodošu fizisku svētību un arī kā Dievu, kas dod garīgu svētību / žēlastību tādiem necienīgiem grēciniekiem kā viņš. Tādējādi, arvien pieaugošs Dieva žēlastības novērtējums ir Jēkaba garīgās izaugsmes šķautne.
Un viņš uzcēla turpat altāri un nosauca to: Dievs, Israēla Dievs (33:20).	Šķiet, ka tas ir bijis pēkšņs garīgas atklāsmes uzliesmojums, ticības augstākā pakāpe, kas gan nenoturējās tādā pat līmenī; Jēkabs ne tikai pieņēma jauno Dieva doto vārdu (kaut gan

	<p>Dievam bija jāatgādina par to atkal 35:10.pantā), viņš apjauta, ka 'Dievs' ir viņa Dievs, Dievs vareno (Eņģeļu) aizmugurē, kas rūpējās par Jēkabu / Israēlu. Taču viņš aizvien vēl redzēja Dievu kā pirmām kārtām <i>fiziski</i> varenu, kas izpaužas daudzos Eņģeļos. Tomēr viņš nebija izpildījis savu solījumu padarīt <i>Jahvi</i> par savu Dievu.</p>
<p>Dievam (ebr.val. <i>el</i>), kas mani paklausīja manās posta dienās un kas bija ar mani ceļā (35:3).</p>	<p>Dievs arvien vēl ir Dievs, kas dod fizisku svētību. Jēkabs ir agrāk runājis tikai par <i>Jahvi</i> vai <i>elohim</i>. Viņš domāja, ka Bētelē viņam bija parādījušies <i>elohim</i>; tagad viņš skaidrāk saredz <i>viena</i> Dieva jēdzienu.</p>
<p>Un tas visuvarenais Dievs lai parāda jums žēlastību tā vīra priekšā (43:14).</p>	<p>Viņš redz Dievu kā visuvarenu, kas var parādīt nepelnītu žēlastību tādiem kā Jēkaba grēcīgie dēli. Viņš lieto iepriekš nelietotu terminu: <i>El-Shaddai</i>, Visuvarenais El. Jaunu terminu lietošana, runājot par Dievu, atklāj Viņa arvien dziļāku izpratni. Arī mēs dzīves pārbaudījumu gaitā gūstam arvien dziļākas zināšanas par Viņu. Ievērojiet, kā nabaga Anna savu pārdzīvojumu varā darināja jaunu uzrunu "Kungs Cebaot" pirmo reizi Rakstos (1.Sam.1:11), tik stipra bija kļuvusi viņas apjausma par Jahves spēku un izpausmi Viņa Eņģeļos.</p>
<p>"Es esmu Dievs (el), tava tēva Dievs (elohim)...Es <i>tevi</i> darīšu par lielu tautu" (46:3), kā Dievs bija solījis Ābrahāmam un Īzākam.</p>	<p>Tas ir Dieva pamudinājums Jēkabam pilnībā padarīt Viņu par paša Dievu, ne vien sava tēva Dievu. Pat 130 gadu vecumā Jēkabam bija jāpalīdz atrasties no vecāku fona un padarīt Dievu par paša Dievu. Tas bija arī mēģinājums likt Jēkabam manīt, ka patiesais Dievs nav Eņģelis, bet gan spēks, kas stāv aiz Eņģeļiem. Tas</p>

	norādītu arī uz to, ka Jēkabs bija tā apmāts ar Dieva izpausmēm, ka viņš aiz tām neprata saredzēt pašu Dievu. Tā pati problēma ir arī mums, un garīga brieduma pazīme ir bijības pilna Dieva realitātes personīgajā līmenī apjausma.
Tas visuvarenais Dievs parādījās man (48:3).	Viņā aug Dieva spēka apjausma, šī viena Visuvarenā <i>El. 2.Moz.6:3</i> saka, ka Jahve parādījās Jēkabam “kā visuvarenais Dievs”; jādāmā, ka šis vārds tika nosaukts Jēkabam viņa vīzijā Bētelē; jo tā bija pirmā reize, kā Jēkabs apgalvo, kad Dievs “parādījās” viņam. Un tomēr Rakstos viņš šo vārdu lieto tikai pēc 50 gadiem. Bija jāpaiet 50 gadiem, lai Dieva VISU varenība nonāktu līdz Jēkaba dziļākajai apziņai un viņš uzdrošinātos paust citiem.
Es nedomāju, ka vēl redzēšu tavu vaigu, un redzi, tagad Dievs man licis redzēt arī tavus pēcnācējus (48:11).	Viņš saprot, ka Dievs spēj darīt daudz vairāk par visu, ko lūdzam, vai saprotam (<i>Ef.3:20</i>).
Tas Dievs, kura priekšā staigāja mani tēvi, Ābrahāms un Īzāks, tas Dievs, kas man ir bijis mans gans visu manu mūžu, līdz pat šai dienai, tas eņģelis... (48:15).	Jēkabs jau tuvojas personiskākam Dieva novērtējumam; viņš saprot, ka tas pats Dievs, kas bija ar Ābrahāmu un Īzāku, ir bijis arī ar viņu. Viņš redz <i>elohim</i> kā būtībā vienu Dievu.
Lai Dievs tev dara tā, kā Viņš Efraimam ir darījis...Dievs būs ar jums un vedīs jūs atpakaļ jūsu zemē (48:20,21).	Tagad jau Jēkabs redz Dievu darām kaut ko nākotnē, izpildot Viņa dotos Valstības apsolījumus.
Kungs, es ceru uz Tavu pestīšanu (49:18).	Jahve ir žēlastības Dievs, ne tikai bērnu un lopu piegādātājs tagadnē; beigu beigās Jēkabs jau saista Jahvi ar sevi; Jahve ir kļuvis par viņa Dievu, kā viņš to solīja pirms 70 gadiem. <i>2.Moz.6:3</i> teikts, ka Jēkabs zināja Tā Kunga Vārdu jau kopš Dievs parādījās viņam, taču viņš to tikai visa mūža gaitā spēja padarīt par savu Dievu.
To darīja Jēkaba stiprums (<i>abiyv</i>), viņa	Gandrīz raudāt gribas no prieka.

<p>gans – Israēla klints. No tava tēva Dieva (no šejienes nāk gans – Israēla klints [Jēkabs; proti, Mesija]), no Visuvarēnā (Ed)...(49:24,25).</p>	<p><i>Beidzot</i>, visbeidzot Jēkabs pie tā ir nonācis. Trīs reizes pēc kārtas viņš atkārtu vienu un to pašu: Dievs ir mans Dievs, Jahve-Mesija būs mana klints, stiprums, viņš ir VISU VARENS pestīšanā. Solījumu, kuru viņš bija devis pirms 70 gadiem svārstīgā ticībā, viņš tagad bija izpildījis. Viņš bija padarījis Jahve par savu Dievu. Viņš vairs nebija tikai viņa tēva un vectēva Dievs. Dievs, kas spēj visu ne tikai fiziski, bet, kas daudz svarīgāk (kā Jēkabs tagad saprata) arī <i>garīgi</i>, bija viņa paša Dievs. Nav brīnums, ka viņš mirst, atkārtodams to trīs reizes pēc kārtas. Un atceries, viņš ir mūsu paraugs. Jēkabs veido jaunu vārdu Dievam: <i>abiy</i>, kas šeit tulkošs “Varenais [Dievs]”. Šis vārds ir sastopams vēl tikai piecas reizes, un katru reizi tas ir saistībā ar Jēkabu: “Jēkaba varenais, Israēla Varenais” (Ps.132:2,5; Jes.1:24; 49:26; 60:16). Līdzīgi, Kungs lieto jaunus Dieva uzrunas veidus sava garīgā pilnbrieda laikā nāves priekšā (Jņ.17:11,25). Daudzos psalmos Mesija uzrunā Dievu: “Mans Dievs”, un šī uzruna ir Kunga apziņā viņa garīguma virsotnes brīdī (Mt.27:46). Mozus savā beidzamajā runā, kas dota 5.Mozus grāmatā, uzmundrinot Izraēlu nereti atkārtoja, ka Dievs ir <i>tavs</i> (vienskaitlī, personisks) Dievs. Jēkabs īpaši izjuta Dieva varenību attiecībā uz sevi pašu; viņš bija pieredzējis Dieva lēnprātību viņa lepības un stūrgalvības piedošanā, šo vareno piedošanu, šo vareno pacietību ar viņu, ka Visuvarēnais bija darījis</p>
--	--

iespējamu viņa pestīšanu. Tādā pat veidā mums katram tiks dots Dieva vārds, taču šis vārds būs zināms vienīgi mums (Atkl.2:17; 3:12; 14:1); tas būs Dieva Vārds, taču domāts mums katram personīgi. Neskaidri stādoties priekšā šīs brīnīškās attiecības ar Dievu nākotnē, Jēkabs jau pat savas pasaulīgās dzīves laikā bija izjutis ko līdzīgu. Un tā, Dankana Dievs nav gluži jūsu Dievs un (teiksim) Roberta Roberts Dievs nav gluži manējais. Visa tā sapratne ir patiesi brīnumaina. Mūsu centieni to saprast ir uz iespējamības pašas robežas.

Dieva mīlestība uz Jēkabu

“Šis sacīs: es piederu Tam Kungam; kāds cits sauksies Jēkaba vārdā, vēl kāds trešais ar savu roku pierakstīsies kā piederīgs Tam Kungam un ar godu nēsās Israēla vārdu” (Jes.44:5). Jēkaba / Israēla Vārds ir salīdzināms ar Jahves Vārdu. Atcerieties, kā Jēkabs vēl šaubīdamies solīja Dievam: “Ja Dievs būs ar mani... tad Tas Kungs man būs par Dievu” (1.Moz.28:20,21); un mēs parādījām, kā beigās Jahve kļuva par Jēkaba Dievu. Dievs šķiet to atzīstam, ļoti bieži raksturojot Sevi kā Jēkaba / Israēla Dievu. Viņa prieks, Viņa nevilto tā sajūsma par Jēkaba garīgo sasniegumu caurstrāvo Rakstus. Tas, ka Dievs nosauc Sevi “Israēla Dievs” (201 reizi) vai “Jēkaba Dievs (25 reizes) nesalīdzināmi vairāk reizes nekā kāda cita Dievs, ir pietiekams pierādījums tam, ka Dievs redzēja Savas attiecības ar Jēkabu īpašas esam. “Abrahāma Dievs” sastopam 17 reizes; “Izaka Dievs” – 8 reizes; “Dāvida Dievs” – 4 reizes. Atcerieties, kad vien mēs lasām “Israēls”, mēs lasām par cilvēku Jēkabu un viņa bērniem. Tas, ka Dievs bija svārstīgā, šaubu mākta Jēkaba Dievs, ir mierinājums katram no mums. Dievam nav kauns saukties par Jēkaba Dievu (Ebr.11:16, grieķu). Katra atsauce uz “Jēkaba / Israēla Dievs” nešaubāmi saka: ‘Es esmu Dievs, kas palika ar svārstīgu, šaubu mākto Jēkabu. Un es palikšu arī ar jums, lai tur vai kas, un novedīšu jūs līdz galam’. Attiecības starp Dievu un Jēkabu ir tik ciešas, ka vietumis vārds “Jēkabs” kļūst par sinonīmu vārdkopai “Jēkaba Dievs”. Tā tas ir Ps.24:6 autorizētajā angļu valodas izdevumā (citi piemēri ir Jes.44:5; Jer.10:16; 51:19).

No tā visa varētu izdarīt vismaz divus secinājumus:

- Jēkabs pārāk ilgi slēpās aiz Dieva izpausmes koncepcijas. Ar to es nenoliedzu Dieva izpausmes esamību, bet mēs to varam novest tik tālu, ka zaudējam brīnišķīgo priekšstatu par viena patiesi reāla Dieva eksistenci, kas ir mūsu Dievs, un kas galu galā ir *tur* aiz visām tām lietām un veidiem, kuros Viņš var izpausties. Jēkabs redzēja Dieva izpausmi Eņģeļos tiktāl, ka vairs neredzēja Dievu aiz tiem. Altāra “Dievs, Israēla Dievs” (‘El-elohe-Israel’) uzcelšana bija pirmais solis pareizajā virzienā. Ar laiku viņš jau redzēja vienu Dievu, nevis Eņģeļu kopumu, lai gan viņš zināja pēc vīzijas Bēteļē, ka viņi visi aktīvi darbojas viņa labā; viņš saprata, ka tas ir Jahve, viņa paša personīgais Dievs.
- Ievērojiet, ka tāpat kā Ījaba garīgās attīstības modelī, Jēkaba runās mēs neredzam ievērojami palielināties Jahves vārda lietošanu, mēs drīzāk redzam, kā pieaug Jēkaba apziņā Dieva novērtējums – patiesā ‘Jahves’ būtība. Ar to es negribu teikt, ka mums būtu jāizvairās lietot ‘Jahve’ mūsu sarunās par Dievu, bet es gribētu brīdināt, ka tie, kas izrunā vārdu ‘Jahve’, pretēji dažu cilvēku ieskatiem, nav jāuzskata par kaut kādā veidā nobriedušākiem par citiem ticīgajiem. Tiesa, laika gaitā mēs novērojam, ka Jēkaba garīgā attīstība izpaužas tajā, ka viņš lieto arvien vairāk dažādu Dieva Vārdu, katrs no kuriem atspoguļo viņa arvien dziļāko Dieva rakstura izpratni. Tam ir jāizpaužas mūsu arvien dziļākā Dieva rakstura izpratnē, nevis ebreju izcelsmes vārdu lietošanā, kuru nozīme mums, kas nav senebreju valodas speciālisti, nav līdz galam saprotama.

Jēkabs un viņa tēva Dievs

Jēkabam bija 77 gadi, kad viņš bēga no Ēsava. Cik mums ir zināms, viņš visu šo laiku “mājoja teltīs” (25:27); un Ebr.11:9 dara mums zināmu, ka šajā laikā ticīgais Ābrahāms dzīvoja teltīs ar Īzāku un Jēkabu. Jēkabs auga Ābrahāma un Īzāka klātbūtnē. Apsolījumi viņam bija ļoti labi zināmi. Cik zināms, viņš dzīvoja viens mājās ar māti, kas viņu acīmredzot dievināja, atklāti atzīstot viņu labāku par Ēsavu esam. Taču tajā laikā Jēkabs neuztvēra, ka Ābrahāmam dotie apsolījumi attiektos arī uz viņu, viņš arī nepielūdza Jahvi kā savu Dievu (28:20,21). Labās apsolījumu zināšanas bija izraisījušas necieņu, kā tas nereti notiek: “Bet tu, Jēkab, tomēr neesi Mani piesaucis, un tu, Israēl, neesi Manis dēļ pūlējies...jau tavs pirmais tēvs (proti, dabīgais Jēkabs) grēkoja” šādā veidā (Jes.43:22,27). Kā daudzus mūsdienu Jēkabus, kas uzauguši Dieva apsolījumu gaismā, viņu garlaikojā Dieva Žēlastība un Patiesība.

Vairākkārtīgi tiek uzsvērtā Jēkaba paklausība vecākiem, it īpaši mātei (27:8,13,43; 28:7). Es nedomāju, ka būtu pārāk stipri teikts, ka viņš uzauga zem mātes tupeles;

viņš rāmi paklausīja viņas ķecerīgajam piedāvājumam piemānīt tēvu, lai saņemtu viņa svētību, apmierinādamies ar viņas apgalvojumu, ka tas būs mammas, ne viņa grēks (un, man šķiet, es redzu, kā viņa viegli noskūpst viņa vaigu, pasniedzot viņam paplāti ar Īzāka maltīti). Nav brīnums, ka viņš no pirmā acu uzmetiena iemīlējās meitenē, kuru māte gribēja, lai viņš precētu. Jēkabs stādās priekšā kā “Rebekas dēls” (29:12) kaut arī būtu pienācīgāk nosaukt sevi par Īzāka dēlu. 29:10.pantā trīs reizes uzsvērts, ka Lābans ir “*mātes brālis*”. Tas, ka Jēkabs uzņēmās rūpes par mātes aukli Deboru, arī norāda uz ciešo Jēkaba saikni ar māti; viņš apglabāja Deboru pie Bēteles zem “Raudu ozola” (35:8).

Kad viņš devās ceļā pie radiem uz tālo zemi cerībā atrast tur sievu, viņš skaidri apzinājās, ka viņš principā atkārtu sava tēva pieredzi. Un kad Jēkabs runāja, ka Dievs pasargās viņu “šīnī ceļā, ko es eju” un tiks “sveikam atgriezties savā tēva namā” (28:20,21), viņam bija prātā stāsts, kuru viņš ne reizi vien bija dzirdējis par to, ka Dievs bija vadījis Ābrahāma kalpu “pa taisnu ceļu” un atpakaļ uz mājām ar brīnišķīgu sievu Īzākam (24:27,40,42,48,56). Kad šajā dzīves posmā (viņam bija 77 gadi, atcerieties!) lietas piepeši ņēma pavisam citu apgriezīenu, viņa lielā cerība bija, lai Dievs viņam liktu sveikam atgriezties “sava tēva namā” (28:21); viņš gribēja atgriezties ierastajā mājas dzīvē. Taču visu viņa pārējo dzīvi Dievs ievirzīja pavisam pretējā gultnē. Viņš saka, ja Dievs to darīs, viņš dos viņam “desmito tiesu” (28:22) – tieši tāpat kā viņa vectēvs Ābrahāms bija darījis (14:20), kurš, bez šaubām, vairākkārtīgi bija stāstījis to Jēkabam, kad viņi dzīvoja teltīs (Ebr.11:9). Kad viņš beidzot dodas mājup pēc 20 gadiem, Gars apraksta viņu dodamies “pie sava tēva Īzāka” (31:18). Viņa balsī dzirdams gandrīz bērnišķīgs lepnums, kad viņš pretstata *savu* tēvu viltīgajam savu sievu tēvam (31:5-7). Lābans izsmej šīs viņa gandrīz bērnišķīgās ilgas pēc mājām: “tu esi ietin aizgājis tāpēc, ka tu ilgodamies ilgojies pēc sava tēva nama” (31:30). Neskatoties uz šo zobgallību, Jēkabs nemaz nekaunējās apzvērēt “pie Tā, ko Īzāks, viņa tēvs, bijās” (31:53); viņa tēva bez mēra izbailes, kad viņš bija sapratis savu kļūdu, bija pastāvīgi Jēkaba acu priekšā (27:33). Šķiet, ka cilvēku priekšā viņš runāja par Dievu kā par savu tēvu Dievu, jo tā Lābans mēdza izteikties, runājot ar viņu (31:29). Tēva un vectēva ietekme neatstāja viņu visa mūža garumā; pat lielā vecumā viņš baidījās noiet uz Ēģipti, jo viņš atcerējās Īzāka un Ābrahāma negatīvo pieredzi tur; šķiet, ka tieši tāpēc viņš kavējās ar atbildi Jāzepa ielūgumam doties uz Ēģipti un, iespējams, saņēma Jahves pārmetumu par to: “Jēkab, Jēkab (šāds atkārtojums bieži nozīmē pārmetumu)...nebīsties noiet uz Ēģipti” (46:2,3).

Rezultāts, iespējams, ir tāds pats kā daudzās izolētās kristadelfiešu draudzēs šodien; Jēkabs ticēja, bet tikai pa pusei; Dievs nebija *viņa* Dievs tajā laikā, viņa garīgums

balstījās galvenokārt uz tēva (un vectēva) cerību pamata. Šī vecāku cerību attaisnošana, kad runa ir par attiecībām ar Dievu, ir lielākā problēma anglosakšu kristadelfiešu draudzēs. Un tā tas bija pirms mums arī Izraēlas eklēsiņā. Itin bieži ķēniņi, kas nebija ļoti ticīgi vai garīgi, tiek raksturoti tā: “viņš darīja to, kas Tā Kunga acīs ir taisnīgs, un viņš visu darīja, kā viņa tēvs...bija darījis” (piemēram, 2.Ķēn.15:34). Tas var arī nozīmēt, ka viņš darīja to, kas Tā Kunga acīs ir taisnīgs, sekojot tēva piemēram. Viņš darīja to, kas ir taisnīgs *tikai tāpēc, ka viņa tēvs bija tā darījis*. Un tādēļ ar laiku Jūdas ķēniņu garīgums gāja mazumā.

Lasot 2.Laiku 36:21 varētu likties, ka bauslis attiecībā uz zemes atpūtu katru sabata gadu gandrīz nekad netika ievērots, arī taisnīgo ķēniņu laikā. Var viegli iedomāties domu gaitas attīstību: tēvs to nedarīja, vectēvs to nedarīja, neviens no ticīgajiem vecajiem ķēniņiem nelikās par to ne zinīs...tādēļ katru reizi, kad šis bauslis nāca priekšā bauslības mācību stundā, tas tika apiets. *Mēs visi esam lieliski lietpratēji tādas apiešanas ziņā*

Augstāk dotā tabula pietiekami skaidri parāda, ka Jēkabs redzēja Dievu kā savu tēvu Dievu drīzāk nekā *savu* Dievu pārāk ilgu laiku. Un vēl sliktāk, šķiet, ka tajā laikā vairāk kā nomanāms, ka Jēkabs nodarbojās arī ar elku, ne tikai Jahves pielūgsmi. Taču Jēkabs negribēja, lai viņa vecākiem rastos tāds iespaids; tātad viņš patiesi baidās, ka tēvs viņu uzskatīs par krāpnieku un tādēļ viņš nesāpēs kāroto svētību (27:12). Viņš gribēja garīgajā ziņā atbilst vecāku vēlmēm. Arī tas ir tik tipiski anglosakšu kristadelfijai. Jēkabam visgrūtāk bija pārvarēt prāta ievirzi, kas attiecības ar Dievu redzēja tikai kā vecāku un draudzes cerību attaisnojumu. Un jo vairāk kristadelfieši iekapsulējas savā kopienā, jo grūtāks kļūst izaicinājums patiesas personīgas ticības attīstības jomā. Bet šis pats process ar tam raksturīgo veco uzskatu atmešanu un jauno atklāsmi ir jāiziet ikvienam jaunpievērstajam; ateistam ir jāatmet ieaudzinātie uzskati, baptistam jāatmet savējie, nākot pie atziņas, ka daži no tiem bija pareizi un daži nepareizi.

Daudz no tā, kas Jēkabam tika mācīts, bija pareizi. Bet bija lietas, kas nebija pareizas. Dievs bija solījis viņa mātei Rebekai, ka vecākais (Ēsavs) kalpos jaunākajam (Jēkabam); taču viņas noņemšanās, lai piemānītu vīru un tas svētītu Jēkabu, nevis Ēsavu bija šī apsoliījuma tiešs noraidījums (25:23). Un Jēkabs sekoja viņas neticībai – šajā jomā. Viņš uztvēra Dieva apsoliījumus caur viņas acīm, nevis savējām. Līdzīgi kā Izāks redzēja apsoliījumus kā “žēlastību” un “uzticību” (24:27), tā tos uztvēra arī Jēkabs (32:10). Vēl viens sekošanas priekšteču negatīvo garīgo īpašību piemērs ir Jēkaba nosliece uz materiālismu. Tā bija visas Ābrahāma dzimtas vājība; specifisks vārds tiek lietots par to, kā tie “iemantojuši / ieguvuši” materiālās

bagātības. To darīja Ābrahāms (12:5), to darīja arī Jēkabs (31:18). Viņu iegūtās "mantības" saraksts ir gandrīz identisks (24:35 salīdz. ar 30:43). Mazticības izraisīta bailība (salīdz. 5.Moz.20:8; Mt.25:25; Atkl.21:8) bija vēl viena tāda īpašība; Ābrahāmam (15:1; 20:11); Īzākam (26:7,24; 31:42,53); un tiem sekoja arī Jēkabs (28:17; 31:31; 32:7,11; 41:3).

Beigās Jēkabs runā par Dievu kā par savu pestītāju (48:16), kas ir pirmā bibliiskā atsauce uz atpestīšanu / izpirkšanu. Tā nebija vienīgā joma, kurā Jēkabs bija paradigmas laužējs (atcerieties, kā viņš veidoja vārdu *abīyr*, lai aprakstītu Dieva varenību). Ebreju vārds "izpirkt" cēlies no ebreju jēdziena par pienākumu izpirkt tuvāko radnieku no verdzības. Jēkabs sava mūža galā nešaubīgi atzīst Dievu viņam tuvāku par ģimeni esam. Kristadelfiešiem no tā būtu jāmacās. Dievs nāk pirms ģimenes saitēm, kaut gan anglosakšu kristadelfija nav to izpratusi. Jaunpievērstie, kuriem nākas saraut ģimeniskās saites, lai zvērotu uzticību Kristum, to ļoti labi izprot. Pēc maniem novērojumiem, otrās un trešās paaudzes kristadelfieši nav tik uzticīgi Dievam. Vairums šķelšanos un rūgtuma, kas piemeklē brālību, pamatā ir ticīgo vēlme palikt ar savu ģimeni, nevis sekot dievišķajiem principiem. Atkal un atkal brāļi un māsas maina sadraudzības, kas izraisa šķelšanos draudzē, vienkārši ģimenes, nevis dziļas ticības pārliecības dēļ. Nereti daži tiek izraidīti no kopienas, pie kam jaunpievērstie pārdzīvo mulsumu un vilšanos, tikai lai turētos kopā ar dogmatiskas ģimenes locekli, pat ja viņi nepiekrīt viņa vai viņas uzskatiem. Tā, Dieva Patiesība kļūst par ģimenes vai sociālu lietu, nevis par Gara uguns gaismu svečturī.

Ticiet man, es nemusinu uz sacelšanos un visa tā, ko mūsu ticīgie vecāki mums ir mācījuši, noliegšanu. Pašās dzīves beigās Jēkabs arvien vēl bija emocionāli saistīts, apzināti un neapzināti, ar savu tēvu un veco tēvu (atcerieties, kā viņš neapzināti imitē savu tēvu, sajūtot, ka viņam drīz jāmirst, daudzus gadus pirms nāves, 47:9 salīdz. ar 28, ar 27:2, ar 35:28). Bet viņš bija padarījis viņu ticību par savējo. Nebija nekā būtiski nepareiza tajā Dieva izpratnē, kuru Ābrahāms un Īzāks bija Jēkabam mācījuši; tā bija "Patiesība", kā mēs to sauktu. Bet Jēkabam tā bija no jauna jāatklāj priekš sevis; taču šis attīstības process neietvēra viņu vai viņu Dieva noliegšanu. Jēkaba nervozitāti pirms došanās uz Ēģipti, bez šaubām, izsauca atmiņas par Ābrahāma un Īzāka stāstīto par ar to saistītajām garīgajām likstām. Sakarā ar to Dievs parādījās Jēkabam, sakot: "Jēkab, Jēkab...nebīsties noiet uz Ēģipti" (46:2,3). Divkārša uzruna parast nozīmē pārmetumu; bet par ko? Iespējams, par viņa garīguma apmātibu ar senču rēģiem, tā vietā lai pašam izsvērtu Dieva vārdu netiešo norādījumu nozīmi, ka Ābrahāma sēklai jādzīvo pagānu zemē kādu laiku pirms noiešanas uz apsolīto zemi (15:13).

Gandrīz uz miršanas gultas Jēkabs runā par to, ka Ābrahāma un Īzāka Dievs ir viņa Dievs (48:15,16); viņš runā par piepulcēšanos saviem ļaudīm, tāpat kā tie tikuši piepulcēti savējiem (49:29 salīdz. ar 25:8; 35:29;). Viņš uzsvēr savu vēlmi būt apglabātam Kānaānā kopā ar Ābrahāmu un Īzāku (47:29,30; 49:29; 50:5,6). Tas, ka viņš bija sagatavojis savu kapa vietu pirms vairākiem gadiem, parāda, ka tā nebija tikai mirstoša cilvēka sentimentāla vēlēšanās. Atkārtots saiknes ar Ābrahāmu un Īzāku uzsvārs parāda, ka pašās beigās Jēkabs izprata, cik svarīgi ir būt vienam no Dieva tautas. Viņš nekoncentrējās tikai uz savu personisko cerību, bet uz to, ka viņš ir saistīts ar visiem apsolījuma mantiniekiem. Pāvils arī uzsvēra šo aspektu, kad viņa aiziešanas laiks bija klāt pienācis. Tā tas ir arī ar mums, mēs to sapratīsim (ja vēl neesam to sapratuši), ka mūsu saistība ar kristadelfiešiem nav tikai sociālās struktūras daļa. Mūsu saistība ar Dieva ļaudīm ir mūžīga, kristīšanās Kristus miesā (ticīgie) sekas ir saistītas ar mūsu pestīšanu. Tādējādi, ticīgie ir visi kopā to pašu Ābrahāma apsolījumu mantinieki (Rom.8:17; 1.Pēt.3:7), tieši tāpat kā Ābrahāms, Īzāks un Jēkabs dzīvoja kopā kā to pašu apsolījumu mantinieki (Ebr.11:9). Kristus ir patiesais visu Ābrahāmam doto solījumu mantinieks (Mt.21:38; Rom.4:13), bet caur kristīšanos mēs kļūstam viņa līdzmantinieki (Gal.3:27-29; Rom.8:17). Tātad, kad mēs lasām par mums kā "mantiniekiem", tas ir tas pats grieķu vārds, ko tulko kā "mantinieks" vienskaitlī attiecībā uz Kristu; un šis apsolītās Valstības mantošanas princips ir kopējs: Gal.4:7; Titam 3:7; Ebr.1:2; 6:17; Jēkaba 2:5. Tātad, mūsu kristības ne tikai padara mūs par Dieva bērniem Kristū personiskā nozīmē, bet arī pievieno mūs pārējiem Kristus miesas locekļiem. Vēlēties būt atšķirtiem no šīs miesas tādēļ ir tas pats, kas noliegt kristīšanas būtību un mūsu vietu "Kristū". Taču Jēkabam bija jānodzīvo mūžs, lai to pienācīgi izprastu, neskatoties uz to, ka viņš tika audzināts apsolījumu garā un agrīnajā dzīves periodā bija kā apsēsts ar domu, ka viņš ir Ābrahāma sēkla un tādēļ apsolītā svētība attiecināma uz viņu personīgi. Cik ļoti viņa ceļš ir līdzīgs daudzu no mums pārdzīvotajam. Sajūsma par mūsu personīgo saistību ar Eвангēlīja apsolījumiem nerimst, taču mēs gūstam arvien dziļāku ieskatu šai Ābrahāma sēklas jēdzienā; mēs saredzam mūsu saistību, mūsu mūžīgo un žēlsirdīgo saistību ar visiem, kas ir patiesi šī apsolījuma mantinieki.

Jēkabs runā par savu dzīvi kā par mišanu "svešumā" (47:9), lietojot to pašu vārdu, kas lietots attiecībā uz Ābrahāmu un Īzāku (17:8; 28:4; 36:7; 37:1). Tādējādi viņš norādīja uz savu saikni ar viņiem; *ne vien emocionāli, bet arī garīgi* viņi bija sākuši valdīt pār viņa domām. Šķiet, ka tikai mūža galā Jēkaba saikne ar viņiem bija kļuvusi ne vien emocionāla, bet arī garīga. Apsveriet vietniekvārdu lomu, kurus viņš lieto gandrīz vai sava mūža pašās beigās: "Tur viņi ir apglabājuši Ābrahāmu un Sāru, viņa sievu, tur viņi (proti, viņš un viņa brālis, 35:29) apglabājuši arī Īzāku un

Rebeku, tā sievu, un tur es esmu apglabājis Leu (49:31). Viņš nerunā 1.personā par “manu tēvu” vai “es” apglabāju. Viņš sevi vairāk redz kā viņu ticības biedru, nevis kā dēlu. Šie vārdi nāca no Jēkaba mutes pēdējā elpas vilcienā. Tas man parāda, ka beidzot viņš ir uzvarējis šajā cīņā, viņš ir atmetis savu kristadelfijas kruķi, viņš stāv viens pats *sava* Dieva priekšā, pašās beigās viņš vairs garīgi nebalstījās uz saviem vecākiem, visas sastatnes bija noņemtas un viņš stāvēja viens, uz paša dziļajiem pamatiem. Viņa beidzami vārdi ir pilni apzinātas un neapzinātas atsaucis uz tēviem un apsoliņumiem. Tā, viņa vārdi par to, kā Ābrahāms un Īzāks “staigāja” Dieva priekšā (48:15) ir atsaucis uz 17:1 un 24:40. Jēkabs bija domās kavējies pie šiem pierakstiem, lai kādā veidā tie arī tika uzglabāti, un tagad tie izskanēja no viņa mutes. Tiem pašiem apsoliņumiem attiecībā uz Kungu Jēzu un Viņa Valsību ir jāvalda pār mūsu domām, garīgo briedumu sasniedzot. Lai “viņu (Jāzepa bērnu) starpā dzīvo tālāk mans vārds, mana tēva Ābrahāma un Īzāka vārds” (48:16) norāda uz to, ka viņš saredzēja līdzvērtību starp viņiem un sevi; viņš redzēja tajos “apsoliņuma līdzmantiniekus” (Ebr.11:9). Jēkabs bija sapratis, ka šie viņiem dotie apsoliņumi bija arī *viņa* ticības pamatā, kā arī bērnu, un tādēļ viņš zināja, ka viņš augšāmcelsies līdz ar viņiem Dieva Valsības godībā. Un viņš gribēja būt apglabāts līdzās viņiem; viņš tos nenoraidīja, viņš bija sapratis, ka apsoliņumi bija brīnšķīgi patiesi arī attiecībā uz viņu personīgi. Viņa pēdējie vārdi atspoguļo viņa aizvainojumu pret Heta bērniem (49:32); viņš tos redzēja kā pasaules bērnus, kuriem tagad pieder apsoltā zeme, kurai, pēc derības, jābūt ir Dieva Valsībai, nevis viņu. Viņš saprata, ka laiks vēl nebija pienācis, un viņa pēdējie vārdi par to atgādina: “Tīrumā un alā, kas tanī ir, kas pirkti no Heta bērniem” (49:32). Viņa prāts kavējās pie apsoliņumiem par nākamo zemes piederību, un saistību starp Ābrahāmu un Īzāku; to, ka zemi nemantoja patriarhu dzīves laikā (zeme bija jāpērk no Heta bērniem) Gars redz kā norādījumu uz to, ka Valsība vēl nav atnākusi, bet tā atnāks (Ap.d.7:5). Un Jēkabs mira ar šo domu prātā. Tā viņš atspoguļoja savas mīļās mātes uzskatu, kurai bija apnicis Heta bezdievīgo bērnu dzīves veids (27:46). Jēkaba miršanas stundā viņa garīgums neatšķīrās no viņa vecāku garīguma. Viņu Cerība bija viņa Cerība, bet viņš to bija padarījis par savu paša Cerību. Nebija tā, ka viņš dzīvotu tikai, lai attaisnotu viņu cerības. Ir brīnumjauki vērot, kā viņš beidzot to sasniedz. Kā Jāzeps krita pie sava tēva vaiga un raudāja un skūpstīja viņu, savā ziņā atspoguļo arī mūsu visu izjūtas (50:1).

9.2.2. JĒKABS UN APSOLIŅUMI: PROGRESĒJOŠS NOVĒRTĒJUMS

Ebreju tēviem dotajiem soliņumiem jābūt mūsu ticības un rīcības pamatā. Diemžēl, uzsvars, kas uz tiem tika likts agrāk, ir gājis mazumā līdz ar mūsu kopienas novēršanos no patiesā Eвангēlija pamatiem un pārmērtas pievēršanās otršķirīgiem

jautājumiem. Šo apsolījumu, kas veido mūsu derības ar Dievu pamatu, izpratnei ir jāpieaug mūsu garīgās attīstības gaitā. Mēs ne tikai mācīsimies novērtēt to svarīgumu, bet arī izpratisim tos daudz labāk. Jēkaba attieksme pret apsolījumiem, pret vienu Evaņģēliju bija saistīta ar viņa attieksmi pret Dievu. Jēkabs pakāpeniski sāka redzēt šos apsolījumus, kuri viņam bija zināmi kopš bērnības dienām, kā personīgi viņam ārkārtīgi svarīgus. Tā, 77 gadu vecumā viņš zvēreja: "Ja Dievs būs ar mani... tad Tas Kungs man būs par Dievu" (28:20-22 – vārdi, kurus citēja neuzticīgs Absaloms 2.Sam.15:8). Tas netieši norāda uz to, ka tajā laikā Jēkabs neuzskatīja Jahvi par savu Dievu. Tomēr Dievs bija solījis Ābrahāmam, ka viņš būs par Dievu arī viņa pēcnācējiem (17:7,8); Jēkabam bija zināmi šie apsolījumi, taču viņš parāda, ka viņš nepieņem tos kā attiecošos uz viņu tobrīd. Tas, ka beigās viņš nosauc Dievu par savu Dievu parāda, ka tad viņš jau ir pieņēmis Ābrahāmam dotos solījumus kā personīgi viņam dotus (49:24,25). Te ir tā milzu atšķirība starp zināšanu un ticību. Kristīšanās laikā mums drīzāk ir zināšanas, kas uzdodas par ticību. Un visu savu mūžu mums ir jācīnās, kā to darīja Jēkabs, lai pārvērstu zināšanas ticībā. Viņa *personīgā* apsolījumu brīnuma izpratne beigās atklājas 48:4.pantā, kur Jēkabs saka Jāzepam, kā Visuvarētais Dievs viņam teicis: "Redzi, Es būšu tas, kas tev liek augļoties un vairoties un kas tevi darīs par tautu kopu, un Es došu šo zemi par mūžīgu īpašumu taviem pēcnācējiem pēc tevis". Dievs to faktiski nebija teicis Jēkabam; Jēkabs citē apsolījumu Ābrahāmam no 17:8 un *attiecina to uz sevi*. Tā tas ir arī ar mums, dziļi personīga visa šī brīnuma uztvere, ka tas viss patiesi attiecas uz *mani*, ir tā galējā brieduma pazīme, kuru mēs vēlētos sasniegt.

Mēs redzēsīm, ka Jēkabs pakāpeniski nāca pie pārliecības, ka Dieva apsolījumi vairāk attiecas uz garīgo svētību, nekā uz materiālajām lietām; viņš arvien dziļāk izprata to praktisko nozīmi kā attālināšanos no tagadējās pasaules un pieķeršanos apsoltās Valstības lietām; viņš redzēja, ja šie apsolījumi patiesi attiecas uz mums, tad mēs esam cieši saistīti ar visiem citiem, kas tāpat kā mēs lolo šīs derības Cerību; un viņš it sevišķi labi izprata Jēzus Kristus dīzenu un Viņa absolūti centrālo vietu, jo Viņš ir tā apsoltā sēkla, caur kuru viss kļūst iespējams.

Jēkabs ļoti labi zināja apsolījumus, visus savus jaunības gadus dzīvojot kopā ar Ābrahāmu un Īzāku (25:27 salīdz. ar Ebr.11:9), tas nevarēja būt savādāk. Svētdienas vakari, droši vien, pagāja nemanot, apspriežot un pārdomājot, iedziļinoties visās šajās lietās. Un tomēr dzīves lielāko daļu Jēkabs uztvēra Dieva apsolījumus kā sava veida līdzekli, kas nodrošināja viņa personīgo materiālo svētību, uztvēra tos egoistiski un materiāli. Tikai paša personīgās aprēķības

izpratne, pie kuras viņš tika novests, beidzot atvēra viņa acis. Un šķiet, ka mums visiem ir jānoiet šis ceļš.

No sākuma Jēkabs redzēja tikai apsolījumu materiālos aspektus

Jēkabs bija materiālists; viņš “iemantoja” / ieguva materiālos labumus tāpat kā to darīja Ābrahāms (31:18 salīdz. ar 12:5; 24:35) un tādēļ tiecās redzēt Dieva apsolījumus drīzāk kā tādus, kas nostiprina viņa izvēlēto dzīves stilu, nevis pieņemt, ka patiesā svētība, kura viņam bija nepieciešama, ir garīgā svētība. Tāpat kā mūsu iepriekš izveidojušies uzskati iespaido to, kā mēs uztveram Rakstus, tā arī Jēkabs uztvēra apsolījumus. Dzirdējis apsolījumus par nākamo sēklu un tagadējo Dieva solīto aizsardzību, Jēkabs tūlīt pat uztvēra pēdējo: “Ja Dievs būs ar mani... tad Tas Kungs būs man par Dievu” (28:20,21). Viņš nepievērsa uzmanību netiešajiem norādījumiem uz Mesiju, kaut gan vēlāk viņš saprata, ka tie bija visbūtiskākie Dieva apsolījumi. Tas, ka viņš pacēla (salīdz. ar augšāmcelšanos) akmeni un lēja eļļu pār tā virsu varētu būt neskaidrs priekšstats par Mesiju, bet bija jāpaiet gadiem, lai tas nopietni attīstītos. Jēkabs domāja, ka Dievs ir svētījis Lābanu, pildot Ābrahāmam dotos solījumus, vienkārši tāpēc, ka Lābana ganāmpulki bija vairojušies; viņš redzēja “svētību” kā materiālo labklājību (30:30).

Viņš tāpat kā Īzāks apsolījumus uztvēra pārāk materiāli; svētdams Jēkabu, Īzāks būtībā runāja tikai par materiālo svētību šai saulē (28:3,4). Šī tīri materiālā apsolījumu uztvere skaidri parādās arī tajā, ka viņš tā tiecās iegūt pirmdzimtību no Ēsava. Tā nebija garīguma izpausme, bet drīzāk apmātība ar materiālo labumu iegūšanu. Mēs varam būt droši, ka viņš bija izvērtījis viru tieši īstajā brīdī ar nodomu. Diez vai prasība, lai Ēsavs pārdotu par to savu pirmdzimtību, bija impulsīva. Viņš ne tikai neticēja apsolījumam, ka vecākais kalpos jaunākajam, viņš to pārprata, domādams, ka Dieva apsolījumu izpilde ir atkarīga no cilvēku rīcības un atjautības. Viņš runāja par to, kā viņš liks Dieva apsolījumiem par viņu izpildīties (27:12). Vēlāk viņš demonstrē to pašu attieksmi, kad viņš apraksta savus bērnus kā tagadējās auglības apsolījumu izpildi (32:11), bet arī bērnus, kurus viņš bija ieguvis, pateicoties savai paša kalpošanai (30:26); pēc viņa domām, viņa paša pūliņi un darbs piepildījuši Dieva apsolījumus. Viņš viennozīmīgi saka, ka ja Dievs vēl vairo viņa ganāmpulkus, tā būs zīme, ka viņš ir taisns (30:33). Tāpat kā Ījabam, viņam vēl bija jāmacās, ka Dieva svētība nav pirmām kārtām *materiāla*, un ka mēs nesaņemam to tieši proporcionāli mūsu taisnībai. Taču visa šī izglītošanas procesa gaitā Dievs pacietīgi daļēji atbalstīja viņu. “Atver savas acis un skaties: visi teķi...” (31:12) ir apsolījums, kas izteikts tais pašos vārdos, ar kuriem Dievs uzrunāja Ābrahāmu, lai tas paceltu savas acis un paraudzītos uz zemi, kuru Viņš dos viņam (13:14,15). Pat kamēr Jēkabs centās pildīt Dieva apsolījumus Viņa vietā, arvien vēl pa pusei pielūdzot elkus, Dievs lēnprātīgi balstīja viņu, lai pamācītu viņu vispirms,

ka viņš pildīs solījumus, un tad, lai parādītu Jēkabam visu šo lietu daudz garīgāko būtību.

Jēkabs uzskatīja savu materiālo labklājību kā Dieva apsolījumu izpildi attiecībā uz viņu. Tāpēc ka viņš bija saņēmis materiālo svētību šai dzīvē, viņš uzskatīja, ka apsolījumi ir izpildīti un gandrīz izlaida no redzes loka mūsu nākotnes attiecības ar Dievu. Tā ir spēcīga mācība, kas mums jāuztver. Viņš redzēja apsolījumus viņam (“žēlastība...taisnība”) jau kā izpildītus (32:11) un tādēļ viņam bija nepieciešama šī cīņiņu nakts, lai novestu viņu līdz saprašānai, ka *piedošanas* svētība ar tās mūžīgajām nākotnes saistībām ir visu šo apsolījumu būtība. Apsoļījumu, ka Ābrahāma pēcteču būs tik daudz kā jūras smiltis, viņš redzēja izpildāmos tajā, ka viņa pēctečiem nebija fiziski nodarīts pāri (32:13); taču Jaunā Derība māca, ka šis apsolījums būtībā attiecas uz Mesiju un uz tiem no visām tautām, kas būs “Viņā”. Dzīves nogalē Jēkabs šķiet bija to sapratis.

Dieva apsolījumu izpildīšana Viņa vietā

Tāpēc ka lielāko savu mūža daļu Jēkabs uzskatīja, ka Dieva apsolījumu izpilde atkarīga no viņa centieniem, viņš tik bieži tos arī apšaubīja, jo cilvēks, protams, nekad nav spējīgs pielikt pietiekami daudz pūliņu. Un tā, viņš lūdz Dievu izglābt viņu no viņa brāļa rokas, jo, ja Ēsavs viņu nogalinās, derība netiks izpildīta. “Es bīstos viņa, ka tas nenāk un nenokauj mūs, mātes un viņu bērnus” (32:12). Vai viņš nomirtu tonakt vai nē, tas nenozīmētu, ka nevarētu izpildīties Dieva apsolījums par to, ka viņa sēkla dos tik daudz pēcnācēju, ka ne saskaitīt (32:13). Bet visupirms Jēkabs redzēja apsolījumus drīzāk kā sološus viņam personiskus, laicīgus labumus, nekā droši ticēja nākamības saistībām. Viņa cīņiņš ar Eņģeli bija visas šīs attieksmes atspulgs; viņš domāja, ka Dieva apsolījumu svētība ir sasniedzama *viņa* cīņiņu rezultātā. Šis nakts gaitā viņš pārstāja cīnīties ar Eņģeli un lūdza ar asarām acis viņa tīrās žēlastības svētību (Hoz.12:2-4). Pirms cīņiņa Jēkabs acīmredzot sajuta, ka pamatā viņam dotie apsolījumi ir izpildīti tai materiālajā labklājībā, kas viņam bija: “Es esmu pārāk niecīgs visas tās žēlastības un uzticības (“žēlastība un uzticība”) ir veids kā runā par apsolījumiem) priekšā, ko Tu Savam kalpam esi parādījis: ar spieķi rokā es pārcēlos pāri šai Jordānai, un tagad es esmu tapis par divi pulkiem” (32:11).

Bet Jēkabam šis nakts gaitā atklājās tas, kas viņam būtu bijis jāsaprot daudz agrāk, ka būtībā apsolījumu svētība attiecas uz nākamo pestīšanu un piedošanu tagad kā pestīšanas priekšnojautu. Tas ir nepārprotami pateikts Mīhas 7:18-20: “Kur ir tāds Dievs, kā Tu esi, kas piedod grēkus un neatmaksā Savas tautas atlikušajiem viņu

noziegumus...mūsu vainas Viņš griezīs atkal par labu...Tu parādīsi Jēkabam uzticību un dāvināsi zēlastību Ābrahāmam, ko Tu esi mūsu tēviem apsolījis.” Piedošana bija patiesā “zēlastības un uzticības” solījumu būtība un tāpat kā Jēkaba tauta to sapratīs pēdējās dienās, tā Jēkabs to saprata tonakt. Traģiski, patiesi traģiski ir tas, ka kristadelfiešu literatūra un domāšana ne tikai par maz uzsver apsolījumu nozīmi, bet nepievērš uzmanību tam, ka tie attiecas uz piedošanas svētību; mēs esam vairāk pievērsušies, tieši tāpat kā to darīja Jēkabs, materiālajām zemes un mūžīgās dzīvības svētībām, kurus tie sniedz (1).

Ir pamats domāt, ka pārāk daudzi no mums ir gājuši to ceļu, ka ‘Dievs palīdz tiem, kas paši sev palīdz’, kas sakņojas kā filozofija (un arī daudzu kristadelfiešu attieksmes) vairāk Viktorijas laika protestantismā, nekā Bībeles gudrībā. Darbi un cilvēku atjautība ir tiešie pretstati ticībai Dieva apsolījumiem; galīgā pestīšana *nav* taisnības darbu rezultāts. Darbi nāk kā atsaukšanās uz to paļāvību, kas mums ir pieejama tikai caur ticību, ka Dieva apsolījumi piepildīsies (2). Jēkabs ir klasisks piemērs tam, ka pārvērtējot, ka ‘mums arī ir kaut kas jādara’, mēs nonākam līdz robežai, kur ticība jau pārvēršas neticībā. Viņš lūdza Dievu glābt viņu no Ēsava, pamatojoties uz Dieva apsolījumiem, un tad sadalīja savu ģimeni divās daļās, domādams, ja daži tiks nogalināti, tad citi aizbēgs; tāpat aizbīdinoties ar ‘sava pienākuma pildīšanu’, Jēkabs vienlaicīgi noliedz ticību apsolījumiem. Vai nav paradoksāli: ‘Izglāb mani un manus bērnus, jo Tu biji apsolījis to darīt...bet ja Tu neizdarīsi, ko solīji, es tos sadalīšu, lai vismaz daži no viņiem var aizbēgt, ja citus nogalinās’.

Šī attieksme, ka *viņš* var panākt Dieva apsolījumu izpildi savu pūliņu rezultātā nāca no Jēkaba paštaisnības. To skaidri parāda viņa vārdi, ka viņa taisnība liecina par viņa ganāmpulka vairošanos (30:33), kaut arī viņš ticēja, ka šī viņa labklājība izriet no dievišķo apsolījumu izpildes (32:10). Viņa lepnie tēvam teiktie vārdi: “es esmu darījis, kā tu man sacīji” (27:19), kad faktiski neko tamlīdzīgu viņš nebija darījis, bija pamats vecākā brāļa raksturam Kunga līdzībā (Lk.15:29). Atkal un atkal Jēkabs uzsver savus darbus: “Es esmu *darījis*, kā tu man teici (27:19)... “Dod man tagad manu sievu, *jo* mans (kalpības) laiks ir pilns...Vai es neesmu tev kalpojis par Rahēli? (ievērojiet Jēkaba burta kalpību; 29:21,25)...dod man manas sievas un manus bērnus, jo es tev par viņām esmu kalpojis...tu jau zini manu kalpošanu, ko esmu tev kalpojis (30:25-33)...es ar visiem saviem spēkiem esmu kalpojis jūsu tēvam (31:6). Tieši šī paļāvība uz paša darbu nozīmi neļāva Jēkabam no sirds ticēt apsolījumiem. Tikai cīņina nakts un tai sekojošais fiziskais trūkums bija tie, kas sagrāva šo ticību saviem darbiem. Viņš acīmredzot bija aizmirsis apsolījumu, ka vecākajam jākalpo jaunākajam, kad viņš sūtīja vēstnešus pie Ēsava, aprakstot sevi

kā kunga Ēsava kalpu (32:4); taču tikai dažas stundas vēlāk viņš ar nepārspējamu dedzību lūdza Dievu apsolīto piedošanas svētību. Tik svārstīga ticība un apsolījumu izpratne raksturo arī Gara Izraēlu.

Atteikšanās no materiālās svētības

Jēkaba jaunā piedošanas svētību uztvere atspoguļojas viņa paziņojumā Ēsavam, ka viņš atdod atpakaļ viņa pirmdzimtā tiesības, materiālo svētību. Tas kā viņš palocījās septiņas reizes līdz zemei (33:3) nozīmē atteikšanos no svētības, kuru viņš bija ar viltu ieguvis no Īzāka: “Kļūsti pavēlnieks saviem brāļiem; tavas mātes dēli lai zemojas tavā priekšā” (27:29). Dieva žēlastības svētības pieredzes bija viņam diezgan un viņš atteicās no visa cita. Tagad Jēkabs saka: ‘Dievs ir bijis patiesi žēlīgs pret mani, viņš man ir piederis, es redzu Dieva vaigu Viņu pārstāvošā Enģeļa (salīdz. ar Kristu) veidolā, tādēļ man ir visa kā, un tāpēc es negribu to fizisko, materiālo, laicīgo svētību, kuru es ar viltu tev atņēmu’. Un Pāvils, savā garīgajā briedumā nāca pie tā paša secinājuma; viņš uzskatīja pasaulīgo materiālismu par mēsliem, ko var zaudēt tikai lai atrastos Kristū, lai tērtos Viņa taisnībā.

Taču cik nopietni mēs uztversim visas šīs lietas? Vai žēlastības brīnums, kas uz mums attiecas, motivēs mūs atteikties no izaicinošām karjerām, atteikties no stingrām izglītības programmām, neuzņemties papildus darbus brīnumainās garīgās pieredzes un mūsu vēlēšanās dēļ nodoties šīm garīgajām lietām? Nav šaubu, ka mūsu dzīves pieredzes cīņiņi novedīs mūs pie atteikšanās no materiālā un pie dedzīgas nodošanās garīgākajām svētībām debesīs Jēzū Kristū. Jēkabs uzsāka šo nakti ar lūgšanu: “*Izglāb mani no...Ēsava*” (32:12), un nakts noslēgumā viņš ir pilns apbrīnas par to, ka ir *izglābis* savu dzīvību no *Dieva* dusmības (32:31); rūpes par materiālo dzīvi un par cilvēku attiecībām gāja mazumā, kad viņa apziņā izkristalizējās nepieciešamība pēc izlīguma ar *Dievu*. Būtībā tā ir JD Pāvila mācība; ja mēs esam mierā ar *Dievu*, tad šis brīnuma rezultātā dod mums mieru jebkurā situācijā. To ir tik brīnumaini viegli rakstīt, tik patīkami. Bet tā tas ir. Kad mēs saredzēsim grēka smagumu un brīvās sadraudzības ar Tēvu un Dēlu brīnumu, mēs gūsim mieru. Jēkaba dedzīgo nožēlu un pieķeršanos Dievam tonakt Hozeja savā grāmatā piemin, lai vērstos pie Izraēla ar mudinājumu nožēlot grēkus, kā to darīja mūsu tēvs Jēkabs, un pacelties līdz viņa pakāpes briedumam.

Atgriešanās pie vecās domāšanas

Taču, arī mums tik raksturīgā veidā, pat pēc šīs nakts cīņiņa Jēkabs laiku pa laikam atkal iestīga vecajā domāšanas stilā. Viņa nožēlojamā gaušanās 34:30.pantā ir tam piemērs: “Cik liels ir mūsu skaits? Ja tie sapulcējas pret *mani*, tie *mani* var sasist. Un *es* un *mans* nams tiksīm iznīcināti”. Visi šie pirmās personas vietniekvārdi!

Dievs bija apsolījis iet ar viņu un visu apsolījumu būtība bija tajā, ka no Ābrahāma, Īzāka un Jēkaba dzimtas nāks sēkla, kas kļūs par lielu namu vai tautu. Bet momenta karstumā, tas viss tika aizmirsts. Un ne tikai momenta karstumā, 37:10.pants vēl jo skaidrāk rāda, ka pat 108 gadu vecumā Jēkaba uzskati par apsolījumiem bija ļoti pavirši: “Vai mums būtu ietin jāiet – man, tavai mātei un taviem brāļiem, lai klanītos tavā priekšā līdz zemei?” Rahēle bija mirusi (35:19), un Jēkabs izsmēja iespēju, ka viņa varētu kādreiz “iet” klanīties sava dēla priekšā. “Bet es esmu, kam bērni ir rautin atrauti” (43:13) izklausās vairāk pēc depresīva fatālisma nekā nelokāmas ticības apsolījumos, ka viņa sēkla pildīs zemi mūžīgi. 130 gadu vecumā Jēkabs šķiet jūtam, ka viņš nav saņēmis tik daudz svētības kā viņa tēvs un vectēvs, jo viņa mūža gadi nesasniedz viņa tēvu mūža gadus; viņš par nozīmīgiem uzskatīja mūža gadus *šai saulē* (47:9), kaut gan nākamās mūžīgās dzīves apsolījumiem būtu jāliek pasaulīgajam mūža ilgumam likties mazsvarīgam. Taču savu pēdējo 17 gadu laikā, viņš strauji auga; šais pēdējais, ne vairs tik aktīvas dzīves gadus, viņā nebija garīga kūtruma. Jo pašās beigās viņš varēja teikt, ka viņa svētības ir pārākās par viņa senču svētībām (49:26).

Beigu briedums

Beigu beigās Jēkabs it kā nonāca līdz grēku nožēlai. Jāzeps krīt viņam ap kaklu, raudādams (46:29), gluži tāpat kā Tēvs krīt ap kaklu pazudušajam dēlam. Mūža nogalē Jēkaba ticība apsolījumiem un to izpratne krāšņi uzplauka. Viņš pastāvīgi atsauca uz tiem. Arī Dāvida pēdējie vārdi bija apsolījumu derības caurausti. Jēkabs nesaņēma nekādu jaunu atklāsmi, nekādu tiešu dievišķu norādījumu attiecībā uz apsolījumiem. Viņš vienkārši arvien dziļāk uztvēra reālo, personisko augšāmcelsšanās, Mesijas un Viņa Valsības nozīmi. Tādēļ viņš sāka vairīties materiālā, arvien vairāk noliegt pasaulīgās lietas un izprast daudz skaidrāk to dziļo plaisu, kas atdala Dieva derības tautu no pasaules. Visas šīs lietas balstās uz apsolījumu patiesu novērtējumu. Apsolījumu pieņemšana ietver sevī ticību tam, ka mēs esam svešinieki un piemānotāji virs zemes (Ebr.11:13). Mums, kā Ābrahāma sēklai, arī ir jāiziet šīs attīstības ceļš. Diemžēl mēs dzīvojam brālībā, kas *parasti* arvien mazāk uzsver šīs lietas. Lekcijas, Bībeles izstādes, sludinātāju literatūra gandrīz nemaz nepievērš uzmanību apsolījumiem. Tiem ir jābūt mūsu Evaņģēlija sludināšanas pamatā, kā arī, kas vēl svarīgāk, mūsu garīgās vērtības pie Izraēla Dieva pamatā.

Pasaule

130 gadu vecumā Jēkabs runā par savu dzīvi kā par “svešniecības gadiem” (47:9); viņš saprot, ka pasaulīgā dzīve ir tikai pagaidu mitekļu virkne. Arī patriarhu nošķirtība no apkārtējām ciltīm tiek raksturota ar vārdu “svešinieks” (17:8; 28:4;

36:7;37:1). Jēkaba attieksme, ka šīs dzīves lietas ir laicīgas, ka mēs šeit esam tikai pagaidām, izpaužas Ebr.11:10-16, norādot uz to, ka Jēkabs dzīvoja tai pašā ticībā kā Ābrahāms un Īzāks. Viņa paši pēdējie vārdi ir par kapa vietu, kuru viņš ir nopircis “no Heta bērniem” (49:32), kā liecinot par to, ka nošķirtība no apkārtējās pasaules viņa prātā bija skaidrāka par skaidru. Arī 48:22 viņš atsauca uz laiku, kad viņš no amoriešiem ar zobenu ieguva Šehemu. Tātad apsolījumu izsvēruma viņam bija devis izpratni, cik lielā mērā viņš atšķiras no pasaules. Divas reizes viņš apraksta savu Mesijas tipa pēcnācēju, kas apēd laupījumu otrās atnākšanas rītā (49:9,27); viņš paredzēja agresīvu spriedzi starp Mesiju un citiem zvēriem, proti, apkārtējās pasaules tautām, kas vainagosies ar krāšņo Kristus nākšanu godībā. Šis mielošanās ar pasaules laupījumu pēc kaujas simbols ir pamats pēdējo dienu pareģojumiem (Ecēh.39:18-20; Atkl.19:17-20). Taisnie ēdīs zvēra miesas Kristus atnākšanas reizē (Mt.24:28 salīdz. ar Atkl.19:17-20), piedaloties Jūdas lauvas uzvaras svinībās, kurš pēc zvēru sakāves nu apēd ieguvumu. To visu Jēkabs paredzēja, lai gan viņš, droši vien, redzēja Mesijas / lauvas apēsto zvēru vietā tā laika apkārtējās tautas (Jer.15:3; 28:14; Ecēh.5:17 un daudzviet citur).

Savā priekšpēdējā teikumā Jēkabs dīvaini izsakās “viņi apglabājuši arī Īzāku” (Jēkaba tēvu). “Viņi” attiecas uz viņu pašu un Ēsavu (35:29), bet varbūt Jēkabs gribēja parādīt savu nošķirtību no Ēsava, tā aprakstot šo rituālu. Tādējādi, atdalīšanās no pasaules ir garīgā brieduma aspekts, kā arī ilgstošas apsolījumu derības izvērtēšanas rezultāts.

Arī Kungs savas laicīgās dzīves beigās, sasniedzis galēju garīgo briedumu, saprata to milzumu lielo atšķirību starp viņa tautu un pasauli. Savā lūgšanā Jāņa 17 viņš 18 reizes piemin “pasauli”, un tai pašā kontekstā runā par Dieva tautas vienotību un tās pestīšanas drošību. Arī šīs tēmas nodarbināja Jēkaba prātu pēdējās dienās (kā arī Pāvila prātu, kas ir pierādāms).

Mesija

Ir jau pieminēts, ka tā kārtība, kuru Jēkabs izvēlējās svētījot dēlus, iegūst pravietisku noskaņu, ja mēs pievēršam uzmanību tam, ko viņu vārdi nozīmē ebreju valodā: “Redzi, dēls! (Rūbens). Dzirdi, pieķeries, slavē un cieni viņu (Simeons, Levījs, Zebulons). Viņš atmaksās (Isašars) tiesas dienā (Dans) karapulkam (Gads) svētīto vai laimīgo (Ašers), kas pēc cīņina (Naftalis) vēl pieliks (Jāzepts) labās rokas dēlam (Benjamīns)”. Dzīves nogalē Jēkabs novērtēja Kunga Jēzus Kristus darbu. Tas pats galējais uzsvars uz Kunga pārākumu un centrālo pozīciju ir redzams kā Pāvila, tā arī Ījaba attīstības norisēs. Jēkaba pārdomām par Kungu Jēzu bija jābūt patiesi dziļām, jo viņš nonāk pie dažiem gluži progresīviem un dziļiem

secinājumiem par viņu. Tā, viņš apraksta Dievu, no kura ir “viņa gans – Israēla klints” (49:24), abi jēdzieni nepārprotami simbolizē Mesiju. Taču vēlāk “Israēla klints” tiek izprasta kā atsaucē uz Jēkaba Dievu (2.Sam.23:3). Tādēļ mēs varam secināt, ka Jēkabs redzēja Dievu izpaužamies nākotnes Mesijā, kas nāks no Tēva, proti, būs Dieva Dēls. Sapratne par Dieva izpausmi Kristū un Dievišķa Dēla nepieciešamību varētu būt nākusi tiešas dievišķas atklāsmes veidā, bet man šķiet, ka tā tomēr nāca no pamatīgas piedošanas svētības apsolījumu caur Ābrahāma pravietisko sēklu izvērtēšanas. Arvien dziļāks visa tā novērtējums un pieaugošais Dieva žēlastības novērtējums lika Jēkabam pamatīgi pārdomāt Kunga lomu. Jēkabs pats bija gans (46:34); Hoz.12:13), taču viņš nosauc Kristu par **Ganu** (49:24), it kā atzīdams, kaut arī Kristus nāks no Dieva, viņš tomēr būs tieši tāds pats kā Jēkabs, tādas pat dabas. Viņš dziļi personīgā līmenī uztvēra to, ka Kristus patiesi būs viņa paša personīgs pārstāvis. Tādēļ viņš arī sevī redzēja sava veida Kristu, kas izpaužas tajā, kā viņš sauc savus dēlus sapulcēties pie viņa un tad turpina, ka beigu beigās viņa tauta sapulcēsies Mesijas vadībā (49:1,2 salīdz. ar 10).

Vēlāk Mesiju simbolizējošie nosaukumi iemūžina attiecību starp Jēkabu un Kristu. “Israēla Kēniņš” liek domāt, ka Jēkabs / Israēls redzēja Kristu kā savu kēniņu (Mihas 5:1,2; Mt.2:6; Mk.15:32; Jņ.1:49; 12:13). ‘Israēla / Jēkaba iepriecināšana’ (Lk.2:25) arī atspoguļo Jēkaba prieku, novērtējot viņa nākamā Kunga lomu. Jēkaba cerība uz Mesiju bija viņa dzīves lielā cerība; “Kungs, es ceru uz Tavu pestīšanu” (49:18). Jēkabs apraksta Kristu “Israēla / Jēkaba klints” (49:24); Jēkaba akmens bija apgriezts apkārt, nostatīts un svaidīts ar eļļu (28:16-18); iespējams, ka beigu beigās Jēkabs atskatoties uz šo gadījumu redzēja akmenī pravietojumu par Kunga nāvi un augšāmcelšanos. Iespējams, ka viņš pat redzēja iesvētīšanu vai akmens vēršanos ‘Kristū’ notiekam pēc augšāmcelšanās; viņš paredzēja, ka Kungs Jēzus kļūs par Kristu, par svaidīto vispilnākajā mērā pēc augšāmcelšanās (Ap.d.2:36). “Israēla cerība” ir vēl viens Kristus tituls (Ap.d.28:20 salīdz. ar Jer.14:8; 17:13; Joēla 3:16); viņš bija tas, uz ko lika cerības Jēkabs / Israēls. Un viņa cerība raksturo visus Dieva Izraēlai piederīgos. Iespējams, ka Pāvils lieto šo vārdkopu, atsaucoties uz Jēkaba Mesijas gaidām, tāpēc ka būtībā paralēlajā Ap.d.26:6.pantā Pāvils runā par cerību, ka Dievs piepildīs tēviem doto apsolījumu. Tādējādi, Pāvils redzēja “apsolījumu cerību” kā “to, uz ko cer Israēls / Jēkabs”, proti, Mesiju (Jer.17:13; Joēla 3:16). Līdzīgi Jēkabam, Pāvils redzēja apsolījumus kā būtībā attiecošos uz garīgo svētību Kristū, nekā vienkārši uz ‘mūžīgu dzīvi Israēla zemē’. Viņa apsolījumu izklāsts Gal.3 seko tam pašam paraugam.

Jēkabs un Jēzus

Daudzi no Jēkaba svētības vārdiem dēliem satur kādu atsauci uz Kristus nākamo darbu, piemēram, viņš “vakarā laupījumu sadala” (49:27); “tevi tavi brāļi teiks” (49:8 = Atkl.5:5). Jēkabs apraksta Jūdas pravietisko pēcnācēju, saucot to “mans dēls”; viņš dedzīgi gaidīja uz Kungu Jēzu kā apsolītās pravietiskās sēklas piepildījumu. Iespējams, ka viņš šo apsolīto neskaitāmo sēklu redzēja kā pastiprinājuma daudzskaitli, kas attiecas uz vienu lielu Mesijas sēklu. Jēkabs redzēja Kristu kā lauvas māti, kas sargā savus mazuļus (salīdz. ar mums), kā “Šīlo”, miera nesēju; tādējādi, viņa paša nemierīgā dzīve noveda viņu pie pateicīga Kunga miera novērtējuma, proti, pie patiesas grēku piedošanas un sadraudzības atjaunošanas ar Dievu. Viņš redzēja Mesijas sasaisti ar ēzeli (49:11), kas ebreju valodā pamatā nozīmē ‘pacietība’; viņš paredzēja Kunga pacietīgo izturību cīņā un pat viņa apģērbu kā asinīm notraipītu (49:12 salīdz. ar Atkl.14:18), cīņas karstumā asinīm pieplūdušas acis, taču zobi piena baltumā, pateicoties patiesai Dieva mācības apgūšanai (49:12 salīdz. ar Jes.55:1); personīgās pieredzes un dziļu pārdomu rezultātā par cilvēka pamata vajadzībām un piedošanas svētības apsolījumiem, Jēkabs patiesi dziļi un precīzi personīgi iepazīna Kristu. Kaut arī viņa acis bija tumšas (48:10), Jēkabs apcerēja Kungu Jēzu. Viņa domas pastāvīgi kavējās pie viņa. Iespējams, viņš pretstatīja savas gandrīz neredzīgās acis tai degošajai kvēlei, kuru viņš zināja Kungam būs jāpacieš viņa dēļ. 1.Mozus 49. nodaļai, kurā Jēkabs svētī savus dēlus, oriģinālvalodā ir plānoti poētiska forma; iespējams, Jēkabs sacerēja šos pantus savu ilgstošo pārdomu par Kungu kristalizācijas gaitā. Kaut mēs varētu pacelties līdz aklā dzejnieka Jēkaba pravietiskajai Mesijas uztverei! Arī Dāvida acu priekšā vienmēr bija Kungs Jēzus, kādēļ arī nekas nespēja satraukt viņa sirds mieru. Jēkabs, droši vien, redzēja Jāzepa pieredzē Kristus nākamo ciešanu un augšāmcelšanās tēlu (49:11,23). Iespējams, viņš uzskatīja Jāzepu par to īpašo Mesijas tipa sēklu (kas viņš arī bija, kā pirmtēls) un tas izskaidrotu viņa bezgalīgo prieku, redzot Jāzepu dzīvu un *viņa bērnu*, jo tas viņam nozīmētu, ka apsolījumi par sēklu, kā viņš tos izprata, ir piepildījušies (46:30, 48:11). Tas arī izskaidrotu to, kāpēc Ebr.11:21 teikts, ka savas dzīves beigās uz miršanas gultas Jēkabs parādīja savu ticību (proti, ticību Kristum, kas ir Vēstules ebrejiem 11.nodaļas tēma), pielūdzot Jāzepu, sasprindzinājis savus pēdējos spēkus, lai atspiestos pret gultas galu (grieķu). Skaidrs, ka viņš Jāzepā redzēja sava nākotnes glābēja tipu. Viņš bija beidzot pieņēmis Jāzepa sapņa patiesumu: ka Jēkabam ir jāklānās sava lielākā dēla priekšā – kaut arī viņš sasniedza šo pazemību, šo klanīšanos Kristus gara priekšā pašā pēdējā elpas vilcienā. Iespējams, ka pārdomas par Jāzepa dzīves pieredzi bija tās, kas Jēkabu noveda pie Kristus; viņš bija spējis ar intrigu un viltus palīdzību izkulties no visādām situācijām, taču Jāzepa zaudējums bija nospiedis viņu bezspēkā uz ceļiem. Tas, kā viņš beigās atzīst Kristus varenību, atspoguļo augstāku

attieksmes briedumu, salīdzinot ar to dienu, kad viņš atteicās pieņemt, ka viņam kādreiz būtu jākļūst Jāzēpa priekšā (37:10). Tas, kā viņš beigās runā ar Jāzēpu, rāda, ka viņš izjūt dziļāku cieņu pret viņu: "Ja es esmu atradis labvēlību tavās acīs" (47:29) ir tie paši vārdi, ar kuriem viņš uzrunāja Ēsavu, kad viņš zemojās tā priekšā pantos 33:8,10,15. Jāzēpa varenības novērtējums viņa acīs atspoguļo Kristus varenības apliecinājumu. Pirms tam viņa dusmas par Jāzēpa izteikumu, ka visi brāļi klanīsies viņa priekšā, var saprast, ja atceramies, ka Izāks bija solījis Jēkabam, ka tā būs viņa svētība (27:29 salīdz. ar 37:10). Taču beigās viņš saprata, ka apsolītā svētība neattiecās *tikai* uz viņu personīgi, viņš pat piešķīra tādu svētību Jūdām (49:8).

Jēkaba pārdomas par Jāzēpa ciešanām sniedza viņam skaidrāku priekšstatu par nākamā Mesijas ciešanām. Jēkabs paredzēja, ka Simeonam un Levijam būs jāatbild par to, ka viņi "sakropļojuši vēršus", proti, Kristu (5.Moz.33:17), vērsi kā upuri par grēku (Ebr.13:11-13). Kā raksta romiešu vēsturnieks Ipolīts, no Simeona dzimtas nāca rakstveži un no Levija dzimtas priesteri; tieši šīs grupas vainojamas Kunga noslepkavošanā un Jēkabs, šķiet, to paredzēja, pārdomājot viņu naidīgumu pret Jāzēpu. Viņš komentē, ka tie apvienojas pret Jāzēpu, kā rakstveži un priesteri pret Kristu (Ps.2:2)

Pāvila, Pētera un daudzu citu dzīvēs var izsekot pakāpeniski pieaugošu Kunga Jēzus izpratni. Brālis Dāvids Levins ir atzīmējis, ka Ābrahāma apsolījumu izpratne attiecībā uz Kristus sēklu arī attīstījās laika gaitā. Pirmo reizi, kad bija doti apsolījumi, šķiet, ka viņš tos attiecināja uz savu pieņemto dēlu Latu. Tā, Ābrahāms piedāvāja Latam zemi, kas tika apsolīta Ābrahāma pēcnācējiem (1.Moz.12:7 salīdz. ar 13.nodaļu). Bet pēc tam kad Lats atgriezās Sodomā, Ābrahāmam šķita, ka viņa mantinieks / sēkla būs viņa kalps Ēliēzers (1.Moz.15:2,3). Dievs pārļaboja viņu, teikdams, ka mantinieks nāks no viņa paša miesām (15:4). Tad Ābrahāms domāja uz Ismaēlu, kas nāca no viņa miesām, (kaut arī Dievs neko nebija teicis par viņa māti). Kad Ābrahāma miesa jau kļuva veca, proti neauglīga, viņš, droši vien, vairs nešaubījās, ka Ismaēls būs viņa solītais mantinieks. Bet atkal Ābrahāmam tika teikts, ka nē, Ismaēlam nebūs būt viņa mantiniekam; un beidzot Dievs pateica Ābrahāmam, ka Sārai būs dēls. Viņu ticību stiprināja notikumi Ēģiptē, kas drīz pēc tam notika, un Ābrahāms pielūdza Dievu, lai Abimeleha sievām un kalponēm varētu būt bērni - un viņš tika uzklausīts. Beidzot piedzima Izāks. Bija skaidrs, ka viņam ir jābūt tai sēklai, bet savā beigu briedumā Ābrahāms nonāca pie secinājuma, ka beigu beigās sēkla būs Kungs Jēzus Kristus. Viņš mira brīnumainā apskaidrībā par Pestītāja sēklu un apzēlošanas iespēju, kas nāks caur viņu.

Valstība

Jēkabs vairs neuzskatīja, ka apsolītā svētība attiecas personīgi uz viņa laimīgo dzīvi apsolītajā zemē; viņš priecīgi ilgojās pēc nākamās Valstības. Viņš saka, ka viņš tagad saprot, ka viņa svētība (piedošanas un nākamās Valstības svētība) pārāka par seno kalnu svētbām (49:26); viņš saskatīja lielāku nozīmi svētību garīgajā pusē, nevis materiālajā. Neskatoties uz to, ka apsolījumi tika vispirms izpildīti tajā mierā un labklājībā, ko viņš un viņa pēcnācēji beigās baudīja (48:4 “tautu kopa”, kā arī 47:27; 35:11; 28:3), Jēkabs to neuzsvēra, kā viņš to būtu varējis darīt; tā vietā viņš gaida galīgo nākotnes apsolījumu izpildi. Viņš atskatījās uz savu dzīvi kā uz “svētceļojumu”, vairāku pagaidu mītu nomaņu ceļā uz kaut ko pastāvīgu, proti, uz nākamo Valstību (47:9). Kaut gan viņa pēcnācēji bija izveidojuši “tautu kopu”, kā bija apsolīts, viņš saka, ka viņš atsakās pievienoties Simeona un Levija “pulkam” (49:6), it kā nepiešķirot lielu nozīmi šim fiziskajam apsolījumu piepildījumam viņa dzīves laikā. Mūža nogalē viņa domas pastāvīgi kavējas pie apsolījumu izvērtēšanas. Apсолītā Valstība bija “Jēkaba lepnums” (Ps.47:5; Nah.2:3), viņa lielākais prieks. Ir tādi Jēkaba dēlu svētību aspekti, kas nav piepildījušies. Jādomā, ka tie piepildīsies Valstībā, kas rāda, ka Jēkaba domas nebija piesaistītas tikai šī brīža Dieva apsolījumu viņa pēcnācējiem piepildījumam (salīdziniet ar to kā Izāks svētīja savus dēlus), bet gan apsolītajai mūžīgajai svētībai Valstībā. Pilnīgi iespējams, ka dēli, cilvēki pēc dabas, gaidīja svētību, kas attiektos uz tūlītēju piepildīšanos, kā mirstošs tēvs tajos laikos būtu izdalījis savu daļu dēliem. Tā vietā Jēkabs runā ne par šīs dzīves pasaulīgajām lietām, bet par Valstību.

Šķiet viņš saskatīja garīgās briesmas, kas draudēja viņa bērniem, dzīvojot Ēģiptes greznībā. Apсолījumi par vairošanos un zemes piešķiršanu bija piepildījušies pirmatnējā veidā Izraēla pieredzē Ēģiptē (48:4 salīdz. ar 47:27). Jāzepam tika *dota Ēģiptes zeme* (41:41) ar tiem pašiem vārdiem kā 45:18; 48:4 attiecībā uz to, kā Kānaāna *zeme tika dota* Ābrahāma bērniem. Jēkaba bērniem tika *dota īpašumā zeme Ēģiptē* (47:11) un tādēļ Jēkabs uzsvēra, ka viņu *patiesais* mūžīgais īpašums ir zeme Kānaānā, nevis Ēģiptē (48:4; 49:30; 50:13). Tādējādi, Jēkabs mūža nogalē saprata, cik svarīgi ir brīdināt Dieva tautu no pasaules, no kārdinājuma justies it kā Dieva tagadējā mūsu materiālā svētība kā Valstības priekšnojauta nozīmē, ka mēs faktiski zaudējam alkas pēc *patiesās* Valstības, reālajā materiālajā ziņā. Tāpat kā Pāvils 2.vēstules Timotejam beigās arī Jēkabs uzskatīja par nepieciešamu brīdināt Dieva ļaudis, lai tie novērstos no pasaules un pievērstos nākamajai Valstībai. Jēkabs saskatīja, ka viņa ļaudis, tāpat kā viņš agrākajos savas dzīves gados, nodosies vēlmei redzēt Dieva apsolījumus pārāk cilvēcīgā, materiālā plāksnē.

Zebulons Viņa vārds, ka Zebulons apmetisies jūras malā pie kuģu ostām (49:13) nepiepildījās šajā reizē, ņemot vērā Josifa Flavija liecības (kā arī Jozuas vārdu uzmanīgu izpēti), ka Zebulons nekad nedzīvoja jūras malā, jo no jūras viņu atdalīja Ašera cilts. Taču saskaņā ar Ecēhiēlā atrodamo cilšu administratīvo dalījumu Zebulons Tūkstošgadē būs pie Sarkanās jūras (Ecēh.48:26). Un Jēkabs to paredzēja un deva viņam šo svētību, neminēdams nekādu citu tuvāka laika svētību. Viņš bija mācījies saprast, ka būtībā Dieva apsoltījumi attiecas uz nākotni, nevis uz to, kas notiek šeit un tagad.

Isašars Isašars ir vēlējies to, kas ir labs; (proti) “viņš guļ starp aplokiem. Viņš redz, cik labi ir dusēt savā zemē...viņš ir liecis savu muguru zem nastas” (49:14,15). Apustulis atsaucas uz šo grieķu tekstu Ebr.4:1: “kamēr apsoltījums ieieta Viņa atdusā mums vēl pastāv, bīsimies, ka kāds no mums neizrādītos to nesasniedzis”. Jēkabs beigās piedēvēja taisnprātību savam dēlam Isašaram. Tikai pašas beigās Jēkabs nonāca pie tā, ka spēja piedēvēt taisnprātību citiem, redzēt tajos labo un potenciālo; viņš redzēja Isašaru nākotnes Valstībā, bet šobrīd nododamies darbiem, lai sasniegtu šo nākotnes atdusu. Un vēstules ebrejiem autors aicina mūs sekot šī vīra piemēram. Jēkabs vērtē Isašaru pēc viņa karstās vēlēšanās sasniegt Valstības atdusu, kas izpaužas viņa attieksmē pret darbu tagad. Šī iemesla dēļ Jēkabs cildina viņu; viņš vērtē Isašaru pēc viņa karstās vēlēšanās būt Valstībā.

Dans Danam bija jādzeļ pat zirgam nagā, tā ka jājējs krīt atpakaļ (49:17). Tas ir saistāms ar Cah.10:5, kur runa ir par to, kā pēdējās dienās arābu iebrucējus Izraēlā Jēkaba / Izraēla tauta gāzīs no zirgiem. Atkal un atkal Jēkaba domas bija tais tālajās viņa dēlu slavas dienās Valstībā. Šeit ir arī atsauce uz 1.Moz.3:15, bet ar negaidītu pavērsienu; Dans kā čūska (nevis sieviete) dzels naidniekus un tādējādi pakļaus tos. Vai tik šeit nav mājieni uz to, ka Jēkabam meditējot par Kungu Jēzu, nākamo Mesiju, viņš saprata, ka tam ir jābūt ar cilvēka dabai raksturīgo grēcīgo, čūskai līdzīgo, Jēkabam līdzīgo dvēseli, un tomēr tieši tas arī sniegs galējo uzvaru pār grēku? “Jēkabs” nozīmē “papēdi satvērušais” rada asociācijas ar čūskas sēklu, kas iekodīs sievas dzimumam papēdī. Taču izrādījās, ka Jēkabs, kas sava ziņā bija čūskas sēkla, tapa par sievietes sēklu. Taču viņa pravietiskā svētība Danam norāda uz to, ka viņš redzēja šos divus aspektus savā Kungā Pestītājā; viņš bija tas, kurš izskatījās pēc čūskas sēklas (salīdz. ar to, kā bronzas čūska viņu simbolizēja), taču patiesībā viņš bija sievietes dzimums. Es patiesi ticu, ka Jēkabs bija tik dziļi pārdomājis pats savu dzīvi un grēcīgumu, Ēdenes apsoltījumus un Ābrahāma pestītāja sēklas apsoltījumus, ka viņš bija nonācis pie tikpat skaidra Kristus upura pārstāvnieciskās dabas novērtējumam, kāds ir jebkuram kristadelfietim šodien. Tātad, pārdomas par apsoltījumiem visas dzīves garumā (nevis vienkārši domāšana:

‘Jā, mēs jau visu to zinām’) un nepārtraukta pašanalīze liek jums patiesi apjaust dziļi apziņā, ka Kristus patiesi ir *jūsu* pārstāvis, viņam bija jūsu daba un šī iemesla dēļ viņš ir jūsu pašu pestītājs. Un tomēr daudziem no mums tas fakts, ka Kristus bija mūsu pārstāvis, šķiet norakstāms kā nedzīva dogma, kas mums jāiegaumē pirms kristībām.

“Kungs, es ceru uz Tavu pestīšanu!” (49:18): šo pantu Jeruzalemes Targums (Bībeles tulkojums aramiešu valodā) komentē, izsakot pieņēmumu, ka Jēkabs pauž nepārprotamu pravietisku cerību: “Mana dvēsele alkst ne Gideona, Joasa dēla, atbrīvošanas, jo tā bija īslaicīga; ne Samsona, kas arī bija pārejoša, bet Mesijas, Dāvida dēla, pestīšanas, ko ar Savu vārdu Tu esi solījis sūtīt Savai tautai, Izraēla bērniem; šis Tavas pestīšanas alkst mana dvēsele”.

Gads “Gads dzenas tiem (dzinējiem) pa pēdām” (49:19) atspoguļo Jēkaba prāta fokusēšanos uz viņa tautas galējo uzvaru.

Ašers Ašers “spēs pat ķēniņam dot gardumus” liek domāt par to, kā Jēkabs iztēlojas Valsībā Kungu Jēzu baudām Ašera audzētos gardumus. Visas Izraēla ciltis nesīs gardumus Kungam Jēzum Tūkstošgadē (Ecēh.45:16).

Naftalis – “tramīga stirna, kas pauž skaistus vārdus” (49:21) ir vēl viens pravietisks mājiens; Ps.22 (virsraksts) pielīdzina Kungu stirnai viņa nāves stundā; un šeit atkal saskatāma Jēkaba izpratne par to žēlastību, kas izpaužas Kristū. LXX saka, ka Naftalis ir atbrīvots (vai tramīgs?) koka stumbrs. Ņemot vērā Jēkaba pravietisko vērīgumu, tā nevar būt nejaušība. Jēkabs pat redzēja kāda varētu būt Kunga fiziskā nāve. Doma par aizdzīšanu, atbrīvošanu ir saistīta ar grēku izpirkšanu (3.Moz.16:21). Vai Jēkabs redzēja tik tālu uz priekšu? Kādā haldeju (aramiešu) tekstā šis pants skan: “Naftalis ir ātrs ziņnesis kā stirna, kas skrien pa kalnu galotnēm, nesdama priecīgas vēstis”.

Benjamins “no rīta ieguvumu ēd” (49:27) saistās ar apsolījumu par Mesijas otro nākšanu, kas būs patiesais rīts (Jes.60:1; Mal.4:1,2); tā diena, kad Benjamins saņems savu patieso svētību.

Jēkaba attīstības ceļš no apsolījumu kā fiziskas svētības izpratnes līdz atklāsmei, ka tie būtībā attiecas uz piedošanu un nākamo pestīšanu, ir skaidri izteikts pantā 49:26: “Tava tēva svētības, kas ir pārākas par seno kalnu svētībām un pakalnu godību”. Atcerieties, ka cīņina epizodē Jēkabs saprata, ka Dieva svētība būtībā attiecas uz Dieva piedošanu; un šī saikne starp svētību un piedošanu / pestīšanu ir plaši sastopama Bībelē: 5.Moz.33:23; Ps.5:12 (svētība = žēlastība); 5.Moz.30:19; Ps.3:8;

24:5; 28:9; 133:3 (=pestīšana); 2.Moz.12:32; 32:29; 4.Moz.24:1; 2.Sam.21:3; Ps.67:1 (salīdz. ar kontekstu); Lk.6:28 salīdz. ar Ap.d.3:26; Rom.4:7,8; 1.Kor.10:16; Gal.3:14 (=piedošana). Jēkaba galējais Dieva žēlastības apjēgums, ka tā tālu pārsniedz to, ko mūsu darbi būtu pelnījuši, parādās viņa vārdos: “Es nedomāju, ka vēl redzēšu tavu vaigu, un redzi, tagad Dievs man liecis redzēt arī tavus pēcnācējus” (48:11). “Doma” ir 74 reizes tulkota kā “lūgšana” un tikai vienu reizi kā “doma”; šeit pamatā ir doma: ‘Es nelūdzu redzēt tevi atkal, man nebija ticības augšamcelšanai, kurai būtu jābūt; bet Dievs Savā žēlsirdībā ir darījis daudz vairāk par to, ko es neuzdrīkstējos lūgt, viņš man parādīja tavu vaigu vēl šai dzīvē, un vēl arī tavus pēcnācējus.’

Savu dēlu pulkā, kas, kā mēs varam iedomāties, visi klaigā pēc fiziskas tūlītējas svētības, tieši tāpat kā viņš savas dzīves pirmajā pusē, Jēkabs saka, ka garīgā svētība, kuru viņš ir saņēmis, žēlastība, piedošana, pestīšana ir nesalīdzināmi augstāka par seno kalnu svētībām un pakalnu godību, kas šķiet tik pastāvīgi un taustāmi. Viņa netveramā svētība, kā viņš beidzot bija sapratis, bija daudz augstāka par taustāmajām. Un tas attiecas arī uz mums kā uz katru atsevišķi, tā arī uz visu sadraudzību; mēs sākam saprast, ka Dieva Valstība nav tik daudz par gaļu un dzeršanu, fiziskajām, taustāmajām lietām, bet daudz vairāk par mieru un prieku Svētajā Garā (Rom.14:17); mēs daudz augstāk vērtējam Valstības garīgo pusi; reāli skatīt Dievu vaigā, kad grēki piedoti, nožēlojamā robežšķirtne starp mums nojaukta, Dieva godība pilnībā atklāta; šīs lietas sāk nozīmēt mums daudz vairāk par to, ka īsajā Tūkstošgades laikā labība viņšosies kalnu galotnēs un bērni rotāšies šodien nemiera pilnajās Jeruzalemes ielās. Valstības garīgās svētības, uzvara pār grēku, pār grēcīgo dabu, paties prieks, mūžīga svētlaipe un patiesa sadraudzība... šīs lietas, Valstības pastāvēšanas *kvalitāte* sāk nozīmēt daudz vairāk par to, ka tā būs *mūžīga*, lai cik aizraujoši tas mums šobrīd liktos. Jēkabs ir mūsu paraugs un paliks tāds līdz galam. Atgriezies pie *sava* Dieva, aicina Hozeja (Hoz.12:7).

Piezīmes

- (1) Klasiskie sludināšanas darbi *Elpis Israel* (Izraēla cerība) un *Christendom Astry* (Maldu ceļus ejošā kristietība) uzsver apsolījumu fizisko aspektu, proti, Izraēlas *zemes* īpašumu, neminot daudz svarīgāko garīgo piedēvētās taisnības un piedošanas aspektu. Taču, ir pierādījumi tam, ka mēs kā atsevišķi indivīdi, tā arī kopumā sākam uzsvērt vairāk to, kas būtu jāuzsver (piemēram, šķiet, ka mēs sākam aptvert, ka apsolījums Ābrahāmam, par ko runāts Gal.3 attiecas vairāk uz *Gara* apsolījumu, nevis uz fizisku zemes iegūšanu īpašumā: Gal.3:2,6,14). Ir pamats domāt, ka laika gaitā visu ticīgo kopas apsolījumu uztvere ir novirzījusies no fiziskā uz garīgo aspektu. Tā,

agrīnie izraēlieši domāja, ka apsolītais mantojums tika piepildīts līdz ar viņu ienākšanu un dzīvošanu Kānaānā (3.Moz.25:46; 4.Moz.26:55; 5.Moz.1:28; 12:10; Joz.14:1). Dāvids gāja tālāk, saprazdams, ka apsolītais mantojums neattiecas uz šo dzīvi un ilgojās pēc dienas, kad Dieva tauta iemantos Kānaānu uz mūžīgiem laikiem caur nemirstības dāvinājumu (Ps.25:13; 37:9,11; 69:36). Salamans pavirzījās vēl uz priekšu izpratnē, runādams par apsolīto mantojumu kā godību (Sal.Pam.3:35), zināšanu dziļumu (Sal.Pam.14:18) un garīgo bagātību (Sal.Pam.8:21; 28:10), ko Dieva tauta iemantos nākamajā Valsībā. Kungs Jēzus reti runāja par mantojumu kā *zemes* tiesu, bet gan par “mūžīgu dzīvību” (Mt.19:29), Valsību (Mt.25:34), visu “to” (Atkl.21:7). Līdzīgi arī JD rakstītāji redzēja “mantojumu” kā piedošanu (Ap.d.3:25,26; 1.Pēt.3:9) un pestīšanu (Ebr.1:14). Šīs abstraktākās lietas visas tiks pieredzētas zemē, kas tika apsolīta Ābrahāmam; tas ir nemainīgais, burtiskais visu citu svētību pamats.

- (2) Šeit ir jārunā par kristībām. Nav pareizi teikt, ka ja ticība bez darbiem ir nedzīva, tad ticība mums jāpierāda ar kristībām. Kristības nav ‘darbs’; tās nepierāda mūsu ticību. Ja tas tā būtu, tad pestīšana būtu tikai no ticības, nebūtu vajadzības pēc kristībām. Bet kristības ir būtiska pestīšanas daļa. Ienākšana pestīšanas derībā ir caur kristībām, ne tikai pateicoties ticībai, ar darbiem, kas seko kā atbilde tam, ka mēs esam noslēguši derību ar Dievu. Ticība neieved cilvēku Kristū; to dara kristības. Tās ir ‘sakraments’, kurš mums ir jātur, lai nonāktu derības attiecībās ar Dievu, nevis darbs, kuru mēs darām, lai pierādītu, ka mūsu ticība un ielešana derībā ir spēkā.

9.3.1. MOZUS: CEĻĀ UZ BRIEDUMU

Pārlasot Rakstus pārlicināties, ka Mozus savā ticībā bija diezgan temperamentīgs. Pirmajos četrdesmit dzīves gados viņa ticības gaisma gandrīz nebija pamanāma. Taču viņa sirdsapziņa visu laiku bija aktīva, dodot viņam iespēju pacelties līdz tādiem garīgās dzīves augstumiem, kas retam no mums pa spēkam. Četrdesmit gadu vecumā viņa uzplaiksnīja garīgā dievbijība; viņš atteicās no varas piedāvātajām iespējām Ēģiptē (tāpat kā Kristum tika piedāvāta vara pār visām pasaules valstīm tuksneša kārdināšanas laikā). Taču pēc tam viņš piedzīvoja 40 gadu ilgu panikumu. Cilvēku, pat kristadelfiešu acīs, ar viņu viss bija cauri. Viņš bija aizgājis no Dieva tautas, dzīvoja elku pielūdzēju ģimenē, bija apprecējis vienu

no tām. Viņa precības nebija izdevušās, viņš šķīrās no sievas un apņēma citu. Viņš neapgraizīja savus bērņus, tādējādi viņš nonicināja savu derību ar Dievu. Astondesmit gadi ir ilgs laiks. Tie bija astondesmit gadi, kuros labākajā gadījumā viņa nodošanās Izraēla Dievam bija ļoti ikdienišķa ar tikai gadījuma rakstura garīgiem uzplaiksnījumiem. Taču šis cilvēks, Mozus kļuva par vienu no izcilākajiem dižgariem, kādi jebkad ir bijuši, par cilvēku, kas bija tuvāks Dievam par visiem citiem, izņemot Kungu Jēzu. “Un tāds pravietis Israēlā vairs necēlās kā Mozus, ko Tas Kungs būtu atzinis vaigu vaigā” (5.Moz.34:10). Dieva apsolījumā Kungam Jēzum bija jābūt pravietim “kāds ir Mozus” (5.Moz.18:18) – pietiekami augsts Mozus novērtējums. Sekojošās piezīmes rāda, ka Mozus to sasniedza apzinoties Dieva izpausmi viņā un Izraēlā.

Viņa vājību dēļ mēs varam saistīt sevi ar Mozu un saskatīt viņā piemēru sev. Iespējams, ka Mozus nebija apgraizīts (2.Moz.6:12,30); kas viņu darīs mums vēl tuvāku. Kungs Jēzus mudināja mūs redzēt sevi Mozu: “Ja tu ticēsi (Kristum), tu redzēsi Dieva varenību” (Jņ.11:40) ir nepārprotama atsaucē uz Mozus Dieva godības redzējumu, kas ebreju acīs iezīmēja Mozu kā dižāko cilvēku, kas jebkad ir dzīvojis. Tā godbūjība, kādu ebreju pasaule izjuta un izjūt pret Mozu ir neebrejiem grūti izprotama. To ļoti labi ilustrē rabīnu komentāri par piecām Mozus grāmatām. Un Kungs Jēzus teica, ka caur ticību viņam, arī mēs varam dalīties pieredzē ar Mozu, **varam pacelties līdz tā cilvēka garīgajam augstumam, kas vaigu vaigā runājis ar Dievu kā cilvēks runā ar draugu.**

Galvenie notikumi Mozus dzīvē

Notikums	Atsaucē
1. 40 gadi Ēģiptē, slēpjot savu izraēlieša izcelsmi, nevienam nesludinot Evaņģēliju, izskatoties pēc ēģiptieša. Viņš izstudēja visu Ēģiptes filozofiju un bija ievērojams orators ar iespējām kļūt par nākamo faraonu. Saskaņā ar ne-bīblisko tradīciju, viņš bija Ēģiptes armijas vadonis.	2.Moz.2:19; Ap.d.7:22
2. Krīze 40 gadu vecumā. Viņš atsakās no Ēģiptes bagātībām un apzināti izvēlās ciest postu līdz ar izraēliešiem. Viņš patiesi vēlējās izglābt Izraēlu un atbrīvot izraēliešus no ienaidniekiem, lai tie dzīvotu mierā paši savā vidē.	Ebr.11:24 Ebr.11:26 Ap.d.7:23-28
3. Taču viņš nevēlējās, lai Ēģipte zinātu, ko viņš dara, viņš domāja, ka viņš to varēs izdarīt slepeni. Kad viņš saprata, ka cilvēki zina, ko viņš vēlas darīt, viņš nobijās. Viņa bailes	2.Moz.2:14 2.Moz.2:15 salīdz. ar 1.Moz.31:22;

līdzinās garīgi vārgā Jēkaba bailēm, kas bēga no Lābana nezināmajā. Tad Dievs iedrošināja viņu pēc 40 gadiem, ka viņam nav vairs jābaidās: “Ej atpakaļ uz Ēģipti, jo visi tie vīri ir miruši, kas meklēja tavu dzīvību”. Faraona galvassega bija modelēta pēc čūskas parauga un kad Mozus bēga no čūskas, kurā bija pārvērties viņa zizlis, un tad viņam ticībā bija jāsatver tā aiz astes, tam bija jābūt par mācību, lai viņš nebēgtu no faraona (2.Moz.4:3,4). Taču viņš bēga no faraona, visupirms izbailu dzīts.	35:7 2.Moz.4:19
4. Bet tad viņš atjaunoja savu ticību un atstāja Ēģipti, nebīdāmie (aiziešanas brīdī) no faraona dusmām.	Ebr.11:27
5. Mozus bēg uz Midiānu, kur viņš palīdz kādām ganu meitām paglābties no kauslīgiem ganiem; viņš to nedara atbildības dēļ un sievietes neaicina to līdzi, kaut gan tās viņu noturēja par ēģiptieti, kas norāda uz to, ka viņš vēl slēpj savas attiecības ar Dievu.	2.Moz.2:17 2.Moz.2:19
5a. Mozus “domāja, ka viņa brāļi sapratīs, ka Dievs ar viņa roku tos izglābj”; bet Dievs teica Mozum pie ērkšķu krūma: “Es izstiepšu Savu roku un sitīšu Ēģiptes zemi...”. Mozus vēl bija jābaidās, ko nozīmē Dieva izpausme cilvēkos.	Ap.d.7:25 salīdz. ar 2.Moz.3:20
6. Mozus “bija ar mieru” pie tā vīra palikt, kurš deva viņam savu meitu par sievu. Šis ebreju valodā lietotais izteiciens norāda uz cilvēka vājību, viņa vieglo pakļaušanos šim cilvēkam.	2.Moz.2:21
7. “Tas deva savu meitu Ciporu Mozum par sievu”. Viņa nebija derībā ar Dievu; viņa bija pagānu priesterā meita; viņa neapgraizīja savus bērnus. Vai Mozus bija viņa jāprec? Tas, ka Mozus neuztraucās par dēla apgraizīšanu parāda, ka viņa attiecības ar Dievu nebija pietiekami nopietnas; ka Dievs meklēja nonāvēt Mozu šī iemesla dēļ parāda, cik nopietni tas bija Dieva acīs.	2.Moz.2:21; 3:1; 4:25
8. Tomēr, Mozus bērniem deva vārdus, kas liecināja par ticības paliekām un to, ka viņš atzīst sevi par svešinieku tai zemē, kur viņš dzīvo; viņš dzīvoja kā svešinieks Midiānā. Maz ir tādu cilvēku, kas būtu nodzīvojuši valstī 40 gadus un nejustos tai piederīgi. Bet viņa prāts kavējās pagātnē, cik Dievs bija labs pret viņa tēvu, kā Dievs bija viņu izglābis no faraona zobena.	2.Moz.18:3,4; Ap.d.7:29
9. Mozus laulība nebija veiksmīga. Pēc 40 gadiem Ciporas	2.Moz.4:25,26;

vilšanās izlauzās uz āru: “Tu esi man asins līgavainis... Asins līgavainis caur apgraižīšanos”. “Caur apgraižīšanos” liek domāt, ka viņa nicināja Mozus ticību. Mozus šķīrās no viņas.	18:2
10. Viņš “apņēma par sievu” (nevis apprecēja) kādu etiopieti, iespējams kādu verdzeni vai lētu sievieti. Mozus brālis un māsa kaunējās, ka brālis ielaidies ar tādu sievieti. Kas viņa arī nebūtu, Mozus pieturējās pie Edenes dārza nolikuma: viens vīrs, viena sieva.	4.Moz.12:1
11. Dievs parādījās Mozum ērkšķu krūmā, bet Mozum bija jānovelk kurpes kā cieņas apliecinājums, kaut gan kurpju novilkšanu uzskatīja par cieņas apliecinājumu un grēku atzīšanu (skat. 2.Sam.15:30). “Nenāc tuvāk!..jo tā vieta, kur tu stāvi, ir svēta zeme” izklausās tā it kā Mozus neizprastu Dieva svētumu. Šķiet pat, ka Mozus bija piemirsis Dieva Vārda nozīmi, kaut arī tas bija atklāts Ābrahāmam (2.Moz.3:13). Mozus bailes uzlūkot Dievu norāda uz netīru sirdsapziņu. Divas reizes izteiktais “Možu, Možu!” varētu būt sava veida pārmetums. “Vērodams <i>esmu</i> vērojjs” Izraēla ciešanas Ēģiptē varētu nozīmēt, ka Mozum licies, ka Dievs nejutis Savu bērnu ciešanas; viņš 40 gadus dzīvoja, juzdamies Dieva aizmirsts. Mozus “brīnījās” par to, ko viņš redzēja un dzirdēja pie degošā krūma – šis vārds grieķu valodā bieži tika attiecināts uz cilvēkiem negatīvā nozīmē, uz tiem, kuriem trūka nepieciešamās ticības un izpratnes.	2.Moz.3:5 2.Moz.3:6 salīdz. ar 1.Moz.3:8; Jes.6:5 2.Moz.3:7 Ap.d.7:31 salīdz. ar Mt.15:31; Mk.6:51; Lk.8:25; 24:41; Ap.d.13:41
12. “Es tevi sūtīšu pie faraona. Izved Manu tautu, Israēla bērnus, no Ēģiptes...Tad Mozus sacīja uz Dievu: ‘Kas es esmu, ka man jāiet?’...Un Dievs sacīja...Tad viņi klausīs tev...Bet Mozus atbildēja, sacīdams: ‘Viņi man neticēs un neklausīs mani (šķiet, viņš neticēja Dieva solījumam viņu iedvesmot)... es neesmu runātājs, tāds neesmu bijis vakar, tāds neesmu arī šodien...man ir grūta valoda un neveikla mēle (kaut arī tā nebija taisnība – agrāk Mozus bija labs runātājs Ēģiptē; faktiski viņš bija ļoti labi piemērots tam, lai darītu Dieva gribu)... Tad Tā Kunga dusmas iedegās pret Možu’. Atcerieties, ka Dievs ir <i>loti</i> pacietīgs (2.Moz.34:6). Pirms 40 gadiem Mozus bija sapratis, iespējams tiešas Dieva atklāsmes veidā, ka Dievs atbrīvos Izraēlu caur viņu. Bet viņš bija zaudējis ticību šim apsolījumam un runāja pretim Dievam.	2.Moz.3:10,11,18; 4:1, 10,13,14; Ap.d.7:22,25

Tas bija daudzu garīga panīkuma gadu rezultāts. “Ak, Kungs, sūti taču ko sūtīdams!” var tulkot kā vienaldzību; iespējams, Mozus ar to gribēja teikt: “Tā kā Tu dari, ko Tu gribi, Tavs vārds ir ES ESMU, kas ES ESMU, ja Tu mani sūti, es nevaru pretoties.”	
12. Mozus atstāj Midiānu un sāk prasīt, lai faraons atlaistu Izraēlu iet.	2.Moz.4:29 – 5:5
12a. Viņš šķiet aizbildināties Jetrum, ka ir noilgojies pēc ģimenes, kas vēl ir Ēģiptē. Un uzreiz pēc tam Kungs apstiprina viņa vēlmi atgriezties.	2.Moz.4:18,19
13. Mozus ātri zaudē pašpaļāvību, kad Izraēls viņu atraida: “Tad Mozus vērsās pie Tā Kunga un teica: ‘Ak, Kungs.. Kāpēc Tu mani esi sūtījis? Kopš es gāju pie faraona...Tu tomēr neglābi Savu tautu.”	2.Moz.5:22,23
14. Dievs atbild, lai viņš nosauc derības vārdu Izraēlam un atgādina, ka tā dēļ Dievs tos noteikti izglābs. Taču tie atkal Mozu neuzklausa. “Un Mozus runāja Tā Kunga priekšā, sacīdams: ‘Redzi, Israēla bērni nav uzklausi mani, kā tad faraons lai uzklausi mani...Es esmu ar neapgrauzītām lūpām?’” (iespējams, domādams, ka viņš nav pietiekami apgrauzījis ādu savā dzīvē?). Taču Dievs bija solījis Mozum agrāk, ka Izraēls viņu uzklausīs (3:18). Dievs nopietni teica, lai viņš iet un runā ar faraonu, jo Dievs viņam tā līcis darīt. Taču Mozus uzdrīkstējās teikt tos pašus vārdus Dievam otrreiz. Nodaļā, kura sīki apraksta Mozus negribīgumu, ir arī uzmundrinājuma vārdi mums: “Tie ir Ārons un Mozus...kas runāja ar faraonu... tie ir tie vīri...proti, Mozus un Ārons” (2.Moz.6:26,27).	2.Moz.6:12,30
15. “Un Mozus un Ārons darīja, kā Tas Kungs bija viņiem pavēlējis, tā viņi darīja”. Tas pats ir divas reizes pateikts, lai uzsvērtu viņu paklausību.	2.Moz.7:6
16. Brīnumu pieraksts ir izveidots tā, lai parādītu, ka Dievs liek Mozum darīt noteiktas lietas, lai izsauktu un izbeigtu sērgas un viņš pakļaujas.	2.Moz.7,8,9
17. “Ticībā viņš izpildīja Pashā svētku ieražu un slacīšanu ar asinīm, lai pirmdzimušo maitātājs tos (Izraēlu) neaiztiktu. Ticībā viņi (Izraēls) izgāja cauri Sarkanajai jūrai kā pa sausu zemi”. Taču tajā laikā Izraēls nebija stiprs ticībā, viņi izgāja cauri Sarkanajai jūrai, nesot līdzī Ēģiptes elkus, kopš pirmās	Ebr.11:28,29

<p>dienas Dievs zināja, ka viņi ir nepakļāvīga tauta, tas izskan visu praviešu piedziedājumos. Šķiet, ka tieši pateicoties Mozus ticībai Izraēls tika paglābts ar Pashā jēra palīdzību, pateicoties Mozus ticībai viņi izgāja cauri Sarkanajai jūrai; viņa ticība bija tik liela, viņa vēlme pēc viņu glābšanas tik stipra, ka Dievs to piedēvēja visam Izraēlam. Tādējādi, “tas (Mozus pēc konteksta) viņus (Izraēlu) izveda” no Ēģiptes (Ap.d.7:36,37). Tas norāda uz nākamo Kristus glābšanu, kas attiecas uz mums, un parāda arī, cik ātri Mozus ticība atjaunojās. Taču īsu brīdi pirms jūras šķērsošanas Dievs pārmet Mozum: “Ko tu brēc uz Mani?” kaut gan Mozus mierīgi mudināja tautu ticēt (2.Moz.14:15 salīdz. ar 13). Taču ticībā viņš izveda viņus cauri Sarkanajai jūrai. Tādēļ tāpat kā viņa pirmās izešanas no Ēģiptes laikā (viņš baidījās valdnieka dusmu, un tad vairs nebaidījās), viņa ticība saļodzījās, bet tad viss gāja uz labo pusi.</p>	
<p>18. Mozus uzvaras himna pēc Sarkanās jūras izglābšanās ir skaists garīguma pierādījums.</p>	2.Moz.15
<p>19. Izraēla kurnēšana par ēdiena trūkumu neliek Mozum zaudēt pašpaļāvību: “Tas Kungs ir dzirdējis jūsu kurnēšanu, ka jūs esat kurnējuši pret Viņu. Jo kas gan mēs esam? Ne pret mums jūs esat kurnējuši, bet pret to Kungu”. Šeit jau parādās īstas pazemības pazīmes Mozū, pateicoties tam, ka viņš sāk apzināties Dieva izpausmi viņā.</p>	2.Moz.16:8
<p>20. Mozus uzvara pār Amaleku pateicoties viņa ticībai, kurā viņš simbolizēja mūsu Kunga krustā sišanu.</p>	2.Moz.17:8-16
<p>21. Mozus atjauno attiecības ar savu bijušo sievu Ciporu, no kuras viņš bija šķīries, un ir pietiekami pazemīgs, lai pieņemtu savas bijušās sievas tēva padomu. Tas viss norāda uz pieaugošu pazemību.</p>	2.Moz.18:2-27
<p>22. Mozus tiek saukts uz Sinaju un runā ar Dievu. Kamēr viņš ir tur, Izraēls aizgriežas no Dieva un Dievs grib Mozu darīt par lielu tautu un izdeldēt Izraēlu. Bet Mozus atrunā Dievu no tā, atkal parādot savu pazemību un atzinīgi vērtējot Dieva izpausmi Izraēlā, kā arī dedzīgo vēlmi, lai Dievs glābtu Izraēlu. “Tad Viņš bija nodomājis viņus iznīcināt, ja nebūtu Mozus, Viņa izraudzītais, par viņiem iestājies Viņa priekšā, lai novērstu Viņa dusmas”. Tas notika tikai dažus mēnešus pēc tam, kad viņš bija parādījis savu vārģo ticību un</p>	2.Moz.32:10-14, 30-32 Ps.106:23

<p>nevēlēšanas izvest Izraēlu no Ēģiptes. Viņš saka: “Es kāpšu augšup pie Tā Kunga..izlūgties jums piedošanu” (2.Moz.32:30). Taču viņš zināja, ka izpirkums nebija iespējams bez asins izliešanas. Bet viņš iet vēl tālāk: “izdzēs mani no Savas grāmatas (viņš to patiesi vēlējās), ko Tu esi rakstījis” (2.Moz.32:32) – proti, dzīvības grāmatā (Ecēh.13:9; Dan.12:2; Lk.10:20; Atkl.20:12). Mozus ir gatavs atdot savu fizisko dzīvību, kā arī mūžīgo dzīvošanu, lai Izraēls varētu ieiet zemē. Viņš patiesi bija sasniedzis nesalīdzināma augstuma pašizliedzības pakāpi. [12]</p>	
<p>23. Tas Kungs runāja ar Mozu vaigu vaigā, kā kāds sarunājas ar savu draugu.</p>	2.Moz.33:11
<p>24. Mozum ir garīgā vēlme redzēt Kunga godību. Viņam ir dota vislielākā Dieva izpausme, kādu jebkāds cilvēks ir redzējis, izņemot Kungu Jēzu. Neskatoties uz to, Mozus vēl aizvien pazemīgi vaicā, vai viņš ir izpelnījies labvēlību (viņa grēku nepieskaitīšanu) Tā Kunga acīs.</p>	2.Moz.33:13-23; 34:9
<p>25. Otrās Mozus grāmatas 39.un 40.nodaļās abās tiek atkārtoti uzsvērts, ka visa Saiešanas telts tika celta un iekārtota tieši tā, kā Tas Kungs to Mozum bija pavēlējis. Tieši šajā ziņā Mozus bija uzticīgs visā Viņa namā, kā to divas reizes uzsver Vēstules ebrejiem rakstītājs.</p>	2.Moz.9:1,5,7,21, 26,29,31,32,42; 40:16,19,21,23,25, 27,29,32; Ebr.3:2,5
<p>26.Ceturtais Mozus grāmatas 10.un 11.nodaļas šķiet attēlojam Mozu vājuma brīžos. Viņš lūdz savas sievas radnieku neatstāt viņus, jo viņš zinot, kur viņiem tuksnesī jāapmetas: “tu esi mūsu acs”. Taču eņģeļi ir Dieva acs, viņi meklēja Izraēlam apmešanās vietas tuksnesī; Raksti to mums uzreiz pēc tam atgādina (4.Moz.10:33). Jetrus citviet ieteica Mozum, ka viņam vajadzīga palīdzība, lai vadītu tautu, jo citādi “tu gurtin pagursi” (2.Moz.18:18); viņa mūža galā Raksti atsedz šī pieņēmuma nepatiesumu, atzīmējot, ka viņa dzīves spēks nebija zudis (5.Moz.34:7). Tātad, Jetrus padoms ne vienmēr bijis garīgs.</p> <p>Mozus ir sarūgtināts, ka Izraēls kurn par apnikušo mannu. Viņš apšaubā Kunga iepriekšējos solījumus viņam: “Kāpēc Tu Savam kalpam esi sagādājis tādu grūtumu? Un kādēļ es neesmu atradis Tavās acīs žēlastību (Dievs teica, ka viņš ir atradis labvēlību Viņa acīs 2.Moz.33:17)..Vai tad es esmu savās miesās iznesis visu šo tautu? Vai arī es būtu tos</p>	4.Moz.10:29-32; 11:11-15, 21-23

<p>dzemdējis, ka Tu man saki: nes tos pie savas krūts, kā zīdītāja nes savu zīdāmo bērnu, uz zemi, ko ar zvērestu Es esmu apsolījis jūsu tēviem...Kur lai es ņemu gaļu, ko šai tautai celt priekšā...ja Tu ar mani tā gribi darīt, tad labāk nokauj mani, ja es tikai esmu atradis žēlastību Tavās acīs (kā Dievs agrāk jau bija viņam teicis, ka ir).” Dievs bija Izraēla tēvs un radītājs, kas vedīs tos uz apsolīto zemi (2.Moz.19:4; 33:15; 5.Moz.32:11,12; Hoz.11:1); izskatās, ka Mozus teiktu: Tie ir Tavi bērni, tev par tiem jārūpējas, neuzkrauj tos uz maniem pleciem. Bet salīdziniet to ar viņa iepriekš parādīto mīlestību pret tiem, vēlēšanos uzpurēties viņu labā. Tad Dievs saka, ka Viņš dos gaļu Izraēlam. Mozus gandrīz vai izsmej Dievu: “Vai tad kāds sīklopus un liellopus varēs viņu vajadzībām nokaut, ka viņiem pietiktu?” Un Engēlis dusmīgi atteic: “Vai tad Tā Kunga roka ir kļuvusi īsāka? Tagad tu redzēsi, vai piepildīsies Mani vārdi, vai ne!” Ja viņam būtu bijusi ticība, Mozus noteikti saprastu, ka, ja Dievs varēja gādāt mannu, viņš var gādāt arī gaļu. Acīmredzot, Mozum mēdza uzņākt depresijas brīži, kā arī augsta garīguma uzplaisnījumi.</p>	
<p>27. Mirjama un Ārons cenšas pazemot Mozu etiopietes dēļ, kuru viņš agrāk bija apņēmis. Viņa reakcija bija pati pazemība; Rakstos teikts: “šis vīrs, Mozus, bija ļoti lēnprātīgs (daži uzskata, ka ebreju vārds nozīmē ‘padarīts ļoti lēnprātīgs’, uzsverot procesu), lēnprātīgāks nekā visi citi cilvēki vīrs zemes”. Kāds kompliments! Lēnprātīgāks par visiem citiem tolaik dzīvojušiem; un lēnprātība ir liela vērtība Dieva acīs, kā teikts Salamana pamācībās un 1.Pēt.3:4. Iespējams, ka šis komentārs seko iepriekšējās nodaļās aprakstītā Mozus vājuma aprakstam, kas varētu būt sekmējis viņa lēnprātības attīstību. Viņš patiesi brēc uz To Kungu, lūgdamies, lai Viņš dziedinātu Mirjama no tā soda, kas viņai bija uzlikts par Mozus kritizēšanu.</p>	4.Moz.12:1,13
<p>28. Izraēls grib atgriezties Ēģiptē. Dievs atkal grib izdeldēt tos un darīt Mozus ģimeni par Savu tautu. Bet Mozus veiksmīgi lūdz To Kungu piedot Izraēlam par to, nevis pieņemt Dieva piedāvāto godu personīgi viņam.</p>	4.Moz.14:11-20
<p>29. Dievs atklāti demonstrē savu atbalstu Mozum visa Izraēla priekšā.</p>	4.Moz.16
<p>30. Dievs atkal grib izdeldēt Izraēlu un darīt Mozus ģimeni</p>	4.Moz.17:11-15

par jaunu tautu. Atkal, trešo reizi Mozus, labi pazīdams Dievu ticībā un pazemībā patiesā mīlestībā pret Izraēlu lūdz Dievu – veiksmīgi – atteikties no tā. Tas, ka Dievs izvēlējās trīs reizes tā darīt, parāda Viņa lielo mīlestību pret Mozu.	
31. Dievs atkal atklāti paziņo visa Izraēla priekšā, ka Viņš pieņem Mozu incidentā ar zizļiem.	4.Moz.17:16-28
32. Mozus ticība uz brīdi zūd Izraēla provocēšanas rezultātā un neapdomīgi vārdi pasprūk no viņa lūpām, kas ir par iemeslu tam, ka Dievs liedz viņam ieiet apsolītajā zemē. Ātra iekaišana dusmās bija Mozum raksturīga; kā viņš sadusmojās, atgriezies no kalna ar plāksnēm rokās; kā viņš dusmās aizgāja no faraona; kā viņš no sākuma baidījās faraona dusmu uzliesmojuma un tad pārstāja būties; kā Mozus “apskaitās”, kad Izraēls piedēvēja viņam vēlēšanos būt par valdnieku pār Tā Kunga draudzi (2.Moz.32:19; 11:8; 4.Moz.16:15). Viņa temperaments ir par iemeslu viņa ticības svārstībām. Vai Kungam Jēzum piemita tāda liksta?	4.Moz.20:12; Ps.106:32,33
33. Ļaudis atkal kurn, un Dievs soda tos ar dzēlīgām čūskām; Mozus lūgšana par tiem tiek uzklausīta. Šīm aizlūgšanām par citu pestīšanu bija jānāk no ticības dziļēm, lai Dievs tās uzklausītu.	4.Moz.21:7
34. Mozus nenodevās sarūgtinājumam par savu atraidīšanu, nedz arī zaudēja interesi par Izraēla nākotni tādēļ, ka viņš nononāks ar viņiem zemē. Viņš lūdza Dievu gādāt viņam aizvietotāju pār Tā Kunga draudzi.	4.Moz.27:16,17
35. Mozus mīlestība uz Izraēlu, kā tā parādās viņa uzrunā tautai Piektajā Mozus grāmatā, cik labi viņš to pazina, cik labi apzinājās viņu vājības; viņa pastāvīgā vēlēšanās, lai tie būtu garā stipri un ieietu apsolītajā zemē; Dieva cieņas apliecinājums pret viņu viņa mūža beigās, kas izpaudās viņa apbedīšanā un sekojošiem komentāriem par viņu.	Piektā Mozus grāmatā

Dažiem var likties, ka augstāk minētā analīze ir pārāk kritiska attiecībā uz Mozus agrīnajiem gadiem. Bet ņemiet vērā šos divus aspektus:

1. Dievs iedvesa Mozum pārliecību, ka Viņš strādās caur viņu, nokļājot viņa roku ar izsitumiem un pēc brīža atveseļojot to un dodot viņam spēku sagrābt čūsku aiz aste. Čūskas un spitālība bija acīmredzami grēka

simboli. Dievs centās iedrošināt Mozu, ka ar Viņa palīdzību viņš patiesi var pārvarēt savu grēcīgumu un padarīt to darbu, kas viņam uzdots.

2. Deviņdesmitajā psalmā Mozus aizlūdz Dievu, lai Viņš novērs Savu bardzības niknumu un atgriežas pie Savas tautas. Viņš saka, ka Kunga dusmu cēlonis ir tajā, ka Viņš liek "mūsu apslēptos grēkus Sava vaiga gaismā" (Ps.90:8). Viņš jūta, ka viņa nolieguma cēlonis ir viņa apslēptie grēki, nevis viņa sāpīgā publiskā neveiksme. Ebreju valodā "apslēpts" nozīmē tas, kas ir 'aiz plīvura'; tā ir tā pati sakne, kā 'jaunavai', proti, aizplīvurotajai. Viņš jūta, ka grēki, kurus viņš pastrādājis plīvura aizsegā, atklājas Eņģeļa vaiga gaismā. Atcerieties, ka Mozus *vienmēr* parādījās Izraēlam, vaigu aizklājis ar apsegu (2.Moz.34:33-35; 2.Kor.3:16-18), atsedzot to tikai runājot vaigu vaigā ar Eņģeli, kurš izstaroja Dieva godības gaismu viņam pretī. Šķiet, ka Mozus atsaucas uz to Ps.90:8; viņš sajūta, ka viņā ir daudz apslēptu grēku, kas nav redzami Izraēlam, bet pilnīgi atklāti Eņģelim, kad viņš ar to satikās. Līdzīgi arī Izraēls tika atraidīts drīzāk *sirds* grēku dēļ nekā savu lielāku neveiksmju dēļ (Ap.d.7:39; un skat iemeslu viņu nosodīšanai, kas doti daudzos citos pantos). "Tu liec mūsu noziegumus Savā priekšā, mūsu apslēptos grēkus Sava vaiga gaismā" (Ps.90:8) nav Mozus pārmetums Dievam; drīzāk tas norāda uz izsvērtu sapratni, kāpēc viņiem liegts ieiet zemē. Pievērsiet uzmanību "*mūsu* noziegumus...*mūsu* grēkus" – Mozus pilnīgi identificējās ar nosodīto Izraēli, viņš ļoti labi apzinājās, kā viņi jutās – tāpat kā Kungs Jēzus attiecībā uz mums.

Augstāk dotās tabulas grafisks attēlojums varētu parādīt Mozus garīguma punktu skaitu svārstības dažādā vecumā:

Mozus garīgā izaugsme
Garīgais spēks (punktu izteiksmē)
Mozus dzīves gadi

Mozus dzīve līdz 80 gadiem varētu būt raksturīga vairuma cilvēku dzīvei. Taču tas, kā Dievs pakāpeniski skolo Mozu lēnprātībā, patiesi dod rezultātus. Viņš paceļās līdz pašiem Dieva taisnības novērtējuma augstumiem, līdz viņš beidzot sapulcē visu Izraēli savā priekšā 120 gadu vecumā. Tam bija jābūt godbijību iedvesošam skatam! Atcerieties Bileāma vārdus: "Cik jaukas ir tavas teltis, ak, Jēkab, un tavi mājokļi, ak, Izraēl! Kā upju līči, kas izplešas, kā vīna kalni, kas paceļas pie straumēm, kā alvejas, ko Tas Kungs pats ir stādījis, kā ciedru koki pie ūdens!

(4.Moz.24:5,6). “Un Mozus bija simt divdesmit gadu vecs...viņa acis nebija palikušas tumšas, un viņa dzīves spēks nebija zudis” (5.Moz.34:7).

Dieva vārds bija viņa sirdī, kad viņš stāvēja Izraēla priekšā, tās tautas priekšā, kuru viņš mīlēja, par kuriem viņš bija gatavs maksāt izpirkuma maksu ar savu dzīvību, pat savu mūžīgo dzīvību. “Patiešām, Viņš mīl tautas” ir Gara komentārs (5.Moz.33:3 – “viņš” šajā kontekstā šķiet attiecināms uz Mozu). Vienīgi Gars var rakstīt tik kodolīgi. “Patiešām viņš mīl tautas...tie noliecas pie tavām kājām un saņem no taviem vārdiem”. Un tad viņš izkrata tiem savu sirdi, izsakot tiem visu to, kas ir 5.Mozus grāmatas saturs. Tās bija viņa sirds dziļākās domas, kas lūdza Izraēlu būt uzticīgiem derībai ar To kungu, mudināja tos apzināt savas vājības, doties uz priekšu un mantot Valstību. Tās stundas, kad viņš, stāvot Izraēla priekšā, teica šos vārdus un tad dziedāja tiem šo dziesmu no 5.Moz.32, es domāju bija Mozus visskaistākās stundas. Un tad viņš svētī visas sapulcējušās ciltis, šī cilvēka *mīlestībai* pret Izraēlu plūstot kā no pilnības raga un tad, bez šaubām, ar kamolu kaklā un tik tikko valdot asaras viņš pagriežas un dodas augšup kalnā, augstāk un augstāk, Moāba zilajām virsotnēm atmirdzot tālumā.

Šīs ainas patoss ir vienreizējs. Taču visu šo sāpīgi skumīgo ainu mēs redzam arī kā simbolu Kristus dzīvības atdošanai par mums. Atcerieties, tas bija viņu dēļ, ka Mozus neiegāja zemē. Tas ir Gara dotais uzsvars. Kāpjot augšā, jo tas bija garš ceļš, varbūt viņš domāja par tiem Ēģiptē pavadītajiem gadiem, savas dvēseles ciešanām tolaik. Jūs varat domāt, ka es esmu pārāk emocionāls, bet es domāju, ka kāpjot augšā, viņš domāja par savu mīlo māti, kurai viņš bija parādā par šīm attiecībām ar Dievu, māti, kuru viņš neatzina 40 gadus, atzīdams sevi par faraona meitas dēlu, līdz kamēr 40 gadu vecumā viņš ir godīgs pats pret sevi un paziņo pasaulei, kas ir viņa īstā māte, atsakās saukties par faraona meitas dēlu. Ja mums būtu atlikušas 24 stundas, ko dzīvot, un mums būtu jādodas pirmsnāves pastaigā, es domāju mūsu atmiņas vismaz uz brīdi aizvestu mūs bērnībā. Un viņš bija cilvēks, tāds pats kā mēs.

Un iespējams viņš atcerējās tos vājuma gadus Midiānā, Ciporu, garās vientuļās dienas ar ganāmpulku. Un tad Sarkanās jūras brīnumu, uztraukumu satikšanās ar Eņģeli laikā un šīs sazināšanās prieku citā kalnā. Viņš ļoti labi pazina šo Eņģeli, viņš runāja ar Mozu vaiņu vaigā, kā kāds sarunājas ar savu draugu (2.Moz.33:11). Cik piedienīgi, ka augšā viņš atkal satiek Eņģeli. Tur, droši vien, būs bijusi tā pati mīlestība, tā pati atklātā draudzība. Eņģelis parādīja viņam Valstību, pavēris viņa acis, lai tas redzētu visu zemi līdz tās robežām. Un tad viņš apbedīja to kapā ar cerību uz labākām dienām, kad nāks Kristus, lai celtu savus ļaudis, kad Dieva tauta

beidzot būs paklausīga. Kādas beigas. No vājuma, tāda vājuma viņš bija darīts spēkpilns. Viņa temperamentīgā ticība ar tās uzticības spožajiem uzplaiksnījumiem izvērtās cietā klintī, patiesās augošās attiecībās ar mīlošu Tēvu. *Visas* viņa cilvēciskās saiknes bija neveiksmīgas: ar brāli un māsu, ar sievu, ar savu tautu. Bet beigu beigās šis vientuļais vīrs rada sev atdusu Jahvē, Izraēla Dievā, viņš iepazīna Dievu kā savu draugu un glābēju. Nav jābrīnās, ka Jaunās Derības atsaucēs viņš ir vienmēr minēts kā paraugs, kuram mums būtu jāfidzinās.

9.3.2. MOZUS: GARĪGUMA KALNGALS

Mēs redzējam, kā Mozus no patiesi vāja bija darīts garīgi spēcīgs. Mēs redzējam, kādām svārstībām bija pakļauta viņa ticība, kamēr beigās viņš nonāca pie garīguma virsotnes sava mūža galā (1). Mēs redzējam, cik dziļa un kaismīga bija viņa mīlestība pret Izraēli, līdz pat gatavībai atdot savu fizisko un mūžīgo dzīvību Izraēlas glābšanas labad. Savā ziņā viņa vēlme tika uzklausa. Par vienu apgrēcības brīdi, kas bija viņa mīļotās tautas izprovocēts, Dievs lēma, ka viņš neieies apsolītajā zemē. *Viņu dēļ* viņš nedrīkstēja nonākt tai zemē, tas ir Gara dotais uzsvars (5.Moz.1:37; 3:26; 4:21); un Ps.106:32,33 saka, ka ļaudis apkaitināja Kungu viņu strīdus ūdens, kas izsauca neapdomīgus vārdus no Mozus lūpām un “*viņu dēļ* Mozus bija jāpiedzīvo ļaunums”. Viss tas palīdz izprast, kāpēc Kristus bija jāmirst, ja neskaita to, ka viņš bija mirstīgs. Viņš mira grēcinieka nāvi mūsu glābšanas vārdā, viņš izjuta visas atraidīto emocijas, pilnu Dieva nosodījuma smagumu; jo “nolādēts ir ikkatrs, kas karājas pie koka” krustā (Gal.3:13). Mēs redzējam, ka Mozus ir nepārspēts un precīzs Kunga Jēzus simbols. Tādēļ Mozus nāves stundai ir jāsniedz mums ieskaits mūsu Kunga, tāda pat pravieša kā Mozus, nāvē (5.Moz.18:18). Tāpat kā Kristus darījis zināmu Dieva vārdu pirms Savas nāves (Jņ.17:26), tā arī Mozus (5.Moz.32:3). Pašās beigās Mozus redzēja, ka nav trešā ceļa: vai nu pilnīga uzticība un pestīšana, vai sacelšanās un nosodījums. Viņš aicināja viņus “šodien...šodien...šodien” saskaņot, ka viņš liek tiem izvēlēties dzīvību un labumu vai nāvi un ļaunumu (5.Moz.30:15-19). Tā pati doma bija Jēzum, kad Viņš teica ļaudarim, uzsverot, ka “šodien” viņš būs paglābts, ne nosodīts (Lk.23:43). Viņš jutās tāpat kā Mozus, bet Viņš bija lielāks par Mozu tajā, ka Viņš ne tikai liek izvēlēties, bet var piedāvāt tiem ilgoto pestīšanu. Mozus dzīves pēdējās stundas man liekas tik aizkustinošas. Lasot Bauslību, mēs jutām traģiskā brīža tuvošanos; tāpat kā lasot Evgāņēliju.

Un tā, beidzot 120 gadu vecumā Mozus pulcē Izraēli savā priekšā. Tam bija jābūt godbijību iedvesošam skatam. Atcerieties Bileāma vārdus: “Cik jaukas ir tavas teltis, ak, Jēkab, un tavi mājokļi, ak Israēl! Kā upju līči, kas izplešas, kā vīna kalni, kas paceļas pie straumēm, kā alvejas, ko Tas Kungs pats ir stādījis, kā ciedru koki

pie ūdens!” (4.Nož.24:5,6). “Un Mozus bija simts divdesmit gadu vecs...viņa acis nebija palikušas tumšas, un viņa *dzīves spēks nebija zudis*” (5.Moz.34:7). Stronga vārdnīcā šie vārdi ebreju valodā nozīmē to, ka viņa svaigums, jauneklīgums nav zuduši gadiem ejot, kā tas parasti notiek ar cilvēkiem. Viņam bija intelektuāla un fiziskā enerģija, kas piemīt divdesmit vienu gadu vecam vīram, līdz ar 120 gadu gaitā iemantoto grūtsirdību un Dieva atziņu. Visu laiku mēs lasām, ka viņš “cēlās agri no rīta”, lai sarunātos ar Dievu, demonstrētu savu enerģiju, savu dedzīgo interesi par Izraēla Dieva vārdu (2.Moz.8:16; 9:13; 24:4; 34:4).

Dieva vārds bija viņa sirdī, kad viņš stāvēja Izraēla priekšā, to cilvēku priekšā, kurus viņš mīlēja, kurus viņš vēlējās atpirkt par sava paša dzīvību, pat mūžīgo dzīvību. “Patiesām, viņš mīl tautas” ir Gara komentārs (5.Moz.33:3 – “viņš” šai kontekstā šķiet attiecināms uz Mozu). Tikai Gars varēja tik kodolīgi rakstīt. “Patiesām, viņš mīl tautas...tie noliecas pie tavām kājām un saņem no taviem vārdiem”. Un tad viņš izkrata tiem savu sirdi, viņš runā to, ko mēs lasām 5.Mozus grāmatā. Bet patiesībā tie bija viņa sirds dziļumos dzimušie vārdi, kas aizlūdza Izraēlu būt uzticīgiem derībai, mudināja tos apzināties savu vājumu, drošināja tos doties uz priekšu un mantot Valstību.

Mozus mīlestība 5.Mozus grāmatā

Kādreiz pamēģiniet izlasīt 5.Mozus grāmatu no sākuma līdz galam vienā vai divos piegājienos. Tā patiesi parāda, kādas bija Mozus jūtas pret Izraēlu, un kādas ir Kunga Jēzus jūtas pret mums, it sevišķi, ko viņš sajuta pret mums neilgi pirms nāves. Jo tieši šo jūtu pirmtēls ir šī grāmatā. “Mīlestība” un mīlestības ideja 5.Mozus grāmatā sastopama daudz biežāk nekā citās Likuma grāmatās. Otrās Mozus grāmatas “Bīsties Dievu, To Kungu” pārtop par “*Mīli Dievu To Kungu*” piektajā Mozus grāmatā. Piektajā Mozus grāmatā ir 23 atsauces pret ienaidu, salīdzinot ar tikai piecām otrajā un trešajā grāmatās; Mozus saskatīja rūgtuma un mīlestības trūkuma briesmas. Tajās viņš saskatīja garīguma vēža slimību, savos brieduma gados viņš brīdināja savu mīļoto tautu būt uzmanīgiem. Visas viņa domas bija vērstas uz to. Piektajā Mozus grāmatā vārds eklēsija /draudze tiek lietots vairākkārt, turpretī tā nav citās grāmatās (5.Moz.4:10 – tautu; 9:10; 18:16; 23:2,3,4,9; 31:30). Atbildība par visu Dieva draudzi, kuru Dievs ir atpircis bija viņa brieduma pazīme. Tā būs arī mūsu brieduma pazīme, kā visas sadraudzības, tā arī individuāli. Nākošā rindkopa apskata dažus Mozus attiecību aspektus ar Izraēlu.

Mozus neatkārtu visus bez izņēmuma Likuma baušļus. Viņa izvēle, kurus ir jāatkārt, parāda viņa attieksmi pret Izraēlu. Tajā izpaužas viņa jutīgums pret vājākajiem un nabagākajiem Izraēlā; viņš uzsver, ka nedrīkst iet sava tuvākā namā,

lai ņemtu kādu ķīlu (5.Moz.24:10); Mozus varēja izjust nabaga kaunu un mulsumu, kad bagātais ieiet viņa namā. Likums 2.Moz.22:26 nenoteica, ka nedrīkst ieiet nabaga cilvēka mītnē; uzsverot to savā atvadu runā, Mozus parādīja savu iejūtību, spēju iejusties nabagāko Dieva draudzes cilvēku ādā. Patiešām, viss fragments 5.Moz.24:6-17 ir izvērsums tam, kas teikts Likumā 2.Moz.22. Un tas viss nāk no cilvēka, kas būtu varējis kļūt par Ēģiptes valdnieku, kura pakļautībā varētu būt pasaule. Cik liela līdzība ar mūsu Kungu! Mozus iejūtību parāda arī citu izvērsumu iekļaušana jau esošajos baušļos; piemēram, “Vērsim, kas labību min, tev nebūs purnu aizsiet” (5.Moz.25:4). Pāvils to citē kā Mozus bauslību (1.Kor.9:9; 1.Tim.5:18), līdz ar to parādot, ka Mozus prāts bija tik saskanīgs Dieva prātam, ka šie praktiskie izvērsumi, kurus viņa jutīgums Mozum diktēja nodošanai Izraēlam bija patiesi Dieva iedvestie likumi.

Viņu vājuma atziņa

Sava mūža galā sasniegtā brieduma laikā Mozus ļoti labi apzinājās paša garīgās neveiksmes (tāpat kā Pāvils un Jēkabs savās pēdējās dienās). Viņš iesāk savu pēdējo runu ar norādījumu, cik smagi viņi ir grēkojuši pirms 40 gadiem, kad viņi atteicās ieiet labajā zemē. Viņš atgādina tiem, kā neskatoties uz to, ka Dievs gāja tiem pa priekšu Eņģeļa veidolā (5.Moz.1:30,33), tie izvēlējās sūtīt savus izlūkus zemē. Un Mozus atzīst, ka šī viņu izvēle, lai cilvēku spēks tos ievestu Valstībā, viņam “labi patika” (5.Moz.1:23). Man šķiet, ka līdz ar to Mozus atzīst arī savu kļūmi. Iespējams, viņš pat atsaucas uz savu vājuma brīdi, kad viņš gribēja lai Jetrus iet viņiem līdzī, teikdams “tu esi mūsu acs”, Dieva Eņģeļa acu vietā (4.Moz.10:31-36). Mozus mūža galā apzinājās savas apgrēcības. Un tomēr viņš arī parāda, ka ļoti labi apzinās savas tautas vājības.

Mozus ļoti bieži atgādina tiem, ka viņš zina, ka tie aizgriezīsies no derības, kuru viņš tiem ir devis (piemēram, 5.Moz.30:1; 31:29). Viņš zināja, ka kādu dienu tie vēlēšies, lai tiem būtu ķēniņš, kaut arī Dievs ir viņu ķēniņš (5.Moz.17:14). Viņš zināja, ka zemē vienmēr būs nabagie, kaut gan, ja Likums tiktu pienācīgi pildīts, tam tā nevajadzētu būt (5.Moz.15:4,11). Viņš zināja, ka nejausi nogalinot kādu, tiem vajadzēs vietu, kur paglābties (5.Moz.19:5). Viņš spēja paredzēt garīgās problēmas, ar kurām tie sastapsies ikdienas dzīvē, cik liela problēma būs viņu pašu daba un nepaklausība, un Mozus paredzēja, ka viņi nespēs ar to tikt pienācīgi galā (tas pats attiecas arī uz mūsu Kungu Jēzu). Un viņš ļoti skaidri apzinājās, daudz skaidrāk nekā viņi paši, to nosodījumu, ko tas izraisīs. Viņš ne tikai atkārtu visas tās nosodījuma likstas no 3.Moz.26, bet, iedvesmas vadīts, pievieno arī citas (5.Moz.28:50-57). Iespējams, ka kādā no viņu sarunām Eņģelis bija darījis viņam zināmu, ka Izraēls cietīs daudz vairāk par 3.Moz.26 izklāstīto. Un savā ziņā Mozus

kļūst vēl prasīgāks, vienlaicīgi uzsverot žēlastību un mīlestību. Tā, pēc Likuma, Izraēls nedrīkstēja ņemt sev augļus no nabagā brāļa par aizdevumu (2.Moz.22:24; 3.Moz.25:37); bet tagad Mozus aizliedz viņiem to darīt no *jebkura* izraēlieša (5.Moz.23:20).

Ļoti skaidri apzinoties, cik nopietnas ir mūsu attiecības ar Dievu, Mozus lūdza Izraēli: “izvēlies dzīvību”, kas nemaz neatgādina to pasivitāti, ar kādu mēs varam lasīt 5.Moz.30:19, sēdēdami atzveltnes krēsļā. Taču viņam bija zināms, ka vairums Izraēla tautas neizvēlēšies dzīvību. Kad viņš lūdza tos izvēlēties paklausību, viņš domāja par to mazākumu, kurš uz to atsauksies. Mūsu Kungs Jēzus, zinot cilvēka dabu, droši vien, jūta, ka ļoti daudzi no tiem, kas bija aicināti jaunajā derībā, arī aizgriezīsies; Viņš, droši vien, zināja, ka tikai mazākā Izraēla daļa izvēlēšies Viņa piedāvāto dzīvību. Taču tāpat kā Mozus Viņš, bez šaubām, visas savas domas koncentrēja uz to mazumiņu, kurš atsauksies. Mozus runāja to, ko mēs lasām kā 5.Mozus grāmatu, no galvas. Tas nāca no sirds; viņu noslieca uz apgrēcību, gaidāmais nosodījums par grēku, viņa zināšanas par to atkrišanu nākotnē. Vai maz ir iespējams iztēloties to *degsmi*! Cilvēks, kas bija gatavs atdot savu mūžīgo dzīvību viņu labā, kurš, viņu izprovocēts, bija uz nāves sliekšņa – dzied tiem pēdējo dziesmu, runā pēdējo runu, kas rāda, ka viņš ļoti labi saprot, ka tie aizgriezīsies no tā, ko viņš viņu labā ir darījis, un tādēļ lielais vairums no tiem netiks glābti.

Neskatoties uz šo lielo mīlestību pret Izraēli, Mozus tos tik labi pazina, zināja to ārkārtējo vājuma noslieci. Viņš nenovērsās no viņu grēkiem; 5.Mozus grāmata atkārtoti pievēršas atgādinājumiem par to, cik nopietni tie ir apgrēkojušies šī ceļojuma laikā. Atkal un atkal viņš norāda uz to, cik viegli tie krīt kārdināšanā un pārkāpj bauslību. “Sargieties” skan kā piedziedājums visas Mozus runas laikā. Viņš brīdina tos, piemēram, “nežēlot” viltus skolotājus, bet attīrīt no tiem draudzi (5.Moz.7:16; 13:9; 19:13,21; 25:12). Likumā ne reizes neizskan šis brīdinājums. Mozus bija iepazinis Izraēli tik labi, ka viņš redzēja to kārdinājumus un attiecīgi spēcīgi brīdināja tos no tiem. Tas, cik labi Kungs Jēzus zina mūsu domu gaitu, mūsu kārdinājumu mehānismus, brīnišķīgi parādās šeit. Ir tik daudz piemēru, kas rāda cik labi Mozus bija zināms tieši *kā* Izraēls tiks kārdināts (5.Moz.6:11-13; 8:11-20; 9:4; 11:16; 12:13,19,23,30; 13:1-4; 14:27; 15:9,18; 17:11,12; 14,16,17; 21:18; 22:1-4,18; 23:21; 25:8).

Mozus pievieno veselu rindu šķietami ‘sīkāku’ rīkojumu ar nolūku atvieglot pakļaušanos jau iepriekš dotajai bauslībai. Tā, viņš nosaka 5.Moz. grāmatā nestādīt nekādu elku koku pie Tā Kunga altāra – jo viņš zināja, ka tas var provocēt iespēju sajaukt Tā Kunga ar apkārtējās pasaules pielūgsmi (5.Moz.16:21). Lidzīgi, viņš

pavēl nākamajiem ķēniņiem nesūtīt Dieva tautu uz Ēģipti, lai vairotu zirgu skaitu, jo viņš saskatīja tajā kārdinājumu tiem atgriezties Ēģiptē pavisam (5.Moz.17:16). Ir vēl daudz citu līdzīgu piemēru (5.Moz.14:24; 15:18; 17:17-19; 18:9; 20:7,8). Mozus bija ilgi un dziļi analizējis visus iespējamus kārdinājumus, kas varētu nākt priekšā Izraēlam un viņa vārdi un sirds vēlme bija vērsti uz to, lai palīdzētu tos pārvarēt. Cik brīnišķi tas sasauca ar Kungu Jēzu!

Vēl viena 5.Mozus grāmatas iezīme ir tas, kā Mozus iztēlojas visparastākos ikdienas notikumus Izraēlas cilvēku dzīvē: cilvēks atvēzējas, lai cirstu koku un dzelzs cirvis nomūk un skar kādu cilvēku; kāds atrod nosistu cilvēku guļam uz lauka; vai redz nomaldījušos vērsi vai avi, nākot mājās no darba; vīrs, kas dod priekšroku vienai no divām sievietēm; redz kaimiņu nopūlāties, lai pieceltu savārgušu lopu; atrod putna ligzdu ar mazuliem un grib nest kā putnu māti, tā putnēnus vakariņām; kārdinājums nedarināt jaunuzceltam namam jumta apmali; kārdinājums piepildīt savu somu ar kaimiņa vīnogām; nepieciešamība turēt rīkus, lai apraktu izkārnījumus (5.Moz.19:5; 21:1,15; 22:1,2,4,6,8; 23:13,24,25; 24:5,6,10,15,19; 25:11,13). Mozus iejūtība bija fantastiska! Viņa dedzība, iztēlojoties savas tautas ikdienas dzīvi, viņu ikdienas kārdinājumu izpratne tik nepārspējami simbolizē mūsu Kunga īpašības!

Mozus aicinājums Izraēlam

Mozus nepārtraukti aicina viņus "atcerēties" visas tās lielās lietas, kuras Dievs ir darījis viņu labā tuksneša ceļojuma laikā (piemēram, 5.Moz.10:21; 11:3-6), it īpaši to brīnumu, ka viņš tos atpircis kā bērņus (viņa klausītājiem vēl nebija 20 gadu, kad tie šķērsoja Sarkano jūru). Palūkojiet cik reizes 5.Mozus grāmatā satopams vārds "piemini". Viņš patiešām gribēja, lai tie pārvarētu cilvēcisko tieksmi aizmirst Dieva lielumu, kā tas izpaudās mūsu dzīvē un garīgajā pieredzē agrāk. Mūsu, kā jaunā Izraēla, nosliece ir tāda pat – aizmirst kristību brīnumu, to, kā Dievs pastiepa Savu roku, lai paglābtu mūs.

Atkal un atkal Mozus runā par viņu *sirds* stāvokli. Viņš brīdina, lai tie neļautu attīstīties sliktam sirds stāvoklim, viņš bieži runā par to, ka atkrišana sākas sirdī; viņš paredz, ka daudzi Dieva tautas ļaudis tiecas *savas sirds dziļumos* izjust paštaisnību (5.Moz.9:4). Viņš brīdina tos būties apslēpta grēka (27:15,24). 5.Mozus grāmatā ir vismaz 49 atsauces uz Izraēla sirdi / prātu, turpretī otrajā, trešajā un ceturtajā grāmatās kopumā to ir tikai 13. Tas norāda uz to, cik lielu nozīmi Kungs piešķir mūsu *prāta* stāvoklim. Iespējams, tā bija viņa karstākā pirmsnāves vēlēšanās, lai mēs attīstītu sevī garīgu *prātu* un līdz ar to izpaustu Tēvu un nonāktu līdz pestīšanai. Tāpat arī Mozus uzskatīja, ka mūsu prāta stāvoklis ir garīgās

attīstības ķīla. Bet vai mēs arī tā domājam? Vai mēs sargājam mūsu prātus no masu informācijas līdzekļu un degradējošās pasaules ietekmes? Pirms 40 gadiem Mozus viņiem pavēlēja nepārkāpt laulību. Tagad viņš brīdina tos *neiekārot* sava tuvāka sievu (5:21); un šajā ziņā viņš bija sasniedzis Kristus gara izpratni. Viņš arī teica viņiem, ka jāapgraiza savas sirds priekšāda (5.Moz.10:16); un arī šajā ziņā viņš jau bija sasniedzis Jaunās Derības garu.

Mozus no sirds vēlējās, lai Izraēlam labi klātos, viņš skaidri redzēja, ka paklausība dos svētību (5.Moz.6:3; 12:28). Tādēļ viņa biežajās uzrunās Izraēlam: “Klausies, Israēl!” dzirdama karsta vēlme, lai Dieva vārds tiktu patiesi uzklausīts. Vārdos “Klausies, Israēl!” neapšaubāmi skanēja patiesa kaisme, šai vecuma neskartajā balsī. Vismaz četras reizes Mozus pārtrauca savu runu ar šo aicinājumu, lūgumu: “Klausies, Israēl!” (5.Moz.5:1; 6:3,4; 9:1; 20:3). Cik bieži viņš lūdz Izraēlu uzklausīt Dieva balsi. Tā bija viņa iemīļotā tēma: Uzklausi vārdu, mīli vārdu, dari to par savas dzīves sastāvdaļu. Jo tajā ir tava pestīšana. Un arī Kungs Jēzus (piemēram, Jņ.6) tikpat dedzīgi aicina mūs to darīt.

Dažus Likuma baušļus Mozus nemin savā runā, toties citus Mozus patiesi izceļ un atkārtō; piemēram, nepieciešamību iznīcināt elku tēlus un viltus skolotājus, nodrošināt pilsētas, kur paglābties tiem, kas darījuši grēku bez nodoma (5.Moz.7:5; 12:3, 23-25; 13:6-14 = 17:2-7). Tas patiesi atspoguļo Kunga attieksmi pret mums; viņš vēlas, lai mēs atzītu savus grēkus, neveiksmes iespējamību, nepieciešamību atdalīties no tā, kas mūs attālinātu no Viņa.

Mozus aizrautība ar Izraēlu

Visu Mozus runu *caurvij* doma par Izraēlu apsolītajā zemē; viņš visu laiku runā par to, kā jāuzvedas, kad viņi tur nonāks, iedrošinādams tos nezaudēt drosmi un doties uz priekšu. Pēc maniēm aprēķiniem tam ir veltīti aptuveni 25% no Mozus runas. Nāves priekšvakarā Mozus prātu pilnībā aizņem domas par Izraēla Valstības iemantošanu. Un jāatceras, ka šī runa bija 40 gadu ilgu pārdomu rezultāts. Viņa sirds bija pārņemta ar viņu pestīšanu, ar domām par viņiem Valstībā. Un tāpat arī ar Kungu Jēzu. Psalmi 22.un 69.rāda, ka Viņa domas krustā, it īpaši nāves stundai tuvojoties, bija par mūsu pestīšanu.

Apzinādāmie viņu vājumus un savu taisnību, Mozus runa, neskatoties uz to, ir pilna maiguma un pazemības. Kad viņš atgādina tiem, kā Dievs gribēja atteikties no viņiem viņu elkdievības un zelta teļa dēļ, viņš nepiemin to, cik dedzīgi viņš aizlūdz par viņiem, ar tādu dedzību, ka Dievs mainīja savu jau izteikto nodomu (5.Moz.9:14); un pieminiet to, ka Mozus *nepiemin, ka viņš bija gatavs atteikties no*

savas fiziskās un mūžīgās dzīvības viņu dēļ. Šī Mozus augstsirdīgā, cēlā rīcība un vēlēšanās netika darīta zināma Izraēlam, kamēr netika laista apgrozībā 2.Mozus grāmata. Un līdzīgi tam arī Kristus mīlestība pret mums nebija mums tolaik zināma. Mozus pazemības izpausme ir arī tajā, ka viņš ne vārda nebilda Izraēlam par to, cik aizrautīgi viņš tos mīlēja.

Mozus labvēlība, cik karsti viņš vēlējās, lai viņi būtu paklausīgi, viņa vēlme strādāt ar viņiem to cilvēcisko vājību apkarošanā, izpaužas 5.Mozus grāmatā paustajos piekāpšanās gadījumos šīm vājībām (ar Dieva piekrišanu, bez šaubām). Kad viņi ieņēma svešu pilsētu, labi, Mozus teica, ņemiet sievas sev par kara laupījumu – kaut arī tas ir pretrunā ar iepriekšējo likuma garu (5.Moz.20:14; 21:11). Tāpat arī ar nosacījumiem par ķēniņu no cilvēku vidus (5.Moz.17:17) un šķiršanos (24:1-4). Viņš pazina to cietsirdību, to noslieci uz padošanos kārdinājumam un attiecīgi viņš piekāpās pretēji sākotnējiem bauslības nolikumiem (Mt.19:8). Viņš vairākkārtīgi uzsvēra Dieva tīro žēlastību, izvēloties viņus (4:37; 7:1.8; 10:15); to, cik mazi viņi ir kā tauta (7:1.7; 10:22); visa 9.nodaļa ir veltīta viņu apgrēcības izcelšanai un tam, ka viņu pestīšana balstījās uz viņa žēlsirdīgo starpniecību, nevis uz viņu taisnību (9:5). Visā, ko Mozus darīja, redzams, cik tuvu tas viss ir Kristus garam.

Skaidri apzinoties Izraēla vājumu, Mozus bieži runā par “svētību”, kuru Dievs dos tiem par paklausību; viņš pat runā par nākamo svētību par paklausību pravietiskajā saliktajā laikā, tik liela bija viņa pārliecība, ka Izraēls to saņems: “tiem būs nākt ar savu dāvanu rokā (kad tie jau būs apmetušies zemē), pēc tās svētības, ko Tas Kungs, tavs Dievs, tev *devis*” (5.Moz.16,17). Mozus ar pārliecību runā par to, ka Dievs tos svētīs ar zemi un uzvaru pār ienaidniekiem, neskatoties uz to, ka tas viss bija atkarīgs no viņu paklausības Dievam (5.Moz.19:1; 20:13), un neskatoties uz to, ka Mozus skaidri zināja, ka vairums no tiem nebūs paklausīgi. No tā ir jāsecina, ka Mozus ārkārtīgi stipri piedomāja par to mazākumu, kas pildīs derības vārdu, kas izpratīs viņa dzīves garu un viņa šobrīd teiktos vārdus. Kā arī mūsu Kungs – savās jūtās pret mums. Tomēr neskatoties uz Mozus karsto vēlmi pēc Izraēla paklausības, viņa attieksmē pret Likumu un paklausību ir samanāma neliela atšķirība starp agrāk doto Bauslību un pēdējā grāmatā pausto. Tā, 3.Moz.26 uzsvērts, ka Dievs dos svētību, ja Izraēls pildīs Dieva baušļus, un 5.Moz.28:58 teikts, ka paklausība liek būties Dieva godības pilnā un baismīgā Vārda. Tās nav bailes, kurām jāved pie paklausības, bet paklausība liek cilvēkam *zināt un būties Dieva un Viņa Vārda.* Tā jau ir pietiekama svētība. Tāpat kā Jēkabs un Ijabs, Mozus sava mūža beigās nonāca pie Dieva Vārda skaidras apjaušanas.

Mozus savā skaistākajā izpausmē

Tās stundas, kad Mozus stāvēja un runāja šos 5.Mozus grāmatas vārdus un tad dziedāja tiem 32.panta dziesmu, es domāju, bija skaistākās viņa mūžā. Viņa balss nebija zaudējusi jauneklīgo skanējumu, bet bija viņa 120 gadu bagātās pieredzes caurausta. Un tad viņš svētī šīs sapulcējušās ciltis balsī, kas izplūst no viņa sirdi pildošās *mīlestības* pret Izraēlu. "Patiešām, viņš *mīl* tautas". Un tad, droši vien, ar kamolu kaklā, cenšoties nedot vaļu asarām, viņš pagriežas un dodas augšup kalnā, augstāk un augstāk, zilām Moāba virsotnēm atmirdzam tālumā. Un "tanī pašā dienā", kad Mozus uzrunāja Izraēlu, Dievs teica Mozum: "Kāp Nebo kalnā...un skati...zemi...Un tu mirsi uz tā kalna, kurā tu kāpsi, un tu tiks piepulcināts savai tautai" (5.Moz.32:50). Tāpat kā Jēzus viņš bija saņēmis pavēli mirt (Jņ.10:18; 14:31) un tomēr viņš, droši vien, nezināja, kā to apzināti izpildīt. Viņš kāpa kalnā viens tanī pašā dienā, kad viņš bija uzrunājis tautu. Droši vien, viņš uzrunāja tos no rīta, nodziedāja dziesmu un tad "tanī pašā dienā" nomira. Bija jāpaiet kādam laikam, līdz viņš uzkāpa kalnā, satika Eņģeli, kurš viņam parādīja apsolīto zemi, noskūpstīja viņu (skat vēlāk) un apbedīja viņu. Droši vien, viņš mira vēlā pēcpusdienā, vērojot sauli rietam pāri apsolītajai zemei tanī pat stundā, kad mira Jēzus.

Šīs ainas patoss ir vienreizējs. Taču šīs ainas smeldzošā sāpe šķiet paredzam Kristus nāvi krustā par mums. Atcerieties, tieši viņu dēļ Mozus neiegāja apsolītajā zemē. Tas ir Gara dotais uzsvars. Kāpjot augšā, jo tam bija jābūt garam kāpienam, varbūt viņš atcerējās savas dzīves gadus Eģiptē, to gadu dvēseles cīņiņus. Jūs varat domāt, ka es esmu pārāk emocionāls, bet man liekas, ka kāpjot augšā, viņš noteikti atcerējās savu māti, kurai viņš bija parādā savas attiecības ar Dievu; māti, no kuras viņš nešaubīgi bija atteicies 40 garus gadus, atzīdams sevi par Faraona meitas dēlu. Viņa prātā atausa tās dienas, kad 40 gadu vecumā viņš godīgi atzina pats savā un arī pasaules priekšā, kas ir viņa īstā māte (iespējams, cik traģiski tas arī būtu, jau pēc viņas nāves, apbēdināts, ka dēls šķietami atteicies no mātes Eģiptes izpriecu dēļ), kā viņš atteicās saukties par Faraona meitas dēlu. Ar to es gribu teikt, ja mums būtu atlikušas 24 dzīves stundas un mums būtu jādodas pirmsnāves pastaigā, mūsu acu priekšā noteikti, vismaz uz brīdi, atāstu bērnības gadi. Un viņš bija tāds pat cilvēks kā mēs, ar tām pašām jūtām, atmiņām, domām. Un varbūt viņš atcerējās savus vājuma gadus Midiānā, Ciporu, šķīršanās rūgtumu, etiopietī, garās vientuļās dienas ganāmpulka vidū. Un tad Sarkanās jūras brīnumu, satikšanās ar Eņģeli satraukumu līdz domu apmaiņas priekam ar To jau citā kalnā. Viņš ļoti labi pazina šo Eņģeli, viņi sarunājās tā, kā draugi sarunājas savā starpā (2.Moz.33:11).

“Un tad nāk gals...”

Cik patīkami, ka virsotnē viņš atkal satiek Eņģeli. Tā pati mīlestība, atklātā draudzība viņu starpā. Eņģelis parāda viņam Valsību, pavēris viņa acis, lai viņš redzētu to no viena gala līdz otram. Man liekas, ka kaut kādā veidā Kungs Jēzus pirms nāves gara acīm redzēja mūs Valsībā (Jes.53:10; Ebr.12:2; Ps.22:17,20 salīdz. ar Ef.5:30). Tā Mozus nomira “Moāba zemē, kā tas Kungs bija sacījis (*by the mouth of the Lord* – burtiski, no Dieva mutes). Un Viņš to apglabāja ielejā...un neviens nezina viņa kapa vietu” (5.Moz.34:5,6). *By the mouth of the Lord* varētu nozīmēt skūpstu; it kā Eņģelis noskūpstīja Mozu un viņš nomira. Mozus runāja ar šo Eņģeli vaigu vaigā 40 gadu kā draugs sarunājas ar draugu. Un nu šis draugs pienāk tuvu klāt, viņu sejas saskaras, varbūt apskāvienā. Un tad, tāpat kā Eņģelis bija kādreiz iedvesis dzīvības dvasu cilvēkā, tā viņš ar mīlestību paņēma to atpakaļ no Mozus. Un tad Viņš to apglabāja labāku dienu gaidās, kad nāks Kristus un cels augšām Savu tautu, kad tā beidzot būs paklausīga. Kāds gals! Un tad Eņģelis sagatavoja kapa vietu. Iedomājieties Eņģeli rokām, jā *rokām* kapu, akmeņiem apkraujot kapa vietu šai klints plaisā (2). Jes.63:14 Mozus kontekstā lasām: “Kā ganāmu pulku, kas nokāpj ielejā (lai padzertos pēc garās dienas, mīloša īpašnieka vadībā), tā viņus izvadīja Tā Kunga Gars (Eņģelis) atpūtas un dusas vietā”. Atcerieties, kā Eņģelis apglabāja Mozu kalnu ielejā (5.Moz.34:6). Ebreju vārds “atpūta” nozīmē kā fiziska atlaišanās guļus, tā arī mierinājums. Un tā mēs varam iedomāties Eņģeli, mierinām Mozu ar augšāmcelšanās cerību, it kā dodam tam nakts atvadu skūpstu un guldinām viņu kapā.

Tas viss liecina par Jahves, Eņģeļa izpausmē, lielo mīlestību pret Savu kalpu Mozu. Un tas arī simbolizē Dieva jutīgumu Jēzus krusta nāves laikā. Kad mēs iztēlojamies Eņģeli nolaižam Mozus ķermeni kapā, turam to savās rokās, šķiet nemaz nav nejauši, ka Mozus pēdējie vārdi runāja tieši par to: “Neviens nav kā Ješurūna Dievs, kas brauc pa debesīm, lai tev palīdzētu un Savas varas augstumos pa mākoņiem. *Mūžīgais Dievs ir patvērums, un pāri ir mūžīgās rokas*: un Viņš aizden ienaidnieku no tevis...Israēls dzīvos drošībā un viens (nākamās Valsības valoda, 5.Moz.33:26; Ecēh.34:25): Jēkaba aka ir nošķirta labības un vīna zemē, un viņa debesis pilinās rasu. Svētīgs tu esi, Israēl! Kas ir tāds kā tu? Tu Tā Kunga izglābta tauta!...tavi ienaidnieki tev izdabās, bet tu mīdīsi kājām viņu augstieņu svētnīcas”, proti, to elkus (5.Moz.33:26-29). Šos pēdējos vārdus sakot Mozus balss, droši vien, aizlūza saviņņojumā.

Dažas stundas pirms tam Mozus teica Izraēlam: “Kamēr es vēl (dažas stundas) šodien esmu dzīvs jūsu vidū, jūs esat neklausīgi pret To Kungu; cik vēl vairāk pēc manas nāves?” (5.Moz.31:27). Neilgi pirms tam Eņģelis viņam bija teicis: “Tu

dusēsi pie saviem tēviem (salīdz. ar Eņģeli guldām viņu kapā)...un šī tauta *celsies* (proti, tūlīt pēc viņa nāves) un metīsies netiklībā ar svešiem dieviem šinī zemē” (5.Moz.31:16). Nav brīnums, ka šie vārdi skanēja viņa ausīs, kad viņš devās pretī nāvei. Taču viņš liksmoja par to mazākumu, kurš neatmetis Dieva derību. *Viņa paši pēdējie vārdi* skanēja kā pārliecības pilnas gaviles, ka beigu beigās Izraēls pārvarēs savus kārdinājumus un apkārtējās pasaules elkdievības ietekmi. Taču viņš arī zināja, ka vairums no viņiem šīs ietekmes dēļ lemti garīgam pagrimumam. Tādēļ viņš gaviļēja par mazākumu no Izraēlas, kas sasniegs godību, nonāks Valstībā, labības un vīna zemē, kur debesis pilinās rasu. Tā nepārprotami ir tā pati valoda par nākamo Valstību kā Ps.72 un Jesajas grāmatā. Mozus mira ar vīziju par uzticīgā mazākuma nonākšanu Valstībā, apsolītajā zemē. Un arī Jēzus mira ar šo pašu vīziju (Ps.22:22-31; 69:30-36).

Kādas beigas! No vājuma, tāda vājuma, viņš bija spēcīgs darīts. Viņa temperamentīgā ticība ar tās spožajiem uzplaiksnījumiem izvērtās par stingru klienti, patiesām augošām attiecībām ar mīlošu Tēvu. *Visas* viņa cilvēciskās attiecības bija neveiksmīgas: ar brāli, māsu, ar sievu, ar tautu. Bet beidzot šis vientuļais vīrs atrada mierinājumu Jahvē, Izraēla Dievā, viņš to iepazīna kā draugu un pestītāju. Nav brīnums, ka visa Jaunā Derība, atsaucoties uz Mozu, min to kā piemēru mums un nepārspējamu mūsu Kunga Jēzus simbolu.

Piezīmes

- (1) Skat *Mozus vājumā*.
- (2) Ir iespējama arī cita interpretācija. Saskaņā ar rabīnu tradīciju “apglabāt” (5.Moz.34:6) ir atgriezeniskais darbības vārds; tas nozīmē, ka Mozus pats sevi apglabāja. To apstiprina S.R. Hirsch, *The Pentateuch*, 5.sējums, 685.lpp. (New York: Judaica Press, 1971). Tā ir tā pati ebreju valodas konstrukcija, kas sastopama 3.Moz.22:16 un 4.Moz.6:13. Šajā gadījumā “kapu viņam ierādīja” (Jes.53:9) varētu lasīt kā atsauci uz Mozus nāvi. Tādēļ notikumam varēja būt apmēram tādi: Eņģelis parādīja Mozum zemi; Mozus Eņģeļa klātbūtnē izraka sev kapu un apgūlās tajā, apzināti pakļaujoties Dieva pavēlei (kā Kunga Jēzus prototips). Tad Eņģelis noskūpstīja to, un viņš nomira. Tad Eņģelis sakārtoja apbedījuma vietu virs Mozus ķermeņa. Man personīgi šķiet, ka tā arī notika, bet es piesardzīgi izturos pret domu, kuras pamatojums balstās uz ebreju gramatikas niansēm.

9.4. PĀVILS: NESALĪDZINĀMAIS KRISTADELFIETIS

Pāvils: paraugs sekošanai

Pāvīlu uzskata par “Kristus ieceltā” ideāla ticīgā modeli. No tā, cik bieži viņš mūs aicina sekot viņa priekšzīmei, var secināt, ka viņš pats sajuta to notiekam (1.Kor.4:16; 11:1; Gal.4:12; Fil.3:17; 4:9; 1.Tes.1:6; 2:10; 2.Tes.3:7,9). Viņš pat saka, ka viņš nedara to, ko viņš būtu tiesīgs darīt, *jo* saprot ka viņam jābūt ticīgajiem par piemēru (2.Tes.3:7,9). Savā pievēršanā viņš saskata priekšzīmi tiem, kas turpmāk pievērsīsies ticībai (1.Tim.1:16); un viņa aprakstā, kā Dievs atspīd jaunpievērsto sirdīs, dodot Dieva godības atziņas gaismu Kristus vaigā (2.Kor.4:6), var saskatīt viņa atsauci uz paša pievēršanu ticībai, kad viņš bija ceļā uz Damasku (Ap.d.9:3; 22:6; 26:13). Viņš saskatīja to spēku, kas darbojās viņā, darbojamies visos ticīgajos (Ef.3:7,20). Tas, kā Pāvils *līdz* mūs sekot viņa priekšzīmei (piemēram, “Topiet tādi kā es...es jūs lūdzu”, Gal.4:12), rāda to lielo pārliecību, kāda viņā bija par to, ka Kungs pieņems viņu, ka viņa ceļš uz Valstību ir spēkā esošs (Viņam, droši, būs bijusi kāda Dievišķa atklāsme?). Pāvila dzīves vairāki aspekti skaidri norāda uz viņa garīgo izaugsmi; it īpaši, ja lasām Apustuļu darbus un vēstules to hronoloģiskajā secībā. 2.Tim.4 Pāvils raksta, kad viņam tikko bija paziņots par viņa nenovēršamo nāvi (2.Tim.4:6). Apzinoties nāves tuvošanos, viņā bija dziļa pārliecība, ka viņš ir tai gatavs, ka viņš ir “tur”. Kunga otrai atnākšanai tuvojoties, arī mums būtu jājūtas līdzīgi: “Es tagad esmu gatavs...”. Ja mēs neesam pārliecināti, ka “stāvam ticībā”, ka “Jēzus Kristus ir mūsos”, tad mēs esam “nederīgi” (2.Kor.13:5). Tādēļ, visiem, kas tiks pieņemti *ir jābūt* apziņai par to, kā viņi ir auguši Kristū. Augšana ir dabīgs process, jūs to nejūtat. Bet atskatoties uz mūsu dzīvi un attieksmēm un salīdzinot tās ar veiksmīgo ticīgo pieredzi, *ir* iespējams noprast, vai mēs esam gatavi tiesas dienai.

Kā jau bija teikts, Pāvils Jaunajā Derībā tiek sniegts mums kā garīgas izaugsmes piemērs. Mēs gribam izanalizēt viņa vēstules hronoloģiskajā kārtībā un saskaņā ar Apustuļu darbu pierakstiem, vērojot viņa garīgo izaugsmi. Un darot to, atcerēsimies, ka viņš tiek sniegts mums par paraugu. Viņa pievēršana ticībai un tai sekojošā garīgā izaugsme ir tā pierakstīti, kā mēs to lasām Bībelē, lai tie būtu par priekšzīmi tiem, kas turpmāk pievērsīsies ticībai (1.Tim.1:16) – nevis tikai tiem, kas sludina un veic mācītāja darbu. Tieši tāpēc, man liekas, mums tiek sniegta *tik bagātīga* informācija par Pāvīlu kā cilvēku; mums tiek dota iespēja iejusties viņa garā un personībā. Ir pievērsta uzmanība viņa fiziskajam stāvoklim (Gal.4:13,14; 1.Kor.2:3,4; 2.Kor.10:10; 12:5,7,9; Fil.3:21; un it īpaši viņa rokām: Ap.d.21:11;

27:19; 1.Kor.4:12). Atkal un atkal Pāvils atgādina mums, ka viņš ir paraugs mums; tā, viņš iesāk vēstuli romiešiem, stādoties priekšā kā "Pāvils...aicināts apustulis, izredzēts...", bet drīz vien turpina, norādot, ka romieši *arī* pieder pie "Jēzus Kristus aicinātiem" (Rom.1:1,6). Viņš teica efeziešu vecākajiem, kas jau sajuta atkrišanas draudus, "*Šīs manas rokas kalpojušas manām vajadzībām...Es jums visās lietās esmu rādījis, ka, tā strādājot, nākas gādāt par vājiem [norādot uz to, ka viņš strādājis kā telšu darinātājs ne tikai savu vajadzību apmierināšanai, bet lai atbalstītu garā vājos], pieminot Kunga Jēzus vārdu, jo Viņš pats sacījis: 'Svētīgāk ir dot nekā ņemt'*" (Ap.d.20:34,35). Pāvils bez minstināšanās saka, ka šie Jēzus vārdi ir pamatā arī viņa kalpošanas dzīvei un viņš ir rādījis efeziešiem ar savas dzīves priekšzīmi, kā ir jādzīvo, un viņš nostāda sevi kā paraugu sekošanai. Pēc vairākiem gadiem Kungs Jēzus atzina, ka efezieši sekojuši Pāvila iedvestajam Kristus piemēram, kā viņš tos bija aicinājis darīt, bet darījuši to bez kristīgās *agape* mīlestības (Atkl.2:3,4). Pāvils izcēla savu nemitīgo darbu Kristū arī korintiešu priekšā: "Es esmu vairāk par viņiem visiem strādājis...tad nu, mani mīļie brāļi, topiet...pilnīgāki Tā Kunga darbā" (1.Kor.15:10,58). Kad viņš gatavojās stāties nāves priekšā sava Kunga dēļ, Pāvila atklātība pieauga vēl vairāk. Viņš centās motivēt Timoteju stāties pretī atkritējiem eklēsijā, atgādinot viņam, cik labi viņš pārzina Pāvila piemēru: "Bet tu esi sekojis manai mācībai, manam dzīves veidam, manam nodomam, manai ticībai, manai pacietībai, manai mīlestībai, manai izturībai" (2.Tim.3:10). Pāvila *mērķa un stingras apņēmības* sajūta izpaužas ik uz soļa (piemēram, Ap.d.19:21). Rakstos izpaužas viņa prāta pastāvīgā nodarbinātība (piemēram, Ap.d.28:23), kā arī viņa vēstulēs (atzīmējiet sev vārda "šodien" aktualitāti Ebr.3:7,13,15; 4:7; 2.Kor.6:2). Nāktu par labu pārlasīt pierakstu par Pāvila Apustuļu darbos, izceļot tādus vārdus kā "pārliecināt", "apliecināt", "mācīt", "sludināt" (piemēram, 18:4,5,11,19; 19:8,9,21). Un viņš patiesi ir paraugs mums, ne tikai apbrīnas vērtā vēsturiska personība. Pāvila atklātība, viņa sirds dziļumos mītošā gara pašatklāsmē, it īpaši viņa neslavas cēlēju priekšā Korintā, ir nepārspējama. Tādās situācijās cilvēki parasti tiecas uz noslēgtību un atturību nevis atklātību. Bet daudz no tā, ko mēs uzzinām par Pāvila iekšējiem cīņiem, nāk no viņa vēstulēm korintiešiem, kas šķita gatavi sagrozīt ikvienu viņa pausto vārdu. Viņš skarbi atgādina tiem par savu atklātību: "Mūsu mute ir sākusī runāt uz jums, korintieši, mūsu sirds ir atvērusies" (2.Kor.6:11). Un viņš lūdz tos kā savus paša bērnus būt tikpat atklātiem ar viņu: "Bet par atmaksu prasū no jums kā no saviem bērniem, lai arī jūs sirds atdarās" (2.Kor.6:13). Lūgt tādu pat atklātību, ar kādu runā Pāvils, ir patiesi izaicinājums. Pat mūsu kristadelfiešu pieredzē tie brāļi un māsas, kuriem ir vislielākā ietekme, ir tie, kas nemāksloti pauž savu garu, kuri izstaro godbijību par priekšzīmi citiem.

Pāvils un viņa brāļi

Ar gadiem Pāvila attieksme pret brāļiem stipri mainās. Sākotnēji viņš ir it kā savrup no tiem; šķiet tā tas parasti ir ar jaunpievērstajiem. Mēs saskatām Patiesību, kāda tā ir; mēs saskatām nepieciešamību uzņemties saistības un esam laimīgi, ka varam ieguldīt savu daļu Patiesības sludināšanā. Bet ļoti bieži paiet vairāki gadi, līdz mēs sākam izjust patiesas rūpes un bažas par mūsu draudzes locekļiem. Pāvils šķiet sakām galatiešiem, ka viņa sludinātais Evaņģēlijs nav cilvēku dots, jo uzreiz pēc pievērsšanās ticībai viņš diezgan vienaldzīgi izturējās pret citiem kristiešiem; Pāvils negriezās “pēc padoma pie miesas un asinīm” pēc pievērsšanās, viņš nedevās arī uz Jeruzalemi pie apustuļiem, lai konsultētos ar tiem, kā sludināt Izraēlam; tā vietā, Pāvils saka, viņš aizgāja uz Arābiju, kur trīs gadus pavadīja izolācijā. Jūdu draudzes viņu nepazīna pēc sejas, un pat pēc atgriešanās no Arābijas, viņš necentās satikties ar apustuļiem (Gal.1:1,16). Agrīnajā savas kristietības stadijā Pāvils izskatās pēc pašiedvesmas dzīta patstāvīga cilvēka, kas gatavs strīdēties ar Barnabu, ļoti kritiski noskaņots pret Marku par to, ka tas nav spējis pacelties līdz Pāvila bezbailīgās dievbijības pakāpei (Ap.d.15:39). Iespējams, ka Pāvila nepatikai pret Marku bija arī dziļāki iemesli par tikai virspusēju aizkaitinājumu. Gars Ap.d.15:38 saka, ka Pāvils uzskatīja, ka Marks “*nebija viņiem gājis darbā līdzī*”. Tas ir citāts no 1.Sam.30:22, kur “visi ļaunie un nevērtīgie no tiem vīriem, kas ar Dāvidu bija gājuši, atbildēja un sacīja: ‘Tāpēc ka tie *nav nākuši kopā ar mums*, tad arī mēs tiem nekā nedosim no laupījuma.’” *Kāpēc* Gars dod tādu saistību? Vai tas varētu būt mājiens uz to, ka Pāvils, dedzīgs Dāvida / Jēzus cīnītājs, tajās agrīnajās dienās tiecās izcelties sludināšanas darbā, nevēlēdamies dalīties tajā ar citiem, kas nebija garīgi un fiziski tik stipri kā viņš (salīdzini ar vājākajiem Dāvida sekotājiem)? Ja tā, tad tas Pāvils krasī atšķiras no Pāvila, kas raksta vēstules dažus gadus vēlāk, lūgdams Timoteju steigties pie viņa, lai pabalstītu viņu, un vēstules par to, ka rūpes par visām draudzēm neatstāj viņu ne dienu, ne nakti (2.Kor.11:28); tas Pāvils, kurš nemītīgi iedrošina vājos, izturēdamies vienlīdz gādīgi pret vājajiem un stiprajiem, galu galā sasniedzot tādu nesavtīgas godbijības pakāpi, kuru pārspēj tikai Kunga Paša godbijība.

“Sarūgtinājums” starp Pāvilu un Barnabu aprakstīts ar vārdu, kas sastopams tikai trīs reizes citviet. Ebr.10:24 daudz nobriedušākais Pāvils aicina vērot citam citu, lai “*paskubinātu* uz mīlestību un labiem darbiem”. To viņš noteikti būs rakstījis, atminēdamies iepriekšējo laiku skubināšanu uz sarūgtinājumu un nošķiršanos. Tāpat viņš teica korintiešiem, ka viņš pārstājis pārāk bieži lietot brīnumainās Gara dāvanas, tā vietā cenšamies attīstīt rakstura īpašības, kurās dominētu mīlestība, kas *neskaitas* (1.Kor.13:5). Gars šķiet atzīst Pāvila rakstura izmaiņas, kad Ap.d.17:16 lasām, ka “*viņa gars iedegās dusmās, redzot, ka pilsēta ir pilna elku*”, ka ļaudīm

nepieciešama garīga barība, kas viņu paskubināja uz sludināšanu masām, nevis uz sarūgtinājumu pret vājākajiem brāļiem.

F.F. Bruce norādījis, ka Pāvila vēlākā laika vēstulēm raksturīga arvien izteiktāka tendence lietot grieķu valodas vārdu ar priedēkli *syn-*, t.i., kopā / sadarbībā ar (piemēram, *synergos*, līdzstrādnieks; *synachmalatos*, kameras biedrs). Priskilla, Akvila, Timotejs, Titus, Marks, Arhips, Lūka, Aristarhs, Tihiks, Epafra, Dēma, Epafrodits, Klēments, Filemons, Euodijs, Sintihis (pēdējie divi vāji garīgās uzvedības ziņā)...visus augstāk minētos Pāvils sauc par līdzstrādniekiem. Šķiet ka ar gadiem, garīgo briedumu gūstot, Pāvils izjūt *nepieciešamību pēc brāļiem*, viņš saprot, ka nav vairs tik vientuļš un nepiekāpīgs, kāds viņš kādreiz bija, viņš redzēja Kristu savos brāļos. Vēstulēs viņš bieži izsaka dedzīgu vēlēšanos redzēt savu brāļu sejas (Rom.1:11; 15:24; Fil.1:27; 1.Tes.2:17; 3:6,10; Ebr.13:23). Tas tik krasi atšķiras no tā Pāvila, kas drīz pēc kristībām aizbēga no brāļiem. Bet viņš jau ir tiktāl nobriedis, ka ir gatavs atdot dzīvi par mīļajiem brāļiem: “Tādas ir bijušas mūsu jūtas pret jums; mēs ar jums gribējām dalīties ne vien Dieva Evaņģēlijā, bet arī savā dvēselē, jo tik mīļi jūs mums bijāt kļuvuši” (1.Tes.2:8). To pašu viņš izjuta arī pret agresīvo, kritiski noskaņoto Korintu: “Par jūsu dvēselēm es labprāt visu atdošu un atdošu pats sevi” (2.Kor.12:15). Visas Pāvila atsaucis uz “prieku” ir kontekstā ar viņa prieku par citu garīgo attīstību un pestīšanu (Ap.d.13:52; Rom.5:11; 15:32; 2.Kor.2:3; 7:4,6,13; Fil.1:14,18; 2:2,17; 4:1; 1.Tes.2:19,20; 3:9; 2.Tim.1:4; Filem.7,20). Viņš pat teica korintiešiem, ka ir sevi pazemojis, lai *viņus* augsti celtu (2.Kor.11:7). Tā ir viena no Pāvila daudzajām atsaucēm uz Evaņģēliju; šoreiz uz Lk.14:11; 18:14, kas māca: “kas pats pazemojas, taps paaugstināts”. Bet Pāvils pazemojās, lai augsti celtu Korintu, lai arī tie dalītos ar viņu paaugstinājumā, kuru viņš saņēms pazemojoties. Skaidrs, ka tas viss atspoguļo Kunga Jēzus attieksmi pret mums.

Viena no (daudzajām) Pāvila dvēseles mocībām bija tas, ka viņš sajuta, ka brāļi nenovērtē viņa dziļo mīlestību pret tiem. Izraēls to tiešām nenovērtēja, bet viņš tos mīlēja tikpat stipri kā Mozus, vēlēdamies, vismaz teorētiski, atdot savu *mūžīgo pestīšanu*, lai tikai glābtu viņus (Rom.9:3). Jo vairāk viņš mīlēja Korintu, jo mazāka bija viņu sapratne par viņa mīlestību, un jo vairāk tie novērsās no viņa (2.Kor.2:4; 12:15); un viņš tik kvēli vēlējās, lai ticīgie Kolosā un Lāodikejā saprastu, cik stipras ir viņa garīgās rūpes par tiem (Kol.2:1). Pāvils sevi pietiekami labi pazina, lai teiktu, ka viņa mīlestība pret Korintu aug augumā (kaut gan tas izpaudās viņa arvien pieaugošajās rūpēs par to, lai viņi pareizi izprastu ticības mācību); viņš teica tesalonīkiešiem, ka viņa mīlestība arvien pieaug (2.Kor.12:15; 1.Tes.3:12). Un tādēļ Pāvils varēja aicināt, lai vairotos mīlestība, kas tos vieno savā starpā, tāpat kā

pieaug Pāvila mīlestība pret korintiešiem un tesalonīķiešiem (Fil.1:9; 1.Tes.3:12). Pāvila mīlestība pret brāļiem arvien pieauga, *lai gan tie to nemanīja*. Cilvēku pieredzē viens no cietsirdīgākajiem ir 'tu nezini, cik stipri es tevi mīlu' sindroms. Brāļi ne vienmēr spēj saredzēt patiesu mīlestību, patiesas rūpes par tiem. Bet ja mūsu izaugsme sekos Pāvila piemēram (un labāka piemēra arī nevar būt), tad arī mums būs tas jāpieredz.

Kāpēc Pāvila lielā un augošā mīlestība pret Korintu, Kolu su un Lāodikeju (un pret daudzām, daudzām citām arī, droši vien) netika saskatīta un pienācīgi novērtēta? Daļēji tas varētu būt tāpēc, ka patiesa mīlestība parasti izpaužas rūpēs par mīļotajiem, kuras tos aizkaitina un nelielas pieņemamas. Taču, es domāju, ka vēl par iemeslu tam varētu būt Pāvila ārējā bardzība, tā noteiktība viņa dvēselē, kas bija vienmēr samanāma. Viņš saka korintiešiem, ka viņš patiesi vēlas, lai tie atsauktos uz viņa vārdiem, lai viņam nevajadzētu lietot "bardzību" pēc tās pilnvaras, ko Tas Kungs viņam devis (2.Kor.13:10). Var minēt vairākus piemērus, kuros parādās Pāvila cilvēka daba un iespējami lepnības uzplaisnījumi:

- Kāpēc Pāvila nesaskaņas ar Barnabu un Marku ir visiem labi zināmas, vai tas nav tāpēc, ka centīgais brālis aizvien demonstrē savu vājo pusi? Vai arī viņa prasība, lai pilsētas pārvaldnieki *personīgi* nāktu un atbrīvotu viņus no cietuma, atzīstot pieļauto netaisnību (Ap.d.16:37).
- Vai arī 22:25,28, kur Pāvils šķiet izbaudām to, kā viņš nobiedē karavīrus, nogaidot lai tie viņu sasaistītu, lai šaustu un tad tikai sarkastiski pajautā, vai tiem ir atļauts šaust romieti? Tas, ka viņš uzdod šo jautājumu, ļoti labi zinot, kāda būs atbilde, liecina par sarkasmu. Komandieris, šķiet, ēkustus nosaka, ka viņš ir par lielu maksu ieguvis šīs pilsoņa tiesības. Pāvils, jādūmā ar lepmi paceltu galvu, nosaka: "Bet es par tādu jau esmu piedzimis" – nav bijis nekādas vajadzības kādam par to maksāt. Te nu pavīd nepiedienīga augstprātība. Un tā izpaužas laikā, kad viņš ir grūtībās un ir jau kādu laiku bijis Kristū. Tas varētu nozīmēt, ka viņā ir nosliece pieņemt izaicinošu, gandrīz liktenīgi agresīvu nostāju attiecībā pret saviem gūstītājiem un vajātājiem – ko Steinbeks veiksmīgi nosauc par beztiesīgo cilvēku klaji izaicinošo cēluma vairogu. Varētu saprast tādas nostājas veidošanos Pāvilā, kam tik daudz bija jāpacieš no saviem līdzcilvēkiem.
- Atcerieties arī viņa apgalvojumu, ka viņš ir dzīvojis pēc labākās sirdsapziņas Dieva priekšā visu mūžu (Ap.d.23:1). Pats Kungs Jēzus saka mums, ka Pāvils viņu vajā (Ap.d.9:5). Un arī pats Pāvils citviet saka, ka viņa sirdsapziņai patiesībā nav lielas nozīmes, jo ja viņš neapzinās grēka, tādēļ vien viņš nav taisnots, jo viņa tiesnesis ir Tas Kungs nevis viņa paša sirdsapziņa (1.Kor.4:4). Šķiet, ka Pāvils pats apzinājās savas vājības, sakot,

ka, ja arī viņa sirdsapziņa ir tīra, Dievs var spriest savādāk (1.Kor.4:4); un to viņš paturēja prātā. Tad cik patiesi bija Pāvila vārdi Ap.d.23:1? Šķiet, ka tie bija izteikti rūgtā paštaisnībā. Drīz vien pēc tam viņš maina savas dzīves stāstu, sakot, ka viņš ir vienmēr *centies* paturēt skaidru sirdsapziņu (24:16).

- Uzšācis ar šo nepareizo apgalvojumu Pāvils, iespējams, savā augstprātībā nolamā augsto priesteri par “nobalsināto sienu” (23:3-6). Šķiet, ka sapratis savu kļūdu, Pāvils centās izlocīties, sakot, ka viņš neredzēja, ka tas ir augstais priesteris, kaut gan viņam to būtu jāpazīst pēc balss. Cits šo vārdu “Es nezināju, ka tas ir augstais priesteris” lasījums varētu būt, ka Pāvils neatzīst šo augsto priesteri, jo viņa augstais priesteris ir Kristus, tad viņa lamāšanās būtu pamatota. Bet viņš ātri reaģē uz situāciju un izteic domu, ka viņu vajā tikai tādēļ, ka viņš tic augšāmcelsšanai – ar ko panāk gaidāmo rezultātu, jo viņa apšūdzētāju domas šai sakarā dalās.
- Šķiet, ka Pāvilam nebija nekādas nepieciešamības piesaukt ķeizaru, tas atkal izskatās pēc aizkaitinājuma vai gandrīz lepnības izraisīta soļa: “Es stāvu ķeizara tiesas priekšā, tur man pienākas tikt tiesātam...neviens nevar mani viņiem nodot...”; Fēsta atbilde ir Pāvila augstprātībai atbilstoša: “Tu esi piesaucis ķeizaru, pie ķeizara tev būs jāiet” (25:10-12). Vārds “piesaukt” ir tas pats vārds, ko lieto attiecinot to uz Dievu, “piesaukt Dievu”, iespējams kā netiešu norādi uz to, ka Pāvilam būtu bijis jāgriežas pie Dieva, ne pie ķeizara.
- Pat “Vai tu, ķēniņ Agripa, tici praviešiem? Es zinu, ka tu tici” (26:27) atkal norāda uz to, ka Pāvils pat važās iekalts un cietumnieka tērpā savā uzrunā nezaudē augstprātības un agresivitātes pieskaņu.
- Izskatās, ka Pāvils arī pats atzīst, ka viņa ārējais izskats vieš domas par bardzību: “Tādēļ es jums to rakstu no tālienes, lai man klāt esot nevajadzētu lietot bardzību” (2.Kor.13:10).
- “Jūsu asinis lai nāk pār jums, es esmu bez vainas; no šī brīža es iešu pie pagāniem” (Ap.d.18:6) neizskatās pēc garīguma izraisītas frāzes. Jo vēlāk Pāvils saprot, ka viņš var tikt nosodīts, ja nesludinās Evaņģēliju; viņš saprata, ka viņš nemaz *nebija* atbrīvots no sludināšanas pienākuma. Taču neskatoties uz šo teicienu: “no šī brīža es iešu pie pagāniem”, Pāvils *tomēr* sludināja ebrejiem (Ap.d.18:8; 19:8); kas atkal varētu likt domāt, ka šie vārdi bija neapdomāti un izteikti strīda karstumā.
- F.F. Bruce ir atzīmējis, ka arī Pāvila vēstuļu rakstīšanas stilā izpaužas viņa dabas impulsivitāte, “atkal un atkal Pāvils iesāk kādu teikumu, kurš tā arī netiek gramatiski pabeigts, jo pēc tā uzsākšanas jau cita doma viņam iesaujas prātā un viņš pāriet pie tās izklāsta” (“Pāvils: brīvā gara apustulis”, Eksetera: 1980, 456.lpp.).

Pāvila bargais, nepiekāpīgais izskats, viņa neveiksmju uzplaiksnījumi maldināja daudzus viņa brāļus, tā ka viņi nesaskatīja viņa mīlestību un to, ka tā arvien pieaug. Un daudzi brīnišķī kristadelfieši ir tāpat kā viņš palikuši brāļu nesaprasti (Roberts Robertss, šķiet, arī ir bijis viens no tiem). Un nesaprasta bija palikusi ne tikai viņa lielā mīlestība pret eklēsijām. Viņa mīlestība pret bauslību, “svētu, taisnu un labu” (Rom.7:12), mīlestība pret Izraēlu, tik cēla, ka viņš varēja atsaukties uz to Izraēla mīlestības kalngalu, kuru bija sasniedzis Mozus, sakot, ka vēlētos būt atstumts par labu saviem brāļiem (Rom.9:3 – vienreizēji!)...Pāvila mīlestība pret tiem bija tik stipra. Viņš mīlēja tos ar Kristus mīlestību: viņš apraksta savu izsalkumu, slāpes, kailumu un visu lietu trūkumu tiem pašiem vārdiem, kas lietoti, aprakstot Tā Kunga nosodījumu Izraēlam (2.Kor.11:27 atsaucas uz 5.Moz.28:48). Citiem vārdiem, viņš redzēja sevi kā Izraēla pārstāvi, kas cieš nosodījumu viņu atkrišanas dēļ. Un neskatoties uz to, ebreji viņu apšūdz par to, ka viņš “visur visus māca *pret* tautu, bauslību un pret šo vietu” (Ap.d.21:28). Cilvēku nepateicība un nesapratne daudziem būtu likusi ierautes sevī. Bet ne Pāvilam.

Savrupnieks, individuālists Pāvils iemīlēja savus brāļus un skaudri izjuta nepieciešamību pēc viņiem. Kalpošanas darbs, iesvētot ticībā tik daudzus citus, attīstīja viņā dažādu rakstura īpašību spektru, tādējādi bagātinot viņa dvēseli: viņš jutās kā tēvs (2.Tes.2:11), kā māte (2:7), kā bārenis (2:17). Šis rakstura īpašības guva virsroku pār rūgtumu un bardzību, kaut gan, kā mēs redzējam, to paliekas dažkārt uzpeldēja uzbudinājuma brīžos. Kad Pāvilu pirmo reizi apcietināja Romā, Epafroditus bija viņam liels mierinājums; viņam nebija vēlēšanās sūtīt viņu projām, bet viņam tas “šķita nepieciešami” (Fil.2:25). Līdzīgi arī Timoteju viņš sūtīja no Atēnām pie tesalonīkiešiem, lai viņš tos stiprinātu ticībā, tikai “nevarēdams to (neziņu) ilgāk paciest”. Pāvils vairs nevarēja iztikt bez brāļiem. Kad daži Romas eklēsijas biedri (kas bija diezgan vāji, 2.Tim.4:16) atnāca viņam pretī līdz Apija Forumam, Pāvilam viņus ieraugam vien jau radās drosme [ievērojiet, ka Lūka šeit raksta “*viņam* (nevis mums) radās drosme”, it kā uzsvērdams, ka Pāvilam tas bija daudz lielāks mierinājums nekā viņam, redzot šos nepazīstamos brāļus tuvojamies]. Tas vairs nav tas paštaisnais vecākais brālis, kuram ir vienalga, ko jaunākie un vājākie brāļi varētu darīt viņa uzmundrināšanai. Un pašās beigās viņš lūdz nervozo, garīgi un fiziski vājo Timoteju steigties pie viņa ātri: “Steidzies šurp pie manis ātri...Steidzies atnākt pirms ziemas” viņš atkārtu divas reizes (2.Tim.4:9,21). Timoteja garīgais vājums un Pāvila uzmundrinājuma nepieciešamība ir atsevišķs temats (1.Kor.16:10, 1.Tim.4:12,14; 2.Tim.1:6-8; 4:2). Pāvils apraud to, ka citi brāļi ir atteikušies no viņa, bailēs, ka saikne ar viņu varētu atsaukties uz viņu labklājību; ka viņa darba biedrs Dēma atstāja ticību; un ka tie pūļi, kurus viņš labākajās dienās

bija pievērsis ticībai, ir to atstājuši. “Lūka ir vienīgais pie manis” izsaka visu. “Marku ņem un atved sev līdzi, jo viņš *man ir ļoti noderīgs kalpošanai*”. Šķiet, ka Pāvils apzinājās savu iepriekšējo gadu kļūdu, kad viņš bija atgrūdis Marku. Viņa vēstulēs pavīd atsauce uz to. Un tagad, pašās beigās, atmiņas par sākotnējo lepību un augstprātību attiecībā ar brāļiem neatstāja viņu. Ikviens no mums ir to pašu nodarījis saviem brāļiem, neskaitāmas reizes. Vai mēs to atcerēsimies uz nāves gultas? Vai mūsu jūtīgums pret grēku būs tikpat liels? Pāvils uz miršanas brīdi bija sasniedzis garīguma kalngalu (skat vēlāk), mīlestību, kas saista garīgo pilnību un briedumu. Taču tas nemazināja viņa depresiju, ko izraisīja vēlēšanās būt brāļu atzītam, vai arī pārdomas par pagātnē pielautajām kļūdām.

Rezumējot, Pāvila attieksme pret brāļiem izvērtās patiesas *mīlestības* izaugsmē. Šķiet, ka viņš izjuta to augam sevī. Autobiogrāfiskajā nodaļā 1.Kor.13 viņš atzīstas, ka no sākuma bijis pārņemts no publiskā, dramatiskā darba, kas saistās ar brīnumaino Gara dāvanu lietošanu; taču viņš saista šo periodu ar garīgo bērnību (ievērojiet, ka viņš lieto šo bērnības tēlu, aprakstot brīnumaino dāvanu izsniegšanu Ef.4:11-16). Šķiet, ka viņš nolēmis pārāk neaizrauties ar šo dāvanu lietošanu, jo sapratis, ka patiesais briedums ir ticībā, cerībā un mīlestībā; un vislielākā no šīm trim ir mīlestība. Un patiesai mīlestībai ir jābūt mūsu dzīves gala punktam, kā tas bija ar Mozu, kā tas bija ar Jēkabu. Ja Pētera garīgo augļu saraksts 2.Pēt.1:5-7 ir saistīts ar hronoloģiju, tad zīmīgi ir tas, ka galīgā, visu vainagojošā vērtība ir mīlestība – mīlestība, kas stāv pāri “brālīgai laipnībai”. “Un pāri visam tam, lai ir mīlestība, kas ir pilnības saite” (Kol.3:14).

Pāvils un sludināšana

Var nešaubīties, ka Sauls no Tarsas bija ebreju pasaules uzlecošā zvaigzne. Neapšaubāmas bija viņa intelektuālās došanās, viņa personības pievilcība. Zemes pārvaldnieks Fēlikss bija *pārbijies*, klausoties Pāvila asā prāta spriedumos – pat cietumnieka tērpā (Ap.d.24:25). Rūdītais Agripa publiski atzīstas, ka Pāvils viņu gandrīz vai pārliecinājis kļūt par kristietī (Ap.d.26:28). Galatieši, kurus viņš pievērsis ticībai, bija gatavi savas acis izraut un atdot vājredzīgajam Pāvilam (Gal.4:15). Agresīvais pūlis, kas dzīrās viņu nonāvēt, divainā kārtā aplūst sī sludinātāja personības iespaidā. Viņš māja ļaudīm ar roku un “visi bija aplūsuši...Kad tie dzirdēja, ka viņš tos uzrunāja ebreju valodā, tie kļuva vēl klusāki” (Ap.d.21:39-22:2). Viņa daiļrunības iespaidā pagāni Listrā bija pārliecināti, ka tas ir Dievs Hermejs nolaidies no debesīm, Pāvilam nācās papildēties, lai pārliecinātu tos, ka viņš ir parasts cilvēks (Ap.d.14:12). Tāds cilvēks bija Pāvils. Viņam bija pārliecināšanās sludinātāja spējas. Starp citu, korintieši izsmēja viņa necilo fizisko izskatu, taču Pāvilam piemita neapšaubāma pievilcība kā

personībai līdz mūža galam. Vai nebija tā, ka viņš apzināti apspieda savas personības spēku, apmeklējot Korintu? Tā patiesi bija pazemība un sevis apzināšanās. Viņa pārspriedumi 2.Kor.10,11 liecina, ka viņš būtu varējis sevi stādīt priekšā Korintā pavisam citādā veidolā, nekā viņš to darīja.

Pēc savas pievēršanās ticībai, kā mēs noprotam no rakstiem, Pāvils bija savā elementā. Kā Damaskā, tā Jeruzalemē Pāvils droši sludinājis Tā Kunga vārdā, saka raksti par viņa agrīno sludināšanu; un viņš būtu turpinājis abos gadījumos, neliekoties ne zinis, ka viņam draud nāves briesmas, ja citi brāļi nebūtu “ņēmuši viņu savā aizsardzībā” un slepus izveduši to no šīm pilsētām (Ap.d.9:27). Tas pats vārds “droši” (latviešu tekstā: “bez bailēm”) atkal parādās pēc daudziem gadiem, kad Pāvils lūdz savu draudzi aizlūgt par viņu, “lai mana mute droši atvērtos runai un es bez bailēm varētu sludināt” (Ef.6:20). Viņš jau vienreiz ir lūdzis viņus to darīt 19.pantā; viņš to lūdz atkārtoti. Un viņš to pašu lūdz darīt arī kolosiešiem (Kol.4:4). Ar gadiem viņam vairs nav tik viegli būt drošam. Sākotnēji, tajās skurbinošajās dienās Damaskā un Jeruzalemē, tas nāca tik dabiski, bet ar laiku tas kļūst arvien grūtāk. Ap.d.18:4,5 liek saprast, ka pirmajā atnākšanas reizē Korintā Pāvils pievērsās telšu darināšanas amatam un ar sludināšanu nodarbojās tikai sestdienās, strīdoties ar ebrejiem sinagogā. Bet kad ieradās Sīla un Timotejs no Maķedonijas, Pāvils “ar visu sirdi sludināja, apliecinādams jūdiem, ka Jēzus ir Kristus”. Tad viņš pārstāja būt par paštaiso individuālistu. Citu klātbūtnē bija vajadzīga, lai rosinātu viņa prātu un uzmundrinātu viņu. Viņš atzīstas šo pūliņu rezultātā pievērstajai draudzei Korintā, ka sludināšana ir viņa pienākums, kas viņam apzināti ir jāliek sev pildīt (1.Kor.9:17). Patiesi, naktī Kungam Jēzum parādībā bija jāiedrošina Pāvils, lai tas nebītos no vajāšanas, bet turpinātu runāt (Ap.d.18:9). Tādēļ vēlāk korintiešiem viņš atzīstas, ka baidās nosodījuma, ja viņš padosies kārdinājumam un nesludinās (1.Kor.9:16). Ceļā uz Romu tikai pēc ilgākas ‘atturēšanās’ Pāvils atklāti sludināja kuģa komandai un citiem cietumniekiem (Ap.d.27:21) – it kā viņam būtu jāpārvar bailes no publiskas sludināšanas.

Taču no sākuma mēs redzam Pāvilu kā drošu un bezbailīgu sludinātāju. Uz dzīves beigām viņam bija karsti jāaizlūdz, lai viņam būtu tā drosme, kas viņu kādreiz neatstāja. Viņš griežas vismaz pie divām eklēsiņām, lai tās aizlūgtu par viņa drosmi sludināt. 2.Kor.10:1 viņš atzīst, ka ir drošāks sludināšanā vēstulēs nekā personīgajā klātbūtnē. Un vēstulē Filemonam (8.p.) viņš, atzīstot savas tiesības viņam pavēlēt, tomēr izvēlas *lūgt* viņu, “tāds, kāds es esmu, sirmais Pāvils” (Filem.9). Taču Pāvils labi pazina sevi, lai teiktu, ka viņš *vienmēr* ir bez bailēm (Fil.1:20, kā to apstiprina Ap.d.26:26; 28:31; 19:8; 1.Tes.2:2; Rom.15:15). Viņš īstenoja dzīvē to, ko sludināja Ebr.3:6; 10:35: drosmi un cerību stipru paglabāt līdz galam.

Tikai ar lielu garīgu piepūli Pāvils tagad spēja darīt to, kas kādreiz bija nācis tik viegli. Arī Mozus 40 gadu garumā bija "varens vārds" faraona galmā. Bet 80 gadu vecumā viņš nejūtas varens vārdos, lai ietu runāt ar faraonu. Taču beigu beigās viņš to dara. Viņš darīja to, kas vairs nebija tik viegli kā agrāk. Neaizdomājoties, var teikt, ka sākotnējo neapvaldāmo sludināšanas dziņu pirmajos mēnešos pēc kristībā nav nemaz tik viegli uzturēt visu laiku, bet tas mums ir jādara. Bet tam visam par iemeslu ir arī dziļāks princips. No mums tiek prasīts, lai mēs paceltu krustu, darītu to, kas mums tik viegli nepadodas, darītu to apzināti. Ja mums kāds kalpošanas veids padodas viegli, to darīt bieži vien paliek arvien grūtāk. Ja Mozus būtu bijis jārunā ar faraonu 40 gadu vecumā, tas viņam padotos daudz vieglāk nekā 80 gados pēc 40 vientulības gadiem tuksnesī. Ja Pāvilam būtu bijis droši jāsludina tikai pievēršanās pirmajā laikā, tas nebūtu grūti. Un tā tas ir arī ar mums. Brāļu un māsu uzņemšana, iešana uz sapulcēm...kas kādreiz bija tik viegli un dabiski ar laiku sāk prasīt lielāku piepūli un apzinātu motivāciju. Mūs māca ar izmaiņām situācijā un pašu personībā pacelt krustu un doties pret straumi, pārvarot grūtības. Es domāju, ka ikviens no mums var saskatīt šeit kādu līdzību ar sevi, atskatoties pagātnē. Un arī kā draudzei mums liek, jā *liek* sastapties ar problēmām, kas kādreiz likās viegli pārvaramas, bet tagad šķiet kļūstam aizvien sarežģītākas.

Apgrēcības apzināšanās

Pāvila personiskās atmiņas Rom.7:7-10 citiem vārdiem es izteiktu tā: "Agrā jaunībā man nebija grēka apziņas. Es darīju, ko gribēju, domāju, kas vien man ienāca prātā. Bet tīņa gadiem iestājoties, Dieva bauslības jēdziens pēkšņi nonāca līdz manai apziņai. Es aptvēru baušļa "*neiekāro*" nozīmi. Tīņa gados un kad man bija pāri 20 es cīnījos ar baudkāri pēc sievietēm, kuras man nebija jāiekāro. Un pamazām es sāku apzināties, ka likumi, kuri man bija jāpilda, mani nonāvē, ka tie nesīs man nāvi galu galā". Šīs morālās un intelektuālās dilemmas risinājumu viņš atrod, pieņemot Kunga Jēzus žēlastību pievēršanas brīdī. Vienā no pirmajām vēstulēm Pāvils uzsver, ka viņš ir mazākais apustuļu starpā, viņš nejūtas cienīgs būt viņu vidū (1.Kor.15:9). Taču viņš atceras, ka savā agrākajā pašpārliecībā viņš domājis, ka nav nekādā ziņā mazāks par "dižapustuļiem" (2.Kor.11:5). Pēc pāris gadiem viņš raksta efeziešiem par sevi kā "vismazāko starp visiem svētajiem" (Ef.3:8). Un tā nebija pazemības tēlošana. Viņš patiesi jutās tā it kā būtu sliktākais, vājākais no tiem tūkstošiem ticīgo, kas tolaik apdzīvoja Vidusjūras piekrasti. Jau pirms nāves viņš raksta Timotejam, ka ir pirmais grēcinieku starpā (1.Tim.1:15), vislielākais grēcinieks visā pasaulē un ka Kristus žēlastībai, kas viņam dota, ir jākalpo par iedvesmu visiem citiem ticīgajiem *tajā ziņā*, ka neviens nav tā grēkojis kā viņš. Redziet kā pamazām nāk atziņa, ka viņš ir neprātīgi pārkāpis bauslību, kaut arī ārēji

viņš bija nevainojams (Fil.3:6). Tad viņš sevi redzēja kā vismazāko no apustuļiem, kaut gan pats par sevi saprotams, ka viņš izrādījās lielākais no tiem; tad kā mazākais no visiem ticīgajiem; un visbeidzot kā vislielākais grēcinieks šajā ļaunuma pilnajā pasaulē. Pāvila pieaugošā apgrēcības apzināšanās izpaužas arī viņa vēstule sākuma frāzēs, pirmajās tās ir: “Žēlastība jums un miers”, bet vēstulēs Timotejam un Titam, kas ir viņa pēdējās vēstules: “Žēlastība, *apžēlošana* un miers...”. Viņš apzinājās primāro, izšķirošo Dieva žēlastības un apžēlošanas nozīmi un viņš vēlēja to visiem saviem brāļiem.

Un kā ir ar mūsu personīgās apgrēcības apzināšanos? Kā sadraudzībai kopumā vai mums ir lielāks priekšstats par mūsu pašu morālo nīcību un aklumu, vai mēs nesteigsimies mest pirmo akmeni...? Pāvila izmaiņu pamatā, kā teoloģiskajā ziņā, tā arī emocionāli bija viņa atskārsmes par to, cik svarīga un skaista ir mācība par žēlastību. Tas ir atkal un atkal saskatāms viņa rakstos un domāšanā. Šī apgrēcības apzināšanās un žēlastības atziņa pārvērtā Pāvilu līdz nepazīšanai. Un tam ir jāklūst mums par piemēru.

Mūsu dzīves pieredze, tas, kā Dievs darbojas caur mūsu neveiksmēm, gandrīz anulējot pat (man tā liekas) tos grēka *paveidus*, kuros mēs iekļamies un to rezultātus, tas viss ir, lai mēs sāktu apzināties savu grēcīgumu. Jo stingrāk mūsos mīt Dieva vārds, jo vairāk mēs apzināties savu grēcīgumu (1.Jņ.1:10). Tā, Pāvils saka, kad Korintas paklausība būs tapusi pilnīga, viņš tiem atklās viņu nepaklausības lielumu (2.Kor.10:6). Ģenētiskajā līmenī varētu teikt, ka vēstures gaitā Dievs ir pakāpeniski atklājis cilvēkam viņa grēcīgumu. Tā, agrīnajos izraēliešu vēstures pierakstos Ēģiptē un tuksnešī gandrīz nav tiešas to kritikas. Taču pravieši atklāj, ka arī tolaik viņi ir bijuši samaitāti un nesa līdzī Ēģiptes elkus, šķērsojot Sarkano jūru (Ecēh.20). Bet tad Jaunajā Derībā Stefans savēl vairākus tādus praviešu izteiktos novērojumus kopā, kas parāda satricēošu Izraēla draudzes nomaldīšanās no ticības ainu, kuras kulminācija bija atteikšanās no Dieva Dēla.

Kunga Jēzus uztvere

Jau savas kristīšanas laikā Pāvils nojauta, ka Kungs Jēzus ir nodomājis likt viņam garā pieredzēt krusta ciešanu sadraudzību (Ap.d.9:16). Vēlāk Pāvils runā par to, kā viņš cenšas pielīdzināties tam mērķim, ko Kristus viņam ir izvirzījis, lai atzītu Viņa krusta ciešanu sadraudzību, lai pielīdzinātos Viņa nāvei (Fil.3:10). Līdz ar arvien augošu spēju atzīt Kristus ciešanu sadraudzību (2.Kor.1:5), pieauga Pāvila mierinājums un pārliecība, ka viņš būs Valstībā; jo viņš zināja, ja viņš ir cietis kopā ar Kristu, viņš tāpat kā Kristus piedzīvos arī augšāmcelsšanās godu (2.Kor.4:11,12). Ar mūsu izaugsmi tādēļ ir jāaug arī mūsu sapratnei, ka mēs pakāpeniski dalāmies ar

Kristu ciešanās; mūsu Kristus piemiņas sapulču izpratne (kas mums to atgādina) padziļināsies līdz ar lielāku izpratni par to, ko nozīmē uzņemties tās ciešanas, kuras uzņēmās viņš. Maizes laušanas nepieciešamība un skaistums kļūst loģiskāki; savā ziņā pieņemot šīs emblēmas kļūst arvien grūtāk, tomēr nosvērtāk un apmierinošāk. Galvenais ir tas, ka garīgās izaugsmes rezultātā mūsu uzmanības centrā arvien skaidrāk iezīmēsies Kungs Jēzus un Viņa krusts.

Manu neskaitāmo ceļojumu laikā pa Krievijas sliežu ceļiem es esmu pārlasījis Evaņģēlijus un vēstules atzīmējot visas tās vietas, kur Pāvils tieši vai netieši atsaucas uz Evaņģēlijiem. Tad es izskaitļoju, cik reizes caurmērā katrā no vēstulēm viņš atsaucas uz Evaņģēlijiem. Iznāca, ka caurmērā ik sestajā pantā. Bet ja skatās hronoloģiski, tad kopējā tendence ir tā, ka Pāvila atsaucas uz Evaņģēlijiem *pieaug*. Un neilgi pirms nāves (kad viņš raksta 2.Timotejam) šo atsauksmju ir visvairāk. 2.Timotejam viņš atsaucas uz Evaņģēlijiem vismaz vienu reizi katros 3,9 pantos – un, droši vien, vēl vairāk, jo mana analīze nav pilnīga. Nāves priekšvakarā 2.Tim.4 viņš arvien vairāk veidoja savus izteicienus (iespējams, neapzināti) pēc Kristus parauga. Tā, kad viņš runā par to, ka “skrējienu” viņš ir “pabeidzis” (2.Tim.4:7), viņš apvieno atsaucas uz Mt.26:58; Lk.12:50; 18:31; 22:37 un Jņ.13:1.

Caurmērā Pāvils atsaucas uz Kristu kā “Kungu” katrā savu vēstuļu 26.pantā. Bet 2.Tim.4 viņš sauc Kristu par “Kungu” katrā sestajā pantā; un pašās beigās 2.Tim.4 katrā trešajā pantā, deviņas reizes vairāk nekā caurmērā! Kristus *izcilības* atzīnība, viņa cēluma izpratne nepārtraukti auga Pāvila prātā. Un līdz ar to auga arī viņa paša grēcīguma apzināšanās. Atziņa par Kristus pagodināšanu pati no sevis izraisīs mūsos grēku nožēlu un kalpošanu (Ap.d.2:33-36). Pagodinātā Kunga Jēzus vīzija bija tā, kas deva Stefanam tādu iedvesmu viņa dzīves izskaņā (Ap.d.7:56).

Arvien augoša Kunga Jēzus pārākuma atziņa bija raksturīga arī Pētera garīgajai izaugsmei; viņš bija pirmais, kas bilda “Kungs Jēzus Kristus” (Ap.d.11:17); kaut gan viņš *nekad* nebija uzrunājis Kungu vienkārši “Jēzus” (patiesībā, šķiet, neviens no apustuļiem neuzrunāja un nerunāja par Jēzu bez titula). Pasekojiet, kā auga Pētera atziņa par Kristus dižumu: Mt.16:22 (*strīdas* ar Viņu!); Ap.d.2:36; 10:36; 11:17. Un kaut gan viņam bija jāpeld, lai satiktu augšāmcēlušos Kristu, Pēteris apjoza virsdrēbes pirms mešanās ūdenī, lai peldētu pie Viņa. Viņu pārņēma šī Cilvēka no Nācāretes dižuma atziņa Viņa augšāmcēšanās dēļ. Tāpat kā Pēteri dažus no agrīnajiem brāļiem arī pārņēma Kunga izcilības atziņa un *tās svarīgums* kā viņu pārbaudes laika kulminācijai; jo daudzus nogalināja tikai tāpēc, ka tie uzstāja saukt Jēzu no Nācāretes par “Kungu”, kad Nerons pieprasīja, lai viņu sauktu par

‘Kungu’. Šie brāļi (un māsas) mira ar *Kunga* Jēzus vārdu uz lūpām – un kas vēl svarīgāk, dziļi sirdīs.

Kunga Jēzus lieluma apjausma raksturo Pāvila, Pētera un daudzu citu garīgo izaugsmi. Pasekojiet kā izārstētā aklā vīra prātā pamazām aug Kunga lieluma atziņa: cilvēks (Jņ.9:11), pravietis (:17), mācekļu skolotājs (:27), no Dieva (:38). Ja mēs esam auguši Kunga lieluma atziņā par kādu pakāpienu, tas nenozīmē, ka mēs jau esam visu sasnieguši. Arī mūsu Kunga atziņai jānāk pakāpeniski. Šī augošā Kunga lieluma apzināšanās faktiski ir Valstības priekšnojauta. Mums šis process jau ir sācies. Kad Kristus nāks, tanī dienā mēs teiksim: “Redzi, tas ir mūsu Dievs, mēs palāvējamies uz Viņu, ka Viņš mūs izglābs! *Tas ir mūsu Kungs*, uz Viņu mēs cerējam! Priecāsimies un līksmosimies par Viņa žēlastību!” (Jes.25:9). Tas nenozīmē, ka mēs kļūsim par Trīsvienības piekritējiem. Tas nozīmē, ka mēs raudzīsimies un apbrīnosim Kunga Jēzus Kristus lielumu tādā mērā, kādā tas nav laicīgo acīm pieejams.

Pāvila prāts arvien vairāk bija Evaņģēliju un augšāmceltā *Kunga* pārākuma piesātināts. Viņš lieto izteicienu “Kristū” divtik bieži 2.Tim. nekā caurmērā citās vēstulēs. Arvien skaidrāka Kunga Jēzus pārākuma apzināšanās ir droša garīgā brieduma pazīme. Mācekļu attieksme pret Kristu sekoja tam pašam paraugam; Evaņģēlijos viņi parasti uzrunā Jēzu: Rabīn / skolotāj / vadoni; bet Apustuļu darbu pieraksti liecina, ka viņi pastāvīgi sauc Jēzu par *Kungu*; Lūkas rakstos vārds *kurios* (“Kungs”) sastopams 96 reizes. Iespējams, ka arvien vairāk identificējoties ar Kristu un sajūtot Kristus absolūto pārākumu, *Viņa nesalīdzināmo izcilību un varenību* apzinoties, Pāvils savās pēdējās vēstulēs pastāvīgi pauž rūpes par mācību; viņš atkārtoti brīdina par atteikšanās no ticības briesmām. Ar laiku šī tēma kļuva par dominējošo viņa vēstulēs. Viņš arvien skaidrāk izprata sadraudzības atkāpšanos no ticības. “Visi meklē savu, nevis Kristus Jēzus labumu”, viņš komentē (Fil.2:21), apzināti atsaucoties uz saviem agrāk teiktajiem vārdiem, ka tāda pašlabuma meklēšana nav draudzes locekļu cienīga (1.Kor.10:24). Viņa pēdējie vārdi pirms nāves ir atkrišanas tēmai velīti daudz lielākā mērā nekā viss pirms tam rakstītais. 2.Tim. ir salīdzinoši vairāk atsaucies uz Evaņģēlijiem un *Kungu* Jēzu, nekā citos viņa rakstos. Un to viņš rakstīja jau sasniedzis garīgo briedumu ar mīlestību, “kas ir pilnības saite” (Kol.3:14). Neskatoties uz pieaugošo atkāpšanās no ticības briesmu apziņu, viņa vēlme sludināt Vārdu pasaulei un stiprināt Dieva draudzi arvien auga (2.Tim. tam ir lielisks piemērs). Reti ir sastopami vecāka gada gājuma brāļi ar neatslābstošu vēlmi sludināt un brīdināt draudzi par atkāpšanās briesmām. 2.Tim.4:5 viņš rosina Timoteju “darīt evaņģēlista darbu” *neskatoties uz* visām ticības mācības problēmām Efezā. Pāvila aizrautības ar ticības mācības un prakses

tīrību pamatā bija viņa iedziļināšanās Kristus Garā un pateicības pilna apbrīna. Man gribētos ticēt, ka mēs visi kopā un katrs atsevišķi arī gūstam panākumus šai jomā. Kādreiz mēs gandrīz nesaskatījām nepieciešamību “lai visi godātu Dēlu, tāpat kā viņi godā Tēvu” (Jņ.5:23); mēs pārāk bieži pieprasījām mācības tīrību, izejot no cilvēku, nevis Kristus iedvestiem motīviem. Vai laiki mainās...?

Iespējams, ka jā, dažviet. Bet ir vēl viena izteikta tendence, kas norāda uz to, ka mācības ziņā mēs neesam vairs tik pārliecināti. Arvien biežāk citas sadraudzības ar citu mācības pamatu tiek uzskatītas par pieņemamām. Pēteris sava mūža galā ar nelokāmu pārliecību apgalvo, ka Vienas Ticības mācība nav izgudrota pasaka (2.Pēt.1:16). Tāpat arī Pāvils. Savās vēstulēs viņš bieži lieto vārdu “patiesība”, caurmērā katrā 51.pantā. Tas attiecas uz viņa pirmajām vēstulēm (piemēram, vēstulē romiešiem – katrā 54.pantā, kolosiešiem – katrā 48.pantā). Pēdējās vēstulēs šis vārds tiek lietots arvien biežāk, līdz 2.Tim. Pāvils piemin “Patiesību” visbiežāk (Titam: katrā 23.pantā; 1.Tim. katrā 19.pantā; 2.Tim. – katrā 14.pantā). Viņš redzēja, ka Patiesība ir Patiesība; ka vienīgi tā ir mūsu pārliecības pamatā. Viņš piekodina, lai Timotejs cieši turētos pie veselīgas mācības, sekojot Pāvila priekšzīmei, jo Pāvils ir Kristus Jēzus izraudzīts “par priekšzīmi tiem, kas turpmāk, paļaudamies uz Viņu, iegūs mūžīgu dzīvību” (1.Tim.1:16). Viņš skaidri pasaka, ka pieejā mācībai mums ir jāfidzinās viņam. Mozus pēdējā runa (5.Moz.32:3,4) vēsta to pašu: “Dodiet godu mūsu Dievam! Viņš ir klintskalns, un pilnīgs ir Viņa darbs, jo visi Viņa ceļi ir tiesa; Dievs ir uzticams un bez viltus, Viņš ir taisns un paties”. Un tā kā Mozus bija paraugs Pāvilam, nav jābrīnās, ka Pāvils ļoti bieži atsaucas uz Mozus pēdējo runu (piemēram, Fil.2:15 = 5.Moz.32:5; Fil.2:28 = 5.Moz.31:16; Fil.2:12 = 5.Moz.31:8,27,29).

Ir daudz saskares punktu starp Pāvila (kā tas atspoguļots 2.Tim.4) un Kunga Jēzus pēdējiem dzīves brīžiem. Pāvils jūta, ka viņš beidzot ir pietuvojies sadraudzībai ar Kunga ciešanām un tādēļ viņš nešaubīdamies gaidīja augšāmcelšanās dienu. Domas par mēteļi, viņa pasaulīgo mantu, varēja iespaidoties arī no tā, ka Kungam arī tērps bija viņa pēdējā pasaulīgā manta pašās beigās (2.Tim.4:13). Viņš redzēja savu pieredzi būt izrautam no lauvas rīkles (no saviem vajātājiem), lai “caur mani sludināšana būtu pilnīga un visi pagāni dzirdētu to” (2.Tim.4:17); to sakot viņš atsaucās uz Kunga pieredzi krustā, kā tā aprakstīta Ps.22:13,21. Viņš jutās savu macekliju atstāts, tāpat kā Kristus bija viens aresta un notiesāšanas laikā (2.Tim.4:16).

Ciņa ir galā

Pāvils bija labs un viņš to zināja. Viņš zināja, ka bija gatavs upurēšanai. Gandrīz visās savās vēstulēs Pāvils lūdz aizlūgt par viņu. Bet viņš to nelūdz savās pēdējās vēstulēs Timotejam. “Es jau topu par ziedojumu”. Viņš zināja, ka labo cīņu ir izcīnījis (2.Tim.4:7). Grieķu vārds, kas tulkots kā “ciņa” sastopams Fil.1:29,30 attiecībā uz cīņu, kas mums jāizcīna, paceļot Kristus krustu, kā arī 1.Kor.9:25 attiecībā uz cīņu par pilnīgu paškontroli. Pāvils zināja, ka tie bija mērķi, kurus Kungs gribēja, lai viņš sasniegtu. Un Pāvils apzinājās, ka viņš bija cīņu pabeidzis un mērķus sasniedzis. Viņš valdīja pār sevi. Viņš zināja savu Kungu, viņš bija pielīdzināts Kristus ciešanām krustā, viņš atzina viņa ciešanu sadraudzību. “Es pielīdzinos Viņa nāvei” (Fil.3:10). Pāvils jau agrāk bija runājis par savu “atrisīšanos”(Fil.1:23), ka viņam ar prieku jābeidz šis “skrējieni” (Ap.d.20:24); un viņš zināja, ka viņa laiks ir pienācis; viņš varēja runāt par to, ka viņa “*atrisīšanas* laiks ir pienācis” (2.Tim.4:6). Pašizziņas līmenis, kuru viņš sasniegta mūža galā ir pārsteidzošs. Taču, ikkatrs no mums arī to var sasniegt; ja cenšamies līdzināties viņa slavenajam skrējienam līdz finiša taisnei. Neskatoties uz ārējām skumjām un depresiju viņš beidza šo skrējieni *ar prieku*. Viņš jutās tāpat kā Dāniēls, kad viņš teica “Bet Tas Kungs stāvēja man klāt...Un es esmu izrauts no lauvas rīkles” (2.Tim.4:17). Viņa domās visu laiku bija Jānis Kristītājs, Dāniēls, Mozus un pāri visiem viņa Kungs. Gadī, stundas un minūtes, kuras viņš bija pavadījis ilgstoši meditējot, atsaucot domas no to dabiskā plūduma, tagad atmaksājās. Pāvila ieslodzījuma laika atainojums, kad viņš bija sasniedzis garīguma kalngalu, iedvesmoja daudz brāļu prātus un dzīves gaitas. Un arī man vecais, drosmīgais Pāvils cietuma kamerā ir paraugs, kuram es gribētu līdzināties. Stāsta, ka Nērons esot teicis, ka pienāks laiks, kad cilvēki došot dēliem vārdu Nerons un suņiem – Pāvils, kad viņš vēroja, savas varas, pompozitātes un lepnības pārņemts, kā Pāvilu ved uz nāvi. Taču tas pats Pāvils ir cilvēks, kādiem mums ir jācenšas būt un viņam prātā tobrīd, bez šaubām, nāca tie vārdi, kurus viņš bija rakstījis pirms daudziem gadiem: “Bet, kas man bija ieguvums, to es Kristus dēļ esmu uzskatījis par zaudējumu. Bet arī tagad es visu to uzskatu par zaudējumu, salīdzinot ar mana Kunga Kristus Jēzus atziņas nesalīdzināmo pārākumu, kura dēļ es visu to esmu zaudējis...lai atstātos Viņā...lai atzītu Viņu un Viņa augšāmcēlšanās spēku un Viņa ciešanu sadraudzību; tā es pielīdzinos Viņa nāvei cerībā sasniegt augšāmcēlšanos no mirušajiem... aizmirsdams to, kas aiz manis, stiepdamies pēc tā, kas man priekšā...es dzenos pretim mērķim, goda balvai” (Fil.3). Tas vairs nav tas Pāvils, kas tikai dažus gadus agrāk atteicās mirt, kurš cīnījās par savu dzīvību (Ap.d.25:11). Tagad viņš bija gatavs izliet savas asinis, nesot savu brāļu ticības un kalpošanas upuri (Fil.2:17); viņš *atdeva* savu dzīvību, nevis zaudēja to piespiedu kārtā, kā tas cilvēkiem piespriests. Tas, ko viņš kādreiz bija uzskatījis par ieguvumu, proti

materiālu, finansiālu ieguvumu, tagad viņš uzskata par zaudējumu. Viņš bija nonācis līdz materiālās pasaules nicinājumam tāpat kā Jēkabs garīguma pilnbriedā.

Tā visa spēks nav skatāms tikai attiecībā uz paveciem vai neglābjami slimajiem. Mēs visi esam veci, mūs visus gaida nāve. Mēs ticam, ka Kunga atgriešanās, gals, *galīgais gals*, nav vairs tālu. Ja mēs dzīvojam tuvojošās otrās atnākšanas gaidās, *vai mēs esam gatavi?* Vai esam sasnieguši pilnību? Ikkatram no mums ir šaubas. Nopietnas šaubas. Mēs esam spiesti ne tikai apņemties augt daudz ātrāk; laiks, nerunājot jau par mūsu dabu, nav mūsu pusē. Mūs skubina, *spiež* labāk izprast mums piedēvēto taisnprātību un Dieva tīro žēlastību. “Miera Dievs (pateicoties Kunga upurim)...*lai dara jūs spēcīgus (garīgi pilnīgus)..jūsos to padarot, kas Viņam labi patīk caur Jēzu Kristu...visas žēlastības Dievs, kas jūs Kristū ir aicinājis Savā mūžīgajā godībā. Tas jūs...pats sagatavos, stiprinās, spēcīnās, darīs pastāvīgus. Viņam vara mūžu mūžos. Āmen!*” (Ebr.13:19,20; 1.Pēt.5:10,11).

DEVĪTĀ NODARBĪBA

Jautājumi pārdomām un apspriešanai

1. Kādā veidā Ījabs sasniedza garīgo briedumu savu pārbaudījumu beigās?
2. Kā izpaudās Jēkaba garīgais briedums viņa dzīves beigās?
3. Kurus trīs pantus var saistīt kopā, lai parādītu, ka Pāvils pakāpeniski apjauta savu grēcīgumu?
4. Nodarbības vedina uz domām, ka Pāvilam kļūstot vecākam kļūst grūtāk sprediķot. Kas jums šķiet grūtāks tagad, salīdzinot ar laiku uzreiz pēc kristībām?
5. Kā mainījās Jēkaba izpratne par apsolījumiem laika gaitā?

6. Liekat atzīmi Mozus (0-10) garīguma izvērtējumam katrā no dzīves notikumiem, kas uzskaitīti nodarbībā 9.3.1. un pabeidziet Mozus garīguma grafisko attēlu.

Garīgums

10
9
8
7
6
5
4
3
2
1
0

---

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19 20 21 22 23 24 25 26 27 28 29 30
31 32 33 34 35
Mozus dzīves brīži

Desmitā nodarbība

Dažas kristadelfiešu problēmas

10.1 “Es nebūšu Valstībā”

Aiz Dieva žēlastības es stingri ticu, ka es būšu. Bet ļoti bieži (daudz biežāk nekā jūs spējat iedomāties) sirsnīgs, tikumīgs brālis vai māsa (ieskaitot dažus, par kuriem jums nekas tamlīdzīgs prātā neienāktu) saka vai raksta man šos vārdus. Lai kā es arī neatsauktos uz tiem, atbilde ir apmēram šāda: “Nu jā, jā, bet es *zinu*, es tur nebūšu.” Kad mēs esam tādu sajūtu varā, mēs kļūstam tādi kā nesasniedzami, mūs nepārliecina nekādi garīgi pārspringumi – jo faktiski tādi mēs arī vēlamies būt. Tātad, sekojošās rindas nez vai kādam palīdzēs garīga izmisuma brīžos, bet, iespējams, šīs domas var paturēt prātā līdz nākamajām garīgas depresijas nebalstām dienām. Tikko kristītajam tāda iespēja var likties stipri vien problemātiska. Bet visi, kas jau kādu laiku ir ceļā uz Valstību var jums apliecināt, ka *noteikti* pienāk laiks, kad jūs pārņem garīgs izmisums, šaubas pašos sirds dziļumos, pašās jūsu būtības dziļēs. Tie, kas neko tamlīdzīgu nav pārdzīvojuši, vienkārši nav aptvēruši savas apgrēcības lielumu, nav nopietni ieskatījušies sevī, vai arī nav nopietni uztvēruši savas attiecības ar Dievu un savu *personīgo* atbildību Dieva priekšā. Tieši augstāk minētie fakti ir garīgas pašapmierinātības pamatā. Pašapmierinātības briesmas visbiežāk piemeklē tos, kuriem Patiesība ir zināma ilgu laiku, vai pat kopš bērnības, vienkārši tāpēc, ka tie nekad nav nopietni padomājuši par savām personīgajām attiecībām ar Dievu un garīgās krīzes sajūta tiem ir sveša. Tā, mēs vienkārši ļaujamies dzīves pašplūsmai ar nepamatota garīga miera sajūtu. To varētu nosaukt par stāvoša dīķa sindromu: dīķis ir brīnumaini kluss un mierīgs, bet kad jūs to papētāt, jūs apjaušat, kāpēc tas ir tik kluss un mierīgs – jo tajā nav it nekādas dzīvības. Tiem, kas pārdzīvo, ka nebūs Valstībā, nekādi nevar piedēvēt stāvoša dīķa sindromu; viņu ciešanas atspoguļo viņu nopietno pieeju garīgajām lietām.

Neviens no pieņemtajiem neuzskatīs, ka viņam ir jābūt Valstībā. Tie, kas ir “pirmie” pašu acīs, tie, kas ir pārliecināti, ka būs Valstībā, tiesas dienā mēģinās ieiet Valstībā, bet nespēs. Tie, kas cīnās, lai ieietu Valstībā *tagad* ir “pēdējie” savā garīgajā vērtējumā; un pirmie būs pēdējie tajā nozīmē, ka tie nebūs Valstībā. Tā, kad tos, kas ieies Valstībā, apraksta sevi uzskatām par “pēdējiem”, tam ir jānozīmē, ka tagad viņi uzskata sevi par Valstības necienīgiem, bet viņi “cīnās”, lai būtu tur tagad savās domās (Lk.13:23,24). Tādi kā Simons mira, atzīstot savu niecību, sakot ka viņa dvēselei jāmirst kopā ar filistiešiem (Soģu

16:30) – bet patiesībā viņš būs Valstībā (Ebr.11:32). Ps.36:9 teikts, ka Dievs Valstībā “dzirdinās” mūs no sava prieka strauta. Tas man atgādina Kunga teikto, ka viņš “apsēdinās” mūs, apstaigās visus un apkalpos (Lk.12:37), ļoti labi zinot, ka lielāks ir tas, kas sēž nevis tas, kas kalpo (Lk.22:27). Nemaz nav tik grūti iztēloties, ka godības Kungs vēlas mūs apsēdināt pie galda un tad *Viņš* nāk un apkalpo mūs. Viņam *būs* “jāliek” mums apsēsties un ļauties būt apkalpotiem. Iespējams, ka “*Nāciet šurp, jūs Mana Tēva svētītie, iemantojiet Valstību*” (Mt.25:34) arīdzan liek domāt par uzticīgo šaubīšanos, vai viņi ir cienīgi ieiet Valstībā. Pirmtēls tam varētu būt arī Jāzepa atzišanās saviem brāļiem; viņi ir iztrūkušies viņa priekšā un viņam tie jāiedrošina: “Nāciet tuvāk klāt!” (1.Moz.45:4). Viņiem nebija ne mazāko šaubu par to, ka viņiem ir jātiek viņa nosodītiem, pat nogalinātiem; viņi bija pārliecināti par to. Pat vairākus gadus vēlāk, pēc tēva nāves, Jāzebs *raudāja* sarūgtinājumā, ka brāļi nav spējuši pieņemt viņa pilnīgo piedošanu (1.Moz.50:17). Šīs ainas uzskatāmi simbolizē nākamo Jāzepa / Jēzus soģa krēslu.

Pamatdoma ir, ka tie, kas būs Valstībā, jutīsies tā it kā viņi to nemaz nebūtu pelnījuši un tādēļ Kristum būs gandrīz vai jāliek mums ieiet Valstībā. Tas ir tāpat kā līdzībās Mt.25, kad tiesas dienā Jēzus slavēs taisnos par visu labo, ko tie darījuši, un tie protestēs, sakot, ka patiesībā viņi to nemaz nav darījuši, un Viņš atteiks, ka Viņa acīs viņi to ir darījuši. Turpretī paštaisnie, tie, kas domā, ka ir tik daudz darījuši un tādēļ viņiem ir jābūt Valstībā, būs tie atraidītie. Mums ir jābūt kā tam vīram, kurš neuzdrošinājās pat acis pacelt uz debesīm, bet teica: “Dievs, esi man grēciniekam žēlīgs!” – nevis kā farizejs, kurš teica: “Es tev pateicos, Dievs, ka es esmu labāks par citiem cilvēkiem”. Visās Kunga līdzībās izpaužas Viņa dziļās Vecās Derības zināšanas. Nespēja pacelt acis uz debesīm ir Vecās Derības valodā norāde uz grēka vainas apzināšanos; spēja pacelt acis uz debesīm liek domāt par ticību piedošanai (it sevišķi psalmos). Varētu izteikt pretargumentu, ka cilvēks, kas neuzdrošinās pacelt acis uz debesīm, nelolo cerību uz piedošanu. Viņš vienkārši atzīstas grēcīgumā un cer uz žēlastību. Taču tieši viņš tika pieņemts, neskatoties uz šaubām, kas viņu māca, nevis tas, kurš domāja, ka viņš var pacelt acis uz debesīm. Kunga līdzības un mācība atspoguļo pamatdomu, ka tādi būs tie cilvēki, kuri galu galā būs Valstībā. Viņš runāja par mums visiem kā par mazo ganāmo pulciņu, kurš baidās, ka Tēvs *nevēlēšies* piešķirt mums Valstību (Lk.12:32). To darot, Viņš nemitīgi balstījās uz V.D. valodu. Jozua / Jēzus drošināja Izraēlu, ka Jahve būtu sajūsmā / vēlas, lai viņi ieietu zemē (4.Moz.14:8), bet tā vietā viņi bija pārāk norūpējušies par to, ko viņi ēdis un dzers diendienā un par milzeņiem tai zemē. Tieši šai kontekstā Kungs runāja – bailēs no “pasaules tautām”, raizēs par ēdienu un gērbšanos, tieši tāpat kā to darīja Izraēls (Lk.12:22-29). Taču Jahves labpatika un vēlme ir lai mēs ieietu Viņa Valstībā un šis prieks / vēlme uzvarēja pateicoties krustam (Jes.53:10).

Šīs domas ir patiesi izaicinošas. Mums ir jātic, ka mēs noteikti būsīm glābti (1), patiesībā, ka mēs jau esam glābti, perspektīvā, un iedīglī jau esam Valstībā. Ir ļoti grūti noturēt līdzsvaru starp ticību tam, ka mēs būsīm Valstībā, jo Jēzus mira, lai mūs paglābtu un, no otras puses, izjust pazemību, *patiesu* pazemību, apzinoties, ka mums tur nebūtu jābūt. Faktiski tas ir tik *sāpīgs* paradokss, ka es teiktu, ka tas ir viens no visnesamierināmākajiem Dieva radītajiem paradoksiem mūsu garīgajā pieredzē. *Patiesa* pazemība nenāk viegli. Tās būtība nebūt nav familiāri teiktajā "Šaubu nav, mēs visi esam grēcinieki".

Nav grūti izskatīties garīgi pazemīgam, bet patiesi būt tādām ir ļoti grūti. Par to ir jābrīdina. Ir jāprot atrast piemērus savā dzīvē. Es varu minēt vienu, tipisku piemēru, no savējās; tas ir gandrīz identisks situācijai Brāļa Dennisa Gilletta grāmatā *The Genius of Discipleship*: es vadīju nodarbību ciklu brāļu un māsu grupā. Kāda māsa pienāca man klāt un teica, ka viņa sen neko labāku nav dzirdējusi, ka manas nodarbības bijušas viņai kā glābiņš, ka es esot vienīgais runātājs, kas spējis iedarboties uz viņu (utt.). Es nopietni papurināju galvu un teicu kaut ko apmēram tādā garā, ka tas, ko es teicu, nemaz nav tik labi, ka man būtu bijis jāizdara nopietnāki pētījumi, ka faktiski manis teiktais bija diezgan paviršs, lai sniegtu būtisko. Tad es novērsos no viņas un iegāju vīriešu tualetē (pēc tādas sarunas), jūtoties tā it kā es būtu izrādījis pazemību un tur es satiku brāli, ar kuru man bija bijušas nesaskaņas. Viņš man tai tualetē teica, ka manis vadītās nodarbības nekam neder, ka tā ir tukša klausītāju laika tērēšana, ka es tikai novedu brāļus un māsas neceļos ar savām paviršajām Bībeles nodarbībām. Tas sāpēja, stipri sāpēja. Taču faktiski, tas, ko viņš teica, bija tas pats, ko es pirmīt biju teicis mātai. Un es sapratu (daudz vēlāk!), ka viss, ko es viņai biju teicis, bija tikai ārēja pazemība. Īstenībā, iespējams, pat vēl sliktāk: pazemībā tērta garīga lepība.

119.psalms atspoguļo Dāvida sapratni, ka viņš nav turējis Dieva baušļus kā pienāktos. Pirmie četri pantī runā par tā cilvēka svētību, kas ir paklausīgs. Bet viņš zēlojas: "Kaut es uz to vien tiektos, lai sargātu un pildītu Tavus likumus! Kad es turēšu visus Tavus baušļus sev acu priekšā, es nekad nepalikšu kaunā" (Ps.119:5,6). Šķiet, ka viņš grib teikt, kad viņš *ir* paklausīgs, tad viņu pārņem kauna jūtas par to, cik tālu viņš ir citkārt bijis no paklausības. Viņš noslēdz šo nepārspējamo Dieva vārda slavināšanas psalmu ar šķietami paradoksāliem vārdiem: "Es maldos kā pazudusi avs; tad nu meklē Savu kalpu, jo es nekad neaizmirstu Tavus baušļus!" (176.pants). Taču daudzkārt šai pašā psalmā viņš apgalvo, ka tur Dieva baušļus un tādēļ būs taisnots (piemēram, 22.pantā). Mūsu secinājums varētu būt, ka mēs varam zināt, ka turam baušļības pamatprincipus, un tas var būt mums par mierinājumu,

tajā pat laikā saprotot, cik tālu mēs tomēr esam no pilnīgas pakļaušanās bauslībai un līdz ar to garīgas svētības, kas pat tagad mums ir pieejama. Taču neskatoties uz izmisumu savu neveiksmju dēļ, Dāvidam tomēr bija brīnumaini atklātas un aizrautīgas attiecības ar Dievu. Tās viņš tomēr nezaudēja savu neveiksmju izraisīto ciešanu dēļ.

Par ko liecina līdzības

Kunga līdzībās atkārtojas viena un tā pati tēma. Viņš redzēja Savus ļaudis ierindojamies vienā no divām kategorijām: grēcinieki / garīgi vājie un paštaisnie. Tas neizriet tikai no vienas vai divām līdzībām:

Grēcinieki / vājie	Paštaisnie
Pazudušais dēls (katrs no mums), kas no sirds domāja, ka ir zaudējis attiecības ar tēvu (salīdz. ar Dievu) uz visiem laikiem (Lk.15:11-32). Grēcinieks, kas neuzdrošinās pacelt acis uz debesīm, uz Dievu, savu šķietami neatgriezenisko grēku iespaidā (Lk.18:1-8)	Vecākais dēls, kurš saka, ka nekad nav pārkāpis tēva (salīdz. Dieva) bausli un kas galu galā aiziet no tēva. Cilvēks, kurš veras uz Dievu ar, pēc viņa domām, tīru sirdsapziņu un pateicas Viņam par to, ka viņš ir labāks par citiem, jūtot, ka grēcīgais brālis, kurš lūdz Dievu turpat blakus, ir pārmērīgi grēcīgs.
Nespēcīgais darba darītājs (neviens nebija vēlējies viņu derēt), kas strādā vienu stundu un saņem dienas atalgojumu par to. Mums atliek tikai iedomāties, kā viņš	Spēcīgais darba rūķis, kas visu dienu strādājis un beigās žēlojas, ka nespēcīgais arī ir saņēmis denāriju. "Ņem, kas tev pieder, un ej..." (Mt.20:14) varētu nozīmēt, ka viņš ir atlaists no darba šādas attieksmes dēļ. Tas sabalsotos ar to, kā citas līdzības apraksta otro kā noraidīto.

izbrīnā dodas projām, sažņaudzis plaukstā saņemto denāriju (salīdz. ar ticīgajiem tiesas dienā) (Mt.20:1- 16).	
Celtnieks, kura darbs aizņem daudz laika, jo viņš ceļ uz klints pamatiem, kas simbolizē to, ar kādam grūtībām viņš uztver Kunga Jēzus vārdu.	Celtnieks, kura darbs šķiet iet no rokas (Mt.7:24-27), kurš acimredzot ļoti ātri atsaucas uz vārdu.
Slimos (garā), kuriem nepieciešama ārsta palīdzība, pārstāv noklīdis dzīvnieks, kas iekrīt akā un izmisīgi sauc pēc palīdzības (Lk.14:5).	Tie, kas nedomā, ka viņiem ir nepieciešama ārsta palīdzība, nesaņem Jēzus palīdzību (Mt.9:12).
Tie ar skabargu acī, no Dieva redzes viedokļa, kuriem citi ticīgie vēlas dot garīgu pamācību (Mt.7:3- 5).	Tie ar baļķi acī Dieva uztverē, kas ir pārliecināti par savas redzes asumu un saredz vainas savos brāļos.
Kalpi, kas sargā namu un dod barību saimei (Mt.24:45-51).	Materiālisti, kas sit savus darba biedrus.
Cilvēks, kas bija 100 dālderu parādā savam brālim	Cilvēks, kas bija 10 000 talentu parādā savam Kungam, bet negribēja izrādīt pacietību brālim, kurš viņam bija 100 dālderus parādā. Viņam bija iespēja izrādīt mīlestību

<p>(Mt.18:23-25), bet nebija parādā Dievam (jo Dievs viņu uzskata par taisnotu).</p>	<p>pret tuvāko pateicībā par to, ka Kungs piedeva viņa parādu, pēc principa: kuram vairāk piedod, tas stiprāk mīl (Lk.7:41-43).</p>
<p>Cilvēku, kurš ieņēmis zemāko, visneuzkrītošāko vietu viesībās (tiesas dienā), lūdz nākt un ieņemt labāku vietu. Mēs varam iedomāties, ka pazemīgais cilvēks, kurš ieņem zemāko vietu, kautrēsies ieņemt augstāko vietu un viņš vēl būs jāmudina to darīt. Tā jutīsies tie, kas iemantos Valstību. Tos, kurus palūgs atbrīvot augstākās vietas, raksturo "kauna" jūtas, kas ir atraidīto iezīme. Tādēļ visus taisnos simbolizē pazemīgais, kurš ir jāmudina (tiesas dienā) ieņemt augstāku vietu.</p>	<p>Cilvēks, kurš uzskata, ka viņam jāieņem cienījama vieta pie mielasta galda (Lk.14:8-11). Atcerieties, ka vietu ieņemšana pie mielasta galda atspoguļo to attieksmi, kādu mēs ieņemam eklēsijā tagad.</p>
<p>Garīgi nicinātais samarietis, kas palīdzēja (garīgi) ievainotajam cilvēkam.</p>	<p>Šķietami taisnie levīts un priesteris, kas neko nedarīja, lai palīdzētu (Lk.10:25-37).</p>
<p>Cilvēki, kas</p>	<p>Cilvēks, kurš neko nedarīja ar to, kas viņam bija, pat</p>

tirgojās un attīstīja to, kas viņiem bija (Lk.19:15-27).	neaizdodot savu talentu neebrejiem, lai iegūtu peļņu; un tad viņš domāja, ka Kristus viņu noraida nepamatoti.
Dēls, kurš rupji atsakās darīt tēva uzdoto darbu, bet tad, kā suns asti kājstarpā iežmiedzis, iet un dara (Mt.21:28-32).	Dēls, kurš uzreiz cilvēku priekšā ir ar mieru iet un darīt, ko tēvs liek, bet beidzot neko tā arī nedara. Tēva darbs ir glābt cilvēkus. Ievērojiet, kā šajā un divos augstāk minētajos gadījumos paštaisnie tiek noraidīti tāpēc, ka viņi nav ieinteresēti citu glābšanā (kā pašā eklēzijā, tā arī ārpus tās) (2).
Ķēniņš, kurš saprot, ka nevarēs tikt galā ar tuvojošos armiju (salīdz. ar Kristu un Viņa Enģeļiem, kas nāk tiesas dienā), jo viņš nav tik spēcīgs un padodas.	Ķēniņš, kurš atsakās atzīt savu bezspēcību un tādēļ, kā jānoprot, tiek tuvojošās armijas iznīcināts (Lk. 14:31, 32).
Tie, kas domā, ka viņu eļļa (salīdz. ar mūsu garīgumu) var izsīkt pirms otrās atnākšanas (Mt.25:1-10).	Tie, kas domā, ka viņu eļļa (garīgums) nekad neizsīks un degs līdz pat Kristus atnākšanai.

Vingrinājuma pēc varētu izlasīt tikai kreisās puses sleju. Tajā raksturoti tie, kas Dieva acīs ir pieņemami. No šī viedokļa skatoties, es domāju, kristadelfiešiem būs jāpiedzīvo mūža visstiprākais trieciens tiesas dienā. Daudzi no tiem, kas uzskata sevi garā stiprus esam, attapsies elles ugunīs iemesti. Piedodiet, bet tā ir šo līdzību mācība. No šī secinājuma neizbēgsi. Daži no tiem, kas domā, ka tie nebūs Valstībā, jūtas tā tāpēc, ka salīdzina sevi ar citiem, pašpārliecinātiem kristadelfiešiem; tāds salīdzinājums mūsu starpā nav prāta darbs (2.Kor.10:12). Lasot tikai labās puses sleju (palasiet, dariet to!), atklājas tik daudz līdzības ar kristadelfiešu draudzi.

Ticīgie nav labi cilvēki

Jo sīkāk mēs analizējam Bībeles personāžus, jo vairāk mēs pārliecināties, ka vājību viņiem netrūka; un ar dažām no šīm vājībām viņi šķiet nesekmīgi cīnījās līdz pat nāves dienai. Man prātā ir Jēkabs, kas vienmēr ticēja savam spēkam, jo dzīves gaitā bija iemācījies ticēt Jahves spēkam. Taču pašā dzīves galā viņš atļaujas komentāru, kas drīzāk iederētos viņa agrāko gadu dzīvē: “Es tev dodu vienu kalna muguru...kuru es esmu ieguvis no amoriešiem ar *savu* zobenu un ar *savu* loku” (1.Moz.48:22). Uz šīs attieksmes aplamību šķiet atsaucas Joz.24:12, kur teikts, ka Dievs izdzina amoriešus “ne jau ar tavu zobenu, ne jau ar tavu loku”. Tāpat arī Ps.44:4,7: “Un nevis ar savu zobenu tie iekarāja zemi...es savu cerību nelieku uz savu stopu, nedz mans zobens ir tas, kas man palīdz.” Tātad Jēkabs sava mūža galā vēl nebija pilnīgi pārvarējis šo uzmācīgo pašpaļāvības vājību. Tas ir bīstams ceļš lejup. Mēs nekādā ziņā nedrīkstam ļauties pašapmierinātībai attiecībā uz garīgo izaugsmi. Bet no otras puses, mēs arī nekad nespēsīm sasniegt Kristus augstumu, ja mums netiks piedēvēta viņa taisnība.

Jaunā Derība izceļ Ābrahāma, Īzāka, Jēkaba un viņa dēlu dzīves kā spilgtus piemērus mums visiem. Taču Rakstus caurauz atsaucis uz šo vīru garīgo vājumu, pat pieļāvumi, ka kā cilvēki viņi nebija ‘labi’. Patiesi, Raksti šķiet pretstata šo vīru vājumu daudz pieņemamākai apkārtējo pasaules ļaužu uzvedībai. Tas veids, kā Jēkabs izmānīja no sava nedaudz iedzērušā tēva Īzāka svētību, ir gandrīz vai komisks; kazlēnu ādām aplikts, mātes kūdīts ar vārdiem: “Tavs lāsts lai tad nāk pār mani”; Jēkabs, droši vien, no sirds vēlējās, lai vecais zēns pasteigtos, zinādams, ka Ēsavs jebkuru brīdi var būt klāt ar paša pagatavoto maltīti. Taču tā bija zemeslodes visgodbijīgākā ģimene tolaik. Padomājiet arī par citiem piemēriem:

<p>Ticīgo ģimene Ābrahāms saka, lai Sāraja uzdodas par viņa māsu, nevis sievu un (netieši) ļauj eģiptiešiem gulēt ar viņu, lai tikai Ābrahāmu pašu nenokautu. Un tūlīt pēc tam Dievs svētī Ābrahāmu ar bagātību (1.Moz.12:13 – 13:2).</p>	<p>Apkārtējā pasaule Faraonam viņa iepatikās un viņš paņēma viņu savā mājā. Bet viņš negulēja ar viņu un vēlējās, lai paietu kāds laiks, pirms viņš viņu apprec, lai neaizskartu viņas cieņu (salīdz. ar 5.Moz.21:13).</p>
<p>Ābrahāms pieļāva to pašu kļūdu ar Abimelehu Gerārā (1.Moz.20:1-13); un šķiet, ka viņš to ir darījis biežāk nekā par to liecināts rakstos (1.Moz.20:13).</p>	<p>Ābrahāmam būtu vajadzējis atvainoties Abimeleham. Bet tā vietā Abimelehs viņu apdāvinā (1.Moz.10:14-16).</p>

<p>Īzāks dara tieši to pašu ar Abimelehu (1.Moz.26:7-11). Un atkal Dievs svētī Īzāku pēc šī amorālās neuzticības incidenta (1.Moz.26:12).</p>	<p>Un atkal Abimelehs un viņa ļaudis uzvedas godīgi. Gerāras ļaudīm bija jārodas priekšstatam par Ābrahāma dzimtu kā par bezprincipu cilvēkiem atšķirībā no viņiem.</p>
<p>Īzāka kritiskā attieksme pret tiem šķiet agresīva un paranoiska: "Kāpēc jūs nākat pie manis? Jo jūs taču ienīstat mani un esat mani aizsūtījuši prom no sevis" (1.Moz.26:27-29).</p>	<p>Viņi patiesi varēja atbildēt: "Mēs redzēt redzam, ka Tas Kungs ir bijis ar tevi...mēs tevi neesam pazemojuši, bet esam tev labu vien darījuši un tevi ar mieru atlaiduši".</p>
<p>Ābrahāms un Sāra apšaubā Dieva apsolījumu par sēklu, un Sāra sūta Ābrahāmu pie savas kalpones Hagaras, lai no viņas nāktu pēcnācēji. Kad Hagara lepojas ar savu grūtniecību (kas ir saprotami), Sāra sāk viņu vajāt un padzen viņu no mājām drošā nāvē tuksnesī.</p>	<p>Dievs, šķiet, ir Hagaras pusē, Viņš dzird par viņas bēdām, uzlūko viņu un noslēdz ar viņu derību (1.Moz.16). Hagara tic Dieva apsolījumam un slavē Dievu par to. Sāra smējās par Dieva apsolījumu tai kā par joku (1.Moz.18:12-15). Un vēl jo sliktāk, kad viņai aizrāda par smiešanos, viņa kategoriski noliedz, ka būtu smējusies.</p>
<p>Sāra atkal cenšas nonāvēt Hagaru un tās dēlu Ismaēlu, kad redz pusaugu Ismaēlu smejamies par mazo Īzāku. Kaut gan šis gadījums simbolizē taisno vajāšanu no ļauno puses (Gal.4:29), tas nekādā gadījumā neattaisno Sāras rīcību. Taču uzreiz pēc šī neglītā nodarījuma Dievs svētī Ābrahāmu visās lietās, ko viņš dara (1.Moz.21:22).</p>	<p>Dievs atkal ir Hagaras pusē pret diezgan nesaprātīgo saimnieci (1.Moz.21:12-20) – kuru JD liek mums par paraugu, kaut arī uzsverot, ne jau vājuma aspektu ziņā (1.Pēt.3:6).</p>
<p>Jēkabs cilvēciskajā līmenī zaudē salīdzinājumā ar Ēsavu. Viņš cietsirdīgi pievīl savu brāli un visu savu mūžu neieredz viņu un melo viņam (skat 33:13-15).</p>	<p>Kad Ēsavam bija izdevība atriebties Jēkabam, viņš cēli piedeva viņam. Viņš nekad nemeloja Jēkabam.</p>
<p>Mal.1:4 uzsver, ka Ēdoms (Ēsavs) vēlējās atgriezties un atjaunot</p>	<p>Un neskatoties uz to, Dievs saka, ka Viņš tomēr mīl Israēlu (Jēkabu) un</p>

izpostīto zemi, kuru Dievs kādreiz bija viņiem devis, kamēr Israēls to nevēlējās.	ienīst Ēsavu. Šī Dieva rīcība norāda, ka Viņa pestīšana ir no tīras žēlastības nevis no darbiem.
Jūda apņēma kādu kānaānieti un nekrietni apgājās ar viņu (38:2).	Ēsavs apņēma kānaānietes, bet apprecēja tās un izturējās pret tām ar cieņu (36:2).
Dīna iet iepazīties ar tās zemes meitām un beigās pārģuļ ar Šehemas princi. Tā rezultātā viņas brālī panāk, ka visi Šehemas vīri tiek apgraizīti un tad nāk un nokauj tos visus. Būtu cilvēcīgi taisnīgi, ja neko nenozēlojušos brāļus (34:31) par to ļaunumu nokautu apkārtējās ciltis, bet Dievs aiz žēlastības brīnumainā kārtā pasargā tos (35:5).	Šehemas princis neizvaroja viņu un nepameta viņu. Viņš būtu varējis apņemt viņu par sievu bez lielām diskusijām ar tās ģimeni. Viņš bija godīgs un vēlējās apprecēt to un bija gatavs darīt visu, lai to panāktu (1. Moz.34).

Nereti mums ir nācies atzīt, ka pasaules ļaudis ir ‘patīkamāki’, ‘labāki’ par mums. Un savā ziņā cilvēciskajā līmenī šķiet, ka tā tas ir. Un tomēr mēs esam aicināti pestīšanai, ne viņi. Es nebrīnītos, ja domājošākie Ābrahāma ģimenē būtu nonākuši pie šī paša slēdziena. Taču Dievs izvēlējās aicināt vājo, vienaldzīgo Izraēlu – ne tāpēc, ka tie būtu taisnprātīgi, bet tāpēc, ka tas tā bija jau iepriekš nolemts, ciktāl mēs to spējam saprast, bez kādiem nosacījumiem. Un tas attiecas arī uz garīgā Izraēla aicinājumu. Tajā, ka Dievs aicināja Izraēlu kļūt par Viņa tautu mēs redzam pestīšanas nevis pēc darbiem vai pieķeršanās taisnībai, bet aiz žēlastības dziļumu, tās pašu būtību. Dievs aicina briesmīgos grēciniekus nevis acīmredzamos taisnos. Izraēlu brīdināja, ka zeme (pestīšana) tiem tiek dota “ne tavas taisnības, nedz tavas sirds skaidrības dēļ...jo tu esi stūrgalvīga tauta” (5.Moz.9:5,6). Šie vārdi parādās vēstulē Titam 3:5 attiecībā uz jauno Izraēlu: “Viņš mūs izglāba, nevis taisnības darbu dēļ, ko mēs būtu darījuši, bet pēc savas žēlsirdības, ar mazgāšanu atdzimšanai un atjaunošanos Svētajā Garā” – tikai aiz Viņa žēlsirdības.

Secinājumi

Tie, kas ieies Valstībā, patiesi pašos sirds dziļumos jutīs, ka viņiem tur nebūtu jābūt. Un patiesi nebūtu. Taisnais “tikko tiek izglābts” (1.Pēt.4:18). Taisnais atlikums, kas bieži sarunājās savā starpā par Jahvi, tiks “saudzēti” aiz Dieva žēlastības (Mal.3:17). Pieņemtie jutīsies tik pārliecināti, ka tie gandrīz vai apstrīdēs Kunga Jēzus lēmumu par viņiem tiesas dienā (Mt.25:37-40). Tikai atbildības pilns cilvēks uzdrošinātos to darīt. Tā, Tēvam būs jāmierina uzticīgie pēc sprieduma

pasludināšanas, slaukot asaras, kuras *tad* (skat kontekstu) būs mūsu acīs, un jāsniiedz īpaša palīdzība, lai mēs saprastu, ka mūsu grēcīgā pagātne ir beidzot pārvarēta (Atkl.21:4). Mēs būsim kā strādnieki līdzībā, kas iet projām, sažņauguši sauļā savu dālderī, domādami "Es to patiesībā neesmu pelnījis. Es nestrādāju visu dienu, un tā ir visas dienas alga". Tādēļ, ja mēs patiešām, no sirds jutīsimies tā, ka mēs nebūsim Valstībā, tad savā ziņā tā jutīsies visi ticīgie. Kaut gan, ja mēs tā jutīsimies, tad šīs zināšanas mūsos neko nemainīs. Mēs nedomāsim "ja jau es jūtu, ka mani noraidīs, tad jau ir labi, tas nozīmē, ka mani nenoraidīs". Mums ir vienkārši jāapzinās, ka Dievs patiesi vēlas glābt grēkus nožēlojušos grēciniekus. Viņš pat grozīs Savus likumus, lai to panāktu. Atcerieties, kā Viņa likums nosoda vīru, kurš atkal apprec sievieti, no kuras viņš ir šķīries. Un neskatoties uz to, Dievs pazemo Sevi lūdzot niecību Izraēlu atgriezties pie Viņa (5.Moz.24:4 salīdz. ar Jer.3:1). Kaut gan raugu nedrīkstēja pienest kā uguns upuri (3.Moz.2:11), Dievs bija gatavs pieņemt pateicības upuri par mieru ar raugu tajā (3.Moz.7:13). Un par labprātības upuri Viņš pieņemtu arī dzīvnieku ar defektiem (3.Moz.22:23), kaut gan tas bija pret *par labāko atzīto principu* par dzīvnieka upurēšanu, kas ir bez kādas vainas. Nevarēja būt runas par grēku izpirkšanu bez asins izliešanas; taču no visnabadzīgākajiem Dievs pieņem arī upuri bez asins izliešanas. Viss tas atspoguļo Dieva vēlmi pieņemt grēkā kritušus cilvēkus. Attiecības starp Salamanu un viņa līgavu Augstajā dziesmā acīmredzot simbolizē mūsu attiecības ar Kungu. Taču viņai ir lielas problēmas: viņš vienmēr tieši uzrunā viņu, taču viņa vienmēr atbild netieši ("viņš nāk...viņš stāv") kā juzdamās neērti, viņa mīlestības necienīga, ka viņu cildinošie līgavaiņa apraksti ir stipri pārspīlēti. Viņas aprakstā jūtamas viņas šaubas, mulsums, miegainība, neizlēmība, nepakļāvība; viņa ir neapbrīninājama, tad viņa ir iemīļējusies viņā, tad atkal nav, viņa ar nepacietību gaida viņa uzmundrinājumu, neskatoties uz viņa lielo mīlestību ("lai viņš skūpstā mani...").

Es tomēr nevaru atturēties no pozitīvas noskaņas noslēgumā. Raksti liecina, ka tie, kas būs Valstībā, būtībā mīl Dievu, bet patiešām jūt, ka nav cienīgi būt Viņa Valstībā. Rakstos var rast daudz pamatojumu ticībai, ka mēs noteikti būsim Valstībā. Taču Bībelē atainotās tiesas dienas ainas parāda, ka pieņemtie nebūs tik droši uztvēruši šo viedokli, kā to varētu uztvert. Un man ir tāds iespaids, ka tieši tāda uztvere ir jo daudziem kristadelfiešiem: mēs neturamies tik stingri kā vajadzētu pozitīvajā ticībā, ka mēs patiesi būsim Valstībā tāpēc, ka esam Kristū, kaut arī mūsu lūgšanas tiek uzklaustītas, kaut arī mēs pamatā esam uzticīgi, taču dziļāk izjūtot savu neatbilstību nekā Dieva žēlastību. Šīs rakstura iezīmes, kas ir skaidri saskatāmas daudzos no mums ir tieši tās iezīmes, kas raksturo ticīgos Bībeles tiesas dienas atainojumos. Un tādēļ daudzi no mums *būs* Dieva Valstībā. Un tā nav rotaļšanās ar

loģiku vai Bībeles rakstu vārdiem. Tāpat kā Pēteris es rakstu “pamācīdams un apliecinādams, ka tā ir patiesa Dieva žēlastība, tanī stāviet!” (1.Pēt.5:12).

Piezīmes

- (1) Skat nodarbību 1.2 “Noteiktības jautājums”.
- (2) Skat nodarbību 4.1 “Mēs visi esam sludinātāji”.

10.2 “MANA SIRDSAPZIŅA NESASKATA TUR NEKĀ ĻAUNA”

Nodarbībā 3.5.5 “Pašpārbaude” apskatīts jautājums par to, ka mēs nevaram paļauties uz savu sirdsapziņu. Jebkurā gadījumā mūsu sirdsapziņa nebūs tā, kas atdalīsies no mums un stāvēs un spriedīs tiesu par mums tiesas dienā. Vienīgais, kas spriedīs tiesu par mums, būs Kunga vārds (Jņ.12:48) un nevis tas, cik atbilstoši mūsu sirdsapziņai mēs esam dzīvojuši. Ko mēs saprotam ar ‘sirdsapziņu’? Daudzi to saprot kā ‘mūsu iekšējās sajūtas’. Cilvēka dzīve saskaņā ar savu iekšējo pārliecību nav cilvēka pieņemamības mēraukla Dieva acīs. Mūs atkārtoti brīdina par to, ka cilvēka sirds ir tik viltīga, ka mēs nezinām, cik ļauna tā ir (Jer.17:9); tā ir cilvēka sirds (nevis pārdabiskais ‘sātans’), kas ievēd mūs grēkā un kārdināšanā (Mk.7:15,21-23; Jēk.1:13-15). Pāvils saka, ka kaut gan viņš neapzinās, ka būtu ko ļaunu darījis, tas pats par sevi nenozīmē, ka viņš ir taisnots Dieva acīs (1.Kor.4:4). Tādēļ mēs nevaram pārāk paļauties uz mūsu dabīgajiem priekšstatiem par labu un ļaunu. Tā ir tieši tā kļūda, kas ļāvusi homoseksuālajiem ‘kristiešiem’ interpretēt Bībeli saskaņā ar viņu pašu untumainajām vēlmēm nevis gūt mācību no Dieva vārda. Viņi, tāpat kā arī daudzi citi, vairāk uzticas tam, ko viņi uzskata par padomu, kas nāk no viņu iekšējās pasaules, nekā Dieva Patiesības vārdam. Īpaši piemēroti šim gadījumam šķiet Kunga Jēzus vārdi Lk.11:35: “Tad nu pielūko, ka gaisma, kas tevī ir, nekļūst par tumsu”.

Taču ir Bībeles mācība par nepieciešamību dzīvot saskaņā ar mūsu ‘sirdsapziņu’ un prieku, ko ticīgajam dod skaidra sirdsapziņa (piemēram, Ap.d.24:16; Rom.14:18-22; 2.Kor.1:12; 1.Jņ.3:21). Pēc konteksta ar sirdsapziņu šeit ir jāsaprot tā atziņa, ko Dieva vārds ir attīstījis mūsos – tā nevar attiekties uz ‘sirdsapziņu’ kā mūsu iedzimto dabīgo priekšstatu par labu un ļaunu, jo vadoties pēc Bībeles, tā ir bezcerīgi kļūdaina. Tas, ka Kristus upuris “šķīsta” mūsu “sirdsapziņu” (Ebr.9:14; 10:22), pierāda, ka Bībeles sirdsapziņa nav tikai dabīga labā un ļaunā iekšējā izjūta mūsos, jo mūsu daba nekad nevar tapt ‘tīrīta’ vai ‘šķīstīta’, ticīgo vienmēr piemeklēs iekšēja dziņa darīt ļaunu. Tīra, skaidra sirdsapziņa attiecas uz jauno

cilvēku, kurš rodas ticīgajā kristīšanās laikā. Šī jaunā ‘sirdsapziņa’ nav tikai vainas apziņa, kas rodas, kad tu nedzīvo Dievam tīkamu dzīvi; tā ir arī sirdsapziņa, kas pozitīvā ziņā liek mums *rīkoties*, nevis tikai draud mums ar vainas apziņu, ja mēs grekojam.

Tā, kad kristadelfieši reliģisku iemeslu dēļ atsakās dienēt armijā, mēs ne tikai paziņojam, ka mūsu sirdsapziņa mums neļauj nēsāt ieročus, mēs arī paziņojam, ka mūsu sirdsapziņa, jaunais cilvēks, ko Dieva vārds ir mūsos radījis, liek mums dzīvot mīlestības pilnu dzīvi, nepretošanos ļaunumam, kas likumsakarīgi nepieļauj atņemt citam dzīvību.

10.3 “ES ESMU LIEKULIS”

Dažkārt jebkurš garā godīgs ticīgais var tā justies; mēs pārbaudām sevi, mēs samērojam mūsu sludināto principu augstumu un visu no tiem izrietošo un mēs redzam, cik ļoti tie atšķiras no mūsu reālās ikdienas dzīves. Es nevaru spriest par to, vai mēs esam liekuļi Dieva acīs. Iespējams, ka esam. Taču sekojoša Ebr.11 izskatīšana sniedz mums uzmundrinājumu ar to, ka liekulība bija parasta īpašība pagātnes ticīgajos, bet Dievs cauri liekulībai saskata mūsu labo pusi un to piedēvē mums kā mūsu personību, kuru viņš saredz.

Bībele ir pārpilna ar liecībām, ka ticība un ticībā vadīta dzīve ir ļoti svarīgas pestīšanai. Ebr.11:1,2 raksturo ticību absolūtos terminos kā reālu pārliecību par neredzamām lietām. Tas nenozīmē tikai dažkārt skaidri stādīties priekšā iztēlē (piemēram) nākamo Valstību vai tagadēju miesīgu Kunga Jēzus eksistenci. Tas nozīmē dzīvot ik dienu, ik stundu ar šīm lietām faktiski mūsu apziņā. Bez šādas ticības, apustulis uzskata, mēs nevaram labpatikt Dievam. Viņš uzskaita veselu rindu Vecās Derības piemēru un tad turpina, ka arī mums, tāpat kā viņiem visapkārt ir tik liels pulks uzticības piemēru un tam ir mūs jāiedvesmo dzīvei ticībā, tāpat kā tas iedvesmoja viņus (Ebr.12:1).

Ticības brīži

Un tomēr visi kā viens mēs izjūtam neatbilstību prasībām; neatbilstību starp viņu ticības līmeni un mūsējo. Taču detalizētāka šo piemēru analīze atklāj iezīmi, kas atkārtojas atkal un atkal. Tā ir iezīme, kuru mēs neņemtu vērā, ja tā parādītos tikai vienreiz. Bet tā tur parādās atkal un atkal Ebr.11. nodaļā. Daudzi no citētajiem piemēriem ir brīži cilvēku dzīvē, kad viņi *neizrādīja* absolūtu ticību; brīži, kad to mofīvi bija neviendabīgi; brīži, kad tiem bija ticība, bet ne bez cilvēka iedabās pazīmēm. Piemēri vislabāk parādīs, ko es ar to gribu teikt:

- 2 Ebr.11:8 liek domāt, ka *tiklīdz* Dievs aicināja Ābramu, viņš cēlās un atstāja Ūru. Taču detalizētāka Rakstu analīze parāda, ka tas tieši tā gan nenotika. 1.Moz.11:31 teikts, ka Ābrāms un Sāraja atstāja Ūru, jo “Tera ņēma savu dēlu Ābrāmu, un savu vedekli Sāraju, Ābrāma, sava dēla, sievu, un lika tiem iziet no kaldeju Ūras”. Dievs aicināja Ābrāmu atstāt Ūru un doties uz Kānaānu. Bet tā vietā viņš sekoja tēvam ceļā uz Hāranu un dzīvoja tur (šķiet, vairākus gadus) līdz tēva nāvei un tikai tad viņš atsaucās uz agrāko aicinājumu doties uz Kānaānu. 1.Mozus grāmatā pārliecinoši izskan Ābrāma pakļāvība tēvam un ģimenei, kas arī bija par iemeslu viņa aizkavētai reakcijai uz Dieva aicinājumu atstāt Ūru un doties uz Kānaānu. Labākajā gadījumā viņa tēva lēmums ļāva viņam pakļauties pavēlei atstāt Ūru, nesaraujot saites ar ģimeni. Taču, saskaņā ar Ebr.11:8, ticībā Ābrāms nekavējoties atsaucās Dieva aicinājumam.
- 3 Ābrahāma ticība apsolījumiem tiek atkārtoti celta mums priekšā par paraugu (11:8,12,13 un citviet). Ābrahāms “uzticējās Tam Kungam, un Dievs to viņam pieskaitīja par taisnību” (1.Moz.15:6) tiek trīs reizes citēts Jaunajā Derībā. Bet cik *dziļa* bija Ābrahāma ticība? Uzreiz pēc atklātas Ābrahāma ticības pasludināšanas Dievs viņam teica: “Es esmu Tas Kungs, kas tev lika iziet no kaldeju Ūras, lai tev dotu šo zemi iemantot”. Un uzreiz pēc tam Ābrahāms prasa Dievam: “Kungs, mans Dievs, no kā lai es noprotu, ka es to iemantošu?” (1.Moz.15:7,8). Un neilgi pirms Ābrahāma bieži citētais ticības pasludināšanas viņš teica: “Dievs, mans Kungs, ko Tu gribi man dot? Redzi, es palieku bez bērniem, un...viens no mana nama ļaudīm būs mans mantinieks” (1.Moz.15:2,3). Viņa ticība apsolījumiem par sēklu tobrīd bija stipri svārstīga (1). Taču starp šīm divām daļējās ticības izpaušmēm Ābrahāms savā sirdī paceļas līdz tādām ticības līmenim, kas ir tik tīkams Dievam. Viņš “uzticējās Dievam” šķiet attiecamies uz Ābrahāma sirds dziļumiem, kad viņš skatījās uz debesīm un domāja par Dieva apsolījumu: “tikpat daudz būs tev pēcnācēju”. Dievs to redzēja, pat ja tas bija tikai neilgs ticības uzliesmojums, un viņam tas patika; pat ja tolaik Ābrahāma ticība bija vāja un savā ziņā pat “bezdievīga” (2).
- 4 “Ticībā Īzāks nākotnei svētīja Jēkabu un Ēsavu (11:20). Taču 1.Moz.27. nodaļa nerāda Īzāku ļoti pozitīvā gaismā. “Īzāks iemīlēja Ēsavu, jo medījumi bija pēc viņa garšas, bet Rebeka vairāk mīlēja Jēkabu” (1.Moz.25:28). “Īzāks mīlēja Ēsavu, jo medījumi bija pēc viņa garšas.” Tas sasauca ar Ēsavu, kad tas pārdod savu pirmdzimtību, lai pēc savas garšas apmierinātu izsalkumu. Ēsavs bija acīmredzami no miesas, kamēr Jēkabā bija kaut nedaudz potenciāla garīguma. Taču Īzāks deva priekšroku Ēsavam. Viņš izvēlējās dzīves vietu Gerārā (1.Moz.26:6), uz pašas robežas

ar Ēģipti – cik tuvu vien varēja pietuvoties pasaulei, nepārkāpjot robežu. Un viņš ne mirkli neminstinājās noliegt, ka Rebeka ir viņa sieva, lai tikai glābtu savu ādu (1.Moz.26:7). Šķiet, ka Īzāka laulība nebija bez problēmām; Rakstos lasām par Īzāku runājam ar “Ēsavu, savu dēlu” un Rebeka runā ar “savu dēlu Jēkabu” (1.Moz.27:5,6). Tas, ka Jēkabs deva Īzākam vīnu “un viņš dzēra” pirms svētības došanas arī ir mājiens uz garīguma trūkumu (1.Moz. 27:25). Šķiet, ka Īzāks nav pieņēmis dievišķo pareģojumu attiecībā uz dēliem: “vecākais kalpos jaunākajam” (1.Moz.25:23), jo viņš gatavojās dot Ēsavam pirmdzimtā svētījumu, un domājot, ka viņš runā ar Ēsavu, viņš deva viņam viņa jaunākā brāļa svētību (proti, Jēkaba), kas viņu apkalpoja (1.Moz.27:29 salīdz. ar 15). Īzāks nebija pieņēmis pirmdzimtibas pārdošanu, taču Dievs bija (Ebr.12:16,17). *Un tomēr*, un to es arī gribu pasvītrot, Īzāka svētība abiem dēliem tiek aprakstīta kā ticības akts; neskatoties uz to, ka tas tika darīts ar neticības pieskaņu Dieva pravietiskajam vārdam, ka vecākais kalpos jaunākajam, un, iespējams, alkohola iespaidā, kā arī neskatoties uz to, ka Īzāks bija pārliecināts, ka viņš svētī Ēsavu, kad faktiski viņš svētīja Jēkabu. Taču saskaņā ar Ebr.11:20, šī Ēsava un Jēkaba svētība (tādēļ vēstule ebrejiem neatsaucas uz vēlāko svētību) tika dota ticībā; *tieši tajā brīdī* Īzāks to darīja ticībā. Tā, Dieva redzīgā acs saskata caur alkohola miglu, caur Īzāka labas dzīves mīlēšanu, caur viņa miesisko mīlestību pret Ēsavu, caur viņa laulības problēmām, caur viņa neticību tam, ka vecākajam jākalpo jaunākajam, ka šajā vīrā Īzākā ir ticība; un tad rāda to mums, lai stimulētu mūsu ticību, daudzus gadsimtus vēlāk! Tam ne tikai būtu jāmudina mūs saredzēt labo savos tagadējos brāļos, bet mēs arī varam gūt mierinājumu tajā, ka šis Dievs ir mūsu Dievs.

- 5 “Un Dievs paklausīja Leu, un tā tapa grūta”, uz ko Lea sacīja: “Dievs man ir atmaksājis to, ka es esmu devusi savu kalponi savam vīram” (1.Moz. 30: 17, 18). Tas ir vāji apslēpts rūgtums pret savu žēlsirdīgo radītāju. Viņa sarkastiski saka, ka Dievs ir izturējies pret viņu kā pret pērķamu sievieti par to, ka viņa mudinājusi vīru pārgulēt ar savu kalponi. Taču Dievs redz cauri viņas rūgtumam (pēcdzemdību depresijas izraisītam?), cauri viņas mandragoras lietošanai, lai veicinātu apaugļošanu... un Dievs saredzēja patiesu ticību viņā. Un šis Dievs ir mūsu Dievs.
- 6 “Ticībā viņš (Mozus) atstāja Ēģipti, nebīdamies no valdnieka dusmām” (Ebr.11:27). Bet Mozus *atzbēga* no Ēģiptes, bīdamies no valdnieka dusmām (2.Moz.2:14,15). Šķiet, ka Mozum labākajā gadījumā bija dažādi motīvi, vai arī motīvi, kas laika gaitā mainījās; taču Dievs redz cauri šīm cilvēciskajām bailēm un saredz Mozū daļiņu mierīgas ticības tai laikā, kad viņš atstāj Ēģipti. Līdzīgā veidā liesmojoša ērkšķu krūma laikā Mozus šķiet

aizmirsis Dieva derības vārdu, viņš momentāni nenovelk savas kurpes no savām kājām par cieņas apliecinājumu, kā viņam būtu bijis jādara un, šķiet, ka viņš bijās tuvoties Dievam, jo viņa sirdsapziņa nebija tīra un viņš pretojās Dieva aicinājumam doties un darīt Viņa darbu (2.Moz.3:5-7,10,11,18; 4:1, 10-14) (3). Taču tajā pat laikā Jaunajā Derībā teikts, ka Mozus parādīja ticību savā Dieva uztverē (Lk.20:37).

- 7 Izraēla izglābšana, izejot cauri Sarkanajai jūrai, tiek šķietami attiecināta Mozus ticībai (Ebr.11:28,29; Ap.d.7:36,37). Taču Rakstos Mozus šķiet bailēs brēcam līdz ar Izraēlu, par ko saņem Dieva rājienu (2.Moz.14:15, 13, 10). Taču neskatoties uz šo pārmetumu, Dievs, kā mēs uzzinām no Jaunās Derības, saredzēja Mozū ticību šo, cilvēkiem piemītošo, bailu un panikas aizsegā.
- 8 Izraēliešus, kas patvērās kalnos un alās Soģu 6:2, apraksta kā ticības varoņus par to, ko viņi darīja (Ebr.11:38). Taču Dievs bija nodevis viņus midāniešu rokās par viņu elkdievību. Viņi pielūdza elkus, taču daži bija ticīgi; un Dievs šo ticību saredzēja.
- 9 Ticībā Sampsons (Simsons) nogalināja lauvu, izglābās no uguns liesmām un nogalināja daudzus filistiešus (Ebr.11:32-34) – tā Gars mums saka. Taču viņš darīja visas šīs lietas, kad labākajā gadījumā viņš tikai daļēji ticēja. Viņam bija draudzene – filistiete par apbēdinājumu viņa godbijīgajiem vecākiem – un pa ceļam uz kāzu mielastu viņš satiek un ticībā nogalina lauvu, kā teikts Ebr.11 (Soģu 14:1-7). Filistieši draudēja sadedzināt Simsona sievas tēva namu ugunī, ja viņa untumainā mīļākā neizdibinās viņa noslēpumainās mīklas atrisinājumu. Viņš to viņai atklāja, šķiet, pateicoties savam seksuālajam vājumam. Tad viņš nogalināja 30 filistiešus, lai iegūtu apģērbu, kuru viņš bija parādā filistiešiem par mīklas atminēšanu (Soģu 14:15-19). Ir acīmredzams, ka Simsons bija daudzējādā ziņā vājš tolaik; Salamana pamācībās ir daudz atsauču uz viņu, stipro vīru, kurš gāja bojā ļaunās pagānu sievas dēļ; to, kas varēja ieņemt pilsētu, bet nevarēja valdīt pār savu garu, utt. Taču neskatoties uz visām šīm vājībām, lai cik nopietnas tās arī bija, Simsonā mita dziļa ticība, kura arī tiek izcelta Ebr.11.

“Arī tā pati Sāra...”

Pēc manām domām, ir viens piemērs, kas izceļas citu starpā. Raksti, šķiet, liek to manīt pat tai veidā, kā Sāra tiek stādīta priekšā: “Ticībā arī tā pati Sāra spēja kļūt māte” (Ebr.11:11). “Arī tā pati Sāra” noteikti akcentē tieši šo piemēru, īpaši izceļot to gaismā. Ir pietiekami daudz iemeslu domāt, vadoties pēc 1.Mozus grāmatas pierakstiem, ka Sārai ne tikai nebija ticības apsolījumiem, bet viņas prāts bija rūgtuma nevis garīguma pilns. Pieraksti sasauca ar levas ietekmi uz Ādamu, kad

lasām “Un Ābrāms paklausīja Sārajas balsij” (1.Moz.16:2), kad tā ieteica viņam iet pie viņas kalpones, lai tā dzemdētu viņai pēcnācējus. Tas viss ir nepareizi vismaz divu iemeslu dēļ: pirmkārt, tas liecina par neticību apsolījumiem; un otrkārt, tas noniecina Dieva ideālās laulības normas. Sāraja, šķiet, aptvēra savu kļūdu, kad viņa rūgtā nožēlā saka Ābrāmam: “Netaisnība, kāda man ir notikusi, lai nāk pār tevi” (16:5). Viņas vārdi “Tas Kungs man nav devis iespēju dzemdēt” (16:2) liek domāt, ka viņa uzskatīja, ka viņa nav izraudzīta, lai dzemdētu Ābrāmam apsolītos pēcnācējus. Taču ticībā, teikts Ebr.11:11, viņa spēja kļūt māte.

Sāraja tā pazemoja Hagaru, ka tā “aizbēga prom no tās” (16:7). Dieva attieksme šķiet atspoguļojam Viņa līdzjūtību Hagarai Sārajas cietsirdīgās izdarības dēļ. Šie rūgtuma un ticības trūkuma gadi nāca gaismā, kad Sāraja noklausījās Engēli solām Ābrāmam, ka viņai patiesi būs dēls. Un viņa smējās pie sevis par šo apsolījumu (18:12). Taču, saskaņā ar Ebr.11:11, viņa saņēmas un atveseļojās ticībā. Bet tiklīdz Īzāks bija piedzimis, viņas rūgtums atkal lika sevi manīt, kad viņa redzēja Ismaēlu smejamies. Un nevaldāmās dusmās viņa padzina Hagaru un viņas dēlu Ismaēlu neauglīgajā tuksnesī, drošā nāvē (cilvēku valodā runājot). Atkal mēs jūtam Dieva līdzjūtību Hagarai. Un tā starp notikumiem, kas liecina par dziļu iekšēju rūgtumu, neticību un lepību (pēc Īzāka piedzimšanas), Gars Ebr.11:11 saskata viņas ticību, kuras dēļ, kā lasām Ebr.11:12 (“tāpēc”) Dieva mērķis Kristū varēja iet uz priekšu.

Rūgtais pravietis

Nav grūti stādīties priekšā Sāras skaļo sašutumu. Kuruš gan vārdus viņa būtu īpaši uzsvērusi: “Padzen šo kalponi un viņas dēlu, lai šīs kalpones dēls *nebūtu mantinieks* (ieklaušieties tās balsī!) kopā ar *manu* dēlu *Īzāku*” (1.Moz.21:10). Tas saskan ar viņas agrāko rūgtumu un agresiju pret Hagaru un Ābrahāmu. Viņas noliedzošo attieksmi pret Ismaēlu kā mantinieku Dievs liegi nosoda sekojošiem Ābrahāmam teiktiem vārdiem: “Tas *ir* tavs dzimums” (1.Moz.21:13). *Taču* Sāras vārdi citēti Gal.4:30 kā iedvesti Raksti! Te mēs redzam brīnumaino Dievu, ar kuru mums ir darīšana. Cauri viņas dusmām, greizsirdībai, dzīves gaitā uzkrātam rūgtumam Viņš redzēja viņas ticību. Un viņš liek šai dusmās kļedzošajai sievietei izteikt Viņa pravietojumu. Saskaņā ar Gal.4:30, Dievs caur viņu izteica savu principu, kas darbojies paaudzū paaudzēs, ka kalpa dēls ir jāpadzen, ka konflikts starp viņu un īsto mantinieku pastāvēs vienmēr. Sāra bērna dzimšanas laikā tiek pielīdzināta mums visiem, kad mēs ieejam Valstībā, gaviļejoši (Jes.54:1-4); un tomēr tai laikā viņu bija pārņēmusi lepība un prieks, ka viņa pārspējusi savu sāncensi. Taču Sāra tolaik tiek uztverta patiesā taisnības gaismā, simbolizējot mūs, kad mēs ieiesim Valstībā.

Dieva spēja pazīt cilvēku

Tas, ka Dievs izvēlas redzēt un atzīt Sāras labās īpašības, vēl skaidrāk ir izteikts 1.Pēt.3:4-6. Šeit Pēteris aicina māsas sekot Sāras piemēram

1. būt lēnām un klusām garā
2. izvairīties no ārišķīgas greznošanās
3. pakļauties Ābrahāmam
4. saukt viņu par "Kungu".

Var parādīt, ka Gars Pēteri izvēlas ļoti pozitīvu Sāras vērtējumu.

1. Rakstos viņa nemaz neparādās kā lēna un klusa garā, bet, iespējams, Dievs redzēja, ka dusmu un rūgtuma *aizsegā* slēpās lēnprātība, kas redzamāk izpaudās mūža izskaņā.
2. Attiecībā uz "ārišķīgu" greznošanos, grieķu teksts atsaucas uz Septuaginta 1.Moz.20:16, kur Abimelehs saka Sārai, ka viņš ir devis Ābrahāmam tūkstoš sudraba gabalus, 'lai tu ar tiem varētu greznot savu seju' (4). Abimeleha runa ir sarkastiska (ievērojiet, ka viņš saka "tavam brālim"). Precētas sievas mēdza greznot sejas ar sudraba grašiem (Lk.15:8). Iespējams, viņa tos bija noņēmusi, lai liktos neprecēta un seksuāli pieejama. Abimeleha teiktais nozīmē: "Es esmu devis tavam tā saucamajam brālim tūkstoš sudraba gabalus, lai tu tos nākotnē nēsātu un nevestu citus vīrus kārdinājumā". Un kāds ir Gara komentārs? "Tu esi attaisnota" (1.Moz.20:16).
3. Viņas gatavība izlikties neprecētai un neatvairīt Abimeleha seksuālos piegājienus 1.Moz.pierakstu gaismā var skatīt tikai no negatīvās puses. Viņai trūka paliekošas ticības Dieva pēcnācēju apsolījumos un viņa ignorēja Dieva laulības principus tādēļ, lai 'ērtības labad' pakļautos Ābrahāmam. Varētu būt, ka viņa uzskatīja, ka netop grūta daļēji Ābrahāma vainas dēļ (skat "viņa miesa jau pamirusi", Rom.4:19). Viņa jau bija parādījusi savu ticību tam, ka viņa var palikt grūta (Ebr.11:11), un tā iespaidā viņas ķermenis fiziski atjaunojās, kas darīja viņu pievilcīgu vīriešu acīs, kaut arī viņai bija jau 90 gadu. Viņa bija parādījusi ticību, viņas ķermenis viņai atgādināja Dieva uzticību apsolījumiem, taču incidentā ar Abimelehu viņas ticība sašķobījās un viņa bija jānorāj. Taču Gars redz viņu pozitīvā gaismā; tas, ka viņa ārišķīgi negrežņojas, kaut arī norāda uz to, ka viņa nav precēta, ir uzslavas vērts; kā arī viņas pakļaušanās vīra vēlmēm, neskatoties uz to, ka viņa tiek norāta par to. Tāpat kā mums visiem, viņas motīvi nav viendabīgi. Viņa *patiesi* vēlējās pakļauties Ābrahāmam. Viņa *patiesi* gribēja būt lēnprātīga un garā klusa un nevēlējās ārišķīgi greznoties.

Kad viņas nepareizie motīvi izpaudās ārēji, viņa tika norāta. Bet Dievs saskatīja viņas sirdī labās vēlmes, kuras viņš arī izceļ mums par piemēru.

4. Sāra tiek uzteikta par to, ka viņa sauc Ābrahāmu par "Kungu" (1.Pēt.3:6). Rakstos tas ir fiksēts tikai vienreiz: "Sāra smējās pie sevis, sacīdama: 'Pēc tam kad es esmu sākusi novecot, lai es vēl iedegtos? Un mans kungs jau ir vecs'" (1.Moz.18:12). Viņa apšaubīja Dieva apsolījumu; Eņģelis viņu par to norādīja. Taču tajā pat laikā, kad viņa domāja par Ābrahāmu, savā sirdī viņa to sauca par "savu kungu". Tā, no vienas puses izrādot ticības trūkumu, viņa tomēr izrāda slavējamu attieksmi pret Ābrahāmu. Un tas viss norisinājās "viņā". Dievs pētīja viņas prātu, viņš redzēja nepareizās attieksmes viņas sirdī un viņš redzēja to, kas ir uzslavas vērts arī; un caur Pēteri viņš to dara zināmu atklātībai par iedvesmu mums.

"Tu esi...Dievs, kas mani redz..."

Tas viss paver skatu uz plašāku problēmu loku. Ir daudzi Bībeles personāži, kas šķiet rīkojamies nepareizi, bet vēlākā atklāsmē par tiem runā kā par taisniem. Lats ir tam klasisks piemērs. Kāpēc tā? Kāpēc, piemēram, 1.Moz. pieraksti par Sāru tik atklāti stāsta par viņas vājumu, bet Jaunās Derības komentārs atsiņā to visu un atklāj viņas motīvu taisnprātību? Tas, bez šaubām, norāda uz to, ka Dievs redz mūs daudz savādāk nekā mēs izskatāmies no malas saviem brāļiem un pat mums pašiem. Viņš saredz visus motīvus. Vienīgi Viņš atšķetina mūsu motīvus un domas; Viņš redz, kas ir tas, kas patiesi izsauca mūsu rīcību. Un tas nav tikai tāpēc, ka Viņš to spēj, ja Viņam ir tāda vēlēšanās; Viņš to dara pastāvīgi. Dievs domā par mums un mūsu iekšējo pasauli un motīviem *ik katru brīdi*. Mūsu ķermeņa valoda atspoguļo katru mūsu domu.

Vai ņemsim Eliju. Tas bija patiesi izcilas ticības cilvēks. Ticības ausīm viņš dzirdēja lietusgāzes švikoņu pirms viņš vēl bija lūdzis par to (1.Ķēn.18:40-42 salīdz. ar Jēkaba 5:17,18). Taču lasot pierakstus, ir pietiekami daudz liecību par to, ka tajā pat laikā, kad izpaudās viņa lielā ticība, viņa raksturā bija cietsirdība un augstprātība pretēja Kunga Jēzus garam. Un Pāvilam piemita tā pati īpašība (skat nodarbību 9.4). Simsona nepārspējamo ticību nožēlojami nodevīgās Izraēla tautas vidū sakropļoja viņa neremdināmā sieviešu iekāre. Kaut arī izteikta daudz cienījamākā veidā, arī Dāvida spožajam garīgumam šī liga nebija sveša. Katru no šiem vīriem (un varētu minēt vēl arī citus piemērus), droši vien, brīžiem pārņēma liekulības sajūta. Taču galu galā viņi bija uzvarētāji ticības cīņā. To, ka mēs varam izjust dziļas pretrunas mūsu garīgumā, nedrīkst un nevar pieskaitīt tikai un vienīgi mūsu neizbēgamai cilvēka dabai. Tādas pretrunas ir *ārkārtīgi nopietnas*. Bet

patiesībā daudzi, kas ir tās izjutuši visā savas dzīves laikā galu galā tomēr izrādījās labi Dieva acīs.

Mūsu daba ir tā, kas neļauj mums saskatīt mūsu patieso garīgo būtību. Šī iemesla dēļ, kā uz to norāda līdzības, tiesas diena būs mums tik liels pārsteigums (piemēram, Mt.25:34-40). Kā taisnie, tā arī ļaunie būs pārsteigti par saņemto kritiku un uzslavu. Ir vairāki norādījumi uz to, ka šī iemesla dēļ atraidītie sāk strīdēties ar Kristu (piemēram, Mt.7:22), līdz beidzot viņi saprot savas kļūdas, aplūst (Mt.22:12) un dusmās pret sevi tiem sākas zobu trīcēšana (Mt.22:13). Šai domai patiesi ir jāved mūs visus pie prāta. Mums ir jācenšas no visas sirds pārbaudīt sevi, izzināt sevi, censties saredzēt mūs virzošos motīvus un rīcību pēc iespējas vairāk no Dieva redzes viedokļa; jo Viņa redzes viedoklis, ne mūsējais ir no svara; un tieši šo mācības stundu mums katram galu galā sniegs mūsu tiesas diena. Pārdomām par Kunga Jēzus nāvi būtu jāveicina mūsu pašpārbaude un pašizziņa. Tie, kas to redzēja, "sita (sev) pa krūtīm" (Lk.23:48), izteiciens, kas citviet izsaka patiesu grēku nožēlu un sava grēcīguma apzināšanos (Lk.18:13). Taču mācība, ko gūstam, lasot Ebr.11, mācība par to, kā Dievs uztver Sāras domas, ir ārkārtīgi uzmundrinoša un pozitīva. Sāru varētu uztvert kā dusmīgu izmisušu vecu sievu. Un savos tikumības brīžos viņa, iespējams, tā arī redzēja sevi, kas savukārt tikai vēl vairāk viņu sarūgtināja. Bet Dievs redzēja labo viņā, ko viņa pati, iespējams, nesaskatīja, nerunājot jau par viņas apkārtējo pasauli; kaut arī Viņš to viņai neatklāja viņas pasaulīgās dzīves laikā.

Padomājiet par šiem piemēriem, kad sāk likties, ka jūs esat liekulis. Atcerieties arī to, ka tā ir mūsu labai raksturīga iezīme, ka mēs varam ticēt un tomēr neticēt vienlaicīgi. Zēna epileptiķa tēvs ir tam visspilgtākais piemērs: "Es ticu, palīdz manai neticībai!" (Mk.9:24). Daži no "jūdiem" un tādi vīri kā Nikodēms aprakstīti kā ticīgie, kad ir pilnīgi skaidrs, ka tai pašā laikā viņos bija nopietna atturība. Mācekļi ticēja un tajā pat laikā neticēja (Mt.17:20; Lk.24:25). Iespējams, ka viņi apzinājās šo savu trūkumu, kad viņi lūdza vairov viņu ticību (Lk.17:5). Tas jau pats par sevi parāda, ka praksē ticība nav absolūta. 9.nodarbība parāda, ka dažiem izcili ticīgajiem arī piemita kāda daļiņa neticības un vājības, līdz pat to nāves stundai. Diemžēl, arī tagad mēs sevī varam sagaidīt liekulību. Ar to es nesludinu pašapmierinātību, bet gan mūsu dabas īpatnību un iespējamās garīgās izaugsmes likoču apzināšanos.

Piezīmes

- (1) Ābrahāma bailes, ka Abimelehs var viņu nokaut un viņa gatavība dot Sārai bērnu no Hagaras klēpja arī liek domāt, ka Ābrahāmam nebija absolūtas ticības apsolījumiem par mantinieku.

- (2) Iespējams, ka Ābrahāms apzinājās savu garīgo trūkumu šajā laikā, ja mēs pareizi saprotam Pāvila pārspriedumus Rom.4:2-5: “Jo, ja Ābrahāms kļuvis taisnots ar saviem darbiem, tad viņš ir liels...(bet) Ābrahāms ticēja Dievam, un tas viņam tika pielīdzināts par taisnību...kam (attiecībā uz Ābrahāmu) darbu nav, bet kas tic (kā Ābrahāms) Tam, kas bezdievīgo taisno, tam viņa ticība tiek pielīdzināta par taisnību”. Tas liek domāt, ka Ābrahāms jutās *bezdievīgs* tolaik, šī apsolījuma necienīgs, tač(3)u viņš ticēja, ka lai arī viņš ir bezdievīgs, Dievs viņu taisnos un dos apsolījumu, un tādēļ viņam tika piedēvēta taisnība un viņš tika uzskatīts par cienīgu saņemt apsolījumu. 1.Moz.15:6 ir netiešs norādījums uz Ābrahāmam dāvāto piedošanu šai ticības laikā; viņam tika piedēvēta taisnība, kas ir gandrīz tas pats, kā sacīt, ka viņa bezdievība ir apsegta. Šajā kontekstā Pāvils uzreiz pāriet pie tiem pašiem principiem, kas bija likti lietā, kad Dāvidam tika piedots viņa grēks ar Batsebu.
- (4) Mozus garīgais vājums tajā laikā ir apspriests 9.nodarbībā.
- (5) Gesenius to komentē: “Septuagintā ...šī nozīme ir pareizi dota.” Skat H.W.F. Gesenius, *Hebrew-Chaldee Lexicon* p.407 (Grand Rapids, MI: Baker, 1992 Ed.)

10.4 “MAN NEPATĪK KRISTADELFIEŠI”

Mūsu sadraudzībā bieži vērojama kāda tendence, it īpaši tur, kur vairums brāļu un māsu nav auguši kristadelfiešu ģimenēs. Tās būtība ir sekojoša: cilvēki iepazīst Evaņģēliju un ar prieku kristās Jēzus vārdā. Viņi ir sajūsmā, ka ir atraduši sadraudzību, kas sludina patieso Evaņģēliju un ir kristīti. Viņi pievienojas šai grupai, lolojot augstas cerības, pārliecībā, ka visi ir uzticami, dziļi ticīgi cilvēki, kas dzīvo augstāka līmeņa Patiesībā. Ar laiku viņi apjauš, ka tā gluži viss nav. Ikvienš no mums ne tālu nav tās Patiesības ideālu augstumos, kuriem mēs esam zvērējuši uzticību. Un tad rodas vilšanās. Jaunpievērstā mīlestība pret kristadelfiešiem pamazām zūd. Viss mums apkārt kļūst nepareizs un slikts. Vai arī rodas personāliju konflikts un jaunais ticīgais vairs nevar kontaktēties ar kādu, kurš zina Dieva Patiesību, bet kura raksturs un uzvedība ne tālu nav nevainojami. Ja mēs būtu parasta cilvēku kopiena vai baznīca, tas tik stipri nesāpētu. Bet mēs zinām, ka tas, kam mēs ticam, ir Patiesība un doktrināri vismaz mums ir jāsaka tāpat kā Pēterim: “Kungs, pie kā mēs iesim?” Un tādēļ tas, ka citi zina to pašu Patiesību, bet nedzīvo tā, kā mēs jūtam, kā tiem būtu jādzīvo, tādēļ tas ir tik daudzkārt sāpīgāk. Ir daudz

grūtāk sadzīvot ar to, ko mēs uztveram kā liekulību, kad tā kaut kādā veidā saskaras ar Patiesību.

Neapdzīvota sala

Katra ticīgā dzīvē agrāk vai vēlāk pienāk laiks, ko varētu nosaukt par tukšnešainas salas sindromu; uznāk vēlēšanās izolēties no visiem savā personīgajā garīgajā vidē, kur mēs uzturam personīgas attiecības ar Dievu līdz pat Valstības atnākšanai. Es nešaubos, ka katram no mums to nāksies piedzīvot. Problēma – un, šķiet, ka tā ir augoša problēma – ir tajā, ka pēc kāda samērā neilga laika jaunais ticīgais piedzīvo tādu vilšanos ticīgo sadraudzībā, ka viņš neatrod nekādu citu izeju. Viņš atdalās no citiem, stingri turoties pie domas, ka viņš pieņem pamatmācību, ka viņam ir personīgas attiecības ar Dievu, izaicinoši noraidot tos, kas apšaubā viņa ticību; pretendējot uz attiecībām ar Dievu bez brāļu un māsu līdzdalības. Un virspusēji varētu likties, ka tā tas varētu būt.

Taču tas ir viens no parastākajiem ceļiem uz garīgu katastrofu. Pirms mēs sākam runāt no Bībeles redzes viedokļa, atļaujiet man komentēt kā cilvēkam. Jebkurš brālis vai māsa ar kaut nelielu mācītāja pieredzi liecinās, ka šādi indivīdi vai nu zaudē ticību, vai arī brīnumainā pazemībā atgriežas atpakaļ, asti kājstarpē iezmieguši. Neskatoties uz to, kā mēs jūtamies, mēs visi esam stipri sabiedriskas būtnes. Galu galā ilgu laiku palikt viēnatnē vienkārši nav iespējams. C.S. Lūiss (Lewis) nonāca pie secinājuma: “Es uzskatu, ka visu cilvēku dzīvē noteiktā laika posmā, un daudzu cilvēku dzīvē visos laikos no bērnības līdz sirmam vecumam viens no dominējošiem elementiem ir vēlēšanās būt piederīgam kādam vietējam grupējumam un bieds ir palikt atstātam ārpus tā”. (1) Ātrāk vai vēlāk šis “bieds palikt atstātam ārpusē” tiks vairumam cilvēku meklēt kaut kāda veida piederību jebkurai grupai, sabiedrībai (ne obligāti baznīcai), kurai nav Patiesības.

Jāna loģika

No Bībeles perspektīvas nav iespējams būt attiecībās ar Dievu, neuzturot attiecības ar viņa bērniem. Šo domu Jānis uzstājīgi centās novest līdz eklēsiju apziņai, kuras bija šķelšanās un savstarpēju apvainojumu plosītas. Ja mēs ticam, ka Kristus Savu dzīvību par mums ir atdevis, tad arī mums pienākas atdot savu dzīvību par brāļiem (1.Jņ.3:16). Visi ticīgie ir Dieva bērni. Ja mēs mīlam Dievu, mēs mīlēsim arī Viņa bērnus (1.Jņ.5:1,2). Dievs un Viņa bērni, ticīgie, ir nešķirami. Taču mūsu cilvēka dabā ir tieksme tos šķirot. Jānis to ļoti labi apzinājās: “Ja kāds saka: es mīlu Dievu, - un ienīst savu brāli, tad viņš ir melis; jo, kas nemīl savu brāli, ko viņš ir redzējis, nevar mīlēt Dievu, ko viņš nav redzējis. Un šis bauslis mums ir no Viņa, ka tam, kas mīl Dievu, būs mīlēt arī savu brāli” (1.Jņ.4:20,21) (2). Ja tu mīli savu brāli, tad

tu esi “no Dieva” un mēs esam “no nāves pārgājuši dzīvībā” (3:10,14). Tas vienkārši nav iespējams sacīt, ka tu mīli Dievu, bet nelikties ne zinīs par Viņa bērniem. Tas nav tā, ka mums ir jāmīl Dievs *un arī* mūsu brālis. Ja mēs mīlam Dievu, mēs mīlēsim arī mūsu brāli, mīlot mūsu brāli, mēs mīlam Dievu. Šīs lietas ir neapšaubāmas. Tās paredz dziļu tuvību starp Tēvu un Viņa dēliem. Tā kā mēs esam “Kristū”, tad viss, kas attiecas uz Dieva Dēlu, mūsu Kungu Jēzu, attiecas arī uz mums. Mēs tāpat kā Viņš esam tuvās attiecībās ar Dievu. Nav iespējams mīlēt Dievu, nemīlot Viņa Dēlu Jēzu (Jņ.8:42); un 1.Jņ.5:1,2 atsaucas uz to, sakot, ka šī principa nozīme ir tajā, ka mēs nevaram mīlēt Dievu, ja mēs nemīlam *visus* Viņa dēlus, tos, kas ir Kristū, Dieva Dēlā. Ja mēs domājam, ka mēs varam mīlēt Dievu, nemīlot Viņa dēlus, mēs pielaižam to pašu kļūdu, ko jūdi; viņi bija pārliecināti, ka var mīlēt Dievu un neievērot Viņa Dēlu. Un šī aplamā loģika noveda tos līdz Dieva Dēla krustā sišanai. Pēdējo dienu Izraēls *atgriezies* pie Tā Kunga, viņu Dieva, *piegriežams* tēvu sirdis bērniem (Lk.1:16,17). Kad Izraēls agrāk nodeva savus brāļus, līdz ar to viņš laupīja svētumu Dieva slēgtajai derībai ar tēviem (Mal.2:10); viņu attieksme pret brāļiem faktiski izvērtās attieksmē pret viņu Debesu Tēvu. Mūsu Dievs un mūsu brāļi ir nedalāmi.

Dieva vienotība

Pārāk bieži ir tā, ka mēs zinām pamatmācību bez ticības tai. Ja mēs *ticēsim* pamatmācībai, no tā izrietēs daži ļoti praktiskas dabas rezultāti. Ir viens Dievs. Bet tas nozīmē daudz vairāk nekā teikt: “tātad, nepastāv trīsvienība. Trīsvienības nav, bet tas, ka es to *zinu* neiespaido manu dzīves veidu līdz tam laikam, kamēr es sāku *ticēt* pilnīgā Dieva vienotībā tā, kā Dievs to ir paredzējis. Kungs teica, ka pirmais un augstākais bauslis par visiem ir ka Dievs ir viens vienīgs Kungs. Viņš to neredzēja kā abstraktu mācību. Viņš to redzēja kā pavēli, pēc kuras ir jārīkojas. Un tās turpinājums ir: “tev būs mīlēt savu tuvāku kā sevi pašu; cita lielāka baušļa (vienskaitlī) par šiem (diviem) nav” (Mk.12:28-31). Kungs redzēja šos divus baušļus kā vienu, atcerieties, ka tā bija Viņa atbilde uz jautājumu: “Kurš ir augstākais bauslis par visiem?” Kristus redzēja Dieva vienotību kā neatņemamu baušļa “Mīli savu tuvāku (Kristū) kā sevi pašu” sastāvdaļu. Kāpēc? Viņš redzēja, ja Dieva Vārdā ir viens un viss Viņa tauta ir Viņa Vārdā, tas nozīmē, ka mums jāmīl visi šajā Vārdā kā mēs mīlam sevi pašu un kā mēs mīlam Dievu. Mēs esam Dievā, un Dievs ir viens. Tātad, mēs esam vienoti vienā. Mīlēt savu tuvāku Kristū kā sevi pašu ir tas pats, kas mīlēt Dievu ar visu sirdi un dvēseli. Tas nozīmē, ka mūsu galvenā enerģija kalpošanā Dievam ir jāveltī sava brāļa, sava tuvāka mīlestībai. Visus Viņa Vārdā kristītus mums ir jāmīl kā sevi pašu. Tas jau pats par sevi izslēdz iespēju pastāvēt kā ‘neapdzīvotai salai’. Mēs vienkārši nevaram dzīvot vieni. Mēs

nevaram atstāt kristadelfiešus, ja gribam mīlēt Dievu. Un šis tālejošais secinājums izriet no zināšanas, ka Dievs ir viens un tādēļ visi Viņā ir viens.

Kristus vienotība

Kungs Jēzus ir vīnakoks, mēs esam zari. Ja mēs nepaliekam Viņā, mēs neko nevaram, mēs nenesīsim augļus (Jņ.15:5,6). Viņš neteica, ka Viņš ir stumbrs un mēs zari. Viņš ir viss vīnakoks, eklēsija. Palikt uzticīgam Kristum nozīmē palikt uzticīgam arī pārējiem zariem. Paliekot Kristū, Kristus vārdi paliek mūsos (Jņ.15:7). Ja mēs lasām un uztveram vārdu un attiecīgi atsaucamies uz to, mēs paliksim vīnakokā. Tiem, kas atstāj šo veselumu (vai, kas ir būtiskāk, *pārspriež* iespēju to darīt), uzsverot, ka viņi turpina lasīt Bībeli un darīt labus darbus, būtu nopietni jāapsver saistība ar Kunga līdzību par vīnakoku. Atstājuši vīnakoku, viņi ne uz ko nav spējīgi. Līdzīgi arī vīrs Vecajā Derībā, kas piensa upurī, piemēram, vērsi, citā vietā nevis ienesis to “Saiešanas telts durvīs” tika uzskatīts par izlējušu asinis un tam bija jātop “iznīcinātam no savas tautas vidus” (3.Moz.17:3,4). Bauslība paredzēja, ka var rasties šāda vēlēšanās pielūgt Dievu prom no pārējās draudzes. Tie, kas tā darīja tika visstingrākajā mērā nosodīti: to dzīvnieka upura pienešana tika pielīdzināt brāļa nogalināšanai, tai laikā, kad viņi to uzskatīja to par savas taisnības izpausmi. “Kas nokauj vērsi, līdzīgs tam, kas cilvēku nokauj” (Jes.66:3) atsaucas uz to, pielīdzinot to elkdievībai un lepnībai, kas noliedz Dieva vārdu sirdī.

Tā pati doma parasti sastopama Jaunajā Derībā, kur katru no mums apraksta kā kristītu vienā Kristus miesā, kas nozīmē, ka mēs visi esam Kristus miesas locekļi (Rom.12:4,5). Mūsu kristības, tādējādi, nebija tikai derība starp mums un Kristu, bet tās bija iestāšanās attiecībās starp mums un Kristus miesu. Kristus *ir* Viņa miesa. Viņš nav atdalāms no savas miesas; jo visa būtība Bībelē ir miesiska būtība. Un *mēs* esam Viņa miesa. Viņš ir mēs. Tāpat arī mēs esam Kristus vīnakoka zari (Jņ.15). Tā kā mēs visi esam vienā Kristus miesā, mēs esam jo cieši saistīti ar visām citām ķermeņa daļām. Tā kā Jānis paredzēja, ka dažiem radīsies tieksme domāt, ka viņi varētu mīlēt Dievu, nemīlot Viņa dēlus, tāpat arī Pāvils apsprieda to pašu problēmu Korintā. Viņš saka: “Acs nevar sacīt rokai: man tevis nevajag...ja visa miesa būtu acs, kur paliktu dzirde?...bet Dievs locekļus ir nolīcis miesā ikvienu savā vietā...Bet ja tie visi būtu tikai viens loceklis, kur paliktu miesa?” (1.Kor.12). Viņš zināja, ka daži gribēs atšķirties no citiem un viņš parāda, ka tāda uzvešanās liktu iedomāties, ka tie vieni sastāda visu miesu. Viņš zināja, ka daži domās, ka tiem nav vajadzīgas citas eklēsijas ķermeņa daļas; viņš redzēja, ka daži jutīsies tā it kā viņi būtu sliktāki par citiem un tādēļ neiederas miesā. Tie ir tie iemesli, kuru dēļ ticīgie nošķiras no citiem. Bet ievērojiet to, ka Pāvils nesaka, ka ‘acij *nevajadzētu* sacīt

rokai: man tevis nevajag', viņš saka: "acs *nevar* sacīt rokai...". kaut gan daži tā varētu sacīt vai justies tā, no Dieva redzes viedokļa tas ir vienkārši nepamatoti. Tā pati loģika attiecas uz tiem, kas domā, ka Kristus miesa ir dalīta; galu galā ir viena miesa, un, no Dieva redzes viedokļa, tā ir nedalāma. Dalīšanās pastāv tikai cilvēku prātā. Tie, kas saka, ka tiem nav vajadzīga brāļu sadraudzība, "nevar" tā teikt, saka Pāvils. Ja viņi tādā garā turpina, tad galu galā viņi saka, ka viņi nav vienas miesas ar Kristu; kaut gan es ticu, ka daudzi no tiem, kas to ir izdarījuši, var tomēr sagaidīt Dieva žēlsirdīgu piedošanu.

Daudzi no tiem, kas dusmās nošķiras no sadraudzības ar pārējiem, dara to, apgalvojot, ka kristadelfieši ir vāji, nemīloši, liekulīgi, ka viņi nedara to, ko viņi sludina un tamlīdzīgi. Un daudzējādā ziņā viņu pretenzijas ir patiesas (ņemot vērā to, ka Kungs nācis pie tiem, kam vajadzīga palīdzība, nevis lai sasveicinātos ar veselajiem). Un Pāvilam ir komentārs arī šai situācijā. Viņš saka, ka tie miesas locekļi, "kas liekas esam nespēcīgākie...kas mums miesā izliekas mazāk cienījams...mūsu nepieklājīgie locekļi dabū sevišķu godu". Mūsu nepieklājīgie locekļi ir visjūtīgākie, kaut arī ārēji tie šķiet nespēcīgi un slēpjami. Un tā, Pāvils secina, ka nespēcīgākie locekļi ir jātur tādā pat godā. Grieķu vārds, ko tulko kā "nespēcīgs" (1.Kor.12:22) tiek lietots (it īpaši vēstulē korintiešiem), aprakstot garīguma trūkumu: Mk.14:38; Rom.5:6; 1.Kor.8:7,10; 9:22; 11:30; 1.Tes.5:14. Un dažkārt mēs visi esam "nespēcīgi" (1.Kor.1:27; 4:10).

Vajadzīgie nespēcīgie

Un tā, pret tiem, kurus mēs uztveram ("liekas esam...kas mums izliekas") kā ārēji nespēcīgus / vājus, mums ir jāizturas ļoti uzmanīgi. Nozīmīgi ir tas, ka "nespēcīgie / vājie" līdzībā Mt.25:38-43 ir "vismazākie" no Kristus brāļiem, garīgi vājākie; un tiesas dienā atraidītie tiek nosodīti par attieksmi pret šiem garīgi vājākajiem Kristus brāļiem. Līdzība par parādniekiem sadala atbildīgos divās grupās; tajos, kas piedod brāļim un tajos, kas pieprasa, lai grēcīgais brālis atmaksātu savu parādu, pat ja viņš to nav spējis darīt (Mt.18:28). Visi no mums, kas aizgriežas no mūs kaitinošajiem, garīgi vājajiem brāļiem (kā mēs viņus uztveram), nenopietni izturas pret mūsu pestīšanu. Tiesas diena būs pārsteigumu diena mums visiem. Atraidītie līdzībā vienkārši nespēj noticēt, ka tiks atraidīti 'tikai' par vienaldzīgu attieksmi pret eklēsisjas vājākajiem locekļiem.

Mūsu attieksme pret garīgi vājākajiem ir mūsu pestīšanas būtiska sastāvdaļa. Tātad, "tie miesas locekļi, kas liekas esam nespēcīgākie, ir sevišķi *vajadzīgi*" (1.Kor.12:22); vajadzīgi mūsu garīgajai attīstībai un pestīšanai. Tātad, nav jābrīnās, ja mums nepatīk kristadelfieši, ja sadraudzībā ir kaut kas, kas mūs neciešami

kaitina. Šis uzbudinājums, šī skaidrā apziņa par mūsu sadraudzības ticīgo vājumu ir Dieva iecerēta mūsu garīgās pieredzes iezīme. Ja jūs vēl neesat izjutuši ilūziju zudumu un vilšanos kristadelfiešos, tad tāda diena noteikti pienāks. Bet atcerieties, cik tas viss ir *vajadzīgi*. Padomājiet par visām tām nožēlojamām lietām, kas jādzird par kristadelfiešiem: viņi mani aprunā, viņi faktiski safabricē lietas par mani un pārspīlē, viņa mani apzaga, viņš mani ignorē, ticiet vai ne (es noticēšu), bet viņas dēls *nolamāja* mani; viņi mani nelūdz izteikties, viņš ir tāds liekulis, un vai tu zini, ko viņš darīja... Teiksim, ka tas viss tā arī ir. Šie nespēcīgie brāļi un māsas, kas to visu dara, ir “vajadzīgi” tā pestīšanai, kurš to visu pārdzīvo, *ja* viņš pareizi uz to reaģē. Vienkārši aiziet prom no viņiem nozīmē atstāt miesu. Mums viņi ir *vajadzīgi*, Gars saka, mums ir vajadzīgi visi šie dubļi, komentāri, šī noniecināšana un uzmanības pievēršana un nodevība, visas šīs jutīgās un sāpīgās lietas. Tā ir nežēlīga loģika, patiesi nežēlīga. Un jūsu klejojošais autors ne vienmēr spēj droši stāties tam visam pretī, kaut gan viņš ir piedzīvojis ne mazums asu strīdu savā mūžā. Bet brāļi, tā ir šī loģika, tā ir Gara balsis. Teorētiski mēs to visu skaidri redzam, tas ir skaidrs kā diena. Tātad.

Pāvils, kā vienmēr, ir mūsu varonis. Jo neviens cits nav bijis tā kārdināts izjust antipātiju pret kristadelfiešiem kā viņš. Viņš, kurš atdeva savu dzīvi, veselību, karjeru, dvēseli, atteicās no laulībām citu pestīšanas labā. Tikai lai piedzīvotu nodevību, cietsirdīgu apmelošanu, draudus, paša pievērsto naidu līdz pat vēlmei viņu nogalināt un nodot viņu romiešiem un jūdiem. Viņš runā par to, ka mums jāciens tie, kas mums liekas “mazāk cienjami” (1.Kor.12:23). Viņš lieto vārdu, kuru viņš agrāk 1.Kor.4:10 attiecina uz sevi (“nicināti”). Viņš saka: ‘Labi, ja jūs domājat, ka es esmu vājš, nicināms, lai tā arī būtu. Bet jums mani ir jāpieņem, jo es arvien vēl piederu pie miesas’. Un tur nebija ko piebilst (un nav arī tagad).

Dieva plāns

Atstāt kristadelfiešus vai arī (kas gadās biežāk) izvairīties no kontaktiem ar tiem, formāli saglabājot piederību, nozīmē kategoriski noliegt Pāvila mācību, ka mūsu uzcītīgā vājo brāļu paciešana ir mūsu pestīšanai *vajadzīgā* sastāvdaļa. Mēs nevaram, mēs nedrīkstam teikt, ka mums viņi nav vajadzīgi. Un ne tas vien, ja mēs to darām, tad mēs sagraujam miesu. Dievs ir tā “sastādītājs” miesu kopā, tur ir tieši tie locekļi, kas ir vajadzīgi. 1.Kor.12 konteksts ir Korintas eklēsija un tikai pēc tam vispasaules ticīgie. Mūsu vietējā kontekstā Dievs ir parūpējies par to, lai mēs saskartos ar tiem ticīgajiem, kas ir nepieciešami mūsu attīstībai. Ja mēs nekontaktējamies ar viņiem, vai arī ja šis kontakts ir vēsi formāls, tikai pienākuma pēc, mēs nesasniedzim to attīstības līmeni, ko Dievs mums ir paredzējis. Tie pārējie ķermeņa locekļi ir *vajadzīgi* – Pāvila vārdi, ne mani – mūsu mūžīgai atpirkšanai.

Dievs ir "sastādījis" miesu kopā (1.Kor.12:24). Tā ir atsauksme uz veidu kā neraudzēti kviešu milti tiek "iejaukti" eļļā (salīdz. ar Garu), lai upuris būtu pieņemams (3.Moz.2:4,5; 7:10; 9:4 un tml.). Pāvils jau pielīdzināja Korintas eklēsiju neraudzētai mīklai (1.Kor.5:7), tagad viņš saka, ka tā ir sastādīta kopā vai "iejaukta" Dieva Gara eļļā. Ja mēs atraujamies no saviem brāļiem, mēs atraujamies vai noliedzam Dieva "sastādīto" miesu. Tas ir tāpat kā vīrs un sieva, kurus Dievs ir savienojis laulībā, šķiras. Tas nenozīmē tikai to, ka mums trūkst pacietības un tml., kuru mēs būtu varējuši attīstīt, paliekot kontaktā ar brāļiem. Mūsu vienaldzība un izvairīšanās no brāļiem aktīvi pretojas zēlastības un vienotības garam, kuru Dievs ir devis iespēju savai tautai pieredzēt. Daži no garā visstiprākajiem brāļiem un māsām, kurus jūs satiekat, ir tie, kas ir spējuši dzīvot eklēsijas dzīvi visas savas mūža dienas, ir cīnījušies ar personālīju nesaskaņām, ar nebeidzamām eklēsiju vētrām un ķildām – bet viņi to visu ir izturējuši. Un tādēļ viņi ir palikuši saskarsmē ar Garu, kas tos saliedējis kopā, kā tas ir nepieciešams Kunga Jēzus Kristus miesas vārdā. Un Kunga Jēzus Gara ietekme rada zēlsirdības pilnu un pozitīvu attieksmi pret brāļiem, sareždot nenoliedzamo miesas labestību, atsakoties no iecentrēšanās uz negatīvo. Jo nenoliedzami tieši tāpat arī Kungs Jēzus raugās uz mums; un tā arī mums, kā viņa attīstības stadijā esošajai tautai, ir jāsāk raudzīties citam uz citu.

Piezīmes

(1) C.S. Lewis, *The Inner Ring*.

- (2) Doma par nespēju "saredzēt" Dievu ir jāsaprot tajā kontekstā, kādā Jānis lieto vārdu "redzēt". Tā nav tikai fiziska redze, bet arī ticība un saprašana. Ja mēs nespējam mīlēt savu brāli, citu cilvēku, kuru mēs kaut kādā līmenī *varam* uztvert, kā tad mēs varam mīlēt Dievu, kuru šajā dzīvē mēs uztvert nevaram? Taču Jānis tajā pat kontekstā saka, ka galu galā mēs redzēsim Dievu (1.Jņ.3:2). Iespējams, ka netieši tas norāda uz to, ka redzēt Dievu brāļi un mīlēt viņu, būt saskarsmē ar viņu ir prelūdijs tam, ka mēs redzēsim Dievu Pašu un būsīm saskarsmē ar viņu mūžīgi.
- (3) Bauslis mīlēt tuvāku ir atsauce uz bausli, kas tika dots Izraēlam. Viņiem nebija jāmil apkārtējās ciltis; mīlēt tuvāku nozīmēja mīlēt kaimiņu Izraēla cilts noietnē (piemēram, 3.Moz.18:20). Un tāpat arī kristiešu bauslis mīlēt tuvāku attiecas uz citiem Kristū, Dieva tautu, nevis apkārtējo pasauli.

10.4.1. TENKAS EKLĒSIJĀ

Mūsu sadraudzībai ir daudz labu īpašību un daudz kas liecina par patiesu garīgu izaugsmi. Bet ir dažas praktiskas jomas, kurām mēs visi neesam pievērsuši

pietiekamu uzmanību. Viena no tām ir šī šausmīgā cilvēku tieksme atkārtot baumas, izdarīt nepamatotus secinājumus, un tādas nepatikas gaisotnē pret citiem ļauties nepatiesām iedomām, pie tam vēl izplatot tās citiem. Es neesmu nevainīgs šai jomā. Un neviens no mums to nevar apgalvot (tas gan mani nekādā ziņā nenomierina). Neizliksimies, ka mēs nekad netenkojam. Un atzīsim arī, ka mūsu ausīm *tīk* dzirdēt tenkas. “Lišķa (angļu A.V. variantā: “tenku pienesēja”) vārdi ir kā saldi kumosi un iet visai pie sirds” (Sal.pam.18:8), proti, mēs pievēršam lielu uzmanību dzirdētajam. Tas ir viens no iemesliem, kāpēc mums ir jāpārtrauc tenku pienesēja brāļa vai māsas teiktais, pirms viņi turpina tādā pat garā, jo tenkas paliks atmiņā un mēs kavēsimies domās pie tām. *Diemžēl, tenkas izvēršas par patiesu grēku kristadelfiešu vidū.* Ja sadraudzībā zeļ tenkas, nepamatoti apgalvojumi un pretprasības, mēs ļoti drīz sevi iznīcināsim. Dalīta māja nepastāv. Un nedomājiet, ka tenkas ir tikai vārdi. Salamans māca, ka tenkas izraisa nesaskaņas; bet Sal.pam.6:12-14 rāda ļauna nesēja “viltīgo muti”, acu mirkšķināšanu, zīmju došanu ar kājām un rādīšanu ar pirkstiem. Mūsu ķermeņa valoda arī ir tenku nesēja. Viegls pirkstu piesitiens, it kā nemanāma plecu paraustīšana, iz sānis skatiens... tas viss nees negatīvu informāciju.

Tenkām izplatoties, tās tiek sagrozītas, dažkārt līdz nepazīšanai. Kad tenku upuri tās padzird, viņu dusmām nav robežu un bieži vien tie rezultātā jūt, ka nevar saieties ar brāļiem un māsām, ja jau tie par viņiem ir tādās domās. Viņiem ir kauns, viņi ir dusmīgi, jo teiktais ir nepatiesība un viņiem rodas vēlēšanās atriebties tiem, kurus viņi uzskata par vainīgiem. Vissliktākajā gadījumā tas var novest pie sadraudzības atstāšanas. “Apkaitinātais brālis turas savā tainībā stingrāk nekā nocietināta pilsēta” (Sal.pam.18:19). Bet biežāk rezultātā vienkārši zūd vēlēšanās apmeklēt sapulces, tiek sarautas saites ar brāļiem un māsām, kuriem būtu jābūt mūsu tuvākajiem draugiem. Rezultātā sadraudzības gaisotne kļūst vēsa un aizdomu pilna, katram paturot savas domas pie sevis, demonstrējot ārēju tainību, bet neatverot sirdis citiem. *Un tā tas notiek arī mūsu starpā.* Visiem iesaistītajiem tenku un pretargumentu gaisotne tikai novārdzina patieso garīgumu. Mums ir pietiekami daudz brīnumainu lietu pārdomām: Kristus mīlestības pārākums, kas daudz pārāks par cilvēka atziņu; dižā Dieva vārda un rakstura komplicētība; apsolījumu piepildījums; mūsu Cerības brīnums. Šīm lietām ir jābūt mūsu domu un sarunu centrā. Un ja tas tā nav, tad *ar mums kaut kas nopietni nav kārtībā.* Mūsu rīcībā ir *labākajā gadījumā* (iespējams, vēl mazāk) tikai daži gadi, lai izzinātu sevi, pirms mēs stājamies Kristus tiesas troņa priekšā. Mēs nevaram zaudēt ne mirkli.

Bībeles spriedums

Tenku analīzē Bībeles izteikumi ir skaidrāki par skaidru. Tā nav nejauša sakritība, ka vārds, kuru tulko kā "velns" būfībā nozīmē viltīgs apsūdzētājs, apmelojātājs (tā tas ir tulkots 1.Tim.3:11; 2.Tim.3:3). Citu apmelošana ir visa miesas ļaunuma iemiesojums. Nesaskaņas mūsu vidū rodas pašīvu dusmu un lepņības rezultātā (Sal.pam.28:25; 29:22); un tenkas sēj nesaskaņu (Sal.pam.16:28). Tādēļ tenkas ir mūsu dusmu un lepņības izpausmes veids, neskatoties uz to, cik veiksmīgi mēs to maskējam. Vai arī, izsakoties tiešāk, mēs piezemējam otru, lai izliktos cēlāki. Tad nu uzmanieties: mūsu neapmierinātība, mūsu noklusētais aizvainojums, sāpes, kuras mums kāds ir nodarījis, ja to visu atstāj kūstāt sevī, noved pie kritiskas attieksmes pret brāļiem, kas izpaužas tenkās. Jo apmelojums ir tāds miesisks ļaunums, kas pielīdzināts izvirtības, elkdievības un asins izliešanas grēkiem Ecēh.22:9. Jeremijas grāmatā ir fragmenti, kuros apmelošana un tenkošana tiek minēti kā jemesls, kāpēc Dievs nosodīja Jūdu (Jer.6:28; 9:3-8). Pasaules ziepju operas ir pilnas šāda veida tenku un intrīgu; tās tur tiek apdziedātas. Un jo vairāk mēs uzņemsim sevī šīs lietas, jo ticamāk, ka mēs tās sāksim uztvert vienkārši kā dzīves sastāvdaļu. Taču ticēsim praviešu vārdiem; tās uzskatāmas kā slepkavība, jo tās iznīcina cilvēka attiecības ar sev līdzīgajiem. Dievs *ienīst* cilvēku, kurš sēj šādas nesaskaņas brāļu starpā (Sal.pam.6:19). Tenku pienesēja vārdi ir kā inde, kas nokļūst dziļi cilvēka iekšās (Sal.pam.26:22, tulkots no angļu A.V.). Šī starp citu izteiktā piezīme, šī informācijas pienesšana it kā 'rūpēs' par kādu – ir spēcīgs sitiens tam, par kuru jūs tenkojat, tik spēcīgs, ka ir nopietnas iekšējas traumas izraisītājs.

Mīlot savu tuvāku

Salamana pamācības nereti ir Bauslības komentāri. Tie daudzie pamācību pantī par tenkām pamatojas uz vienu vienīgu fragmentu no 3.Moz.19:16-18: "Nestaigā apkārt ar nolūku celt ļaunu slavu savā tautā...Tev nebūs savu brāli ienīst savā sirdī, bet pamācīdams pamāci savu tuvāku...Tev nebūs atriebties, nedz nemiīgi dusmas turēt pret savas tautas bērniem, bet tev būs savu tuvāku mīlēt kā sevi pašu". Tas, ka šo fragmentu tik plaši komentē pamācības, norāda uz tenku lielo izplatību kā problēmu senajā Izraēlā, tāpat kā tas ir arī jaunajā. Bet ievērojiet arī Gara smalko psiholoģiju šinī sakarībā: tenkas attiecinātas uz ļauna prāta turēšanu, sava tuvāka ienīšanu savā sirdī, sava tuvāka nemīlēšanu kā sevi pašu (un mēs esam *loti* konservatīvi, kas attiecas uz pašu trūkumiem). Kad Kungs teica, ka katrs, kas ienīst savu brāli, ir slepkava (Mt.5:22; 1.Jņ.3:15), viņš, droši vien, atsaucās uz šo fragmentu 3.Mozus grāmatā. Ienīst savu brāli savā sirdī, tenkot par viņu bija un ir tas pats, kas nogalināt viņu. Un tādu pat sasaisti starp tenkām un slepkavību mēs lasām arī praviešos (Ecēh.22:9 salīdz. ar Sal.pam.26:22). Bet Bauslība piedāvāja izeju. Ja jums ir kaut

kas pret brāli, atklāti pasaki viņam par viņa trūkumu, *lai* tu neienīstu viņu savā sirdī. Ja mēs to nedarām, vai arī gribam, lai kāds cits to darītu, mēs galu galā ienīdsim savu brāli sirdī un tenkosim par viņu.

Kungs Jēzus minēja šo bausli kā attiecošos uz viņa eklēsiju (Mt.18:15). Un tā mērķis *nav tikai*, lai pamācītu to brāli, kas kļūdījies, tas nav tikai pieklājības likums, kas jāpilda, tas ir *arī mūsu dēļ*, kas ir redzējuši sava brāļa vājību. *Ja* mēs neizrunājamies ar viņu atklāti *vienatnē*, tad mēs galu galā ienīdsim viņu savā sirdī (kaut arī mēs tā nejufīsimies) un mēs tenkosim par viņu. Atklāta problēmas apspriešana ar brāli ir saistīta ar sava tuvāka mīlēšanu kā sevi pašu. Faktiski, tas it kā būtu tieši pretēji; mēs varētu iedomāties, ka būtu labāk itin neko neteikt brālim. Bet tāda gadījumā mēs neizbēgami nonāksim pie tenkām par viņu un rūgtumu pret viņu. Patiesa mīlestība izpaužas atklātā saskarsmē, kurā mēs atklāti izrunājamies par visām problēmām, kas mums ir uz sirds, ar mīlestību, nevis naidu sirdī. Tā ir mācība, ko gūstam no 3.Moz.19:16-18. Nav brīnums, ka pamācības velta šai problēmai tik daudz uzmanības. Un nav brīnums, ka Kungs pieņēma to kā pamatlikumu Savā eklēsijā.

Tenkām, kā katram grēkam, ir sava maksa. "Kārto savu lietu ar savu tuvāko (salīdz. ar 3.Moz.19:17; Mt.18:15) un neatklāj cita noslēpumus, lai par tevi nerunātu ļaunu tas, kas to dzirdētu, un lai tad tava nelabā slava nekad neizzustu (Sal.pam.25:9,10). "Tenkas parasti atspēlējas uz tenkotāju", tā ir tā mācība. Un no tenkotāja slavas nav viegli tikt vaļā. Tas nozīmē, ka jūsu brāļi vairīsies jums tuvināties. Atcerieties, ka Sal.pam.20:19 runā par Izraēla eklēsiju, nevis par pasauli vispār: "Mēlnesis...izplāpā noslēpumus; tāpēc tu netinies ar to, kas savu muti nesavalda". Jaunās Derības attiecīgais bauslis varētu būt brīdinājums vairīties no tiem eklēsijā, kas rada strīdus un šķelšanos (Rom.16:17). Tenkošana ir grēks ne tikai tāpēc, ka tā sarūgtina tenku upuri, bet tāpēc, ka tā grauj Dieva ģimenes vienotību. Kunga mokošā nāve bija tā vārdā, lai mūs vienotu; šīs vienotības graušana nozīmē sagraut to, ko krusts centās panākt. Ebreju vārds, ko tulko: "mēlnesis" ir saliktenis, kas pasakās lietots tirgotāja, maiņas tirgotāja nozīmē. Norāde uz to, ka katra tenka nāk apmaiņā pret (proti, izsauc) citu. Un cik bieži mūsu sarunas to apstiprina! Izteikta tenka neizbēgami rosina sarunu biedru arī pateikt ko tādu, kas *tam* nebija jāsaka. Tenkas ļoti ātri izvēršas par dzīves veidu, kā atsevišķam individuam, tā arī visai kopībai. Jeremijas laikā tenkošana asociējās ar 'došanos no ļaunuma uz ļaunumu' (Jer.9:2); tā ir lejupejoša garīguma spirāle. Kolīdz tenka izraisa strīdu, tas ir kā ūdens, kas sagrauj dambi; drīz visa Izraēla zeme tiks applūdināta (Sal.pam.17:14). Tātad, to labāk ir neuzsākt, ne tikai mūsu pašu dēļ, bet tā dēļ, kā tas iespaidos pārējo mūsu. Arī Pēteris brīdina, ka mēlnesība ir tieši pretēja Dieva garīgā vārda

uzņemšanai, “garīgā tīrā piena, ka jūs ar to augat un topat izglābti” (1.Pēt.2:1,2). Nav iespējama patiesa garīgā izaugsme, ja mēs nodarbojamies ar tenkošanu; un tas tā ir kā individuālā, tā arī sadraudzības līmenī.

Praktiskie soļi

Ja jūs jūtaties apmelots, atceraties, ka gandrīz ikviens Dieva kalps ir to piedzīvojis no to cilvēku rokas, kurus viņš ir uzskatījis par saviem brāļiem: Jāzeps, Mozus, Ījabs, Dāvids, Jeremija, Nehemija, Pāvils un pirmām kārtām Kungs Jēzus. Sauls deva mājieni uz to, ka Dāvids un Jonatāns bija homoseksuāli (1.Sam.20:30); Miriama un Arons apšaubīja Mozus (sava brāļa!) morālo stāju (4.Moz.12:1). Mozus pacietīgā izturēšanās pret netaisno kritiku izsauca Gara komentāru par Mozu kā lēnprātīgāko no visiem citiem cilvēkiem virs zemes (4.Moz.12:3). Tas, ka Pāvils pamāca Timoteju nepieņemt sūdzību pret draudzes vecāko bez diviem vai trim lieciniekiem (1.Tim.5:19), ir pietiekams pierādījums tam, ka viņš sagaidīja, ka vecākos apmelos pašu draudzes locekļi. Jo uzmanīgāk jūs lasīsit Pāvila vēstules, jo skaidrāk kļūst, ka viņa paša brāļi gandrīz neticami, bet apmeloja viņu. Tā, galatieši saucukstējās savā starpā, ka Pāvils arvien vēl sludina apgraizīšanu (Gal.5:11), iespējams, pamatojoties uz ļauno tenku, ka viņš apgraizījis Timoteju. Viņam ir jāatgādina tesalonīkiešiem, ka viņš nesludina, lai iegūtu naudu un sievietes (1.Tes.2:3-12). Tesalonīkē bija daudz dižciltīgu sievu, kas pieņēma Evaņģēliju (Ap.d.17:4), kas, neapšaubāmi, izraisīja tenkas. Mums ir gandrīz vai jāsecina, ka apmelojumi raksturīgi patiesiem Dieva kalpiem. Patiesi, kad Pāvils nosauc visas tās lietas, kas apstiprina viņa apustuļa kārtu, viņš uzskaita ne tikai apcietinājumus un kuģu katastrofas; viņš saka, ka viņa apmelojumi arī ir pierādījums tam, ka viņš ir Kristus kalps (2.Kor.6:8)! Nevienš no šiem vīriem nepameta sadraudzību apmelojumu dēļ. Viņi to izturēja. Un tas jādara arī mums. Sadraudzības atstāšana mēlnesības dēļ padarīs mūs par rūgtuma saēstiem graustiem – rūgtums kā sērga apņems visu mūsu garīgo dzīvi un sagraus mūs; un no mums tas izpletīsies pa visu sadraudzību (Ebr.12:15). Pārāk bieži tā ir bijis. Tātad, *nepadodies rūgtumam!* Mums ir jāapzinās, ka Dievs ir mūsu attaisnotājs. Viņš ir Tas, kas uzskata mūs par taisnīgiem. Mūsu ticība šim pestīšanas aspektam nekad nav bijusi pietiekami stipra: ka šeit un tagad Dievs uzskata mūs par pilnīgi taisnīgiem. Apmelojumi mūs noved pie pārlicēības, ka mūsu pašu pretargumenti nevainības pierādīšanai nekad nebūs pietiekami un līdz ar to mēs apzināmies kaut ko par visu taisnošanas procesu un arvien vairāk tuvojamiem Tēvam un Dēlam. Ja mēs bēgam, mēs bēgam no pārbaudījuma, kuru Dievs mums ir uzlicis, lai attīstītu mūsu ticību Viņam un mīlestību. Viņš centīsies iedvest mums to pašu pazemību citādā veidā, no krusta nav glābiņa, ja mēs gribam būt Viņam piederīgi.

Ja mums gadās dzirdēt kādu tenkojam. Mans ieteikums ir apstādināt to, pietiekami smalkjūtīgi, bez šaubām, bet atceroties iepriekšējā rindkopā lasīto, jo tā ir mūsu pusē. Tenkotājs izraisa tenkotāja garu citos; viņš atklāj un izvilina noslēpumus (Ebr.); “tāpēc tu netinies ar to” (Sal.pam.20:19). Pārāk cieši nesaejies ar tādu brāli vai māsu, ja viņi nemaina savu uzvedību (ir dažādas sadraudzības pakāpes vienā kopībā). Pamācība noiet un pamācīt brāli *zem četrām acīm* (Mt.18:15) ir jāuztver daudz nopietnāk. Tādi apgalvojumi kā: “Zini, viņa smēķē. Es nedomāju, ka viņai tas būtu jādara, kā tu domā?” ir grēcīgi. Mūsu reakcijai būtu jābūt aptuveni šādi: “Tev ir pašai jāiet un jārunā ar māsu par to. Ja tu to nedari, tad tev nav patiesu iebildumu pret viņas smēķēšanu. Es negribu klausīties kāda vājību apspriešanu”. Kā daudzi no jums zina, man dažreiz nepietiek drosmes reaģēt tādā veidā. Bet tas ir jādara. Tenkas bieži vien attaisno ar it kā rūpēm par kādu. Tas tiek darīts neapzināti un izskatās, ka cilvēks ir garīgi norūpējies par otru cilvēku. Gars to paredzēja. “Lišķa (citos tulkojumos: “tenku pienesēja”) vārdi ir *kā* saldi kumosi un iet visai pie sirds” (Sal.pam.18:8). Līdzīgs izteiciens citviet Salamana pamācībās lietots par garīgās gudrības “saldiem kumosiem”, kas “iet visai pie sirds” (16:21,23; 20:27; 24:4 ebreju valodas variantā). Šis līdzības pamatā ir tas, ka Izraēla eklēsiņas ietvaros tenkas varētu viegli tikt uztvertas kā patiesi garīgums (“*kā* saldi kumosi”). Mums ir jābūt ļoti uzmanīgiem šajā ziņā. Dažreiz rodas nepieciešamība apspriest eklēsiņas iekšējās problēmas; bet nepieciešamība *personīgi* aprunāties ar attiecīgo brāli vai māsu, kā tas bija aplūkots augstāk, ir pirmajā vietā.

“Mēlnesis negribot pats atklāj, ko viņš slepeni zina, bet, kam uzticama sirds, tas to noslēpj” (Sal.pam.11:13). Izpirkšanas un pestīšanas principiem, kurus mēs esam pieredzējuši, būtu jāizpaužas visās mūsu dzīves jomās. Tenkošanas vietā mums būtu jāpatur pie sevis mums uzticētie noslēpumi. Mums ir jāvairās no jebkuras grēka parādīšanās; kur vien tas parādās, mums ir jātraujas (1.Tes.5:22; šis pants nesaka ‘nedari lietas, kas izskatās grēcīgas’). Kad vien mēs padzirdam par grēku, mums ir jācenšas to apslēpt, plaši to neizrādīt, un it īpaši jācenšas, lai tas tiktu piedots. Tā rīkojoties mēs atspoguļosim savu pieredzi; to, kā Dievs rīkojas, zinot mūsu grēkus. Tenkojot mēs parādām, ka mēs nezinām Dievu, ka mēs neesam pieredzējuši Viņa žēlsirdīgo attieksmi, nepievēršot uzmanību mūsu tumšajai pusei (Jer.9:3,4). Tomēr neskatoties uz to, mēs *visi* tenkojam. Mēs sakām lietas, kuras mums nebūtu jāsaka, par saviem brāļiem. Atzīsim to. Un citu tenkas ir mums kā ‘saldi kumosi’. Tādēļ, lūgšim, no sirds lūgšim, lai mēs labotos kā individuāli, tā arī kolektīvi.

Pret Pāvilu vērstie apmelojumi

Pārāk nespējīgs, lai veiktu darbu (2.Kor.10:10).

Rīkojas slepeni, viltīgs (2.Kor.4:2).

Vilto Dieva vārdu (2.Kor.4:2).

Nesludina pēc Jēzus Kristus pavēles, bet izgudro pats (neebreju brīvības kontekstā, Gal.1:11).

Sludina pats sevi kā pestītāju, nevis Kristu (2.Kor.4:5).

Slavina pats sevi, izrādīdams savu garīgo spēku (2.Kor.3:1).

Sludinot Evaņģēliju cenšas izcelt savu personu klausītāju priekšā (2.Kor.4:5).

Cenšas valdīt pār brāļiem (2.Kor.1:24; 8:8).

Intelektuāli nelīdzsvarots (2.Kor.5:13).

Ir bijis citiem par apgrēcību (2.Kor.6:3).

Viltnieks (2.Kor.6:8 – kontekstā, Pāvils saka, ka pats viņa nomelnošanas fakts ir sava veida pierādījums, ka viņš ir patiess Kunga kalps!).

Pāridarītājs, postā vedējs, brāļu naudas izkrāpējs (2.Kor.7:2).

Pieprasa tik daudz naudas no citiem, ka tie paši nonāk grūtībās (2.Kor.8:13,14).

Viņš tikai draudēja ar disciplināru bardzību, bet praksē nedarīja neko – liela runāšana, maza darīšana (2.Kor.10:1-6).

Tas, ko viņš rakstīja vēstulēs nesaskanēja ar to cilvēku, kāds viņš patiesi bija (2.Kor.1:13).

Viņš pastāvīgi maina uzskatus būtiskās lietās (2.Kor.1:17-19).

Viņi apvainojās, kad Pāvils neņēma naudu no viņiem (2.Kor.11:7), bet bija negribīgi naudas devēji Jeruzalemes nabago fondam, apgalvojot, ka viņš cenšoties dabūt naudu sev.

Krāpnieks un melis, neatver sirdi brāļiem (2.Kor.12:16 salīdz. ar 6:11).

Sludina, ka mēs varam būt amorāli, jo Dieva žēlsirdība mūs apsegsot (Rom.3:8).

Sludina, lai iegūtu naudu un sievietes (1.Tes.2:3-12).

Vēl arvien slepeni sludina, ka apgraizīšana ir būtiska pestīšanai (Gal.5:11).

Piezīme: Ja jūs iedomāsit, kurās vietās Pāvils būtu varējis lietot pēdiņas, tas palīdzēs atklāt tās frāzes, kuras viņš citē no viņu apgalvojumiem. Lielākā daļa visu augstāk minēto apmelojumu nāk no vienas (Korintas) eklēsijas: var nešaubīties, ka bija daudz citu līdzīgu apmelojumu. Viņš ļoti taktiski lūdza tos savākt naudu, lai palīdzētu nabaga svētajiem Jeruzalemē, lai attaisnotu savu lielīšanos ar tiem. Beidzot, pēc visiem šiem diplomātiskajiem centieniem šo fondu savākšanā, viņam bija jālūdz romiešu eklēsija, lai tā lūgtos līdz ar viņu, lai Jeruzalemes eklēsija pieņemtu savāktos līdzekļus (Rom.15:31). Jādomā, ka viņi nevēlējās pieņemt palīdzību no pievērstajiem neebrejiem, kurus viņi nicināja. Un ja viņi to nepieņemtu, tad izskafītos, ka Pāvils licis tiem savākt naudu priekš sevis. Droši vien

ir bijuši brīži viņa dzīvē, kad viņam gribējās atstāt kristadelfiešus. Agrīnās baznīcas acīs Pāvils nebija nekāda dižā figūra. Viņi neredzēja Pāvilu tā, kā mēs viņu redzam. Jo centīgāk viņš strādāja, jo vairāk viņu apmeloja, un jo sāpīgāk. Katrs grūti un sūri strādājošais brālis kristadelfiešu sadraudzībā ir līdzīgi cietis.

10.5. “VAI MUMS NEVAJADZĒTU VAIRĀK DARĪT PASAULES LABĀ?”

Bieži tiek izteiktas šaubas, vai ir pareizi, ka mēs lielāko uzmanību pievēršam sludināšanai un Bībeles studēšanai tā vietā, lai palīdzētu šīs pasaules cietējiem.

Nav šaubu, ka mūsu pienākums ir darīt labu visiem, rādīt Kristus mīlestību un žēlastību visiem cilvēkiem un visiem, ar ko mēs dzīvē saskaramies – pat dzīvniekiem. Šīs lielās, neizsmeļamās mīlestības pieredzei būtu jāzauzina pat mūsu ķermeņa valodā, mūsu gaitā. Taču jautājums paliek par to, kā sabalansēt mūsu dzīvi; vai mīlēt galvenokārt mūsu sadraudzību, vai arī mīlēt pasauli vispār? Vai sludināt Evaņģēliju, vai pabarot badacietējus?

Mūsu sadraudzībā ir izkristalizējusies noteikta tendence attiecībā uz mūsu sociālo sirdsapziņu apkārtējās pasaules sakarā. Kad mēs saskaramies ar plūdu nopostīto Bangladešu vai sausuma piemeklēto Somāliju, pirmā reakcija parasti ir nožēla un līdzjūtība, bet tad seko skaidra sajūta, ka mēs neko nespējam darīt, lai praktiski atvieglotu viņu ciešanas. “Bēdas tam, kam nesaskaņas ar savu radītāju, lauskai starp māla trauku lauskām!”, “Nāc man pakal (sludināt Evaņģēliju) un lai miroņi apglabā savus miroņus” ir panti, kurus bieži citē darba sapulcēs (un tml.), kad tādi jautājumi paceļas. Bet daudziem mūsu sadraudzībā tagad šķiet pamodusies patiesa līdzjūtība pasaules cietējiem; kā mēs esam izjutuši Dievu sniedzam roku mums mūsu garīgā izmisuma pilnajā dzīvē, tā arī mums ir jājūt līdzī pasaules cietējiem. Tālāk seko tīri personiskas atsaucis uz mūsu dilemmu (ja tāda pastāv).

- 26 Ja mēs esam sievietes sēkla, mēs būsim pastāvīgā naidā ar čūskas sēklu; pasauli, kas būvēta cilvēcisko “kārbu” apmierināšanai. Kristū mums būs miers, bet pasaulē mēs piedzīvosim likstas, pat tādas kādas bija jāpiedzīvo Kristum. Mūsu līdzjūtības jūtas pret pasauli, labie darbi, kas mums jā dara visiem cilvēkiem, nedrīkst mūs novest līdz pasaules *mīlēšanai*. Jo ja mēs mīlam pasauli, mūsos nav Tēva mīlestības (1.Jņ.2:15). ‘Velns’ attiecas kā uz mūsu iekšējām kārbām, tā arī uz apkārtējo pasauli. Šajā ziņā pasaule ir mūsu sirds (Sal.māc.3:11, angļu A.V. tulkojumā “pasaule”, ne “mūžība”). Tādējādi, “pasaule” ir pielīdzināta “kārbām” (1.Jņ.2:17). Tā kā mūsu iekšējā būtībā pastāv visizteiktākais konflikts starp miesu un garu, tāds pats

konflikts pastāv arī starp mums un pasauli. Mums nav jāmīl pasaule ar *agape* mīlestību, kas pastāv starp kristiešiem. *Agape* mīlestība pret brāļiem ir kaut kas īpašs, kas nevar attiekties uz pasauli, ja mēs mīlam pasauli, mūsos nav Tēva mīlestības, jo tad mēs pasludinām pasauli par eklēsiju (1.Jņ.2:15). Tādēļ nav tiesa, ka mums būtu jāizjūt pret pasauli tāda pat *veida* mīlestība kā pret brāļiem.

- 27 Taču Dievs mīlēja pasauli – nodotot Kristu, lai darītu iespējamu tās garīgo glābšanu. “Jo *tik* ļoti Dievs pasauli mīlēja, ka Viņš devis Savu vienpiedzimušo dēlu” (Jņ.3:16) norāda uz to, ka Dieva pasaules mīlestība izpaudās Kristus kalpošanā. Starp Dieva mīlestību un Kristus nāvi ir tik daudz kopsakarību, ka tās var viegli palaist garām neievērotas. Piemēram, “Šī ir tā mīlestība nevis, ka mēs esam mīlējuši Dievu, bet ka Viņš mūs mīlēja un sūtījis Savu Dēlu mūsu grēku izpirkšanai...No tā mēs esam nopratuši mīlestību, ka Viņš Savu dzīvību par mums ir atdevis” (1.Jņ.4:10; 3:16). Dieva mīlestība ir “Kristū Jēzū”. Līdzīgi, arī Kristus mīlestība tiek tik bieži saistīta ar Viņa nāvi. Kristus “mūs mīlēja” un “ar Savām asinīm atsvabinājis no mūsu grēkiem” (Atkl.1:5). Viņš atdeva Savu dzīvību par pasaules dzīvību (Jņ.6:51); un tomēr Viņš atdeva Savu dzīvību par *mums*. Mans secinājums ir, ka Kristus mīlestība nebija vērsta uz visu pasauli, vai fizisko planētu. Tā bija vērsta uz mums, kurus Dievs aicinājis no šīs pasaules, lai Kunga upuris nāktu mums par labu; *mums*, kas *Dievam*, no Viņa redzes viedokļa, esam “pasaule”, ar kuru Viņam ir darīšana. “Pasaule” Jāņa Evaņģēlijā visbiežāk nozīmē jūdu pasauli. Būtbūt Kungs mira *viņu* pestīšanai (Gal.4:5), un mēs kļūstam tai piederīgi tikai kļūstot par garīgo Izraēlu pēc kristībā.
- 28 Ja mums ir jāparāda Dieva mīlestība pasaulei, tas pirmām kārtām (bet ne tikai) izpaudīsies mūsu garīgajā palīdzībā viņiem. Mūsu atsaukšanās Dieva mīlestībai Kristū arī izpaudīsies nodotot mūsu dzīves “par *brāļiem*”. Nākamais pants palīdz definēt to kā materiālu, praktisku palīdzību (1.Jņ.3:16,17). Pāvila apkārtējās pasaules mīlestības uztvere nepārprotami sakņojās drīzāk nepieciešamībā sludināt pasaulei nekā sniegt tai materiālu palīdzību. Viņš izjuta kā parādu nepieciešamību mīlēt citus (Rom.13:8); taču viņš izjuta kā parādu arī nepieciešamību sludināt (Rom.1:14). Viņa parāds izpaudās mīlestībā sludinot. Mūsu sadraudzībā pastāv tieksme, kas pelna ievēribu: tā kā pastāvīgi aug kristīto skaits nabadzīgākajās valstīs, stipri apsteidzot kristīto skaita pieaugumu bagātākajās valstīs, aug mūsu sadraudzības materiālās vajadzības. Ar liecību iespēju paplašināšanos mūsu brāļi misionāri sastopas ar milzīgu skaitu vīru un sievu, kas dedzīgi vēlas dzirdēt Patiesības mācību. Bet šie brāļi un māsas strādā nepietiekamu

budzētu ietvaros. Mans secinājums ir, ka finansiālās palīdzības ziņā mums ir pirmām kārtām jāatceras daudzu mūsu brāļu spiedīgie apstākļi. Bet es atkal uzsvēru, ka ar to es *negribu* teikt, ka mums nebūtu jāsniedz praktiska mīlestība un palīdzība apkārtējai pasaulei.

- 29 Neizliksimies, ka mēs nesaprotam, ka ‘ziedošana labdarībai’ satur sevī apelāciju pie miesiskā. Ar to es *negribu* teikt, ka ziedojot apkārtējai pasaulei kādam no mums varētu būt tāda motivācija; es to vienkārši izsaku kā brīdinājumu. Un neliksim arī vienlīdzības zīmi starp patiesu mīlestību un vienkāršu ziedošanu labdarībai. Mēs varam atdot visu savu mantu, lai pabarotu izsalkušos, bet bez patiesas mīlestības; mīlestības pilnas dzīves, Kristus mīlestības, kas caurautu visu mūsu būtību (1.Kor.13:3 Pāvils būtu varējis rakstīt, domājot par dažiem agrīnajā Jeruzalemes eklēsiņā, kas *patiesām* atdeva visu savu mantu eklēsiņās nabagajiem, bet kuros nebija mīlestības, un tie atgriezās jūdaismā). ‘Pasaule’ pamatojas miesas kārbās, jo sastāv no cilvēkiem, kas ir uzticīgi cilvēka savtīgajai dabai. Ja viņi arī sauktu sevi par ‘kristiešiem’, tad tomēr viņiem nav *bīblisko* apzīmējumu: “mīlestības, prieka, miera” un tml. – jo tie ir *augļi* kas attīstās tā laika gaitā, kad ticīgais uztver Patiesības vārdu. Visi, kas nav Kristū, ir Dieva aktīvi pretinieki, kas izsauc Viņā dusmas (Ef.2:3-15), strādnieki, kas stāv garīgā bezdarbībā tirgus laukumā (Mt.20:7). Šī iemesla dēļ mums nav ‘jākaunas’ viņu labdarības piemēra. ‘Pasaule’ savāc lielas naudas summas, lai palīdzētu saviem ļaudīm. Labas lietas vārdā daži pat ietu nāvē. Bet vai tas nepierāda Kunga vārdu patiesumu, kad viņš runāja par to, ka pasaule mīl savējos? Nekas no pieminētā nevar kalpot par iemeslu, lai *neziedotu* labdarībai. Bet mums ir jāuzmanās, kas mūs motivē šim solim; jo ir skaidrs, ka *mūsu* ziedošanas motivācijai ir jāatšķiras no apkārtējās pasaules motivācijas.
- 30 Vecās Derības bauslis mīlēt savu tuvāku kā sevi pašu bija Izraēla kontekstā. “Tuvākais” attiecās uz citiem, kas arī bija Derības ļaudis; nevis uz apkārtējās ‘pasaules’ tautām. Šī bausļa citāts Jaunajā Derībā pilnībā atbalsta šo uzskatu; pēc Jaunās Derības mums ir jāmīl tos *eklēsiņā* kā sevi pašu (Gal.5:14). Viens no angļu 1.Kor.6:1 tulkojumiem runā par brāļiem eklēsiņā kā par “tuvākiem”. Atkal, pats par sevi tas nav pierādījums, ka mums nebūtu jāziedo (piemēram) bada cietējiem. Bet tas noteikti norāda uz to, ka mēs kļūdamies, domādami, ka šāda darbība ir šī bausļa izpilde. Taču Bauslībā ir daudz pierādījumu tam, ka Izraēlam bija jābūt taktiskam un ieinteresētam pret viņiem apkārt dzīvojošo pagānu pasauli.
- 31 Līdzība par labo samarieti ir rūpīgi jāapdomā, pirms mēs saskatām tajā pavēli visu uzmanību veltīt došanai apkārtējai pasaulei. Samarietis bija

tuvākais tam, “kas bija kritis laupītāju rokās” (Lk.10:36) – proti, līdzība rāda, kā viņš izpildīja bausli mīlēt savu tuvāku. Augstāk mēs parādījām, ka šis bauslis attiecas uz mīlestību pret tiem, kas sastāv Derībā. Samarietis pārstāvēja Kristu. Laupītāju rokās kritušais bija tie, kurus Viņš bija nācis glābt; ne pasauli vispār, jo tie nav visi pieņēmuši Viņa dziedināšanu. Mums ir jādara tāpat; rādot Kristus mīlestību pasaulei. Bet vēl agrāk mēs definējam šo mīlestību kā galvenokārt *garīgu* mīlestību, kas attiecas uz krusta darbu. Līdzība rādīja Bauslības nespēju glābt cilvēku *garīgi*, nevis fiziski.

- 32 Samarieša “sirds iežēlojās”, redzot cilvēka (garīgo) stāvokli (Lk.10:33). Šis izteiciens lietots attiecībā uz Kristu, kad Viņš redzēja ļaužu pūļus, “sirds Viņam par tiem iežēlojās” (Mt.9:36). Saistība ar līdzību par labo samarieti aicinātu mūs izprast Kunga žēlastību kā pamatā *garīgu*. Brīnumainās zīmes bija vajadzīgas, lai apstiprinātu Viņa teiktos vārdus (Mk.16:20), lai cilvēki saredzētu vēstījuma, kuru tie apstiprināja, gudrību (Mk.6:2). Vai ir kāds Kristus darīto brīnumaino zīmju piemērs, kas nebūtu saistīts ar sludināšanu? Tām bieži (vienmēr?) bija simboliska nozīme; un to mērķis bija radīt ticību (Jņ.20:31) un grēku nožēlu (Mt.11:21). Un jebkurā gadījumā Viņa zīmes bija galvenokārt vērstas uz Derības ļaudīm, vai arī tuvu tiem stāvošajiem. Apustuļi nerādīja labdarības zīmes ļaužu pulkiem (piemēram, pabarojot tūkstošus), lai apstiprinātu sludināšanu pagānu pasaulē; kaut gan tiem bija vara vēl “lielākus darbus” darīt par Kunga darītājiem (Jņ.14:12). ‘Labdarīgi’ ziedojumi ir bez šaubām *jāsaista* ar sludināšanu, ja mēs sekojam Kunga žēlsirdībai, redzot ļaužu pūļus. Praksē tie paši brāļi misionāri nodrošina kā labklājību, tā arī pastāvīgu sludināšanu savā sludināšanas reģionā.
- 33 Mums ir jābūt uzmanīgiem attiecībā uz to, ko tas nozīmē, kad mēs jūtam Dievu nolūkojamies uz cilvēka likteni un “iežēlojamies” par viņu, un tādēļ nākam palīgā. Rakstos ir atrodams milzums piemēru, kad Dievs to dara *Savas tautas* dēļ. Bet nav neviena piemēra, kur mēs lasītu par Dievu fiziski iejaucamies, lai atvieglotu ciešanas (piemēram) zemestrīcē cietušajiem, kas piemeklējusi neapskaidrotus cilvēkus. Patiesi, ja Viņš to darītu, tad mēs sastaptos ar paradoksu: Dievs, kas šo “launumu” ļaudīm uzsūtījis, tad iežēlojas par tiem un daļēji novērš šo “launumu”. Gars māca, ka nāves stundā cilvēks neatšķiras no dzīvnieka. Ir traģiski un skumji, kad moka un iznīcina dzīvniekus. Bet vai Dieva acis ir daudz traģiskāk, kad cieš neapskaidroti cilvēki? Tāpēc, ka Rūbena dēli piesauca Dievu ticībā “tur bija daudz kritušo (no hagariešiem), jo karš bija no Dieva” (1.Laiku 5:22). Un padomājiet arī par to, ka miljoniem ļaužu dzīvo un mirst, vai mirst vēl

mātes miesās, un Dievs to zina un pieļauj, bez Evaņģēlija aicinājuma. Ja mēs neticam vispārējai "otrai iespējai", mums ir vienkārši jāpieļauj, ka cilvēka nāve Dievam nenozīmē to, ko tā nozīmē mums, cilvēkiem. Lauva drīzāk iežēlosies par sava ciltsbrāļa ciešanām, nekā par lauvas plosīta cilvēka kļiedzieniem. Tā, arī mūs vairāk skar mūsu līdzcilvēka nekā citas radības ciešanas. Bet vai *ir* sastopamas kādas liecības, ka *Dievs* redz cilvēka ciešanas savādāk nekā dzīvnieku ciešanas? Vai nāves *veids* Dievam ir nozīmīgs? Tie ir atklāti jautājumi.

- 34 Visa mūsu izpiršanas un glābšanas Kristū valoda pamatojas Izraēla atbrīvošanā no Ēģiptes jūga. Dievu aizkustināja tās tautas ciešanas, ar kuru Viņš vēlējās nodibināt īpašas attiecības un tādēļ Viņa sirds iežēlojās par tiem. Viņš darīja visu iespējamo, lai atbrīvotu viņus. Bet Dievu, acimredzot, ēģiptiešu ciešanas 'neaizkustināja' līdzīgā veidā. Sodības nodarīja postījumus, kādus izraisa visbriesmīgākie plūdi, zemestrīces vai vulkānu izvirdumi, kas jebkad rādīti TV ekrānos. Saimniecība sagrauta, plosās slimības (padomājiet par asins sērgām, utīm un mušām, nemaz nerunājot par trūdošiem sprāgoņiem). To visu Dievs apzināti izraisīja. Un arī pirmdzimto nāvi. Visi kādu cilvēku dēļ, no laimīgu jauno pāru mazuliem līdz spēcīgiem jauniešiem, pusmūža vecāku priekam un lepnumam. Nemaz nenāk par sliktu iedomāties to fizisko un emocionālo asinspirti, ko izraisīja *Dieva* sodības. Un nez vai izraēliešiem bija kādi līdzekļi, lai sniegtu palīdzību nabaga vecajiem ēģiptiešiem, kurus bija piemeklējušas tādas likstas; patiesībā, Dievs viņiem pavēlēja darīt tieši pretējo. Un mums ir skaidri jāapzinās, ka Izraēla nostāja precīzi simbolizē mūsu nostāju. Mēs esam atstājuši Ēģiptes pasauli, pasauli, kas virzās pretī līdzīgai iznīcībai. Tie 'ēģiptieši', kas vēlas, var tagad nolemt izglābties – saradojoties ar Dieva tautu. Patiesi, Mozus bauslība uzsvēra, ka ikvienu, kas izsaka tādu vēlmi, ir visnotaļ cēlsirdīgi jāuzņem; taču Bauslībā nekas nav teikts par palīdzības sniegšanu likstās nonākušajai pasaulei. Dieva Dēls uzsvēra, ka Viņš nelīdz par pasauli, bet gan par Viņa paša tautu (Jņ.17:9). Tas, kā Viņš to izsaka Tēvam lūgšanā, šķiet akcentē to, cik spēcīgas bija Viņa emocijas šai sakarā. Pamācības turēt lūgšanas par pasauli ir atrodamas tikai kontekstā ar lūgšanām, lai cilvēku valdības ļautu Dieva tautai dzīvot garīgi bagātu dzīvi viņu vidū (Jer.29:7; 1.Tim.2:2); nevis par pašām cilvēku valdībām.

Dieva pasaule

Augstāk minētais liek secināt, ka Dievs ir centrēts uz ticīgajiem; Viņa 'pasaule' ir ticīgo pasaule un viss pārējais gandrīz vai neskaitās (1). Viņš runā par "Maķedoniju un Ahaju", domājot par 'ticīgajiem Maķedonijā un Ahajā' (Rom.15:26). Visa

radība, kas slavē Dievu, tiek saukta par Dieva svētajiem (Ps.145:10). Tādējādi, Dievs sevi atklāj kā 'uz ticīgajiem centrētu'. Tā, itin bieži Rakstos teikts, ka "visi cilvēki" augšāmcelsies. Rom.2:6-9 runā par to, ka "ikviens" stāsies tiesas priekšā Kristus otrajā atnākšanā. Mēs zinām, ka burtiski "visi cilvēki" netiks augšāmcelti. Taču ticīgie ir "visas lietas" Dieva un Kristus redzējumā. Kristus teica, ka Viņš nelūd par pasauli, bet "par tiem, ko Tu Man esi devis, jo viņi ir Tavi". Ticīgie "visi" augšāmcelsies. Brīžiem Pāvils saka it kā visi, kas augšāmcelsies, tiks glābti. Un atkal, mēs zinām, ka tā nav tiesa. Bet kad mēs apzināties, ka viņš uztvēra "visus" attiecami uz uzticīgajiem kristiešiem, tad nerodas nekādas problēmas. Un "ikviens", kam bija tāds materiāls, nodeva to Saiešanas telts celtniecībai, saskaņā ar 2.Moz.35:23; kaut gan šis "ikviens" citviet tiek aprakstīts kā "ikviens, kuru sirds uz to skubināja" (2.Moz.35:21). Līdzīgi, Rom.3:19 "visa pasaule" ir tie, kas "stāv zem bauslības", kuri arī ir atbildīgi Dieva priekšā. "Manā priekšā lieksies visi ceļi, un visas mēles atzīsies Dievam. Tā tad ikviens no mums atbildēs Dievam par sevi" (Rom.14:11,12) ir vēl viens piemērs – 'visi', 'ikviens' attiecas uz tiem, kuri ir atbildīgi. Tiesās "mirušos" (Atkl.11:18) – ne visus, kas ir miruši, bet tos, kurus Dievs uzskata par atbildīgiem. "Žēlastība... nes pestīšanu visiem cilvēkiem" (Tit.2:11) – skaidrs, ka tas nav teikts par visiem, kas jebkad ir dzīvojuši, bet par "visiem", kas no jauna radīti. Kungs nāvi baudījis "par visiem" (Ebr.2:9) – par visiem, kas ir pārstāvēti Viņa upurī caur kristīšanos. "Dievs bija Kristū un salīdzināja pasauli ar Sevi" – tādā veidā *mēs* ieguvām piedošanu (2.Kor.5:19) – *mēs* esam "pasaule", kuru Viņš salīdzināja ar Sevi, mēs esam "visi", kas šķīstīts Viņa asinīs (Ebr.9:22). "Pagāni" tiek teikts par 'pagāniem, kas tic' (Rom.2:14; 3.Jņ.7). 1.Kor.4:9 šķiet redzam atšķirību starp "pasauli" un "cilvēkiem" it kā Pāvils šeit lietotu vārdu "pasaule" ar nozīmi 'ticīgo pasaule'. Kungs ir Sevi nodevis "par atpirkuma maksu par visiem" (1.Tim.2:6), kaut gan tie bijām tikai mēs, atpirktie, kurus Viņš atpircis no kalpošanas grēkam (Lk.1:68; Tit.2:14; 1.Pēt.1:18; Rom.8:13; Atkl.5:9; 14:3,4). Tādēļ "visi" *mūsu* 'pasaule' attiecas tikai uz tiem, kas ir piederīgi Dieva pasaulei, kā tā šeit ir raksturota. Patiesais risinājums pārāk 'ieکشēji' vērstai personībai' ir iziet ārā uz lielceļiem un sānceļiem un piespiet cilvēkus stāties derībā ar Dievu. Kungs ir uzkāpis augstāk par visām debesīm, lai "visu" piepildītu ar Savu garīgumu, visu ticīgo kopumu (Ef.3:19; 4:10). Tas sakņojas VD, ka Izraēls ir Viņa tauta, Viņa 'pasaule' un citas ir "netautas"; Dieva redzējumā tās nav tautas (5.Moz.32:21). Tas attiecas uz visiem, kas nav derības attiecībās ar Viņu, ieskaitot tos, kas ir atkrituši. Tā, Elīsa teica Izraēla ķēniņam-atkritējam: "Ja man nebūtu cienījams Jošafata, Jūdas ķēniņa vaigs, tad es tev ne virsū skatītos, nedz tevi ievērotu" (2.Ķēn.3:14). Daži panti šķiet rakstīti tikai un vienīgi Viņa tautai bez kādas nozīmes apkārtējai pasaulei – piemēram, 2.Tim.1:9,10: "Jo Dievs ir izglābis mūs un aicinājis ar svētu aicinājumu ...pēc žēlastības, kas mums dota Kristū

Jēzū...bet tagad ir redzama tapusi, *mūsu* Pestītājam Kristum Jēzum parādoties, kas ir iznīcinājis nāves varu [*pār mums*] un cēlis gaismā [*priekš mums*] dzīvību un neiznīcību ar evaņģēliju”.

Jes.60:2 runā par sauli lecam pār Ciānu – it kā Ciāna Dievam būtu visa zeme. Ps.89:13 rāda, ka Dievs rēķina debess puses attiecībā pret Jeruzalemi: “Tu esi radījis ziemeļus un dienvidus: Tabors (rietumos) un Hermons (austrumos)gavilēs teic Tavu Vārdu”. Līdzīgi, par “jūru” tiek runāts, lai parādītu, ka runa ir par rietumiem, jo Vidusjūra ir uz rietumiem no Jeruzalemes (4.Moz.2:18; Joz.16:5,6; Ecēh.42:19). “Austrumi” ir runājot par Persiju, Mēdiju un valstīm uz austrumiem no Jeruzalemes (Ecēh.25:4; Mt.2:1); “dienvidi”, runājot par Ēģipti, uz dienvidiem no Kānaānas (Jer.13:19; Dan.11:5), vai par Negevu, kalnu valsti uz dienvidiem no Jeruzalemes (1.Moz.12:9; 13:1,3; Ecēh.20:46,47); “ziemeļi” attiecas uz Babiloniju (Jer.1:13-15 utt.). Ābrahāmam dotais solījums bija, ka viņš iemantos Izraēlu, taču Pāvils to redz kā “pasaules” iemantošanu (Rom.4:13).

Taču visam augstāk teiktajam ir spēcīgs apstiprinājums tajā, ka tos no Dieva tautas, kas lauž derību ar Viņu, Dievs uzskata par pasauli. Tā, Mozus pravietoja par aizgriezušos Izraēlu: “Pret Viņu (Dievu) ir apgrēkojušies; tie nav Viņa bērni, bet, sev par kaunu, nikna un netikla cilts” (5.Moz.32:5). Šos pašus vārdus Pāvils lieto, runājot par pagānu pasauli (Fil.2:15). Atkritušais Izraēls ir pagānu pasaule (2); un tādēļ atraidītie tiesas dienā tiks nosodīti līdz ar pasauli (1.Kor.11:32). Apustuļiem bija jānokrata pīšļi no savām kājām pret neticīgo Izraēlu (Mt.10:14; Mk.6:11; Ap.d.8:51) kā atsauce uz rabīnu mācību, ka pagānu zemes pīšļi nes samaitāšanu. Tādējādi, tā Izraēla, kas noraidīja Evaņģēliju, bija jāuztver kā pagāni. Dievs redz pasauli kā aktīvi ļaunu: “tagadējā ļaunā pasaule” (Gal.1:4), Viņa nosodīta (1.Kor.11:32); un kas nav ar Kungu Jēzu, tiek uztverts kā Viņa aktīvs pretinieks, nevis tikai kā pasīvi vienaldzīgais (Lk.11:23). Mūsu pestīšanai ir absolūti būtiski būt atšķirtam no šīs pasaules. Kristīšanās akts ir glābšanās ne tikai no mūsu grēkiem, bet arī no “šīs samaitātās cilts”, kurā mēs līdz šim dzīvojam (Ap.d.2:40).

Rakstus caurauz šīs pasaules valstību un Dieva Valstības pretstatījums. Pēc pirmās eklēsiņas Jeruzalemē nodibināšanas Apustuļu darbi uzsvēr aso konfliktu starp šo eklēsiju un pasauli. “Vienprātība” bija agrīno brāļu raksturīga iezīme (Ap.d.1:14; 2:1,46; 4:24; 5:12; 15:25); bet pasaule bija “vienprātīga” savā opozīcijā pret šo vienoto eklēsiju (Ap.d.7:57; 12:20; 18:12; 19:29).

Mums ir jābūt jo dziļi aizkustinātiem par to, ka mēs esam aicināti Dieva pasaulē, Viņa redzes lokā. Viņš pat ir radījis dažādas barības vielas, “lai ticīgie un patiesības

atzinēji saņemtu tās ar pateicību” (1.Tim.4:3); tās radītas priekš mums nevis pasaules un tādēļ *mums* ir jāpateicas Dievam par ēdienu šīs apziņas gaismā. Šai apziņai arī jāveicina mūsu atdalīšanās no šīs pasaules. Dievs izdeldēja Moābu par to, ka viņi teica Jūdeju tādū pašu esam kā visas citas pagānu ciltis (Ecēh.25:8). Kaut gan faktiski tā bija patiesība, Tam Kungam to bija pretīgi dzirdēt. Pastāv Bībeles tēma, ka atraidītie svētie tiks pazudināti līdz ar pasauli (1.Kor.11:32). Ja mēs tagad neesam atdalījušies no pasaules, mēs nebūsim atdalīti no tiem, kad nāks pazudināšanas diena. To pareģo atkritušā Izraēla nosodījums līdz ar pagānu pasauli, kad nāca to nosodījuma laiks (piemēram, Jer.4:7; Am.9:7).

Dieva “pasaules” mīlestība bija tajā, ka “Viņš devis Savu vienpiedzimušo dēlu, lai neviens, kas Viņam tic, nepazustu (Jņ.3:16), liek saskatīt paralēli starp “pasauli” un visiem, kas tic Kristum. Dan.7:21 salīdz. ar :23 pielīdzina svētos “visai zemei”. Kristus mira, lai tiktu piedoti grēki ne tikai Jānim un Viņa lasītājiem, bet arī “visas pasaules” grēki (1.Jņ.2:2). Ja tas burtiski attiektos uz visiem, tas nozīmētu, ka Dievs dos visai pasaulei iespēju atzīt Viņa Dēlu un nožēlot grēkus, bet Viņš to nav darījis. Tādēļ jāsecina, ka “visa pasaule” attiecas uz tiem, kurus Dievs ir aicinājis pestīšanai. Mēs esam Viņam “viss”, tāpat kā Viņš un Viņa Patiesība ir “viss” priekš mums. Kungs mira par pasaules dzīvību (Jņ.6:51), bet tikai tie, kas ēdīs no Viņa maizes un izpratīs Viņa krusta patieso nozīmi, dzīvos mūžīgi; tādēļ “pasaule” attiecas uz tiem, kas ticēs. Par viņiem (aiz Dieva žēlastības, par mums), pat ne par tiem, kas atsaucas, bet beigu beigās atkrīt, Kungs atdeva Sevi visu. Mēs Viņam esam “visa pasaule”. Tad neļausim mūsos mazināties atziņai par Viņa mīlestības vienreizību un mūsu brīnumaino aicinājumu būt tam visam piederīgiem.

Piezīmes

- (1) Št doma apspriesta arī nodarbībā 6.5: “Dieva valoda”.
- (2) Grāmatā “Pēdējās dienas” (Pielikums III) tam ir doti daudzi piemēri.

10.6 “AR KO MAN BŪT SADRAUDZĪBĀ?”

Brālis Džons Tomass saskārās ar sadraudzības problēmu kristadelfiešu vēstures pašā sākumos. Bija izvirzīts arguments, ja kāds ir sadraudzībā ar vāju brāli, tad viņš ir līdzvainīgs. Brālis Tomass nepārprotami noraidīja šādu kolektīvas vainas jēdzienu: “Argumenta būtība ir, ka sadraudzībā (piemēram ar vergturiem) vergturi un tie, kas draudzējas ar

Vidusmēra cilvēks, kas nonāk saskarsmē ar kristadelfiešiem būs sastapies ar galveno. Centrālo kristadelfiešu organizāciju, kuras vispasaules biedru skaits ir aptuveni 50 tūkstoši. Taču ir vēl ap 2 tūkstoši kristadelfiešu, kas sadalās vairākās savstarpēji nesadarbojošās ‘saudraudzībās’. Katra no šīm sadraudzībām pieturas pie kristadelfiešu pamatmācības, taču ir izvēlējusies uzsvert kādu no

viņiem, ir līdzvainīgi ļaunajās darbībās, tātad draugi arī ir vergu turētāji un izrīkotāji. Šis arguments *nav pārliecinošs* ... atsevišķu indivīdu pestīšana neizriet no viņu kaimiņa ticības tīrības, kaut arī tie var būt vienas un tās pašas eklēsijas locekļi (John Thomas, *The Herald*, 1851, pp.204, 120).

problēmām, kas nereti attiecas uz Bībeles mācību laulības jautājumos. Viņi visi atsakās lauzt maizi ar citu grupu biedriem, pat ja to individuālie uzskati neatšķiras. Visa šī situācija var likties stipri mulsinoša tiem kuri ir kristīti vienā no mazākajām grupām. Sekojoša tabula ilustrē izveidojušos fragmentācijas līmeni.

Ir jāatzīmē, ka *galvenā*, centrālā kristaldelfiešu masa (kas sastāda 50 000, tātad absolūto vairākumu) *nav* tādā veidā saskaldīta. Št skumjā aina, kas zemāk attēlota, diemžēl, nav pilnīga. Ir burtiski desmitiem nelielu atšķēlušos grupiņu, nevienā no kurām nav vairāk par 20 cilvēku, kas neietilpst lielajā sadraudzībā. Tās arī sludina, cenzdamās pievērst jaunus biedrus. Jo mazāka sadraudzība un jo nopietnāka tās pārliecība par to, ka tikai viņiem ir taisnība, jo lielāka tieksme pēc jauniem biedriem. Novērojumi liecina, ka jo mazāka sadraudzība, jo lielāku uzsvāru tā liek uz sludināšanas nepieciešamību. Skumji, bet šobrīd Kungs otras atnākšanas laikā atradīs Savu namu sašķēlušos. Ikviens no mums svētais pienākums ir darīt visu, kas mūsu spēkos, lai panāktu vienotību mūsu vidū, pirms šis laiks pienāks.

Rodas jautājums: kā radās šāda fragmentācija? Atbilde ir šo atšķēlušos grupu uzskatos, kuru priekšstatī par sadraudzību neizbēgami noved pie šķelšanās. Viņi uzstāj, ka ikviens šīs grupas biedrs ir tieši tādos pašos uzskatos pat par lietām, kas nav Evaņģēlija pamatmācībai būtiskas, un viņi izslēdz no savas sadraudzības jebkuru, kas lauz maizi ar kādu, kas lauzis maizi ar kādu citu, kas varētu būt kļūdījies. Teiksim, ir kāds brālis izolācijā Dienvidāfrikā, kas kristīts vienā no mazākajām grupām. Viņš uzzina, ka netālu no viņa dzīvo kristaldelfieši no galvenās, centrālās grupas, kuru ticība ir tieši tāda kā viņam. Viņš lauz maizi ar tiem un viņu apmeklē (teiksim) brālis no Kenijas, ar kuru viņš lauz maizi. Mazā sadraudzība izslēgs šo Dienvidāfrikas brāli un Kenijas brāli un jebkuru, kas lauz maizi ar viņiem. Ja kādi no Kenijas brāļiem tam nepiekritīs, arī tie tiks izslēgti. Ja tie šķērso Ugandas robežu un lauz maizi ar brāļiem tur, tad arī Ugandas brāji tiek izslēgti un tā tālāk un tā joprojām. Tāda veida sadraudzība nevar neizsaukt plaša mēroga šķelšanos – kā tas arī ir noticis. Ievērojiet, ka augstāk minētajā tabulā gandrīz visas nošķēlušās grupas atkal sadalās, piemēram, *The Dawn* sadalās *Purley* grupā, *The Antipas* un *The Watchmen* (un daudzās citās vēl mazākās grupiņās). Tāda bezgalīga sadalīšanās ir neizbēgama, ja pieturas pie “kolektīvās atbildības” jēdziena – proti, ka viena kļūmīga brāļa vaina pāriet pie cita maizes laušanas rituālā, tad pie nākošā, un nākošā utt.

Šāds sadraudzības modelis ne tikai nestrādā, bet *nekur* Bībelē netiek mācīts. Ikviens, kas ir kristījies, ticēdams patiesā Evaņģēlija mācībai, ir mūsu brālis vai māsa, neskatoties uz to, kas viņus kristījis, vai kā viņus sauc. Titus bija Pāvila bērns “kopīgā ticībā” (Tit.1:4). Ticība, tā mācība, kuru Pāvils viņam darīja zināmu, un kurai ticēdams viņš kristījās, padarīja viņu par Pāvila dēlu; un ticība bija tā, kas turēja viņus kopā sadraudzībā. Ticība, kā to izklāsta pamatmācība, nosakot kristīšanās nepieciešamību, ir mūsu kopības, mūsu sadraudzības citam ar citu pamats. *Visus* kristadelfiešus vieno šīs mācības izpratne. Vairums eklēsiju pulcējas, ņemot par pamatu BASF (*The Birmingham Amended Statement of Faith*) izklāstītos Viena Evaņģēlija ticības pamatus. Ja kāds ir kristījies, tad mums pret viņu ir svēts pienākums. Ja mēs nevaram mīlēt brāli, kuru mēs esam redzējuši, tad mēs nevaram apgalvot, ka mīlam Dievu, mūsu kopīgo Tēvu, kas izpaužas šajā brālī (1.Jņ.4:20). Pat ja mēs domājam, ka daži sauc sevi par ‘kristadelfiešiem’, nebūdami kristīti pēc šī nolikuma, tas neatņem mums mūsu vienotību ar tiem, kas *ir* kristīti saskaņā ar nolikumu.

Viena miesa

Viena miesa – tā ir parasta tēma Jaunajā Derībā. Bet tai ir spēcīgas saknes Vecajā Derībā. Bija viena izraudzīta tauta, viena zeme, viena saiešanas telts, viens altāris, viena derība, viens templis – Dievs nepārprotami vēlējās redzēt Savu tautu vienotu jau Vecās Derības laikos. Izraēla tika izvesta no Ēģiptes kā viena ģimene (Am.3:1). Vissenākā vienas miesas priekšnojauta rodama 1.Moz 2:24: “Tādēļ vīrs atstās tēvu un māti un pieķersies savai sievai, un tie kļūs par vienu miesu”. Ja mēs visi esam vienas miesas locekļi, tas mums uzliek par pienākumu censties pēc vienotības citam ar citu. Mēs nevaram vienkārši apsēsties un domāt: ‘Nu, labi, mēs esam viena miesa’; tāpat kā arī laulātie nevar teikt, ka tie ir viens vesels, jo tie ir “viena miesa”. Tā labā ir jāstrādā, ja mēs patiesi gribam būt vienoti. Tāpat tas ir arī ar vienu miesu Kristū. Kaut gan Dievs atdalīja Izraēlu no Jūdejas, tādējādi sodīdams tos par atkrišanu (salīdz. ar Dieva sēto apjukumu ēģiptiešu un Sihemas vīru starpā, Jes.19:1,2,14; Soģu 9:23), tomēr būtībā Viņš nekad neatzina šo dalījumu, jo bija viens Izraēls, viena miesa. Viņš teica, ka dalīšanās ir lielākā traģēdija, kas var piemeklēt Viņa tautu (Jes.7:17). Galīgā Izraēla un Jūdejas apvienošanās otrās atnākšanas laikā ir uzsvērti deklarēta Vecajā Derībā (piemēram, Jer.3:18; Ecēh.37:16,19; Cah.9:13). Šis sadalījums dziļi skāra praviešu laika ticīgos un skumjas par to nerimās, tāpat kā tas jūtams arī tagadējā miesā Kristū. Ir daudz fragmentu, kuros Dievs uzsver Izraēla un Jūdas faktisko vienotību. Divi paralēlisma piemēri:

“Dievs ir visu atzīts *Jūdā*,

Israēlā Viņa Vārds ir liels” (Ps.76:2).

“Tā Kunga Cebaota vīnadārzs ir *Israēla* nams,
un *Jūdas* vīri ir stādi, kam pieder Viņa sirds” (Jes.5:7).

Ir viens ganāms pulks, kurā ir visas uzticamās avis (Jņ.10:16). Ja mēs visi atsauksimies tā paša Gana balsij, mēs salasīsimies ap Viņu (Ecēh.34:5). Korintas eklēsiņas vislielākā problēma, Pāvils apgalvoja, bija šķelšanās (1.Kor.1:11; un ievērojiet, ka tieši ar šo problēmu viņš sāk savu vēstuli, nevis ar asinsgrēku, piedzeršanos maizes laušanas laikā, aplamu mācību...). Mēs visi esam iepotēti vienā un tai pašā eļļas kokā (Rom.11). Ir viens vīnakoks un mēs tie zari (Jņ.15). Nav tā, ka Kristus ir stubrs un mēs esam zari. Mēs esam zari, mēs esam vīna koka sastāvdaļas; visi, kas esam Kristū arī esam Kungs Jēzus. Jņ.3:11 Viņš saka “mēs...”, domājot “Es...”, tā Viņš sajuta vienotību starp Sevi un Savējiem. Viņš jautāja Saulam “Kāpēc tu *Mani* vajā?” (Ap.d.9:4), atkal identificējot Sevi ar Saviem ļaudīm. Termins “Kristus” tiek lietots arī runājot par ticīgajiem, tik stipras ir Viņa vienotības saites ar Savu tautu (1.Kor.12:12). Kristus nav sadalāms un tādēļ, argumentē Pāvils, šķelšanās brāļu starpā ir absurds. *Kristus nav dalīts un tādēļ arī mēs nedrīkstam būt dalīti* (1.Kor.1:13; 3:3). Atcerēsimies šo spēcīgo argumentu, domājot par šo problēmu. Pāvils pat saka, ka neizšķirt Kunga miesu Tā Kunga mielasta laikā, tišām izslēdzot dažus miesas locekļus, nozīmē ēst un dzert sev pašiem par sodu. Tik nopietni ir jāuztver šķelšanās. Mēs tikām aicināti Evgēlija zināšanai, *lai* mēs varētu būt sadraudzībā ar Kungu Jēzu Kristu – proti, sadraudzībā ar Viņu un Viņa Tēvu, un ar visiem citiem Kristū (1.Kor.1:9,10). Ja mēs pieņemam, ka brāļi un māsas ir apzināti kristījušies un līdz ar to ir Kristū, tad mums vienkārši ir jābūt sadraudzībā ar viņiem. Ja mēs to atsakāmies darīt, tad mēs rīkojamies pret Dieva būtisko mērķi – būvēt Sava Dēla miesu tagad, lai mēs varētu tādā veidā pastāvēt mūžīgi. Šķelšanās radīšana tādēļ ir grēks, kas var mūs izslēgt no Valstības (1.Kor.11:19 atsaucas uz Mt.18:7). Atteikties lauzt maizi ar brāli ir tas pats, kas pateikt, ka Viņš nav Kristū; jo kad mēs laužam maizi, mēs ar to apliecinām, ka esam viena maize, viena miesa (1.Kor.10:16,17). Un kā mēs tiesājam, tā arī tapsim tiesāti (Mt.7:1). Krusta mērķis bija sapulcēt kopā vienā visus Dieva bērņus (Jņ.11:52), lai mūsu starpā īstenotos Tēva un Dēla mīlestība (Jņ.17:26). Ja mēs atbalstām šķelšanos, mēs noraidām Kunga upura galveno mērķi.

Ja ir šķelšanās, tad ir acīmredzami, ka tās pastāv tikai kristaldelfiešu prātos – nevis Dieva prātā, kuram mēs esam *viena* miesa. Ja mēs atzīstam, ka brālis ir likumīgi kristīts un ir *Kristū* (proti, ir kristaldelfietis), tad mēs esam cieši saistīti ar viņu, neskatoties uz viņa izcelšanos, ādas krāsu, valodu, atrašanās vietu un tamlīdzīgi. Tas ir viens no skaitākajiem sadraudzības Kristū noslēpumiem: ka mēs esam tik

nesaraujami saistīti: “Mēs daudzi kopā esam viena miesa Kristū, bet savā starpā visi esam locekļi” (Rom.12:5). Mēs kļūstam viena miesa ar Kristu pēc pareizas kristīšanās Jēzus Kristus Vārdā. Mūsu kristības nav tikai mūsu apgalvojums par attiecībām ar Kungu Jēzu; tās ir arī zīme, ka mēs kļūstam par Kristus miesas locekļiem, vienas ticīgo draudzes, eklēsijas locekļiem (Kol.1:24). Draudzes locekļu skaits aug caur kristībām (Ap.d.2:41,47; 5:14; 11:24); tātad kristības dod iespēju piebiedroties vienai Kristus miesai, būt Kristū. Pacentieties apjaust, kā tas ir, kad ikviens, kas pareizi kristīts ir vienas miesas loceklis un ir cieši saistīts ar visiem citiem miesas locekļiem: “Jo, kā miesa ir viena un tai daudz locekļu, bet visi daudzie miesas locekļi kopā ir tomēr viena miesa, tā arī Kristus. Jo arī mēs visi esam vienā Garā kristīti par vienu miesu...Jo arī miesa nesastāv no viena, bet no daudziem locekļiem” (1.Kor.12:12-14). Pāvils savā nerimstošajā garā cenšas to ieskaidrot atkal un atkal. Viņš turpina, sakot: “Ja kāja sacītu: tā kā es neesmu roka, es nepiederu pie miesas, - tomēr tā pieder pie miesas”. Un tā tas ir arī draudzēm, kuras apgalvo, ka ir atšķēlušās no kristadelfiešiem; tāpēc ka viņi saka, ka nepieder pie miesas, tomēr nenozīmē, ka tā tas ir. Mēs esam aicināti Valstības cerībā “kā viena miesa” (Kol.3:15); visi, kas saņem patiesā Evaņģēlija aicinājumu, ir viena un tā pati miesa. Ir viena miesa, vienota ticībā vienā cerībā, Tēva un Dēla sapratnē, kas visi ir vienā kristībā (Ef.4:4-6). Tātad, mums ir jābūt (un ir jāvēlas būt) sadraudzībā ar jebkuru, kas tic Evaņģēlija pamatmācībai un ir kristīts un staigā Kristū. Vienotības nepieciešamība mūsu starpā ir tik daudzkārt uzsvēta (piemēram, 1.Kor.1:10; Rom.15:5,6; Fil.2:2; Ef.4:31,32; Kol.3:12-15).

Sadraudzība miesā

Deklarācija, ka mēs esam viena miesa, izpaužas kopīgajā maizes laušanā. “Svētības biķeris, ko mēs svētījam, vai tas nav savienošanās ar Kristus asinīm? Maize, ko laužam, vai tā nav savienošanās ar Kristus miesu? Jo kā ir viena maize, tā mēs daudzi esam viena miesa, jo mēs visi esam šīs vienas maizes dalībnieki. Uzlūkojiet pēc miesas Israēlu! Vai tie, kas piedalās upura ēšanā, nestāv kopībā ar altāri?” (1.Kor.10:16-18). Visiem, kas ņem dalību Kunga Jēzus pestīšanas darbā ar patieso kristīšanu, ir jālauž maize kopā. Tāpat kā jūdi bija apvienoti pie altāra, ēdot no tā, tā arī visi, kas saistīti ar altāri-Kristu (Ebr.13:10) parāda to, ēzdami maizi un dzerdami biķeri Kunga piemiņai. Ja mēs atsakāmies lauzt maizi ar brāļiem, mēs apgalvojam, ka viņi ir ārpus derības attiecībām ar Dievu, ka viņiem nav daļas Izraēlā. Kungs Jēzus salīdzināja vienā miesā visus patiesi dievbijīgos pie krusta (Ef.2:16). Visiem, kas salīdzināti vienā miesā pie krusta, tādēļ ir pienākums būt sadraudzībā ar citiem vienā miesā. Atsakoties to darīt, mēs savā veidā mēģinām atcelt krusta mērķi. Viņš mira tai nāvē, kādā Viņš mira, lai Viņa paustā mīlestība izpaustos mūsu vidū

(Jņ.17:26). Miesas šķelšana ir krusta darba anulēšana. Kā skumjš, gudrs, sirms brālis reiz kļuva izdvesa, “tas ir satriekts krusts”.

Dieva nodoms ir “lai neceltos miesā šķelšanās” (1.Kor.12:25). Ja mēs atsakāmies lauzt maizi ar patiesajā veidā kristītajiem, dievbijīgi dzīvojošiem brāļiem – tad mēs rīkojamies pretēji Dieva gribai. Un ja mēs saraujam attiecības ar jebkuru, kas nepiekrīt mūsu viedoklim par brāli, mēs darām to pašu, par ko nosodīja Diotrefu: “Diotrefi, kas labprāt grib būt pirmais...neuzņem mūs...un ar to viņam nepietiek, viņš pats neuzņem brāļus un neļauj to darīt tiem, kas to grib, *un izstumj tos no draudzes*” (3.Jņ.10,11). Lūk, tieši šāda ir mazākuma draudžu nostāja. Ja kāds no draudzes lauz maizi ar kādu no citas sadraudzības, pat ja viņu ticības neatšķiras, tad tas tiek izstumts no draudzes. Un ja kāds no draudzes nepiekrīt tādām slēdzienam, tad arī tas tiek “izstumts no draudzes”. Tā ir milzīga kļūme: sirdsšķīsts brālis lauz maizi ar citu brāli, kas nepauz aplamas mācības un ir dievbijīgs – un viņš tiek izstumts. Lai mūsu sadraudzības uzskati nekad nepieļauj kam tādām notikt! Maize, kuru mēs laužam, ir ne tik daudz krustā sistās asiņainās miesas tēls, bet Kristus miesas kā vienas eklēzijas simbols. Fiziskā miesa netika laužta; bet lauždami maizi, mēs parādām, ka mēs ikviens esam Kristus lielā maizes klaipa daļa. Pāvils skaidri norāda, ka necienīga izturēšanās pret Kunga miesu ir zaimošana. Kontekstā korintieši bija sašķēlušies un neieredzēja cits citu. Tādēļ maizi laužot, viņi noziedzīgi izturējās pret Tā Kunga miesu un asinīm. Maizi laužot mēs ikreiz paužam savu vienprātību ar visiem miesas locekļiem – kā ģeogrāfiskajā ziņā, tā arī laika ziņā. Tātad, pieņem, ka brālis ir pilntiesīgs miesas loceklis, bet nelauzt maizi ar viņu, ir acīmredzama pretruna.

Ir vērts apsvērt, ka visi, kas būs Valstībā, ir vienā miesā. Tādēļ šī miesa, Dieva skatījumā, pastāv ne tikai pāri telpai, bet arī pāri laikam. Mēs visi tiksīm glābti, jo mēs identificējamies ar Kristus miesu. Bauslība norādīja, lai “ikviens israēlietis patur sava tēva īpašumu”, stājoties laulībā savas cilts ietvaros, lai uzturētu vienotību ar agrīnajiem ticīgajiem (4.Moz.36:8). Vienotības skaistumu mēs pilnībā aptversim tikai Valstībā.

Kā rīkoties pārkāpumu gadījumā

Tomēr sadraudzības problēmai ir arī cita puse. Gaisma nedraudzējas ar tumsu. Tādēļ ir nepieciešams atdalīties no tiem brāļiem, kas atklāti savā mācībā vai dzīves veidā ir nolieguši Dieva Patiesību, neskatoties uz vairākkārtējām plašām diskusijām ar tiem. Taču mūsu atbildība par saišu saraušanu nevar sniegties pāri mūsu vietējam kontekstam. Ikvienam izraēlietīm bija jāpārliecinās, lai Pashā svētku laikā neredz

raugu visās viņa robežās (5.Moz.16:4 – “pie tevis” vienskaitlī). Un ir arī pastāvīgi jāuzsver, ka mēs esam atbildīgi par sadraudzību ar *visiem* ticīgajiem, kas dzīvo vienā Ticībā. Svarīgi ir arī neiekrist citā galējībā – pastāvīgi sūroties par citu šķietamajām vājībām; ja mums ir jāizrāda kādam, darīsim to, neaizmirstot par pašu vājībām (Gal.6:1). Un neaizmirsīsim, ka mums ir tieksme domāt par skabargu brāļa acī, ignorējot balķi savējā (Mt.7:5). Šī nelielā līdzība māca, ka kad vien mēs redzam kāda cita ticīgā pārkāpumu, arī mēs esam pie vainas; jo tāpat kā skabarga arī balķis ir no koka. Kungs saka, ka ir vairāk nekā iespējams, ka mūsu pārkāpums tai jomā, kurā mēs esam saredzējuši brāļa nelielo vājību, ir vēl daudz lielāks.

Ir dažādi līmeņi sadraudzības pārtraukšanai ar citiem ticīgajiem. JD mācības par attiecībām eklēsiņā analīze ievieš skaidrību šai ziņā. Dažu brāļu ir vienkārši jā*vairās*, jāturas tālāk no viņiem, ne *obligāti* tādēļ, ka viņi paši sludina aplamu mācību (Rom.16:17). Nopietnāk 2.Tes.3:15 traktē gadījumus, kad mums nav jāizturas pret brāli kā pret “ienaidnieku”, ‘pretinieku’, bet jāpamāca to kā brāli, “*nesaejoties*” ar to. Mt.18:17 apraksta citus gadījumus, kad nokļūdušais brālis jātur par pagānu (kaut gan atzīmējiet, ka lietots vienskaitlis: “turi viņu par pagānu”, jo runa ir par personīgu lēmumu, nevis par izslēgšanu no eklēsiņas); un ejot vēl soli tālāk, 1.Kor.5:11 iesaka, lai mēs nebiedrojamies ar brāli, kas ir netikls. Šie dažādie ‘attālināšanas’ veidi no sadraudzības varētu pastāvēt starp mums un viltus mācītāju un tiem, kas aplami izprastas ‘mīlestības’ vārdā tomēr nesarauj attiecības ar to. Taču, *visas* tāda veida atsveināšanās nenozīmē *tiesāšanu*. No līdzības par nezālēm mēs uz zinām, ka tikai Kungs var izravēt nezāles tiesas dienā. Šī līdzība arī atklāj, ka Kungs paredzēja, ka Viņa nākamajiem kalpiem būs vēlēšanās izravēt citus ticīgos, kas faktiski ir Kungam pieņemami – un tādēļ tiem ir jāļauj labībai un nezālēm augt kopā, pat ja viņiem ir ļaunas nojautas par dažiem eklēsiņas brāļiem. Līdzīgi, Rom.14:1 iesaka pieņemt tos, kas ticībā ir vāji, un netiesāt viņu domas, ja viņi ir ticībā. Eklēsiņas disciplīna nenosaka brāļu ‘izravēšanu’ un tiesāšanu. *Neuzdrīkstēsīmies* neko tamlīdzīgu – mūsu mūžīgās dzīvības vārdā. Mēs pakļaujamies Bībeles pamatmācībai, kas nosaka atdalīšanos no visa, kas nav pareizs. Visas tādas atdalīšanās ir skumīgas; Korintas eklēsiņai bija teikts, ka jābūt noskumušiem, ja jāatdalās no tā, kas atstājis ticību (1.Kor.5:2). “Visam Israēla namam” bija jāapraud Kunga sadedzinātie Nadabs un Abija (3.Moz.10:6). Samuēls bija noskumis un Dievs nožēloja, kad Sauls tika beidzot atmests (1.Sam.15:35). Pāvils raudāja, rakstot par dažiem atkritušajiem eklēsiņā (Fil.3:17-19). Jāsaka, ka ‘kolektīvās atbildības princips’ – simtiem brāļu un mūsu izslēgšana tā iemesla dēļ, ka viņi lauž maizi ar vāju brāli – nedod iespēju skumt par katru no atstumtajiem.

“Manā kompetencē nav izdot izslēgšanas no baznīcas bulus, bet vienkārši parādīt, ko māca un pavēl patiesība. Man ir darīšana ar principiem, ne cilvēkiem...Visi, ar kuriem apustuļi bija sadraudzībā, ticēja [patiesībai]; un visi apustuļu eklēsijās, kas neticēja – *un tādi bija* – nelauza maizi ar apustuļiem, bet pretojās viņu mācībai; un sapratuši, ka nebūs pēc viņu prāta, Jānis saka, “viņi ir izgājuši”, lai atklātos, ka viņi nav mūsējie un nāk no antikrista (1.Jņ.2:19). Apustuļi viņus neizdzina, tie aizgāja paši, jo nepanesa veselīgo mācību (2.Tim.4:3). Tad sludini vārdu un uzmundrini ar visu garo ciešanu ceļu un mācību. Tas ir attīrīšanās līdzeklis. Ignorē brāli šo un brāli to šajā mācībā, jo personības nepalīdz argumentācijā. Sludini to apustuļu mācību, kam jūs visi kā viens ticat. Uzņemiet sadraudzībā vienīgi uz šī pamata. Ja pēc šāda jūsu paziņojuma, kāds ņem maizi un vīnu, ko jūs neesat piedāvājuši, viņi to dara paši uz savu, ne jūsu atbildību”.

Džons Tomass, 1870.

Atdalīšanās nepieciešamība

Bauslība mācīja atkal, ka jāspēj izšķirt starp svētu un nesvētu, šķīstu un nešķīstu (3.Moz.10:10) – “*ka jūs nemirstat*”. Raugs (viltus mācības simbols) mājās (salīdz. ar eklēsiju) Pashā svētkos (salīdz. ar maizes laušanu) nozīmēja *nāvi* (1.Kor.5:7,8). Cilvēkam, kurš upurēja dzīvnieku Tam Kungam citā vietā un nevis “*Saiešanas telts durvīs*”, bija jāmirst (3.Moz.17:4). Tas var izklausīties pārāk bargi: viņš upurēja Tam Kungam, bet viņam bija jāmirst, jo tas, ko viņš darīja, varēja mudināt citus upurēt dzīvniekus citiem dieviem (3.Moz.17:5). Tas nozīmē, ka cilvēks tika izslēgts no sadraudzības ne vien savas fiziskās rīcības dēļ, bet tā iespaida dēļ, kādu šī rīcība varēja atstāt uz citiem. Ēlis, kaut arī pats taisns daudzējādā ziņā, tika atraidīts tieši tādēļ, ka nestājās pretī savu dēlu atkrišanai; Dieva acīs arī viņš personīgi ‘nicināja’ Dievu un uzbarojās uz Dieva upuru rēķina, kaut gan viņš pats patiesi mīlēja Dievu (1.Sam.2:29; 4:18). Tāpēc ka Ēlis nedisciplinēja savus dēlus, Dievs to redzēja darām visas tās lietas, par kurām viņš stingri neaizrādīja saviem dēliem. Cilvēks, kurš nenosargāja savu badītāju vērši, tika uzskatīts par līdzvainīgu vērša izdarītajā noziegumā un tādēļ viņam bija jāmirst, ja vēršis nobadījās kādu vīru vai sievu (2.Moz.21:29). Viltus mācība tiek pielīdzināta raugam (Mt.16:6); un rauga klasiskās īpašības ir rūgt un izplatīties. Tādēļ, tas ir jālikvidē, saka Pāvils (1.Kor.5:8), lai novērstu citu iespaidošanas iespēju. Taču ievērojiet, kā viņš pavēlēja izmēzt veco raugu, ne sevis dēļ – Pāvilu nevarēja vainot ‘kolektīvas vainas principa’ piekoptā – bet pārējo eklēsijas locekļu dēļ (1.Kor.5:7-9,12; 2.Kor.7:12).

Atdalīšanās mācība sākas ar Izraēla iziešanu no Ēģiptes cauri Sarkanās jūras ūdeņiem (salīdz. ar kristīšanos). Iespējams, ka Jņ.12:11 norāda uz to, ka Kunga agrīnie pievērstie atstāja sinagogu pēc pašu iniciatīvas līdz ar Kristus Patiesības

apjausmu. Dažreiz tiek maldīgi uzskatīts, ka mēs varam atrasties citas baznīcas draudzē, kamēr mūs no tās nepadzen. Bet saskaņā ar Bībeles mācību, atdalīšanās ir mūsu atpirkšanas procesa stadija; tas ir kaut kas, kas mums ar Dieva palīdzību ir jāsasniedz; mūsu pestīšanas labad mēs nevaram palikt sadraudzībā ar atkritējiem. Jebkurš, kas pareizi izprot patieso Eвангэlijу, pats apzināsies, ka atkritēju draudze ir jāatstāj; viņi to paši *zina* gandrīz vai bez teikšanas. Apgalvojumi, ka mums ir brīvs stāties sadraudzībā ar atkritējiem, norāda uz to, ka mēs vienkārši traģiski neizprotam patieso Eвангэlija pamatmācību. Atgriešanās briesmas pie maldīgās reliģijas vajāja Pāvilu nemitīgi (Ap.d.20:31; vēstule ebrejiem un daudzas citas). Taču Gars uzturēja viņā šo attieksmi. Ja mēs ļaujam maldīgai mācībai izplatīties mūsu vidū, mēs nevarēsim apgalvot, ka esam bez vainas. Eklēsija ir Dieva templis. Agrāk vārtsargi pārbaudīja tos, kas nāca iekšā (2.Laiku 23:19). Bet ar laiku vārtu sargi sāka ielaist arī pagānus, ļaudis, kas nebija derībā ar Dievu: un tas bija pamats viņu nosodījumam (Ecēh.44:7,8). Iespējams, ka viņi to darīja aplami izpradzami apkārtējās pasaules “mīlestības” principu.

Pēc dabas mums nenākas viegli pieņemt grēka nopietnību, tā izplatīšanās īpašību un to, ka mums ir jānorobežojas no tā. Kā Jeremija, tā arī Ecēhiēls bija izbrīnīti, kad tiem atklājās, cik lielā mērā Izraēlā ir demoralizēta pamatmācība (piemēram, Ecēh.8:9; 13:22). Pinehasa sieva no sirds domāja, ka viņas atkritējs vīrs un vīra tēvs ir Izraēla “godība” (1.Sam.4:21). Pāvils mācīja Timoteju vairīties, griezties prom no viltus mācībām. Viņš kautrējās labot citus, viņš negribēja atteikties no sadraudzības ar tiem, kas to bija pelnījuši; tas, ka viņš apzinājās sevi arī grēcīgu esam, atturēja viņu; kamēr Pāvils teica, ka šīm lietām nav viņu jāattur no rājienu izteikšanas un Ticības stiprināšanas. Mums, kā garīgajam Izraēlam, piemīt šīs pašas tendences. Klasiskais piemērs lasāms 4.Moz.16.nodaļas notikumos. Eklēsijā kurā bija 2 miljoni locekļu, tikai kāds ducis no tiem apzinājās no pagrimuma pakāpi, līdz kurai tie bija nonākuši. Viņiem bija grūti pieņemt, ka Korahs, Datans un Abirāms ir tik slikti, par kādiem Dievs tos uzskatīja. Pat Mozum un Āronam to nebija viegli pieņemt: “Ja viens cilvēks apgrēkojas, vai tad Tev jāienīst visa draudze?”. Dieva atbilde faktiski bija: “Jā”. Viņš pavēlēja Izraēlam atdalīties no šiem vīriem, vai arī viņi mīrs. Līdzīgi, arī pravieši brīdināja, ka ne tikai viltus mācītāji, bet arī tie, kas nokļuvuši viņu iespaida varā, tiks sodīti (Ecēh.14:10; Hoz.4:5).

Ja Pinehass nebūtu nokāvis vīru, kurš mācīja, ka laulības ārpus Ticības ir pieņemamas, Dievs būtu “*pilnīgi iznīcinājis Izraēla bērņus*” (4.Moz.25:11). Dievs ir kaismīgs Dievs un Pinehass ir pelnījis uzslavu par to, ka iededzies dusmu kvēlē pret viltus mācības sludinātāju, viņš atdalījies no tā. Mūsu dabā ir novērsties no šo lietu svarīguma. Cilvēcīgi domājot, mums gribētos, lai Dievs to tik nopietni

neuzvertu. Bet Dievam ir arī bargāka puse, tā puse, kuru mēs sākam apjaust, cienīt, saprast un novērtēt līdz ar mūsu garīgo izaugsmi. Taču, pēc visa teiktā, mums ir nopietni jāuzdod sev jautājums, vai kristadelfieši kā sadraudzība nav nolaidušies līdz Izraēla ticības atkritēju līmenim. Pat ja mēs jūtam, ka daži ir un ka mums ir jāatdalās no viņiem, tad tie citi, kas nav tik zemu krituši, ir vēl aizvien mūsu brāļi, ar kuriem mums ir jābūt sadraudzībā. Mums ir jāuzstājas pret vājībām un korupciju eklēsiņā. “Kas atkāpjas no bauslības, tie slavē bezdievīgos, bet, kas glabā bauslību, ļaunojas par tiem” (Sal.pam.28:4). Mums ir jāturpina cīņa par Ticību (Jūdas 3). “Pamācīdams pamāci savu tuvāku, lai tev nav viņa dēļ jānes grēks” (3.Moz.19:17). Bet ja mēs strīdamies ar maldu ceļus ejošo brāli – tas vēl nenozīmē, ka mēs liedzam viņam piedalīties Kunga piemiņas rituālā. Un tas arī nenozīmē, ka mums jāatsakās lauzt maizi ar tiem daudziem brāļiem, kas arī vēlas pamācīt vājo brāli, bet nevairās līdz ar viņu piedalīties Kunga mielastā.

Jāatceras, ka lai gan savā ziņā *visa* Izraēla ir vainīga dažu grēkos (piemēram, Daniēls un Ezra pieskaita sevi pie vainīgas nācijas vainīgiem locekļiem), no šīs “kollektīvās vainas” nevar paglābties, atstājot Izraēlu, derības nāciju. Un arī Dievs nekad nav personīgi vainojis kādu atsevišķu izraēlieti par cita izraēlieša pārkāpumiem (5.Moz.24:16). Galu galā Dievs neiznīcinās taisnos līdz ar ļaunajiem (1.Mōz.18:24), kaut gan taisnie Izraēlā ir dažkārt cietuši savas nācijas apgrēcības rezultātā (salīdz. mūsu ciešanas Ādama grēka dēļ, kaut arī mēs neesam pie tā vainīgi). Taču grēka nosodījums nenāca neizvēlīgi. Bija laiks, kad viena neganta pilsēta tika sodīta ar sausumu, kad taisnāka tika svēfita ar lietu (Am.8:4). Vienmēr atcerēsimies kāds ir rezultāts, gala mērķis bauslim, kurš nosaka pretošanos viltus mācībai un rīcībai: sirdsšķīsta mīlestība, tīra sirdsapziņa un neviltota ticība (1.Tim.3:3-5) – nevis rūgtums, paštaisnums, pašapmierinātība, uzskatot sevi par šķīstiem atšķirībā no citiem, pateicoties Dievam, ka mēs neesam tādi grēcinieki, kādi ir citi.

Uz eklēsiņu atstātais iespaids

Mūsu attieksme pret vienas Ticības mācību ir mūsu attieksme pret Kristus miesu. Pāvils stāsta, kā viņš vajāja Ticību un postīja “Dieva draudzi” (Gal.1:13,23). Ja mēs vājinām vienas Ticības mācību, mēs sāpinām mūsu brāļus un māsas un tādejādi sāpinām Kungu Jēzu. Ja jaunpievērstie nesāņem pienācīgu Ticības mācību, vai pārāk maz vēribas tiek pievērsti mācībai, pievērstie cilvēki nepārzinās mācību, viņu kristības nebūs spēkā un Patiesība tiks zaudēta; bet būs draudze ar nosaukumu “kristadelfieši”. Ja mēs neizslēdzam no draudzes tos, kas piekopo viltus mācību, daudzi tiks “apgānīti” (Ebr.12:15); nevis ‘riskēs būt apgānīti’; viņi tiks apgānīti un zaudēs Valstības Cerību. Tas ir nopietni. Un jāatgādina, ka šie principi bija

nosprausti Bauslībā: 5.Moz.29:22-28 brīdina, ka elkdievības dēļ (18-21.panti) zeme / Valstība tiks iznīcināta, Patiesība zaudēta un Izraēls vairs nebūs Dieva Derības tauta. Pdomājiet par to. Ja kāda ticīgo grupa liecina, ka tā pacieš viltus mācītājus, tas novedīs pie Ticības zaudēšanas. Klusu ciešana nozīmē piekrišanu (4.Moz.30:12,15). Vai jūs spējat vismaz novērtēt, *kāpēc* mēs tik uzstājīgi pieprasām norāt viltus mācītājus? Dabīgā Izraēla skumjā vēsture ir rakstīta, lai mēs no tās gūtu mācību.

Pēdējo rindkopu rezumējums:

- 1 Mums ir jāatdalās no viltus mācībām un tiem, kas tās izplata. Ikviens no mums ir par to atbildīgs. Bet tas ir jāsabalansē ar principu, kurš ir vēl jo vairāk uzsvērts Bībelē: ka mums ir jālauž maizi ar brāļiem, kas tic un dzīvo pēc Vienas Ticības, lai kā tie izturētos pret trešo pusi.
- 2 Ja mēs pieļaujam Patiesības zaudēšanu, mēs sagādājam zaudējumu mūsu tagadējiem un nākamajiem brāļiem un māsām.
- 3 Taču mēs nekādā ziņā nevaram tiesāt cits citu, nedz arī izteikt pieņēmumus par tiesas dienas rezultātu. Bet ikvienam ir jāatdalās no tā, kas ir nepatiess.
- 4 Mēs nevaram būt atbildīgi par viltus mācītāju padzišanu no draudzes vietās, kas nav mūsu pārziņā.

Līdzsvars

Un tomēr mums ir jābūt līdzsvarotiem. Eklēsijā neizbēgami parādīsies kā morāla, tā arī doktrināra vājība. To māca līdzība par kviešiem un nezālēm; un mums nav jānorūpējas atpazīstot un izravējot nezāles. Tā bija līdzības pamatmācība, kuru Kungs gribēja, lai mēs iegaumētu. Ja mēs runājam par kolektīvu atbildību, tad šī līdzība zaudē jēgu – jo mūsu mūžīgais liktenis būtu atkarīgs no tā, vai mēs uziesim un izdeldēsīm jebkura veida neganību no mūsu sadraudzības. Ja mēs uzstājam, ka mūsu sadraudzība ir ‘šķīsta’, vai tas neskan pašpārliecināti? Neviens no mums nav šķīsts, mēs nemiīgi krītam grēkā. Kā tad mēs drīkstam atteikties lauzt maizi ar brāli, kas ir lauzis maizi ar citu brāli, kuru mēs saucam par ‘nešķīstu’? Mūsu pestīšana ir tikai no žēlastības vien, nevis no attālināšanās no viltus mācītājiem. Ja citi brāļi neattālinās, kaut arī mums liktos, ka tas viņiem būtu jādara, mēs nedrīkstam nošķirties no tiem, ja viņi ir patiesi kristīti Kristus Vārdā. Vecās Derības pravieši palika atkritēju sadraudzībā, lai aizlūgtu par Izraēlu; Jaunās Derības ticīgie palika samaitātajās eklēsijās, kāda bija Korintā. Pat tur, netiklības un viltus mācību pārņemtajā eklēsijā, kur nav iespējams cienīgi turēt Tā Kunga mielastu, Pāvils uzsvērti uzrunā tos: “mani brāļi” (biežāk pat nekā citās vēstulēs).

Visstingrākā liecība pret to, ka mums ir jāuztur pilnīgi nevainojama eklēsija ir atrodama vēstulēs septiņām draudzēm Atkl.2. un 3. Sardos bija “maz” tādu, kas

nebija aptraipījuši drēbes un viņi bija atkritēju eklēsijas locekļi; taču Kungs Jēzus tos neuzskata par “aptraipītiem” (Atkl.3:4). Tas ir pietiekami pārliecinošs arguments par labu tam, ka kolektīvas atbildības princips kā tāds nepastāv. Šie uzticīgie ticīgie netika norāti par to, ka tie nebija novērsušies no citiem. Kunga kritika šķiet vairāk attiecamijs uz to, ka viņi atļāva viltus mācībai attīstīties, nevis uz to, ka viņi nav nošķīrušies no tās. Smirna bija eklēsija, kuru Kungs nekritizēja; viņus nenorāja par to, ka viņi nebija nošķīrušies no citām vietējām atkritēju eklēsijām (Atkl.2:8-11). Sardū draudzes, kurā bija daudz viltus mācītāju, vecajiem iesaka stiprināt tos, kas vēl atlikuši, uzticīgo mazākumu, bet nekas netiek teikts par nošķiršanos no tiem, tāpēc ka tie biedrojās ar vājajiem brāļiem.

Salamana pamācības bieži runā par nošķiršanos un strīdiem ar tiem Izraēlā (salīdz. ar kristadelfiešiem kā garīgo Izraēlu), kas noklīduši (piemēram, 14:7; 28:4). Nedrīkstēja biedroties, sekot ļaunajiem grēciniekiem (1:11,14; 28:24). Bet viņi nebija vainīgi tikai tāpēc, ka bija vienā draudzē ar tiem; viņi nedrīkstēja biedroties un sekot tiem, proti, rīkoties tā kā viņi. Un nevienā vietā nav pat mājiens uz to, ka ticīgajiem būtu jāatstāj Izraēls tāpēc, ka tajā bija ļaundari.

Praktiskie secinājumi

No augstāk minētās argumentācijas izriet sekojoši praktiskie soļi:

- 39 Mums ir jābiedrojas, jālauz maize ar tiem, kas ir patiesi kristīti vienā Kunga Jēzus Kristus miesā un turpina piekopt vienu Ticību. Mēs nevaram pieprasīt, lai visi eklēsijas locekļi būtu vienprātis par absolūti visiem kristiešu dzīves aspektiem. Mūsu sadraudzības pamatā ir patiesā Evaņģēlija pamatmācība.
- 40 Mums ir jānorāj un jāpamāca tie eklēsijas locekļi, vai tie mūsu tuvākajā lokā, kas ir vāji ticībā.
- 41 Mēs nevaram būt atbildīgi par attālāko brāļu kļūdām, par kurām mēs dzirdam. Mums nav jāklausa tenkās par to cilvēku vājībām, kurus mēs nepazīstam.
- 42 Mums ir jādara viss, lai nodrošinātu vienotību starp brāļiem un mums nav jānorobežojas no tiem, kas pieturas un dzīvo pēc Vienas Ticības.
- 43 Pieturēšanās pie augstāk minētajiem principiem nedrīkst ļaut mums pieciest pamatmācības vājumu. Ja mēs satiekamies ar kristadelfieti, kuru mēs nepazīstam, mums ir jāpārliecinās, ka viņš/viņa tie tāpat kā mēs un tad tikai lauzt maizi ar viņu. Atteikšanās biedroties ar ticīgo ir grēks; bet nav pareizi arī turēt Tā Kunga mielastu ar jebkuru, neskatoties uz tā ticību un rīcību.

Pielikums 1: Kolektīvā vaina

Bieži sastopami apgalvojumi, ka ir Bībelē panti, kas atbalsta domu par kolektīvo grēku. Bez šaubām, viena sadraudzība kā viens vesels iespaidojas no individuālo locekļu grēka; taču mēs nevaram aizbēgt no miesas, būdami tās sastāvdaļa (vienīgi, ja mēs atstājam Kungu Jēzu Kristu), un tādēļ miesas stāvoklis visumā *neizbēgami* atstāj iespaidu uz mums visiem. Taču ievērojiet, ka neviens no citētajiem pantiem neliek domāt, ka kāda cita grēks var ienākt mūsos it kā tā būtu kāda vaina, kas celtos no baudītās maizes un vīna; vai arī ka ticīgajiem būtu *jāatstāj* viena miesa. Kolektīvā vaina, ja mums jālieto šī frāze, ir kaut kas, kur mēs neko nevaram darīt. Savā ziņā mēs esam saistīti ar pasauli tāpēc vien, ka esam cilvēki – “piederam pie dzīvajiem” (Sal.māc.9:4); mēs esam arī savā ziņā vainīgi par Dieva Dēla atraidīšanu – mēs novērsāmies no Viņa, uzskatījām Viņu par Dieva satriektu (Jes.53:3,4). *Bet mēs tur neko nevaram darīt, ka esam cilvēku rases pārstāvji.* Mēs nevaram atstāt piederību cilvēku rasei, tāpat kā mēs nevaram iziet no Kristus miesas. Izraēlam bija teikts izdeldēt jebkuru, kurš kalpo elkiem, bet ja viņi to neizdarīs, Dievs teica, ka Viņš pats izstums šo cilvēku no kopienas. Viņš nesaka, ka visa Izraēla tauta kļūs līdzvainīga un Viņš to uzskatīs par elkdievīgu šī viena cilvēka dēļ (3.Moz.20:5).

Tāpat kā Daniēls, Jesaja, Ezra un citi tika uzskatīti par grēcīgiem, bet personīgi tie nebija atbildīgi par citu grēkiem, tāpat kā Kungs Jēzus bija uzskatīts par grēcinieku krustā: Viņš, kas personīgi nebija grēkojis, bija padarīts par grēku mūsu dēļ (2.Kor.5:21). Viņš nesa mūsu grēkus, būdams cilvēku rasei piederīgs, tāpat kā Izraēla grēki tika pārnesti uz upurējamo dzīvnieku; bet personīgi Viņš nebija grēcinieks tikai tāpēc, ka bija viens no mums. Mūsu vaina, kā piederīgiem pie cilvēku kopienas, ir grūti izmērāma, bet savā ziņā mēs grēkojām “Ādamā” (Rom.5:12). Rom.5 kontekstā Pāvils norāda uz pretnostatījumu starp piedēvēto *grēku* caur Ādamu un piedēvēto *taisnību* caur Kristu. Atsaucoties uz mums dāvāto izpirkumu, vai mums nevajadzētu līdzīgi Kungam sniegt roku spītīgajiem, baidoties ar vājajiem, lai vestu tos pie pestīšanas, nevis mesties prom no tiem, baidoties no “kolektīvās atbildības”?

Pielikums 2: Izpirkšana un sadraudzība

Jaunajā Derībā ir pietiekami daudz norādes, ka ir saistība starp sadraudzību un to, ka mēs visi esam vienas Kunga Jēzus miesas locekļi. Visi, kas ir izjutuši Kunga pestīšanas darbu, ir šī iemesla pēc sadraudzībā cits ar citu. No tā izriet, ja mēs atsakām sadraudzību kādam miesas loceklim, mēs liekam manīt, ka viņš ir ārpus izpirkšanas pieredzes. Tādējādi, mēs piespriežam nosodījumu, un “ar kādu tiesu jūs tiesājat... (Mt.7:1). Pārdomājiet sekojošo:

“Ja mēs dzīvojam gaismā, kā Viņš ir gaismā, tad mums ir sadraudzība savā starpā un Viņa Dēla Jēzus asinis šķīsta mūs no visiem grēkiem. Ja sakām, ka mums nav grēka, tad maldinām paši sevi, un patiesība nav mūsos” (1.Jņ.1:7,8). Atteikt brāļim sadraudzību ir apgalvot, ka viņš ir tumsā un Jēzus asinis nešķīsta viņu no grēkiem.

“Ja kāds ir sevī pārliecināts, ka viņš pieder Kristum, tad lai viņš apdomā, ka tāpat kā viņš, tā arī mēs piederam Kristum” (2.Kor.10:7). Ja mēs esam pārliecināti, ka piederam Kristum, tad atcerēsimies, ka mēs neesam *vienīgie*, par kuriem Viņš mira. Tādēļ mums ir jāpieņem citam citu kā Kristus mūs pieņēma ar visām mūsu nepilnībām sapratnē un rīcībā (Rom.15:7). Tādēļ Dievs mūs ir mācījis turēt mīlestību savā starpā; mums ir jāpiedod cits citam, kā arī Dievs mums ir piedēvis un piedod (1.Tes.4:9; Ef.4:32).

Pāvils runā par filipiešu “līdzdalību evaņģēlijā”: “jo jūs visi...kopā ar mani esat dalībnieki žēlastībā” (Fil.1:5-7). Visi, kas ir pareizi kristīti Kungā Jēzū un kas paliek Viņā, uzticīgi sekojot Viņa pēdās, ir dalībnieki Viņa žēlastībā, pestīšanā un pacietīgā sadraudzībā; un viņi dabiski un neizbēgami atspoguļo šo attieksmi pret brāļiem kā savu daļu pateicības Viņam.

Krustā mēs tikām atpirkti kā viena miesa; un *tādēļ*, Pāvils argumentē, mēs esam vienas valsts pilsoņi ar svētajiem un Dieva saime, nams uzcelts uz apustuļu un praviešu pamata, kura stūra akmens ir Kristus Jēzus. Viņā visa celtnē, kopā salaista, aug par svētu templi Tam Kungam. Un Viņā arī jūs līdzī tiekat uzcelti par Dieva mājokli Garā” (Ef.2:16-22). Kristus nomira par mums visiem vienā miesā un tādēļ mēs, kas no tā gūstam labumu, esam visi *kopā* uzcelti par templi, kur Tas Kungs mūžīgi mīt. Atteikt sadraudzību citiem templā akmeņiem ir noliegt viņu piederību vienai miesai, kas tika atpirkta krustā. Viņš mira, lai mēs visi būtu viens vesels, lai likvidētu visu, kas cilvēcīgi mūs varētu attālināt, “lai Sevī abus pārradītu par vienu jaunu cilvēku un nodibinātu mieru” (Ef.2:13-15). Uzturēt šķelšanos un nesaskaņas “vienā jaunajā cilvēkā” ir zaimot Kunga miesu un asinis. No Kunga caurdurtā sāna iznāca Viņa līgava, kā Ieva no Ādama, caur asinīm (piemiņas sapulce?) un ūdeni (kristības?). Viņa nāves rezultātā radās viena miesa.

Krustā pacelts Kristus “visus” vilks pie sevis (Jņ.12:32). Jāņa Evaņģēlijā ir tēma, ka šķelšanās jūdu starpā izcēlās vienmēr, kad tie noraidīja krustā sistā Kristus vēsti (7:43; 9:16; 10:19 – kas savukārt norāda, ka tas notika diezgan bieži). Un otrādi, Viņa grēku izpirkšanas pieņemšana ved uz vienotību.

2.Moz.26 liels uzsvars ir likts uz to, ka Saiešanas telts ir “viena”, salikta kopā tā, lai sniegtu kopības ideju. Garīgo templi, ticīgo kopienu “uzcēlis”

Tas Kungs – tā tiek tulkots grieķu vārds, kas nozīmē ‘krustā sišanu’ (Ebr.8:2). Caur šo krustu tika uzcelts viens vienots templis. Nojaukt šo celtni, izraisot miesas šķelšanos, nozīmē sagraut krusta darbu.

Kungs runā par Savas dzīvības atdošanu kā labais gans, kas saved visas Savas avis kopā vienā ganāmpulkā (Jņ.10:15-17).

Kungs Jēzus mira tā, kā Viņš mira, lai visi, kas svētīti Viņa krusta nāvē, izstarotu mīlestību, svētīlaimi un Tēva un Dēla Vārdu, lai vienreizējā vienotība viņu starpā būtu tik stipra, lai tā varētu pievērst ticībai visu pasauli (Jņ.17:20-26). Šī mūsu vienotības tēma (“lai visi ir viens”) bija dziļi Viņa apziņā nāves priekšā, kā lasām Jņ.17. Viņš mira, lai savāktu vienkopus izklīdinātos Dieva bērņus (Jņ.11:52). Tie, kas iestājas par miesas šķelšanos, tādējādi rādot pasaulei vienotības trūkumu mūsu starpā, darbojas kaut arī neapzināti, pret *visbūtiskāko krusta mērķi*. Un manā skatījumā vismaz, tā ir neizsakāma traģēdija.

10.6.1. “KAS IR MANS BRĀLIS?”

Es esmu nevērojis, ka mūsu ceļam Patiesībā ir tieksme novirzīties divās galējībās: no vienas puses, liberāla mācības uztvere, kas līdz ar tuvināšanos pasaulei, beigu beigās noved līdz jebkādas atšķirības starp mums un tiem, no kuru vidus mēs tikām atpirkti, izzušanai; un no otras puses, fanātisms attiecībā uz atdalīšanos no citiem, kas tikai padara ‘Patiesību’ par ieganstu, lai uzkurinātu mūsu lepņību, pasīvo dzēlīgumu un vēlmi tiesāt mūsu pašu brāļus. Es uzskatu, ka pie šīs kategorijas pieskaitāma arī doma, ka brāli, kura uzskati par sadraudzību atšķiras no mūsējiem, mēs vairs nevaram saukt par brāli. Mēs kļūstam brāļi cits citam pēc kristībām Kristū, kas pamatojas mūsu ticībā patiesajam Evaņģēlijam. Tādēļ jebkurš patiesi kristītais ir mūsu brālis; neskatoties uz to, kas viņu ir kristījis. Lietojot Brāļa Robertsas izteikumu, ir “patiesi principi un nenoteiktas detaļas”. Ja kāds tiek kristīts, kura pamatprincipu sapratne ir aplama, viņš nav brālis. Bet ja viņa atšķirība no mums ir tikai detaļās, tad viņš tomēr ir brālis. Mēs varam uzskatīt viņu par brāli, kuram ir kļūdaini uzskati – bet tomēr par brāli. Pat ja mēs atraujamies no brāļa, “neizturieties pret to kā pret ienaidnieku, bet pamācait to kā brāli” (2.Tes.3:6,15). Tas ir pietiekami skaidri teikts. Ir brāļi, kas ir “nomaldījušies no patiesības”, saka Jēkabs (5:19) un mums ir jācenšas atgriezt tos no maldu ceļa. Bet tie arvien vēl ir brāļi, kaut arī nomaldījušies brāļi. Pāvila vēstulēs korintiešiem un galatiešiem bieži lietots vārds “brāļi”, kaut gan viņš apsūdz tos visnegantākajās kļūdās – Kunga augšāmcelsšanās noliegšanā, pļēgurošanā Tā Kunga mielasta laikā, patvēruma došanā asinsgrēkā kritušam brālim. Taču viņš tos sauc par “brāļiem”. Pat netieklaus

brālis tomēr tiek saukts par brāli, kaut arī Pāvils iesaka nebiedroties ar to (1.Kor.5:11).

Vai kāds ir vai nav brālis, ir atkarīgs no viņa kristību patiesuma. Tāpat kā jūsu dabiskais brālis ir jūsu brālis vienmēr, ko viņš arī nedarītu, tā arī brālis Kristū paliek jūsu brālis. Kad brālis no citas sadraudzības grib mums pievienoties, viņš parasti netiek otrreiz kristīts. Tādējādi, mēs pieņemam par patiesām visas kristības, kuru pamatā ir kristadelfiešu pamata mācība, un mēs atzīstam viņus par mūsu brāļiem. Ja mēs viņus nesaucam par brāļiem, mēs apšaubām viņu kristību patiesumu un tādēļ viņus būtu jākristī no jauna, ja viņi vēlētos mums pievienoties. Tas ir pilnīgi aplam. Mums nav tiesību sacīt, ka kāds vairs nav brālis Kristū, ja viņa domas nesakrīt ar mūsējām, mēs arī nevaram likt noprast, ka tikai mūsu sadraudzībā kristītie ir patiesi kristīti. Kristību patiesums ir atkarīgs no mūsu zināšanām un attieksmes nevis no personas, kas mūs kristī. Galu galā mēs esam kristīti vienīgi *Kungā Jēzū Kristū* (un neizlaidīsim šo *brīnumu* no mūsu apziņas), nevis kādā no daudzajām kristadelfiešu vai kādu citu draudzēm. Teorētiski pat paša kristības ir iespējamās. Mēs nedrīkstam domāt, ka tie, kas atstāj mūsu sadraudzību, vairs nav brāļi vai māsas. Tas nozīmētu, ja viņi nolemtu atgriezties, tad mēs atkal sauktu tos par brāļiem; tas novestu pie tā, ka *mūsu lēmums* pieņemt viņus *mūsu* sadraudzībā, padara viņus par brāļiem Kristū, nevis viņu ticība un kristības Kungā Pestītājā.

Mums ne tikai nav tiesību un spēju izravēt nezāles no kviešiem (tas mums ir jāatstāj līdz tiesas dienai); bet JD mācība skaidri nosaka: kā mēs tiesājam / nosodām brāli, tā arī mēs tiksīm tiesāti. Tātad, ja kāds ir patiesi kristīts Kunga Jēzus Kristus Patiesībā, *nesaki*, ka viņš nav brālis, vismaz sevis paša mūžīgās dzīvības labad, ja ne citādi. Apsverot visas šīs lietas, pacientieties nonākt pie patstāvīga sprieduma, akli nepakļaujoties kāda cita brāļa izteiktajām domām. Un pamudiniet arī citus atteikties no domas, ka jebkurš, kas nav mūsu sadraudzībā, nevar būt brālis Kristū. Jo galīgais šādu viedokļu paušanas rezultāts ir kulta mentalitāte: visi, kas ir ārpus mums ir lieli, slikti un ļauni, un tikai mēs esam taisni Dieva priekšā, mums ir jāizslēdz ikviens, kas iedrošinās nepieņemt mums kādā jautājumā...kamēr *mēs* esam galīgie lēmēji par cilvēka statusu Dieva priekšā. Ja jūsu brālis ir vājš, pamācāt viņu "kā brāli", aizrādiēt viņam kā brālim, nebiedrojieties ar viņu, ja tas ir nepieciešams – bet nesakiet, ka viņš vairs nav brālis. Un atcerieties, ka mūsu attieksme pret vismazākajiem (grieķu valodā tas parasti tiek attiecināts uz garīgajā ziņā vājākajiem) brāļiem, ir mūsu attieksme pret Kungu Jēzu, un tā tiks ņemta vērā tiesas dienā (Mt.25:45); jo, ja cilvēks nemīl savu brāli, ko viņš ir redzējis, kā viņš var apgalvot, ka mīl Dievu, ko viņš nav redzējis (1.Ķ.4:20)? "*Kāpēc tu nicini savu brāli [tas ir tik muļķīgi un neloģiski garīgajā ziņā, saka Pāvils]?* Mēs taču reiz visi

stāvēsim Dieva soģa krēsla priekšā” (Rom.14:10) un uz ceļiem lūgsim Viņa žēlastību un labvēlību, kura mums tagad būtu citiem jāsniedz.

10.6.2. SEVIS KRISTĪŠANA

Ja kristību patiesums būtu atkarīgs no kristītāja, mums būtu priesteru sistēma, kurā cilvēka pestīšana ir atkarīga nevis no viņa paša Dieva vārda izpratnes un paklausības tam, bet no cita cilvēka. Tas ir pretrunā ar Jaunās Derības kristietības garu. Nevienam brālim nav vairāk Dieva dotu tiesību kristīt citus kā jebkuram citam. Mēs jau agrāk parādījām, ka pavēle iet pasaulē un sludināt un kristīt attiecas uz ikvienu no mums; un tādēļ mums *katram* ir dota pilnvara kristīt citus (Mt.28:19). Ja mēs sakām, ka tikai dažiem ir tiesības kristīt, tad mēs sakām, ka tikai dažiem ir tiesības sludināt. Tas palīdz apdomānot jautājumu par hipotētiska cilvēka likteni neapdzīvotā salā ar Bībeli. Teorētiski viņam ir jāspēj nonākt līdz Patiesības apziņai un tapt kristītam bez kāda cita cilvēka iejaukšanās. Uz neapdzīvotas salas dzīvojoša cilvēka liktenis var būt hipotētisks, bet cilvēku stāvoklis cietumā, kuriem liegta apmeklējuma tiesības, vai arī to stāvoklis, kas dzīvo tādās izolētās vietās, kuras nevar apmeklēt, jo iespējamiem kristītājiem nav tādu līdzekļu – tās ir reālas dzīves situācijas. Sekojošās nodarbības secinājums ir, ka mums ir jādara viss, kas ir mūsu spēkos, lai apmeklētu, uzklusētu un kristītu tos, kas ir tam gatavi; bet mums ir jāatzīst, ka teorētiski sevis paša kristīšana ir pieņemama un mums ir jāatzīst tos, kas paši sevi kristījuši, par brāļiem un māsām (pēc tam, bez šaubām, kad mēs esam pārliecinājušies, ka esam vienā ticībā).

Jaunās Derības liecības

Zīmīgi, ka no aptuveni četrdesmit JD atsaucēm uz kristīšanu ir tikai divas par to, kā kristītājs krista jaunpievērsto (Jānis Kristītājs un Filips). Ar to es nesaku, ka kristīties grībošie paši ienira ūdenī, bet būtiskais, stāstījuma uzsvars ir uz to, ka jaunpievērsta tiek kristīts *Jēzus Kristus Vārdā*, uzsvars nav likts uz kristītāja personību. Kad Pēteris izlēma kristīt pirmos pagānu pievērstos, viņš pavēlēja tos kristīt (Ap.d.10:48) – nav rakstīts, ka viņš pats to darīja. JD uzsvars ir uz to, ka ticīgais pats piesauc Kunga Jēzus Vārdu – tas ir viņa personīgais lēmums. Cilvēkam, kas pietur jūsu plecus, tur nav nekādas lomas. Kristīšanas nozīme ir tajā, ka, Evaņģēlija vēsti uztvērušais ticīgais ienirst ūdenī simboliski identificējoties ar Kristus nāvi, un iznirst no ūdens it kā savienojoties ar Kristus augšāmcelšanos. Cilvēkam, kas pietur viņa plecus, nav lomas šai simbolismā.

Vecās Derības kristīšanās veidi arī nav saistīti ar ‘kristītāju’:

- Priesteri *paši* mazgājās, neviens viņus nemazgāja

- Izārstētie spītālgie *paši* mazgājās
- Naamans *pats* ienira Jordānā
- Izraēls šķērsoja Sarkano jūru “apakš padebeša”, ūdens tos apņēma no abām pusēm un viņi bija lietū izmirkuši (kā mēs uzzinām no Psalmiem). Tas ir skaidrākais kristīšanās simbols (1.Kor.10:2); bet šai simbolā nav ‘kristītāja’. Patiesi, Bulindžers (Bullinger) komentē, ka viņi visi bija uz Mozu kristīti, kas burtiski ir tas pats, ka viņi ‘kristīja sevi paši’. Tā pati darbības vārda forma tiek lietota Lūkas 2:5, kad Jāzeps nogāja uz Jūdeju, lai “pierakstītos”, burtiski, lai iekļautu sevi sarakstā.
- Tomēr ir skaidrs, ka mums ir jādara viss iespējamais, lai izvairītos no sevis paša kristīšanas. Kristības ir īstas pirmkārt tikai, ja ir pietiekamas Evaņģēlija zināšanas. Jaunpievērstajam pašam ir grūti novērtēt, vai viņš ir ‘gatavs’ vai nav; patiesībā ir vajadzīga apspriešanās ar kādu nobriedušāku ticīgo, lai noskaidrotu, vai cilvēks saprot vai nē. Tikai šī iemesla dēļ mēs lūgtu tos, kas paši ir tikko kristīti nesākt uzreiz kristīt citus, kamēr kāds nobriedušāks brālis nav ar tiem aprunājies. Tas nav tāda likuma pēc, jo tāda nav, kas liegtu jaunpievērstajiem kristīt citus, tāpat kā nav arī prasības, lai to darītu kāds cits ticīgais. Es *neuzstāju* uz to – jo galu galā man nav tādu tiesību. Bet kristības ir nopietna lieta un ja kāds tiek kristīts bez pietiekamām zināšanām, viņa mūžīgā pestīšana ir likta uz spēles. Mēs tādēļ gribētu, lai visi pieņemtu šos noteikumus un strādātu kopīgi pazemībā, lai mūsu garīgā māja būtu celta uz drošiem pamatiem.

Kristības miesā

Ir arī jāatceras, ka kristības nav tikai iestāšanās derības attiecībās ar Tēvu un Viņa Dēlu; tās ir kristības Kristus miesā, proti ticīgo kopienā, “jo mēs visi esam vienā Garā kristīti par vienu miesu” (1.Kor.12:13). Tā, raksti Apustuļu darbos apraksta kristības kā “pievienošanos” ticīgo saimei (Ap.d.2:41,47); kā arī “pievienošanos” Kungam Jēzum (5:14; 11:24). Tādēļ ir labi, ja kristības piedalās citi Kristus miesas locekļi; kristības ir iestāšanās attiecībās ar ticīgo kopienu tāpat kā attiecībās ar Kristu.

Viena no daudzajām korintiešu problēmām bija tā, ka viņi pārāk daudz vēribas piegrieza brālim, kas tos kristīja; tie, kurus kristīja Pāvils vai Apolls, vai Pēteris izveidoja atsevišķas grupas. Pāvils neminstinoties risina šo problēmu, sakot, ka mēs esam kristīti Kunga Jēzus Kristus Vārdā un kristītāja vārdam nav pilnīgi nekādas nozīmes. “Kristus mani nav sūtījis kristīt, bet evaņģēliju sludināt” (1.Kor.1:17) varētu būt pārspilējums, lai uzsvērtu viņa pausto domu. Pavēle sludināt un kristīt faktiski ir viena pavēle, jo sludināšana un kristīšana ir cieši saistītas. Man liekas

Pāvils tomēr kristīja, bet ar šīs hiperbolas (pārspilējuma kā stilistika izteiksmes līdzekļa) palīdzību viņš pauž domu: ‘mans galvenais darbs ir Evaņģēlija sludināšana, tas, ka es esmu turējis vīru un sievu plecus, iegremdējot tos ūdenī, nav svarīgi; Kristus nesūtīja mani to darīt, bet Viņš sūtīja mani sludināt Evaņģēliju’. Un lai tāda būtu arī mūsu attieksme.

Iedziļinoties...

Tie, kam ir tāda vēlēšanās, var mazliet vairāk iedziļināties šajā kristītāja jautājumā. “Jo arī mēs visi esam *vienā Garā* kristīti par vienu miesu”, Kristus miesu (1.Kor.12:13). Šķiet ka kristītājs ir Gars. Bet kā? Kungs Jēzus kristīs ar Svēto Garu (Jņ.1:33), lai gan Jēzus pats neturēja kristāmo plecus (Jņ.4:2 – tādējādi pasvītrodams, ka nav svarīgi, kas to dara). Mēs klausām Patiesībai caur Svētā Gara kristībām (2.Tes.2:13; 1.Pēt.1:22). Tam nav obligāti jānozīmē, ka Gars lika mums klausīt Patiesībai. Domas būtība drīzāk ir tajā, ka tāpat kā *Kristus* mira un tika Gara augšāmcelts (1.Tim.3:16; Rom.1:4), tā arī mēs atkārtojam šo procesu kristībās un tiekam līdzīgi (tēlaini) Gara augšāmcelti, “dzīvi darīti garā” (1.Pēt.3:18-21). Tādēļ tas ir Gars, kas ceļ mūs augšā no ūdens, kā tas cēla augšām Kristu; cilvēks, kas tur jūs aiz pleciem ir mazsvarīgs. Tādēļ caur Garu mēs esam ieguvuši pestīšanas cerību (Gal.5:5). Galu galā ir tikai viena augšāmcelšanās: Kunga Jēzus augšāmcelšanās (1.Kor.6:14,15). Būdami kristīti Viņa Vārdā, mēs arī gūstam savu daļu tajā. Dievs šajā ziņā ir augšāmcēlis mūs līdz ar Kristu (Ef.2:5,6) un paaugstinājis debesīs. Un viss šis process ir Gara sniegums.

Tātad, “Gars” ir mūsu kristītājs, tas spēks, kas pieceļ mūs no simboliskā kristību kapa un dod mums jaunu dzīvi. Tas padara cilvēka – ‘kristītāja’ lomu mazsvarīgu. Bet ko nozīmē “Gars” šajā kontekstā? Pats Kungs Jēzus ir dzīvu darītājs Gars (1.Kor.15:45). Gars ir tas, kas dara mūs dzīvus; bet iedziļinoties Jņ.6:63: “Gars dara dzīvu...*vārdi*, ko es uz jums runāju, ir gars un dzīvība”. Augšāmcelšanās process līdz ar Kristu kristībās, piecelšanās no ūdens, kas pārstāv kapu, tādēļ ir pateicoties Kunga Jēzus darbam caur Viņa Garu un Viņa vārdu. Viņš ir “Tā Kunga Gars” (2.Kor.3:18). Kristībās mēs piedzimstam no ūdens-un-gara (Jņ.3:5; grieķu variantā ūdens un gars ir apvienoti vienā). Kristībās mēs esam nomazgāti “Kunga Jēzus Kristus Vārdā un mūsu Dieva Garā” (1.Kor.6:11). “Kas turas pie Tā Kunga, ir viens gars ar viņu” (1.Kor.6:17). Mēs esam izglābti “ar mazgāšanu atdzimšanai un atjaunošanos Svētajā Garā, ko Viņš bagātīgi pār mums izlējis caur Jēzu Kristu, mūsu Pestītāju” (Tit.3:5,6).

Kāda ir šo augsto ideju loma mūsu praktiskajā dzīvē, ir viela nopietnām pārdomām katram no mums. Jo, lai kā mēs kautrētos pieminēt Gara darbu, šie panti ataino

mūsu patieso stāvokli šodien. Šbrīža kontekstā es tikai uzsveru, ka Kungs Jēzus caur Savu Garu ir Tas, kurš augšāmceļ mūs no kristību ūdens jaunai dzīvei Viņā. Tā ir Viņa un Viņa darba noniecināšana, kad mēs pierakstam kādu nozīmi tam cilvēkam, kas pietur mūs aiz pleciem, pieceļot mūs no ūdens, Viņš, nevis cilvēks, ir mūsu Pestītājs.

10.7. “VAI TAD KRISTADELFIEŠI IR VIENĪGIE...?”

Ikvienam no mums šai tuksnešainajā dzīves ceļā radīsies jautājums: “Vai tad kristadelfieši ir *vienīgie*, kas to ir sapratuši pareizi? Vai citu baznīcu ļaudis patiesībā nav sadraudzībā ar Dievu un ir bezcerīgi? Vai mēs neesam pārāk augstprātīgi, sakot: ‘Mēs zinām Patiesību’...?” Dažiem no mums šie jautājumi neliks miera vairāk nekā citiem. Lieta tāda, ka mēs dzīvojam pasaulē, kura ātri sagrauj barjeras, kura tiecas pēc miera un vienotības par katru cenu. Mums ir darīšana ar cilvēkiem, kas dzīvojuši XX gadsimtā, kas piedzīvojuši dogmatisma briesmas. Mūsu acu priekšā miljoniem cilvēku dzīves ir bijušas sagrautas tāpēc, ka bija bez ierunām jāpieņem nepieņemami ideāli, miljoniem cilvēku emocionāli traumēti ar lielummāniju sirgstošo vadoņu dēļ. Tādēļ mūsu laika biedri ir nonākuši pie secinājuma: Tu ne par ko nevari būt drošs, priedāsimies par dzīvi, kāda tā ir, lai kur mēs arī būtu; principi ir viltoti, meklēsim katrs vieglāko ceļu, kā šķērsot šīs neprātīgās dzīves mūža mežus.

Mūsu dzīve ‘Patiesībā’ ir tam pilnīgs pretstats. Kungs Jēzus ir vienīgais “ceļš, patiesība un dzīvība”. Dieva vārdi ir *patiesība* (Jņ.17:17). Taču visa pasaule skatās uz mums, auro, kurn, čukst mums ausī: ‘Nav tāda absolūtās patiesības jēdziena!’ Faktiski, pamatmācības, kas sastāda mūsu Vienu Ticību, arī ir “patiesība”. Dievs patiesi solīja Ābrahāmam mūžīgu dzīvi uz zemes; Viņš patiesi paskaidroja viņam Kristus darbu. Kristus patiesi atgriezīsies, lai īstenotu šos apsolījumus; tie, kas ir Kristū, pateicoties kristībām patiesi tiks augšāmcelti un baudīs mūžīgo laikmetu. Grēks ir patiesi nopietna lieta, velns ir mūsos (nevis ārpus mums); mums patiesi ir jānožēlo grēki; Kristum patiesi bija mūsu daba; Viņš patiesi var dāvēt mums piedošanu... Kad mēs sapulcējamies kopā, lai redzētu kā mīloto brāli vai māsu guldina zemes klēpī, mēs domās cieši turamies pie brīnišķās Patiesības realitātes. Arī Ījabs visdziļākās depresijas brīdī varēja teikt: “Es zinu, ka mans pestītājs ir dzīvs, un pēcgalā Viņš celsies pār pīšļiem...es tomēr skatīšu Dievu...manas acis Viņa redzēs...”. Taču ārpus līdzīgu pārdzīvojumu intensitātes ir diezgan grūti visu laiku turēties pie šīs pārlicības. Tas ir mūsu dzīves *Patiesībā* izaicinājums, ka mums ir jāveido mūsu ikdiena, vadoties pēc mūsu pamatmācības.

Ja ir patiesība, ir jābūt arī maldiem. Jo ciešāk mēs turamies pie tā, ko, pēc mūsu pārlicības, Dieva vārds atklāj kā Patiesību, jo spēcīgāk mēs noliedzam visa cita patiesību. Tēva un Dēla mācība, kā tā fiksēta Rakstos, ir pilnīgi unikāla, visu citu izslēdzoša. Bībele nemitīgi pauž domu par nepieciešamību ne tikai ticēt Patiesībai, bet arī noliegt maldus. Mūsu "Ticības izklāstā" tādēļ tiek uzskaitītas mācības, kurām mēs ticam, un tās, kuras mēs noliedzam. Ir nelogiiski apgalvot, ka mēs ticam (piemēram), ka Dievs ir viens un atteikties kategoriski noliegt trīsvienības mācību.

Mums ir kaut kādā veidā jānodala ļaudis no viņu paustās ticības. Mēs esam kristīti Kristus patiesībā, nevis kristadelfiešos vai vietējā eklēsijā. Daudzi no maniem svētdienas skolas vienaudžiem mēdza teikt: 'Nu labi, Patiesība tā ir, mēs to nenoliedzam, bet mēs nevaram kristīties, jo mums nepatīk kristadelfieši. Viņi ir vecmodīgi, nemiera cēlāji, apnicīgi...' Mēs visi piekrīfīsim, ka viņu attieksme nav pareiza. Viņi jauca mācību un cilvēkus, kas pie tās pieturējās. Viņi noliedza mācību (faktiski) un visupirms Kungu Jēzu Kristu, jo viņi noraidīja ļaudis, kuri pauda šo mācību un Kristus tautu. Cilvēki ir mūždien darījuši to pašu ar dabīgo Izraēli. Ebreju tautas sliktās uzvedības dēļ, maldu ceļus ejošā 'kristiešu' baznīca ir atmetusi ebreju ticības pamatu pamatus, kas ir arī patiesās kristietības pamatā: apsolījums Ābrahāmam, ticību vienam Dievam; Dieva pārākumu pār Mesiju, kurš nepastāvēja mūžīgi iepriekš; ka Izraēla Cerība ir arī pagānu (neebreju) cerība; mūžīga Valstība uz zemes... tādējādi neebreju pasaule nav spējusi atdalīt cilvēkus no viņu paustajiem uzskatiem. Ja mēs teiksim, ka tikai kristadelfiešiem 'ir Patiesība', tad mēs būtībā pieļausim to pašu kļūdu. Mēs pilnībā identificēsim ļaudis ar viņu pausto mācību. Mums būtu jāsaprot, ka Vienas Ticības mācība ir vienīgā Patiesība un šīs ticības paudējiem tā pieder. Diemžēl, ne visi, kas sauc sevi par kristadelfiešiem, tic šim pamatmācībām. Un, iespējams, ka ir atsevišķas ticīgo grupas, kuru ticība neatšķiras no mūsējās, bet kuri nesauc sevi par kristadelfiešiem.

Mums ir jāatdala cilvēki no to paustajiem uzskatiem, kad mēs lūkojamies uz apkārtni maldu ceļus ejošo 'kristiešu' pasauli. Mēs nevaram spriest par kāda cilvēka nosodīšanu; tas ir Dievam, "visu tiesnesim" darāms. Taču "spriediet taisnu spriedumu", veidojot Bībelē pamatotu uzskatu. Kad runa ir par mācību, mēs varam noteikti apgalvot, ka ir dažas mācības, kuras mums ir noteikti jāizprot, lai varētu stāties derības attiecībās ar Dievu. Ir mācību kopums, kas Ef.4:4-6 saukts "viena ticība", kas Rom.6:17 minēts kā "tā mācība", kurai ir jātic pirms kristībām, un 2.Tim.1:13 par "veselīgu mācību paraugu". Kristības pēc tam, kad jūs esat apguvuši šo vienu pamata Evaņģēliju, saista mūs derības attiecībām ar Dievu. Mūsu patiesumam vai 'kristīgumam' dzīves veidam nav nekāda sakara ar stāšanos derības attiecībās ar Dievu. Mēs tikai tad ieejam Kristū, kad esam kristīti Viņā; ir ļoti viegli

nomaldīties, nepietiekami novērtējot kristību un derības attiecību svarīgumu. 'Kristiešu' pasaule nav šajās attiecībās; to nospiedošais vairākums pat nav kristīti un nemaz nezina jaunās derības noteikumus.

Pagātnē Izraēla tauta bija Dieva tauta. Būdami vienā ticībā ar Ābrahāmu, pēc kristībām mēs kļūstam par garīgo Izraēlu. Mēs esam tikai daļa no Dieva tautas, pateicoties mūsu pareizajai ticībai un kristībām. Kad mēs redzam kādu, kurš izskatās tik patiesi maldu ceļus ejošajā 'kristiešu' baznīcā, mums ir jāuzdod sev jautājums: 'Vai viņi ir piederīgi garīgajam Izraēlam, vai nav?' Vecā Derība mums neatklāj, ka Dievs būtu biedrojis ar atsevišķām pagānu (neebreju) grupām, kuras Viņš cienīja par to patiesumu. Viņš biedrojās tikai ar Savu Izraēla tautu. Taču izņēmuma gadījumos, kad pagānu ticība bija patiesa, Viņš tos vadīja, lai tie pievienotos Viņa tautai, Izraēlam – Rute un Rahaba ir tam piemēri. Jaunajā Derībā Dievs redzēja Kornēlija potenciālo garīgumu un iedvesmoja viņu pievienoties ticīgo kopienai.

Dievs vēlas redzēt Savu tautu vienotu. Šī iemesla pēc man ir grūti noticēt tam, ka šajās vieglo komunikācijas iespēju dienās Dievs liegtu kristītajiem ticīgajiem, kuru ticība neatšķiras no mūsējās, sazināties ar mums un pievienoties mums. Kā Āfrikā, tā arī Austrumeiropā daudzi vīrieši un sievietes, kas nākuši pie Patiesības atziņas, Dieva vadībā ir sazinājušies ar mums un ir pievienojušies pārējai miesai. Tas ir viens no iemesliem kāpēc es personīgi ļoti skeptiski uzveru pieņēmumu, ka kaut kur 'tur' ir daudz cilvēku, kuru ticība ir tāda pati kā mūsējā.

Uz šo brīdi daudzi dziļi ievilks elpu. 'Tātad, vai jūs nepārprotami apgalvojat, ka jā, kristadelfieši ir vienīgie, kas to sapratuši pareizi? Mūsu pamatmācības ir vienīgā tuvošanās iespēja Dievam, jā. Jautājums par to, vai kristadelfieši ir vienīgie, kas māca šo mācību, ir daļēji akadēmisks. Nu un? Pricēsimies, ka mums ir *patiesība!* Uzsversim vārdu "patiesība", nevis "mums". Ja mēs patiesi ticēsim, ka mēs, personīgi zinām patiesību, jā, vienu vienīgo *Kristus pestīšanas patiesību*, mēs apjauksim to, ka mūsu apkārtnē pasaule ir iegrimusi tumsā. Mēs būsim spēcīgi motivēti iet ar Patiesības lozungu pie tiem, ar reālā Kristus patieso gaismu, kad viņš bija pacelts krustā Golgātā; debatēt un sarunāties ar tiem viltus 'kristiešiem', kas netic Patiesībai; censties no visas sirds piedāvāt šo lielisko pērli visai pasaulei. Ja patiesība ir mūsu sirdīs, mēs zinām, uz kuriem mēs ejam. Mums ir zināms kustības virziens, kuru pasaule nezina. Kristadelfiešu mācība nav tikai vēl viena pilsēta mūsu ceļā. Mēs esam svētīti ar Kristus patiesību. Tas ir lielākais gods, kādu cilvēks var vēlēties. Mums ir visdārgākā lieta pasaulē. Neizturēsimies pret to, kā pret kaut ko ikdienišķu.

10.8. RADĪŠANAS PIERAKSTI

Uzmanīgi analizējot radīšanas pierakstus, rodas vairāki jautājumi. Vai 1.Mozus grāmatas 2.nodaļas pieraksti atšķiras no 1.nodaļas pierakstiem? Kāpēc ir divi dažādi izklāsti? Vai viss tika radīts "iesākumā" vai radīšanas dienās? Cik garas bija šīs dienas? Kā lai izprot 1.Moz.2:4,5? Vai bija arī agrākas radīšanas?

Ir iespējams dot vairākas atbildes uz šiem jautājumiem. Sekojošais teksts nav galīgā atbilde, bet gan iespējamais satvars, lai izprastu radīšanas pierakstu. Pamattēze, kuru es šeit izsaku, ir radusies no vienas Brāļa Alana Heivarda (Hayward) grāmatas "Radīšana un evolūcija" nodaļas (*Creation and Evolution*, London: Triangle, 1985).

Bet pirmām kārtām pārāk neuztrausimies par pseidozinātnes nievājošo attieksmi pret mūsu vienkāršo ticību 1.Moz.1-3. Teoloģijas zinātnes nozare 'apoloģētika' (kas atspēko reliģijas pamatatziņu apšaubīšanu) ir izvēlējusies sev nepareizu nosaukumu (*apology* angļu valodā nozīmē "atvainošanos"). Mums kā ticīgajiem nav par ko atvainoties. Evolūcijas piekritējiem būtu sevi tā jāsauc, jo zinātnei nav dzīvotspējīga izskaidrojuma par dzīves pirmsākumiem. Mums nav jābūt tiem, kuriem būtu jākaunas par ticību Bībeles pierakstiem.

Burtiskas dienas

Es ne mirkli nešaubos, ka sešas radīšanas dienas bija burtiskas 24 stundas garas dienas. Ne Kunga Jēzus, ne Pāvila citātos un atsaucēs uz radīšanas pierakstiem nav ne mazāko mājienu uz to, ka tās būtu jāuztver simboliski. Izraēlam bija jātur septītā diena svēta un jāpadara visi darbi pirmajās sešās dienās (tā bija tāda pati pavēle kā sabata turēšana), "jo sešās dienās Tas Kungs ir radījis debesis un zemi, jūru un visu, kas tur atrodams, un septītajā dienā Tas Kungs atdusējās; tāpēc Tas Kungs svētīja sabata dienu, lai tā būtu svēta" (2.Moz.20:11). Ādams bija pirmais cilvēks, un Ieva bija visu dzīvo cilvēku māte. No vienām asinīm visi ir cēlušies (Ap.d.17:26). Ir uzsvērts, ka Dievs radīja ar vārdu; Viņš runāja un tā notika, Viņš pavēlēja, un viss radās (Ps.33:6,9; 148:5; Jes.40:26; Jņ.1:3; Ebr.11:3; 2.Pēt.3:5). Dievs ir ārpus laika ierobežojumiem un ārpus iespējas, ka Viņa Vārds netiktu pildīts. Tādēļ, ja Viņš kaut ko saka, tas ir tikpat kā darīts, pat ja cilvēku laikā Viņa pavēle nav nekavējoši izpildīta. Tādējādi Viņš sauc lietas, kuru vēl nav it kā tās jau būtu (Rom.4:17). Tieši šajā ziņā par Kungu Jēzu un tiem, kas Viņā, runā kā par bijušiem iesākumā; kaut gan mūs fiziski vēl nemaz nebija. Un tā Kungs runāja vārdus burtiski sešas dienas pēc kārtas un viss tika darīts pēc pavēles (Brālis Heivards tās sauc par "dekrētiem"). Bet faktiskā dekrēta īstenošana varētu Eņģeļiem aizņemt daudz vairāk laika.

Radišanas pieraksti var tikt uztverti kā šo pavēļu došana un to izpildes pieraksts – kaut arī izpilde nenotika obligāti tajā pat dienā.

Radišanas nepārtrauktība

Patiesi, pēc sekojošām Rakstu nodaļām spriežot, šķiet, ka šo sešu burtisko dienu laikā Dieva paustās pavēles un nodomi vēl *arvien* tiek pildīti. Ņemsim pavēli: “Lai top gaisma” (1.Moz.1:3,4). 2.Kor.4:6 interpretācijā Dievs ir atspīdējis mūsu sirdīs, lai dotu Dieva godības atziņas gaismu Kristus vaigā. Iesākumā Eņģeļi izpildīja šo pavēli, dodot iespēju saules gaismai atspīdēt caur biezo tumsu, kas pārklāja zemi; taču dziļākais nodoms bija, lai garīgā gaisma atspīdētu zemes iedzīvotāju sirdīs. Un šīs pavēles īstenošana turpinās. Tāpat arī Dieva atpūta septītajā dienā bija faktiski pareģojums, kas attiecās uz Viņa un Viņa tautas ieiešanu Kunga “atdusā”, Valstībā. Kungs to saprata, kad Viņš teica, ka Viņa Dievs aizvien vēl darbojas, arī sabatā (Jņ.5:17). Radišanas darbs praksē vēl nebija *pilnībā* pabeigts, kaut gan tas bija pabeigts perspektīvā. Šajā pat kontekstā Pāvils saka, ka kaut gan mums vēl ir tikai jāieiet Kunga atdusā, “darbi kopš pasaules radišanas bija padarīti” (Ebr.4:3).

Cits piemērs ir sestajā dienā izteiktā pavēle radīt cilvēku pēc Dieva tēla un līdzības. Radišanas pieraksti 1.Moz.2.nodaļā neattiecas uz citu radišanu, tas ir sīkāks izklāsts par Eņģeļu darbu šīs sestās dienas pavēles īstenošanas gaitā. Tādēļ visas šīs darbības ar dzīvnieku vešanu pie Ādama, lai viņš tos nosauktu, viltos tajos, izteiktu vēlmi pēc uzticīga līdzgaitnieka nav jāiespiež šajās 24 stundās. Tas varētu būt aizņēmis ilgāku laiku sprīdi. Pavēle radīt cilvēku, vīrieti un sievieti, tika dota sestajā dienā. Taču šīs pavēles īstenošana varētu būt prasījusi daudz ilgāku laiku. Patiesi, īstais Dieva nodoms radīt cilvēku pēc Sava tēla un līdzības arī tad vēl nebija pilnībā pabeigts; jo Kol.1:15 interpretē cilvēka radišanu pēc Dieva līdzības kā atsauci uz augšāmcelšanos un Kunga Jēzus pagodinājumu. Pie *tā* Eņģeļi bija strādājuši gadu tūkstošiem, lai izpildītu sākotnējo dekrētu par cilvēka radišanu pēc Dieva tēla un līdzības. Pat tagad mēs neredzam, ka viss viņam pakļauts (Ebr.2:8); nodomam, lai cilvēks valdītu pār visu dzīvo radību, kā tas bija izteikts un *šķietami izpildīts* sestajā dienā, vēl ir jāmaterializējas. Eņģeļi vēl arvien strādā ar mums. Jo 1.Kor.15:49 māca, ka *mēs* pilnībā neatspoguļojam Dieva tēlu, bet to mēs iegūsim pēc augšāmcelšanās. Tādēļ mums ir jānonāk pie secinājuma, ka darbs pie Dieva sestās dienas dekrēta izpildes vēl aizvien turpinās. Jaunā radība, tādējādi, ir turpinājums un būtiska dabiskās radības sastāvdaļa, nevis tikai dabiskās radības atspulgs garīgumā.

Es paredzu, ka iebildums pret šo tēzi būs pants, kurā teikts, ka septītajā dienā Dievs atdusējās no visa Sava darba it kā viss jau būtu padarīts. Tā tas patiesi izklausās –

un, no Dieva redzes viedokļa, tā tas arī bija. Viņš bija runājis, un tas bija darīts. *Viņš* caur Savu vārdu bija radījis. Eņģeļi tagad to visu īstenoja praksē. Šī pierakstu interpretācija izskaidro divus pantus, kuri savādāk nepieļauj nekādu saprātīgu interpretāciju: "Dievs svētīja septīto dienu...jo Viņš tanī atdusejās no visa Sava darba, ko radīdams bija darījis (2:3). Dievs "radīdams bija darījis" līdz septītajai dienai. Viņš bija radījis, jo Viņa vārds bija tas pats, kas darbs; bet ne visas lietas bija padarītas. Viņš "radīdams bija darījis". Līdzīgi, 1.Moz.2:5 runā par dienu, kad Dievs radīja debesis un zemi un visus zemes augus pirms tie zēla. Šeit arī rodams konkrēts pierādījums piedāvātajai tēzei. Augi bija radīti pirms tam, tie jau bija zemē. Tas nenozīmē, ka tie bija radīti Debesīs un tad pārstādīti zemē. Tas, bez šaubām, ir jālasa visu citu mājienu kontekstā, ka Dievs izteica pavēles attiecībā uz radīšanu un tas jau bija kā izdarīts. Bet materiālajā ziņā tas viss parādījās nedaudz vēlāk.

Un apjautīsim dziļi sevī Dieva Vārda spēku, kā tas šeit atklājas. Viņš ir runājis uz mums un par mums, Viņš ir apsolījis mums pestīšanu un mantojumu uz zemes. Tas ir tikpat kā darīts. Grūtības, ar kurām mēs saskaramies apjēdzot radīšanas pierakstus, turpinās arī mūsu svārstīgajā pestīšanas apsolījumu uztverē, kā arī tajā, ka mums trūkst pilnīgas pārliecības par to garīgo augstumu, kurā mēs tādējādi esam pārcelti.

IEPRIEKŠĒJAS RADĪŠANAS

Kas attiecas uz jautājumu, vai ir bijušas iepriekšējas radīšanas, pamatā man šķiet, ka 'Jā, iespējams, ka bija'. 1.Moz.1:2 lietotā frāze "zeme bija neiztaisīta un tukša" ir tā pati, kas lietota citviet, aprakstot sodu, kas nācis pār tautu (Jer.4:23; Jes.24:10; 34:11). Tādēļ šķiet iespējams, ka ir bijusi iepriekšēja radīšana uz zemes, kas tika izpostīta soda laikā. Brālis Džons Tomass pirmajā grāmatas *Elpis Israel* nodaļā izsaka domu, ka pavēle Ādamam "piepildīt zemi" (1.Moz.1:28) izklausās kā "no jauna piepildīt zemi (kas, jāatzīst, drīzāk izriet no angļu, bet ne ebreju valodas vārdu nozīmes), it kā būtu bijusi iepriekšēja radīšana, kas bija iznīcināta, visdrīzāk ūdens plūdus. "Iesākumā", iespējams [oti sen atpakaļ], Dievs radīja debesis un zemi. Bet tagadējo radīšanu var uzskatīt kā notikušu pēc kāda laika. Kad sešu radīšanas dienu laikā Viņš teica "Lai top gaisma", tam nevajadzēja būt saules radīšanas procesam; iespējams, ka tas jau bija izdarīts "iesākumā". Bet Dievs pavēlēja saulei aust no tumsības (2.Kor.4:6) un tādēļ uz zemes stāvošajam tas izskatītos it kā saule tika radīta. Zeme bija ūdeņiem pārklāta, kad sākās tagadējā radīšana (1.Moz.1:2). Tas varētu nozīmēt, ka zemes iznīcināšana ūdens plūdus Noasa laikā bija faktiski jau kādreiz Dieva darītā atkārtojums. Tas izskaidro Viņa apsolījumu, ka zeme vairs

netiks iznīcināta ūdens plūdos: “Es ceļu Savu derību ar jums, ka visa radība vairs netiks izdeldēta ūdens plūdos un ka plūdi vairs nemaitās zemi” (1.Moz.9:11). Tas izklausās tā it kā zemes iznīcināšana ūdens plūdos būtu notikusi jau vairākas reizes pirms tam. Tas izklausās tā it kā visužēlīgais Dievs izrādītu pieaugošu žēlastību attiecībā uz zemes iemītniekiem: ‘Es to esmu vairākkārt darījis iepriekš, bet tagad Es apsolu jums cilvēkiem, jums jaunai iedzīvotāju rasei, kuriem tiks parādīta mana īpašā mīlestība caur Manu Dēlu, ka Es to nekad vairs nedarīšu’.

Visi, kas atkrīt

Jādomā, ka Eņģeļi attīstījās kādā no iepriekšējām radīšanām. Viņiem ir zināšanas par labu un ļaunu tāpat kā grēkā kritušajam cilvēkam (1.Moz.3:22). Tas varētu likt domāt, ka arī viņiem bija kārdināšanas un izvēles starp labu un ļaunu pieredze. Ījabs runā par eņģeļiem, kuriem bija pierādīta vaina, tā it kā tas būtu labi zināms (Ījaba 4:18). Brālis Tomass izsaka pieņēmumu, ka “eņģeļi, kas apgrēkojās” (2.Pēt.2:4) dzīvoja tanī laikā. Nav šaubu, ka šis pants Pētera vēstulē un līdzīgais Jūdas vēstulē attiecas uz Koraha sacelšanos. Taču ir sastopami daudzi brīdinājumi Dieva tautai, kas attiecas uz vairāk nekā vienu vēsturisku notikumu, un tas pats varētu attiekties arī uz šo: it kā sakot: ‘Vēsture atkārtojas. Eņģeļi, kas apgrēkojās senos laikos, faktiski principā atkārtoja to pašu atkrišanas ceļu, ko Koraha kompānija, un arī jūs esat spējīgi zaudēt Dieva žēlastību pamatā tādā pat veidā’.

Atkrišanai ir gana gara vēsture; visi, kas atkrīt seko tam pašam paraugam un galu galā nonāk pie viena iznākuma. Varētu pat būt, ka Tīras un Bābeles ķēniņu krišana (Jes.14; Ecēh.28) ir aprakstīta eņģeļa / “svaidīta ķeruba” valodā, kas vēlējās būt kā pats Visuaugstākais un kas tad nogāzts no debesīm (Ecēh.28:14; Jes.14:13,14). Ir ļoti daudz līdzību starp šiem pantiem un ebreju izpratni par Eņģeļiem, kas grēkoja pirms radīšanas. Šo līdzību mērķis varētu būt lai parādītu, ka pastāv vēsturiska secība: starp Eņģeļiem, kas kādreiz apgrēkojās, un garīgi svētītiem cilvēkiem, kas aizgriezās no tā, ko viņi būtu varējuši iemantot. Tas, ka *visi* Eņģeļi *tagad* ir taisni un nav grēcīgi (salīdz. ar Lk.20:35,36), nenozīmē, ka Eņģeļi nekad nav grēkojuši iepriekšējā radīšanā. Bet jāuzsver, ka tagad tie ir važām saistīti pazemes tumšajās bedrēs – nevis kļūst apkārt kā ļauni, nelaimi nesoši, gari. Tie tur tiek glabāti sodam (2.Pēt.2:4), kad “mēs tiesāsim eņģeļus” (1.Kor.6:3).

Tā visa brīnums

Šīm domām ir dievbijību rosinošs spēks. Dievs, kas bijis mūžīgi, bez šaubām, ir arī *darbojies* mūžīgi. Viņš ir Gars un Viņa Gars ir Viņa spēks darbībā. Ir bijusi vismaz viena iepriekšēja radīšana, kurā iesaistīti Eņģeļi. Fosiliju apraksti, ja tos var uztvert nopietni, liek domāt, ka ir bijuši augi un dzīvnieki (piemēram, dinozauri), kas

dzīvoja pirms miljoniem gadu. Tie varētu būt piederīgi šim iepriekšējam radīšanām. Taču Ādams bija pirmais cilvēks (1.Kor.15:45), kas radīts apmēram pirms 6 000 gadiem.

Cilvēku rase, kas no viņa cēlusies, ir vispārībā noliegusi Dievu. Viņa izredzētās tautas vairākums, Izraēls, ir noliedzis Dievu līdz pat Viņa Dēla krustā sišanai. Bet tādas nelielas cilvēku grupas dēļ, kas eksistē tik nelielu laika sprīdi un tik nelielā telpā, ja skatās no mūžības viedokļa, Dievs atdeva Savu vienpiedzimušo Dēlu. Kungs Jēzus fiziski neeksistēja pirms dzimšanas; viņš nebija nekāds ceļotājs laikā, kas būtu parādījies iepriekšējo radīšanu laikā. *Vienpiedzimušais Dēls* piedzima pirmo reizi. Tas ir Viņa dzimšanas stāsta tīrais brīnums. Viņš bija cilvēks, ne eņģelis, jo Viņam bija tāda pat daba kā tiem, kurus Viņš nāca glābt (Ebr.2 tas sīki izklāstīts). Dieva *vienpiedzimušais Dēls* bija cilvēks, jo Viņš nāca, lai glābtu tikai kādus dažus miljonus (vai cik nu to būtu) sīku cilvēciņu uz šīs niecīgās planētas, kniepadatas dūriens visuma telpā *pat šajā tagadējā radīšanā*; tautas, kuras vēsture, salīdzinot ar mūžību, ir nieka pāris tūkstošgades. Un šo Viņa vienīgo Dēlu dzemdēja neizglītota meitene un tad mazais kļedzošais Dieva Dēls tika guldīts siltē (Lūka, ārsts būdams un saprazdams higiēnas nepieciešamību akcentē šo faktu), jo citi nabadzīgās viesnīcas viesi nevarēja spāsties, lai dotu vietu dzemdējošai sievietei (atkal Lūka, kādreizējais sieviešu ārsts, droši vien izjuta šīs situācijas kaunu). Un tāds bija *Dieva vienīgā jekad dzimušā Dēla* dzīves sākums, Dieva, kas dzīvoja gaismas gadu attālumā no šīs necilās kūts. Tas ir tik brīnumaini, ka gandrīz neticami. Nāks jauni laiki, un cik gan to jau ir pagājuši (Ebr.13:8); bet tikai mūsu laikam Dieva vienpiedzimušais Dēls ir dots kā *mūsu* pārstāvis, šo īso laika sprīdi dzīvojošo cilvēku pārstāvis. Dievs apraksta Sevi kā pirmo reizi iemīļējušos Savā tautā; kā jaunekli, kas apprecas ar jaunavu, tā Dievs apprecas ar mums (Jes.62:5); Izraēls bija kā vīra plaukstās iezīmētas līnijas, kas tur ir kopš dzimšanas (Jes.49:16). Tātad kopš mūžības mēs esam bijuši “visas lietas” visuvarenajam Dievam, visu iepriekšējo un nākamo radīšanu Dievam.

Mēs varam uzdot sev jautājumu, kāpēc visuma neaptveramībā no visām neskaitāmām sugām un dzīves formām uz šīs planētas (un iespējams arī uz citām), Dieva pestīšana Kristū ir tikai cilvēkiem, kurus Viņš pārstāvēja Savā dabā; kāpēc no visas cilvēces tikai daži ir aicināti, un kāpēc no aicinātajiem vēl mazāk ir izredzēti; kāpēc pagātnē Viņš *sajūsminājās*, izvēloties Izraēli, vienu no mazākajām un necilajām tautām un viņu mazo, nicināmo zemi kā Savu zemi un Savu tautu (un principā Viņš to pašu ir darījis Savā aicinājumā jaunajam Izraēlam) ... un atbilde varētu būt, ka Dievs to visu tā ir iekārtojis, lai parādītu mums, cik liela ir Viņa cilvēciski neprātīgā mīlestība; ka Viņš ir atdevis *tik* daudz, pat Savu Vienīgo Dēlu,

par *tik nelielu skaitu* tik mazā ģeogrāfiskā platībā tik nelielā laika sprīdī. Brāļi, padomājiet par šīm lietām! Paskatieties zvaigžņotajās debesīs un kā ciltstēvs Ābrahāms pacentieties noticēt visu šo lietu brīnumam!

10.9. PRECĪBAS ĀRPUS TICĪBAS

Kaut gan mūsu ceļā Kristū ir ne mazums pelēko zonu, ir dažas lietas, kas ir nepārprotami aplamas. Precības ar neticīgajiem ir viena no tām. Mēs dzīvojam pasaulē, kas neatšķir labu no ļauna, kas spriež par uzvedību, vadoties pēc situācijas, kurā indivīdi ir iekļauti (žargona valodā to sauc par "situatīvo ētiku"). Mūsu kopienai raksturīga iezīme ir tā, ka vairums pievērsto ir ne tikai vientuļnieki, bet dzīvo arī relatīvā izolācijā, retu reizi kontaktējoties ar citiem ticīgajiem. Atrast ticīgu partneri ir liela problēma. Pretoties "situatīvās ētikas" garam, tādējādi, nav viegli. Daudzi, droši vien, domā apmēram tā: "Manā situācijā nav kristadelfieša, ar kuru varētu precēties, tad kāpēc gan ne...?" Ēsavs, iespējams, tā arī domāja; bet viņa pagānu sievas "nebija pa prātam" viņa dievbijīgajiem vecākiem. Īzāks aizliedza Jēkabam ņemt sievu no "Kānaāna meitām", iespējams, tāpēc, ka viņš redzēja viņu garīgo ietekmi uz Ēsavu. Arī Simsona vecāki negribēja, lai viņš apņemtu sievu no filistiešu meitām. Labie un sliktie ķēniņi Izraēlā un Jūdējā šķiet akcentējam mātes ietekmi uz tiem; neebreju mātei gandrīz vienmēr bija bērns, kas vēlāk aizgriezās no Patiesības.

Ir vairāki Bībelē atrodami skaidri iemesli, kāpēc precības ārpus ticības ir pilnīgi aplamas. Mums ir jādzīvo dzīve pēc Dieva principu vadošās gaismas, nevis pēc tā, kā mēs uztveram situāciju. Ja Rakstos būtu piemēri, kad *dažreiz*, dažās situācijās, ticīgie precētos ārpus ticības un Dievs to pieņemtu, tad mums būtu iespēja teikt: "Tā kā tuvākajā apkaimē nav ticīgā, ar ko apprecēties, es apprecēšu neticīgo". Bet tādu piemēru nav. Bībeles mācība ir nepārprotama; precies ar tiem, kas ir derībā ar Dievu. Darīt savādāk ir noliegt mūsu derības attiecības ar Dievu.

Derības attiecības

Līdzīgi daudzām citām problēmām, ar kurām mēs sastopamies, precības ārpus ticības saistāmas ar hronisku derības attiecību novērtēšanas nepietiekamību. Ja Dīna būtu apprecējusi Hamoru, tās būtu izvērtušās par derības attiecībām, kas būtu izvērtušās par Dieva tautas un apkārtējās pasaules kļūšanu par "vienu tautu" (1.Moz.34:16,22). Mēs nevaram precēties ārpus ticības un saukt sevi par Dieva tautu, kas ir atdalījies no pasaules. Kristīti mēs topam par Ābrahāma pēctečiem, mēs esam piederīgi Dieva tautai, mēs esam atlasīti, lai tagad dažus gadus gatavotos ieiešanai Valstībā līdz ar Kunga atnākšanu. Tādēļ mēs neesam šeit, lai baudītu

maksimālu laimi un savu spēju attīstīšanu, dzīvojot tā it kā šī dzīve būtu pēdējā. Kristībā mēs apņemamies visupirms meklēt Dieva Valstību un Viņa taisnības lietas ar ticību, ka visas cilvēciskās lietas, kas pēc Dieva domām mums nepieciešamas, tiks mums dotas (Mt.6:8). Kristības ir stāšanās derības attiecībās ar nevienu citu, bet Izraēla Dievu. Viņa derību žēlastība ir mūžīga; Viņš ir apsolījis turēt mūs par Savu īpašu tautu, līdz mēs sasniegsim Viņa Valstības mūžību. Atdalīšanās no šīs pasaules tādēļ ir būtiska pakāpe mūsu atpirkšanas procesā, tāpat kā Izraēls izgāja no Ēģiptes pasaules, atdalījās no viņiem kristības ūdeņos un devās pa tukšnešaino ceļu Dieva Valstības virzienā. Atkal un atkal Izraēlam tika teikts, ka Dieva tauta būdama, tā nedrīkst stāties derības attiecībās ne ar vienu, kas nav derības attiecībās ar Dievu, jo tas ir tas pats, kas noliegt derības attiecības ar Dievu.

Tas ir pamatā Bauslības aizliegumam precēties ar tiem, kas nav izraēlieši. Tāpēc ka Izraēls bija derības attiecībās ar Dievu, viņi nedrīkstēja stāties derības attiecībās ar citām nācijām, un precības tiek minētas kā šo attiecību piemērs (2.Moz.34:10,12). Atkārtotot šo Bauslības daļu 5.Mozus grāmatā, Mozus vēl stingrāk uzsvera to, ka mūsu Derība ar Dievu izslēdz jebkādas derību attiecības ar citiem: "Tu neslēgsi ar tiem nekādu derību...nesaradojies ar tām...Jo tu esi Tam Kungam, savam Dieva, svēta tauta; tevi Tas Kungs, tavš Dievs, ir izredzējis, ka tu Viņam kļūtu par īpašuma tautu starp visām tautām, kas vien virs zemes...Tas Kungs...jūs ir mīlējis un jums tur solījumu, ko Viņš jūsu tēviem ar zvērestu ir apstiprinājis...Tas Kungs jūs ir izvedis (no pasaules) ar stipru roku un izglābis no verdzības nama...Tad nu tev būs atzīt, ka Tas Kungs, tavš Dievs, ir Dievs, kas ir uzticēgs Dievs un kas derību tur un dara žēlastību tiem...kuri Viņu mīl un tur Viņa baušļus...bet tiem, kas Viņu ienīst, Viņš atmaksā tieši vaigā, viņus izdeldēdams; Viņš nekavējas tam, kas Viņu ienīst, atmaksāt tieši vaigā. Tādēļ turi Viņa baušļus..." (5.Moz.7:2-11). Mūsu attiecību ar Dievu brīnums tiek atkal un atkal uzsvērts. Ieprecēties atpakaļ Ēģiptē, verdzības namā, no kura mēs tikām atpirkti, nozīmē noniecināt derību, anulēt atpirkšanas darbu, ko Dievs mūsu dēļ ir veicis. Šai precību ārpus ticības kontekstā mēs lasām, ka Dievs izdeldēs tos, "kas Viņu ienīst", un atmaksās tiem tieši vaigā. No otras puses, neprecēties ar neebrejiem ir *mīlēt* Dievu (Joz.23:12,13).

Tā, saskaņā ar Mozu, kas precas ar nebreju, ienīst Dievu. Iespējams, ka to Dievs arī domāja ar mācību, ka mēs vai nu kalpojam Dievam un ienīstam pasauli, vai arī mēs mīlam pasauli un ienīstam Dievu (Mt.6:24). Skaidrs, ka mēs to tā neredzam. Mums gribētos domāt, ka ir trešais ceļš; ceļš, kurā mēs varam mīlēt Dievu un tomēr mīlēt kādu pasaulē. Taču Dieva acīs tas nepārprotami nozīmē ienīst Viņu. Ir skaidrs, ka daudzi izraēlieši domāja, ka Mozus pārspīlē, sakot, ka tie, kas precas ar neebrejiem, ienīst Dievu. Un arī jaunajam Izraēlam var rasties vēlme līdzīgi uztvert

jaunās derības nostāju par to, ka mūsu Dieva mīlestība nozīmē pilnīgu šīs pasaules noliegumu. “Kas nu *gribētu* būt pasaules draugs, tas nostājas par Dieva ienaidnieku” (Jēkaba 4:4). Ir divi ceļi, viens uz pazušanu un otrs uz Valstību (Mt.7:13,14; un šī tēma caurvij arī Salamana pamācības). Šie ceļi ved pretējos virzienos. Mēs nevaram sevi saistīt ar mīlestības derību šī mūža laikā ar kādu, kas nav Kristū, un turpināt apgalvot, ka mīlam Dievu. Abus ceļus iet nav iespējams. Ja mēs mīlam šo pasauli, mēs ienīstam Dievu. Dieva acīs šai pasaulē ir tikai divas ļaunu grupas; tā, kas ir Viņa Dēlā, un tie pasaulē, kas nomirs savos grēkos. “Pasauli” Dievs apraksta kā aktīvus grēciniekus; tie nav vienkārši labi ļaudis, kam nav zināmi Dieva ceļi. Nav tādas vidusceļa labu cilvēku grupas pasaulē. Šī ‘grupa’, ja tāda pastāv, tiks nosodīta līdz ar ‘ļauņākajiem’. Salamana pamācības vairākkārtēji brīdina Izraēlu nesaistīties ar “svešinieci” (neebreju cilmes sievieti); un apraksta viņu kā viszemāko netikli. Salamana pamācības ir Dieva komentārs Mozus bauslībai. Šie skandalozie panti ne tikai brīdina neielaieties ar netiklēm, kas stāv uz ielas stūra, tie saka, ka “svešiniece”, lai kāda viņa būtu, lai cik patīkama un cienījama cilvēku acīs, viņa ir viszemākās šķiras prostitūta Dieva acīs, jo viņa nav derībā ar Dievu.

Izraēls nedrīkstēja precēties ar apkārtējās pasaules ļaudīm, jo Dievs Viņus bija izvēlējis Sev par īpašu tautu un tāpēc, ka Viņš turēs solījumu, “ko Viņš jūsu tēviem ar zvērestu ir apstiprinājis” (5.Moz.7:2,8). Šie “tēvi” bija Ābrahāms, Izāks un Jēkabs. Caur kristībā mēs esam iestājušies tajās pašās derības attiecībās kā viņi, Ābrahāmam dotie solījumi ir doti mums (Gal.3:27-29). Mēs esam tajā pašā Ābrahāma derībā, kas pāriet uz Izraēlu (kaut arī tā ir spēkā tikai caur Kristus nāvi). Ābrahāma mūžīgā derība pāriet uz *visiem* Ābrahāma pēcnācējiem (1.Moz.17:7-9). Aizliegums izraēliešiem precēties ar neticīgajiem nav tikai *prototips* jaunajam Izraēlam, mēs esam būtībā tieši tādā pat stāvoklī. Mēs *esam* Dieva Izraēls, nevis tikai viņu antitips. Arī mēs tikām izraudzīti, mums ir tie paši tēvi, un arī derība, kas bija noslēgta ar viņiem. Tam būtu jābūt pirmajam principam kristadelfiešu kopienā, taču vidusmēra kristadelfietis šķiet dzirdam to ļoti reti pēc kristībā. Dievišķā morāle nemainās laika gaitā. Ja Viņš aizliedza Savai derības tautai precēties ar tiem, kas nav derībā, tad šis aizliegums ir spēkā arī šodien attiecībā uz visiem, kas ir stājušies derības attiecībās ar Dievu.

Derības laušana

Ieprecēties ārpus derības nepārprotami nozīmē noliegt vai pat lauzt derību ar Dievu, tā kā apsolījumi Ābrahāmam nosaka, ka mēs nevaram mīlēt Dievu un pasauli. Tie, kas apprec pagānus, zaimo mūsu senču (Ābrahāma) derību. Jūda “kļuvis vārda lauzējs”, padarījis par savu sievu sveša dieva meitu (Mal.2:10,11). Tā, tie, kas

'precējušies ārpus ticības' Ezras laikā atzina: "Mēs esam bijuši neuzticīgi un grēkojuši pret mūsu Dievu un esam veduši mājās svešas sievas no tās zemes tautām...mums visiem tagad tikai jāapsolām mūsu Dievam, ka mēs visas šīs sievas izraidīsim" (Ezra 10:2,3). Ezra apstiprina, ka viņu teiktais ir tiesa: "Jūs esat lauzuši uzticību un apprecējuši svešas sievas" (Ezra 10:10). Dažus gadus vēlāk Nehemija asi kritizēja Izraēlu par to, ka tie atkal precējuši svešas sievas. Viņš apraksta viņu rīcību: "jūs atļaujaties sev to pašu netaisnību un precēdami svešas sievas, kļūstat neuzticīgi mūsu Dievam" (Neh.13:27); tāpat arī levīti "aptraipījuši priesteru kārtas godu un lauzuši derību" ar Dievu, precēdami svešas sievas (Neh.13:29). Atzīmējiet sev, ka nožēlas pilnie jūdi Ezras laikā saprata, ka ir lauzuši derību un centās vērst lietas par labu, stājoties no jauna derībā ar Dievu pēc nopietnas grēku nožēlas.

Pāvils saka, ka tiem, kas apvienojušies ar neticīgajiem (un ar to viņš noteikti domāja precības), ir jāiziet no viņu vidus un jānošķiras no tiem, *ta*d Dievs viņus pieņems un būs viņiem par Tēvu (2.Kor.6:14-17). Viņš atsaucās uz Dieva apsolījumiem Ābrahāmam 1.Moz.17:7, ka Viņš būs par Dievu Ābrahāmam un viņa pēcnācējiem. Vai tas nenorāda uz to, ka precības ārpus ticības ir derības laušana?

Barga valoda

Precības ārpus ticības ir ļoti nopietna lieta. Apsveriet, cik bargi par to runāts:

- "Jūs atļaujieties...netaisnību un...kļūstat neuzticīgi mūsu Dievam" (Neh.13:27)
- Pirmās Rakstos minētās precības ārpus ticības bija, kad Dieva dēli (ticīgie) vēroja cilvēku meitas (pasaules sievietes), ka tās ir "skaistas" (tas pats vārds 72 reizes tiek tulkots kā "labākas"; proti, viņi *deva priekšroku* tām salīdzinājumā ar ticīgajām) (1.Moz.6:2). Nākošais pants apraksta, kā šī iemesla dēļ Dievs nolēma izdeldēt cilvēci pēc 120 gadiem. Tajā laikā Dieva ceļu samaitāšanas iemiesojums bija precības ārpus ticības. Situācija pirms ūdens plūdiem ir pēdējo dienu pirmtēls (Mt.24:38); precības ārpus ticības būs mūsu pēdējās paaudzes vislielākā problēma, spriežot pēc šī pirmtēla.
- Precoties ar pagāniem, "viņi aizmirsu To Kungu" (Soģu 3:6,7); kaut gan Izraēls tajā laikā tā uz to neskatījās.
- Ja priestera meita iziet pie sveša vīra, tad viņai nebūs ēst no svētītā; arī svešniekam to nebūs darīt, rakstīts nākošajā pantā (3.Moz.22:12,13). Būtība ir tajā: ja tu esi apprecējies ar neebreju, arī tu neesi vairs ebrejs, un tu zaudē savas garīgās priekšrocības, kādas ir izraēļietim. Bet ja viņa kļūst atraite vai šķiras (no svešnieka?), tad viņa drīkst ēst svētīto.

- Dievs teica, ka Viņa soda un Izraēla noraidīšanas zīme izpaudīsies tajā, ka “tavi dēli un tavas meitas tiks nodotas citai tautai” (5.Moz.28:32). Labprātīgas precības ar pagānu tādēļ deva ziņu, ka esi izraidīts no Dieva Izraēlas.
- Ahaba precības ar svešinieci bija daudz lielāks grēks nekā *visi* Jerobeāma grēki; elkdievība, perversitāte, Izraēla pavešana uz grēkiem; it kā tie nebūtu nekas liels (angļu autorizētajā izdevumā), tad viņš vēl apprecēja pagāna meitu (1.Ķēn.16:31). Šķiet, ka šim uzskatam par precībām ārpus ticības ne visi kristadelfieši piekrīt.
- Atkal un atkal pierakstā par Ēsavu tiek uzsvērts, ka viņš bija apņēmis pagānu meitas. Pierakstos šis fakts ir minēts vismaz 9 reizes tikai 1.Moz.36! Kāpēc tas tā uzsvērts? Bez šaubām, lai parādītu, ka cilvēces vēstures gadu tūkstošos Dievs atceras Ēsava uzvedību kā nepieņemamu un pieraksti to fiksē mums par mācību.
- Ezra bija dziļi sašutis, ka jūdi bija precējušies ar pagāniem: “Kad es šo lietu dzirdēju, es saplēsu savas drēbes un savu apmetni un plūcu matos no savas galvas un bārdas, un sēdēju iztrūcies. Tad pie manis sapulcējās visi (salīdz. ar Ījaba draugiem, it kā Ezras bēdas būtu tikpat lielas), kas izvesto *neuzticības* dēļ trīcēja Israēla Dieva draudu vārdu priekšā, kamēr es tur iztrūcies sēdēju (atkal salīdz. ar Ījabu)...ap vakara upuri es cēlos no savas pašpazemošanās savās saplēstajās drēbēs un savā saplēstajā apmetnī, un es kritu uz saviem ceļiem, un es izplētu savas rokas pret To Kungu, manu Dievu, sacīdams (par precībām ārpus ticības): ...mūsu noziegumi ir auguši...mūsu vaina sniedzas līdz debesīm...Mēs esam atmetuši Tavas pavēles...mūsu lielo vainu...vai lai mēs atkal pārkāpjam Tavas pavēles un saprecamies ar ļaudīm...Vai tad Tev nebūs jādusmojas uz mums līdz galīgai mūsu izdeldēšanai...Ezra lūdzās un izsūdzēja grēkus” (Ezra 9). “Dieva dusmu svelme” bija pār viņiem par precēšanos ar pagāniem (Ezra 10:14)
- Nehemijas reakcija, uzzinot par līdzīgām lietām, arī bija ekstrēma: “Tad es izteicu šiem ļaudīm smagus pārmetumus, lādēju viņus, pat situ dažus no viņiem un plēsu viņu matos (atgādinot tiem par Ezras bēdām pirms dažiem gadiem)”(Neh.13:25)
- Dažus gadus vēlāk nāca vēl viens precību ārpus ticības vilnis. Mal.2:11 komentē, ka “šausmu lietas notiek..jo Jūda pazemo to, kas Tam Kungam ir svēts”. Tāpat arī precību aizliegums ar neticīgajiem 2.Moz.34:12 nāca uzreiz pēc godbijību iedvesošā Dieva svētuma pasludināšanas Sinajā. Tas izklausījās tā it kā Dievs teiktu Mozum: ‘Redzi, Tas ir tavs Dievs, tik brīnumains žēlastībā un nodomā izglābt

tevi. Tad esi un paliec Mans, neiestājies derībā ar pasauli, kas Mani nezina. Ja Es, Manā morālajā un fiziskajā godībā esmu tavs Dievs, kā tu vari precēties ar svešiem?’ Šeit ir tāds kā pretnostatījums starp Dieva morālās atklāsmes dizumu 2.Moz.34:1-8 un tad ‘gluži praktisks’ aizliegums precēties ārpus Ticības.

Nepārprotams nosodījums

Šīs rīcības nopietnības dēļ aizliegumam precēties ārpus ticības itin bieži seko nepārprotami nosodījuma draudi: “Tas Kungs iznīdēs to, kas tā dara” (Mal.2:12); “Viņš atmaksā tieši vaigā, viņus izdeldēdams; Viņš nekavējas tam, kas Viņu ienīst, atmaksāt tieši vaigā” (5.Moz.7:2,10); “Ja jūs ar tiem saradosities...tad tiešām zinait...Tas Kungs liks pār jums nākt draudu vārdam, tiekāms Viņš nebūs jūs izdeldējis no šīs labās zemes” (Joz.23:12,13,15). Ja mēs noliedzam mūsu derību ar Dievu, saradojoties ar pasauli, mēs esam nepārprotami atšķēlušies no Viņa. Pavēle atraitnēm “apprecēties, ar ko vēlas, bet tikai tuoties pie Tā Kunga” (1.Kor.7:39) sasauca ar pavēli Celofehada meitām precēties ar to, “kas viņu acīm ļabi patīk, bet...*tikai*... no sava tēva cilts”, jo citādi viņas zaudēs savu īpašuma daļu (4.Moz.36:6,7). Tas ir netiešs norādījums uz to, ka tie, kas precas ārpus ticības, arī zaudēs apsolīto mantojumu. Un šī diezgan dīvainā atsaucē norāda uz vēl vienu lietu: precību ārpus ticības nopietnību skaidri izprot tikai tie, kas iedziļinās Rakstu saturā. Tāpat kā vīrs ar sievu abi ir mantojuma līdzīpašnieki, tā arī vīrs ar sievu ir Valstības apsolījuma līdzmantinieki (1.Pēt.3:7).

Un garīgās problēmas

Gandrīz ikreiz, kad runā par precībām ārpus ticības, komentārs ir, ka tas noteikti ved pie neticīgā partnera reliģisko uzskatu pieņemšanas; uzskatu, kas neizbēgami novērš cilvēku no vienas vienīgās dievišķās Patiesības, kā tā atklājas Evaņģēlija derībā. Paškiristot sekojošās lappuses, jūs redzēsīt, ka visur laulības ārpus ticības tiek saistītas ar elkdievības pieņemšanu: 2.Moz.34:12-16; 5.Moz.7:2-9; Soģu 3:6,7; 1.Ķēn.11:2,3; Mal.2:11; 2.Kor.6:14. Laulības ar neticīgajiem neizbēgami noved pie viņu elku pieņemšana, un Ezra 9:1,2 secina, ka Izraēls nav nošķīries no elkdievībām tieši *tāpēc*, ka viņi saradojušies ar zemes tautām. Atkal un atkal tie, kas precas ārpus ticības, apgalvo, ka viņi ir pietiekami stipri, lai tiktu ar to galā, ka laulības ir tikai cilvēciska lieta, ka viņu garīgās attiecības ar Dievu paliek spēkā, ka laicīgais partneris tās neietekmē. Taču tas ir pretēji tam, ko saka Dieva vārds. Nav tiesa, ka tu vari saradoties ar pasauli un tavs garīgums netiks apdraudēts. Salamans domāja, ka viņš var ar to tikt galā; un šķietami viņš varēja – pirmos divdesmit gadus apmēram. Bet viņa pagānu sievas beigās noveda viņu līdz garīgam sabrukumam. Raksti parāda viņa garīgo pašpārliecinātību: “Ķēniņš Salamans iemīļēja daudz

svešzemju (pagānu) sievu...no tautām, par kurām Tas Kungs bija sacījis...neejiet jūs pie viņiem...ka tie jūsu sirdis nenovērs...Un viņa sievas locīja viņa sirdi. Un, Salamanam vecam kļūstot, viņa sirds īpaši pievērsās svešiem dieviem...Un Salamans darīja to, kas bija ļauns Tā Kunga acīs” (1.Ķēn.11:1-6). Bauslība mācīja, ka laulības ar neticīgajiem nepārprotami nozīmē garīgu sabrukumu. Salamans domāja, ka viņam tas nekaitēs. Bet beigās izrādījās, ka Dieva likumi mācīja pareizi. Viņas noveda viņu atpakaļ pie savu vecāku ticības. Vienīgais noteikums laulībām ar neticīgo bija viņas pilnīga nošķiršanās no vecākiem, samierinoties ar to, ka viņa tos nekad vairs neredzēs un likt viņai saprast, ka ārpus derības viņa tiek uzskatīta kā spītāīga, kā nešķīsta (5.Moz.21:11,12 = 4.Moz.6:9; 3.Moz.14:9). Tikai apzinoties šo mācību, viņa var stāties derības attiecībās ar Dieva tautu un apprecēties.

Atšķirīgi ceļi

Ir, bez šaubām, atsevišķi gadījumi, kad tie, kas bija ieprecējušies pasaulē, pēc tam to nožēlo. Ikviens tāds brālis vai māsa, no tiem, kurus es pazīstu, ir ārkārtīgi pazemīgs un ārkārtīgi stiprs Kristū – tagad. Ikviens atzīst tās sāpes un ciešanas, kas viņiem bija jāpiedzīvo, šis viņu kļūdas dēļ. “Sasteigtas laulības – mūžīgas nožēlas” ir vēl pārāk maigi teikts par viņu mokām. Viņu piemēri pierāda Dieva žēlastības lielumu; ka, neskatoties uz tik skaidriem brīdinājumiem un aizliegumiem, pat tie, kas atklāti noniecina to visu, tomēr var saņemt piedošanu. Un Viņa žēlastība un dedzība darbā ar grēkā kritušo vēl vairāk parādās tajos gadījumos, kad dažreiz (ne tik bieži kā daži apgalvo) neticīgais partneris tiek pievērstis ticībai. Estere apprecējās ārpus ticības, sava tēvoča mudināta; taču tai likstā, kas piemeklēja atkritušos ebrejus, Dievs darbojās caur viņas kļūmi, lai izglābtu Savu grēkus nožēlojušo tautu. Taču tie, kas nav nākuši pie pazemības pilnas grēku nožēlas (Dieva, ne cilvēku, priekšā) ir gājuši Salamana pēdās. Tie, kas ir patiesi nožēlojuši šo savu kļūmīgo soli, visi atklāti atzīst, ka kopdzīve ar neticīgu partneri ir ārkārtīgi grūta; viņi vairāk par citiem saprot, ka viņu ceļi ved pretējos virzienos; viņi kalpo dažādiem kungiem; viens ir sievietes dzimums un otrs ir čūskas dzimums. Un starp tiem diviem ir jābūt naidam. Atsvešināšanos un pasīvu konfliktu tādas laulības ataino ne tikai Bībeles principi. Šādu laulību neieinteresēti vērotāji, kā Braians Vilsons, piemēram, atzīmē: “Nav šaubu, ka likums, kas izslēdz eksogāmiju (laulības ar ārzemnieku), iedarbīgi veicina personas lojalitāti Ticībai un ka vairums kristadelfiešu ir audzināti tā, ka šis likums darbojas, viņiem neizjūtot to kā kādus spaidus. *Tie, kas saradojas ar svešinieku, sāk izjust patiesa konflikta rašanos*” (1). Vai, Bībeles vārdiem izsakoties, nav nekā kopēja, savienojama, nav biedrošanās starp tiem, kas sastāda Dieva templi un tiem, kas pasaulē (2.Kor.6:14-16). Saradoties ar pasauli nozīmē skaidri pateikt, ka ar Dieva lietām mums nav nekā kopēja.

Praktiski apsvērumi

Problēma nav tikai laulībās ārpus ticības. Attiecības ar tiem, kas nav Kristū, kas ir ārpus derības, arī nav atbalstāmas. Ļoti bieži no jauna pievērstajiem cenšas ieskaidrot: 'Jūs nedrīkstat precēties ārpus ticības, un ja jums ir draugs / draudzene, papūlaties viņu ievirzīt Taisnības atziņā, lai viņi kristītos pirms laulībām'. Man šķiet, ka padoms nav vietā. Ja mēs saprotam, ko nozīmē būt kopā ar Dieva tautu, būt izredzētam Viņa Valsībai, būt ar Viņa vārdu atšķirtam no pasaules, tad uzsvars mainīsies uz: 'Nevajag lai tev būtu draugs / draudzene pasaulē. Sludini Patiesību visiem, ko tu satiec, ne tikai meitenei, kas tev patīk koledžā. Un precies ar kristītu ticīgo, kas ar sirdi un dvēseli ir uzticīgs Kungam un Izraēla cerībai'. Ir neizbēgami (jā, neizbēgami!), ka jebkurš, kas ir 'iemīlējis' kristadelfieti, saprašanās, ka mīļotais 'mīļotā pieprasīs, lai otrs kristītos un viņš / viņa būs gatavi to darīt mīlestības dēļ, lai apprecētos. Tādēļ viņu interese Evaņģēlijā būs pakārtota mīlestībai pret cilvēku, nevis personīga atsaukšanās Kristus mīlestībai. Salamans brīdina jauno ticīgo uzmanīties no "svešinieces" (ebreju valodā runa parasti ir par neebreju), kas ir aizmiršusi Dieva derību – proti, izskatījās, ka viņa grib kļūt par jaunpievērstu, pieņemot derību attiecības (salīdz. ar kristībām), bet tas nebija nopietni no viņas puses.

Pēc maniem novērojumiem, tie, kas precas ārpus ticības vai nu nesludina Evaņģēliju savai iecerētajai / iecerētajam, vai arī dara to, bet partnera atsauce izpaliek. Otrajā gadījumā tas nozīmē, ka viņi būs atbildīgi tiesas dienā – kad, cik mums zināms, tie, kas zināja, bet noliedza Evaņģēliju, tiks nosodīti. Es nevaru saprast tos, kas apgalvo, ka tic Evaņģēlijam un apprec kādu, kas to noliedz, ar visām no tā izrietošajām sekām. Otrs iespējamais scenārijs ir, ka ticīgais nav sludinājis Evaņģēliju savai iecerētajai otrai pusei. Ja mēs slēpjam Evaņģēliju no cilvēka, ar kuru mēs vēlamies dalīt savu dzīvi, tad mūsu mīlestība nav patiesa un vēl jo vairāk, man šķiet ka ticība Evaņģēlijam *neizbēgami* parādīsies, kad tas tiks sludināts citiem (2). Ja tu nemāci Evaņģēliju savai iecerētajai otrai pusei, tad vai tu pats tam arī patiesi tici? Ja ticība nestrāvo no tevis, tad vai tā tev reāli vispār kaut ko nozīmē? Ticīgais, kas precas ārpus ticības, vai nu parāda, ka viņa ticībai nav stingru pamatu, vai arī saka, ka vēlas precēties ar Evaņģēliju zinošu noliedzēju. Abos gadījumos viņi noliedz Tēva un Dēla Evaņģēliju.

Daudziem precētiem pāriem bērnu radīšana ir laulību neatņemama sastāvdaļa. Mal.2:11-15 rāda, ka precības ar svešinieci ir grēks, jo tās ir Dieva principu noliegšana attiecībā uz bērniem; Viņš iedibināja laulības, lai radītu "Dieva apsolīto sēklu". Skaidrs, ka precībās ar neticīgo nebūs viegli radīt Dieva sēklu. Izraēls nedrīkstēja savus tīrumus apsēt ar "divējādu sēklu", vai vilkt mugurā audumu no

vilnas un liniem (3.Moz.19:19). Audumi, kā Kungs Pats atzīmēja, saplīsis, neturēsies kopā, un divējāda sēkla nedos perfektus augļus. Bet atsauce uz šiem pantiem ir tikai vienā vietā JD: “Nevelciet svešu jūgu kopā ar neticīgiem” (2.Kor.6:14). Ja mēs to darām, *attiecības nestrādā*. Tātad, nedomājiet, ka precības ārpus ticības novedīs pie laba rezultāta. Ja nesekos nopietna grēku nožēla (un arī tad ne vienmēr), tās ne pie kā laba nevedīs. Tas būs audums no diviem dažādiem materiāliem. Viens no daudzajiem šādu attiecību piemēriem ir Salamana sarežģītās un galu galā neapmierinošās attiecības ar viņa ēģiptiešu draudzeni, kā tās apraksta Augstā dziesma (piemēram, 8:2). Viņš apprecēja Ēģiptes faraona meitu un kļuva kā faraons, viņas tēvs (1.Kēn.3:15). Kā Dievs bija paredzējis, tā arī notika, šī sieviete locīja viņa sirdi, bet spriežot pēc Augstās dziesmas teksta (un mūsu personīgās iztēles), nevienam no viņiem šīs attiecības nebija iepriecinošas.

Un ja...?

Man gribētos cerēt, ka pamatā visi piekritīs manis augstāk rakstītajam. Daudz sarežģītāks ir jautājums par to, kā izturēties pret brāli vai māsu, kas neskatoties uz visu izklāstīto, tomēr neatkāpjas un dara to (tāpat kā mēs visi dažkārt darām kaut ko klaji neatbilstošu Bībeles mācībai, skaidri apzinoties savas rīcības neprātu). Šajā gadījumā ir daudz grūtāk saskatīt principus un gandrīz neiespējami nonākt pie vienprātīga secinājuma sadraudzībā. Nākošā rindkopa ir tikai mans personīgs viedoklis.

“Bet vēl taču ir cerība Izraēlam” (Ezra 10:2). Patiesi, “*ir* cerība” ietiepīgajam Izraēlam. Ir iespēja atgriezties. Nevajag radīt iespaidu, ka precības ārpus ticības ir neatgriezeniskas. Bet atpakaļceļš nav viegls. Mūsu audzinošā attieksme pret tiem, kas saradojas ar svešinieku, nedrīkst radīt iespaidu, ka tas ir tikpat viegli kā uzraksfīt atvairošanās vēstuli: ‘Es nožēloju savu kļūdu un vēlos lauzt maizi sadraudzībā’. Tas varētu būt ceļš atpakaļ sadraudzībā, bet vai tas būs tikpat viegli tikt pieņemtam Valstībā? Precības rada piemēru. Tā Nehemija retoriski jautā levītiem, kas apprecējuši pagānus: “Vai Salamans...nekrīta grēkā tieši šādu sievu dēļ?” (Neh.13:27). Tas, ka viņi bija precējušies ar pagāniem, bija vārds neizteikts aicinājums pārējiem Izraēlā sekot viņu piemēram. Seksuālas attiecības mēdz izplatīties. Tā, ja nabags neuzkrītoši ļauj meitai piekopt netiklību finansiālo spaidu dēļ, visa zeme top netikla un pildās ar negantību (3.Moz.19:29).

Personīga lūgšana

Šī iemesla dēļ precības ārpus ticības nedrīkst ‘pieļaut’ bez ierunām. Kaut kas ir jādara. Bet ‘automātiska’ attālināšanās man neliekas labākais veids kā rīkoties jebkurā gadījumā. Mēs cenšamies atspoguļot Kunga Jēzus pestīšanas un atjaunošanas darbu arī visā mūsu darbībā, kā privāti, tā arī eklēsijā. Ir jābūt patiesi

sirsnīgai sarunai ar attiecīgo personu, it īpaši pirms precībām; ne tā, ka viens vai divi no eklēzijas iet aprunāties ar viņu ar tādu attieksmi, ka šīs sarunas rezultāts ir jau iepriekš zināms. Kāpēc nevarētu *ikviens* no eklēzijas iesaistīties mēģinājumā likt attiecīgajam cilvēkam apjaust tā visa nozīmīgumu? Padomājiet atkal par visiem Bībeles principiem, kas uz to attiecas. Ja mēs esam norūpējušies par brāļa pestīšanu, mums ir jāreaģē uz to, ka viņš taisās precēties ārpus ticības. Atcerieties Ezras reakciju. Un Nehemijas. Viņi to neuztvēra vienaldzīgi, nekādas plecu paraustīšanas, nekādas slēpšanās aiz mīlestības un tolerances vairoga, lai attaisnotu savu bezdarbību, nekāda ‘automātiskas attālināšanās’ sindroma. Viņiem bija personīgas vainas apziņa; Ezra jutās tā it kā arī viņš būtu līdzvainīgs precībās ārpus ticības, jo viņš bija tās pašas Izraēla miesas loceklis. Viņa bēdu un lūgšanu intensitātei ir jākalpo mums par piemēru. Tikai ja tas ‘nelīdz’, tikai ja mēs redzam spītīgu turēšanos pie ļaunā nodoma, tikai tad mums ir formāli jāatdalās. Taču man ar nožēlu jākonstatē, ka Ezras piemērs daudziem no mums liksies par grūtu. Mēs vai nu drīzāk norakstīsim tos, automātiski atdaloties no tiem, jebšu paraustot plecus, atļausim tiem palikt, mānot sevi ar domu, ka tāda attieksme atspoguļo mūsu garīgumu un uzticību Dieva dotajiem principiem.

Ir kaut kas, par ko katram mūsu sadraudzības loceklim ir kaunā jānoliec galva. Mēs ceļojam, vai dodam iespēju citiem ceļot pa šīs planētas tālēm, uzņemoties visbīstamākos, grūtākos un nezināmos ceļojumus, lai nokristītu kādu. Bet mūsu durvju priekšā ir tādi, kas atstājuši ticību, kas atrodas daudz nopietnākā situācijā nekā pasaule vispār; un (parasti) mēs nepakustinām ne pirkstiņu, lai sazinātos ar tiem. Nemeklēsim sev attaisnojumus. Mēs vienkārši neesam pietiekami labi, ne individuāli, nedz kolektīvi, lai atdarinātu mūsu labā gana degsmi. Un to var it īpaši labi redzēt attiecībā uz tiem, kas precas ārpus ticības. Mēs esam liecinieki visām zīmēm, viņu attiecības kļūst tuvākas, tad nāk precības; tad tos izslēdz vai arī tie paši attālinās. Un parasti par tiem vairs nedzird neko. Brāļi, tā tas nedrīkst būt. Mums patiesi ir vairāk jānopūlas, lai atgrieztu un izglābtu Izraēla zaudētās avis, it īpaši šai vitāli svarīgajā precību ārpus ticības jomā.

Šķiet, ka Ezras piemērs lika vainīgajiem nožēlot grēkus. Ezra uzzina jaunumus un sēž bēdu un rūgtu pārdzīvojumu nomākts. Visgarīgāk noskaņotie no vainīgajiem nāk un stāv viņam visapkārt vairākas stundas no vietas; ap pēcpusdienu pūlis jau kļuvis daudz lielāks. Tad viņš krīt pie zemes lūgšanā, kā vakara upura jērs blējot agonijā. “Un, kamēr Ezra tā lūdžās un izsūdzēja grēkus, raudādams un krīzdams pie zemes...ap viņu sapulcējās ļoti liels pulks no Izraēla...tauta raudāja ļoti rūgti” un nožēloja grēkus tāpat kā Ezra (Ezra 10:1,2). Viņa bēdu un rūpju dziļums lika viņiem

saprast, cik nopietns ir viņu nodarījums. Ja mūsu attieksme arī būtu tāda pati, tā jau pati par sevi atgrieztu tos, kas tādā veidā noiet no ceļa.

Kā nožēlot grēkus?

Tie vīri izteica savu nožēlu, šķiroties no sievām un sūtīt tās atpakaļ uz Bābeli līdz ar bērniem. Šie vīri, kuru vārdi nosaukti Ezras 10.nodaļā, ir augstākās raudzes garīgi varoņi; iespējams tādēļ Dievs pierakstīja viņu vārdus, lai parādītu, ka Viņi mūžīgi ir Viņa atmiņā. Apsveiksim tos savās domās. Viņi būtu varējuši rīkoties tā, kā Nehemijas laika vīri; viņi pieņēma Nehemijas pārmēģinājumus viņiem un apsolīja darīt visu, lai viņu piemēram neseckotu citi; un tas nozīmēja, ka viņi tika šķīstīti no attiecībām ar pagāniem (Neh.13:30), kaut gan viņi palika precēti ar tiem. Vīri Ezras laikā būtu varējuši rīkoties tāpat, bet tie labprātīgi izvēlējās šķīrties no savām pagāņu sievām. Nožēlojama sieviešu rinda atpakaļceļā uz Bābeli ar apmulsušajiem mazajiem bērniem (pa pusei ebreju, pa pusei kaldeju valodā runājošiem) un šie pazemīgie, nomāktie vīri, kas paliek vieni...tikai tiem, kam sirds no akmens, šī aina nerieš asaras acīs. Taču tāda ir grēka nežēlība. Tas, ka arī bērni tika aizsūtīti, ir divkārt uzsvērts (Ezra 10:2,44). Šie vīri patiesi bija varoņi, izsakot tādu priekšlikumu un īstenojot to. Viņi pacēlās līdz visaugstākajam līmenim. Vīri no Ezras 10, es jūs apsveicu!

Bet kā tas viss attiecas uz mums? Uzmanīgi sekojot šī Bībeles precedentu piemēram, es ieteiktu, lai tie, kas precējušies ar svešo, apsver iespēju šķīrties no partnera, tā izsakot savu nožēlu. Es nesaku, ka tiem, kas precējušies ārpus ticības, ir jāatstāj partneris; es vienkārši atsaucos uz Bībeles precedentu. Precības ar neticīgo nav Dieva svētības. Kas nonāk pie ticības jau precējušies, to precības Dievs "svētī" – ja Dievs to nedarītu, tad viņu bērni būtu "nešķīsti, bet tagad tie ir svēti" (1.Kor.7:14). No tā jāsecina, ka Dievs savādāk skatās uz precībām pasaulē nekā uz precībām Savu bērnu starpā. Vadoties pēc 1.Kor.7:14 šķiet, ka, ja ticīgajam ir attiecības ar neticīgo, tad to bērni būs "nešķīsti", pat ja pāris ir precēts pasaules acīs. Taču, ja ticīgais jau kristību laikā ir precēts ar neticīgo, tad Dievs svētī šo savienību un bērni tādēļ ir "šķīsti". Ja šī interpretācija ir pareiza, tad to precības, kas noliedz savu derību ar Dievu, apprecoties ar neticīgo, nav Dieva svētības; šī iemesla pēc mēs nevaram garīgi atbalstīt ticīgā "precības" ar neticīgo, piemēram, ar lūgšanām ceremonijas laikā. Vēl viens apliecinājums tam, ka Dievs pilnībā neatzīst pasaules "precības", jo Viņš iedibināja precības daļēji, lai radītu "Dieva sēklu" (Mal.2:11-15), kas acīmredzami neattiecas uz "precībām" pasaulē. Tas, kā Pāvils runā, ka laulībā vīrs pārstāv Kristu un sieviete baznīcu, palīdzot viens otram pestīšanas darbā, norāda, ka viņš uzskatīja laulību kā attiecošos tikai uz ticīgajiem. Kristiešu precības šķiet ir vienīgais precību modelis, kuru viņš pieņem. Arī Pēteris līdzīgi

runā par vīru un sievu kopīgi lūdzam Dievu (1.Pēt.3:7); arī viņš pieņem laulības ticībā kā vienīgo laulību modeli.

Turpinot rūpīgo analīzi, mēs varam atrast domu par šķiršanos no neticīgā partnera 2.Kor.6:14-7:1: “Nevelciet svešu jūgu kopā ar neticīgiem. Jo kāda daļa ir taisnībai ar netaisnību?...Tā kā mums ir tādi apsolījumi...tad šķīstīsimies no visiem miesas un gara traipiem”. Sasaiste ar Jes.52:11 un Atkl.18:4 liek domāt, ka ļaudis, kuri šeit domāti, patiesībā garīgi atrodas Bābelē; viņi ir sasaistīti jūgā ar neticīgajiem, viņiem ir jāatdalās no tiem un jāatstāj tos. Doma par nevienāda jūga vilkšanu asociējas ar precībām. Vai varētu būt, ka Pāvils šeit iesaka, lai viņi atdalītos no neticīgajiem, ar kuriem viņi kļūdas pēc ir saistījuši savu dzīvi?

Vai Pāvils to iesaka vai nē, Ezras 10.nodaļa parāda augstākā līmeņa nožēlu saistībā ar precībām ārpus ticības; šī partnera atstāšanu, pat ja ir bērni. Neh.13 ir zemāka līmeņa nožēla, kas ir pieņemama; atzīstot savu grēku, nožēlojot to un darot visu, lai citi nesekotu viņu piemēram, tie, kas bija precējušies ārpus ticības, tika “šķīstīti”, neskatoties uz to, ka šīs saistības palika spēkā. Šī “šķīstīšana”, iespējams, var tikt pielīdzināta tai, kad Dievs “svētī” attiecības starp ticīgo un neticīgo, kuri jau ir precējušies pirms kristībām.

Un beidzot jāsaka, ka man nemaz nav viegli rakstīt par šo tēmu. Es satraucos, izjūtot to atbildības nastu, kas gulstas uz maniem pleciem, rakstot par jautājumiem, kas skar citu cilvēku intīmo dzīvi; ir jāatbild par Dieva vārdu pareizo izklāstu. Nepareizs izklāsts pagrieziena vai kļūdainis uzsvars var uzvelt brāļim nastu, kas ir par smagu vai arī iedvest citam kļūdainu izeju no situācijas. Un tomēr klusēt nedrīkst. Es esmu lūdzis Dievu, lasījis Dieva vārdu, lūdzis pirms rakstīšanas, rakstīšanas laikā un pēc tam, kad biju visu uzrakstījis. Es varu tikai uzticēt ikvienu no mums mūsu zēlīgajam Tēvam un Viņa zēlastības vārdam, “kas spēj jūs celt un dot mantojumu līdz ar visiem svētiem” (Ap.d.20:32).

Piezīmes

- (1) Bryan Wilson, *Sects and Society* (London: Heinemann, 1961), PP.292,293.
- (2) Skat nodarbību 4.1.

10.10. DZĪVE VIENATNĒ

10.10.1. PROBLĒMAS IZVĒRTĒŠANA: IEVADS

Nebūtu lietderīgi apspriest to, kādas emocijas nākas pārdzīvot vientuļiem brāļiem vai māsām, viņu sāpes, neapmierinātību un īgnumu. Katram būs sava neatkārtojama pieredze. Apsēstība ar precībām līdz patiesa garīguma ignorēšanai bija raksturīga

pirms plūdu pasaulei, un apsēstība ar seksuālajām attiecībām līdzīgi raksturo mūsu laikus pirms Kristus otrās atnākšanas. Tādēļ, domājot par precībām, mums ir jācenšas neļauties tādai apsēstībai. Svarīgi ir, ko Dieva vārds saka par dzīvi vienatnē. Pārāk liela daļa no maldu ceļu ejošās 'kristietības' literatūras klāsta par vientuļību nav nekas vairāk kā pašpalīdzības psiholoģija, kas cenšas apslēpt šo problēmu, piedāvājot kādu virspusēju risinājumu, atvieglojot ciešanas uz kādu laiku. Bībeles risinājums ir radikāls. Taču tas patiesi dod vienīgo reālo atbildi tiem daudzajiem brāļiem un māsām, kuriem vientuļnieka stāvoklis sagādā ciešanas. Patiesais risinājums ir tas pats, kas daudzām citām kristadelfiešu ciešanām un sūdzībām: mēs esam šai pasaulē tikai uz dažiem īsiem mirkļiem, salīdzinot ar mūžību Valstībā; daži milimetri salīdzinājumā ar bezgalīgu taisni. Mūsu mūžīgā likteņa 99,99% būs mums šobrīd neaptverams prieks un piepildījums. Atklāti runājot, ko gan mēs tagad varam sagaidīt, ja ne kāda veida ciešanas? Šie īsie mirkļi ir tikai daži āmura belzieni mūsu dabai, kas mūs kaut nedaudz sagatavo, lai mēs būtu spējīgi *novērtēt* to, kas mūs sagaida. Kāda rindiņa, es pat neatceros no kurienes, man neliek un neliek miera: "Es zvērēju, ka kails es sekošu kailā Kristus pēdās". Vai vajadzētu šaubīties par to, ka tieši tādai ir jābūt mūsu attieksmei? Vai tad mēs esam tik līdzīgi dzīvniekiem, ka mēs esam Kristū tikai dēļ tam, ko mēs no tā varam iegūt šeit un tagad? Lielākās daļas cilvēku dzīves gala mērķis ir nodibināt apmierinošas ģimenes attiecības ar no tām dabīgi izrietošo bērnu radīšanu. Pasaules uzskatam mūsu prātā būs jācinās ar Dieva uzskatu: proti, ka *mūsu* dzīves gala mērķis ir nevis vairošanās un sevis piepildījums, bet Viņa godības atklāšana. Ja mēs aizdomājames līdz Kunga krusta dziļākajai būtībai, ka nesalīdzināmais Dieva Dēls mira mūsu dēļ, ka Viņš Pats personīgi mums izrādīja vislielāko iespējamo cilvēkmīlestību; un ja mēs kaut nedaudz sāktu apjaust nākamās Valstības mūžību un morālo pilnību...mēs, bez šaubām, atkārtotu Pāvila vārdus: "Es visu to uzskatu par zaudējumu, salīdzinot ar mana Kunga Jēzus Kristus atziņas nesalīdzināmo pārākumu" (Fil.3:8). Mūsu skaistākajos dzīves mirkļos mēs būsim gatavi atdot visu; pēdējo kreklu, karjeru, attiecības šai maznozīmīgajā cilvēciskajā dzīvē. Pasaule, kurā mēs dzīvojam, māca, klieudz, dzied, liek mums saprast...ka vislielākā mīlestība ir mīlestība starp vīrieti un sievieti. Bet tas tā nav. "Nevienam nav lielākas mīlestības kā šī, ja kāds savu dzīvību nodod par saviem draugiem. Jūs esat Mani draugi..." (Jņ.15:13). Un padomājiet par Dāvīda un Jonatāna mīlestību kā Kristus un Viņa baznīcas mīlestības simbolu – mīlestības, kas daudzkārt dārgāka nekā sievu mīlestība (2.Sam.1:26).

Neskatoties uz pašuzpurēšanos, ar ko tādas mīlestības saņemšanai ir jābūt saistītai, Dievs dod mums tik daudz, par ko mēs varam likumīgi priecāties: skaistu planētu, uz kuras mēs dzīvojam, dažkārt materiālu svētību, dažkārt perfektas ģimenes

attiecības. Tā darot, Dievs gandrīz vai samaitā mūs. Mēs esam pelnījuši nāvi, vai pāris gadu stipru fizisku un garīgu ciešanu. Bet Dievs mūs palaiž vaļā vieglāk. Un tādēļ, tāpat kā bērni, kuriem par daudz vaļas ļauns, mēs īgnojamies, ja nesaņemam ko vairāk. Precības, materiālā labklājība, karjeras kalngali...visas šīs lietas ir kūkas glazūra, cukurs pie tējas. Mums būtu jābūt pateicīgiem bez visa augstāk minētā. Galu galā mēs esam aicināti nest krustu. Kungs runāja par Saviem sekotājiem, kas atstājuši mājas, sievas, ģimenes utt. Viņa Vārda dēļ, ka tie saņems daudzkārt vairāk un iemantos mūžīgu dzīvību.

Vientulības fenomens

Mums ir jāapzinās šī problēma. Uz 2000.gadu apmēram 50% visu pieaugušo pasaulē būs vientuļnieki, ja šī tendence turpināsies (1). Bet tas vēl nav viss. Evaņģēlisko 'kristiešu' grupas piedāvā pētījumus, kas liecina, ka vientuļnieku procents viņu draudzēs daudzkārt pārsniedz pasaules rādītājus; kas dod aptuvenas prognozes par 70% vientuļnieku uz 2000.gadu, kaut arī jāatzīst, ka tas ir grūti pierādāms fakts (2).

Kāpēc vientulība ir tik īpaša problēma mūsu pēdējās dienās, un kāpēc Bībeles mācībā ir maz tiešas norādes uz to? Vientulība rodas, kad tevi aicina Patiesībā vienpersonīgi, ja tu esi šķīries, vai arī atdalījies pēc kristībām. Bet ir jau arī vēl viena grupa "vientuļu" cilvēku mūsu sadraudzībā: to, kuru laulības ir kļuvušas tik vēsas, ka katrs no partneriem dzīvo savu atsevišķu dzīvi, attīstīdams savas attiecības ar Dievu, vienkārši iedams gulēt tai pašā mājā ik nakti. Tā tas notiek daudz biežāk, nekā mēs esam gatavi to atzīt. Izraēls kā nācija bija Dieva tauta. Atrast partneri nebija grūti. Jaunās Derības baznīca sastāvēja galvenokārt no pieaugušajiem, kuri tika aicināti Taisnībā, jau būdami precējušies. Bet ir vēl viens iemesls, kāpēc vientulība ir pēdējo divu gadsimtu fenomens. Līdz jaunajiem laikiem visi precējās. Jaunu vientuļu cilvēku gandrīz vai nebija. Dieva laulību definīcija paredz to pašu: "vīrs atstās tēvu un māti un pieķersies savai sievai, un tie kļūs par vienu miesu". Doma par vientuļniekiem, kas dzīvotu atsevišķā dzīvoklī priekšpilsētā, bija kas nedzirdēts. Ebreju un grieķu valodās ir viens vārds, kas apzīmē "sievieti" un "precētu sievu", kā arī viens vārds, kas apzīmē "vīrieti" un "precētu vīru". "Meitene" attiecas kā uz "meiteni", "jaunavu", tā arī uz neprecētu sievieti (no tā arī izriet neskaidrība par Jes.7:14). Bija pieņemts, ka visas jaunas meitenes iziet pie vīra; tāds jēdziens kā sieviete, kas negrib precēties, vispār nepastāvēja. Un visā pasaulē cilvēki precējās drīzāk ekonomisku un praktisku apsvērumu nevis mīlestības dēļ. Pirmās laulības Bībelē bija Dieva iekārtotas laulības, kā arī vairums piemēru Bībelē ir laulības vecāku vienošanās rezultātā. Šķiet, ka šī sistēma ir vispiemērotākā mūsu dabai. Ir novērots, ka: "Brīvprātības partneru izvēlē praktiski

nebija...No apmēram 1800. līdz mūsu ēras 2000.gadam ir bijusi brīvprātība partneru izvēlē. 200 gadu un 6000 gadu... brīvprātīga partneru izvēle cilvēces vēsturē aptver vien 3,3% no visa tās laika” (3). Interesanti, ka Benazira Bhutto (kādreizējā Pakistānas premjerministre) izvēlējās laulības pēc vecāku vienošanās, neskatoties uz to, ka būtu varējusi sekot rietumu paraugam un izvēlēties partneru brīvprātīgi. Viņa komentēja: “...no mīlestības laulībām, kā es to iztēlojos, sagaida tik daudz, ka šīm cerībām nav lemts piepildīties. Droši vien, ir arī bailes, ka zūdot mīlestībai, izirs arī laulības”(4). Tādēļ arī mūsu rietumnieciskā stila brīvprātīgo laulību risks ir ļoti augsts. Daudz vairāk kristadelfiešu pāru nekā mēs to varam iedomāties pārdzīvo vilšanos laulībās. Vientulība starp cilvēkiem precību gados ir nesena problēma. Jaunās Derības laiku pievērsto vairums jau bija pieauguši un precējušies uz kristību laiku.

No pasaules radīšanas pierakstiem mēs uzzinām, ka sievieti izveidoja no vīrieša ribas kaula un tomēr laulībā vīrs un sieva atkal kļūst par “vienu miesu”. Vīrs vēlēšies “pieķerties” savai sievai (1.Moz.2:24), burtiski sekot tai un neatstāt to ne uz brīdi. Vēlēšanās sekot sievietei un apprecēties ar to tādēļ ir dabiska vēlme, kurai ir lemts īstenoties. Cilvēki izjūt dabisku vēlmi atkal apvienoties vienā. Vientuļā pasaule, kurā mēs dzīvojam, kad vairs nav lielo ģimenes klanu un plašākas vietējas sabiedrības, padara vientuļību vēl smeldzīgāku. Izjusto sarunu māksla izzūd no pasaules aprītes, attiecības kļūst drīzāk pragmatiskas nekā patiesas. Vientuļais ticīgais arvien skaudrāk izjūt nepieciešamību pēc garīgi un fiziski piemērota partnera. Taču Dieva morālā mācība (piemēram, nelaulāties ar neticīgajiem) precības Viņa bērniem padara par problēmu šais pēdējās dienās, kā Viņš to arī bija paredzējis. Secinājums: vientuļība ir tas veids, ko Dievs piekopp, lai veicinātu Savas pēdējo dienu ģimenes garīgo attīstību.

10.10.2. ZAĻĀKA ZĀLE

Šī nodaļa veltīta laulību negatīvajai pusei. Bet, iegaumējiet, ka nākošā būs veltīta vientuļnieka dzīves negācijām.

Mūsu dabā ir tiekties pēc zāles otrpus mūsu mājas sētas. Ticīgie ir vai nu precēti, vai vientuļi. Precētie domā par vientuļnieku dzīves labumiem un vientuļnieki ilgojas pēc viņu iedomātajām laulības dzīves priekšrocībām. Ja mūsu laulātais statuss sagādā mums vilšanos, mums tas ir jāapzinās. Daudzi laulātie domā: “Garīgajā ziņā es nebūtu tāds, kāds es tagad esmu, ja es nebūtu precējies”, vai arī “Es varētu būt daudz garīgāks, ja es nebūtu precējies un man nebūtu ģimenes”; un daudzi vientuļnieki žēlojas: “Es būtu garīgi daudz spēcīgāks, ja es būtu precējies”,

aizmirstot, bez šaubām, ka Dievs grib, lai mēs būtu garīgi attīstīti un Viņš kārtu mūsu dzīvi tā, lai mēs to varētu sasniegt. Bet mēs nevaram izteikt argumentus, izejot no pieņēmuma, kā būtu, ja būtu. Vientuļnieks, piemēram, nevar apgalvot, ka viņš būs garīgi spēcīgāks, ja apprecēsies. Daudzi precēti ticīgie (it sevišķi, ja runa ir par 1.Kor.7!) šķiet pārspīļējam laulību priekšrocības, lai stiprinātu savas (laulātā) pozīcijas. Viņi nespēj iedomāties sevi brīvprātīgi izvēlamies vientuļnieka dzīvi; laulības tiem šķiet vienīgā iespējamā un pareizā izvēle. Viņi nevar iedomāties, kāda būtu dzīve, ja viņi būtu apzināti izvēlējušies nesaisīt savu dzīvi ar citu un dzīvot Kungam.

Mīlestība nav precības

Daudzi vientuļnieki tiecas likt vienlīdzības zīmi starp mīlestību un precībām, aizmirdami, ka daudzi precas aiz apsēstības ar domu par precībām un laulību ceremoniju nevis patiesas mīlestības vārdā. Št iemesla dēļ daži apprecas ar neticīgo, tāpēc ka vēlas par katru cenu apprecēties. Taču precības pasaulē ir bezgalīga tiekšanās pēc varavīksnes, kas pretēji visiem apgalvojumiem nenoved līdz iztēlotajam gala rezultātam. Arvien dziļāki cilvēku vajadzību un pieredzes pētījumi nepārtraukti noved psihologus pie slēdziena, ka cilvēka dabā ir kāda mīklaina nesātība, kuru nedz precības, ne savstarpējas cilvēku attiecības nevar apmierināt bez kāda pārcilvēciska spēka iejaukšanās. K.G. Jungs secina: "Cilvēka domas un attiecības nevar aptvert kādu sistēmu vai galīgu patiesību, kas dotu pacientam to, kas viņa dzīvei nepieciešams: proti, ticību, cerību, mīlestību un atklāsmi" (8). Bet mums nav vajadzīgs psihoanalītiķis, kas to pateiktu. Visuvarētais skaidri un nepārprotami aizliedz precības ārpus ticības.

To apzinoties, daži vientuļi ticīgie iegalvo sev, ka apprecoties ar ticīgo, *iebkuru* ticīgo, viņu laulība būs brīnišķīga. Arī šajā gadījumā ir tendence likt vienlīdzības zīmi starp mīlestību un laulībām. Viņi aizmirst, ka mīlestība, prieks un miers ir Gara augļi, kuru attīstību mūsos sekmē Dieva vārds, neskatoties uz mūsu ģimenes stāvokli. Un derētu atcerēties, ka Pāvilam bija jāmudina precētie brāļi un māsas mīlēt vienam otru (Kol.3:18-21), viņam bija jāpiekodina brāļiem nebūt skarbiem pret sevām un jāmudina sievas būt paklausīgām saviem vīriem, kā tas pieklājas Tā Kunga draudzē.

Tā ir laulāto dzīves realitāte Patiesībā; tā ir cīņa, tāda pat kā vientuļniekiem. Piemēram, seksuālā atturība ir pieprasīta pat starp laulātajiem (1.Kor.7:3-5). Pasaules uzskatos precības ir tādas intīmas attiecības, kas savienojumā ar vecāku pienākumiem palīdzēs personas pašatklāsmi un pilnveidošanai. Taču *Bībeles* laulības saistās ar pašuzpurēšanos, savu personīgo un seksuālo vēlmi pakļaušanu

partnera gribai, pirmām kārtām rūpējoties par otru. Brāļiem, kas izmisīgi vēlas ieiet laulības ostā, būtu jāapsver, ko pieprasa Ef.5:25: "Vīri, mīliet savas sievas, tāpat kā Kristus ir mīlējis Savu draudzi, *pats nododamies viņas labā*". Šī pēdējā frāze ir smagākais uzdevums, jo grieķu valodā tā atbilst Kristus pēdējās elpas aprakstam krustā. Viņš mira brīvprātīgi, Viņš atdeva Savu dzīvību, Savā miršanas brīdī Viņš Pats to atdeva no brīvas gribas, neviens to Viņam neatņēma, Viņš *atdeva* to pats no Sevis (Jņ.10:18). Tam vajadzētu likt brāļim padomāt daudz nopietnāk par laulībām. Un mums visiem būtu divkārt jāpārdomā, pirms mēs mudinām kādu brāli doties laulībā. Laulības nav tikai legāls veids kā apmierināt savas seksuālās vajadzības – kaut gan daudzi atzīs, ka tieši tāpēc viņi salaulājušies. Un tās arī nav Dieva dots līdzeklis pret vientulību. Laulības Kristū ir "noslēpums" un "šis noslēpums ir liels" (Ef.5:32).

Kristadelfiešu mīts

Kad nonākam līdz laulībām, tad nostrādā (ko es sauktu par) laimīgu beigu sindroms. Mēs jūtamies tā, it kā jaunais pāris auzietu saulrietā, lai mūžam laimīgi dzīvotu savā omulīgajā kristadelfiešu pasaulē. Bet tagad, kā sadraudzība, mēs sākam aptvert, ka patiesībā tā tas nav. Pāri izšķiras vai arī viņu attiecības mirst dabīgā nāvē, daži to prot slēpt labāk par citiem. Diemžēl, es esmu realists. Tas mani bieži dara nepopulāru, bet es nevaru dzīvot bērnu pasaku pasaulē. Es piedalos daudzās kristībās, un es, protams, priecājos; bet es nevaru aizmirst to, ka viens no trim kristītajiem atstāj ticību (5) un daudzi citi ar laiku kļūst pasīvi un vienaldzīgi. Es nevaru aizmirst visus savus labus draugus kas man ir bijuši Kristū, kas tagad vairs nav mūsu draudzē. Mani vajā, ko es sauktu par, "Kur jūs šovakar esat?" sindroms. Un tas pats notiek ar kristadelfiešu laulībām. Es priecājos, bet es skaidri apzinos statistisko realitāti. Tiem pasaulē, kas apprecas jaunāki par 30 gadiem, ir 50% iespēja palikt kopā; viens no diviem pāriem šķiras. Tā saucamajās evaņģēliskajās baznīcās šķiras viens pāris no sešiem (6). Un, pēc maniem aptuveniem aprēķiniem, kristadelfiešu sadraudzībā "Dawn", kas aptver 1 000 cilvēku, šis skaitlis ir ļoti līdzīgs. Un ir jāatzīst (es esmu realists!), ka šie skaitļi sliecas uz sliktu pusi.

Jāatzīst, ka tā tas nebija līdz 1970ajiem gadiem. Tas, kas tagad ātri vien kļūst mītisks, tad bija tīrā patiesība: apprecies, radi bērns, tu saņemsi garīgu palīdzību, tu palīdzēsi savam partnerim ceļā uz Valstību, jūs būsit stipri, uzticīgi draudzes locekļi, jūsu bērni ienāks Patiesībā, ja jūs viņus pienācīgi audzināsi, vedsiet tos uz Svētdienas skolu un sapulcēm, ik dienas lasīsit Biblii kopā. Tad viņi apprecēsies, rūpēsies par jums, kad jūs novecosit, un jūs slepus slaucīsiet asaras, piedaloties jūsu mazbērnu kristībās. Tā bija teorija, tas viss tā bija, lielākā vai mazākā mērā. Bet

vairs ne tagad (izņemot daļēji Austrāliju, vismaz). Nav vairs gandrīz nevienas kristadelfiešu ģimenes, kura nebūtu pārdzīvojuši traģisku šķiršanos, kur daudzi bērni ir nolieguši Patiesību, vai kuru saistība ar ticību, pēc pašu apgalvojumiem, ir minimāla. Skaistā teorija, kas strādāja paaudžu paaudzēm ilgi, tagad vairs nestrādā. Bērni nenonāk Patiesībā tik viegli, dariet ko gribiet ar tiem. Laulātie pāri *neturas* kopā. Mēs kādu dien sanācām kopā un sastādījām mums pazīstamo laulāto brāļu un māsu sarakstu. Mums bija jāsecina, ka no visiem aptuveni 450 laulātiem kristadelfiešu pāriem tikai caurmērā viens no diviem vai viens no trim bērniem ir kristīti (7). Taču mūsu mērķis, kad mēs radām bērnus, ir radīt svētos, nevis kristadelfiešus. No visiem kristītajiem viena trešā daļa pārstāj interesēties par Valtību – ar visu no tā izrietošo tiesas troņa priekšā. Tātad, radīt bērnus cerībā, ka tie nonāks Valtībā, ir riskanta lieta; labi, ja viens no četriem Lielbritānijā, vai vēl jo sliktāk šais mūsu pēdējās dienās. Tas ir skumji. Es gandrīz vai sajūtu, cik aizvainoti jūtas tie, kas atteikušies no lielām lietām ģimenes nodibināšanas nolūkā. Bet cik gan reizes var cilvēks aizgriezties un izlikties, ka vienkārši nav redzējis? Cik ilgi mēs dzirdēsim tikai to, ko mēs vēlamies dzirdēt, un ignorēsim visu pārējo? Iespējams, ka es to saku, apsteidzot laiku; ja Kungs neatgriežas tik drīz, kā mēs domājam, iespējams, kristadelfiešu mīts par precībām un bērniem būs saskatāms tikai nākamajā paaudzē. Ar to es nesaku, ka Bībeles mācība par ģimeni un bērnu radīšanu būtu nepareiza, vai ka mēs nepareizi darām, cenzdamies tai sekot. Katra paaudze arvien vairāk kļūst pakļauta morālai sabrukšanai, taču dievišķo principu spēks ir tik stiprs, ka veiksmīga ģimenes dzīve *ir* iespējama; skaidrs, ka ir. Es vienkārši atzīmēju, ka arvien biežāk mūsu sadraudzībā sastopami sāpīgi neveiksmes gadījumi; un kad neprecējies ticīgais ar nožēlu sāk domāt par precībām, viņam tas būtu jāņem vērā. Tas nav iemesls, lai *neprecētos*; bet tas var palīdzēt izkliegt dažus mītus par to, ka precētam ceļš uz Valtību ir vieglāks nekā neprecētam.

Vēl viens apsvērumis attiecas uz to, cik sāpīgs daudzu ticīgo vecāku dzīvī ir laiks, kad viņu bērni noliedz Patiesību. Tad daži teiks kaut ko līdzīgu “Iespējams, viņi nebija aicināti...”, kam pamatā ir briesmīga doma, ka evaņģēlija, Kristus krusta un Valtības, kuru tas dara iespējamu, atziņa, nav pietiekami spēcīga, lai pati par sevi aicinātu cilvēku pestīšanai. Aicinātajiem, kas nenāk no kristadelfiešu ģimenēm, vienmēr ir grūti noticēt tam, ka tie, kas dzird patieso Evaņģēliju no bērnu dienām, neko nedara lietas labā – un aiziet nesodīti. Vecākiem, kuri radījuši bērnus un audzinājuši tos Patiesībā, bērnu novēršanās no Patiesības ir liels emocionāls pārdzīvojums. Kad tas viss ir pateikts, ir jāuzsver, ka laulības kā tādas nav nekas sliktas. Tām piemīt Dieva dots skaistums un piemīlība, ko cilvēku neveiksmēm nebūs apslēpt. Ticīgie ir aizvien dzīvojuši apkārtējās pasaules morālā pagrimuma laikos, kas aizrāva līdzī arī daudzus eklēsiņas locekļus. Bet tiem, kas ir pieķērušies

Dieva mācībai, ģimenes dzīve bija un ir vienmēr iespējama. Es tikai saku, ka kristadelfiešu precību pieredze nav tik pozitīva, kā tas kādreiz bija un tie, kas sapņo par precībām kā par visu problēmu atrisinājumu, būtu naivi, ja neliktos par to ne zinīs.

“Bet to, brāļi, es saku...”

Bet uz brīdi noliksim visu šo statistiku un visus šos vērojumus sānis. No 1.Kor.7 ir skaidrs, ka *pašās* pēdējās dienās ticīgie būs “laimīgāki”, ja tie būs neprecēti, jo “laiks ir īss” (1.Kor.7:29). Problēma ir tajā, ka jānosaka, vai šis pats pēdējais laiks jau ir pienācis. Ir pietiekami daudz iemeslu domāt, ka daudzējādā ziņā tā tas ir; taču ir arī daži pareģojumi, kuri, man šos vārdus rakstot, vēl nav pilnībā piepildījušies, kā to var secināt no konteksta. “Laiks ir īss”. To nevar apstrīdēt. “Tagadējā *bēdu* laikā” (1.Kor.7:26) lietots tas pats vārds, kas Lk.21:23 (oriģinālā) attiecībā uz pēdējo dienu “likstām”. Daži no mums nešauboties apgalvo, ka “tās dienas” no Lk.21 jau ir klāt. Ja tas tā ir, tad mums attiecīgi ir jāpiemērojas ar mūsu attieksmi pret precībām. Augstāk minētie statistikas dati šķiet pietiekami, lai apgalvotu, ka mēs patiesi jau dzīvojam pēdējās dienās; precības un ģimenes dzīve vairs nedarbojas tā kā agrāk. Daži no tiem, kas izvēlējās precēties, ir dabūjuši, tieši kā Pāvils paredzēja, “savas miesas bēdas” (1.Kor.7:28). Dabiskā pretreakcija manis teiktajam ir, ka ir daudz arī laimīgu ģimeņu. Tā tas ir; bet tas neapgāž manis teikto, ja mēs patiesi jau dzīvojam pēdējās dienās, tad precību loma *tagad* nebūs vairs tāda, kāda tā bija agrāk. Un problēmas, ar kurām saskaras mūsu jaunie laulātie pāri, ir tam pierādījums.

10.10.3. DZĪVE VIENATNĒ: BĪSTAMA DZĪVE

Pēc visa tā, ko mēs augstāk minējām, jāsaka, ka dzīve vienatnē ir maldinoši bīstama. Daudzi pasaulē arvien biežāk izvēlas dzīvi vienatnē – egoistisku apsvērumu dēļ. Nekas vairāk par dzīvi vienatnē neizceļ ikdienišķo dzīvniecisko egoismu, no kā mums būtu pilnīgi jāizvairās. Taču dzīve vienatnē rosina ne tikai cilvēka praktisko egoismu. Tā var izraisīt nožēlojamu koncentrēšanos uz sevi, izslēdzot jebkādu domu par citiem. Dažu uztverē ar *visiem citiem* viss ir kārtībā, bet viņi ir tie, kuriem jācieš kā nevienam citam šai pasaulē. Vairums pasaules padomu vienatnē dzīvojošiem ir nelabojami egocentriski. Viena ‘kristiešu’ stratēģija vienatnē dzīvojušiem iesaka: “Uz papīra lapas aprakstiet jūsu ideālā partnera īpašības...ņemot vērā jūsu intereses...Dievs grib, lai jūsu nākotne būtu skaista...apsveriet jūsu vajadzības” (9). Pēc manām domām, uzsvars būtu jāliek tieši uz pretējo. Viss ir centrēts tikai uz sevi, savām interesēm un uz domu, ka Dievs grib mums sagādāt vieglu dzīvi tagad, kā arī pestīšanu nākotnē. Lai cik skumji tas arī

nebūtu, jāatzīst, ka tāda veida padomi ir sastopami sadraudzībā. Uzsvars tiek likts uz *sevi* un domu, ka *reiz* atnāks arī precību diena. Tas rada domu ievirzi, kurā valda “Kad es apprecēšos...” sindroms, ilgošanās nevis pēc Valstības, bet pēc laulībām.

Ticīgie vientuļnieki var kļūt tik apmāti ar sevi, ka zaudē nesavtīgo krusta garu. Tieši tāpēc 1.Kor.7. nodaļa neiestājas par dzīvi vienatnē kā tādu; tā iesaka atteikšanos no precībām, lai visa enerģija tiktu veltīta attiecībām ar Kungu Jēzu. Ja mēs to nedarām, tad vienatnē dzīvojošais vai dzīvojošā būs savas seksuālās un emocionālās enerģijas pārņemti, un šī apmātība ar savu vientuļnieka stāvokli neļaus viņiem saklausīt kalpošanas balsi. Ābrahāms, protams, nedzīvoja viens. Bet viņam nebija bērnu un viņa attiecības ar Sāru šķiet ir bijušas daudzējādā ziņā nestabils. Taču 1.Moz.grāmatas pieraksti izstāro viņa vēlmi kalpot Dievam. Iespējams, ka viens no iemesliem bija tas, ka viņš pārāk nekonzentrējās uz domu, ka viņa miesa jau pamirusi un nav spējīga dot pēcnācējus (Rom.4:19). Tas viņu neuztrauca, taču viņš dzīvoja ticībā, ka galu galā pienāks Dieva Valstība, viņu priecēja viņa Kunga Kristus skatīšana vaigā; un viņš piepildīja savu dzīvi ar praktisko kalpošanu. Viņu neuztrauca tas, ka, būdams precēts, viņš personīgi nevar radīt bērnus, kad likās, ka tieši to Dievs gribēja no viņa; un Dievam tas labpatika.

Ja vienatnē dzīvojošie ticīgie ‘koncentrējas’ uz domu par precībām, viņu domāšana būs novirzīta uz vienu iedomātu ideālu personu. Viņu domāšanas ievirze būs uz ‘dabūšanu’, nevis uz apziņu, ka mēs esam šeit, lai dotu, dotu un dotu, nevis lai saņemtu. Viņu domāšanas apvārsnis tiecas pildīties tikai ar iespēju atrast šo vienu personu un tādējādi viņu interese par pārējo sadraudzības daļu kļūst minimāla. Tā sievu meklējošs brālis var ar prieku doties tālos ceļos uz Bībeles skolu, ja viņš zina, ka tur būs piemērotas māsas, bet necenšas apmeklēt Bībeles mācības savā eklēzijā, kur tādas izvēles viņam nav. Tādā stāvoklī dzīvojošie faktiski nedzīvo dzīvi, viņi nomokās ar domu, ka viņiem vēl mazliet jāpaciešas un tad sengaidītā laulību diena reiz pienāks. Bet tāds dzīves veids aizved no reālās dzīves; viņi dzīvo pagaidu, pus apzinātā, kā pakarinātā stāvoklī līdz sapņa piepildīšanās brīdim. Taču mums ir jādzīvo, jādzēnas pēc tā, “lai Kristu iegūtu” – nevis tādām īslaicīgam mērķim kā precības.

Skaistule un zvērs

Es esmu atstājis uz pašām beigām to, kas ir redzamākais kārdinājums dzīvojošiem vienatnē. Mēs esam seksuāli radījumi. Šī ir tā iekāre, par ko runāts 1.Moz.2:24, ka vīram un sievai ir jākļūst par vienu miesu. Nav vajadzības noliegt to enerģiju, kas ir mīstos radīta šī mērķa sasniegšanai. Bībeles ieteiktais veids šīs enerģijas izpausmei ir precības. Ja cilvēki šo enerģiju neizlieto, tā izpaužas dusmu lēkmēs un rūgtumā.

Taču lielās pārmaiņas sabiedrībā pēdējo 200 gadu laikā ir novedušas pie tā, ka tagad liela daļa cilvēku dzīvo vienatnē. Tā rezultātā viņu seksuālā enerģija precību vietā rod citus izpausmes veidus. Pasaule ir iemanījies radīt līdzekļus ātrai šīs enerģijas izpausmes apmierināšanai. Taču šis ātrais seksuālo dziņu apmierināšanas līdzeklis ir eksistējis vienmēr. Jaunās un Vecās Derības laikos ātro apmierinājumu mēdza sniegt tempļa prostitūtas; to popularitāti vairoja arī tas, ka vīrieši tās atstāja ar sajūtu, ka tie ir piedalījušies kādā dievišķā nevis miesiskā aktā. Daudzie brīdinājumi par laulības pārkāpumiem un ārļaulības sakariem ir šajā kontekstā. Patiesi, grieķu valodas vārds “netiklība / ārļaulības sakari” ir *porneia*, no kurienes arī nāk “pornogrāfija”. Vairumā gadījumu tas attiecas uz tempļa prostitūtām. Izraēla bezgalīgā apmātība ar kānaāniešu cilšu birztaļām, elkiem, Ašēras tēliem bija šo sakaru Vecās Derības ekvivalents. Tādējādi, atkārtotais brīdinājums ir: “Neielaidies ātrajos sakaros, atsakies no momenta mīlestības, veido īstas attiecības, skati seksualitāti tās iecerētajā kontekstā, nevis izolēti, kā tas ir pornogrāfijā”. Šķiet, ka pirmajā gadsimtā bija arī tādi, kas, sakot “barība vēderam, un vēders barībai” uzskatīja, ka seksuālo dziņu apmierināšana ir tas pats, kas izsalkuma remdēšana. Tādēļ arī Pāvila stingrais piekodinājums: “Miesa nav netiklībai” (1.Kor.6:13).

Iespējams, ka dažkārt “netiklība” attiecas uz dzīves un domāšanas veidu nevis tikai uz specifisko fizisko aktu. Tā, 1.Pēt.4:3 runā par laiku pirms pievēršanās, “kad esat dzīvojuši baudās, kārbās, vīna skurbumā, dzīrēs un nosodāmā elku kalpībā” (10). Šis dzīves veids atstāj savu iespaidu uz personību. Tā notiek arī tagad, bet cilvēku izdomas spējas padara šīs lietas vēl jaunākas. Kungs Jēzus māca, ka seksuālā nesavaldība ir domāšanas veids (Mt.5:28). Kārdinājums daudziem vienatnē dzīvojošiem kristadelfiešiem ir, neiesaistoties patiesās attiecībās, atļaut prātam izkļiedēt mūsu dabas doto seksuālo enerģiju. Seksuāls valdzinājums un uzbudinājums, protams, ir daļēji spontāni un tādēļ tur nav nekā grēcīga. Bet jautājums paceļas, cik tālu mēs varam iet? Atbildēt uz to fiziskajā plāksnē būtu nepiedienīgi. No svara ir mūsu gara stāvoklis.

Noslēgums

Tāpat daba mūs ir apveltījusi ar spēcīgu seksuālo enerģiju. Ir grūti dzīvot šai pasaulē, neļaujot tai izpausties. Dieva iecerētais izpausmes veids ir precības. Taču precības arī sagādā problēmas un, saskaņā ar 1.Kor.7.nodaļu, šķiet, nav ieteicamas pēdējās dienās. Dzīve vienatnē arī ir ļoti grūta, ja ar to mēs saprotam dzīvi bez partnera. Ir grūti būt garīgām, ja mēs esam vienatnē, ir ļoti grūti turēt sevi visu mūsu seksuālo enerģiju. Mums tā gandrīz vai ir jāizpauž. Kad Jeftas meita saprata, ka tēva solījuma dēļ viņa nekad nevarēs apprecēties, viņa apraudāja savu jaunavību divus mēnešus (Soģu 11:37). Tādā veidā šī enerģija izpaužas viņas gadījumā. Tāpat

no tā, ko mēs secinām pēc Bībeles un psihoanalīzes datiem, šķiet, ka Dievs mūs ir nostādījis šajās pēdējās dienās situācijā, no kuras mēs nevaram iznākt kā uzvarētāji. Viņš ir devis mums seksuālo enerģiju, kurai ir jāizpaužas. Bet Viņš liek saprast, ka pēdējās dienās precības arī nesīs līdzīgas problēmas. Taču arī dzīve vienatnē nav bez problēmām un kārdinājumiem.

Taču Dievs vēl mums labu kā tagad, tā arī mūžīgi. Viņš ir sagādājis izeju. Bet par to, nepemiet jaunā, divās nākošajās nodaļās.

10.10.4. BĪBELES PERSPEKTĪVA: 1. KORINTIEŠIEM 7: IZSKAIDROJUMS

Ievadā man ir jāsaka, ka es godīgi dalos ar jums šīs Pāvila vēstules izpratnē. Es nesaku, ka es esmu spējīgs dzīvot pēc Pāvila izvīrtajiem augstajiem kritērijiem. Tāpat kā daudz kas šai grāmatā, manis piedāvātais izskaidrojums ir vairāk domāts, lai rosinātu Bībelē centrētu un godbijīgu domāšanas veidu, nevis lai dotu norādījumus ticīgajiem, pēc kuriem tiem būtu jādzīvo. Pāvila mācības par dzīvi vienatnē spēks ir viņa praktiskajā situācijā. Tā kā viņš bija padomes loceklis, kura nosodīja Stefānu, viņam bija jābūt precētam. Neprecēts ticīgs ebrejs nebija iedomājams tanī laikā. Taču savā kristietības kalpošanā viņš ir acīmredzami viens. Viņa sieva acīmredzot ir mirusi vai arī atstājusi viņu viņa pievēršanas laikā, iespējams, ņemot līdzi arī bērnus. Ja tas tā ir, tad viņa vārdi par to, ko viņš ir zaudējis sava pievēršanās dēļ, skan jo skaudrāk. (Fil.3:8). Iespējams, ka viņš domāja un rakstīja to, ar rūgtumu atskafidamies uz to Jeruzalemes meiču, mazuļiem, kurus viņam vairs nebija lemts redzēt, dzīvi un tās nebeidzamajām iespējām... Un tas liek savādāk uztvert viņa vārdus par to, ka pievērstie ir viņa bērni.

Korintieši bija rakstījuši Pāvilam, uzdodot jautājumus par dzīvi vienatnē. Viņa atbilde 1.Kor.7 tikpat labi attiecas uz mums kā jebkura no viņa vēstulēm jebkurai eklēzijai. Tiesa, viņš saka, ka viņa vēstule ir "tagadējā bēdu laika" iedvesta, jo "laiks ir īss", kas atsaucas uz 'pēdējām dienām' pirms mūsu ēras 70.gada. Mēs augstāk parādījām, ka mūsu pēdējās dienas ir reāls, bēdu laiku piepildījums, kas pareģots Lk.21 un, ka tiem, kas dzīvo neilgi pirms otrās atnākšanas, "laiks ir īss".

"Cilvēkam ir labi sievu neaizskart. Bet netiklības novēršanas labā lai katram ir sava sieva un katrai sievai savs vīrs. Vīrs lai izpilda savu pienākumu (seksuālā ziņā) pret sievu un sieva pret vīru. Sievai nav noteikšana par savu miesu, bet vīram... Neatraujaties viens otram, kā vien uz kādu laiku pēc pašu vienošanās, lai

astrastu laiku Dieva lūgšanai, un tad turieties atkal kopā (seksuāli), lai Sātans jūs nekārdinātu jūsu nesavaldības dēļ. Bet es to saku piekāpdamies un ne pavēlēdamis” (7:1-6)

Otrajā pantā Pāvils šķiet sakām ārpus konteksta: ‘Lai jūs nesaietos ar tempļa prostitūtām, jums ir jāņem sieva, jo mūsu seksuālā dzīve ir tik stipra’. Bet tas ir pretrunā ar Pāvila atkārtoto uzsvāru, ka ir “labāk” būt vienam, un, ka vientuļiem ticīgajiem nebūtu jāprecas (pp.7,8,27-29, 32-35, 38-40). Šo pirmo sešu pantu konteksts šķiet attiecamies uz jautājumu, vai ir labi precētam pārim pavisam pārtraukt seksuālās attiecības, it īpaši, ja viens no viņiem to vēlētos. Pāvils šķiet sakām: ‘Tas būtu ideāli. Taču visdrīzāk jūs nespēsiet to izturēt, viens no jums var ļauties netiklībai. Tādēļ katram kristītam ticīgajam ir jādzīvo (seksuāli) ar sievu. Neviena no viņiem nedrīkst to otram atsacīt, nekādu iemeslu dēļ, garīgu jeb vēl kādu. Taču tādos gadījumos kāpēc gan abpusēji neatteikties no seksuālām attiecībām uz kādu laiku?’ “Bet to es saku piekāpdamies un ne pavēlēdamis” ir jāapvieno ar 12.pantu: “Bet pārējiem saku es, ne Tas Kungs (Jēzus)”. Līdz ar to Pāvils netieši norāda, ka 1.-7. panti, kā arī 12.p. nav Kristus mācības atkārtojums. Bet 7.-11.pantos Pāvils atkārtoti Kristus mācības garu. Šo pantu (7.-11.) saturs attiecas uz palikšanu vienatnē un palikšanu precētiem; zīmīgi ir tas, ka Pāvila teiktais par precībām bija teikts “piekāpdamies”, bet, ko viņš saka par dzīvi vienatnē, ir Kunga Jēzus Paša teiktais. Nav tā, ka Pāvils teiktu dažiem Korintā neprecēties kādu laiku. Viņš atkārtoti Kunga nemainīgo vēstījumu:

“Bet es gribētu, lai visi cilvēki būtu kā es; tomēr tur katram ir sava Dieva dota dāvana, vienam tāda, otram citāda. Bet neprecētiem un atrainēm es saku: ir labi, ja tie paliek tādi kā es. Bet ja tie nevar atturēties, tad lai dodas laulībā, jo labāk iedoties laulībā nekā kaist kārbā”.

Ādams viens nebija labs. Ādams un Ieva kopā skatīti “bija ļoti labi” (1.Moz.1:31). Šķiet, ka tas bija Pāvilam prātā, kad viņš trīs reizes teica, ka “ir labi” dzīvot vienam (7:1,8,26). Bet kāda ir šī paradoksa jēga? Iespējams, Pāvila doma ir: ‘Vecajā dabīgajā radīšanā nebija labi, ja cilvēks bija viens. Bet tagad, jaunajā radīšanā, ir labi, ja cilvēks mēģina dzīvot vienatnē, jo kā Ādams apprecēja Ievu, tā mēs esam tagad precēti ar Kristu’. Vai arī uzmanība tiek pievērsta tam, ka Dievs radīja Ievu kā pirmo no daudzajiem Dieva piekāpšanās aktiem cilvēka vajadzībām. Pēc Dieva ideālā nodoma Ādamam bija jābūt vienam, tādēļ viņš bija potenciāli “labs” savā vientuļajā statusā. Bet viņš to nevarēja izturēt un tādēļ Dievs radīja viņam partneri. Un tādēļ Pāvils saka, ka dzīvot vienatnē ir “labi”. Bet tāpat kā Dievs piekāpās Ādamam, tā viņš piekāpjas ticīgajiem tagad; “bet, ja tie nevar atturēties, tad lai

dodas laulībā”. Vai mēs piekrītam tam, ka laulības tādējādi uzskatāmas par piekāpšanos cilvēka vajadzībām, vai ne, ir fakts, ka ticīgajiem noteikti ir vismaz *jāapsver* dzīvošana vienatnē. Tāpat arī Pāvila aicinājums sekot viņa piemēram attiecībā uz dzīvi vienatnē un veltīt sevi vienīgi savam Kungam ir jāuztver tikpat nopietni kā citi viņa aicinājumi sekot viņa piemēram (1.Kor.10:33; 11:1). Viņš zināja, ka ir (R.R. vārdiem izsakoties) “Kristus iecelts modelis”, viņa dzīves pieraksts ir domāts kā ideālā ticīgā attēls.

Trīs reizes aprakstot dzīvi vienatnē kā “labu”, ir lietots grieķu vārds ar nozīmi ‘skaists’. Taču daudzas vientuļas, partnera alkstošas sievietes var nesaskatīt neko ‘skaistu’ savā vientulībā; nez vai viņa piekritīs arī 7:34.pantā paustajam, ka neprecētas jaunavas priekšrocība ir iespējā pilnīgi nodoties Tā Kunga lietām. Viņai var likties, ka daudz labāk viņa varētu rūpēties par Tā Kunga lietām, būdama precēta. Un, iespējams, tā tas arī ir. Būtiski ir tas, ka “neprecētie”, Pāvila skatījumā, nav tie eklēsiņi, kuriem nav partnera, bet gan tie, kas ir apzināti izvēlējušies veltīt visu savu emocionālo enerģiju Kungam Jēzum. Tāpat arī “atraitnes” neattiecas uz ‘visām eklēsiņas māsām, kas zaudējušas vīrus’, bet gan uz tām atraitnēm, kas sevi veltījušas Kungam Jēzum tā vietā, lai meklētu citu partneri, pēc to sievu parauga, kas nešķirās no tempļa (salīdz. ar Lk.2:37). To pierāda arī Pāvila ieteikums jaunākajām atraitnēm apprecēties (1.Tim.5:14). Iespējams, ka atraitnes un atraitņi, kas dzīvoja vieni, klaji puda savu apņemšanos veltīt savu dzīvi Kungam Jēzum. 1.Tim.5:9 nosaka, kādas atraitnes ir jāpieskaita pie tām, kurām eklēsiņa Efezā nodrošina finansiālu atbalstu. Tā tad arī ir sākotnējā atbilde uz jautājumu: vai veltīt sevi Kungam Jēzum un tādējādi palikt “neprecētiem”, kā tas domāts Pāvila 1.Kor. 7.

“Dieva žēlastības dāvanas un Viņa aicinājums...”

Šo apakšodaļu man ir daudz grūtāk saprast un nav viegli par to rakstīt. Pāvils šķiet uzstādām prasības, kas man personīgi šķiet pārāk augstas. Bet atkal, godīgi sakot, nevienam nav tiesību interpretēt Rakstus, saskaņojot tos ar sev pašam ērtā garīguma līmeņa izpratni. Man atklāti jāatzīst, ka es uzskatu Pāvila prasības gandrīz vai mazdūšību rosinošas. Man gribētos tās saprast savādāk, bet, atklāti sakot, man tas neizdodas. Un tā es nododu sevi pestīšanai aiz žēlastības un darīšu visu, kas manos spēkos, pateicībā par šo žēlastību.

“Katram ir sava Dieva dota (ļoti personīga) dāvana...” bieži saprot kā attaisnojumu tiem, kas grib doties laulībā. Viņu lasījumā tas nozīmē: ‘ja tu tā gribi, labi; bet ja tu esi tendēts uz dzīvi vienatnē, arī labi.’ Bet tas atkal ir pretrunā ar Pāvila teikto, ka “ir labi” visiem vientuļiem ticīgajiem palikt tādiem kā viņš, ka viņiem ir jāprecas

tikai, ja viņi nevar atturēties. Atcerieties, ka Pāvils atkārtoti mudina saprast, ka dzīvot vienatnē “ir labāk”. Šis apgalvojums būtu nevietā, ja katra liktenis būtu kaut kādā veidā iepriekš noteikts, vai nu būt precētam, vai neprecētam. Visa 1.Kor.7.nodaļa norāda uz izvēles iespēju. To nevar samierināt ar domu, ka Dievs ir piešķīris dažiem vientulību kā garīgā spēka dāvanu, kas nebūtu atkarīga no viņu pašu piepūles.

Bet ko tad nozīmē mūsu personīgā Dieva dotā dāvana, kas nosaka, vai mēs esam precēti vai neprecēti? Tas, droši vien, jāsaista ar 17.pantu, kas ir kontekstā ar palikšanu precētam, ja mēs tādi bijām pievēršanās laikā: “Tik katrs lai dzīvo tā, kā Tas Kungs tam piešķīris viņa daļu un kā Dievs kuru ir aicinājis.” Dāvanas tiek piešķirtas mūsu pievēršanās laikā. Šīs domas atkal sasaucas ar Rom.11:29: “Jo neatceļamas ir Dieva žēlastības dāvanas un Viņa aicinājums”. Šī doma par dāvanu piešķiršanu aicinājuma laikā sasaucas ar līdzību Lk.19:13, kur katram no mums, Kristus kalpiem, tika dota dāvana, ar kuru bija jāstrādā. Tēva īpašums tiek sadalīts starp dēliem, lai tie to izlietotu, kā tiem šķiet labāk (Lk.15:12). “Tas tāpat kā ar cilvēku, kas aizceļodams *saaicināja* savus kalpus un *nodeva* tiem savu mantu” (Mt.25:14). Ievērojiet, kā sabalsojas kalpu *saaicināšana* un dāvanu / mantu nodošana (11). 7:22.pantā ir atsauce uz domu par aicinātiem kalpiem. Mēs visi esam saņēmuši “dāvanas” mūsu pievēršanās laikā. Mūsu ‘aicināšana’ attiecas uz situāciju mūsu pievēršanās laikā. Šī paralēle starp Dieva daļu piešķiršanu katram no mums un aicināšanu ir redzama 7:17.pantā. Arī līdzības liecina par to pašu; dāvanas katram no mums tiek piešķirtas mūsu pievēršanās vai aicināšanas laikā.

“Katram ir sava Dieva dota dāvana, vienam tāda, otram citāda” ir kontekstā ar atbildi uz jautājumu, vai precētam ticīgo pārim jāatturas no seksuālajām attiecībām un jādzīvo kā vientuļniekiem. Pāvils saka ‘Ja pievēršanās / aicināšanas laikā jūs nebijāt precējies, tad tādām jums arī jāpaliek. Bet, ja jūs bijāt precējies, tad jums jāturpina dzīvot normāla precēta cilvēka dzīve, ieskaitot arī seksuālās attiecības. Dievs zina, ko Viņš dara. Ja Viņš būtu vēlējis, lai jūs būtu viens, Viņš jūs būtu aicinājis, kad jūs bijāt viens’. Līdzīgs konteksts ir arī 7.nodaļas 17.un 19.pantiem; jautājums bija par to, vai kādam, kas tika aicināts Patiesībā un ir precējies ar neticīgo, būtu jāatstāj tas. Atbilde ir ‘Nē, ja ar tiem var normāli dzīvot’. Un tam par iemeslu ir “Katrs lai dzīvo tā, kā Tas Kungs tam piešķīris viņa daļu un kā Dievs kuru ir aicinājis...Ikvienis lai paliek tai stāvoklī, kurā tas aicināts.” Citiem vārdiem sakot: ‘Ja tu esi aicināts tādā stāvoklī, tas ir tas, ko Dievs tev ir devis, precības ar neticīgo bija dāvana, talents, kuru Dievs tev devis, lai tu ar to strādātu; tātad labāk paliec ar neticīgo un centies to pievērst. Tad tev būs vairāki talenti, ko uzrādīt Tam Kungam, kad Viņš atgriezīsies’. Par mūsu ģimenes stāvokli pievēršanās laikā runā

kā par mūsu aicinājumu, kā par mūsu daļu, kas mums ir dota, vienu no mums dotajiem talentiem, līdzības vārdiem runājot. Šai domai jau pašai par sevi ir jāliek jebkurai situācijai, kurā mēs esam, likties vieglākai; tā ir daļa no dāvanām, talentiem, kas mums doti kristībā. Ar tiem mums ir jāstrādā. Un tas pats attiecas arī uz to, Pāvils saka, ja tu esi aicināts Patiesībā kā vergs. Neraizējies par to, tas ir viens no dārgajiem līdzības talentiem; kaut gan dabiski, ka šajā kontekstā, "Ja vari kļūt brīvs, tad labāk kļūsti" (7:21) – izmanto šo izdevību, liec to lietā (*darbojies!*).

Doma par palikšanu tajā stāvoklī, kādā mēs bijām aicināti ir 1.Kor.7 (7, 17-20, 24, 27.pantu) pamatdoma. Pāvils tā ir noteicis visās draudzēs (7:17). Taču, atklāti sakot, mēs to esam pilnīgi ignorējuši sadraudzības mērogā. Neaizmirstiet, ka Pāvils nesaka 'Ja tu esi aicināts kā vientuļnieks, tad tev nav jāprecas'. Viņš saka 'Ja tu esi aicināts kā vientuļnieks, tad šķiet, ka Dievs ir domājis, ka tu veltīsi visu savu dzīvi Kungam, būsi pilnībā Viņa rīcībā. Dzīve vienatnē ir viens no tev dotajiem talentiem, tad izlieto to tā, kā Dievs to ir gribējis. Bet Es uz to neuzstāju'.

Einuhi Valstībai

Mēs esam uzsvēruši, ka Pāvila mācība attiecībā uz dzīvi vienatnē šeit atkārtō Kunga mācību. Bet kur ir Kristus speciāli runājis par dzīvi vienatnē? Tas noteikti bija tad, kad Viņš runāja par bezdzimuma cilvēkiem, kas paši sevi padarījuši par tādiem Debesu valstības dēļ (Mt.19:12). Pāvils atsaucas uz iepriekšējiem šķiršanās pantiem 1.Kor.7:10,11. Pāvils atsaucas uz mācekļu komentāru "nav labi precēties", kad viņš saka "ir labi" būt vienam Kunga labā. Kunga atbilde apstiprina mācekļu teikto, Viņa pievērsta vieniemešiem bija jābūt bezdzimuma cilvēkiem Evaņģēlija dēļ, kuram viņi tic, bet pasaule nesaprot, ko Viņš saka. "Visi nespēj saprast šo vārdu, bet tik tie, kam tas ir dots" nav jālasa, ka ne visi ticīgie var pieņemt dzīvi vienatnē, bet tikai tie, kuriem Dievs ir devis šo spēku. Tas ir jāsaista ar Mt.13:11: "Jums ir dots zināt Debesu Valstības noslēpumus, bet viņiem (pasaulei) tas nav dots". Ticīgajiem ir *dots* Valstības Evaņģēlijs (Jņ.17:8,14), korintiešiem tika dota Dieva žēlastība (dāvana) Evaņģēlija, "Kristus liecības" veidā (1.Kor.1:4,6). Tātad, "tie, kam tas ir dots" ir visi ticīgie; pasaule nevar saprast Kristus mācību, bet tie (mēs), kam tā ir dota, to saņems. "Kas to spēj saprast, lai saprot" neizklausās tā it kā Kristus teiktu, ja viņa mācekļi grib Viņa vārdus uztvert nopietni, tad labi, bet, ja ne, nav par ko uztraukties. Šie vārdi sasaucas ar "Kam ausis ir, tas lai dzird" (Mt.11:15; 13:9,43). Diez vai šie vārdi dod Viņa mācekļiem izvēles iespēju uztvert tos nopietni, vai ne. Tie, kas Viņu dzirdēja, bija Viņa mācekļi (Mk.4:24); tie, kas nedzirdēja, bija apkārtējā pasaule. "Un ir bezdzimuma cilvēki, kas paši sevi padarījuši par tādiem Debesu valstības dēļ" neizklausās pēc atsaucē uz VD piemēriem; "ir bezdzimuma cilvēki...". Viņa vārdi bija komentārs apgalvojumam, ka laulība var būt

neveiksmīga, un tādēļ labāk ir neprecēties. Viņš nepārprotami apgalvo, ka pasaule to nespēj saprast, bet jūs spējat: tie, kas ir dzirdējuši Valstības Evaņģēliju un atsaukušies uz to, vēlēšies kļūt par bezdzimuma cilvēkiem, proti, neprecēsies. Pāvils atsauca uz šiem vārdiem, kaut gan viņš piekāpjas, sakot, ka lai gan tas ir Kunga Jēzus bauslis, viņš dod atļauju precēties vientuļajiem pievērstajiem.

Mūslaikos tas laikam izklausās daudz radikālāk nekā tas bija pirmā gadsimta baznīcā. Kā jau bija teikts, precējās gados jauni cilvēki, un ne jau mīlestības dēļ, neprecēti vientuļi cilvēki precību gados bija retums. Tiklīdz cilvēks sasniedza precību gadus, viņš apprecējās, valodā pat nebija vārdu, lai atšķirtu neprecētu vīru no precēta; visi precējās. Agrīnajā baznīcā vairums pievērsto bija pieaugušie, nevis ticīgo bērni. Tādēļ vairums mūsu agrīno brāļu bija precēti.

Bet šodien...

Bet šodien situācija krasi atšķiras. Vairums mūsu pievērsto tiek aicināti, neprecēti būdami. Mēs jau agrāk parādījām, ka vientuļiem cilvēkiem piemīt spēcīga iekšēja dziņa, kurai ir kaut kādā veidā jāizpaužas. Es ticu, ka augstāk dotā interpretācija ir pareiza. Pēc Dieva nodoma, vientuļiem pievērstajiem būtu jāuzņem īpašas saistības pilnībā veltīt sevi Kungam. Tādējādi būtu potenciāla iespēja sasniegt ļoti daudz kā Bībeles pētījumos, tā arī sludināšanā, ja darbā iesaistītos daudzi vientuļie pievērstie no kristadelfiešu ģimenēm. Bet izskatās, ka mēs neesam nostājušies uz šī ceļa. Mēs neesam pareizi izlasījuši Mt.19 un 1.Kor.7. Un mēs virzījām mūsu vientuļos pievērstos ģimenes dzīvei, necenzdamies virzīt viņu degsmi vēl plašākos dievbijības augstumos. Un varbūt tagad Dievs liek mums, raugoties uz arvien biežāk (salīdzinoši) neveiksmīgo kristadelfiešu ģimenes dzīvi, pārdomāt šo jautājumu. Pat ja tikai nedaudzi no vientuļajiem pievērstajiem to uztvertu nopietni, enerģija, kas tiktu veltīta sludināšanai, pieaugtu fenomenāli. Mēs apgrieztu pasauli otrādi ar mūsu sludināšanu, kā tas notika agrīnajā baznīcā (pēc tās niknāko ienaidnieku atzinuma). Mēs atvirzītu Bībeles atziņas robežas. Cik daudz *vēl* ir lietu, kuras mēs neesam spējuši saskatīt visus šos gadus, kuras gaida kādu nopietnu, ģimenes saitēm nesaistītu, Bībeli studējošo, lai tas tās atklātu, iedziļinoties Bībeles studijās, kura uzmanība netiktu novērsta uz ko citu?

7.-9.panti attiecas uz jautājumu par to, vai precētiem ticīgajiem būtu jāatturas no seksuālajām attiecībām. Pāvils saka "Nē", jo jums ir jāpaliek tajā stāvoklī, kurā jūs bijāt aicināti". Un tad viņš it kā piebilst 8.un 9.pantos: "Bet neprecētiem un atraitnēm" ir labāk palikt vieniem tā paša iemesla dēļ – tiem arī ir jāpaliek tajā stāvoklī, kādā viņi tika aicināti. Tas izskaidro, kāpēc runājot par jaunavām, viņš raksta tā, it kā viņš pirmo reizi runātu par vientuļajiem pievērstajiem.

“Bet kas attiecas uz jaunavām (proti, vientuļajām pievērstajām)...man šķiet, ka tagadējā bēdu laikā ir cilvēkam labi palikt tāpat. Ja esi jau saistījies ar sievu, nemeklē šķiršanos; ja esi bez sievas, nemeklē sievu. Bet, ja tu arī dodies laulībā, tas nav grēks... tādiem savas miesas bēdas gan būs, bet es jūs gribētu saudzēt” (25.-28.pp.).

“Tādiem savas miesas bēdas gan būs” skaidri parāda, ka vientuļu pievērsto ģimenes dzīve nebūs rozēm kaisīta, ja viņi apprecēsies. Viņus aicināja kā vientuļņiekus, jo tā viņi varēja būt ideāli Dieva kalpi. Viņš bija iecerējis, ka tie uzņemsies īpašu dievbijības pakāpi. Ja mēs nerīkojamies saskaņā ar Dieva iecerēto plānu, vēlēdamies iet vieglāku ceļu, Viņš to pieļauj; bet savas miesas bēdas mums būs. Šis princips ir spēkā ne tikai attiecībā uz precībām. Iespējams, ka Pāvila “dzelonis miesā” (2.Kor.12:7) bija viņa “miesas bēdas”, jo īpašo atklāsmju rezultātā viņš bija sapratis, ko Dievs vēlas, bet nav spējis to pilnībā veikt.

“Bet to, brāli, es saku: laiks ir īss. Tādēļ turpmāk precētie lai ir kā neprecētie [atsaucoties uz Abrahāma un Izāka vajāšanas laiku]; un kas raud[proti, apraudot savu vientuļību], kā tādi, kas neraud; un kas priecājas[atraduši partneri], kā tādi, kas nepriecājas; un kas pērk [maksājot pūra naudu], kā tādi, kas to negrib paturēt; un kas šo pasauli lieto[tas attiecas uz piekāpšanos dot iespēju vientuļiem pievērstajiem precēties pēdējās dienās], kā tādi, kas to nelieto, jo šīs pasaules kārtība paiet...Es gribu, ka jūs būtu bez zūdīšanās [atsaucoties uz Kunga pavēlēm ‘nezūdīties’ par šīs pasaules lietām; ‘es gribu, lai jūs pakļautos kalna sprediķa garam’]. Neprecētais rūpējas par Tā Kunga lietām, kā patikt Tam Kungam [ne ikkatrs brālis to dara; tas atkal pierāda to, ka “neprecētie” attiecas uz tiem, kas apzināti izvēlējušies velīt sevi Tam Kungam]...Tāpat neprecētā un jaunava rūpējas par Tā Kunga lietām...bet precētā rūpējas par pasaules lietām, lai patiktu vīram [tas izklausās tā it kā Pāvils domātu par tām, kuras tika aicinātas, būdamas precētas ar pasaules neticīgajiem]. To es saku jums pašiem par labu, ne it kā gribēdams jums apmest cilpu, bet ka jūs godīgi dzīvojat un pie tā Kunga turaties bez mitēšanās” (29.-35.pp.).

“Turaties pie” (grieķu valodā: “kalpojat pie Kunga galda”) Kunga Jēzus atsauc atmiņā Martu. Rūpēties par Kunga Jēzus lietām (32.p.) ir atsauce uz Mariju. Un “bez mitēšanās” ir lietots vārds, kas citviet sastopams tikai Lk.10:40 attiecībā uz Martu, ka tā bija “aizņemta” ar daudzām rūpēm par to, kā Viņu apkalpot. Tā visa būtība ir tajā, ka precēts ticīgais tieksies darīt kā Marta, bet Kungs norāja tādu atteiksmi, tā vietā uzeicot Mariju. Pāvils piedāvā vientuļajiem ticīgajiem kalpot pie

Kunga galda praktiski, kā to darīja Marta, bet ar Marijas nedalīto (“bez mitēšanās”) uzmanību Kunga lietām. Dažas māsas tiek aicinātas, būdamas vientuļas, un tas, ka viņas fiziski ir spējīgas dzemdēt, nenozīmē *neizbēgami*, ka Dievs to viņām ir lēmis. Pārāk bieži tiek uzsvērts, ka mēs esam radīti, lai vairotos un tādēļ Dievs griba ir, lai mēs precētos. Bet tas tā nav katrā gadījumā, saka Gars Pāvila vārdiem!

“Bez mitēšanās”

Šo pārrunu laikā mēdz atkārtoties tēma, ka ir “laimīgāk, labāk, skaistāk un veiksmīgāk” dzīvot apzināti vientuļi Dievam veltīti dzīvi nekā precēties un ka Pāvila sajūsma par to nav nekādas lamatas; mēģināt tā dzīvot nenozīmē uzmet sev cilpu uz kakla, kas jūs nožņaus. Šie apraksti netiks uztverti kā patiesi, ja jūs negribīgi domājat ‘Nu, es neprecēšos un jūsmošu par Patiesību, bet ja es satieku piemērotu cilvēku, tad...’ – un es negribu teikt, ka es nicinātu (es to vienkārši *nevarētu!*) kādu, kas tā domā. bet Pāvils runā par vientuļi pievērsto, kas uztver savu vientulību kā talantu, pie kura jāstrādā, nevis jāatdod tas atpakaļ Dievam apmaiņā pret citu (proti, precībām). Nākuši pie šīs atziņas, viņi vairs nerūpējas par pasaules lietām, bet pilnībā velta sevi kalpošanai Kristum. Pāvils saka, ka pastāv brīvība šī kalpošanas līmeņa izvēlē. Mēs redzējām, ka Pāvila mācība attiecībā uz vientulību atsauca uz Kristus komentāru, ka tie, kuri varētu apprecēties, vēlēties padarīt sevi par bezdzimuma cilvēkiem Debesu Valsības dēļ. Doma par sevis padarīšanu par bezdzimuma cilvēkiem, bez šaubām, Kungam tēlaini izsakoties, attiecās uz reiz pieņemto lēmumu, no kura vairs nav atpakaļceļa. Seksuālo dziņu problēma vienkārši nepastāvēja. Pāvils to apraksta “noteikts savā sirdī un kam nav vajadzības, bet ir pietiekoši gribasspēka un arī sirdī *nolēmis*” (7:37). Grieķu valodas vārds, kas šeit tulkots “*nolēmis*”, parasti tiek tulkots vērtēt, izspriest starp, it kā divas iespējas tiktu izvērtētas (precības un tīša vientulība) un apzināti izdarīta izvēle. Un tie, kas dzīvo vientulībā ar cerību, ka reiz tie apprecēsies, neizbaudīs “neprecētā” stāvokļa svētību, par kuru runā Pāvils. Diemžēl, daudzi cieš, atrazdamies šajā starp stāvoklī starp vientulību un precībām. Ja cilvēks pieņem lēmumu par labu vienam vai otram stāvoklim, tad vismaz ciešanas izpaliek, kaut gan, ja mēs tikām aicināti vientuļi un sekojām minētajiem argumentiem, izvēlei vajadzēja būt nepārprotamai.

Augstāk mēs redzējām, ka seksuālai enerģijai ir jāizpaužas. Pāvils šķiet sakām, ka tā var tikt izkļiedēta, pateicoties apzināti pieņemtam mūsu Kungam veltītam dzīves veidam. Šeit mēs ietiecāmies vidē, ko kristadelfieši nav apguvuši. Izvēle par labu bezdzimuma cilvēkam Debesu Valsības dēļ sīdiedz, saskaņā ar Pāvila teikto, personisku labumu, lielu laimi, attālināšanos no šīs pasaules raizēm. *Un neviens nav spējīgs to noliegt, ja viņš to nav mēģinājis darīt!* Pāvils ir mūsu dižais paraugs šajā ziņā, kurš pabeidza savu misiju ar prieku, kurš varēja ar nesatricināmu pārliecību

apgalvot, ka viņš visu ir uzskatījis par nesvarīgu, salīdzinot ar Kunga Kristus Jēzus atziņas nesalīdzināmo pārākumu.

Mazliet no abiem...?

Bet bija tādi, kas 'kļuva par einuhiem', kas sirdī pieņēma lēmumu, bet kas tomēr juta, ka tiem ir nepieciešams pretējā dzimuma atbalsts. Ir grūti izskaidrot 1.Kor.7:36-38, bet es domāju, ka šie panti attiecas uz brāļiem, kas kļuva par 'einuhiem', bet kuriem bija draudzenes eklēsijā, kaut gan viņu starpā nebija intīmo attiecību:

“Ja kam šķiet, ka tas nodara pārestību savai jaunavai, ja tā paliek pāri par gadiem, un ja tam tā jānotiek, lai viņš dara, kā grib; viņš negrēko; lai tie iedodas laulībā [ja viņš draudzeni ilgu laiku turējis cerībā uz laulībām un viņa ir sasniegusi tādu vecumu, ka cits vairs to neņems par sievu, ņemot vērā, ka tolaik jaunavas izgāja pie vīra [oti jaunas, tad brālim ir viņa jāprec]. Bet, kas ir noteikts savā sirdī un kam nav vajadzības, bet ir pietiekoši gribas spēka un arī sirdī nolēmis paturēt savu jaunavu neprecētu [grieķu vārds vedina uz domām drīzāk par jaunavas turēšanu tādā stāvoklī nekā brāļa nevainības zaudēšanu], tas dara labi. Tātad, kas savu jaunavu izprecina, dara labi, bet, kas neizprecina, dara labāk”.

Ievērojiet, ka uzsvars tiek likts uz brāļiem; lēmums precēties vai neprecēties bija viņu ziņā. Dievs runā no to dienu perspektīvas – sievietēm nebija teikšanas. Šķiet, ka vīrietis tiek uzteikts, ja viņš pārvar savas 'maigās' jūtas pret attiecīgo māsu un nolemj pilnībā nodoties Kungam. “Kam nav vajadzības” lietots tas pats vārds, kas 7:26 attiecībā uz “tagadējo bēdu laiku” pēdējās dienās (Lk.21:23). Varētu domāt, ka te ir vārdu spēle: ‘Tu vari izjust vajadzību precēties, bet pēdējo dienu vajadzība ir gandrīz vai vajadzība palikt neprecētam’. Šķiet, ka brāļi, par kuriem rakstīts, ir uzturējuši ilgstošas attiecības ar šīm māsām, nepadarot tās par intīmām un, kā varēja gaidīt, radās spriedze – ne tikai no brāļa puses, kas sajuta, ka viņš ir darījis pāri attiecīgajai māsai. Iespējams, ka tā pati situācija ir domāta arī 7:9. panta: “Ja tie nevar atturēties, tad lai dodas laulībā, jo labāk iedoties laulībā nekā kaist kārībā”. Tas liek domāt, ka attiecīgie cilvēki domāja par saviem partneriem un viņi mēģināja kļūt par bezdzimuma cilvēkiem Debesu Valstības dēļ, tajā pat laikā, uzturot ciešas attiecības ar pretējo dzimumu. Pāvils to momentāni nenosoda, bet saka, ka labāk ir palikt vientuļiem, mainot šo stāvokli tikai tādā gadījumā, ja jūtas pret ‘draudzeni’ noved jūs tiktāl, ka jūs varat sagrēkot.

Iespējams, ka Timotejs bija vēl viens brālis, kas palika vientuļš Evgāņlija dēļ, bet kuram bija grūti to izturēt. Pāvils mudina viņu “bēgt no jaunekļa (seksuālajām)

iekārībām”, pat pusmūža vecumā; un tanī pat kontekstā viņš mudina Timoteju ciest jaunumu, lai patiktu Kungam Kristum (2.Tim.2:4). Ir tikai vēl viena reize, kad Pāvils izsaka domu par patikšanu Kristum 1.Kor.7:32, kur teikts, ka “neprecētais rūpējas par Tā Kunga lietām, kā patikt Tam Kungam”. Daži 2.Moz.33:11 komentāri liek domāt, ka Jozua arī tiek aprakstīts kā “jauneklis”, kas kalpo Saiešanas teltī un pēc ebreju paražām viņam jābūt neprecētam, pilnībā aizņemtam ar Dieva lietām. Taču, šķiet, ka vēlāk viņš apprecējās. Mēs redzēsim, ka Hiskija arī iedērijās šai kategorijā.

Lielās cerības

Pastāv liecības, ka “agrīnajā baznīcā vientuļniekus godāja un cienīja dažkārt daudz lielākā mērā nekā tas atspoguļots Pāvila mācībā” (12). Pie mums tomēr laulības ir lielākā cieņā nekā vientuļnieka statuss. Vientuļais ticīgais tiek uzskatīts par kaut kādā mērā nepilnīgu; arī precēts mājīpašnieks tiek uzskatīts par garīgi stipru. Bez šaubām, ir daudz svārstīgu vientuļo ticīgo, bet nespriedsim par vientuļnieka statusu, skatoties uz tiem. Var gadīties, ka nākamās paaudzes pieredze sagraus priekšstatu par to, ka laulības ir acimredzami labākā izeja jebkuram ticīgajam vientuļim, neskatoties uz to, vai augstāk izklāstītais Bībeles skaidrojums tiks pieņemts vai nē. Es teiktu, ka Kungs un Pāvils prasa no mums ļoti augsta līmeņa paklausību. Tā ir tik augsta, ka šķiet mums dīvaina. Par iemeslu tam, pēc manām domām, ir lielā atšķirība, kas pastāv starp 20.gadsimta kristadelfiešiem un pirmā gadsimta kristiešiem – ne mācības, bet dievbijības ziņā. Padomājiet par lietām, kas bija parastas agrīnajā baznīcā, bet šodien būtu uztvertas kā reliģiozs fanātisms:

- Pievērstie ar prieku pārdod visu savu zemi un īpašumus, atdodot naudu kopienai, lai sadalītu to starp nabadzīgākajiem brāļiem. Taču mēs tik tikko varam savākt pietiekami daudz naudas, lai apmaksātu nabadzīgāko ticīgo Bībeles skolas apmeklējumus.
- Vīri un sievas regulāri atturas no seksa, lai varētu intensīvāk lūgt Dievu un gavēt vairākas dienas pēc kārtas. Kristadelfiešu lūgšanas paražu aptaujas atklāj, ka caurmērā mēs dienā pavadām lūgšanā kādas 10 minūtes. Par gavēšanu vispār nerunājot.
- Vecaji, kas pavadīja tik daudz laika lūgšanās, ka bija spiesti lūgt citus padarīt praktiskos darbus viņu vietā, lai viņi varētu turpināt Dievu lūgt un kalpot ar vārdu (Ap.d.6:2-4).
- Jauni brāļi, “baznīcu vēstneši”, kas visu savu mūžu pavadīja kā izsūtāmie, bīstamos apstākļos nesot vēstis pa visu zināmo pasauli.
- Pārāk centīgie tesalonīkieši, kas pameta darbu, būdami pārliecināti par otrās atnākšanas tuvošanos.

- Pārliecība, ka (vismaz) Marka Evaņģēlijs ir jāzina no galvas visiem pievērstajiem. Vairums kristadelfiešu labi ja var citēt kādus 50 Bībeles pantus – pēc paaudžu garām Bībeles studijām mūsu kopienā.
- Pieņēmums, ka visi ticīgie strādās citu pievēršanas labā (1.Kor.3:10-15).
- Atrairnēm bija jāpaliek vienām; ja viņas otrreiz apprecējās, tas bija pieņemami (1.Kor.7:39,40), bet Pāvils to apraksta, ka “viņas pārgalvībā novēršas no Kristus” (1.Tim.5:11), jo viņas nolaižas zemākajā līmenī, augstākais būtu bijis palikt vienām (1.Kor.7:40). Tā mums šķiet skarba attieksme. Bet tāda bija Gara mācība.
- Ticīgos pastāvīgi vajāja, mocīja, apcietināja, spiežot tos aizceļot projām no savām mājvietām, ja tie atteicās, kā mēs šodien to nosauktu, formāli paziņot par atteikšanos no savas ticības.

Savā prātā mēs esam nošķīrušies no pirmā gadsimta baznīcas, it kā sakot sev: ‘Tā tas bija tolaik, bet mūsu garīgā vide ir pavisam citāda’. Tieši tāpat mēs domājam, kad atceramies 19.gadsimta kristadelfiešu dedzību. Nav šaubu, ka, jo vairāk mēs lasīsim Jauno Derību, jo skaidrāk mēs redzēsim, ka prasītais dievbijības līmenis bija patiesi augsts. Un tas, ka daudziem tas bija nesasniedzams, to neiespaido. Pieņēmums, ka vientuļie pievērstie paliks vientuļi, neliktos tik dīvains, ja mēs uztveram Jaunās Derības baznīcas garīgo kontekstu.

10.10.5. VIŅPUS VIENTULĪBAS

1.Kor.7 un Mt.19 liek domāt par apzināta lēmuma pieņemšanu par labu vientulībai, lēmuma padarīt sevi par bezdzimuma cilvēku Debesu Valstības dēļ (vai tas nozīmē, lai kalpotu Valstības Evaņģēlijam?). Ja mēs to pieņemam, tad visa 1.Kor.7 pozitīvā leksika lieliski piepildās: mūsu stāvoklis ir labāks, svētīgāks, nodrošinātāks nekā precētiem un tiem vientuļniekiem, kas nav veltījuši sevi Kungam. Mēs zināsim atbildi (tik nesmalkjūtīgam!) komentāram no precēto ticīgo puses: “Kad tad jūs taisāties iekārtot savu dzīvi?” Un tā būs: “Es uzskatu, ka esmu savu dzīvi iekārtojis daudz labāk nekā jūs...” – kaut arī pieklājība man neļaus to izteikt tieši tādiem vārdiem. Mūsu rūpes par šīs pasaules lietām, karjeru, māju un tml. izgaisīs, bažas par attiecībām nākotnē izzudīs. Tagad ir par ko dzīvot un mirt, kas aptver katru dzīves mirkli nomodā (un arī zemapziņā, kad esam aizmiguši). Kad mēs savā sirdī būsim apņēmušies veltīt savu dzīvi kalpošanai Tam Kungam, mūs apņems prieks un neaprustāma miera sajūta – kaut arī mūsu nožēlojamā daba, bez šaubām, vilks mūs atpakaļ. Mūs vairs neuztrauks tas, ka mēs nevaram kontrolēt savu seksualitāti kā pienākas. Mums ir apsolījums, ka, ja mēs esam bezdzimuma cilvēki Debesu Valstības dēļ, mēs spēsim “turēties pie Tā Kunga *bez mitēšanās*”.

Savā sirdī apņēmušies pieņemt bezdzimuma cilvēka dzīves veidu Debesu Valstības dēļ, mēs vairs nevarēsim turpināt dzīvot kā vidusmēra kristadelfietis: apmeklēt tikai dažas sapulces, 15 minūtes dienā veltot Bībeles lasīšanai. *Mums būs daudz vairāk enerģijas.* Pareizs ir apgalvojums, ka jebkurā pašanalizē fiziska seksuāla aktivitāte ir jānošķir no seksualitātes vispār. Ja seksualitāte tiek izpausta, nepieciešamība pēc tiešas seksuālas aktivitātes vairs nav tik spēcīga. Un, saskaņā ar 1.Kor.7, ir iespējams izpaust savu seksualitāti, savu precību dziņu (vai kā vēl mēs vēlētos par to domāt) garīgā veidā. Iemīļējiem cilvēks spēj visu; dabūt naudu telefona zvaniem, atrast laiku rakstīšanai, ceļošanai, iespējai satikties, mainīt prioritātes, lai dabūtu gatavu to, kas iecerēts. Un šīs ir tās lietas garīgajā dzīvē, kas piepildīs mūsu dzīvi. Šī mūsu atsvabinātās enerģijas izpausme, bez šaubām, būs atkarīga no katra individualitātes. Kas attiecas uz mani, es personīgi varu jums piedāvāt tik daudz nekļāties Bībeles studentu, ka jūsu diena būs aizņemta no rīta līdz vakaram.

Evanģēlija dēļ

Visredzamākais veids, kā veselam cilvēkam izmantot visu savu jauniegūto enerģiju, ir misionāra jomā. Daudzās valstīs ir daudz jaunpievērsto, kas ir izolēti no citiem, kurus misionāri apciemo labi, ja reizi mēnesī, un tad arī ne vienmēr. Ceļošanas un vīzu saņemšanas grūtības, darbošanās, lai iegūtu naudas līdzekļus, spriediņu un nodarbību gatavošana, ikdienas Bībeles lasījumu iepriekšēja izlasīšana, lai sagatavotu komentārus, jaunas valodas apgūšana, jaunpievērsto mudināšana iesaistīties sludināšanas darbā starp vietējiem iedzīvotājiem, bažas par iespējamām problēmām šajās jaunajās eklēsijās...šis darbs aizņems 25 stundas diennaktī. *Jūs būsiet tajā iekšā ar sirdi un dvēseli* un aizmigsiet, galvai pieskaroties spilvenam, jums vairs nebūs tik daudz enerģijas, lai jūs varētu celt gaisa pilis, iedomājoties kādu, ar ko jūs vakar satikāties; un agri no rīta augšā, nekādas vērtīšanās pa gultu pustumsā, nekādas laiskas domas. Un tajā visā ir prieks un miera sajūta. To jūs varat redzēt Pāvila piemērā, kas JD pierakstos figurē kā mūsu varonis, it īpaši, kad tuvojas viņa beidzamā stunda, 2.Tim.4. Viņš tik bieži sauc tos, kurus ir pievērsis, par saviem bērniem un tas tā arī ir. Tā arī jūs jutīsities attiecībā pret jūsu pievērstajiem. Vecākiem piemītošas sajūtas, lepnums, greizsirdība, kvēls prieks un ilgas, to visu jūs daļēji izjutīsiet sludināšanas darba gaitā, pievērsot un palīdzot jaunpievērsto garīgajai izaugsmei. Tā ir reāla iespēja, kas dota jūsu miesīgo bērnu vietā, kuri pilnīgi iespējams (caurmērā) novērsīsies no lietām, kas jums dārgas, un var aizraut arī jūs sev līdz.

Bez šaubām, radīsies jautājums: 'Bet vai dievbijīga garīgā dzīve *pilnībā* aizvieto tos emociju uzplūdus, kas cilvēkam liek tiekties pēc laulībām?' Vai šī kompensācija

būs visādā ziņā pilnīga, nav tik būtiski, jo Gara apsolījums ir, ka *mums rodas iespēja* būt laimīgākiem, labākiem un nodrošinātākiem, bez mitēšanās aizņemtiem, ja mēs neprecamies, bet nododamies Kunga lietām. Un jebkurā gadījumā šis jautājums skan kā pieņēmums, ka laulāto dzīve rit bezrūpīgi, apmierinot visas vēlmes, kuras mums rodas, vientuļiem esot. Tā tas nav; visas vēlmes nepiepildās un rodas jaunas problēmas un ciešanas. Šķiet, ka garīgie bērni ir *patiešs* miesīgo bērnu aizvietojušs – ir kaut kas mūžīgs garīgajā paternitātē, turpretim, ja mūsu miesīgie bērni nepieņem ticību, mūsu attiecības ir tikai šīs dzīves laikā. Un pat tad dzīve būs vienas ciešanas, apzinoties, ka mēs tos esam laiduši pasaulē, tikai lai tie noliegtu Dieva mīlestību Kristū un būtu pakļauti no tā izrietošajām sekām; jo zināšana nes līdzi atbildību, Dieva aicinājums ir Evaņģēlijā. Bez šaubām, ir neaprstāmi skumji, ja jūsu pievērstie novēršas. Bet patiesi dievbijīgas dzīves gaitā jūs noteikti pievērsīsiet dažus, kas turēsies pie Dieva bez mitēšanās.

Patiesi kristadelfieši

Šāda dzīves veida rezultātā mūsu jutīgums neizmērojami pieaug; es teiktu, mūsu *patiesums* pieaug. Mūsu sarunās un rakstos vairs neskanēs tukšas banalitātes un bargi, bet nevieta, tikai pienākuma dēļ izteikti brīdinājumi. Mūsu dvēseles liesma tieksies izplatīties un mēs pieredzēsim, ka nemaz nepiedomājot par to, mēs kļūstam par iedvesmu citiem. Mēs vairs neesam bargie garīdznieki, kas cenšas tikt galā ar dzīvi, nocietinoties sevī kā bruņās. Mēs kļūstam *patiesi*, brāļi un māsas, kuriem citi uzticas un uztic savas slēptākās jūtas. Es atvainojos, ja tas neiederas stilā, bet man gribas citēt fragmentu no kādas bērnu grāmatas, kas pēc manām domām, to visu rezumē:

'Ko nozīmē PATIESS?' Trusītis vaicāja, kad viņi gulēja viens otram blakus pie bērnistabas kamīna režģa pirms Nanas ierašanās, lai uzkoptu istabu. 'Vai tas nozīmē, ka tev iekšā ir lietas, kas dūc, un kāds izcils rokturis?'

'Patiešs neattiecas uz to, kā tu esi darināts,' teica Ādas Kumeļš. 'Tas ir kaut kas, kas ar tevi notiek. Kad bērns tevi mīl ilgu, ilgu laiku, ne tikai lai spēlētos ar tevi, bet PATIESI mīl tevi, tad tu kļūsti PATIESS.'

'Vai tas sāp?' jautāja Trusītis.

'Dažreiz,' atteica Ādas Kumeļš, jo viņš nekad neslēpa patiesību. 'Kad tu esi Patiešs, tu neiebilsti pret to, ka tev sāp.'

'Vai tas notiek uzreiz, kā kad tevi iedarbinātu,' viņš jautāja, 'vai pamazām?'

'Tas nenotiek uzreiz', atteica Ādas Kumeļš. 'Tu kļūsti tāds. Tas velkas ilgi. Tāpēc tas nenotiek ar cilvēkiem, kas ātri salūzt, vai kuriem ir asas malas, vai kas ir trausli. Parasti uz to laiku, kad tu kļūsti Patiešs, tavi mati ir mīlestības noēsti, tavas acis krīt ārā un locekļi neturas savās vietās un ir stipri noplukuši. Bet tas itin neko

nenozīmē, tāpēc ka tu esi Patiesss un nevari būt neglīts, izņemot to cilvēku acīs, kas nesaprot'. (13).

Pāvils savas dzīves izskaņā bija kā Ādas Kumeļš; un ir citi kristadelfiešu piemēri. Bet kā jau tai stāstā teikts, nedomā, ka pieņēmis šo lielo lēmumu, tu kļūsi par jaunu personību jau nākamajā dienā. Tas ir ilgstošs process. Ir skaistums, kā Pāvils divreiz uzsver 1.Kor.7, dievbijības apstarotajā vientuļajā dzīvē; jūtas ir atvērtas, mēs spējam izjust sāpes un prieku, neieslīgstot sevī, kā tas notiek, kad dzīve ir pakļauta tikai pašlabuma meklēšanai.

Bet ir jāizsaka daži brīdinājumi. Kā mēs jau parādījām, šķiet, ka Timotejs arī mēģināja staigāt pa ūdens virsmu, bet sagrītojās. Dažiem tomēr bija vajadzīgas draudzenes. Un it īpaši jāsarģās no tā, lai dedzīgu darbošanos kristadelfiešu misijā nepadarītu par sava veida bēgšanu, bēgšanu no sevis un savas personības problēmām. Mūsu aicinājums nav tikai tajā, lai mēs kļūtu par bezdzimuma cilvēkiem sirdī (Mt.19) vai paliktu neprecēti (1.Kor.7). Mēs tiekam aicināti kļūt par bezdzimuma cilvēkiem *Debesu Valstības dēļ* (Mt.19), rūpēties, kā patikt *Tam Kungam* (1.Kor.7). Būtu nepareizi pievērsties dedzīgai patiesības sludināšanai tāpat kā daži vientuļie pasaulē pievēršas gleznošanai, dzeršanai, sportam vai karjerai; mēs nedrīkstam mūsu padevību Patiesībai izlietot kā sava veida pašpalīdzības terapiju, vienīgi lai risinātu savas iekšējās problēmas. Gara mācība ir citāda. Mēs esam aicināti izsvērt, ko mēs izvēlamies (1.Kor.7:37), un nolemt savā sirdī vēltīt savu dzīvi Kungam Jēzum, lai drīzāk dotu citiem nekā gūtu labumu sev.

Vientulība un eklēsija

Bet mēs dzīvojam kristadelfiešu kopienā, kur vairums ir precēti pāri, kuriem nav zināma izvēle par labu vientulībai. Mūsu kopienā tiek plaši pielietota piekāpšanās par labu precībām, tā ka tās mēs esam sākuši uzskatīt par normu. Bet ja mēs gribam nopietni sekot Pāvila piemēram, kā viņš mūs bieži lūdz darīt (un 1.Kor. 7:7,8 attiecinā to arī uz viņa attieksmi pret precībām), ja mēs patiesi gribam pieņemt Mt.19 un 1.Kor.7 paustos noteikumus, tad mūsu kopienas attieksmei būtu jāmainās. Spiediens uz vientuļajiem, ka tiem ir jāprecas, ir jāizbeidz, ja mēs visā nopietnībā uztveram šos pantus. Mums ir jāatmet doma, ka brāļi un māsas sasniedz briedumu tikai apprecoties. Laulātajiem mūsu kopienas vadītājiem ir jāapzinās, ka viņiem dabiski vieglāk saprasties ar laulātajiem ticīgajiem; viņiem ir jāvelta laiks pārdomām par vientuļnieku kopienu, it īpaši par tiem, kas varētu būt apzināti vēltījuši sevi dzīvei vientulībā. Sevišķi jāmaina ir mūsu attieksme pret neprecētām māsām; viņu loma nav tikai tajā, lai rūpētos par bērniem mazbērnu novietnē un gatavotu gurķu maizītes kopienas sapulcēm. Būtu jāuzdod jautājums "Kāpēc tu esi

precējies?” tā vietā, lai uzdotu jautājumu: “Kāpēc tu neprecies?” Ir jābūt partnerības attiecībām starp laulātajiem un neprecētajiem, lai laulātie pasīvi neapskaustu neprecētos par to lielāku brīvību un plašāka mēroga dievbijības iespējām. Attiecības starp Pāvilu un Priskillu un Akvilu, starp Pāvilu un Apollu ir tam lielisks piemērs.

Ir vērojams augošs uzsvars uz ģimenēs balstītām eklēsijas aktivitātēm. Sprediķi atkārtoti atsaucas uz ģimenes dzīvi un bērniem. Tajā nav nekā slihta, bet tas šķiet neapzināti beram sāli to rētās, kas ļoti vēlētos bērņus un paši savu ģimeni. Ar to es gribu teikt, ka pārmērīgs uzsvars rada eklēsijā gaisotni, ka laulības un ģimene ir augstāka Dievam kalpošanas forma, ka to sagaida no vientuļajiem ticīgajiem. Tā vietā daudz lielāka uzmanība būtu jāpievērš vientuļnieka dzīves *izvēlei*. Un tas nenāktos nemaz tik grūti, ņemot vērā to, ka šobrīd par to vispār nerunā. Skaidrs, ka vairums mūsu rakstītāju un runātāju ir precējušies un ir tikai dabiski, ka viņi kautrēsies izteikt viedokli, kas liks domāt, ka viņu dzīves veida izvēle izskatās otršķirīga esam. Tāpat kā runānot par citām problēmām, ar kurām nākas mūsu kopienai saskarties, mums ir nepieciešama izjūsta pazemība kā attiecībā pret vārdu, tā arī pret mūsu iepriekšējo aklumu.

10.10.6. HISKIJA: PERSONĪBAS IZPĒTE

Patiesi dīvaini, bet Rakstos nekas nav minēts par to, ka Hiskijam būtu bijusi sieva pirmajos 14 viņa valdīšanas gados. Tie bija ļoti aktīvi darbošanās gadi: gandrīz vienpersonīgi viņš pārveidoja apātisko Jūdejas eklēsiju, radīja Bībeles skolas, pūlējās nostiprinādams uzticīgo atlikumu maldu ceļus ejošajā Ziemeļu Valtstībā, pastāvīgos ceļojumos pa valsti viņš iedvesmoja tautu, brīdinot, lai tā nenokļūtu no Dieva ceļiem. Uzzinot par nāves stundas tuvošanos, Hiskija šķiet daļēji noskumis par to, ka viņam nav pēcnācēja. Kad viņam tiek atvēlēts jauns dzīves posms, viņš apprec Hefcibu, ar kuru viņam ir bērni, kas nedara viņam godu. Būtu pilnīgi nepieņemami, ka ķēniņam nav sievas; tas būtu tāpat kā ķēniņš bez kroņa galvā. Tas būtu tik uzkrītoši. Taču pieņēmums, ka Hiskija izvēlējās būt par bezdzimuma cilvēku Debesu Valtstības dēļ, šķiet saprātīgs esam. Jāatzīst, ka mēs varbūt izdarām vienu pieņēmumu pēc otra, bet Jes.56:3-8 ir netieša norāde uz to, ka viņa piemērs iedvesmoja citus Izraēlā izdarīt tādu pat izvēli. Jesaja tos mierina: “Jo tā saka Tas Kungs bezdzimuma ļaudīm: “Kas ievēro Manu sabatu, izvēlas to, pie kā Man labpatika, dara pēc Mana prāta un tur (tas pats vārds ebreju valodā ir lietots *piecas reizes*, attiecinot to uz Hiskiju, 2.Laiku 29:3, 34; 31:4; 32:5,7) Manu derību, tiem es došu vietu Savā namā un Savos mūros un došu tiem vārdu, kas labāks kā dēli un meitas, - mūžīgu vārdu, kas netiks izdzēsts!” (14). Hiskija apraudāja to, ka viņam jāmirst bez pēcnācējiem (Jes.38:12 ebreju tekstā; Jes.53), un to pašu izjuta tie, kas

bija kļuvuši (savā prātā?) par bezdzimuma cilvēkiem Debesu Valstības dēļ. Tajā izpaudās cilvēciska tieksme pēc sēklas, "nama" sava vārda iemūžināšanai. Bet tiem apsoltis vārds Dieva namā (ģimenē) Valstībā, kas labāks kā dēli un meitas šajā saulē. Tas sasaucas ar Rutes 4:15, kur Rutī apraksta kā labāku par dēliem Naomijai. Citiem vārdiem, Rutes – Naomijas attiecības, kurās pausta vēlēšanās atteikties no precībām Izraēla Dieva dēļ, bija pirmtēls mūsu attiecībām ar Dievu.

Bezdzimuma cilvēki, par kuriem runāts Jes.56 šķiet ir apzināti izvēlējušies šo ceļu, par viņiem tiek runāts līdz ar neebrejiem, kas apzināti ir pieķērušies derībai (vēl viena atsauce uz Rutī). Taču šķiet, ka (sekojot Hiskijas piemēram?) tie arī bija gatavi atsaukt savu lēmumu; viņus māca šaubas. Tāpat kā viņš savas pusmūža krīzes laikā, tie gribēja fizisku ģimeni un nožēloja, ka viņu vārds "tikš izdzēsts" pēcnācēju trūkuma dēļ. Un Dievs mierina tos, ka viņiem tiks dots mūžīgs vārds Valstībā, kas nekad netiks izdzēsts. Varētu iebilst, ka visiem ticīgajiem tiks dots mūžīgs vārds Dieva namā / ģimenē. Bet viņu vārds būs "labāks kā dēli un meitas"; šķiet ka tādēļ, ka vārds, kas mums tiks dots Valstībā, būs stingri personisks saskaņā ar mūsu raksturu un cilvēka dzīves pieredzi (Atkl.2:17); vārds, kas tiks dots tiem Jesajas dienu 'einuhiem' atspoguļos viņu atteikšanos no fiziskas ģimenes šai saulē. Viņu ciešanas, viņu devums būs mūžīgi atzīts, viņu vārds / rakstura iezīmes būs mūžīgi *Dieva* ģimenē.

Iespējams, ka arī Timotejs sirga no tādas pat pusmūža krīzes kā Hiskija. Pāvila brīdinājums Timotejam pusmūža gados "bēgt no jauneklja iekārībām" (2.Tim.2:22) bija skaidra atsauce uz Jāzepa bēgšanu no Potifara sievas. Hiskijas un iespējams arī Timoteja svārstīšanās attiecībā uz apņemšanos dzīvot vienīgi Dievam pakļauti dzīvi, sasniedzot pusmūža vecumu, nenozīmē, ka mums nebūtu jāapsver tāda izvēle. 1.Kor.7 liek domāt, ka mūsu pēdējās dienās šīs izvēles nepieņemšanas rezultātā mums tā vai tā tiks dots "dzelonis miesā". Viens no trim (vai vēl vairāk) tik un tā atkrīt, precējies vai neprecējies.

PIELIKUMS: DAŽI SAGROZĪTI RAKSTI

Ievads

Bieži tiek pilnīgi pareizi atzīmēts, ka mūsu kopiena stingri turas pie Rakstu interpretācijām, kurām rūpīgas analīzes rezultātā izrādās nav pamata. Dažas vārdu formas mums ir tik pazīstamas, bieži vien no Bībeles autorizētā varianta (angļu valodā), ka mēs tās virspusēji pieņemam, sīkāk neiedziļinoties. Savukārt analīze rāda, ka tās nemaz neatbalsta pieņemto interpretāciju. Jo vairāk Tas Kungs mūs satricina, sagatavojot mūs patiesības dienas nāksmai un galējai atklāsmei, jo vairāk

mēs sākam apzināties, cik lielā mērā mūsu garīgums pamatojas uz nepareiziem priekšstatiem. Runa *nav* par pamatmācību: es runāju par praktiskām lietām.

Zīmīgi, ka visi precības attaisnojošie panti citēti no Vecās Derības. Un iemesls tam ir pilnīgi skaidrs – Jaunā Derība neturpina šo tēmu. 1.Kor.7 un Mt.19 iestājas par svētības došanu dzīvei vientulībā nevis ģimenes dzīvei; un uzsvars tiek likts uz garīgo nevis miesīgo bērnu radīšanu. Ir jāatceras, ka Izraēla bija teokrātiska valsts; tikko piedzimis ebreju vecāku bērns uzreiz tika iekļauts Dieva draudzē, neskatoties uz vecāku garīgajiem centieniem. Visi ticīgo bērni automātiski 'nonāca Patiesībā', kā mēs tagad teiktu. Bērnu radīšanas mērķim tas piešķir pavisam citu kontekstu. Lielu bērnu skaitu uzskatīja par svētību, jo tiem bija jākļūst par Dieva bērniem. Evaņģēlija sludināšana Jaunajā Derībā ir pielīdzināma bērnu radīšanai Vecajā Derībā. Tādēļ daudz bērnu ģimene bija apsollījums taisnajiem. Bet tagad tas tā vairs nav – Jaunajā Derībā nav norādes, ka svētība, kuru mēs saņemam, nākta bērnu un sievu veidā. Mūs aicina nevis pieņemt, bet upurēt šīs cilvēcīgās attiecības Debesu Valstības dēļ (Lk.14:26; 18:29). Kungs neuzskata ģimenes attiecības par attaisnojumu tam, ka mēs bez pienācīgas degsmes uztveram Evaņģēlija aicinājumu (Lk.14:26). Tie, kas tā teica, droši vien, domāja, ka Kungs sapratīs un novērtēs, ka ģimene ir svarīga un tās dēļ viņi nevar atsaukties Viņa aicinājumam, kā viņš to bija domājis. Bet Kristus nepieņēma šo viņu domāšanas veidu tā, kā viņi to bija gaidījuši (Lk.14:20,26). Kristus atsaucās uz kādreizējo Bauslības noteikumu, ka vīrs, kas tikko apņēmis jaunu sievu, tika atbrīvots no Tā Kunga cīņas pienākumiem (5.Moz.24:5). Kristus māca, ka Viņš saprot viņa sekotāju tieksmi domāt, ka Viņš arī atbalsta VD attieksmi pret ģimeni; un tā tas ir, daudzi no mums tieši tā arī uzskata. 'Bet', Viņš turpina, 'tā tas nav. Es nedomāju, ka ģimenes attiecības attaisno jūs, ja jūs neatsaucaties uz Manu aicinājumu ar sirdi un dvēseli. Es jūs aicinu uzņemties Manu krustu, sekot Manam piemēram, ienīst [tie nav tikai mani vārdi] sievu un radus un mājas utt. Un tā nu tas ir, Es nemīkstinu jums piedāvāto līmeni' (kaut gan vēlāk Viņš atļāva Pāvilam to darīt). Kristus nepārprotami aicina velīt sevi Viņa darbam nevis precēties un baudīt ģimenes dzīvi. Tas izskaidro, kāpēc JD mācība par ģimenes dzīvi attiecas uz tiem, kas jau bija precēti sava aicinājuma laikā. Taču mēs gribam izlocīties un izvairīties no tādiem pantiem kā Lk.14:26: "Ja kāds nāk pie Manis un (sava aicinājuma un pievēršanas laikā) neienīst savu tēvu un māti, sievu un bērnus, brāļus un māsu un pat savu paša dzīvību, tas nevar būt Mans mācekļis". Kristus nepārprotami māca, ka mūsu aicinājuma laikā (atceraties Pāvila mācību, ka mums ir jābūt gataviem palikt tajā stāvoklī, kādā mēs bijām aicināti) mums ir jābūt gataviem atteikties no domām par precībām un ģimenes dzīvi, pat no dzīvības Viņa dēļ. Ja mēs nepieņemam šo attieksmi, mēs nevaram piederēt Viņam. Kas var apstrīdēt šos vārdus? Iedziļinoties šo vārdu jēgā, visas vientuļo brāļu un māsu

žēlošanās par nespēju atrast partnerus sāk šķīst gandrīz vai grēcīgas esam. Mēs neesam šeit uz šo īso brīdi, lai kaut ko iegūtu. Mēs esam šeit lai dotu, upurētu, mirtu. Un ja *vismaz principa dēļ* mēs to negribam pieņemt, tad nav vispār par ko runāt. Pēc manām domām, un es ceru jūs tam piekritīsiet, tas ir pietiekami precīzs Kunga mācības izklāsts. Mēs nevaram pretendēt uz cilvēka, kas nācis, lai dotu, dotu un dotu, sekotāja lomu, ja mūsos valda ņemšanas gars.

Šīm lietām ir jābūt vairāk kā pietiekamām, lai izskaidrotu tos dažus VD fragmentus, kuri šķiet mājām, ka ģimenes dzīve ir galu galā vēlama. Bet mēs īsumā apskatīsim katru no tiem atsevišķi.

127.psalms

127.psalms ir Salamana svētceļnieku dziesma un komentārs Dieva apsolījumam uzcelt Dāvidam māju, proti ģimeni (tas ir biežāk lietotais vārds): “Ja Tas Kungs namu neuzceļ, tad darbojas velti, kas gar to strādā...Ir velti, ka jūs agri ceļaties un velti paliekat nomodā...saviem mīļajiem (Kristum) Viņš to bagātīgi dod miegā (Kristus nāves rezultātā tiks uzcelts garīgs nams). Lūk, bērni (nams / Dāvidam un Ābrahāmam apsolītā ģimene) ir Tā Kunga (Dieva mantojums ir Viņa tikumīgie ļaudis: Jer.2:7; 12:7-9; 50:11; Joēla 2:17; 3:2; Mihas 7:14; 1.Pēt.5:3) dāvana (Ābrahāmam apsolītais mantojums), un bērnu svētība mums ir Viņa atbildība...Svētīgs ir tas vīrs, kas ar tām pildījis savu bultu maksti. Tie nepaliks kaunā (parastais apzīmējums taisno pieņemšanai tiesas dienā), kad tiem jāsaprotas vārtos ar saviem ienaidniekiem” kā Ābrahāma apsolījuma par viņa sēklu piepildījums. Šķiet, ka nevarētu būt ne mazāko šaubu, ka tādām jābūt šī psalma lasījumam; tas ir komentārs Ābrahāmam un Dāvidam dotajiem apsolījumiem. Šie bērni ir Dieva mantojums, Viņa mantojums. Psalms nesaka, ka bērni, kas dzimst ģimenē, ir mums dotais Dieva mantojums. Ja tas tā ir, tad kristadelfieši griežas pie Dieva, sakot ‘Faktiski, es nemaz negribu šo mantojumu, ko Tu man dod, es negribu šo svētību, paturi to sev’ – jo gandrīz visi pāri lieto aizsargāšanās līdzekļus, tādējādi atsakoties no vairuma iedomātā “mantojuma”, ko Dievs tiem piedāvā.

128. psalms

Šis ir nākošais pēc 127.psalma un tādēļ ir lasāms tajā pat kontekstā: “Tava sieva ir kā auglīgs vīnakoks...tavi bērni kā eļļas koka zariņi ap tavu galdu...tā ir svētīts tas vīrs, kas bīstas To Kungu”. Tas vīrs ir Kungs Jēzus; mēs esam bērni, kas Viņam doti (Jes.8:18). Izraēla, Viņa sieva, vīnakoks, būs auglīga Valstībā (tas ir vairākkārt pravietots), un mēs, pēc apsolījuma, sēdēsīm ap Viņa galdu (Lk.22:30). Izraēla Valstībā būs vīnakoks, kas zaļos un ziedēs un pildīs zemes virsu ar garīgiem augļiem (Jes.27:6).

Ja mēs arvien vēl uzstājam, ka šie panti ir burtiski lasāmi, tad mums ir jāatzīst, ka daudzbērnu ģimene ir Dieva svētība. Tas nozīmē, ka neauglīgai mātai nav Dieva svētības; un tas nozīmē, ka Dievs vienmēr svētī tos, kam dzimst bērni. Tas nozīmē arī to, ka lietot kontraceptīvos līdzekļus ir tas pats, kas spļaut Dievam sejā. Atcerēsimies, ka VD un JD svētības koncepcijas atšķiras.

Bauslība nevarēja dot dzīvi, bet tā piedāvāja laicīgu svētību Tuvo Austrumu kontekstā divas tūkstošgades pirms mūsu ēras kā atzinību par paklausību Dievam. Un tā tiem solīja ilgu dzīvi, auglīgu zemi un klēpi (proti, daudz bērnu), ja viņi ir paklausīgi (5.Moz.7:13). Bet tagad mēs ilgu dzīvi un auglīgu zemi neuzskatām kā svētību. Tā bija svētība tajā kontekstā, kādā tā bija dota, un arī auglība ir jāskata tajā gaismā. Man liekas nepiedienīgi runāt par bērniem un labu māju kā par svētību. Cilvēki pasaulē aplaimo sevi ar šīm lietām; tāpat arī kristadelfieši. Mēs esam lielākā mērā cilvēki, nekā mēs gribētu to atzīt. Cilvēkiem ir labas mājas tāpēc, ka viņi iet augšup pa karjeras kāpnēm darbā un pērk māju uz kredīta. Un ja mēs nezinām, kāpēc cilvēkiem ir bērni, jāpalasa bioloģijas mācību grāmata skolām. Tam nav nekāda sakara ar Dieva svētību, tas ir dzīves un normālas cilvēku pieredzes rezultāts. Ja mēs taisāmies apgalvot, ka auglība ir Dieva svētība, un ka tādēļ VD svētības attiecas arī uz šodienu, tad arī pretējais ir taisnība: neauglība ir Dieva neapmierinātības zīme un izzudis tikai grēku nožēlas un lūgšanu rezultātā. Taču neauglīgās māsas, kuras es pazīstu, ir visgarīgākās no visām, un no tā vien jau ir skaidrs, ka "svētība" un nolādēšana nestrādā šodien tā, kā tas bija VD bauslības laikā. Tāpat kā brālis fanātiķis mirst jauns nebūt ne tādēļ, ka Dievs nav devis viņam svētību un tāpēc viņš nav nodzīvojis par paklausību apsolīto "ilgo mūžu" (Sal.pam.3:2).

Jaunās Derības svētība ir daudz abstraktāka. Svētība būt Kristū, "visāda veida garīga svētība debesīs", mūsu Kunga Kristus atziņa (Rom.15:29; Ef.1:3); piedošanas svētība (Ap.d.5:31, 26:18; Rom.4:7), visa kopā vienā "svētības bikert", kuru mēs katru nedēļu dzeram (1.Kor.10:16). Šī svētība mums ir dota, jo esam Kristū, mēs jau esam svētīti (Ef.1:3), tā nav mums dota kā atlīdzība par paklausību. Jaunās Derības garā ir ņemt krustu, visu zaudēt, atsaucoties uz saņemto garīgo svētību (Fil.3:8) tā vietā lai saņemtu fizisku svētību.

Sal.pam.18:22; 19:14; 22:6

"Kas atrod sev laulātu draudzeni, tas atrod sev tiešām ko labu un var līksmoties, ka zēlasības dāvanu dabūjis no Tā Kunga...Namu un mantu manto no vecākiem, bet sapratīgu sievu no Tā Kunga".

Kā jau mēs teicām, pēc Vecās Derības bija “labi” būt precētam. Bet mēs parādījām, kā Pāvils apgriezta to otrādi, sakot, ka ir “labi” būt vientulim, ka ģimenes dzīve ir sliktāka par dzīvi vientulībā. “Nams...manta...vecāki...sieva (Sal.pam.19:14) kopā sastopami tikai vēl vienā vietā Btbelē: kad Kungs Jēzus teica, ka Viņa sekotājiem ir jāatsakās no šīm lietām, lai sekotu Viņam. Tā ir vēl viena apzināta atsauce uz Vecās Derības attieksmi pret ģimenes dzīvi (tāpat kā Viņš teica, ka precības nevar būt par iemeslu, lai neietu karā, ja tu kalpo Viņam). Šeit Kungs saka, ka Viņa ļaudis nesaņems svētību no Dieva, kā tas bija Vecās Derības laikā, piemēram, auglību, labu sievu un tml.; tieši otrādi, Viņš sagaidīja, ka viņi upurēs visas šīs lietas Debesu Valstības dēļ.

“Māci savam bērnam viņa ceļu, no tā viņš neatstājas arī tad, kad viņš jau vecs kļūvis” (Sal.pam.22:6).

Šis pants vienmēr ir bijis kā lozungs tiem, kas vēlējās par katru cenu iespaidot vientuļos ticīgos nodibināt ģimeni un dzemdēt bērnus. Bet mēs jau agrāk parādījām, ka tas (vismaz tagad) vienkārši nav pareizi teikts, ka kristadelfiešu bērni ir “nākamā paaudze”. Anglijā tikai viens no trim vai četriem paliek ticībā līdz galam, kā mēs to parādījām iepriekšējā izklāstā. Šis fakts jau pats par sevi sagrauj uz šī panta balstīto interpretāciju; daudzi kristadelfiešu ticīgo pāri ir atklājuši, ka šis pants nenozīmē to, ko viņi bija gaidījuši. Ja bērni tiek labi audzināti ‘Patiesībā’, bet tie *aiziet* no tās, tas nozīmē, ka mēs nepareizi izprotam šo pantu. Mums tas ir kārtīgi jāizstudē, jāanalizē. Man ir vairāki pieņēmumi:

1. Šis pants piedāvā izvēli, kad tas iesaka mācīt bērnam *viņa* ceļu, un viņš no tā neatstāsies. Šo pantu varētu uztvert kā praktisku novērojumu: ka bērna bērnības pieredze pavada viņu visu mūžu. Vai tas varētu nozīmēt, ka visus bērnus nevar mācīt vienādi, katram ir vajadzīga *individuāla* pieeja. Un runa varbūt nav *obligāti* par garīgajām lietām. Ebreju vārds “vecs” burtiskā nozīmē ir ‘sirms’ – tas nenozīmē, ka, ja tu bērnam māci Patiesību bērnībā, tad pusaudzta vecumā, vai vēlāk, viņš no tās neaizgriezīsies. Šis pants saka, ka bērnu dienu skola turpinās līdz sirmam vecumam.
2. Ebreju valodas izteiciens, kas tulkots “viņa ceļu”, 340 reizes ir tulkots kā “mute” un 57 reizes kā “bauslis”. Tā varētu būt viena no daudzajām pamācībām, kas norāda uz nepieciešamību valdīt pār savu mēli. Ja tu māci bērnu runāt tā, kā viņam tas būtu jā dara, tad viņš pie šī veida pieturēsies arī vecumā.

3. Vai, ja mēs pieņemam “muti” kā idiomātisku izteicienu, kas nozīmē apmācību, tas varētu paust “māci (ebreju valodā ‘novēlēt / veltīt’) bērnu bauslības lietām”. Pamācības ļoti bieži komentē Bauslību; tādā gadījumā Pamācība mudina mācīt saviem bērniem Bauslību no bērnu dienām (5.Moz.4:9; 6:7; Ps.78:5) un viņš sirmā vecumā no tās neatstāsies.
4. “Mācīt” citur vienmēr tiek tulkots “novēlēt / veltīt”. Tas varētu attiekties uz praksi novēlēt bērnu Dievam, kā tas bija Samuēla un Jeftas meitas gadījumos, un kā teikts 3.Moz.27. ‘Ja tu novēlē bērnu Bauslības lietām, viņš arī sirmgalvja vecumā nenogriezīsies no Bauslības ceļa’ – varētu būt šeit paustā doma; ļoti līdzīgi kā doma par to, ka jezuitu pirms 7 gadu vecuma audzināts bērns vienmēr būs katolis līdz sirmam vecumam.
5. Sekojot iepriekšējai varbūtībai, ir vērts pieminēt, ka ebreju rabīni skaidro šo pantu kā attiecošos uz apraizīšanu, ko ir vieglāk izdarīt agrā jaunībā.

Lai ko arī šis pants nenozīmētu, tas nevar nozīmēt to, ko kristadelfieši ir pieņēmuši par tā nozīmi, jo tas tā vienkārši nav. Un mums ir jāatceras, ka Izraēla bija teokrātiska valsts; bērni automātiski tika ieskaitīti draudzē (salīdz. ar eklēsiju), ja vecāki bija ebreji. Tātad labākajā gadījumā tur ir teikts, ka tādu bērnu garīgums nākotnē būs atkarīgs no viņu audzināšanas; tas nenozīmē, ka labas audzināšanas rezultātā bērni noteikti nonāks Patiesībā, eklēsijā. Tas nebija teikts tādā kontekstā.

VISPĀRĒJIE SLĒDZIENI

1. Precības, it sevišķi pēdējās dienās, nebūs visu problēmu risinājums vientuļajam ticīgajam divdesmitā gadsimta beigās.
2. Bet dzīvot vienam garīgajā ziņā ir ļoti bīstami.
3. Ir grūti dzīvot vienam, atsakoties no precībām.
4. Atbildes uz šiem jautājumiem ir rodamas Mt.19 un 1.Kor.7. Šie fragmenti māca, ka, pilnībā nododoties Kunga Jēzus darbam, šīs problēmas ir atrisināmas kā vientuļnieka, tā arī laulātā brāļa vai māsas dzīvē. Autoram šķiet, ka Kristus un Pāvila mācība attiecībā uz precībām ir, ka mums jāpaliek tajā stāvoklī, kādā mēs tikām aicināti.
5. Kļūšana par bezdzimuma cilvēku Debesu Valstības dēļ var radīt problēmas pusemūža gados, kā tas bija ar Hiskiju, Timoteju un citiem, kurus iedvesmoja Hiskijas piemērs. Kļūšanai par einuhu Debesu Valstības dēļ nav jābūt bēgšanas veidam no mūsu personiskajām problēmām.
6. Mūsu kopienā cirkulē daudz mītu par ģimenes dzīvi, kas balstās uz nepareizu dažu VD fragmentu izpratni un paviršu JD mācības uztveri. Trešā daļa no krisītajiem atkrīt un tikai viens vai divi no trim bērniem tiek

kristīti. Pēdējās dienas sagādā zaudējumus. Gars 1.Kor.7 un Mt.19 iesaka dzīvi vientulībā, it īpaši pēdējās dienās. Tiem, kas morāles apsvērumu dēļ nevar precēties no jauna, šķirtajai sievietei dzīvei esot, dzīve vientulībā šķiet acīmredzamā izvēle.

7. Kungam velītā dzīve ir saskaņā ar Jaunās Derības garu attiecībā uz cilvēku dabīgo attieksmju upurēšanu Debesu Valstības dēļ. Pašuzpurēšanās gars, kas prasīts no Kristus sekotājiem, ir daudz augstāks nekā tas šķiet 20.gadsimta kristadelfiešiem. Tiem, kas ir izvēlējušies kļūt par bezdzimuma cilvēkiem Debesu Valstības dēļ, visredzamākais darbības lauks ir Valstības Evaņģēlija sludināšana.
8. Pašai dziedīgajai dzīvei vienatnē ir savs skaistums un realitāte. Pāvils ir mūsu paraugs, ieskaitot viņa attieksmi pret precībām. Lai mēs tāpat kā viņš pabeigtu skrējieni ar prieku sirdī!

Piezīmes

- (1) Statistikas dati no Garry Collins' a raksta "Singleness" (Vientulība) izdevumā *Christian Counselling* (Waco, TX: Word Books, 1979), kā arī no *Marriage Research Centre* (Ģimenes dzīves izpētes centrs) Centrālajā Middleseksas slimnīcā, Anglijā.
- (2) Pastāv vēl viena radniecīga problēma: vientuļo sieviešu procentuālā attiecība daudzās baznīcās ir daudz augstāka par vientuļo vīriešu procentuālo attiecību. Tas neapšaubāmi atspoguļojas arī kristadelfiešu pieredzē 20.gadsimta nogalē. Šī parādība prasa lielāku ievērību kā garīgajā ziņā, tā arī citādi.
- (3) S.M. Algar "Marriage, Failing or Failed" (Laulības, neveiksmīgas vai šķirtas), *The Dawn Ecclesial Magazine*, Vol.56 No.6 (June, 1995).
- (4) Benazir Bhutto, *Daughter of the East* (London: Pergamon, 1988). Viņa arī uzsver, ka izkārtotās laulībās ir maz "mīlestības". Tādēļ Bībeles bauslis, ka laulātajiem ir vienam otru jāmīl bija daudz revolucionārāks nekā mēs varam to iedomāties.
- (5) Jaunkristīto skaita salīdzinājums ar atkritušo skaitu pēdējo 40 gadu laikā, pēc žurnāla *Dawn* datiem atklāj vēl drūmāku ainu.
- (6) Pickering, 1995), 103.lpp.
- (7) Mūsu analīze parādīja, ka dažās eklēsijs ir izteikti lielāks pievērsto bērnu skaits nekā citās. Tas varētu nozīmēt ne tik daudz jauno cilvēku apzināti pieņemtu lēmumu kristīties kā spēcīgu līdzinieku grupas piemēra iespaidu.

- (8) K.G. Jungs, *Modern Man in Search of a Soul* (London: Ark, 1984), 261.lpp.
- (9) Helena Wilkinson, *op.cit* 72-74.lpp.
- (10) Apburoši, ka Pēteris saka "mēs" nevis "jūs" (angļu variantā). Šķiet, ka pirms pievēršanas Pēterim arī bija tieksme veidoties par alkoholiķi kā vairumam jauno zvejnieku. Bet viņa jaunā sieva to izturēja, iespējams no sākuma skeptiski uztverot viņu pārņemušo reliģiozitāti. Un tad arī viņa pievērsās un uzticīgi ceļoja ar viņu pa pasauli, dibinot agrīnās baznīcas (1.Kor.9:5). Cik vienreizējām bija jābūt to attiecībām! Un nav nekāds brīnums, ka visi bija šokā, ka šis Pēteris varēja piecelties un uzrunāt godbijīgo Jūdu pūli, uzteicot Dieva taisnprātību un pestīšanu no grēkiem caur Kristu.
- (11) Pirmā gadsimta baznīca redzēja tā izpausmi Gara dāvanu piešķiršanā (salīdz. ar 1.Kor.12:11; Ef.4:16; 1.Pēt.4:10); bet tam ir arī cits pielietojums tagad, kad dāvanas netiek piešķirtas.
- (12) A.Cornes, *Divorce and Remarriage* (London: Hodder & Stoughton, 1993),119,125,126.lpp.
- (13) M. Williams, *The Velveteen Rabbit* (London: Heinemann, 1993), 4., 5.lpp.
- (14) Atjaunošanas kontekstā ir izteikta doma, ka šis fragments bija Nehemijas mierinājumam, kas šķiet bija (fizisks) einuhs, un tādejādi viņam bija liegta ieeja templī, kuram viņš bija uzticīgs. Tādēļ šie vārdi: "Un vai *tāds kā es* lai ietu templī...?" (Neh.6:11). Jesaja mierina viņu un viņam līdzīgos, ka tie dzīvos templī mūžīgi. Skat Michael Ashton, *The Exiles Return* (Birmingham: The Christadelphian, 1992).

10.11. LEJUSLĪDOŠĀ SPIRĀLE

Visos garīgā vājuma gadījumos, kā mūsu pašu, tā arī citu dzīvēs, mums ir jāatceras, ka viena vājība ved pie otras vājības. Ja mēs sākam zaudēt garīguma cīņā, mēs turpinām to darīt. Tādēļ jāatceras, ka patiesa kristietība iespaido *visu* dzīvi kopumā, ne tikai kādu tās daļu. Ja mēs piekāpjāmies vienā jomā (teiksim, precībās ārpus ticības), tas neizbēgami atsauksies arī citās. Tas ir lejupslidošās spirāles princips; pretstats augšupejošai spirālei, kurai veltīta 2.nodarbība.

Vispārējie principi

Dievs strādā kā pozitīvi, tā arī negatīvi. Mēs varbūt esam vairāk pazīstami ar Bībeles mācību, ka Dievs ar Sava Svētā Gara palīdzību stiprina cilvēkus, kas izvēlējušies garīguma ceļu; bet mēs varbūt izvairāmies no pretējā procesa atzīšanas, kas darbojas to dzīvēs un prātos, kas ir aizgriezušies no Dieva Patiesības. Ir skaidrs, ka Dievs neliek mums ar varu kā robotiem būt taisniem vai ļauniem. Taču ir tikpat acīmredzami, ka ja mūsu pestīšana būtu vienīgi pateicoties ‘pareizo’ lēmumu pieņemšanai un uzvedībai, kas atkarīga no mūsu brīvās gribas, tad pestīšana (ja mēs to kādreiz saņemtu) būtu atkarīga no darbiem un dzelzaina gribas spēka izveidošanas, nevis no *Dieva* žēlastības darba mūsos caur Viņa Dēlu. To visu apkopojot, šķiet, ka Dievs sagaida, ka cilvēki pieņem brīvprātīgus lēmumus, kurus Viņš vēlāk apstiprina. Tie, kas aizgriežas no Viņa un liek Viņa vārdu otrajā vietā savā dzīvē, tiek apstiprināti tajā un pakāpeniski nonāk lejupeļošās spirāles principa varā. No otras puses, tie, kas cenšas sekot Dieva vārdam, pakāpeniski ceļas garīguma spirāles augstākajās pakāpēs un Dievs atvieglo to ceļu uz paklausību, sargā tos no kārdinājumiem un atver to prātus Dieva vārda Patiesībai (piemēram, 2.Laiku 30:12; Ps.119:173; Sal.pam.16:3; 2.Tes.2:17). Mēs esam apsprieduši šo tēmu nodarbībā 2.10: *Augšupejošā Spirāle*. Tagad es gribētu apspriest pretstatu tam visam: veidu, kā Dievs padara paklausību daudz grūtāku un aizmiglo Patiesību cilvēku prātos. Dievs vai nu izrauj, sagrauj, noplēš un iznīcina Savu tautu...vai uzceļ un dēsta visu par jaunu (Jer.31:28). Iespējams, ka Dievs mūs vedīs kārdināšanā (kā tas bija ar Ādamu), kaut arī kārdināšanas process piemīt mūsu prātam (Jēkaba 1:13-15). Tieši tas bija Kungam padomā, kad Viņš lika mūs lūgt: “Un *neieved* mūs kārdināšanā (leju pa lejupeļošo spirāli), bet *atpestī* mūs...” (Mt.6:13).

Apstiprinājums grēkā

Ir gadījies, ka Dievs iespaido cilvēkus neatsaukties uz acīmredzami gudriem citu cilvēku padomiem, lai piepildītos Viņa mērķis (piem.1.Ķēn.12:15; 2.Laiku 25:20). Viņa varā ir iespaidot cilvēka prātu, un Viņš to izmanto. “Viņš ir tas, kas apstulbina valdnieku saprātu un viņus tik tālu maldina...” (Ījaba 12:24). Un Dievs izmanto šo spēju, lai liktu cilvēkiem neatsaukties uz acīmredzamo Viņa vārda Patiesību (1.Sam.2:25). Ir vairāki panti, kas pat šķiet uzkūda cilvēkos viņiem piemītošo grēcīgumu: “Jūs tad arī piepildāt savu mēru...Ko tu dari, to dari drīz...Priecājies, jauneklī, savā jaunībā, un lai tava sirds labi jūtas savās jaunības dienās; stajgā tos ceļus, ko tava sirds kāro, un ej pakāļ tam, kas patīk tavām acīm” (Mt.23:32; Jņ.13:27; Sal.māc.11:9). Cita varbūtība šeit ir, ka Kungs uzteic netaisno, viltīgo nama pārvaldnieku it kā mudinādams viņu turpināt tādā pat garā, zinot, ka kad viņš galu galā alosies, viņa uzvedība novedīs to mūžīgajos kapa mājokļos (Lk.16:8,9). Jo vairāk cilvēki grēko, jo vairāk grēku Dievs tiem pieskaita, pat ja tie nav tos faktiski

pastrādājuši. Tā, Lk.11:50 brīdina 1.gadsimta ebrejus, ka *visu* Vecās Derības praviešu asinis tiks viņiem pieskaitītas, kad tie nogalina Kristu – kaut gan viņi tos nenogalināja. Tas tika pravietots gadsimtus pirms tam: “Lai tiem krājas noziegums pie nozieguma, ka viņi netiek pie Tavas taisnības!” (Ps.69:28 salīdz. ar Jes.30:1). Tāpat kā Dievs krāj grēku uz grēka, tā Viņš pievienos Savu piedēvēto taisnprātību cilvēkam, kas vismaz pūlas būt taisns. Tieši šī principa pēc Dievs varēja piedēvēt Ābrahāmam Izáka upurēšanu, kaut gan faktiski Ābrahāms to nebija izdarījis. Viņš vēlējās to darīt un to piedēvēja viņam kā padarītu. Un tieši tāpat notiek arī pretējā gadījumā.

Grēka pieredze pati par sevi ved cilvēkus tālāk pa grēka ceļu. Sirdsapziņa pamazām izplēnē, šoka barjera viegli izgaist. “Kad kāds ļauns cilvēks grēko, viņš sapinas pats” (Sal.pam.29:6); grēks pats par sevi ved pie nākošā grēka. “Kas grib tapt bagāts, krīt kārdinājumā un valgā un daudzās bezprātīgās un kaitīgās iegribās” (1.Tim.6:9). Tāpēc ka grēka pieredze pati par sevi ved uz nākamo grēku, mums ir jāatturas no visa, kas šķiet ļauns esam, kur tas arī neparādītos (1.Tes.5:22); un visvairāk tas attiecas uz televīziju ar tās reklāmu uzbrukumiem. Dievam bieži nākas sodīt bērnus par tēvu grēkiem tieši šī iemesla dēļ: ka pastāvīga, neapstrīdēta kāda noteikta veida grēka pieredze liek arī citiem pastrādāt to pašu grēku.

Pārejai no lejušlīdošās spirāles uz augšupejošo būtu jāsākas ar kristībām; bet, kā tas notika ar dažiem romiešu ticīgajiem pirmajā gadsimtenī, ticīgais var noslidēt atkal uz leju: “Tāpat kā jūs senāk savus locekļus bijāt nodevuši par vergiem netikumībai un netaisnībai, kalpodami netaisnībai, tā tagad nododiet savus locekļus par kalpiem taisnībai, lai kļūtu svēti” (Rom.6:19). Seksuālās netiklības dzīve ir lejup slīdēšana ar paštrinājumu; pastāvīgi jaunu attiecību un seksuālo novitāšu meklējumi man nav jāappraksta. “Zaudējuši kauna jūtas un sākuši nodoties izvirtībai (un tādēļ arī Dievs viņus “nodevis izvirtībai”, Ef.4:19; Rom.1:24,26,28), sagandēdami savu dzīvi ar visādiem netiklības darbiem”. To demonstrē homoseksuāli. Pirms augošā Evaņģēlija spēka uzskatāma izklāsta Pāvils vēstulē romiešiem parāda, ka tieši tāpat raksturojams arī pretējais process. Arī netiklības spirālei piemīt paštrinājums, un homoseksuālisms ir tam piemērs. Zīmīgi, ka “atmezdami dabisko kopdzīvi ar sievieti” (Rom.1:27), vīrieši homoseksuāļi nolaižas vēl zemāk savā netiklībā, reti paliekot morāli tajā pat līmenī. Vismaz divi neatkarīgi homoseksuālu vīriešu aptauju rezultāti atklāj, ka aptuveni 20% atzina kopošanos ar dzīvniekiem, salīdzinot ar 3% heteroseksuālu vīriešu aptaujā. Vairumam homoseksuāļu dzīves laikā ir simtiem partneru (slimību izplatības cēlonis starp tiem), stabilas attiecības ir tikai nedaudziem. Plaši atzīta ir arī saikne starp homoseksuālismu un mazohismu. Seši lielākie sērijveida slepkavas ASV visi bija

geji; tāpat arī daudzi nacistu koncentrācijas nometņu uzraugi. Šī saikne atzīmēta arī Bībelē (1.Moz.19:6-8; Soģu 19:22-26).

Lejupslidošās spirāles princips darbojas kā nacionālā tā arī personiskā līmenī. Vēstures gaitā cilvēka netiklība un Dieva vārda sagrozīšana neizbēgami pieaug. Es domāju, ka šī iemesla dēļ mēs tagad izjūtam plaši izvērstu spiedienu, lai homoseksuālists tiktu uzskatīts par kristiešiem pieņemamu uzvedību – spiedienu, kas nāk no cilvēku puses, kas *patiesi* tic, ka viņi atspoguļo Bībelē pausto Dieva gribu. Es neapšaubu viņu patiesumu, bet viņi ir acīmredzami brīvprātīgi lejupslidošās spirāles pagrimuma upuri, kurus Pāvils atpazīna pirms 2 000 gadiem.

Pāvils šo ‘augšup’ un ‘leju’ slidošās spirāles jēdzienu izsaka ar diviem vārdiem: “Gars” un “miesa”. “Staigājiet Garā, tad jūs miesas kārtību savaldīsiet (tas nenozīmē, ka garīgais ticīgais negrēkos; bet viņš neslīdēs uz leju, būdams uz augšupejošās spirāles). Jo (dažos no agrīnajiem ticīgajiem) miesas tieksmes ir pret Garu...jo šie divi viens otram stāv pretī, ka jūs (vāji ticīgie) nedarāt to, ko gribat. (tā nav līdzjutīgi pausta nožēla no Pāvila puses, kā redzams no turpinājuma:) Bet, ja Gars jūs vada, tad jūs vairs neesat padoti bauslībai...tie, kas Kristum pieder, ir savu miesu krustā situši līdz ar kaislībām un iekārošanām (proti, tiem nebūtu jāizjūt “iekārošana”, kuru tie izjūt). Ja dzīvojam Garā, tad arī staigāsim (katru dzīves mirkli) Garā” (Gal.5:16-25). Skaidrs, ka agrīnajā baznīcā bija tādi, kas bija noslīdējuši no augšupejošās spirāles (dzīves “Garā”) uz lejupejošo “miesas” spirāli. Traģiski ir, ka vairums kristiešu šodien ir tik stipri atkāpušies morālajā ziņā, ka iedarbīgi māca, ka “miesas” ceļš, šis lejupslidošās spirāles seksuālās netiklības attaisnošanas ceļš, ir pieņemams, ka tas faktiski ir “Gara” ceļš; ka viņi tic, ka šī viņu jaunatrstā morālā ‘brīvība’ ir daļa no daudz rūpīgāk izsvērtā garīgā līmeņa, kuru viņi ir sasnieguši.

Personību izpēte

Faraons apcietināja savu sirdi (2.Moz.7:22; 8:15,19,32; 9:7,34,35). Taču Dievs nocietināja faraona sirdi (2.Moz.9:12; 10:1,20,27; 11:10; 14:8). Atsauces uz to, ka Dievs nocietināja faraona sirdi, parasti lasāmas *pēc tam*, kad faraons pats nocietināja savu sirdi. Tas, ka faraons nocietināja savu sirdi, bija grēks (2.Moz.9:34), taču Dievs viņu mudināja to darīt. Pēc katras no sērgām Dievs piedāvāja faraonam izeju no situācijas; viss, kas bija jādara, bija jāļauj Izraēlam iet. Bet jo ilgāk faraons pretojās Dieva prasībai, jo skarbāki kļuva noteikumi: beigu beigās viņam ne tikai bija jāļauj Izraēlam iet, bet bija jādod tiem kaujamie un dedzināmie upuri (2.Moz.10:25). Vēlāk Ēģiptes vēstures gaitā Dievs atkal virzīja Ēģipti uz nepareizo pusi: “Ej un kāp Gileādā, jaunava Ēģipte, un meklē dziedināmo

balzamu! (Kaut gan) Velti tu lieto dažādas zāles, tev nav vairs dziedināšanas!” (2.Moz.10:25).

Šimejs bija jauns vīrs, kurš ienāda Dieva kalpu Dāvidu. Dievs teica viņam lādēt Dāvidu (2.Sam.16:10). Vēlāk Šimejs nožēlo to un atzīst, ka to darot, viņš bija grēkojis (2.Sam.19:20). Un lai gan Dāvids atzina, ka Dievs bija sacījis Šimejam lādēt Dāvidu, Dāvids sacīja Salamanam neturēt to par “nevainīgu” pie šīs lādēšanas (1.Ķēn.2:9). Vēl viens piemērs tam, ka Dievs mudina cilvēku izdarīt to grēka darbu, uz kuru viņa sirds tiecas.

Bileāms bija viens no Dieva praviešiem. Balaks, Izraēla ienaidnieks, lūdza viņu nolādēt Izraēlu par dāsnu atmaksu. Bileāms arī gribēja nolādēt Izraēlu un saņemt šo atmaksu, bet Dievs viņam to neļāva. Balaks sūtīja pie viņa ziņnesi, kuram bija jāaicina, lai Bileāms nonāktu pie Balaka. Bileāms jautāja Dievam, vai viņam būs tur iet. Dievs viņam to aizliedza. Tad nāca otrs ziņnesis un šoreiz Dievs sacīja lai Bileāms ietu ar viņiem, bet pildītu to vārdu, kuru Dievs viņam teiks. Izskatījās tā it kā Dievs virzītu Bileāmu uz garīgās iznīcības ceļa pusi. Balaka un Bileāma satikšanās gala rezultāts bija, ka Bileāms ieteica Balakam likt Izraēlam grēkot ar viņu sievietēm, kas nozīmētu, ka Dievs nolādēs Izraēlu. Un par to Bileāms tika nosodīts. Ja Bileāms vispār nebūtu gājis ar ziņnešiem, viņš nebūtu pastrādājis šo grēku. Bet Dievs sacīja, lai viņš iet (4.Moz.22:20).

Ahabs ir sarežģītāks piemērs. Dievam labpatika viņa nožēlas pazemība, taču viņš viņu sodīja nepatikā par tā iepriekšējo dzīves veidu (1.Ķēn.21:29). Viņš izvēlējās noslepkavot viņu, iemānot viņu iesaistīties cīņā Gileādas Ramotā (1.Ķēn.22:20); viņš to viņam sacīja caur melu garu viņa pravieša mutē: “Ej un dari tā”. Tā bija tīša krāpšana.

Izraēla: galvenais piemērs

Principi, kurus mēs apspriedām, ir iemiesoti Izraēlas pieredzē. Viss Izraēlas vēstures pieraksts ir pamācība šodienas kristiešu baznīcai, kurai pienākas garīgā Izraēla loma (Rom.15:4; 1.Kor.10:11).

Ābrahāms tika aicināts atstāt Ūru un doties uz Kānaānu, viņam apsolīto zemi. Ja viņa sirds būtu palikusi dzimtajā zemē, Dievs būtu strādājis viņa dzīvē tā, lai viņš varētu tur atgriezties un tādējādi atteikties no noslēgtās derības ar Dievu. Ka Ābrahāmam nebija dota šī iespēja norāda uz viņa ticību (Ebr.11:15). Tas parāda, ka Dievs dod mums iespēju atteikties no ticības, ja to mūsu sirds vēlas (salīdz. ar Bileāmu).

Jēkaba / Izraēla pēcnācēji nebija taisni, kaut gan viņi bija Dieva tauta. Viņi tuvojās sen apsolītajai zemei, bet izsūtīja spieģus, neuzticoties Dieva padomam un vadībai. Šie spieģi atnesa sliktas ziņas, kurām viņi noticēja un tādējādi izraisīja traģisku sacelšanos ar lēmumu atgriezties Ēģiptē. Bet Dievs atbalstīja Izraēlu tās neticībā, jo *Dievs* izsūtīja izlūkus (4.Moz.13:1), kaut gan patiesībā tie tika izsūtīti Izraēla neticības dēļ. Izraēls savā neticībā bija sūtījis izlūkus sev pa priekšu, jo tie neticēja, ka *Dievs* bija gājis tiem pa priekšu un izlūkojis zemi (5.Moz.1:22,32,33). Un Dievs apstiprināja tos viņu vājībā, Pats sūtīdams izlūkus tiem pa priekšu, zinādams, ka to atnestās ziņas viesīs tajos vēl lielāku neticību.

Mozus bauslība tiem tika dota "pārkāpumu dēļ" (Gal.3:19). Taču bauslība arī bija tā, kas radīja grēku un tā dēļ Dieva dusmas pret Savu tautu (Rom.4:15). Tad kāpēc Izraēlam tika dota bauslība? Savā ziņā (un tas nav vienīgais iemesls) lai apstiprinātu tos viņu aprēcībā. Bauslība kā tāda ir "svēta, taisna un laba" (Rom.7:12). Bet vēlāk Dievs deva Izraēlam "likumus, kas tiem *nebija* par labu" (atsaucoties uz jūdu "Halakas" un rakstu mācītājiem?), lai tie vēl vairāk attālinātos no Viņa (Ecēh.20:25). Viņš to, droši vien, bija darījis iedvešot cilvēkiem lietas, kuras patiesi nāca no Dieva, bet bija nepatiesas. Dievs acimredzami mudināja nodevīgo Izraēlu Moloha pielūgsmei (kas prasīja veltīt ikvienu pirmdzimušo uguns upurim), "Es ļāvu tiem kļūt nešķīstiem" (Ecēh.20:26). Izraēla "daudzo noziegumu" dēļ Dievs lika praviešiem pravietot Izraēlam kā prātu zaudējušiem ģeķiem (Hoz.9:7), šie pravieši kļuva par valgu Izraēlam visos viņa ceļos (Hoz.9:8). Kad cilvēki novērš savas ausis (brīvpātīgi) no patiesības, tad Dievs pievērš to ausis pasakām. (2.Tim.4:4). Izraēls pielūdza elkus un dabūja maldu praviešus. Bet Dievs tiem atbildēja: "Tā saka Dievs Tas Kungs: kad kāds no Israēla nama ir ieslēdzis savus elkus savā sirdī...tad Es, Tas Kungs, tam atbildēšu pēc viņa elku daudzuma, lai Israēla namam, kas no Manis atkāpušies savu elku dēļ, tas ķertos pie sirds...ja kāds pravietis aizraujas un maldos ko nosaka, tad Es, Tas kungs, viņu esmu maldinājis" (Ecēh.14:4,5,9). Dievs neaizgriezās no Izraēla un neatmeta tos. Viņš lika to elkiem un maldus praviešiem iedvest tiem melus, aizvilinot tos aizvien tālāk pa maldu ceļiem (vai tas neizskaidro dažus no piedesmitnieku un tiem līdzīgo apgalvojumiem, ka Gars tiem esot iedvesis, ka Dievs ir trīsvienība?). Līdzīgā veidā Dievs "iedvesis (ēģiptiešos) apjukuma garu", lai tie karotu cits pret citu (Jes.19:2,14).

Ceļā uz Kānaānu izraēlieši pielūdza elkus. Tādēļ "Dievs novērsās un nodeva tos kalpot debess pulkiem...Tad Es viņus pametu viņu cietsirdībā (Ap.d.7:42; Ps.81:13). Nonāca līdz tam, ka Dievs pat mudināja Izraēlu pielūgt elkus; Viņš apstiprināja to, ka viņi bija nolieguši Dievu. Un visā vēstures gaitā Viņš veicināja šo viņu elku

pielūgšanu (Ecēh.20:39; Am.4:4). Viņš deva tiem nesātības garu, kurš arvien alka jaunu negantību (5.Moz.32:16,17); tie bija kā netikla sieva, kas alka arvien jaunu mīlētāju. Ceļojuma laikā tuksnesī Dievs arī apmierināja viņiem viņu kārtību, bet tajā pat laikā “uzsūtīja viņu dzīvībām sērgu” (Ps.106:15), proti, negausību, kas nedeva tiem apmierinājumu, lai ko tie arī nedarītu.

Izraēlam bija pavēlēts strādāt līdz ar Dievu, lai izdzītu Kānaānā dzīvojošās tautas, jo paliekot tur šie ļaudis būtu Izraēliešiem par garīgu kārdinājumu. Bet Izraēls grēkoja, viņi apzināti sekoja Kānaāna elkiem nevis Izraēla Dievam. Un *tādēļ* Dievs sacīja, ka Viņš nepalīdzēs Izraēlam izdzīt nevienu no tām tautām, ko Jozua ir atstājis neizdzītas, kad viņš mira (Soģu 2:20,21). Tas bija tā it kā Viņš apstiprinātu tajos šo viņu vēlmi ļauties apkārtējo nāciju kārdinājumam.

Vēlāk Izraēls pieprasīja ķēniņu no cilvēku vidus. Dievs bija Izraēla ķēniņš, un tādēļ šī viņu vēlme skaidri norādīja uz Dieva un Izraēla īpašo attiecību ar Viņu noliegšanu. Taču Dievs *deva* tiem ķēniņu no viņu vidus (Hoz.13:11). Ar ķēniņu – cilvēku viņiem bija grūtāk pildīt Dieva Valsības lomu, personiski izprast, ka Dievs ir viņu Kēniņš, ka Viņš ir tas, kuram tiem jābūt uzticīgiem un paklausīgiem. Taču Dievs deva tiem ķēniņu – cilvēku, jo viņi bija izvēlējušies šo ceļu. 1.Sam.12:14,15 skaidri teikts: “Vai nu jūs gribat būties To Kungu, Viņam kalpot (kā jūs patiesajam ķēniņam), klausīt Viņa balsij...tiklab jūs, kā arī tas ķēniņš...sekot Tam Kungam...bet ja jūs Tā Kunga balsij neklausīsīt..., tad Tā Kunga roka būs pret jums”. Tas nepārprotami liek saprast, ka, ja Izraēls sekos Dievam, tad Dievs palīdzēs viņiem to darīt. Bet ja viņi neklausīs Dieva balsij, tad Dievs būs pret tiem un rezultātā viņi kļūs aizvien nepaklausīgāki. Pat vēl pirms Izraēlam tika dots ķēniņš, pastāvēja neformāla dalīšanās starp 10 cilfm (“Efraīms” / “Izraēls”) un 2 cilfm (“Jūdas” un “Benjamīna”) (piemēram 2.Sam.11:11, 12:8). Tā tam nevajadzēja būt. Taču Dievs apstiprināja sliktās, brāļiem nepiedienīgās jūtas starp šīm divām grupām, novedot tos pie formālas atdalīšanās (1.Ķēn.11:31).

Izraēlas ļaunuma apliecinājuma kulminācijas punkts bija Kristus krustā sišana. Pirmā gadsimta Izraēla līderi sākotnēji atzina Mesiju Jēzū no Nācaretes (Mt.21:38 salīdz. ar 1.Moz.37:20; Jņ.7:28). Viņi redzēja (proti, saprata, pazina) Viņu, bet tad Kristus tos padarīja aklus (Jņ.9:39). Savas kalpošanas beigās Viņš tos nosauc par “akliem” (Mt.23:24,26). Tieši tāpēc ka no sākuma viņi “redzēja” Jēzū Mesiju, Viņa noliegšana tika pieskaitīta tiem kā grēks (Jņ.9:41). Tas izskaidro arī, kāpēc ebreju nācija tiek vainota Kristus krustā sišanā nevis romieši / itāļi, kaut gan tie bija viņi, kas to izpildīja. Taču ir arī bagātīgas Bībeles liecības, ka tie paši cilvēki, kas “redzēja” / pazina Jēzu kā neparastu cilvēku, neatpazina Viņā Mesiju. “Tiesām

Mani jūs pazīstat un zināt, no kurienes Es esmu...Ne Mani jūs pazīstat, ne Manu Tēvu...Kad jūs Cilvēka Dēlu būsit paaugstinājuši, tad jūs sapratīsīt, ka Es Tas esmu” (Jņ.7:28; 8:19,28) – šos vārdus Jēzus teica tai pašai ebreju grupai. Vai tie zināja / atzina Jēzu kā Mesiju, vai nē? Kad tie ņirgājās par Viņu krustā un lūdza Pilātu mainīt uzrakstu virs Viņa galvas “Jēzus, jūdu ķēniņš”, vai viņi redzēja Viņā Mesiju? Man liekas, ka nē. Aiz nezināšanas ebreju vadoni un ļaudis sita krustā Mesiju (Ap.d.3:17). Un tomēr viņi zināja Viņu, viņi redzēja Viņu nākam kā mantinieku. Es redzu visa tā atrisinājumu tajā, ka viņi no sākuma viņu pazina, bet tādēļ ka viņi negribēja viņu pieņemt, viņu acis bija padarītas aklas, ka tie no tiesas ticēja, ka Viņš ir viltvārdis un tādēļ, aiz nezināšanas viņi sita To krustā. Jo vairāk liecību parādījās par to, ka Viņš ir Mesija, jo aklāki tie kļuva. To parāda kā “tie brēca vēl vairāk: ‘Sist Viņu krustā!’” (Mt.27:23), kad Pilāts tiem vairākkārt norādīja uz viņu rīcības aplamību. Jo vairāk tiem atklāja Patiesību, jo aklāki tie kļuva. Un tomēr *ir jāatzīmē*, ka par to, ko viņi izdarīja aiz nezināšanas, viņiem ir jāatbild Dieva priekšā. Tāpat kā Sauls, daudzi Izraēlā nonāca līdz tam, ka nožēla bija praktiski neiespējama. Tā Jeremija griezās pie Izraēlas, lai tie nožēlotu savus grekus, bet turpināja, sakot, ka tie nespēj mainīties tāpat kā nēģeris nav spējīgs mainīt savu ādas krāsu, vai leoparda pārveidot savas ādas raibumus (Jer.13:16-23). Viņš šķiet sakām, ka nemainoties tie savā virzībā pa lejuplidošo spirāli nonāks līdz punktam, kad nekas vairs nebūs maināms. Ēsavs, sasniedzis šo punktu, ar asarām acīs lūdza Dievu mainīt Savu nodomu. Tāpat arī pirmajā gadsimtā daži bija nonākuši līdz punktam, no kura atlika tikai ar zobu trīcēšanu gaidīt tiem pienākošos nosodījumu; jo tos vairs nevarēja “vest pie atgriešanās”. Šis šaušalīgais, briesmīgais stāvoklis ir mūsu acumirklīgo kļūdu galamērķis; ja mēs ļausim tām atkārtoties, tās novedīs mūs līdz neatgriešanās punktam.

Kas no tā praktiski izriet

Ja mēs pieņemam augstāk minēto tēzi, mums ir vieglāk saprast, kāpēc Dievs ir ļāvis, ka Viņa vārdu raksta un tulko tā, ka tas šķietami ved neceļos. Līdzīgi 2.Moz.16:20 saka, ka mannā, kas simbolizē Dieva vārdu, “saradās tāpri un tā smirdēja”, jo to nepareizi pielietoja. Ir teikts, ka tie, kas sakās ticam Rakstiem, var tos “sagrozīt” tā, ka “nenostiprinātais” ticīgais tiek morāli sagrauts (2.Pēt. 3:16). Grieķu vārds, kas tulkots “nenostiprinātais” ir sastopams tikai vēl vienu reizi dažus pantus agrāk (2.Pēt.2:14 – “nestipras” dvēseles), kur tas lietots seksuālā kontekstā. Saistība ir tāda, ka tie ‘ticīgie’, kas vēlas attaisnot perversu seksuālu dzīves veidu, spēs “sagrozīt” Rakstus tā, lai tie būtu viņiem pieņemami, bet tā darīdami, tie tikai novedīs sevi līdz pazušanai. Tā ir tā kategorija, kas Dieva zēlastības vietā nododas kauna dzīvei (Jūdas 4). “Nesvētas un tukšas runas” izplatošie arvien dziļāk iestīgs bezdievībā (2.Tim.2:16). Tā Pāvils brīdina korintiešus, lai tie nepieviļas, domājot,

ka homoseksuāļi iemantos Dieva Valstību; jo korintiešu baznīca vīlās, pieciedzama homoseksuāļus savā vidū, kas attaisnoja savu rīcību kā Dieva Valstības cienīgu (1.Kor.6:9-11). ‘Jaunā viļņa’ Bībeles tekstu cits skaidrojums, lai attaisnotu homoseksuālismu, ir tam ļoti skaidrs piemērs; taču mēs darām tieši to pašu katru reizi, kad mēs grēkojam. Tā Kunga tuksneša kārdinājumi, kas tik tipiski mūsējiem, bija kārdinājumi, lai sagrozītu Rakstus miesas kārbu attaisnojumam.

Daudzi Bībeles apgalvojumi ir patiesi tikai tai kontekstā, kurā tie tiek izteikti. Konteksta nezināšana tādēļ noved pie pilnīgi aplama priekšstata. Tā, Dievs apsolīja izglābt Pāvilu kā no ebrejiem, tā arī no pagāniem, kad Viņš to sūtīja, lai atvērtu viņu acis (Ap.d.26:17), un Ap.d.28 liek domāt, ka Pāvila mūža nogale bija mierīga; taču galu galā tie viņu nogalināja (2.Tim.4). Apsolījums, kas tika dots Pāvilam, ir patiesi tikai, ja mēs izvērtējam tā kontekstu. Līdzīgā veidā, dažus Jūdas ķēniņus apraksta kā taisnus Dieva priekšā, kaut gan tas attiecas tikai uz noteiktu kontekstu un laiku galā tie tiek nosodīti. Dievs rakstīja Savu vārdu tā, lai samulsinātu tos, kas necenšas izdibināt Viņa atklāsmes pilnu kontekstu.

Grēks, mūsu dabas būtība, ir krāpnieks (Ebr.3:13); tātad Bībele personificē mūsu dabu kā krāpnieci. “Dažam cilvēkam kāds ceļš iesākumā visai patīk, bet beigu beigās tas viņu tomēr noved nāvē” (Sal.pam.16:25). Dieva vārds ir rakstīts tā, lai apstiprinātu pazemīgo ticīgo tā augšupejošajā spirālē un neticīgo dumpinieku viņa lejupslidošajā spirālē. Tā, daudzie fragmenti, kurus parasti lieto, lai mācītu zaimus, kā piemēram, ‘trīsvienību’, faktiski ir tie, kas dod vislielākos argumentus *pret* to, kad tos pareizi izprot. Prātā nāk fragmenti no Fil.2, Jņ.1 un daudzi citi Jāņa Evaņģēlijā. “Tā Kunga ceļš ir sirdsskaidrā stiprums, ļauna darītājus turpretī skars pazudināšana” (Sal.pam.10:29). “Tā Kunga ceļi ir taisni, un taisnie staigā pa tiem, bet pārkāpēji tajos klūp” (Hoz.14:10). Vīns, Dieva mācības un derības simbols, tādēļ simbolizē kā Dieva nosodījumu, tā arī Viņa svētību. Tam, ka Kungs ieviesa vīna biķeri kā piemiņas zīmi par mūsu derības attiecībām ar Viņu, mums ir spēcīgi jāatgādina par to. Vai nu mēs to dzeram kā mūsu nosodījuma priekšnojautu, vai kā mūsu mūžīgo svētību (Cah.10:7).

10.12. APZINĀTS IEBILDUMS

10.12.1. VĀRDI BRĀLIM PIRMS TRIBUNĀLA

Tu jau esi izlēmis, tu zini, ko tu dari un kāpēc tu to dari. Tu zini, ka mēs visi esam ar tevi lūgšanā, mēs domājam par tavu stāvokli atkal un atkal. Tikai vienu vai divas domas, kas tev jāpaņem līdz. Es ceru, ka dažas no tām atsauksies tavā sirdī. Dievs

ir tevi izredzējis Savai Valstībai. Viņš ir sācis ar tevi strādāt ļoti sparīgi. Viņš ir uzticēgs, Viņš vienmēr ir bijis uzticēgs Savai tautai un Viņš būs uzticēgs tev, Viņš neļaus tevi pārbaudīt pāri taviem spēkiem (1.Kor.10:13). Tu to zini, bet tas patiesi, patiesi, patiesi tā arī ir. Dievs grib, lai tu būtu Valstībā, ļoti grib. Tādēļ, *lai kas* notiktu, *lai kā* notiktu, Viņš nekad neatstās un nepamefīs tevi. Atceries to. *Lai kas* un *kā* notiktu. Viņš būs tur. Patiešām. Un Viņš tevi izglābs no nelaimes, novedot līdz pat Valstībai. *Lai kas* un *kā* notiktu.

Kad šī pasaule, “šī tagadējā jaunā pasaule”, sagādā tev tādas ciešanas, tu dalies ar Kungu Viņa nāves pieredzē. Un ja mēs ciešam līdz ar Viņu, mēs valdīsim līdz ar Viņu – reiz, jā, *kādreiz*, bet šī diena patiesi pienāks. Diena, kas būs mūžīga. Kādu dienu mēs Viņu redzēsim, mūsu acis lūkosies Viņa sejā. Viņš mums sacīs “Labi darīts!” Mēs apšēdīsimies kopā ar Viņu. Patiesi. Tā tas būs.

Savas apziņas dziļumos turies pie visa tā. Turies pie tās ticības dziļi sevī, tas ir tas, ko tev neviens nevar atņemt. Tā atziņa, kas tev ir, Kristus mīlestība pret tevi, ir neiznīcināma. Viņš jūt tev līdzī tagad, no tiesas, es to zinu. Viņš nav bargs. Atceries līdzību? Tas bija slinkais cilvēks, tas, kurš nevienam nerādīja savu talentu, kuram nekad nebūtu jāstājas tribunāla priekšā, kurš turēja Patiesību slepenībā, tikai viņš domāja, ka Kungs Jēzus ir bargs cilvēks. Viņš nav bargs cilvēks, patiesi Viņš tāds nav un Viņš jūt tev līdzī. Atceries, ka Stefāns redzēja Kristu *stāvam*, kad viņš skaitīja lūgšanu. Parasti Kristus sēž Dievam pie labās rokas. Bet Kungs patiesi tobrīd juta līdzī nabaga Stefanam. Un Viņš piecēlās kājās, lūdzot par viņu Dieva priekšā. Un Viņš ir tāds pats vakar, šodien un mūžīgi mūžos, tu to zini.

Tā ticība sirds dziļumos, pār kuru pasaulei nav nekādas varas, bija tik skaidri saredzama Kungā, kad Viņš stāvēja tiesas priekšā un karājās krustā. Man ir tāda sajūta, ka viena Viņa daļa bija šausmīgo ciešanu pārņemta, baiļu, ka Dievs Viņu atstājis, panikas, ka *lai kas* un *kā* notiktu, bet lietas iegrozās tā, kā Viņš to nebija gaidījis. Bet es arī apjaušu, ka tajā pat laikā Viņu bija pārņēmusi miera sajūta. Viņš zināja, bez šaubīšanās, ka Viņš augšāmcelsies. Viņš pravietoja to. Nonācis līdz galam, Viņš sacīja “Viss piepildīts”. “Tēvs, Es nododu Savu garu Tavās rokās”. Viņš valdīja pār Sevi. Savā veidā Viņš bija tik mierīgs. Viņš nešaubījās, ka nākamais acumirklis būs augšāmcelsšanās. Viņš zināja, ka Viņam izdosies. Un šī pārliecība bija tik nesalaužama, ka Viņš to izstaroja, mēs to redzam Evaņģēliju vārdos, šie melnie burti uz baltās lapas mums liek to sajust. Ar mūsu mazajiem krustiem, kā šī tribunāla priekšā, tas ir gluži tāpat.

Krusts ir kaut kas tāds, no kā tu nevari izbēgt. Lasot Evaņģēlijus (it īpaši, Lūkas Evaņģēliju), rodas sajūta, ka krustam *ir* jānāk, it īpaši, lasot, ka Viņš ir ceļā uz Jeruzalemi pēdējo reizi, un Kungs Jēzus zināja, ka ceļa galā Viņu gaida krusts. Atcerieties, kā Viņš saka “Man vēl šodien un rīt un parīt jābūt ceļā, jo neklājas pravietim mirt ārpus Jeruzālemes” (Lk.13:33). Bet Viņš “grieza Savu vaigu, lai ietu uz Jeruzālemi!” Pat samarieši to redzēja. Es zinu, jūs zināt jūsu Bībeli. Jūs atceraties, ka viņi To neuzņēma, jo Viņa vaigs bija griezts uz Jeruzalemi, to varēja tik skaidri redzēt, ka Viņa prāts bija darbā, kas Viņam bija jāpadara un uzvarā, kas Viņam bija jāizcīna [pat tad, kad šī pēdējā ceļojuma laikā Viņš devās Jeruzalemei pretējā virzienā, Viņu apraksta ejam “ceļā uz Jeruzālemi”, Lk.17:11]. Izteikumi, kas norāda uz to, kam jābūt, nav retums Viņa valodā. Un Pētera teicieni Apustuļu darbos (agrīnajā periodā) atstāj tādu pat iespaidu, ka visam bija jānotiek, kā tas notika. *bet* tālāk nāca veiksmē, dižā uzvara, augšāmcelšanās. Un tā, šis tribunāls ir neizbēgams. Mēs jau esam pāri tai robežai, kad mēs vēl cerējām, ka varbūt tam tomēr nav jānotiek. Tagad mēs redzam, ka trešā ceļa nav. Vai nu šis, vai atsakies. Tam tā *ir* jābūt, vai ne? Tāpat kā *bija* jābūt krustam. Bet arī augšāmcelšanai *bija* jābūt. Kad viss tas jau būs pagātne, kad mēs beidzot būsīm tam izgājuši cauri un būsīm Valtstībā, man liekas atskatoties mums būs sajūta, ka viss bija, kā tas bija un kā tam arī *bija* jābūt, un tagad mēs esam te, tagad mēs esam šeit.

Droši vien, tādām bija jābūt Kunga Jēzus sajūtām augšāmcelšanās brīdī. Es stādos priekšā to brīdī, kad Viņš ‘nāca pie samaņas’, linu autos ietīts, brīnumaini atbrīvojās no tiem un tad piecēlās kājās. Man liekas es iekliegots no prieka un izskrietu ārā rīta gaismā. Mēs pirmīt minējām “Tēvs, Es nododu Savu garu Tavās rokās”. Tie bija Kunga pēdējie vārdi un Viņš citēja Ps.31:6: “Tavā rokā es nododu savu garu. Tu mani esi atpestījis, Tu uzticīgais Dievs”. Ja Viņa pēdējie vārdi bija: “Tavā rokā...”, tad iespējams Viņa pirmā doma pēc augšāmcelšanās bija “Tu mani esi atpestījis, Tu uzticīgais Dievs”. Jūs jau zināt, kā tas ir, kad jūs esat garīguma pārņemts, tad pirmā doma, no rīta uzmostoties, ir saistīta ar Dievu, tāda kā gandrīz vai lūgšana. Un tā tas, droši vien, bija arī ar Kungu, Viņš atguva samaņu, un Viņa lūpas pašas no sevis veidoja vārdus “Tu mani esi atpestījis, Tu uzticīgais Dievs, kā es tam visu laiku ticēju”. Un tad tur teikts, kad Pēteris ieskatījās kapā, viņš redzēja akurāti noliktus linu autos. Es zinu, ka mums tas nav zināms, bet savā iztēlē es redzu Kungu Jēzu augšāmceļamies no mirušajiem, noskaitām šo īso lūgšanu un tad, *salokām linu autos* un tad mierīgi iznākam rīta gaismā dārzniekam līdzīgā ietērpā (atceraties, kā Marija Viņu nepazina). Nekādu spilgti baltu tērpu, kā tas attēlots baznīcu gleznojumos. Pavisam parasta izskata cilvēks.

Vai tad tas nav vienreizēji!? Viņš rūpīgi salocīja līnu autus. Brīnumaini! Vienu mirkli ciešanas, kļiedziens, rīkle sausa, bet absolūta pārliecība, ka Dievs ir ar Viņu, absolūta pārliecība par gala iznākumu; un tad nākamais brīdis pie samaņas un Viņš vienkārši pieceļas, zinot, ka Viņš visu ir paveicis, saka šo īso lūgšanu un rūpīgi saloka miršanas autus. Droši vien tāpat kā māte Viņam bērniņā ierādījusi. Mēs visi darām šīs ierastās ikdienas lietas, kā mēs tikām redzējuši māti to darām bērniņā. Tas ir fantastiski, tas ir vienreizēji, ka šis Dievs ir mūsu Dievs, ka Viņš mūs vadīs līdz pat nāvei un izvedīs mūs cauri visam līdz Valstībai. Un Kungs Jēzus, jūs zināt, tas, kurš spēlējās bērns būdams, kurš viens tika atstāts Ģetzemanes dārzā, kurš mūsu dēļ devās nāvē, manis dēļ, tevis dēļ, kurš augšāmcēlies mūsu dēļ, kas bija tik maigs, tik mierīgs, kurš vienkārši piecēlās, pateicās Dievam un salocīja savus miršanas autus; tas pats Jēzus ir patiesi mūsu Jēzus. Viņš ir tieši tāds pats, šis jutīgums, šis miers, šis spēks, šī absolūtā visas pasaules Kunga spēja, šī lēnprātība attiecībā ar mums.

10.12.2.APZINĀTS IEBILDUMS VIELA PĀRDOMĀM

Kristaldelfieši ir vienmēr bijuši pārliecināti karaklausības pretinieki. Un tādiem mums vienmēr būtu jābūt. Patiesībā, tādiem mums ir jābūt! Bet, iespējams, mums ir rūpīgāk jāapsver, tieši kas ar to ir domāts. Tālāk sekos saruna ar inteligentu un domājošu karaklausības dienesta oficiēri, kas, cerams, sniegs jums vielu pārdomām: K.D.O.: Tātad jūs gribat, lai šo cilvēku atbrīvotu no karaklausības, jo jūs apgalvojat, ka viņam ir idejiski iebildumi pret karaklausības dienestu? Tātad, ja viņš iestāsies dienestā, uz viņa sirdsapziņu gulsies vainas apziņa un, kā jūsu baznīcas loceklis, viņš negrib atrasties situācijā, kurā cietīs viņa sirdsapziņa, vai tā jūs to domājat?

D.H.: Jā, apmēram tāda ir mūsu nostāja.

K.D.O.: Tātad, jūs apgalvojat, ka pievienojoties jūsu draudzei, viņa sirdsapziņa neļauj viņam dienēt armijā?

D.H.: [Un man bija jābūt uzmanīgam]: Ne gluži. Mūsu sirdsapziņa veidojas no Bībeles studijām, nevis no pievienošanās draudzei.

K.D.O.: Ja sirdsapziņa ir individuāla, kā tas noteikti arī ir, tad kā jūs varat apgalvot, ka visai jūsu baznīcai ir tāda pat sirdsapziņa? Vai sirdsapziņa cilvēkiem ir individuāla, jebšu jūsu baznīcas uzspiesta lieta?

D.H.: [Labs arguments, es atzinu]: Sirdsapziņa ir individuāla, un nē, mēs neuzspiežam sirdsapziņu tiem, kas tiek kristīti, bet, ja mēs ticam Dieva vārdam, tad dažos pamata jautājumos mūsu sirdsapziņa veidosies vienādi.

K.D.O.: Bet sirdsapziņa, ja jums tā patiesi ir, arī nosaka, ka jums kaut kas ir darāms, piemēram, dažiem vīriem sirdsapziņa liek cīnīties; bet šķiet, ka jūs uzsverat to, ko jūsu sirdsapziņa jums neļauj darīt. Tas jums ir ļoti izdevīgi; daudzi jaunieši

teiktu, ka sirdsapziņa viņiem neļauj iet armijā. Taču sirdsapziņas pierādījums ir, ka tā liek jums kaut ko darīt pozitīvi.

D.H. [Labi teikts, man atkal gribējās pateikt]: Jums ir taisnība un man žēl, ka mums ir jāuzsver, ko mūsu sirdsapziņa mums *neļauj* darīt. Es esmu pārliecināts, ka mūsu draudzes locekļa sirdsapziņa Dieva vārda vadīta liek viņam *darīt* labus darbus un man gribētos domāt, ka šis pozitīvais dzīves veids ir tas, kas nav savienojams ar kara dienestu. Es arī ticu, ka kristadelfieši dzīvo pēc savas sirdsapziņas, lai kādā situācijā tie nebūtu, kā vīrieši, tā sievietes; piemēram, nesen atpakaļ kāda sieviete aizgāja no darba tipogrāfijā, jo tur drukāja literatūru, kuru viņa uzskatīja par nepareizu. Viņa ir ļoti pozitīvs cilvēks, kas cenšas pierādīt, ka Kristus Patiesība neiesaistās materiālu drukāšanā, kas nostājas pret Viņa ceļu. Es varu ar pilnu atbildības sajūtu teikt, ka ne tikai vīriešu kārtas kristadelfieši paceļ sirdsapziņas jautājumus.

Es neuzskatu, ka šajā diskusijā man veicās. Dažkārt mans uzsvars nebija īsti vietā; sirdsapziņa nav ‘pērkama nostāja’, un mums arī nav jāuzsver, ka mēs nevaram kaut ko darīt, baidīdamies uzvelt sirdsapziņai vainas apziņu. Skaidrs, ka mums ir jāturas pie tīras sirdsapziņas, bet es uzskatu, ka ir nepareizi radīt tādu iespaidu, ka visa mūsu dzīve ir vēsta uz to, lai izbēgtu no netīras sirdsapziņas iespējas, ka mūsu ceļš ir bezgalīga izvairīšanās no iespējamās vainas apziņas iegūšanas. Mēs, kas sekojam Tam, kurš gāja nāvē, lai atbrīvotu cilvēkus, nedrīkstam būt tādi.

Labas, tīras sirdsapziņas dzīti, mēs pozitīvi rīkosimies tā, ka ieroču nēsāšana mums nebūs pieņemama. Mēs būsim *spiesti* dzīvot garīgu dzīvi, skaidri apzinādamies Dieva žēlastības pieredzi, pārliecināti Viņa Valstības cerībā, sekodami Viņa pēdās, kas izslēdz kādus citus ceļus tajā pat laikā. Mēs zinām, ka esam iznākuši no tumsības varas Viņa brīnišķajā gaismā, mēs *jau* esam Viņa Valstības pilsoņi, ne šīs pasaules (Kol.1:13). Mēs visi esam ar atklātām sejām redzējuši Dieva godību Jēzus Kristus sejā. Un arī *mēs izstarosim gaismu*, kā tas bija ar Mozu, un cilvēki jutīs, ka mūsos ir kas īpašs, ne tikai neparasts, bet arī nelielā mērā Tā Cilvēka atspoguļojums, kuram mēs visi esam uzticīgi.

Pēteri un zvejniekus, kas bija ar viņu, raksturoja kas īpašs, kas pat nedraudzīgajiem lika apjaust (“uzzināja”), ka viņi ir bijuši ar Jēzu no Nācaretes (Ap.d.4:13). Tas bija Jņ.13:35 piepildījums, kur tās pašas saknes vārds māca, ka (ebreju) pasaule “pazīs” šos divpadsmit kā Kunga ļaudis, ja *tiem būs mīlestība savā starpā*, kas atspoguļos Viņa mīlestību. Tātad tajā mīlestībā, ko varēja apjaust šo cilvēku starpā, kad viņi stāvēja tiesas priekšā, neizdibināmi izpaužas viņu piederība Kristum. Un visi Tam Kungam piederšie, lai kādā kontekstā mēs atrastos: fabrikā, kantorī, neticīgā

ģimenē, cietumā, tribunālā citiem izstaros šo vārdiem neapprakstāmo sajūtu. Vistraģiskāk ir, ja kristadelfieša tuvākie kolēģi to neapjauš; ja tie brīnās, uzzinot no kādas trešās personas, ka cilvēks, ar kuru viņi kopā strādā, ir ticīgais. Turēt sveci zem pūra nozīmē nenest gaismu; jo svece zem pūra nodziest. Slepena svece tumsas pasaulē vienkārši nav iespējama.

Tāpat, ieroču nēsāšana nav priekš mums; ne tikai tāpēc, ka baidāmie nokļūt situācijā, kurā mēs jutīsimies vainīgi par to, ko mēs darām, bet tāpēc ka no pozitīvā redzes viedokļa mēs esam *spiesti* dzīvot dzīvi, kas izslēdz agresiju. Nevēloties mazināt to cilvēku pārdzīvojumus, kuriem stāv priekšā stāšanās karaklausībā, jāsaka, ka mēs *visi* esam iezīmēti vīrieši un sievietes; mums *katram* ikdienas dzīves situācijās ir jādara redzama mūsu nostāja. Šajā ziņā mēs esam kolēģi ar mūsu jaunajiem brāļiem, kas stāv tribunāla priekšā. Mēs *visi* esam gaisma pasaules tumsībā, un neviens no mums, ja mēs esam gaismā, nevar noslēpties. Neviens nevar būt pasīvs. Tas nenozīmē, ka mums būtu jāmeklē iespējas rādīt mūsu gaismu; pats fakts, ka mēs esam Dieva Valstības, ne šīs pasaules, jau dos pietiekami daudz iespējas to parādīt. Kristus gars mūsos, mūsu Kunga Jēzus Kristus nesalīdzināmā un nepārspējamā mīlestības pieredze saturēs mūs, piespiedīs mūs sludināt *Paša nesalīdzināmā Dieva Dēla* dzīvi un būtību.

“Jēzus ceļa un dzīves piemēru mēs uzskatām par visu patiesi ticīgo likumu. Ja viņi vēlas zināt, kas tiem būtu darāms noteiktās grūtās situācijās, lai viņi cenšas izprast, ko Viņš būtu darījis tādos apstākļos, un Dieva vārdā atrastajam kursam ir jāseko, lai kādas sekas no tā izrietētu. Taču miesa tādu kursu noliedz *pilnībā*: bet kas par to? Mūsu padoms brāļiem ir, Neiesaisties...nebaidies to draudu. Savā vardarbībā viņi var iet tikai tik tālu, cik to ļaus Dievs, kas, bez šaubām, ņems virsroku pār laiku Savas tautas un Savas slavas labā”.

Brālis Džons Tomass, 1861, rakstīts brāļiem Amerikas pilsoņkara laikā.

10.12.3. “TĪRA SIRDSAPZIŅA”: BIBLISKA ANALĪZE

Jaunajā Derībā skaidri iezīmētā tēma ir, ka ticīgajam vienmēr ir tīra sirdsapziņa. (Ap.d.23:1; 24:16; Rom.9:1; 2.Kor.1:12; 1.Tim.1:5,19; 3:9; 2.Tim.1:3; Ebr.9:14; 10:22; 13:18; 1.Pēt.3:16); šī tīra sirdsapziņa ir kristīšanās laika dāvana (Ebr.10:22; 1.Pēt.3:21; Ebr.9:14 salīdz. ar 6:1; Rom.6:17). Ja ticīgais zaudē šo tīro sirdsapziņu, viņš zaudē žēlastību. Tiem, kas aizgriežas no ticības, ir sirdsapziņa, kas ir ievainota

(1.Kor.8:12), vāja (1.Kor.8:7;) aptraipīta (Tit.1:15), ar kauna zīmi iededzināta (1.Tim.4:2). Bībeles valodā runājot, sirdsapziņa bieži attiecas uz to, kā Dievs to redz mūsos, nevis kā mēs jūtamies. Tādēļ reti kad Gars, runājot par “sirdsapziņu”, sauc to labu vienu brīdi esam un sliktu nākošajā brīdī; tas ir kaut kas, kas mums ir pastāvīgi. Tā, ja kāds saka “vakarnakt es skatījos TV ar tīru sirdsapziņu, bet man bija netīra sirdsapziņa tāpēc, ka es šodien nebiju izplatījis skrejlapas”, viņš nelieto vārdu “sirdsapziņa” Bībelē pieņemtajā nozīmē. Pāvils atkārtoti uzsver, ka viņš *viemēr* rīkojies pēc labākās sirdsapziņas (acīmredzot, kopš viņa kristīšanas laika, kad viņš pārstāja “vajāt Jēzu”, Ap.d.9:5).

Sirdsapziņas definējums

Sirdsapziņa Bībeles traktējumā nebūt nav mūsu intuitīvā nojauisma par to, kas ir pareizi un kas ir nepareizi; tā vainas sajūta, kas rodas kādu domu vai darbību rezultātā. Visiem cilvēkiem (arī dzīvniekiem) ir tāda īpašība; taču skaidra sirdsapziņa asociējas ar neliekuļotu ticību (1.Tim.1:3-5,19; 3:9). Neticīgajiem nevar būt “skaidra sirdsapziņa” Bībeles nozīmē. Tādēļ to nevar attiecināt tikai uz vainas apziņas trūkumu. Pāvils noteikti būs dažkārt izjutis vainas apziņu savas rīcības dēļ (nerunājot jau par strīdu ar brāļiem Barnabu un Marku, Ap.d.15:39 salīdz. ar 2.Tim.4:11); taču viņš apgalvo, ka vienmēr ir dzīvojis pēc labākās sirdsapziņas. Hiskija arī dzīvoja pēc labākās sirdsapziņas, bet tajā pat laikā apzinājās savus grēkus (Jes.38:3 salīdz. ar 17). Pāvils arī apgalvo, ka ebreju ciltstēvi kalpojuši Dievam ar skaidru sirdsapziņu (2.Tim.1:3). Taču ebreju ciltstēviem, mīļajam Jēkabam it īpaši, droši vien, bija jāizjūt vainas apziņa ne reizi vien visa viņa mūža laikā. Patiesi, visiem ebreju ciltstēviem bija netīra ‘sirdsapziņa’ to grēku dēļ (Ebr.9:9; 10:2). Pāvils, droši vien, domāja, ka viņi tik ļoti ticēja Dieva piedošanai, ka *Dieva acīs* viņu sirdsapziņa bija skaidra.

Mūsu dabiskā nojauisma par to, kas ir labi un kas ir slikti, ir tik bezcerīgi samaitāta, ka mēs pat nezinām, cik lokana tā ir (Jer.17:9). Daudzi mūsu ikdienas grēki sakņojas mūsu nepareizajā uztverē par to, kas ir labi un kas ir slikti. Pāvils saka, ka kaut gan viņš neapzinās, ka būtu ko darījis nepareizi, tas viņu tomēr netaisno, jo Dievs neredz tā, kā redzam mēs (1.Kor.4:4). Dāvids arī zināja, ka viņa pašanalīze nedod viņam precīzu priekšstatu par to, kā Dievs viņu uztver: “Kas gan apzinās savu nomaldīšanos?” (Ps.19:13). Pārāk bieži mēs dzirdam kādu sakām: ‘Pēc manām domām, tas ir pareizi, nekādas problēmas’, taču mans komentārs būtu, ka mūsu ‘sirdsapziņa’ nebūs tā, kas atdalsies no mums tiesas dienā un stāvēs tur un tiesās mūs. Mums būs tikai viens tiesas spriedējs pastarajā dienā: Tā Kunga vārds (Jņ.12:48). Morāle nav relatīvs jēdziens; lai kāda būtu mūsu intuitīvā nojauisma, reāla atšķirība starp labo un sliktu pastāv.

Taču 1.Kor.8-10 un Rom.14:23 šķiet mīcām, ka tas, kas viena sirdsapziņai šķiet pieņemams, var cita sirdsapziņai likties nepareizs. Saskaņā ar šo principu, Dievs svētīja rehabiešu dzimtu, kas rīkojušies pēc savas sirdsapziņas, izpildīdami sava tēva Jonadaba pavēles, neskatoties uz to, ka Viņš to nebija tā pavēlējis (Jer.35:18,19). “Sirdsapziņa” šajos pantos šķiet lietota līdzīgi mūsu tagadējai tās izpratnei. Šajos pantos ar sirdsapziņu domāta mūsu personīgā izpratne par to, kas ir un kas nav pareizi. Bet vēstulēs korintiešiem un romiešiem tiek īpaši runāts par ēdienu / dzērienu jautājumiem. Tur nav runa par vispārējiem sirdsapziņas jautājumiem. Kas bija pareizi un kas nepareizi šajā ziņā: varēja ēst gaļu, *jelkādu* gaļu. Pāvils norāda, ka citādi domājošie vienkārši atspoguļo vāju Evanģēlija izpratni un cieņu pret elkiem, kas robežojas ar ticību, ka šīs dievības reāli pastāv. Taču, lai gan ideālajā variantā visiem ticīgajiem tas bija jāpieņem, bija tomēr daži, kas to nespēja. Gaļas ēšanu tie uzskatīja par grēku un tādēļ stiprākajiem ticīgajiem bija jāuzmanās, lai šie vājākie nejustos iedrošināti ēst tādu gaļu. Šeit redzama piekāpšanās (vēl viena!) cilvēku vājībai. Vispārpieņemtā norma bija: elku nav, Kristus mira, lai atbrīvotu mūs no Mozus likuma priekšrakstiem; Dievs radījis šo gaļu, lai jūs to ar pateicību saņemtu, *tādēļ* ēdiet! Bet tika izdarīta piekāpšanās; Dievs atļāva cilvēkiem attaisnot savu atteikšanos pieņemt Viņa mācību. Viņš (Visuvarēnais!) respektēja cilvēcisko labā un sliktā izjūtu ar nosacījumu, ja viņi darīs kaut ko pret savu sirdsapziņu, Viņš to uzskatīs par grēku. Man liekas, ka mēs šo principu nevaram attiecināt uz citām lietām, bet gan tikai uz gaļu. Dieva piekāpšanās tur, tajā laikā bija attiecināma uz gaļas ēšanu. Iespējams, ka Viņš varētu piekāpties arī mūsdienu jautājumos, bet tā nav mūsu, bet gan Viņa privilēģija spriest par to. Jebkurā gadījumā, dažādo ‘sirdsapziņu’ pastāvēšana bija agrīnās draudzes brieduma trūkuma pazīme. Daudzas problēmas, kuras mēs ticamies pieskaitīt pie ‘sirdsapziņas lietām’ būtu labāk attiecināmas uz ‘personiska sprieduma lietām’. Kaut gan Dievs nekad nav vēlējis veidot robotu tipa garīgu vienveidību mūsos, mēs nedrīkstam radīt iespaidu, ka, ja mana sirdsapziņa neiebilst, tad Dievs arī to pieņems. Mums visiem ir tīra sirdsapziņa un tādai tai būtu jābūt arī morālu jautājumu gadījumos. Bībele liek mums secināt, kā tērēt ‘mūsu’ naudu, vai skatīties noteiktas filmas utt.; tāpat kā tas bija gaļas ēšanas jautājumā. Ja mums ir patiesi skaidra sirdsapziņa Dieva priekšā un mēs tam ticam, mūsu dzīves veids būs skaidrs un to neapgrūtinās sirdsapziņas pārmetumi un neizlēmība.

Tīra sirdsapziņa

Tīras sirdsapziņas definīcija ir atrodama Vēstulē ebrejiem 9,10. Tur Pāvils skaidro, ka tiem, kas kalpoja pirmajai derībai, pat pēc upuru pieņemšanas nevarēja būt pilnīgi skaidra sirdsapziņa, jo dzīvnieku asinis nevarēja darīt pilnīgu to, kas kalpo; ikgadējā

grēku izpirkšanas dienā tiem atkal bija jāzūdz savi grēki. Upuri nevarēja padarīt pilnīgu to, kas kalpo (Ebr.9:9). Pāvils cenšas izskaidrot, ka viens Kristus upuris ir ne tikai padarījis tīru mūsu sirdsapziņu, bet mēs arī esam daudz godājamākā stāvoklī nekā VD pielūdzēji; mūsu stāvoklis ir piedīzināms Augstā priestera stāvoklim, kas vienreiz gadā Grēku izpirkšanas dienā varēja ieiet Vissvētākajā vietā; mēs varam *droši* (salīdz. ar priesteru nervozitāti) ieiet Vissvētākajā, jo mūsu sirdsapziņa ir ar Kristus asinīm attīrta. Un tādēļ “tuvosimies” (Ebr.10:22), kā Septuaginta valodā runā par priesteru kalpošanu, Dievam; tagad *mēs* varam kalpot kā priesteri, jo mūsu sirdsapziņa ir tīra darīta. Mēs neesam kā VD ticīgie, kuriem bija nefra sirdsapziņa to grēku dēļ, kas prasīja ikgadēju upuru pieņemšanu. Mēs turpretī, Pāvils saka, esam darīti pilnīgi. Sirdsapziņa ir attīrta un mēs saņemam šo attīrīšanu kristībā. Kristības sakramenta laikā mēs apņemamies turēt tīru šo skaidro sirdsapziņu (1.Pēt.3:21); iespējams, to derētu vairāk uzsvērt kristīties gribošajiem. Mūsu grēki tiek piedoti reizi par visām reizēm. Uzsvars ir jāliek uz atzīšanas vajībā, nevis izjūtot vainu, aši noskaitīt lūgšanu, it kā tā mēs saņemsim piedošanu. Mēs esam attīrīti un aizsargāti, mēs esam jaunajā zēlāstības derībā. Tikai izlaužoties no tās, mēs zaudējam zēlāstības statusu, kurā mēs atrodamies: mums ir sirdsapziņa, kas ir brīva no vainas apziņas, ja mēs patiesi ticam krusta spēkam un mūsu saistībai ar to caur kristībām.

Brīnumu brīnumus uzskaitot, Pāvils arī uzsver, ka Kungs Jēzus pienesa *vienu* upuri par visu laiku visiem grēkiem un tādēļ mums vairs nav jāpienes upuri un nav vajadzības pēc cilvēku kārtas priesteriem; mums ir pilnībā piedoti visi mūsu grēki. Kunga uzvara pilnīgi pieveica grēku; “Jo ar vienu upuri Viņš uz visiem laikiem ir padarījis pilnīgus (pēc sirdsapziņas) tos, kas tiek darīti svēti” (Ebr.10:14 salīdz. ar 9:9). “Un viņu grēkus un viņu netaisnības (šķiet, ka šeit nav nekādas norādes, ka tas attiektos tikai uz pirms kristību grēkiem) vairs nepieminēšu” (Ebr.10:17). Ja to zinādami, mēs tīši grēkojam, upuru pieņemšanas par grēku vairs nav – jo Viņš vienu upuri par grēkiem upurējis (Ebr.10:26). Kristīti, mēs tiekam attīrīti no visiem grēkiem. Liecība par to, ka visi mūsu grēki tika piedoti Golgātā, ir sastopama arī citviet Bībelē, ne tikai Pāvila Vēstulē ebrejiem:

- Krustā apgrēcība izbeidzās, pārkāpumi salīdzināti, panākta mūžīgā taisnība (Dan.9:24). Viens upuris uz visiem laikiem.
- Mums ir jāpiedod cits citam, kā arī Dievs Kristū mums *ir* piedēvis (Ef.4:32); negaidot uz brāļa nožēlu pirms piedošanas, bet piedodot uz priekšu, perspektīvā, tā kā mums tapa piedots. Un tas vairs nav teoloģijas, bet praktiskās dzīves sāpīgs jautājums.
- Mūsu grēki tapa piedoti, pateicoties Kristus asinīm – nevis tāpēc ka mēs nožēlojam grēkus lūgšanas vārdos. “Dieva piedošana nav tikai grēka pieraksta

nodzēšana no tāfeles [atkal un atkal]... ja tas tā būtu, lūgšana būtu amorāla – vienkārši maģiska formula maģiska rezultāta sasniegšanai: un mums ir pastāvīgi jābūt piesardzīgiem no tādas pagāniem raksturīgas uztveres, kas lūgšanu reducētu līdz tādām līmenim” (1). Cik patiesi ir šie vārdi! Kad vien uzplaiksnī vainas apziņa, mēs aši noskaitām lūgšanu pēc piedošanas – un tad, dienas vai nedēļas nogalē mums tikai atliek šaubīties, vai mūsu garīgums ir patiess vai ne. Ja tā ir arī mūsu pieredze, mēs pārāk stipri līdzināties seno dienu Izraēļam; piensam upuri par grēku (salīdz. ar lūgšanu pēc piedošanas), jūtamies vainīgi, nonākam līdz grēku izpirkšanas dienai (salīdz. ar maizes laušanu), arvien vēl juzdamies vainīgi, saprotot, ka, ja upuris par grēku nevar šķīstīt no grēka, to nevar arī upuris pie Dievgalda, atkārtoti piensam grēka upuri... Tas var kļūt par netīras sirdsapziņas rituālu, kas nemitīgi atkārtojas, jo šķietami citas izejas nav. Bet mūsu grēki (jā, jūsu, kad jūs uzbrūcat sevai; nolamājaties, izšķaidot kafiju) patiesi tika piedoti, pateicoties Kunga darbam krustā; un mums grēku piedošana top patiesi pieejama, *ja mēs tai patiesi ticam* – un tādēļ izpaužam šo ticību kristībā. Mums ir jāatzīstas savos grēkos (1.Jņ.1:9) un atklāti jāpaziņo par savu ticību atpestīšanai, kas mūsu dēļ jau ir sasniegta.

Vīsi mūsu grēki tapa piedoti, kad Kungs mira par mums; kā bijušie, tā arī nākamie. Kristībā mēs identificējamies ar šo Kunga darbu un tādēļ sasniedzam stāvokli, kad esam “atsvabināti no ļaunās apziņas” (Ebr.10:2,22), zinādami, ka viss ir piedots, un tikai, ja mēs zaudējam ticību, tas viss zudīs. Tā, grieķu valodā Bībele runā par “sirdsapziņu” JD it kā tā būtu kas īpašs, kas mums piemīt, nevis brīžiem uznākoši sirdsapziņas pārmetumi. Mums ir šī sirdsapziņa “Dieva priekšā”; tā Viņš mūs redz (Ap.d.23:1; 24:16; 1.Pēt.2:19; 3:21). Tā, mums var būt kādi sirdsapziņas pārmetumi, mēs varam šaubīties par mūsu pestīšanu, bet mūsu sirdsapziņa Dieva priekšā ir skaidra; mēs esam šķīstīti iekš Kunga Jēzus Kristus. Tāpēc ka mums ir tīra sirdsapziņa, Dievs sodīs tos, kas mūs vajā (1.Pēt.3:16). 1.Pēt.3:21 māca, ka kristības glāb mūs, ne tāpēc ka mēs esam brīvi no miesas darbiem (“miesas netīrības mazgāšana” – citviet šie vārdi tiek lietoti ar šo nozīmi), bet tāpēc ka tā piešķir mums skaidru sirdsapziņu Dieva acīs.

Pārāk labas ziņas

Tāpat kā mēs nespējam ilglaicīgi koncentrēties, domājot par būtiskajām dzīves problēmām, mums ir grūti noticēt arī Dieva lielajai žēlastībai. Atcerieties, kā ticīgie bija salasījušies, lai aizlūgtu par Pētera atbrīvošanu, bet kad nu viņš parādās uz mājas sliekšņa, viņi nosauc kalponi par traku, kad viņa paziņo, ka Pēteris ir atnācis. Vai arī kad Kungs Jēzus darīja tādus brīnumus – un ļaudis lūdza viņu aiziet no viņu

robežām (Mt.8:34). Arī mūsos ir tādas noslieces. Mums gribētos, lai pestīšana un piedošana būtu 'grūtāk' sasniedzamas. Katoļu un pareizticīgo rituālu popularitāte to ļoti uzskatāmi pierāda. Mani vienmēr aizkustina tie panti, kas vēsta par to, kā Kungs Jēzus izārstē kroplus bērnus, sēcošas jaunas sievietes un sūta tos (un to tuvniekus) prom ar tādu prieka dzirksti, kādu šī pasaule nav pazinusi. Bet cilvēki lūdza viņu aiziet no viņu robežām un galu galā nodod Viņu nāvei. Balss no Debesīm apstiprināja, ka Viņš ir Dieva Dēls; tie, kas to dzirdēja, nokrita pie zemes. Bet cilvēki patiesībā Viņam neticēja un sazvērējās To nosist (Jņ.12:37). Viņi brēca pēc Viņa asinīm un sita Viņu krustā. Viņš izārstēja nabaga Leģionu; un ļaudis lūdza Viņu aiziet. Mūsu dabā ir kaut kas, kas vairās patiesā Evaņģēlijā, jo tas ir pārāk labs, lai mēs tam spētu noticēt. Pāvilam bija jācinās par to ar ebrejiem kā baznīcā, tā arī ārpus tās. Viņi dzirdēja Pašu Kungu piedāvājam mūžīgo dzīvību un atteicās no tās: "Šie vārdi ir smagi, kas viņos var klausīties?" (Jņ.6:60). Tas vienkārši bija pārāk labi, lai tam ticētu. Mūsu dabā ir kaut kas, kas pretojas *tīras* žēlastības jēdzienam. Kā mēs varam gaidīt kaut ko no Dieva, nedodot neko pretim? Taču piekāpjoties mums, Tēvs dažreiz gandrīz vai nāk mums pretim šajā ziņā. Padomājiet par to, kā mācekļi ar sīkmanīgu praktiska cilvēka lepnumu, vēloties darīt ko praktisku apbrīnotā vadoņa labā, nopietni vaicā Kungam: "Kur tu gribi, lai mēs noejam un visu sagatavojam, ka *Tu* (vienskaitlī) vari ēst Pashā jēru?" (Mk.14:12). Viņš tiem teica noiet pilsētā, atrast noteiktu cilvēku un uzprasīt, kur Mācītājs var ēst Pashā jēru *ar Saviem mācekļiem*. Viņš tiem parādīšot jau sagatavotu istabu. '*Tur*', Kungs piebilda ar vieglu ironijas pieskaņu, 'sagatavojiet *mums*, ne tikai man, visu svinēšanai. Kaut gan es to visu jau esmu sagatavojis un Es ielūdzu *jūs* ēst kopā ar *Mani*, es saprotu, ka jums ir jājūtas tā, ka jūs arī darāt jūsu daļu, tad *jūs* sagatavojiet; kaut gan Es jau to visu esmu sagatavojis'. 'Kādu mīlestību izstaro visa Viņa attieksme!' Žēlastību, sapratni un pielāgošanos *it īpaši!*

Un šis Kungs ir mūsu Kungs. Visi mūsu grēki tika piedoti krustā un caur kristībām Kristū mēs esam paaugstināti debesīs (Ef.2:6), mēs esam pārcelti Viņa Valstībā (Kol.1:13), mēs *tagad* esam ķēniņi un priesteri (Atkl.1:6; 1.Pēt.2:5,9 salīdz. ar 2.Moz.19:5), mums ir *dota* mūžīga dzīvība (1.Jņ.5:13). Mēs mokāmies ar šiem pantiem (un tādu var minēt daudz vairāk). Mēs cenšamies atrast kādu teoloģisku paskaidrojumu, kas liktu šiem vārdiem nozīmēt ko citu, nevis to, ko tie skaidri un gaiši pasaka mums mūsu dzimtajā valodā. Tas ir pārāk labi, lai tam varētu noticēt; ka visi mūsu grēki ir piedoti, ka mēs esam Dieva žēlastībā un varam droši cerēt uz Viņa Valstību. Bet tieši tajā jau arī ir ticība, patiesā ticība. Mūsu garīgajā pieredzē ir daži aspekti, kuros Tēvs un Dēls ir daudz skarbāki nekā mēs varētu sagaidīt; bet ir daudzi citi, kuros tie ir vienkārši daudz pieļāvīgāki un visādā ziņā daudz pozitīvāki nekā mēs gandrīz esam spējīgi to pieņemt. Pat Jānim Kristītājam ar to bija

problēmas; jo šķiet, ka cietumā esot un dzirdot par Kunga žēlastības darbiem, viņš sāka domāt, vai tas patiesi ir Viņš, kura briesmīgo nosodošo nākšanu viņš bija pareģojis.

Šķīstīti...kalpošanai Dievam

Mūsu sirdsapziņa Dieva acīs ir šķīstīta no grēkiem, mēs esam attīrīti no grēkiem reizi par visām reizēm, un tas tapa iespējams, pateicoties kristībā. Ticība šķīstīja mūsu sirdis, mūsu sirdsapziņa šķīstīta no nedzīviem darbiem (Ebr.9:14); šķīstītajiem visas lietas ir šķīstas (Tit.1:15; Rom.14:20). Kad Pāvils teica, ka viņa sirdsapziņa ir tīra Dieva priekšā, viņi sita viņu pa muti par zaimošanu (Ap.d.23:1,2); ir saikne starp tīru sirdsapziņu un pilnību (Ebr.9:9; 10:14). Tādēļ tīra sirdsapziņa nozīmē apziņu Dieva acīs, ka mēs esam šķīstīti no grēkiem. Tā, Pāvila sirdsapziņa varēja viņam iedvest, ka viņš dzīvo dzīvi, kas ir atbilde uz viņa Dieva žēlastības / piedošanas pieredzi (2.Kor.1:12). Sirdsapziņa darbojas ne tikai negatīvajā plāksnē; tā uzstāj, lai mēs *darītu* noteiktas lietas. Iespējams pat, ka tie stimuli, pret kuriem Pāvila cīnījās pirms pievēršanās nebija sirdsapziņas pārmetumi, bet gan Dieva doti *pozitīvie* norādījumi, ka viņam *ir* jāvelta sava dzīve kalpošanai Viņa Dēlam. Kaut arī mums aizvien vēl būtu sirdsapziņas pārmetumi un grēki, kas būtu jānožēlo, Dieva skatījumā mūsu tāfele ir tīra, un tāda tā ir kopš mūsu kristībā. Tam nav iespējams noticēt, neatsaucoties uz to:

- Kristus asinis...šķīstīs mūsu sirdsapziņu...kalpošanai dzīvajam Dievam (Ebr.9:14).
- Mūsu šķīstītās sirdsapziņas dēļ mēs, tāpat kā priesteri “tuvosimies” Dievam (Ebr.10:22); (Septuaginta) priesteru kalpošanas valodā.
- Mīlestība nāk no skaidras sirds – un mīlestība nav pasīva (1.Tim.1:4,5).
- Darbi ir pierādījums tam, ka mums ir tīra sirdsapziņa (1.Jņ.3:18-22).
- No grēkiem šķīstītā sirdsapziņa liek mums būt paklausīgiem varām (Rom.13:5).
- Pāvils *kalpoja* Dievam ar skaidru sirdsapziņu (2.Tim.1:3).
- Lēnprātīgs un bijīgs dzīves veids 1.Pēt.3:16 pielīdzināts labai sirdsapziņai.
- Mūsu sirdsapziņas dēļ mums ir jāpacieš vajāšana *jo arī Kristus ir cietis mūsu labā* (1.Pēt.2:19-22). Viņš negāja krusta nāvē, baidīdamies no sirdsapziņas pārmetumiem; tieši Viņa skaidrā, šķīstītā sirdsapziņa Dieva priekšā bija tā, kas lika Viņam izturēt.

Tam visam būtu jāliek mums saprast, ka mūsu piedošanas apjaušmai ir sugestīvojošs spēks; tas brīnumainais fakts, ka Dievs skatās uz mums kā Kristū, kā šķīstītiem no grēkiem un ar skaidru sirdsapziņu jau pats no sevis liks mums kalpot Viņam. Tādēļ arī pastāv saikne starp sirdsapziņu un rīcību. Galvenais nav tajā, ka mēs strādājam tikai noteiktus darbus un atsakāmies no karaklausības un tml., jo mēs *baidāmies* no

sirdsapziņas pārmetumiem, vai baidāmieš, ka mēs *varētu* atrasties situācijā, kura izsauktu sirdsapziņas pārmetumus; mūsu Dieva piedošanas pieredzes nepārspējamais pārākums pozitīvi liek mums piekopt tādu dzīves veidu, kas pats par sevi izslēdz noteiktus darbošanās veidus, kā piemēram tos, kas saistīti ar mūniciju, ieroču nēsāšanu utt.

Pozitīvais Dievs

Motivācija, kas liek mums neatsaukties uz tagadējās, aizejošās pasaules aicinājumu, ir tik milzīga. Cilvēku valoda nav tik bagāta, lai spētu izteikt brīnumaino, lielisko mūsu pestīšanas Patiesību. Ja mēs kaut uz brīdi *varētu* to saskaņāt, ja mēs spētu saredzēt Visuvarēnā Dieva dedzīgo mūsu pestīšanas vēlmi, Viņa Vārdu nākam šurpu no tālienes, Viņa kvēlojošās dusmas un saviļņojumu, kā to redzēja Jesaja; ja mēs *varētu* apjaust mūsu Pestītāja cīņiņa svelmi, kad Viņa elpa dvesa pēc *mūsu* piedošanas, vai arī apjaust Viņa augšamcelšanās un mūžīgās dzīves *spēku*; tad mūsu vēnās ieplūstu motivējošais spēks, kas liktu mums celties un atsaukties, atdalīties no šīs pasaules, lai pievienotos Valstības lietām. “Visās šinīs lietās mēs *pārpārim paliekam uzvarētāji* Tā spēkā, kas mūs mīlējis” (Rom.8:37), *pārpārim* uzvarētāji, vairāk kā uzvarētāji. Es *varētu* minēt vēl neskaitāmus piemērus tai pozitīvajai, vairāk kā pozitīvajai attieksmei ar kādu Dievs izturas pret mums.

Pāvils Vēstulē romiešiem dara to daudz labāk nekā es jebkad spētu; viņa loģika ir tik pārlicinoša. Viņš argumentē, piemēram, ka, ja Dievs tik ļoti mūs mīlēja, ka nodeva Savu Dēlu, lai Tas mirtu, izciešot krusta mocības par mums vēl pirms mūsu dzimšanas, “kad mēs vēl bijām grēcinieki”, cik daudz lielāka ir Viņa mīlestība pret mums tagad, kad mēs esam pieņēmuši Kungu Jēzu? Un vēl, ja Dieva mīlestība pret mums tik spēcīgi izpaudās Kristus *nāvē*, cik daudz spēcīgāk (kaut mēs *varētu* sākt to apjaust) tad tā izpaudās caur Viņa *augšamcelšanos*? Un vēl tālāk (tas tik labi raksturo Pāvilu!), ja Sava Dēla nodošana Golgātai bija Dieva mīlestības visaugstākā izpausme, tad nevar būt nekādu šaubu, ka mums ir dota vieta Valstībā; ja Dievs neaiztaupīja Sava Dēla nāvi, tad apžēlošanās par tevi un mani tiesas dienā prasīs no Viņa daudz mazāk nekā Viņš jau ir devis; tāpat nešaubīgi Viņš mums piešķirs to vietu, pēc kuras mēs tiecamies; un ne tikai vietu Valstībā, bet *visas lietas*; jo Kristus krusta dāvana bija vislielākā dāvana, tādēļ “visas lietas” ir daudz mazāk un tādēļ Viņš tās noteikti dos tiem, par kuriem Kristus gāja nāvē. Un tādā veidā viņš turpina bezgalīgi. Un “Ko nu sacīsim par visu to?”

Jau tas vien, kā Bībele ir uzrakstīta, atspoguļo Dieva pozitīvo attieksmi pret Savu tautu un Viņa tieksmi atkārtoti piedēvēt mums taisnprātību. Aplūkosim kaut vi dažus piemērus (2):

- Ir teikts, ka apustuļi “aiz prieka” vēl neticēja (Lk.24:41). Bet Kungs norāja tos par nelabojamu mulķību un pilnīgu neticību. Neskatoties uz Savu nepārspējamo ticību, Kungs Jēzus brīnījās par citu ticības pakāpi (Mt.8:10); un Evaņģēliji uzsver, cik jutīgs Viņš bija pret citu ticību (Mt.9:2,22,29; 15:28; Mk.5:34; 10:52; Lk.7:9,50; 8:48; 17:19; 18:42). Taču salīdzinot ar Viņa ticības līmeni, tie diez vai zināja, kas ir ticība. Taču Viņš “brīnījās” par viņu ticību, šķiet, vienā gadījumā pat izsakot to vārdos (Mt.8:10). Mācekļu miegainību attaisno ar vārdiem “viņu acis bija miega pilnas” (Mk.14:40), kaut gan bija patiesi nepiedodami aizmigt tādā laikā. Tiek atzīmēta daudzu valdības vīru ticība Kristum (Jņ.12:42), kaut gan šī ticība bija tik apslēpta, ka diez vai to varētu vispār saukt par ticību. Neskatoties uz to, ka mācekļu ticība neizturēja krusta pārbaudījumu, Kungs tik pozitīvi runāja par viņu ticību, zinādams, ka viņi visi atstās Viņu: “Mana māte un mani brāļi ir šie, kas Dieva vārdu dzird un dara” (Lk.8:21). Viņš runāja par to, kā šie raupjie, apmulsušie vīri liksmoja kā līgavas māsas kāzās, tāpēc ka Viņš bija ar tiem (Lk.5:34). Tas viss runā par piedēvēto taisnprātību. Kad tie Viņam visvairāk bija vajadzīgi, tie aizmiga. Taču Viņš lēnīgi saka, ka to gars gan ir labprātīgs, bet miesa ir vāja (Mk.14:38); taču citviet Kungs stingri parāda, ka prāta attieksme atspoguļojas ārējā rīcībā, tādēļ šajā ziņā atšķirība starp miesu un garu ir minimāla.
- Vai sievietē no Mk.14:8 patiesi saprata, ka jau iepriekš svaidījusi Viņa miesu bērēm, ir problemātisks jautājums, bet Kungs žēlīgi piedēvēja šo motīvu viņai. Sievietes, kuras nāca uz kapa vietu dārzā nemeklēja augšamcēlušos Kungu; tās nāca, lai svaidītu Viņa miesu (Mk.16:3). Bet viņu mīlestība pret Kungu tika piedēvēta tām kā Kunga meklēšana (Mt.28:5).
- Dāvids bija, Dieva acīs, vīrs pēc Viņa prāta, kas darīja visu, ko Viņš gribēja (Ap.d.13:22). Taču Dieva ceļi nav un nevar būt mūsu ceļi. Taču Dievs ir tik pazemīgs un tik pozitīvi vērtē Savu uzticīgo kalpu.
- Pie Sarkanās jūras krastiem, šķiet, ka Mozus ticība sašķobījās, un viņa lūgšana izskanēja, teiksim, nepiedienīgi. Taču viss, ko mēs lasām Bībelē kā Dieva atbildi, ir: “Ko tu brēc uz Mani? Saki Izraēla bērniem, lai tie dodas ceļā” (2.Moz.14:15). Šķiet, ka, aiz Dieva žēlastības, Mozus ‘brēkšana’ nemaz nav fiksēta. Līdzīgi, šķiet, ka Caharija, droši vien, teica daudz vairāk nekā “Kā es to zināšu?”, kad Gabriēls teica, ka drīz viņam būs dēls. Šķiet, ka saruna turpinājās kādu laiku, tā ka cilvēki, kas bija ārpusē brīnījās, ka viņš tik ilgi kavējas Dieva namā. Varētu domāt, ka, strīdoties ar Engēli, viņš lietoja citus vārdus, kas žēlīgi netika pierakstīti, bet par sodu viņš tapa mēms līdz bērna piedzimšanas laikam (Lk.1:18-22).

- Izraēls iecēla sev vadoni, lai atgrieztos Ēģiptē (Neh.9:17). Bet vēsturiskajā pierakstā tas ir izlaists; ir tikai teikts, ka viņi *gribēja* tā darīt (4.Moz.14:4). Viņu apgrēcības nopietnība ir visžēlīgi noklusēta.
- Rakstī saka, ka Asa kalpoja Dievam tāpat kā viņa ciltstēvs Dāvids, kad faktiski gluži tā nebija; bet Dievs piedēvēja viņam taisnību (1.Ķēn.15:11). Tādu vīru kā Baraka svārstīgā ticība vēlākajā iedvesmā tika uzskafīta par pilnīgu (Soģu 4:8,9 salīdz. ar Ebr.11:32). Dažreiz ķēniņu uzskātā šķīstīšana no elkiem tiek aprakstīta pārspīlēti spēcīgā valodā – tik stipri Dievu iepriecina tas, ka vismaz kaut kas tiek darīts. Izraēls nekad patiesi no visas sirds nekļuva uzticīgs Tam Kungam, taču 2.Laiku 20:33 pozitīvi un cerīgi teikts: “Tauta vēl nebija pilnīgi savu sirdi novēlējusi savam tēvu Dievam”. Tas nekad nenotika.
- Kungs redzēja apjukušo, neizlēmīgo, pārpratušo mācekļu kopu kā triecienniekus laužamies iekšā Debesu valstībā – it kā apzinoties tieši no kurienes un uz kuriem tie dodas (Mt.11:12).
- Ticīgo aprakstam Valstībā Bībeles valoda ir piepušķota; tie uzvarēja *tāpat kā* Kungs uzvarēja (Atkl.3:21). Tos apraksta tērptus baltās drānās tāpat kā Pestītāju uzreiz pēc nāves (Mt.27:59). Salīdzinot mūsu cīņiņu ar Kungu Ģetzemanes dārzā, nerunājot jau par krustu, atklājas, ka mēs neuzvarējām tāpat Kā Viņš uzvarēja. Mēs neesam pretojušies līdz asinīm saviem pašu grēkiem. Mums būs daļa pie dzīvības koka (Atkl.22:14); taču mūsu pestīšana ir vienīgi aiz tīras žēlastības. Mēs esam darīti cienīgi saņemt savu mantojuma tiesu (Kol.1:10-12), strādnieki saņem pestīšanas denāriju, kas tiem pienākas (Mt.20:14). Dieva acīs mēs esam vai nu absolūti pilnīgi, vai arī bezcerīgi ļauni saskaņā ar to, ko Dievs mums piedēvē (Ps.37:37). Trešā ceļa nav. Sirdsšķīstie redz Dievu, viņu taisnība Dieva priekšā ir labāka par farizeju taisnību, neviena viņu ķermeņa daļa tos neapgrēcina, jebšu tā tiek izrauta; viņi ir pilnīgi, kā viņu Debesu Tēvs ir pilnīgs (Mt.5:8,20,29,48). Ikviens ticīgā miesa pat tagad būs gaiša bez kāda tumša kaktiņa (Lk.11:36); mēs dzīvosim tā, kā Kungs dzīvoja (1.Jņ.2:6). Šis neiespējamais līmenis bija Kunga paredzēts, lai virzītu mūs uz patiesu ticību piedēvētajā taisnībā, kurā mēs varētu izvērsties; ka Tēvs mūs patiesi redz kā tik taisnus. Cilvēki ir pacēlušies līdz tam. Dāvids sava mūža galā varēja teikt, ka bijis taisns un nav atkritis neuzticībā no sava Dieva, ir palicis bezvainīgs Viņa priekšā (2.Sam.22:21-24). Viņš tā varēja teikt, tikai skaidri izprotot piedēvētās taisnības jēdzienu. Arī Pāvila apgalvojums, ka viņš ir vienmēr dzīvojis pēc labākās sirdsapziņas, ir jāskata šajā gaismā.

Izraēla piemērs

“Daži” ebreji neticēja (Rom.3:3); faktiski vairākums, bet Tēvs ir pieļāvīgāks. Visa Dieva attiecību ar Izraēlu traģiskā vēsture pārliecinoši pierāda Dieva būtību pozitīvo

raksturu. Pašā šīs tautas aizsākumā pie Sarkanās jūras Visuvarenais atzīmē: “tauta bijās Tā kunga un ticēja Tam Kungam un Viņa kalpam Mozum” (2.Moz.14:31). Ne ar vārdu netiek pieminēti Ēģiptes elki, kurus tie aizvien vēl nesa sev līdzī (mēs par tiem uzzinām tikai Ecēhiēla 20.nodaļā). Netiek pieminēts arī tas, ka šī viņu “ticība” ilga tikai trīs dienas, ka viņi noliedza Mozu un savās sirdīs atgriezās Ēģiptē. “Sveša dieva nebija ar viņu (Izraēlu)” viņu ceļojumā (5.Moz.32:12); bet tomēr bija (Am.5:26). Samierināšanās ir tajā, ka Dievs uzskatīja, ka Izraēla ir uzticīga tikai Viņam. Engēlis teica Mozum, lai tas brīdina ļaudis nelauzties pie Viņa, kad faktiski tie bēga projām, redzot Dieva svētību; kas gandrīz liek domāt, ka Engēlis pārvērtēja to garīgo entuziasmu (2.Moz.19:21-24 salīdz. ar 20:18). Tāpat arī Engēlis teica Mozum, ka ļaudis dzirdēs Viņu sarunājamies ar Mozu un “ka lai tie tev mūžīgi” (2.Moz.19:9). Bet lietas izvērtās pavisam otrādi. Tajā laikā Dievs “noziegumu nav Jēkabā saskatījis” (4.Moz.23:21). Viņš izpildīja Sinajā doto solījumu darīt tos par Savu tautu, ja tie būs paklausīgi; un to Viņš izdarīja, uzskatot tos par paklausīgiem. Taču nākošo 40 gadu notikumi nerunā par labu Izraēla paklausībai; “Četdesmit gadus Man bijušas raizes ar šo tautu” (Ps.95:10; Ap.d.13:18). Taču par tādiem viņi tika uzskatīti (2.Moz.19:5 salīdz. ar Moz.27:9). Viņš redzēja tos kā jaunavu, kas “sekoja” Viņam, “degdama līgavas mīlestībā” (Jer.2:2). Pat tad, kad mēs lasām par Izraēla grēkiem tajā laikā, Viņš *sēro* par to miesām, kas krituši tuksnesī (Ebr.3:17, latviešu tulkojumā *sašutis*).

Pat sodot Izraēlu, Dievs šķiet vēlāk gandrīz vai uzņemamies vainu par viņu nosodījumu; tā Viņš saka, ka atstājis dažas kānaāniešu ciltis zemē, lai Izraēls gūtu kara vešanas pieredzi (Soģu 3:2), bet citviet šo pāri palikušo cilšu klātbūtne tiek cieši saistīta ar Izraēla nepaklausību un to izdzīvošana zemē faktiski Dieva nosodījuma Izraēlai daļa. “Jūdas bērnu īpašuma daļa tiem bija par lielu” (Joz.19:9) gandrīz vai liek domāt, ka Dievs kļūdījās, piešķirot tiem pārāk daudz; kad faktiski problēma bija tajā, ka tiem trūka ticības, lai izdzītu ciltis, kas tur dzīvoja. Līdzīgi, “Dana bērniem apgabals kļuva par šauru” (Joz.19:47), kaut gan faktiski “amorieši atspieda Dana bērnus kalnos, jo viņi neļāva tiem piekļūt ielejai” (Soģu 1:34). Kad Dana bērni karoja pret Lešemu, šis viens paklausības akts ir tā izcelts Joz.19:47, ka tas izklausās it kā savā vēlmē mantot visu savu teritoriju, viņi atrada, ka viņu apgabals ir par šauru un tādēļ uzsāka karu pret Lešemu. Faktiski tā jau bija daļa tiem no Dieva piešķirtās zemes. Taču Dievs žēlīgi komentē: “līdz tam laikam Dana ciltij vēl nebija piekritusi nekāda mantojuma daļa kā īpašums Israēla cilšu vidū” (Soģu 18:1). Vārētu minēt vairākus līdzīgus tā laika piemērus; īsumā izklāstot: “Tas Kungs Israēlam deva visu to zemi...un tie to iemantoja un apmetās tur...neviens no visiem viņu ienaidniekiem nespēja viņiem pretoties” (Joz.21:43,44). Bet to ienaidnieki tomēr tur palika, jo visu zemi tie neiemantoja. Taču Dievs to izklāsta tik

pozitīvi it kā tas būtu stāsts ar laimīgām beigām – kad faktiski tā ir traģēdija. Pat norādot tos, Dievs redz tos kā “uzticamus kalpus” (Jes.42:18-20). Izraēls bija kā Sodoma, taču Dievs pret tiem neizturējās kā pret Sodomu (Jes.1:9,10). Viņi bija Ješurūns godīgais, bet viņš spēra pret Dievu (5.Moz.32:15). Viņu prasība par ķēniņu no cilvēku vidus, kā Dievs Pats uz to viņiem norādīja, bija Viņa pilnīga noliegšana, un Viņš sēroja par to. Taču kad Dievs dod tiem ķēniņu, Viņš to izsaka pavisam citā tonkārtā: “Es pie tevis sūtīšu kādu vīru (Saulu)...viņš manu tautu atbrīvos no filistiešu rokās; Es esmu uzlūkojis Savas tautas postu, tāpēc viņu žēlības ir nonākušas pie Manis” (1.Sam.9:16). Dievs runā tā it kā Saula piešķiršana līdzinātos Mozus misijai paglābt Izraēlu no nepamatotas vajāšanas. Faktiski, filistieši nogalināja Saulu – Savā redzējumā Dievs zināja visu par Saulu. Taču aiz tīras žēlastības Viņa vārdi tobrīd to neatspoguļoja.

Vēlāk Gars žēlo nabaga Izraēlu un sauc to atpakaļ “kā atstātu laulātu draudzeni un sirdī dziļi noskumušu sievu” (Jes.54:6). Tas ir neticami. Izraēla nodevīgi sekoja katram jaunam cilvēkam no citām satiktajām tautām, tā bija viņa, kas nodevīgi atstāja Dievu, taču šeit žēlīgais Valdnieks nostāda to visu otrādi, it kā Izraēla būtu bijusi atstātā jaunā sieva, kuras sirds salauzta. Tajā visā redzama spēcīga loģika. Ja tāda bija Dieva mīlestība pret Viņa tautu Izraēlu, cik daudz stiprāka ir Viņa mīlestība pret mums, kas vismaz cenšas atsaukties caur Viņa Dēlu? Mums ir grūti tam visam patiesi noticēt. Tas ir tāpat kā tai ēģiptiešu ganu meitenei no Augstās dziesmas, kura nevarēja noticēt Salamana mīlestības vārdiem. Viņa jūt, ka viņas smaržas ir zaudējušas aromātu (Augstā dz.1:12 ebreju valodā, salīdz. ar Soģu 16:19, ebreju val.). Viņa nejutās skaista viņa priekšā, nejutās viņa mīlas cienīga. Viņa centās tikt vaļā no šīs sajūtas. Viņa redzēja Viņa mīlestību un ar prieku gribēja tai ticēt.

Bet mūsu pašu Dieva žēlastības pieredzei būtu mums jābūtu, ka mums nav tā jāpārdzīvo. Šis visžēlīgais Dievs, kas vēlas mūs atpestīt, patiesi ir mūsu Dievs un Kungs Jēzus ir Viņa izpausme. Kad Viņš beidzot parādīsies, mēs varēsim teikt: “Raugi, tas ir mūsu Dievs, mēs uz Viņu gaidījām”; Viņš būs tāds, kādu mēs Viņu sagaidām. Kristadelfietis, kurš domā, ka viņa Dievs ir barga rakstura, tādu Viņu arī atradīs; bet mums, kas pazīst Viņu kā žēlastības Dievu, tāds Viņš arī būs. Tostarp mūsu pieredze liks mums pozitīvi izteikties par Viņa Vārdu katrā mūsu pastāvēšanas aspektā: no mūsu iebildumiem pret varmācīgu kara darbību līdz mūsu runas veidam un pat ķermeņa valodai.

Piezīmes

- (1) L.G. Sargent, *The Teaching of the Master* (Birmingham: C.M.P.A., 1961), p.277.
- (2) Sīkāka diskusija par šo jautājumu pēdējā nodaļā "Izturēt līdz galam".

DIEVA LABVĒLĪBA

Es gribētu vērst jūsu uzmanību uz sekojošiem piemēriem, kas rāda, ka Dieva žēlsirdība ir daudz augstāka par cilvēku žēlsirdību – pat ja mēs runājam par ļoti mīlošiem un garīgiem cilvēkiem:

- Elija teica Dievam, ka Izraēla bērni ir atmetuši Dieva derību un viņš vienīgais ir atlicies. Dievs teica, ka *Viņa* acīs ir vēl 7 000 ticīgo. Pāvils lieto šo kā piemēru, ka mēs visi esam kā tie pēc žēlastības atlikušie 7 000 (Rom.11:4,5). Elija bija garīgs cilvēks, taču Dievs bija daudz augstākās domās par Elijas brāļiem nekā Elija.
- Lai gan Ījabs juta, ka viņš ir sirdsskaidrs, viņš saprata, ka nedrīkst uzticēties savai sirdsapziņai: "Es daudz neievēroju savu dvēseli" (Ījaba 9:21). Viņa sajūtas viņam teica, ka viņš nav pilnīgs un ir nosodīts (Ījaba 9:20; 10:2) – kaut gan faktiski Dievs viņu redzēja kā taisnu (1:2). Ījabs juta, ka Dievs izseko viņa grēkiem (Ījaba 10:6) – kaut gan salīdzini, cik pozitīvi Dievs raksturo Ījabu sātanam. Skaidrs, ka Dieva domās Ījabs bija daudz labāks nekā viņa paša domās.
- Pirmsnāves vēstulē Timotejam Pāvils ar nožēlu konstatē, ka visi ticīgie Āzijā ir novērsušies (2.Tim.1:15, grieķu *apostropho*, atkrist). Bet aptuveni ap to pašu laiku Kungs Jēzus raksta septiņām eklēsiņām Āzijā, uzteicot dažus no to locekļiem par turēšanos pie ticības. Pāvils bija mīlošs cilvēks, kas tiecās redzēt labāko savos brāļos. Viņš pat vēlētos atteikties no savas mūžīgās dzīves par labu saviem brāļiem (Rom.9:3 salīdz. ar 2.Moz.32:32). Bet pat Pāvils sava garīguma pilnbriedā domāja, ka visi Āzijas kristieši ir atkritēji, kad Kunga acīs tas tā nebija.
- Dāvids to visu saprata pirms vairākiem gadsimtiem. Par pārkāpumiem viņam piedāvāja izvēlēties vienu no trim sodiem. Dāvida atbilde bija: "Es labāk vēlētos krist Tā Kunga rokā, jo bezgalīga ir Viņa žēlastība, bet es gan nevēlētos krist cilvēku rokā" (2.Sam.24:14). Tas man vienmēr ir licies brīnišķīgi! Dievs ir labvēlīgāks par cilvēkiem. Daudz labāk ir saņemt sodu no Dieva nekā no cilvēkiem. Tas sagrauj katoļu koncepciju par Dievu kā nežēlīgu ļaunu cilvēku spīdzinātāju. Skaidrs, ka mūžīgo mocību doktrīna ir cilvēku, ne Dieva izgudrojums.
- Mēs nedrīkstam tiesāt savu brāli, jo "viņš stāv vai krīt savam Kungam. Un viņš stāvēs, jo viņa Kungs spēj viņu stiprināt" (Rom.14:4). Iespējams, ka Pāvils ar to

ir domājies, ka Dievs drīzāk pacels Savu paklupušo kalpu nekā mēs to darītu; tādēļ netiesāsim savu brāli, jo Dievs ir labsirdīgāks nosodījuma ziņā nekā mēs.

Tad nav jābrīnās, ka mēs ticamies apšaubīt mūsu pestīšanas realitāti. Mēs esam cietsirdīgāki par Dievu, kā attiecībā pret sevi, tā arī pret citiem. Nav arī jābrīnās, ka mums piemīt šī briesmīgā tieksme būt bargiem pret saviem brāļiem. Protams, ka Dievam ir arī bargāka puse, kura mums, kā grēcīgiem cilvēkiem, ir vienmēr jāpatur prātā. Mēs varam, tāpat kā Ābrahāms, domāt, ka pilsētā ir vairāk taisno, nekā tas ir patiesībā. Bet pašos Dieva rakstura pamatos žēlsirdība ir izteiktāka nekā nosodījums (Jēkaba 2:13). Meklēdams piemērotākos īpašības vārdus, Pāvils rakstīja "Dievs, bagāts būdams žēlastībā, Savā lielajā mīlestībā, ar ko Viņš mūs ir mīlējis, arī mūs, kas savos pārkāpumos bijām miruši, darījis dzīvus līdz ar Kristu: žēlastībā jūs esat izglābti...lai nākamajos laikmetos Kristū Jēzū mums parādītu Savas žēlastības un laipnības pāri plūstošo bagātību" (Ef.2:4-8). Viņš *priecājas*, izrādot žēlastību un dāvājot piedošanu; Viņam patīk to darīt. (Mihā 7:18). Kā teikts franču parunā tas ir "*son metier*" – 'kas Viņam padodas un ko Viņš mīl darīt'. Pacentīsimies uztvert kaut cik no šī gara! Centīsimies pieņemt Dieva attieksmi. Jo ko gan vairāk Viņš prasa no cilvēka kā "darīt taisnību, *mīlēt* žēlastību (kā Dievs to dara, 7:18) un pazemīgi staigāt sava Dieva priekšā"? (Mihā 6:8).

NOSLĒGUMS: IZTURĒT LĪDZ GALAM

Kunga skaidri saskatāmā pamatdoma līdzībā par sējēju ir, ka ļoti daudzi, kas uzsāk skrējieni, atkritīs – dažādu iemeslu dēļ. Izraēla miesas kārības, Jaunās Derības pieraksti, kristadelfiešu vēsture, mūsu pašu eklēsisijas pieredze: tie visi neapšaubāmi apliecina, cik patiesa šī doma. Un jo vairāk mēs analizējam mūsu pašu personīgo garīgumu, jo skaidrāk redzam, ka arī mums piemīt šī nepatīkamā tieksme atkrist no tā garīguma augstuma, kuru mums dažreiz izdodas sasniegt. Mēs piedalāmies kristību ceremonijā, apmeklējam spēcīgu Bībeles skolu, laužam maizi un beidzot apjaušam cik patiesi augsta ir Kunga uzticība mums; uz pārāk īsu laiku, bet esam pārņemti ar kādu Dieva vārda izcilo skaistumu...un tad (cik ātri tas notiek!) mēs it kā nokāpjam lejā no kalna, atgriezoties ikdienas daudz zemākajā, diemžēl, ierastajā garīguma līmenī. Patiešām, redzot šīs pieredzes regulāru atkārtanos, mēs vairs nespējam sasniegt to jūtu augstumu, jo zemapziņa mums saka, ka tas ir pārejošs 'augstums'. Galējos gadījumos ticīgais vairs arī necenšas (piemēram) apmeklēt Bībeles skolas, lauzt maizi; viņi neredz jēgu šais pacēlumos, apzinoties, ka viņiem ir lemts atkrist atpakaļ. Šī problēma, lielākā vai mazākā mērā, piemeklē katru no mums. Mēs labprāt vēlētos iegūt gargabalnieka izturību, zemkopja pacietību

(Jēk.5:7), kareivja uzticību garas un grūtas kampaņas gaitā (2.Tim.2:3-5). Pastāv kaut kas, kas ir pamatā šai spējai turēties un nepadoties, neskatoties uz visām grūtībām. Tieši to es gribētu analizēt.

Zaudētā intensitāte

Vispirms atcerēsimies, ka Dievam ir zināma mūsu daba; Viņš atceras, ka mēs esam pīši. Viņš zina, ka mums ir šī briesmīgā tieksme zaudēt garīguma intensitāti. Visuzticīgākajiem Viņa kalpiem piemita šī kaite:

- Apustuļi Ģetzemanes dārzā snauduļoja un gulēja, kad Kungs bija speciāli lūdzis tos nepārtraukti lūgt Dievu. Akmens metiena attālumā no tiem Dieva Dēls izcīnīja garīgo cīņu, kuras garīguma augstumam nekas nespēj līdzināties. Un tie aizsnaudās savu pa pusei nopietno lūgšanu vidū. Pāvils atsaucas uz šo incidentu, spēcīgi uzrunājot mūs: “Nemiet vērā To, kas panesis tādu pārestību [kā uz ceļiem stāvošajiem apustuļiem būtu vajadzējis vērot Kunga Jēzus stāvu tālumā par iedvesmu pašiem]...lai *jūs* nepieķūstat, savās dvēselēs pagurdami [kā tie to darīja]. *Jūs* vēl neesat līdž asinīm [salīdz. ar Kunga asins sviedriem] pretim turējušies, cīnīdamies pret grēku” (Ebr.12:3,4). Atkal un atkal Pāvils atsaucas, dažreiz iespējams neapzināti, uz Ģetzemanes pierakstiem. Droši vien, šajās dārzā lūgšanās un apustuļu miegainībā viņš kā miniatūrā saskatīja katru mūsu cīņu un neveiksmi; kā arī neatlaidīgu uzsaukumu, lai mēs celtos un pildītos ar patiesas garīgas cīņas liesmu (2).
- Mozus neaizbēga no Ēģiptes, bīdamies no faraona dusmām; ticībā viņš atstāja Ēģipti (Ebr.11:27). Taču 2.Moz. pieraksti skaidro, ka patiesībā viņš nespēja uzturēt šo ticības līmeni un bēga, jo nobijās (2.Moz.2:14,15).
- Baalam celtais tēls tika sadragāts 2.Ķēn.10:27. Taču drīz pēc tam tas atkal tika uzcelts un bija atkal jāsadragā (2.Ķēn.11:18). Ķēniņa grāmatu pierakstos tādas attīrīšanās un otrreizējas attīrīšanās ir ik uz soļa.
- Hiskijas taisnās valdīšanas laikā notika kļūme: bailēs no Asīrijas ķēniņa viņš noplēsa visu zeltu (salīdz. ar ticību) no Tā Kunga nama durvīm, lai atpirktos no iebrokušajiem asīriešiem (2.Ķēn.18:16). Bet drīz viņš atkal atgriezās pie ierastās taisnās kalpošanas, parādīdams dievbijību, ar kādu reti kurš varēja sacensties.
- Jona savas nožēlas intensitātē bija gatavs mirt, lai paglābtu pagānu kuģa ļaudis no Dieva soda. Bet viņš zaudēja šo intensitāti, sēdēdams zem ricinus stāda, dusmodamies par to, ka pagānu Ninive var izbēgt sodam.
- Ebreji Jeremijas laikā atbrīvoja visus ebreju vergus un verdzenes, kurus viņi izmantoja vergu darbam, atsaucoties uz Dieva vārdu, kas tiem tika pasludināts. “Bet pēc tam tie apdomājās un sauca atpakaļ visus vergus un verdzenes, kurus

tie jau bija atsavinājuši, un padarīja tos atkal par vergiem un verdzenēm” (Jer.34:11).

- Jeremija pats mācīja, ka saskaņā ar Dieva vārdu, Izraēlam ir jāpadodas babiloniešiem. Viņš pats to paklausīgi mēģināja darīt, bet ebreji viņu noķēra. Tad viņš ātrumā, patriotisma uzliesmojumā, noliedza, ka viņš to dara (Jer.37:14; 38:2).
- Mīļais varonīgais Pēteris sāka iet pa ūdens virsmu, nenovērsdams acis no Kunga. Bet viņa skats novērsās un, saskatījis kaut ko vējā, viņš zaudēja ticības intensitāti.
- Pāvils pretojās ‘apgraizīšanas grupas’ spiedienam agrīnajā baznīcā un strostēja Pēteri par padošanos viņiem (Gal.2:12,13). Bet tad tās pašas grupas iespaidā arī viņš padevās to pierunāšanai, ka viņam jāparāda, ka viņš nav pret Mozus bauslību un jāsamaksā par četri brāļu upuriem.
- Dāvids žēlīgi nepievērsa uzmanību Šimeja lāstiem, apsolot, ka viņam nebūs mirt (2.Sam.16:10,11; 19:23). Bet viņš nespēja līdz galam uzturēt šo žēlastības līmeni: vēlāk viņš lūdza Salamanu neatstāt viņu dzīvu šī incidenta dēļ (1.Ķēn.2:8,9).
- Izraēls Sinaja kalnā dedzīgi uztvēra izaicinājumu kļūt par Dieva tautu un tādējādi dzīvot saskaņā ar Viņa likumiem. Viņu patiesums bija neapšaubāms. Taču viņi vienkārši nespēja saglabāt šo intensitātes līmeni.
- Mācekļi pastāvīgi mainīja sarunu tēmu, tiklīdz Kungs sāka runāt par Savu nāvi. Kad sava galīgā triumfa laikā Viņš, ciešanu plosīts, karājās krustā, ļaudis nāca, skatījās un griezās atpakaļ (Jes.53:3; Lk.23:48). Cilvēka prāts ilgstoši nespēja un nespēj izturēt tādu intensitāti. Jo biežāk, maizi laužot, mēs cenšamies rekonstruēt šo drausmīgo Golgātas ainu, jo skaidrāk mēs to saprotam.

Un tā mēs varētu turpināt citēt Bībeles piemērus, pievienojot arī mūsu personīgās dzīves pieredzi. Bet Tēvs zina, ka tādi mēs esam. Viņa vārds mudina mūs *nepagurt*, labu darot, turpināt lūgt Dievu, nepagurstot, lūgt *vienmēr*. Un Kungs, kas mūs atpirka, zināja, ka mēs tādi esam. Viņa līdzība par desmit jaunavām parāda, ka Viņš atzina, ka *visi* Viņa ļaudis, gudri un ne tik gudri, uzsāks ceļu ar eļļu lukturos kristību laikā, bet laika gaitā tās viņiem noteikti aprūksies. Tas atspoguļo Izraēla pieredzi, kuri uzsāka ceļu tuksnesī un neviena gurdena nebija viņu ciltīs – kas trīs miljonu lielā cilvēku kopienā bija apbrīnojami (Ps.105:37). Līdzība māca, ka Kungam uzticīgie ļaudis apjautīs sevī šo tieksmi zaudēt eļļu, un paši papūlēsies to uzpildīt. Brīnumaino Gara dāvanu daba pirmajā gadsimtā atspoguļoja šo principu, ka miesa nevar ilgstoši saglabāt Dieva Garu. Šķiet, ka apustuļi bija apveltīti ar Dieva Garu, lai spētu veikt noteiktas darbības un, paveikuši tās, viņi bija kā ‘iztukšoti’ no Gara, un tie bija atkal jāuzpilda (1). Tā, Kungs Jēzus juta spēku izejam no Viņa pēc katra

Viņa brīnuma darba (Lk.6:19; 8:46). Arī ar brīnumiem nesaistītie Gara iedvestie darbi šķiet norisam līdzīgā veidā. Dievs “dara stipru mūsu iekšējo cilvēku”, “apveltī ar spēku būt izturīgiem un pacietīgiem” (Ef.3:16; Kol.1:11). Dievs stiprina mūsu iekšējo cilvēku, lai mums piemistu *hupomone*, proti, pacietīgā izturība, spēks nepadoties. Bet šī stiprināšana ir atkarīga no mūsu vēlēšanās veikt attiecīgus garīgus vingrinājumus un dotais spēks nav pastāvīgs, ja mēs neturpinām atsaukties uz to, un tas nav tikai JD fenomens; arī agrākajos laikos tie, kas paļāvās uz To Kungu, dabūja jaunu spēku, pacēlās ērgļu spārnos, tie gāja Dieva ceļos un nenogura (Jes.40:31). Tāpat kā Dievs nepiekuš un nenogurst, tā arī tie, kas pakļaujas Viņa gribai, arī turpina iet, nepagurstot – pat tagad (Jes.40:31 salīdz. ar 29). Dāvids juta, ka viņa jaunība atjaunojas kā ērglis, atkal piedzīvojot Dieva labestību (Ps.103:5), ka Dievs atspirdzina viņa dvēseli (Ps.23:3) un var atjaunot viņā pastāvīgu garu (Ps.51:12).

Nemitīgas kristības

Kristībā mēs mirstam un augšāmceļamies līdz ar Kungu, lai turpmāk “dzīvotu atjaunotā dzīvē” (Rom.6:4), kalpojot Viņam “jaunā garā” (Rom.7:6). Garīgā dzīve, dvēseles dzīve, kuru mēs dzīvojam līdz ar Viņu, ir dzīve, kas mūžīgi atjaunojas. Dvēseles un dzīves atjaunotne ir tiešs pretstats garīgai garlaicībai, par ko dzird dažus sūrojamies. Kungs Jēzus tiecas, lai mūsu dzīves saplūstu ar Viņa mūžīgo, arvien atjaunojamo dzīvi; šis process atsākās kristībā. Tādēļ ir tāda sajūta, ka kristības ir nepārtraukta pieredze. Līdz ar dažādu miesas aspektu atmiņšanu, mēs atjaunojamies garīgai dzīvei šajās sfērās; tādējādi dzīvojot atjaunotā dzīvē. Tā kā kristībā mēs pieņemām Kristu Jēzu kā Kungu, tad arī ikdienā mēs *dzīvojam* Viņā; mūsu kristību pieredze turpinās ikdienas dzīvē (Kol.2:6). Tā Pāvils teica, ka viņš mirstot ik dienas, lai dalītos ar Kungu augšāmcelšanās dzīvē (1.Kor.15:31). Mēs vienmēr mūsu miesā nesam Kunga Jēzus garu Viņa miršanas brīdī, lai Viņa dzīve izpaustos mūsu mirstīgajā miesā pat tagad (“mirstīgās miesas” lietojums nozīmē, ka šeit nav atsaucies uz augšāmcelšanos). Tādā veidā miršana miesā dod mums dzīvību (2.Kor.4:10-12). Pēteris noteikti uzskatīja kristības par nemitīgu procesu; viņš runā par to, ka Dievs mūs ir atdzemdījis dzīvai cerībai ar Jēzus Kristus augšāmcelšanos no miroņiem (nepārprotama atsaucē uz kristībām) un tomēr viņš turpina, ka reiz pakļāvušies patiesībai, mums ir atkal un atkal jāatdzimst no neiznīcīgās sēklas, no dzīvā Dieva vārda (1.Pēt.1:3,23).

Kristības ir tērpsšanās Kungā Kristū, savienošana ar Viņu; kas ir būtībā nemitīga (Gal.3:27). Kungs Pats teica, ka tapt kristītiem ar Viņa kristību ir tas pats, kas dzert Viņa biķeri, nest Viņa krustu (Mk.10:39), kas arī ir procesi. Līdzīgi arī Pēteris redzēja kristības nevis kā vienreizēju darbību, bet daudz svarīgāk kā apņemšanos dzīvot ar labu sirdsapziņu Dieva priekšā (1.Pēt.3:21). ‘Klausīt patiesībai’ neattiecas

tikai uz kristībām, patiesībai jāklausa visas dzīves gājuma laikā.(Gal.5:7). Visi ticīgie ir vienā Garā kristīti par vienu miesu Kungā Jēzū (1.Kor.12:13), lai kā visi kopā, tā arī katrs atsevišķi mēs ieaugtu Viņā, kas ir mūsu galva (Ef.4:15).

Uguns un ūdens

Kristību akta nemitīgā daba ieskicēta kristību lielākajā pirmtēlā: Izraēla Sarkanās jūras šķērsošanā (1.Kor.10:2). Viņi tapa kristīti padebesī (salīdz. ar kristību ūdeni), bet faktiski mākonis un uguns stabs, kas bija Sarkanās jūras kristībās tos neatstāja visa tuksneša gājiena laikā uz Valstību. Viņiem bija jāiet “ugunī un ūdenī” (Ps.66:12) visa tuksneša ceļojuma laikā, līdz kamēr tie iegāja apsolītajā mājoklī (salīdz. ar Valstību). Līdzīgi, Tā Kunga lielie pārbaudījumi, kurus Viņš rādīja viņu izešanas laikā no Ēģiptes (salīdz. ar pasauli) un kristības Sarkanajā jūrā būtībā *atkārtojās* viņu tuksneša ceļojuma laikā (5.Moz.7:19). Tādēļ, kad vien viņu sirds iedrebējās un ceļā kāds šķērslis radās, tiem bija jāatceras, kā Dievs tos izglāba kristībās, un jāsaprot, ka Viņš visu laiku strādā ar tiem (5.Moz.20:1). Viņš teica tiem tuksnešī, ka Viņš ir “Tas Kungs, kas *jūs izvedis* no Ēģiptes zemes” (3.Moz.11:45). Tādēļ uzvara pār Edoma, Moāba un Kānaāna ciltīm aprakstīta Sarkanās jūras šķērsošanas pieraksta valodā (2.Moz.15:15-17). Visas Izraēla vēstures gaitā Izraēlam tika atgādināts, ka Viņš turpina darīt to, ko Viņš uzsāka viņu Sarkanās jūras glābšanas laikā un tādēļ arī turpmāk visi viņu ienaidnieki līdzīgā veidā aizies bojā, ja viņi paliks Viņa tauta (Jes.43:10).

Vienīgie divi sakramenti, kas mums ir – kristības un maizes laušana – ir radniecīgi, savā fiziskajā simbolismā norādot uz mūsu saistību ar Kunga upuri un no tā izrietošo svētību. Maizes laušana ir savā ziņā pastāvīgs to pašu principu atgādinājums, kas parādās kristībās. Līdzīgi, arī ebreju Pashā (salīdz. ar maizes laušanu) bija atgādinājums par nacionālajās kristībās saņemto pestīšanu. Viņiem pat bija jānēsā zīme pie rokas un starp acīm, kas atgādinātu tiem par izešanu no Ēģiptes (2.Moz.13:9); visas viņu domāšanas un darbības pamatā bija jābūt apziņai par to, ka todien tie bija izpirkti. Ja mums rodas sajūta, ka mēs esam dziļi ieslīguši neīsta garīguma rutīnā, no kuras mēs nespējam izrāpties, tad padomāsim par mūsu kristībām, vai par tām dienām, kad mēs pirmo reizi lasījām kristadelfiešu literatūru, nopirkām Bībeli, sākām pielūgt Dievu... Pacientieties aptvert šī kristību sakramenta milzīgo nozīmi: ka jūs tikāt izpirkti no grēka un nāves pasaules un tas spēks jūsu dzīvē, kas lika tam notikt, var turpināt darboties. Tieši šī iemesla dēļ vājākie starp JD ticīgajiem tiek aicināti palūkoties atpakaļ uz savām kristībām un garīgo aizsākumu (2.Jņ.8; Atkl.2:5; 3:3).

Jaunā dzīve

Mēs esam parādījuši, ka Kungs Jēzus strādā mūsu dzīvē, lai ieviestu tajā Viņa allaž jauno mūžīgo dzīvi. Kristīti mēs dzīvojam ciešā saistībā ar Viņu, mēs esam dzēruši no Viņa dzīves avota un tādēļ mums dziļi iekšienē ir jāsaņūm tā dzīve, ko apraksta kā dzīva ūdens straumi (Jņ.4:10; 7:38). Taču tāpat kā to uzticamo vīru dzīve, par kuriem mēs lasījām agrāk, pārāk bieži garīgā dzīve nemaz neliekas tāda esam. Raksti to pilnībā saskata un piedāvā milzum daudz veidu, kā to īstenot. Sekojošais saraksts piedāvā tikai dažus no tiem:

- **Mūsu grēku nopietnības atziņa.** Grēka īpatnība ir tā, ka tam piemīt sava veida anestēzija; grēkojot, mēs vairs neizjūtam to kā grēku. Ja mēs varam patiesi, uz ceļiem izlūgties piedošanu par to, kas citiem (un dažreiz arī mums pašiem) liekas kāds virspusējs grēks, cilvēka dabas neizbēgama izpausme... tad mums būs 'jaunas dzīves' pieredze. Mēs nomirsim šim grēkam, un šajā nāvē atradīsim dzīvi. Mums ir nepieciešama šķīstīšanās no visiem miesas un gara traipiem pat pēc kristībām (2.Kor.7:1); to darot mēs atkal it kā izejam cauri kristību nāves un augšāmcelšanās procesam; mēs vēlreiz to visu pārdzīvojam. Pat pēc kristībām mums ir jātērpjas Kristū, 'nelutinot miesu, lai nekristu kārbās' (Rom.13:14; Ef.4:14; Kol.3:12,14; 1.Tes.5:8), kaut gan kristīti Kristus vārdā, mēs esam tērpjušies Kristū (Gal.3:27; Kol.3:10) un perspektīvā grēkam pakļautā miesa tiek iznīcināta, lai mēs vairs nekalpotu grēkam (Rom.6:6,18). Novelkot veco cilvēku un apģērbjot jauno cilvēku, kas tiek atjaunots atziņā pēc viņa Radītāja tēla, mēs atkal izdzīvojam kristību principu; un līdz ar to mēs atjaunojamies "savā sirdsprātā" (Ef.4:22-24). Šī domāšanas atjaunotne ir nopietnas pašanalīzes un grēksūdzes rezultāts. Neskatoties uz to, cik vīlušies jūs esat kristadelfiešos un pat sevī, lai cik garlaicīga jums liktos jūsu garīgā dzīve: piecelties no ceļiem pēc pat 'vismazākā' grēka izsūdzēšanas, patiesi ticot, ka jums ir piedots, apņēmības pilnam vairs negrēkot...tas dos jums ne ar ko nesalīdzināmu enerģiju un dzīves atjaunotni. Bet tas ir tikai tad iespējams, ja mēs patiesi apzināties *mūsu izmisumu*. Ka mēs esam nāvinieku kameras iemītnieki, bada nāvei lemtie nabagi, kas alkst maizes kumosa, slāpēs mirstošie saistītie gūstekņi (Ps.69:34; 102:21; 146:7; Jes.42:7; 51:14; Cah.9:11). Tie visi ir bieži sastopamie mūsu garīgā izmisuma tēli. Ja mēs to spējam patiesi apzināties un saprast to, ka mēs esam atsvabināti, ka esam brīvi no bezcerīgās nabadzības – mēs nebūsim pasīvi.
- **Nopietna lūgšana** pati par sevi ir pieredze, kas var patiesi mūs uzmundrināt, neatkarībā no tā, vai mēs saņemam uzreiz konkrētu atbildi, vai nē. Un Dieva miers pilda jūsu sirdis, kad jūs darāt Dievam zināmus jūsu lūgumus (Fil.4:6,7). Lūgšana vienatnē jūsu istabā, varbūt pie gultas, iespējot degunu matraci, koncentrējoties domās un lūgšanā; šī konfesijas pieredze pati par sevi piecels jūs kājās atjaunotai dzīvei.

- **Patiesas, mācītājam piemītošas, rūpes par citiem**, lai tie varētu sasniegt Valstību. Pāvils varēja teikt, ka viņš dzīvo, ja viņa brāļi stipri stāv savā Kungā; viņa dzīve ir cieši saistīta ar viņējo (1.Tes.3:8; 2.Kor.7:3). Viņš bija gatavs izliet savas asinis, nesot filipiešu ticības un kalpošanas upuri (Fil.2:17). Atkal un atkal viņš ir iepriecināts, vērojot citu prieku un cerību (2.Kor.7:13; Kol.1:4); viņi bija viņa cerība, prieks un slavas vainags Valstībā (Fil.4:1; 1.Tes.2:19,20). Viņu pieņemšana tiesas dienā būs viņa slavas vainags, proti, viņa apbalvojums un ilgoto cerību piepildījums. Par viņu pestīšanu, ne par savējo, viņš prēcāsies Kunga atnākšanas dienā (2.Kor.1:14). Viņa garīgā dzīve bija cieši saistīta ar citu brāļu dzīvi; citu, kas bija garīgajā ziņā daudz vājāki par viņu. Pāvils visu “panesa” izredzēto dēļ (2.Tim.2:10). Un līdzīgi, Kungs Pats mira vispirms *mūsu dēļ*, Viņa vēlēšanās, lai *mēs* tiktu glābti lika Viņam panest visu. Un ikdienas līmenī; vīrs, kurš otreiz izlasa ikdienas lasījumus kopā ar sievu vai bērniem, vai ar negaidīti ciemos atnākušo brāli... tāda garīga piepūle citu dēļ stiprina mūs pašus.
- **Tiesas jēdziens**, ka katrai, ik katrai darbībai ir savas sekas un vērtējums tiesas dienā; tam, kā Pāvils atzīmē Gal.6:9, ir jāliek mums nepagurt mūsu vēlmē darīt labu, nenolaist rokas. Nāks brīdis, kad mēs tiksīm satricināti, kamēr paliks vien tās lietas, kas nepadodas satricinājumiem. Tāpēc “turēsimies nešaubīgi pie cerības apliecinājuma... Tā mēs Dievam patīkami kalposim, ar bijību un bailēm” (Ebr.12:28). “Turēsimies nešaubīgi... (jo) Tas Kungs tiesās Savu tautu. – Briesmīgi ir krist dzīvā Dieva rokā” (Ebr.10:23, 30,31). Ja mēs apzināsimies, ka Kunga atnākšanas brīdis būs negaidīts, ka pienāks diena, kas būs pēdējā diena, mēs uzmodīsimies, paēdīsim brokastis...*pēdējo* reizi, un tad – tiesa; Kungs Pats saka, ka tam jau ir jāvieš mūsos apņēmība turēties ticībā (Atkl.3:3,11). Arī Pāvils pierāda, ka atkrišanas pretstats ir dzīvot no ticības, ka nāks diena un Tas, kam jānāk, nāks un nekavēsies (Ebr.10:37,38 salīdz. ar Hab.2:3,4).
- **Koncentrēšanās uz Kunga Jēzus upuri** ir tas, ko Vēstules ebrejiem autors tik bieži mudina darīt, pūloties stiprināt ebreju ticīgos. Pēc apmēram 25 ticības gadiem (droši vien, to pievēršanas laiks bija Vasarsvētkos) Dieva Patiesība sāk tos garlaikot; vēlēšanās turēties pie ticības un nepadoties vairs nav tik stipra. Bet krusta dēļ, tādēļ, ka *Viņš tik dārgi par jums maksāja*, tāpēc, ka tagad Viņš ir mūsu nepārspējamais vidutājs, Pāvils argumentē: turieties, turieties stipri, izturiet līdz galam (Ebr.3:1,6; 4:14; 10:21,23). Jo tā lielā pestīšana kādu dien noteikti īstenosies. Tad, koncentrējaties *ikkatrs personīgi*, pievērsot savas domas tam, ka Viņš karājās krustā jūsu dēļ; izpildiet savu svēto pienākumu, vismaz pacenšoties iztēloties Viņa miesas un dvēsele ciešanas krustā.

- Nopietna maizes laušana** ir ar to saistīta. Mēs tik ļoti viegli varam sākt līdzināties Izraēlam, kas (Mozus laikā, droši vien) svinēja Pashā 40 gadus ilgajā tukšneša klejotāju laikā; bet ne reizi visā tai laikā nepieminēja to dienu, kad Kungs tos izveda no Ēģiptes (Ps.78:42). Bet tieši tam jau Pashā svinēšana bija domāta, lai atgādinātu viņiem to izpirkšanas dienu! Viņi svinēja Pashā, bet neapjauta, kāpēc viņi to dara; viņi nekad nepieminēja savas pestīšanas dienu, viņi aizmirsā savas izpirkšanas brīnumu un to virzību, kuru tai bija jāpiešķir viņu dzīvei. Un tā arī mēs varam mierīgi lauzt maizi, nepievēršot pienākošos uzmanību krusta *reālai* nozīmei. Manā nožēlojamajā pieredzē (un jums ir pašiem jāsaprot, ko es ar to domāju) tas ir visvieglāk pasaulē izdarāms. Kunga mīlestība *piespiedis* mūs – ja mēs ļausim tai mūs vadīt (2.Kor.5:14); mēs varam tapt pārvērsti Viņa līdzībā, ja mēs vienkārši raudzīsimies Viņa godībā kā spogulī (2.Kor.3:18). Maizes laušana nostāda mūs it kā pret sienu; mēs skaidri redzam divus ceļus sev priekšā. Vīna biķeris ir divējāds simbols: svētības (1.Kor.10:16; 11:25) un bardzības (Ps.60:5; 75:9; Jes.51:17; Jer.25:15; Atkl.14:10; 16:19). Kamdēļ šis divējāds simbols? Kungs, bez šaubām, ievieša šo sakramentu, lai izgaismotu šos divus ceļus, kas ir mūsu priekšā, kad mēs paceļam šo vīna kausu: tas ir vai nu mūsu svētībai vai mūsu nosodījumam. Katra maizes laušana ir nākamais ceļojuma posms pa vienu no šiem ceļiem. To saprazdams, Pāvils lūdza korintiešus analizēt sevi pirms šo emblēmu uzņemšanas. Šajā rituālā un mūsu pašanalīzē viņš saskatīja tiesas dienas pirmtēlu (1.Kor.11:29-32). Un nepiedalīšanās maizes laušanā nav nekāda izeja. Pateicības upuris bija viens no daudzajiem piemiņas sapulces priekštečiem. Ja reiz tu to esi uzņēmis nest, tu tiksī sodīts, ja tu pēc tam to nenesīsi un arī, ja tu to ēdīsi nešķīstīties (3.Moz.7:18,20). Tātad cilvēkam bija jātop šķīstītam vai arī nosodītam. Izejas, trešā ceļa nebija. Cilvēkam, kas ēda svēto upuri, būdams nešķīsts, bija jāmirst; ēzdams svētās dāvanas, viņš uzkrauj sev noziegumu un aprēcību (3.Moz.22:3,16). Tāpat arī “Jo, kas ēd un dzer, tas ēd un dzer sev pašam par sodu, ja viņš neizšķir Tā Kunga miesu”. Un tā ir ar mums, kad mūsu priekšā ir emblēmas. Mums tas ir jādara, jo citādi mēs noliedzam savas derības attiecības. Taču, ja mēs to darām, nešķīstījušies, mēs arī noliedzam mūsu derības attiecības. Tādējādi, maizes laušana nostāda mūs krusta un Kunga Jēzus troņa priekšā – pat tagad. Tā liek mums veikt reālu pašanalīzi. Ja mēs nevaram sevi pārbaudīt un pārliecināties, ka Kristus ir mūsos, tad mēs esam nosodīti; mēs esam “nederīgi” (2.Kor.13:5). Pašpārbaude, tādēļ, ir viena no barjerām mūsu dzīves ceļā, kas liek mums pagriezties pret Valstību vai miesu. Ja mēs nevaram pārbaudīt sevi un redzēt Kristu sevī, kura dēļ mums ir lielā pestīšana Viņā, tad mēs esam zaudējuši. Es neiedrošinātos sprediķēt mest šo izaicinājumu nevienam no mums, arī sev nē. Bet Pāvils to dara. Tā ir spēcīga,

pat šausminoša loģika. Kaut arī es pieminu šo kā tikai vienu no iespējām risināt sava garīguma problēmas, tās *vienas* jau pilnīgi pietiek.

- **Ar pateicību novērtējiet Dieva žēlastību.** “Tā ir patiesa Dieva žēlastība, tanī stāviet” (1.Pēt.5:12). Personīgi ar pateicību novērtējot šo žēlastības pieredzi, tik lielu, brīvu, mēs nevaram neturēties pie tās pēc iespējas ciešāk. “Tādēļ, šinī kalpošanā būdami, kas mums uzticēta no žēlastības, mēs nepiekūstam”, atminās Pāvils (2.Kor.4:1).
- **Personīgi meditējiet** par cilvēka pieredzes traģisko īsumu. Tas neaizņem daudz laika, tikai nelielu piepūli. Atcerieties tos laikus, kad jūs kā bērns uzdevāt mammai jautājumus, jūsu naivās acis fotogrāfijā, padomājiet, cik ļoti novecojis jūsu tēvs, aptveriet domās, cik liels viņa dzīves posms, jūsu dzīves, jūsu brāļa dzīves posms jau ir neatgūstami aiztecējis cilvēka pieredzes gaistošajā traģēdijā. Un it īpaši, necentieties apspiest asaras vai kamolu kaklā. Es nedomāju, ka Mozus to darīja, rakstot 90.psalmu. Lemācieties skaitīt dienas tā, lai mūsu sirdis vērstos uz gudrību un to, kam ir galēja nozīme, tām lietām, kas mūs visus apvienos aizkapa dzīvē (Ps.90:12).
- **Personīgi pārdomājiet Rakstus.** Ieraugiet tā visa *brīnumu*. Es gribētu dalīties ar jums tajā, kas šobrīd aizņem manas domas. Neskatoties uz visām iespējamām iepriekšējām radīšanām un to, ka Dievs ir pastāvējis mūžīgi, Kungs Jēzus ir Viņa *Vienīgais* un *vienpiedzimušais* Dēls, radīts tieši tāds, kādi esam *mēs*, lai glābtu *mūs*, cilvēkus, kuru aizsākumi bija Ādamā pirms 6000 gadiem; un sūtīts, lai paglābtu tik nelielu skaitu. Var būt tikai viens pirmdzimtais. Kungs nepastāvēja pirms laika un Dievs *mūsu* dēļ pārdzīvoja šo vissvarīgāko notikumu. Un es tiku aicināts iepazīt šo glābjošo Patiesību, kas saista cilvēku ar Viņa Dēlu. Tā ir doma, kurai nav līdzīgas pārākumā. Bet pēc nedēļas šis brīnums jau būs zaudējis mirdzumu. Taču, ja es turpināšu lasīt, tad kāda cita tā visa brīnuma šķautne pavērsies man jaunā mirdzumā. Un šīs lietas piešķir dzīvei jēgu.

Taču, ja neskatoties uz visiem šiem garīgajiem vingrinājumiem, mums neizdodas rast dzīves atjaunotni, Kungs *vēlas un grib* dalīties ar mums Viņa jaunajā dzīvē. Šī iemesla dēļ Viņš mūs ir aicinājis. Ja mēs dziļi neizjūtam Viņa dzīves atjaunotni, Viņš var tādēļ nostādīt mūs kā pret sienu divu ceļu izvēles priekšā: pilnīgi atteikties no Viņa vai arī velftīt sevi Viņam no jauna. Tā sasniegšanai Viņam ir pieejami visdažādākie un visai sarežģīti veidi, bet Viņš grib, lai mēs nodotos Viņam ar sirdi un dvēseli un prātu. Un Viņš strādās mūsu dzīvē, lai to sasniegtu.

Hupomone

Kā mēs jau agrāk likām manīt, JD grieķu variantā ir vārds, kurš apkopo šo būtisko spēju turēties un turēties un neatlaisties. *Hupomone* parastais tulkojums ir "pacietība" vai "izturība"; proti tāds stāsts, kas neļauj cilvēkam atteikties no uzsāktā. Hupomone pieņemas spēkā ciešanu un pārbaudījumu laikā (Rom.5:3; Jēkaba 1:3). Mēs atklājam, ka jo ilgāk mēs turamies pie Patiesības, jo vieglāk mums ir atkārtot Pētera vārdus, kad Kungs jautāja viņam (ar kamolu kaklā, manuprāt), vai arī viņš grib aiziet: "Kungs, pie kā mēs iesim?" (Jņ.6:68). Trešā ceļa nav tajos ikdienas lēmumos, kas nāk mums priekšā. Mēnešu un gadu gaitā *hupomone* kļūst par mūsu rakstura būtisku sastāvdaļu; turēties un turēties pie Dieva ir visa mūsu dzīves jēga, neskatoties uz to, kādus momentānus triecienus vai lielākus pārbaudījumus mums nākas pārdzīvot. Jo ilgāk mēs turamies, jo sīkstāki kļūstam, kaut arī mēs to varam paši nesajust. Saskaņā ar rakstiem, Mozum piemita šī īpašība, kad viņš atstāja Ēģipti (Ebr.11:27), lai gan uz kādu īsi brīdi viņam pietrūka ticības, un tad viņš nobijās un bēga (2.Moz.2:14,15). Taču Dievs piedēvēja viņam šo izturību, pastāvību turēties pretim pat sava paša vājībām un trūkumiem. *Tas* ir tas, ko Dievs uzlūko drīzāk nekā mūsu ikdienas apgrēcības un taisnumu. Lidzīgi arī Ījabu uzteic par šo pastāvību laikā, kad viņš bija izmisis, kratīja dūri pret Dievu, šaubīdamies par augšāmcelšanās iespējamību (Jēkaba 5:11). Taču Dievs redzēja to visu kā virspusēju neapmierinātību un saskatīja viņā būtisko vēlmi izturēt, kas bija jūtama visu šo dusmīgo vārdu ietērpā. Tāpat arī Ābrahāmu apraksta kā stipru ticībā (Rom.4:20), kaut gan viņa attiecības ar Hagari un mānīšanās par Sāru varētu likt domāt, ka brīžiem arī viņa ticība sašķobījās. Bet viņam piemita šī *hupomone*, šī izturība dziļi rakstura pamatos un Dievs to saskatīja caur virspusējiem trūkumiem, ka tā bija pamatā stipra un piedēvēja to viņam kā taisnprātību. Mūsu nesatricināmā ticība ir tā Dievam tīkamā kalpošana (Ebr.12:28), nevis laiku pa laikam notiekošie svinīgi paklausības apliecinājumi. Un Simsons, Dieva acīs, bija nazīrietis no dzimšanas līdz savas traģiskās nāves dienai, kaut gan miesā brīžiem viņš pārkāpa nazīriešu zvērestu (Soģu 13:7 salīdz. ar 16:17) un juta sevi to darām. Caharija staigāja "nevainojams" Dieva priekšā, lai gan tieši šajā dzīves laikā viņam pietrūka ticības par to, vai viņa lūgšanas tiks uzklaustītas (Lk.1:6). Mūsu nesalaužamā ticība ir Dievam tīkama kalpošana (Ebr.12:28); nevis īslaicīgas svinīgas paklausības izpausmes.

Tikai pateicoties šai *hupomone*, mēs varam tikt glābti (Mt.24:13 salīdz. ar Lk.21:19). Tomēr Mt.10:22 liktu domāt, ka mūsu pēdējās dienās būs grūti saglabāt *hupomone*; daudzi atkritīs. Mūsu tagadējā pasaule ir pārmaiņu pilna; stabilitāte darbā, dzīves vietā, attiecībās un tml. šķiet teju neiespējama. *Cilvēki tik viegli padodas*. Pauzde, kas uzaugusi televizoru, Snikera tāfelīšu un mežonīga

kapitālisma ietvaros tiecas tikai pēc tūlītēja risinājuma un apmierinājuma; un šis īslaicīgums vēl vairāk uzkurina viņu tieksmi pēc jaunā un nebijušā. Taču *mums* ir jāiztur līdz galam mūsu kalpošanā Kungam un mūsu attiecībās ar Viņu, mūsu uzticībā vienai Ticībai, hupoties pie tiem pašiem garīgās mācības likumiem. Tas no mums, kurš saglabās *hupomone* līdz pēdējās paaudzes galam, līdz pat Kunga atnākšanas dienai, tas tiks izglābts (Mt.24:13). Kungam Jēzum bija šī izturība, tā noveda Viņu līdz krustam un viņpus tā; un mums arī ir jābūt šai izturībai, ja mēs galu galā gribam būt Viņa izglābto vidū (2.Tes.3:5; Atkl.1:9; 3:10).

Nekas man nesagādā lielāku prieku kā redzēt to brāļu un māsu kristības, kuri vēlāk stingri turas pie ticības, gadiem ilgi kalpojot Dievam, kā personīgo nebūšanu laikos, tā arī eklēsisjas un pasaulīgās dzīves sagādātajos pārbaudījumos. Tie kļūst par eklēsisjas pīlāriem, uz kuriem vienmēr var paļauties, patiesi cīņu biedri, vīri un sievas, kuru dēļ ir vērts dzīvi atdot un kas jūsu dēļ darītu to pašu. Kopīgā *hupomone* pieredze, ilggadējā turēšanās kopā līdz galam rada nesalaužamas brālības saikni. Mani mīlie brāļi un māsas, cieši turieties pie Patiesības stabilitātes, Tā Kunga un Viņa Dēla, kas ir bijuši un būs mūsu klints un patvērums. Un "topiet pastāvīgi, nešaubīgi, pilnīgāki Tā Kunga darbā... (un) Viņš pats, mūsu Kungs Jēzus Kristus, un Dievs, mūsu Tēvs, kas mūs ir mīlējis un Savā žēlastībā mums devis mūžīgo iepriecu un labu cerību, lai iepriecina jūsu sirdis un lai dara jūs stiprus ikvienā labā darbā un vārdā".

Piezīmes

(1) Tas ir labi izskaidrots R.Carr & E. Whittaker *Spirit in the N.T.* Chapter 3 (Norwich: The Testimony, 1985).

(2) Pāvila atsauce Ģetzemane

1.Tes.5:6,7	Mt.26:40,41
Ef.6:18	26:41
Ap.d.22:7	26:39
2.Kor.6:10	26:37
2.Kor.12:8	26:44
Rom.5:6	26:41
Rom.8:15	Mk.14:36
Gal.4:6	

Desmitā nodarbība Jautājumi pārdomām un apspriešanai

1. Kādus vēl radišanas pieraksta skaidrojuma veidus jūs varat iedomāties, neskaitot to, kas piedāvāts nodarbībā 10.8?
2. Kā mums ir jāattiecas pret tiem, kas precas ārpus Ticības? Kam būtu jābūt mūsu attieksmes pamatā?
3. Kā mums būtu jāattiecas pret apkārtnējās pasaules vajadzībām, piemēram, labdarības jomā?
4. Kā mums būtu jāreaģē uz liekulības sajūtu sevī, kas rodas no tā, ka mēs ne tuvu neatbilstam tām prasībām, kurām mums būtu jāatbilst pēc mūsu ticības?
5. Cik lielā mērā mēs varam censties uzspiest mūsu mācības un uzvedības sapratni citiem?

Bezmaksas Bībeles literatūra latviešu valodā:

www.vards.info
www.carelinks.net

**Carelinks
PO Box 152
Menai
NSW 2234
AUSTRALIJA**